

Giới thiệu Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác

Trong ngày đầu tiên nàng được xuyên qua, thì đã bị phụ thân áp giải lên kiệu hoa. Bất ngờ là nàng mới đi tới nửa đường, thì đã nhận được một tin dữ truyền đến! "Cái gì? Tên vương gia ốm yếu kia không chờ ta bái đường xung hì liền die?" Ha ha ha!

Lăng Tuyết Mạn ngửa mặt lên trời cười ba tiếng, bàn tay vung lên, "Hồi phủ!" Chủ rồ thành người chết, vậy không cần xuất giá đi? Ai ngờ - - "Tứ Vương Gia trước khi mất để lại di ngôn: hôn lễ tiếp tục, Tứ vương phi cùng linh vị bái đường! Vì Tứ Vương Gia thù tiết cả đời cho đến chết!"

Tứ Vương Gia! Người thật là một vương gia đáng chết!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Bốp bốp!"

"Van ông, van ông đừng đánh!"

"Tao nuôi mày làm cái gì? Một tháng đưa tao chỉ nhiều đây tiền, đủ tao uống mấy chai rượu đây? Hà? Con nhò kia đâu?"

"Tuyết Mạn hôm nay tốt nghiệp đại học, nó tốt nghiệp đi làm sẽ có tiền, ông đừng ép nó, van ông, ông đừng uống rượu nữa được không?"

"Mày dám quân tao?" Bốp!

Khu chung cư cũ nát truyền đến tiếng khóc lóc van xin của người phụ nữ, tiếng chửi thề bạo của người đàn ông, cũng có tiếng đánh đập!

Lăng Tuyết Mạn ngừng xe đạp dưới lầu, trên lầu mỗi tiếng phụ nữ kêu đau đón thảm thiết, giống một lưỡi dao sắc bén đâm vào lòng nàng, máu toàn thân dâng lên, đây là lần thứ mấy rồi? Nàng từ lúc mười tuổi đi theo mẹ cùng cha ghé sống chung, hàng tháng ít nhất một lần, so với bán tín thờ sự mỗi ngày còn đúng giờ hơn!

Tích góp nỗi hận của mười hai năm, Lăng Tuyết Mạn cắn chặt khớp hàm, quăng xe đạp, nhanh chóng chạy lên lầu!

"Dừng tay!"

Cửa bị đá văng, tiếng gầm giận dữ khiến người đàn ông đang nắm chặt tóc người phụ nữ quay đầu, hai mắt đỏ bừng, bộ dáng say rượu, bộ râu cặn bã, hơi ngạc nhiên nhìn Lăng Tuyết Mạn đang đứng ở cửa, một giây sau đã rống lên, "Con chết tiết kia! Dám trêu tao? Không muốn sống phải không?"

Một cổ dũng khí vọt lên, Lăng Tuyết Mạn vọt tới trước mặt, kéo tay người đàn ông đang nắm chặt tóc người phụ nữ ra, hai mắt đỏ lên, gào thét, "Buông mẹ tôi ra! Nhanh lên!"

"Đồ chết tiết!" Người đàn ông nổi giận, tay buông lỏng ra, vung một cái tát vào mặt Lăng Tuyết Mạn!

Lăng Tuyết Mạn bị đánh té vào góc giường, đầu đụng vào cột giường, gãi đánh ngã nệm, ngay sau đó bắt đầu đấm đá mẹ nàng túi bụi!

Tay, chân, cái chổi, hề trong tay có thể lấy đến cái gì thì cái đó là vũ khí đánh người!

"Mẹ!"

Lăng Tuyết Mạn thét lên, người phụ nữ co rúc ở trên đất, vừa khóc vừa kêu, "Tuyết Mạn, con đừng trở lại, đi! Đi! Đi đến nhà bạn bè ở tạm đi!"

"Mẹ!"

Lăng Tuyết Mạn hét to, xông lên xiết chặt lưng cùng cánh tay của hắn, hắn phát hỏa, xoay người, đem toàn bộ tức giận dồn lên Lăng Tuyết Mạn, "Bốp bốp!"

"Đừng đánh Tuyết Mạn! Đừng đánh! Ông muốn đánh thì đánh tôi, đừng đánh con tôi!" Người phụ nữ giống như điên bò trên mặt đất, kéo người đàn ông!

Người đàn ông này sinh ác độc, nắm lấy cổ người phụ nữ, đập đầu bà vào tường, Lăng Tuyết Mạn giờ phút này hận đến cực hạn, một thanh âm không ngừng thúc giục đầu óc, nàng muốn kẻ này chết!

"Mẹ!"

Mất đi lý trí nàng lại kêu to một tiếng, xông vào phòng bếp cầm lấy dao, hướng thẳng ngực người đàn ông đâm mạnh xuống!

"A! A! A - -"

Điên cuồng, nàng liên tục một dao lại một dao, thẳng đến người đàn ông hét thảm một tiếng, buông lỏng tay đang bóp cổ người phụ nữ ra, ngã xuống trong vũng máu..

.....

"Tuyên án: bị cáo Lăng Tuyết Mạn phạm tội cố ý giết người, phán xử tù có thời hạn mười lăm năm!"

Chánh án tuyên đọc thiệt nhiều, đầu óc Lăng Tuyết Mạn chỉ ghi nhớ một câu này, mắt nhắm lại thật sâu, ít nhất không phải tử hình..

Còng tay, một thân tù phục, khuôn mặt trắng trong thuần khiết, cô gái chậm rãi đi đến xe cảnh sát, nhưng mà, trong khoảnh khắc hai vị cảnh sát áp nàng ngồi vào xe, bất thành linh, từ bầu trời đánh xuống một luồng ánh sáng, đánh vào trên người Lăng Tuyết Mạn, đầu Lăng Tuyết Mạn đau muốn nứt, chỉ còn kịp "A - -" một tiếng, ngất đi..

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Minh quốc Thái Tông hoàng đế năm thứ ba mươi lăm, tháng bảy.

Ánh rạng đông dâng lên từ phía chân trời, Phủ Ngự Sứ trên đường Chu Tước ở kinh thành đang vui sướng, bận rộn!

Tơ lụa đỏ thắm treo trên xà nhà, nha hoàn hạ nhân đều mang sắc mặt vui mừng, đi đi lại lại, tràn đầy tiếng nói tiếng cười.

Nhưng mà, trong khuê phòng Nhị tiểu thư ở phủ Ngự Sứ, lại đột nhiên truyền ra một tiếng thét chói tai!

"Các người là ai? Đây là nơi nào? Vì sao tôi lại ở chỗ này?" sau khi Lăng Tuyết Mạn tỉnh lại, mở to mắt, nhìn các nữ nhân vây quanh ở bên giường, lấp bắp hỏi!

Không! Xác thực mà nói, là những nữ nhân ăn mặc trang điểm theo kiểu cổ đại!

Khi nói chuyện, đầu óc đánh giá chung quanh, ghế dựa khắc hoa, phòng gỗ, bình phong, màn che... Ôi gòi ôi!

Trước mặt Lăng Tuyết Mạn bỗng tối sầm, lại hôn mê!

"Nhị tiểu thư?"

"Tuyết Mạn?"

Tiếng la lo lắng vang lên, một giọng nói phụ nữ hơn ba mươi tuổi vang lên nức nò, "Lão gia? Lão gia? Nhanh tìm đại phu, Tuyết Mạn lại hôn mê!"

Nam nhân trung niên đứng sau tấm bình phong nhăn mày lại, phân phó gia đình ngoài cửa: "Đi tìm đại phu đến!"

"Khụ khụ!"

Yết hầu Lăng Tuyết Mạn như bị chặn lại, nặng khó chịu ho khan, lại tỉnh lại, mắt mở to, nhìn trước mặt vẫn là đám người vừa rồi, đầu óc choáng váng!

"Tỉnh! Tỉnh! Tuyết Mạn đã tỉnh lại!" Nữ nhân vừa rồi vui mừng kêu lên.

Nam nhân trung niên được xưng là lão gia nghe được tiếng vang, bước nhanh đến, các nữ nhân nhường đường, nam nhân đứng ở cạnh giường, trên mặt nhìn không ra là vui hay giận, chỉ thản nhiên nói, "Tuyết Mạn, con hôm nay phải lên kiệu hoa, mặc kệ con già bộ bất tỉnh hay là cứng đầu thật, tóm lại vì Lăng gia, con không có lựa chọn khác. Trừ khi con muốn nhìn toàn bộ ba mươi tám người của Lăng gia chôn cùng con!"

Lăng Tuyết Mạn giật giật khóe miệng, ngón tay chỉ bản thân mình, giật mình hỏi: "Ông nói Tuyết Mạn là tôi sao? Lăng gia? Ông.. Ông là ai? Kiệu hoa gì?"

Nghe vậy, các nữ nhân trong phòng đều biến sắc mặt, khiếp sợ nhìn Lăng Tuyết Mạn, mà nam nhân trung niên tên Lăng Bắc Nguyên cũng cau chặt mày, con người lợi hại cẩn thận quan sát Lăng Tuyết Mạn vài lần, mới chậm rãi nói: "Tuyết Mạn, cha biết con ngày thường có chút thông minh, nhưng là vô dụng, cũng sắp đến giờ lành, kiệu hoa Tứ Vương phủ sắp đến, con chuẩn bị một chút đi!"

Lăng Bắc Nguyên nói xong, xoay người đi ra.

Lăng Tuyết Mạn hoảng hốt một chút, một ý nghĩ đột nhiên nảy lên trong óc, nàng vội vươn tay, nói: "Các người ai cần tôi một cái vớ, tôi muốn nhìn xem có phải tôi đang nằm mơ hay không!"

"Tuyết Mạn, con đừng náo loạn, con già bộ ngốc, cha con sẽ tức giận, nương.. nương chỉ có thể nói, đây là số mệnh của con a!" Nữ nhân hơn ba mươi tuổi tên Phương Ngọc Lan khóc sùt sùi, nắm tay Lăng Tuyết Mạn, nói: "Tuyết Mạn, con cùng Tứ Vương Gia hợp số, đám cưới xung hi chắc có thể làm cho Tứ Vương Gia bệnh khỏi đi? Nói như thế nào con già đi là Tứ Vương phi, là con dâu hoàng gia, cuộc sống sau này cũng vinh hoa phú quý!"

"Tuyết Mạn, làm con dâu Hoàng Thượng là phúc khí to lớn nhiều thiếu nữ trông đợi, con đừng không biết điều, nhanh xuống giường rửa mặt chải đầu trang điểm đôi đồ cưới đi!" Nói chuyện là đại phu nhân của Lăng Bắc Nguyên, lời nói mang theo chút ác ý, nói xong, xoi mói hừ lạnh một tiếng, xốc màn đi ra ngoài.

Lăng Tuyết Mạn nghe ngăn người một chút, không ai cần nàng, nàng tự cắn mu bàn tay một cái, "- " đau tan lòng nát dạ!

Đau, nàng không phải đang nằm mơ!

Nàng vốn hẳn là ở ngục giam hoặc bệnh viện, đột nhiên đến nơi cổ đại này, để cho nàng nghĩ đến bốn chữ - xuyên qua thời không!

Vấn đề là, nàng phải lập gia đình sao?

Tứ Vương Gia? Xung hi?

Lăng Tuyết Mạn lặp lại mấy lần hai chữ "xung hi" này, hận không thể lập tức ngắt đi, gòi oi, vậy không phải nói nàng phải gả cho nam nhân là con ma ồm, hơn nữa còn lập tức có thể ngủm sao?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

"Nhị phu nhân, kiệu hoa Tứ Vương phủ đến, lão gia giục ngài nhanh mang Nhị tiểu thư ra đại sảnh!" Nha hoàn vội vội vàng vàng tiến vào, gương mặt vui mừng.

"Ừ, đã biết."

Phuong Ngọc Lan trả lời một tiếng, vội cầm lấy khăn voan trùm đầu cho Lăng Tuyết Mạn vẫn đang đại ra giống con rối gỗ, nói: "Tuyết Mạn, đi thôi!"

Lăng Tuyết Mạn đột nhiên hoàn hồn, dờ lên một góc khăn voan tha thiết hỏi: "Ngài là mẹ con phải không? Trước tiên cho con hỏi, Tứ Vương gia này nếu bệnh chết, con có thể trở về phải không?"

"Gi? Tuyết Mạn không thể nói vậy!" Phuong Ngọc Lan sợ muốn che miệng Lăng Tuyết Mạn, nhưng vì môi Lăng Tuyết Mạn vừa thoa son, liền rút tay về, hạ giọng: "Con nguyên rủa Tứ Vương gia chết, là muốn Hoàng Thượng đem cả nhà chúng ta tịch thu tài sản rồi giết chết sao? Tuyết Mạn, lập gia đình cho tốt, Hoàng Thượng luôn luôn cưng chiều Tứ Vương gia, con làm quả phi cũng sẽ không chịu tiết thời giờ, con nghe lời của nương được không?"

"Nương à, con..."

Lăng Tuyết Mạn còn muốn nói nữa, khăn voan đã che lại, hơn nữa Phuong Ngọc Lan cùng một nha hoàn cơ hồ là vác nàng đi ra ngoài!

Vào đại sảnh, Lăng Bắc Nguyên tươi cười, đang cùng quần gia của Tứ Vương phủ trò chuyện với nhau, thấy bọn họ tiến vào, dặn dò vài câu, liền bảo đưa Lăng Tuyết Mạn lên kiệu hoa!

"Haiz! Cha a, con, con không phải..."

Lăng Tuyết Mạn bị người lại kéo lên, nàng muốn nói nàng không phải Nhị tiểu thư của bọn họ, nhưng Lăng Bắc Nguyên ngắt lời nàng, "Đem nhị tiểu thư "đưa" lên kiệu hoa!"

Đây là đưa sao? Đây là áp giải lên kiệu hoa mới đúng.

Lăng Tuyết Mạn bức muốn chết, nàng căn bản không có cơ hội nói chuyện, liền bị nhét vào cỗ kiệu xa hoa mười sáu người khiêng!

Ngay sau đó, một tiếng "Khởi kiệu -", đội ngũ đón dâu xuất phát, tiếng chiêng trống nhạc mừng vang lớn, làm Lăng Tuyết Mạn ngồi không yên.

Buồn bức lắm lắm, lau trán, Lăng Tuyết Mạn không tin lại nhéo đuôi mình, vẫn là đau!

"Quần gia!"

Một tiếng kêu gấp, một người thị vệ chạy tới, sắc mặt ngưng trọng bi thương nói: "Vương gia mất!"

"Cái gì?"

Quần gia kinh ngạc mở to hai mắt nhìn, tiện đà "bộp" một tiếng quỳ xuống ngay tại chỗ, khóc kêu: "Vương gia - "

Kiệu hạ xuống đất, toàn bộ đội ngũ đón dâu quỳ xuống, bi thương ní non dập đầu.

"Cái gì? Vương gia ma ồm kia thật sự chờ không kịp bái đường liền ngủm?" Lăng Tuyết Mạn dựng thẳng lỗ tai, nghe được tin này, cả trái tim kích động sắp nhảy ra khỏi cổ họng, trong lòng cười to ba tiếng, xốc mình kiệu lên, nỗ lực áp chế hưng phấn, ra về bi thương nói: "Người chết không thể sống lại, mọi người nén bi thương a! Ta cùng Vương gia vô duyên kiếp này, nếu Vương gia đã gì kia, ta liền về Lăng gia, bye bye!"

Lăng Tuyết Mạn nói xong, trộm cười muốn lách người xuống kiệu, ai ngờ, thị vệ vừa đến truyền tin lại ngăn nàng, mặt không chút thay đổi nói: "Trước khi Tứ Vương gia mất có để lại di mệnh, hôn lễ tiếp tục, Tứ Vương phi cùng linh vị bái đường! Vì Tứ Vương gia thù tiết cả đời cho đến chết!"

"Cái gì?" Miệng Lăng Tuyết Mạn há to như trứng gà!

Quần gia phản ứng kịp, vội đứng lên, hô: "Khởi kiệu!"

Kết quả, Lăng Tuyết Mạn lại bị bà nôi nhét vào kiệu hoa, nàng tức vô ngực liên tục, nghiêng răng nghiêng lợi, "Tứ Vương gia! Ngươi thật là một Vương gia đáng chết!"

Nhưng mà, Lăng Tuyết Mạn còn giữ lý trí không có phát ra lời trách mắng, miễn cho bị người bên ngoài đánh hội đồng!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Đội ngũ đón dâu bởi biến cố bất thành linh này mà lâm vào yên lặng, đình chỉ tất cả vang nháo, đám người đều bi thương cúi đầu, yên lặng lau nước mắt.

Kiệu hoa dừng trước cổng lớn của Tứ Vương phủ, Lăng Tuyết Mạn bị người ta đỡ ra khỏi kiệu, dẫn vào đại sảnh.

Bị khăn voan che, Lăng Tuyết Mạn nhìn không thấy cái gì, trong lòng buồn bức! Nam nhân thối đáng chết này, bản thân mình chết thì chết đi, sắp chết còn muốn hại nàng, thù tiết cả đời cho hắn? Nằm mơ đi!

Trong đại sảnh, tơ lụa chưa dọn đi, chữ "hỷ" đỏ thắm vẫn treo cao như cũ, ở vị trí chủ vị có một vị nam nhân tuổi trên năm mươi, cùng một phu nhân đoan trang thanh lịch, vị phu nhân bi thương rơi lệ, nam nhân đau kịch liệt rú mắt, ánh mắt thất thần.

Phía dưới, hoàng thân quốc thích cùng văn võ bá quan trang nghiêm đứng hai bên, người người đều mang vẻ trầm trọng, nhìn không có một chút sắc thái vui sướng.

Lăng Tuyết Mạn bị đưa đến, một nam tử tuổi nhũn chừng ba mươi tuổi bị thổng tiểu tụy, hai tay cầm lĩnh vị đương kim Tứ Vương gia Mạc Kỳ Hàn, đứng ở bên cạnh Lăng Tuyết Mạn.

"Hoàng Thượng, giờ lành đến!" Thái giám tổng quản Lý công công chừng hơn bốn mươi tuổi, xoay người nhỏ giọng nhắc nhở nam nhân ngồi ở chủ vị đang hoảng hốt tinh thần.

Hoàng đế Mạc Ngự Minh tan rã con người, khàn khàn nói: "Bắt đầu đi!"

"Vâng!"

Vân vương, huynh đệ khác mẹ của đương kim Hoàng Thượng, tiến lên một bước, cúi lạy Hoàng đế Mạc Ngự Minh cùng Hoàng hậu, sau đó xoay người hướng về phía mọi người trong đại sảnh, hô lớn: "Giờ lành đã đến, bắt đầu thành hôn!"

Lăng Tuyết Mạn bất giác run lên, tim đập liên hồi! Nàng thật sự kết hôn sao với quý sao? A... A..., người chồng quý?

Nhưng mà không đợi nàng nghĩ nhiều, Vân vương liền hô: "Cúi đầu bái thiên địa - "

Nhị Vương gia Mạc Kỳ Diễn ôm lĩnh vị bái trời đất, nhưng tân nương Lăng Tuyết Mạn còn đang thù người!

Không khí nhất thời cứng đờ, Mạc Kỳ Diễn cảm thấy căng thẳng, vội vàng dùng cánh tay khều Lăng Tuyết Mạn một cái, cũng ho nhẹ một tiếng, Lăng Tuyết Mạn hoàn hồn, cắn môi, khẩn cấp bái, tim đập "thình thình" không ngừng, nàng sao lại thất thần? Phía trên là Hoàng đế a!

Mạc Ngự Minh hơi nhíu mày, không nói gì.

Vân vương liền tiếp tục hô: "Nhị bái cao đường - "

"Phu thê giao bái - "

Lễ xong, bởi vì che khăn voan, này giờ Lăng Tuyết Mạn bị đưa tới đưa lui đến đầu óc choáng váng, không khỏi nhẹ thở ra một hơi.

Mạc Kỳ Diễn gạt mình, ôm lĩnh vị lui trở lại bên người Hoàng đế Mạc Ngự Minh, quý xuống dập đầu lạy ba cái, hai tay nâng lĩnh vị quá đỉnh đầu, tiếng nói mang theo một chút ghen ngạo, "Tứ Hoàng đệ, Nhị ca chúc mừng đệ đại hôn!"

"Chúc mừng Tứ Vương gia đại hôn!"

Trong sảnh mọi người toàn bộ hành lễ, cùng hô lớn.

Lăng Tuyết Mạn chấn động, tâm tình phức tạp cực kỳ.

Mạc Ngự Minh mất gất gao nhắm lại, tuổi trung niên lại đưa tang con trai thứ hai, người đầu bạc tiễn người đầu xanh, ông trời đang trừng phạt ông sao? Thật lâu sau, mở mắt, nhẹ thở nói: "Tứ Vương phi tức trực bên linh cửu Tứ Vương gia ba ngày, sau đó cùng hạ táng!"

"Cái gì?"

Lăng Tuyết Mạn thốt ra, khiếp sợ mở to mắt, nhấc khăn voan lên, hoảng loạn nói: "Ông muốn tôi, một người sống, chôn cùng sao?"

Lời ấy vừa nói ra, lập tức kinh ngạc mọi người trong sảnh!

Ái cũng không ngờ, tân nương từ lại dám chất vấn đương kim Hoàng Thượng!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Mạc Ngự Minh gạt mình, ánh mắt sắc bén giống mũi tên bắn về phía Lăng Tuyết Mạn, trong giọng nói chứa tức giận, "Tứ Vương phi, khăn voan hiện tại có thể vén lên à? Tứ Vương gia bệnh chết, tâm trạng đau quá mức, không đành lòng để nó ra đi một mình, người đã gả cho Tứ Vương gia, cùng nó hợp táng chính là phúc phận của người!"

Phúc phận?

Lăng Tuyết Mạn giận đỏ mặt, nếu trong tay có dao, nàng lại đâm chết thêm một người! Lão già đáng chết, sao ông không cùng con ông đi chết đi!

Trong lòng nghĩ như vậy, Lăng Tuyết Mạn cắn răng bước một bước, nhưng một bàn tay to kịp thời giữ nàng lại, chuyển mắt nhìn, là Nhị Vương gia vừa mới ôm lĩnh vị Mạc Kỳ Hàn cùng nàng bái đường.

Vừa rồi bọn họ nhìn không tới bộ dáng đối phương, lúc này bốn mắt nhìn nhau, Lăng Tuyết Mạn không khỏi ngây người!

Dáng người cao lớn, cảm y đồ sẫm, tóc đen như mực, dùng một ngọc trâm cài tóc buộc lên, một đôi mắt thâm thúy khảm ở trên một khuôn mặt tuấn dật hoàn mỹ, mày kiếm hơi xéch lên, lông mi đậm mà thon dài, môi mỏng, quanh thân tản ra một cỗ tôn quý tao nhã.

Mạc Kỳ Diễn cũng thất thần, nữ tử trước mặt là mỹ nhân, mi mục như họa, dung nhan kiều diễm, lông mi dài dài tạo thành độ cong dụ hoặc, làn da mịn nhẵn như ngọc, cái miệng anh đào nhỏ nhắn kiều diễm ướt át, nhưng làm hắn kinh ngạc chính là cặp mắt trong như thủy tinh thoáng hiện là cao ngạo cùng khinh thường!

Trong đại sảnh tĩnh lặng không tiếng động, ánh mắt khiếp sợ đảo quanh Lăng Tuyết Mạn cùng Mạc Kỳ Diễn.

"Diễn nhi! Con làm cái gì?"

Hoàng đế Mạc Ngự Minh uy nghiêm quát, con ngươi đen tối ánh lên một tia sắc bén phức tạp.

Một tiếng này, làm tỉnh Mạc Kỳ Diễn, cũng làm Lăng Tuyết Mạn hoàn hồn.

Mạc Kỳ Diễn khẽ nhấp môi, cung kính chấp tay, trả lời: "Khởi bẩm phụ hoàng, nhi thần có việc muốn tấu!"

Mạc Ngự Minh không thay đổi sắc mặt, chỉ hơi nhướn mày: "Nói!"

"Bẩm phụ hoàng, lúc Tử Hoàng đệ lâm chung, từng di mệnh cho Tử Vương phi thủ tiết cả đời cho đến chết, có thể thấy được Tử đệ không muốn Tử Vương phi hiện tại chôn cùng, mà là thuận theo tự nhiên, đến khi sinh mệnh Tử Vương phi kết thúc. Nhi thần thỉnh cầu phụ hoàng thỏa mãn tâm nguyện của Tử Hoàng đệ, tích phúc cho Tử Hoàng đệ!" Mạc Kỳ Diễn bình tĩnh nói.

Lời vừa nói ra, Lăng Tuyết Mạn giống bắt được phao cứu mạng, cảm động đến rơi nước mắt nhìn Mạc Kỳ Diễn, cảm nhận được ánh mắt Mạc Ngự Minh quét tới, thân mình Lăng Tuyết Mạn lại chân động, vội quỳ xuống khẩn thiết nói: "Hoàng Thượng, tâm nguyện Tử Vương gia thỉnh ngài thành toàn, Tuyết Mạn có thể thề, nhất định thủ tiết cho Vương gia, xin Hoàng Thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra!"

Trong sảnh lại lâm vào tĩnh lặng, Mạc Ngự Minh trầm mặc, không người nào dám phát ra một chút động tĩnh.

Lăng Tuyết Mạn bất an, trái tim nhảy loạn, sống chết của nàng, chỉ do một ý niệm của ông lão kia nắm giữ a!

Đợi thật lâu, hai chân Lăng Tuyết Mạn run lên, tâm dần dần lạnh đi, mắt nòng đậm bi ai.

Không đợi cho phép, Lăng Tuyết Mạn đột ngột đứng lên, nhìn thẳng Mạc Ngự Minh, lạnh nhạt mở miệng, "Tâm của Hoàng Thượng, trời đất chứng giám! Tuyết Mạn cũng cảm động, nhưng Tuyết Mạn đã cùng Tử Vương gia bái đường, là vương phi của ngài ấy, sống chết do ngài ấy quyết định, Tử Vương gia không muốn Tuyết Mạn chôn cùng, Hoàng Thượng lại cố ý làm như thế, Tuyết Mạn chỉ sợ Vương gia dưới cửu tuyền khó có thể an nghỉ!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6

Lời nói to gan, hành động phạm thượng, làm người trong sảnh lại dùng ánh mắt kinh hãi nhìn Lăng Tuyết Mạn!

Trong mắt Mạc Kỳ Diễn hiện lên một chút lo lắng cùng tán thưởng, nhưng cũng tức giận, nữ tử này phải đẩy bản thân mình vào đường cùng sao? Phụ hoàng đang cẩn thận suy nghĩ, nàng lại rồi hơi nói lung tung làm gì? Huống hồ, hẳn có chín phần năm chắc phụ hoàng sẽ chuẩn tấu lời nói của hắn!

Vân vương tuổi xấp xỉ Hoàng đế Mạc Ngự Minh, luôn luôn bình tĩnh ôn trọng, giờ phút này thật sự bị Tử Vương phi này làm cho kinh hãi! Thật đúng là đứa nhỏ to gan a! Ngộ nhỡ...

Nghe đến đây, Vân vương đang định mở miệng cầu xin Mạc Ngự Minh, trong sảnh lại có một người bước lên!

Một tiếng nói trầm thấp mang theo một ít trong sáng vang lên sau lưng Lăng Tuyết Mạn, "Khởi bẩm phụ hoàng, Tử Vương phi mạo phạm thiên uy, bất kính với phụ hoàng, đúng là tội lớn, nhưng Tử Vương phi trẻ người non dạ, phụ hoàng khoan dung, không so đo đi! Nhi thần cũng đồng ý với nhị ca, Tử ca từ nhỏ yếu ớt nhiều bệnh, cầu phụ hoàng ân chuẩn nguyện vọng lúc lâm chung!"

A... A..., Quan Âm Bồ Tát a! Trong lòng Lăng Tuyết Mạn mừng như điên, kích động quay đầu nhìn lại ân nhân, vừa thấy, không tự chủ nuốt một ngụm nước bọt, giời ạ, lại là một soái ca cực phẩm! so sánh với Nhị Vương gia, ít hơn một phần thành thực, lại nhiều hơn một phần cương nghị cùng phong nhã hào hoa!

Đang lúc thất thần, chỉ nghe tiếng nói của Mạc Ngự Minh rớt cục vang lên, mang theo bất đắc dĩ, "Lâm nhi, con cũng cầu xin cho nha đầu này sao?"

Nghe vậy, Lăng Tuyết Mạn nhìn trong mắt Ngũ Vương gia Mạc Kỳ Lâm, là tha thiết cùng cầu xin.

Mạc Kỳ Lâm bị ánh mắt chăm chú của Lăng Tuyết Mạn làm cho không được tự nhiên, xấu hổ ho nhẹ, chấp tay nói: "Hồi phụ hoàng, nhi thần cầu xin không phải vì Tử Vương phi!"

"A? Ngươi..." bàn tay mềm mại của Lăng Tuyết Mạn chỉ vào Mạc Kỳ Lâm, kêu rên không thôi, "Ngươi tính thấy chết không cứu, cũng không cần bỏ đá xuống giếng đi!"

"Lâm càn!"

Mạc Ngự Minh phun ra hai chữ, giọng điệu rõ ràng không vui.

Lăng Tuyết Mạn run rẩy, chậm rì rì quay thân lại, quỳ xuống trước mặt Mạc Ngự Minh, khóc nức nở nói: "Hoàng Thượng, Tuyết Mạn biết tội! Xin Hoàng Thượng khai ân!"

"Hoàng Thượng bớt giận!"

Trong sảnh, tất cả mọi người quỳ xuống, cùng hô lớn.

Mạc Ngự Minh càng trầm tĩnh, trên mặt nhìn không ra cảm xúc gì.

Lăng Tuyết Mạn theo bản năng đưa tay sờ cổ mình, ở cổ đại, tội chết là chặt đầu đi? Oa... Oa..., vậy không bằng ăn đạn đi!

Ý niệm muốn sống khiến nàng đem ánh mắt ao ước nhìn về phía Nhị Vương gia Mạc Kỳ Diễn, không dám nói lời nào, chỉ có thể dùng ánh mắt biểu đạt ý của mình, soái ca, chỉ cần ngươi cứu ta, ta làm trâu làm ngựa báo đáp ngươi! Oa... Oa..., lấy thân báo đáp cũng được, ta không muốn chết a a a!

Mạc Kỳ Diễn hơi kinh ngạc, nhìn Lăng Tuyết Mạn chớp mắt với hắn, cùng lửa nóng trong ánh mắt kia..., làm tim hắn đập nhanh một chút, khóe miệng nhẹ cong lên, nói thêm vài lời với Mạc Ngự Minh, "Phụ hoàng, Tử Vương phi tính tình nóng nảy, không hiểu quy củ, phụ hoàng vì Tử đệ, chớ so đo với nàng, thời gian cũng không xê xích nhiều, chúng ta nên đi nhìn mặt Tử đệ lần cuối, phụ hoàng mệt mỏi, bảo trọng long thể quan trọng hơn!"

Ngay sau đó Mạc Kỳ Lâm chấp tay nói: "Đúng vậy phụ hoàng, ý nhi thần muốn nói chính là như lời Nhị ca, giữ mạng Tứ Vương phi là nguyện vọng Tứ ca, hơn nữa, đừng bỏ lỡ thời gian nhìn mặt Tứ ca lần cuối."

Mạc Ngự Minh quét mắt nhìn hai đứa con trai, lại nhìn đến Lăng Tuyết Mạn, thâm sâu nói: "Diễn nhi, con làm sao biết được tính tình Tứ Vương phi?"

Một câu này, cả sảnh lại cả kinh, sắc mặt Mạc Kỳ Diễn hơi thay đổi, nhưng trong nháy mắt, liền khôi phục bình thường, lạnh nhạt trả lời: "Phụ hoàng, nhi thần cũng không biết tính tình Tứ Vương phi, trước đó, nhi thần cũng chưa từng gặp qua Tứ Vương phi, chính là đối với biểu hiện của nàng hôm nay, cảm giác nàng bất quá là một nha đầu điên mà thôi, nếu có thất thố, thỉnh phụ hoàng thứ lỗi!"

Khụ khụ! Nha đầu điên? Lăng Tuyết Mạn vô cùng bội phục nuốt nước miếng.

Thôi, chi cần có thể giữ mạng nhỏ của nàng, soái ca kia cứ tùy tiện nói đi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, không ai biết Mạc Ngự Minh đang tự hỏi cái gì, tất cả mọi người cúi đầu, suy đoán vị đế vương đang trong cơn đau xót mắt con này sẽ quyết định ra sao!

Hai chân Lăng Tuyết Mạn quỳ thật sự bần rùn, thẳng lưng, cổ cứng ngắc, vô ý ngẩng đầu thoáng nhìn, mà ánh mắt sắc bén của Mạc Ngự Minh đột nhiên bắn lại, nàng sợ tới mức thốt ra, "Hoàng Thượng!"

"Cái gì?"

Mạc Ngự Minh hừ lạnh.

Lăng Tuyết Mạn thật muốn vả miệng mình, lại không bình tĩnh! Lông mi chớp vài cái, dùng sức cắn môi, nước mắt lưng tròng nói: "Hoàng Thượng, Tuyết Mạn cũng không thể nhìn Vương gia phụ quân một lần sao? Con muốn về dung mạo phụ quân, vĩnh viễn trân quý, nếu nhớ chàng, thì có thể lấy ra xem, mỗi ngày sớm tối thấp ba nén nhang cho chàng, gửi niềm thương nhớ!"

Mạc Kỳ Diễn hít đôi mắt lại, đêm chiều nhìn Lăng Tuyết Mạn, nhíu mày.

Mạc Kỳ Lâm lặng lẽ nhìn, sau đó nhìn Mạc Ngự Minh, chờ đợi.

Mạc Ngự Minh nhàn nhạt nhìn Hoàng hậu bên cạnh này giờ chưa từng nói một tiếng, nói khẽ: "Hoàng hậu, ý của nàng như thế nào?"

Hoàng hậu lấy khăn lau nước mắt, nghiêm túc quan sát Lăng Tuyết Mạn, mới chậm rãi nói: "Thần thiếp muốn cho Hàn nhi đi bình yên, nếu nó không cần Tứ Vương phi chôn cùng, vậy đồng ý với nó đi! Nha đầu này tuy liều lĩnh, nhưng vừa thành hôn liền cùng phụ quân âm dương cách biệt, trong lòng nàng tất nhiên là không dễ chịu, đừng trách nàng!"

"Được."

Mạc Ngự Minh luôn tôn trọng thể diện của ông, lại có hai đứa con trai cầu xin, rốt cục gật đầu, nói: "Đem con thứ của Nhị Vương gia Mạc Kỳ Diễn, Mạc Ly Hiên làm con nuôi cho Tứ Vương gia, kế thừa tước vị, túc trực bên linh cửu! Chuẩn Tứ Vương phi nhìn mặt Tứ Vương gia, sau đó túc trực bên linh cửu ba ngày ba đêm, Tứ Vương phi được hưởng bổng lộc như cũ!"

"Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế!" Trong đại sảnh, mọi người dập đầu hô.

Lăng Tuyết Mạn kích động, trong mắt mang lệ, cũng dập đầu lạy ba cái, "Tạ Hoàng Thượng cùng Hoàng hậu nương nương!"

"Khởi giá!"

Lý công công hô lớn một tiếng, đỡ Mạc Ngự Minh dậy, hai cung nữ đỡ Hoàng hậu, một trước một sau đi ra khỏi đại sảnh, vãn vũ bá quan vội đứng dậy đi theo ra.

Lăng Tuyết Mạn thờ dài nhẹ nhõm một hơi, lao đảo đứng lên.

Mạc Kỳ Diễn hồ hững đi ra khỏi đại sảnh, Mạc Kỳ Lâm đi lên vài bước lại ngừng lại, chờ đi Lăng Tuyết Mạn đi tới trước mặt, hơi nhíu mày nói nhỏ: "Nếu không muốn chết thì đừng lại phạm thượng, tâm tình phụ hoàng không tốt, cảm xúc hết sức khác thường."

Nói xong, Mạc Kỳ Lâm bước đi nhanh, không có quay đầu lại nhìn Lăng Tuyết Mạn.

Lăng Tuyết Mạn chấn động, nhìn bóng lưng Mạc Kỳ Lâm cùng Mạc Kỳ Diễn, nội tâm xông lên một trận ầm ập.

Nếu Tứ Vương gia không có chết, hẳn sẽ là nam nhân ra sao? Là lạnh lùng hay là ầm ập như ánh mặt trời? Là lạnh nhạt hay là tươi cười ôn nhả?

Đang lúc Lăng Tuyết Mạn còn đoán, đã bất tri bất giác đi theo mọi người đến một tòa đại viện đặc biệt, hai cây quế trước viện, giờ phút này nở hoa cực đẹp, hương thơm bốn phía, làm cho không khí tươi mát.

Tám bảng đề ba chữ thiếp vàng treo trên cửa viện: Cúc Thủy Viên.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Lăng Tuyết Mạn ngược mắt nhìn ba chữ "Cúc Thủy Viên", khước miệng mỉm cười.

Nói vậy Tứ Vương gia Mạc Kỳ Hàn này cũng là người tao nhã! Đáng tiếc...

Lăng Tuyết Mạn nhẹ lắc đầu, là người đã chết, thực chất cũng không có quan hệ gì với nàng!

Qua hai cái hành lang gấp khúc, lại qua ba cánh cửa, vẫn vô bá quan đều ngoài cửa ỷ, Mạc Ngự Minh cùng Hoàng Hậu, Mạc Kỳ Diễn, Mạc Kỳ Lâm, còn có vài hoàng tử Vương gia bước vào phòng ngủ của Mạc Kỳ Hàn.

Lăng Tuyết Mạn luẩn quẩn ở cửa, thỉnh thoảng nhìn vào trong, nàng thật sự không biết khi nào thì nên đi vào, trên thực tế, bảo nàng nhìn một người chết xa lạ, nàng không đồng ýmoojtt vụn lụn, chỉ là vì giữ mạng sống mới nói câu nói kia, ngấm lại, nàng cũng đủ xui xẻo, xuyên qua liền phải lập gia đình, lập gia đình liền trở thành quả phụ, cái này còn chưa đủ xui xẻo, xuyết nữa nàng phải chôn cùng người chết, thật là tập tục xấu a!

Đang lúc suy nghĩ, trước mắt có một bóng dáng, Lăng Tuyết Mạn ngược mắt, là Nhị Vương gia Mạc Kỳ Diễn!

Mạc Kỳ Diễn nhân nhật đưa mắt nhìn Lăng Tuyết Mạn, thanh âm vừa phải, không mang theo một tia cảm tình nói: "Tứ Vương phi, phụ hoàng gọi nàng đi vào!"

"A? Được, ta đi." Lăng Tuyết Mạn ngây ngốc đáp lời, nhắc chân đi vào theo.

Trên giường rộng rãi có một nam nhân trẻ tuổi nằm thẳng tắp, khuôn mặt tuấn mỹ tà tử, hai mắt khép chặt, lông mi dài buông xuống, khuôn mặt tuấn tú không một khuyết điểm tái nhợt, mũi cao thẳng, môi dày vừa phải khép lại.

Cảm phục hoa lệ ngay ngắn chỉnh tề, nếu không phải biết nam nhân trước mắt này đã chết, Lăng Tuyết Mạn sẽ cho rằng hắn chỉ là đang ngủ, không lâu sẽ tỉnh lại, con mắt khép hờ, muốn tưởng tượng nếu hắn có thể sống đứng trước mặt nàng, sẽ là phong thái như thế nào?

"Tứ Vương phi, đây là phu quân của ngươi, ngươi ghi nhớ bộ dáng của hắn chưa?" Giọng nghẹn ngào bi thương của Mạc Ngự Minh vang lên, Lăng Tuyết Mạn giật mình gật đầu, "ThưaHoàng Thượng, nhớ kỹ."

"Ừ. Các ngươi đều đi xuống đi, trẫm cùng Hoàng Hậu ở lại với Hàn nhi!"

"Vâng!"

Nửa canh giờ sau, ở hi đường, đổi thành linh đường, lụa đỏ kéo xuống, màn trắng đen, âm u làm cho Lăng Tuyết Mạn muốn chạy trốn chết, lại bước không được, cũng nói không xong.

Cởi áo cưới đỏ tươi ra, mặc quần áo tang vào, Lăng Tuyết Mạn lại bị an bày quỳ gối ngay trước linh đường.

Mà thi thể Mạc Kỳ Hàn cũng đã nhập liệm.

Từng người tiến lên bái lạy, Lăng Tuyết Mạn giống con rối gỗ không ngừng dập đầu đáp lễ, bụng đói thâm thi kêu, nhưng nàng phải chịu đựng, thẳng đến màn đêm buông xuống, Hoàng Thượng Hoàng Hậu trở về cung, bách quan rời đi, còn lại năm huynh đệ Mạc Kỳ Diễn cùng Mạc Ly Hiến.

Lăng Tuyết Mạn cả ngày nay chưa uống một giọt nước, lại quỳ suốt, đầu óc lúc này đã choáng váng, tuy rằng năm huynh đệ này đều là mỹ nam tử cực phẩm, nhưng nàng làm sao có thể thương thức a?

Trong cổ họng khô ráp khó chịu giống như bốc lửa, Lăng Tuyết Mạn đáng thương tội nghiệp hỏi: "Xin hỏi có ăn uống này nọ hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

"Nàng đứng lên ngồi một chút đi, ta gọi người chuẩn bị bữa cơm cho nàng." Trong giọng nói lạnh nhạt của Mạc Kỳ Diễn nghe không ra cảm xúc, nói xong, liền xoay người đi ra khỏi linh đường.

Chỉ một câu này, Lăng Tuyết Mạn lại cảm động tới đỉnh, cái mũi đau xót, chỉ chút nữa là rơi lệ, vội vàng dùng tay lau lau mắt, đứng lên, lại phát hiện chân cảng đều đã tê rần!

Thấy thế, Mạc Kỳ Lâm theo bản năng vươn tay muốn kéo Lăng Tuyết Mạn đứng lên, vươn đến giữa không trung, lại thấy không ổn, thu tay, nhìn nha hoàn hai bên, lạnh lùng nói: "Không có mất sao? Còn không đỡ vương phi đứng lên?"

Hai nha hoàn sợ hãi không thôi, vội cúi người nói: "Vâng, Ngũ Vương gia!"

Lăng Tuyết Mạn rốt cục ngồi xuống ghế, xoa xoa chân cảng như nhũn ra, ban đầu bị thương là giả vờ, hiện tại chính là bị thương không dứt!

Ánh mắt liếc đến đứa nhỏ vẫn quỳ thẳng tắp trên mặt đất, Lăng Tuyết Mạn cảm thấy không đành lòng, dung mạo Mạc Ly Hiến cùng Mạc Kỳ Diễn có tám phần giống nhau, mới chín tuổi, đã là thiếu niên cực xinh đẹp, giờ phút này một mặt vẻ mặt nghiêm túc, an tĩnh nhìn quan tài Mạc Kỳ Hàn, không nói một lời.

"Ngươi ngồi một chút đi." Lăng Tuyết Mạn đợi đợi hết tề, đứng dậy đi đến bên người Mạc Ly Hiến, ngồi xổm xuống, thân thiết nói.

Ái ngờ, Mạc Ly Hiến lại kinh ngạc nhìn nàng, mờ to hai mắt, trong mắt đen bóng ánh ngược ra bóng dáng của nàng.

Lăng Tuyết Mạn nhất thời phản ứng không kịp, nhìn bốn anh em đứng phía bên kia, lắp bắp nói: "Đứa nhỏ này bị cảm diếc sao?"

Lăng Tuyết Mạn bắt đầu dĩ hời như vậy, là vì từ khi nhìn đến Mạc Ly Hiên quỳ gối nơi này, nàng không nghe được nó nói câu nào.

Nhưng lời của nàng, lại làm bốn huynh đệ kia kinh ngạc, trong đó Thất Vương gia Mạc Kỳ Dục nhỏ tuổi nhất, miệng há to có thể nhét hai quả trứng, ba người khác coi như lạnh nhạt, sau khi kinh ngạc, liền nhẹ lắc đầu.

Nhưng Mạc Kỳ Dục gạt mình xong lại nháy ra một câu nói, "Ngũ Ca, nào nàng ta không bình thường phải không?"

"Thất đệ!"

Mạc Kỳ Lâm nói xong, vội nhìn về phía Lăng Tuyết Mạn, nàng cơ hồ là cắn răng nghiêng lợi trừng mắt Mạc Kỳ Dục nói: "Người mới không bình thường!"

"Haiz, tính ra nàng bây giờ là người của Tứ ca ta, nàng cũng không thể vô lễ như vậy đi?" Mạc Kỳ Dục năm nay mười tám tuổi, đúng là tuổi dễ dàng xúc động, không chút khách khí nói.

"Thất đệ!" Mạc Kỳ Lâm hơi trầm mặt, "Di thể của Tứ Hoàng huynh chưa lạnh, Tứ Hoàng tẩu mới gả đến đây, đương nhiên không hiểu quy củ, đệ bớt tranh cãi đi!"

Trong mắt Lăng Tuyết Mạn hiện lên một chút đắc ý, nhưng nàng không ngu ngốc, cũng hiểu được chuyển biến tốt hãy thu, gấp bậc thêm hãy đi xuống, cho nên rất lễ phép nói: "Tạ Ngũ Vương gia lượng thứ!"

Mạc Kỳ Lâm gật đầu, nhàn nhạt nhắc nhở: "Tứ Hoàng tẩu, Ly Hiên chính là con Nhị Hoàng huynh, hiện tại làm con nuôi cho Tứ ca, tẩu nguyên bản phải là tư thất của nó, hiện tại là mẫu thân của nó!"

Mẫu thân?

Khóe mắt Lăng Tuyết Mạn co lại mãnh liệt, ta có con trai? A... A... còn là một đứa con trai lớn như vậy! Được rồi, nàng nhận biết, Lăng Tuyết Mạn xấu hổ vron bản tay đến trước mặt Mạc Ly Hiên, ôn hòa nói: "Ly Hiên, đứng lên nghỉ ngơi một chút đi, dùng cơm xong lại quý!"

"Cảm ơn mẫu thân!" Khuôn mặt nhỏ nhắn kiên cường của Mạc Ly Hiên nổi lên một tia cảm động, vịn tay Lăng Tuyết Mạn đứng lên.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Mạc Kỳ Dục giận dữ nghiêng mặt, cái mũi không ngừng hừ nhẹ, liếc Lăng Tuyết Mạn một cái.

Mà Lăng Tuyết Mạn lôi kéo Mạc Ly Hiên ngồi xuống, mới có thời gian thưởng thức soái ca một chút, nhìn từng người, nam nhân đứng ở trên cùng chưa bao giờ nói câu nào, khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng không chút thay đổi, đáy mắt hiện lên một tia buồn bực cùng khinh thường, Lăng Tuyết Mạn gạt mình, trực giác nói cho nàng biết, nam nhân này đối cái chết của Tứ Vương gia không có bao nhiêu bi thống!

Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc, sau đó dời ánh mắt, chuyển sang mặt ba người kia.

Khuôn mặt Ngũ Vương gia Mạc Kỳ Lâm tuấn mỹ mang theo kiên cường cùng lạnh lùng, cũng có vài phần cso ngạo, Lục Vương gia Mạc Kỳ Sâm ôn nhuận lịch sự tao nhã, khiêm tốn, ách, Thất Vương gia này...

Lăng Tuyết Mạn kỳ thực rất muốn cười, nhưng trường hợp này, chỉ có chịu đựng, bất quá chính là thiếu niên thời, tuy rằng khí chất ảm áp như mặt trời, bất quá bụng dạ không cần phải hẹp hòi như vậy đi? Nàng cũng không tức giận, tên nam nhân này còn mang bộ dáng đầy cảm phẫn!

Bật cười, tay phải nắm nhẹ, miệng ho nhẹ một chút, để cho mình không cần cười ra tiếng, song khi nàng ngồi nghiêm chỉnh, trông mắt lại quay tròn loạn chuyển, không nghĩ là khi chuyển tới trên mặt Mạc Kỳ Lâm, bị kinh hãi nhảy dựng lên!

Mạc Kỳ Lâm theo dõi Lăng Tuyết Mạn, thu hết về mặt hoạt bát kia vào đáy mắt, trong con ngươi màu nâu sẫm hiện lên một tia nghiền ngẫm cùng tìm tòi nghiên cứu, ánh mắt quá mức chăm chú, chính hắn cũng không phát giác.

Lăng Tuyết Mạn nhìn thấy, vẻ mặt kinh sợ, Mạc Kỳ Lâm thể này mới thu lại tâm trí thất thần, vội xấu hổ xoay mặt, cực kỳ không được tự nhiên.

Lăng Tuyết Mạn không dám nhìn lung tung, tìm lại tỉnh thịch không ngừng.

Rốt cục, Mạc Kỳ Diễn trở lại, đi theo phía sau có bốn nha hoàn, bụng bữa tối ngon miệng vào nhà ăn nhỏ sau lĩnh đường.

"Tứ Vương phi, nàng đi dùng bữa đi, nơi này có huynh đệ chúng ta coi chừng."

Lăng Tuyết Mạn chân thành mỉm cười, "Cảm ơn ngài!"

Mạc Kỳ Diễn hơi lắc đầu, "Tứ Vương phi nói quá lời, nhanh đi."

"Vậy, ta có thể mang theo Ly Hiên cùng đi chứ? Nó vẫn là đứa nhỏ..."

"Có thể."

"Được."

Sau khi đối đáp đơn giản, Lăng Tuyết Mạn không hề có kỵ dất tay Mạc Ly Hiên đi nhà ăn, đi vài bước, bỗng chợt nhớ, liền quay đầu lại nói: "Các ngài muốn ăn cùng hay không?"

Mấy người ngăn ra, gạt mình, vài giây sau, Mạc Kỳ Diễn nói nhỏ: "Không cần, chờ các người dùng xong, chúng ta sẽ thay phiên dùng bữa."

"Được"

Lăng Tuyết Mạn gật đầu, tiếp tục đi.

Trên bàn cơm, Lăng Tuyết Mạn ăn như cạp, còn Mạc Ly Hiên tao nhã, đến nửa điểm thanh âm cũng không phát ra, ngẫu nhiên ngẩng đầu nhìn Lăng Tuyết Mạn, lộ ra biểu tình kinh ngạc, nhưng cũng không nói một câu.

Thấy vậy, Lăng Tuyết Mạn đỏ mặt, ngượng ngùng nói: "Ta là quá đói thôi, ngộ nhờ nửa đêm đói bụng sẽ không có mà ăn, bắt đắc dĩ ta phải ăn nhiều một chút."

"Mẫu thân, chừng nào ngài đói bụng, có thể phân phó phòng ăn chuẩn bị bữa cơm. À, mẫu thân mới gả vào phủ, sợ là bọn người hầu không quá kính trọng, như vậy đi, Ly Hiên đã thừa kế tước vị của phụ vương, là chủ tử mới của Tứ Vương phủ này, về sau Ly Hiên sẽ chăm sóc mẫu thân được không?" Mạc Ly Hiên thành thật nói, giọng nói và vẻ mặt hoàn toàn không giống như một đứa nhỏ chín tuổi, mà như là một nam nhân trưởng thành.

Lăng Tuyết Mạn ngăn ra, chất phác nói: "Ly Hiên, con, con nói thật sao?"

"Là thật." Mạc Ly Hiên gật đầu, ánh mắt trong sáng cực kỳ.

Mẹ ruột của nó mất sớm, lại là thân phận thấp thỏm, ở trong Vương phủ tuy có phụ vương Mạc Kỳ Diễn chiếu cố, nhưng dù sao phụ vương thường xuyên không ở phủ, cho nên chuyện bị chính thất khi dễ là thường xảy ra, hiện tại Hoàng gia gia lại đem nó làm con nuôi cho Tứ Hoàng thúc, năm nay tuy còn nhỏ tuổi, nhưng cũng là thân vương rồi, vốn đối với Lăng Tuyết Mạn không có cảm giác gì, nhưng mới vừa rồi nàng thân thiết quan tâm nó, làm nó cảm nhận được tình thương của người mẹ đã mất từ lâu, cho nên, nó muốn nhận trách nhiệm bảo vệ chăm sóc nàng!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11

Trên hàng mi của Lăng Tuyết Mạn dính đầy hơi nước, đồng tử trở nên mờ mịt, run run vươn tay, xoa khuôn mặt Mạc Ly Hiên, giọng nghẹn ngào, "Ly Hiên, về sau chúng ta sẽ chăm sóc cho nhau, quan tâm lẫn nhau."

Kiếp trước nàng sống hai mươi hai năm, chưa bao giờ có người nói muốn chăm sóc nàng như vậy, sống lại một đời, đứa nhỏ chín tuổi đối xử tốt với nàng như vậy, để cho nàng như với được một cây cột trụ ở nơi thời không xa lạ này.

Mạc Ly Hiên toét miệng mỉm cười, "Vâng."

"Đúng rồi, Ly Hiên, sắc mặt tương đối lạnh là Vương gia nào vậy? Ta không có nghe hần nói chuyện nhiều." Lăng Tuyết Mạn hạ giọng hỏi.

Mạc Ly Hiên nghĩ nghĩ, nói: "Mẫu thân, ngài đang hỏi Tam Hoàng thúc sao?"

"Tam Vương gia? Ủ, có vẻ chính là hần."

"Tam Hoàng thúc rất nghiêm túc lạnh lùng, con ít gần gũi với thúc ấy, nghe phụ vương của con nói, Tam Hoàng thúc không phải là con trai ruột của Hoàng gia gia, mà là con trai độc nhất của Lăng Vương, là huynh đệ của Hoàng gia gia. Sau khi Lăng Vương mất, Hoàng gia gia nhận Tam Hoàng thúc làm con nuôi, theo tuổi xếp thứ ba."

"Thì ra là như vậy. Vậy tại sao không nhìn thấy Đại Vương gia?"

"Mẫu thân, ngài không nên tùy tiện nhắc tới đại bá, Hoàng gia gia không thích người khác nhắc tới, bởi vì đại bá vốn là thái tử, ba năm trước đột nhiên bệnh qua đời, Hoàng gia gia thương tâm quá độ, từng bị bệnh liệt giường một tháng, hiện thời Tứ Hoàng thúc lại mất... Đại bá cùng tứ thúc đều do Hoàng nãi nãi sinh ra, hoàng nãi nãi chỉ có hai người con trai này, hiện tại một người cũng không còn..."

Mạc Ly Hiên nói đến đây, khóc nức nở, Lăng Tuyết Mạn không khỏi thương tâm theo, Hoàng Hậu thoát nhìn điệu dáng hiện thực, lại liên tục mất hai người con, ai cũng không thể thừa nhận thống khổ như vậy!

Hai người thương tâm một chút, sau đó đi ra ngoài tiếp tục túc trực bên linh cửu.

Nhưng mà, sau nửa canh giờ, có thái giám trong cung vội vàng tới, vẻ mặt lo lắng hoảng loạn, "Nô tài tham kiến năm vị Vương gia!"

"Công công miễn lễ! Công công tới đây có việc gì?" Mạc Kỳ Diễn nhàn nhạt hỏi.

"Hoàng Thượng bi thương quá độ ngất đi, ngự y đến chẩn bệnh, giờ đã tỉnh, Hoàng Thượng thương Tứ Vương gia, bảo năm vị Vương gia đến thái miếu cầu phúc cho Tứ Vương gia trước mặt tổ tông!"

"Vậy tối nay túc trực bên linh cửu..."

"Hoàng Thượng lệnh cho tiểu Vương gia cùng Tứ Vương phi túc trực bên linh cửu!"

"Được, ta lập tức đi!"

Mạc Kỳ Diễn cẩn thận dặn dò xong, liền dẫn bốn người khác rời đi.

Trong linh đường, chỉ còn lại hạ nhân Tứ Vương phủ quỳ ở phía sau, phía trước là Lăng Tuyết Mạn cùng Mạc Ly Hiên.

Đêm, như một cái lưới lớn, cắn nuốt hết thảy ánh sáng, Tứ Vương phủ dưới màn đêm, nơi nơi treo đèn lồng màu trắng, yên tĩnh đến nỗi có chút quý dị.

Thời tiết đột nhiên trở nên âm trầm, gió nổi lên, nhánh cây xào xạc, Cúc Thủy Viên tràn đầy hơi thở tử vong, tăng thêm một phần đáng sợ.

"Rầm -"

Một tiếng sấm nổ vang trời, làm Lăng Tuyết Mạn giật nảy người, thân mình mềm nhũn ngã ngồi trên nệm, mặt trắng bệch, theo bản năng nhìn quan tài, liền "A!" kêu to một tiếng, sau đó không ngừng run rẩy thân mình.

"Mẫu thân!"

Mạc Ly Hiên hô, nắm nhẹ cánh tay Lăng Tuyết Mạn, an ủi: "Mẫu thân không phải sợ, hôm nay là đêm thất tịch, trời mưa sét đánh là bình thường, ngài không nên kêu la, để khỏi quấy nhiễu phụ vương!"

"Ta... Ta, Ly Hiên, ta sợ, đêm hôm khuya khoát này, ở chỗ này có người chết, lại có sét đánh, ta..."

Miệng Lăng Tuyết Mạn bị tay Mạc Ly Hiên vội vàng bịt lấy, hạ giọng dặn dò: "Mẫu thân, nói năng cẩn thận! Đây không phải là nhà dân chúng bình thường, đây là hoàng gia, ngài nói sai một câu, sẽ gặp đại họa ngay đầu!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Sau một trận sấm sét, rốt cục trời cũng tí tách mưa.

Trong cơn mưa, Hương Đàn Cư đặt ở góc đông nam Tứ Vương phủ vẫn giống như trước đây, an tĩnh đáng sợ.

Nơi này là cấm địa của Tứ Vương phủ.

Không có bất cứ người nào dám bước vào Hương Đàn Cư một bước, người vi phạm đều chết không có chỗ chôn.

Nghe nói, ba năm trước đây, sau khi một pháp sư đạo hạnh cao thâm đến xem phong thủy Tứ Vương phủ, vì cầu phúc cho Tứ Vương gia yếu kém nhiều bệnh, liền xây tòa Hương Đàn Cư ở góc đông nam, thờ phụng tổ tiên học Mạc.

Giờ phút này, Hương Đàn Cư đứng sừng sững ở trong mưa, nó thần bí hắc ám như một bàn tay to tràn đầy ma tính, xiết chặt toàn bộ thủ vệ, làm bọn họ cảm thấy sợ hãi hít thở không thông.

Tứ Vương gia đã chết, nhưng mà cũng không ai dám xông vào một bước, bởi vì không biết rõ cơ quan ám khí, nếu ai muốn vào, người đó chắc chắn phải chết.

Chỗ sâu nhất ở Hương Đàn Cư là một gian phòng ở rộng rãi, phòng có bốn cây cột cắm thạch, vách tường bốn phía đều là đá trắng gọt giũa thành, màu xanh theo gió mà xao động, từ cửa sổ chạm trổ hoa văn có ánh trắng chiếu vào, phía góc tường là một giường gỗ mềm mại, khắc trang sức hoa lệ tinh xảo, lộ lên thú thường thức tạo nhã của chủ phòng.

Trong bóng đêm, một nam tử đứng gần cửa sổ.

Tóc đen như mực được buộc trên đỉnh đầu, vài sợi phân tán trên vai, theo mưa bụi ngoài cửa sổ hơi hơi động lên, ngũ quan tuấn mỹ như điêu khắc thật nổi bật dưới ánh trăng, làm người ta kinh ngạc.

Khuôn mặt trắng nõn, lộ ra góc cạnh rõ ràng, lông mi dài dài, lóe ra hai tròng mắt thâm thúy giống thủy tinh đen, mũi cao thẳng, môi tuyệt mỹ, quanh thân phát ra khí chất cao quý, không chỗ nào không phô trương cao quý cùng tạo nhã, lại càng lộ ra một cổ cuồng dã tà mị, lạnh lùng cao ngạo không kiềm chế được.

Trong không khí yên tĩnh, chỉ có thể nghe được tiếng hạt mưa rơi trên mái hiên, rơi trên mặt đất phát ra thanh "tí tách".

Nam tử đứng im, u ám nhìn mưa bụi, thật lâu, thờ dài một hơi.

Đêm thất tịch? Vốn là một cái đêm đa tình, tối nay, lại trở nên buồn cười!

Bàn tay nắm thật chặt, kêu: "Vô Cực!"

Một bóng đen từ trong mưa phóng tới, đứng ở ngoài cửa sổ, ôm quyền, "Chủ tử, xin phân phó!"

Nam tử trầm thấp nói, "Kêu quân gia đến."

"Vâng!"

Từ Khuynh, quân gia hơn ba mươi tuổi, vội vàng tới, cũng là lấy khinh công cực cao đáp xuống ngoài cửa sổ, nhìn đến nam tử trong phòng, chấp tay cực kì cung kính, khăn khăn nói: "Chủ tử, xin phân phó!"

"Nãy giờ như thế nào?" Mặt nam tử không chút thay đổi, hỏi.

Quân gia cúi đầu trả lời: "Thưa chủ tử, năm vị Vương gia được truyền vào cung, hiện chỉ có tiểu Vương gia cùng Vương phi túc trực bên linh cữu."

"Tiểu Vương gia?" Nam tử chớp mi.

Quân gia vội nói: "Chủ tử, là con thứ Mạc Ly Hiên của Nhị Vương gia, hoàng thượng hạ chỉ đưa làm con nuôi, thừa kế tước vị, xưng là tiểu Vương gia."

"Là Hiên nhi?" Nam tử nhíu mày, khóe miệng hơi cong lên, nói: "Đứa nhỏ này phẩm hạnh đoan chính, khiêm tốn lễ phép, bản vương rất thích, người dặn người trong Vương phủ phải hầu hạ nó cho tốt!"

"Vâng, chủ tử, nô tài hiểu rõ!"

Nam tử đứng trong chốc lát, đột nhiên mở miệng hỏi: "Vương phi như thế nào? Là nữ tử như thế nào?"

Quân gia ngăn người, tiện đà trả lời: "Việc này nô tài khó mà nói, ngày hôm nay Hoàng Thượng muốn cho Vương phi chôn cùng, nhưng Vương phi lại giật khăn che đầu, tranh biện với Hoàng Thượng, Hoàng Thượng giận dữ, Nhị Vương gia cùng Ngũ Vương gia ra mặt cầu xin, về sau Hoàng Hậu nương nương cũng nói giúp, Hoàng Thượng mới thu hồi mệnh lệnh. Còn cô, vương phi tựa hồ rất quan tâm tiểu Vương gia."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Mưa vẫn tí tách không ngừng. Ngoài cửa sổ, quân gia đã ướt đầm toàn thân, vẫn đứng yên không nhúc nhích đợi nam tử bên trong cửa sổ ra lệnh.

Khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng của nam tử không chút thay đổi, trong mắt chỉ hiện lên một chút kinh ngạc cùng khinh thường.

Thật lâu sau mới nhận nhậ mở miệng "Đứa con gái này của Lăng Bắc Nguyên thật có can đảm, còn biết mượn sức Hiền nhi để ngày sau được an ổn! Hừ! Bỏn vương phải tận mắt nhìn xem đây là nữ tử như thế nào!"

"Chủ tử! Ngài muốn..." Quân gia cả kinh mở to mắt.

Nam tử nhủ mảy, lãnh đạm nói: "Lệnh cho toàn bộ hạ nhân túc trực bên linh cửu rời khỏi Cúc Thủy Viên! An bài cho tiểu Vương gia nghỉ ngơi!"

"Chủ tử, ngộ nhờ việc giả chết truyền ra, chẳng phải sẽ làm cho người ta hoài nghi sao?" Quân gia lo lắng nói.

"Cả việc này người cũng làm không xong sao? Trong Vương phủ này, ngoại trừ chủ tử, nếu ai để lộ nửa lời đồn, liền tiền trăm hậu tấu!" Nam tử độc ác lạnh lùng nói.

Quân gia chấn động, chấp tay nói: "Tuân mệnh chủ tử! Nô tài lập tức đi làm!"

Dứt lời liền động thân rời Hương Đàn Cư.

Nam tử lại yên lặng trong chốc lát, sau đó xoay người đi đến bên giường, nhấn vào cơ quan, đi vào một cái đường hầm.

Trong linh đường, Lăng Tuyết Mạn nghe tiếng mưa rơi bên ngoài càng lúc càng lớn, tâm làm thế nào cũng không thể bình tĩnh.

Mạc Ly Hiền cảm nhận được sự khẩn trương của Lăng Tuyết Mạn, trấn an nói: "Mẫu thân, ngài đừng khẩn trương. Chỉ là trời mưa mà thôi. Nơi này có nhiều người như vậy, ngài không phải sợ."

"Ly Hiền ta, ta không có cách nào khác. Chính là khẩn trương!" Lăng Tuyết Mạn run rẩy không ngừng quay đầu nhìn lại quan tài gỗ màu đen, sợ phát sinh chuyện quỷ dị như xác chết sống lại hay cương thi chui ra, phá vỡ trái tim nhỏ bé của nàng.

Mạc Ly Hiền nắm tay Lăng Tuyết Mạn, kiên định nói: "Mẫu thân, thật sự không phải sợ. Con tuy còn nhỏ tuổi nhưng con là nam tử hán. Có con ở đây, ngài sẽ không có việc gì."

"A... A... Ly Hiền..." Lăng Tuyết Mạn cảm động, hai tay ôm lấy Mạc Ly Hiền, khóc nói: "Con thật đúng là đứa bé ngoan. Hai ta về sau nương tựa lẫn nhau mà sống!"

"Mẫu thân!"

Mạc Ly Hiền bị ôm sát vào thân mình thommm mềm của Lăng Tuyết Mạn, khuôn mặt nhỏ nhắn phát quẩn. Lăng Tuyết Mạn bất quá mới mười sáu tuổi, hương thom nhẹ nhàng của thiếu nữ bay vào mũi làm nó không được tự nhiên. Nên biết, ngay cả mẹ ruột của nó lúc trước cũng không thân cận nó như vậy.

Nền trắng trong linh đường đột nhiên tắt sạch, toàn bộ linh đường lăm vào một mảnh tối đen.

Bọn hạ nhân không dám kêu, hoảng sợ che miệng cơ mình.

Lăng Tuyết Mạn kinh hãi không tự chủ được kêu to, càng ôm Mạc Ly Hiền chặt hơn, môi run rẩy không ngừng, "Ly... Ly Hiền, có phải là hồn của hấn đã trở lại không?"

"Mẫu thân chớ sợ. Phụ Vương ngày thường rất thích con. Cho dù là phụ vương trở về cũng sẽ không thương tổn chúng ta." Mạc Ly Hiền lo lắng an ủi, nhưng dù sao nó cũng chỉ là một đứa nhỏ, tuy gan lớn nhưng cũng có chút sợ hãi, bất đắc dĩ nói rất lớn tiếng để che dấu khẩn trương của bản thân mình.

Trong bóng đêm, một đôi mắt sâu ở sau màn trướng lạnh lùng theo dõi hình ảnh hai người đang ôm nhau đẹp mắt kia, hấn nhận nhậ tức giận.

Quân gia từ ngoài phòng vội tiến vào, lớn tiếng nói: "Vương gia có thói quen không thích nhiều người. Để không quấy nhiễu đến chủ tử, toàn bộ các người lui ra ngoài Cúc Thủy Viên!"

Hạ nhân ở trong con kinh hách nghe lời nói như thế, vội hướng về linh vị dập đầu lạy ba cái sau đó nhanh đi ra ngoài.

Lăng Tuyết Mạn vui mừng quá đổi vội cùng Mạc Ly Hiền đứng lên chuẩn bị chạy. Ai ngờ quân gia đi đến trước mặt, nói cung kính lại không cho cự tuyệt: "Vương phi, ngài không thể đi. Ngài là chánh phi của chủ tử, nên ở chỗ này cùng chủ tử! Tiểu Vương gia vẫn còn nhỏ, quý lâu thân thể sẽ chịu không nổi. Nô tài đã sai người chuẩn bị xong Liễu Hương Cư cho tiểu Vương gia. Tiểu Vương gia nghỉ ngơi, chờ sau khi trời sáng lại đến túc trực bên linh cửu để Vương phi nghỉ ngơi."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

"Đó không phải là còn lại một mình ta sao? Ta không muốn!" Lăng Tuyết Mạn nghe vậy liền vội kêu to lên, ôm Mạc Ly Hiên chặt hơn.

"Vương phi, nô tài đưa tiểu Vương gia đi Liễu Hương Cư trước, sau đó sẽ trở lại cùng Vương phi túc trực bên linh cửu Vương gia!" Quân gia hơi nhíu mày nói.

"A... Oa... Người đi bao lâu?" Lăng Tuyết Mạn mang vẻ mặt cầu xin hỏi.

Quân gia giật giật khóe miệng muốn ổn định cảm xúc Lăng Tuyết Mạn, "Rất nhanh, Vương phi không cần sợ hãi Vương gia."

"Đừng nhắc đến người chết có được không?" Lăng Tuyết Mạn theo phản xạ thét lên, cũng bất chấp tất cả bật thốt lên: "Hắn là cái nam nhân cực phẩm gì chứ? Sớm không chết muộn không chết, cổ tình chết ngay lúc này làm cho ta thành quả phụ. Ta thật là xui xẻo!"

"Mẫu thân!" Mạc Ly Hiên kinh hãi bịt kín Lăng Tuyết Mạn, không an tâm nhìn quân gia.

Quân gia mang sắc mặt khó coi, trong giọng nói mang theo phần nộ rõ ràng, "Vương phi, mặc dù ngài là chủ tử, nhưng xin vương phi nói năng thận trọng! Vương gia của chúng ta vừa mất, thi thể chưa lạnh. Sao ngài có thể nói ra lời nói vô tình vô nghĩa như thế? Nếu truyền đến Hoàng Thượng..."

"Quân gia!"

Mạc Ly Hiên vội vàng ngắt lời, khẩn thiết nói: "Mẫu thân do bị dọa sợ mới nói hươu nói vượn. Quân gia không thể đem lời này truyền đi, việc này rất nghiêm trọng!"

"Tiểu Vương gia, Vương phi đối đãi Vương gia như thế, tiểu Vương gia muốn bao che sao?" Quân gia tức giận nói.

Lăng Tuyết Mạn nói không ra lời nhưng cũng hiểu được hậu quả, dùng sức mờ tay Mạc Ly Hiên, đáng thương kêu khóc: "Ly Hiên, miệng của ta lại chuốc họa. Thực xin lỗi, ta không phải cố ý. Ta thật sự là rất sợ thôi!"

Mạc Ly Hiên nghe vậy, nhìn quân gia, giọng nói có chút cứng ngạnh: "Quân gia, ta không cho phép người nói ra! Đây là mẫu thân mà Hoàng gia gia ban cho ta, ta phải bảo vệ ngài. Huống chi ngài cũng chỉ là nhìn đời chưa sâu, nói chuyện không suy nghĩ cẩn thận, nhất thời xúc động mà thôi. Phụ vương nhân từ sẽ không trách tội ngài. Người không cần so đo!"

"Tiểu Vương gia!" Quân gia chưa lường trước Mạc Ly Hiên sẽ kiên định che chở Lăng Tuyết Mạn như vậy, nghĩ đến chủ tử vẫn đang chờ, liền cau mày nói: "Nô tài nghe theo tiểu Vương gia. Chỉ là xin vương phi ngày sau không cần nói lời như vậy nữa."

"Nhất định! Nhất định!" Lăng Tuyết Mạn vội vàng gật đầu đáp ứng, thở nhẹ một hơi.

Quân gia dùng tay ra dấu, "Mời tiểu Vương gia đi cùng nô tài!"

Mạc Ly Hiên lại lắc đầu nói: "Không cần. Ta ở nơi này cùng mẫu thân túc trực bên linh cửu phụ vương. Phụ vương lúc còn sống đối với ta rất tốt, ta muốn tận tâm báo hiếu!"

Quân gia nghe vậy nóng nảy, "Tiểu Vương gia, đêm nay nếu ngài quý đến hừng đông, ngày mai làm sao có thể thay vương phi?"

"Nếu không đêm nay ta túc trực, để mẫu thân đi ngủ trước." Mạc Ly Hiên kiên trì nói.

Lăng Tuyết Mạn cảm thấy đau xót, nước mắt tràn mi. Nàng chưa từng có anh chị em, mẹ muốn bảo vệ nàng lại hữu tâm vô lực. Xuyên qua lại khiến nàng gặp đũa nhỏ chín tuổi đối xử tốt với nàng như vậy, làm sao không khiến nàng rơi lệ?

"Mẫu thân, ngài làm sao vậy?" Mặc dù Mạc Ly Hiên thấy không rõ mặt Lăng Tuyết Mạn, lại nghe đến tiếng khóc rất nhỏ của nàng, lo lắng hỏi.

Lăng Tuyết Mạn hít mũi một cái, "Không có việc gì. Ly Hiên, con cùng quân gia đi thôi. Ta ở một mình không sao. Ta muốn kiên cường lên, về sau không chỉ có con bảo vệ ta, ta cũng muốn bảo vệ con!"

"Mẫu thân, không cần, con là nam tử hán!"

"Ly Hiên đi đi. Một mình ta cùng phụ quân nói chuyện một chút." Lăng Tuyết Mạn ngắt lời Mạc Ly Hiên, nói với quân gia: "Mang Ly Hiên đi thôi."

"Vâng, Vương phi!"

Mạc Ly Hiên cắn môi, lo lắng dặn dò: "Mẫu thân, ngài cùng phụ vương dù sao cũng có nhân duyên, nói chuyện tri kỷ, phụ vương sẽ không trách tội ngài."

"Ừ, ta đã biết. Ha ha... Đi đi."

"Vâng."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Ẩn thân ở sau màn trướng, nam nhân nghe hết một màn cảm động vừa rồi, hai tròng mắt u tối sắc bén bắn về phía nữ nhân gan lớn đến không biết sống chết!

Hiên nhi lại bảo vệ à như thế!

Mạc Kỳ Hân đột nhiên nghĩ đến Lăng Tuyết Mạn vừa rồi không biết hổ thẹn ôm Mạc Ly Hiên, cảm thấy một con tức giận lan tràn toàn thân. Vương phi của hắn nếu dám không an phận thủ tiết cho hắn, hắn nhất định phế ả!

Thân mình vừa định rồi đi, lại nghe được Lăng Tuyết Mạn hít hơi một cái, dường như là cảm lạnh!

Mây nhẩn lại.

Lăng Tuyết Mạn xoa mũi, buồn bực ngồi trên nệm, xoa bóp chân căng tê mỏi. Đêm khuya, nhiệt độ không khí giảm mạnh làm nàng mặc quần áo đơn bạc bị rét run. Nhưng mà nơi này tối đến đưa tay không thấy được ngón, nàng cân bản không dám đi lại lung tung, chỉ có thể mong quân gia mau trở về.

Nhưng ngồi yên cũng làm nàng sợ. Dù sao nơi này còn bày cỗ quan tài có một người chết nằm bên trong.

Vì thế Lăng Tuyết Mạn thử lăm bầm lâu bầu để giảm bớt không khí khẩn trương. "Khụ khụ" Hắng giọng một cái, "Vương gia phu quân, hôm nay là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, cũng coi như là lần cuối cùng. Khụ khụ, mạng của người không tốt, cưới vợ chưa động phòng liền quy thiên. Mạng của ta cũng không tốt, còn là một cô nương đã phải thủ tiết. Haiz."

Động phòng?

Đôi mắt Mạc Kỳ Hàn híp lại, "Nha đầu kia muốn động phòng? A, vậy cũng được. Có thể thành toàn nàng!" Khóe miệng tạo nên một độ cong thật nhỏ. Nghe nàng nói chuyện thật là buồn cười!

Lăng Tuyết Mạn thờ dài, quay đầu hướng ra ngoài xem xét, lại không nghe được một tiếng động, thầm nguyên rủa: "Quân gia đáng chết này có phải đã lừa ta không? Còn chưa đến? Haiz! Vương gia phu quân, nếu người trên trời có linh thiêng, xin thương xót báo mộng cho phụ vương người bảo ông ấy thả ta đi! Đòi ta còn dài, mà cũng không thể báo ta làm ni cô đi? Haiz! Thiên lý ở đâu!"

Lời than thở làm Mạc Kỳ Hàn cau chặt lông mày, nhếch môi: "Quả thật là cái nữ tử thiếu mắt tam tông tứ đức!"

Đã như vậy, còn muốn hấn thả nàng? Không có cửa đâu!

Thân hình Mạc Kỳ Hàn vừa động, lướt gấp đi ra ngoài. Tốc độ nhanh làm cho Lăng Tuyết Mạn chỉ vừa cảm thấy một trận gió nhẹ quét vào mặt, thân mình liền bị bay lên không. Để tránh nàng kêu to cùng phản kháng, hấn phong bế vài huyết đạo trên người nàng, sau đó đi đến phòng ngủ của hấn ở Cúc Thủy Viên, cũng là phòng cưới của bọn họ hôm nay!

Lăng Tuyết Mạn kinh hãi, nàng bị bắt cóc sao? Chẳng lẽ nàng bị hạ thuốc gì đó? Vì sao nàng không cách nào nhúc nhích, hơn nữa kêu cứu mạng cũng không được? Tứ Vương phủ canh phòng loi lóe như thế sao? Đèn đạo tặc xông vào cướp người cũng không biết sao? Ly Hiền cứu ta!

Mạc Kỳ Hàn ôm Lăng Tuyết Mạn vào phòng ngủ, đồng thời ổng tay áo vung lên tạo thành một cổ gió mạnh thổi tắt toàn bộ ánh nến trong phòng. Căn phòng tối đen. Trong đầu đột nhiên toát ra một ý nghĩ làm ánh mắt Mạc Kỳ Hàn lóe lóe.

Hấn muốn xem tân nương của hấn bộ dáng ra sao!

Giọng nói nghe cũng không tệ, mềm mềm êm êm, nghe vào trong lỗ tai có cảm giác tê dại. Không biết dung mạo như thế nào?

Trong bóng đêm, hấn có thể thấy nàng đang mờ to đôi mắt. Tròng mắt sáng trong bóng đêm như sao trời lộng lẫy, làm người ta thương thức.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16

Lăng Tuyết Mạn như người gỗ nằm thẳng cẳng ở trên giường, trong lòng không ngừng chửi bậy, nhưng mà một chữ cũng không thể bay vào trong lỗ tai đạo tặc.

Mạc Kỳ Hàn lại điểm thêm một huyết, Lăng Tuyết Mạn lập tức hôn mê.

Một lần nữa châm nến, đưa tới gần, chiếu rọi lên gương mặt trắng nõn của nữ tử, mày như mực họa, môi đỏ mọng kiêu diễm, cái mũi khéo léo, gò má hình trứng ngỗng, ngũ quan xinh xắn này đẹp không khuynh quốc thì cũng đủ khuynh thành!

Mạc Kỳ Hàn nhìn Lăng Tuyết Mạn, lông mày lại càng nhăn hơn!

Nữ nhân không an phận này lại đẹp như vậy, nàng đội nón xanh cho hấn (bị cấm sùng ấy) chắc cũng không quá khó khăn, đến lúc đó mặt hấn biết đặt chỗ nào?

Âm thầm suy tư, sau đó Mạc Kỳ Hàn tắt nến, dùng tay giải huyết cầm cho Lăng Tuyết Mạn.

Lăng Tuyết Mạn tỉnh dậy, ngẩn ra nửa ngày, đột nhiên nhớ lại, theo bản năng giật giật tay, vui mừng, "Ta có thể cử động!" Ngay sau đó càng thêm kinh hi "Oa! Còn có thể nói chuyện!"

"Câm miệng!"

Hai chữ sắc bén đột nhiên toát ra, mọi kinh hi Lăng Tuyết Mạn đều bị dọa chạy mất, giơ tay, cổ nhìn xem người nói chuyện ở đâu.

"Đừng nhúc nhích!"

Lại là một mệnh lệnh vang lên, thân mình Lăng Tuyết Mạn chấn động, môi không yên lấp bắp hỏi: "Người... người là nam nhân?"

Mạc Kỳ Hàn ngẩn ra, sau đó nhảm chán nói: "Vô nghĩa!"

Nói xong, không kiên nhẫn thò tay kéo Lăng Tuyết Mạn vào lòng. Lăng Tuyết Mạn thất kinh, giùng giàng mới vừa hô một chữ "Cứu -" liền bị một cái bàn tay to bóp cổ, tiếng nói trầm thấp mang theo hương vị cảnh cáo: "Nếu không muốn chết thì ngoan ngoan!"

Lăng Tuyết Mạn hô hấp không thuận, mặt đỏ bừng lên, liều mạng gật đầu. Nam nhân kia mới chậm rãi nói lỏng tay. Lăng Tuyết Mạn thờ hồn hèn nói: "Người là ai? Đây là nơi nào? Người bắt ta rốt cuộc muốn làm gì? Người biết ta là ai không?"

Mạc Kỳ Hàn híp mắt nhìn đôi môi đỏ mọng trong bóng đêm vẫn kiều diễm, tà mị nhếch môi nói: "Ta là một nam nhân. Nơi này là phòng cưới của người cùng phu quân người. Người là Tử Vương phi, ta bắt người đi đương nhiên là muốn thay phu quân người động phòng với người!"

"Cái gì? Người... người... người... người thật to gan! Ta khuyên người nhanh thả ta. Nếu không, thù vạ Tử Vương phủ lập tức sẽ vào!" Lăng Tuyết Mạn khiếp sợ, đồng thời lo lắng, gắng giọng nói.

Nghe vậy Mạc Kỳ Hàn lại phát ra một tiếng đùa cợt cười khê: "A, nếu như không nắm chắc mười phần, sao ta dám phi lễ Tử Vương phi?"

Dứt lời liền đem nữ tử trong lòng trực tiếp áp chế dưới thân, hung hăng chiếm lấy môi đỏ mọng, nhưng không ôn nhu cũng không triền miên, chính là tức giận cùng trừng phạt.

Liếm môi cánh hoa của nàng trong chốc lát, đầu lưỡi linh hoạt liền từ môi nàng trượt vào trong để bá đạo thương thức cái lưỡi thật thơm ngọt của nàng.

Lăng Tuyết Mạn bị hôn đến mất hồn, không đáp lại cũng không phản kháng, chỉ ngây ngốc tròn tròn mắt, để mặc nam nhân ở trên người đoạt lấy nụ hôn đầu tiên của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Trong bóng tối, nam nhân cũng không lưu lại lâu trên môi Lăng Tuyết Mạn. Hắn dời môi, tiến đến cổ của nàng, tay bắt đầu xé rách áo tang của Lăng Tuyết Mạn.

Lăng Tuyết Mạn bỗng nhiên bị xé áo, kinh hãi phục hồi tinh thần, lại bật thốt lên: "Người làm cái gì?" Hai tay hai chân kịch liệt giằng co, vừa đánh vừa đá thân hình to lớn trên người nàng.

Nam nhân cau chặt lông mày, hai chân đè chân Lăng Tuyết Mạn, tay thì giữ chặt hai bàn tay của nàng, tiếng nói trầm thấp mang theo không vui cùng cảnh cáo: "Nếu người phản kháng đừng trách ta mạnh tay!"

"Người rút cuộc muốn ra sao? Ta là quả phụ mà người cũng muốn khi dễ sao? Người không sợ bị trời phạt sao?" Lăng Tuyết Mạn động không được, chỉ có than khóc thảm thiết cầu xin nam nhân trên người, hy vọng lương tâm hắn đột nhiên trời dậy, buông tha nàng.

Mạc Kỳ Hàn cong môi lên, nắm cằm nàng cười nhạt: "Ta không sợ nhất chính là trời phạt. Huống chi ta cũng không thấy đây là chuyện xấu. Phu quân của người không thể viên phòng với người, ta thay hắn hoàn thành. Người nên cảm kích ta mới đúng, bằng không người cả đời là gái lơ thôi!"

"Vị tiên sinh này thật đúng là đa mặt dày! Phiền người nói cho ta tôn tính đại danh? Ta muốn xem nụ hôn đầu tiên của Lăng Tuyết Mạn ta bị tên khốn kiếp nào cướp đi!" Lăng Tuyết Mạn cười châm biếm, sau đó biến thành cắn răng nghiến lợi!

Mà Mạc Kỳ Hàn nghe xuýt không thở nổi, hít một hơi thật sâu ổn định tinh thần, mới cắn răng nói: "Không nghĩ tới Tử Vương phi không chỉ gan lớn còn là một nữ nhân thô tục không chịu nổi! Nụ hôn đầu tiên? Hừ! Thân của người cũng là của ta. Ngoài ta, đời người đừng mong có nam nhân thứ hai!"

"Người khốn nạn! Đồ đâm tặc to gan lớn mật, bản thân mình hành động vô si hạ lưu còn dám khinh bỉ bà cô ta thô tục? Ta nguyên rủa người! Nguyên rủa người ra cửa bị xe đụng chết! Ăn cơm bị nghẹn chết! Uống nước bị sặc chết! Lên giường bị nữ nhân lấy bệnh hoa liễu chết!"

Lăng Tuyết Mạn trách móc một hơi chưa nghỉ, môi đỏ mọng lại bị nam nhân cuồng tình trên người dùng sức cắn một ngụm. Nàng không kịp kêu to, cằm lại bị bóp chặt, lực rất mạnh làm cho nàng có cảm giác cằm muốn nát, đau đến nước mắt tràn mi. Thanh âm ác độc trong đêm tối lại trầm trầm như quỷ mị đòi hồn lấy mạng, "Đây là hậu quả của việc người nguyên rủa ta! Còn muốn lên giọng sao?"

"Không cần đại hiệp, ta sai lầm rồi"

Lăng Tuyết Mạn cố hết sức cầu xin tha thứ. Cảm giác được tay hắn dần dần buông lỏng, nàng thở hắt hên, chảy nước mắt, nhờ giọng cầu khẩn: "Người buông tha ta được không? Vãn người, người không cần cướp sắc. Trong Vương phủ này có rất nhiều báu vật, người muốn lấy bao nhiêu thì lấy, được không?"

"Đại hiệp? Lấy báu vật?" Khuôn mặt lạnh lùng của Mạc Kỳ Hàn co rút khi nghe Lăng Tuyết Mạn nói, trong thanh âm vốn lạnh lùng mang theo một chút treu tức, "Nha đầu, nhanh như vậy liền đổi xưng hô sao? Coi ta là kẻ cướp tiền vàng sao? Ha ha người thật hào phóng, lấy tài sản của phu quân người dâng cho ta à? Khi dễ ta sao? Nói cho người biết, bản công tử hôm nay chỉ cướp sắc! Bất quá khuyên người không nên chống cự! Bản công tử không thích nhất là nữ nhân dưới thân không động giống như một cái xác chết! Một khi tâm tình ta không tốt, trước hiệp sau giết là chuyện thường xảy ra!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Ông trời! Lăng Tuyết Mạn hít một ngụm khí lạnh, chẳng lẽ đêm nay nàng thật sự bị... Đây là lần đầu tiên của nàng đó!

"Oa... Oa... tướng công ma quỷ, người nhanh hiện hồn ra cứu lão bà của người... Nếu người trên trời có linh thiêng nhanh hiện ra... oa... oa... Ly Hiên"

Tay chân Lăng Tuyết Mạn đều không thể cử động. Cảm thấy khổ sở, lại nghĩ đến đây là phòng ngủ của Tử Vương gia liền gào khóc lên, hi vọng sẽ xuất hiện kỳ tích.

Mà quân gia kia chết ở đâu rồi? Cúc Thủy Viên này không có ai sao? Ai cũng không phát hiện nàng biến mất sao?

Khuôn mặt tuần tú của Mạc Kỳ Hàn lại co lại. Dám kêu hắn là tướng công ma quỷ? Xem nàng khóc như vậy, hắn thương hại, có chút không đành lòng. Đời này hắn còn chưa bao giờ ép buộc nữ nhân! Nhưng ngộ nhờ nữ nhân này không an phận mất đi trinh tiết cho một tên khốn nào đó, cho dù là hắn phế đi nàng cũng sẽ bị mất thể diện!

Nghĩ như vậy, giọng nói của Mạc Kỳ Hàn càng lạnh hơn: "Khóc cái gì? Cầm miệng! Bây giờ có kêu gào thì ngươi cũng trở thành nữ nhân của ta. Nhận mệnh đi!"

Dứt lời, động tác dị thường thuần thực, cởi bỏ quần áo ngoài của nàng, còn lại lớp lót mỏng manh bên trong. Trong đầu Lăng Tuyết Mạn đại ra, hai tay mới vừa động liền bị đè xuống. Hắn rất không vui nói: "Ngươi muốn ta trói hai tay ngươi trên đầu giường sao?"

"Không, không cần đại hiệp, ngươi chờ vội. Chúng ta trước nói chuyện một chút, coi như làm nóng người, gia tăng tình cảm được không? Ngươi có thể đứng lên một chút không, ngươi đè trên thân ta nặng quá!" Lăng Tuyết Mạn run lên, nói lắp bắp. Hiện tại nàng chỉ có thể tận lực kéo dài thời gian chờ người đến cứu!

Nóng người? Gia tăng cảm tình? Thông minh như hắn sao lại đoán không ra dụng ý của Lăng Tuyết Mạn. Nhưng mà nàng muốn chơi hắn liền cùng nàng chơi. Dù sao đêm còn dài, đêm thất tịch cũng không thể bỏ uống! Hắn có nhiều thời gian!

Vì thế hơi nghiêng thân, tà tử khẽ cười: "Muốn nóng người cũng không phải nói chuyện phiếm là có thể nóng. Có muốn chúng ta vừa làm nóng người vừa nói chuyện phiếm tăng tình cảm hay không?"

"Không cần, chúng ta nói chuyện phiếm là được rồi. À, đại hiệp ngươi tên là gì?"

"Không thể trả lời!"

"Ngươi cao bao nhiêu?"

"Không thể trả lời!"

"Hình dáng như thế nào? Là râu dài ghê tởm hay là đẹp trai?"

"Bản công tử tự thấy tướng mạo không tầm thường, để mắt tới ngươi xem như vinh hạnh của ngươi!"

"Khụ khụ! Nhà ngươi ở nơi nào? Trong nhà có mấy miệng ăn? Đất có mấy con trâu? Đón dâu chưa? Sanh con chưa?"

"Không thể trả lời!"

"Đại hiệp nói chuyện phiếm như vậy không tốt lắm. Tốt xấu cũng nên trả lời ta một chút. Nói nhiều lời một chút cũng không một chết người!"

"Hôm nay nói với ngươi, bản công tử đã xem như nói nhiều!"

"Cái này mà nói nhiều à?"

"Nha đầu, ngươi hỏi vợ vẫn xong chưa? Ngươi hỏi cả đêm cũng không thoát, trừ khi bản công tử tự nguyện thả ngươi!"

"Đại hiệp đừng nóng vội, tục ngữ nói dưa hấu xanh không ngọt, tình cảm chúng ta còn chưa phát triển..."

Lăng Tuyết Mạn còn dây dưa, Mạc Kỳ Hàn đã chờ không kịp, trực tiếp cởi quần áo Lăng Tuyết Mạn, bàn tay to cách cái yếm xoa mềm mại trước ngực nàng, thờ dài: "Quả thực không được đẩy đủ! Mười sáu tuổi nhưng lại nhỏ như vậy. Ô Lăng gia ăn uống không đầy đủ sao?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

"Ngươi!" Hai gò má Lăng Tuyết Mạn đỏ hồng ngượng ngùng, nếu tay không bị đè, nàng sẽ tát tên nam nhân cận kề này một cái! "Hạ lưu! Vô si!"

Vì thế hàm răng nghiêng vang lên ken két, hai tròng mắt bốc hỏa trùng tên nam nhân mà nàng hoàn toàn thấy không rõ diện mạo, chán nản gầm nhẹ: "Chê ngực nhỏ thì đi tìm ngực to đi. Đừng đụng ta!"

"Ha ha hưởng qua nữ nhân ngực lớn, ngẫu nhiên nếm thử ngươi ngực nhỏ nữ, xem như là bản công tử thay đổi khẩu vị!" Mạc Kỳ Hàn giương khóe môi lên, theo động tác mờ ám của bàn tay, một cổ hưng phấn nhanh chóng truyền khắp toàn thân!

Lăng Tuyết Mạn nghe vậy, tức giận muốn ngắt đi, muốn chửi ầm lên, trước ngực đột nhiên chợt lạnh, cái yếm bị kéo rơi xuống!

Bởi vì không có ánh trắng, cho dù ánh mắt Mạc Kỳ Hàn có sáng đến cỡ nào cũng không thể thấy rõ thân thể Lăng Tuyết Mạn, chỉ có thể dùng bàn tay to khẽ vuốt thân thể nàng, cảm giác được mỗi một tác thân thể nàng đều bóng loáng nhẵn nhụi, làm lòng bàn tay cùng ngón tay hắn dần dần trở nên cực nóng, từ lưng của nàng, di động đến bụng, đi lên nữa xoa nắn hai khối phần hồng nhỏ nhỏ, hau đó lại khẽ nhẹ, giọng nói khàn khàn: "Nha đầu, ngươi động phòng với ai không phải đều như vậy sao?"

"Ngươi... ngươi... đại hiệp, đại thúc, đại gia, van cầu ngươi. không được, ngươi nếu thấy trong phòng này có gì đáng giá, tùy tiện lấy đi đem bán, lấy bạc đi thanh lâu kỹ viện, muốn bao nhiêu cô nương thì có bấy nhiêu, không được tàn phá một quả phi như ta được không? Đại gia oa... oa... Nếu bị người ta phát hiện, Hoàng Thượng sẽ chém đầu ta oa... oa... Van ngươi..."

Lăng Tuyết Mạn xấu hổ và giận dữ cực kỳ, liên tục cầu khẩn nhưng Mạc Kỳ Hàn không thêm để ý, ngạo nghễ nói: "Sợ chết sao? Chỉ cần ngươi không nói ra, ai dám đến nghiệm thân của ngươi? Huống chi nếu ta không muốn ngươi chết, thiên hạ này không ai dám lấy mạng của ngươi! Hoàng Thượng cũng không thể!"

"Oa... oa... Ngươi là đồ dân tộc to gan, sắp chết còn ba hoa! Ngươi nếu có năng lực như vậy, sao còn phải đợi lúc nửa đêm đánh lén phụ nữ?" Lăng Tuyết Mạn vừa khóc vừa khinh bỉ nói.

Khuôn mặt tuần tú của Mạc Kỳ Hàn đen lại, cảm thấy khó chịu, liền cúi đầu ngậm vào nụ hoa anh đào của nàng khẽ cắn, khẽ liếm, để thiên hạ dưới thân không ngừng run rẩy, trên má nhiễm lên màu hồng mấp cở chết người, cả lăm: "Ngươi... ngươi không biết xấu hổ. Đừng hôn nơi đó của ta..."

"A? Không cho hôn nơi này, vậy người nói nên hôn nơi nào?" Khóe môi Mạc Kỳ Hàn gọi lên một nụ cười nghiền ngẫm, trong mắt là vui đùa lại mang theo nghiêm túc, nói: "Nha đầu đừng coi ta là người xấu. Nếu ta là xấu liền không nhẹ nhàng với người như vậy, cũng sẽ không khiến mình nhìn đến khó chịu!"

Nguy ý muốn nói, Lăng Tuyết Mạn nên hiểu hắn là nghĩ cho nàng chưa từng trải qua, thân thể sẽ không chịu nổi, mới cùng nàng tiến hành khúc dạo đầu!

Nhưng vừa nghĩ như vậy, tim Lăng Tuyết Mạn đập càng lợi hại. Nàng chưa từng có kinh nghiệm ở phương diện này, nhưng thân thể của nàng bởi vì hắn mà trở nên nóng rực. Một cổ cảm giác không thể tả cùng khát vọng tràn đầy, làm cho nàng không chịu được, muốn ngâm ra tiếng. Nhưng nàng gất gao cắn môi, chỉ nói: "Vì sao người để mắt đến ta? Trong Vương phủ này có nhiều nữ nhân, người không thể tìm người khác sao?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

"Tìm người khác đã không còn kịp rồi. Ta bây giờ là tên đã trên dây, không bắn không được!" Mạc Kỳ Hàn khăn khăn nói nhỏ: "Ta có thể buông tay người, nhưng người không được chạy cũng không được phản kháng, như thế nào?"

"Được." Lăng Tuyết Mạn vui vẻ đáp ứng. Tuy rằng không biết nam nhân thần bí này vì sao đột nhiên phát ra lương thiện, nhưng hai tay đau nhức có thể được phóng thích, tóm lại là tốt. Hơn nữa - không chạy mới là lạ!

Mạc Kỳ Hàn buông Lăng Tuyết Mạn, cũng thẳng người ngồi lên. Lăng Tuyết Mạn nhìn động tác của hắn, khóe mắt giựt giựt. Thì ra hắn là muốn buông lỏng tay cho chính hắn!

Lăng Tuyết Mạn tuy thấy không rõ lắm, nhưng biết hắn đưa lưng về phía nàng, vì thế lặng lẽ dời thân về phía mép giường, lại không một tiếng động trượt xuống giường, xoay chân chân liền hướng bên ngoài chạy đi. Ai ngờ vừa mới chạy đến bình phong, giọng nói tà ác của nam nhân liền chậm rãi thổi đến: "Người nhất định phải chạy trốn sao? Toàn thân chỉ mặc một cái quần lót, chạy đi không biết..."

Mạc Kỳ Hàn có ý ngừng lại, bản thân hắn đã cởi sạch quần áo nhân nhả tựa vào đầu giường nhìn Lăng Tuyết Mạn cứng ngắc đứng ở tại chỗ, càng thêm nghiền ngẫm, nhẹ nói: "Không biết bị người ta thấy được có coi người là dâm phụ sau đó bỏ vào lồng heo hay không?"

"Người! Người hèn hạ vô sỉ hạ lưu dơ bẩn ghê tởm!" Lăng Tuyết Mạn thở gấp, sắc mặt xanh mét.

Nghe vậy Mạc Kỳ Hàn đen mặt, tay lấy đá đánh lửa ở đầu giường, trong nháy mắt đi tới đốt ngon nển trên bàn trang điểm gần bình phong!

Nến đốt, chiếu rọi thân mình Lăng Tuyết Mạn sáng ngời. Mà Mạc Kỳ Hàn vẫn ở trong bóng đêm làm Lăng Tuyết Mạn thấy không rõ.

Thân thể mềm mại xinh đẹp lung linh, giờ phút này bộ ngực khéo léo bởi vì chủ nhân tâm tình không tốt mà phập phồng cao thấp như hướng nam nhân mời gọi.

Yết hầu của Mạc Kỳ Hàn căng thẳng, nuốt nước miếng một ngụm, ngọn nguồn dưới thân nhanh chóng kêu gào gào thét.

Lăng Tuyết Mạn đột nhiên bị rọi sáng, nhất thời ngẩn ra, nhưng phản ứng kịp, gò má đỏ đến bên tai, hoảng loạn đem hai tay ôm trước ngực, kêu lên "Không được nhìn!", đồng thời tránh vào chỗ tối.

Mà Mạc Kỳ Hàn không chấp nhận cho nàng trốn tránh, không biết lại xảy ra cái gì, chỉ nghe một tiếng gió, nến lại tắt. Cùng lúc đó thân mình to lớn lướt ra, từ phía sau lưng ôm lấy Lăng Tuyết Mạn, một lần nữa bắt trở về!

Xoay người áp chế, bá đạo hôn lên môi căng đỏ mọng, không cho nàng một cơ hội né tránh. Đôi tay nhỏ bé không cam lòng đánh đấm bả vai hắn, bị hắn bắt lại giữ chặt trên đầu nàng, tay kia thì nhanh nhẹn cởi quần của nàng, khiến cho toàn thân nàng nằm dưới thân thể của hắn.

"Oa... a..."

Lăng Tuyết Mạn liều mạng lắc đầu tránh né những cái hôn của nam nhân cuồng tình trên người. Xấu hổ và giận dữ, nàng cảm giác trong cơ thể mình càng ngày càng nóng, hô hấp dồn dập hết sức, mà thân mình nàng càng vận vẹo. Cái gì đó để ở giữa hai chân nàng càng ngày càng cứng rắn. Chỗ riêng tư của hai người ma sát kề nhau, kích khởi từng trận sóng tình trong cơ thể. Con người của Mạc Kỳ Hàn mê ly, tiếng nói khàn khàn, môi mòng trượt đến bên tai Lăng Tuyết Mạn.

Khẽ cắn vành tai, bàn tay từ trên ngực nàng trượt xuống bụng, lại nhập vào giữa hai chân nàng vỗ về chơi đùa. Thân mình Lăng Tuyết Mạn không ngừng run khẽ, tiếng rên ức chế không nổi yêu kiều thoát ra.

Nàng muốn tiếp tục kháng cự nhưng thân mình mềm yếu như bông vải không có nổi nữa phần khí lực. Gò má ửng hồng, trên trán không ngừng chảy mồ hôi, trong cơ thể nóng bỏng giống như muốn thiêu đốt. Bởi vì ngón tay hắn gây nên một cổ hưng không khó nhịn, thống khổ làm nàng kêu lên: "Người... người... tên dâm tặc dâm khi dễ ta!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Mạc Kỳ Hàn cười trầm thấp, biết Lăng Tuyết Mạn không còn sức lực, lại buông lỏng tay, tách hai chân của nàng ra, môi lại phủ trên người nàng, từ kịch liệt điên cuồng trở thành ôn nhu triền miên. Nàng dần dần bị mất phương hướng, hai tay tự động ôm lên bờ vai của hắn, trong cơ thể càng ngày càng nhiều khát vọng!

Đội dưới thân nàng hoàn toàn trơn ướt, hắn rút tay về. Thất lưng trầm xuống phá tan tầng mỏng manh trở ngại, ở lại trong cơ thể nàng.

Lăng Tuyết Mạn đau, nước mắt tràn ra. Bởi môi bị chặn kêu không ra tiếng nên móng tay đâm vào da thịt của hắn. Hắn ôm nàng thật chặt, vẫn không nhúc nhích, chỉ ôn nhu hôn nàng.

đội nàng bớt đau.

Thật lâu sau, thiên hạ dưới thân rốt cục bình tĩnh lại. Mạc Kỳ Hàn cũng đã nhịn muốn nổi điên, nâng tay lau mồ hôi trên trán, bắt đầu chậm rãi ra vào. Kích thích đã lâu không có truyền đến làm hắn thoải mái hừ nhẹ.

Mà thân mình Lăng Tuyết Mạn tuy rằng đã giảm bớt đau đớn không ít, nhưng lại bởi vì bản thân mình dâng cho một nam nhân hoàn toàn xa lạ, tên gọi tuổi tác diện mạo cái gì cũng không rõ, khổ sở khóc sùi. Không thể phủ nhận hắn ôn nhu đối đãi nàng, hơn nữa cẩn thận chăm sóc thân thể nàng. Nhưng nàng vẫn khổ sở muốn khóc!

Ngay cả khi trong lòng khổ sở, nàng cũng ức chế không nổi yêu kiều ra tiếng, nhịn không được hòa theo hắn, cùng nhau sung sướng đến tận mây xanh.

Một cổ nóng bỏng phun vào trong cơ thể nàng, hắn ôm chặt đầu nàng thờ hồn hên thỏa mãn, hôn gương mặt nàng trong bóng đêm. Hắn khàn khàn lẩm bẩm ở bên tai nàng: "Nữ nhân, nhớ kỹ, về sau ngươi là của ta!"

Lăng Tuyết Mạn xấu hổ muốn chết, dùng sức nghiêng mặt thoát đi nụ hôn của hắn, cắn môi nói: "Ngươi đã muốn một lần, còn muốn có lần thứ hai sao? Cút ngay!"

Mạc Kỳ Hàn nhăn mày thật sâu, ánh mắt hơi nhu tình trở nên âm lạnh. Xoay người xuống đứng dậy, nhanh chóng mặc quần áo, mặc xong quay lại nhìn đến Lăng Tuyết Mạn đang nằm thẳng tắp như mất hồn, lạnh đạm nói: "Việc giữ lại mạng sống ra sao ta đã nói cho ngươi biết. Nếu như ngươi nói ra nửa chữ, tuyệt đối là ngươi chết! Mặc xong quần áo đi ra ngoài tiếp tục túc trực bên linh cữu đi! Còn nữa, nếu ta đoạt thân thể của ngươi thì từ giờ trở đi ngươi là nữ nhân của ta. Nếu dám cùng nam nhân khác ái muội không rõ, đừng trách ta không khách khí với ngươi!"

Nói xong, Lăng Tuyết Mạn còn chưa tới kịp phản ứng, hắn đã biến mất!

Lăng Tuyết Mạn mở to mắt, trong đầu trống rỗng.

Chỉ rõ ràng nhận thức được nàng rơi vào tay một ác ma. Sợ là từ đây không còn ngày yên tĩnh!

Trong sạch không có, tôn nghiêm không có, nàng xấu hổ muốn tự sát hay sao? Không! Ông trời cho nàng sống lại một đời đã là tạo hóa của nàng, có thể nào dễ dàng nói chết?

Nàng chẳng những không thể chết, còn muốn sống thật lâu. Nếu muốn thoát khỏi ác ma, biện pháp tốt nhất là - giết hắn!

Hễ là khi dễ nàng, dù là một lần cũng không tha!

Tâm kinh hoảng, Lăng Tuyết Mạn cắn chặt hàm răng. Con ngươi tàn nhẫn thoáng hiện hình ảnh lúc trước nàng cầm dao giết cha ghê, nắm chặt nắm đấm một cái, sau đó ngồi dậy mặc quần áo.

Thời điểm Lăng Tuyết Mạn kéo lê thân mình đau đớn đi ra khỏi cửa phòng, phát hiện toàn bộ đèn lồng bên ngoài đã đốt sáng lên. Ánh sáng sáng ngời làm đau hai tròng mắt, nàng hô hấp thật sâu, đi từng bước một đến linh đường.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Quần gia yên lặng quỳ gối trước linh đường, khuôn mặt nghiêm túc, bi thương.

Lăng Tuyết Mạn đứng chân ở trước cửa, ngây ngốc nhìn quần gia, nhìn đại sảnh sáng ngời, trong lòng trống rỗng.

Cảm nhận được có người, quần gia nhìn lại, ngăn người vội đứng lên hơi khom người với Lăng Tuyết Mạn, bình tĩnh nói: "Vương phi, nếu ngài chịu không nổi nên nghỉ ngơi một chút. Nô tài sẽ trông coi trước."

"Ngươi trở về lúc nào?" Lăng Tuyết Mạn thì thào hỏi.

"Hồi Vương phi, nô tài đem tiểu Vương gia an trí xong rồi trở lại, đại khái được một canh giờ. Trở về không thấy Vương phi, nghĩ là Vương phi mệt nhọc trở về phòng nghỉ ngơi, liền không dám quấy rầy Vương phi." Quần gia nói.

Lăng Tuyết Mạn giống như vô tình hỏi: "Phải không? Ngươi không thấy người nào sao? Hoặc là ngươi không có nghe được cái gì sao?"

"Vương phi có ý gì? Có người xông vào sao? Nô tài lập tức sai người lùng bắt!" Quần gia biến sắc, nói xong vội xoay người đi ra ngoài.

Lăng Tuyết Mạn giật mình, ngây ra một lúc vội vàng nói: "Không có! Quần gia, ta chỉ tùy tiện hỏi một chút thôi!"

"Ồ?" Quần gia dừng bước, kinh ngạc, sau đó chấp tay nói: "Vương phi, hiện thời Vương gia mất, tiểu Vương gia tuổi lại nhỏ, trong Vương phủ nếu ngài không có tâm phúc chỉ sợ ngày sau có thể gặp khó khăn. Nếu nô tài hầu hạ Vương phi không chu toàn, xin Vương phi cứ việc nói. Mặt khác, nô tài đã phái hai nha hoàn Xuân Đường và Thu Nguyệt hầu hạ Vương phi. Cúc Thủy Viên này là nơi Vương gia sống trước đây, sau này Vương phi có thể ngủ ở phòng Vương gia."

"Ách! Ta không ở, quần gia đòi phòng cho ta được không?" Lăng Tuyết Mạn sợ hãi tái mặt.

Quần gia nghi hoặc không thôi, "Vương phi, gian phòng ngủ kia cũng là phòng cưới của ngài cùng Vương gia, vì sao không được? Huống hồ đây là căn dặn của Vương gia lúc còn sống, nô tài không dám vi phạm!"

"Sao không dám? Hắn đã không ở lại còn muốn xen vào. Ta thật sự không dám ở. Ngươi tùy tiện tìm một gian phòng cho ta cũng không sao. Dù sao hắn cũng không biết!" Lăng Tuyết Mạn nhanh đỏ mặt, hai tay nắm chặt. Phòng kia là nơi ở của trượng phu đã chết của nàng, lại là nơi nàng bị người ta làm nhục, làm sao dám ở?

Nhưng quần gia lại bình tĩnh, nói với vẻ không cho cự tuyệt: "Vương phi, lời nói ấy sai rồi! Một ngày là chủ, cả đời là chủ! Cho dù Vương gia đã mất, nô tài vẫn là nô tài, chủ tử vẫn là chủ tử! Nô tài không dám làm sai nửa lời của chủ tử. Xin Vương phi cũng vâng theo lệnh chủ tử đi!"

"Quân gia..."

"Vương phi, xin tiếp tục túc trực bên linh cữu của Vương gia đi!"

Quân gia lại im lặng đi đến chỗ cũ quỳ xuống.

Lăng Tuyết Mạn vô lực cắn môi, chậm rì rì đi qua, lại chậm rì rì quỳ xuống. Nhưng mà dưới thân đau đớn làm nàng hít một hơi khí lạnh, cắn chặt răng, đáy lòng mắng tên dân tộc đáng chết!

"Từ giờ trở đi ngươi là nữ nhân của ta. Nếu dám cùng nam nhân khác ái muội không rõ, đừng trách ta không khách khí với ngươi!"

Trong đầu đột nhiên nhảy ra câu nói sau cùng của nam nhân kia, Lăng Tuyết Mạn rung mình một cái. Nam nhân có bản lĩnh đột nhập như vậy, đương nhiên nàng sao có năng lực giết hắn?

"Còn có một chuyện!"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lăng Tuyết Mạn trắng xanh. Trên drap giường khẳng định có vết máu, ngộ nhờ bị nha hoàn nhìn đến...

Quay đầu vội vàng nói: "Quân gia, không cho bất kỳ hạ nhân nào vào phòng ngủ!"

"Sao? Vương phi ngài sao vậy? Có việc gì phải không?" Gương mặt quân gia hiện đầy nghi vấn.

"Nếu muốn ta ở gian phòng kia, ta ở là được. Nhưng lúc ta không có mặt, không cho bất luận kẻ nào đi vào. Ta không thích!" Lăng Tuyết Mạn cương nghị nói.

Quân gia nhìn Lăng Tuyết Mạn, ánh mắt làm cho Lăng Tuyết Mạn chột vật vô cùng. Có vẻ như hắn đã biết thừa, lại tựa hồ cho rằng lý do của nàng thật gượng ép, muốn nhìn ra sự thật. Lăng Tuyết Mạn không dám nói, chỉ cố trấn định nhìn nhau thật lâu. Quân gia cuối cùng không nói gì, gật gật đầu, "Vâng, nô tài sẽ đi phân phó hạ nhân ngay."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23

Quân gia đi ra ngoài để lại linh đường trống rỗng. Lăng Tuyết Mạn nửa quỳ nửa ngồi hoảng hốt nhìn cổ quan tài.

Thở xác và tinh thần mệt mỏi, nàng thật muốn nằm xuống ngủ một giấc, hi vọng vừa tỉnh ngủ, mẹ sẽ ở bên nàng cười ôn nhu, "Tuyết Mạn, hết thấy đều trôi qua rồi. Không ai lại đến khi dễ chúng ta."

Hồn độn nhắm mắt lại. Ngã xuống. Lệ rơi đầy mặt.

Con đường phía trước phải đi như thế nào? Ngày sau còn có thể như thế nào? Hạnh phúc lại đang nơi nào?

Hết thấy mờ mịt, bàng hoàng, còn có vô lực.

Hồi lâu có tiếng bước chân vang lên, Lăng Tuyết Mạn không hề động. Thẳng đến tiếng bước chân dừng lại bên cạnh nàng, một chén thuốc màu đen đưa đến trước mặt nàng, "Vương phi mệt mỏi cả ngày hôm nay, nô tài bảo phòng ăn làm canh được bổ thân cho Vương phi. Mời Vương phi mau dùng nhân lúc còn nóng!"

"Quân gia, ta không muốn uống, ngươi đem đi đi. Ta chỉ muốn nằm một lúc, có thể chứ?" Lăng Tuyết Mạn nói rất nhỏ.

"Vương phi, ngài uống thuốc mới có sức túc trực bên linh cữu Vương gia. Ba ngày sau hạ táng, còn có bảy bảy bốn mươi chín ngày cần phải mỗi ngày dâng hương bái tế cho Vương gia. Sức khỏe Vương phi quan trọng, không thể có cái gì sai lầm." Quân gia nhìn Lăng Tuyết Mạn, kiên trì nói.

Trong lòng Lăng Tuyết Mạn thật phiền, nhìn quân gia một lúc, sau đó nhận chén thuốc, ngồi dậy hỏi: "Quân gia, chén thuốc này không phải là thuốc độc ỉ?"

Quân gia hơi thay đổi sắc mặt, "Vương phi, nô tài không dám!"

"Ha ha, ta chỉ tùy tiện nói giỡn một chút mà thôi. Mạng ta nhỏ, ai muốn làm cho ta chết đều thật dễ dàng."

Nhắm mắt lại há mồm uống cạn.

Hương vị chua xót ở trong miệng thật lâu không tán đi, như tâm nàng giờ phút này.

Quân gia tiếp nhận bát không, đi lên vài bước lại dừng lại, không quay đầu, chỉ nói: "Vương phi ở chỗ Hoàng Thượng giữ được một mạng đã là không dễ dàng. Ngày sau còn dài. Có Vương gia ở trên trời phù hộ, ngài sẽ không chết!"

Trời vừa sáng, Mạc Ly Hiến tới, nhìn đến quân gia quỳ thẳng tắp, lại nhìn Lăng Tuyết Mạn đang dựa ở trên nệm, lấp bắp kinh hãi, đi đến vài bước kêu: "Mẫu thân?"

"Ly Hiến?" Lăng Tuyết Mạn mờ mắt, lười nhác trả lời một tiếng, bàn tay chống mặt đất ngồi dậy, dụi dụi mắt nói: "Trời đã sáng sao?"

"Vâng, mẫu thân ngài trở về phòng nghỉ ngơi một chút sau đó dùng chút đồ ăn sáng đi!" Mạc Ly Hiến thân thiết nói.

"Được." Lăng Tuyết Mạn trả lời Mạc Ly Hiến, đứng lên. Thân mình vẫn đang đau đớn hết sức nhưng nàng không dám biểu hiện ra ngoài, xoay người đi lên vài bước, lại đột nhiên nghĩ đến cái gì, quay đầu lại nói: "Ly Hiến, con ở Liễu Hương Cư cách nơi này xa không?"

"Không xa lắm, xuyên qua hồ nước bên ngoài, lại quẹo một lần là đến." Mạc Ly Hiến đáp.

"Vậy con dùng đồ ăn sáng chưa?" Lăng Tuyết Mạn như có đăm chiêu gật đầu hỏi.

"Đã dùng."

"Được, ta đi."

Quân gia cũng đứng lên hướng ra ngoài hô: "Xuân Đường Thu Nguyệt hầu hạ Vương phi!"

Từ ngoài cửa tiến vào hai nha hoàn khuôn mặt đẹp đẽ, đến trước mặt Lăng Tuyết Mạn, quỳ xuống, thanh thủy nói: "Nô tì thỉnh an Vương phi!"

"Ách, không cần đa lễ, các người đứng lên đi." Lăng Tuyết Mạn mỉm cười.

Đi tới cửa phòng ngủ, Lăng Tuyết Mạn dùng chân, dùng thân thể che tầm mắt nha hoàn, không cho các nàng nhìn đến bên trong, cười nhẹ nói: "Ta muốn tắm rửa trước, sau đó sẽ dùng bữa."

Xuân Đường cùng Thu Nguyệt không chần chờ nói: "Nô tì sẽ đi chuẩn bị trước, xin Vương phi chờ một chút!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Ngồi ở trong bồn tắm mờ mờ hơi nước, Lăng Tuyết Mạn thất thần, đáy mắt lại một lần nữa trở nên mơ hồ.

Không dám cho nha hoàn thấy đầy người nàng là dấu vết bị người ta chiếm đoạt, làm cho người ta biết nàng đã không còn hoàn bích, cho nên nàng dấu đi tắm drap giường dính máu, lấy cố bảo nha hoàn đôi cái mới, lại đuổi các nàng đi ra.

Hiện tại chỉ có một mình, nàng muốn khóc rống một hồi nhưng lại chỉ dám khóc nức nở hòa với hơi nước quanh thân thể.

Ăn không thấy ngon, dùng xong đồ ăn sáng liền ngủ.

Trong mộng Tứ Vương gia Mạc Kỳ Hàn từng bước một đi về phía nàng chất vấn: "Người đội nón xanh cho bồn vương sao? Nếu không muốn sống thì đi xuống gặp bồn vương đi! Đi! Đi!"

"Không phải lỗi của ta, không phải ta. Ta cũng không muốn. Không được. Ta không thể chết. Không được!"

Lăng Tuyết Mạn chảy đầy mồ hôi, nói mê, hai tay giờ loạn trong không trung, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch. Đột ngột tỉnh lại, mắt mở thật to quét mắt nhìn bốn phía, phát hiện mình còn ở trong gian phòng kia! Than một tiếng, chui vào chăn gấm, nước mắt trút xuống không dứt.

Khóc một lúc, Lăng Tuyết Mạn mơ mơ màng màng ngủ thẳng đến lúc Xuân Đường Thu Nguyệt tiến vào gọi nàng rời giường.

"Vương phi, công chúa Nhã Phi đến phúng viếng. Nô tì hầu hạ ngài rửa mặt chải đầu."

Tim Lăng Tuyết Mạn đập loạn nhịp, ngược mắt hỏi: "Công chúa?"

"Công chúa Nhã Phi là con gái của Hoàng Hậu nương nương, là huynh muội ruột với Vương gia chúng ta, lúc này đang khóc ở trước linh đường Vương gia! Vương phi mới gả vào phủ, vẫn nên nhanh đi ra ngoài, miễn cho người khác mượn cớ hãm hại." Thu Nguyệt bình thần nói.

Lăng Tuyết Mạn gạt đầu một cách máy móc, "Hiện tại giờ gì?"

"Hồi Vương phi, đã là buổi trưa!"

"Ừ."

Thay quần áo xong, ngồi trước bàn trang điểm, Lăng Tuyết Mạn lần đầu tiên nghiêm túc nhìn mình trong gương. Một lúc sau nhếch miệng tự giễu "Sống lại thành mỹ nữ thì như thế nào? Còn chưa cất bước vào đời đã vào ở trong lồng giam này! Trở thành quả phụ tàn hoa bại liễu!"

"Vương phi, mắt ngài sao sưng như vậy? Nô tì lấy khăn băng tới cho ngài đắp một chút đi." Xuân Đường cau mày nói xong liền vội đi ra.

Thu Nguyệt tiếp tục búi tóc cho Lăng Tuyết Mạn, môi giật giật muốn nói cái gì, lại gất gao ngậm miệng.

Lăng Tuyết Mạn luôn luôn bị vây trong trạng thái hoảng hốt, mãi cho đến khi đi vào linh đường, nhìn thấy năm vị Vương gia ngày hôm qua cùng với một cô nương khóc lóc thương tâm được Mạc Kỳ Diễn nhẹ ôm trong ngực, nhỏ giọng an ủi.

Lăng Tuyết Mạn nhẹ nhàng bước đến gần, giọng nói có chút trầm bởi vì đã khóc nhiều, "Bái kiến các vị Vương gia! Bái kiến Công chúa!"

Nghe vậy mấy người đều đưa ánh mắt nhìn Lăng Tuyết Mạn. Đôi mắt sưng phồng trên mặt rất rõ ràng, thế cho nên bọn họ có chút kinh ngạc.

Công chúa Nhã Phi ni non nhỏ nhắn, ngẩng ra nhìn Lăng Tuyết Mạn, nghi ngờ hỏi: "Nàng chính là Tứ Vương phi sao?"

"Ừ. Là ta."

Lăng Tuyết Mạn nhẹ nhàng gạt đầu. Công chúa Nhã Phi này thoát nhìn tuổi cũng cỡ nàng, là nữ tử kỳ cực xinh đẹp, khí chất cao quý, trán có bảy tám phần tương tự Tứ Vương gia, trên má có một lúm đồng tiền nho nhỏ. Lúc này bởi vì thương tâm mà trên mặt đầy nước mắt.

Lăng Tuyết Mạn lấy khăn gấm của nàng ra, thò tay lau nước mắt trên mặt công chúa Nhã Phi, cũng buồn bã nói: "Đi cũng đã đi rồi, người ở lại không khóc không có nghĩa là đã quên, mà là đem thương tâm chôn sâu ở đáy lòng. Hắn không có chết mà là đi đến một nơi rất xa. Ở đó không có ốm đau, không có ưu sầu, chỉ có hạnh phúc."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

Nghe vậy, đám người Mạc Kỳ Diễn càng ngạc nhiên nhìn Lăng Tuyết Mạn, tim hơi đập mạnh, có chút mờ mịt, còn có một loại cảm giác nói không rõ ràng.

Tam Vương gia Mạc Kỳ Minh vốn lạnh lùng, cũng hơi giật mình nhưng rất nhanh liền nghiêng đầu, vẫn lãnh đạm làm người ta không dám tới gần.

Công chúa Nhã Phi nhìn Lăng Tuyết Mạn giật mình, cẩn thận hỏi: "Tẩu nói thật sao? Tứ ca..."

"Ừ, chàng sẽ vĩnh viễn sống ở trong lòng những người thương chàng." Lăng Tuyết Mạn mỉm cười, đem bi ai của bản thân phó cho nụ cười này. Nàng phải kiên cường tìm kiếm hạnh phúc thuộc về mình.

"Ta hiểu. Tứ tẩu, cảm ơn tẩu!" Công chúa Nhã Phi gật đầu lộ ra một chút tươi cười thật lòng.

Năm huynh đệ thay nhau túc trực bên linh cửu mãi đến đêm. Công chúa Nhã Phi về cung, Lăng Tuyết Mạn cùng Mạc Ly Hiến cũng được an bài trở về phòng nghỉ ngơi.

Một đêm này bình yên vô sự.

Lăng Tuyết Mạn bởi vì nghĩ thông suốt, ngủ rất say.

Chính là nha hoàn chỉ đổi drap giường, chưa đổi chăn, khiến cho nàng ở trong chăn nghe đến một mùi đàn hương nhẹ nhẹ. Nàng không biết mùi này là của Tứ Vương gia hay là của nam nhân đang chết kia!

Không được, ngày mai phải kêu nha hoàn đổi chăn. Hai nam nhân này đều đáng chết!

Hừng đông, quân gia thông qua đường hầm bí mật trong thư phòng Mạc Kỳ Hàn tới Hương Đàn Cư.

"Bẩm chủ tử, nô tài đã làm theo chủ tử phân phó!"

"Uống rồi sao?" Mạc Kỳ Hàn nhấp trà, hỏi không có biểu cảm.

Quân gia trả lời: "Vâng. Nô tài nhìn Vương phi uống hết. Mặt khác đã sai Xuân Đường Thu Nguyệt đến bên cạnh Vương phi."

Mạc Kỳ Hàn lạnh nhạt nói: "Ừ. Thời gian này không được làm khó nàng. Nhưng mọi cử động của nàng, người phải theo sát, hiểu chưa?"

"Vâng, chủ tử! Nhưng Vương phi có nhiều bất kính với chủ tử, nô tài phán đoán Vương phi là làm bộ. Nếu là làm bộ, Lăng Bắc Nguyên phái quân cò này tới có mục đích gì? Là tới thử chủ tử sao? Còn nếu như là thật, để tránh Vương phi..."

Quân gia ngừng lại, dè dặt cẩn trọng nhìn Mạc Kỳ Hàn. Mặt Mạc Kỳ Hàn vẫn không chút thay đổi, chính là ngón trỏ cùng ngón giữa gõ trên mặt bàn, phát ra tiếng vang rất nhỏ. Lòng này cau trong chốc lát, nói: "Sao? Tư Khuyết, người cho là khả năng nào lớn hơn?"

"Hồi chủ tử, nô tài được tin buổi sáng ngày xuất giá, Vương phi từng giả ngây giả dại không muốn lên kiệu hoa, nổi lên xung đột với Lăng Bắc Nguyên. Về sau ở nửa đường biết chủ tử đã qua đời, Vương phi kích động muốn đi về Lăng gia. Nô tài lại quan sát mỗi tiếng nói cử động của Vương phi hai ngày này, cảm giác không giống như là làm bộ. Nhưng sự việc này trước khi không biết rõ ràng, nô tài không dám kết luận!"

Mạc Kỳ Hàn yên lặng thật lâu, sau đó môi mím khe hở nói: "Nếu như nha đầu kia thật sự là do Lăng Bắc Nguyên phái tới nằm vùng, tâm cơ quả nhiên không phải tầm thường. Hừ! Có thể làm Nhị ca cùng Ngũ đệ mở miệng nói chuyện vì nàng, không đơn giản!"

"Chủ tử muốn thử Vương phi sao?" Quân gia ngược mắt hỏi.

Mạc Kỳ Hàn trầm ngâm nói: "Người lui đi. Trước không được nhỏ cò động rần, không được làm bất cứ chuyện gì. Bốn vương đều có chủ trương. Người tiếp tục theo dõi kỹ Lăng gia là tốt rồi!"

"Vâng, chủ tử! Nô tài cáo lui!"

Thân ảnh đến gần cửa sổ, con người đen thẫm thúy u ám

"Lăng Tuyết Mạn, người tốt nhất chó đầu cùng bốn vương. Bằng không, mặc dù người là nữ nhân của bốn vương, bốn vương cũng sẽ không tha người!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Ngày cuối cùng túc trực bên linh cửu, Lăng Tuyết Mạn rốt cục nghe được Tam Vương gia mở miệng nói chuyện!

"Nhị ca, sáng mai hạ táng Tứ đệ. Đệ đột nhiên nhớ tới Tứ đệ lúc còn sống thích nhất nhìn Tứ Ngọc. Ban đầu đó là của phụ thân đệ để lại cho đệ, đệ không nỡ tặng cho Tứ đệ. Ai ngờ Tứ đệ mất sớm, đệ muốn tặng nó cho đệ ấy mang theo đến tuổi vàng." Mạc Kỳ Minh bi thương nhìn quan tài, lại tháo ra một cái nhẫn từ ngón tay cái.

Lời vừa nói ra, không ai chú ý tới quân gia luôn luôn cúi đầu bỗng biến sắc mặt, cái trán thậm chí toát ra một tầng mồ hôi lạnh! Mắt không dấu vết liếc về phía Nhị Vương gia chờ đợi đáp án.

Những người khác không có ý kiến gì, vì lời nói của Nhị Vương gia - con trưởng - là mệnh lệnh.

Nhưng Nhị Vương gia Mạc Kỳ Diễn trầm ngâm một lúc mới chậm rãi nói: "Việc này Nhị ca chỉ sợ không cách nào làm chủ. Khi đã nhập liêm lại muốn khai hòm là việc đại sự! Phụ hoàng đồng ý mới được! Sáng mai phụ hoàng đến, xin chỉ thị của phụ hoàng rồi nói sau."

"Nhị ca! Đệ sợ phụ hoàng không đồng ý. Đệ thật sự muốn cho Tử đệ đeo nhẫn Tử Ngọc này. Nghe nói nhẫn có thể tránh ma quỷ, còn có thể giữ xác chết hai mươi năm không hư." Mạc Kỳ Minh chau mày lại, gương mặt nghiêm túc mang theo một chút lo lắng.

Mọi người nghe vậy đều mờ to hai mắt khiếp sợ nhìn nhẫn trên tay Mạc Kỳ Minh. Lăng Tuyết Mạn cũng hiếu kỳ lộ đầu nhìn qua, chỉ thấy nhẫn màu tím óng ánh trong suốt, quanh thân tràn đầy sắc màu xoay tròn lung linh.

Lăng Tuyết Mạn tuy rằng không phân biệt được đồ quý với đồ dỏm, nhưng nhìn sơ qua cũng có thể biết nhẫn Tử Ngọc này không phải vật bình thường!

Có thể giữ xác chết hai mươi năm?

Một câu này làm vài Vương gia kích động cực kỳ. Thất Vương gia Mạc Kỳ Dục chỉ tay vào nhẫn lấp bắp nói: "Tam ca nói thật sao?"

"Đương nhiên là thật. Ba năm trước thái tử đại ca mất, ta cũng không biết nhẫn Tử Ngọc còn có khả năng này nên không có lấy ra. Về sau trong lúc vô ý lục ra bản viết tay của phụ thân ta lúc còn sống, phát hiện bên trong ghi lại về chiếc nhẫn này. Đêm qua đột nhiên nhớ tới liền vội vàng lấy ra cho Tử đệ." Mạc Kỳ Minh gật đầu nói.

Ngũ Vương gia Mạc Kỳ Lâm cũng kích động nói: "Nhị ca, nói như thế chính là có thể mở hòm thêm một lần!"

Lục Vương gia Mạc Kỳ Sâm cũng gật đầu nói: "Nhị ca, hay là chúng ta bẩm báo phụ hoàng, xem phụ hoàng định đoạt thế nào. Nếu có thể làm cho xác Tử đệ không hư đương nhiên là vô cùng tốt."

Nhị Vương gia Mạc Kỳ Diễn suy tư hồi lâu mới nói: "Theo như lời Lục đệ, sáng mai bẩm báo phụ hoàng. Tâm lòng của Tam đệ, Nhị ca cùng các huynh đệ thay mặt Tử đệ nói lời cảm ơn."

"Nhị ca nói quá lời. Tuy đệ không phải do phụ hoàng sinh ra, nhưng cũng là con cháu Mạc gia. Huống hồ phụ hoàng đối với đệ ân trọng như núi, lại cùng mọi người làm huynh đệ nhiều năm như vậy, một cái nhẫn không coi vào đâu!" Mạc Kỳ Minh nói thật thành khẩn.

Lăng Tuyết Mạn cẩn thận nghiên cứu nhẫn Tử Ngọc trong lòng bàn tay Mạc Kỳ Minh, thầm nghĩ thứ này thật thần kỳ như vậy sao? Mặc dù giữ cái xác hai mươi năm, nhưng sau hai mươi năm cũng sẽ thối, không phải sao? Đem cho một người chết thật sự là lãng phí. Không bằng để cho người sống đi! Ách! Nếu có thể cho quả phụ của Tử Vương gia thi tốt rồi!

Có thể là ánh mắt Lăng Tuyết Mạn quá mức chăm chú, mà ánh sáng trong con ngươi quá mức rõ ràng, làm năm huynh đệ đều hồ nghi nhìn nàng. Mạc Kỳ Dục ngựa miệng cười khẩy: "Tử Vương phi thấy kỳ trần dị bảo liền không dời mắt được sao?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

"Hả?"

Lăng Tuyết Mạn đem ánh mắt từ nhẫn Tử Ngọc dời đến trên mặt Mạc Kỳ Dục, gạt mình hai giây, sau đó lơ đãng bĩu môi miễn cưỡng nói: "Thất Vương gia nói đúng. Chúng ta nhà không giàu, đương nhiên là chưa từng thấy qua bảo bối quý như vậy. Nhưng ta coi Thất Vương gia vừa rồi có vẻ như cũng không dời mắt được nha!"

"Xi!" Mạc Kỳ Sâm nhin không được cười nhẹ ra tiếng, lại nghĩ đến tình cảnh hiện tại, liền "khụ" ho hai tiếng.

Mạc Kỳ Diễn gạt mình, ánh mắt nhìn một lượt ở trên mặt Lăng Tuyết Mạn cùng Mạc Kỳ Dục, không nói gì, đáy mắt cũng xông lên nụ cười thâm nhiên.

Mạc Kỳ Lâm nắm nhẹ tay phải thành quyền, miệng ho nhẹ một chút chế nhạo nói: "Thất đệ nên gọi là Tử Hoàng tẩu! Lời Tử Hoàng tẩu vừa nói hình như là chính xác!"

Mạc Kỳ Dục nghe vậy tức điên gầm nhẹ: "Đệ sẽ không gọi ả! Ngũ ca lại che chở ả!"

"Sao? Thất đệ gọi Tử Vương Phi là gì? Tôn ti trật tự cũng không hiểu sao?" Mạc Kỳ Diễn trầm mặt trách mắng.

"Nhị ca!"

Mạc Kỳ Dục không phục muốn biện giải, lại bị Lăng Tuyết Mạn thờ dài một hơi đánh gãy "Thất Vương gia, là ta không xứng để ngài gọi là Tử tẩu. Ha ha. Ngài gọi một tiếng Tử tẩu, ta sẽ không cao hơn một chút, ngài không gọi ta cũng sẽ không gãy đi một căn. Ta thì không sao, chỉ là ngài có tôn trọng Tử ca của ngài hay không mà thôi!"

Lời này vừa dứt, mấy nam nhân đều đắm chiêu nhìn Lăng Tuyết Mạn, có chút tìm tòi nghiên cứu.

Mà Mạc Kỳ Dục lại giận tái mặt, "Ta làm sao có thể không tôn trọng Tử ca? Ta là không tôn..."

"Ha ha, chính là không tôn trọng Tử Vương phi ta phải không?" Lăng Tuyết Mạn khẽ cười nói: "Ta không phải đã nói rồi sao? Ngài kêu ta cái gì ta cũng không để ý. Thất Vương gia chó khôn trượng, ta không nồm mép, sẽ không đi làm miệng với Hoàng Thượng. Ngài cũng không cần để ý, chỉ cần thấp cho Tử ca của ngài hai nén nhang đi!"

Nói xong liền ngậm cười quay đầu đi tiếp tục quỳ, nhìn quan tài như đi vào cõi thần tiên.

Năm nam nhân ngẩn ra, trong con ngươi đầy thâm ý.

Mạc Kỳ Dục nói không lại, tức giận quay mặt. Mạc Kỳ Diễn thân nhiên nói: "Thất đệ đi dâng hương đi! Mặt khác, đi xin lỗi Tứ Vương phi!"

"Nhị ca!" Mạc Kỳ Dục đen mặt, không cam lòng kêu lên.

Mạc Kỳ Diễn không cho cự tuyệt "Đi thôi! Tứ đệ mất, Vương phi của đệ ấy cũng là người Mạc gia ta. Chúng ta phải thay Tứ đệ chăm sóc Tứ Vương phi, có thể nào lại như thế?"

"Thất đệ, đệ lại nói bậy, cẩn thận coi chừng Tứ ca trách đệ!" Mạc Kỳ Sâm nhìn Lăng Tuyết Mạn một cái, cố ý nhắc nhở, chia chia quan tài Mạc Kỳ Hàn nói.

Mạc Kỳ Dục mím môi, trừng mắt nhìn Lăng Tuyết Mạn, không tình nguyện đi đến quỳ gối bên cạnh, hướng linh vị chấp tay nói: "Tứ ca, Tiểu Thất ham chơi, nói hươu nói vượn đụng chạm đến Tứ tẩu. Tiểu Thất xin lỗi Tứ ca. Tứ ca luôn luôn thương đệ, đệ biết sai rồi. Kính xin Tứ ca chớ trách!"

Quân gia đưa nhang, Mạc Kỳ Dục tiếp nhận, lạy ba lạy.

Mạc Kỳ Dục chuyển mắt nhìn Mặt Lăng Tuyết Mạn, mặt ngượng ngập nói: "Tứ tẩu, ta sai lắm rồi."

"Xi!"

Lăng Tuyết đã nhin cười muốn ghen. Nghe Mạc Kỳ Dục ăn nói khép nép, nhin không được liền bật cười nhưng nàng phản ứng rất nhanh, vội vàng dùng hai tay bịt miệng, chỉ chớp long mi nháy một đôi mắt đẹp nhìn Mạc Kỳ Dục.

Mạc Kỳ Dục bị Lăng Tuyết Mạn nhìn, không được tự nhiên "khụ khụ" hai tiếng, khuôn mặt tuấn tú ửng đỏ tức giận: "Ngươi cảm hả?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

"Ngài vẫn là đừng kêu "Tứ tẩu". Ta nghe mà sợ!" Lăng Tuyết Mạn không nhanh không chậm nói xong, khinh bỉ trừng mắt nhìn Mạc Kỳ Dục xong quay mặt đi.

Đây là xin lỗi sao? Một chút cũng không thành tâm!

Mạc Kỳ Dục tức giận bốc hơi đầy đầu, nghiêng răng ken két "Ngươi, ngươi nha đầu này sao lại không biết tốt xấu như vậy?"

Mạc Kỳ Lâm thấy thế lập tức nhủ này trách nấng: "Thất đệ ảm ỉ cái gì? Muốn kinh động Tứ ca sao?"

"Ngũ Ca, không phải đệ, là á..." Mạc Kỳ Dục chán nản chỉ vào Lăng Tuyết Mạn, nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải.

"Tứ tẩu đang để tang phu quân, tâm tình cũng không tốt, đừng so đo." Mạc Kỳ Sâm thờ dãi.

Lăng Tuyết Mạn làm bộ như không nghe thấy, dáng vóc tiểu tụy nhìn linh vị, trên mặt thậm chí còn biểu hiện thật bi thương.

Mạc Kỳ Dục không dám nhiều lời, tuy rằng trong lòng bất bình cũng oán hận ngậm miệng.

Một ngày cứ như thế trôi qua. Đêm đến, bởi vì có đám người Mạc Kỳ Diễn, Lăng Tuyết Mạn cùng Mạc Ly Hiền được an bài trở về phòng ngủ.

Lăng Tuyết Mạn làm thế nào cũng ngủ không được.

Lỗi tai dựng thẳng nghe động tĩnh bên ngoài, sợ đâm tặc lại đến. Ban ngày ở trong phòng cẩn thận tìm một lần cũng chưa tìm được một cái vũ khí có thể sát thương dùng để phòng thân, cho nên trong lòng nàng bất an cực kỳ.

Nhưng nghĩ lại bên ngoài có năm nam nhân, đâm tặc ngay cả có gan lớn như trời cũng không dám xâm phạm đi?

Trên thực tế Lăng Tuyết Mạn đoán đúng rồi. Đâm tặc quả thực không dám đến mà là đang Hương Đàn Cư nhân nhả đánh cò cùng thủ hạ của hắn tên là Vô Cực.

"Ha ha! Vô Cực ngươi hết còi!" Mạc Kỳ Hàn khẽ cười nói.

Vô Cực nhìn bàn cờ nói: "Chủ tử đánh cờ cao siêu. Nô tài chịu thua!"

"Ha ha, ngươi cần phải mưu lược hơn!" Mạc Kỳ Hàn bưng bát trà khẽ nhấp một cái nói.

"Nô tài ngu dốt. Ngày sau kính xin chủ tử chỉ dạy nhiều hơn."

Khi nói chuyện, một bóng đen nhảy xuống ngoài cửa sổ, quỳ gối, thanh âm có chút dồn dập, "Nô tài thỉnh an chủ tử!"

"Tư Khuynh, xảy ra chuyện gì sao? Sao kích động như thế?" Mạc Kỳ Hàn bình tĩnh hỏi.

Quân gia Tư Khuynh chấp tay nói: "Hồi chủ tử, Tam Vương gia hôm nay mang đến một cái hãn Tử Ngọc, nói là Lăng Vương lúc còn sống đưa cho, có thể giữ xác chết hai mươi năm, nên muốn mở hòm đeo cho thi thể già bên trong. Nhị Vương gia không có đáp ứng, nói phải đợi sáng mai trước khi đưa tang, xin chỉ thị của Hoàng Thượng! Chủ tử, ngộ nhớ thật sự mở hòm..."

"Hừ! Hắn chờ tới bây giờ trọng điểm là muốn mở hòm nghiệm xác! Cao dịch dung ở mặt người chết không qua ba ngày sẽ bóc không ra. Mục đích của hắn chính là điểm này!" Mạc Kỳ Hàn lạnh lùng nhếch môi, con ngươi đen tối làm người ta phát run.

Vô Cực nói: "Chủ tử, chúng ta phải làm thế nào?"

"Không vội! Ngày mai thì sẽ có người không cho phép mở hòm." Mạc Kỳ Hàn bí hiểm cười tự tin.

"Sao? Ý tứ chủ từ là..." Từ Khuynh cùng Vô Cực thất kinh hỏi.

Mạc Kỳ Hàn trầm giọng nói: "Từ Khuynh, sáng mai người tùy cơ ứng biến đi theo phối hợp là được. Người nhớ kỹ người chính là nô tài chấp hành ý nguyện của chủ tử, mọi việc khác đều giao cho Vương phi."

"Cái gì? Vương phi?" Từ Khuynh giật mình trừng lớn mắt.

"Đương nhiên! Không có ai thích hợp hơn nàng. Bốn vương lợi dụng nàng một phen, nhân tiện dọa nàng cho nàng nhớ lâu một chút!" Mạc Kỳ Hàn hơi cong khốe môi lên một chút. Hắn nhớ lại thân thể tiểu Vương phi mỹ lệ dưới ánh nến, yết hầu có chút chuyển động.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Đêm tối đen, mây che hơn nửa vầng trăng, chỉ để lại một vài tia sáng rọi chiếu.

Lăng Tuyết Mạn ngủ rất sâu, bởi vì sợ mà không để cho Xuân Đường tắt nến. Nha hoàn tất nhiên là lui bên ngoài hầu hạ. Nhưng đến nửa đêm, trên vách tường truyền đến ba tiếng động rất nhỏ, Xuân Đường cùng Thu Nguyệt cả kinh, vội tắt nến lui ra khỏi phòng ngủ.

Một thân ảnh cao to từ vách tường đi ra, bước chân rất nhẹ dừng lại ở bên giường, nhìn thiên hạ đang ngủ say.

Đầu thu mùa, hơn nửa đã nhiều ngày mưa dầm, đến nửa đêm đã hơi lạnh.

Trong lúc ngủ mơ, Lăng Tuyết Mạn cảm thấy lạnh, theo bản năng đem chăn kéo cao, bao lại cánh tay lộ ra ngoài, thậm chí ngay cả đầu cũng chui vào trong chăn.

Mạc Kỳ Hàn nhìn không tới đôi môi đỏ mọng kiều diễm, hơi hơi nhíu nhíu mày ngồi xuống giường, thò tay kéo chăn ra, cúi người ở bên tai nàng khẽ gọi: "Lăng Tuyết Mạn? Lăng Tuyết Mạn?"

"Ừ... ừ... ai đang gọi ta?" Lăng Tuyết Mạn môi khẽ động, mơ hồ nghe có người gọi, nàng liền mơ mơ màng màng đáp.

Khuôn mặt tuấn tú mỉm cười, môi mòng chợt hôn thắm thiết lên cái miệng kia, cũng không xâm nhập, chỉ tại cánh môi mềm mại chạm vào nhau, liếm thẳng đến thiên hạ ngủ say giật mình tỉnh lại mới không cho nàng có một cơ hội kêu lên, cạy mở hàm răng của nàng, đầu lưỡi linh hoạt chui vào dây dưa với cái lưỡi dính hương tron ăm.

Lăng Tuyết Mạn giật mình trừng mắt, hơi thở này rõ ràng là dâm tặc!

"A... A..."

Lăng Tuyết Mạn bị chặn không phát ra được thanh âm hô cứu mạng nào, đầu lắc muốn tránh né Mạc Kỳ Hàn cường hôn. Nhưng nam nhân kia có vẻ như không vui, dề mạnh hai tay với hai chân của nàng, làm nàng giống cá nằm trên thớt, mặc cho người xâm lược.

Hôn thẳng đến Lăng Tuyết Mạn hô hấp dồn, đập hai gò má đỏ ửng, hơi thở Mạc Kỳ Hàn cũng hỗn loạn, mới nhanh điểm huyết Lăng Tuyết Mạn. Thế này mới đứng thẳng lên, ánh mắt mê say nhìn cặp đồng tử trong veo như thủy tinh mang theo oán hận, ám nói: "Không phải ta muốn điểm huyết người, là do người sẽ không ngoan ngoãn nghe lời."

Nói xong liền cởi áo khoác cùng giày, ôm Lăng Tuyết Mạn vào bên trong, bản thân mình thì nằm xuống bên cạnh.

Mạc Kỳ Hàn vươn cánh tay kéo Lăng Tuyết Mạn qua, bàn tay to nhẹ vỗ về khuôn mặt như ngọc, hỏi nhỏ: "Thân mình còn đau không?"

Lăng Tuyết Mạn hoàn toàn không thể nhúc nhích, lại phát không ra tiếng, chỉ có thể mạnh chớp mắt, ở trong lòng hung hăng chửi bậy nguyên rửa cái gã này bị chém ngàn nhát đao. Không đề cập tới thì thôi, nhắc tới khiến cho nàng nhớ lại một đêm khuất nhục kia, lại càng thêm khinh bỉ bản thân mình rõ ràng bị phản muốn chết nhưng đến cuối cùng thân thể lại không tự chủ được đi hùa theo nam nhân này, còn ngậm nga để cho nàng ghê tởm hổ thẹn.

"Cách hai ngày sẽ không có chuyện." Mạc Kỳ Hàn tính toán nói, ngón trỏ nhẹ nhàng lướt qua trên môi Lăng Tuyết Mạn, gương mặt lạnh lùng hiện lên một nụ cười thần nhiên, "Lăng Tuyết Mạn, người bây giờ lại đang trách móc ta là dâm tặc phải không?"

Vô nghĩa!

Lăng Tuyết Mạn trả lời ở trong lòng.

Ai ngờ trong bóng đêm, nam nhân này lại cười khê lên, "Ha ha, trách móc không sai. Bản công tử là lần đầu tiên nhận được danh hiệu này. Thú vị! Thú vị!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

Thú vị cái đầu của người!

Lăng Tuyết Mạn cắn răng, ánh mắt hung ác, trong lòng chỉ hận không có công năng đặc dị gì có thể dùng ánh mắt giết chết dâm tặc cực kỳ không biết xấu hổ này!

Mạc Kỳ Hàn sung sướng nhướn mày chống lại ánh mắt Lăng Tuyết Mạn, giễu cợt: "Đừng trừng mắt, trừng cũng không thay đổi được sự thật ngươi là nữ nhân của ta! Ha ha, tuy rằng ta đối với tiểu nha đầu ngây ngô ngươi không có nhiều hứng thú, đối với ngươi ngực nhỏ không phải rất hài lòng, nhưng vì không có phát hiện ra nữ nhân thích hợp nên cũng đành chấp nhận!"

Đi chết đi. Đi chết đi!!!!

Trong ánh mắt Lăng Tuyết Mạn chỉ hận phun không ra tam muội chân hỏa thiêu cháy tên nam nhân cận bã, cuồng vọng tự đại, da mặt so với tường còn dày hơn này!

"Khụ khụ! Nha đầu có phải lại đang trách móc ta không?" Mạc Kỳ Hàn trượt bàn tay từ gò má Lăng Tuyết Mạn xuống tới cầm nằng, nhẹ nhàng vuốt ve, cười như không cười nói: "Ngươi sợ ta sẽ giết ngươi sao? Hay là ngươi lo lắng nam nhân đoạt thân ngươi là xấu xí không chịu nổi hoặc là tuổi đã cao?"

Lăng Tuyết Mạn vừa nghi ngại hai gãi lại bắt đầu nghiêng rằng!

Mạc Kỳ Hàn trầm thấp cười, lại lầm bầm: "Nha đầu, tối nay ta vốn không có ý định tới tìm ngươi. Nhưng nói như thế nào cũng là ta đoạt thanh bạch của ngươi. Ta không muốn xem ngươi ngày mai chịu chết, đến nhắc nhở ngươi!"

Chịu chết?

Lăng Tuyết Mạn cau mày. Chẳng lẽ ngày mai còn bảo nàng chôn cùng sao?

Nghĩ đến đây ánh mắt Lăng Tuyết Mạn không ngừng nháy, ý bảo Mạc Kỳ Hàn giải huyết cầm cho nàng. Mà Mạc Kỳ Hàn chỉ khề thờ dài, giọng cực kì nghiêm túc nói: "Quên đi. Ngươi thất thân, cảm thấy thực có lỗi với tướng công Vương gia của ngươi. Đến địa phủ thỉnh tội với hân đi. Ta nghĩ hân sẽ tha thứ cho ngươi. Dù sao không phải ngươi tự nguyện. Mà ta sẽ nhớ đi đến miếu thờ lạy lễ thấp nhang trước bài vị không tên của ngươi. Bất quá mỗi tiết thanh minh ta có thể không nhớ đi dâng hương cho ngươi, ngươi không nên oán ta nhé!"

Cảm nhận được ánh mắt nổi điên của Lăng Tuyết Mạn, Mạc Kỳ Hàn cười nhẹ nói: "Thế nào nha đầu? Hôm nay trước khi chết không thể thỏa mãn ta một lần sao?"

Nam nhân đáng chết!! Đi chết đi!!

Lăng Tuyết Mạn đã tức giận muốn ngắt đi, mà Mạc Kỳ Hàn lại nén cười, đưa tay vào cổ áo Lăng Tuyết Mạn cảm nơi đầy dả của nàng, tao nhã thờ dài, "Nha đầu, tuy rằng nhỏ một chút, bất quá cảm giác lúc nắm cũng không tệ!"

Lăng Tuyết Mạn thật sự là trừng đau mắt, chán nản bị phần nhắm hai mắt lại, trong đầu chỉ yên lặng lặp lại ý tứ dâm tặc nói vừa rồi. Lời nói của hân có mấy phần là thật?

Cảm thấy nam nhân này không đơn giản, đêm trước có thể nói bởi vì bên ngoài không có thù hạ, hân có thể không kinh động kẻ nào mà lên vào, như vậy tối nay thì sao? Bên ngoài rõ ràng có năm huynh đệ Mạc Kỳ Diễn bọn họ, nam nhân này lại có bản lĩnh thông thiên hay sao? Hay là Cúc Thủy Viên này có cửa sau, hân vào từ cửa sau? Đúng rồi! Xuân Đường Thu Nguyệt đâu? Bọn họ phải ở ngoài bình phong hầu hạ nàng!

Nghĩ vậy, Lăng Tuyết Mạn lạnh cả người, cảm giác toàn thân đều run. Ngày mai là ngày chết của nàng!!

Trong lòng như có lửa đốt, Lăng Tuyết Mạn lo lắng lại mở mắt ra, ao ước nam nhân này có thể giải huyết cầm của nàng, ít nhất để cho nàng hỏi rõ!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

Mạc Kỳ Hàn như đoán được ý tứ của Lăng Tuyết Mạn, môi mông bĩu một cái, trầm giọng nói: "Có thể giải huyết cầm của ngươi. Nhưng ngươi đừng nghĩ đến kêu to hoặc là chống cự, bằng không ta giết chết ngươi!"

Lăng Tuyết Mạn vội nháy mắt, ý bảo nàng hiểu được, nhất định nghe lời hân.

Vì thế Mạc Kỳ Hàn vươn ngón tay điểm vài cái, thân thể của Lăng Tuyết Mạn liền tự do. nàng cũng không ngu xuẩn, biết kêu to căn bản không có tác dụng, chỉ sợ nàng hô lên một chữ, nam nhân sẽ bóp chết nàng.

Mà nàng trước hết là xác nhận sự việc!

"Khụ khụ, ngươi rốt cuộc là loại người nào? Vì sao có thể thần không biết quỷ không hay ẩn vào trong phòng ta? Hai nha hoàn của ta ở gian ngoài đâu? Ngươi giết các nàng sao?" Lăng Tuyết Mạn cổ trần định hỏi.

"Vấn đề của ngươi tuy nhiều nhưng ta không trả lời ngươi bất kỳ câu hỏi nào. Ta chỉ có thể nói cho ngươi biết nha hoàn của ngươi không chết, chỉ bị ta làm cho hôn mê đi!" Mạc Kỳ Hàn vừa nhàn nhạt nói vừa chậm rãi vuốt ve Lăng Tuyết Mạn, đáy mắt dần dần sâu thẳm.

Lăng Tuyết Mạn bị Mạc Kỳ Hàn vỗ về chơi đùa trong tay, hai gò má xấu hổ đỏ hồng, theo bản năng trốn tránh, lại bất lấy tay hân đẩy ra, nói năng lộn xộn: "Ngươi... ngươi đừng đừng đụng ta, cầu ngươi..."

"Sao ngươi vẫn chưa có thói quen gần gũi ta?" Mạc Kỳ Hàn tươi cười à tú, bàn tay to lại dùng sức ôm Lăng Tuyết Mạn vào trong lòng, cùng thân thể hân gắt gao kề nhau không có một khe hở.

Lăng Tuyết Mạn cảm giác không chỉ có gò má nàng nóng, bên tai, cổ, thậm chí toàn thân đều quần nóng lên. Hân dán nàng như vậy, có thể nghe được tiếng tim hân đập mạnh mẽ cùng với tim bản thân mình sắp nhảy ra cổ họng!

Bởi vì khản trương, ngượng ngùng mà lòng bàn tay toát ra tầng tầng mồ hôi. Lăng Tuyết Mạn tận lực nghiêng mặt đi không đụng tới mặt hân, hai tay để ở trên ngực của hân, lắp bắp nói: "Ai muốn có thói quen gần gũi ngươi? Ngươi không có lương tâm, nhiều lần đến khi để một quả phụ như ta!"

"Nha đầu, ta có lương tri mới lại tới tìm ngươi. Ta tạm thời không muốn một mỹ nhân như hoa như ngọc chết trong buồn tẻ như vậy. Khinh bạc ngươi chính là chuyện tốt ta làm cho

ngươi. Ngươi cũng chưa hỏi báo ta cái gì, sao muốn ta rời đi?" Mạc Kỳ Hàn nói nhẹ như mây, đáy mắt lại tràn đầy ý cười. Chẳng biết tại sao ngày thường hắn căn bản không cười, nhưng chỉ cần vừa nhìn thấy bộ dáng tiểu nha đầu Vương phi này khuôn trang sợ hãi lại cố tự trấn định liền không nhìn được muốn cười.

Trêu đùa nàng làm tâm tình hắn thoải mái!

"Ngươi... ngươi... ngươi tại sao không chết đi?" Lăng Tuyết Mạn giận đỏ mặt đỏ tai, ngực thở hổn hển, chân trái thỉnh thoảng dùng sức hướng dưới háng Mạc Kỳ Hàn đạp tới!

Ánh mắt Mạc Kỳ Hàn trầm xuống, tại thời khắc mấu chốt, bàn tay to nắm lấy chân Lăng Tuyết Mạn, ngữ khí đột nhiên trở nên âm hàn: "Lăng Tuyết Mạn, cảnh cáo ngươi tốt nhất đừng làm chuyện khiến ngươi hối hận! Muốn tập kích ta? Ngươi không biết tự lượng sức mình!"

"Ngươi... ngươi buông ta ra! Chẳng lẽ ta phải giống con cừu nhỏ khuất phục đại thâm tặc ngươi sao?" Lăng Tuyết Mạn kích động gầm nhẹ, dùng sức tháo tay Mạc Kỳ Hàn, vùng vẫy lung tung. Nàng dù không có đủ bản lĩnh nhưng cũng không thiếu ngông nghênh!

Mạc Kỳ Hàn bất động nhìn Lăng Tuyết Mạn tổn công vô dụng, tâm tư có chút phức tạp theo dõi nha đầu quật cường này. Nàng là mật thám nằm vùng Lăng Bắc Nguyên phái đến sao? Nếu như vậy thì chỉ có thể giết nàng! Nếu như điều tra rõ không phải... Mạc Kỳ Hàn nghe được bản thân mình thở dài một hơi. Hắn thật không nỡ giết chết tiểu nha đầu thú vị như thế này!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

"Nha đầu ngươi đây là dựa vào chỗ hiểm chống lại ta! Ngươi không sợ ta chưa kịp khinh bạc ngươi đã chết đi rồi sao?" Mạc Kỳ Hàn khàn khàn nhắc nhở.

Nghe vậy Lăng Tuyết Mạn nhanh chóng động tác, ngừng đầu thất kinh hỏi: "Đúng rồi lúc này ngươi bảo ngày mai là ngày chết của ta là ý gì?"

"Ha ha, rốt cục quan tâm tới sống chết của bản thân rồi hả?" Mạc Kỳ Hàn trêu tức, neho mắt lại, "Muốn biết, trước lấy lòng ta! Nếu tâm tình ta tốt, có thể cứu ngươi, còn nếu ngươi làm không được, thì tối nay là lần cuối cùng ta nhắm nhắm ngươi, về sau hai ta vĩnh biệt!"

"Ngươi lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn. Hèn hạ vô sỉ!" Lăng Tuyết Mạn lại kích động, hai tay hung hăng đánh đấm ngực Mạc Kỳ Hàn. Nàng bây giờ bị đè hai chân, thân mình bị ôm, chỉ có hai tay còn có thể cử động.

Mạc Kỳ Hàn nhún nhường, một chút cũng không so đo, nhưng nói: "Tùy ngươi! Cứ cho là ta như vậy, nhưng ta chỉ cho ngươi một cơ hội, ngươi muốn lấy lòng ta hay không? Nếu không muốn, ta sẽ chiếm đoạt ngươi sau đó rời đi. Ngươi cứ chờ đến sáng đi cùng hồn phách phu quân của ngươi đi!"

"Ngươi, ngươi khôn khéo!" Lăng Tuyết Mạn dùng tay, thở hổn hển chất vấn: "Ngươi rốt cuộc có ý gì? Ai muốn giết ta? Chẳng lẽ lão già Hoàng Thượng kia lại thay đổi chủ ý muốn ta chôn cùng sao?"

"Sao?" Mắt Mạc Kỳ Hàn trầm xuống, nói: "Ngươi dám bắt kính với Hoàng Thượng như vậy? Chỉ bằng một câu này của ngươi, bản công tử quyết định không phát thiện tâm. Ngươi chờ chết đi!"

Dứt lời muốn đứng dậy rời đi, không muốn đụng đến nàng.

Tìm Lăng Tuyết Mạn đập mạnh vài giấy, cắn môi. Tuy khuất nhục nhưng ý niệm muốn sống đã chiếm cứ toàn bộ đầu óc nàng, cuối cùng quyết định nói nhỏ: "Ta không trách móc hoàng thượng, ngươi khoan hãy đi..."

Nghe vậy Mạc Kỳ Hàn đã mặc áo đến một nửa, không quay đầu lại, chỉ lạnh lùng nói: "Ngươi có thể trách móc bản công tử trước đây bắt buộc ngươi, nhưng tuyệt không cho phép ngươi có nửa điểm bắt kính với hoàng thượng. Đây cũng là giới hạn của ta. Ngươi nhớ kỹ chưa?"

"Ừ." Lăng Tuyết Mạn cúi gầm gật đầu. Nàng thật không phải là trình tiết liệt nữ gì, nói trắng ra là chính là rất sợ chết. Nhưng chết không bằng sống, có ai lại nguyện ý chết đâu?

Mạc Kỳ Hàn hài lòng khẽ vuốt cằm, một lần nữa cõi toàn bộ quần áo ra.

Chỉ tiếc trời quá tối, Lăng Tuyết Mạn cái gì cũng nhìn không thấy, nếu không chỉ cần nhìn thấy quần áo quý báu của tên thâm tặc kia thì cũng có thể đoán được tám chín phần!

Nằm xuống, cánh tay vươn qua, cười nói: "Lại đây gối lên khuỷu tay ta."

"Ta... chúng ta có thể bỏ qua cái loại hành vi ghê tởm này mà nói chuyện một chút hay không?" Lăng Tuyết Mạn lúng ta lúng túng nói nhỏ.

"Ghê tởm?" Mạc Kỳ Hàn nhàn nhàn không vui nói: "Sao lại ghê tởm? Ta tự tin công phu cũng không kém, đối với ngươi cũng không thô bạo, ngươi không hài lòng chỗ nào?"

"Ta... ta muốn là cùng nam nhân mình thích làm loại thân mật này, nhưng với ngươi, ta lại hoàn toàn không biết gì cả, hoàn toàn xa lạ. Ta làm sao có thể..." Lăng Tuyết Mạn cắn môi không nói tiếp, cũng không nhìn bộ mặt mơ hồ của Mạc Kỳ Hàn, không cam lòng mà khổ sở.

Mạc Kỳ Hàn híp con ngươi, gạt mình trong chốc lát, khẽ thở dài như vậy nói: "Là bản thân ngươi gối tới đây? Hay là muốn ta bắt ngươi lại đây? Cùng một câu nói ta không thích nói hai lần!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Lăng Tuyết Mạn đấu tranh tư tưởng hồi lâu, rốt cục dời thân mình đến gối lên khuỷu tay Mạc Kỳ Hàn.

Mạc Kỳ Hàn cúi đầu, môi đặt nhẹ trên môi Lăng Tuyết Mạn một chút, nhưng chưa rời đi mà là dán lên đôi môi cánh hoa của nàng, trầm thấp nói: "Nha đầu ngươi sẽ thích ta. Nhất định sẽ thích! Sớm muộn sẽ có một ngày ngươi biết ta là ai. Ta dám xác định ngươi sẽ không hối hận khi trao thân cho ta."

"Ngươi là tự kỷ cuồng! Tự đại cuồng!" Lăng Tuyết Mạn tức giận chửi.

"Ha ha, ta luôn luôn rất tự tin. Nếu ngươi không tin thì chờ xem kết quả." Mạc Kỳ Hàn khẽ cười nắm lấy tay Lăng Tuyết Mạn đặt lên mặt hân, "Trước hết để cho ngươi yên tâm, ta cũng không phải là nam nhân râu ria cận kề ghê tởm gì. Luận tướng mạo xuất thân, ta dư sức xứng với ngươi!"

"Hừ! Đó là ngươi nói. Dù sao ta không để ý đến ngươi là được. Ngươi nhanh nói cho ta vì sao sáng mai ta sẽ chết đi?" Lăng Tuyết Mạn vội rút tay về, không được tự nhiên nói.

Mạc Kỳ Hàn cười thầm một tiếng, đối với phản ứng ngượng ngùng của Lăng Tuyết Mạn vừa lòng cực kỳ. Gần gũi như vậy, cái loại hương thơm nhẹ nhàng trên người nàng không ngừng thâm nhập vào trong mũi hân, khiến cho bụng hân không ngừng căng thẳng, hô hấp bắt đầu hỗn loạn. Nhưng dù sao hân vẫn phải hoàn thành công việc, liền ra về nói: "Ngươi còn không có lấy lòng ta, sao ta phải nói cho ngươi biết?"

"Ngươi rốt cuộc muốn thế nào?" Lăng Tuyết Mạn lại dò mặt đến cổ, nghe hai chữ "lấy lòng" này, nàng hồ thẹn cắn môi, lại vô lực trừng mắt nam nhân đem nàng đùa bỡn trong lòng bàn tay này.

"Ha ha, ngươi hôn ta trước đã." Mạc Kỳ Hàn khẽ cười nói.

Lăng Tuyết Mạn giùng giàng do dự, đầu óc không ngừng đấu tranh. Tối nay bắt luận nàng có phản ứng gì cũng sợ khó thoát khỏi bàn tay ma quỷ của nam nhân này!

"Mau!"

Nghe hân thúc giục, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lăng Tuyết Mạn nhăn nhó, ấp úng nói: "Ta không..."

"Không biết hay không muốn? Nếu không biết thì đem môi chạm lên môi ta, ta dạy cho ngươi. Nếu không muốn thì chúng ta cũng không có gì để nói." Mạc Kỳ Hàn nhếch môi buồn cười nhìn thiên hạ ngượng ngùng trong lòng.

Lăng Tuyết Mạn chán nản, dậm tắc đặng chết!

Phần nộ nảy sinh ác độc, đầu nhấc lên hôn Mạc Kỳ Hàn, cũng chỉ là dán lên môi hân bất động, con ngươi sáng trong mang theo lửa giận trừng mắt nhìn. Nhưng Mạc Kỳ Hàn trong nháy mắt hai tay ôm lấy thân mình Lăng Tuyết Mạn, hôn sâu vào.

Lăng Tuyết Mạn bị động, hai tay gắt gao để trong ngực Mạc Kỳ Hàn. Thân thể của hân là trần truồng, nàng có thể cảm giác được thứ cực nóng dưới thân hân dần dần cứng rắn, cách chỗ tử mật của nàng một lớp quần áo, như là một trận lửa thiêu đốt lên thân thể của nàng, để cho nàng đã khăn trương lại khát vọng.

Bỗng nhiên giọng hân hân khàn khàn vang ở bên tai nàng, "Nha đầu, chút nữa nói cho ngươi nghe được không? Hiện tại thỏa mãn ta trước được không?"

Người khác phải là tốc chiến tốc thắng, sợ bị người đến bắt, nào có người thông thả như vậy? Lăng Tuyết Mạn bỗng nhiên ý thức được điểm ấy, hỏi: "Ngươi rốt cuộc là ai? Ngươi là thi vệ của Vương phủ này sao?"

"Là ai không quan trọng. Quan trọng là ta không có hại ngươi. Chỉ cần ngươi không chọc ta, ta sẽ thương tiếc ngươi trân trọng ngươi." Hơi thở ấm áp của Mạc Kỳ Hàn nhẹ thổi ở bên tai thiên hạ trong lòng. Lăng Tuyết Mạn khinh thường chép miệng nói: "Đối với ta nhất định là quan trọng. Lại nói ta không cần ngươi thương tiếc trân trọng. Ta nhận không nổi."

"Ngươi! Tuyết Mạn ngươi đừng chọc tức ta được không? Hiện tại ta muốn ngươi." Tay Mạc Kỳ Hàn bắt đầu cời dây lưng bên hông Lăng Tuyết Mạn. Lăng Tuyết Mạn cả kinh vội uốn éo người, la lên: "Không được! Không nên đụng ta!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

"Sao? Lại không nghe lời sao?" Mạc Kỳ Hàn để lại thân mình lộn xộn của Lăng Tuyết Mạn, khàn khàn nói nhỏ: "Trong chớp lát trời sẽ sáng, ngươi muốn có người tiến vào thấy một màn như vậy sao? Đến lúc đó ta không sao, còn người chết nhất định là ngươi!"

"Ngươi! Ta không tin! Nếu bọn họ coi ta là dâm phụ thì cũng sẽ coi ngươi giống như vậy!" Lăng Tuyết Mạn giận tái mặt gầm nhẹ.

Mạc Kỳ Hàn bí hiểm cười, tiếp tục cời quần áo Lăng Tuyết Mạn, đồng thời chế nhạo: "Tốt lắm, nếu ngươi không tin ta có thể từ từ chờ đến hừng đông!"

Lăng Tuyết Mạn tức giận, tay nắm thành nắm đấm, cắn chặt răng gằn từng chữ nói: "Trước tiên ngươi nhanh nói vì sao ta phải chết?"

"Chuyện này một hồi nói, hiện tại ta thật sự muốn ngươi."

Mắt Mạc Kỳ Hàn trầm đi, tay cời cái yếm của Lăng Tuyết Mạn, cúi đầu hôn lên ngực nhỏ của nàng, đồng thời bàn tay to vờn xuống nơi thần bí của nàng, ngón tay linh hoạt vỗ về chơi đùa, khi nàng vẫn còn trong trạng thái hỗn loạn, ngón trở liền vờn vào chỗ riêng tư của nàng.

"A.. a.. Ngươi làm cái gì? Không muốn, không muốn..." Lăng Tuyết Mạn bị động tác kích thích này làm kinh hách, hai gò má hồng lên, mắt cứ chết người, hai tay vội đẩy bả vai Mạc Kỳ Hàn, giọng run lên.

Từ nơi mềm mại, Mạc Kỳ Hàn sung sướng nhếch môi, ngón tay tăng nhanh động tác, đồng thời ra tiếng nhắc nhở: "Ngươi nhỏ giọng chút đi. Tuy phòng ngủ này không ai có thể tới gần, nhưng cẩn thận, nếu không sẽ xảy ra sai lầm lớn."

"Dâm tặc, dâm tặc, dâm tặc! Ngươi... a... A.. Ngươi, ngươi làm cho ta khó chịu..." Lăng Tuyết Mạn giờ phút này vừa thẹn lại vừa khó chịu, chỉ cảm thấy có một cỗ khát vọng dẫn dắt thân thể mềm yếu của nàng, để cho nàng không còn sức lực cùng ý chí đẩy hân ra.

Mạc Kỳ Hàn hài lòng rìa rồi hai khóa anh đào kia một chút, trong cơ thể tràn ra một cổ xúc động làm hẳn khó có thể kiềm chế, quyết đoán rút tay về, xoay người Lăng Tuyết Mạn, thất lưng trăm xuống, xuyên vào thân thể của nàng

Thật lâu sau, Lăng Tuyết Mạn giống con mèo nhỏ lười nhác rúc vào trong lòng Mạc Kỳ Hàn, thờ phỉ phò. Chính xác mà nói, nàng bị người ta cưỡng chế duy trì cái tư thế này, cho nên nàng vừa thờ vừa hận không thể một ngum cắn chết nam nhân đáng chết này. Nhưng nàng cũng thật muốn cắn chết bản thân mình. Rõ ràng là chán ghét cùng kháng cự, nhưng thời điểm cao trào, nàng luôn không thể kiềm chế lý trí bản thân mình, hưởng thụ cái loại cảm giác không cách nào nói ra chữ này, thậm chí còn ôm thật chặt hẳn không muốn buông tay.

"Sao? Nghĩ cái gì? Sao không tiếp tục mắng chửi nữa?" Mạc Kỳ Hàn còn mang giọng nói khàn khàn hỏi nhỏ.

Lăng Tuyết Mạn nghe vậy, không chút suy nghĩ nói: "Nghĩ thế nào cắn chết ngươi, sau đó bản thân ta sẽ cắn lưỡi tự sát."

"Ha?" Mạc Kỳ Hàn kinh ngạc một chút, cười giễu: "Nha đầu, ngươi muốn tự sát theo ta là chuyện tốt. Nhưng ta cũng không muốn chết!"

"Cút! Ai muốn tự sát theo ngươi?" Lăng Tuyết Mạn găm nhẹ trở, mắt hừng hực lửa giận.

Mạc Kỳ Hàn nhú mày, "Nha đầu, ta thật sự có thể nhìn ngươi! Đồi bại là những nữ nhân khác, nếu dám nói chuyện với ta như vậy, kết cục tuyệt đối là sống không bằng chết!"

"Ngươi nói xem, sói ăn dê, dê còn phải nói cảm ơn sói sao?" Lăng Tuyết Mạn không chút e ngại cười nhạt nói.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

"Ha ha! Khá lắm! Nha đầu nhanh mồm nhanh miệng! Lăng Bắc Nguyên chịu gả ngươi cho một người chết sao?" Mạc Kỳ Hàn cười khê đồng thời một đôi mắt sâu trói chặt ánh mắt Lăng Tuyết Mạn.

Lăng Tuyết Mạn nghe vậy giận dữ nói một hơi: "Hừ! Ta thấy ông ấy đương nhiên chịu! Hy sinh một mình ta để bảo vệ Lăng gia bọn họ trên dưới bình an, mua bán này không lỗ, ông ấy luyện tiếc cái gì?"

"Việc này..." Mạc Kỳ Hàn dăm chiêu, trầm mặc.

Nhưng Lăng Tuyết Mạn đang rất vội vã, tay chân động không được liền dùng đầu đụng Mạc Kỳ Hàn: "Đút cho ngươi ăn sạch sành sanh rồi, có thể nói chưa?"

Mạc Kỳ Hàn hoàn hồn nhú mày nói: "Nói cho ngươi nghe là được, ngươi húc ta làm cái gì? Đau không?"

"Nếu có thể húc chết ngươi, ta nhất định là không chút do dự!" Lăng Tuyết Mạn nghiêng răng nghiêng lợi.

"Ha ha, ngươi muốn làm quả phụ hai lần sao? Ta không chết, ngày sau cố gắng còn có thể cưới ngươi. Ta chết đi, ngươi đời này liền hành quả phụ thật sự!" Mạc Kỳ Hàn cười nhạt nói.

Lăng Tuyết Mạn thờ gáp, càng nóng nảy hơn, "Cưới ta? Cố gắng? Ngươi cút ngay! Ngươi cho là ngươi là ai? Dù ngươi chính là phụ thân của Hoàng đế thì Lăng Tuyết Mạn ta cũng không gả!"

"Phải không? Vậy cũng không phải do ngươi. Tuyết Mạn nhớ kỹ ngươi là nữ nhân của ta, trừ phi ta không muốn ngươi, bằng không ngươi đừng cự tuyệt ta hoặc là bỏ trốn khỏi ta!" Mạc Kỳ Hàn nhìn như bình thản, trong giọng nói lại có một dòng hương vị âm lạnh.

Lăng Tuyết Mạn không tự chủ được sợ run cả người, "Đồ điên! Ngươi thật là đồ điên!"

Mạc Kỳ Hàn không nói gì, hơi nhếch môi, nhìn sắc trời bên ngoài. Không còn sớm, hẳn không thể tiếp tục hưởng thụ, liền nghiêm mặt nói: "Tuyết Mạn, ta nói ngắn gọn. Sáng mai có phải muốn mở hòm mang nhân Tử Ngọc cho Tử Vương gia?"

"Hả? Làm sao ngươi biết? Việc này Nhị Vương gia nói đợi xin chỉ thị của Hoàng Thượng. Đúng rồi, không cho ngươi gọi ta thân thiết như vậy." Lăng Tuyết Mạn nhú mày có chút bất mãn.

"Ngươi bớt nói nhảm! Sắp chết đã đến nơi còn so đo ta gọi ngươi như thế nào?" Mạc Kỳ Hàn có chút tức giận.

Lăng Tuyết Mạn vội bị miệng gật đầu nói: "Ta không so đo, ngươi mau nói đi."

"Dựa theo tập tục hoàng gia ngươi là Vương phi xung hỉ, chưa cùng trượng phu viên phòng, trượng phu đã bệnh chết. Quan tài một khi mở lại phải dùng máu trinh của ngươi đến tế hòm, nên đương nhiên là phải nghiệm thân ngươi. Ngươi bây giờ không còn hoàn bích, nếu nghiệm thân, ngươi nhất định phải chết!" Mạc Kỳ Hàn nghiêm túc nói.

"Cái gì?" Lăng Tuyết Mạn giật mình mờ to hai mắt nhìn, "Ngươi, ngươi nói thật sao?"

"Đương nhiên. Ta không muốn ngươi chết mới đến nói cho ngươi biết. Dù sao cũng là ta đoạt thân thể của ngươi." Mạc Kỳ Hàn nhàn nhạt gật đầu.

"Ta nên làm cái gì bây giờ?" Lăng Tuyết Mạn quýnh muốn khóc lên, tức giận lại mạnh mẽ đập đầu vào thân Mạc Kỳ Hàn, "Cũng tại ngươi hại ta. Cũng tại dám tặc ngươi!"

Mạc Kỳ Hàn hút một ngụm khí, xoa xoa thân bị đau, buồn bực nói: "Nha đầu Tuyết Mạn, ngươi ham mê đập đầu sao? Là ta hại ngươi nhưng mà ta cũng tới cứu ngươi, nếu ngươi tiếp tục âm ỉ ta cũng không cứu ngươi nữa!"

"Oa... Oa.. Ta không âm ỉ, ngươi nhanh nói đi!" Lăng Tuyết Mạn đầu hàng, sinh mệnh là quan trọng nhất, cái khác không sao!

Trong bóng tối Mạc Kỳ Hàn sung sướng giương lên khóe môi, sâu trong mắt hiện lên tự tin. "Tuyết Mạn, nhớ kỹ lời ta nói, ngươi nên làm thế này..."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

Khi ánh rạng đông dâng lên là lúc trong phòng ngủ Tứ Vương gia đột nhiên truyền ra vài tiếng thét chói tai.

Thanh âm cực lớn làm Xuân Đường cùng Thu Nguyệt canh giữ ở gian ngoài, còn có hai nha hoàn khác kinh hách, nhanh chạy vào vào!

Các nàng chỉ thấy mặt Tứ Vương phi trắng bệch, không có chút máu, ánh mắt trống rỗng nhìn cửa sổ, tóc rối tung không chịu nổi, môi không ngừng run rẩy, không biết đang nói gì.

"Vương phi ngài làm sao vậy?" Xuân Đường cùng Thu Nguyệt lo lắng hỏi, tới gần liền gặp Lăng Tuyết Mạn nổi điên, hai tay hươu lung tung gào thét: "Không nên tới! Không nên tới! Phu quân! Phu quân!"

Lời vừa nói ra, bốn nha hoàn đều run lên, theo bản năng quét mắt nhìn phòng ngủ. Cái gì cũng không có? Xuân Đường cùng Thu Nguyệt lóe lóe ánh mắt, đột nhiên như là phản ứng kịp, mặt đen như đất, cả kinh kêu lên: "Vương phi, là Vương gia trở về?"

"Vương gia?!"

Hai nha hoàn Lan Tâm cùng Tứ Hi trợn mắt hết to một tiếng, hoảng sợ xách váy chạy ra ngoài!

"Hồn phách Vương gia đã trở lại!"

"Hồn phách Vương gia đã trở lại-"

Nhất thời, bởi vì Lan Tâm cùng Tứ Hi chạy loạn kêu la khiến cho toàn bộ Cúc Thủy Viên xôn xao lên. Gia đình, thị vệ, nha hoàn đều ủa vào linh đường, quý gối trước linh vị, không ngừng dập đầu cầu nguyện: "Vương gia ngài đừng dọa chúng nô tài. Vương gia..."

Huỳnh đệ Mạc Kỳ Diễn khiếp sợ thay đổi sắc mặt, đồng tử u ám của Mạc Kỳ Minh co rút kịch liệt, không thể tin tưởng mất Tứ Vương gia Mạc Kỳ Hàn đang nằm trong quan tài kia, mười ngón tay nắm chặt thành quyền, âm thầm cắn răng. Người lẽ ra nên chết vào hai năm trước, hiện tại...

Mạc Kỳ Minh từng bước đi đến trước mặt quan tài, đứng lại, con người lợi hại chăm chú nhìn, làm như muốn vung nắp quan tài nhìn vào bên trong. Hồn phách Mạc Kỳ Hàn có thật như mọi người nói là đã trở lại hay không?

Mà Mạc Kỳ Diễn trầm mặt xuống nói: "Quân gia! Đây là có chuyện gì?"

Quân gia khom người nom nóp lo sợ nói: "Thưa Nhị Vương gia, gia nô tài cũng không biết. Đề nô tài hỏi một chút."

Dứt lời vội lớn tiếng hô: "Đang làm cái gì? Là ai nói hồn phách Vương gia đã trở lại?"

Câu hỏi này làm linh đường yên tĩnh trở lại. Lan Tâm cùng Tứ Hi run lên, ngã ngồi trên mặt đất, khuôn mặt kinh sợ, "Quân... quân gia, là Vương phi... Vương phi..." Nghĩ đến biểu tình cùng bộ dáng Lăng Tuyết Mạn lúc đó, hai nha hoàn sợ nói không ra lời, chỉ liên tục lắc đầu.

Mà đám người Mạc Kỳ Diễn cả kinh. Mạc Kỳ Lâm bước đến, trầm giọng nói: "Vương phi như thế nào? Nói tiếp!"

"Chúng nô tì không biết..." Lan Tâm vẫn lắc đầu, không biết nói như thế nào, cũng không dám nói.

Mạc Kỳ Sâm khẩn trương nhìn về phía quân gia, nói: "Vương phi ở nơi nào?"

"Hồi Lục Vương gia, Vương phi có lẽ là ở phòng ngủ!" Quân gia chày đầy mồ hôi nói.

Mạc Kỳ Diễn quyết đoán nói: "Quân gia phái hai nha đầu gần đi vào thay quần áo cho Vương phi, sau đó nhìn xem xảy ra chuyện gì!"

"Vâng, Nhị Vương gia." Quân gia trả lời, nhanh chóng lui về phía sau.

Bốn huỳnh đệ kinh ngạc, nhìn nhau, lại nhìn Mạc Kỳ Minh vẫn đang nghiêm mặt theo dõi quan tài, không biết đang suy nghĩ gì.

Mà trong phòng, Lăng Tuyết Mạn kêu to, chỉ mặc quần áo trong, chui vào chăn, không ngừng nói mơ hồ: "Phu quân, không phải lỗi của thiếp, không phải thiếp. Thiếp không có muốn mở hòm. Không có, không phải thiếp, không phải thiếp, đừng tới tìm thiếp, không được..."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37

Quân gia phái hai nha hoàn không ai khác ngoài Xuân Đường cùng Thu Nguyệt. Nhưng bởi vì Lăng Tuyết Mạn phản ứng quá mức kịch liệt, ai cũng không dám mạnh tay thay quần áo cho nàng, chỉ vây quanh ở trước giường lo lắng kêu: "Vương phi, chúng nô tì thay quần áo, rửa mặt, chải đầu cho ngài đi!"

"Phu quân đừng trách thiếp, không phải thiếp muốn mở hòm phu quân!"

"Phu quân muốn đầu thai thì đi đi, đừng tới tìm thiếp, không được, van cầu chàng đừng tới tìm thiếp, thiếp sợ, sợ!"

Lăng Tuyết Mạn nói năng lộn xộn, lằm bằm lầu bầu. Mà phen này ăn nói hùng điên, thấy bốn nha hoàn, tay chân cang phát run, đem đồ tang quăng ra, kính sợ hướng ra ngoài hô to "Quần gia! Vương gia không cho khai hòm, Vương gia muốn đầu thai!"

Quần gia chờ ở phía ngoài, nghe vậy, mặt luôn luôn không có biểu cảm gì nhất thời trở nên trắng bệch, lão đảo suýt nữa ngã nhào trên đất.

Mà Mạc Kỳ Dục ở trong linh đường lo lắng, đi tới đi lui, nhìn hạ nhân Tứ Vương phủ quỳ đầy đất, lại đi đến trước quan tài nghiêng tai ngưng thần lắng nghe.

"Thất đệ, đệ làm cái gì?" Mạc Kỳ Lâm nghi hoặc mở miệng hỏi.

Mạc Kỳ Dục ngẩng đầu nói: "Đệ muốn nghe bên trong có động tĩnh gì không! Ngũ Ca, hồn phách Tứ ca thật sự trở về sao? Tứ ca luyện tiếu huyễn đệ chúng ta và phụ hoàng hả?"

"Không biết." Mạc Kỳ Lâm nghiêm trọng lắc đầu.

Mạc Kỳ Diễn trầm mặc một hồi, đi đến trước linh vị thấp nhang lạy ba lạy, trịnh trọng nói: "Tứ đệ, nếu như đệ trên trời có linh thiêng, có cái gì không hài lòng liền báo mộng cho Nhị ca, Nhị ca nhất định dốc toàn lực giúp đệ làm được!"

Lời mới nói xong, ngoài viện hô to một tiếng: "Hoàng Thượng giá lâm! Hoàng Hậu giá lâm!"

Trong linh đường, mọi người cả kinh vội đi ra nghênh giá, quỳ gối dập đầu, "Tham kiến Hoàng Thượng! Tham kiến Hoàng Hậu nương nương!"

Mạc Ngự Minh được Lý công công đỡ xuống kiệu, đồng thời xuống kiệu còn có Hoàng Hậu và Công chúa Nhĩ Phi, phía sau là văn võ bá quan, hoàng thân quốc thích.

"Bình thân!"

Thanh âm già nua của Mạc Ngự Minh vang lên, mọi người tạ ơn đứng dậy. Mạc Kỳ Diễn vội đi qua đỡ Mạc Ngự Minh, nói khẽ: "Phụ hoàng, xảy ra chút việc."

Mạc Ngự Minh đang đi hướng linh đường, bước chân ngừng lại, nghi hoặc chuyển mắt nhìn, nói: "Chuyện gì?"

Mạc Kỳ Diễn chưa kịp giải thích, nhóm bốn nha hoàn Xuân Đường lao tới nhìn đến Mạc Ngự Minh, hoảng sợ, thân mình mềm nhũn quỳ xuống nói: "Hoàng Thượng! Xin cho nô tì gặp Hoàng Thượng!"

Lý công công phần nộ quát: "Nha hoàn to gan! Dám quấy nhiễu thánh thượng. Người đâu!"

"Đề sau!" Mạc Kỳ Diễn ngắt lời, nói với Xuân Đường: "Tứ Vương phi xảy ra chuyện gì?"

"Khỏi bẩm Hoàng Thượng, Nhị Vương gia, Tứ Vương phi giống như là trúng tà. Chúng nô tì không thể giúp ngài mặc quần áo. Ngài lằm bằm lầu bầu nói lung tung, nói cái gì Vương gia không nên trách ngài, không phải ngài muốn mở hòm, kêu Vương gia đừng tới tìm ngài, còn có Vương gia muốn đầu thai cái gì đó, chúng nô tì... chúng nô tì thật sự rất sợ hãi nên chạy ra."

"Diễn nhi, đây là ý gì?" Mạc Ngự Minh thất kinh hỏi.

Mạc Kỳ Diễn nhũn mảy nói: "Hồi phụ hoàng, việc nhi thần muốn bẩm ngài chính là việc này. Tứ Vương phi ở trong phòng ngủ, nhi thần không tiện vào xem, chỉ nghe bọn nha hoàn hầu hạ nàng nói, nói hồn phách Tứ đệ đã trở lại!"

"Cái gì? Hàn nhi đã trở lại? Mở hòm là chuyện gì xảy ra? Quan tài Hàn nhi muốn mở ra một lần nữa sao?" Mạc Ngự Minh kinh hãi giữ lại tay Mạc Kỳ Diễn.

Hoàng Hậu, công chúa Nhĩ Phi cùng các đại thần phía sau đều mở to hai mắt, giật mình nhìn Mạc Kỳ Diễn.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38

Mạc Kỳ Diễn lắc đầu, thần sắc nghiêm trọng nói: "Phụ hoàng, quan tài Tứ đệ không có mở ra. Hôm qua Tam đệ nói muốn đem nhẫn Tứ Ngọc của Lăng Vương thúc lúc còn sống lưu lại cho Tứ đệ đeo. Nghe nói nhẫn này là linh vật có thể bảo vệ xác chết hai mươi năm không hư. Nhi thần không dám tự mình tác chủ khai hòm, vốn muốn chờ ý chỉ của phụ hoàng, ai ngờ sáng nay Tứ Vương phi nói ra lời nói như vậy."

Mạc Ngự Minh mang sắc mặt khác thường nhìn cổ quan tài, mọi người mang ánh mắt khiếp sợ, cũng nhìn theo.

Hồi lâu Hoàng Hậu đột nhiên nói: "Hoàng Thượng, chẳng lẽ Hàn nhi trên trời thật sự có linh sao? Nó báo mộng cho Tứ Vương phi sao?"

"Hoàng Hậu trước đừng kích động."

"Hoàng Thượng!" Hoàng Hậu lo lắng ngắt lời Mạc Ngự Minh, nói: "Thần thiếp tự mình đi hỏi Tứ Vương phi xem Hàn nhi nói gì!"

Mạc Ngự Minh cả kinh, vội chặn lại nói: "Hoàng Hậu đừng vội! Nha hoàn mới nói Tứ Vương phi dường như là trúng tà, cẩn thận!"

"Hoàng Thượng, thần thiếp không sợ! Hàn nhi là con thần thiếp. Thần thiếp sẽ đi ngay bây giờ."

Hoàng Hậu nói xong liền vội bước đi hướng về phía phòng ngủ của Mạc Kỳ Hàn.

"Hoàng Hậu-"

Mạc Ngự Minh vội đi theo, được hai bước lại ngừng lại, bởi vì vừa rồi nha hoàn nói Tứ Vương phi chưa mặc quần áo, bọn họ đương nhiên không thể theo vào, nhưng lại sợ Hoàng Hậu có gì bất trắc. Đang lúc lo lắng nghe một thanh âm yếu ớt vang lên -

"Phụ hoàng, nhi thần đi cùng mẫu hậu!"

Là Công chúa Nhã Phi! trên khuôn mặt nhỏ nhắn ẩn hiện đau thương, kích động: "Phụ hoàng, nhi thần cũng muốn gặp Tứ ca!"

Mạc Ngự Minh trầm ngâm một chút, nói: "Ừ, đi đi."

Nhã Phi gật đầu, vội bước đi theo.

Mạc Ngự Minh lại ra lệnh, bảo hai gã cung nữ theo vào hậu đường.

Mà bên trong phòng, Lăng Tuyết Mạn luôn cuộn mình ở trong chăn, miệng nói lung tung. Chủ ý làm cho bản thân mình giả bộ trúng tà này đều do nam nhân đáng chết kia bày ra. Nói cái gì muốn người khác tin, đầu tiên bản thân mình phải tin trước. Chỉ có gạt được mình mới có thể gạt được người khác.

Cho nên ở trong đầu nàng không ngừng nhớ lại mấy cảnh tượng xem qua trong phim ma. Đang nghĩ ngợi, nghe cửa "đùng" một tiếng bị đẩy ra!

Lăng Tuyết Mạn ngăn ra, kêu ầm lên: "Phu quân, thiếp đáp ứng, thiếp nghe lời chàng, chàng đừng làm thiếp sợ, đừng dẫn thiếp đi. Van chàng, van cầu chàng..."

Hoàng Hậu run mình, Nhã Phi ở phía sau vội đỡ được, nàng nói: "Mẫu hậu, ngài như thế nào?"

"Tứ... Tứ Vương phi..."

Hoàng Hậu bỗng nhiên bỏ qua Nhã Phi, bước qua bên giường, kêu người trong chăn: "Tứ Vương phi người chui ra, bản cung là quốc mẫu, hết thảy quý thần đều không đến gần. Có bản cung người đừng sợ, người chui ra, bản cung có chuyện hỏi người."

Nhã Phi cùng hai cung nữ vội vàng thò tay kéo chăn, Nhã Phi la lên: "Tứ tẩu, là hồn Tứ ca ta về sao?"

Chăn kéo ra, Lăng Tuyết Mạn run bần bật ngẩng đầu lên. Nhìn đến Hoàng Hậu cùng Nhã Phi, vui sướng mà khóc nhào tới trong lòng Hoàng Hậu, khóc không thành tiếng nói: "Hoàng Hậu nương nương, phu quân báo mộng cho con, ngài rất tức giận, rất tức giận! Ngài nói Diêm Vương sắp an bài ngài đầu thai làm người một lần nữa. Nhưng lại bất ngờ nghe tin dương gian muốn mở quan tài của ngài, ngài là hoàng tử, nếu mở ngài sẽ không thể đầu thai. Bởi vì con ngủ ở phòng của ngài, ngài sẽ đến tìm con a... A... Không phải thiếp muốn mở hòm, đừng tới tìm thiếp, thiếp sợ!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 39

"Là thật sao?" Hoàng Hậu vừa mừng vừa sợ nói: "Có thể một lần nữa làm người là việc rất tốt, không thể mở hòm, không được làm khổ Hàn nhi!"

"A... A...!" Lăng Tuyết Mạn đột nhiên sợ hãi kêu một tiếng, buông Hoàng Hậu ra, đi đến góc giường, sắc mặt trắng bệch, thân thể run cầm cập.

"Tứ tẩu làm sao vậy?" Nhã Phi hoảng sợ hỏi vội.

Hoàng Hậu cũng kinh ngạc, "Tứ Vương phi, còn có cái gì đáng sợ?"

"Con... con đột nhiên nhớ tới phu... phu quân nói nói ngài để lại thứ gì đó cho con ở... ở dưới gối!" Lăng Tuyết Mạn run run nói không nổi một câu hoàn chỉnh.

Nghe vậy, ánh mắt của Hoàng Hậu cùng những người khác lập tức nhìn cái gối. Nhã Phi nhẹ giọng nói: "Mẫu hậu, con tới lấy." Nói xong nhẹ nhàng lấy gối lên, phát hiện phía dưới có một tờ giấy!

Ánh mắt mấy nữ nhân, bao gồm Lăng Tuyết Mạn, toàn bộ trợn tròn!

Nhã Phi càng run ngón tay, cầm lấy tờ giấy mở ra. Mấy người cùng nhau nhìn vào. Vừa thấy, Hoàng Hậu cùng Nhã Phi kinh hãi xuyết ngã xuống đất!

Chỉ thấy trên giấy trắng, bốn chữ to màu đen đập vào mắt: "Không cho mở hòm!"

"Đây là bút tích Hàn nhi! Là Hàn nhi! Hàn nhi con ở chỗ nào? Hiện ra gặp mẫu hậu đi Hàn nhi!"

Hoàng Hậu kích động, ngẩng đầu kêu to ở trong phòng ngủ. Nhã Phi cũng kích động, nước mắt rơi xuống, "Là Tứ ca. Thật là Tứ ca đã trở lại. Mẫu hậu chúng ta không được làm trái ý Tứ ca. Chúng ta không thể hại Tứ ca!"

Lăng Tuyết Mạn đại ra nhìn bốn chữ kia, trong đầu ong ong. Dâm tặc thật sự bắt chước bút tích Tứ Vương gia giống như thế sao? Cư nhiên làm cho Hoàng Hậu cùng Công chúa Nhã Phi tin?

Hoàng Hậu cùng Nhã Phi sau con kích động, liền vội vàng đi ra ngoài bẩm báo Mạc Ngự Minh.

Mạc Ngự Minh nhìn giấy trắng trong tay, chấn kinh hơn nửa ngày, mới hỏi: "Hoàng Hậu, là thật sao?"

"Hoàng Thượng, Tứ Vương phi nói đúng. Quan trọng là bốn chữ này đúng là Hàn nhi viết!" Hoàng Hậu vội vàng nói.

Đám người Mạc Kỳ Diễn đều vây lại nhìn bốn chữ kia, trên mặt đều là khiếp sợ!

Mạc Kỳ Minh gắt gao nhìn, ánh mắt trầm tĩnh đáng sợ. Trên đời này thật có quý thần sao? Mạc Kỳ Hàn người đùa cái gì!

"Vậy thì không được mở hòm. Theo quy củ, chuẩn bị hạ táng đi!"

Mạc Ngự Minh nói xong, đi đến quan tài, cúi người ôm lấy, cổ nén không rơi lệ, thanh âm lại nghẹn ngào không thôi, "Hàn nhi, phụ Hoàng đến đưa con đoạn đường cuối cùng. Con có

thể một lần nữa đầu thai làm người, phụ hoàng mừng cho con. Chỉ cần là con nói, phụ hoàng đều đáp ứng con, Hàn nhi!"

Lúc này hai cung nữ vào trong phòng nói: "Tứ Vương phi, nô tì hầu ngài thay quần áo. Hoàng Thượng sắp an táng Tứ Vương gia rồi."

Lăng Tuyết Mạn vẫn mắt hờn, lại không phản kháng nữa, để cung nữ mặc đồ tang cho nàng. Xuân Đường cùng Thu Nguyệt bị quản gia ra lệnh đưa vào nước cùng khăn mặt, trên mặt đều là biểu tình sợ hãi. Đến khi nhìn thấy Lăng Tuyết Mạn an tĩnh lại, mới thở lỏng, nhanh nhẹn hầu hạ nàng rửa mặt trang điểm.

.....

Chuông tang vang, một tiếng hô to "Đưa tang- "

Quan tài màu đen được mang ra, Mạc Ly Hiền dẫn đầu, toàn bộ con cháu hoàng gia đều mặc đồ tang, phía sau là Tứ Vương phi Lăng Tuyết Mạn, huynh đệ tỷ muội, đường huynh đệ của Tứ Vương gia, còn có văn võ bá quan, thái giám, cung nữ, thị vệ, đội ngũ đưa ma chiếm toàn bộ các con đường trong kinh thành.

Nhập lăng, tuyên đọc tế văn chiếu cáo thiên hạ vinh sùng huy hoàng ngắn ngủi của Tứ Vương gia Mạc Kỳ Hàn khi còn sống.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40

Tứ Vương gia nhập táng đã hơn mười ngày, Lăng Tuyết Mạn tạm thời buông lỏng tâm, chỉ cần đi từ đường thấp cho phu quân của nàng ba nén nhang là được rồi, thời gian khác nàng tự do hoạt động.

Mà đến lúc này nàng mới biết được trong phủ Tứ Vương không chỉ có nàng là một quả phụ, mà còn có thêm hai người nữa!

Nhìn cách đó không xa, hai nữ nhân thướt tha, tiêu sái, xinh đẹp, quyền rũ đang tản bộ, Lăng Tuyết Mạn ngồi ở trong đình nghỉ mát cắn hạt dưa, co giật khuôn mặt nhỏ nhắn!

Nhìn chủ tử không vui, Thu Nguyệt nhỏ giọng nói: "Vương phi nếu không thích có thể không gặp trác Vương phi."

Lăng Tuyết Mạn bĩu môi, tiếp tục cắn hạt dưa "Ta không sao. Dù sao hiện tại ta suốt ngày ăn không ngồi rồi, có người cùng ta phân cao thấp cũng thú vị."

Nghe vậy Xuân Đường cùng Thu Nguyệt cười, rót chén trà cho Lăng Tuyết Mạn uống cho trơn cổ!

"Tiểu Vương gia đâu?" Lăng Tuyết Mạn tiếp nhận, nhấp một miếng, thuận miệng hỏi.

"Hồi Vương phi, tiểu Vương gia cùng sư phụ luyện kiếm tại giáo trường ở hậu viên."

"Vậy ta đi xem nó một chút." Lăng Tuyết Mạn gật đầu, liếc về phía hai trác phi của Vương gia đang càng ngày càng gần - Cốc Vũ Mị cùng Tôn Uyển Dung - cười yếu ớt nói nhỏ: "Người nói các nàng hôm nay tới là muốn mang cho ta thử tốt đẹp gì?"

"Vương phi, ngài cũng không thể để cho trác Vương phi lần đến trên đầu ngài. Tuy rằng họ vào cửa sớm, lại đã hầu hạ Vương gia, nhưng họ đều không phải là chính thất mà chỉ là trác phi. Hiện tại đều vì Vương gia thủ tiết, nhưng ngày còn dài mà!" Xuân Đường nhắc nhở đầy ẩn ý.

Đáng tiếc Lăng Tuyết Mạn chỉ có thể hiểu ý tứ bên ngoài, cười hi hi nói: "Người xem ta là loại sẽ để cho người khác khi dễ sao?"

"Ha ha. Như thế chúng nó ti yên tâm." Hai nha đầu cười rộ lên.

"A! Vương phi thật là nhàn rồi!"

Cốc Vũ Mị tới ngồi đối diện Lăng Tuyết Mạn, không thành an, mặt mang ý cười, trong ánh mắt lại toàn là đùa cợt.

Ngay sau đó, Tôn Uyển Dung ngồi xuống ở một cái ghế kế bên, tay vỗ về chơi đùa sợi tóc, mắt đung đưa kiêu diễm, tiếng nói mềm mại đáng yêu: "Vương phi ngồi ở trong đình cắn hạt dưa nhìn không có tao nhả đâu!"

"A? Muội muội đến nhắc nhở tỷ tử à?" Lăng Tuyết Mạn thân nhiên cười, chậm rãi tăng thêm hai từ "muội muội" cùng "tỷ tử".

Sắc mặt Tôn Uyển Dung cứng đờ rất nhanh khôi phục, lại vẫn cao ngạo nói: "Ta cũng không rảnh rồi như thế này."

"Ha ha, xem ra danh hiệu Tứ Vương phi ta đây là không có giá trị!" Lăng Tuyết Mạn cười nhếch môi, lấy một hạt dưa cắn kêu thật lớn, thoáng nhìn hai nữ nhân, ánh mắt khinh bỉ, "Xuân Đường, Vương gia nhà ngươi lúc còn sống có gia quý gì không? Vương phi lớn hay là trác phi lớn? Thu Nguyệt, thừa dịp hiện tại tâm tình ta cũng không tệ, giúp ta tiễn khách!"

"Hồi Vương phi, đương nhiên là Vương phi ngài lớn. Theo quy củ, trác phi phải thỉnh an ngài. Nếu như thất lễ với Vương phi, chủ tử sẽ lấy gia pháp trừng trị!" Xuân Đường cười nhạt trả lời.

"Ta nhớ kỹ. Ngày hôm nay tâm trạng ta thoải mái, coi như bỏ qua. Lần tới..." Lăng Tuyết Mạn cười nhạt, nghiêng đầu nhìn về phía hai cái nữ nhân xanh cả mặt, chậm rì rì nói: "Lần tới cũng đừng trách ta xuống tay không lưu tình!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

"Người! Lãng Tuyết Mạn người dám động đến chúng ta? Phụ thân ta là Lại Bộ Thị Lang!" Cốc Vũ Mị đập tay lên bàn đá một cái, đứng lên cuống ngao quát.

Tôn Uyển Dung cũng đứng lên, mặt xanh mét nói: "Hừ! Người là chính phi thì thế nào? Vương gia đã mất, chúng ta đều là quả phụ! Trước khi người gả cho Vương gia, Vương gia còn khỏe. Rõ ràng là người khác đã chết Vương gia! Người là khác tính!"

"Phải không?" Lãng Tuyết Mạn cười lạnh, kéo dài giọng, ánh mắt sắc bén bắn về phía Tôn Uyển Dung, khí thế bức người nói: "Đến Hoàng Thượng cũng không từng nói qua nửa chữ, người dám nói ta khác chết Vương gia? Người thật to gan!"

Xuân Đường nổi giận, từ phía sau Lãng Tuyết Mạn tiến tới một bước, lạnh lùng nói: "Hai vị trác Vương phi xin tự trọng! Tội danh dĩ hạ phạm thượng cũng không nhẹ!"

"Người là cái gì! Dám giáo huấn ta?"

"Bốp!"

Cốc Vũ Mị dữ dằn giương tay cho Xuân Đường một cái tát!

Xuân Đường đứng chịu trận, trên má hiện ra dấu năm ngón tay!

"Xuân Đường!" Lãng Tuyết Mạn cùng Thu Nguyệt cả kinh vội đỡ lấy Xuân Đường, nhìn mặt nàng.

Lửa giận lan tràn, Lãng Tuyết Mạn ngẩng đầu, mắt lạnh nhìn Cốc Vũ Mị hung ác đến cực điểm, nói: "Người là đang dằn mặt ta sao? Ta hôm nay nếu ngay cả người một thứ phi nhỏ nhỏ cũng không giáo huấn được, ta sẽ vào cung cầu kiến Hoàng Hậu nương nương, xin mẫu hậu làm chủ!"

Ngày ấy an táng Từ Vương gia xong, Hoàng Hậu nương nương từng nắm tay nàng, bảo nàng hãy gọi bà là mẫu hậu. Cho nên chỗ dựa vững chắc của nàng là Hoàng Hậu của một nước!

Nói xong liền thấy mặt Cốc Vũ Mị biến sắc, lại vẫn cố cứng đầu nói: "Xuân Đường chỉ là một hạ nhân mà dám chất vấn ta, vương phi cũng phải chịu tội quân giáo không nghiêm!"

Nói xong, nghiêng đầu trầm giọng hạ lệnh: "Thu Nguyệt đi gọi quân gia cùng tiểu Vương gia đến đây, ta có chuyện muốn nói!"

"Vâng, Vương phi!"

Thu Nguyệt lên tiếng, vội vàng đi.

Quân gia Từ Khuynh dẫn bốn gia đình cùng Mạc Ly Hiền chạy đến!

Nhìn gò má Xuân Đường sưng đỏ, mặt Lãng Tuyết Mạn lạnh lẽo không thấy một chút hơi ấm, Cốc Vũ Mị cùng Tôn Uyển Dung mang tư thái ngang ngược, quân gia liền hiểu được, khom người tiến lên hành lễ: "Nô tài thỉnh an Vương phi!"

Bốn gia đình đồng loạt hành lễ, "Nô tài thỉnh an Vương phi!"

Lãng Tuyết Mạn lạnh lùng không nói, quân gia cùng gia đình liền không dám đứng dậy. Mạc Ly Hiền từ nhỏ đã biết những trận tranh đấu nơi hậu viện, tiến lên đỡ lấy Lãng Tuyết Mạn, nói khẽ: "Mẫu thân, có người khi dễ ngài sao? Ly Hiền đã nói sẽ chăm sóc mẫu thân cả đời."

"Ly Hiền, ta vốn định yên lặng sống qua ngày. Có người muốn tìm đến, còn đánh nha hoàn của ta. Con nói ta nên nén giận sao? Hôm nay nhin, sợ là ngày mai người bị đánh chính là ta!" Lãng Tuyết Mạn lạnh nhạt nói.

Mạc Ly Hiền gạt đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn bình tĩnh, đồng dạc nói: "Quân gia, các người đứng lên đi!"

"Vâng, tiểu Vương gia!" Quân gia đứng lên, khuôn mặt cũng bình tĩnh.

Mạc Ly Hiền nhìn đến Cốc Vũ Mị cùng Tôn Uyển Dung. Ánh mắt trong suốt lại mang theo khí thế con cháu nhà đế Vương cùng rét lạnh bức người!

"Hai vị trác Vương phi khi dễ mẫu thân của ta sao?" Mạc Ly Hiền hỏi, miệng hết sức non nót mang theo tươi cười lại làm hai nữ nhân đứng ngồi không yên!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42

Cốc Vũ Mị khẽ run, nặn ra một nụ cười nhu hòa nói: "Tiểu Vương gia nói đùa, chúng ta sao dám khi dễ Vương phi tỷ tỷ? Vừa rồi là hiểu lầm thôi. Xuân Đường chống đối ta, ta giận liền đánh à một chút. Chắc là ta ra mặt thay Vương phi tỷ tỷ, Vương phi tỷ tỷ mới tức giận!"

Tôn Uyển Dung thấy thế cũng nặn ra một nụ cười từ ái, "Tiểu Vương gia, ngài cũng không nên bắt công. Chúng ta là trác Vương phi của phụ vương ngài, coi như là di nương của ngài đó!"

Nghe vậy, mặt quân gia vẫn không chút thay đổi, còn hai mắt Lãng Tuyết Mạn phun lửa muốn nướng chửi người, Mạc Ly Hiền lại kịp nói trước khi nàng mở miệng, giọng điệu vẫn không nhẹ không chậm, "Nói như thế là nẫu thân của ta sai lầm rồi phải không?"

Cốc Vũ Mị cùng Tôn Uyển Dung nghe vậy, có chút không hiểu nhìn Mạc Ly Hiền. Đối với vị tiểu Vương gia tới làm con nuôi này, các nàng tất nhiên là không quan tâm. Chỉ là một đứa nhỏ mà thôi. Quyền hành trong Từ Vương phủ các nàng đương nhiên nắm trong tay mình, cho nên đối với tân Vương phi Lãng Tuyết Mạn, bọn họ muốn ăn hiếp từ lúc mới đến, khiến nàng không có cơ hội thay đổi tình thế!

Nhưng sự tình có vẻ không như kế hoạch. Chỉ thấy Mạc Ly Hiền ngẩng thờ cười nói: "Quân gia, ta là chủ Vương phủ này phải không?"

"Thưa tiểu Vương gia, ngài kể tục tước vị Vương gia. Vương gia mất đi, ngài đương nhiên là chủ tử lớn nhất Tứ Vương phủ!" Quân gia cung kính trả lời.

Mạc Ly Hiền giống như bưng tỉnh đại ngộ, vừa tựa như không hiểu hỏi: "Chủ tử lớn nhất? Vậy mẫu thân ta, ngay cả ta là chủ tử lớn nhất cũng phải kính trọng, những người khác có nên kính trọng không?"

Lời này vừa nói ra, sắc mặt quân gia rốt cục có chút biến hóa, trong ánh mắt có giật mình. Đến lúc này hẳn rồi cuộc biết tiểu chủ tử này không đơn giản. Ngừng lại một chút, càng thêm cung kính trả lời: "Đó là đương nhiên. Vương phi là chính phi của Vương gia. Trong Tứ Vương phủ, nếu kẻ nào bất kính với Vương phi, đều lấy gia pháp xử trí!"

Mạc Ly Hiền gật đầu, thanh thúy nói: "Được. Hôm nay ta hỏi rõ việc này. Ta tuy nhỏ tuổi nhưng cũng hiểu được không quy củ sao còn thể thống. Phiền quân gia thông cáo Vương phủ, mọi người nếu có ngộ nghịch phạm thượng, vô luận là người nào, đều lấy gia pháp xử trí, hơn nữa trục xuất khỏi Tứ Vương phủ! Mọi người bao gồm hai vị trắc Vương phi! Ha ha, kêu hai vị di nương thì không được rồi. Từ xưa dòng chính lớn hơn thứ. Trắc phi chính là trắc phi. Phụng hoàng chỉ có một, nếu không an phận, ta thấy hậu viên còn có hai gian phòng cũ, hai vị qua đó ở đi!"

Nghe lời này, tất cả mọi người choáng váng, khiếp sợ trừng lớn mắt!

Mặt Cốc Vũ Mị cùng Tôn Uyển Dung trắng bệch, ngó ra nhìn khuôn mặt ngẩng thờ của Mạc Ly Hiền. Rét run từ lòng bàn chân không ngừng lan tràn.

Đây tuyệt đối không phải một đứa nhỏ chín tuổi! Thủ đoạn, tâm cơ cùng xử sự tàn nhẫn của nó thật sự là làm người ta sợ!

Quân gia cùng gia đình cúi đầu hết sức thấp. Mạc Ly Hiền nhìn sang, quân gia bình tĩnh trả lời: "Nô tài nhớ kỹ, nhất định tuân theo lệnh tiểu Vương gia!"

Tiếp theo, Mạc Ly Hiền chỉ cúi xuống liếc lại lộ ra tươi cười vô hại, nâng Lăng Tuyết Mạn dậy, nhẹ giọng nói: "Mẫu thân, hôm nay ngài bị người ta làm mất mặt, con đã lấy lại công bằng cho ngài. Nếu như ngày khác ngài bị người ta tổn thương một phần, con sẽ đã thương người đó mười phần để bồi thường ngài. Hoàng thất Mạc gia chưa bao giờ dễ dàng để người ta khi dễ! Tuy ngài mới gả vào phủ, phụ vương mất không có chỗ dựa vững chắc, nhưng ngài có con. Con sẽ thay phụ vương bảo vệ ngài sống quãng đời còn lại!"

Lăng Tuyết Mạn giật mình nhìn Mạc Ly Hiền. Nàng thật sự không nghĩ tới Mạc Ly Hiền lại tốt với nàng như thế! Có chút chất phác mở miệng, "Ly Hiền ta..."

"Mẫu thân, hôm nay coi như cho người bất kính ngài một cái cảnh cáo, không cần so đo." Mạc Ly Hiền cười nhợt nhạt, quay đầu nhìn về phía Xuân Đường, vô tà nói: "Xuân Đường hôm nay vì mẫu thân ta mà bị đánh, ta sẽ ghi ở trong lòng."

"Tiểu Vương gia, đây là việc nô tì phải làm." Xuân Đường được sủng thành lo quỳ xuống trả lời.

Mạc Ly Hiền hướng Xuân Đường gật đầu, sau đó nhìn về phía Lăng Tuyết Mạn, "Ha ha, mẫu thân, Ly Hiền mới học một bộ kiếm pháp. Chúng ta đi giáo trường, con luyện cho ngài xem được chứ?"

Lăng Tuyết Mạn có chút máy móc gật đầu, "Được."

Mọi người đi ra, để lại Cốc Vũ Mị cùng Tôn Uyển Dung. Đến khi bốn phía hoàn toàn an tĩnh, hai nữ nhân này mới giật mình phục hồi tinh thần. Hai mặt nhìn nhau, suy nghĩ đến lời nói cùng biểu tình lúc nói chuyện của Mạc Ly Hiền, thân mình run lên sực té xuống đất!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Từ xa đã nghe đến từng trận hương hoa xông vào mũi, Lăng Tuyết Mạn hít một hơi, vui vẻ thoải mái.

Mạc Ly Hiền ở bên cạnh nhìn Lăng Tuyết Mạn không chút nào làm ra vẻ, tràn đầy sức sống, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên tươi cười, "Mẫu thân, hậu viên không khí dễ chịu cùng với hương hoa làm cho người ta rất là thoải mái."

"Không khí sáng sớm rất là trong lành. Con xem chúng ta sau bữa cơm tân bộ hường thụ một chút, cuộc sống thật tốt đẹp!" Lăng Tuyết Mạn thích ý nói, cánh tay giơ lên đầm đầm lưng mồi.

"Mẫu thân, vậy sau này mỗi sáng Ly Hiền đều cùng ngài tân bộ được không?" Mạc Ly Hiền cười xán lạn, nắm tay Lăng Tuyết Mạn.

Lăng Tuyết Mạn bật cười, hơi khom người vươn tay sờ mặt Mạc Ly Hiền, nói: "Ha ha, ta đây mới mười sáu tuổi đã có con trai lớn như vậy. Đến bây giờ ta còn chưa thích ứng đâu!"

Lòng bàn tay bóng loáng mon tron mặt Mạc Ly Hiền làm vị tiểu Vương gia này đỏ mặt lúng ta lúng túng nói: "Mẫu thân, nếu như theo tuổi Ly Hiền gọi ngài một tiếng tỷ tỷ mới thích hợp, nhưng theo bối phận Ly Hiền chỉ có thể gọi như vậy."

"Hi hi là Lăng Tuyết Mạn ta mất đi trượng phu, nhưng vẫn còn có được một đứa con, trời cao đối với ta không tệ." Lăng Tuyết Mạn cười mím kéo Mạc Ly Hiền đi, thanh âm khoan khoái chảy xuôi trong không khí tươi mát, "Ly Hiền, chúng ta đi qua bên kia núi già xem cá vàng!"

Mấy ngày này Lăng Tuyết Mạn già bộ thâm trầm, trong nội tâm là cực kỳ vui vẻ.

Bởi vì từ khi chôn Tứ Vương gia đến nay, hơn nửa tháng dâm tặc không đến nữa. Vài ngày đầu nàng luôn ngủ không an ổn, phải vênh tai nghe động tĩnh, còn bảo Mạc Ly Hiền kêu quân gia điều năm tên thị vệ giữ ở ngoài cửa. Nhớ đến lúc ấy, ánh mắt quân gia tỏ vẻ rất khiên cưỡng, cuối cùng không hỏi gì mà làm theo.

Có thể là có thù vạ nên dâm tặc không dám vào. Lăng Tuyết Mạn về sau ngủ rất say sưa.

Bất quá nàng vẫn không yên lòng, nếu không dám nói ra, nàng chỉ có thể nghĩ biện pháp tự bảo vệ mình.

Thử hỏi Mạc Ly Hiền võ công có học được hay không, kết quả vừa nghe Mạc Ly Hiền nói, Lăng Tuyết Mạn rút lui có trật tự, sau đó mỗi ngày vắt hết óc nghĩ biện pháp, tỷ như hiện tại nàng ngồi ở trong phòng ngăn người đã nửa giờ.

Đương nhiên hai đêm kia bị bắt, Lăng Tuyết Mạn cực lo lắng mình sẽ mang thai. Một khi mang thai cũng chính là kỳ chết của nàng. May mắn chính là tới nguyệt sự, lúc ấy nàng kích động gần như muốn nhảy lên.

Dâm tặc mỗi lần đều phải không ngừng sờ ngực nhỏ của nàng.

Ánh mắt Lăng Tuyết Mạn phút chốc tỏa sáng vội kêu: "Xuân Đường Thu Nguyệt lấy vải và kim lại đây cho ta."

"Vương phi ngài muốn làm cái gì sao? Nếu có gì nô tì có thể..." Xuân Đường kỳ quái hỏi.

"Ha ha không cần. Tự ta làm là tốt rồi. Đi lấy đi, có sợi tơ bông gòn thì tốt." Lăng Tuyết Mạn cười yếu ớt nói.

"Vương phi xin chờ một chút."

Ban đêm trời dần mát. Gần đây thời tiết thường hay có mưa dầm, khi trời tối đưa tay không thấy được năm ngón.

Hương Đàn Cừ

Trong mặt thất, giờ phút này Mạc Kỳ Hân đang ngồi ở trước bàn nhìn tư liệu trong tay, ánh nến sáng ngời, mà khuôn mặt tuấn tú của hắn lại phủ một mảnh sương mù. Cặp mắt tối tăm nhìn chữ trên giấy, giống như sương rét lạnh.

Miêu Cuồng? Thất điệp độc đúng là đến từ Miêu Cuồng? Mạc Kỳ Hân nhấp nhanh môi mòng, âm thầm suy tư. Thật lâu sau nhẹ giọng kêu lên: "Vô Cực!"

Một bóng dáng lờ ra ôm quyền, "Chú tì! Nô tì ở đây!"

"Bảo tin cho ân sư." Mạc Kỳ Hân nói xong lấy bút ra viết mấy chữ, sau đó giao cho Vô Cực nói tiếp: "Giao cho ám vệ đi thăm dò trong số những người từng có quan hệ với Lăng Bắc Nguyên, có ai đến từ Miêu Cuồng không."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44

Cùng một thời gian, Lăng Tuyết Mạn tắm rửa xong đuổi Xuân Đường Thu Nguyệt ra ngoài, sau đó hưng trí bừng bừng lấy ra một bộ nội y hiện đại mà ban ngày nàng nghiên cứu chế thành. Vì lý do an toàn, nàng khâu chúng thật cẩn thận, bảo vệ "em gái" của nàng không bị xâm phạm.

Lăng Tuyết Mạn mặc bộ quần áo bảo hộ này nhưng không yên tâm lắm, lại mặc thêm vào hai cái yếm, mới mặc quần áo trong chuẩn bị ngủ.

Nằm xuống, nhất thời ngủ không được liền nghĩ lung tung. Trong đầu đột nhiên nhớ tới tấm drap trải giường dính máu!

Lăng Tuyết Mạn nhanh chóng xoay người xuống giường, chui vào gầm giường kéo nó ra ngoài, tìm đập thành thịch.

Bởi vì vào bữa tối, Lan Tâm cùng Tứ Hi xin chỉ thị nàng ngày mai muốn quét tước toàn bộ phòng ngủ một lần. Bởi vì lúc trước nàng không cho phép, bọn nha hoàn lâu lắm đều không có quét dọn. Hiện tại nàng thật sự không có lý do gì từ chối nữa.

Không được, nhanh xử lý sạch. Lăng Tuyết Mạn lăm bằm lâu bầu bở dậy, cấp tốc quét mắt nhìn từng cái góc trong phòng. Không thể dùng để giấu này nọ được. Phải làm thế nào đây?

Lăng Tuyết Mạn lo lắng đi tới đi lui bỗng dưng cảm thấy có sáng kiến, vội mặc thêm áo khoác, nhét drap giường vào trong lòng, lặng lẽ mở cửa sau đi đến nhà bếp.

Lăng Tuyết Mạn cực kỳ khó khăn tránh né thủ vệ tuần tra, kết quả không có để ý vấp một cái tạ chân ở hành lang, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức méo mó, cắn chặt răng không để cho bản thân mình kêu lên!

Chân truyền đến cơn đau tan lòng nát dạ, Lăng Tuyết Mạn thầm rủa: "Đều do tên dâm tặc đáng chết gây nên!"

Lăng Tuyết Mạn thở hổn hển ngồi dưới đất xoa chân, nhưng cũng không dám chậm trễ, vội cố đứng lên, chân thấp chân cao đi về phía nhà bếp.

Lăng Tuyết Mạn lén lút tới gần nhà bếp giống như kẻ trộm, có tật giật mình, lòng bàn tay ứa ra mồ hôi lạnh, thân mình tựa vào trên cửa, dè dặt cẩn trọng áp tai nghe ngóng bên trong. Xác định không có người, cũng không nghe được động tĩnh gì liền mở nhẹ cửa khom lưng chui vào.

Bên trong không có nến, tối như mực. Giờ này nhóm đầu bếp đều trở về phòng nghỉ ngơi, chỉ có một đầu bếp đang trực thật trùng hợp tiêu chảy đi ra nhà xí. Mà Lăng Tuyết Mạn nhìn ngó, ánh lửa ở bên trong bếp lò hấp dẫn nàng, kích động vội đi qua. Nhưng khi nàng đang lấy tấm drap giường ra lại nghe tiếng bước chân vang lên!

Ồi! Có người đến đây!

Hai chân Lăng Tuyết Mạn như nhũn ra, may mắn là đầu óc nàng coi như thanh tỉnh, vội núp sau lu nước ngồi nín thở lắng nghe động tĩnh.

Lý đầu bếp tiến vào, đi đến bếp lò lấy tô múc một chén nước sôi sau đó lại bung bát đi ra. Hắn đóng cửa, khóa lại mới rời đi.

Lăng Tuyết Mạn chỉ nghe thấy lăm một tiếng, căn bản không nghĩ tới đó là thanh âm khóa cửa. Đợi Lý đầu bếp đi ra, nhẹ nhàng thở ra. Ở bên trong bếp lò tàn lửa vẫn còn. Lăng Tuyết Mạn hài lòng tươi cười, lấy tấm drap ném vào bếp lò.

Ha ha, đốt tấm drap này là coi như xong việc, không phải sao? Lăng Tuyết Mạn cười thư thái, ngó xung quanh, tính toán nên chuẩn bị vũ khí gì để đối phó dâm tặc đây?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Trông mắt sáng lên, con dao!

Àch, nàng lấy con dao phay giấu ở dưới gối sao? Chẳng lẽ nàng phải dùng dao giết người lần nữa?

Thôi, dao thì dao, dù sao đám tặc kia hình như có võ công, nếu hấn không tránh thoát bị mình chém trúng cũng là hấn gieo gió gặt bão!

Lăng Tuyết Mạn nghĩ như thế, liền đi chọn một con dao. Đếm sơ một chút, trên cái giá có vài chục cái, lấy một con dao sáng loáng lờ lờ xem, trong lòng hơi sợ.

Mà Lăng Tuyết Mạn lo chọn dao, quên mất tấm drap giường đang cháy. Mà drap giường nàng cũng chỉ là tùy tay quăng, không có nhét hoàn toàn vào bếp lò. Giờ phút này, lửa bên trong đã cháy tới bên ngoài, cháy đến chậu gỗ trước bếp, rất nhanh thành đám cháy to. Một nửa sau rót xuống đất, lập tức đốt cháy đồng cùi trên đất!

Ngoài cửa sổ gió thổi vào cổ vũ ngon lửa, khói đặc cuộn cuộn toát ra. Lăng Tuyết Mạn nghĩ thấy mùi khói mới giật mình, cuống quýt quay lại. Vừa thấy, kinh hồn, lập tức ngăn người tại chỗ!

Thẳng đến toàn bộ phòng ăn bị lửa chiếu sáng như ban ngày, Lăng Tuyết Mạn hô hấp cũng dần dần khó khăn, mới hoàn hồn muốn đi dập lửa. Nhưng xung quanh lu nước đều đang cháy, nàng không qua được. Bàn nằng muốn sống, nàng cuống quýt chạy ra ngoài, nhưng muốn mở cửa mới phát hiện cửa bị khóa!

"Người đâu! Cháy! Người đâu, ta ở trong này! Cứu mạng"

Lăng Tuyết Mạn sốt ruột dùng sức vỗ ván cửa, trên đầu mồ hôi không ngừng tuôn. Vừa kêu gào muốn nổ cổ họng, quay đầu nhìn lại thấy lửa đã muốn lan tới gần, xà nhà cũng đã cháy!

Tình huống nguy cấp như thế nhưng lại mở cửa không ra, Lăng Tuyết Mạn muốn chết tâm. Cố dùng thân mình xô cửa nhưng nàng chỉ là một nữ nhân gầy yếu, không phá nổi cửa.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

"Khụ khụ! Khụ khụ!"

Khói đặc vào yết hầu, Lăng Tuyết Mạn bị sặc chảy ra nước mắt, chỉ dựa vào kia một cổ ý thức muốn sống mãnh liệt dùng sức hô: "Cứu mạng! Người đâu!"

Trận cháy này làm kinh ngạc hai nhóm người!

Một là hạ nhân cùng thị vệ ở gần phòng ăn. Ánh lửa rất nhanh sáng đỏ phía chân trời. Không biết là ai hô một tiếng "Cháy-"

Một tiếng này lập tức gây xôn xao. Quân gia vốn đã ngủ bị bừng tỉnh, kinh hãi nhảy dựng lên, vội vàng khoác áo chạy vội ra ngoài. Nhìn thấy phương hướng cháy vội hô: "Toàn bộ mọi người đi dập lửa! Mau! Nhanh chút! Lấy thùng đi múc nước trong hồ! nhanh chút!"

Gia đình thị vệ nghe mệnh lệnh, lấy theo vũ số thùng nước chạy lại, bọn thị vệ tuần tra cũng gia nhập hàng ngũ cứu hỏa. Mạc Ly Hiên đương nhiên cũng bị kinh động, vội vàng từ Liễu Hương Cư chạy đến nhà bếp.

Mặt khác, người bị kinh hãi tất nhiên là chủ tử lớn nhất Tử Vương phủ – Mạc Kỳ Hàn ở Hương Đàn Cư!

Hắn vốn đã ngủ, là ánh sáng bên ngoài cùng khói mù đột nhiên tới làm hắn bừng tỉnh, nhanh chóng đứng lên.

Mạc Kỳ Hàn đứng trước cửa sổ nhìn đám khói bốc lên tận trời, lạnh lùng nói: "Vô Cực, có chuyện gì?"

Vô Cực lắc người đi ra, nhíu mày, "Hồi chủ tử, hình như là nhà bếp cháy!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46

Mạc Kỳ Hàn âm trầm nhìn ánh lửa phía chân trời, trong đầu đột nhiên nghĩ đến một người, hỏi: "Vô Cực, Vương phi ở nơi nào?"

"Chủ tử, Vương phi giờ này chắc là ở phòng ngủ!"

Mạc Kỳ Hàn cảm thấy bất an, nhanh đi đến đường hầm, nói nhanh: "Đi tìm hiểu nguyên nhân cháy!"

Nói xong lắc mình vào đường hầm, chạy vào phòng ngủ. Hắn mở cơ quan, khi đi đến trước giường nhìn không có một bóng người, tìm nháy dựng lên!

Nữ nhân đáng chết đi đâu?

Mạc Kỳ Hàn khẽ nguyền rủa một tiếng, nhanh chóng quay trở lại Hương Đàn Cư lấy một miếng vải đen che mặt. Thân mình cao to bay vút đi!

Hắn tự mình đi xác định xem nữ nhân đáng chết kia có thể đang ở nhà bếp hay không!

"Người đâu! Cứu mạng!"

Lăng Tuyết Mạn kêu đã khàn khàn, vô lực dựa vào khung cửa. Bên ngoài tiếng người huyền não, từng thùng nước hắt vào, nhưng lửa quá lớn. Lăng Tuyết Mạn bởi vì kêu to mà trong

phổi hút vào quá nhiều khói đặc, không ngừng kịch liệt ho khan, đầu óc trở nên mê muội mơ màng.

Một cổ tuyệt vọng cùng vô lực đánh thẳng vào trái tim, Lăng Tuyết Mạn giãy giụa lần cuối cùng, dùng hết sức xô cửa, đồng thời hô: "Cứu mạng."

Nàng đã không thể trông cậy ai đó có thể xông tới cứu nàng, bởi vì nàng rõ ràng nghe đến đối thoại bên ngoài.

"Lý Tam Nhân, thời điểm người khóa cửa bên trong có người không?" Hô chính là quản gia.

Lý đầu bếp lau mồ hôi lạnh trên đầu lớn tiếng trả lời: "Không có!"

"Tốt lắm, toàn lực đập tắt lửa!"

Giọng Lăng Tuyết Mạn bị chìm trong tiếng người ồn ào ở bên ngoài, "May mắn nhà bếp Tứ Vương phù khá lớn, lửa chưa có cháy tới cửa, nhưng xem lửa lớn thế này cũng chống đỡ không được bao lâu!"

"Khụ khụ khụ khụ... cứu... cứu mạng. Ta ở bên trong..."

Lăng Tuyết Mạn vô lực, cổ họng hô cực nóng, toàn thân nóng lên, mỗi chỗ nứt cực kỳ khó chịu!

Bỗng dưng Lăng Tuyết Mạn nghe được một giọng trẻ con quen thuộc, là Mạc Ly Hiên!

"Quản gia, sao có thể cháy?" Mạc Ly Hiên nghi ngờ hỏi.

Nhưng không đợi quản gia đáp lời, Xuân Đường cùng Thu Nguyệt vội vàng chạy tới, vừa chạy vừa hô: "Tiểu Vương gia! Quản gia! Vương phi không ở trong phòng. Không thấy Vương phi!"

"Cái gì? Không thấy mẫu thân?" Mạc Ly Hiên tái mặt, vội vàng nói: "Quản gia mau dẫn người đi tìm mẫu thân! Mau!"

Quản gia cũng kinh hãi. Nhà bếp này có thể cháy, nhưng không thấy tung tích Vương phi, sợ là chủ tử nhà hắn muốn cắt cái đầu của hắn!

"Vâng, tiểu Vương gia!" Quản gia gật đầu một cái, hướng thị vệ cứu hỏa quát: "Các người lập tức tìm kiếm Vương phi, không được có sai lầm!"

Lăng Tuyết Mạn vốn hi vọng, lại càng nghe càng gấp, không ngừng đập ván cửa nóng rực hô: "Ly Hiên ta ở chỗ này! Ly Hiên -"

Thanh âm này lại bị át đi, Mạc Ly Hiên nghe không được, quản gia bận tìm người cũng nghe không đến. Thanh âm này chỉ rơi vào trong tai hai người!

Hai bóng đen từ góc tối cực nhanh hiện ra, ai cũng không thể phát hiện. Cửa chính có hạ nhân cứu hỏa, bọn họ không cách nào tiếp cận, liền không hẹn mà cùng bay về phía cửa sau!

Lăng Tuyết Mạn đã gần ngất, ngồi phịch ở bên cửa cúi gằm đầu. Vô Cực phá cửa sổ đi vào cứu Lăng Tuyết Mạn. Mạc Kỳ Hàn từ cửa sổ nhảy vào nhà bếp. Nhưng lửa càng lúc càng lớn, Mạc Kỳ Hàn vội vã muốn tới cửa lại đột nhiên bị một cái xà nhà rơi xuống cản đường. Vô Cực dưới tình thế cấp bách cũng lộn tới che chở Mạc Kỳ Hàn.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 47

"Tuyệt Mạn? Tuyệt Mạn?"

Mạc Kỳ Hàn vỗ mặt Lăng Tuyết Mạn nhưng Lăng Tuyết Mạn đã hoàn toàn hôn mê.

Cẩn rằng một cái, Mạc Kỳ Hàn bỗng Lăng Tuyết Mạn lên trầm giọng nói nhỏ: "Vô Cực hộ giá bản vương đi ra ngoài đến Hương Đàn Cư, sau đó người đi tìm Tư Khuyển bảo hắn ổn định tình hình, đừng để tiểu Vương gia làm lớn chuyện."

"Nô tài hiểu rõ."

Vô Cực đáp một tiếng, bảo vệ Mạc Kỳ Hàn không bị mấy thanh gỗ cháy không ngừng rớt xuống nện trúng, hai người từ cửa sổ thoát ra, dùng khinh công tuyệt đỉnh bay đến thư phòng Mạc Kỳ Hàn nơi có đường hầm thông vào Hương Đàn Cư.

Mạc Kỳ Hàn an trí cho Lăng Tuyết Mạn xong, Vô Cực rời đi.

Cầm tay nhỏ bé rơi xuống ở bên giường, Mạc Kỳ Hàn trầm mặt bắt mạch của nàng, tâm trạng khẩn trương dần dần thả lỏng. Hoàn hảo là không có chuyện gì, chỉ là hít vào khói bị sặc nên hôn mê.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Lăng Tuyết Mạn đen sì sì, Mạc Kỳ Hàn cau chặt mày, tức giận trừng mắt nhìn vài lần, đứng dậy cầm khăn ướt ngồi xuống cẩn thận chà lau sạch sẽ cho nàng, lại kéo chăn gấm của hắn đắp kín cho nàng.

Để tránh Lăng Tuyết Mạn đột nhiên tỉnh lại nhìn đến hình dạng của mình, Mạc Kỳ Hàn tắt nến, yên lặng chờ một bên.

Hắn thật sự không nghĩ ra nha đầu này đêm khuya chạy đến phòng ăn làm cái gì? Chẳng lẽ là đói bụng sao? Nếu như đói bụng có thể gọi Xuân Đường Thu Nguyệt, sao phải tự thân mình chạy tới? Hay là có mục đích gì? Vậy cũng không đúng. Có mục đích mà liên lụy cái mạng nhỏ của mình sao?

Suy nghĩ nửa ngày không ra nguyên do, Mạc Kỳ Hàn thờ dãi đứng dậy đi qua đi lại trong chốc lát, lại có chút không cam lòng, một lần nữa lộn trở lại bên giường nhìn dung nhan người say kia.

Vốn định không đi tìm Lăng Tuyết Mạn để tránh lộ ra sơ hở, hắn nhịn hơn nửa tháng. Cũng may gần đây bận rộn, không khiến hắn cảm thấy hư không khó nhịn. Nhưng tối nay...

Khỏe mỗi nhẹ giường lên một chút tươi cười tà tử. Mạc Kỳ Hàn cúi gầy nằm xuống bên người Lăng Tuyết Mạn, vươn cánh tay đem thân mình mềm yếu thom thom ôm nhẹ vào lòng (thom mùi khó?), cúi đầu áp nhẹ trên môi khô nứt hôn một chút, nhưng hân lập tức nhũn chặt mảy. Đôi môi khô cần này thật làm người ta không muốn hôn!

Vì thế vươn đầu lười tron ằm khề liếm cánh môi Lăng Tuyết Mạn, làm dịu nàng đồng thời cũng an ủi bản thân mình đoạn thời gian này sống cuộc sống hòa thượng.

Dừng lại hồi lâu ở cánh môi Lăng Tuyết Mạn, Mạc Kỳ Hàn có chút bất mãn, thử cạy mở hàm răng của nàng, muốn nhắm nháp ngọt ngào của nàng. Ai ngờ không đợi hân thành công, Lăng Tuyết Mạn dần dần tỉnh lại, phát ra tiếng rên nhỏ vụn "Ừm. ừ... ừ..."

Mạc Kỳ Hàn dôi môi, cũng rút tay về, dĩ nhiên thu hồi nụ cười tà, dôi lại là lạnh lùng quen thuộc nhìn dôi mắt mơ màng kia, cười nhạo: "Lăng Tuyết Mạn, ngươi muốn chết sao?"

Hà? Lăng Tuyết Mạn bị tiếng nói quen thuộc này làm bưng tỉnh. Muốn ngồi dậy, lại đụng vào chân đau, nàng "Á" một tiếng, hít một ngụm, kêu rên ra tiếng: "Đau quá!"

Nghe vậy, đồng tử của Mạc Kỳ Hàn phút chốc co lại, trầm giọng hỏi: "Nơi nào đau?"

"Chân! Chân đau... a... A... Ta trượt té trên hành lang trọ chân"

Lăng Tuyết Mạn dứt quãng nói, sắc mặt Mạc Kỳ Hàn càng thêm tối tăm. Ngồi dậy nhấc chân lên, bàn tay to khề xoa chân Lăng Tuyết Mạn, hỏi: "Chân nào đau?"

"Chân trái."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48

Bởi vì trời tối, Mạc Kỳ Hàn không cách nào xem vết thương ở chân Lăng Tuyết Mạn, trầm ngâm một chút nói: "Ta đưa ngươi về phòng ngủ, ngươi gọi quản gia truyền thái y tới xem ngươi một cái."

"Ách, nơi này không phải phòng của ta sao?" Lăng Tuyết Mạn giật mình hỏi.

"Không phải." Mạc Kỳ Hàn nói ngắn gọn hai chữ.

"Vậy đây là nơi nào?" Lăng Tuyết Mạn đột nhiên nhớ lại một sự kiện, cuống quít hỏi: "Ta không phải bị lừa thiêu chết sao? Sao dám tặc ngươi và ta ở cùng một chỗ?"

Mạc Kỳ Hàn ngồi xuống bên cạnh, nhìn Lăng Tuyết Mạn đang ngớ ra, chậm rãi nói: "Nơi này là chỗ ở của ta. Ngươi nói không sai, nếu không phải ta kịp thời chạy tới cứu ngươi trở về, ngươi bây giờ chỉ sợ đã bị cháy thành than!"

"Cái gì? Là ngươi cứu ta?" Miệng Lăng Tuyết Mạn có thể nhét vào quả trứng gà. Làm sao thành ra như vậy?

"Vậy ngươi nghĩ ai cứu ngươi? Nha đầu, cái danh xưng "dâm tặc" ngươi có thể sửa được không? Dù sao hiện tại ta là ân nhân cứu mạng của ngươi!" Đáy lòng Mạc Kỳ Hàn có một cổ tức giận không hiểu, cho dù là lời nói trên tức Lăng Tuyết Mạn nhưng cũng mang theo giọng mỉa mai.

"Ách" Lăng Tuyết Mạn ngây ra một lúc, nghĩ mình có thể đại nạn không chết là còn may. Mà dâm tặc này suốt ngày theo dõi nàng cho nên nàng tán thành gặt đầu, "Ừ ta không gọi ngươi nữa, còn có, cảm ơn ngươi đã cứu ta một mạng."

"Bản công tử cứu ngươi cho tới bây giờ cũng là muốn hồi báo. Ngươi lấy cái gì hồi báo ta?" Đáy lòng Mạc Kỳ Hàn có chút sung sướng, môi mỏng nhẹ lộ ra một chút cười, lần đến gần nhìn Lăng Tuyết Mạn hỏi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lăng Tuyết Mạn co lại mảnh liệt, "Hồi báo? Mấy đại hiệp không phải đều nói là "đại ân không cần báo đáp" sao?"

"Ai nói ta là đại hiệp? Ta chỉ là một nam nhân! Ngươi phải biết nam nhân thích cái gì!" Mạc Kỳ Hàn nhướn mày, càng thêm giễu cợt nói.

"Cái này không tốt lắm đâu. Ha ha. Đại hiệp, ta gọi ngươi đại hiệp đi." Lăng Tuyết Mạn cười lấy lòng.

"Không được!" Mạc Kỳ Hàn hơi bĩu môi, nói rất là tà ác: "Nếu ngươi không báo đáp ta, lừa ở nhà bếp còn không có tắt đầu. Ta sẽ đem ngươi ném lại vào biển lửa, coi như bản thân mình cứu ngươi là về với thêm chuyện!"

"Không được!" Lăng Tuyết Mạn hoảng hốt vội cầu khẩn: "Không được, đại hiệp. Ngươi cứu ta khẳng định cũng rất khó khăn, quãng trở về lại phiền toái hơn. Cho nên vẫn là bớt việc chút mới tốt."

"Sao? Không đồng ý sao? Lăng Tuyết Mạn ngươi từ đầu đến chân đều đã bị ta ghi lại dấu ấn, hoàn toàn là nữ nhân của ta, bây giờ còn kỳ quái sao?" Sắc mặt sương Mạc Kỳ Hàn âm trầm, thanh âm lạnh dần.

Lăng Tuyết Mạn không còn gì để nói, hơi nhếch môi khô ráp, nuốt nước miếng ngưng ngừng nói: "Ta khát, ngươi có thể lấy nước cho ta uống được không?"

"Trước khi nói rõ, không bàn chuyện uống nước!" Khuôn mặt tuấn tú của Mạc Kỳ Hàn lơ đãng, thân mình dựa vào đầu giường nhắm mắt lại.

Lăng Tuyết Mạn chán nản, theo bản năng dùng đầu lưỡi liếm liếm cánh môi nói nhỏ: "Thân thể của ta, ngươi không phải là muốn thì có sao? Ta có năng lực phản kháng sao? Sao lần đầu tiên của ta ngươi không trung cầu sự đồng ý của ta?"

Mạc Kỳ Hàn nhũn mảy, mở mắt ra liếc xéo: "Ta chưa bao giờ thích bắt buộc nữ nhân. Nhưng đối với ngươi, vô luận quá trình ra sao, kết quả là thân thể của ngươi phải là của ta. Hiện tại là ta muốn ngươi cam tâm tình nguyện."

Trong lòng Lăng Tuyết Mạn nảy lên một cảm xúc phức tạp. Nam nhân này nhìn như cường ngạnh bá đạo, tuy rằng đáng trách hủy đi trong sạch của nàng, nhưng đối xử với nàng cũng khá ôn nhu. Hôm nay còn cứu nàng

Trong cỗ hòng khô ráp rất khó chịu, Lăng Tuyết Mạn nhích lại gần Mạc Kỳ Hàn, tay nhỏ bé kéo kéo ống tay áo của hắn, đáng thương nói: "Ta thật sự rất khát."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49

Mạc Kỳ Hàn ra vẻ không nghe, vẫn như cũ nghiêng mặt không quan tâm.

Lăng Tuyết chặc lưỡi, cánh tay ngọc bô lên sau gáy Mạc Kỳ Hàn, kéo thân thể của hắn xuống, phủ môi lên, nhưng mà trong lồng ngực khó chịu khiến cho nàng nhịn không được ho lên. "Khụ" một cái, liền buông Mạc Kỳ Hàn ra, nghiêng qua một bên, "Tự ta đi lấy."

Trong mắt Mạc Kỳ Hàn tăng thêm hờn giận, đứng dậy xuống giường đi rót một chén nước đưa tới trước mặt Lăng Tuyết Mạn, "Uống nước."

"Cảm ơn. Khụ khụ" Lăng Tuyết Mạn tiếp nhận, "ực" một cái ngửa đầu uống xong, nói: "Ta còn muốn uống"

"Phiền chết!"

Mạc Kỳ Hàn trừng mắt một cái, lại đi rót một chén nước. Lăng Tuyết Mạn không nói gì, uống xong tuy rằng khát cũng không dám lại muốn. Ai ngờ Mạc Kỳ Hàn không nói một lời đem chén thứ ba đưa tới tay nàng. Lăng Tuyết Mạn có chút cảm động ngược mắt vừa tỉnh nói cảm ơn, Mạc Kỳ Hàn lại âm trầm nói: "Chén nước thứ nhất, ngươi theo ta một năm, chén thứ hai, ngươi theo ta mười năm, chén thứ ba này chính là cả đời!"

Lăng Tuyết Mạn ngớ ra, lưng ta lưng túng nói: "Ta không uống, ngươi đưa ta trở về đi. Ta trở về từ từ uống."

"Hừ! Không phải do ngươi! Ngươi không uống, ta liền nhốt ngươi ở chỗ này cả đời." Mạc Kỳ Hàn rét lạnh nhếch môi, đem cốc nước lại gần hơn.

Lăng Tuyết Mạn hết chỗ nói rồi, cân nhắc một chút, tình thế nghiêm trọng, địch mạnh ta yếu, không đầu hàng thì có thể làm gì? Hướng chỉ hiện tại tâm tình nam nhân này có vẻ không tốt. Nàng tuy rằng thấy không rõ mặt hắn nhưng cũng có thể cảm giác được một cỗ lãnh ý khiến người phát run.

Khẽ thở dài, nhận lấy uống xong, sau đó lắc đầu, "Hết khát rồi."

Mạc Kỳ Hàn nấp máy môi, một lần nữa nằm xuống, âm thầm tự hỏi là đưa Lăng Tuyết Mạn trở về trước hay là cùng nàng tâm tình một chút trước?

Không hiểu sao từ đêm tân hôn của bọn họ, hắn liền để ý nàng, mỗi buổi tối trước khi ngủ đều nghe Xuân Đường đến bẩm báo xem mỗi canh giờ nàng làm cái gì, biết hi nộ ái ố của nàng, cũng biết nàng mấy ngày trước đây cùng hai trắc phi của hắn có xung đột, cũng biết Ly Hiền yêu mến và bảo hộ nàng. Điều này làm cho hắn thấy may mắn, đồng thời đáy lòng lại có một tia ghen tị!

Ly Hiền có thể quang minh chính đại bảo hộ nàng, đối xử tốt với nàng, hắn lại không thể, chỉ có thể ở chỗ tối nhìn nàng. Loại cảm giác này làm hắn rất không thoải mái!

Vươn cánh tay kéo bả vai Lăng Tuyết Mạn qua, Mạc Kỳ Hàn ăn dấm chua hỏi: "Tuyết Mạn ngươi cùng Mạc Ly Hiền rất thân thiết phải không?"

Lăng Tuyết Mạn lấp bắp kinh hãi, "Ngươi sao biết Ly Hiền?"

"Ngươi hỏi không phải là vô nghĩa sao? Ta có thể có bản lĩnh ra vào Tử Vương phủ này, có thể không biết nhất cử nhất động của ngươi sao? Tuyết Mạn, ta cảnh cáo ngươi, không cho phép ngươi quá mức thân cận Mạc Ly Hiền!" Mạc Kỳ Hàn lạnh lùng nói.

"Cái gì? Ngươi bệnh thần kinh. Ngươi dựa vào cái gì quản ta? Lại nói Ly Hiền là con ta, ta thân cận nó thì như thế nào?" Lăng Tuyết Mạn nghe vậy liền kích động phản bác.

"Dựa vào cái gì? Dựa vào ta là nam nhân của ngươi!" Mạc Kỳ Hàn cũng nổi giận gầm nhẹ.

Lăng Tuyết Mạn hừ lạnh, "Nam nhân của ta? Nam nhân của ta đã chết!"

"Đối với ngươi, nam nhân đã chết là tượng pho trên danh nghĩa của ngươi, mà ta mới là nam nhân thật sự của ngươi. Tóm lại ngươi tốt nhất ghi nhớ kỷ lời của ta. Nếu không ngươi là đang ép ta hủy đi Mạc Ly Hiền!" Mạc Kỳ Hàn gần như cắn răng nghiêng lợi nói.

Lăng Tuyết Mạn cả kinh, kích động nắm chặt tay Mạc Kỳ Hàn hỏi: "Ngươi muốn làm gì? Ta không cho phép ngươi hại Ly Hiền! Ta vì sao không thể thân cận nó? Ngươi cho ta một lý do thuyết phục đi!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

"Không cho phép là không cho phép! Ta không cho phép ngươi cùng bất kỳ nam nhân nào thân mật khăng khít!" Mạc Kỳ Hàn tức giận, giữ hai vai Lăng Tuyết Mạn, trong con ngươi lóe ra khí thế bá đạo.

Mà Lăng Tuyết Mạn giận quá, dùng sức tháo tay Mạc Kỳ Hàn, hét lên: "Ngươi bá đạo! Ly Hiền mới chín tuổi, vẫn là một đứa nhỏ, nó sao lại là nam nhân? Nó chỉ là một bé trai! Hơn nữa ta nói cho ngươi biết, chúng ta là hai mẹ con. Nó gọi ta là mẫu thân. Nó tốt với ta là bởi vì mẫu thân nó mất sớm. Ta cô đơn trong Tử Vương phủ, chúng ta sống nương tựa lẫn nhau! Hơn nữa nếu không có nó che chở ta, các trắc phi của Vương gia đều muốn khi dễ ta!"

Mạc Kỳ Hàn vẫn chưa vì Lăng Tuyết Mạn giải thích mà thay đổi, ngược lại càng thêm phần nộ, cường ngạnh siết chặt nàng, ánh mắt lạnh như mũi tên nhọn bắn về phía Lăng Tuyết

Mạn, lạnh lùng nhếch môi, "Hừ! Thì ra người tốt với Mạc Ly Hiền là muốn lợi dụng nó làm chỗ dựa vững chắc cho người? Lăng Tuyết Mạn, tâm cơ người không nhỏ, muốn lợi dụng Mạc Ly Hiền? Ta cho người biết, người sớm bỏ ý niệm này đi, bằng không ta sẽ làm cho người chạy trốn về nhà Lăng Bắc Nguyên!"

"Người rốt cuộc là ai? Vì sao biết nhiều như vậy? Người dựa vào cái gì làm cho ta về Lăng gia?" Lăng Tuyết Mạn nhìn thẳng Mạc Kỳ Hàn.

"Người không cần biết! Người chỉ cần biết rằng ta không phải dâm tặc thông thường. Ta có bản lĩnh cao!" Mạc Kỳ Hàn nghiêm nghị nói.

Lăng Tuyết Mạn chán nản gật đầu, "Được, người cứ xem ta như con khỉ mà đùa giỡn đi! Ta ngu ngốc được chưa? Nhưng ta cho người biết, tình cảm ta dành cho Ly Hiền là tình cảm thân nhân, người muốn nghĩ xấu thì chỉ có thể nói đầu óc người có vấn đề. Ta tuyệt không có muốn lợi dụng hần, người tin hay không thì tùy!"

"Bốp!"

Một tiếng tát tay thanh thúy vang lên, Lăng Tuyết Mạn bị tát, không thể tin mờ to hai mắt nhìn. Nhưng mà không đợi nàng phản ứng, liền bị Mạc Kỳ Hàn lôi tay, thân mình bị kéo vào trong lòng Mạc Kỳ Hàn, mà đôi bàn tay to bốp cổ nàng. Thanh âm lạnh băng mang theo tức giận "Lăng Tuyết Mạn, khắp thiên hạ này, người là người đầu tiên dám khiêu khích ta như thế. Một tát này của ta giáo huấn người, đừng làm cho ta lại nghe đến những lời như vậy từ trong miệng người!"

Trên má truyền đến đau rất, hồi lâu nước mắt rốt cục không nhịn được mà rơi xuống. Lúc chân bị thương, nàng mặc dù đau nhưng không có khóc, lúc gần như sắp chết cháy trong biển lửa nàng cũng không có khóc. Nhưng một tát của hần lại làm cho nàng cảm nhận được đau! Là cái loại đau ở trong lòng!

"Người giết ta đi!" Lăng Tuyết Mạn cười nhạo nói: "Ta không muốn sống. Ta không muốn sống như thế. Người đừng tức! Bốp chết ta!"

Mạc Kỳ Hàn chấn động, phút chốc buông lỏng tay ra, tim đập mạnh, nhìn mặt đầy nước mắt kia, tâm lần đầu tiên vì một nữ nhân cảm thấy đau!

Suy nghĩ hỗn độn, mặt đang không ngừng biến sắc, Mạc Kỳ Hàn hoàn toàn buông Lăng Tuyết Mạn, cấp tốc xuống giường, chỉ đứng ở bên giường nhìn nàng.

Hần đang làm gì thế này? Một Ly Hiền lại khiến hần mất đi lý trí sao? Hần lại ăn dấm chua Ly Hiền sao? Ly Hiền là cháu hần, hần lại..

Nắm tay không ngừng siết chặt. Hần nhắm nghiền mắt. Mạc Kỳ Hàn, Mạc Kỳ Hàn, có bao nhiêu đại sự đang chờ người, đi làm âm mưu của người đi, lo bố cục đi, sao có thể vì một nữ nhân mà tâm rối loạn!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

Lăng Tuyết Mạn thương tâm khóc. Nàng bị thảm xuyên qua, bây giờ dâm tặc đáng chết này lại đánh nàng! Nàng còn nghĩ rằng hần chỉ là ngoài miệng bá đạo, thật ra vẫn là ôn nhu. Ai ngờ...

Nghĩ vậy, khóc càng thương tâm, bà vai không ngừng run rẩy. Xúc động qua đi, liền hối hận. Nàng còn chưa muốn chết, may mắn là nam nhân này không có thật sự bốp chết nàng. Nhưng nàng cũng không dám lên tiếng khóc, sợ lại chọc giận hần, nàng sẽ thật sự chết ở chỗ này.

Mạc Kỳ Hàn đứng ở bên giường hồi lâu, trừng mắt nhìn thiên hạ đang cô cùng ủy khuất. Rốt cục không kiên nhẫn nói: "Người khóc đủ chưa? Có phiền hay không?"

Lăng Tuyết Mạn lại càng thêm thương tâm, nước nờ nhiều hơn.

Mạc Kỳ Hàn nhăn lông mày lại, ác độc nói: "Đừng nghĩ ta sẽ dỗ người. Bản công tử chưa từng có thói quen dỗ nữ nhân! Ta thấy cách đây không xa có một hang sói, nếu người lại khóc một tiếng, ta liền ném người cho đám sói rĩa!"

Những lời này quả nhiên có hiệu quả, nữ nhân lập tức ngừng khóc, nhưng vẫn quật cường không chịu nói một câu, cũng không chịu quay mặt lại liếc Mạc Kỳ Hàn một cái.

Mạc Kỳ Hàn nhíu mày, trầm thấp hỏi: "Người trẻ như vậy không ngủ, đi nhà bếp làm cái gì?"

Lăng Tuyết Mạn lập tức quay đầu trừng Mạc Kỳ Hàn, oán hận nói: "Còn không phải do người ban tặng? Ta muốn đi đốt tắm khăn trải giường đáng chết kia!"

"Đốt khăn trải giường?"

"Người còn hỏi? Còn không phải chuyện tốt người làm! Tắm thân xử nữ của ta bị người hủy đi, trên khăn trải giường còn vết máu, có thể cho người khác nhìn đến sao?" Lăng Tuyết Mạn tức giận muốn chết.

Mạc Kỳ Hàn xem như nghe rõ, khuôn mặt tuấn tú bình tĩnh hiện lên nụ cười thản nhiên, nói: "Đó là người tự cho mình thông minh! Người nghĩ rằng ta và người sẽ lưu lại chứng cứ quan trọng như vậy cho người khác sinh nghi sao? Người cái gì cũng đừng quản, sẽ không có chuyện cứu tử nhất sinh ngày hôm nay. Nha đầu, đừng tự cho là đúng, che dấu cái gì. Ta làm việc cho tới bây giờ rất cẩn trọng, sẽ không để lại bất kỳ sơ hở nào cho người khác biết!"

"Người nói vậy! Nếu ta không giấu đi cái khăn trải giường kia, không phải bị nha hoàn phát hiện sao?" Lăng Tuyết Mạn giận tái mặt cãi.

Mạc Kỳ Hàn dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Lăng Tuyết Mạn. Đêm đó Xuân Đường báo lại, nói là đi dọn giường nhưng không thấy, hần liền nghĩ nhất định là Lăng Tuyết Mạn gây nên. Không nghĩ tới nha đầu này lâu như vậy mới lấy ra, còn vụng trộm chạy tới nhà bếp thiêu hủy chứng cớ. Thật là một nha đầu ngu xuẩn!

Lăng Tuyết Mạn thấy Mạc Kỳ Hàn thật lâu không nói lời nào, cũng trừng mắt khinh bỉ, hừ hừ cái mũi nói: "Không nói được lời nào phải không?"

"Nhà bếp làm sao có thể cháy? Người đốt khăn trải giường làm sao có thể đốt toàn bộ nhà bếp?" Mạc Kỳ Hàn không để ý, hỏi tiếp.

"Ta... ta thấy ở bên trong bếp lò còn lửa, liền ném khăn trải giường vào. Ta đi ra chỗ khác một hồi, không ngờ lại có hỏa hoạn..." Lăng Tuyết Mạn ngừng lại, liếc liếc Mạc Kỳ Hàn, lại gắt gao ngậm miệng.

Mạc Kỳ Hàn ôm lấy Lăng Tuyết Mạn, bắt buộc nàng nhìn hần, trầm giọng hỏi: "Người đi làm cái gì?"

"Ta... ta đi chọn dao." Lăng Tuyết Mạn bị ánh mắt ép người khiến tim đập nhanh không thôi, giọng nhỏ như muỗi kêu.

"Chọn dao? Người muốn lấy dao làm gì?" Mạc Kỳ Hàn tò mò to hai mắt.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52

Lăng Tuyết Mạn cực kỳ mất tự nhiên đáp hai chữ: "Phòng thân!"

Khuôn mặt tuần tú của Mạc Kỳ Hàn nhìn cô gái nhỏ trong lòng có chút xấu hổ, bật cười nói: "Lần đầu ta nghe nói có người dùng dao phòng thân. Ha ha, người phòng ai? Người mỗi ngày ở trong Vương phủ, ai dám động người? Hay là -"

Mạc Kỳ Hàn đột ngừng lại, phức tạp nhìn đôi con ngươi trong đêm tối vẫn trong suốt kia, không chút để ý hỏi: "Hay là người muốn dùng dao phòng ngừa ta? Là phòng ngừa ta hay là muốn giết ta?"

"A..." Thân mình Lăng Tuyết Mạn run lên, chợt dạ không dám nhìn Mạc Kỳ Hàn, nhìn chung quanh "a..." Không dám trả lời.

Hai người cứ như vậy trầm mặc hồi lâu, tâm Mạc Kỳ Hàn có chút lạnh lẽo, thân nhiên nói: "Người muốn giết ta, chỉ dùng dao là không có ích lợi gì. Nữ nhân phòng thân tốt nhất là mang thanh chủy thủ bên người. Mấy ngày nữa ta đưa người một cái. Nhưng cần thận trọng tổn thương bản thân mình."

"Người... người rốt cuộc đối với ta tốt hay không tốt?" Lăng Tuyết Mạn có chút hồ đồ hỏi.

Mạc Kỳ Hàn không đáp, hỏi lại: "Người tự mình cảm nhận đi?"

"Ừ, người tốt ta khẳng định có mục đích. Không phải chỉ đơn giản là muốn có được thân thể của ta. Ta có thể nhường nhịn người. Nhưng người phải đáp ứng ta không thể thương tổn Ly Hiến! Nó là người duy nhất dùng tâm đối đãi ta. Nó đã gọi ta là mẫu thân, ta sẽ bảo vệ nó."

Lăng Tuyết Mạn nói xong nhìn Mạc Kỳ Hàn. Tròng mắt của hắn quá mức thâm thúy, nàng căn bản thấy không rõ, cũng đoán không được lòng hắn.

Mạc Kỳ Hàn gạt mình, thâm sâu nói: "Hiện tại Mạc Ly Hiến mặc dù nhỏ, nhưng nôi sẽ lớn lên. Chỉ cần năm năm nữa, nó có thể cưới Vương phi. Người xác định người cùng nó thân mật như vậy không có vấn đề sao?"

"Có vấn đề gì? Người làm bản tính thân thuần khiết của chúng ta. Người là đám tặc, liền nhìn người khác cũng giống người sao?" Lăng Tuyết Mạn tức giận lên án.

Mạc Kỳ Hàn đen mặt, "Vừa bị đánh đã quên sao?"

"Ừ!" Lăng Tuyết Mạn tức giận nghiêng mặt. Hiện tại nàng bị quản chế khắp nơi. Bị hắn đánh còn phải nén giận. Nếu ngày nào đó nàng bắt được nhược điểm của hắn, nhất định sẽ không buông tha hắn!

"Mặt còn đau không?"

Bên tai đột nhiên vang lên giọng Mạc Kỳ Hàn ôn nhu như nước. Thân mình Lăng Tuyết Mạn cứng ngắc, ngẩng ra nhìn Mạc Kỳ Hàn, chất phác hỏi: "Người nói cái gì?"

Nhưng mà Mạc Kỳ Hàn lại cực kỳ không được tự nhiên, không nói gì. Sau đó thò tay khẽ xoa gò má bị đánh của Lăng Tuyết Mạn. Cảm giác được có chút sưng, không nói được một lời, xuống giường lấy khăn ướt đắp lên chỗ sưng đó kia.

Trong bóng đêm, tim Lăng Tuyết Mạn đập có chút nhanh hơn, không hiểu sao lại vươn tay áp vào mặt Mạc Kỳ Hàn, nhẹ giọng nói: "Vì sao không cho ta nhìn thấy bộ dáng của người? Hoặc là nói cho ta tên của người."

"Người không cần biết." Trả lời nàng vẫn là lời nói lạnh như băng.

"Người đánh ta còn xum xoe. Không cần người giả bộ." Lăng Tuyết Mạn đột nhiên tức giận hất tay Mạc Kỳ Hàn.

Mạc Kỳ Hàn tận lực áp chế cơn giận của mình, nói: "Người đừng không biết điều!"

Nói xong quăng khăn, giọng điệu lạnh lùng: "Ta đưa người trở về."

Mạc Kỳ Hàn điểm huyệt ngũ của Lăng Tuyết Mạn, sau đó ôm nàng theo đường hầm đi vào phòng ngủ. Sau khi an trí cho nàng xong, không quên tắt nến, mới giải huyệt cho nàng.

Lăng Tuyết Mạn mở to mắt quan sát một phen, hỏi: "Ta đã trở về phòng sao?"

"Ừ."

"Tại sao người điểm huyệt ta? Sợ ta thấy mặt sao?"

"Ừ."

"Bây giờ người phải đi hay là lại muốn cưỡng bạo ta?"

Lăng Tuyết Mạn thử hỏi, Mạc Kỳ Hàn chỉ lạnh lùng nói: "Trước hết để cho thái y xem vết thương. Chờ thân mình người khôi phục ta sẽ tới tìm người. Nào có nữ nhân tiện nghi tới tay còn không biết đạo lý!"

"Ách!" Lăng Tuyết Mạn suýt không thở không nổi, vỗ nhẹ ngực, oán hận nói: "Vậy sao thời gian gần đây người không có tới?"

Mạc Kỳ Hàn đi ra ngoài, cũng không quay đầu lại, nói: "Mấy hôm trước không phải ngươi gặp nguyệt sự sao?"

Lăng Tuyết Mạn hoàn toàn choáng váng!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53

Lăng Tuyết Mạn giận dữ cắn răng. Dâm tặc đáng chết này, cư nhiên đối với nhất cử nhất động của nàng rõ như lòng bàn tay. Đến loại chuyện cần giấu diếm như nguyệt sự cũng rõ ràng như thế!

"Đi chết đi, chết đi, chết đi!!!!"

Đang lúc đôi bàn tay trắng như phấn của Lăng Tuyết Mạn không ngừng nện vào giường, cắn răng nghiêng lợi cắn, Mạc Kỳ Hàn quay lại đứng ở trước giường. Lăng Tuyết Mạn cảm giác được một cỗ khí thế bức người tới gần, hô hấp sắp nghẹn, ngẩng đầu lên thấy rõ ràng hình dáng cái bóng đen này, lắp bắp nói: "Ngươi... ngươi không phải đi rồi sao? Sao lại trở lại?"

"Ta quyết định làm đơn giản hóa việc mất tích của ngươi." Mạc Kỳ Hàn lạnh nhạt nói, cúi người dán bên tai Lăng Tuyết Mạn dạn dò một phen, cuối cùng hỏi: "Nhớ kỹ chưa?"

"Ta đã biết." Lăng Tuyết Mạn gật đầu.

Nhưng Mạc Kỳ Hàn chưa đứng dậy, mà là cười như không cười nói: "Nguyên rủa ta rất vui về sao? Ta chết ngươi vui về sao? Ngươi muốn hai lần làm quả phụ à?"

"Ta... ta không có. Ta chỉ nói nhầm thôi, ngươi đừng để trong lòng" Lăng Tuyết Mạn gian nan nuốt nước miếng. Nam nhân này quá lạnh, sắp đóng băng xương cốt của nàng rồi.

Mạc Kỳ Hàn hừ lạnh một tiếng, con ngươi thâm thúy lóe ra tự tin, "Ta đương nhiên sẽ không để trong lòng. Ngươi muốn ta chết quá nhiều, có thêm ngươi cũng không đáng là bao. Nhưng ai cũng không có tư cách đoạt mạng ta. Thiên hạ này, ta là vương giả! Lăng Tuyết Mạn, bảo vệ tốt cái mạng nhỏ của ngươi. Tứ Vương phi ngươi về sau nhất định đổi thân phận!"

Lăng Tuyết Mạn gật đầu phụ họa, trong lòng nói nam nhân này là đồ điên ba hoa. Nghĩ mình là Hoàng đế hay sao? Nếu không là chứng ảo tưởng đi?

"Ta phải đi, hôn ta một cái." Mạc Kỳ Hàn nhìn Lăng Tuyết Mạn, nhẹ giọng nói.

Lăng Tuyết Mạn lại gian nan nuốt nước miếng, về mặt đưa đám nói: "Chúng ta cũng không cần hôn tạm biệt đi?"

"Sao?"

Thanh âm không vui, Mạc Kỳ Hàn nhíu mày, "Xem ra ngươi còn không có thích ứng thân phận này! Ta nói cho ngươi biết, ngươi phải hôn ta!"

Mệnh lệnh mạnh như thế!

Lăng Tuyết Mạn không dám chất vấn, chỉ đến gần sát Mạc Kỳ Hàn, đưa lên môi của mình.

Nàng nếu không nghe theo, chỉ sợ lại không yên ổn thôi!

Cái hôn này như thiên lôi động đến lửa. Mạc Kỳ Hàn dè nén đã lâu, lập tức chế trụ cái gáy Lăng Tuyết Mạn, một trận hôn liền ừn ừn kéo đến. Hôn kịch liệt triền miên, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lăng Tuyết Mạn đỏ ửng, tim đập nhanh hơn, hô hấp dồn dập. Mạc Kỳ Hàn cũng khó nhịn sóng tình, gần như khó có thể kiềm chế.

Mà thời khắc này không cho phép hấn phóng túng. Sợ là Mạc Ly Hiên sắp chạy đến Nhị Vương phủ tìm phụ thân nó hỗ trợ rồi. Lý trí kéo lại, Mạc Kỳ Hàn buông thiên hạ trong lòng ra, thân mình lui đến bên giường, hơi thở hỗn hển, khàn khàn nói: "Tối nay tha ngươi. Tiểu yêu tinh, dưỡng vết thương ở chân cho tốt, mấy ngày nữa ngươi sẽ đón tiếp ta."

Nói xong nhanh chóng xoay người rời đi.

Lăng Tuyết Mạn nhấp nhẹ môi đỏ mọng, kinh ngạc nhìn nam nhân biến mất, có chút mê muội.

Nhưng làm cho nàng thấy kỳ quái là, không có nghe được tiếng mở cửa, cũng không có nghe cửa sổ mở, nam nhân này đi chỗ nào?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54

Mạc Ly Hiên đứng ở tầng lầu cao nhất Tứ Vương phủ. Trên đỉnh cao nhìn xuống tìm kiếm thân ảnh Lăng Tuyết Mạn. Khuôn mặt nhỏ nhắn bình tĩnh giờ phút này hiện đầy lo lắng, hai mắt sáng ngời vội vàng nhìn tới từng cái góc.

Lửa ở nhà bếp đã dập tắt, tất cả gia đình thị vệ trong Vương phủ đều giờ được đi khắp Vương phủ tìm Lăng Tuyết Mạn. Mạc Ly Hiên hỏi thủ vệ giữ cửa của Tứ Vương phủ, họ đều nói không có ai đi ra ngoài. Như vậy sao lại không thấy Lăng Tuyết Mạn đây?

"Tiểu Vương gia! Vương phi tìm ngài!"

Tiếng hét lớn của quân gia Tư Khuynh truyền đến, Mạc Ly Hiên nhất thời mừng như điên, từ mái nhà phi thân xuống. Mặc dù nó mới chín tuổi, võ công còn chưa học xong nhưng khinh công rất tốt, văng văng đáp xuống đất.

"Quân gia, mẫu thân của ta ở nơi nào?" Mạc Ly Hiên chạy vội tới hỏi.

"Hồi tiểu Vương gia, Vương phi ở trong phòng ngủ tại Cúc Thủy Viên." Quân gia trả lời.

Mạc Ly Hiên kích động xoay người, hướng Cúc Thủy Viên chạy đi. Sắc mặt quân gia run hai giây, liền cất bước đuổi theo.

Trong phòng, nến đã thấp sáng. Lăng Tuyết Mạn ngồi dựa vào nệm êm, nhìn Xuân Đường Thu Nguyệt vây quanh trước mặt nàng, trong lòng không nói ra được cảm giác.

"Vương phi ngài nhịn một chút, đợi tiểu Vương gia cùng quân gia đến đây gọi thái y tới xem ngài một cái." Xuân Đường thân thiết nói.

Thu Nguyệt cầm khăn mặt tới, nói: "Vương phi, đều do chúng nô tì hầu hạ không chu toàn, làm cho Vương phi sợ hãi. Ngài trừng phạt chúng nô tì đi."

"Không có chuyện gì. Cũng là ta nhất gan, không trách các người, các người đừng ảo não." Lăng Tuyết Mạn áy náy cười cười an ủi.

Đang nói, Mạc Ly Hiên không chút nào đắn đo vọt vào, "Mẫu thân, ngài đi đâu vậy?"

"Ly Hiên!" Lăng Tuyết Mạn cười thư thái.

"Nô tì bái kiến tiểu Vương gia!" Xuân Đường Thu Nguyệt hành lễ, vội nhường đường.

Mạc Ly Hiên chạy vội tới trước mặt, một phen nắm tay Lăng Tuyết Mạn, trong tiếng nói tràn đầy lo lắng, "Mẫu thân, con tìm khắp nơi không thấy ngài, con suốt đi cầu phụ vương tìm ngài!"

"Ly Hiên, ta không sao. Haiz... Ta cũng không biết thế nào mà ngủ dưới gầm giường. Đột nhiên tỉnh, muốn lên giường ngủ, không nghĩ tới bị trẹo chân. Thế này mới nhớ đến gọi người." Lăng Tuyết Mạn ảo não nói, buồn bực nhìn Mạc Ly Hiên, hồ nghi nói: "Ly Hiên, con nói ta không phải là bị mộng du ỉ?"

"Mộng du? Mẫu thân, ngài ngủ dưới gầm giường? Ách, trẹo chân?" Mạc Ly Hiên giật mình mở to hai mắt nhìn vội về phía chân Lăng Tuyết Mạn, "Mẫu thân, vết thương ở chân nào?"

"Chân trái."

"Quân gia!"

Mạc Ly Hiên lập tức quay ra hồ.

Quân gia bên ngoài khom người trả lời: "Tiểu Vương gia có gì phân phó?"

"Mau truyền thái y tới xem vết thương của mẫu thân ta."

"Nô tì đi ngay."

Tiếng bước chân của quân gia đã đi xa, Lăng Tuyết Mạn nhẹ thờ ra nhìn về phía Mạc Ly Hiên, sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của nó, giọng nghẹn ngào, "Ly Hiên đối với ta thật là tốt."

"Mẫu thân, con muốn thay phụ vương chiếu cố ngài. Ngài đừng thấy con hiện tại tuổi còn nhỏ, con rất nhanh sẽ trưởng thành. Bất kể là tỷ tỷ hay là mẫu thân, Ly Hiên đã nhận định ngài." Trên khuôn mặt trẻ con của Mạc Ly Hiên có thành thực cùng kiên định vượt trước tuổi.

Lăng Tuyết Mạn giờ khắc này cảm động nước mắt tràn mi, sớm quên mất Mạc Kỳ Hân không cho phép, gất gao ôm Mạc Ly Hiên ở trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

Lăng Tuyết Mạn dưỡng thương cả ngày. Kỳ thực thương tổn không quá nghiêm trọng, chỉ là hơi sưng mà thôi. Nhưng Mạc Ly Hiên cũng không cho nàng xuống giường, tới giờ cơm cùng nàng dùng bữa.

Lăng Tuyết Mạn thật không còn gì để nói. Đã có một đại nam nhân quân nàng, giờ lại thêm một tiểu tam nhân này. Nàng biến thành cô gái ngoan ngoan, cả ngày trừ ăn cơm, ngủ thì là đọc sách, chơi cờ.

Liên tục dưỡng năm sáu ngày, rốt cục hết sưng. Lăng Tuyết Mạn được Xuân Đường cùng Thu Nguyệt giúp đỡ rèn luyện. Ba người đang ở trong viện, nghe thấy tiếng bước chân vội vàng vang lên, nhìn lại, quân gia đã đến trước mặt.

"Bẩm Vương phi, Nhị Vương gia tới thăm tiểu Vương gia, nghe nói Vương phi bị thương, muốn đến thăm hỏi. Tiểu Vương gia nói Vương phi không được đi nhiều để tránh mệt, bọn họ sẽ đi đến."

"Nhị Vương gia?"

Miệng Lăng Tuyết Mạn mở mở, trong đầu hiện ra gương mặt tuấn dật của Mạc Kỳ Diễn, tim đập hơi nhanh. Hắn là người đầu tiên ở trước mặt Hoàng đế cầu xin bảo vệ mạng sống cho nàng, là nam nhân từng chiếu cố đến thân thể của nàng, bảo nàng sớm đi trở về phòng nghỉ ngơi, thay nàng túc trực bên linh cữu.

"Vương phi?"

Thanh âm nghi hoặc của quân gia vang lên, Lăng Tuyết Mạn mới phát hiện mình thất thần, xấu hổ giật giật khóe miệng nói: "Quân gia, ta đã biết."

"Nô tài cáo lui!"

Lăng Tuyết Mạn chưa trở về đại sảnh, chỉ ngồi ở trong viện, thoảng kích động, kiểng chân đợi.

Rất nhanh, hai thân ảnh một cao một thấp xuất hiện tại cửa Cúc Thủy Viên. Mạc Ly Hiên cười xán lạn, thân thiết kêu: "Mẫu thân!"

Đôi mày thanh tú của Lăng Tuyết Mạn hơi nhíu, được Xuân Đường cùng Thu Nguyệt đỡ đứng lên, nở cụt cười, "Ly Hiên!"

Mạc Ly Hiên nhanh bước qua. Mạc Kỳ Diễn bước chậm lại, đi thong thả về phía trước, đôi mắt chớp một cái nhìn vào kiều nhan sáng rực. Tươi cười thuần khiết không tỳ vết như vậy làm hắn thất thần!

Bước chân ngừng lại ở khoảng cách thích hợp, tâm bình tĩnh lại, mỉm cười, "Tứ đệ muội, vết thương ở chân đã đỡ chút nào chưa?"

Nghe vậy, Lăng Tuyết Mạn thu hồi ánh mắt ở trên mặt Mạc Ly Hiên, nhìn Mạc Kỳ Diễn mỉm cười, con người nữ xuông, cười yếu ớt nói: "Cũng sắp khỏi, cảm ơn Nhị Vương gia quan tâm!"

"Nô ti khấu kiến Nhị Vương gia! Khấu kiến tiểu Vương gia!" Xuân Đường cùng Thu Nguyệt quỳ xuông hành lễ.

Mạc Kỳ Diễn thân nhiên nói: "Đứng lên đi!"

"Tạ Nhị Vương gia!"

"Phụ vương, mẫu thân mấy ngày nay thật ngoan. Hiên nhi muốn đem thủy tinh cầu tặng cho mẫu thân làm phần thưởng được không?" Mạc Ly Hiên ngira đầu hỏi.

Mạc Kỳ Diễn ngăn ra, nhưng trong nháy mắt liền tươi cười, "Được. Phụ vương đã đem thủy tinh cầu cho con thì sẽ là đồ của con. Con muốn làm thế nào đều tùy con."

"Cảm ơn phụ vương!"

Mạc Ly Hiên cười vui, từ trong lòng lấy ra một quả cầu thủy tinh màu lam lớn bằng quả trứng gà đưa vào trong tay Lăng Tuyết Mạn, tha thiết nói: "Mẫu thân, đây là Ly Hiên muốn thưởng cho ngài ngoan ngoan dưỡng thương."

"Ách..."

Lăng Tuyết Mạn có chút xấu hổ. Đây là con nàng nói? Sao nghe giống như là cha của nàng đi?

"Khụ khụ!" Lăng Tuyết Mạn ho khan hai tiếng, xấu hổ nhìn Mạc Kỳ Diễn, phát hiện hắn đang cười có chút xấu xa nhìn nàng. Hai gò má nhát thời đỏ ửng say lòng người, lúng ta lúng túng nói: "Ly Hiên, thân phận của chúng ta, con chắc chắn không tính sai sao?"

"Sẽ không, ngài là mẫu thân của con mà!" Mạc Ly Hiên không hiểu, chớp mắt hỏi Mạc Kỳ Diễn: "Phụ vương, mẫu thân là có ý gì?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56

Một tiếng phụ vương, một tiếng mẫu thân, không thể trách Lăng Tuyết Mạn nghĩ nhiều. ngay cả Xuân Đường Thu Nguyệt cũng có chút mất tự nhiên. Thậm chí Lăng Tuyết Mạn thoảng nhìn thấy khuôn mặt tuần tú của Mạc Kỳ Diễn run rẩy!

"Xuân Đường Thu Nguyệt dâng trà!" Lăng Tuyết Mạn ho nhẹ một tiếng, nói.

"Vâng, Vương phi!"

Hai nha hoàn gật đầu, đi xuông.

Lăng Tuyết Mạn hơi cúi đầu nói: "Ly Hiên, hay con gọi ta là tỷ tỷ đi?"

"Mẫu thân, ngài không thích Ly Hiên sao?" Mạc Ly Hiên ngăn ra hỏi.

Khuôn mặt Lăng Tuyết Mạn đỏ lên, "A... không phải, chỉ là..."

"Chỉ là cái gì?" Mạc Kỳ Diễn cố nén cười nhìn Lăng Tuyết Mạn, hỏi.

Lăng Tuyết Mạn nhếch môi vài giây mới ngượng ngừng nói nhỏ: "Điều này làm cho người không biết chuyện cho rằng chúng ta là người một nhà!"

Nghe vậy, mắt Mạc Ly Hiên tối sầm lại, bi thương nói: "Mẫu thân, Ly Hiên rất yêu mến ngài. Ngài không muốn cùng Ly Hiên là người một nhà sao?"

"Không phải, Ly Hiên con không nên hiểu lầm, ý của ta là... là..."

"Người một nhà không tốt sao?"

Lăng Tuyết Mạn bị cắt lời, Mạc Kỳ Diễn có chút thâm trầm nhìn nàng nói tiếp: "Hiên nhi làm con nuôi cho Tứ đệ. Nàng là Vương phi của Tứ đệ, nó phải gọi nàng là mẫu thân, cũng phải gọi ta là phụ vương. Nếu Tứ đệ muội cảm thấy kỳ, sau này ta không đến là được. Nhưng xưng hô này không thể thay đổi. Tứ đệ muội miễn cưỡng tiếp nhận đi!"

Lăng Tuyết Mạn ngạc nhiên ngăn ra, mở to hai mắt. Lời của nàng làm cho nam nhân này tức giận sao?

Mạc Ly Hiền thấy thế, chán nản nhỏ giọng nói: "Mẫu thân, thân mẫu của con mắt sớm, phụ vương chăm sóc con, con rất yêu phụ vương. Nhưng mẫu thân lại không thích phụ vương, không cho phụ vương đến gặp con!"

"A? Không phải"

Lăng Tuyết Mạn càng thêm ngạc nhiên, mới nói mấy chữ, Mạc Ly Hiền lại xoay người chạy ra ngoài Cúc Thủy Viên!

"Ly Hiền! Ly Hiền con trở về đi, mẫu thân không phải có ý này. Con nghe ta giải thích!"

Lăng Tuyết Mạn sốt ruột muốn đuổi theo, lại đi quá nhanh mà chân mất thăng bằng, thân mình lao đảo sắp té! Thắt thanh thét chói tai, ngay sau đó được Mạc Kỳ Diễn đỡ lấy!

"Chân nàng còn chưa khỏe, chạy làm cái gì?" Trong giọng nói trầm thấp của Mạc Kỳ Diễn mang theo một chút trách cứ cùng khản trương.

Lăng Tuyết Mạn vỗ ngực, thở phào nhẹ nhõm. Hai tay Mạc Kỳ Diễn chống hai vai của nàng, thân hấn cách nàng không quá một gang. Thậm chí nàng có thể nghe hương vị tươi mát trên người hắn.

Tím lại đập loạn, kinh hoàng chống lại cặp con ngươi thâm u nóng rực, hai gò má Lăng Tuyết Mạn nóng lợi hại, tai đỏ hồng, quần bách nói không ra lời.

Lông mày Mạc Kỳ Diễn giương nhẹ, thần nhiên nói: "Ngồi trên ghế một lát đi."

Bàn tay to đỡ vai Lăng Tuyết Mạn vẫn chưa rời ra, từ từ đỡ nàng ngồi xuống ghế nệm. Lăng Tuyết Mạn không dám ngược mắt, chỉ nói: "Nhị Vương gia, cảm ơn ngài!"

Nghe vậy Mạc Kỳ Diễn buông lỏng tay, lui ra một bước nhỏ, nhẹ bữu môi nói: "Tứ đệ muội không cần khách khí! Hiền nhi kêu nàng là mẫu thân là chuyện đương nhiên, nàng không cần bảo nủ sửa miệng. Bằng không, truyền ra, phụ hoàng sẽ tức giận! Với lại bắt quá chỉ là một cái xưng hô mà thôi, Tứ đệ muội để ý làm gì? Ta nghe rất tốt."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

"Nhị Vương gia, ta thật không có ý đó, ngài đừng tức giận, cũng đừng không đến thăm Ly Hiền được không?" Lăng Tuyết Mạn khẩn thiết nói.

Mạc Kỳ Diễn gạt mình, nhẹ giọng nói: "Ta không có tức giận."

Hắn quả thật không có tức giận, chỉ là có một chút mất mát không rõ. Đối với nữ tử này, hắn nhìn không thấu. Trên người nàng có vẻ như có ma lực. Từ ngày đầu tiên nàng gả đến, hắn liền bị nàng hấp dẫn mà không hiểu vì sao, giúp nàng, cứu nàng, thương nàng. Ly Hiền bởi vì mẹ đẻ mắt sớm, lại là con của trác phi, từ nhỏ rất ít gần gũi người khác, lại thích nàng. Điều này làm cho hắn càng không hiểu rõ cô gái này.

"Ha ha, không tức giận là tốt rồi. Trong lòng Tuyết Mạn luôn luôn cảm kích ân cứu mạng của Nhị Vương gia. Vừa rồi coi như ta nổi điên, Nhị Vương gia đừng để trong lòng." Lăng Tuyết Mạn nhẹ nhàng cười nói.

Mạc Kỳ Diễn nhìn Lăng Tuyết Mạn tươi cười tỏa sáng động lòng người, tâm tình cũng vui vẻ theo, khước môi giương lên một chút độ cong đẹp mắt, "Tứ đệ muội nói quá lời, ta biết nàng chính là như vậy, làm sao mà tức giận?"

"Làm sao ngài biết?" Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc.

"Ha ha!" Mạc Kỳ Diễn hí mắt lại, trên mặt giờ lên tươi cười mê người mang theo trêu tức: "Lần đầu gặp nàng đã biết! Nàng lỗ mãng, nếu lúc ấy ta không ra tay, ai cũng không cứu được nàng!"

"Ách, là ta quá kích động thôi!" Lăng Tuyết Mạn xin lỗi, lại giễu cợt: "Ta có nên cảm tạ Nhị Vương gia một chút không?"

"Sao? Tốt lắm." Mạc Kỳ Diễn ngăn người, chột cười khê bình tình nhìn mắt Lăng Tuyết Mạn thật trong veo hoạt bát.

"Ha ha, ta không có lễ vật gì có thể xứng với thân phận tôn quý của Nhị Vương gia. Vật bình thường nhất định là coi không được, chờ ta tìm ra một lễ vật đặc biệt sẽ tặng cho Vương gia!" Con ngươi của Lăng Tuyết Mạn hoạt chuyển động, nghiêng đầu cười nói.

Mạc Kỳ Diễn chột nhứ mày nói: "Được ta chờ! Bất quá ta không cần nàng hồi báo, chỉ cần nàng giúp ta chăm sóc Hiền nhi là tốt rồi. Khó được nó nàng thích như thế, trong lòng ta thật cao hứng."

"Hi hi chúng ta chăm sóc lẫn nhau. Chính xác mà nói, không phải ta đang chăm sóc nó, mà là nó đang chăm sóc ta. Ha ha, tiểu tử kia rất lợi hại, giúp ta trăm yếu trừ ma!" Trong ánh mắt Lăng Tuyết Mạn kích động, thần thái tươi cười như tràn đầy sắc màu lung linh làm người ta hoa mắt.

Mạc Kỳ Diễn ngăn người, hứng thú dạt dào nói: "Phải không? Tại sao gọi là trăm yếu trừ ma?"

"Chính là..."

Xuân Đường cùng Thu Nguyệt đứng ở ngoài cửa, tay đã bung khay trà một hồi lâu, ánh mắt phức tạp vô cùng.

Xem bộ dáng hai người trò chuyện với nhau thật vui như không dừng được, Xuân Đường cùng Thu Nguyệt thờ dãi một hơi tiến vào, để cái khay ở trên bàn, rút xong, mỉm cười: "Mời Nhị Vương gia dùng trà! Mời Vương phi dùng trà!"

"Được, các người lui ra đi." Mạc Kỳ Diễn ngưng cười nói.

"Vâng, Nhị Vương gia!"

Hai nha hoàn lui ra, để lại không gian cho Mạc Kỳ Diễn cùng Lăng Tuyết Mạn, canh giữ ở bên ngoài, loáng thoáng còn có thể nghe được tiếng nói tiếng cười bên trong luôn luôn không

dứt. Thoáng cái đã buổi trưa.

Lúc sau, Mạc Ly Hiền từ phòng ăn mang đến bánh mai hương. Lăng Tuyết Mạn ăn vui vẻ, cười vui vẻ. Cái loại tinh thần này làm nàng cảm thấy đây là ngày vui sướng nhất kể từ khi đến nơi đây.

Lăng Tuyết Mạn cũng không biết gặp gỡ Mạc Kỳ Diễn lần này sẽ mang đến cho nàng tai nạn lớn lao, gần như thay đổi vận mệnh tình cảm cả đời nàng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

Màn đêm đen như mực.

Thời tiết vào đêm lạnh thấu tim. Lăng Tuyết Mạn cả đêm ngủ không an ổn, mắt mờ không ra kêu nha hoàn lấy thêm chăn.

Cuộn thân mình, cả người chui vào trong chăn gấm, tiếng hít thở truyền vào trong tai chàng trai đứng ở bên giường đã lâu.

Thân ảnh cao to khoanh tay đứng nhìn không chuyển mắt. Nhìn chăn hở ra kia, quanh thân tản ra ý lạnh.

Bàn tay to vừa kéo chăn trên người Lăng Tuyết Mạn xuống, lập tức hơi lạnh truyền khắp toàn thân, làm cho nàng thò tay lung tung tìm chăn. Nhưng chăn mới với tới lại bị kéo ra, Lăng Tuyết Mạn có chút thanh tỉnh, mở đôi mắt nhấp nhem mơ mơ màng màng nói lầm bầm: "Chăn đâu?"

"Chăn ở đây!"

Thanh âm lạnh lùng như băng bỗng dưng vang lên, Lăng Tuyết Mạn hoàn toàn thanh tỉnh, ngồi dậy nhìn bóng đen cao lớn trước mặt, run run cả lăm nói: "Người... người đã đến rồi?"

Mạc Kỳ Hàn không nói một lời, chỉ lạnh lùng nhìn Lăng Tuyết Mạn.

Lăng Tuyết Mạn lạnh không chịu được, hai tay ôm người có chút tức giận: "Lấy chăn đi làm cái gì? Trả cho ta!"

"Lạnh không?" Khuôn mặt tuấn tú của Mạc Kỳ Hàn không có một biểu tình.

Lăng Tuyết Mạn nghe không thích hợp, muốn hỏi lại dừng lại. Nam nhân này hầu như mọi lúc đều lạnh lùng như vậy, có gì đáng hỏi đâu?

Vì thế nghiêng khuôn mặt nhỏ nhắn, không lên tiếng.

"Nói chuyện!"

Mạc Kỳ Hàn tức giận, đột nhiên lên giọng, cong chân, đầu gối nửa quỳ, bàn tay to chế trụ cằm Lăng Tuyết Mạn, làm cho mặt nàng nhìn thẳng hắn. Một đôi con ngươi lạnh chăm chú nhìn Lăng Tuyết Mạn đang kinh hoàng, ánh mắt tràn ngập lạnh lẽo nói: "Phóng túng người vài ngày cho người dưỡng thương, người nghĩ là ta để cho người cùng nam nhân khác vui đến quên cả trời đất sao?"

"Cái gì? Ta không có, người làm đau ta!" Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc, đồng thời cảm truyền đến đau đớn làm cho nàng nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn.

"Biết đau là tốt rồi. Bản công tử còn nghĩ rằng người lông cánh cứng cáp, tìm được chỗ dựa vững chắc, không để bản công tử vào mắt!" Mạc Kỳ Hàn lãnh khốc nói, lực tay chẳng những không giảm, ngược lại còn tăng thêm. Lăng Tuyết Mạn cảm giác xương cốt muốn nát, đau toát mồ hôi, hai tay muốn gỡ tay Mạc Kỳ Hàn, nàng hít khí nói: "Người khốn nạn, buông ta ra, đau quá!"

"Còn dám trách móc ta?" Thanh âm Mạc Kỳ Hàn lạnh hơn, phất chốc buông lỏng tay, nhưng là quăng ra một cái tát. Lăng Tuyết Mạn bị đánh ngã xuống, run rẩy lấy tay che lên gò má, ủy khuất, đau đớn, nước mắt không chế không nổi mà rơi. Nhưng nàng cắn drap giường không để cho bản thân mình khóc ra thành tiếng.

Mạc Kỳ Hàn đánh ra một bạt tai, đẩy lòng nảy lên một tia hối hận, sợ run vài giây, bàn tay to buông lỏng, lại vẫn lạnh lùng nhìn Lăng Tuyết Mạn.

Kiểu ngạo như hắn, lãnh tình như hắn, mặc dù hối hận cũng không có khả năng mất mặt đi chỗ một nữ nhân!

Không khí lạnh như băng ở đêm khuya tối đen, trong phòng yên tĩnh đáng sợ.

Lăng Tuyết Mạn yên lặng chảy nước mắt, tâm lạnh như nước.

Nàng khi nào thoát khỏi ác ma này mà sống cuộc sống bình thường đây?

Gương mặt Mạc Kỳ Diễn hiện lên trong lòng, nước mắt Lăng Tuyết Mạn rơi càng nhiều. Nếu hắn có thể cứu nàng thoát khỏi khổ ải, nàng nguyện ý lấy thân báo đáp. Nhưng nàng không còn tâm thần xử nữ...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59

Thời gian lặng lẽ trôi qua, Lăng Tuyết Mạn khóc suốt đến khi mệt mỏi mà ngủ. Trên má con vương nước mắt, trên lông mi cũng có mấy giọt nước mắt trong suốt, thật lâu không chịu

roi xuống.

Hơi lạnh lại đánh úp tới làm Lăng Tuyết Mạn Mạn cuộn mình, chần gắm còn ném ở một bên. Mạc Kỳ Hàn vẫn đứng ở bên giường, con ngươi sắc bén như chim ưng chăm chú nhìn nữ nhân có lại như con mèo.

Gió lạnh theo song cửa sổ lùa vào, Lăng Tuyết Mạn đang ngủ say, hắt xì, thân mình cuộn chặt hơn.

Mạc Kỳ Hàn cuối cùng vươn tay kéo một góc chăn đắp cho Lăng Tuyết Mạn, xem nàng nằm sắp, suy tư một phen liền cời giày cùng áo choàng, ôm lấy Lăng Tuyết Mạn đặt ngay ngắn ở trên gối, sau đó ngồi ở một bên nhìn nàng ngủ say.

Bởi vì Lăng Tuyết Mạn trước khi ngủ vẫn nghĩ đến Mạc Kỳ Diễn cho nên mơ thấy tất cả đều là Mạc Kỳ Diễn. Có hân nhệ nhàng quan tâm, có hân tươi cười mê người, có hân thân thiết nói chuyện, có hân đỡ bả vai nàng khi vấp ngã...

"Cứu... cứu ta. Nhị Vương gia, có dân tộc khi dễ ta, ngài, ngài dẫn ta đi được không... ta nguyện ý sống cùng với ngài."

Lăng Tuyết Mạn nói mê, một chữ không sót rơi vào tai Mạc Kỳ Hàn. Đôi mắt đã hơi nhu hòa đột nhiên căng thẳng, thân mình cứng lại, ở lồng ngực dường như bị cái gì đó đè lại hệt hơi, lòng buồn bực đến quên hô hấp.

Đầu óc trống rỗng thật lâu, dần dần hoàn hồn lại trở nên hỗn loạn.

Nhị ca? Nàng đang gọi Nhị ca của hân! Nàng thật sự thích Nhị ca sao? Muốn Mạc Kỳ Diễn mang nàng đi?

Bàn tay to trên chân gắm phút chốc siết chặt, khuôn mặt tuần tử đen như mực, trong mắt tản ra nguy hiểm!

Muốn cùng nam nhân khác vui vui về về sao? Làm sao có thể! Thật coi Mạc Kỳ Hàn hân là người chết sao?

Con ngươi chột lóc, chần gắm bị xóc lên, bàn tay to nắm lấy cổ áo Lăng Tuyết Mạn, xé rách thành mảnh nhỏ, cúi người chiếm lấy cánh môi Lăng Tuyết Mạn, cắn không thương tiếc, phát tiết tức giận cùng ham muốn chiếm hữu.

Lăng Tuyết Mạn lại bị thức tỉnh, ngẩn ra một lát mới phản ứng được chuyện gì xảy ra!

Đáy lòng nhất thời nảy lên một cổ khủng hoảng, "A... A..." Lăng Tuyết Mạn ra sức vùng vẫy tránh né, nhưng nam nhân này mạnh mẽ kiểm chế, chống cự của nàng càng kích thích hân, hân lạnh lẽo nói: "Lăng Tuyết Mạn ngươi chưa bao giờ đem lời ta cảnh cáo để ở trong lòng, đúng không?"

Lăng Tuyết Mạn thờ phỉ phò từng ngum bình phục hô hấp, nghe vậy mặt đỏ lên chán nản cắn răng nói: "Ngươi không phải đã đánh ta một bạt tai sao? Trừng phạt đó còn chưa đủ sao? Không đúng, tính cả lần trước là hai bạt tai, còn thiếu sao?"

"Đương nhiên thiếu. Ngươi bây giờ làm cho ta hận không thể giết ngươi! Lăng Tuyết Mạn, ta nhắc nhở ngươi một lần cuối, ta tuyệt không cho phép nữ nhân của ta cùng nam nhân khác có nửa phần ái muội! Ngươi muốn sống thì an phận cho ta. Nếu như không muốn sống, ta có cũng không thiếu thủ đoạn cho ngươi sống không bằng chết!" Mạc Kỳ Hàn cắn răng, ánh mắt hung ác bắn đến nữ nhân dưới thân, như muốn nuốt sống nàng!

"Ta không phải nữ nhân của ngươi!" Lăng Tuyết Mạn ra sức rống lên.

Con ngươi Mạc Kỳ Hàn nheo lại, "Ngươi dám can đảm lặp lại lần nữa!"

Giờ phút này Lăng Tuyết Mạn hét to, Mạc Kỳ Hàn cũng lên giọng!

"Ta không phải nữ nhân của bất kỳ ai! Ta là của chính ta. Ngươi có thể chiếm đoạt thân thể của ta nhưng không chiếm được lòng ta!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 60

CHƯƠNG 60

"Không cho phép!"

Khuôn mặt tuần tử của Mạc Kỳ Hàn gần như vụn vụn, lại cúi đầu phủ lên môi Lăng Tuyết Mạn, hung hăng cắn đến khi mùi máu tươi vọt vào trong mũi, giữa răng môi nồng đậm tơ máu mới dừng lại, nhìn thiên hạ phản kháng đến vô lực, gần từng chữ nói: "Lăng Tuyết Mạn dừng cho là ta đùa giỡn ngươi. Từ đêm hôm đó ta đoạt tâm thần xử nữ của ngươi, ta đã cảnh cáo ngươi. Là ngươi tự tìm đường chết!"

Môi Lăng Tuyết Mạn bị cắn rách, đau tái mặt run rẩy. Thề xác và tinh thần cảm thấy rét lạnh thấu xương. Đối với lời Mạc Kỳ Hàn như nghe được vừa tựa như không nghe thấy. Nước mắt ở trong hốc mắt lung tròn, cuối cùng nhịn không được mới rơi xuống, thì thào: "Ngươi nói đúng, là tại ta tìm chết, là ông trời cho ta cơ hội sống lại một lần, khiến ta rơi vào bàn tay ma quỷ của ngươi, đều là ta gieo gió gặt bão, đều là lỗi của ta"

Giờ phút này đầu óc hỗn loạn, Mạc Kỳ Hàn cũng không có nghe rõ Lăng Tuyết Mạn nói về hai chữ sống lại, chỉ đối với biểu tình gần như tuyệt vọng cùng lời nói ní non của nàng, cảm thấy trong lòng dâng lên một trận đau đớn.

Ngón trở mon trớn môi rách tan của Lăng Tuyết Mạn, giọng điệu chậm lại biến thành thì thầm, "Tuyết Mạn dừng chọc ta tức giận nữa được không? Ta thật không muốn đối xử với ngươi như vậy. Thu tâm lại. Mạc Kỳ Diễn chỉ là ở trước mặt hoàng thượng nói mấy câu cho ngươi mà thôi, ngươi liền động tâm với hân sao? Phải biết rằng cuối cùng người làm cho ngươi không có chôn cùng không phải Hoàng Thượng, cũng không phải Hoàng Hậu, càng không phải là Mạc Kỳ Diễn, mà là phu quân của ngươi Mạc Kỳ Hàn!"

Ngừng lại, Mạc Kỳ Hàn sâu hít thở mấy hơi chậm rãi nói tiếp: "Quên chuyện ngươi suýt nữa chết trong biển lửa sao? Là ta cứu ngươi, ngươi không nữa có phần cảm kích ta sao? Ta biết ngươi hận ta hủy đi thanh bạch của ngươi. Nhưng ta hiện tại không có cách nào làm cho ngươi có biết việc ngươi trở thành nữ nhân của ta là do ông trời an bài. Không chỉ có thân thể của ngươi, mà lòng của ngươi cũng phải là của ta! Tuyết Mạn không nên ép ta nữa. Ta khinh thường việc đánh nữ nhân. Nhưng ngươi lại nhiều lần chọc giận ta. Ngươi làm cho ta

phá lệ. Tốt nhất không được khiêu chiến cực hạn của ta!"

Lăng Tuyết Mạn cười nhạo, con ngươi thanh lệ tràn đầy nước mắt "Ngươi bắt buộc ta yêu ngươi sao? Nhưng ngươi có biết tình yêu miễn cưỡng không được không? Ngươi chưa bao giờ yêu một nữ nhân phải không?"

Mặt Mạc Kỳ Hàn tái nhợt ảm ảm ở trong bóng tối làm cho Lăng Tuyết Mạn nhìn không thấy rõ vẻ mặt của hắn. Mà ngón trỏ phủ ở trên môi Lăng Tuyết Mạn bắt ngờ ngừng lại, ký ức như là một tấm lưới nhanh chóng phủ lên tâm hắn, làm hắn không thể tránh.

Mắt lạnh lẽo nhắm lại, trong lòng lập đi lập lại một cái tên: Ngô Đồng, Ngô Đồng, Liễu Ngô Đồng.

Thời gian lặng yên trôi qua, lại mở mắt ra, tim đập mạnh và loạn nhịp nhìn Lăng Tuyết Mạn rơi lệ, rất lâu sau mới nói: "Đừng khóc. Ta ghét nhất nữ nhân khóc nhè, xấu chết!"

"Ta xấu mắc mớ gì đến ngươi?" Lăng Tuyết Mạn bật thốt lên, nâng tay lau nước mắt. Cảm thấy nam nhân trên người có vẻ như từ âm u chuyển sang quang đăng, liền đẩy Mạc Kỳ Hàn, không sợ chết găm nhẹ: "Nặng chết đi. Ngươi muốn đè chết ta hả?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61

Nghe vậy, đầu Mạc Kỳ Hàn nổi gân xanh, hơi hơi nghiêng người giảm bớt áp lực cho Lăng Tuyết Mạn, nhưng vẫn cương thế nói: "Nữ nhân, ta chính là bắt buộc ngươi yêu ta. Ngươi yêu hay không yêu cũng đừng mơ tưởng yêu người khác! Ngươi muốn Mạc Kỳ Diễn mang ngươi đi, khuyên ngươi lập tức thu hồi tâm tư này. Bằng không là ngươi ép ta hủy đi Mạc Kỳ Diễn! Hôn nữa ngươi vui vẻ với hắn là hại hắn! Đừng quên thân phận của ngươi, ngươi là nữ nhân của Tứ đệ hắn!"

"Ta không để Nhị Vương gia dẫn ta đi à? Ngươi dựa vào cái gì nói như vậy? Ta tin ngươi có bản lĩnh rất lớn, nhưng ngươi đừng đánh giá bản thân quá cao. Người ta là con đương kim hoàng thượng, là Vương gia! Ngươi cho ngươi là ai?" Lăng Tuyết Mạn nghi hoặc đồng thời không quên cười nhạt.

Nàng lại lần nữa coi hắn như là một thằng điên không biết trời cao đất rộng!

Mạc Kỳ Hàn từ chối cho ý kiến, nhủ mảy, hắn dám nói lời này đương nhiên là có lá bài tẩy. Minh quốc truyền ngôi không phân biệt trường ấu, truyền dòng chính không truyền thứ! Nếu không có con trai trưởng, sẽ chọn lựa hoàng tử có năng lực làm thái tử. Thái tử đại ca của hắn ba năm trước đây đã chết, hắn là con thứ của Hoàng Hậu, chỉ cần đứng ra là có thể kế nhiệm vị trí thái tử. Ai cũng phải cúi đầu xưng thần với hắn!

Chính là khi đại sự chưa xong, hắn còn phải lấy thân phận người chết mà che dấu!

"Ngươi nghĩ rằng Nhị Vương gia cùng ta có việc gì không dám cho người khác biết cho nên mới nổi điên đánh ta đi?" Lăng Tuyết Mạn suy đoán.

"Mọi cử động của ngươi nằm ở trong lòng bàn tay của ta. Xế chiều hôm nay các ngươi nói chuyện thật lâu đi? Ngươi đuổi theo Mạc Ly Hiến suốt nửa té ngã, hắn còn anh hùng cứu mỹ nhân đỡ ngươi đứng không? Tuyết Mạn, ngươi tin ta có bản lĩnh thông thiên chưa? Ngươi muốn giấu ta gặp gỡ tình lang là tuyệt đối không thể! Còn có, về sau nằm mơ coi chừng miệng của ngươi cho tốt, đừng làm cho ta nghe được ngươi muốn sống cùng Mạc Kỳ Diễn, muốn hắn mang ngươi đi!"

Mạc Kỳ Hàn dừng một chút, ác độc bổ sung thêm: "Không phải chỉ quản tốt miệng, là phải quản tốt lòng ngươi! Không có nam nhân nào có thể chịu được nữ nhân đứng núi này trông núi nọ! Ta muốn thể xác và tinh thần của ngươi đều hoàn toàn thuộc về ta, có nghe hay không?"

Lăng Tuyết Mạn mông lung, "Ngươi... ngươi nói cái gì? Ta nằm mơ? Ta nói nói mớ kêu Nhị Vương gia dẫn ta đi? Ách, trời ạ! Ta thật sự là mất trí rồi! Người ta có thể có thiếp, làm sao có thể dẫn ta đi? Thật là mất mặt!"

"Hừ! Hiểu được là tốt rồi!" Mạc Kỳ Hàn hừ lạnh.

"Haiz, không đúng! Ngươi giám thị ta sao? Vì sao biết rõ ràng như thế? Còn có, tình cảm của ta đối với Nhị Vương gia là ngưỡng mộ, đó là bởi vì hắn đã giúp ta, ta không phải người vong ân phụ nghĩa. Nhưng ta kêu hắn dẫn ta đi chỉ là nói bậy. Lăng Tuyết Mạn ta không làm nữ nhân phá hư gia đình người ta. Ngươi nổi điên đánh ta thì ngươi phải giải thích cho ta!" Lăng Tuyết Mạn nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

"Giải thích? Khuôn mặt tuần tú của Mạc Kỳ Hàn co quắp, "Bản công tử không cần giải thích cho người khác!"

"Cái gì?" Lăng Tuyết Mạn nghiêng rằng, "Được, ngươi không giải thích thì nói cho ta biết ngươi tên gì!"

"Không có khả năng! Đến đúng thời điểm, ngươi tự nhiên sẽ biết. Hiện tại ngươi cái gì cũng đừng nghĩ biết!"

"Ngươi! Ngươi xếp nội ứng bên cạnh ta?"

"Không thể trả lời!"

"Xuân Đường Thu Nguyệt biết ngươi không?"

"Không thể trả lời!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62

"Ta không tha thứ cho ngươi!"

Lăng Tuyết Mạn tức giận vô cùng, hô lên một câu, quay lưng, hơn nữa dùng sức kéo chân gấm trùm kín đầu đi ngủ.

"Ta có nói cần ngươi tha thứ sao?" Mạc Kỳ Hàn nhếch mày thật cao, tiện đà nói thêm một câu càng tức chết người: "Nữ nhân của ta, chỉ có ta có thể tha thứ các nàng hay không, cũng không phải các nàng tha thứ cho ta, bởi vì không ai dám chống đối ta giống ngươi như vậy. Đối với ngươi ta thật sự đã là phá lệ khai ân rồi!"

"Ta không thêm! Ngươi nghĩ ta là những nữ nhân ngu ngốc đó của ngươi? Nói cho ngươi biết ta Lăng Tuyết Mạn tuyệt không phải là các nữ nhân ngây ngốc vâng lời nơi này! Hừ! Nam nhân thói người bây giờ khi dễ ta. Một ngày nào đó ta sẽ đòi lại cả vốn lẫn lời! Đến lúc đó ngươi khóc lóc quý xuống cầu ta cũng không tha!" Lăng Tuyết Mạn cắn răng nghiêng lợi nói lời ác độc.

Mạc Kỳ Hàn hơi cười, gật đầu, "Được, bản công tử sẽ chờ ngươi thay đổi tình thế. Ngươi quả thật lợi hại hơn những nữ nhân khác của ta một chút!"

"Hừ hừ!" Lăng Tuyết Mạn khịt mũi, đột nhiên nghĩ tới điều gì, quay đầu lại, cười yêu mị, dịu dàng nói: "Nam nhân, ngươi tức giận ta qua lại cùng nam nhân khác, không phải là, ha ha, không phải là ngươi thật lòng thương yêu ta sao?"

"Sao? Ha ha, Lăng Tuyết Mạn ngươi nằm mơ hả? Bản công tử là người nào? Làm sao có thể đặt tâm ở trên thân một nữ nhân? Nếu nói thích, nữ nhân bản công tử thích cũng không chỉ có một mình ngươi! Yêu ngươi? Tuyệt không có nửa điểm khả năng!" Mạc Kỳ Hàn khẽ cười nhìn Lăng Tuyết Mạn, đùa cợt.

Dứt lời, trên khuôn mặt tuấn tú nặn ra một chút cười tà tứ, giọng: "Nhưng nếu ngươi có bản lĩnh mê hoặc nam nhân thì có thể!"

Thanh âm nhỏ dần, bàn tay to vén chăn chui vào, Lăng Tuyết Mạn chỉ còn kịp há miệng thở dốc liền bị chế ngự ở trong ngực Mạc Kỳ Hàn, giọng nói trầm thấp vang lên: "Nha đầu Tuyết Mạn, hiện tại có quen với việc ta muốn ngươi chưa?"

"Ngươi... ngươi không biết xấu hổ! Ngươi nếu không có cảm tình với ta, hơn nữa còn có nữ nhân khác, vậy tại sao còn phải muốn thân thể của ta? Ngươi coi ta như đồ chơi trong tay ngươi!" Lăng Tuyết Mạn giận đỏ mặt lên. Nam nhân thói đáng chết, nếu lời hắn nói đều là thật lòng, nàng thực là thất bại!

"Đồ chơi? Không có, Tuyết Mạn đừng hỏi ta quá nhiều vấn đề, ta trả lời không hết. Tóm lại ngươi nhận mệnh ban đêm hầu hạ ta đi!" Mạc Kỳ Hàn vươn đầu lưỡi đến trên môi đã khô máu, khẽ liếm lấy, giọng nói trầm hơn.

Lăng Tuyết Mạn hoàn toàn tức giận, tay dùng sức đẩy Mạc Kỳ Hàn ra, tức giận nói: "Dâm tặc đáng chết. Chờ ta có bản lĩnh, chuyện thứ nhất ta muốn làm là thiên ngươi! Ta cho ngươi hết cuồng ngạo tự đại khi dễ quả phụ!"

"Sao? Cái gì? Muốn thiên ta?" Mạc Kỳ Hàn ngăn ra, tiện đà tức giận không nhẹ, "Khụ khụ, nha đầu ngươi đến loại lời nói hồ thẹn này cũng có thể nói được? Ngươi đã gặp thái giám à? Ngươi biết phương pháp hoạn sao?"

"Ta đương nhiên chưa thấy qua" Nhưng Lăng Tuyết Mạn bỗng nhiên nhớ tới cái gì, kịp thời dừng lại, mấp máy môi.

Nàng suýt nữa nói ra lúc học đại học nàng có biết qua!

"Nhưng cái gì?" Mạc Kỳ Hàn lại hỏi tới.

"Khụ khụ, nhưng ta sẽ không ngại học hỏi kẻ dưới, đi tìm thái giám trong cung thỉnh giáo!" Lăng Tuyết Mạn cái khó ló cái khôn, sửa lại, vẫn không khỏi sợ run cả người.

Quả nhiên trên khuôn mặt tuấn tú của Mạc Kỳ Hàn, màu xanh màu trắng đan xen, răng nghiêng ken kết, "Lăng Tuyết Mạn, ngươi dám hoạn ta? Còn dám đến hỏi thái giám? Ngươi không muốn sống phải không? Có tin ta sẽ làm ngươi sinh con đến già hay không? Hành hạ ngươi đến chết hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63

Vừa nhắc tới con cái, Lăng Tuyết Mạn lập tức kinh hãi thay đổi sắc mặt, vội vàng nắm lấy cổ áo Mạc Kỳ Hàn: "Không cho ngươi muốn ta! Ngộ nhờ ta mang thai làm sao bây giờ?"

"Ta sẽ không để ngươi mang thai." Mạc Kỳ Hàn tự tin cười, tiện đà còn có tâm tình rảnh rỗi chế nhạo: "Nha đầu ngươi bây giờ mới nhớ việc này không phải đã muộn sao? Nếu không phải bản công tử thủ đoạn đủ cao minh, hai lần trước ngươi đã mang thai!"

"Ngươi, ngươi dâm tặc đáng chết! Cũng tại ngươi hại ta. Nếu ta có thai là phải vụng trộm xoá sạch. Cũng đúng là ông trời không để cho dâm tặc ngươi làm nhiều việc ác mà còn có con!"

Lăng Tuyết Mạn cắn răng nghiêng lợi nói xong, nghĩ đến mình bị cắn nát môi, lòng trả thù dâng lên, thỉnh thoảng phủ trên môi Mạc Kỳ Hàn, sau đó sẽ thừa dịp hắn mê mẩn là lúc mạnh mẽ cắn không chịu buông!

Con ngươi Mạc Kỳ Hàn căng thẳng, khuôn mặt tuấn tú biến thành màu đen. Nhưng hắn thông minh không có kéo ra Lăng Tuyết Mạn mà lặng lẽ duỗi ngón tay về phía nách Lăng Tuyết Mạn nhẹ gãi một cái. Lăng Tuyết Mạn sợ ngứa, nói lòng miệng kêu lên: "Không muốn, không muốn!"

"Còn dám cắn ta sao?" Mạc Kỳ Hàn trợn mắt nói.

"Không dám không dám." Lăng Tuyết Mạn sợ hãi liếm môi nhưng không cam lòng nói lầm bầm: "Dựa vào cái gì chỉ cho ngươi cắn ta mà không cho ta cắn lại?"

"Ta có nói không cho ngươi cắn lại sao? Ngươi nuốt giận không trôi, cắn cánh tay ta đi. Ngươi cắn nát môi của ta, bảo ta ngày mai làm sao đối mặt thù hạ? Mặt ta để chỗ nào?" Mạc Kỳ Hàn bực mình môi đau nói tiếp: "Nha đầu chết tiệt thật đúng là cắn nát môi ta!"

"Hả? Thủ hạ? Người còn có thủ hạ? Người là ăn cướp hả?" Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc mở to mắt, tiện đà đáp trả: "Vậy người nói mặt ta để ở đâu? Ta ngủ một giấc, môi rách, sáng mai nha hoàn hỏi ta nói như thế nào? Chẳng lẽ là Chu công nửa đêm đến đùa giỡn ta sao?"

Mạc Kỳ Hàn tròn trĩnh mặt, "Bản công tử có thủ hạ nhưng không phải là ăn cướp. Sáng mai nha hoàn hỏi người nói gặp ác mộng sợ hãi tự mình cắn nát."

"Lý do này thật gượng ép!" Lăng Tuyết Mạn tức đỏ mặt.

"Ha ha, hữu dụng là được. Người nói tùy tiện một câu sẽ không có người hỏi tiếp." Mạc Kỳ Hàn nẩy lên ý cười nhẹ, tà khí dần lên bên tai Lăng Tuyết Mạn, nhẹ thờ "Nha đầu yên tâm đi, ta sẽ không để cho người mang thai. Rất phiền toái, bởi vì bây giờ còn không phải lúc. Chờ thời cơ đến, mặc kệ người có nguyện ý hay không, người cũng phải sinh con nối dòng cho ta! Con của chúng ta sẽ là long phượng giữa biển người!"

"Người... người nói bậy bạ gì đó! Ta là Tứ Vương phi, ta làm sao có thể sinh con cho người? Ta thấy người là điên thật rồi! Hơn nữa là điên hoàn toàn!" Lăng Tuyết Mạn trừng mắt Mạc Kỳ Hàn, quay mặt bắt đầu nhắc nhở bản thân mình nên vì tương lai tính toán một chút. Tiếp tục như vậy nữa nàng sẽ bị người điên này đùa chết!

Mạc Kỳ Hàn cười cười, cũng không tranh cãi mà chỉ nói: "Nha đầu, chúng ta lãng phí thời gian quá nhiều rồi."

"Người... người lại muốn..." Lăng Tuyết Mạn bảo vệ ngực, mặt đỏ lên.

"Đó là đương nhiên!" Mạc Kỳ Hàn nhún mày, bàn tay to bắt đầu thuần thục cởi quần áo Lăng Tuyết Mạn. Miệng hắn không nói ra lời, là nha đầu đáng chết làm hại hắn nhìn dục vọng đã lâu. Đêm đó thật vất vả có nàng, kết quả chân nàng lại bị thương, làm hắn chỉ có thể nhẫn nhịn. Tối nay hắn tuyệt không thể lại bạc đãi mình!

Hưởng qua dáng người ngực nhỏ của Lăng Tuyết Mạn, Mạc Kỳ Hàn bị ai phát hiện hắn đối với hai trắc phi xinh đẹp động lòng người kia không dậy nổi hưng phấn!

Thế cho nên vừa đến đêm, trong đầu hắn suy nghĩ toàn là Lăng Tuyết Mạn. Muốn con người nàng, muốn thân thể của nàng, nghĩ đến nàng rõ ràng sợ hãi lại khiêu khích hắn, luôn cố giả bộ trấn định, hắn liền mỉm cười, tâm tình thoải mái.C

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64

CHƯƠNG 64

Nhưng mà không bao lâu trên trán Mạc Kỳ Hàn nổi gân đen! "Nha đầu người mặc hai cái yếm?"

"Ha ha!" Lăng Tuyết Mạn cười đắc ý, "Bồn tiểu thư đây dùng nó để phòng dâm tặc!"

"Là – sao?" Mạc Kỳ Hàn kéo dài giọng, khinh thường nói: "Bản công tử nếu nữ nhân cũng bắt không được, còn dám nói cái khác sao?"

Nói xong, hai cái yếm liền bay ra ngoài. Nhưng nhìn đến Lăng Tuyết Mạn còn mặc một bộ quần áo kỳ quái dưới cái yếm, Mạc Kỳ Hàn tròn tròn mắt, "Người... người... đây là cái gì?"

"Ha ha ha! Đụng không được đi? Đây là ta nghiên cứu một ngày mới làm được!" Lăng Tuyết Mạn càng thêm đắc ý. Nàng cũng không tin hắn có thể mở!

"A? Không tệ, nha đầu biết phòng thân. Về sau lúc ta không ở bên cạnh, người cứ mặc như vậy, miễn cho bị nam nhân khác khi dễ!" Mạc Kỳ Hàn gật đầu khen, nhưng lại mang theo một chút sầu lo, "Nha đầu, ta có thể sờ không tới ngực của người, nhưng nơi quan trọng là ở dưới đi?"

Nói xong bàn tay to lồi lõm lộ lộ, tiếp theo cười lên: "Ha ha, cũng mặc hai cái? Hữu dụng sao?" Lại xé hai cái quần ném xuống mặt đất. Lúc này thật sự nhún mày! "Người gọi cái này là quần áo gì? Sao trên dưới lại dính liền như thế này?"

"Người không phải nói vô dụng sao? Hi hi, cái này gọi là đồ liền, người muốn cởi bỏ, sợ là đến hừng đông cũng không xong! Ha ha."

"Cao hứng như vậy sao?" Mạc Kỳ Hàn nhún mày.

"Đương nhiên, nhìn đến bộ dáng dâm tặc cam chịu, ai không cao hứng?" Lăng Tuyết Mạn dong đưa đầu, tâm tình thoải mái cực kỳ.

Nhưng Mạc Kỳ Hàn lại bật cười, ngồi dậy bắt đầu cởi quần áo của mình. Lăng Tuyết Mạn hồ nghi nói: "Người làm gì?"

"Đương nhiên là muốn cùng người hoan ái!" Mạc Kỳ Hàn nhoèn miệng cười.

"Người... người không phải cởi quần áo của ta không được sao?" Lăng Tuyết Mạn cả lăm, đột nhiên có loại dự cảm không tốt.

Quả nhiên Mạc Kỳ Hàn đem quần áo bản thân mình tụt xuống, sau đó bàn tay to nhẹ nhàng từ trên bộ ngực nàng trượt xuống bụng, khoe miệng hiện ý cười, "Nha đầu, ai nói nhất định phải cởi bỏ quần áo mới có thể ăn được?"

"Không cởi thì người có thể làm thế nào?" Lăng Tuyết Mạn ngây ngốc.

"Ha ha!"

Mạc Kỳ Hàn khẽ cười, lần thứ hai mon trớn Lăng Tuyết Mạn. Khi lòng bàn tay ngưng tụ nội lực đi qua, vải dệt trên thân nàng toàn bộ rách ra rơi xuống.

Lăng Tuyết Mạn hoàn toàn hóa đá, giắt mình nhìn thân thể lồ lộ ra ngoài, môi ngo ngoáy, nghi ngờ nói "Đây là có chuyện gì? Quần áo của ta làm sao rách rồi?"

"Quần áo đương nhiên sẽ không tự rách, là ta dùng nội lực phá rách." Mạc Kỳ Hàn nhướng mày nhìn thân thể trơn bóng mềm mại, con người dần dần trở nên dục ngẫu, xoay người một cái áp chế nàng xuống, cười cười: "Nha đầu Tuyết Mạn, tin bản lĩnh của ta chưa? Người dùng chiêu này đối phó với nam nhân biết võ công là vô dụng."

"Ách? Người nói cái gì? Không đúng, người làm gì? Trúng thối, không cho chạm vào ta. Không được... a... a..."

Tất cả lời nói đều bị môi mòng bá đạo chặn mất. Chấn gấm phủ trên người, trong màn trướng ẩm áp, hai cổ thần mình cực nóng dây dưa cùng một chỗ. Nam nhân thờ gấp, nữ nhân yêu kiều, giương đầy ý xuân.

Lăng Tuyết Mạn cũng không biết hạ nhân ở Cúc Thủy Viên từ khi nàng vào ở đến nay liền bị quân gia an bài ra ở ngoài viện, chỉ chứa Xuân Đường Thu Nguyệt. Lại chỉ cần Mạc Kỳ Hàn đến, Cúc Thủy Viên nhìn như bình tĩnh này lập tức có vô số hắc y ám vệ, không ai có thể đến gần Cúc Thủy Viên nửa bước!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65

CHƯƠNG 65

Túc trực bên linh cửu bảy bảy bốn mươi chín ngày, sau đó là ngày Lăng Tuyết Mạn về thăm nhà.

Mà trước một đêm, trời lại mưa như trút nước. Tứ Vương phủ bị bao phủ trong mưa phùn, trên bầu trời đen kịt đan xen vài tia chớp, mắt không thể nhìn rõ cảnh quan bên ngoài.

Lăng Tuyết Mạn đứng ở trước cửa sổ, đôi mày thanh tú nhau lại.

Đêm mai có mưa lớn như vậy nữa hay không? Nếu sáng mai còn không ngừng, có phải không thể xuất phủ không?

Khẽ thờ dài, nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài, Lăng Tuyết Mạn quay đầu lại. Xuân Đường cùng Thu Nguyệt bưng nước ấm tiến vào, tươi cười nói: "Vương phi nô tì hầu hạ ngài rửa mặt đi!"

"Xuân Đường Thu Nguyệt, các người nói ngày mai nếu trời tiếp tục mưa ta có thể trở về Lăng gia không?" Lăng Tuyết Mạn hỏi thăm.

"Vương phi nếu mưa nhỏ hẳn là có thể. Nếu mưa lớn giống hiện tại, chỉ sợ không đi được." Thu Nguyệt cau mày nói.

"Vậy nếu không đi đến lúc nào mới có thể đi?" Lăng Tuyết Mạn lo lắng hỏi. Cuộc sống của nàng mỗi một ngày đều trôi qua trong lo lắng hãi hùng. Hiện tại ác ma ngày càng đến thường xuyên hơn, gần như hai ba ngày sẽ đến một lần. Nàng thật sợ sự việc bị bại lộ, bản thân mình sẽ bị hắn đùa chết!

Cho nên nàng muốn tìm cơ hội bỏ trốn. Nhưng rồi đi, nàng lại luyến tiếc Ly Hiên. Nhưng để nàng gánh vác thân phận Vương phi trên danh nghĩa vì Tứ Vương gia thù tiết, lại bị ép làm nữ nhân của nam nhân khác, khiến nàng mỗi ngày lúc thấp nhang cho Tứ Vương gia, trong lòng đều có bất an cùng áy náy. Thậm chí nàng nhiều lần mơ thấy Tứ Vương gia mặt trắng bệch chất vắn nàng, sợ đến nỗi giữa khuya tỉnh mộng.

"Vương phi ngài như thế nào? Đang suy nghĩ gì?"

Thanh âm thân thiết của Xuân Đường vang lên, Lăng Tuyết Mạn hoàn hồn ngượng ngừng cười cười, che dấu hoảng loạn, nói: "Không có gì."

"Vương phi ngài không vui sao?" Thu Nguyệt hỏi, nghĩ rằng Lăng Tuyết Mạn nhớ nhà, liền an ủi: "Vương phi ngài đừng có gấp. Nếu ngày mai không thể đi Lăng gia, lại chờ mấy tháng nữa sẽ đến tiết nguyên tiêu mừng năm mới. Lúc đó ngài cũng có thể về Lăng gia thăm Lăng đại nhân."

"Phải không? Vậy còn phải đợi thật lâu"

Lăng Tuyết nhìn ra ngoài cửa sổ, tâm tư hòa nhập vào cơn mưa to.

Cùng lúc này, ở trong Thẩm Trúc Hiên đặt ở phía tây Tứ Vương phủ, có hai nữ nhân đang mật đàm.

"Muội muội bỏ trí xong chưa?"

"Tỷ tỷ yên tâm đi! Chỉ cần có bạc là có người to gan lớn mật chịu bán mạng cho chúng ta!"

"Ha ha vậy cũng chỉ cần à ngày mai đi Lăng gia làm lễ lại mặt đi! Ta cũng không tin à còn mạng trở về Tứ Vương phủ để đối đầu với chúng ta!"

"Là tiểu Vương gia thích à. Chờ khi bị à làm hại mất mạng, nhìn xem nó còn muốn che chở à không!"

"Ha ha ha"

Mà đêm mưa tối lạnh này, trong kinh thành còn có một đôi con người u ám theo dõi kỹ Tứ Vương phi Lăng Tuyết Mạn, vì lễ lại mặt của nàng mà tính toán.

Mà hết thảy, Lăng Tuyết Mạn hồn nhiên đơn thuần không biết, chỉ tự mình giằng giằng giữa mâu thuẫn.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66

Cuối mùa thu, mưa đêm dần dần nhỏ giọt, phát ra tiếng vang nhỏ nhỏ ở trên song cửa sổ.

Tâm tư Lăng Tuyết Mạn nặng nề, ngủ không được, dựa vào đầu giường chờ đâm tặc đến.

Kỷ thực nàng không thể biết lúc nào hấn sẽ đến. Hấn quả thực là tới vô ảnh đi vô tung, nàng muốn nắm bắt hành tung của hấn, muốn biết hấn làm sao có thể không kinh động thủ vệ mà len vào. Đáng tiếc, mỗi lần chờ nàng mở to mắt thì hấn đều đã đứng ở bên giường hoặc là nằm bên cạnh nàng.

Xuân Đường cùng Thu Nguyệt sớm đã bị Lăng Tuyết Mạn phái đi ra. Nàng sợ bọn họ thấy mà bị nam nhân kia giết người diệt khẩu, cho nên hiện tại nàng chỉ vênh tai cẩn thận lắng nghe động tĩnh, thậm chí đang ngồi, một lát sau nhin không được, chân trần đi xuống giường, nhẹ nhàng đến bên cạnh bình phong thò đầu ra lặng lẽ nhìn cửa sổ.

Gian ngoài không có chút đèn, nhưng bên trong có ánh nến chiếu rọi, cho dù không thể thấy rõ bộ dáng đâm tặc, ít nhất lúc hấn vừa tới nàng cũng có thể thấy đại khái.

Đáng tiếc, Lăng Tuyết Mạn vĩnh viễn không phải là đối thủ của Mạc Kỳ Hàn.

Nàng tập trung hơn nửa ngày, cổ đã mỏi cứng ngắt, vừa xoay cổ thư giãn một chút thì vách tường nhẹ nhàng di động. Một chút ánh sáng chiếu lại, đôi mắt sâu của Mạc Kỳ Hàn phút chốc căng thẳng, môi mỏng cười thâm sâu, một viên ám khí từ trong tay bay về phía bình phong!

Lăng Tuyết Mạn chỉ cảm thấy trên đỉnh đầu có một cái gì đó bay vào tới, ngã ngồi xuống đất. Bình phong hơi động một chút, sau đó vẫn đứng như cũ giống như không có chuyện gì, nhưng nền đất trên bàn đột nhiên tắt!

Thân mình cao lớn đi ra, từ trên cao nhìn xuống Lăng Tuyết Mạn, khoe miệng giơ lên khinh bỉ treu tức, "Sao giờ này không ngủ, ngồi trên đất làm gì?"

"Ta... ta... ta đang đợi người..." Lăng Tuyết Mạn lắp bắp trả lời.

Rình coi thất bại, nàng lại một lần nữa cảm giác mình rất ngốc!

Một bàn tay to đưa đến trước mặt, Lăng Tuyết Mạn ngẩn ra, ngược mắt, Mạc Kỳ Hàn thờ dài, ôn nhu nói: "Đứng lên, trên đất lạnh."

Đáy mắt Lăng Tuyết Mạn đột nhiên chát chát, mấp máy môi, để tay vào trong bàn tay Mạc Kỳ Hàn, để hấn đỡ nàng đứng lên, lại cùng nhau đi đến giường, ngồi xuống.

Mạc Kỳ Hàn ôm nàng vào lòng, nhẹ giọng nói: "Nàng ở đây chờ ta là để nhìn lên ta vào bằng cách nào sao? Đừng phí công sức cho việc này. Ban ngày nàng chỉ cần kiếm gì đó giải trí, thiếu cái gì thì cứ việc sai quân gia đi mua, buổi tối ngoan ngoãn chờ ta là tốt rồi. Ta không biết khi nào thì đến, chính là lúc đến đây, chỉ nghe hơi thở sẽ biết nàng đang ở đâu, là ngủ thật hay là giả bộ ngủ. Đừng phí tâm tư nữa, về sau nàng tự nhiên sẽ biết."

"Vậy người nói cho ta tên của người đi. Chẳng lẽ người hi vọng ta gọi người là đâm tặc mãi sao?" Lăng Tuyết Mạn hỏi thật vô lực.

"Ách, nàng tùy tiện kêu tên gì cũng được, chỉ cần không kêu đâm tặc là tốt rồi." Mạc Kỳ Hàn rút rút môi nói.

"Ta chắc nên gọi người tình nhân đi!" Lăng Tuyết Mạn giận trừng mắt.

Mạc Kỳ Hàn đầu tiên là ngẩn người, sau đó cười khê lên: "Ha ha, tốt, tên gọi này so với đâm tặc dễ nghe hơn, ít nhất nói rõ không phải ta bắt buộc nàng, là nàng tự nguyện ở cùng ta."

"A! Không đúng, ta nói sai, không gọi tình nhân, mà gọi phạm nhân!" Lăng Tuyết Mạn kịp phản ứng, vội vron tay che miệng Mạc Kỳ Hàn, trách móc.

Mạc Kỳ Hàn bật cười, nắm tay nhỏ bé của nàng đặt ở bên miệng hôn một cái nói: "Nha đầu đừng sửa lại, hãy kêu Tình nhân đi. Ta thích cách gọi này."

"Người thích cái rắm! Ta không thích!" Lăng Tuyết Mạn tức đỏ mặt.

"Ha ha, cứ quyết định như vậy. Xuất giá tòng phu, nàng phải nghe lời ta." Mạc Kỳ Hàn cười trầm thấp, hôn lên đôi môi đỏ mọng mềm mại của Lăng Tuyết Mạn.

Nhưng ngay sau đó hấn lại bị người nào đó dùng sức đẩy ra. Lăng Tuyết Mạn thờ gập, gầm nhẹ: "Đây là phòng của Vương gia tướng công ta. Người không chỉ ở nơi này chiếm lấy ta, còn dám nói ta là cái gì xuất giá tòng phu. Ta chính là muốn tòng cũng là phải tòng tướng công, ta tòng người cái rắm! Lại nói Lăng Tuyết Mạn ta không phải là tiểu nữ từ giáo điều ở nơi này. Cái gì tam tòng tứ đức với ta mà nói, không tồn tại!"

Đỉnh đầu bay tới vô số quả đen, nhuộm đen khuôn mặt tuần tú của Mạc Kỳ Hàn, ho khan hai tiếng mới nói: "Tuyết Mạn, không phải nàng không muốn thủ tiết cho Tứ Vương gia sao? Không phải nàng mắng hấn là hỗn đản sắp chết còn lại nàng sao? Sao nàng còn sinh ra tình cảm với vong phu?"

"Không cần người lo! Tóm lại nếu hấn không chết, sẽ là một nam nhân thật tuần mỹ, ít nhất đẹp trai hơn người nhiều!" Lăng Tuyết Mạn cười lạnh.

"Khụ khụ!"

Mạc Kỳ Hàn đen mặt, khuôn mặt tuần tú căng thẳng. Lâm Mộng Thanh đáng chết! Dịch dung cho người chết lại đẹp trai hơn hấn sao. Lần tới gặp tiểu tử kia, thế nào cũng phải đánh hấn một trận mới được!

Bất quá Mạc Kỳ Hàn lại trừng mắt, "Nàng cũng chưa gặp qua dung mạo của ta, làm sao biết ta không đẹp bằng nam nhân của nàng?"

"Ha ha, đó là trực giác của nữ nhân! Có bản lĩnh người cho ta xem mặt của người coi." Lăng Tuyết Mạn khiêu khích.

"Phải không? Nha đầu, khích tướng đối với ta là vô dụng. Được rồi, xưng hô quyết định như vậy rồi, nàng đừng nghĩ sửa."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67

Một đêm bị ép buộc triền miên, Lăng Tuyết Mạn cực kỳ mệt mỏi, xương cốt tan tác, đến lật người cũng không nổi. Mà nàng ngủ say, không biết Mạc Kỳ Hàn rời đi khi nào.

Bởi vì quá mệt mỏi nên ngủ thẳng căng đến khi Mạc Ly Hiền tìm tới. Xuân Đường cùng Thu Nguyệt vào phòng đem quần áo hỗn độn dưới đất thu dọn lại, lấy ra bộ đồ mới cho Lăng

Tuyết Mạn, mới ghé vào bên giường khẽ gọi: "Vương phi, thời gian không còn sớm, tiểu Vương gia đã tới!"

"Ừ."

Lăng Tuyết Mạn than thở một tiếng, chậm rãi mở mắt ra, lười nhác nhìn hai người trước mắt, trong chốc lát đột nhiên thanh tỉnh, kêu lớn một tiếng, tiếp theo cả lăm: "Các người... các người làm sao vào được? Không phải ta đã nói rồi sao, buổi sáng ta chưa gọi các người, các người không được vào..."

Lăng Tuyết Mạn vừa nói vừa kéo chăn thật cao đến miệng, nàng không thể cho nha hoàn thấy dấu hôn đầy người nàng cùng dấu vết sau khi hoan ái!

Hai nha hoàn xấu hổ không thôi "Vâng, chủ tử đã dặn, nhưng hôm nay..."

Thu Nguyệt háng giọng một cái nói nhỏ: "Vương phi thứ tội! Mưa đã tạnh, thời gian ăn sáng đã trễ, tiểu Vương gia đến tìm ngài, chúng nô tì không dám chậm trễ."

Mưa đã tạnh, Lăng Tuyết Mạn nhìn ra ngoài cửa sổ, chăn rút xuống một chút, chợt dạ che cổ, không được tự nhiên nói: "Nói tiểu Vương gia chờ ta ở nhà ăn, ta muốn tắm rửa, các người chuẩn bị đi."

"Vâng, Vương phi!"

Hai nha hoàn gật đầu, lui ra.

Lăng Tuyết Mạn quần bách, hai gò má đỏ bừng, quần mình vào trong chăn, thờ cũng không dám thờ mạnh.

Âm thầm trách móc, dâm tặc quả nhiên là khi dễ nàng. Ban đầu là vừa xong liền đi, hiện tại ngày càng nghiêm trọng, kích tình trôi qua còn ôm nàng ngủ thẳng tới trời sáng mới đi, làm hại thân kinh nàng bị căng thẳng suốt buổi tối, đương nhiên là nghỉ ngơi không xong, cũng đương nhiên rời giường muộn!

Dâm tặc đáng chết, dâm tặc trời đánh!

Lăng Tuyết Mạn oán hận mắng, cắn chặt chăn, hơi ngửi thấy mùi trong chăn mà nàng rất quen thuộc, là mùi đàn hương trên người dâm tặc. Hừ! Nàng là một nữ nhân cũng chưa dùng hương phấn, đại nam nhân như hắn lại dùng à.

Đang lúc trách móc háng say, Xuân Đường cùng Thu Nguyệt mang bồn tắm vào: "Vương phi, có thể tắm rửa!"

"Được, các người đi ra ngoài đi."

"Nô tì cáo lui!"

Tắm rửa xong, trên người nhẹ nhàng khoan khoái, tâm tình Lăng Tuyết Mạn cũng tăng vọt.

Mạc Ly Hiền ngồi ở bên cạnh nhìn Lăng Tuyết Mạn dùng đồ ăn sáng, khuôn mặt nhỏ nhắn luôn luôn tràn đầy tươi cười.

"Ly Hiền con thật sự một chút cũng không ăn sao?" Lăng Tuyết Mạn vừa cắn chân gà vừa nói.

"Mẫu thân con ăn no rồi, ngài từ từ ăn đi."

"Ừ."

Lăng Tuyết Mạn ăn uống no đủ, lau miệng xong khoai trá cười nói: "Ly Hiền, con thật sự cùng đi với ta tới Lăng gia sao?"

"Đúng vậy, phụ vương không còn, theo lễ nghĩa, con nên cùng mẫu thân đi về thăm Lăng đại nhân! Quân gia đã chuẩn bị xong lễ vật, chúng ta đi thôi. Buổi chiều còn phải sớm trở về vì buổi tối có thể trời mưa." Mạc Ly Hiền gật gật đầu nói.

"Được, xuất phát!"

Tâm tình Lăng Tuyết Mạn thoải mái hơn. Nàng có trở về Lăng gia hay không không sao cả. Nhưng có thể mượn cơ hội này để đi dạo phố đó. Huống chi nếu Lăng Bắc Nguyên hung dữ với nàng, có Mạc Ly Hiền ở bên cạnh, hừ hừ, xem ai còn dám hó to gọi nhỏ với nàng!

Lúc đến cổng lớn Tử Vương phủ, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lăng Tuyết Mạn co quắp. Nàng chỉ là một quả phụ, lẻ lại mặt cần phở trương làm lớn như vậy sao?

Một chiếc xe ngựa xa hoa có tám đôi đao thị vệ hộ tống, hai nha hoàn Xuân Đường Thu Nguyệt, còn thêm cả quân gia!

"Vương phi, mời lên xe ngựa!"

Quân gia cung kính chấp tay, Mạc Ly Hiền lên xe ngựa trước, sau đó đỡ Lăng Tuyết Mạn đi lên. Xe ngựa chạy, Lăng Tuyết Mạn kích động ngó ra ngoài thăm dò. Trên đường người người qua lại, các cửa hàng san sát, giọng nói ồn ào vang bên tai không dứt, hâm mộ nói: "Ly Hiền, ta rất muốn đi dạo!"

"Mẫu thân, nếu ngài muốn dạo, chúng ta buổi chiều đi sớm, từ Lăng phủ xuất phát, ngồi một đoạn đường xe ngựa, lại đi bộ một đoạn." Mạc Ly Hiền nói.

"Ha ha, được."

Lăng Tuyết Mạn thuận miệng đáp ứng, tiếp tục nhìn ngó bên ngoài. Bỗng nhiên một thân ảnh có chút quen thuộc đập vào mắt. Lăng Tuyết Mạn dụi dụi mắt nhìn kỹ. Đúng vậy, đứng ở tiệm đồ cô không phải là Thất Vương gia Mạc Kỳ Dục sao?

"Hi hi, Ly Hiền con mau nhìn xem, Thất thúc con ở đằng kia kia!"

Mạc Ly Hiền nghe vậy, vội thò đầu ra xem, ánh mắt sáng lên, nói: "Mẫu thân, con đi xuống thỉnh an Thất thúc một chút!"

"Quân gia, dừng xe!"

Quân gia nghỉ hoặc ngừng lại, xuống xe ngựa, mở cửa xe xin chỉ thị: "Tiểu Vương gia có gì phân phó?"

"Các người ở chỗ này chờ ta đi gặp Thất thúc!"

Mạc Ly Hiền nói xong liền bước xuống xe ngựa, đi đến chỗ Mạc Kỳ Dục.

Lăng Tuyết Mạn hứng thú dạt dào tiếp tục nhìn ra ngoài xe, chỉ thấy Mạc Kỳ Dục cầm trong tay một cây quạt, biểu tình thật kích động.

Lần này kích thích Lăng Tuyết Mạn tò mò, nàng không nói hai lời liền đi xuống xe ngựa, xách váy hướng mục tiêu chạy đi.

"Vương phi ngài đi đâu?"

Quần gia cùng Xuân Đường Thu Nguyệt phía sau gấp gáp kêu to, Lăng Tuyết Mạn vừa chạy vừa quay đầu xua tay: "Chớ đi theo, ta đi tìm Ly Hiền!"

Kết quả bi thảm, Lăng Tuyết Mạn quay đầu không nhìn đường, cái gậy đụng phải một nam nhân! Lực va chạm mạnh khiến cho nàng mất thăng bằng, ngã ngồi trên mặt đất!

"Má ơi!"

Lăng Tuyết Mạn thê lương hô lên, xoa cái gậy, hung ác trừng mắt tên nam nhân đáng chết nào đó!

Nhưng vừa trừng mắt nhìn, Lăng Tuyết Mạn muốn hét lên. Thoạt nhìn soái ca cầm y ngọc dải, ngọc thụ lâm phong nhưng lại ôm ấp một con heo trắng ngồi xổm trước người nàng!

"Ngươi... ngươi... ngươi là nam nhân, ôm heo làm gì?" Lăng Tuyết Mạn chống hai tay trên mặt đất, vừa nói vừa không ngừng lui về phía sau.

Nghe vậy nam nhân thanh đậm như nước nhấp nhệ môi mỏng, rất không vui nói: "Nam nhân ôm heo thì sao?"

Tình cảnh của Lăng Tuyết Mạn làm quần gia cùng Xuân Đường Thu Nguyệt lập tức gian nan xuyên qua đám người để chạy tới, mà bên kia Mạc Ly Hiền cùng Mạc Kỳ Dục đang chăm chú nghiên cứu cây quạt có chất liệu đặc thù, nhất thời không phát hiện.

Lăng Tuyết Mạn thấy một ít dân chúng vây quanh trước mặt, mà con heo trắng đang cố lùi đến trước người nàng, sợ quá nàng theo bản năng một cước đá con sắc heo!

Ai ngờ nam nhân xinh đẹp yêu heo kia vội vàng bắt được chân Lăng Tuyết Mạn, khiến cho Lăng Tuyết Mạn ngã mình nằm xuống mặt đất!

"A -"

Cái gậy Lăng Tuyết Mạn đụng đất, miệng kinh hô một tiếng, hung hăng mắng: "Nam nhân đáng chết này! Ngươi nắm chân ta làm gì?"

"Cô... cô nương, thực xin lỗi. Tình thế cấp bách, tại hạ nhất thời lỡ tay!" Nam nhân kia thất kinh nói, áy náy, một tay đem con heo kẹp ở bên hông, một tay muốn đỡ Lăng Tuyết Mạn đứng lên. Nhưng bàn tay vươn ra, lại sợ nam nữ thụ thụ bất thân liền xấu hổ, đỡ cũng không phải, không đỡ cũng không phải, bộ dáng quần bách cực kỳ!

Mà khéo là ngay lúc này, đột nhiên một tiếng nói mềm nhẹ dễ nghe vang lên -

"Đại ca đang làm gì đó?"

Dân chúng vây xem theo tiếng nói nhìn lại, nhường ra một lối đi cho một vị nữ tử chừng mười bảy mười tám tuổi nhẹ nhàng bước sen đi đến!

Một chiếc váy lụa hồng ôm sát người, dùng tơ vàng cột thành một cái nơ con bướm to to, tóc mai buông xuống, cài một cái trâm phượng, dung mạo mỹ lệ, thanh nhã, cao quý.

"Tiểu muội!"

Nam nhân như nhìn đến cứu tinh, hai tròng mắt sáng bừng.

Nữ tử gần đỡ liếc mắt, sau đó một bàn tay mềm đưa tới trước mặt Lăng Tuyết Mạn, mỉm cười mang theo xin lỗi: "Cô nương, đại ca của ta làm nàng sợ rồi. Thực xin lỗi. Để ta đỡ nàng đứng lên!"

Lăng Tuyết Mạn ngẩn ra, đưa tay, thuận thế đứng lên, tay phui phui bụi dính trên quần áo. Cảm thấy có hảo cảm với nữ tử mới đến này, hoạt bát chớp chớp mắt liếc xéo soái ca, khẩu khí vẫn không tốt, nói: "Haiz, nam nhân bộ dạng xinh đẹp có thể cho người nhìn cảnh đẹp ý vui. Nhưng nếu ôm một con heo đi loạn trên đường, đoán chừng là nữ nhân bình thường đều sẽ nhượng bộ lui binh với ngươi! Ngươi nói đây không phải là cái gì..."

"Cô nương nói chuyện khách khí một chút không được sao? Tại hạ đắc tội gì với cô nương, là bản thân cô nương tự đụng tới, té ngã, còn muốn mưu hại Tiểu Bạch, tại hạ có thể không phòng vệ sao?" Nam nhân cúi kính nể giận quát.

Lăng Tuyết Mạn nghe vậy, tao nhã vốn ít, khí chất lại hoàn toàn không có, cắn răng nghiêng lợi rống lại: "Ngươi không thấy con sắc heo của ngươi muốn chạy tới gần ta sao? Ta đá nó coi như nhẹ rồi, nếu chọc giận ta, ta giết con heo của ngươi ăn thịt luôn!"

"Haiz, cô nương đại ca của ta..."

Nữ tử vội vàng giải thích, còn chưa nói xong, Lăng Tuyết Mạn liền trách móc: "Đại ca nàng đầu óc có bệnh sao, nuôi heo làm thú cưng à, vậy sao không nuôi một con hồ ly đi."

"Này! Nữ nhân, miệng của ngươi là rắn độc sao? Đừng cho là Liễu Thiếu Bạch ta không đánh nữ nhân nghe!" Nam nhân tức muốn bốc khói, tròng mắt ác độc nhìn tiểu nữ nhân kiêu ngạo chỉ cao tới ngực hắn!

"Thì ra ngươi không phải là nam nhân mà chỉ là tiểu nhân, muốn khi dễ nữ nhân, ghê tởm!" Lăng Tuyết Mạn trợn mắt lên, hai tay chống nạnh, quát không chút e ngại.

Nàng không phải là không sợ, nàng biết Ly Hiền ở gần đây. Nếu nam nhân này thực có can đảm đánh nàng, nàng liền lớn tiếng hô cứu mạng!

Kết quả ngay sau đó Liễu Thiếu Bạch tức giận, khuôn mặt tuần tú xanh đi, thật sự giương tay lên. Nàng kia ngăn cản, mà Lăng Tuyết Mạn biến sắc hắng giọng hô một tiếng: "A! Cứu mạng!" liền nhanh chân bỏ chạy!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68

Dân chúng vây xem quá nhiều, cản trở đường sống của Lăng Tuyết Mạn. Mới chạy hai bước khuỷu tay đã bị Liễu Thiểu Bạch bắt lấy!

"Muốn chạy? Người không phải rất có can đảm sao?"

Liễu Thiểu Bạch cười âm hiểm, cố ý đem tiểu bạch heo trong lòng đưa đến gần mặt Lăng Tuyết Mạn!

"A a a, các người rút xa một chút cho ta!" Dáng vẻ kiêu ngạo bệ vệ của Lăng Tuyết Mạn suy giảm, kêu thảm, thân dõn về sau, bàn tay vung loạn ở trước miệng heo, sợ miệng heo ghé tòm kia thật sự đụng lên mặt nàng.

A... A... Nếu nàng bị heo hôn, thế nào cũng phải kêu dâm tặc giết con heo này! Cùng với tên nam nhân họ Liễu!

"Đại ca đừng dọa người ta, nhanh buông tay!" Liễu tiểu muội cau mày kéo Liễu Thiểu Bạch.

"Đứng đứng đứng, người không buông tay, ta liền kêu con ta lại đây!" Lăng Tuyết Mạn vội lấy Mạc Ly Hiên ra hù dọa.

Nghe vậy, Liễu Thiểu Bạch đầu tiên là sợ run hai giây, sau đó cười lên ha ha!

"Người... người cười cái gì? Đầu óc bị nước vào sao?" Lăng Tuyết Mạn giận quá thành thẹn quát.

Dân chúng vây xem phấn khích, người người hứng thú không giảm mở to hai mắt giống như xem diễn, thậm chí không biết nam nhân đáng chết nào kêu một tiếng "Hay!", những người khác vỗ tay ào ào.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lăng Tuyết Mạn co quắp, Liễu Thiểu Bạch cùng Liễu tiểu muội cũng vậy!

Ba người nhất trí trừng mắt, nhưng không người nào để ý lửa giận của bọn họ, ngược lại càng vỗ tay nhiệt liệt!

Lăng Tuyết Mạn không còn gì để nói, mắt lại trừng hướng bàn tay đang giữ khuỷu tay nàng, nuốt nước miếng nói: "Ta cảnh cáo tiểu nhân ôm heo nhà người một lần cuối, người rút cuộc buông tay không?"

Liễu Thiểu Bạch choáng váng suýt không thở nổi, suy nghĩ hần một đời anh mình lại bị một nữ nhân không biết từ đâu xuất hiện, trước mặt nhiều người như vậy nhiều lần gọi hần là tiểu nhân. Sợ là không tới ngày mai, cả kinh thành này liền biết danh Liễu đại công tử của hần!

"Nữ nhân! Nếu người thu hồi xưng hô đáng chết này, bản công tử liền suy xét tha người!"

Là sĩ có thể nhẫn nhưng không thể nhục!

Lăng Tuyết Mạn ngây ngô cười một tiếng, cuối cùng nói: "Lời nói ra như hắt nước đi, thu hồi là không có khả năng. Hơn nữa ta thật sự nghĩ rằng người là tiểu nhân ôm heo!"

"Người lặp lại lần nữa!" Mắt Liễu Thiểu Bạch lộ ra hung quang!

"Khụ khụ, ta... ta kêu người đó!" Lăng Tuyết Mạn run một cái, trong đầu nhảy ra bốn chữ "giết người diệt khẩu", vội hô xé cổ họng: "Ly Hiên"

Quần gia cùng Xuân Đường Thu Nguyệt không thể chen vào đám người, vừa nghe thấy tiếng kêu, tình huống khẩn cấp, quần gia rống một tiếng mang mười phần giận dữ: "Tất cả rút ra!" Dân chúng thế này mới có chút e ngại nhường đường cho ba người này chen lấn tiến vào.

"Vương phi!"

Ba người vừa thấy Lăng Tuyết Mạn bị Liễu Thiểu Bạch khống chế đều kinh hãi thốt lên.

Mà một tiếng Vương phi này làm Liễu Thiểu Bạch kinh ngạc trừng mắt. Sắc mặt Liễu tiểu muội cũng khê biến. Dân chúng càng tái mặt ào ào lui về phía sau.

Xuân Đường Thu Nguyệt vừa sai bước, mỗi người tung một chương bỏ về phía Liễu Thiểu Bạch. Liễu Thiểu Bạch phản ứng kịp, thân mình lui về phía sau, buông Lăng Tuyết Mạn ra!

Hai nha hoàn khẩn trương đỡ Lăng Tuyết Mạn, lo lắng nói: "Vương phi ngài thế nào?"

"Ta không sao, chính là tiểu nhân ôm heo này khi dễ ta!" Lăng Tuyết Mạn xoa khuỷu tay, đồng thời chỉ Liễu Thiểu Bạch, tức giận nói.

Quần gia xem Lăng Tuyết Mạn không có chuyện gì, mới dời ánh mắt hướng Liễu Thiểu Bạch cùng nữ tử áo hồng Liễu tiểu muội bên cạnh hần. Khi ánh mắt nhìn đến Liễu tiểu muội, con người phút chốc căng thẳng, ánh mắt lóe ra, chậm rãi bước tới, mặt không chút thay đổi, chấp tay nói: "Thì ra là Liễu đại công tử cùng Ngô Đồng tiểu thư! Nô tài ra mắt!"

Liễu Thiểu Bạch tất nhiên là biết quần gia Tứ Vương phi, khê vuốt cằm, ánh mắt lại lướt qua quần gia nhìn về phía Lăng Tuyết Mạn. Về mặt không kiềm chế được, có chút phức tạp híp híp mắt.

Trên mặt quần gia lạnh lùng không thay đổi, ngừng lại một chút, nghiêng người nhìn qua Lăng Tuyết Mạn, nói tiếp: "Đây là Vương phi nhà ta. Liễu đại công tử mạo phạm như thế, có nên xin lỗi hay không?"

Vương phi?

Tìm Liễu Ngô Đồng đập loạn nhìn Lăng Tuyết Mạn, trong đôi mắt đột nhiên rơi xuống một giọt lệ đau thương, cái miệng nhỏ nhắn thì thào: "Vương phi của Hàn ca ca là nàng..."

Quần run nhẹ một cái, ánh mắt nhìn về phía Liễu Ngô Đồng, muốn nói lại thôi. Cuối cùng không nói gì.

Một tay Liễu Thiểu Bạch khoát lên trên vai Liễu Ngô Đồng, nói khẽ: "Tiểu muội đừng như vậy."

Lăng Tuyết Mạn có chút mê mang, bước đến gần Liễu Ngô Đồng, lúng ta lúng túng hỏi: "Liễu tiểu thư tại sao khóc?"

"Vương phi! Thời gian không còn sớm, nô tài hầu hạ ngài lên xe ngựa đi!" Quân gia nhàn nhạt liếc qua Liễu Ngô Đồng, cung kính nói.

"Ách. Được. Haiz, không đúng nha, nam nhân này khi dễ ta!" Lăng Tuyết Mạn gật đầu, lại nhớ lại chuyện đáng giận vừa rồi, thờ phỉ phò nói.

Mà Lăng Tuyết Mạn vừa dứt lời, Mạc Ly Hiền cùng Mạc Kỳ Dục rốt cục vì náo nhiệt bên này mà đến. Hai người gần như đồng thời thốt ra -

"Tứ tẩu"

"Mẫu thân"

"Ly Hiền!" Lăng Tuyết Mạn vui mừng quay đầu, như thân nhân xa cách lâu ngày mới gặp, chạy lên ôm Mạc Ly Hiền, ngay sau đó, về mặt đưa đám nói: "Ly Hiền, mẫu thân bị khi dễ!"

"Cái gì?"

Một tiếng này lại đồng thời đến từ miệng Mạc Ly Hiền cùng Mạc Kỳ Dục!

Mà quân gia cùng Xuân Đường Thu Nguyệt nhìn thấy Mạc Kỳ Dục đã vội quỳ xuống hành lễ: "Nô tài khấu kiến Thất Vương gia!"

"Đứng lên đi!"

"Tạ Thất Vương gia!"

Liễu Thiếu Bạch kinh ngạc nhìn Lăng Tuyết Mạn cùng Mạc Ly Hiền, thăm than, thì ra tiểu nữ nhân kiêu ngạo này thật là có con a! dựa vào thân phận của nàng, đích xác có thể kiêu ngạo!

Đặt Tiểu Bạch trong lòng xuống, tiến lên hai bước, quỳ gối nói: "Thiếu bạch bái kiến Thất Vương gia! Bái kiến tiểu Vương gia cùng Vương phi!"

Liễu Ngô Đồng lặng lẽ lau lệ, nhẹ nhàng bước sen, hơi hơi quỳ xuống nói: "Ngô Đồng bái kiến Thất Vương gia cùng tiểu Vương gia! Bái kiến Vương phi!"

"Thì ra huynh muội Liễu gia cũng ở nơi đây à. Mau mau đứng lên! Ha ha, vừa rồi dân chúng vây quanh nơi này là nhìn náo nhiệt của các người sao" Mạc Kỳ Dục khẽ cười nói.

Lời nói mới ngừng, Lăng Tuyết Mạn lại đen mặt bước lên trước mặt Mạc Kỳ Dục, hung thần ác sát nói: "Thì ra người quen biết nam nhân này a! Hừ!"

"Tứ tẩu, đã xảy ra chuyện gì? Tẩu hung dữ với ta làm cái gì? Ta lại không chọc tẩu!" Mạc Kỳ Dục mờ mịt buồn bực nói.

Lăng Tuyết Mạn chán nản, từ đầu tới đuôi miêu tả một lần. Nghe xong mấy người ở đây thổn thức không thôi. Liễu Thiếu Bạch dờ khóc dờ cười mắt tròn trắng, Liễu Ngô Đồng thất hồn lạc phách lẳng lặng đứng ở một bên không nói được một lời, ánh mắt ngừng ở trên mặt Lăng Tuyết Mạn.

"Khụ khụ, Liễu đại công tử, Tứ tẩu ta nơi này có chút vấn đề, người xin lỗi nàng được không? Hôm nay sợ là nàng không chịu buông tha người!" Mạc Kỳ Dục giống như nghiêm trang nói, ngôn ngữ phải chỉ hướng đầu của hắn. Đấy mắt Liễu Thiếu Bạch mang ý cười không tốt.

Lời vừa nói ra, Lăng Tuyết Mạn giận gần như ngất lịm, hung hăng đập một cước, "Mạc Kỳ Dục! Người kêu ta là Tứ tẩu, mà lại dám nói ta như vậy!"

Nghe hết thảm một tiếng như thế, Lăng Tuyết Mạn chẳng những không có lập tức dời chân, còn dùng lực day hai cái móng vuốt ý lui chân, hừ cái mũi nói: "Người còn biết ta là Tứ tẩu người à, dám nói đầu óc ta có vấn đề, ta đập chân người sưng luôn!"

"Khụ khụ! Hung hãn thật!" Liễu Thiếu Bạch khiếp sợ, tròn mắt suốt nửa rơi xuống, sau đó dùng lực nuốt nước miếng, yết hầu lẫn lộn, "Thiếu Bạch có mắt không trông, không có nhận ra Tứ Vương phi, xin nhận lỗi a!"

Lời này càng làm Lăng Tuyết Mạn tức giận, hắn nói gần nói xa chẳng qua là nói nàng là hung hãn!

Hơn nữa Mạc Kỳ Dục mới vừa rồi còn kêu thảm, hắn nghe xong Liễu Thiếu Bạch nói, lại cười lên ha ha!

Lăng Tuyết Mạn càng giận, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, cắn răng nghiêng lợi nhìn con heo: "Ly Hiền, buổi tối mẫu thân muốn ăn thịt heo! Liền ăn con heo này đi!"

"Khụ khụ!"

Mạc Kỳ Dục bị sặc ho khan, gương mặt đồng tình nhìn Liễu Thiếu Bạch.

Liễu Thiếu Bạch phản ứng mãnh liệt, nhảy ra hai chữ: "Không được!"

"Liễu công tử, heo của người dọa mẫu thân của ta!" Mạc Ly Hiền cười hi hi nhìn Liễu Thiếu Bạch, đồng tử trong suốt ngây thơ vô tội.

Liễu Thiếu Bạch hơi xoay người toét miệng cười: "Tiểu Vương gia, ta đã xin lỗi Tứ Vương phi, huống chi là ngài ấy đụng phải ta mới té ngã."

"Nhưng mẫu thân của ta là nữ nhân, nam nhân nên nhường cho nữ nhân. Liễu công tử là nam nhân sao?" Mạc Ly Hiền tươi cười không giảm, miệng nói chuyện thật non nớt nhưng lại làm Liễu Thiếu Bạch cùng Mạc Kỳ Dục giật mình kinh ngạc.

Liễu Thiếu Bạch nhất thời bị sặc, nhìn Mạc Ly Hiền, lại nhìn Lăng Tuyết Mạn, lại nhìn Mạc Kỳ Dục, ánh mắt tràn đầy nghi vấn.

Mạc Kỳ Dục ngớ ra vài giây, sau đó nhẹ nhõu mày nói: "Hiền nhi, đây là đại công tử của Liễu Thái Phó. Không thể quá mức!"

"Thất thúc, Hiền nhi có nói lời nào? Thất thúc là nam nhân cũng nên nhường cho mẫu thân, phải không?" Mạc Ly Hiền ngược mắt chăm chú hỏi.

"Ách, này... này... Thất thúc đương nhiên là nam nhân. Bất quá nàng... nàng..." Mạc Kỳ Dục thật không cam lòng, muốn vì chính mình nói. Nhưng -

"Thất thúc!" Con người sáng trong của Mạc Ly Hiền nhiểm lên một tầng bi thương. "Thất thúc, mẫu thân của con đối với người khác chân thành thiện lương, chính là tuổi còn nhỏ nên chưa chín chắn. Thất thúc không thích ngài ấy sao?"

Người nói vô tình, người nghe có tâm.

"Ách, nói như thế nào... Thất thúc cũng thích a. Bắt quá..." Mạc Kỳ Dục lấp bắp, bắt giác khuôn mặt tuần tú xông lên một tia ửng đỏ, chuyển mắt nhìn Lăng Tuyết Mạn, tìm đột nhiên đập nhanh hơn, cuống quýt quay mặt đi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69

Mạc Kỳ Dục bất buộc bản thân mình dứt bỏ xao động với Lăng Tuyết Mạn, ho nhẹ, định nói tiếp, "Bắt quá..."

Lăng Tuyết Mạn liếc cười lạnh lợi, một đôi đồng tử trong nước hồ thu, mắt đen như màn đêm, rực rỡ như vậy chăm chú nhìn hấn, làm hấn hô hấp căng thẳng, nhìn nàng nói không ra lời!

"Ha ha, bắt quá cái gì?" Môi Lăng Tuyết Mạn đỏ mọng khẽ mở, cười vui.

"Không, không có gì." Tai Mạc Kỳ Dục đỏ lên, đem câu tiếp theo "bắt quá nàng mới tàn nhẫn đập ta" nuốt vào trong bụng.

Mạc Ly Hiền như là phát hiện cái gì mới lạ, kinh ngạc nhìn Mạc Kỳ Dục nói: "Thất thúc, mặt của thúc sao đỏ như uống rượu vậy?"

"A, không có!" Mạc Kỳ Dục xấu hổ nhanh chóng đáp hai chữ, theo phản xạ lui một bước dài cách xa Lăng Tuyết Mạn.

"Thất thúc, việc Hiền nhi vừa mới nói..." Ánh mắt Mạc Ly Hiền mong chờ nhìn Mạc Kỳ Dục.

Mạc Kỳ Dục để tránh Mạc Ly Hiền nhắc lại việc mặt đỏ dọa người, lập tức gạt đầu, "Được, Thất thúc nhường cho mẫu thân con được chưa?"

"Ha ha, Thất thúc về sau cũng không được ăn hiếp mẫu thân của con!" Mạc Ly Hiền vui vẻ nói, mới nhìn về phía Liễu Thiểu Bạch đang trợn mắt há mồm, trên mặt vẫn mang tươi cười vô hại, "Liễu công tử, Tứ Vương phủ chúng ta muốn heo của người, người không có ý kiến gì đi?"

Mạc Kỳ Dục đen mặt, mắt trợn trắng. Sao trước kia không phát hiện cháu của hấn phúc hắc như vậy. Lại nhìn mặt Mạc Ly Hiền như đang nghiên cứu. Đứng vậy, đứng là đưa con chín tuổi của Nhị ca mà, vậy làm sao so với hoàng thúc là hấn còn cao thâm hơn?

Liễu Thiểu Bạch không nói được, sắc mặt cũng không khá hơn chút nào. Đam mê của hấn không gì khác ngoài thích nuôi Tiểu Bạch. Con heo con này là bảo bối của hấn, chẳng lẽ phải tặng cho nữ nhân kiều ngạo đó.

Nghĩ vậy, ngực đau! Nam tử hấn không đầu cùng tiểu nữ tử, hấn quyết định nhường nhịn quả phi hung hấn Lăng Tuyết Mạn một lần. Vì thế tận lực nặn ra một cái tươi cười ôn nhu, bước về phía trước một bước, nghiêm túc cúi người thi lễ, nói thật trình trọng: "Tứ Vương phi, ngàn sai vạn sai đều do Liễu Thiểu Bạch, khi Vương phi không cẩn thận đụng tới, ta không có kịp thời né tránh. Quan trọng nhất là lúc Vương phi hiểu lầm Tiểu Bạch là sắc heo, ta không có kịp thời sửa sai lầm cho Tiểu Bạch, ngược lại làm cho Vương phi nghĩ rằng Liễu Thiểu Bạch là đúng! Tóm lại hết thảy sai lầm đều ở Liễu Thiểu Bạch. Lúc này Liễu Thiểu Bạch nghiêm túc thỉnh tội với Vương phi. Vương phi tha cho Tiểu Bạch một con đường sống, Liễu Thiểu Bạch vô cùng cảm kích!"

Lần này thao thao bất tuyệt vừa xong, Mạc Kỳ Dục lập tức bật cười!

Mặt quân gia cũng co rút vài cái, Xuân Đường Thu Nguyệt lấy tay che miệng vụng trộm cười, ngay cả Liễu Ngô Đồng cũng thoáng hoàn hồn, chính là dùng ánh mắt phức tạp hơn đánh giá Lăng Tuyết Mạn.

Mạc Ly Hiền cũng không cười ra tiếng, vừa cười vừa nói: "Liễu công tử, mẫu thân của ta hơi cố chấp một chút, nhưng bản thân ngài không phải người ác, người nói lời này sợ là muốn tưới dầu vào lửa! Heo của người chỉ sợ không giữ được!"

Lăng Tuyết Mạn phi thường tao nhã tiêu sái đến trước mặt Liễu Thiểu Bạch, ngoài cười nhưng trong không cười, nói: "Liễu công tử, hiện tại cho người lựa chọn, thứ nhất là ta ăn con sắc heo đáng chết này của người! Thứ hai, từ nay về sau ta gọi người là tiểu nhân! Nói đi, người lựa chọn cái nào?"

Liễu Thiểu Bạch hít một hơi lạnh, máu dâng lên, lại hít thở sâu mấy hơi mới nói được, "Tứ Vương phi thật đúng là nghịch ngợm! Ta thật phải chọn sao?"

"Hi hi, đúng vậy. Người chọn cái nào?" Hai mắt Lăng Tuyết Mạn sáng quắc nhìn Liễu Thiểu Bạch, âm thầm suy đoán hấn sẽ chọn cách nào.

Liễu Thiểu Bạch cảm thấy thật khó khăn, mím môi thương lượng, "Tứ Vương phi, coi như ta thiếu ngài một ân tình được không?"

"Hi hi, ta muốn ân tình của người làm cái gì?" Lăng Tuyết Mạn nheo mắt cười yếu ớt.

"Tứ Vương phi!"

Tiếng nói mềm nhẹ của Liễu Ngô Đồng đột ngột vang lên, ánh mắt mọi người đều chuyển đến trên mặt nàng, mà nàng chỉ nhìn Lăng Tuyết Mạn, môi đỏ mọng nói nhỏ: "Tứ Vương phi, Ngô Đồng thay đại ca cầu tình được không?"

"Liễu tiểu thư, ách, Liễu tiểu thư nói chuyện, ta đây sẽ không đùa nữa." Lăng Tuyết Mạn ngây ngô cười một chút, bởi vì có cảm tình với Liễu Ngô Đồng, hơn nữa nàng ở nơi này không có lấy một người bạn, liền mỉm cười nói: "Liễu tiểu thư nếu không ghét bỏ ta là một cái quả phỉ, có thể tới Tứ Vương phủ tìm ta chơi. Chúng ta làm bạn tốt được không?"

Liễu Ngô Đồng ngăn người, quân gia càng ngăn người, muốn nói lại thôi, nhìn Lăng Tuyết Mạn. Cuối cùng không mở miệng mà giống như vô tình liếc Liễu Ngô Đồng, chờ nghe nàng trả lời.

Liễu Thiểu Bạch giành mở miệng, thở dài một tiếng nói: "Thì ra Tứ Vương phi rảnh rồi nên tìm Liễu mẫu chơi đùa a!"

"Ta là cho Ngô Đồng mặt mũi, người nghĩ là cho người à?" Lăng Tuyết Mạn thay đổi xưng hô vô cùng thân thiết, bữu môi bác bỏ lời của Liễu Thiểu Bạch.

Liễu Ngô Đồng khôi phục tâm trạng, bộ dáng uyển chuyển, cười nói: "Được Tứ Vương phi mời, Ngô Đồng cung kính không bằng tuân lệnh!"

"Ha ha, thật tốt. Cuối cùng ta có một người bạn!" Lăng Tuyết Mạn vui vẻ nắm tay Liễu Ngô Đồng.

Quân gia đấm chiêu theo dõi Liễu Ngô Đồng cùng Lăng Tuyết Mạn, khuôn mặt nghiêm túc không có bất kỳ cảm xúc gì.

Mạc Kỳ Dục thấy thế, đến gần tươi cười: "Tứ tẩu, ta cũng không ghét bỏ quả phi người, cũng làm bạn với ta đi?"

"Tiểu Thất, nếu người đem cây quạt của người cho ta chơi vài ngày, ta sẽ suy xét cân nhắc." Lăng Tuyết Mạn còn không có quên mục đích nàng chạy xuống xe ngựa, ánh mắt nhắm thẳng bên hông Mạc Kỳ Dục.

Mạc Kỳ Dục theo ánh mắt Lăng Tuyết Mạn dò xuống dưới, hiểu ý đồ Lăng Tuyết Mạn, vội vàng dùng tay đè lại cây quạt, rút lui một bước nói: "Không được, chúng ta đừng làm bạn! Còn có, Tiểu Thất là các ca ca cùng phụ hoàng ta kêu, không cho người kêu!"

Lăng Tuyết Mạn chặc lưỡi, tay phải chống cằm suy tư đối sách. Nói như thế nào nàng cũng phải giữ mặt mũi hòa nhau, huống chi cây quạt kia chắc chắn có chỗ đặc biệt.

Đột nhiên trong đầu chợt lóe ánh sáng, Lăng Tuyết Mạn ngẩng đầu lên, hướng sau lưng Mạc Kỳ Dục kêu lên: "Nhị Vương gia, Ngũ Vương gia, các ngài đã tới!"

Một tiếng kêu này, mọi người liền nhìn theo, Mạc Kỳ Dục càng không chút nghi ngờ qua đầu lại. Ngay lúc này Lăng Tuyết Mạn lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai từ bên hông Mạc Kỳ Dục rút cây quạt ra, cũng nhanh trốn vào phía sau Mạc Ly Hiền.

Phát hiện bị mắc mưu, những người khác mím môi dùng không cười được, còn Mạc Kỳ Dục tức giận, khuôn mặt tuấn tú xanh lên, hung hăng trừng mắt Lăng Tuyết Mạn. Lăng Tuyết Mạn không sợ chết làm mặt quỷ trên tức hấn.

Mạc Kỳ Dục vươn tay nói: "Lấy ra!"

"Không!"

"Nhanh lấy ra!"

"Sẽ không!"

"Đây chính là quạt làm từ ngọc lưu ly, dưới mặt trời có thể phát ra ánh sáng và hiện ra chữ, trị giá vạn lượng. Người nhanh trả lại cho ta!"

"Thần kỳ như vậy à! Hèn gì người như người ngọc cứ nhìn lên mặt trời! Hi hi, Tiểu Thất vừa nói như vậy, Tứ tẩu ta càng tiếc không muốn trả lại cho người. Người bán lại cho ta một ngàn lượng được không?"

"Cái gì? Lăng Tuyết Mạn người đừng quá đáng nghe! Mạc Kỳ Dục ta tức giận sẽ không ngại đánh nữ nhân đâu!"

Nhìn bộ dáng Mạc Kỳ Dục muốn điên, Lăng Tuyết Mạn cảm thấy càng vui vẻ. Dám trong linh đường nói xấu nàng. Hừ! Đây là quân tử báo thù mười năm chưa muộn!

Xoay người, Lăng Tuyết Mạn ghé vào đầu vai Mạc Ly Hiền, thương tâm khóc lên: "Phu quân ơi, Thất Thất của chàng lúc tức trực bên linh cửu khi dễ cô nhi quả phụ bọn thiếp. Thiếp thật thê thảm..."

Đám người đều tròn mắt há mồm nhìn Lăng Tuyết Mạn, kinh ngạc cho phản ứng quá mức bình thường của nàng!

Mặt Mạc Kỳ Dục đen như đáy nồi, ngực kịch liệt thờ hồn hển, tay chỉ vào Lăng Tuyết Mạn: "Người người người..." nói không nên một câu hoàn chỉnh!

Mạc Ly Hiền nuốt nước miếng một cái, tuy nhiên khuôn mặt nhỏ nhắn co quắp lại, nói rất phớt lờ: "Thất thúc, mẫu thân của con tuổi còn trẻ thù tiết thật đáng thương. Ngày thường ngài cũng không có nhiều đồ chơi, hôm nay nhìn trúng cây quạt của Thất thúc, Thất thúc đưa cho mẫu thân đi. Hiền nhi van xin ngài! "

"Ta... ta tìm vạn lượng bạc đưa cho các người" Mạc Kỳ Dục càng thờ hồn hển, ghen lời nửa ngày, rốt cục cắn răng nghiêng lợi nói một câu đầy đủ: "Mạc Ly Hiền quả nhiên là có mẫu thân đã quên hoàng thúc!"

Mạc Ly Hiền lúng ta lúng túng nói: "Ách, Thất thúc, Hiền nhi thích mẫu thân, Thất thúc không phải cũng thích sao? Vậy sao có thể keo kiệt? Chúng ta là nam nhân, phải bảo vệ và trân trọng nữ nhân. Nếu Thất thúc tiếc bạc, con sẽ đi tìm phụ vương, năn nỉ phụ vương trả cho Thất thúc."

Nghe vậy, khuôn mặt tuấn tú của Mạc Kỳ Dục co rút lại hẹp hơn. Một chữ "thích" liền chặn hấn không lý do! Hít thở sâu mấy hơi, tròn mắt nói: "Mạc Ly Hiền, Thất thúc thật muốn bị con làm tức chết rồi! Con tìm phụ vương con đưa bạc cho Thất thúc, con muốn cho Hoàng gia gia con mừng chết ta sao? Hừ, các người là một đôi mẹ con lừa gạt!"

Dứt lời lại trừng Lăng Tuyết Mạn đang không an phận vụng trộm giương mắt liếc hướng hấn, nổi giận quát: "Tặng miễn phí cho người! Không được kêu ta Tiểu Thất!"

"Hi hi, cảm ơn, cảm ơn! Ta về sau gọi người là gì? Thất Vương gia sao?" Lăng Tuyết Mạn đứng thẳng người, gương mặt cười mĩa.

"Gọi tên ta!"

"Hi hi. Được, kêu người Mạc Kỳ Dục!"

"Không được kêu cả họ!"

"Ách, vậy thì gọi người Dục Dục cũng được."

"Khụ khụ!"

"Khụ khụ!"

Vô số tiếng ho khan vang lên, Mạc Kỳ Dục lại một lần nữa phát điên, siết tay, hung thần ác sát cắn khớp hàm, "Không được kêu ác tâm như vậy!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70

Kinh thành Cẩm An dưới chân thiên tử tất nhiên là phồn hoa giàu có và dân cư đông đúc đứng đầu cả nước.

Lúc này, bảng thông báo trên mỗi con đường đều có dán tấm bố cáo thu hút vô số dân chúng vây xem.

Mà rất nhanh, nội dung bố cáo làm toàn bộ kinh thành xôn xao.

Tin tức giống như tuyết rơi, lập tức truyền khắp phố lớn, ngõ nhỏ, tới các môn phủ, thậm chí cả hoàng cung.

Giờ phút này, Lăng Tuyết Mạn còn ở trên đường đông vui đùa ẩm ỉ. Đến khi quán gia nhìn xem thời gian không còn sớm, thúc giục bọn họ đi đến Lăng gia, là lúc đã thấy hàng loạt dân chúng chạy tới một cái phương hướng, về mặt thật là kích động. Ra khỏi vương phủ, Lăng Tuyết Mạn như con ngựa hoang thảo cương, có náo nhiệt tất nhiên là muốn chạy đi xem.

"Vương phi!"

"Mẫu thân!"

Quán gia cùng Mạc Ly Hiền vội hô, chạy theo sát phía sau, Mạc Kỳ Dục cùng Liễu Thiếu Bạch, Liễu Ngô Đồng, Xuân Đường, Thu Nguyệt đều đuổi theo.

Lăng Tuyết Mạn chen vào, nhón mũi chân nhìn xuyên qua vô số cái đầu đến bảng thông báo, cách quá xa thấy không rõ liền kéo tay áo Mạc Kỳ Dục kêu lên: "Dục Dục người xem xem xảy ra chuyện gì?"

"Người không được gọi như vậy, ghê tởm chết!" Đầu Mạc Kỳ Dục nổi gân xanh. Hắn đã quyết định tuyệt không thể thích nữ nhân điên khùng này, không chỉ vì nàng là Tứ tẩu của hắn, mà còn vì nếu thích nàng, ngày sau hẳn chắc chắn có nỗi một ngày tốt lành. Hắn muốn kiên quyết sửa lại xưng hô của nàng.

"Ta cứ gọi, có bản lĩnh người khâu miệng của ta đi!" Lăng Tuyết Mạn liếc mắt thề lười nói.

Mạc Kỳ Dục lại phát điên, "Người... người lại gọi, ta thật sự khâu miệng của người!"

"Ây da, không gọi, không gọi, người nhanh nhìn thôi!" Lăng Tuyết Mạn tốt bụng không gọi, đẩy Mạc Kỳ Dục vào trong.

Nhưng không đợi Mạc Kỳ Dục nhìn đến, liền nghe người đàn ông trung niên đứng ở phía trước ra tiếng thì thầm: "Xem tướng mạo, con dâu của thánh thượng Tứ Vương phi Lăng Tuyết Mạn khắc phu khắc tử, hung tướng, sao chôi chuyển thế."

Lời vừa nói ra, đám người càng xôn xao hơn!

"Haiz, có thật không, mạng Tứ Vương phi đúng là khắc phu khắc tử."

"Có khả năng. Tứ Vương gia mất ngày đại hôn, đó không phải là khắc phu sao?"

"Trời ạ! Sao chôi chuyển thế. Chúng ta về sau cần phải tránh đi qua Tứ Vương phủ, để tránh bị nữ nhân kia lây vận xấu a!"

"Đúng vậy, đúng vậy. Haiz, tiểu Vương gia đáng thương, sợ là cũng sẽ bị nữ nhân mang hung tính khắc chết đi!"

Lăng Tuyết Mạn nghe choáng váng, đại ra tại chỗ thật lâu, rồi thần thờ!

Những người khác cũng khiếp sợ mở to hai mắt, trong mắt quán gia không ngừng lóe âm u, ánh mắt như kiếm sắc bắn về phía bố cáo.

Mạc Ly Hiền cắn chặt môi nhìn Lăng Tuyết Mạn nói khẽ: "Mẫu thân, bọn họ nói hươu nói vượn, ngài đừng tin."

"Ly Hiền!" Lăng Tuyết Mạn xoay người ôm lấy Mạc Ly Hiền, kích động nói: "Ly Hiền, con không nên gọi ta mẫu thân. Ta không thể hại con!"

Ồ hiện đại, nàng đầu có mê tín này nọ. Nhưng sau khi xảy ra việc xuyên qua quý dị này, Lăng Tuyết Mạn không thể không tin. Mạc Ly Hiền là người thân nhất của nàng ở nơi này, nàng làm sao chịu nổi chuyện nó vì nàng mà chết.

"Mẫu thân con không tin, ngài cũng không được tin!" Mạc Ly Hiền vội vàng nói.

Khuôn mặt tuần tú của Mạc Kỳ Dục âm lạnh, con người sắc bén nhìn bố cáo. Hắn tuy bất cần đời nhưng không có nghĩa là trí thông minh của hắn thấp!

"Tránh ra!"

Tiếng gầm giận dữ này dọa dân chúng vây quanh ở phía trước nhảy dựng, đều lập tức quay đầu nhìn lại. Không ai không bị khí thế đầy người của Mạc Kỳ Dục hù sợ, vội dạt ra mở đường, đứng nhìn vị công tử cao lớn tiến đến, lột bỏ cáo xuồng, đi ra.

Mạc Kỳ Dục xem kỹ hai lần, sau đó cầm bố cáo nhìn Lăng Tuyết Mạn nói: "Đi đến Lăng gia đi. Theo lễ lại mặt, thời gian không còn sớm. Ta vào cung xin phụ hoàng phái người điều tra việc này."

Nói xong liền xoay người đi.

"Haiz, Dục Dục người..." Lăng Tuyết Mạn kêu lên.

Mạc Kỳ Dục nghe vậy, dừng chân, quay đầu, nghi hoặc nhíu mày, "Chuyện gì?"

Lăng Tuyết Mạn bước tới, bất an nhỏ giọng nói: "Thất Vương gia, ta không biết mình là nữ nhân có tướng mạo hung tính gì đó. Người tin Tứ ca người là do ta khắc chết à? Hoàng Thượng có thể giận dữ mà giết ta không?"

"Tứ tẩu, phụ hoàng ta là đương kim Thiên tử, Tứ ca là dòng dõi hoàng tộc, nếu như theo mê tín mà nói, dương khí rất mạnh, làm sao bị một nữ nhân khắc chết được. Vạn vật tuần hoàn trong sinh lão bệnh tử, Tứ tẩu không cần để ở trong lòng. Về phần phụ hoàng, ngài cơ trí anh minh, sẽ không tin lời đồn lung tung!"

Mạc Kỳ Dục nói xong, khuôn mặt tươi cười bỗng ra vẻ tức giận nói: "Tứ tẩu bảo ta Kỳ Dục là được rồi, cái tên Dục Dục nghe thật sự là gọi là trẻ con! Còn có, giữ kỹ quạt lưu ly,

không được để mất!"

Nói xong, khuôn mặt tươi cười, xoay người rời đi.

Lăng Tuyết Mạn lần đầu tiên cảm kích nhìn bóng lưng Mạc Kỳ Dục, khóe mắt ươn ướt.

Ly Hiên tin rằng, Mạc Kỳ Dục trước nay đối đầu với nàng cư nhiên cũng tin rằng. Lăng Tuyết Mạn hít sâu một hơi, mỉm cười tràn ra lúm đồng tiền. Chỉ cần có một người tin nàng không khác phụ khác tử, như vậy nàng liền tin vận mệnh của mình!

"Ly Hiên, chúng ta đi thôi!"

Mạc Ly Hiên cũng cười, "Vâng"

Liễu Thiếu Bạch vừa rồi thâm trầm sắc mặt, giờ khóe miệng chứa đầy ý cười, chấp tay nói: "Tiểu Vương gia, Tứ Vương phi, huynh muội chúng ta cáo từ!"

Nhưng vừa chấp tay, con heo Tiểu Bạch từ bên hông Liễu Thiếu Bạch tuột xuống, té ạch một cái, cảnh tượng buồn cười cực kỳ!

"Ha ha ha!"

Lăng Tuyết Mạn cùng Mạc Ly Hiên chợt cười ra tiếng, đến quán gia mặt âm trầm cũng phải đè nén ý cười, Xuân Đường Thu Nguyệt đều cười rộ lên.

Liễu Ngô Đồng vừa giận vừa buồn cười sảng giọng: "Đại ca, heo của ca để cho Tứ Vương phi ăn đi, nếu ca tiếp tục nuôi, thực để người ta chê cười!"

Liễu Thiếu Bạch xấu hổ, khuôn mặt tuần tú đỏ bừng, xách Tiểu Bạch đang chống vó lên, một lần nữa kẹp ở dưới nách, ho khan hai tiếng mới chất phác nói: "Hôm nay Tiểu Bạch này năm lần bảy lượt hại ta mất mặt, thật không muốn nuôi nó!"

"Khụ khụ, trước kia Liễu công không bị ai chê cười sao? Không phải ta muốn cười người, ta thiệt tình vì tốt cho người ta, lo lắng người sẽ bởi vì con sắc heo này mà cười không được vớ! Hà hà!" Lăng Tuyết Mạn càng nói càng muốn cười, nói xong lời cuối cùng cười không ngừng, ngồi chồm hồm trên mặt đất không đứng lên nổi!

Quán gia nhìn, trong lòng bắt đầu nóng nảy, xen vào: "Vương phi, thời gian không còn sớm, không đi sẽ đến buổi trưa!"

Lăng Tuyết Mạn cười ra nước mắt, ngẩng đầu nói: "Ta... ta cười mềm nhũn! Đi không được! Ha ha."

Liễu Ngô Đồng từ khi biết thân phận vị Tứ Vương phi này thì khiếp sợ, suy nghĩ không ngừng dâng lên, nhẹ cắn môi, yên lặng thầm kêu một cái tên Hàn ca ca, Hàn ca ca.

Tâm trí Mạc Ly Hiên tuy rằng thành thực sớm, nhưng dù sao cũng là một đứa trẻ, thấy Lăng Tuyết Mạn vui vẻ cười, hẳn cũng vui vẻ theo. Nghe Lăng Tuyết Mạn nói chân nằng mềm nhũn, vội kéo Lăng Tuyết Mạn đứng lên, quan tâm nói: "Mẫu thân, ngài cẩn thận, cười lạc cả giọng rồi!"

Khuôn mặt tuần tú của Liễu Thiếu Bạch không ngừng run rẩy. Lăng Tuyết Mạn thoát nhìn ngây thơ, hồn nhiên, hoạt bát, linh động, giờ tay nhấc chân, lời nói ra hoàn toàn không giống như là Vương phi cao quý, mà tiểu Vương gia Mạc Ly Hiên lại trân trọng nằng quá đáng, làm tim hẳn nhất thời đập mạnh!

Lăng Tuyết Mạn cười đủ, nhìn về phía Liễu Ngô Đồng vẫn thất thần, "Ngô Đồng, ta đi trước. Nếu nàng rảnh rồi, đến Tứ Vương phủ tìm ta nha!"

Liễu Ngô Đồng hoàn hồn, thần nhiên cười: "Được, Tứ Vương phi đi thong thả! Ngô Đồng ngày khác đến quấy rầy!"

"Ha ha, được" Lăng Tuyết Mạn gật đầu, đi hai bước lại nhớ lại cái gì đó, khóe miệng mang theo ý cười không che dấu được hướng Liễu Thiếu Bạch nháy mắt mấy cái, "Liễu công tử, chắc người còn chưa có thành thân, nếu khi nào thành hôn nên mời ta uống rượu mừng nha. Hi hi, ta lập được một cái công lớn cho người có thể từ biệt cuộc sống độc thân rồi!"

"Khụ khụ!" Liễu Thiếu Bạch đen mặt, gân xanh trên trán cũng sắp nhô ra, cầm lấy Tiểu Bạch, tay không tự giác siết chặt khiến cho Tiểu Bạch lại bắt đầu éc əc gọi bậy. Tức giận, bàn tay to thả Tiểu Bạch trên đất, sau đó bước đến gần Lăng Tuyết Mạn, cắn răng nói: "Được! Đến lúc đó Tứ Vương phi nên chuẩn bị một phần lễ mừng cho Liễu mỗ mới được!"

"Ta còn phải chuẩn bị lễ vật cho người sao!" Lăng Tuyết Mạn bĩu môi, trong lúc vô ý nhìn đến bảng thông báo, lại thờ dãi nói: "Có trời mới biết ta còn có thể sống đến khi người thành hôn không!"

Nghe vậy, con người Liễu Thiếu Bạch phút chốc căng thẳng, nghiêm mặt nói: "Sẽ không, Hoàng Thượng nhất định sẽ tra ra người nào dám bỗ cáo, trả trong sạch cho ngài!"

"Hi hi, người cuối cùng cũng nói được một câu xuôi tai! Cám ơn!" Lăng Tuyết Mạn khẽ cười trên ghẹo, sau đó kéo Mạc Ly Hiên vẫy vẫy tay với Liễu Thiếu Bạch cùng Liễu Ngô Đồng, "Hẹn gặp lại!"

Đưa mắt nhìn đám người Lăng Tuyết Mạn dần dần đi xa, Liễu Thiếu Bạch xuất thần hồi lâu, nỗi lòng rất phức tạp. Tứ Vương phi này thật sự không giống người thường, xinh đẹp, trí tuệ, lại không khô khan, vô vị giống các tiểu thư khuê các. Cho dù vận mệnh không tốt vẫn lạc quan hướng về phía trước. Nhanh mồm nhanh miệng, hoạt bát linh hoạt, thật sự đáng yêu cực kỳ!

Đáng tiếc là, gặp nhau không đúng lúc!

Trong lòng Liễu Thiếu Bạch này lên một cổ mất mát, Tiểu Bạch dưới chân chạy mất cũng chưa phát giác, đến khi phục hồi tinh thần lại tự giễu thờ dãi một hơi, "Không nuôi!"

Dù là thú cưng cũng không thể đáng yêu hơn một cô gái. Nếu...

Liễu Thiếu Bạch gạt mình, âm thầm đắm mình một cái. Hẳn đang suy nghĩ gì đây? Chính là Tứ Vương phi a. Dù là thủ tiết thì cũng là con dâu của hoàng thượng, làm sao hẳn có thể động tâm!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 71

Nghe đến đây, Liễu Thiếu Bạch vội quay đầu nhìn Liễu Ngô Đồng, phát hiện ánh mắt Liễu Ngô Đồng đại ra, liền huơ tay ở trước mắt nàng vài cái, nhẹ giọng nói: "Tiểu muội đừng như vậy, là tự muội lựa chọn, không thể oán người khác."

"Đại ca, muội không oán, chỉ là trong lòng muội rất khổ sở. Muội thực xin lỗi Hàn ca ca. Muội phụ một mảnh thâm tình của chàng ấy! Muội thật đáng chết." Liễu Ngô Đồng nhào vào trong lòng Liễu Thiếu Bạch, lệ như mưa.

Cùng lúc đó, ở Tử Vương phủ, trong mật thất ở Hương Đàn Cư, Vô Cực đứng ở một bên, khuôn mặt tuấn tú của Mạc Kỳ Hàn âm lạnh, con ngươi sắc bén xem bố cáo trong tay, không khí rét lạnh dị thường.

Bỗng dung tờ bố cáo ở trong tay tan nát thành mảnh nhỏ rơi trên mặt đất.

Mặt đẹp như tượng tạc, môi mỏng vừa nhấc thành một độ cong mê hồn, nói: "Vương phi giờ này ở nơi nào?"

"Thưa chủ tử, Vương phi đã cùng tiểu Vương gia đi Lăng phủ" Vô Cực bị khí thế cường đại lạnh như băng này làm kinh sợ, cúi đầu thấp hơn.

"Gọi người theo dõi kỹ Vương phi cùng Lăng Bắc Nguyên, có bất luận cái gì lập tức trở về báo!" Mạc Kỳ Hàn rừng mình nói.

"Vâng, chủ tử!"

Con ngươi đen tối của Mạc Kỳ Hàn híp lại, đè nén lửa giận, "Vương phi làm gì ở trên đường lâu như vậy. Nàng có biết chuyện bố cáo đáng chết này không?"

"Thưa chủ tử, theo tin tức Từ Khuynh truyền đến, bọn họ ở trên đường đi đến Lăng phủ thì gặp Thất Vương gia. Tiểu Vương gia đi thỉnh an Thất Vương gia, Vương phi liền vội vội xuống xe, đụng phải Liễu đại công tử cùng Liễu tiểu thư của phủ thái phó!"

Vô Cực ngừng lại, vội vội nhìn phản ứng của Mạc Kỳ Hàn. Nhưng chỉ thấy trên mặt bình tĩnh không có cảm xúc gì, liền nói tiếp: "Vương phi cùng Liễu đại công tử tranh chấp. Về sau Thất Vương gia tới, Vương phi lại nhìn trúng quạt lưu ly giá trị vạn lượng của Thất Vương gia, tranh đoạt làm trễ nải chút thời gian. Chuyện bố cáo Vương phi đã biết. Thất Vương gia hiện tiến cung đi gặp hoàng thượng. Theo ý tứ của Thất Vương gia, ngài sẽ ở trước mặt Hoàng Thượng nỗ lực bảo vệ Vương phi bình an."

"Tiểu Thất không phải ghét Tuyệt Mạn sao?" Mạc Kỳ Hàn trầm con ngươi, suy tư nói: "Tuyệt Mạn thực đoạt quạt lưu ly của Tiểu Thất sao? Nữ nhân phá sản này vừa ra tay chính là một vạn hai. Phủ của bốn vương ngày nào đó cũng bị nàng làm cho bại hết! Vô Cực nhớ kỹ, bảo Từ Khuynh đến phòng kế toán lấy ngân phiếu một vạn lượng đưa cho Thất Vương gia."

"Nô tài nhớ kỹ!" Vô Cực xấu hổ, trước đây chủ tử nhà hắn còn nói về sau muốn một cước đá bay Vương phi, xem tình huống này sợ là đá không nổi rồi!

Mạc Kỳ Hàn chớp mắt lại nói: "Vương phi nhìn bố cáo xong có phản ứng gì?"

"Hồi chủ tử, Từ Khuynh nói..." Vô Cực chần chờ, bất giác lại liếc Mạc Kỳ Hàn. Mạc Kỳ Hàn khẽ trừng mắt, "Nói cái gì?"

Vô Cực run lên, cúi đầu thấp hơn "Từ Khuynh nói Vương phi rất thích đùa giỡn cùng Liễu đại công tử, đùa rất là vui vẻ, còn làm bằng hữu cùng Liễu tiểu thư, mời nàng đến Tử Vương phủ!"

"Đáng chết!"

Mạc Kỳ Hàn đập tay lên bàn bàn, sắc mặt âm trầm hơn "Liễu Thiếu Bạch không phải thích chăn heo sao? Khi nào thích đùa giỡn cùng nữ nhân rồi? Nữ nhân đáng chết, ra của một chuyện liền không an phận!"

"Chủ tử!" Vô Cực giật mình kêu.

Mạc Kỳ Hàn lạnh mặt liếc lại, trong mắt nhiều hơn một phần tâm tình khó tả, ngữ khí chậm lại "Ngô Đồng nói như thế nào? Nàng biết thân phận Tuyệt Mạn thì có phản ứng gì?"

"Hồi chủ tử, Từ Khuynh chỉ nói Liễu tiểu thư đáp ứng Vương phi, không nói gì thêm"

Mạc Kỳ Hàn trầm mặt, tim đập mạnh nhìn góc phòng, sóng lòng sôi sục không thôi.

Thật lâu sau, tiếng nói hơi khàn khàn vang lên "Vô Cực, người đi ra kêu Vô Ngân vào. Bốn vương có mệnh lệnh cho hắn."

"Vâng, chủ tử!"

Sau đó, một thân ảnh màu lam đứng ở trước mặt, cực kì cung kính "Nô tài khấu kiến chủ tử!"

Mạc Kỳ Hàn dựa lưng vào ghế, híp con ngươi trầm giọng nói: "Lập tức đi tra bố cáo từ đâu phát ra. Bốn vương muốn biết người phương nào có gan dám đụng tới Vương phi của bốn vương! Mật khác truyền tin cho Từ Khuynh, bảo hắn cố động tiểu Vương gia đi tìm Nhị Vương gia, nhờ Nhị Vương gia ở trước mặt hoàng thượng nỗ lực bảo vệ Vương phi!"

"Vâng! Nô tài ghi nhớ!"

"Lui ra đi!"

"Vâng! Nô tài cáo lui!"

Mạc Kỳ Hàn hoàn toàn nhắm mắt lại, môi mỏng thì thầm hai cái tên Ngô Đồng, Tuyệt Mạn, Ngô Đồng, Tuyệt Mạn.

Lăng Phủ.

"Hạ quan khấu kiến tiểu Vương gia! Khấu kiến Tử Vương phi!"

Lăng Bắc Nguyên mang theo toàn bộ người trong phủ quỳ gối hành lễ ở cổng chính.

"Lăng đại nhân xin đứng lên! Không cần đa lễ!" Mạc Ly Hiên tao nhã nói, trên khuôn mặt hơi non nớt đầy tươi cười.

Lăng Tuyệt Mạn tròn trĩnh mắt. Tiểu gia hỏa này quả thật là xuất thân tôn quý a, giờ tay nhấc chân rõ ràng có khí thế hơn nàng!

Sau một phen khách sáo, Lãng Bắc Nguyên mời đám người Mạc Ly Hiền vào đại sảnh, sau đó gọi nha hoàn dâng trà.

Lãng Bắc Nguyên nhìn Lãng Tuyết Mạn, trong lòng tất nhiên là khó chịu hết sức. Một đứa con gái mới lấy chồng đã thành quả phụ, đến viên phòng cũng không kịp, cả đời cứ như vậy xong rồi sao?

Khóe mắt chua xót, bỗng nhiên nghĩ đến hiện tại tin đồn truyền khắp kinh thành, Lãng Bắc Nguyên bước ra, hướng Mạc Ly Hiền quỳ xuống dập đầu lay ba cái, chấp tay nói: "Tiểu Vương gia, hạ quan có việc muốn nhờ!"

Mọi người trong phòng, bao gồm Lãng Tuyết Mạn, quân gia cùng Mạc Ly Hiền đều ngẩn người!

"Lãng đại nhân, ngài có chuyện gì muốn cầu ta, đứng lên trước rồi hãy nói."

Mạc Ly Hiền buông chén trà trong tay, đỡ Lãng Bắc Nguyên, nhưng bị Lãng Bắc Nguyên giữ lại, thần sắc có chút bối rối, nói: "Tiểu Vương gia, chắc ngài trên đường đến đây đã biết, hiện nay tin đồn không biết từ đâu phát ra nói Tuyết Mạn khác chết Tử Vương gia, còn có thể khác tiểu Vương gia. Hạ quan lo lắng Hoàng Thượng sẽ hỏi tội Tuyết Mạn. Hạ quan nghe nói tiểu Vương gia xem Tuyết Mạn như thân mẫu, khẩn trương cầu tiểu Vương gia cứu Tuyết Mạn. Nàng mới mười sáu tuổi, tuổi nhỏ như thế làm quả phụ, đã thật đáng thương!"

Nghe vậy, Lãng Tuyết Mạn cảm thấy rung động. Ban đầu nghĩ rằng Lãng Bắc Nguyên tham hư vinh, hy sinh con gái để bản thân mình giành vinh hoa phú quý. Nhưng bây giờ, ít nhất trong lòng ông ấy vẫn thương con gái của ông.

Mạc Ly Hiền quay đầu nhìn thoáng qua Lãng Tuyết Mạn, lại quay đầu lại, nghiêm túc nói: "Lãng đại nhân yên tâm đi, ta sẽ bảo vệ mẫu thân. Nếu Hoàng gia gia giảng tội, chỉ cần ta bình an, sẽ nói lên đó là tin đồn nhảm, như vậy Hoàng gia gia sẽ không hỏi tội mẫu thân. Huống chi ta nghe nói trước khi phụ vương ta cùng mẫu thân thành hôn, Lễ bộ đã xem tuổi hết sức hợp. Ta tin mẫu thân không phải mạng khác phu."

"Hạ quan tạ ơn tiểu Vương gia!"

Lãng Bắc Nguyên cảm kích dập đầu. Lãng Tuyết Mạn bước tới trước nâng Lãng Bắc Nguyên dậy, thư thái mỉm cười: "Phụ thân, Tuyết Mạn đỡ ngài đứng lên!"

"Được!"

Khóe mắt Lãng Bắc Nguyên ẩm ướt, đứng dậy nắm tay Lãng Tuyết Mạn, nhưng không cách nào nói ra một câu tri kỷ.

Đám người đại phu nhân đứng yên ở phía dưới, thờ cũng không dám thờ mệnh, sợ Lãng Tuyết Mạn lần này mang họa đến cả nhà Lãng gia, chỉ có mẹ đẻ Lãng Tuyết Mạn, Nhị phu nhân Phương Ngọc Lan vụng trộm lau nước mắt. Những người khác đều dùng ánh mắt oán độc trừng mắt Lãng Tuyết Mạn, hận sao nàng không lập tức chết đi.

Không khí cứng ngắc. Lãng Tuyết Mạn cảm nhận được ánh mắt không thiện chí, hồ hững quay mặt làm bộ như không biết. Mạng nàng bây giờ khó bảo toàn, cho nên nàng không nghĩ gây phiền toái.

Nhưng Mạc Ly Hiền cũng không cho phép có người đối xử với Lãng Tuyết Mạn như vậy. Bởi vì nó cũng từng là con của thiếp thất, cũng từng bị dòng chính thất trong Vương phủ khi dễ, nó hiện tại có tước vị, có thân phận. Nó thay Lãng Tuyết Mạn nuốt cục tức không trôi này!

Tâm tư vừa chuyển, Mạc Ly Hiền cười vô tà, nói: "Lãng đại nhân, lần này ta theo mẫu thân làm lễ lại mặt, chuẩn bị một ít lễ mọn cho Lãng đại nhân, kính xin Lãng đại nhân không chê."

"Đầu có, đầu có, tiểu Vương gia nói quá lời! Hạ quan không dám!" Lãng Bắc Nguyên vội khom người nói.

Mạc Ly Hiền lại cười, ánh mắt đảo qua người Lãng gia đứng bên dưới, thanh thúy hô: "Quân gia đem lễ vật trình lên!"

"Vâng, tiểu Vương gia!"

Quân gia lên tiếng, vung tay lên, hai thị vệ Tử Vương phủ liền mang lên một đồng quà lớn. Quân gia hai tay dâng danh mục quà tặng, Mạc Ly Hiền tiếp nhận, đưa cho Lãng Bắc Nguyên nói: "Lãng đại nhân, lễ vật gồm ba phần, một phần là mẫu thân hiếu kính Lãng đại nhân, một phần là hiếu kính Nhị phu nhân, cảm tạ công ơn Lãng đại nhân cùng Nhị phu nhân nhiều năm nuôi dưỡng, một phần còn lại nhờ Nhị phu nhân làm chủ, thưởng cho các phòng của Lãng gia."

Lời vừa nói ra, cả sảnh không tiếng động. Rõ ràng là coi Nhị phu nhân Phương Ngọc Lan như chủ mẫu Lãng gia! Nàng cao mẫu thân của Lãng Tuyết Mạn, vút đại phu nhân dưới chân!

Lãng Tuyết Mạn nháy mắt nhìn Mạc Ly Hiền một cái, nhìn về phía Phương Ngọc Lan cười thân thiết, không còn lời nào để nói.

Phương Ngọc Lan khiếp sợ phịch một tiếng quỳ xuống dập báp: "Tiểu Vương gia, thiếp không dám nhận, xin... xin tiểu Vương gia thu hồi."

"Nhị phu nhân!"

Mạc Ly Hiền lên tiếng ngắt lời, vẫn tươi cười đầy mặt, đứng dậy đi đến trước mặt, hai tay đỡ lấy Phương Ngọc Lan, nói: "Ly Hiền ba tuổi để tang mẫu, hiện nay có mẫu thân, lòng tràn đầy vui mừng. Phu nhân là mẹ đẻ của mẫu thân, là người Ly Hiền kính trọng. Xin phu nhân mau mau đứng lên!"

Cố ý bỏ quên chữ "nhị", Mạc Ly Hiền mở miệng là "phu nhân", lời nói lại cực kì cung kính, làm sắc mặt mọi người ở đây đều thay đổi, nhất là đại phu nhân không nói ra được, lại không dám thốt một tiếng.

Lãng Bắc Nguyên cũng giật mình nhìn danh mục quà tặng trong tay, lại nhìn Mạc Ly Hiền, cuối cùng ánh mắt ngừng lại trên mặt Lãng Tuyết Mạn.

Lễ vật này đủ long trọng nha! Đổi thành ngân lượng ít nhất trên một vạn hai! Điều này đủ để nói rõ Lãng Tuyết Mạn ở Tử Vương phủ có địa vị cao như thế nào!

Ban đầu nghĩ rằng Tử Vương gia đã chết, tiểu Vương gia làm chủ, Lãng Tuyết Mạn sẽ không có địa vị gì. Ai ngờ đúng như đồn đãi, tiểu Vương gia lại coi trọng Lãng Tuyết Mạn như vậy!

Lãng Bắc Nguyên kích động, bước qua lời kéo Nhị phu nhân quỳ xuống trước mặt Mạc Ly Hiền nói: "Hai vợ chồng thần cảm tạ tiểu Vương gia chiếu cố Tuyết Mạn!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 72

Mạc Ly Hiền tươi cười, hơi quay đầu kêu lên: "Mẫu thân đỡ Lãng đại nhân cùng phu nhân đứng lên đi, nếu không bọn họ tuổi đã cao còn phải lạy con!"

"Được." Lãng Tuyết Mạn mỉm cười nhìn Mạc Ly Hiền, tò vò nàng hiểu được khổ tâm của nó, sau đó chậm rãi bước đến gần, mỗi tay đỡ một người đứng lên, cười nói: "Phụ mẫu, các ngài đừng như vậy. Ly Hiền thành tâm thay con cảm tạ các ngài. Ha ha, con đói bụng rồi, phụ thân có chuẩn bị cơm cho chúng con không?"

"Người đưa nhò này!" Lãng Bắc Nguyên trừng mắt Lãng Tuyết Mạn một cái, nói: "Bữa trưa đã chuẩn bị xong, mời tiểu Vương gia đến nhà ăn dùng bữa!"

"Được, vậy thì quý rầy Lãng đại nhân!" Mạc Ly Hiền gật đầu

Lãng Tuyết Mạn từ đầu đến cuối cũng chưa để ý đại phu nhân, lại không biết một hồi âm mưu đã xếp đặt kỹ lưỡng chờ nàng cùng Mạc Ly Hiền bước vào!

Bữa trưa dùng xong khoảng nửa canh giờ.

Sau bữa cơm, Lãng Tuyết Mạn cùng Nhị phu nhân đi về phía hậu đường nói chuyện. Mạc Ly Hiền cùng quân gia và Lãng Bắc Nguyên ở trong đại sảnh uống trà nói chuyện phiếm.

Ai ngờ vừa uống xong một chén trà, Mạc Ly Hiền đột nhiên đau bụng, trên trán toát mồ hôi lạnh, chỉ nói được một câu: "Quân gia, bụng ta..." từ trên ghế ngã xuống, bất tỉnh!

"Tiểu Vương gia!"

"Tiểu Vương gia!"

Quân gia cùng Lãng Bắc Nguyên thất thanh kêu lên. Quân gia cuống quýt ôm lấy Mạc Ly Hiền, thấy sắc mặt nó tái nhợt, hai mắt nhắm chặt không có một chút sức sống!

"Người đâu! Mau truyền thái y! Nhanh lên!" Lãng Bắc Nguyên vội hô to, toát ra một thân mồ hôi lạnh. Tiểu Vương gia nếu có gì không hay xảy ra, lại là ở Lãng phủ gặp chuyện không may, sợ là toàn bộ Lãng gia hân phái chôn cùng!

"Tiểu Vương gia, tiểu Vương gia." Quân gia vừa hô vừa hướng thị vệ Tứ Vương phủ ở bên ngoài quát: "Người đâu, nhanh đi đến Nhị Vương phủ bẩm báo Nhị Vương gia, tiểu Vương gia đột nhiên ngất đi!"

Nghe xong, bọn hạ nhân vô cùng lo lắng chạy đi.

Lãng Tuyết Mạn kinh ngạc, vọt tới trước, hỏi quân gia không biết bệnh Mạc Ly Hiền ra sao, liền không dám di động nó, trên mặt hiện lên lo lắng vô cùng.

"Ly Hiền! Ly Hiền con tỉnh lại đi. Ly Hiền làm sao vậy? Ly Hiền đừng làm ta sợ mà. Ly Hiền mở mắt nhìn ta đi."

Lãng Tuyết Mạn lệ như mưa ôm chặt lấy Mạc Ly Hiền, gọi to.

Sau đó, giương mắt dò bùng hỏi: "Quân gia, người nói ta thật sự là sao chổi khác phu khác tử sao? Phu quân mất, Ly Hiền đột nhiên hôn mê, ta..."

"Vương phi!" Quân gia ngắt lời, ánh mắt lâm cho người ta sợ hãi, nói: "Vương phi không thể nói lời ấy, bằng không Hoàng Thượng sẽ không tha cho ngài!"

"Nhưng Ly Hiền..." Lãng Tuyết Mạn cắn chặt môi, nước mắt tuôn rơi. Nếu dùng mạng của Ly Hiền để đổi mạng của nàng, nàng tuyệt đối không đồng ý.

"Vương phi đừng vội, hãy chờ thái y đến. Lại nói tiểu Vương gia người tốt ắt có trời giúp, không có việc gì." Quân gia quyết đoán khuyên can.

Rất nhanh, thái y không kịp thở chạy đến. Nhị Vương gia Mạc Kỳ Diễn cũng vội vàng đến cùng thái y, đập cửa tiến vào.

"Hiên nhi!"

Mạc Kỳ Diễn kinh hãi hô một tiếng, chạy tới nhìn Mạc Ly Hiền hôn mê, ra lệnh: "Thái y nhanh nhìn xem!"

"Vâng!"

Lưu thái y lau mồ hôi trên trán, bắt mạch cho Mạc Ly Hiền, mày nhăn, không nói được một lời, lại xem xét mắt và lưỡi Mạc Ly Hiền, không ngừng lắc đầu, thần sắc nghiêm trọng, nói: "Bẩm Nhị Vương gia, tiểu Vương gia ngoài việc mạch tượng suy yếu, không còn chứng bệnh khác."

"Hiên nhi làm sao ngất?" Mạc Kỳ Diễn nhíu mày hỏi lại.

Lãng Tuyết Mạn cùng Lãng Bắc Nguyên và đám người quân gia đều khần trương nhìn Lưu thái y.

Lưu thái y hơi trầm ngâm nói: "Nhị Vương gia, mạch tiểu Vương gia có một chút nghịch chuyển, hạ quan cẩn thận bắt mạch, ngũ tạng tiểu Vương gia hoàn toàn không có dị trạng, đột nhiên ngất sợ là tìm bị mệt."

"Đúng rồi, thái y, Tiểu Vương gia trước khi ngất từng nói bụng ngài bị gì đó, không kịp nói xong đã hôn mê." Quân gia nhớ lại.

"Bụng?"

Lưu thái y ngần ra, vội một lần nữa kiểm tra toàn diện, không dám bỏ qua một chi tiết nhỏ nào, nhưng lại vẫn lắc đầu như trước, "Nhị Vương gia, tha thứ cho hạ quan vô năng. Đề nghị Nhị Vương gia đem tiểu Vương gia vào trong cung cho Thái Y Viện hội chẩn!"

Mạc Kỳ Diễn cắn răng nói: "Được, cấp tốc chạy tới cung!"

Lãng Tuyết Mạn như nghe đến bác sĩ phán định tử vong, hai mắt đại ra, hơi giật mình nhìn Mạc Kỳ Diễn ôm lấy Mạc Ly Hiền đi ra ngoài. Chờ bọn họ đi tới cửa, đột nhiên phát điên xông tới nắm chặt cánh tay Mạc Kỳ Diễn, hai mắt đầm lệ, dè dặt cẩn trọng hỏi: "Nhị Vương gia, Ly Hiền không có việc gì phải không?"

Mạc Kỳ Diễn nhìn Lãng Tuyết Mạn, trong ánh mắt sâu thẳm ẩn chứa cảm tình không cách nào nói hết, nhấp máy môi nói: "Hiên nhi sẽ khá hơn, nàng đừng lo lắng."

Sáng sớm hân bị gọi tiến cung nghị sự, chính là về việc kinh thành Cẩm An đột nhiên xuất hiện bố cáo nặc danh. Hoàng Thượng tức giận muốn bắt giam Lãng Tuyết Mạn, mấy người

huynh đệ bọn họ nỗ lực bảo vệ, việc này mới tạm trôi qua. Hoàng Thượng đã phái người đi thăm dò nơi bố cáo phát ra. Hắn mới vừa từ trong cung trở lại Vương phủ, liền nghe Ly Hiền gặp chuyện không may. Như thế này bảo hắn tin hay không tin?

Nhưng mà nhìn Lăng Tuyết Mạn nỉ non, Mạc Kỳ Diễn hạ không được quyết tâm, chẳng những chưa trách cứ mà còn an ủi nàng.

Lăng Tuyết Mạn gạt đầu, tiếng nói nghẹn ngào, "Ừ, ta sẽ chờ nó trở về."

Mạc Kỳ Diễn cuối cùng nhìn thoáng qua Lăng Tuyết Mạn, đi nhanh ra.

Thân mình gần như vô lực mềm nhũn ra, Lăng Tuyết Mạn ngã ngồi ở trên cửa, thất thanh khóc rống.

Sau nửa canh giờ, cảm xúc kích động của Lăng Tuyết Mạn dần dần lắng xuống, quân gia nói: "Vương phi về Vương phủ trước đi"

"Ừ."

Cáo biệt Lăng Bắc Nguyên, mới lên xe ngựa, một đội Ngự Lâm quân cười ngựa phi nước đại đến!

"Truyền khẩu dụ Hoàng Thượng: Tứ Vương phi Lăng Tuyết Mạn mệnh tướng xung đột trước khắc Tứ Vương gia, sau khắc tiểu Vương gia. Trẫm quá tức giận, lệnh đem nhốt vào thiên lao đợi trẫm định đoạt! Khâm thờ!"

"Cái gì?"

Mặt Lăng Tuyết Mạn xám như tro tàn, mờ to hai mắt, thật lâu không nói ra một câu.

Lăng Bắc Nguyên cùng quân gia đều biến sắc mặt. Quả thật là sợ cái gì sẽ gặp cái đó.

"Tuyết Mạn -"

"Phụ thân -"

Hai Ngự Lâm quân bắt giữ Lăng Tuyết Mạn, quát ngựa chạy đi, chỉ để lại tiếng la tê tâm liệt phé ở trong không khí.

Quân gia ngăn ra một lúc, bỗng dưng hoàn hồn không nói hai lời, nhảy lên lưng ngựa mang theo thị vệ chạy gấp về Tứ Vương phủ!

Hai khắc sau.

"Chủ tử, Tư Khuynh cầu kiến!" Vô Cực đứng ở bên giường nhẹ giọng kêu.

Mạc Kỳ Hàn bối rối vô cùng, bởi vì tiểu Vương phi của hắn khiến cho hắn hiện tại ngày đêm điên đảo, liên phiên chán gặm nhấm: "Bảo hắn chờ!"

Vô Cực co rúm lại một chút, dùng hai giây, đánh bạo nói: "Chủ tử, sợ là không thể đợi. Vương phi đã xảy ra chuyện!"

"Vương phi bị cái gì?" Mạc Kỳ Hàn tiêu hóa xong lời Vô Cực nói, cả kinh ngồi dậy, con ngươi nhập nhèm lập tức trở nên sắc bén, "Xảy ra chuyện gì? Kêu Tư Khuynh vào!"

"Vâng!"

Khi quân gia bước vào, Mạc Kỳ Hàn đã lạnh lùng đứng ở trước bàn, không đợi quân gia hành lễ liền hỏi: "Xảy ra chuyện gì? Vương phi hiện tại ở nơi nào?"

"Hồi chủ tử, lúc nô tài ở Lăng phủ, tiểu Vương gia đột nhiên ngã, tuyên thái y đến xem lại tra không ra bệnh. Nhị Vương gia đã mang tiểu Vương gia vào cung để Thái Y Viện hội chẩn. Hoàng Thượng phái Ngự Lâm quân đến bắt Vương phi nhốt vào thiên lao!" Quân gia vội vàng nói ngắn gọn.

Đồng tử Mạc Kỳ Hàn kịch liệt co rút, bàn tay to phút chốc siết chặt, "Người nói cái gì? Hiền nhi vô cố hôn mê? Đây là có chuyện gì? Phụ hoàng tin là Tuyết Mạn khắc chết sao?"

"Chủ tử, nên làm cái gì bây giờ?" Vô Cực cùng quân gia chấp tay xin chỉ thị.

Trong mắt Mạc Kỳ Hàn tan ra khí lạnh nhẹ nhẹ, trầm ngâm, sau mới nói: "Tư Khuynh, người tức khắc đi tìm hiểu tin tức Hiền nhi, xem Thái Y Viện chẩn ra kết quả gì! Chỉ có thể cứu Vương phi ra khỏi thiên lao nếu Hiền nhi tỉnh lại. Hiện tại bốn vương lo lắng là bệnh của Hiền nhi không tầm thường, giao do thái y sợ là uống phí thời gian, còn có khả năng làm trễ việc cứu chữa!"

"Chủ tử, nếu tiểu Vương gia không khỏi, sợ là Vương phi..." Vô Cực lo lắng nói.

"Hừ! Người đứng sau bố cáo là muốn một hòn đá ném hai chim, ngoài Hiền nhi còn muốn đưa Vương phi vào chỗ chết, mục đích sợ là muốn thử bốn vương. Nếu bốn vương chưa chết là muốn ép bốn vương hiện thân, nếu bốn vương đã chết là dùng mạng của Hiền nhi cùng Tuyết Mạn thử dao! Như vậy người này chỉ có khả năng là hắn!"

Mạc Kỳ Hàn rùng mình, "Vô Cực, truyền lệnh cho ám vệ tìm cách nắm giữ hết thầy hành động của người nợ cùng Lăng Bắc Nguyên! Bốn vương phải nhanh xác định rốt cuộc chủ mưu là người nào!"

Vô Cực đáp: "Nô tài tuân mệnh!"

"Chủ tử, việc này là Lăng Bắc Nguyên gây nên sao?" Quân gia nhíu mày nói.

"Sẽ không!" Mạc Kỳ Hàn cười lạnh nói: "Lăng Bắc Nguyên sẽ không ngốc đến nỗi ở trong phủ mình hại Hiền nhi. Hiện nay Vương phi chịu tội là vì Hiền nhi sống chết chưa biết. Nếu xác định Hiền nhi đã chết, toàn bộ Lăng phủ sẽ bị tịch thu tài sản, giết kẻ phạm tội! Chỉ sợ Lăng Bắc Nguyên là bị người lợi dụng!"

Nói xong bàn tay to lại siết chặt, "Hai người các người nhanh đi tra xét! Truyền Vô Ngân tới gấp bốn vương!"

"Nô tài cáo lui!"

Một lát sau, Vô Ngân đi vào chấp tay nói: "Nô tài ra mắt chủ tử! Chủ tử, việc bố cáo có chút thông tin!"

"Nói!"

"Tinh báo nói, đêm qua vào canh ba ở phổ nam có lão hán gỗ mỡ cầm canh từng nhìn đến hai tên côn đồ lên lút ở bảng thông báo. Lão hán e ngại những tên côn đồ này nên vội vàng trốn đi, sau khi bọn chúng rời đi, lão hán phát hiện bảng thông báo có dán một bó cáo. Bởi lão hán không biết chữ liền không có coi là quan trọng, bởi vậy suy đoán có người làm chủ mưu phía sau. Trong một đêm, tất cả bảng thông báo trong kinh thành đều dán lên bó cáo để hạ bệ Vương phi!"

"Phải người cho bạc, an bài gia đình lão hán rời kinh để tránh kẻ chủ mưu giết người diệt khẩu! Tiếp tục tra, một khi bắt được kẻ ra tay này, bản vương muốn đem hán bầm thây vạn đoạn!"

"Vâng, chủ tử! Nô tài hiểu rõ!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73

Trong hoàng cung

Trong cung Long Dương, Mạc Ly Hiến được an trí ở trên giường rồng của Hoàng đế Mạc Ngự Minh.

Mạc Ngự Minh ngồi ở bên giường, Hoàng Hậu cùng thần quý phi đứng ở bên cạnh. Mạc Kỳ Diễn, Mạc Kỳ Minh, Mạc Kỳ Lâm, Mạc Kỳ Sâm, Mạc Kỳ Dục đứng hai bên, phía dưới mười thái y đang quỳ.

Trong tấm cung, không khí đè nén cứng ngắc. Trên mặt mỗi người đều là lo lắng.

"Phế vật!"

Mạc Ngự Minh trầm tĩnh nghe tập thể Thái Y Viện bẩm báo xong, sau này lên phản nộ, lớn tiếng quát: "Trẫm nuôi bọn phế vật các ngươi có tác dụng gì? Ba năm trước, Dịch thái tử tuổi còn trẻ tra không ra bệnh gì, mấy tháng trước lại không không cứu nổi Hàn nhi của trẫm. Hiện nay đến hoàng tôn của trẫm cũng không giữ được sao?"

"Hoàng Thượng, chúng thần đã cố hết sức, xin Hoàng Thượng thứ tội!" Các thái y kinh hãi cuống quýt dập đầu.

"Người đâu! Lột mũ mũ áo quan của lũ phế vật này, nhốt vào thiên lao! Một ngày Hàn nhi của trẫm một chưa tỉnh lại thì các ngươi ở trong thiên lao một ngày. Nếu như Hàn nhi chết, toàn bộ các ngươi chôn cùng!" Mạc Ngự Minh ác lạnh trừng mắt thái y, hạ lệnh không chút lưu tình.

"Hoàng Thượng tha mạng! Hoàng Thượng tha mạng!"

Các thái y chấy mỡ hôi đầm đìa, không ngừng dập đầu nhưng Mạc Ngự Minh không có chút thương hại. Đám người Mạc Kỳ Diễn lặng im, ai cũng không dám thốt một tiếng. Ở trong thời khắc máu chột này, ai dám chọc giận long uy.

Đại nội thị vệ xông tới, lôi toàn bộ thái y ra.

Nhưng mà cơn giận của Mạc Ngự Minh còn chưa tiêu tan, nhìn sắc mặt Mạc Ly Hiến trắng bệch hôn mê bất tỉnh, phút chốc ánh mắt sắc bén nhìn quét qua năm người Mạc Kỳ Diễn, lại thu hồi ánh mắt nói: "Ly Đức Hậu, tuyền Đại học sĩ Lý quân!"

"Vâng, Hoàng Thượng!" Thái giám tổng quản Lý công công nhận lệnh nhanh chóng đi ra ngoài.

Rất nhanh, nam nhân trung niên chừng bốn mươi tuổi mặc quan bào tiến vào quỳ xuống, "Thần Lý Quân tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Hậu nương nương, Thần quý phi nương nương cùng các vị Vương gia!"

"Bình thân!"

"Tạ Hoàng Thượng!"

"Ly ái khanh thay trẫm chiêu mộ danh y trong thiên hạ tiến cung, xem bệnh cho hoàng tôn của trẫm. Nếu ai có thể chữa trị tiểu Vương gia, trẫm nhất định trọng thưởng! Nhanh chóng truyền tin đi các châu phủ quận huyện nha môn cả nước!"

"Thần tuân chỉ!" Lý Quân dập đầu, vội vã lui xuống.

Ánh mắt lợi hại của Mạc Ngự Minh một lần nữa ngừng ở trên mặt năm người con, trầm giọng nói: "Trẫm quyết định lại chờ một ngày. Giờ này ngày mai Hàn nhi vẫn không có bất kỳ phản ứng nào, các ngươi không được lại cầu tình thay nữ nhân mang điềm xấu đó. Trẫm sẽ dùng hoà bình với Lăng Tuyết Mạn, nghiền xương ả thành tro!"

"Phụ hoàng!"

Năm người kêu lên sợ hãi, tuần dung biến sắc.

"Thế nào? Các ngươi muốn nhìn Hàn nhi chết sao? Có lẽ chỉ khi nào nữ tử mang điềm xấu này chết đi, không khác người khác nữa, Hàn nhi mới tỉnh lại. Yêu nữ kia đã khác chết Hàn nhi của trẫm, hiện tại lại hại Hàn nhi bị bệnh. Trẫm không giết à làm sao có thể hạ cơn cơn giận?"

Mạc Ngự Minh càng nói càng giận, đứng lên quá nhanh làm đầu choáng váng, lại ngồi phịch xuống. Hoàng Hậu cùng Thần quý phi cuống quýt đỡ lấy, vội la lên: "Hoàng Thượng ngài thế nào?"

"Phụ hoàng!" Năm người cùng nhau tiến đến, lo lắng nhìn Mạc Ngự Minh.

Mạc Ngự Minh hòa hoãn một chút, lắc đầu, "Trẫm không có việc gì! Truyền tổng quản Ngự Lâm quân Trần Lâm!"

"Vâng, Hoàng Thượng!"

Một tiểu thái giám lên tiếng trả lời, đi ra ngoài.

"Diễn nhi từng nói Hiền nhi trước khi hôn mê nói bụng bị gì đó phải không?" Mạc Ngự Minh chuyển mắt hỏi.

Mạc Kỳ Diễn ngăn ra, gật đầu, "Quản gia của Tứ đệ nói như thế."

"Ừ."

Trong lúc Mạc Ngự Minh suy tư, Trần Lâm tiến vào chào. Đôi mắt trầm tĩnh của Mạc Ngự Minh nhìn Trần Lâm, nói: "Lập tức mang binh bao vây Lăng Phủ. Không có ý chỉ của trẫm, không cho phép bất luận kẻ nào ra vào. Trái lệnh chém ngay tại chỗ! Mặt khác, vào thiên lao đem thái y Vương Hải Thanh ra mang tới Lăng phủ, kiểm tra toàn bộ thức ăn ở Lăng phủ xem có bị hạ độc hay không!"

"Nô tài tuân chỉ!"

Trần Lâm đi ra ngoài, Mạc Kỳ Diễn nhủ mảy nói: "Phụ hoàng, nhi thần ở Lăng phủ đã hỏi qua, Hiền nhi chỉ dùng bữa trưa cùng Tứ Vương phi. Cơ bản, mỗi món thức ăn đều có người Lăng gia cùng dùng. Nhưng những người khác đều không sao."

"Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất! Tra một phen cho trẫm an tâm!" Mạc Ngự Minh cau mày, xoay người nắm tay nhỏ bé của Mạc Ly Hiền, tay kia xoa khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, nước mắt trào ra, thì thào: "Trẫm rốt cuộc đã làm sai điều gì? Tại sao ông trời lại trừng phạt trẫm như vậy, làm cho trẫm nửa đời sau chịu tang hai con, bây giờ lại muốn..."

"Phụ hoàng, Hiền nhi sẽ tỉnh. Nhi thần không tin Hiền nhi sẽ chết. Phụ hoàng ngài giữ gìn long thể quan trọng hơn!" Mạc Kỳ Diễn kiềm nén bi thương, nhỏ giọng khuyên, nhưng trong giọng nói lại chứa nghẹn ngào không cách nào che giấu.

Thần quý phi không ngừng dùng khăn lau nước mắt, ní non: "Hoàng Thượng, thần thiếp nghĩ không bằng lập tức giết nữ nhân kia đi. Chi cần ả chết, có lẽ Hiền nhi lập tức sẽ tỉnh lại. Giữ lại nữ nhân kia một ngày, thần thiếp lo lắng Hiền nhi sẽ càng ngày càng nghiêm trọng a!"

Nghe vậy Mạc Kỳ Diễn kinh hô: "Mẫu phi, không thể!"

Mạc Kỳ Lâm cũng lo lắng nói: "Phụ hoàng, việc này chưa điều tra rõ không thể đoán bừa như thế! Phụ hoàng ngài cơ trí anh minh, sao có thể dễ dàng ban tội chết cho Tứ Vương phi? Đó không phải là trùng ác kếp của người khác sao? Rốt cuộc là loại người nào có thể trong một đêm dấn dầy bỏ cáo khắp kinh thành? Hành động của hần lần này có dụng ý gì? Mà Hiền nhi cùng Tứ Vương phi ở chung năm mươi ngày bình yên vô sự, tại sao bỗng dưng xuất hiện, Hiền nhi lại gặp chuyện không may?"

"Đúng vậy, phụ hoàng, rõ ràng là có người cố ý muốn đưa Tứ Vương phi vào chỗ chết! Hần đang lợi dụng yêu thương của phụ hoàng dành cho Hiền nhi, muốn mượn tay phụ hoàng trừ bỏ Tứ Vương phi. Hiền nhi là con của nhi thần, Hiền nhi xảy ra chuyện thần đau lòng không kém phụ hoàng, nhưng nhi thần cũng không muốn oan uổng Tứ Vương phi. Xin phụ hoàng sáng suốt suy xét!" Mạc Kỳ Diễn vùng cấm bảo quý xuống trịnh trọng nói.

Thấy thế, Mạc Kỳ Dục cũng quý xuống nói: "Phụ hoàng, Tứ tẩu cùng Hiền nhi tình thâm. Nếu bắt Tứ tẩu chịu hoả hình, sau này Hiền nhi tình sợ là thương tâm vô cùng!"

Mạc Ngự Minh trừng mắt cắn răng nói: "Thương tâm bất quá vài ngày, so với mất mạng tốt hơn nhiều! Trẫm đồng ý lý do các ngươi nói. Nhưng trẫm cũng muốn tra rõ phương diện khác. Thà giết lầm một ngàn cũng không buông tha một trăm! Vô luận nói như thế nào, Hần nhi quả thật đã chết. Trùng hợp như vậy không cách nào làm trẫm không tin. Các ngươi không cần nói nữa. Trẫm chỉ chờ một ngày, Lăng Tuyết Mạn có thể còn mạng hay không thì chờ xem tạo hóa của ả!" (Ồ chú này hay. Con chú lúc cười người ta đã sống dờ chết dờ rồi. Làm vua mà xem mạng người như rác thế? Đầu óc chú chắc toàn bã đậu thôi!)

"Phụ hoàng!" Năm người cùng nhau quỳ.

"Câm miệng! Ai còn dám nói một câu liền cắt ra ngoài cho trẫm!" Mạc Ngự Minh rít gào như sấm, hai mắt đỏ bừng.

Ba người Mạc Kỳ Lâm, Mạc Kỳ Sâm, Mạc Kỳ Dục vừa ra cửa cung liền bị quản gia Tứ Vương phủ Tư Khuyết đón đầu cản lại.

"Nô tài thỉnh an ba vị Vương gia!" Quản gia quỳ gối nói.

"Đứng lên đi!" Mạc Kỳ Lâm cau mày nói.

"Tạ Ngũ Vương gia!" Quản gia đứng dậy, nghiêm trọng nói: "Xin nói cho nô tài một chút về bệnh tình của tiểu Vương gia, hiện tại Vương phi nhà nô tài ra sao?"

"Hỏi nhiều như vậy làm cái gì!" Mạc Kỳ Dục không kiên nhẫn tròn mắt nói.

"Thất Vương gia thứ tội! Nô tài nóng vội, cầu Vương gia nói cho nô tài!" Quản gia vội quỳ xuống chấp tay nói.

Mạc Kỳ Lâm khoát tay thờ dài nói: "Bệnh của Hiền nhi, thái y vô phương chữa trị. Tứ Vương phi sợ là dữ nhiều lành ít!"

"Cái gì?" Quản gia kinh ngạc lạc cả giọng, "Cầu ba vị Vương gia cứu Vương phi nhà nô tài đi! Ít nhất kéo dài thêm mấy ngày, biết đâu bệnh trạng của tiểu Vương gia có chuyển biến tốt."

"Hoàng Thượng nói chỉ chờ một ngày. Mấy người Bàn Vương đã tận lực. Hiện tại chỉ có thể xem Hiền nhi có tỉnh lại hay không!" Mạc Kỳ Lâm hơi mím môi, trong lòng không rõ là mùi vị gì. Hần không muốn Lăng Tuyết Mạn chết, cũng không muốn Mạc Ly Hiền chết. Nhưng hần hoàn toàn vô lực, ai cũng cứu không được.

"Một ngày?" Quản gia ngăn ra.

"Nếu chờ một ngày tiểu Vương gia vẫn chưa tỉnh lại, Hoàng Thượng sẽ đem Vương phi nhà ngươi nghiền xương thành tro!"

Mạc Kỳ Sâm nói xong, cùng Mạc Kỳ Lâm, Mạc Kỳ Dục phiến muộn rời đi.

Có một phần tình nhẹ như hoa cúc, không phải lâu ngày sinh tình nhưng xâm nhập đáy lòng. Giờ phút này trong mắt ai cũng là đau thương, trong mắt ai cũng là đè nén đau lòng, trong mắt ai cũng là buồn bực, lòng tràn đầy lo lắng.

Hương Đan Cự.

Mạc Kỳ Hần đi qua đi lại, sắc mặt âm trầm dọa người, một đôi mắt chìm ung lạnh lẽo, khuôn mặt bình tĩnh nhìn không ra một tia tức giận, nhưng cũng không thiếu một phần lạnh nhạt.

Đột nhiên một tiếng hít thở nhẹ vô cùng lọt vào tai, Mạc Kỳ Hàn ngược mắt trầm giọng hướng ra phía ngoài nói: "Tiến vào!"

Quân gia cất bước đi vào, "Chú từ, tình huống không ổn, tiểu Vương gia gặp nguy, Vương phi cũng gặp nguy! Hoàng Thượng cho kỳ hạn một ngày. Giờ này ngày mai, nếu như tiểu Vương gia không chuyển biến tốt đẹp, liền đem Vương phi nghiền xương thành tro!"

"Cái gì? Phụ hoàng..." Mạc Kỳ Hàn nhú mày thật sâu, hơi nhích môi suy tư nửa phút, trầm giọng nói: "Tư Khuynh, đi chuẩn bị ngựa. Bốn vương lập tức lên đường đi Lê Sơn Quan tìm ân sư. Lần này đi nhanh nhất cũng phải hai ngày. Đêm nay người đi đến Nhị Vương phủ cầu kiến Nhị Vương gia, đem ngọc bội của bốn vương giao cho Nhị Vương gia, nói bốn vương trước khi chết từng giao cho người, gấp ngọc bội như gấp bốn vương. Bốn vương không cho phép để Vương phi chết, lệnh trên dưới Tứ Vương phủ phụng dưỡng Vương phi sống quãng đời còn lại! Nếu Nhị Vương gia có hồi nguyên nhân, hãy nói năm năm trước bốn vương ra ngoài đập thanh từng không cần thận bị răn cản, lúc ấy Vương phi mới mười một tuổi đã hút độc cho bốn vương, bốn vương thiếu năng một mạng nên nỗ lực bảo vệ nàng. Hiểu chưa?" (đập thanh là lễ hội chơi xuân phải không?)

"Vâng, chủ tử nô tài nhớ kỹ!" Quân gia tiếp nhận ngọc bội, trịnh trọng gập đầu.

Mạc Kỳ Hàn thở dài một hơi, nói: "Còn có, nói khéo với Nhị Vương gia, bảo hắn giám sát thiên lao chặt chẽ để tránh kẻ chủ mưu âm hiểm, sợ đêm dài lắm mộng sẽ xuống tay với Vương phi!"

"Vâng! Chủ tử!"

Quân gia vừa đi, Mạc Kỳ Hàn liền thay đổi trang phục, mở hộp gỗ lấy ra một mặt nạ da người mỏng như cánh ve đeo lên, tức thì thay đổi gương mặt thành một người đàn ông trung niên, thông qua đường hầm đi ra khỏi Tứ Vương phủ, cưỡi ngựa phi nước đại đi ra khỏi kinh thành!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74

Cuối mùa thu, thời tiết vào đêm lạnh như nước.

Trong thiên lao, Lăng Tuyết Mạn co rúc trên giường đá lạnh như băng.

Gió lạnh thổi vào, Lăng Tuyết Mạn càng run lợi hại, "hà" một hơi thổi lên tay, chà xát tay cho đỡ lạnh.

Từ xé chiều bị giam vào nhà tù này, nàng chưa ăn cơm, bây giờ lạnh đói đan xen, thể xác và tinh thần mỏi mệt.

Tình cảnh này, nàng ngoài vô lực cũng chỉ là vô lực, oán trời trách đất không có tác dụng, không bằng nàng yên lặng nằm một lát. Vận mệnh của nàng đã sớm là cá nằm trên thớt, cho nên nàng đã không muốn nghĩ đến sống chết của bản thân nữa.

Chính là không biết Ly Hiền ra sao, nàng thật lo lắng, lo lắng hơn cả tình cảnh của chính nàng!

Nếu Ly Hiền chết, nàng còn sống thì lương tâm của nàng cũng sẽ cả đời không được an bình, cả đời đau đớn day dứt. Nàng cảm thấy Ly Hiền gặp chuyện không may là vì nàng gây nên.

Nghĩ đến đây, một giọt nước mắt chảy xuống. Kiên cường gần một ngày, Lăng Tuyết Mạn rốt cục nhìn không được khóc lên, "Ly Hiền... Ly Hiền, mẫu thân thực xin lỗi con. Ly Hiền oa... oa... Nam nhân xấu xa đáng chết, sao người còn không mau lại đây chứ! Ta muốn biết Ly Hiền thế nào oa... oa... Ta gọi người tình nhân được không, người không phải mỗi ngày giám thị ta sao? Vì sao không tới? Kẻ lừa đảo, kẻ lừa đảo ba hoa nói có cái gì bản lĩnh lớn, thấy ta gặp rủi ro liền không dám tới..."

Lăng Tuyết Mạn chửi rủa lầm bầm. Lần đầu tiên nàng muốn gặp đám tặc. Nhưng nàng cũng biết hẳn dù có bản lĩnh thông thiên cũng không có khả năng len vào thiên lao được canh giữ nghiêm ngặt, huống chi hẳn chỉ là đùa bỡn thân thể của nàng, hẳn nói hẳn có rất nhiều phụ nữ, làm sao phải mạo hiểm vì nàng đây.

Thật lâu sau, Lăng Tuyết Mạn khóc mệt, dán mặt vào nền đá, nhắm hai mắt lại. Mặc kệ nền đá đụng mặt nàng đau, nàng cũng không còn lòng dạ bỏ dấy.

Đột nhiên có tiếng nói loáng thoáng truyền vào, Lăng Tuyết Mạn giật mình dựng lỗ tai lên. Nhưng cách quá xa, nàng nghe không rõ, chỉ nghe thấy có tiếng bước chân càng ngày càng gần, có vẻ như đi tới buồng giam của nàng.

Lăng Tuyết Mạn nhanh nhắm chặt hai mắt, vì không thể xác định người đến là địch hay là bạn, nàng nhanh chóng lau nước mắt còn sót lại trên mặt, giả bộ ngủ.

Bởi vì bị nhốt vào thiên lao đều là trọng phạm triều đình, nền nhà tù đều bằng đá, cửa lao đều là sắt thép công kênh. Chợt nghe một tiếng "két"-

Lăng Tuyết Mạn dựng tóc gáy, mắt nhắm chặt, lông mi run rẩy không dám nhúc nhích, yên lặng nghe tiếng bước chân.

Ánh trăng lọt vào, ánh sáng yếu ớt chiếu rọi, trên sườn mặt tuần mỵ như tượng tạc, một đôi mắt sáng chớp một cái nhìn vào thiên hạ đang ngủ cuộn tròn thân mình, tâm tư khó hiểu.

Khẽ mím môi, lại đến gần một bước nhỏ, còi cầm bảo trên người đập lên người Lăng Tuyết Mạn, ánh mắt nhìn quanh một vòng nhà tù, thấy thật sự không có chỗ ngồi, nhẹ thở dài một hơi, ngồi xuống mép giường.

Lăng Tuyết Mạn tim đập mạnh, không có nghe được cái gì khác thường, trên người có một ít hơi ẩm, hơi mừng thầm. Chẳng lẽ đám tặc mò tới sao?

Nghĩ nghĩ, vụng trộm hé mắt, liền nhìn vào một đôi mắt sâu thẳm, một giây sau liền khiếp sợ thốt ra: "Nhị Vương gia"

Mạc Kỳ Diễn kinh ngạc, sau đó hơi cười: "Nàng không ngủ?"

"Ách, ta đang giả bộ ngủ." Lăng Tuyết Mạn xin lỗi, khoe miệng giật giật, ngồi dậy, "Ta nghe có người đến, sợ là người xấu nên không dám mở mắt"

Mạc Kỳ Diễn nhàn nhạt lên tiếng hỏi: "Có phải rất lạnh không? Đói bụng rồi đi?"

"Ta còn được. Làm sao Nhị Vương gia đến được?" Lăng Tuyết Mạn cụp mắt, nói nhỏ.

Tím đập hơi nhanh, Lăng Tuyết Mạn thậm chí có thể cảm giác được hai gò má mình đỏ bừng, có chút bất an nắm ngón tay như thiếu nữ hoài xuân, nhìn thấy người trong lòng mà khẩn trương thẹn thùng.

Mạc Kỳ Diễn thần nhiên nói: "Tôi thăm nằng một chút. Thiên lao ẩm ướt lạnh lẽo, vào đêm sợ là càng lạnh hơn. Thân nằng đơn bạc, hơn nữa nếu đói bụng, sợ sẽ sinh bệnh."

Nói xong, từ trong tay áo lấy ra một cái bọc giấy, mở ra đặt trước mặt Lăng Tuyết Mạn, giọng vẫn bình thản, "Ăn chút bánh đi. Ta không biết ngày thường nằng thích ăn gì, hỏi phụ của nằng, quần già kêu đầu bếp vội vàng làm một ít, nằng chịu khó một chút."

"Nhị Vương gia!"

Cái mũi Lăng Tuyết Mạn đau xót, suýt nữa rơi lệ. Một trận gió lạnh lại thổi vào, Lăng Tuyết Mạn run lên, cảm y trên người tuột xuống. Nằng nhìn Mạc Kỳ Diễn, kinh ngạc thấy trên người hắn vẫn là y phục đầy đủ, khẽ nhếch miệng, cũng không biết phải nói cái gì.

Mà bộ dáng Mạc Kỳ Diễn có vẻ như là vĩnh viễn lạnh nhạt, không kinh, không giận, không hờn, không vui, giờ phút này cũng chỉ cười nhẹ, tay đem cảm y lần nữa đắp lên cho Lăng Tuyết Mạn, nhẹ giọng nói: "Ta mặc hai cái áo bảo. Nằng nhanh ăn đi, ta cũng không thể ở đây lâu."

"Ừ, ta ăn."

Trong mắt Lăng Tuyết Mạn lóe ra nước mắt, cầm lấy một cái bánh, nhẹ nhàng cắn một cái. Trái tim cũng đi theo miếng bánh thơm ngọt này mà dậy sóng, "Nhị Vương gia cảm ơn ngài! Cảm ơn ngài tốt với ta như vậy!"

Mạc Kỳ Diễn tâm tư kín đáo lại ôn nhu săn sóc, như một luồng gió xuân, từ lần đầu tiên Lăng Tuyết Mạn cùng hắn mất bốn mắt nhìn nhau, là lúc thổi sâu vào lòng nằng. Giờ phút này trong lòng càng tràn đầy cảm động cùng ngọt ngào.

"Lời cảm ơn nằng nói với ta nhiều lắm rồi, ta lại chưa thu được phần lễ vật nào của nằng." Mạc Kỳ Diễn hiếm khi vui đùa như lúc này, khóe miệng cũng mỉm cười nhẹ nhàng.

Lăng Tuyết Mạn ngờ ngạc nhìn Mạc Kỳ Diễn, lúng ta lúng túng mở miệng: "Ngài cười lên rất đẹp."

"Sao?" Mạc Kỳ Diễn kinh ngạc như rụng mảy, tiện đà cười bật lên, "Nha đầu nằng thật là, trách không được Hiền nhi thích nằng."

"Đúng rồi, Ly Hiền thế nào? Tỉnh chưa?" Lăng Tuyết Mạn nhớ đến chuyện quan trọng nhất, nóng vội giữ chặt tay Mạc Kỳ Diễn.

Mạc Kỳ Diễn lắc đầu, "Tình huống không tốt, thái y tra không ra nguyên nhân bệnh, cũng vô pháp hốt thuốc. Phụ hoàng tìm danh y trên cả nước, hiện tại chỉ nghe theo mệnh trời!"

Lăng Tuyết Mạn chấn động, một tay che miệng, rốt cuộc ức chế không nổi khóc lên, mà tay kia nắm chặt tay Mạc Kỳ Diễn, không khống chế được cảm xúc, "Nhị Vương gia, là ta hại Ly Hiền, là ta hại nó rồi! Ngài vì sao không oán ta, không trách móc ta, vì sao còn tốt với ta như vậy? Ta không xứng, không xứng! Ly Hiền -"

"Tuyết Mạn nằng đừng như vậy. Đó là do người ác tâm rải lời đồn để đối phó nằng hoặc là đối phó Hiền nhi. Ngũ đệ đang điều tra, nằng cùng Hiền nhi sẽ không có việc gì." Mạc Kỳ Diễn bất giác thay đổi xưng hô, nói lời an ủi.

"Nhưng cuối cùng là bởi ta gây nên, ta..." Lăng Tuyết Mạn nghẹn ngào, nói không nổi nữa.

"Nha đầu ngốc!" Mạc Kỳ Diễn gượng ép mở ra một chút tươi cười, trong lòng cũng khổ sở. Con trai ruột của hắn, hắn lại không chăm sóc tốt. Nếu hắn phải để tang con trai, mặc cho ai đều không thể thừa nhận nỗi đau này.

"Đừng khóc!" Mạc Kỳ Diễn không có khăn, dùng ngón tay nhẹ nhàng lau nước mắt Lăng Tuyết Mạn, đậm mực như nước, "Ăn chút bánh nữa đi, đừng để đói bụng"

Lăng Tuyết Mạn ngẩn ra nhìn khuôn mặt tuấn đạt của Mạc Kỳ Diễn. Khoảng cách trong gang tấc, có thể nghe đến hơi thở của hắn, bàn tay lau trên gò má nằng động tác ôn nhu, ánh mắt hơi sùng nịch làm tâm nằng từ từ say mê.

Cơ hồ là vô thức, Lăng Tuyết Mạn đưa hai tay ôm ở hai bên hông Mạc Kỳ Diễn, đem gò má lạnh lẽo dán lên vòm ngực rộng lớn. Thân mình Mạc Kỳ Diễn nhất thời cứng, căng cứng chặt đến cực điểm, đôi mắt thăm u không hề chớp, nhìn đỉnh đầu Lăng Tuyết Mạn, không nói gì nhưng cũng không có từ chối hoặc là đáp lại.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, nhà tù vốn lạnh như băng, giờ phút này từng trận ái muội dâng lên đầy buồng giam.

Thật lâu sau, Lăng Tuyết Mạn chợt lấy lại ý thức, theo phản xạ nhanh chóng thu hồi hai tay, thẳng người lên, hai gò má đỏ hồng nóng lên lợi hại. Nhẹ liếc mắt phía trước, đụng phải ánh mắt sâu thẳm như đêm đen của Mạc Kỳ Diễn, tim gần như muốn nhảy ra khỏi cổ họng, vội cup mắt xuống, lắp bắp nói: "Xin... xin lỗi, ta... ta nhất thời quên..."

Ánh mắt Mạc Kỳ Diễn lóe lóe, giấu tất cả cảm xúc vào đáy mắt, cười, giọng nói nhẹ nhàng, "Không có vấn đề gì. Tứ đệ mất, ta lớn tuổi nhất, theo lý nên chăm sóc cho nằng. Nằng mau ăn bánh đi."

"Vâng."

Lăng Tuyết Mạn ngượng ngừng cúi đầu, thò tay lấy bánh, không nghĩ Mạc Kỳ Diễn cũng đồng thời vươn tay. Mười ngón đụng nhau giống như có điện giật. Lăng Tuyết Mạn co rúm lại một chút, nhẹ nhàng thu hồi tay, không dám nhìn Mạc Kỳ Diễn.

Một cái bánh chuyển đến trước mặt, ngược mắt nhìn thấy Mạc Kỳ Diễn cười nhẹ, "Cho nằng."

Lăng Tuyết Mạn giật mình tiếp nhận, đặt lên miệng cắn một ngụm nhỏ nuốt xuống. Nhớ tới lời Mạc Kỳ Diễn vừa nói, có chút rầu rĩ hỏi: "Tuổi ngài rất lớn sao?"

"Lớn hơn nằng!" Mạc Kỳ Diễn thần nhiên nói.

"Rốt cuộc là bao nhiêu? Không phải bốn mươi năm mươi đi?" Lăng Tuyết Mạn có chút không kiên nhẫn.

Nghe vậy Mạc Kỳ Diễn bật cười, "Nha đầu nằng nghĩ ta già như vậy sao? Ta năm nay ba mươi, cháu gái lớn nhất của ta cũng lớn như nằng!"

"Ách, ta cũng không phải là cháu gái của ngài!" Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc, tức giận nói

"Nằng đương nhiên không phải. Nằng là -" Mạc Kỳ Diễn đột ngột ngừng lại nhìn Lăng Tuyết Mạn, vẻ cô đơn tràn nhanh vào đáy mắt, giọng càng thêm lạnh nhạt, "- là đệ muội của ta!"

Lăng Tuyết Mạn cắn một ngụm bánh trong tay, không thèm nhắc lại, chính là một ngụm thêm một ngụm, ăn cũng không nhìn Mạc Kỳ Diễn, trong lòng ghen không hiểu, nói không nên lời lại giấu không được, chỉ có thể cố nhịn.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75

Bởi vì Lăng Tuyết Mạn ăn rất nhanh, Mạc Kỳ Diễn chăm chú nhìn, không mỉm cười nhưng vẫn nhẹ nhàng nhắc nhở: "Chậm một chút, ăn cẩn thận."

"Không cần ngại lo." Lăng Tuyết Mạn tức giận trả lời một câu, ăn nhanh hơn.

"Ừ." Mạc Kỳ Diễn không hiểu, chớp mấy mắt, "Nha đầu làm sao vậy? Không phải mới vừa vui vẻ à? Ta nói gì làm nàng mất hứng sao?"

"Đúng!" Lăng Tuyết Mạn nói không chút khách khí.

Mạc Kỳ Diễn giật mình hỏi: "Nói cái gì?"

Nhưng mà không đợi Lăng Tuyết Mạn trả lời, ở bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng bước chân vội vã. Trong nháy mắt, một thị vệ đại nội đứng ở bên ngoài cửa lao, cúi đầu hết sức thấp, giọng cũng rất nhỏ: "Bẩm Nhị Vương gia, Hoàng Thượng truyền ngài tức khắc đi Long Dương cung kiến giá!"

Mạc Kỳ Diễn rung mình, đáp lại: "Bẩm vương lập tức tới ngay!"

"Vâng!"

Tiếng bước chân đi xa, Mạc Kỳ Diễn cũng đứng lên, hơi sửa sang lại quần áo, nói: "Tuyết Mạn ngủ đừng quá say. Cái áo đó nàng lấy đắp đi, đến rạng sáng ta phái người đến lấy. Nhớ kỹ, nếu ngày mai phụ hoàng thăm vấn nàng, nàng phải tuyệt đối bình tĩnh, không thể có chút phạm thượng. Nàng là nha đầu thông minh, chú ý phối hợp ta. Nếu làm phụ hoàng tức giận, ta có tâm cứu nàng cũng bất lực, rõ chưa?"

"Ta đã biết, ta sẽ không lỗ mãng nữa. Nhị Vương gia, ta sẽ khẩn cầu ông trời phù hộ Ly Hiên, ngài cũng cố chịu đựng một chút!" Lăng Tuyết Mạn vội gật đầu, thần thiết nhìn Mạc Kỳ Diễn.

Mạc Kỳ Diễn khẽ gật đầu, xoay người đi lên hai bước, lại ngừng lại quay đầu, nhẹ giọng nói: "Nhớ kỹ, nàng còn thiếu ta lễ vật, chưa có đưa cho ta."

"Chỉ cần ta không chết, Ly Hiên không chết, ta nhất định đưa cho ngài!" Lăng Tuyết Mạn đè nén tiếng khóc nói.

Mạc Kỳ Diễn lại gật đầu, đè nén không nói ra. Ngày mai Lăng Tuyết Mạn rất có khả năng sẽ bị hoá hình, hẳn chỉ có dùng hết khả năng cứu nàng, nếu như thật sự cứu không được -

Đứng trước mặt Lăng Tuyết Mạn, hơi hơi cúi người, trên trán nàng lưu lại một nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước, sau đó ở bên tai nàng nói nhỏ một câu "Được." liền xoay người rời đi.

Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc nhìn chăm chú vào thân ảnh cao to đi xa, thật lâu không hoàn hồn.

Hắn vừa hôn trán của nàng. Hẳn thích nàng sao?

Lăng Tuyết Mạn si ngốc mỉm cười khẽ, một lần nữa nằm xuống, đáy lòng cảm thấy ngọt ngào. Nhưng giây lát gương mặt Mạc Ly Hiên nổi lên trong lòng, áp chế phản rung động này, ưu thương chiếm cứ toàn bộ tâm nàng.

Ly Hiên sống chết chưa biết, nàng còn nghĩ cái gì thể?

Thương tâm một lúc, không nghĩ tới cảm giác khi nàng ôm Mạc Kỳ Diễn, lồng ngực rộng lớn rất giống đám tặc đáng chết, như cùng một người!

Lăng Tuyết Mạn nhăn mày. Chẳng lẽ đám tặc chính là Mạc Kỳ Diễn? Nhưng Lăng Tuyết Mạn rất nhanh lắc đầu, hủy bỏ cái ý nghĩ này. Giọng nói bọn họ không giống nhau, hơn nữa trên người Mạc Kỳ Diễn không có mùi đàn hương của đám tặc, cảm giác tựa vào trong ngực Mạc Kỳ Diễn cùng đám tặc cũng không giống.

Haiz -

Không phải!

Lăng Tuyết Mạn thờ dài một hơi, có chút khinh bỉ bản thân. Nàng sao có thể đem Mạc Kỳ Diễn ôn nhu so sánh cùng đám tặc đáng chết? Đám tặc không chỉ bá đạo, còn lạnh lùng như băng, lòng dạ hẹp hòi, thiếu đạo đức, cường thế phúc hắc, dù sao là một đồng lõa khuyết điểm không thể tha thứ!

Lăng Tuyết Mạn trước khi đi vào giấc ngủ vẫn không quên oán hận mắng một câu cuối cùng: "Đám tặc đáng chết, âm hồn không tiêu tan, hại ta có nam nhân ngưỡng mộ trong lòng cũng không an tâm!"

Cung Long Dương.

Mạc Ngự Minh ngồi ở phía trước Mạc Ly Hiên, nhìn đến Mạc Kỳ Diễn tiến vào, vội vàng vẫy tay nói: "Diễn nhi, mau đến xem, lúc này Hiên nhi giống như giật mình một cái, hiện tại lại không phản ứng."

"Thật sao?"

Mạc Kỳ Diễn hơi vui lên, vội vàng đi tới trước giường kêu: "Hiên nhi, Hiên nhi, là phụ vương đến đây, con mau mở mắt nhìn phụ vương cùng Hoàng gia gia! Hiên nhi."

Mạc Ly Hiên nhắm mắt, cái gì cũng nghe không đến, không có đáp lại.

Mạc Ngự Minh lại thất vọng, rú mắt, lo lắng nói: "Diễn nhi, nên làm thế nào đây!"

"Phụ hoàng, chúng ta lại đợi xem. Không dối gạt phụ hoàng, đêm nay quân gia của Vương phủ Tứ đệ đi gặp nhi thần. Hẳn cầu phụ hoàng không giết Tứ Vương phi, nói là trước khi Tứ đệ chết có giao cho hân, có ngọc bội của Tứ đệ làm chứng, hân vâng lệnh hầu hạ Tứ Vương phi sống quãng đời còn lại, còn nói xin phụ hoàng cùng nhi thần yên tâm bớt buồn, Tứ đệ trên trời linh thiêng sẽ phù hộ Hiên nhi."

Lúc này trong cung Long Dương chỉ có Mạc Kỳ Diễn cùng Mạc Ngự Minh, thái giám cung nữ đứng ở một bên hầu hạ.

Mạc Kỳ Diễn ngừng lại, ắt ý nhìn thái giám cung nữ. Mạc Ngự Minh chợt trầm giọng nói: "Toàn bộ lui ra!"

"Nô tì cáo lui!"

"Diễn nhi, có chuyện gì nói mau." Mạc Ngự Minh trầm tĩnh hỏi

"Vâng, phụ hoàng." Mạc Kỳ Diễn nghiêm mặt nói: "Nhi thần nghe quân gia hân quả quyết chắc chắn Hiên nhi không có việc gì, nhi thần nghĩ không ra nguyên nhân, chỉ có thể tạm thời tin hân. Nhi thần thỉnh cầu phụ hoàng trước khi Ly Hiên tỉnh, không nên bắt Tứ Vương phi chịu họa hình, hãy chờ một thời gian."

Mạc Ngự Minh thâm thúy nhìn Mạc Kỳ Diễn, không nói một lời. Được nửa ngày mới bình tĩnh mở miệng: "Diễn nhi là đang tìm lý do cho Lăng Tuyết Mạn thoát tội sao?"

"Không phải, phụ hoàng!"

Nghe vậy Mạc Kỳ Diễn cả kinh vội quỳ xuống nói: "Phụ hoàng hiểu lầm, lời nhi thần nói là thật, thỉnh phụ hoàng minh giám!"

"Nếu như lời ngươi nói là thật, vậy trẫm thật muốn hoài nghi quân gia Tứ Vương phủ, hân dùng cái gì mà dám nhận định Hiên nhi vô sự? Chẳng lẽ việc Hiên nhi hôn mê có liên quan đến quân gia sao?" Mạc Ngự Minh thu hồi ánh mắt, thần nhiên nói.

"Phụ hoàng, quân gia kia một lòng muốn cứu Tứ Vương phi, hân làm sao có thể hại Hiên nhi? Huống chi thần biết quân gia rất trung thành và tận tâm với Tứ đệ, Tứ đệ rất là tín nhiệm hân, cho hân quản lý Tứ Vương phủ nhiều năm. Hân không có lá gan dám làm ra việc phản chủ đâu!" Mạc Kỳ Diễn nhủ mảy mòi.

Mạc Ngự Minh suy tư, dù tóc đã hoa râm, ông vẫn phong thái như trước, cuối cùng lại bị chứng đả kích luân phiên làm già hơn rất nhiều, giờ phút này tựa vào nệm, trong yên tĩnh có thể lương nhàn nhạt.

Trầm mặc hồi lâu, Mạc Ngự Minh rốt cục lạnh nhạt mở miệng: "Diễn nhi, trẫm già đi phải không?"

"Phụ hoàng sao nói lời ấy, phụ hoàng tuổi chưa cao, làm sao già được? Phụ hoàng có thể là tâm mệt mỏi, nghỉ ngơi một lúc là tốt rồi." Mạc Kỳ Diễn hơi hơi mở miệng nói.

"Diễn nhi, trẫm biết con một lòng muốn cứu Tứ Vương phi. Lương tâm chính nghĩa cũng tốt, động tâm thích cũng thế, à cuối cùng có phải là nữ tử đáng để tranh luận hay không? Nhớ kỹ, ngay cả khi trẫm không giết à, à cũng là Vương phi thủ tiết cho Tứ đệ của con, sau trăm tuổi sẽ an táng vào lăng tẩm Tứ đệ con, không liên can đến con."

Mạc Ngự Minh luôn luôn nhắm mắt, lại thần nhiên lời nói này, đập vào trong lòng Mạc Kỳ Diễn!

Không liên can đến hân!

Mạc Kỳ Diễn giật mình nhìn Mạc Ngự Minh, bàn tay trong tay áo nắm lại thật nhanh, tâm trống rỗng nổi lên cơn đau âm ỉ.

Môi mỏng nhếch hồi lâu, khẽ nói: "Phụ hoàng nói rất đúng, là nhi thần quên mất."

Mạc Kỳ Diễn khép hờ cơn ngơ, bàn tay to nắm chặt hơn. Mới vừa rồi một màn trong thiên lao nổi lên trong lòng hân, là bản thân mình hôn nàng, muốn nói cho nàng biết hân thích nàng ôm hân. Nhưng giây lát -

Lăng Tuyết Mạn ngủ rất say sưa bởi vì đã biết tâm ý Mạc Kỳ Diễn, lòng tràn đầy vui mừng, nhưng cũng ngủ hết sức không ngon bởi vì nhớ Mạc Ly Hiên, cũng bởi vì dâm tặc xuất hiện trong mộng nàng, dây dưa với nàng, nàng xem không rõ mặt hân, lại nghe hân ác liệt chất vấn nàng quên mất cảnh cáo của hân, hân không cho nàng cùng bất kỳ nam nhân nhân nào thân mật khăng khít, nàng là của hân nữ nhân!

Thời điểm Mạc Kỳ Dục ôm chần đứng ở bên giường đá, là lúc Lăng Tuyết Mạn ra mồ hôi đầm đìa, nói mê: "Không có, ta không có, ta không phải nữ nhân của ngươi, cầu ngươi thả ta, thả ta..."

"Từ tâu, Từ tâu, tỉnh, tỉnh!" Mạc Kỳ Dục sốt ruột hô, lay bả vai Lăng Tuyết Mạn.

Lăng Tuyết Mạn giật mình tỉnh, thờ hồn hên, ngẩng đầu nhìn đến nam nhân trước mặt "A!" kêu to một tiếng kinh hãi. Mạc Kỳ Dục cuống quýt bịt kín miệng Lăng Tuyết Mạn, "Đừng gọi, ngươi muốn gọi thủ vệ thiên lao vào sao?"

Lăng Tuyết Mạn ra sức tháo tay Mạc Kỳ Dục ra, không hiểu hỏi: "Hơn nửa đêm rồi, sao ngươi lại tới đây?"

"Còn hỏi sao? Ta có lòng tốt, sợ ngươi ở trong thiên lao bị đông cứng chết, nên đến đưa chân cho ngươi đây!" Mạc Kỳ Dục bữu môi, mở chân ra đắp cho Lăng Tuyết Mạn, phứt chốc lại nhăn mày, ngón tay khêu áo choàng trên người Lăng Tuyết Mạn, hồ nghi hỏi: "Áo của ai vậy?"

"Ây da, ngươi hỏi nhiều như vậy làm chi?" Lăng Tuyết Mạn hoảng hốt, vội đoạt áo choàng lại, đẩy chân ra nói: "Ta không lạnh, ngươi lấy chân về đi."

Sắc mặt Mạc Kỳ Dục khó coi hết sức, liếc mắt nhìn Lăng Tuyết Mạn giấu áo choàng vào trong lòng, nói: "Đây là áo Nhị ca đúng không? Ca ấy đã tới?"

"Ngươi làm sao biết?" Lăng Tuyết Mạn giật mình mở to mắt, ôm áo của Mạc Kỳ Diễn chặt hơn.

"Buổi tối khi Nhị ca tiến cung, ta có thấy ca, lúc ấy trên người ca mặc chính là cái này." Sắc mặt Mạc Kỳ Dục âm trầm dọa người, ánh mắt dời đến trên mặt Lăng Tuyết Mạn, gần từng chữ: "Lăng Tuyết Mạn, Nhị ca có ý gì với ngươi?"

"Có ý gì chứ? Ngươi nói bậy bạ cái gì?" Mặt Lăng Tuyết Mạn đỏ lên, lờ lờ nói: "Hắn tối hỏi ta, Ly Hiên gặp chuyện không may có phải do ta hại không, về sau thấy ta chịu lạnh đáng thương mới này thiện tâm đem áo cho ta mượn, ngươi đừng đoán mò. Hiện tại đầu ta muốn nổ tung rồi, còn không biết Hoàng Thượng có thể giữ lại cái đầu của ta bao lâu, ngươi thêm tội danh cho ta là muốn Hoàng Thượng lập tức chém ta sao?"

"Ta..."

"Nếu người muốn nói đến phương diện kia, vậy người nửa đêm đưa chân cho ta làm gì? Chẳng lẽ người cũng có ý với ta sao?" Lăng Tuyết Mạn lạnh lạnh trừng mắt chặn họng Mạc Kỳ Dục.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 76

"Ta đương nhiên – "

Mạc Kỳ Dục kích động muốn chống lại Lăng Tuyết Mạn, giọng nói cùng ánh mắt mĩa mai khi nãy đột nhiên tiêu biến, nghiêng mặt, "Ta đương nhiên không có. Người là Tứ tẩu của ta, lại cả ngày điên điên khùng khùng khiến người ta chán ghét. Ta thấy người phiền hết sức, đầu ta cũng không phải bị nước vào mà có ý gì với người. Ta là lo lắng cho quạt lưu ly của ta, sợ người tay chân vụng về làm hư, còn sợ người chết rét, đem quạt lưu ly của ta thành di vật của người!"

"Khụ khụ!"

Lăng Tuyết Mạn bị sặc, ho khan không thôi, tức đỏ mặt, ác liệt trừng mắt khuôn mặt tuấn tú đáng đánh đòn của Mạc Kỳ Dục, cắn răng nói: "Đáng chết, không có thì không có thôi, ta bắt quả là đùa người, người làm gì hạ giá ta không đáng một đồng. Ta kém như vậy sao? Người mới là quý hẹp hòi đáng ghét. Không phải chỉ là một cây quạt rách sao, cùng lắm thì ta đem một vạn hai mua lại cây quạt rách của người!"

"Nha đầu chết tiệt dám chửi ta!" Khuôn mặt Mạc Kỳ Dục u ám, suýt nữa tức giận mà ngắt đi, kéo chân ném qua một bên, giọng đầy căm hận nói: "Cho đông chết người! Ta đường đường là Thái Vương gia, người còn dám chửi ta? Lăng Tuyết Mạn đáng chết, đầu người chắc là bị lửa đá, trách không được lại chọc giận phụ hoàng, trách không được phụ hoàng muốn giết người, xứng đáng! Huynh đệ chúng ta không thêm nhiệt tình nỗ lực bảo vệ người, mạng nhỏ của người thật sự là không được rồi!"

"Cái gì? Haiz, người trách móc ta, ta đại nhân đại lượng không so đo với người, người nói rõ cho ta, Hoàng thượng thật muốn giết ta sao? Các người xin tha cho ta phải không?" Lăng Tuyết Mạn đi sát mặt vào Mạc Kỳ Dục, khẩn trương hỏi.

"Đáng chết! Người không làm ta tức chết là không cam lòng sao? Chuyện đến mức này mà vẫn là cái miệng như vậy, ta thật muốn một kiếm bỏ đầu người ra xem ở bên trong rốt cuộc đựng cái gì?" Mạc Kỳ Dục tức giận, trên trán nổi gân xanh.

"Sợ quá!"

Lăng Tuyết Mạn nuốt nước miếng, ra vẻ sợ run cả người, lại kéo lại chân phủ lên mình, cũng nói: "Nếu người đã lấy chân ra, xem như da mặt ta đây, ta chịu không nổi đâu! Dục Dục, người nói ta thật sự sẽ chết sao?"

"Không được kêu ta Dục Dục!" Mạc Kỳ Dục đen mặt, hận không thể bóp chết nữ nhân trước mắt.

"Khụ khụ, Tiểu Thất, tốt lắm, người mau an ủi ta một chút. Ta cùng Ly Hiền đều sẽ không chết đúng không?" Lăng Tuyết Mạn lại gian nan nuốt nước miếng, làm sao mà nói chuyện cùng tiểu soái ca này lại áp lực như vậy.

Mạc Kỳ Dục tiếp tục cắn răng, "Tiểu Thất cũng không được, đó là để phụ hoàng cùng ca ca ta kêu!"

"Ây da, người có phiền hay không? Không phải chỉ là một cái tên sao, gọi là gì không được chứ? Được! Kỳ Dục, Kỳ Dục, ta gọi người Kỳ Dục được chưa?" Lăng Tuyết Mạn tức giận, đôi mày thanh tú chau chau.

"Người nha đầu chết tiệt này, người dám nói ta phiền? Được, người không thành tâm, về sau ta cũng không gọi người Tứ tẩu. Ta gọi người Mạn Mạn!" Mặt Mạc Kỳ Dục đỏ lên, mắt trừng to như chuông đồng.

"Cái gì? Mạn Mạn? Khụ khụ, người làm ta nổi cả da gà." Lăng Tuyết Mạn nói xong không khỏi run lên.

Mạc Kỳ Dục lại cao hứng, "Ha ha, trước kia ta làm sao không nhớ ra, kêu người Mạn Mạn là ta có ý tốt!"

"Không thêm! Xem người tiểu nhân đắc chí, đầu còn bộ dáng Vương gia! Thật muốn hôn mê!" Lăng Tuyết Mạn liếc mắt, nghĩ đến bản thân mình cùng Ly Hiền, ngữ khí không khỏi nghiêm túc, "Haiz, hai ta cũng không tính là người xa lạ đi, vậy nếu như Hoàng Thượng thật sự muốn giết ta, người có thể... ách, có thể giúp ta cầu xin hay không? Ta muốn ra khỏi nhà tù tìm cách cứu Ly Hiền."

"Người có thể cứu được Hiền nhi?" Mạc Kỳ Dục không so đo việc Lăng Tuyết Mạn liên tục dùng xưng hô bất kính, hồ nghi nói.

"Ta cứu không được, ta muốn về xem sách thuốc, xem có một tia hi vọng nào không." Lăng Tuyết Mạn sợ run một chút, sau đó hùng hồn ngẩng đầu ưỡn ngực nói.

Nàng muốn về phòng ngủ Tứ Vương phủ chờ đám tặc. Hắn thường nói bản lĩnh hắn rất lớn, nàng muốn cầu hắn cứu Ly Hiền. Hy vọng hắn thật sự có khả năng này.

"Haiz, coi như hết. Thái Y Viện đọc đủ thứ sách thuốc, thái y đều bó tay, người có thể có biện pháp nào? Hôm nay người có thể ra tù hay không là hai việc khác nhau. Ly Hiền vẫn bất tỉnh, ai có bản lĩnh đưa người ra khỏi tù đây?"

Mạc Kỳ Dục thờ dài, hai tay che lên mắt, một hồi lâu mới lấy ra. Lăng Tuyết Mạn rõ ràng nhìn thấy mắt hắn đỏ, bộ dáng rất là khổ sở.

"Thực xin lỗi!" Lăng Tuyết Mạn cắn môi đau xót, lại rơi lệ, "Ta không ra, ta ở chỗ này chờ Ly Hiền, nếu nó chết, các người ai cũng chớ xin tha cho ta, để Hoàng Thượng ban một ly rượu độc cho ta, cho ta đi theo Ly Hiền. Nó đối với ta tốt như vậy, ta lại hại nó."

Giờ phút này, Lăng Tuyết Mạn đã nhu nhược, chỉ cần nghĩ đến Mạc Ly Hiền đối xử tốt với nàng mọi mặt, nàng liền tình nguyện người hôn mê bất tỉnh là nàng, tình nguyện dùng mạng của nàng đi đổi cho nó trở về khỏe mạnh, nàng còn yêu cầu xa vời gì? Ly Hiền đã chết, nàng lại sống, lương tâm của nàng sao có thể làm được.

"Sẽ không, Hiền nhi sẽ không chết, người cũng sẽ không thể -" Mạc Kỳ Dục hoảng loạn nói, ngữ khí khẳng định, như an ủi Lăng Tuyết Mạn, vừa tựa như an ủi mình.

Đêm đang trôi qua, lâu lâu truyền đến từng trận tiếng côn trùng kêu vang nhắc nhở đêm tĩnh lặng.

Mạc Kỳ Dục nhếch môi, đại rai ra ngồi nghĩ, buổi sáng trên đường, Ly Hiền giao hoạt vì Lăng Tuyết Mạn, muốn mình cam đoan đưa quạt lưu ly cho Lăng Tuyết Mạn.

"Ông trời thật sự bất công. Mạc gia ta đã làm sai điều gì, liên tục mang người Mạc gia đi. Đại ca đã chết, Tứ ca đã chết, hiện tại Hiền nhi-" Mạc Kỳ Dục nghẹn ngào, nói không được nữa.

Mạc Kỳ Dục lắc đầu một chút, dùng sức ép nước mắt chảy vào trong, ra vẻ thoải mái nói: "Người lại khóc, xấu không thể nhìn!"

Lăng Tuyết Mạn không có ngần đầu nói: "Ta xấu, không phải người có thể cười nhạo ta sao?"

"Ta chê cười người làm gì? Mĩ nhân ta gặp, không ai kém người! Thời gian không còn sớm, ta phải đi rồi. Người tiếp tục ngủ đi."

Mạc Kỳ Dục đứng lên nhìn chằm, lại có chút khó khăn nói: "Chấn này người có đắp không? Nếu đắp, tới hừng đông Nhị ca sẽ tới lấy quần áo ca để lại cho người. Nếu như ca ấy thấy được..."

"Người quang minh chính đại đưa chấn cho ta, có sợ người biết không?" Lăng Tuyết Mạn lau nước mắt, không cho là đúng nói.

"Ta đương nhiên không sợ" Mạc Kỳ Dục nhượng mảy, nhưng lập tức lại cau chặt mày, nhỏ giọng nói: "Bất quá, Nhị ca đối với người thật sự không có ý nghĩa sao?"

Lăng Tuyết Mạn thoáng chốc lại đỏ mặt, mảy mẩn trong phòng giam tối, thấy không rõ lắm, nhưng tim đập không thôi. Sợ Mạc Kỳ Dục hỏi, liền ấp úng nói: "Người cứ nói đi"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77

"Ta không biết, nhị ca vốn điềm đạm, ngoại trừ đối với huynh đệ trong nhà chúng ta, trước mặt người ngoài luôn đều là một bộ dáng đậm mạc, đối với nữ nhân càng như thế. Trong phủ của hắn, chánh phi, trắc phi, thiếp thất không ít, nhưng ta chưa bao giờ thấy hắn đặc biệt ái mộ thể thiếp nào, ngay cả Nhị tẩu, bọn họ thành hôn mười năm nhưng cũng chỉ là tương kính như tân." Mạc Kỳ Dục lắc đầu, nói như đắm chìm.

Lăng Tuyết Mạn thông mắt nhìn chằm thêu thật lâu, không cách nào ổn định tinh thần.

Lại cần môi, môi nhẹ nhàng nói ra một câu, "Nếu hắn không thích, vì sao còn cưới nhiều lão bà vào cửa như vậy?"

"Cách mỗi ba năm, tú nữ vào cung sẽ được phụ hoàng chỉ định, ban thường vào trong các phủ, cũng có các đại thần đưa lên, vì cân bằng các phương diện quyền thế, trấn an triều thần, đương nhiên có thiên vị cung chủ người này, cũng có thất sủng người kia." Mạc Kỳ Dục giải thích.

Lăng Tuyết Mạn trong đầu ông ông, một mảnh trống không.

Ánh mắt Mạc Kỳ Dục có chút mê ly, tìm đập loạn nhịp nhìn Lăng Tuyết Mạn, nhàn nhạt nhắc nhở: "Mạn Mạn, người là Vương phi của Tứ ca. Thân thể Tứ ca luôn luôn không tốt, phụ hoàng vốn thiên vị Tứ ca, qua nhiều năm như vậy càng thêm sủng ái Tứ ca. Hề là Tứ ca muốn, phụ hoàng chưa bao giờ từ chối, ngài sẽ không cho phép người rời đi gả cho người khác! Bất luận nữ tử nào gả vào hoàng thất, bất luận vận mệnh như thế nào, đều sinh là người hoàng gia, chết là quý hoàng gia!"

Lăng Tuyết Mạn giật mình, có chút kinh sợ ngược mắt nhìn Mạc Kỳ Dục quá mức nghiêm túc cùng rét lạnh. Đây là lần đầu tiên nàng nhìn đến hắn vốn bất cần đời còn có biểu hiện lạ lẫm như vậy.

Lăng Tuyết Mạn đau đầu, hai tay chống ở thái dương. Vì sao trên người Mạc Kỳ Dục nàng lại thấy được bóng dáng dăm tặc đây? Phiền chán, dùng hai tay vỗ mạnh đầu, nàng ép mình tận lực không được suy nghĩ. Nàng muốn có cuộc sống bình thường. Nhưng -

Lời Mạc Kỳ Dục mới rồi rõ ràng nói cho nàng biết, cuộc đời này của nàng không có hy vọng sống cùng với Mạc Kỳ Diễn, mặc dù nàng ái mộ hắn, trong lòng hắn có ý với nàng, nhưng hai chữ "thân phận" này đã đem bọn họ tách ra kẻ chân trời người góc biển, chính như một câu nói chim bay cùng cá lội, dù rằng yêu nhau lại có thể xảy tỏ ở nơi nào.

Huống chi Mạc Kỳ Diễn có thật nhiều thể thiếp, thật nhiều nữ nhân, nàng làm sao có thể đi làm một trong những nữ nhân của hắn.

Huống chi trong vận mệnh nàng còn có một nam nhân. Nam nhân này cuồng vọng bá đạo, hắn nói hắn không cho phép nàng thích nam nhân khác ngoài hắn, bằng không liền giết chết bọn họ.

"Mạn Mạn, Nhị ca là rất tốt, nhưng hắn sớm đã không phải nam nhân trong mệnh người, đừng giao trái tim cho hắn." Đây mắt Mạc Kỳ Dục hiện lên một chút tổn thương, nhẹ giọng nói: "Chấn người lấy đắp đi, lúc canh năm ta phái người đến lấy."

Dứt lời xoay người rời đi.

Lăng Tuyết Mạn lại ngơ ngác nghe tiếng bước chân càng ngày càng xa, thẳng đến khi thiên lao một lần nữa rơi vào tĩnh mạch.

Lại nằm xuống, trên chân gấm ấm áp có mùi long tiên hương nhẹ nhàng như hương vị trên người Mạc Kỳ Dục.

Khóe mắt Lăng Tuyết Mạn lại ướt át, đầu giấu vào trong chăn, dùng sức kiềm nén không để bản thân khóc ra thành tiếng.

Đến bình minh, ánh rạng đông dâng lên từ phía chân trời, gió sớm thổi đến nhẹ nhàng, cảm giác mát mẻ chạm vào gáy.

Một bóng người mặc áo choàng màu lam, cưỡi ngựa phóng thật nhanh, vài sợi tóc ngẫu nhiên bị gió thổi bay loạn lên, đôi mắt hẹp dài khẽ chớp, ánh mắt kia, sợi tóc kia phát phối tự nhiên theo gió, vừa xinh đẹp vừa phiêu dật.

Một ngày một đêm bốn ba, tới giữa trưa tuần mã rốt cục ngừng lại ở lưng chừng một ngọn núi, sương khói lượn lờ.

Lập tức nam nhân nhảy xuống, buộc cương ngựa, không màng tới thường thức cảnh đẹp Lê Sơn Quan, từ trong tay áo lấy ra một cây tiêu ngọc màu xanh biếc, đưa tới bên miệng, thổi

một khúc hùng hậu kích động "lê sơn hạ", bên mỗi vận thêm nội lực vào khúc nhạc, chậm rãi vang lên.

Một khúc này thối xong, chỉ thấy mấy khóm bụi gai tách ra hai bên, ở giữa xuất hiện một con đường nhỏ, nam nhân vui vẻ, cất kỹ ngọc tiêu, triển khai khinh công hướng đỉnh núi bay vút đi.

Không khí trên núi tươi mát, có hai gian nhà đá, mấy cây lê già đã hơn trăm tuổi, cành lá rậm rạp, lá cây buông xuống dưới ánh mặt trời vàng rực rỡ, thật là chói mắt.

Nam nhân nhẹ nhàng bước chân vào gian nhà đá thứ nhất, thò tay tháo mặt nạ da người trên mặt xuống, lộ ra một khuôn mặt tuấn tú hoàn mỹ, sau đó quý gối chấp tay cất cao giọng nói: "Mạc Kỳ Hàn báỉ kiến sư phụ!"

Bên trong nhà đá tĩnh lặng không tiếng động

Mạc Kỳ Hàn nhú mày, thật kiên nhẫn chờ đợi.

Nửa ngày mới nghe được một tiếng ngập truyền đến, sau đó là tiếng oán giận vang lên: "Sáng sớm có để cho người ta ngủ hay không? Thật là! Ôi, buồn ngủ quá a!"

Mạc Kỳ Hàn cau mày, đứng lên đẩy cửa vào. Thân mình mới đi vào, liền có một chưởng mạnh mẽ nghiêng diện đánh úp lại, môi mòng hơi hé, liền vung tay đỡ chưởng, một ông lão tóc bạc trên trăm tuổi tươi cười đầy mặt, vừa đánh vừa nói: "Đồ nhi không sai a, sư phụ còn sợ con cả ngày chìm trong cảm y ngọc thực mỹ nhân mà quên mất võ công!"

Mạc Kỳ Hàn tròn mắt, không khách khí nói: "Sư phụ, đây là lấy bản thân ngài so với con sao? Đã đến giữa trưa còn nghĩ là buổi sáng đi."

"Ây da, tốt lắm tốt lắm, con vừa tới liền quở trách sư phụ, đừng đánh nữa, chúng ta uống một chén đi. Sư phụ đã tìm được hũ rượu trân quý ừ hai mươi năm của Hoa Mai lão bà, bảo đảm con uống sẽ ghiền!"

Lão nhân này, người giang hồ gọi là Thiên Cơ lão nhân, ba mươi năm trước đã đạt được võ công tuyệt đỉnh cùng y thuật danh chấn thiên hạ, nhưng người này xuất quỷ nhập thần, không ai biết tung tích của lão, chỉ có gần mười năm nay mới ẩn cư ở tại Lê Sơn Quan.

Thiên Cơ lão nhân nói xong liền thu tay, kêu Mạc Kỳ Hàn.

Mạc Kỳ Hàn lắc đầu, thần sắc nghiêm trọng nói: "Sư phụ, lần này con đi suốt đêm tới là muốn xin sư phụ giúp con, lập tức vào kinh cứu người!"

"Cứu người?"

Khóe mắt Thiên Cơ lão nhân rút rút, khoát tay một cái nói: "Không đi không đi. Sư phụ vài ngày này đang có sở thích dùng võ công chơi cờ cùng Hoa Mai lão bà, nếu lần này đi, bà lão ấy sẽ nghĩ rằng ta lăm lăm bỏ trốn!"

"Sư phụ, người này rất quan trọng, bằng không con sẽ liên tục đi đường một ngày một đêm tới xin sư phụ sao?" Mặt Mạc Kỳ Hàn trầm xuống, nói.

"Sư phụ cũng không đi! Tiểu tử con không có việc gì lại đi già chết, làm hại tiểu tử Lâm Mộ Dung Thanh kia lấy cớ đi hỗ trợ cho con, liền thuận đường tiêu dao, để ta đây tuổi già cô đơn ở lại trên núi, hừ!" Thiên Cơ lão nhân tính như trẻ con, nghiêng mặt tỏ vẻ rất tức giận.

"Khụ khụ!"

Mạc Kỳ Hàn đen mặt, khóe miệng co quắp hơn nửa ngày, "Lâm Mộ Dung Thanh đáng chết, còn dám gạt con, nói nhất định phải về Lê Sơn Quan. Chờ khi con gặp lại nó, con sẽ đánh cho nó không nhìn ra hình người!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78

Mạc Kỳ Hàn mới nói xong, liền nghe được một tiếng la kinh hoàng vang lên: "Vương gia sư huynh, huynh đừng nghe sư phụ nói hươu nói vượn, đệ đến đây!"

Người tới là một nam tử tuyệt mỹ, quần áo trắng như tuyết, từ nhà đá bên cạnh chạy vội vào, dung mạo so với nữ nhân còn xinh đẹp hơn, làn da nhẵn nhụi, so với Mạc Kỳ Hàn kiên cường tuấn mỹ thì Lâm Mộ Dung Thanh là âm nhu tuyệt sắc!

Bị Mạc Kỳ Hàn nhìn chăm chú như nghiền cứu, Lâm Mộ Dung Thanh cười đều: "Hi hi, Vương gia sư huynh, đệ là Lâm Mộ Dung Thanh thật, không tin huynh có thể nghiệm thân!"

"Nếu tiểu tử đệ có bản lĩnh dám dịch dung trên cột ta, ta một chưởng đánh bay đệ!"

Mạc Kỳ Hàn âm u nói, sau đó mắt trừng Thiên Cơ lão nhân. Thiên Cơ lão nhân chốt dạ, vội quay mặt nhìn ra xa, không nhìn Mạc Kỳ Hàn. Mạc Kỳ Hàn ung dung nói: "Sư phụ còn chờ cái gì, đi thôi!"

"Không đi không đi!" Thiên Cơ lão nhân tức giận, lắc đầu như trống bỏi.

"Sư phụ gạt con, thấy chết mà không cứu sao?" Mạc Kỳ Hàn âm hiểm cười, để sát mặt vào, "Nếu sư phụ không đi, con lập tức đi tìm Hoa Mai bà bà, nói cho bà bà biết sư phụ con là người nhất gan, hơn nữa y thuật dở tệ, nhờ Hoa Mai bà bà rời núi. Sư phụ cũng biết Hoa Mai bà bà luôn luôn thích con, bà bà chắc chắn theo con vào kinh cứu người."

"Cái gì, Hàn tiểu tử con dám đi tìm bà lão kia! Con cố ý làm cho bà lão kia đắc ý trước mặt sư phụ sao. Hừ hừ, làm như sư phụ không biết bà lão kia đã sớm muốn cướp Hàn tiểu tử con làm đồ đệ, không có cửa đâu!"

Thiên Cơ lão nhân giận dữ nói xong, đứng lên đi ra ngoài quát: "Lấy hòm thuốc của sư phụ ra!"

"Ha ha!"

Mạc Kỳ Hàn cùng Lâm Mộ Dung Thanh cười to. Lâm Mộ Dung Thanh lấy một cái rượu lớn ra, cầm dây cương hai con ngựa, Thiên Cơ lão nhân nhảy lên, mới bưng tỉnh đại ngộ, "Thì ra Hàn

tiểu tử con kích tướng sư phụ!"

"Ha ha, đó là đương nhiên! Sư phụ không muốn biết người phải cứu là ai sao?" Mạc Kỳ Hàn nhướn mày, tuần dung giãn ra, cười nói.

"Ai?"

"Cháu của con, Mạc Ly Hiền!"

Lông mày Thiên Cơ lão nhân cau lại, không vui nói: "Cháu con sống chết liên quan gì đến sư phụ? Nếu là Hoàng đế phụ thân con bị bệnh cũng phải xem tâm tình sư phụ có tốt hay không!"

Lâm Mộng Thanh xấu hổ, không khỏi lấy tay lau trán, âm thầm cầu nguyện sư phụ hẩn chó đem thân phận đặc thù của Mạc Kỳ Hàn mà trêu chọc, bằng không -

Quả nhiên Mạc Kỳ Hàn cười như không cười nói: "Sư phụ, nếu cháu con không cứu được, những ngày thanh tĩnh của sư phụ tại Lê Sơn Quan có lẽ không còn mấy ngày!"

"Hà, con muốn làm gì?" Thiên Cơ lão nhân co rúm lại một chút, đề phòng hỏi.

Con người đen của Mạc Kỳ Hàn lóe ra, chậm rãi nói: "Ha ha, chính là xin sư phụ giúp con đào một cái đường hầm từ Lê Sơn Quan vào thiên lao hoàng cung, sau đó lên đem Vương phi của con ra, ngày sau vợ chồng chúng con ở Lê Sơn Quan làm bạn cùng sư phụ!"

Nghe vậy Thiên Cơ lão nhân cùng Lâm Mộng Thanh nuốt nửa từ trên lưng ngựa cho ngã xuống. Thiên Cơ lão nhân đen mặt nói: "Từ nơi này đến thiên lao hoàng cung cách chừng năm sáu trăm dặm. Con muốn sư phụ đào hầm đến lúc chỉ còn bộ xương khô a!"

"Khụ khụ, cái gì? Vương gia sư huynh, không phải huynh nói muốn cứu cháu huynh sao, sao lại liên quan đến Vương phi của huynh?" Lâm Mộng Thanh tò mò hỏi.

"Việc này nói thì dài dòng, vừa đi vừa nói chuyện đi."

Mạc Kỳ Hàn nghĩ đến Lăng Tuyết Mạn, cảm thấy rất rối rắm. Ở trong thiên lao một đêm sợ là phong hàn nặng! Nha đầu kia giờ phút này không biết thế nào!

Lo lắng, tuần mi cau chặt, Mạc Kỳ Hàn trầm giọng nói: "Sư phụ, Mộng Thanh, chúng ta phải tới kinh thành trước hừng đông!"

"Giá -"

"Giá -"

Ba con tuần mã ngược ánh trời chiều, vợ và phi về hướng Cẩm An.

Cùng một thời gian, trong hoàng cung.

Trong cung Long Dương, Thần quý phi ngồi ở trước giường, đem tay Mạc Ly Hiền dán trên mặt, không ngừng lưu riu khóc. Mạc Ngự Minh đi tới đi lui, vô cùng lo lắng, hai mắt trừng năm người con đứng một loạt, quát: "Các người nói nên làm cái gì bây giờ? Mạch của Hiền nhi càng ngày càng yếu. Kinh Triệu phủ tiền cử đại phu đều là lang băm, vô dụng như vậy còn dám tự xưng danh y, trăm nên chém hết bọn họ!"

"Hoàng Thượng bót giận! Bệnh của Hiền nhi quá lạ, các đại phu đều đã tận lực, Hoàng Thượng chém bọn họ cũng không cứu được Hiền nhi, tội gì vì Hiền nhi mà lấy thêm mấy mạng người đây?" Hoàng Hậu từ bên kia giường rồng, được cung nữ đỡ đứng lên, nhẹ giọng khuyên can.

"Hoàng Thượng, cháu của thần thiếp làm sao bây giờ a?" Thần quý phi thương tâm ní non.

Mạc Kỳ Diễn tiến lên một bước, ngồi xuống ôm lấy Mạc Ly Hiền, áp lên trán nó, đau khổ nhẹ giọng nói: "Hiền nhi, là phụ vương không có chăm sóc con chu đáo, đều là lỗi của phụ vương, con mờ mắt nhìn phụ vương đi, phụ vương nhận lỗi với con, về sau sẽ dốc hết lòng chăm sóc con lớn lên, có được không?"

Thần quý phi bỗng dung giống như mắc bệnh tâm thần, hô lên: "Diễn nhi, không phải lỗi của con, đều là lỗi của ả sao chổi! Hoàng Thượng, nữ nhân kia không chết, sợ là Hiền nhi sống không nổi!"

"Mẫu phi!" Mạc Kỳ Diễn vội vàng giữ chặt ống tay áo Thần quý phi, ánh mắt vô cùng lo lắng nói: "Mẫu phi, không thể nói bừa! Biến cố này, chỉ cần nghĩ kỹ một chút là biết có người muốn hãm hại Tứ Vương phi cùng Hiền nhi. Nếu giết Tứ Vương phi, không phải là trúng kế của kẻ khác sao?"

"Diễn nhi, sao lại thế này a? Mạng con trai của chính mình mà con cũng mặc kệ, chỉ lo cho mạng Tứ Vương phi sao?" Thần quý phi tức giận quát.

"Mẫu phi, nhi thần chỉ nói lý lẽ thôi!" Mạc Kỳ Diễn căng thẳng, "Mạng của Hiền nhi, nhi thần sao lại không để ý chứ? Nếu như có thể một mạng đổi một mạng, nhi thần nguyện ý chết thay Hiền nhi!"

"Nếu là một mạng đổi một mạng, trăm sẽ đem Lăng Tuyết Mạn tới thử!" Đôi mắt trầm tĩnh của Mạc Ngự Minh xôn lên một tia ác hiểm, quay người lại phân phó: "Người đâu, áp giải Lăng Tuyết Mạn đến pháp trường, chuẩn bị hoá hình!"

"Vâng! Hoàng Thượng!"

"Phụ hoàng!"

"Phụ hoàng!"

Vài tiếng la hỗn độn đồng thời vang lên, đại nội thị vệ đội lệnh trong điện đã nhận lệnh đi ra ngoài.

Mạc Kỳ Dục xúc động, bỏ nhào lên phía trước, "phịch" một tiếng quỳ xuống dập đầu nói: "Phụ hoàng, Tứ ca không muốn Tứ tẩu chôn cùng, đó là không muốn phụ hoàng giết Tứ tẩu a!"

"Phụ hoàng, nếu như Tứ ca trên trời có linh thiêng, biết Vương phi của mình chết oan, còn là chịu cực hình như vậy, Tứ ca sẽ thương tâm biết bao nhiêu!" Mạc Kỳ Lâm cũng quỳ theo, lên tiếng cầu xin.

"Lâm càn!" Mạc Ngự Minh tức giận vung tay áo, chỉ vào hai người quý gối bên chân quát: "Nếu Tứ ca của các người biết nó bị Vương phi của nó khắc chết, biết cháu của nó cũng sắp bị hại chết, nó còn có thể oán trẫm sao?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79

Thái giám cung nữ thờ cũng không dám thờ mạnh. Mạc Kỳ Dục cùng Mạc Kỳ Lâm quỳ, đầu cúi xuống sát mặt đất.

Mạc Ngự Minh không có chỗ phát tác lửa giận, con ngươi sắc bén nhìn thẳng vào Mạc Kỳ Minh cùng Mạc Kỳ Sâm đứng phía dưới, "Hai người các ngươi cũng muốn cầu xin sao?"

"Nhi thần không dám!"

Hai người cuồng quít quỳ xuống, Mạc Kỳ Minh chấp tay nói: "Phụ hoàng anh minh quyết đoán, nhi thần không dám có dị nghị!"

Mạc Kỳ Sâm cẩn thận lựa lời nói: "Phụ hoàng, cầu xin thì nhi thần không dám, nhi thần chỉ sợ giết Tứ tẩu sẽ làm người thân đau lòng, việc như vậy mất nhiều hơn được!"

"Phụ hoàng -"

Mạc Kỳ Lâm cùng Mạc Kỳ Diễn đồng thời hô lên, nhưng không chờ hai người nói một câu, Mạc Ngự Minh đã phát tay áo, vừa đi vừa nói: "Trẫm đã quyết tâm, bất luận kẻ nào cũng không được bàn cãi, bằng không vĩnh viễn không được đến gặp trẫm! Thần quý phi ở trong này trông Hiền nhi, Hoàng Hậu cùng trẫm đi đến pháp trường!"

"Phụ hoàng -"

Vài tiếng la vội vàng quanh quần ở trong cung Long Dương, long nhan tức giận, bọn họ có tâm lại cũng không lực.

Lăng Tuyết Mạn tro mắt nhìn thị vệ xông vào thiên lao dẫn nàng đi tới pháp trường, rồi hiện tại đem nàng trói gô vào một cọc gỗ đặt ở trên đài cao ba thước, sau đó tro mắt nhìn đại nội thị vệ ôm đến một đồng cũi lớn đặt xung quanh thân thể nàng, sự tình mau đến mức nàng phản ứng không kịp nữa!

Từng dãy Ngự Lâm quân trang phục màu đỏ, vẻ mặt nghiêm túc bao vây pháp trường, còn có đại nội thị vệ áo vàng nhiều đến không đếm xuể, người người mặt lạnh như tiền!

Lăng Tuyết Mạn chậm rãi nhìn về đồng cũi, rốt cục nàng hiểu nàng sắp chết, hơn nữa còn bị chết cháy!

"Không -"

Hô lên một tiếng thê lương tuyệt vọng, Lăng Tuyết Mạn ra sức tháo dây thừng trên người, gầm rú: "Buông ta ra! Ta không muốn bị thiêu chết, ta vô tội! Hoàng Thượng! Ta muốn gặp Hoàng Thượng! Nếu ta nhất định phải đền mạng cho Ly Hiền, ta nguyện ý chết. Nhưng ta không muốn bị chết cháy! Hoàng Thượng!"

Tiếng la khàn khàn quanh quần ở trên pháp trường, nhưng không một người để ý đến nàng!

Rốt cục một tiếng hét lớn chói tai vang lên -

"Hoàng Thượng giá lâm -"

"Hoàng Hậu nương nương giá lâm -"

"Khấu kiến Hoàng Thượng! Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế! Hoàng Hậu nương nương thiên tuế thiên tuế!" Mọi người đều quỳ xuống nghênh giá.

Lăng Tuyết Mạn lạnh lùng nhìn Mạc Ngự Minh đi lên ghế dựa màu vàng, ngồi xuống. Hoàng Hậu bên cạnh hắn, đội mũ phượng, nghiêng người mà ngồi, khoe miệng không có một chút cười nhạo, ánh mắt nhìn lom lom không nói một lời.

Đôi mắt sắc bén của Mạc Ngự Minh nhìn tới, lãnh đạm mở miệng: "Tứ Vương phi, người khác phu khác tử, hôm nay trẫm dùng hoạ hình đối đãi ngươi, tình lọc linh hồn ngươi, giúp cho Hiền nhi tỉnh lại. Lấy mạng ngươi đổi mạng Hiền nhi cũng không uổng. Hiền nhi đã xem ngươi như mẫu thân, đã đối đãi với ngươi thiết tình!"

"Ha ha ha!"

Lăng Tuyết Mạn cười như điên, tiếng cười chói tai làm người ta co rúm lại, lông tơ dựng đứng.

"Lớn mật! Ngươi cười cái gì?" Mạc Ngự Minh nổi giận.

"Ta cười ngài đường đường là thiên tử Minh quốc, lại tàn bạo như vậy! Cười Lăng Tuyết Mạn ta nghĩ rằng thiên tử thánh minh, lại không biết thiên tử thực hồ đồ!"

Hai tròng mắt trong suốt của Lăng Tuyết Mạn chợt có thần thái hơn bao giờ hết, bình thân nói: "Hoàng Thượng, ngài muốn ta chết, có thể! Chỉ xin cho ta gặp Ly Hiền một lần rồi ta sẽ chết để tạ tội! Nhưng ta chỉ có một thỉnh cầu, đó chính là ngài ban cho ta một ly rượu độc, sau đó hãy thiêu ta!"

"Làm cần!"

Mạc Ngự Minh không thể nuốt giận, chỉ tay vào Lăng Tuyết Mạn nói: "Người khác Hiền nhi của trẫm đến thế này, còn dám chất vấn trẫm sao! Ngươi muốn gặp Hiền nhi, tuyệt đối không thể! Người đâu, hành hình!"

"Không được -"

Lăng Tuyết Mạn hô lên một tiếng, không thể tin nhìn đại nội thị vệ giơ cây đuốc đi từng bước một đến gần nàng, trong ánh mắt ngoài hoảng sợ cũng chỉ là tuyệt vọng, môi đỏ mọng lay động: "Không muốn, không muốn, ta không muốn bị chết cháy, không được!"

"Ly Hiền -"

"Ta muốn gặp Ly Hiền! Ta muốn gặp Ly Hiền!"

Lăng Tuyết Mạn như mắc bệnh tâm thần, gào thét khóc hô vùng vẫy.

Cảnh tượng này rất cực làm một người không đành lòng -

"Hoàng Thượng!"

Hoàng Hậu vội vàng đứng lên, hướng Mạc Ngự Minh quỳ xuống. "Hoàng Thượng hãy nghe thần thiếp bẩm miệng nói một câu, chính như lời Nhị Vương gia nói, phía sau chuyện này ẩn giấu một âm mưu rất lớn. Hiền nhi là người bị hại, Tứ Vương phi cũng đúng là người bị hại a! Lẽ bộ lúc ấy không phải từng nói Tứ Vương phi cùng Hàn nhi rất hợp mạng với nhau sao, không phải nói ông trời tác hợp cho sao? Cho nên Hàn nhi bệnh chết không phải do Tứ Vương phi khác a!"

"Hoàng Hậu, âm mưu này trăm sẽ tra rõ. Nhưng trăm cũng sẽ không bỏ qua việc trùng hợp nữ nhân khác phu khác tử như thế này! Hoàng Hậu không cần nhiều lời, tâm trăm đã định!" Mạc Ngự Minh đối mặt với Hoàng Hậu, khẩu khí mặc dù đã nhẹ bớt, nhưng vẫn là vô cùng kiên định.

Lăng Tuyết Mạn nháy mắt dấy lên hi vọng lại đột nhiên tan biến, đến Hoàng Hậu cầu tình cũng vô dụng, lúc này đây nàng thật sắp chết rồi!

Đại nội thị vệ cầm cây đuốc trong tay đến gần, mặt lạnh như băng không có một tia không đành lòng, như là đang thi hành một mệnh lệnh đơn giản nhất.

Cách pháp trường mười thước là nơi ba ám vệ mặc trang phục Ngự Lâm quân ẩn nấp, chính là ba thủ hạ đắc lực nhất của Mạc Kỳ Hàn: Vô Cực, Vô Ngân, Vô Giới

"Chủ tử đoán thật chính xác, Hoàng Thượng quả nhiên mê tín." Vô Cực theo dõi Lăng Tuyết Mạn trên đài, lạnh lùng nói.

"Hiếu hoàng thượng nhất đương nhiên là chủ tử, xem ra trông cậy vào Nhị Vương gia bọn họ là vô dụng." Vô Ngân nói.

Vô Giới tay nắm bội kiếm bên hông, rục rịch hỏi: "Khi nào động thủ? Sắp châm lửa rồi!"

"Chờ một chút, không phải đường cùng tuyệt không thể ra tay, bằng không chính là gây cho chủ tử thêm phiền toái!"

"Đúng vậy, chỉ sợ thân phận chủ tử sẽ bại lộ!"

Ba người ngoài miệng trò chuyện với nhau, mắt đều sáng như đuốc nhìn chăm chăm Vương phi của bọn hắn, chờ đợi một khắc cuối cùng.

Lăng Tuyết Mạn nhìn thị vệ giờ cây đuốc đi đến trên đài, đem cây đuốc đốt bó củi, miệng chỉ còn thì thào: "Ly Hiền cứu ta, Nhị Vương gia cứu ta, Tình nhân người đang ở đâu cứu ta."

Không người nào để ý nàng, bó củi bị đốt cháy, ngọn lửa mạnh mẽ lan tràn trong mắt, cảnh tượng này hết như đêm đó nàng bị nhốt trong biển lửa. Nhưng đêm đó lúc nàng ở một khắc sinh tử là lúc Tình nhân tới cứu nàng, hôm nay hắn sẽ tới hay không?

Sẽ không, lúc này đây sẽ không. Nơi này là hoàng cung, không phải Tứ Vương phủ nhỏ nhò để hắn có thể xông vào.

Lăng Tuyết Mạn tuyệt vọng nhắm nghiền mắt, ánh lửa chiếu vào trên gương mặt tái nhợt của nàng hồng như đoá trà mi nở rộ, như một khoảnh khắc chết oan mỹ lệ vĩnh hằng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80

"Động thủ!"

Vô Cực nhanh nhử này, phun ra hai chữ.

Nhưng mà ba người vừa muốn nhảy ra, nháy mắt Vô Ngân đột nhiên nói: "Đợi chút, mau nhìn kia!"

Thân hình dừng lại, ba ánh mắt nhất trí nhìn hướng đông nam, chỉ thấy bốn thân ảnh cao to khinh công bay về phía Lăng Tuyết Mạn trong ánh lửa ngút trời!

"Có thích khách!"

Biến hóa đột ngột này làm kinh hãi đại nội thị vệ cùng Ngự Lâm quân, không đợi mệnh lệnh Mạc Ngự Minh đều xông lên!

Nhưng khi vừa nhìn rõ dung mạo bốn thích khách này, bọn thị vệ sợ hãi ào ào quỳ xuống. "Nô tài tham kiến bốn vị Vương gia!"

Mạc Ngự Minh cùng Hoàng Hậu khiếp sợ vô cùng. Hoàng Hậu hơi thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng Mạc Ngự Minh lại giận dữ vô cùng. "Người đâu! Bất này bốn nghiệt tử kháng chi này lại cho trăm!"

"Vâng, Hoàng Thượng!"

Vô số thị vệ lại xông lên, nhất thời đao kiếm loạn thành một đồng!

"Ngũ đệ, Lục đệ, thất đệ, ngăn bọn họ lại!"

Mạc Kỳ Diễn nhanh nói, tung một chương bức lui ba thị vệ gần người, nhảy đến trước mặt Lăng Tuyết Mạn, lấy chủy thủ bên hông ra chặt đứt dây thừng.

Lăng Tuyết Mạn ngây ngốc nhìn Mạc Kỳ Diễn, nước mắt tuôn rơi, thì thào: "Ngài tới cứu ta, các ngài đều tới cứu ta."

"Đừng nói chuyện, cẩn thận coi chừng hít phải khói." Mạc Kỳ Diễn thân thiết nói nhỏ một câu, hướng Mạc Kỳ Lâm hô: "Ngũ đệ!"

Mạc Kỳ Lâm quay đầu nhảy đến, cùng Mạc Kỳ Diễn nhìn nhau mỗi người cầm một cánh tay Lăng Tuyết Mạn, mang theo nàng bay lên lao ra khỏi biển lửa, sau đó đáp xuống mặt đất!

Mạc Kỳ Dục cùng Mạc Kỳ Sâm thấy thế, trong mắt vui vẻ, không tiếp tục dây dưa cùng bọn thị vệ, cũng nhảy xuống!

Nhưng tình huống quỷ dị đã xảy ra!

Hai ngân châm thật nhỏ nhúng kịch độc phá không mà đến, thẳng tắp vọt tới hướng Mạc Kỳ Diễn cùng Mạc Kỳ Lâm!

Biến hóa này quá nhanh, mặc cho bốn huynh đệ bọn hắn ai cũng không phát hiện, chỉ có ba người Vô Cực nấp ở chỗ tối là nhìn thấy!

Ba người cơ hồ là đồng thời ra tay, mỗi người bắn ra một ám khí hình thoi, tốc độ nhanh làm người phóng ra ngân châm chấn động, sắc mặt đột biến!

Hai ngân châm đều bị đánh rơi, cùng ám khí hình thoi nhau rơi vào trong lửa lớn, mà bốn người Mạc Kỳ Diễn vững vàng đứng trước mặt Mạc Ngự Minh!

Ngự Lâm quân cùng đại nội thị vệ lại đánh tới, Hoàng Hậu quýnh lên hô: "Toàn bộ lui ra!"

Bọn thị vệ chấn động, nhìn về phía Hoàng đế Mạc Ngự Minh, thấy mặt ông âm trầm, không nói một lời, liền vội quỳ xuống nói: "Nô tài tuân theo ý chỉ Hoàng Hậu nương nương!"

"Nhi thần khấu kiến phụ hoàng mẫu hậu!"

Bốn huynh đệ vung cầm bảo, đồng loạt quỳ xuống. Lăng Tuyết Mạn cũng bị Mạc Kỳ Lâm lôi kéo, hai chân mềm nhũn quỳ xuống, giọng khàn khàn: "Khấu kiến Hoàng Thượng, Hoàng Hậu nương nương!"

Hai tròng mắt tối lạnh của Mạc Ngự Minh sắc bén như mũi kiếm, lớn tiếng rống: "Bốn người các ngươi muốn tạo phản sao?"

"Nhi thần không dám!" Bốn người cuống quýt dập đầu thỉnh tội.

"Không dám? Trẫm thấy các ngươi là ăn tim gấu mặt hổ, dám ở dưới mắt trẫm thân nhiên công khai đối lập với trẫm! Các ngươi có đề trẫm vào mắt sao?" Mạc Ngự Minh tức giận cực kỳ, đứng lên vung tay chỉ Lăng Tuyết Mạn, ánh mắt lại lạnh thấu xương quét về phía bốn người, "Trẫm hỏi các ngươi một lần cuối, ai còn muốn bảo vệ nữ nhân này? Ai muốn bảo vệ à, trẫm liền đem kẻ đó trị tội cùng à!"

"Phụ hoàng bớt giận! Nhi thần có chuyện quan trọng muốn bẩm báo, xin phụ hoàng cho nhi thần cơ hội nói chuyện!" Mạc Kỳ Diễn vội vàng chấp tay nói.

Trong mắt Mạc Ngự Minh bắn ra vài tia lạnh lẽo, "Mạc Kỳ Diễn, trẫm đã nói cái gì với ngươi, ngươi đã quên sao? Xem ra nữ nhân này không thể lưu lại, bằng không sớm hay muộn cũng sẽ hủy giang sơn xã tắc Đại Minh ta!"

Lời vừa nói ra, mọi người đều hoảng hốt, toàn thân Lăng Tuyết Mạn càng phát run, kinh sợ nhìn Mạc Ngự Minh quên cả thở.

Trên trán Mạc Kỳ Diễn cũng chảy mồ hôi, cắn chặt răng, ngược mắt, chấp tay nói: "Phụ hoàng bớt giận, nhi thần không dám quên, cũng tuân theo phụ hoàng dạy bảo, chuyện nhi thần muốn bẩm là về Tử đệ cùng Tử Vương phi, xin phụ hoàng bớt giận nghe nhi thần nói một lời!"

"Được, ngươi nói đi, trẫm sẽ chờ, cho yêu nữ này sống thêm một khắc!" Mạc Ngự Minh một lần nữa ngồi trở lại ghế, hừ lạnh.

Mạc Kỳ Diễn từ trong tay áo lấy ra một ngọc bội màu hoàng kim, hai tay dâng lên: "Phụ hoàng, ngài còn nhớ tẩm ngọc bội này không?"

Lý Đức Hậu tiếp nhận, dâng lên Mạc Ngự Minh. Mạc Ngự Minh chỉ liếc mắt nhìn liền thất kinh hỏi: "Đây là của Hàn nhi! Là trẫm đưa cho Hàn nhi vào sinh nhật mười tám tuổi, tại sao ở trong tay ngươi?"

Hoàng Hậu cả kinh, kích động nhìn ngọc bội Mạc Ngự Minh cầm trong tay, hai mắt lập tức rung rung, "Hoàng thượng, là của Hàn nhi, chính là của Hàn nhi à!"

"Phụ hoàng, đêm hôm qua nhi thần đã hỏi bẩm với ngài, đây là quân gia Tư Khuynh của phủ Tử đệ đưa đến cho nhi thần. Tư Khuynh nói ngọc bội này là do Tử đệ trước khi chết giao cho hắn, lệnh cho hắn nếu ngày sau Tử Vương phi có việc hệ trọng liên quan đến tính mạng thì dùng ngọc bội này làm tín vật, cầu phụ hoàng bỏ qua cho Tử Vương phi, để trả ơn Tử Vương phi năm đó cứu mạng!" Mạc Kỳ Diễn trầm giọng nói.

"Ôn cứu mạng gì?" Mạc Ngự Minh kinh ngạc đứng lên, ánh mắt nhanh đảo qua Lăng Tuyết Mạn, lại đến Mạc Kỳ Diễn, "Ngươi nói cho rõ ràng!"

Những người khác bao gồm Lăng Tuyết Mạn đều không hiểu ra sao, nhìn về phía Mạc Kỳ Diễn, chờ đợi câu tiếp theo của hắn.

Mạc Kỳ Diễn thờ dài nhẹ nhõm một hơi, vững vàng trả lời: "Thưa phụ hoàng, theo Tư Khuynh nói lại, năm năm trước Tử đệ ra ngoài đập thanh từng không cẩn thận bị rắn cắn, năm ấy Tử Vương phi mới mười một tuổi, nhờ nàng hút độc rắn cho Tử đệ, Tử đệ mới may mắn thoát nạn, Tử đệ thiếu nàng một mạng, đến khi phụ hoàng hạ chỉ tử hôn nhị tiểu thư của Lăng Phủ Ngự Sử Lăng Tuyết Mạn cho hắn, hắn mới biết được năm đó người cứu hắn là Tử Vương phi, cho nên mới giao cho quân gia nỗ lực bảo vệ Tử Vương phi! Nhi thần đoán đại khái như vậy, cũng đúng là lý do ngày đó Tử đệ không cho phép Tử Vương phi chôn theo!"

Nghe vậy, ánh mắt sắc bén của Mạc Ngự Minh bắn về phía Lăng Tuyết Mạn, hỏi: "Tử Vương phi, có việc này không?"

Lăng Tuyết Mạn ngăn ra, môi đỏ mọng run rẩy, nhớ tới lời Mạc Kỳ Diễn dặn nàng đêm qua, liền khẽ gật đầu, cô đơn nói: "Hồi Hoàng Thượng, Tuyết Mạn khi còn bé đã cứu một vị công tử thiếu niên, nhưng cũng không biết hắn là ai, mới vừa rồi nghe Nhị Vương gia nhắc tới mới biết đúng là phu quân đã qua đời của Tuyết Mạn. Tuyết Mạn cùng với phu quân thật sự là hữu duyên vô phận à!"

Mạc Ngự Minh trầm mặc, giống như đang suy tư, về mặt vẫn lạnh lùng, chau mày lại, ai cũng không biết ông đang suy nghĩ gì.

Mạc Kỳ Lâm cân nhắc một chút, xen vào nói: "Phụ hoàng, mới vừa rồi bốn người nhi thần tùy tiện khiêu khích hoàng uy là do tình thế, vì Tử đệ không muốn hoàng thất Mạc gia ta rơi vào tội vong ân phụ nghĩa, đồng thời cũng vì công lý chính nghĩa, bởi vì lúc phụ hoàng đi rồi, trưởng tử của Liễu Thái Phó là Liễu Thiếu Bạch đến cầu kiến nhi thần, hắn có nhân chứng chứng minh việc trên đường đột nhiên xuất hiện bố cáo là do đâu!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 81

Mạc Ngự Minh nhíu mày, những lão thái y tham dự việc điều tra ngày đó hồi báo ở Lăng gia không có điều tra được bất kỳ món thức ăn nào trúng độc, Hiền nhi vô duyên vô cớ hôn mê sao?

"Phụ hoàng, ngài trước nghe Liễu Thiếu Bạch nói một chút, nếu có thể tra được hung thủ thật sự, liền có thể trị bệnh của Hiền nhi, có lẽ còn có thể cứu Hiền nhi a!" Mạc Kỳ Lâm sốt ruột khuyên nhủ.

Mạc Kỳ Sâm luôn luôn ôn nhuận bình thân, nay cũng trở nên vội vàng, "Phụ hoàng, bốn huynh đệ nhi thần hôm nay phạm phải sai lầm lớn, chính là do không muốn phụ hoàng giết làm người tốt. Cầu phụ hoàng triệu kiến Liễu Thiếu Bạch!"

"Phụ hoàng, tội bất kính hôm nay, nhi thần nguyện một mình gánh chịu! Cầu phụ hoàng bỏ qua cho Ngũ đệ bọn họ!"

Mạc Kỳ Diễn nói xong, dập đầu, tiếng va chạm trên đất vang thật lớn, làm Lăng Tuyết Mạn đau lòng, không khỏi lại cúi đầu xuống, găt gao cắn môi không để mình khóc ra thành tiếng.

Ba người kia cứu nằng, nằng không biết chân ý là cái gì, nhưng Mạc Kỳ Diễn vì nằng làm một bước này, nằng biết.

Nhưng tạo hóa trên người, Hoàng Thượng có vẻ như đã thừa biết thâm ý trong lời nói vừa rồi.

Mạc Ngự Minh lại rơi vào trầm tư. Thời gian yên lặng trôi qua, năm người luôn luôn quỳ, lưng cúi hết sức thẳng, tất cả đều cúi đầu cùng đợi tuyên án cuối cùng.

Thật lâu sau, Lăng Tuyết Mạn thật sự quỳ không nổi, đầu gối đau dữ dội, thắt lưng cũng đau, cổ cũng cứng, liền muốn lạng lẽ vận động thân thể, kết quả ngoài dự đoán lại ngồi phịch trên mặt đất!

"A-"

Miệng kêu một tiếng, lại lập tức giật mình, vội bịt miệng sợ hãi nhìn về phía Mạc Ngự Minh. Ánh mắt của người khác đều nhìn sang, có lo lắng, có tức giận. Lăng Tuyết Mạn lại bất động, chỉ sợ làm cho cục diện tồi tệ thêm!

Mạc Ngự Minh trừng mắt, Hoàng Hậu hơi bật cười, Lăng Tuyết Mạn cảm giác mình lại ngu dại, ở thời điểm quan trọng như vậy, sống chết trước mắt, nằng lại thất lễ!

Không biết còn cứu kịp không.

"Khụ khụ! Khụ khụ!" Lăng Tuyết Mạn ho khan, một lần nữa chỉnh tư thế quỳ thật tốt, về mặt cứng ngắc, "Các người coi như không thấy đi. Ta chắc là bị tê chân."

"Khụ khụ!"

"Khụ khụ!"

Lăng Tuyết Mạn vừa nói ra, mấy nam nhân cùng quỳ đều ho lên, vừa bực mình vừa buồn cười, liếc xéo trừng mắt nha đầu cổ quái này!

Ánh mắt bén như dao của Mạc Ngự Minh lại bắn tới, không gian lập tức tĩnh lặng không tiếng động. Lăng Tuyết Mạn cũng cúi đầu, buồn bực lầm bầm: "Hoàng Thượng của ta, tội lại tăng lên một cái, haiz!"

"Khụ khụ!"

Bốn huynh đệ lại ho lên. Mạc Kỳ Dục chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, cắn răng nói nhỏ: "Người cảm miệng không được sao?"

Mạc Kỳ Diễn trước mặt Mạc Ngự Minh không dám nhiều lời, đụng Mạc Kỳ Lâm một cái. Mạc Kỳ Lâm hiểu ý, thoáng nhìn khóe miệng Hoàng Hậu mang ý cười, liền động não kéo ra một chút cười, "Phụ hoàng, mẫu hậu, Tứ tẩu đại khái là bị nhốt một ngày, đầu óc ngớ ngẩn, bất quá có thể làm mẫu hậu cười, cũng coi như có công đi! Phụ hoàng đối với mẫu hậu tình thâm, liền xem mẫu hậu vui vẻ mà không so đo nữa đi!"

Những lời này đủ đưa đẩy, làm ba người khác vui mừng rất nhiều, vội phụ họa: "Đúng vậy, phụ hoàng, tâm tình mẫu hậu bao nhiêu ngày luôn luôn không tốt, nhưng Tứ Vương phi có thể chọc cười mẫu hậu, đã lập công lớn a!"

"Ha ha, Hoàng Thượng, thần thiếp luôn luôn rất thích nha đầu Tứ Vương phi, nháy mắt thì cơ trí, nháy mắt lại mơ hồ, nói ra là làm cho người ta cười, hơn nữa lại từng cứu Hàn nhi. Nếu không nhờ nằng, Hàn nhi chúng ta năm năm trước không chừng đã mất mạng. Về tình về lý, thần thiếp đều cảm kích, Hoàng Thượng xem như vì thần thiếp mà tha cho nằng đi!" Hoàng Hậu mang ý cười, nói.

Mạc Ngự Minh nghe thế, sắc mặt rốt cục có chút hòa hoãn, trừng mắt Lăng Tuyết Mạn, âm khí nặng nề, nói một câu: "Trẫm thấy người không phải chân tệ mà là đầu tệ!"

"Ách, lời này kinh điển a!" Lăng Tuyết Mạn gật đầu, đại khái nằng chính là tệ đầu mới bị ông trời đưa tới nơi xui xẻo này!

"Ha ha ha —"

Mạc Kỳ Dục trẻ tuổi không đủ lạnh nhạt, liền bật cười lớn, Mạc Kỳ Sâm cũng nở nụ cười, còn nói: "Phụ hoàng giữ lại mạng nhỏ của Tứ tẩu cho không khí sinh động một chút cũng không sai a!"

Lăng Tuyết Mạn rất thâm trầm trợn trắng nhìn bầu trời, chẳng lẽ giá trị sống của nằng chính là để giải trí cho người khác sao?

Mối nghĩ, giọng nói âm tình bất định của Mạc Ngự Minh lại nhẹ nhàng bắn tới, "Nghiêm túc đi, người xem người giống tiểu thư khuê các sao?"

"Ách, lời này càng kinh điển!" Lăng Tuyết Mạn hướng Mạc Ngự Minh ôm quyền nói.

"Ha ha ha —"

Lúc này là toàn thể mọi người đều nở nụ cười, Mạc Kỳ Diễn cười rất là nhẹ, trong mắt lóe ra ánh sáng nóng rực, còn có sùng nịch nhẹ nhẹ.

Mạc Kỳ Lâm cười đùa rất nhiều, chế nhạo: "Trước kia nghe nói Tứ tẩu có chút linh hoạt, không nghĩ tới con gái của Lăng Bắc Nguyên thâm tàng bất lộ, nghịch ngợm như vậy, ha ha!"

"Khụ khụ!" Lăng Tuyết Mạn nhẹ nhàng, "Ngũ Vương gia cứ lật tẩy người khác thì sẽ gặp ác mộng à!"

Mạc Ngự Minh rất cục cựa cũng bị tức giận choáng váng, liếc mắt, không mặn không nhạt nói: "Được rồi, đầu của người chỉ tạm gửi ở trên cổ mà còn có tâm tình nói giỡn."

Một lời này nói ra, không khí lập tức khẩn trương!

Lăng Tuyết Mạn rút đầu về, Mạc Kỳ Lâm lại xuất đầu nói: "Phụ hoàng, Liễu Thiếu Bạch thật sự có chứng cứ, ngài nghe một chút xem sao."

Mạc Ngự Minh ngược mắt nhìn về phía đài xử tử, lửa đã bị dập tắt, đột nhiên lại nghĩ tới Mạc Ly Hiên, khuôn mặt trở nên bi thương, trầm giọng nói: "Giải Tử Vương phi Lăng Tuyết Mạn vào thiên lao, đợi sau khi điều tra rõ việc này sẽ định đoạt! Những người khác cùng trầm hồi cung. Tuyền Liễu Thiếu Bạch đến cung Long Dương!"

Cứ như vậy, Lăng Tuyết Mạn bị thăm ở Quỷ Môn quan dạo qua một vòng, sau lại trở về nhà đá, từ trong lồng ngực lấy ra viên Thủy Tinh Cầu màu lam, nhớ tới ngày đó Mạc Ly Hiên đưa cho nàng Thủy Tinh Cầu, lại đau buồn. Nàng rất muốn gặp Ly Hiên, thật muốn chăm sóc nó. Nhưng..

Trở về cung Long Dương, Mạc Kỳ Diễn trước tiên chạy về phía giường rồng, hỏi Thần quý phi: "Mẫu phi, Hiên nhi như thế nào?"

"Vẫn như cũ, không có bất kỳ phản ứng nào." Thần quý phi nói xong, mắt lại đỏ.

"Mẫu phi, thuận theo tự nhiên đi. Nhi thần cảm giác Hiên nhi sẽ tỉnh. Nó sẽ không rời chúng ta mà đi như vậy, ngài đừng khóc, sẽ hại mắt!" Mạc Kỳ Diễn ôm lấy Mạc Ly Hiên, dè dặt thương an ủi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82

Liễu Thiếu Bạch quần áo trắng không nhiễm một hạt bụi, rào bước tiến lên, bình tĩnh quý xuống hành lễ, "Liễu Thiếu Bạch tham kiến Hoàng Thượng! Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế!"

"Thiếu Bạch hãy bình thân!" Mạc Ngự Minh ngồi xuống nhấp một ngụm trà, thản nhiên nói.

"Tạ Hoàng Thượng!"

Buông bát trà xuống, Mạc Ngự Minh bình tĩnh hỏi: "Ngũ Vương gia nói người cầu kiến bẩm là có chứng cứ chứng minh nơi bố cáo phát ra sao?"

Liễu Thiếu Bạch mỉm cười, chấp tay nói: "Thưa Hoàng Thượng, việc này nhắc tới cũng thật trùng hợp, buổi trưa hôm trước, thần theo một người bằng hữu muốn đi ra ngoài thành Trúc Lâm cười ngửa giải sầu. Dọc đường đi có một tòa miếu đồ nát, ngựa của thần đột nhiên không đi, hí mãi, bởi vì ngựa này là do thần từ Đại Mạc mang về một năm trước, rất có linh tính, thần nghi hoặc, liền cùng bằng hữu xuống ngựa đi vào ngôi miếu đồ nát, ai ngờ trong miếu nhưng lại có năm thi thể nam nhân, thoát nhìn là bị đâm một kiếm vào cổ họng nên mất mạng. Bằng hữu của thần sợ choáng váng, chúng thần liền quyết định trở về Kinh, đến Triệu phủ báo án. Ai ngờ mới bước ra cửa miếu, lại đụng phải một thiếu niên đi tới, hỏi mới biết thiếu niên kia là cùng một phe với năm người chết, ngày thường sống cùng một chỗ. Hắn bởi vì có việc đi ra ngoài mới thoát được một kiếp. Vài ngày trước có người lấy bạc nướn bọn họ dán đầy bố cáo ở kinh thành, nội dung chính là về Tử Vương phi, nào biết đối phương lòng dạ độc ác, nghe thấy Hoàng Thượng cho điều tra tin đồn liền hạ độc thủ!"

"Cái gì?" Mạc Ngự Minh nhíu mày nhìn Mạc Kỳ Lâm, "Việc này là thật sao?"

"Thưa phụ hoàng, Triệu phủ đã báo cho nhi thần, năm thi thể kia đã chở về phủ nha, nghiệm thi tra xét thân phận, xác định là những kẻ ngày thường lang thang hư hỏng trong kinh thành, tên thiếu niên còn sống sót nhi thần đã an trí, xin chỉ thị phụ hoàng có gọi đến hay không!" Mạc Kỳ Lâm trả lời.

"Việc này giao do người nhanh chóng thẩm vấn rõ ràng, rốt cuộc là loại người nào đứng ở phía sau tất cả những việc này, quan trọng là Hiên nhi làm sao có thể tỉnh lại! Một khi có đầu mối, tức khắc bẩm báo cho bẩm!"

"Nhi thần tuân chỉ!"

Màn đêm rất cục yên tĩnh. Không khí toàn bộ Hoàng thành bởi vì tiểu Vương gia Mạc Ly Hiên hôn mê mà trở nên quý dị, cũng bởi vậy trong ngoài cung Long Dương tăng gần mười lần đại nội thị vệ canh gác nghiêm ngặt, đến một con chim cũng khó bay vào. (bỏ phát)

Trên tháp Phụng Minh cao nhất Hoàng cung truyền đến một trận nói chuyện.

"Ta nói, Hàn tiểu tử a, đoạn đường này con thúc giục sự phụ đến bộ xương già này cũng phải tan tác, trước thờ một ngụm lại nói tiếp được không?"

"Không được! Tri hoãn nữa, ngộ nhờ Hiên nhi mất mạng thì làm sao bây giờ? Còn có Vương phi của con cũng phải sớm ra khỏi thiên lao, nếu không phải thân thể nàng sẽ chịu không nổi."

"A, Hàn tiểu tử, không phải con ái mộ cái gì Ngô Đồng à, tại sao lại đổi rồi?"

"Sự phụ nói nhiều quá!"

"Ách, hẳn là Vương gia sự huynh di tình biệt luyến rồi!" (di tình biệt luyến tức là ban đầu yêu người này sau đó yêu người khác)

"Mộng Thanh, đệ muốn chết sao!"

"Không dám, đệ cảm miệng! Cảm miệng!"

Con người đen tối của Mạc Kỳ Hàn theo dõi thủ vệ bên ngoài cung Long Dương, trầm giọng nói: "Ra tay đi!"

Nói xong, lấy khăn che mặt, hắn triển khai khinh công phi thân xuống, tùy tay ném một đồng tiền, trong đêm tối phát ra tiếng vang thanh thúy, thủ vệ cả kinh, lập tức vội vàng tìm theo tiếng vang.

Mà Lâm Mộng Thanh cùng Thiên Cơ lão nhân thừa dịp có lỗ hổng này, dùng khinh công tuyệt đỉnh bay về phía cung Long Dương, tốc độ rất nhanh, chỉ nháy mắt đã tiến vào đại điện. Thiên Cơ lão nhân vung ống tay áo màu đen lên, thái giám cung nữ trong điện liền ngã xuống đất, ngất đi.

Lặng yên không một tiếng động tiếp cận giường rồng, phát giác bên giường có hai người: Mạc Kỳ Diễn cùng Thần quý phi!

Lâm Mộng Thanh dùng ánh mắt xin ý kiến Thiên Cơ lão nhân, chưa kịp làm gì đã thấy từ ngón tay của lão bùng ra hai đồng tiền hướng Mạc Kỳ Diễn cùng Thần quý phi, thủ pháp cao siêu làm Mạc Kỳ Diễn mang một thân võ công cũng không phát hiện, cùng Thần quý phi ngã xuống giường!

"Ngốc cái gì, nhất đồng tiền đi a!" Thiên Cơ lão nhân mắt liếc Lâm Mộng Thanh đang ngáy ra, vừa nói vừa chậm rì rì đi đến giường rồng.

Lâm Mộng Thanh buồn bực nói: "Sư phụ, không phải ngài nói tay ngài bị thương sao, không phải nói xương cốt bị chặt đứt sao?"

"Hừ hừ, đó là sư phụ nói mới!" Thiên Cơ lão nhân lại liếc mắt, đắc ý nhượng mầy, ở trước mặt nhị đồ đệ, cuối cùng lão có thể có uy nghiêm của người làm sư phụ, nếu đổi lại là đại đồ đệ, lão chỉ có thể thăm mắng mình năm đó là tự tạo nghiệt không thể sống a!

"Haiz!" Thiên Cơ lão nhân lắc đầu lẩm bầm: "Cho dù nó có phẩm chất luyện võ thiên tài thì thế nào? Cho dù tiểu tử kia không làm đồ đệ của ta thì như thế nào? Chỉ vì ta muốn nó làm đồ đệ ta, haiz! Tự làm tự chịu a, dưỡng bệnh rồi lại truyền võ công cho nó."

"Sư phụ nhắc tới mới nhớ, lại trễ một chút, nếu tiểu Vương gia này cứu không được, coi chừng sư huynh phá hủy Lê Sơn Quan!" Lâm Mộng Thanh đau đầu nhắc nhở.

"Xem bệnh quan trọng hơn."

Thiên Cơ lão nhân vội gật đầu, bắt mạch cho Mạc Ly Hiên.

Mạc Kỳ Hàn ở trong hoàng cung đi dạo một vòng, làm thủ vệ đuổi theo thờ hớn hể, nhưng ngay cả một cái bóng cũng không nhìn thấy, vì thế bưng tỉnh đại ngộ, vội chạy về cung Long Dương. Đến lúc này ước chừng nửa giờ mà Lâm Mộng Thanh cùng Thiên Cơ lão nhân đã dễ dàng trở lại tháp Phụng Minh.

Mạc Kỳ Hàn trở về, nhìn đến Thiên Cơ lão nhân than khóc thảm thiết, cả kinh hỏi vội: "Sư phụ, Hiên nhi thế nào?"

"Không được tốt lắm, đã chết." Thiên Cơ lão nhân trả lời một câu, lại cúi đầu.

"Cái gì?" Mạc Kỳ Hàn đại ra nhìn Thiên Cơ lão nhân nửa ngày, lại dời ánh mắt về phía Lâm Mộng Thanh, "Sư đệ, Hiên nhi có phải đã chết không?"

"Ách, chết hay chưa đệ cũng không rõ, đệ chỉ phụ trách canh chừng thôi." Lâm Mộng Thanh nhìn trái nhìn phải nhưng không dám nhìn Mạc Kỳ Hàn.

Mạc Kỳ Hàn đen mặt, "Đáng chết!"

"Ách, sư huynh không được trách đệ!" Lâm Mộng Thanh cuống quýt che mặt, chỉ Thiên Cơ lão nhân, "Huynh hỏi sư phụ đi!"

Thiên Cơ lão nhân đang đau thương, nghe vậy nhảy dựng lên, lui ra xa, "hi hi" cười mỉa nói: "Hàn tiểu tử, sư phụ nói giỡn với con một chút thôi, sư phụ là người phương nào a? Danh hiệu Tuyệt Sơn thần y cũng không phải là giả, cháu con không có việc gì, năm canh giờ sau sẽ tỉnh."

"Vâng" Mạc Kỳ Hàn cảm thấy vui mừng, bước đến gần, "Sư phụ, Hiên nhi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Trúng độc!"

Thiên Cơ lão nhân trợn trắng con mắt nói.

"Trúng độc? Sao lại thế này!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 83

Thiên Cơ lão nhân chậm rãi nói: "Cũng may Hàn tiểu tử con thúc giục ta đi nhanh, nếu kéo dài tới buổi sáng ngày mai, thần tiên cũng khó cứu!"

"Sư phụ, Hiên nhi trúng loại độc gì? Nó chỉ đi Lăng phủ một chuyến, ai sẽ có cơ hội hạ độc nó đây?" Mạc Kỳ Hàn nhíu mày nói.

"Là tàn độc huyết đến từ Miêu Cung, loại độc này không màu không vị, lấy máu từ mười xác chết nam nhân luyện thành. Độc này lợi hại ở chỗ nó có thể trên cơ thể người ngủ đông ba ngày mới phát tác, nếu đại phu dựa theo mạch sẽ chẩn không ra bệnh, chỉ có thể chờ chết. Về phần tiểu Vương gia làm sao trúng độc, đợi sau khi nó tỉnh lại, hỏi nó xem cả ngày hôm qua đã ăn uống cái gì mới có thể phán đoán."

Nghe vậy Mạc Kỳ Hàn rùng mình, "Lại là Miêu Cung. Sư phụ, loại độc này có để lại di chứng gì với Hiên nhi không?"

"Hàn tiểu tử không cần lo lắng, có sư phụ ra tay còn có thể có chuyện gì sao? Ta dùng kim châm cứu bừa độc ra ngoài, lại cho tiểu Vương gia ăn Giải Độc Đan, thuận tiện còn đã thông hai mạch NhâmĐốc, lại dùng nội công của ta chữa thương cho nó, con nói còn có thể có chuyện gì sao?"

Mạc Kỳ Hàn ngớ ra, Thiên Cơ lão nhân lại đắc ý nói: "Hàn tiểu tử, con mời sư phụ xuống núi là chính xác, nếu tìm Hoa Mai lão bà kia, cháu con chắc chắn là đang trên đường đến điện Diêm Vương rồi!"

"Cám ơn sư phụ! Kỳ Hàn khắc ghi đại ân của sư phụ!"

Mạc Kỳ Hàn trịnh trọng ôm quyền muốn quý xuống, lại bị Thiên Cơ lão nhân vội vàng kéo lại, cau mày nói: "Hàn tiểu tử, quý thì không cần, lão già ta sợ giảm thọ! Hi hi, yêu cầu duy nhất của sư phụ chính là chờ con làm Hoàng đế, con lấy hết rượu của Hoa Mai lão bà đưa cho sư phụ, ha ha ha! Sư phụ muốn thấy bộ dáng tức giận đến chết của bà lão kia!"

Khuôn mặt tuấn tú của Mạc Kỳ Hàn co lại mảnh liệt, "Khụ khụ, sư phụ muốn uống rượu ngon, con chuẩn bị cho ngài một xe rượu cung đình đưa đến Lê Sơn Quan, ngài đâu cần phải cướp của Hoa Mai bà bà."

"Ha ha, cái này sư huynh không biết đâu, gần đây Hoa Mai bà bà bế môn nên sư phụ khó chịu trong lòng, cho nên mới - " Lâm Mộ Thanh còn chưa nói hết, liền bị Thiên Cơ lão nhân vỗ một cái quát: "Tiêu tử đáng chết con dám bóc mẽ của sư phụ?"

Tiếng quát như sư tử rống làm kinh động Ngự Lâm quân tuần tra dưới tháp Phụng Minh, lập tức quát to lên: "Có thích khách -"

Mạc Kỳ Hàn thật không còn gì để nói, trừng mắt Thiên Cơ lão nhân một cái, nói: "Đi Từ Vương phủ!"

Thiên Cơ lão nhân lắc đầu, vội vàng gạt đầu. Ba người trong nháy mắt liền biến mất vào bóng đêm!

Trong cung Long Dương, Mạc Kỳ Diễn tỉnh lại, nhìn đến Thần quý phi mê man thì cả kinh, vội kêu: "Mẫu phi, mẫu phi!"

Thần quý phi mở mắt mê man nói: "Diễn nhi, tại sao mẫu phi lại đang ngủ vậy?"

Mạc Kỳ Diễn giật mình thấy không đúng, mắt nhìn đến thái giám cung nữ mê man đầy đất, vội hô lớn: "Người đâu!"

Mà trong lúc hân hỉ người, đã có tổng quản Ngự Lâm quân vội tiến vào bẩm báo: "Bẩm Nhị Vương gia, trong cung phát hiện thích khách, thuộc hạ dẫn người đuổi theo, tuy nhiên thích khách khinh công rất cao, thuộc hạ đã mất dấu chúng! Thuộc hạ xin chỉ thị Nhị Vương gia có đuổi theo ra ngoài cung hay không!"

"Vô nghĩa! Lập tức đem người chia làm hai nhóm tìm khắp toàn bộ hoàng cung cùng kinh thành!" Mạc Kỳ Diễn tức giận nói.

"Thuộc hạ tuân lệnh!"

Cung Long Dương xảy ra biến cố, Mạc Ngự Minh đương nhiên bị kinh động, Lý Đức Hậu đỡ ông nhanh chạy tới. Mạc Kỳ Lâm, Mạc Kỳ Sâm, Mạc Kỳ Dục cũng đều chạy tới!

"Diễn nhi, xảy ra chuyện gì? Hiền nhi ra sao?" Mạc Ngự Minh gấp gấp hỏi.

"Phụ hoàng, nhi thần cùng mẫu phi không có chuyện gì, nhi thần đã phái người đi lùng bắt thích khách, trong cung tạm thời không có thương vong." Mạc Kỳ Diễn nói.

"Không phải thật là kỳ quái sao? Mục đích của thích khách này là cái gì?"

Mạc Ngự Minh nhíu mày, ánh mắt dời về phía Mạc Ly Hiền, nhưng vừa nhìn đã kinh hãi, hai mắt mở lớn, "Sắc mặt Hiền nhi hồng hào lên!"

"Cái gì?"

Mọi người vội vàng vây trước giường rồng, thấy khuôn mặt Mạc Ly Hiền ban đầu tái nhợt, giờ phút này đã hồng lên, như ngủ say bình thường.

"Đây là có chuyện gì, bệnh Hiền nhi chuyển biến tốt sao?" Mạc Kỳ Sâm thất kinh hỏi.

"Xem ra là có hy vọng!" Mạc Kỳ Sâm vui sướng nói.

Mạc Kỳ Diễn trầm tư nhìn Mạc Ly Hiền, sau đó nghe tiếng tim đập của Mạc Ly Hiền, lồng ngực cau chặt, nói: "Rất kỳ quái, nhi thần cùng mẫu phi coi chừng Hiền nhi, tự dưng ngủ mất. Đến khi nhi thần tỉnh lại, Hiền nhi đã có bộ dáng này, chẳng lẽ có người vào cứu Hiền nhi sao?"

"Nhị ca, ý của ca là thích khách tới bắt mạch xem bệnh cho Hiền nhi sao?" Mắt Mạc Kỳ Lâm lóe ra, "Có thể không một tiếng động xuống tay với Nhị ca, võ công bắt phạm a! Xem ra người này không có ác ý, chỉ cứu Hiền nhi mà thôi, bằng không hân muốn giết Nhị ca cùng quý phi nương nương chẳng phải là dễ như trở bàn tay sao?"

Nghe vậy, mọi người tán đồng gật đầu, Mạc Ngự Minh nhìn ra ngoài điện nói: "Ngưng tìm người đi, chỉ sợ là Ngự Lâm quân tìm không được."

Mạc Kỳ Lâm chấp tay, "Vâng, phụ hoàng, nhi thần lập tức đi truyền lệnh!"

Ánh mắt một lần nữa trở lại trên người Mạc Ly Hiền, mọi người đều suy tư, người thần bí này rốt cuộc là ai, làm sao lại có bản lĩnh chữa trị cho Ly Hiền.

Mà giờ khắc này, ở Từ Vương phủ, trong Hương Đàn Cư, Mạc Kỳ Hàn âm trầm tròn tròn mắt. Thiên Cơ lão nhân cùng Lâm Mộ Thanh tự biết mắc sai lầm, tất cả đều cúi đầu chuẩn bị nghe giáo huấn.

Mạc Kỳ Hàn trầm mặc thật lâu, sau đó tức giận nói: "Con gọi người chuẩn bị bữa cơm, dùng xong các người ở trong này nghỉ ngơi, sư phụ hỏi Từ Khuyển chuyện Hiền nhi trúng độc một chút, con còn phải vào cung một chuyến."

"Hân tiểu tử, con còn tiến cung làm cái gì?" Thiên Cơ lão nhân nghi ngờ nói.

Lâm Mộ Thanh cũng nhíu mày, "Đúng vậy, sư huynh từ hôm qua tới bây giờ bốn ba mấy nghìn dặm, còn chưa chớp mắt nữa!"

"Ta phải đi thiên lao một chuyến. Vô Cực nói lúc xế chiều phụ hoàng đã dùng hoà bình với Tuyết Mạn, chắc nha đầu kia sợ hãi, hơn nữa thiên lao âm u, ta sợ nàng lại chịu đựng một đêm, thân thể sẽ suy nhược."

Mạc Kỳ Hàn nhấp nhẹ môi, trong mắt rét lạnh hiện lên một tia lo lắng, chẳng bao lâu sau trong lòng hân ngoài Ngõ Đồng lại còn có thêm một nữ nhân.

Không! Hân chỉ là không thể để cho Lăng Tuyết Mạn chết mà thôi, nàng là con cò của hân và Lăng Bắc Nguyên. Lăng Bắc Nguyên lợi dụng nàng, hân muốn tương kế tựu kế lợi dụng nàng đối phó ngược lại Lăng Bắc Nguyên!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84

Trăng sáng sao thưa, đêm trầm tĩnh cực kỳ. Đêm nay ánh trăng không quá sáng ngời, thậm chí còn hơi tối.

Một thân ảnh cao to xuất hiện tại cửa thiên lao, quần áo đen, che mặt, thủ vệ thiên lao kinh sợ, không đợi bọn họ rút kiếm, một kim bài được người áo đen giơ lên, thủ vệ nương theo ánh trăng thấy rõ xong, sắc mặt đại biến, cuống quýt quý xuống, "Nô tài tham kiến chủ tử! Xin hỏi là chủ tử dùng bộ mặt như thế làm gì?"

Người áo đen thay đổi giọng nói trầm thấp khàn khàn, "Ít nói nhảm đi. Tử Vương phi bị nhốt ở đâu?"

"Thưa chủ tử, Tử Vương phi ở buồng giam số ba."

"Lấy chìa khóa ra!"

"Vâng!"

"Toàn bộ coi chừng ở bên ngoài, không có mệnh lệnh không được đến gần một bước!" Người áp đen tỏa khí thế bức người nói, tiếp nhận chìa khóa từ thủ vệ, lại chuyển mắt nói: "Ai đem việc tối nay nhìn thấy bốn vương nói ra nửa chữ, đầu sẽ rớt!"

"Chủ tử, chúng nô tài không dám!" Mấy thủ vệ bị hàn băng trong đôi mắt của người áo đen làm sợ hãi, run lấy bầy trả lời.

Người áo đen hừ lạnh một tiếng, đi vào, mà mấy thủ vệ lại xui xẻo ở trên mặt đất, một lát sau cuống quýt đứng lên, trên mặt mỗi người đều là kinh sợ.

Mới vừa rồi, người nọ tự xưng bốn vương, lại cầm kim bài của hoàng thượng, tiếng nói có chút quen thuộc, lại có chút xa lạ, "Rốt cuộc là vị Vương gia nào?"

Nhìn Lăng Tuyết Mạn ngủ co rúc ở trên giường đá, đôi mắt của Mạc Kỳ Hàn co rút lại, chặn mông cũ nát cùng giấy làm sao có thể có thể chống lạnh.

Hai chân đi đến giường đá, ngồi xuống, vươn cánh tay ôm lấy thân mình Lăng Tuyết Mạn, cho nàng ngủ yên ở trong lòng hắn, lại kéo khỏi chăn rách khiến hắn ghê tởm đắp cho Lăng Tuyết Mạn, mặc kệ như thế nào, trước chịu đựng được đến hừng đông rồi nói sau!

Cúi đầu, phượng mắt hẹp dài chớp một cái nhìn vào khuôn mặt bé bỏng trong lòng, chỉ 2 ngày nay liền thật gầy đi, Hiên nhi gặp chuyện không may, nói vậy tâm nàng rất đau đi!

Tay phải nhẹ vỗ về gò má Lăng Tuyết Mạn, trong lòng một tia đau đớn khôn kể xẹt qua, áp lên mặt nàng, ôm sát nàng, đem độ ấm thân thể hắn từng điểm từng điểm truyền cho nàng.

Mạc Kỳ Hàn cực khổ hai ngày một đêm chưa từng chợp mắt, nhưng hắn ôm thiên hạ trong lòng lại có thể an tâm ngủ.

Lăng Tuyết Mạn trong lúc ngủ mơ cảm thấy lo lắng, hai tay gắt gao đặt ở trên lưng Mạc Kỳ Hàn, đầu dùng sức cọ xát vào bộ ngực hắn, một lúc sau có chút ý thức, dần dần thanh tỉnh, đột nhiên cảm giác không đúng, mở mắt!

Theo ánh trăng nhàn nhạt, đồng tử Lăng Tuyết Mạn không ngừng co rút nhanh, kinh hách, thậm chí còn nàng kêu lên "A!" một tiếng!

Nhưng lập tức miệng Lăng Tuyết Mạn bị một dây tay to bịt kín, một tiếng nói quen thuộc mang theo một tia lười nhác vang lên ở bên tai, "Đừng sợ, là ta."

"Ngươi – " Lăng Tuyết Mạn tim đập thình thịch, kinh hoàng, một phen tháo tay Mạc Kỳ Hàn ra hỏi: "Tại sao ngươi lại ở chỗ này, ngươi tới đã bao lâu, không phải ta đang nằm mơ ư?"

"Ta vừa tới không bao lâu, nàng không phải đang nằm mơ, là ta Tình nhân của nàng đến đây!" Mạc Kỳ Hàn nhìn Lăng Tuyết Mạn, khoe miệng nổi lên một chút tươi cười thản nhiên, nhẹ giọng nói

Lăng Tuyết Mạn từ trong lòng Mạc Kỳ Hàn thẳng lưng lên, muốn ngồi cách ra, lại bị hắn nhủu mảy một chút ôm nàng lại, ngồi trên đùi hắn, nói: "Muốn làm gì, không tin là ta sao?"

"Không phải, giọng của ngươi ta nghe ra, hơn nữa vóc người của ngươi, tất cả ta đã biết." Lăng Tuyết Mạn hơi hơi đỏ mặt, bất giác càng nói càng nhỏ.

Hắn đột nhiên đến làm cho nàng có chút kinh hãi trong lòng không thể phủ nhận, nhưng đồng thời cũng tức giận không thôi. Ở thời điểm hôm nay nàng cứu tử nhất sinh, hắn không có tới cứu nàng, chờ khi nàng bình an hắn mới đến chiếm tiện nghi của nàng, bảo nàng có thể nào cam tâm, huống chi -

Giương mặt Mạc Kỳ Diễn bỗng dung hiện lên ngay trước mắt, Lăng Tuyết Mạn không khỏi run lên một cái, đầu cúi hết sức thấp, trong đầu kêu loạn, nàng nhớ đến nụ hôn nhẹ như chuồn chuồn lướt nước trên trán.

Mạc Kỳ Hàn cảm giác được Lăng Tuyết Mạn khác thường, nghĩ rằng nàng là sống sót sau tai nạn mà sợ, liền an ủi: "Tuyết Mạn đừng sợ, tai nạn đều qua rồi, nếu không có gì bất ngờ, sáng mai Hoàng Thượng sẽ thả nàng ra khỏi thiên lao, trở về Tử Vương phủ nghỉ ngơi thật tốt, ta sẽ trở lại thăm nàng."

"Sáng mai Hoàng Thượng sẽ thả ta sao? Làm sao ngươi biết?" Lăng Tuyết Mạn vui mừng, ngược mắt hỏi.

Mạc Kỳ Hàn cười như trừu tức, lại nói như nghiêm túc: "Ha ha, nếu Hoàng Thượng không tha nàng, ta – phu quân nàng – sẽ đi tìm ngài!"

"Phu quân?" Lăng Tuyết Mạn hung hăng bêu môi nói: "Thật cho rằng ngươi là nam nhân của ta à? Ngươi là không nhìn thấy bộ dáng hung ác của Hoàng Thượng đối với ta, muốn trừ khử ta, ngươi còn muốn đoạt nữ nhân của con trai ông ấy, ta thấy đầu óc ngươi cũng tê rồi, trước khi tìm ông ta thì nhớ sờ cái đầu trên cổ ngươi đi! Haiz – "

"Ha ha không tin ta sao?" Mạc Kỳ Hàn nhường mảy tự tin, lại đắc ý nói: "Ta chính là nam nhân của nàng, nếu nàng không tin, hai ta đánh cuộc một keo. Nếu trong vòng năm năm ta không thể danh chính ngôn thuận cưới nàng làm vợ, ta liền thua nàng. tùy ý nàng xử trí, như thế nào?"

"Xi, năm năm, ta không có nghĩ xa như vậy, ta chỉ muốn Ly Hiên không chết, ta cũng không chết, hai mẹ con chúng ta có thể bình an sống qua một năm thì tốt rồi!" Lăng Tuyết Mạn thờ dãi, tương lai là một mảnh bóng tối a!

Mạc Kỳ Hàn bật cười không thôi, đáng tiếc hắn che cái khăn đen, Lăng Tuyết Mạn nhìn không tới, nhưng ý cười trong đôi mắt lại nổi bật dưới ánh trăng, làm Lăng Tuyết Mạn thất thần, tay không tự chủ được, giơ lên muốn xốc khăn che mặt của hắn lên, thấy dung mạo thật sự của hắn, nhưng khi cách mặt hắn được một tấc, là lúc tay nhỏ bé bị bàn tay to nắm giữ, tiếng nói hơi khàn khàn hỏi: "Nàng muốn làm gì?"

"Ta muốn nhìn ngươi một chút. Ngươi đã gần gũi với ta như vậy, cũng không thể làm cho ta hoàn toàn không biết gì về ngươi đi. Ta chỉ nhìn bộ dáng của ngươi mà thôi, chắc chắn sẽ không đi tó giác ngươi, ngươi yên tâm đi!" Lăng Tuyết Mạn dùng giọng nghiêm túc nói.

"Không thể nhìn. Ta không sợ năng tố giác nhưng chính là không thể để cho nàng thấy được." Mạc Kỳ Hàn lại khôi phục rét lạnh quen thuộc, nói xong đem hai cái tay Lăng Tuyết Mạn nắm lại trong tay, cũng nhẹ giọng nói: "Còn lạnh không?"

"Không cho xem thì thôi!" Lăng Tuyết Mạn then quá thành giận, tránh thoát không được Mạc Kỳ Hàn kiềm chế, liền gầm nhẹ: "Ngươi vô tình vô nghĩa, thời điểm ta gặp chuyện không may ngươi đang ở đâu? Còn gạt ta, nói sáng mai Hoàng Thượng sẽ thả ta, làm sao có thể? Hiện tại Ly Hiến sinh tử khó đoán, ta sợ là khó sống mà đi ra tù!"

Mạc Kỳ Hàn nhủ mày, "Mạc Ly Hiến sẽ không chết. Sáng mai nó sẽ tỉnh lại, chỉ cần nó không sao, Hoàng Thượng nhất định sẽ thả nàng."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85

"Làm sao ngươi biết? Dựa vào cái gì ta phải tin lời ngươi?" Lăng Tuyết Mạn nâng cằm hỏi ngược lại.

Mạc Kỳ Hàn nhìn vào mắt Lăng Tuyết Mạn, mới nói nhỏ: "Ta đương nhiên biết, bởi vì là ta cứu Mạc Ly Hiến"

"Ngươi gạt người! Ngươi biết y thuật sao? Đến thái y đều không cứu được Ly Hiến, ngươi làm sao có thể?" Lăng Tuyết Mạn không tin, cười lạnh nói.

Nghe vậy, Mạc Kỳ Hàn có chút tức giận, hắn luôn nói với bản thân mình, hắn tốt với Lăng Tuyết Mạn, chính là muốn giữ mạng của nàng để lợi dụng nàng. Nhưng mỗi lần ở cùng nàng, hắn đều quên đi điều này bởi vì lời nói của nàng, nét mặt của nàng, động tác của nàng. Giống như lần này biết nàng bị giam cầm trong nhà tù, tìm hắn muốn nhảy ra ngoài, an bài người theo dõi nàng, bảo vệ nàng. Nhưng nàng -

Một mối, mắt dùng sức mở to khiến cho mình thanh tỉnh một chút, Mạc Kỳ Hàn ngã thân về sau. Cùng Lăng Tuyết Mạn nằm ở trên giường đá, chậm rãi nói: "Nàng tin hay không tin là việc của nàng, ta sẽ không giải thích quá nhiều, nàng chỉ cần biết rằng lúc nàng nguy nan ta vĩnh viễn không bỏ mặc nàng là được!"

"Ngươi lại gạt ta! Rõ ràng hôm nay ta suýt bị chết cháy!" Lăng Tuyết Mạn vừa nhắc tới, nhất thời ứa nước mắt, "Ngươi biết không, thời điểm bó cũi bên cạnh ta bị đốt, ta cứ ngỡ hy vọng ngươi có thể tới cứu ta giống như lần trước ở phòng ản. Nhưng ngươi không có! Là Nhị Vương gia bọn họ không để ý tính mạng nhảy vào biển lửa cứu ta."

"Ta biết, Tuyết Mạn đừng khóc, ta sẽ không để cho nàng chết. Hôm nay cho dù Nhị Vương gia bọn họ không có tới cứu nàng, nàng cũng sẽ bình an, chỉ là tình huống không phải giống như bây giờ, mà có khả năng nàng đã trở lại Tứ Vương phủ." Mạc Kỳ Hàn dùng ngón tay nhẹ lau nước mắt trên má Lăng Tuyết Mạn, lời nói mềm nhẹ.

Lăng Tuyết Mạn chán nản, vừa khóc vừa tránh Mạc Kỳ Hàn, hung hăng đâm lồng ngực của hắn, "Kẻ lừa đảo! Kẻ lừa đảo! Ngươi đến bây giờ còn gạt ta!"

"Ta không có!" Mạc Kỳ Hàn nhíu mi, bắt lấy hai tay nhỏ bé, trầm giọng nói: "Lúc đó ta phải thủ hạ trông chừng nàng trên pháp trường, nếu đến thời khắc cuối cùng Hoàng thượng không thả nàng, bọn họ sẽ cướp nàng đi, ai ngờ Nhị Vương gia bọn họ đột nhiên lao tới, đương nhiên người của ta sẽ không ra tay, huống hồ –"

"Ngươi thật sự phải người cứu ta sao? Huống hồ cái gì?" Đôi mắt trong suốt của Lăng Tuyết Mạn dâng lên một chút vui sướng, chợt nghi ngờ hỏi.

Huống hồ nếu không phải ba người bọn Vô Cực ra tay, Mạc Kỳ Diễn cùng Mạc Kỳ Lâm sợ là đã chết ở trong tay người kia! Có thể thấy người kia đã bố trí thật chặt chẽ.

Đôi mắt sâu của Mạc Kỳ Hàn híp lại, một tia tàn nhẫn lóe ra ở đáy mắt, bàn tay to nắm chặt làm Lăng Tuyết Mạn run lên, không yên nói: "Ta... ta không hỏi, ngươi đừng tức giận."

Mạc Kỳ Hàn theo ánh trăng nhìn Lăng Tuyết Mạn, giống như không chút để ý hỏi: "Tuyết Mạn, đêm qua Nhị Vương gia đến gặp nàng phải không?"

"Ách, có đến" Lăng Tuyết Mạn khần trương, cà lăm, cảm giác tim đập hết sức nhanh như là muốn nhảy lên cổ họng, thậm chí không dám nhìn Mạc Kỳ Hàn.

"Hắn tới làm gì?" Mạc Kỳ Hàn nhân nhặt nhượng mảy, ngữ khí nhẹ nhàng chậm chạp như là ôn nhu.

Nhưng giác quan thứ sáu của Lăng Tuyết Mạn lại thấy không phải như vậy, khần trương cặp mắt, lúng ta lúng túng nói: "Hắn đến cho ta chút bánh, ta đói bụng."

"Phải không? Ta đây nên cảm tạ hắn giúp ta, cẩn thận chăm sóc nữ nhân của ta." Mạc Kỳ Hàn vẫn ôn nhu, bàn tay xẹt qua ngũ quan của Lăng Tuyết Mạn, ngón trỏ dừng lại ở đôi môi như cánh hoa của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve.

Lăng Tuyết Mạn kiềm chế không nổi phát run, nếu giờ phút này Mạc Kỳ Hàn có thể làm cho nàng tin là lời nói chân thật, như vậy nàng tuyệt đối là ngu ngốc!

Gian nan nuốt một ngụm nước bọt, giọng nói của Lăng Tuyết Mạn nhỏ như muỗi kêu, nói lung tung: "Không... không cần khách khí, Nhị Vương gia đối xử với người khác rất tốt, ta là em dâu của hắn, hắn bắt quả là tận tâm giúp Tứ đệ hắn mà thôi."

"Ừ."

Âm thanh tao nhã đơn độc vang lên, Mạc Kỳ Hàn nhẹ thở ra một hơi, "Phải không? Tuyết Mạn nàng xác định nàng có làm chuyện gì có lỗi với ta hay không?"

Lăng Tuyết Mạn giật mình bật thốt lên: "Không có! Ta xác định không có!"

"Đáp chắc như vậy." Mạc Kỳ Hàn đột nhiên cười khê lên, đem Lăng Tuyết Mạn cơ rúm hoảng hốt ôm chặt ở trong lòng, cúi đầu nói nhỏ đến không thể nghe thấy: "Tuyết Mạn, Nhị Vương gia là người thế nào, ta hiểu hơn nàng. Chỉ cần nàng không động tâm với hắn, hắn cho dù thích nàng cũng sẽ không vô lễ với nàng, bởi vì hắn là chính nhân quân tử! Thu lại tình cảm của nàng, nếu không, nàng sẽ hủy diệt hắn, ta sẽ không để cho hắn và nàng tương thân tương ái, Hoàng Thượng lại càng không đồng ý, có hiểu hay không?"

"Rõ rồi, nhưng ngươi nếu không thích ta, không yêu ta, vì sao không thể có lòng từ bi thả ta? Ngươi có nhiều nữ nhân như vậy, thiếu ta cũng không ít đi bao nhiêu."

Lời của Lăng Tuyết Mạn nói đến cuối như muốn biến mất, bởi vì một cổ hơi lạnh thấu xương truyền đến, làm cho nàng run như cây sậy!

Mạc Kỳ Hàn nhíu mày, trong con ngươi lộ ra một tia lạnh lẽo, "Lăng Tuyết Mạn, xem ra nàng còn chưa hiểu rõ ta là người như thế nào. Hề là nữ nhân ta chạm qua, cho dù ta không muốn cũng không cho phép nam nhân khác chạm vào, huống chi ta còn chưa nói không muốn nàng!"

"Người... người chính là ma quỷ!" Lăng Tuyết Mạn cắn chặt khớp hàm, không thể phủ nhận, nàng cho dù không tin hẳn có thể giết Mạc Kỳ Diễn, cũng phải tin thâm ý trong lời nói của Hoàng Thượng hôm nay!

"Mạc Kỳ Diễn, trăm đã nói cái gì với người, người đã quên sao? Xem ra nữ nhân này không thể lưu lại, bằng không sớm hay muộn sẽ hủy giang sơn xã tắc Đại Minh ta!"

Lăng Tuyết Mạn ôm chặt hai tay, cuộn thân lại, nàng không muốn nghe, nhưng lời hấn cảnh cáo lại một lần nữa vang lên.

"Ta sớm đã nói, muốn giấu ta gặp nam nhân khác là chuyện tuyệt đối không thể. Nàng không thắc mắc vì sao ta có thể tự do ra vào tù sao? Ta cho nàng biết, hễ là chuyện Mạc Kỳ Diễn có thể làm thì ta cũng có thể! Trên đời này chỉ có việc hấn làm không được, không có việc ta làm không được!"

"Sinh tử của Mạc Ly Hiên kỳ thực nằm ở trong tay nàng, Tuyết Mạn. Nếu nàng nghe lời, ta liền cho hấn sống, còn nếu nàng cố tình chọc tức ta, ta sẽ không để ý, không liên quan tới ta!"

Lăng Tuyết Mạn ngược mắt, nảy sinh ác độc hỏi: "Ly Hiên có phải người làm hại không?"

"Ha ha, Ly Hiên bị ai làm hại thì nàng nên đi hỏi phụ thân Lăng Bắc Nguyên của nàng! Bất quá ông ta làm sao nói cho nàng biết, bởi vì Ly Hiên trúng độc ở Lăng gia!" Mạc Kỳ Hàn cười lạnh, con người chợt lóe lên.

Như thế nếu lợi dụng Lăng Tuyết Mạn một phen thì như thế nào?

"Phụ thân ta?" Lăng Tuyết Mạn cả kinh, "Làm sao có thể, phụ thân ta còn quý xuồng cầu Ly Hiên, để Ly Hiên nói tốt cho ta ở trước mặt hoàng thượng, ông còn lo lắng Hoàng Thượng sẽ bởi vì chuyện bỏ cáo mà giết ta, làm sao có thể đi hại Ly Hiên đây?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86

"Ha ha, có lẽ hấn đang chờ người đến cứu nàng, hấn muốn biết người cứu nàng sẽ là ai!" Mạc Kỳ Hàn cười, con người thâm trầm như bóng đêm sâu không thấy đáy.

Lăng Tuyết Mạn trầm mặc một lát, bỗngưng gắt gao nắm lớp áo trước ngực Mạc Kỳ Hàn, vội vàng hỏi: "Người nói phụ thân ta là người xấu sao? Tại sao có thể nhẫn tâm đi hại một đứa nhỏ tốt với ta? Ta không tin, ta thật sự không tin!"

Mạc Kỳ Hàn phức tạp nhìn Lăng Tuyết Mạn, nếu như nói nàng giờ phút này là diễn trò với hấn, như vậy tâm cơ của nàng cũng đủ sâu. Nhưng trực giác của hấn nói cho hấn biết, một chút cũng không giống, nàng nói chuyện làm việc là tùy ý như vậy, mang ý mình nói trắng ra, há mồm sẽ chọc giận hấn, hơn nữa nàng đối với hấn có vẻ như cũng không có ý tứ miệt mài theo đuổi, càng không có bất cứ hành động dị thường nào, tỷ như mượn cơ tiếp cận Hương Đàn Cư!

"Nói chuyện a, người nói cho ta, phụ thân ta đến cùng có phải là người ác độc như thế không?" Lăng Tuyết Mạn dùng sức lắc Mạc Kỳ Hàn, không muốn tin hỏi.

Kỳ thực nàng mặc kệ Lăng Bắc Nguyên là người như thế nào. Nhưng nàng không thể vì bản thân mình mà hại Ly Hiên!

Mạc Kỳ Hàn làm cho Lăng Tuyết Mạn dựa vào người hấn, nhẹ vỗ về mái tóc đen bóng của nàng, thân nhiên nói: "Tuyết Mạn, trên đời này rất khó phân rõ ràng người tốt hay người xấu, phụ thân nàng có phải người tốt không, ta không xác định. Nhưng có một điều nàng hãy nhớ kỹ, đừng đặt bản thân mình vào nơi nguy hiểm, ta không phải thân tiên, không có khả năng lần nào cũng cứu được nàng, tựa như lần trước nàng ngu ngốc hại bản thân mình suýt chết cháy, mạng người là đáng quý nhất, ta cũng không phủ nhận ta không phải quân tử, bởi vì nàng hiện tại khuất phục ta khẳng định không phải do nàng tự nguyện, ta cũng vui vẻ dùng phương thức này ép nàng đi vào khuôn khổ, nhưng ta thừa nhận ta đối với nàng có ham muốn chiếm hữu rất mạnh. Nguyên nhân lúc này ta ra tay cứu Mạc Ly Hiên cũng có một ít là vì cứu nàng. Nếu như có thể làm cho Hoàng Thượng chủ động thả nàng, cũng có thể giúp ta giảm một chút phiền toái."

"Người thật sự thật sự cứu ta sao? Độc Ly Hiên thật sự khó giải sao?" Lăng Tuyết Mạn hỏi hết sức cẩn thận, nàng muốn chính tai nghe hấn trả lời.

"Ừ, ta không tiện ra mặt, nên phái người theo dõi, một khi nàng gặp nguy hiểm bọn họ sẽ liều chết cứu nàng thoát hiểm! Mạc Ly Hiên chắc chắn sẽ không có việc gì, tin ta một lần được không?" Mạc Kỳ Hàn mỉm cười, ôn nhu nói.

Lăng Tuyết Mạn gật đầu, hốc mắt chứa đầy nước mắt, nghẹn ngào nói: "Ta tin. Ta hiện tại chờ mong nhất chính là Ly Hiên có thể vui vẻ xuất hiện ở trước mặt ta, không để ta đau đớn day dứt."

"Tại sao lại khóc? Ta tới thăm nàng một lần cũng không dễ dàng, không thể lãng phí thời gian, huống chi hai ngày nay ta không có ngủ, hiện tại buồn ngủ quá, nàng ngoan ngoãn ngủ cùng ta một chút được không?" Mạc Kỳ Hàn uể oải lười nhác ngáp một cái, nhắm hai mắt lại.

"Người làm sao hai ngày không ngủ? Người đi kỹ viện phải không?" Lăng Tuyết Mạn lau nước mắt chất phác hỏi.

"Sao?"

Khuôn mặt tuấn tú của Mạc Kỳ Hàn co lại nhăn lệt, mờ to mắt, cả giận nói: "Nàng xem bản công tử không có phẩm cách như vậy à? Việc dạo kỹ viện mà nàng cũng nói được! Bản công tử mệt thành như vậy còn không phải là vì bảo trụ cái mạng nhỏ của nàng sao? Nàng thật là nha đầu không có lương tâm, đáng đánh đòn!"

"Không cần!" Lăng Tuyết Mạn che hai tay lên mặt, "Không cho người đánh ta!"

"Hừ! Nàng làm như bản công tử ăn no rồi việc, không có việc gì thích đánh người a. Nhất là nữ nhân, bản công không thèm động thủ!" Mạc Kỳ Hàn hừ lạnh một tiếng, lại nhắm nghiền mắt.

"Vậy mà người đã đánh ta hai lần, khinh bỉ người!" Lăng Tuyết Mạn cắn răng nói.

Ánh mắt Mạc Kỳ Hàn vẫn nhắm lại, lạnh lạnh cảnh cáo: "Tuyết Mạn, nàng không phải lại ngứa da đi, nếu cần, bản công tử không ngại tiền nàng một đoạn đường!"

Lăng Tuyết Mạn giận tái mặt, một cước đạp lòng bàn chân về phía Mạc Kỳ Hàn. Mạc Kỳ Hàn không lường trước được Lăng Tuyết Mạn dám to gan, trúng một cước, thét lớn một

tiếng, mở mắt ra, gầm nhẹ: "Nha đầu chết tiệt kia, dám đánh lên bản công tử a."

"Ách, không, không có, hiểu lầm rồi, chỉ là ngẫu nhiên thôi, thông cảm tình nhân người đừng tức giận a, đánh nữ nhân thật không phải là một hành động tốt, sẽ bị toàn xã hội mãnh liệt khiển trách, thừa dịp người bây giờ mới xuất hiện một chút động cơ, nhất định phải bóp chết ở trong tã lót, không thể để lan tràn khuếch đại, chúng ta cần nỗ lực xây dựng một gia đình hài hòa, xã hội hài hòa."

Mặt Lăng Tuyết Mạn rút gân, vất hết óc muốn văn hồi cục diện, cũng gắt gao che mặt lại, e sợ dâm tặc đáng chết lại tặng nàng một cái tát.

"Nàng nói gì ta nghe không hiểu lắm." Mạc Kỳ Hàn buồn bực chau mày, lại vận tay Lăng Tuyết Mạn đang bịt mặt ra, tức giận: "Được rồi, đêm nay tha cho nàng một lần phạm thượng, lần sau không được viện dẫn lời lẽ này nữa!"

"Hi hi, thật sao?" Lăng Tuyết Mạn cao hứng kéo tay Mạc Kỳ Hàn, hôn vào lòng bàn tay hắn kêu cái "chụt".

Mạc Kỳ Hàn giặt mình, khoe miệng hiện lên một chút tươi cười sung sướng, "Nha đầu, như vậy rất tốt, nàng vừa rồi nhắc tới cái gì gia đình, nghe làm cho người ta cũng thoải mái, về sau cứ ngoan như vậy thì tốt rồi!"

Nghe vậy, Lăng Tuyết Mạn lại hung hăng trợn mắt, dâm tặc đáng chết! Tướng nàng thật sự là tiêu thư khuê các ôn nhu hiền thực sao? Bất quá cảm giác báo thù rửa hận vừa rồi thật là thích!

Hưng phấn, Lăng Tuyết Mạn thừa dịp tâm tình Mạc Kỳ Hàn thật tốt, dùng cảm nhắc nhở: "Tình nhân, ta nói cho người biết, người có bao nhiêu nữ nhân là chuyện của người. Nhưng không cho phép người đi thanh lâu! Không đúng, nếu người đi thanh lâu sẽ không được về lại còn chạm vào thân thể của ta, ta sợ người mang về một thân bệnh hoa liễu lây cho ta!"

"Nha đầu, nàng không mệt nhưng ta thật sự mệt a. Mấy lời vô nghĩa này nàng giữ cho bản thân đi!" Mạc Kỳ Hàn ngáp sâu một cái, vỗ vỗ tay Lăng Tuyết Mạn, hoàn toàn lờ đi nhắc nhở của nàng

"Ây da, ta nói thật! Ta luôn luôn cho rằng người ta chết thất bại nhất chính là kiểu nhiễm bệnh mà chết này, người nhớ kỹ lời của ta, người chết hay không chết ta mặc kệ, nhưng ta không muốn chết như vậy đâu!"

Lăng Tuyết Mạn sốt ruột kéo ngực Mạc Kỳ Hàn, nàng hoàn toàn không biết nam nhân này suốt ngày làm gì, cũng không biết nam nhân này thân phận ra sao, nhưng thời đại này nam nhân cơ bản đều thích đạo thanh lâu, cho nên nàng vì mình suy tính một chút.

"Trời ạ! Tiêu tử tông, nàng có phiền hay không a?" Mạc Kỳ Hàn giận đầu cả đầu, ngồi dậy, gầm nhẹ: "Bản công tử có thân phận gì? Nữ tử thanh lâu xách giày cho bản công tử cũng không xứng! Nàng ít buồn lo vô cớ đi, nếu nàng mà mắc cái bệnh đường sinh dục kia, bản công tử còn muốn chất vấn nàng có phải hồng hạnh vượt tường không!"

Lăng Tuyết Mạn mê mang, chậu nước này hắt trở lại nàng.

"Ách, cái gì? Người không thể bẽ cong sự thật a. Ta..."

Lăng Tuyết Mạn còn muốn sửa đúng, đã bị Mạc Kỳ Hàn trợn tròn mắt, không chút khách khí ngắt lời nàng, "Nếu sức lực tốt, bản công tử sẽ không để ý, ở trong nhà tù này muốn năng!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87

Lăng Tuyết Mạn phút chốc ngậm miệng lại, nhanh lắc đầu, sau đó gật đầu, ý bảo Mạc Kỳ Hàn có thể ngủ ngon mà không bị quấy nhiễu!

Mạc Kỳ Hàn trừng mắt Lăng Tuyết Mạn, một lần nữa nằm xuống. Nhưng không ngừng nhủ mày, lại ngồi dậy thò tay xoa xoa ngực, buồn bực nói: "Bản công tử mất hết tự tôn rồi, phải ngủ trên cái giường cứng như vậy! Lần đầu tiên vào thiên lao lại là bởi vì nha đầu không có lương tâm nàng, thật sự là ta tự làm tự chịu. Sớm biết như vậy, nên nghe người ta khuyên mà không tới đây!"

"Ta cũng không có mời người tới, nếu từ đây người không còn dây dưa với ta, mỗi ngày ta sẽ coi người là thần mà cúng bái người!" Lăng Tuyết Mạn bĩu môi nói.

"Sao?" Khuôn mặt tuần tú của Mạc Kỳ Hàn xám ngắt, cắn răng nói: "Nàng mong bản công tử đi như vậy sao? Tốt, vậy ta đi xem Mạc Ly Hiến một cái, thuận tay làm cho nó sáng mai không cần tỉnh!"

"Cái gì? Không được, không được, không được!" Lăng Tuyết Mạn cuống quýt ôm lấy lưng Mạc Kỳ Hàn, tội nghiệp nói: "Thật vất vả mới cứu được, không cần phiền toái đi."

Hành động này lại khiến Lăng Tuyết Mạn đột nhiên nhớ lại việc của nàng và Mạc Kỳ Diễn, cũng là ôm lấy hắn như vậy, nhất thời xông lên một cổ cảm giác phạm tội!

Cực mắt tự nhiên mấp máy môi đỏ mọng, muốn bù đắp cho Mạc Kỳ Hàn, liền ôm chặt một chút, lúng ta lúng túng nói nhỏ: "Câu người đừng thương tổn Ly Hiến được không?"

Tâm tình Mạc Kỳ Hàn lại vui vẻ, khuôn mặt tuần tú cười nhẹ, quý dị nói: "Có thể, chỉ cần hôn ta một cái là được."

"Hừ! Chiếm tiện nghi của ta!" Tai Lăng Tuyết Mạn nóng lên, hai gò má tức thì nhiễm lên đỏ ửng say lòng người, vội buông Mạc Kỳ Hàn, nghiêng khuôn mặt nhỏ nhắn.

"Tiện nghi của nàng không phải ta đã sớm chiếm sao?" Mạc Kỳ Hàn nhin không được cười khề lên, ôm mặt Lăng Tuyết Mạn xoa lại, sáng quắc hỏi: "Rốt cuộc có hôn không?"

"Hôn cũng được, nhưng người không được làm ở trong này, nếu để cho thủ vệ tuần tra nhìn thấy chúng ta, ta chỉ có thể tự sát!" Lăng Tuyết Mạn nói lấp bấp.

Mạc Kỳ Hàn đen mặt, thở ra một hơi, "Sao cái gì ta nói với nàng, vào trong miệng nàng đều biến dạng đây? Nàng coi ta là sói đói ăn quàng a?"

"Ta... ta cũng không có nói sai a." Lăng Tuyết Mạn ưỡn ưỡn ngực.

"Ta không có." Mạc Kỳ Hàn nhủ mày.

"Người có!"

"Ta không có!"

"Người không dám thừa nhận."

Lăng Tuyết Mạn nổi giận, Mạc Kỳ Hàn cũng nổi giận, "Nàng có thấy tên đám tặc nào đối đãi nữ nhân ôn nhu như vậy chưa, huống chi về sau chính là nàng ôm ta!"

"Ta... ta không ôm!"

"Còn không dám thừa nhận, vậy muốn hiện tại thử nhìn xem nàng có động thủ ôm ta hay không!"

"Không cần! Không cần thử!"

Mạc Kỳ Hàn nhìn Lăng Tuyết Mạn cười lấy lòng, giận dữ sợ, nằm xuống ra lệnh: "Hôn nhanh đi!"

"Hôn thì hôn, dù sao hôn một chút cũng không mất một khối thịt!" Lăng Tuyết Mạn ôm thái độ như vậy mà nằm sấp xuống, xem xét cao thấp một lần, nhũ mây nói: "Người mặc võ phục như vậy, chỗ duy nhất ta có thể thấy chính là mắt người, chẳng lẽ muốn ta hôn mất người sao?"

Cái này làm tỉnh Mạc Kỳ Hàn, tháo khăn che mặt khẳng định là không được, trắng sáng như vậy, ít nhất có thể thấy rõ năm phần, hán không thể mạo hiểm như vậy.

Nhìn Lăng Tuyết Mạn trong chốc lát, Mạc Kỳ Hàn tà tà cười, "Nàng không thể hôn ta thì đổi thành ta hôn nàng!"

Dứt lời, không đợi Lăng Tuyết Mạn phản ứng kịp, liền đưa tay phải bịt kín hai mắt Lăng Tuyết Mạn, sau đó mới kéo khăn che mặt xuống, chiếm lấy môi đỏ mọng nhưng nhớ đã lâu.

"A... A... Ừm... ừm..."

Lăng Tuyết Mạn tức giận vô cùng, vừa rồi nàng còn âm thầm tính toán muốn nhân cơ hội thấy hình dáng của hắn, kết quả người này còn phúc hắc hơn nàng!

Nhưng mà Mạc Kỳ Hàn mới đắc ý hôn đến quật khởi, tai thính linh nghe thấy tiếng bước chân từ xa truyền đến!

"Bẩm Thất Vương gia, hiện tại đã sắp canh hai, Tứ Vương phi chắc là đang ngủ, Vương gia hiện tại đi thăm hỏi như vậy, ngộ nhờ truyền đến tai Hoàng Thượng, nô tài không đảm đương nổi a!"

"Nói nhảm nhiều như vậy, rút ra ngoài cho bốn vương! Nhớ kỹ, không được để bất luận kẻ nào tiến vào!"

"Nô tài cáo lui!"

Câu nói sau cùng kia, thủ vệ đề cao tám phần âm điệu, mục đích là để nhắc nhở vị chủ tử thần bí nào đó đi vào lúc này, còn chưa có đi ra!

Mà Lăng Tuyết Mạn dĩ nhiên là sợ hãi, môi không ngừng run rẩy. Mạc Kỳ Hàn dờ môi, con người lợi hại nhanh chóng quét mắt bên phải một lần, nghe giọng Mạc Kỳ Dục còn ở hành lang, trong đầu chợt lóe, giọng cực nhỏ, nói: "Bình tĩnh, đừng hoảng hốt, nghĩ biện pháp đuổi Thất Vương gia, ta trước trốn đi."

Nói xong, thân mình nhảy dựng lên, tốc độ như ăn cướp lao đến cửa ngục, khóa lại, sau đó nấp vào cái hành lang thứ hai trong phòng giam.

Lăng Tuyết Mạn quả thực choáng váng, không thấy rõ Mạc Kỳ Hàn làm sao liền không thấy bóng người!

Mạc Kỳ Dục đảo mắt liền đến trước mặt, Lăng Tuyết Mạn sợ cuồng quít nằm xuống giả bộ ngủ, thân mình còn run rẩy, đám tặc đáng chết! Nàng lo lắng ngày nào đó sẽ bị hắn đùa chết, kết quả thật ứng nghiệm! Tiểu Thất đáng chết, sớm không tới trễ không đến, cổ tình đến thật đúng lúc. Sau khi nàng đuổi hắn đi, đám tặc đáng chết kia lại muốn tìm nàng tính toán!

A... A...! Bị ai quá!

Leng keng một tiếng, cửa tù được mở ra. Mạc Kỳ Dục ôm chăn gấm đêm qua tiến vào, đứng ở bên giường kêu: "Mạn Mạn, Mạn Mạn."

Lăng Tuyết Mạn cắn răng, giờ phút này hận không thể trực tiếp đem Mạc Kỳ Dục lăng trì!

Đáng chết, kêu Mạn Mạn, đám tặc kia nhất định nghe thấy, vậy còn không phải đẩy đầu của nàng xuống dưới lưỡi đao sao!

Tức giận, Lăng Tuyết Mạn liều chết không nghe, ai ngờ Mạc Kỳ Dục chưa từ bỏ ý định, ngồi xuống trước người nàng, còn thò tay đẩy nàng một phen, tiếp tục gọi, giọng càng lớn, "Mạn Mạn, Mạn Mạn, ta đưa chăn đến cho người đây, mau tỉnh lại!"

"Người hô cái gì a?" Lăng Tuyết Mạn giận ngất, mở mắt ra ngồi dậy, túm lấy chăn, sắc giọng: "Người kêu lớn tiếng như vậy là muốn cho người khác nghe được hiểu làm cái gì sao?"

Lời này đương nhiên là nói cho đám tặc nghe, Lăng Tuyết Mạn nói như cây ngay không sợ chết đứng.

Nhưng Mạc Kỳ Dục buồn bực, "Mạn Mạn, ta kêu người không dậy, ta mới lớn tiếng."

"Tốt lắm, ta tỉnh rồi, chăn người cũng đưa đến rồi, liền nhanh đi về đi, ta buồn ngủ quá, còn muốn tiếp tục ngủ." Lăng Tuyết Mạn cố kéo ra một chút tươi cười, sau đó ra về bối rối, vừa ngáp vừa nói.

Nghe vậy, trong lòng Mạc Kỳ Dục không vui, bật thốt lên: "Ta tới thăm người, người lại đuổi ta đi, vậy nếu như là Nhị ca tới thăm người thì sao?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88

Trời ạ!

Lăng Tuyết Mạn cảm giác cổ lạnh lạnh, không tự chủ được run rẩy mấy cái, mạng nhỏ của nàng sắp phải chôn ở trong tay Mạc Kỳ Dục đi!

Kết quả, không đợi Lăng Tuyết Mạn thở một cái, Mạc Kỳ Dục lại nói tiếp: "Hôm nay lấy đầu đánh bạc đi cứu người cũng không chỉ có một mình Nhị ca! Ân tình của bọn ta người không cảm kích sao? Nếu như không có ba người chúng ta cùng đi, chỉ sợ Nhị ca chẳng những cứu không được người mà còn đem mạng mình gộp vào!"

"Ai nói ta không cảm kích, muốn cảm tạ ít nhất cũng phải chờ ta có thể sống sót đi ra khỏi tù đi. Dục Dục, ách, không phải, Thất Vương gia, xin người thương xót ta, đi về được không, thân thể ta có chút không thoải mái." Lăng Tuyết Mạn nghiêng đầu, bộ dáng thống khổ, nói chuyện cũng có chút vô lực.

Nhưng Mạc Kỳ Dục nghe vậy, khẩn trương lên, "Mạn Mạn, người ngã bệnh rồi. Không thoải mái chỗ nào? Ta đi tìm thái y đến! Đúng rồi, thái y cũng đều bị phụ hoàng nhốt vào thiên lao, đề ta đi gọi người!"

Tiếng nói vừa dứt, Mạc Kỳ Dục vội vàng đứng dậy muốn đi ra ngoài, nhưng Lăng Tuyết Mạn vội kêu lên: "Đứng lại!"

"Mạn Mạn, có bệnh phải trị bệnh a. Người đừng lo lắng, nếu phụ hoàng biết, ta sẽ chịu trách nhiệm, phụ hoàng sẽ không trị tội người." Mạc Kỳ Dục lo lắng quay đầu lại, bàn tay to đặt lên cái trán Lăng Tuyết Mạn, lộ ra một chút vui mừng, tươi cười: "Còn tốt, không phát sốt."

"Thất Vương gia.

"Gọi tên ta."

"Dục Dục."

Mạc Kỳ Dục đen mặt, thờ dãi: "Quên đi. Hôm nay không so đo với người, tùy tiện người gọi tên gì, trước xem bệnh quan trọng hơn."

"Không được, bệnh của ta thái y xem không ra." Lăng Tuyết Mạn nghẹn đỏ bừng cả khuôn mặt, dùng sức nghĩ lý do.

Mạc Kỳ Dục nghe vậy, cau chặt mày, "Mạn Mạn, người đừng nản lòng. Ta cho người biết, bệnh của Hiền nhi có khởi sắc, nói không chừng đột nhiên sẽ tỉnh lại, chỉ cần Hiền nhi tỉnh, huynh đệ chúng ta nhất định sẽ cầu phụ hoàng thả người. Người bây giờ không chịu khám bệnh, đến lúc đó bệnh tình tăng thêm không phải sẽ thua thiệt sao?"

"Ta... ta không phải, ta là.... bệnh của ta là.... là bệnh nữ nhân, người làm sao có thể gọi thái y xem cho ta a!" Rốt cục Lăng Tuyết Mạn đã nặn ra được một cái lý do, mà mặt cũng đỏ như quả táo.

"Bệnh nữ nhân gì?"

Mạc Kỳ Dục nghe không hiểu, nghi ngờ hỏi, vừa nói ra đột nhiên kịp phản ứng. Hắn dù chưa cưới chính phi nhưng hắn đã khôn sớm. Trong cung vào ba năm trước đã ban thị thiếp cho hắn, cho nên tất nhiên là biết ý tứ của Lăng Tuyết Mạn là cái gì, lúc này khuôn mặt tuấn tú xanh đỏ lẫn lộn, xấu hổ vô cùng, mắt cũng không dám nhìn thẳng Lăng Tuyết Mạn, chỉ că lăm: "Muốn ta phải mà đưa cho người đưa thử người cần gì đó không?"

"Không cần." Lăng Tuyết Mạn kéo kéo khóe môi, "Người đi trước đi, ta thật sự nằm một lát là tốt rồi."

"Vậy người đắp kín chắn, ngàn vạn lần đừng để bị lạnh. Nếu người cần cái gì, hãy kêu thủ vệ bên ngoài, ta sẽ phân phó bọn họ một tiếng." Mạc Kỳ Dục khôi phục vẻ mặt, thân thiết nói.

Lăng Tuyết Mạn gạt đầu cảm kích nói: "Ta hiểu, cảm ơn người, Dục Dục."

"Ta cũng không được cần người cảm tạ, ta là đau lòng quạt lưu ly của ta, không muốn nó hũy ở trong tay người!" Mạc Kỳ Dục cực kỳ mất tự nhiên nặn ra một câu, xoay người đi ra ngoài, đến cửa lao lại quay đầu nói: "Ta nghe nói nữ nhân tới thời điểm cái gì kia nếu không thoải mái có thể uống nhiều nước đường đó một chút, người muốn hay không?"

May mắn là trong phòng giam tương đối tối, Mạc Kỳ Dục có thể cảm giác được mặt mình vừa đỏ vừa nóng. Đáng chết, hắn khi nào lại quan tâm đến những chuyện xấu hổ này?

Mà mặt Lăng Tuyết Mạn cũng lại đỏ, "Người... làm sao người biết nhiều như vậy? Ta không muốn, người không cần phí tâm."

"Người quản ta làm sao mà biết được làm gì? Người không cần, ta liền đi!"

Mạc Kỳ Dục hỏn hển nói xong, chạy như muốn trốn, rời thiên lao.

Lăng Tuyết Mạn ngẩn ra hơn nửa ngày, lăm bắm: "Không phải Tiểu Thất là bị mình chính choáng váng đi, tặng cây quạt còn cộng thêm hai đêm đưa chẵn cho mình."

"Ngốc cái gì?"

Một tiếng nói rét lạnh vang lên, Lăng Tuyết Mạn giật mình nhìn về phía cửa lao. Mạc Kỳ Hàn không gây ra một chút âm thanh đã đứng ở đó!

"Người... người là người hay là quỷ a? Đi cũng không có tiếng động." Lăng Tuyết Mạn ngạc nhiên nói

"Ai nói nhất định phải đi?"

Mạc Kỳ Hàn nhú mày, đến gần, ngồi xuống, thỉnh linh kéo Lăng Tuyết Mạn vào lòng, trầm giọng nói: "Đêm qua Thất Vương gia cũng tới thăm nàng sao?"

"Ách, đúng vậy." Về mặt Lăng Tuyết Mạn mang theo cầu xin.

"Hừ, không nhìn ra nàng rất có năng lực, có thể làm cho bốn Vương gia vì nàng mà thần nhiên công khai đối lập với Hoàng Thượng, còn có thể làm cho bọn họ nửa đêm không ngủ được, vụng trộm vào tù thăm nàng. Lăng Tuyết Mạn, ta quả nhiên là coi nhẹ nàng rồi!" Mạc Kỳ Hàn nói không nóng không lạnh, giọng nói kia có chứa ghen tuông mà hắn chưa phát giác.

"Tình nhân, người oan uổng ta. Ta cái gì cũng không có làm a, ta vốn chính là như vậy. Ta nào biết sẽ trêu chọc nhiều chuyện như vậy, lại nói Thất Vương gia này ta nhìn hắn thật là thú vị, ta thích quạt lưu ly của hắn, ta lại không có tiền, cũng chỉ có thể dùng thủ đoạn đoạt lấy, ai ngờ hắn a... A... Người cũng nghe rồi, hắn là lo lắng cho cây quạt của hắn mới đưa chẵn

cho ta, ta cũng không đào hoa như vậy."

Lăng Tuyết Mạn buồn bực giải thích, nói xong lại bưng kín mặt, "Tình nhân, thật sự không phải lỗi của ta, nếu ngươi có thể cho ta một vạn hai để ta trả nợ, ta có thể cậy ngay không sợ chết đứng liền đuổi ngươi! Bất quá người ta tốt xấu vẫn là một trong các ân nhân cứu mạng của ta, ngươi không thể làm quá!"

"Được rồi, ta không đánh, nàng lấy tay ra!" Mạc Kỳ Hàn đen mặt, không vui nói.

"Ừ."

Mạc Kỳ Hàn mân mê môi mỏng, trầm mặc thật lâu làm Lăng Tuyết Mạn có chút sợ. Theo lệ thường, nam nhân này nên hù dọa nàng cho tốt, chỉ một Ly Hiên nhỏ xíu cũng làm cho hắn bất mãn, huống chi còn thêm vài đại nam nhân đây?

Nhìn thật lâu, Lăng Tuyết Mạn rốt cục nhìn không được, mở miệng: "Ngươi... ngươi nếu không có tiền hoặc là không muốn cho ta, coi như xong. Dù sao Thất Vương gia này cũng không tính toán kỹ như vậy, huống chi thêm một người bạn cũng không phải chuyện xấu."

"Tại sao nàng gọi Tiểu Thất là Dục Dục? Thân mật như vậy sao? Còn có, Mạn Mạn, gọi hắn còn thân hơn ta à!" Mạc Kỳ Hàn nhàn nhạt mở miệng hỏi.

Lăng Tuyết Mạn vui vẻ, "Ha ha, ngươi cũng gọi là hắn Tiểu Thất sao? Hắn nói chỉ có phụ hoàng và hoàng huynh hắn mới gọi hắn như vậy."

Mạc Kỳ Hàn mấp máy môi, không có lên tiếng trả lời.

Lăng Tuyết Mạn biu môi nói: "Ta chọc hắn chơi thôi, cũng bởi vì gọi hắn là Dục Dục, hắn suýt nữa bị ta làm tức chết, hi hi, nhìn bộ dáng hắn phát điên đặc biệt khôi hài."

Giọng kích động lại tiêu biến đi, Lăng Tuyết Mạn nhìn vào cặp con ngươi sắc bén kia, nuốt nước miếng, "Hắn gọi ta Mạn Mạn cũng là bởi vì giận ta gọi hắn Dục Dục."

"Về sau bảo hắn gọi nàng là Tứ tử!" Khóe môi Mạc Kỳ Hàn gọi lên một chút độ cong thâm trầm.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 89

Lăng Tuyết Mạn không tự chủ cúi đầu xuống, "Ta không quản được, người ta là Vương gia, ta đây chỉ là cái Tứ tử không có Tứ ca của hắn làm chỗ dựa, ai nhận thức ta chứ?"

"Đó là nàng không có lợi dụng danh vọng của Tứ Vương gia hợp lý một chút!" Mạc Kỳ Hàn âm u nhắc nhở.

"Vậy ta thử xem."

Tìm Mạc Kỳ Hàn đập loạn nhịp, trong chớp lát thân nhiên nói: "Tuyết Mạn, về sau cách Liễu Thiếu Bạch xa một chút, ta không muốn nàng dính dáng đến người Liễu gia."

"Người Liễu gia? Sáng sớm hôm qua ta biết Liễu Thiếu Bạch cùng muội muội của hắn Liễu Ngô Đồng a, ta còn mời bọn họ đến Tứ Vương phủ tìm ta chơi, ngươi đừng thần kinh, ta đối với Liễu Thiếu Bạch một chút ý tứ đều không có, ta là thật thích Ngô Đồng, cô nương xinh đẹp lại hiền lành -"

Lăng Tuyết Mạn đang kích động nói, lại đột nhiên ngừng lại, vẻ mặt đầy phẫn nộ chất vấn: "Ngươi phái người theo dõi ta sao? Làm sao ngươi biết rõ ràng như thế!"

"Ta không phái người đi theo nàng sao có thể biết nàng xảy ra chuyện, sao có thể đi cứu Mạc Ly Hiên?" Mạc Kỳ Hàn bình tĩnh hỏi ngược lại.

"Ngươi..." Lăng Tuyết Mạn bị ghen, buồn bực nói: "Dù sao lý do của ngươi nhiều hơn ta! Vậy ngươi nói vì sao không cho ta qua lại với huynh muội Liễu gia?"

"Không tại sao cả, chính là không muốn." Mạc Kỳ Hàn nghiêng mặt, cặp con ngươi nhìn không ra bất luận cảm xúc gì.

"A..." Miệng Lăng Tuyết Mạn mở mở.

"Còn có, không được mời Liễu Ngô Đồng đến Tứ Vương phủ."

"A..."

Mạc Kỳ Hàn phất chốc đứng dậy, đưa lưng về phía Lăng Tuyết Mạn, thân nhiên nói: "Ta phải đi rồi, nàng ngủ đi."

"A..."

Lăng Tuyết Mạn ngoài há mồm là ngốc trệ.

Mạc Kỳ Hàn đi tới cửa lao lại dừng lại, lộn trở lại gắt gao ôm Lăng Tuyết Mạn vào trong lòng, cầm đề lên tóc của nàng, tay phải nhẹ vỗ về gò má non mềm của nàng, trong tiếng nói mang theo cô đơn nồng đậm, "Tuyết Mạn, không được phụ ta, không được rời ta, nếu không ta thực sẽ nhẫn tâm giết chết nàng."

Đầu óc của Lăng Tuyết Mạn ong ong, đến lúc phục hồi tinh thần, nam nhân kia chẳng biết lúc nào đã đi rồi, chỉ để lại buồng giam trống rỗng cho nàng.

Mạc Kỳ Hàn đi, chạy như bay trong bóng đêm, gió đêm lạnh như băng thổi bay sợi tóc, phát phơ ở trên mặt, khóe mắt đau thương.

Làm như lơ đãng, vừa tựa như ngựa quen đường cũ, thân ảnh cao to chậm rãi đáp lên trên một nóc nhà cao cao trong đại viện.

Con ngươi bình tĩnh nhìn đến một gian phòng, tối đen, trông không đến thiên hạ đã từng yêu say đắm, nhưng hắn lại biết nàng đang ngủ yên ở bên trong.

Ngẩng đầu, trăng rằm, tóc đen ở trong gió đêm tùy ý đảo qua khóe môi, lướt qua bên tai, quần áo đen như mực tán loạn, chưa chất, mắt bắt đầu mê mang, mắt ai tâm ai.

Tối nay không ngủ cũng vì nàng.

Trường trương tư dục dử khanh đồng tại – biệt tình y hi trường nhập mộng – tung son thu nguyệt minh không tha đã hà – xử mịch phương tung đàn đắc giang son – thành đại nghiệp bởi tửu ánh chúc hồng. (chịu, bỏ tay, bỏ chân, bỏ cẳng, không edit nổi)

Ngô Đồng, chỉ cần nàng hạnh phúc là tốt rồi. Cuối cùng cũng phải về trong thế giới hiện thực, cũng chỉ có thể tan tác.

Tiếng tiêu nhàn nhạt vang lên ở trong gió đêm, mắt dục ngầu nhắm chặt, chỉ có mười ngón tay cùng cổ họng đang động.

Trong giấc ngủ, tiếng tiêu quen thuộc, khúc quen thuộc lọt vào tai, Liễu Ngô Đồng đột nhiên thức tỉnh, lắng nghe, mới giật mình thấy mình không phải đang nằm mơ, thật sự có người thổi tiêu!

"Là... là Hàn ca ca, là Hàn ca ca!"

Liễu Ngô Đồng kinh hi, vội vàng mặc quần áo xuống giường đẩy cửa ra, chạy tới trong viện, ngẩng lên bầu trời đêm hô to: "Hàn ca ca! Hàn ca ca, là chàng phải không, chàng mau đi ra đi!"

Nam tử đứng ở nóc nhà chấn động, chỉ si ngốc nhìn nữ tử trong viện, mặc cho nàng hô tê tâm liệt phế, hần chưa từng nói một tiếng, thật lâu sau kiên quyết chuyển mắt, bay người rời đi.

"Hàn ca ca! Bọn họ nói hôn phách chàng đã trở lại, chàng bây giờ là trở về nhìn ta có phải không, Hàn ca ca -"

"Hàn ca ca chàng trở về -"

"Tiểu muội!"

Liễu Thiểu Bạch khoác áo khoác, chạy vội ra, ôm lấy Liễu Ngô Đồng ngồi chồm hổm trên mặt đất, vội vàng nói: "Muội đang làm cái gì, có phải là nằm mơ hay không? Nhanh trở về nhà, chút nữa sẽ bị cảm lạnh mất!"

"Đại ca nghe được tiếng tiêu không? Là tiếng tiêu của Hàn ca ca, nhất định là chàng đã trở lại. Nhưng muội không nhìn thấy chàng, chàng không đến gặp muội, chàng đang giận muội."

Liễu Ngô Đồng thương tâm khóc, dựa vào trên vai Liễu Thiểu Bạch không ngừng khóc. Liễu Thiểu Bạch ngược mắt nhìn mọi nơi, lại trống rỗng, cái gì cũng không có, vừa rồi tiếng tiêu kia hần quả thật cũng nghe đến, nhưng Tứ Vương gia rõ ràng đã chôn gần hai tháng a!

"Chẳng lẽ là hôn phách trở về thật sao?"

Liễu Thiểu Bạch lạnh run, nuốt nước miếng, "Tiểu muội, đại ca đưa muội trở về nhà đi."

Thân ảnh đi trong gió đêm, rốt cục ngừng lại tại Hương Đàn Cư. Trong phòng ngủ, Thiên Cơ lão nhân cùng Lâm Mộng Thanh đang ngủ.

Thay đổi quần áo trắng, đứng yên trước cửa sổ, một ngụm rượu trôi vào yết hầu, tâm loạn.

"Vô Cực, ngày mai theo dõi động tĩnh của Vương phi, nếu như nàng về phủ lập tức đến bẩm báo."

"Vâng, chủ tử! Nô tài nhớ kỹ!"

"Ừ, hi vọng đừng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Trong lao thật không phải là nơi có thể ở lâu, vừa lạnh lại vừa ẩm ướt."

"Chủ tử, ngài hai ngày không nghỉ ngơi, nô tài hầu hạ ngài nghỉ ngơi đi!"

"Người đi ra ngoài đi, bốn vương muốn yên tĩnh một chút."

"Nô tài cáo lui!"

Hôm đó trời hơi sáng là lúc một thân ảnh mặc cẩm bào màu lam bước vào thiên lao u ám.

Nhóm thú vệ kinh ngạc rất nhiều, cung kính hành lễ thỉnh an, sau đó lui đi.

Đội thân ảnh tôn quý đi xa, thú vệ quỳ dưới đất mới đứng lên, một đám lau mồ hôi trên trán, khiếp sợ không thôi.

Một cái quả phi mất đi ồ dù, bị tống vào thiên lao hai ngày, nhưng lại nhiều chủ tử đến thăm như vậy.

Lăng Tuyết Mạn bởi vì nháo cùng Mạc Kỳ Hân đến nửa đêm, lại cùng Mạc Kỳ Dục giằng co một chút, ngủ trễ, giờ phút này người đến đứng ở bên đầu nàng đã lâu, mà nàng đến nửa phần phản ứng cũng không có.

Mà người đến nhìn thấy chân gấm trên người Lăng Tuyết Mạn, mày nhăn lại thật sâu, thăm than một tiếng, mới nhịn không được kêu: "Tứ tẩu, Tứ tẩu."

"Úm..." Lăng Tuyết Mạn lẩm bẩm một câu, "Dục Dục đáng chết chó quấy rầy ta!" Sau đó chuyển người lại ngủ tiếp.

"Dục Dục?"

Khuôn mặt tuần tú của Mạc Kỳ Lâm co rút, "Nàng đang gọi Tiểu Thất, vậy chân này là Tiểu Thất đưa tới đi!"

Trong mắt sâu xòng lên một tia phức tạp, lại nhìn nữ nhân ngủ ngon lành, một lúc sau tính tính thời gian, lại kêu: "Tứ tẩu, tỉnh, tỉnh, ta có việc nói với tẩu."

Việt Nam! Chúc mừng nha□□□□□

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90

Lăng Tuyết Mạn bị người ở trong con túc giận vỗ lên vai làm tỉnh!

"Ngài đánh ta làm gì, nam nhân đối đãi với nữ nhân là cần phải ôn nhu, Ngũ Vương gia ngài như vậy coi chừng nữ nhân của ngài hồng hạnh vượt tường a!"

Trên trán Mạc Kỳ Lâm đầy đặc gân đen, tức giận đến xanh xao khuôn mặt tuần tú, dùng sức bình phục cảm xúc kích động, mới nói: "Tử tẩu, khổ nỗi chúng ta là em chồng tẩu, tốt xấu cũng không so đo với tẩu, nếu Tử ca ta khỏe mạnh, sợ là hần khó dung túng tẩu làm càn!"

Cạc cạc!

Lăng Tuyết Mạn rút rút khuôn mặt nhỏ nhắn, bĩu môi nói: "Ngài nói như vậy, chẳng lẽ chỉ có nữ nhân quy củ mới là nữ nhân tốt sao? Thật không hiểu nam nhân các ngài nơi này nghĩ như thế nào, cả ngày đối mặt với một nữ nhân nghe lời như tượng gỗ thì tâm tình mới tốt sao? Muốn cho ta già vờ như vậy cũng có thể a, thật đơn giản!"

Mạc Kỳ Lâm ngăn ra, còn suy nghĩ lời Lăng Tuyết Mạn nói đã thấy nàng vén chăn xuống giường, đứng trước mặt hần, dịu dàng mỉm cười, sau đó quỳ xuống đúng chuẩn, tiếng nói mềm mại: "Vấn an Ngũ Vương gia! Không biết Ngũ Vương gia tăng sáng tới chơi có gì chi bảo?"

"Khụ khụ!"

Mạc Kỳ Lâm bị kinh hãi nhảy dựng lên, không tự chủ run lấy bầy thân mình, nuốt nước miếng nói: "Tẩu, tẩu vẫn là nói chuyện bình thường đi, tẩu già vờ làm cho người ta khó chịu."

"Hi hi, ngài không phải thích như vậy sao?" Lăng Tuyết Mạn cười trêu nói.

"Ai nói ta thích?" Mạc Kỳ Lâm cau mày bác bỏ.

Lăng Tuyết Mạn vẫn đang mang theo ý cười, trở lại ngồi xuống giường, ngửa đầu cười đùa: "Ngũ Vương gia, ngài thật là mâu thuẫn, đối với ta như thế nào cũng đều có ý kiến a?"

Mạc Kỳ Lâm nhìn chung quanh một chút, không có gì có thể ngồi, liền đứng nói: "Tử tẩu, ta đến nhắc nhở tẩu một chút, nhóm huynh đệ chúng ta liều mạng cứu tẩu, tẩu đừng càn chúng ta được không? Ta thấy tẩu là một nha đầu thật thông minh, sao không chịu dùng đầu óc một chút."

"Ta không có a, ta thật quý trọng cái mạng nhỏ của ta, chính là ta rất xui, đầu tiên là làm quả phụ, lại suýt chôn cùng, hiện tại lại thành như vậy. Haiz! Số ta khổ a -" Lăng Tuyết Mạn thờ dài thờ ngắn, ngã lệch ở một bên, ngáp một cái thật to, "Buồn ngủ quá a!"

Mạc Kỳ Lâm nhìn, tròn tròn mắt, khuôn mặt tuần tú có quắp, hồi lâu mới nói: "Tẩu... tẩu thật đúng là không phải nữ nhân! Xem ra ta năm lần bảy lượt giúp đỡ cho tẩu coi như có chút đáng giá, bắt quá -"

"Bắt quá cái gì?" Lăng Tuyết Mạn nghiêng đầu hiểu kỳ nói.

"Ha ha, không có chuyện gì, về sau ở trước mặt phụ hoàng nhớ chú ý một ít quy củ, cứ duy trì như vậy là rất tốt." Mạc Kỳ Lâm nhìn không được cười khẽ lên, ánh sáng xuyên thấu qua cửa sổ, vượt qua gò má của hần, thoáng cười lộ ra sáng rọi mê người.

Lăng Tuyết Mạn thất thần trong nháy mắt, Mạc Kỳ Diễn cười rộ lên lại đẹp như vậy, còn dâm tặc, nàng chưa bao giờ thấy rõ nụ cười của hần, không biết cũng có để cho tim nàng đập nhanh như vậy không.

"Chăn này là ai đưa tới?"

Lăng Tuyết Mạn đột nhiên hoàn hồn, mắt phượng khẽ nâng, liền gặp Mạc Kỳ Lâm hình như có thâm ý nhìn mình, trong con ngươi kia có cảm xúc nàng xem không hiểu.

"Ách, là... là Thất Vương gia đưa tới. Nếu bị bắt gặp, còn không bằng nói thật đi.

Mạc Kỳ Lâm thật lâu không nói gì, chính là nhìn chần, sau đó nhàn nhạt nhìn Lăng Tuyết Mạn, thẳng đến khi Lăng Tuyết Mạn có chút sợ hãi, cả lăm: "Ngài... ngài muốn nói cái gì, ta quang minh lỗi lạc!"

"Ta có nói tẩu không đúng sao?" Mạc Kỳ Lâm nhàn nhạt hỏi lại, tiện đà bĩu môi mong một cái, khẽ cười nói: "Tiểu Thất sẽ chăm sóc người rất tốt! Mới đầu ta còn lo lắng Tiểu Thất xúc động, không hợp với tẩu, làm phụ hoàng tức giận sẽ không tốt, không nghĩ tới tẩu rất có nhân duyên."

"Ách, Ngũ Vương gia, ngài là đang khen ta hay là châm chọc ta? Nếu là châm chọc ta coi như không nghe thấy." Lăng Tuyết Mạn buồn bã ỉu xìu nói.

"Ha ha, nha đầu nàng thật hoạt bát hết sức!" Về mặt Mạc Kỳ Lâm phấn khởi, trên tuần nhan lại hiện lên ý cười sâu đậm, bản thân vô tình thay đổi xưng hô.

Lăng Tuyết Mạn cũng không để ý, dù sao nhiều người cũng gọi nàng là nha đầu, chỉ bĩu môi nói: "Ngũ Vương gia, ngài nói ta có thể sống tới cuối năm không?"

"Ừ, đương nhiên, không chỉ có sống đến lễ mừng năm mới, còn có thể sống thật nhiều năm, sống đến cả đời!" Mạc Kỳ Lâm kinh ngạc một chút, tức thì an ủi.

"Sống thật là khó a! Ta hiện tại sống thêm một ngày đã là thật vui mừng a!"

Lăng Tuyết Mạn mặc kệ, nói như thế nào vẫn không tin lời dâm tặc nói, vừa nhớ đến việc này liền ngồi thẳng thân mình, nghiêm túc hỏi: "Ngũ Vương gia, Ly Hiền tình chưa? Nếu Ly Hiền tình, Hoàng Thượng có thể tha ta hay không?"

"Không biết." Mạc Kỳ Lâm lắc đầu, Lăng Tuyết Mạn lập tức âm thầm thất sắc, ngậm miệng. Mạc Kỳ Lâm thấy thế, cảm thấy có chút khó chịu, nhẹ thở ra một hơi, lại an ủi: "Đừng lo lắng, Hiền nhi đã có chút khởi sắc. Ngay bây giờ ta sẽ đi đến cung Long Dương thăm nó, nếu nó tỉnh lại, chúng ta sẽ xin phụ hoàng thả tẩu ra ngoài."

"Vâng." Lăng Tuyết Mạn ngẩng đầu lên, cái mũi đau xót hít hít cảm kích nói: "Cám ơn Ngũ Vương gia, ta biết các ngài kháng chỉ vào pháp trường cứu ta là mạo hiểm rất nhiều, ta cũng biết ta có đôi khi không chịu để tâm nói hươu nói vượn, nhưng thực ra ta đều ghi tạc trong lòng, đại hôn ngày đó ngài đã giúp ta, bây giờ lại tiếp tục giúp ta, phần ân tình này Tuyết Mạn nhớ kỹ."

"Ha ha, không có gì, cứu tẩu là việc phải là mà thôi, huống chi ta cũng không phải ta toàn tâm giúp tẩu, có một phần là do ta cũng không đồng ý việc đem người sống chôn cùng Tử ca." Mạc Kỳ Lâm lắc đầu cười nhẹ.

Nói xong lại nghe được tiếng bước chân vội và vang lên, trong giây lát một đại nội thị vệ chạy vội vào, chấp tay nói: "Bẩm Ngũ Vương gia, Tam Vương gia tới!"

"Ừ." Đôi mắt Mạc Kỳ Lâm trầm xuống, hôm qua bốn người huynh đệ bọn họ thảo luận phải làm sao mới có thể cứu Lăng Tuyết Mạn, Mạc Kỳ Minh cũng không có tội. Lúc này hắn tới làm cái gì?

"Tam Vương gia?" Lăng Tuyết Mạn cũng mê mang, "Ta cùng Tam Vương gia không có giao tình gì a!"

"Từ tâu an tâm ngủ, đừng nói ta tới. Ta ở cách vách nhà tù chờ một chút." Mạc Kỳ Lâm quyết đoán, nói xong lại phân phó thị vệ: "Đi ra ngoài dẫn thủ vệ thiên lao không được để lộ tin tức của bốn vương!"

"Vâng, Ngũ Vương gia!"

Lăng Tuyết Mạn có chút không rõ ràng lắm, mờ mịt nằm xuống chờ Mạc Kỳ Minh đến.

Chẳng biết tại sao nghe tiếng bước chân đang đến gần kia, Lăng Tuyết Mạn có chút khản trương!

Nàng gần như không có giao tiếp với Tam Vương gia, hoàn toàn không biết được tính tình của hắn, hắn tìm đến nàng làm cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 91

Trong vạt áo bào đen như mực lộ ra thêu hoa văn màu bạc, theo tà áo đi lên là thắt lưng buộc eo, ngực rộng lớn, hai tay chấp sau người, tuấn dung thanh lãnh, đôi mắt thâm thúy rét lạnh.

"Xem đủ chưa?" Ba chữ ngắn gọn, mát lạnh trầm thấp.

Lăng Tuyết Mạn hoảng sợ, vụng trộm đánh giá từ dưới lên trên, nàng nhìn trộm rõ ràng bị người mới đến phát hiện! Xấu hổ, mặt đỏ lên, xuống giường đứng cách Mạc Kỳ Minh nửa bước, "hi hi" cười gượng hai tiếng, hơi hơi khuyu xuống, khách khí nói: "Tuyết Mạn thỉnh an Tam Vương gia!"

"Từ Vương phi thật biết quy củ." Mặt Mạc Kỳ Minh không chút thay đổi.

"Ách, cũng biết một chút." Lăng Tuyết Mạn khản trương ngược mắt nhìn nam nhân lãnh khốc đối diện, lại sợ hãi cúi thấp đầu xuống, bộ dáng chờ đợi cùng bi ai.

Mạc Kỳ Minh lặng lẽ nhìn, không có nói tiếp, mà ánh mắt như ngừng lại, dán vào trên chân gấm, mắt sâu u tối, lạnh nhạt nói: "Từ Vương phi ở trước mặt người khác thì không câu nệ, còn ta đến nơi này thì liên vòng vo sao?"

"Không có, ta là... là có chút.... có chút khản trương." Lăng Tuyết Mạn cảm giác hô hấp sắp bị nghẹn, cổ cảm giác áp bách cường đại trên người Mạc Kỳ Minh đánh úp lại làm cho nàng khó có thể chống đỡ.

"Khản trương?" Mạc Kỳ Minh gạt mình, chợt khoe môi cong lên một chút, giọng mỉa mai: "Nếu là người khác, người có khản trương không?"

"Người khác?" Lăng Tuyết Mạn bỗng đứng ngược mắt, bật thốt lên: "Tam Vương gia, lời này có ý gì, Tuyết Mạn nghe không hiểu."

"Phải không? Hôm nay đại nội của thiên lao có vẻ như tiến bộ!" Mạc Kỳ Minh lạnh lùng nhếch môi, giờ lên một nụ cười quý dị.

Lăng Tuyết Mạn theo ánh mắt của hắn nhìn sang, hít một hơi lãnh khí, cuống quýt nói: "Tam Vương gia, ngài muốn đi nói cho Hoàng Thượng sao?"

"Nói cho Hoàng Thượng cái gì?" Mạc Kỳ Minh không đáp mà hỏi lại, con ngươi giống như nhìn thấu hết thảy, chớp mắt một cái nhìn Lăng Tuyết Mạn.

Lăng Tuyết Mạn ngẩn người, mới gạt mình thấy bản thân mình ngu dại, không khỏi khản trương, lòng bàn tay toát ra mồ hôi lạnh, môi đỏ mọng mẩn mê, vừa suy nghĩ vừa nói: "Không có gì, Tam Vương gia đến gặp Tuyết Mạn có việc gì hay không?"

"Không có gì, chính là muốn đến xem thiên lao này bởi Từ Vương phi vào ở mà có trở nên náo nhiệt hay không!" Mạc Kỳ Minh bình thản nói, con ngươi sắc bén như chim ưng khóa lại đôi mắt hoảng loạn của Lăng Tuyết Mạn.

Thân mình Lăng Tuyết Mạn mềm nhũn, lui hai bước, sau đó ngồi phịch trên mặt đất, kinh sợ nhìn Mạc Kỳ Minh, không nói được một câu.

Mạc Kỳ Minh lại chậm rãi đến gần, ngồi xổm xuống, nhìn Tuyết Mạn, mỉa mai: "Có vẻ như Từ Vương phi thật thích ngồi trên đất phải không? Trời giá rét, Từ Vương phi đứng lên đi thôi. Bốn vương cáo từ!"

Lăng Tuyết Mạn máy móc gật đầu. Mạc Kỳ Minh bỗng nhiên toét miệng, ý cười thật sâu, đến gần sát lỗ tai Lăng Tuyết Mạn nói nhỏ: "Bốn vương thật cảm thấy hứng thú đối với Từ Vương phi!"

"A!" Miệng Lăng Tuyết Mạn mở lớn thất thố, lấy hết dũng khí nói một câu: "Ngài.... ngài bị thần kinh!"

"Ha ha ha!"

Mạc Kỳ Minh cười rộ lên, rất có thâm ý nhìn tiểu nữ nhân bị dọa sợ, xoay người bước ra nhà giam.

Lăng Tuyết Mạn ngồi dưới đất ngẩn ra, nhìn thân ảnh màu đen đi xa, thần thò thật lâu!

Đợi Mạc Kỳ Lâm trở lại nàng mới có phản ứng, muốn đứng lên, lại bởi vì quá khản trương mà lao đao té xuống đất. Mạc Kỳ Lâm vội vàng đỡ một tay, cau mày nói: "Sao lại ngồi trên đất làm gì?"

"Ta... ta không sao." Lăng Tuyết Mạn dẫu môi nói.

Mạc Kỳ Lâm nhăn mày sâu hơn, đỡ Lăng Tuyết Mạn ngồi xuống giường, âm thầm suy tư một phen, nói: "Từ tâu, ta nghĩ ta nên nhắc nhở tâu một câu, đối với Tam ca nên đề ý một chút. Tiểu Thất tâu có thể tin nhiệm, Nhị ca, Lục đệ cũng có thể, về phần ta, tâu tự mình phán đoán, nhưng đối với Tam ca, kỳ thực ta cũng không hiểu rõ, nhưng ta có cảm giác không tốt."

"Hả?" Lăng Tuyết Mạn hơi giật mình, ngửa đầu, sau đó gật đầu, "Ta nhớ kỹ. Ngũ Vương gia, ta tin ngài, ngài nếu có tâm hại ta, khẳng định cũng sẽ không lao tâm cứu ta."

Nghe vậy, Mạc Kỳ Lâm tràn ra một chút tươi cười, nhẹ nhàng nói: "Thời gian không còn sớm, ta còn phải đi vào triều, tâu nghỉ ngơi đi."

"Ừm, được."

Hai canh giờ sau.

Trong cung Long Dương, Mạc Kỳ Diễn cả đêm chưa ngủ, luôn canh giữ ở bên cạnh Mạc Ly Hiền. Khuôn mặt Mạc Ly Hiền càng ngày càng hồng hào, Mạc Kỳ Diễn kích động càng theo dõi không rời mắt.

Bỗng nhiên một tiếng "um!" từ trong miệng Mạc Ly Hiền tràn ra.

"Hiên nhi!"

Mạc Kỳ Diễn mừng rỡ như điên, vội vàng ôm lấy Mạc Ly Hiền, kêu: "Hiên nhi, Hiên nhi, phụ vương ở đây, mau mở mắt nhìn phụ vương!"

Mạc Ly Hiền khép chặt mắt, lông mi run rẩy như cánh chim chậm rãi mở, ngơ ngác, mới hữu khí vô lực kêu một tiếng: "Phụ vương!"

"Hiên nhi! Hiên nhi, con thật sự đã tỉnh lại! Phụ vương thật cao hứng!" Mạc Kỳ Diễn kích động, hưng phấn, gắt gao ôm Mạc Ly Hiền vào trong ngực, thì thào: "Hiên nhi, con biết không, con làm phụ vương sợ hãi, Hoàng gia gia con cũng sắp chịu không nổi! Đúng rồi, người đâu!"

Một tiếng kêu, một thái giám lập tức khom người chạy đến, "Có nô tài!"

"Nhanh đi bẩm báo Hoàng Thượng, nói tiểu Vương gia đã tỉnh!"

"Nô tài lập tức đi!"

Tiếng nói tiếng cười vang vọng ở toàn bộ cung Long Dương, Hoàng Thượng, Hoàng Hậu, phi tần, năm Vương gia, Công chúa Nhã Phi, còn có nhiều công chúa lớn có, nhỏ có, nghe tin liền chạy đến!

Mạc Ly Hiền nằm ở trên giường rồng, nhẹ nhàng cười, quét mắt một vòng, sau đó nghi ngờ hỏi: "Mẫu thân của con đâu? Vì sao mẫu thân không đến thăm con?"

Một câu nói, cả điện lập tức ngừng cười, mọi người đều lặng lẽ dời mắt đến Mạc Ngự Minh. Mạc Ngự Minh háng giọng một cái, ôn nhu nói: "Hiên nhi, con mới tỉnh lại, cần phải tĩnh dưỡng cho tốt. Đề Hoàng gia gia dứt con ăn cháo."

"Hoàng gia gia, Hiên nhi muốn mẫu thân!" Mạc Ly Hiền nhìn Mạc Ngự Minh, nhỏ giọng nói.

Mạc Ngự Minh cau mày nói: "Hiên nhi, trẫm quyết định cho con trở về Nhị Vương phủ. Về sau không cần ở cùng nữ nhân kia, chờ con trưởng thành, kết hôn, trẫm lệnh công bộ xây vương phủ mới cho con."

"Hoàng gia gia, con sống cùng mẫu thân rất vui vẻ, tại sao muốn con chuyển về?" Mạc Ly Hiền mắt húng bữu môi.

"Hiên nhi, đó là một nữ nhân mang điềm xấu, nàng ta hại con, suýt nữa không giữ được mạng của con, còn muốn nàng ta tới làm gì? Trẫm nhìn thấy nàng ta sẽ tức giận!" Mạc Ngự Minh trầm mặt xuống nói.

"Không phải, Hoàng gia gia, mẫu thân của con rất tốt, nếu Hoàng gia gia cùng ngài ở chung, ngài ấy có thể lúc nào cũng làm Hoàng gia gia vui vẻ. Hiên nhi không tin lời nói bậy bạ này, Hiên nhi muốn mẫu thân!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 92

Mạc Ngự Minh muốn tức giận. Nhưng Mạc Ly Hiền ở Quý Môn quan đi một vòng, thật vất vả mới nhặt được mạng nó về, cho nên thật sự không đành lòng phát giận, liền nhẫn nại dịu dàng nói: "Hiên nhi nghe lời của gia gia, mặc kệ Lăng Tuyết Mạn kia có phải bị người hãm hại không, tóm lại con là bởi vì nàng ta mới hôn mê bất tỉnh, trẫm ném nàng ta vào thiên lao cũng coi như trừng phạt đúng tội, con không được nhớ tới nàng ta!"

"Cái gì? Mẫu thân của con bị giam ở thiên lao?" Mạc Ly Hiền mở mắt thật to, không thể tin được, quay đầu nhìn về phía Mạc Kỳ Diễn, "Phụ vương, mẫu thân có phải bị nhốt ở trong thiên lao không?"

Mạc Kỳ Diễn cau mày gật đầu.

Mạc Ly Hiền ngơai đầu lại nhìn Mạc Ngự Minh một hồi lâu, đột nhiên giùng giàng muốn quý xuống, Mạc Ngự Minh hoảng lên vội hỏi: "Hiên nhi, con muốn làm gì?"

"Hoàng gia gia, Hiên nhi dập đầu cầu ngài phóng thích mẫu thân!" Mạc Ly Hiền kiên định nói.

Sắc mặt Mạc Ngự Minh trầm xuống, "Hiên nhi, lời trẫm nói chính là thánh chỉ, trẫm nói không được là không được!"

"Hoàng gia gia, Hiên nhi cầu ngài không đem mẫu thân đi, mẫu thân sợ lạnh, sợ đau, sợ chết, sợ cô đơn, Hiên nhi đã nói phải bảo vệ mẫu thân, Hoàng gia gia ngài không được chia rẽ

chúng con a!" Mạc Ly Hiền dưới tình thế cấp bách, thân mình run lên.

Nghe vậy, mấy nam nhân đều nhăn khuôn mặt tuần tú, chuyện nữ nhân này sợ thiệt nhiều a!

"Trẫm mặc kệ nàng ta sợ cái gì. Hiền nhi, hiện tại con đã tỉnh, trẫm có thể không giết nàng ta, nhưng phải nhốt nàng ở trong thiên lao. Con tỉnh lại rồi, con ở trong tầm cung để trẫm nuôi vài ngày, sau đó hãy cùng phụ vương con về phủ." Mạc Ngự Minh không nỡ, mặc dù giọng mềm mỏng lại vẫn kiên định không thôi.

"Hoàng gia gia, nếu Hiền nhi đi về Nhị Vương phủ, mẫu thân trở về nhìn không thấy con làm sao bây giờ? Nếu không, cho mẫu thân cùng Hiền nhi đều ở trong Vương phủ của phụ vương được không?" Mạc Ly Hiền nhất thời sốt ruột nhưng lại lớn gan nói.

Nghe vậy ánh mắt mọi người đều nhìn Mạc Kỳ Diễn như có thâm ý!

Mạc Kỳ Diễn ngăn ra vài giây, tránh được vài ánh mắt kia, khẽ nhấp môi, không còn lời nào để nói.

Nếu có thể, hẳn nguyện ý, nhưng hẳn cũng hiểu được đó là việc không có khả năng!

Quả nhiên Mạc Ngự Minh hoàn toàn đen mặt, trách mắng: "Hiền nhi, con nói bừa cái gì? Trẫm nhìn con cũng vô sự rồi, trẫm đi thư phòng! Lý Đức Hậu, bãi giá!"

"Vâng, Hoàng Thượng!"

Mặt rỗng giận dữ, bốn nam nhân ngoài mặt không động tĩnh, trong lòng lại gấp như kiến bò trên chảo nóng. Ban đầu còn trông cậy vào Mạc Ly Hiền có thể khuyên Mạc Ngự Minh phóng thích Lăng Tuyết Mạn, hiện tại xem ra hỏng rồi!

Mạc Ly Hiền càng nóng nảy hơn, quýnh lên kêu một tiếng "Hoàng gia gia!" Sau đó mắt khẽ nhắm lại, ngã trên giường rỗng hờn mê bất tỉnh!

"Hiền nhi!"

Vài thanh âm vô cùng lo lắng đồng thời vang lên!

Mạc Ngự Minh bước tới, thân mình chấn động lập tức trở về, bỏ nhào vào giường, sắc mặt đột biến, cuống quýt ôm lấy Mạc Ly Hiền hô: "Hiền nhi, con tỉnh, tỉnh mau. Đây là sao, tốt cùng là sao?"

"Phụ hoàng, Hiền nhi cùng Tứ tẩu hai mẹ con tỉnh thắm, phụ hoàng nhốt Tứ tẩu lại, chia rẽ bọn họ, sợ là Hiền nhi khó có thể chấp nhận mới lại hôn mê!" Mạc Kỳ Dục lo lắng nói.

"Đúng vậy, phụ hoàng, thật vất vả Hiền nhi mới nhật về một cái mạng, không thể lại mất đi nó!" Mạc Kỳ Sâm mảy may nhú thật sâu.

Mạc Kỳ Lâm vừa lắc đầu vừa thở dài "Phụ hoàng a, chúng ta mới cao hứng một chút, sao ngài lại tra tấn Hiền nhi đến hôn mê bất tỉnh? Nên làm cái gì bây giờ."

"Không phải trẫm tra tấn." Mạc Ngự Minh giận đến méo mặt, trừng mắt Mạc Kỳ Lâm, lại sốt ruột gọi hoàng tôn: "Hiền nhi, con tỉnh lại đi!"

Mạc Kỳ Diễn vô cùng lo lắng, Mạc Ly Hiền suy tư một phen, sau đó hướng Mạc Ngự Minh trình trọng quỳ xuống, "Phụ hoàng, ngài dạy bảo, nhi thần không dám quên, nhi thần không có ý khác, chỉ cầu phụ hoàng bảo trụ một mạng của Hiền nhi. Vừa rồi là Hiền nhi nói năng lung tung, Tứ Vương phi tất nhiên là không thể không hợp quy củ mà ở trong Vương phủ của nhi thần. Nhưng nàng là một cô gái yếu ớt, trong thiên lao giá rét, chỉ sợ thân mình sẽ không chịu nổi. Nhi thần cho rằng trải qua giáo huấn này, Tứ Vương phi sẽ nhớ kỷ. Nhi thần luôn luôn cảm kích nàng đối xử tốt với Hiền nhi, bù đắp cho tiếc nuối của Hiền nhi không có mẫu thân, cho nên mới năm lần bảy lượt ở trước mặt phụ hoàng vì Tứ Vương phi nói chuyện, xin phụ hoàng vì mạng của Hiền nhi mà bỏ qua cho Tứ Vương phi, thả nàng về Tứ Vương phủ, cũng cho Hiền nhi ở Tứ Vương phủ đi!"

"Nhị ca nói rất đúng. Mạng Hiền nhi quan trọng, phụ hoàng, ngài không thể lấy mạng Hiền nhi vui đùa a!" Ánh mắt Mạc Kỳ Dục sáng loáng, phụ họa theo.

Mạc Kỳ Minh luôn luôn trầm mặc cũng đột ngột mở miệng, "Phụ hoàng, Tứ Vương phi sống hay chết không quan trọng, nhưng cốt nhục hoàng thất phải bảo trụ. Nhi thần nghĩ nên đáp ứng thỉnh cầu của Hiền nhi đi."

Mạc Kỳ Lâm kinh ngạc nhìn về phía Mạc Kỳ Minh, híp lại, con người lại không dấu vết dời đi.

Mặt Mạc Kỳ Minh không chút thay đổi, chỉ chấp tay ở sau người, bàn tay to nắm thật chặt.

Sinh tử của Lăng Tuyết Mạn đương nhiên không quan trọng, quan trọng là nàng ở trong thiên lao thì hẳn không có cách nào xuống tay với nàng. Nếu như nàng đi ra ngoài, sẽ càng dễ dàng hành động!

Mạc Ngự Minh trầm mặc gần năm phút, rốt cục oán hận trừng mắt nhìn năm đứa con một cái, cuối cùng ánh mắt dời đến trên người Hoàng Hậu, giọng nói lập tức trở nên mềm nhẹ, "Hoàng Hậu, nàng nói nên làm như thế nào?"

"Hoàng Thượng, tha thứ cho thần thiếp lảm nhảm, thần thiếp thật sự thích Tứ Vương phi này, chỉ cần thấy nàng, thần thiếp sẽ cảm thấy Hàn nhi ngay tại bên cạnh nàng, nàng cũng ở bên cạnh thần thiếp, thần thiếp cuộc đời này không còn nó, chỉ trông mong qua hết rắc rối như vậy thì tốt rồi." Hoàng Hậu nói xong liền âm đạm.

Mạc Ngự Minh cảm thấy tất nhiên là khổ sở, Hoàng Hậu đối với ông là thê tử kết tóc, ông có quá nhiều áy náy, hiện tại hai con lại liên tiếp chết yếu, vô luận như thế nào ông cũng không nhẫn tâm làm cho Hoàng Hậu thương tâm, huống chi Hiền nhi-

"Mà thôi, lão Ngũ truyền khẩu dụ của trẫm, phóng thích Tứ Vương phi!"

Lời vừa nói ra, không khí trong cung Long Dương nhất thời thoải mái, Mạc Kỳ Diễn cùng Mạc Kỳ Minh vẫn lạnh nhạt không biểu tình, chỉ có Mạc Kỳ Diễn hiện lên một chút kinh hi cùng kích động trong mắt, Mạc Kỳ Sâm cùng Mạc Kỳ Lâm cong cong khóe miệng một chút, Mạc Kỳ Dục trực tiếp viết vui sướng ở trên mặt, hơn nữa kích động bật cười: "Ha ha, còn phải nhờ mẫu hậu nói chuyện đi!"

"Tiểu tử ngốc, con dám cao hứng!" Mạc Ngự Minh chán nản trừng mắt, "Cũng là nó cho mấy người các người. Nếu Hiền nhi không tỉnh lại, trẫm lại tổng nữ nhân kia vào đại lao!"

Mấy nam nhân co rút khuôn mặt tuần tú. Mạc Nhã Phi thấy thế lại hỗ trợ kêu Mạc Ly Hiền: "Hiền nhi, có nghe được hoàng cô gọi con không? Nhanh tỉnh dậy đi, nếu không mẫu thân con không cứu được rồi!"

Mạc Ly Hiền không phản ứng, mấy người tình thế cấp bách luân phiên ra trận, rốt cục ở một tiếng sau, Mạc Ly Hiền mê man chậm rãi mở mắt, "Hoàng gia gia! Hiền nhi mơ thấy Hoàng gia gia phóng thích mẫu thân phải không?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93

Ở hiện đại không có hương thụ qua lao ngục, Lăng Tuyết Mạn sau khi đến cổ đại lại quang vinh ở trong ngục giam hoàng gia hai ngày hai đêm, rốt cục được đặc xá!

"Oa! Ta ra tù! A a a a-"

Đứng ở cửa thiên lao, Lăng Tuyết Mạn đuổi thất lung, kích động một trận, điên cuồng hét lên, bỗng dừng thoáng nhìn, phát hiện bốn lớn một nhỏ – năm cái khuôn mặt tuần tú của nam nhân đen trắng đan xen!

Quần! Quần quá!

Đáng chết, tại sao thái giám chết bầm tới truyền khẩu dụ không có nói cho nàng biết bên ngoài có người!

Lăng Tuyết Mạn bắn một ánh mắt như con dao nhỏ về phía tiểu thái giám kia. Tiểu thái giám sợ hãi không biết làm sao, mềm nhũn nửa thân mình, trên trán lạnh ứa ra mồ hôi, "Tứ... Tứ Vương phi, nô tài... nô tài đáng chết." Hắn không biết bản thân mình sai lầm chỗ nào nữa.

"Mẫu thân!"

Tiếng nói trẻ thơ của Mạc Ly Hiên vang lên mang theo vui mừng khôn xiết.

Lăng Tuyết Mạn kích động xoay người, bỏ lại tiểu thái giám sắp ngất đi, không hề để ý hình tượng mà nâng váy chạy vội tới, "Ly Hiên! Hai ta cũng chưa chết a... A... Thật tốt quá!"

"Mẫu thân!"

Mạc Ly Hiên buông tay Mạc Kỳ Diễn, nắm lấy tay Lăng Tuyết Mạn cười ngọt ngào. Lăng Tuyết Mạn nửa mừng nửa lo, nước mắt lộp độp rơi xuống, ôm cổ Mạc Ly Hiên, muốn kéo nó ôm lấy, thử hai lần mới phát hiện mình không đủ khí lực, liền xấu hổ lau nước mắt cười mếu nói: "Ly Hiên lớn quá, ta không ôm nổi."

"Ha ha ha!"

Mạc Kỳ Dục cười to, ba người kia cũng đều nhếch miệng. Mạc Kỳ Sâm bật cười, nói: "Nhị ca nói Tứ tẩu bị nhốt hai ngày sẽ rất thương tâm, nhưng bây giờ, chỉ sợ phụ hoàng phải thất vọng rồi!"

"Ha ha, nha đầu này, không phải, là Tứ tẩu, bản tính điên điên khùng khùng sợ là khó sửa đổi!" Mạc Kỳ Lâm thuận miệng nói, vội sửa lại, ý cười ở khóe miệng vẫn như cũ.

Mạc Kỳ Dục cười to xong lại trừng mắt nhìn, "Tứ tẩu, Hiên nhi cũng gần trưởng thành rồi, ngươi không kiêng kỵ gì mà ôm nó như vậy, cẩn thận phụ hoàng lại để ý tới ngươi!"

"Dựa vào cái gì?" Lăng Tuyết Mạn tức không khống chế được, cảm hếch cao.

"Mẹ ruột của ngươi ta cũng không có thân mật như ngươi!" Mạc Kỳ Dục đen mặt.

Lăng Tuyết Mạn phát điên, đây là làm bản tình cảm của nàng cùng Ly Hiên! "Người ta là người ta, còn ta là ta, ta chính là mẹ ruột của Ly Hiên!"

Mạc Kỳ Sâm nhìn cười không được sắp hỏng hình tượng, không kịp thời, cuối cùng đỏ mặt nói: "Tứ tẩu, lời này tẩu nói không tính, tẩu phải hỏi Nhị ca đi!"

"Khụ khụ!"

Không đợi Lăng Tuyết Mạn cùng Mạc Kỳ Diễn xấu hổ, Mạc Kỳ Dục trầm mặt, dùng sức ho lên, tức giận: "Lục ca muốn bị phụ hoàng để ý sao? Nói bậy bạ gì đó!"

"Ách, đúng, đúng, đúng, vẫn là Tiểu Thất nghĩ chu đáo. Chỉ số thông minh của ta thật là thấp hơn Tiểu Thất rồi." Mạc Kỳ Sâm ảo não sờ sờ cái trán, ai oán nói.

Nghe vậy một trận cười lại vang lên, đến Mạc Kỳ Diễn lạnh nhạt không biểu tình cũng cong khóe miệng. Lăng Tuyết Mạn nhân cơ hội mĩa mai: "Lục Vương gia anh minh!"

"Lục ca!"

Mạc Kỳ Dục nổi giận, nắm chặt nắm tay, cắn răng nói: "Chỉ số thông minh của ta cho dù thấp thì cũng cao hơn ngươi!"

"Khụ khụ!" Mạc Kỳ Sâm hắng giọng một cái, khôi phục biểu tình lạnh nhạt quen thuộc, "Tiểu Thất, trầm tĩnh một chút, đừng để cho Tứ tẩu chế giễu!"

"Đúng đó Dục Dục à, ngươi phải sửa đổi tính cách một chút. Làm nam nhân, cho dù Thái Sơn có sập thì mặt vẫn không đổi sắc, cần thâm trầm bình tĩnh, cho dù là làm bộ cũng phải cố gắng chống đỡ, tỷ như Nhị Vương gia, tỷ như Ngũ Vương gia, còn tỷ như, khụ khụ!" Lăng Tuyết Mạn nghẹn cười nói xong, cuối cùng ngoảnh tay phải Mạc Kỳ Sâm nắm nhẹ thành quyền, "khụ" hai tiếng, bà vai không ngừng run run.

Những lời này chọc giận cả bốn nam nhân!

Mặt Mạc Kỳ Dục xanh mét, "Không được gọi ta Dục Dục!"

Mạc Kỳ Diễn giận tái mặt, "Tỷ như ta cái gì? Ta làm sao? Ba mươi năm nay ta đều như vậy!"

Mạc Kỳ Lâm méo hết nửa mặt, "Dám nói nam nhân chúng ta như vậy chỉ có một mình tẩu! Thật là nên để cho Tứ ca sửa chữa tẩu!"

Mạc Kỳ Sâm cắn răng, "Tứ tẩu, 'khụ khụ' của tẩu là nói ta sao? Ta quyết định lần tới nếu như tẩu lại bị nhốt, ta sẽ trở về nhà đóng cửa ngủ ngon!"

"A..."

Lúc này đến phiên Lăng Tuyết Mạn méo miệng không biết nên nói cái gì cho phải, cảm giác trong lòng bàn tay đụng trúng cái gì, cúi đầu nhìn lại đụng phải đôi mắt ngây thơ thuần khiết của Mạc Ly Hiền lóe ra ý cười giảo hoạt. Lăng Tuyết Mạn ngăn người, kịp phản ứng, thân mình lao đảo giống như hoàn toàn không có khí lực, khoác tay lên trên người Mạc Ly Hiền, hữu khí vô lực nói: "Ly Hiền, mẫu thân sắp chết rồi, bụng đói quá a!"

"Mẫu thân, ngài kiên trì một chút, Hiền nhi đưa ngài trở về." Mạc Ly Hiền nghe vậy sốt ruột đỡ người Lăng Tuyết Mạn, ủy khuất ai oán nhìn bốn người kia nói: "Phụ vương, các hoàng thúc, các ngài thật ác tâm, thân thể mẫu thân suy yếu như vậy chắc chắn là hai ngày chưa có ăn gì, các ngài còn khi dễ mẫu thân!"

"Haiz, không phải, Hiền nhi, chúng ta..."

"Hiền nhi, phụ vương không có khi dễ mẫu thân a."

"Hiền nhi, con không nên để bị lừa."

Mạc Kỳ Sâm chưa đến phiên nói chuyện đã bị Mạc Ly Hiền ngắt lời, "Thất thúc, thúc đáp ứng con không khi dễ mẫu thân, ngài nuốt lời, con muốn đi nói cho Hoàng gia gia!"

"A, Hiền nhi, con không thể hại Thất thúc a. Thất thúc khi nào dám khi dễ mẫu thân con?" Mạc Kỳ Dục muốn giải thích, nhưng nhận được ánh mắt hồ nghi của ba người kia, miệng há nửa ngày mới nói: "Nhị ca, đệ là bị tiểu tử nhà ca cho vào tròng! Nó và nha đầu hư này liên hợp lại đoạt đoạt lưu ly của đệ, còn ép đệ hứa hẹn, đệ... đệ muốn chết!"

"Cái gì? Hiền nhi, con lấy cây quạt bảo bối của Thất thúc?" Mạc Kỳ Diễn hơi trầm mặt hỏi.

Mạc Ly Hiền cúi đầu nhỏ giọng nói: "Phụ vương, vì mẫu thân rất thích, nhưng Thất thúc lại không cam lòng cho, con liền..."

Mạc Kỳ Diễn mấp máy môi, đưa mắt nhìn Lăng Tuyết Mạn. Lăng Tuyết Mạn thật có lỗi, cười cười, từ trong tay áo rút ra cây quạt, thập phần không nỡ, đặt ở trên miệng hôn một cái mới đưa tới trước mặt Mạc Kỳ Dục, đưa ra lại thu vào, khó đành lòng. lâu bầu nói: "Bảo bối, người trước cùng Thất Vương gia ở vài ngày, chờ ta có tiền nhất định sẽ chuộc người về, người ngoan ngoan nghe lời, chờ đồng bọn ta tới, ta nhất định đón người về!"

"Ha ha ha!"

"Ha ha, nha đầu thật khôi hài!"

Mấy người ầm ầm cười vang, khuôn mặt tuần tú của Mạc Kỳ Diễn cũng giương lên ý cười, ánh mắt hơi sùng nịch liếc qua Lăng Tuyết Mạn, nói với Mạc Kỳ Dục: "Thất đệ, cây quạt của đệ đưa cho Nhị ca đi, con nợ cha trả, Nhị ca mua lại của đệ!"

Mới nói xong liền nghe được từ phía sau, một giọng nam nhân vang lên: "Nô tài Tư Khuynh thỉnh an các vị Vương gia!"

"Miễn lễ!"

"Tạ Vương gia!"

Quân gia Tư Khuynh đứng thẳng lên, từ trong tay áo lấy ra một chồng ngân phiếu, hai tay dâng lên, "Thất Vương gia, Vương phi nhà nô tài đoạt đoạt lưu ly của ngài, nô tài đã chuẩn bị một vạn hai! Nô tài xin Vương gia nhận lấy, đưa cây quạt cho Vương phi!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94

Bây giờ là tình huống nào.

Lăng Tuyết Mạn u buồn!

Sắc mặt Mạc Kỳ Diễn thật bình tĩnh, một đôi con ngươi lạnh nhạt lại sắc bén nhìn phức tạp về phía quân gia Tư Khuynh, mang theo một chút tức giận.

Mạc Kỳ Lâm cùng Mạc Kỳ Sâm liếc mắt nhìn nhau, ánh mắt nghi hoặc, lại nhìn Mạc Ly Hiền.

Tứ Vương phủ này hiện tại rốt cuộc là ai làm chủ, một vạn lượng bạc cũng không phải là nhỏ, quân gia có thể tùy ý chi tiêu sao.

Mạc Kỳ Dục chìm sắc mặt, một cổ u ám giữa lông mày toát ra, hai tay ban đầu chấp ở hai bên thân thể giờ nắm chặt hết sức, tức giận trừng mắt quân gia, nói: "Bỏn vương muốn người chuẩn bị bạc sao?"

Một câu đã nói ra, nhìn về phía Mạc Kỳ Diễn, hơi khôi phục sắc mặt nói: "Nhị ca, cây quạt đệ đã cho Tư tẩu, còn có thể keo kiệt thu hồi sao? Cho dù như thế nào cũng không thể để Nhị ca ra bạc a!"

"Tiểu Thất, vậy được, Nhị ca không miễn cưỡng. Hiền nhi tạ ơn Thất thúc con đi." Mạc Kỳ Diễn nhàn nhạt cười nói.

"Thất thúc, cảm ơn thúc!" Mạc Ly Hiền nhu thuận nói.

Mạc Kỳ Dục gạt đầu mới trừng Lăng Tuyết Mạn vẫn ngây ngốc, trong mắt rõ ràng hiện ra tức giận, "Tứ tẩu, ta có nói muốn lấy lại quạt lưu ly sao?"

"Sao?" Lăng Tuyết Mạn bị một câu chất vấn này làm cho sợ hãi, hoàn hồn xong, vội vỗ ngực một cái nói: "Vậy người sớm nói đi, hại ta lo lắng vô ích!"

"Người! Người sẽ không thể nói lời nói cảm tạ sao? Giống như cây quạt của ta đương nhiên là của người vậy!" Mạc Kỳ Dục tức điên, nắm tay trong không trung giơ lên, lại ôm hận mà buông xuống, thở hắt hắt nói.

Lăng Tuyết Mạn thấy hân cang giận, nằng cang cười "hắc hắc", từ trong tay quân gia đoạt lấy ngân phiếu, lại cố ý ở trước mặt Mạc Kỳ Dục hươ hươ mấy cái, thẳng đến gương mặt tuần

tú vừa xanh vừa trắng mới chế nhạo: "Dục Dục, ai bảo ta không phải là cây ngay không sợ chết đứng a, ta có bạc, hi hi, là bản thân ngươi không muốn, cũng không phải là ta không trả cho ngươi!"

"Nha đầu hư, ngươi được tiện nghi còn khoe mẽ!" Mạc Kỳ Dục tức giận muốn nổi bão, ở đây quá nhiều người, huống hồ hân đối với nữ nhân là Tứ tẩu trên danh nghĩa của hắn, trừng phạt không được, cũng chửi không được, chỉ có thể nghe thấy hắn cắn răng, thanh âm rất không lễ phép truyền ra.

Mạc Kỳ Sâm rốt cuộc không nín được, "ha ha" cười ra tiếng. Mạc Kỳ Lâm cũng nhếch miệng, nhưng nhìn về phía Mạc Kỳ Dục cùng Lăng Tuyết Mạn, ánh mắt lại hàm chứa thâm ý.

Hắn nghĩ tới cái chấn gấm!

Mà Mạc Kỳ Diễn cũng ý vị thâm trường dừng ánh mắt ở trên thân hai người, bỗng nhiên cười nhạt nói: "Sao lại kêu Tiểu Thất thành Dục Dục? Nghe thật là kỳ quái!"

"Khụ khụ!" Mạc Kỳ Dục lúng túng ửng đỏ khuôn mặt tuần tú. "Cái này nói thì dài dòng, đệ luôn luôn sửa cho đúng. Nhưng nha đầu kia, là Tứ tẩu, nàng sửa không xong!"

"Ha ha, phải không?" Mạc Kỳ Diễn mỉm cười, sùnn mắt nhàn nhạt nhìn về phía Lăng Tuyết Mạn, không mặn không nhạt nói: "Tứ đệ muội đặt tên quả thực có phong cách riêng a!"

Lăng Tuyết Mạn quần bách, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ đến bên tai, đối mặt với Mạc Kỳ Diễn, tim nàng luôn đập nhanh hơn như thiếu nữ hoài xuân, khẩn trương bất an. Ý tứ trong lời nói của hắn cho nàng biết, hắn hiển nhiên là hiểu lầm nàng cùng Mạc Kỳ Dục.

Trong đầu ong ong vang lên lời hắn nói với nàng lúc gần đi, lại nhớ đến nụ hôn trên trán, tim đập càng thêm lợi hại. Nàng muốn giải thích cho hắn, nhưng miệng mở mấy lần lại không biết nên nói cái gì cho phải, chỉ cà lăm nói: "Ta... ta..."

Tuy nhiên, Mạc Kỳ Diễn lại đem biểu tình đỏ mặt cùng khẩn trương của Lăng Tuyết Mạn hiểu thành chột dạ, rùng mình, ánh lạnh lẽo từ trong mắt hiện lên, nắm tay căng thẳng lại, lúc nói ra, trên mặt vẫn cười nhạt, nhìn Lăng Tuyết Mạn, lại lạnh hơn một chút, nhẹ nhàng học ra hai chữ, "Phải không?"

Lăng Tuyết Mạn chấn động, mờ to mắt, ngẩn ra nhìn về phía Mạc Kỳ Diễn. Nàng muốn nói hắn đã hiểu lầm, lại đột nhiên cảm giác thật vô lực nhìn Mạc Kỳ Dục một cái, hắn đang tức giận như vậy, nàng nên giải thích thế nào đây, có năng lực giải thích thế nào đây? Cho dù nàng phủ nhận, là người bị hại, nhưng nàng quả thật đã không còn nguyên vẹn!

Trong lòng đột nhiên trống rỗng, Lăng Tuyết Mạn cắn chặt môi, dứt khoát quay mặt trở về, không nhìn Mạc Kỳ Diễn thêm một lần nào nữa.

Ánh mắt Mạc Kỳ Diễn phút chốc căng thẳng nhìn Lăng Tuyết Mạn, vài giây sau quay đi.

Mạc Kỳ Dục cảm giác có cái gì không đúng, tim đập hơi loạn, liền cười nói: "Tứ tẩu, xem ngươi mang bộ dáng ủy khuất giống như huynh đệ chúng ta khi dễ ngươi vậy! Cây quạt kia ta thật không muốn đưa cho ngươi, ngươi tận tình chơi cho hư đi, khi nào hư thì nói một tiếng, ta giúp ngươi sửa. Nhị ca, Ngũ Ca, Lục ca, trên tay có cái gì đáng giá không, dâng ra đi! Ta tặng quạt rồi, không lẽ các ca không có tặng gì sao?"

"Cái gì?"

Mạc Kỳ Lâm cùng Mạc Kỳ Sâm đồng thời hô lên: "Tiểu Thất đáng chết, ngươi chết còn muốn kéo chúng ta xuống nước sao?"

"Ha ha ha!"

Mạc Kỳ Dục nở nụ cười, vỗ bả vai Mạc Ly Hiền, nói: "Hiên nhi, Thất thúc dạy cho con, con phải nhớ kỹ a, không thể một mình chịu thiệt, tất cả mọi người cùng chịu thiệt mới công bằng."

Quần gia lẳng lặng đứng ở một bên, khuôn mặt bình tĩnh, nhưng khóe mắt nhìn về phía Lăng Tuyết Mạn, lại phức tạp hơn một phần.

Đáng tiếc là chủ tử nhà hắn không thể xuất hiện, bằng không để ngài nghe được mấy vị Vương gia này quá đáng đối với Vương phi, chắc sẽ tức giận xanh mặt đi!

Mạc Ly Hiền cười hết sức gạt người, "Thất thúc yên tâm đi, Hiên nhi sẽ không để cho thúc thua thiệt huynh đệ đâu, nên có phúc cùng hưởng không phải sao?"

"Ha ha, Nhị ca, sao Hiên nhi không giống ca mà có chút giống Tam ca, rất phúc hắc!" Mạc Kỳ Lâm cười nói

Mạc Kỳ Diễn cười nhạt, khóe miệng tạo ra một độ cong mê người, khẽ cười nói: "Đúng vậy, trước kia ta cũng không phát hiện, từ khi đứa nhỏ này đến phủ Tứ đệ mới thành như vậy!"

Lăng Tuyết Mạn hít sâu một hơi, khóe mắt chống lại khuôn mặt tươi cười của Mạc Kỳ Diễn, không nóng không lạnh nói: "Nhị Vương gia có ý gì, chẳng lẽ muốn nói Ly Hiền là bị ta làm hư sao?"

"Sao?" Mạc Kỳ Diễn ngẩn người, bởi vì trong lòng còn tức giận, liền nhường mảy nói: "Ta cũng không nói như vậy, Tứ đệ muội muốn nghĩ như vậy, ta cũng không có gì để nói."

"Ngài!"

Lăng Tuyết Mạn tức giận thật, nắm chặt ngân phiếu trong tay, oán hận dậm chân một cái, giờ ngân phiếu trước mặt quần gia nói: "Quần gia, một vạn hai này Thất Vương gia không muốn vậy thì là của ta, ta không đưa lại cho ngươi! Hừ, cuối cùng ta không còn là kẻ nghèo hèn không xu dính túi!"

Dứt lời lại kéo tay Mạc Ly Hiền, cũng không thèm nhìn tới bốn nam nhân kia, cắn răng nghiêng lợi nói: "Con, chúng ta về nhà thôi!"

"Mẫu thân, ngài chậm một chút đi!" Mạc Ly Hiền bị kéo ở sau, sốt ruột vừa nói vừa quay đầu nhìn.

Bốn nam nhân đều đen mặt, Mạc Kỳ Diễn trừng mắt nhìn bóng lưng Lăng Tuyết Mạn, chán nản phun ra một câu nói: "Tốt lắm, coi như là con nàng đi!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 95

Lăng Tuyết Mạn mang theo con tức ngồi xe ngựa về tới Tứ Vương phủ. Mới vừa vào cổng lớn, liền nghe được quân gia đi theo phía sau kêu lên: "Vương phi xin dừng bước!"

"Quân gia, có chuyện gì sao?" Lăng Tuyết Mạn quay đầu, theo bản năng giắt ngân phiếu ở tay áo, khí thế bức người nói: "Không cho người thu ngân phiếu về! Đây là bản thân Thất Vương gia không muốn!"

Quân gia ngẩn ra, hơi cong khóe miệng, có chút buồn cười nhếch miệng nói: "Vương phi hiểu lầm, nô tài không dám thu hồi. Vương phi là chủ tử, nô tài không dám phạm thượng."

"Vậy người muốn gì?" Lăng Tuyết Mạn giãn lông mày một chút, vẫn đề phòng hỏi.

"Mời Vương phi cùng tiểu Vương gia tới từ đường, dâng hương cho Vương gia, cầu Vương gia phù hộ Vương phi cùng tiểu Vương gia ngày sau bình an đại cát!" Quân gia nói.

Lăng Tuyết Mạn gật đầu, "Ách, được rồi Ly Hiên, chúng ta cùng đi thấp nhang cho phụ vương con đi!"

"Được."

Mạc Ly Hiên gật đầu, cùng Lăng Tuyết Mạn đi vào từ đường.

Quân gia đốt nén nhang, Lăng Tuyết Mạn quỳ xuống lạy ba lạy trước linh vị. Nghĩ đến Mạc Kỳ Hàn, nàng kỳ thực có chút áy náy, đối với đám tặc là nàng là bị ép buộc, nhưng đối với Mạc Kỳ Diễn...

"Haiz~"

Lăng Tuyết Mạn thở dài một hơi, chuyển mắt nói: "Ly Hiên, quân gia, các người đi ra trước đi, ta muốn trò chuyện cùng phụ quân."

"Vâng, nô tài cáo lui!"

Quân gia khom người nói xong, chờ đợi Mạc Ly Hiên. Mạc Ly Hiên lại cau chặt mày, nhỏ giọng nói: "Mẫu thân, ngài vừa từ trong thiên lao ra, thân thể suy yếu, không được quý quá lâu, chờ tình dưỡng vài ngày hãy cùng phụ vương nói chuyện đi."

"Không sao, ta có thể chịu được. Con đi cùng quân gia, trước rửa mặt, chờ ta một chút, chúng ta cùng nhau dùng bữa." Lăng Tuyết Mạn vỗ vỗ tay Mạc Ly Hiên, mỉm cười nói.

"Vâng, vậy con chờ mẫu thân."

Trong từ đường, cửa đóng lại, Lăng Tuyết Mạn ngồi ở trên nệm êm, nhắm chặt mắt, hít sâu một hơi, mới nhẹ giọng nói: "Phu quân, ta xem như cửu tử nhất sinh, một lần nữa trở về nơi này. Vì mạng của ta mà nhiều người phải lo lắng, mà ngài tuy rằng mắt vẫn còn ta bảo vệ một mạng. Vốn không có tình cảm gì, ta cũng quên mất mình rốt cuộc năm năm trước có cứu ngài hay không. Nhưng vô luận như thế nào, ta hiện tại thật cảm kích ngài, thật lòng muốn nói tiếng cảm ơn với ngài."

Phu quân, ngài ở trên trời hẳn là hết sức tức giận, ta không phải nữ nhân tốt, thể xác và tinh thần đều không thể trung trinh cho ngài. Hiện thời ta chiếm danh hiệu Tứ Vương phi, giống một con chim bị nhốt trong lồng mất đi tự do, còn bị người bức bách. Ta đối với Nhị Vương gia sinh lòng yêu quý, đối với đám tặc lại lịch bất minh ta không biết trong lòng mình suy nghĩ gì.

Nhưng ta biết cho dù là Nhị Vương gia cũng tốt, đám tặc kia cũng thế, ta đều chỉ có thể an phận sống ở chỗ này, không có lựa chọn nào khác. Thủ tiết cho ngài, ta không cầu ngài phù hộ ta bình an, chỉ cầu ngài đừng trách ta thất thân, không phải ta mong muốn, chính là trên đời này có nhiều chuyện đành chịu như vậy. Nếu như ngài không chết, ta nghĩ ta vẫn là sẽ thống khổ, ngài còn có trách phi, ta có thể nào cam tâm chung chốc với người khác đâu?

Phu quân, ngài nói cho ta, ta hiện tại phải làm gì? Ta có thể làm gì đây?"

Sau bức tường cuối từ đường, Lâm Mộng Thanh nằm ở trên bàn rung chân, hưng trí không giám nghe Lăng Tuyết Mạn làm bầm lâu bầu. Người ta thương tâm khổ sở, còn hẳn là càng nghe càng phấn khích, trong mi trong mắt tất cả đều là ý cười. Nhưng lúc đang nghe đến kích động, là lúc lỗ tai bị người nào đó néo một cái, tiếp theo một tiếng gầm nhẹ cắn răng nghiêng lợi truyền đến, "Tiểu tử thú, gọi con cùng sư phụ chơi cờ, con trốn đi đâu vậy?"

"Suy!"

Lâm Mộng Thanh áp ngón trỏ ở trên môi, một tay vội vàng bưng kín miệng Thiên Cơ lão nhân, nhỏ giọng nói: "Sư phụ, bên ngoài có Vương phi của sư huynh!"

"Hả?"

Hai mắt Thiên Cơ lão nhân lập tức tỏa ánh sáng, "Nhìn như thế nào, có đẹp như con bé Ngô Đồng không?"

"Không biết, con nhìn không tới."

"Vậy chúng ta tìm cách nhìn một cái."

"Sư phụ, ngài không sợ sư huynh biết sao?"

"Ách, nói cũng phải, nếu hồng chuyện của Hàn tiểu tử, chúng ta liền không có một ngày tốt lành!"

"Hi hi, sư phụ, con nghe được một bí mật. Chúng ta trở về Hương Đàn Cư đi."

Trên giường tơ lụa mềm mại, Mạc Kỳ Hàn nặng nề ngủ, hai ngày hai đêm chưa từng chợp mắt, hẳn mệt mỏi cực kỳ. Vô Cực tiến vào hai lần cũng không nhắm mắt đánh thức hẳn, bảo chuyện Vương phi đã về phủ.

Giờ phút này Vô Cực canh giữ ở ngoài cửa, thầm than thở. Tối hôm qua chủ tử lại thất thân đến bị trà nóng phỏng tay, điều này làm hẳn đã sốt ruột lại đau lòng, hẳn không hiểu đây rốt cuộc là vì ai mà hao tổn tinh thần.

Hai thân ảnh bay xuống, Vô Cực hơi hắt mảy, cung kính chấp tay, "Nô tài ra mắt lão tiền bối! Lâm công tử!"

Thiên Cơ lão nhân khoát tay, đưa mắt nhìn hướng trong phòng, nói: "Không cần vô nghĩa, Hàn tiểu tử còn ngủ sao?"

"Vâng, chủ tử quá mệt mỏi, nô tài không đành lòng đánh thức." Vô Cực gật đầu nói.

"Sư phụ chờ đi, con cũng không dám đi âm ỉ sư huynh."

"Haiz, để nó ngủ đi, chúng ta đi chơi cờ."

"A, lại chơi cờ a."

.....

Lăng Tuyết Mạn đi ra khỏi từ đường, phát hiện Xuân Đường cùng Thu Nguyệt đã chờ ở bên ngoài.

"Nô tì khấu kiến Vương phi!" Hai nha đầu thi lễ, mỉm cười nói.

"Ha ha, có thể còn sống nhìn thấy các người thật là vui! Mau đứng lên!" Lăng Tuyết Mạn ươn ướt mắt, vội kêu lên.

Xuân Khê cười nói: "Vương phi, chúng nô tì đã chuẩn bị nước ấm, trước hầu hạ Vương phi thay quần áo tắm rửa, sau đó sẽ dùng bữa."

"Vương phi, tiểu Vương gia đã chờ ở Cúc Thủy Viên!" Thu Nguyệt cũng tươi cười nói.

"Ừ, ừ, ta cũng thực đói bụng, trước tắm rửa một chút, ở trong thiên lao hai ngày, y phục trên người đều mốc meo rồi!"

Khi nói chuyện đến cổng Cúc Thủy Viên, Lăng Tuyết Mạn tròn tròn mắt nhìn năm chậu than đặt dọc. Chẳng lẽ...

Nhìn Lăng Tuyết Mạn nghi hoặc, Xuân Đường giải thích: "Vương phi, chỗ chúng ta có tập tục, hễ là có tai ương lao ngục, sau khi tự do về nhà, bước qua năm chậu than, như vậy có thể trừ đi vận xấu."

"Ách." Lăng Tuyết Mạn chặc lưỡi, "Nhưng nhiều như vậy, làm sao bước qua?"

"Ha ha!"

Hai tiếng cười như chuông bạc đột nhiên từ phía sau vang lên, chủ tớ ba người lạnh run một cái, quay đầu lại, là Cốc Vũ Mị cùng Tôn Uyển Dung!

Lăng Tuyết Mạn ngẩn ra, sau đó mỉm môi cười, yên lặng chờ hai nữ nhân kia mở miệng trước.

Mà Xuân Đường Thu Nguyệt lại đề phòng nhìn các nàng, đem thân mình chắn trước mặt Lăng Tuyết Mạn, hơi khuyu xuống, mỉm cười nói: "Nô tì tham kiến Cốc Trắc phi, tham kiến Tôn trắc phi!"

"Đứng lên đi!" Cốc Vũ Mị cao ngạo nâng cằm.

"Tạ ơn Cốc Trắc phi!"

Tôn Uyển Dung nắm chặt khăn trong tay, ánh mắt khinh thường chán ghét đem toàn thân Lăng Tuyết Mạn quan sát một lần, sau đó dùng khăn che mũi, nói: "A! Mùi gì mà thối muốn chết! Chắc chắn, đây không phải mùi mốc đi?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96

Cốc Vũ Mị yêu kiều dùng khăn bịt mũi, ra vẻ toàn thân run lên, "Thật là khó ngửi! Vương phi tỷ tỷ, tỷ từ trong thiên lao đi ra không có tắm rửa sao? Thật là thú!"

Sắc mặt Xuân Đường, Thu Nguyệt biến thành màu đen, ngó nhìn Lăng Tuyết Mạn, thấy Lăng Tuyết Mạn mỉm môi đỏ mọng thành một đường cong, nhàn nhạt mỉm cười, trong mắt tràn đầy hứng thú xem cuộc vui.

Biểu hiện của Lăng Tuyết Mạn làm Cốc Vũ Mị và Tôn Uyển Dung giật mình, lập tức trao đổi ánh mắt một chút. Tôn Uyển Dung đến gần hai bước, dạo qua Lăng Tuyết Mạn một vòng, không nóng không lạnh cười nói: "Vương phi thật hăng hái, mới khắc chết phu quân của chúng ta, liền làm hại tiểu Vương gia suýt chết. Loại nữ nhân mang điềm xấu giống tỷ còn về vương phủ này làm cái gì?"

"Nếu là muội, muội đâu còn có mặt mũi mà trở về!" Cốc Vũ Mị nhướng lông mày một chút, đột nhiên khóc lên, "Phu quân đáng thương của chúng ta! Oa... oa..."

Một màn biểu diễn này, thủ vệ canh cửa Cúc Thủy Viên đều hơi giật mình nhìn Lăng Tuyết Mạn.

"Haiz, các ngài nói bậy bạ gì vậy?" Thu Nguyệt không nhịn được, bước lên một bước, về mặt tức giận.

Xuân Đường cắn răng nói: "Hai vị trắc phi, Vương phi ra sao đến phiên các ngài nói năng lộn xộn sao?"

"Làm càn! Hai nha đầu các người quá lớn gan. Các người còn coi chúng ta là chủ từ sao?" Cốc Vũ Mị xanh mét mặt, quát.

Lăng Tuyết Mạn luôn luôn thờ ơ lạnh nhạt, đến lúc này năng sợ hai nữ nhân kia lại đánh người, liền đứng ở trước mặt Xuân Đường, Thu Nguyệt, mở miệng: "Muốn làm cái gì?"

Bốn chữ ngắn gọn mang khí thế bức người, làm Cốc Vũ Mị ngậm miệng, hơn nữa có chút kinh ngạc nhìn Lăng Tuyết Mạn. Tôn Uyển Dung cũng ngăn người, nhưng lập tức nghĩ đến các nàng có người nhà làm chỗ dựa vững chắc, lá gan liền to lên, năng cảm, "Vương phi, hai người chúng ta dù sao cũng là người của Vương gia. Nhà hoàn của Vương phi có thể không để ý tôn ti trật tự sao?"

Lăng Tuyết Mạn hôm nay đã tức giận, hai nữ nhân đáng chết này còn bới móc, mà lại nói năng khất phu khất tử. Nếu nàng nhịn, mặt trời sẽ mọc từ hướng tây!

Biểu tình trên mặt Lăng Tuyết Mạn không ngừng biến hóa, con người phun lửa ngừng ở trên mặt hai người kia, môi đỏ mọng cong lên, rét lạnh nói: "Hai người các người hiện tại nói xin

lỗi ta còn kịp! Ta chỉ cho các ngươi một cơ hội!"

"Sao?"

Hai người ngẩn người, tiện dãi cười nhạo: "Chúng ta không muốn thì sao?"

"Ta nhìn thấy các ngươi chính là lợn chết không sợ phòng nước sôi!" (kiểu như là điếc không sợ súng) Lăng Tuyết Mạn lạnh lùng nhếch môi, hướng vãi tên thù vạ ra lệnh: "Đem Cốc Trắc phi cùng Tôn trắc phi nhốt ở Thăm Trúc Hiến cho bốn Vương phi. Không có mệnh lệnh của ta, không kẻ nào được ra vào Thăm Trúc Hiến nửa bước!"

"Ngươi! Lăng Tuyết Mạn ngươi thật to gan. Ngươi dám nhốt chúng ta sao?" Cốc Vũ Mị biến sắc mặt, cao giọng quát lên.

Tôn Uyển Dung trừng gãi thù vạ, khẩu khí sắc bén nói: "Ai dám nhốt ta? Ta tốt xấu cũng gãi cho Vương gia mấy năm. Vương gia mất chưa được bao lâu liền không để ta vào mắt sao?"

Thù vạ bị vãi tiếng rống này làm đứng yên tại chỗ, khó xử cúi đầu, thờ cũng không dám thờ mạnh.

Thấy thế, Cốc, Tôn hai người lập tức đắc ý khiêu khích nhìn Lăng Tuyết Mạn, sau đó rất ăn ý liếc mắt trao đổi một chút, Cốc Vũ Mị cười nhạo nói: "Vương phi vẫn là nhanh đi tắm rửa đi, Cúc Thủy Viên yêu thích nhất của Vương gia đều bị ngươi làm thối rồi!"

Nói xong xoay người đi.

Chủ tớ ba người Lăng Tuyết Mạn tức đỏ mặt. Ngực Lăng Tuyết Mạn kịch liệt phập phồng, cắn răng nói: "Xuân Đường Thu Nguyệt ngăn người lại cho ta!"

"Vâng, Vương phi!"

Hai nha hoàn sớm có ý định này, giờ phút này vừa nghe được mệnh lệnh liền trả lời một tiếng đầy hào khí, chân nhẹ bật một cái nhảy lên, chắn trước thân Cốc Vũ Mị cùng Tôn Uyển Dung, hai tay cân lại, cười lạnh nói: "Hai vị trắc phi xin dừng bước!"

Xuân Đường Thu Nguyệt vừa lộ ra thân thủ làm kinh hãi Lăng Tuyết Mạn, cũng kinh hãi Cốc Tôn hai người!

"Ngươi... các ngươi biết võ?" Cốc Vũ Mị kinh hãi há hốc miệng.

Tôn Uyển Dung tròn tròn mắt, "Các ngươi học võ khi nào?"

"Hai người chúng ta vốn là nha hoàn bên cạnh chủ tử, đương nhiên phải có bản lĩnh bảo vệ chủ tử!" Xuân Đường lạnh lùng nói.

Lăng Tuyết Mạn tiêu hóa xong sự thật này càng thêm giận mình! Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt một chút, hai tay cũng nắm chặt, nàng đột nhiên nghĩ đến dâm tặc mỗi lần tới đều có thể làm Xuân Đường Thu Nguyệt biết võ công không chút hay biết, vậy võ công hần cao bao nhiêu a!

Sợ chết! Nàng cũng đừng nghĩ thoát khỏi dâm tặc! Chính là cho dù nàng có mười con dao cũng dùng không đủ!

Run rẩy thân mình, Lăng Tuyết Mạn chậm rãi đi đến, ánh mắt sùng bái lờm lếu Xuân Đường Thu Nguyệt, lại dòi về phía hai người Cốc Tôn, chậm rãi nói: "Không sai, võ công chính là dùng để đối phó kẻ ác, đối với hai nữ nhân này không cần khách khí!"

"Vâng, Vương phi!" Xuân Đường Thu Nguyệt đắc ý cong cong khóe miệng. Các nàng không sợ hai nữ nhân này, bởi vì chủ tử nhà các nàng dặn rõ phải bảo vệ Vương phi, bọn họ tất nhiên không dám để cho Vương phi chịu ủy khuất.

"Lăng Tuyết Mạn ngươi muốn thế nào?" Cốc Vũ Mị nổi giận vặn vẹo khuôn mặt.

"Ha ha, ta muốn thế nào ngươi cứ nói đi?" Lăng Tuyết Mạn cười lạnh, rống bốn gã thù vạ: "Các ngươi thật to gan! Đến mệnh lệnh của bốn Vương phi cũng không tuân sao? Trắc Vương phi dám gọi thẳng tên của bốn Vương phi, là việc vô lễ thứ nhất! Thứ hai, thấy Vương phi không hành lễ, không thỉnh an! Thứ ba, dám vu khống bốn Vương phi, đại bất kính! Lập tức nhốt bọn họ vào Thăm Trúc Hiến, ai dám tự ý thả hai người này, đuổi khỏi Tứ Vương phủ!"

"Vương phi!" Bốn thù vạ bị khí thế sắc bén của Lăng Tuyết Mạn làm khiếp sợ, vừa nghĩ đến tiểu Vương gia rất hiếu thảo, Lăng Tuyết Mạn nói gì nghe nấy, liền cuống quýt chấp tay nói: "Nô tài tuân mệnh!"

"Lăng Tuyết Mạn, ngươi thật dám nhốt chúng ta sao?" Cốc Vũ Mị hoảng hồn bật thốt lên.

Lăng Tuyết Mạn lui một bước, hai tay ôm ngực, hip mắt, thốt ra: "Chết cũng không hối cải, tội tăng thêm! Xuân Đường, và miệng!"

"Vâng, Vương phi!" Có cơ hội báo thù, Xuân Đường liền quăng ra một cái tát, bởi vì lực tay lớn, làm Cốc Vũ Mị lão đảo ngã trên mặt đất, trên mặt hiện lên dấu năm ngón tay đỏ chói, khiếp sợ mở to hai tròng mắt, "Ngươi... ngươi chỉ là nha hoàn mà dám đánh ta?"

"Đến đi!"

Lăng Tuyết Mạn không muốn lại hao tâm tổn sức, mắt lạnh bắn xuyên qua, bốn gã thù vạ không dám có dị nghị, cuống quýt kéo Cốc Vũ Mị cùng Tôn Uyển Dung đi đến Thăm Trúc Hiến.

"Lăng Tuyết Mạn, ngươi dám nhốt chúng ta, phụ thân ta sẽ bẩm báo lên Hoàng thượng!"

"Lăng Tuyết Mạn, phụ thân ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!"

Tiếng la thê lương vang dội, hai nha hoàn theo hầu bọn họ cúi đầu hết sức thấp, toàn thân co rúm lại. Lăng Tuyết Mạn khinh miệt nhìn Cốc, Tôn hai người bị bắt đi, rét lạnh hừ một tiếng, "Các ngươi từ hôm nay trở đi không cần phải hầu hạ bọn họ, bốn Vương phi sẽ kêu quân gia an bài cho các ngươi!"

"Vâng, Vương phi!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97

Cảm thụ một hồi cảm giác làm lão đại, Lăng Tuyết Mạn đắc ý bước vào Cúc Thủy Viên, tắm trong thùng tắm rải cánh hoa đầy mỹ lệ, thay đổi một bộ quần lụa mỏng, trang điểm xong, cảm giác toàn thân nhẹ nhàng khoan khoái.

Thu Nguyệt vén rèm tiến vào, "Vương phi, quân gia đến xin chỉ thị, có thể bắt đầu dùng bữa chưa?"

"Ta đói sắp đẹp bụng rồi!" Lăng Tuyết Mạn hoạt bát nháy mắt, nhìn đến chiến lợi phẩm của nàng để trên bàn, nói: "Xuân Đường, người giúp ta lấy một cái rương đến, sau đó đem ngân phiếu cùng Thủy Tinh Cầu, còn có quạt lưu ly của ta bỏ vào. Đúng rồi, người cùng Thu Nguyệt mỗi người lấy một trăm lượng đi, ta cho các người."

"Vương phi, chúng nô tì không dám!" Xuân Đường Thu Nguyệt sợ hãi lắc đầu, Vương phi vừa ra tay chính là hai trăm lượng, hai nàng cho dù có mọc thêm hai cái đầu cũng không dám nhận!

"Vì sao không dám? Của ta đưa các người, không phải là các người trộm được, các người vất vả hầu hạ ta bao lâu, hoàn toàn xứng đáng. Huống chi các người không cần tiếc bạc thay ta, dù sao đây là của Vương gia các người lúc còn sống để lại, các người cảm tạ hân đi, hi hi!"

Lăng Tuyết Mạn cười cười, cảm xúc nhanh chóng chuyển biến, cắn răng nói: "Vương gia nhà các người thật biết thưởng thức, có hai tiểu lão bà cực phẩm như vậy! Thật sự là ghê tởm. Từ nhỏ đến lớn chưa thấy qua nữ nhân sao, đến loại hàng này cũng thích, khinh bỉ hân! Thật là, nam nhân duy nhất cũng đã chết, còn tranh cái gì? Đều ở dưới một mái hiên làm quả phụ, vì sao phải khi dễ người như vậy? Thật cho là cô nãi nãi ta là quả hồng mềm, muốn bóp liền bóp sao?"

"Vương phi..."

Hai nha hoàn không còn gì để nói, mắt mở to như chuông đồng, nhìn Lăng Tuyết Mạn, trong lòng đang suy nghĩ, chủ tử yêu cầu mọi cử động của vương phi đều phải bẩm báo, vậy mấy lời nói này có phải bẩm báo hay không?

Không đợi các nàng quyết định, Lăng Tuyết Mạn đã vén rèm đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: "Bà cô ta càng bị áp chế lại càng hăng, ai dám đụng một sợi lông của ta, đừng trách ta độc ác, cũng lắm thì lại bị lấy củi thiêu cháy thêm một lần thôi!"

Hai mặt nguyệt nhau, Xuân Đường cùng Thu Nguyệt đều gợn ngón tay cái lên!

.....

Bữa cơm trên bàn, Lăng Tuyết Mạn cùng Mạc Ly Hiên ăn rất ngon. Nhưng Lăng Tuyết Mạn cảm giác thiếu một chút gì đó, nhìn trái nhìn phải một phen, vỗ bàn một cái, "Quân gia, mang rượu tới!"

"Vương phi, ngài muốn uống rượu sao?" Quân gia có chút kinh ngạc, "Hay là nô tài châm trà cho ngài đi!"

"Haiz, quân gia người có ý tứ gì? Ta thật vất vả mới mang được đầu trở về, sao có thể không lấy rượu chúc mừng?" Lăng Tuyết Mạn chắc lưỡi buồn bực nói.

Quân gia âm thầm nhăn mày, nhiệm vụ này khó làm, hân nên xử lý như thế nào đây? Vương phi đã trở lại, 90% chủ tử hân buổi tối sẽ đi Cúc Thủy Viên, nếu Vương phi uống rượu, chủ tử uống thuốc tránh thai sẽ không có tác dụng a!

"Quân gia, lấy chút rượu cho mẩu thân ta đi. Ta cùng mẩu thân uống một chén là tốt rồi." Mạc Ly Hiên nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nhẹ nhàng nói.

Quân gia nhíu mày sâu hơn, hân là một nô tài, không thể từ chối.

"Tiểu Vương gia, Vương phi, nô tài đi lấy ngay!"

Quân gia khom người lui ra ngoài.

Cơm no rượu say, Lăng Tuyết Mạn nằm lười trên ghế không muốn nhúc nhích.

Mạc Ly Hiên thấy thế, cười hi hi nói: "Mẫu thân, ngài bây giờ giống như bé mèo lười, đừng nằm nữa, chúng ta đi tản bộ trong vườn đi!"

"Không được, ta ăn rất no, đi không nổi." Lăng Tuyết Mạn kêu rên.

Quân gia đứng ở một bên, muốn nói lại thôi, nửa ngày mới mở miệng xen vào: "Vương phi, nô tài có một câu nói, không biết có nên nói hay không."

"Ách, người muốn nói thì nói, không muốn nói thì thôi, cái gì mà nên hay không nên, dù sao muốn lấy lại bạc là không có khả năng." Lăng Tuyết Mạn ợ một cái, lười biếng nói.

"Đúng rồi, quân gia, người làm sao có thể chuẩn bị một vạn hai cho Thất thúc?" Mạc Ly Hiên làm như tò mò hỏi, mắt lại là nháy cũng không nháy, theo dõi quân gia.

Quân gia trầm tĩnh trả lời: "Thưa tiểu Vương gia, nô tài ngày ấy chính mắt nhìn thấy Vương phi cầm cây quạt giá trị xa xỉ của Thất Vương gia, nô tài nghĩ rằng cho dù Vương gia mất, Vương phi không có chỗ dựa vững chắc, vậy cũng không thể làm cho người ta coi thường. Một vạn hai, Tứ Vương phủ vẫn là lấy ra được, huống hồ trước khi Vương gia mất có lệnh nô tài chiếu cố hầu hạ tốt Vương phi, nô tài liền tự đến phòng kế toán lấy bạc, nghĩ rằng tiểu Vương gia hiểu thuận với Vương phi, chắc chắn đáp ứng, sau này sẽ bẩm lại cho tiểu Vương gia."

Những lời này, quân gia đã sớm nghĩ cẩn thận, lựa lời hoàn mỹ, tìm không ra một tia sơ hở!

Mạc Ly Hiên gật đầu, "Ta đã biết."

Lăng Tuyết Mạn càng không muốn quân nó, chỉ cần có người hậu thuẫn nàng, nàng nên cười trộm! Ha ha, về sau nàng có thể cây ngay không sợ chết đứng mà xài tiền!

Quân gia chau mày nhìn về mặt sưng sừng của Lăng Tuyết Mạn, chậm rãi mở miệng: "Vương phi, hôm nay ngài xử trí Cốc Trắc phi cùng Tôn trắc phi có chút thiếu sót. Hiện thời Vương gia đã mất, nói như thế nào, Tứ Vương phủ chúng ta cũng có chút thất thế, phụ thân hai vị trắc phi đều là đại thần trong triều, mặc dù chức quan trung đẳng lại đều nắm giữ những vị trí quan trọng của Đại Minh ta, hiện thời Hoàng Thượng đối với Vương phi là mặt rỗng không vui, nếu Cốc đại nhân cùng Tôn đại nhân bẩm báo lên Hoàng Thượng, chỉ sợ Vương phi lại gặp họa. Nô tài nghĩ rằng tiểu Vương gia rất được lòng vua, nếu như Vương phi bất mãn hai vị trắc phi, chỉ cần kêu tiểu Vương gia ra mặt, như vậy cho dù Hoàng Thượng biết cũng sẽ không trách tội tiểu Vương gia, Vương phi cũng có thể không bị mắc họa."

Miệng Lăng Tuyết Mạn há thành trứng gà, tròn mắt trừng nửa ngày, không nháy mắt một cái, sau đó hữu khí vô lực nói: "Quần gia tiên sinh thân ái, vậy người vì sao không nói sớm, a a a a!"

Nghe vậy, quần gia luôn luôn bình tĩnh lại mềm nhũn hai chân, phịch một tiếng quỵ ở trên mặt đất, trên trán đổ rất nhiều rất nhiều mồ hôi, nâng tay lung tung lau một cái, nom nớp lo sợ nói: "Vương phi, ngài ngàn vạn không thể xưng hô như vậy, người ngoài mà biết, đầu nô tài sợ là phải dọn nhà!"

Sợ chết mất! Người ngoài đương nhiên là chỉ chủ từ nhà hần! Tim quần gia đập nhanh, đã có thể đoán được Mạc Kỳ Hân sẽ có loại sắc mặt gì!

Lăng Tuyết Mạn cùng Mạc Ly Hiên tròn tròn mắt, còn Xuân Đường cùng Thu Nguyệt là khóc không phải khóc cười không phải cười, biểu tình thật cứng ngắt, đứng ở đằng kia bị thương hết sức. Các nàng đang suy xét những lời này có phải bảo đảm cho chủ từ hay không.

"Khụ khụ, ta thuận miệng nói thôi, quần gia người khản trương cái gì? Ai sẽ nghe được a? Không có việc gì, không có chuyện gì." Lăng Tuyết Mạn hắng giọng một cái, chề cười an ủi.

Người cổ đại có suy nghĩ cũng thật là cổ! Haiz -

Lời nói "thân ái" có sao đâu, người ta cũng thường xuyên hay nói với mấy con vật nuôi trong nhà mà!

Mạc Ly Hiên lườm quần gia một cái, lại nhìn mặt Lăng Tuyết Mạn, "Mẫu thân, ngài nói chuyện một chút cũng không rụt rè, thật là có chút lời nói phải kiêu kị!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98

Lăng Tuyết Mạn mím miệng oán: "Ly Hiên, mẫu thân làm sao bây giờ?"

Nàng chi sợ Hoàng đế lại lấy cùi đốt nàng một lần nữa!

Mạc Ly Hiên nghĩ một chút, cười ha ha, nói: "Mẫu thân đừng lo lắng, hết thầy đã có con!"

Nói xong nhìn về phía quần gia vẫn đỏ mồ hôi lạnh quỳ trên mặt đất, thanh thủy nói: "Quần gia, người đứng lên đi, mẫu thân của ta nhanh nhẹn nhanh miệng, trong nhà này cũng không có ai, Xuân Đường Thu Nguyệt không nói ra ngoài là được. Chuyện nhốt Cốc Trắc phi cùng Tôn trắc phi, người truyền lệnh xuống nói là ý của ta, mẫu thân là chính phi của phụ vương, há có thể dễ bọn họ lẫn trên đầu. Đợi bọn họ hồi lỗi sẽ khôi phục tự do, thời gian này vẫn được bổng lộc, cấp bậc như cũ, nhưng không cho phép bước ra cửa phòng một bước, phải thị vệ đi Thăm Trúc Hiên theo dõi, nhưng nếu có thất trách, nghiêm trị không tha!"

Nghe vậy, quần gia đứng lên, trong ánh mắt lộ ra tán thưởng, "Vâng, nô tài lập tức đi thông cáo toàn bộ phủ!"

"Ừ, đi đi."

Nhìn quần gia đi ra ngoài, Lăng Tuyết Mạn khôi phục tinh thần, kích động, hai tay nâng mặt Mạc Ly Hiên lên, dị thường sùng bái nói: "Oa, Ly Hiên, con xác định con mới chín tuổi sao? Ta cảm giác con còn lớn tuổi hơn ta!"

"Mẫu thân, nam tử hoàng gia đều trưởng thành sớm, từ nhỏ đã có quyền thế, địa vị tôn quý, sinh ra chính là chủ tử, đương nhiên phải có khí thế làm chủ tử!" Mạc Ly Hiên cười nhẹ nói.

"Hi hi, Hiên nhi, ta cũng gọi là con Hiên nhi nha, mẫu thân thật yêu con!" Lăng Tuyết Mạn nói xong kích động ôm lấy cái trán Mạc Ly Hiên, hôn "bẹp, bẹp" hai cái.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạc Ly Hiên thoáng chốc đỏ lên, cúi mặt không dám ngẩng đầu, nói nhỏ đến không thể nghe thấy: "Mẫu thân, Hiên nhi là nam tử."

"Ta biết a, con là con ta mà!" Lăng Tuyết Mạn nói thật thuận miệng, đối với đứa con dòng dõi siêu cấp này nàng một vạn lần vừa lòng, ha ha, có con là một tiểu Vương gia thật là sướng!

Xuân Đường cùng Thu Nguyệt yên lặng tắc lưỡi, lần thứ ba trình trọng suy tư, chuyện này có phải bảo đảm hay không, hay là cả ba chuyện này đều báo lên chủ từ nhà các nàng.

"Haiz – "

Lăng Tuyết Mạn nghĩ tới một sự kiện, Mạc Kỳ Diễn hôn trán nàng, nàng lại hôn trán Mạc Ly Hiên. Dựa theo hôn môi gián tiếp mà nói, nàng coi như trả lại Mạc Kỳ Diễn, hần là cha, hôn con hần vậy thì không mắc mớ gì tới nàng rồi!

Không có lo lắng, Lăng Tuyết Mạn cùng Mạc Ly Hiên chơi đùa náo loạn ở trong viện, bảo quần gia chuẩn bị nhảy dây, quả cầu, bàn đu dây, bất cứ thứ gì ở cổ đại có thể chơi được.

"A, Hiên nhi dây cao thêm đi!"

"Ha ha! Được, mẫu thân, ngài nắm cho chắc!"

Mạc Ly Hiên cười lớn, dùng sức kéo bàn đu dây, quăng ra, Lăng Tuyết Mạn liền giống như chim chóc bay ở giữa không trung, kích thích mãnh liệt làm cho nàng sợ quá độ, nhắm mắt lại, "A -"

"Mẫu thân, muốn cao thêm chút nữa không?"

"Muốn! Ta muốn bay cao hơn nữa!"

"Được!"

Kết quả, Mạc Ly Hiên dùng hết sức lực kéo bàn đu dây, lập tức bay rất cao, Lăng Tuyết Mạn cảm không chịu hai bên dây thừng, lao đảo làm cho thân mình thẳng tắp bay ra khỏi bàn đu dây!

"A -"

"Mẫu thân!"

"Vương phi!"

Mạc Ly Hiền, Xuân Đường, Thu Nguyệt cùng thị vệ, nha hoàn, gia đình, tất cả đều kinh hãi hét ầm lên!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Mạc Ly Hiền điểm chân một cái, thân thể nho nhỏ bay lên hướng về phía Lăng Tuyết, Mạn Xuân Đường Thu Nguyệt đang cả kinh kêu đồng thời cũng bay đến!

Lăng Tuyết Mạn sắp rơi xuống đất, ba người lập tức đỡ lấy nàng!

Nhưng mà lại không đủ ăn ý, Mạc Ly Hiền giữ cánh tay phải của Lăng Tuyết Mạn, Xuân Đường giữ cánh tay trái, Thu Nguyệt giữ một chân, ba người đều tự phóng ra ba hướng, Lăng Tuyết Mạn mất cân bằng, bốn người đồng thời rơi xuống đất!

"A -"

Tiếng thét chói tai vang lên, Lăng Tuyết Mạn trắng mặt kêu rên không thôi: "Các người muốn kéo ta thành ba khối sao!"

"Mẫu thân, xin lỗi, ngài cảm thấy thế nào? Con gọi thái y đến!" Mạc Ly Hiền khẩn trương, mặt mũi trắng bệch, vội đỡ Lăng Tuyết Mạn đứng lên.

Xuân Đường Thu Nguyệt sợ hoảng, đỡ Lăng Tuyết Mạn ngồi xuống ghế, sau đó quỳ phịch xuống dập đầu xin tội, "Vương phi, nô tì đáng chết!"

"Ây da, đáng chết gì chứ, trước giúp ta xoa chân đi." Lăng Tuyết Mạn buồn bực nói.

"Vâng!"

"Hiền nhi không cần kêu thái y, nếu để cho người ta biết ta chơi bàn đu dây ngã xuống, mắc cỡ chết ta!"

Lăng Tuyết Mạn cực kỳ bi ai lắc lắc khuôn mặt nhỏ nhắn, một tay xoa móng đau. Mạc Ly Hiền cẩn thận kiểm tra cánh tay Lăng Tuyết Mạn có thương tổn hay không, áy náy, "Mẫu thân, đều do Hiền nhi không tốt, hại ngài bị thương!"

"Hiền nhi, không có việc gì, ta không trách con, là ta không cảm chắc dây thừng, nếu không phải là ba người đỡ ta, ở độ cao như vậy ngã xuống, ta nhất định tàn phế!" Lăng Tuyết Mạn nói xong, nỡ một lúm đồng tiền an ủi vỗ vỗ bả vai ba người, vì để cho ba người không còn gánh nặng trong lòng, còn ra vẻ giương nạnh múa vuốt trừng mắt, "Nhanh bồi thường cho ta, lấy một ít thức ăn đến, à, ta còn muốn uống rượu nữa!"

"Còn uống rượu?"

Xuân Đường Thu Nguyệt trăm miệng một lời hô lên, tái mặt.

"Đúng vậy, ta muốn uống để an ủi bản thân, nhanh đi lấy rượu, mấy ngày nay cũng chưa được ngủ ngon, mấy hôm trước ngủ trên giường trong thiên lao, quả thực eo mỗi lưng đau." Lăng Tuyết Mạn thúc giục.

Hai nha hoàn rầu rĩ trả lời một câu rồi đi ra ngoài.

Cùng lúc đó trong Thẩm Trúc Hiền là một mảnh gào khóc thảm thiết.

Cốc Vũ Mị cùng Tôn Uyển Dung đều bị giam ở trong phòng ngủ, ngoài cửa là thủ vệ cao lớn uy mãnh.

Trong phòng, thứ gì có thể đập đều bị cốc Vũ Mị đập rồi, trên nền nhà hỗn độn, nha hoàn bên cạnh bị điều đi phòng giặt quần áo, nàng muốn tìm người truyền lời cũng không có, nổi giận, mặt gần như vụn vỡ, nàng làm sao có thể liên hệ với người kia đây?

An tĩnh suy tư trong chốc lát, không có đầu mối, cốc Vũ Mị lại rống lên: "Thà ta đi ra ngoài! Ta muốn đi ra ngoài!"

Tiếng rống này làm Tôn Uyển Dung ở phòng phía đông Thẩm Trúc Hiền cũng quát to lên theo, dùng hết sức xông ra ngoài, bốn thủ vệ vội kéo nàng trở về -

Tiếng la khóc như bệnh tâm thần lập tức vang lên.

"Vương gia ngài mở to mắt nhìn xem! Thần thiếp hầu hạ Vương gia năm năm, hoàn toàn bị nữ nhân khác chết Vương gia khi dễ như vậy. Vương gia, ngài trên trời có linh phải làm chủ cho thần thiếp!"

"Vương gia, thần thiếp sẽ bị nữ nhân kia hại chết!"

Mấy thủ vệ không nói được lời nào, chính là tập trung làm việc ngăn cản không cho hai nữ nhân đang nổi điên đi ra ngoài. Tuy nhiên là hét um sùm, thanh âm cực lớn như vậy kinh động toàn bộ Tứ Vương phủ!

Mà ở Cúc Thủy Viên, Lăng Tuyết Mạn cái gì cũng không quan, ngủ ngon, dù sao có con trai tiểu Vương gia của nàng, nàng còn sợ cái gì!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 99

Hương Đàn Cừ

Trong phòng yên tĩnh, Mạc Kỳ Hàn ngủ thẳng đến khi màn đêm buông xuống mới chậm rãi mở mắt.

Lười nhác hép mắt, hơi khàn khàn nói nhỏ: "Vô Cực!"

Vừa lên tiếng, Lâm Mộng Thanh ngủ gật chờ ở ngoài cửa giật mình một cái, nhìn Vô Cực đi vào, vội hướng Thiên Cơ lão nhân đang ngồi chồm hổm trên mặt đất bắt con kiến chơi, vẫy tay nói: "Sư phụ, sư huynh tỉnh rồi!"

"Thật sao?"

Thiên Cơ lão nhân mắt sáng lên, vỗ vỗ tay phui quần áo, chạy vội tới đẩy cửa, không để ý hơi mạnh tay, chỉ nghe một tiếng "Rầm—"

Đang được Vô Cực hầu hạ thay quần áo, Mạc Kỳ Hàn nhăn mày lại, cũng không ngẩng đầu nói: "Cút ra ngoài nhận một trăm trượng!"

"A!"

Thiên Cơ lão nhân cùng Lâm Mộng Thanh bị một câu mệnh lệnh lạnh như băng làm kinh sợ, một trước một sau đụng vào nhau, sau đó bị thống té nhào trên sàn nhà!

Cách bình phong, Mạc Kỳ Hàn nhăn mày sâu hơn, "Sư phụ, ngài bao lớn rồi, còn có thể ngã sấp xuống sao?" Nói xong, trong nháy mắt, Vô Cực liền hai bước vòng qua bình phong đi đỡ người.

Thiên Cơ lão nhân thở phì phò đứng lên, xoa cằm đau, tức giận chặc lưỡi: "Được, Hàn tiểu tử, đến sư phụ con cũng dám phạt sao."

Mạc Kỳ Hàn nhìn qua, "Con nghĩ cấp dưới phá hồng quy củ, nào biết sư phụ sẽ lỗ mãng như vậy?"

Vô Cực cùng Lâm Mộng Thanh một trước một sau tiến vào, Vô Cực hầu hạ Mạc Kỳ Hàn, lấy cảm áo, thắt lưng. Lâm Mộng Thanh dựa vào bên cạnh bàn, dung nhan còn khuynh thế hơn nữ tử, kêu một tiếng "Sư huynh!"

"Như thế nào?" Mạc Kỳ Hàn khẽ nâng mắt hỏi.

"Hi hi, sư huynh, Vương phi huynh có đẹp không, có đẹp bằng đệ không?" Lâm Mộng Thanh tà ác chớp mắt, không ngừng quan sát Mạc Kỳ Hàn.

Thiên Cơ lão nhân càng hứng thú hơn, lấy một cái ghế ngồi ở trước mặt Mạc Kỳ Hàn, hỏi rất là kích động: "Hàn tiểu tử, Vương phi mới của con đẹp hơn hay là nha đầu Ngô Đồng đẹp hơn?"

Vô Cực hơi hơi cúi đầu, "Chủ tử, khi nào dùng bữa?"

"Bây giờ đi!"

"Vâng, nô tài đi chuẩn bị."

Vô Cực đi tới cửa, bước chân lại dừng một chút, quay đầu lại nói: "Hồi bẩm chủ tử, Vương phi đã trở lại, Tư Khuynh báo lại, Cốc Trắc phi cùng Tôn trắc phi đến Cúc Thủy Viên vũ nhạc Vương phi, Vương phi dưới con giận dữ sai thị vệ đem hai vị trắc phi nhốt ở Thẩm Trúc Hiên, Tư Khuynh xin chỉ thị chủ tử nên xử trí như thế nào."

"Oa, Vương phi thật là lợi hại!"

Lâm Mộng Thanh sùng bái, hai mắt tỏa ánh sáng, nhưng thấy Mạc Kỳ Hàn quét mắt lạnh tới, liền dùng hai tay bịt miệng, thức thời ngậm miệng.

Mạc Kỳ Hàn chau mày một chút, nghĩ đến Lăng Tuyết Mạn ở trước mặt hấn sắc bén, còn dám cười ngồi ở trên người hấn, bốp cồ hấn, há sẽ để cho người khi dễ sao.

Nghĩ đến đây, Mạc Kỳ Hàn không mỉm cười, thần nhiên nói: "Nha đầu kia vốn cũng không phải là một chủ tử yếu đuối. Nếu là Cốc Trắc phi cùng Tôn trắc phi bắt kình trước, vậy Vương phi muốn nhốt các nàng thì nhốt đi."

"Vâng, nô tài sẽ đi chuyển lời cho Tư Khuynh. Mặt khác Tư Khuynh còn có một việc nói nô tài bẩm báo thay, Nhị Vương gia muốn thay tiểu Vương gia trả bạc cho Thất Vương gia, Tư Khuynh dâng một vạn hai, Thất Vương gia cũng không chịu thu của ai, nói là quạt lưu ly đưa cho Vương phi, sau đó một vạn hai Tư Khuynh cảm đã bị Vương phi đoạt đi rồi."

Mạc Kỳ Hàn hép hép mắt, tâm tư có chút trầm trọng, hi vọng không phát sinh chuyện tình làm hấn tức giận. Hấn vốn không muốn huynh đệ bất hoà, xem ra hấn cần thu phục tâm nha đầu kia mới tốt.

Trầm tư một chút, Mạc Kỳ Hàn thở dài một hơi, nói: "Được, Vương phi muốn bạc liền cho nàng đi, bản vương còn nuôi nổi một cái tiểu tham tiền như nàng. Buổi chiều Vương phi làm gì?"

Nghe vậy, sắc mặt Vô Cực khó coi, nhìn Mạc Kỳ Hàn một cái, lập tức cúi đầu nhỏ giọng nói: "Bẩm chủ tử, Vương phi cùng tiểu Vương gia chơi xích đu ở Cúc Thủy Viên, Vương phi đùa cao hứng, không cẩn thận ngã xuống, ách, còn có một việc chuyện quan trọng bẩm báo chủ tử, Vương phi hôm nay đã uống không ít rượu, Tư Khuynh khuyên không nổi, hiện tại chắc là đang ngủ."

"Cái gì? Đáng chết, đi chơi xích đu làm gì, té có bị thương không?" Mạc Kỳ Hàn đen mặt, quanh thân toàn là băng hàn.

Vô Cực sợ, vội vàng lắc đầu, "Không có té bị thương, đại khái da thịt có chút đau."

"Phá bỏ xích đu đi!" Mạc Kỳ Hàn cảm thấy thà lỏng, khuôn mặt tuấn tú rét lạnh, nhếch môi nói.

Vô Cực ngăn ra, "Vâng, chủ tử!"

Mạc Kỳ Hàn liếc mắt nhìn Vô Cực, âm thầm tức giận, nửa ngày mới cắn răng nói: "Nói cho Tư Khuynh, nếu như Vương phi lại đánh một giọt rượu, bản vương sẽ hỏi tội hấn!"

Nữ nhân đáng chết là muốn hấn đêm nay lại ghen sao.

Vô Cực không dám ngẩng đầu, nhanh gật đầu nói: "Vâng, nô tài nhớ kỹ!"

"Lui ra đi!"

"Nô tài cáo lui!"

Mạc Kỳ Hàn lười nhác tựa vào ghế, con ngươi sắc bén đảo qua, mặt lạnh nhạt nói: "Các người gặp qua Tuyết Mạn sao?"

"Không có!"

Hai người trầm miệng một lời, đầu lắc như trống bỏi.

"Vương phi của ta dung mạo như thế nào liên quan gì đến các người? Hỏi nhiều như vậy làm cái gì?" Mạc Kỳ Hàn nhú mày lại, mặt lạnh trừng Lâm Mộng Thanh, nhàn nhạt mím môi, "Mộng Thanh, Tuyết Mạn xấu hay là đẹp, ít nhất là nữ nhân, để cho dù đẹp hơn nàng bội lần cũng không vừa mắt ta. Nếu như ngày sau đệ thấy nàng, cảm thấy đệ xinh đẹp hơn nàng, ta đây thật muốn xé rách đệ!"

"A, sư huynh, huynh cũng không thể đối xử với đệ như vậy, tốt lắm, tốt lắm, Vương phi của huynh đẹp, được chưa? Hi hi, đệ cũng không có hứng thú làm đoạn tụ với huynh, người ta còn muốn sinh con, mà huynh lại không thể sinh."

"Sao?"

Mạc Kỳ Hàn giờ lên một thanh âm nguy hiểm, giọng nói Lâm Mộng Thanh dần dần nhỏ đi, tiện đà thể hiện biểu tình than khóc thảm thiết, "Sư huynh, đệ sai lầm rồi."

"Khụ khụ, tiểu tử Mộng Thanh, con không nên nói chuyện!" Thiên Cơ lão nhân ho khan một tiếng, đầu để sát vào Mạc Kỳ Hàn: "Hàn tiểu tử a, sư phụ muốn biết giữa Tuyết Mạn nha đầu cùng Ngô Đồng nha đầu, con thích đứa nào hơn?"(độc giả cũng muốn biết:>)

Mạc Kỳ Hàn nhăn mày lại thật sâu, chậm rãi nói: "Sư phụ, ngài không phải thích Hoa Mai bà bà sao? Nếu muốn, đồ nhi có thể giúp ngài đi làm mai. Hoa Mai bà bà luôn luôn tốt với con, con nếu cố gắng có thể giúp ngài kết duyên tâu tâu!"

"Ha ha ha!"

"Khụ khụ!"

Lâm Mộng Thanh cười như điên, Thiên Cơ lão nhân đỏ bừng mặt, xấu hổ không biết nên làm gì, lại tức, râu tóc đều bay, dùng sức trừng mắt Mạc Kỳ Hàn mang mặt cười vô tội, cá giận: "Tiểu tử đáng chết dám uy hiếp sư phụ của con, hừ, ta không thèm hỏi, ta tìm một cơ hội đi nói cho nha đầu Tuyết Mạn, nói con còn có một tình yêu lâu năm, người đối với Liễu Ngô Đồng trung tâm như một, đối với Tuyết Mạn là đùa giỡn tình cảm!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100

"Sư phụ!"

Mạc Kỳ Hàn âm trầm khuôn mặt tuần tú, "Việc này không thể đùa! Nếu như bại lộ thân phận, con không phải kiếm củi ba năm thiếu một giờ sao? Đại ca của con chẳng lẽ phải chết không minh bạch sao, huống chi -"

Giọng nói ngừng lại, buồn bã than nhẹ: "Huống chi Tuyết Mạn cùng Ngô Đồng là không giống nhau. Tuyết Mạn là Vương phi của con, không liên quan đến việc yêu hay không yêu."

"Ách-"

Thiên Cơ lão nhân cùng Lâm Mộng Thanh hai mặt nhìn nhau, khúc miệng gật gật. Không liên quan đến yêu hay không yêu sao? Mới vừa rồi còn quan tâm người ta té có bị thương không, lại còn lòng như lửa đốt chạy tới thiên lao, đến nghỉ ngơi cũng không có.

Hai người trầm tư, tìm tòi nghiên cứu nhìn Mạc Kỳ Hàn cũng trầm mặc, khuôn mặt tuần tú xuất thần.

Thật lâu sau, Lâm Mộng Thanh rốt cục không nhịn được, trong mắt lóe ra tò mò, "Sư huynh à, sư tẩu của đệ có phải thân thể không khỏe không? Vì sao không cho tẩu uống rượu?"

"Lắm miệng!"

Mạc Kỳ Hàn liếc xéo, không quan tâm.

Nhưng Lâm Mộng Thanh vẫn tò mò, không sợ chết, chế nhạo: "Sư huynh, sư tẩu không thích huynh phải không? Hi hi, đệ nghe được nàng nói nàng có tình cảm với Nhị Vương gia, xem ra huynh không có phần rồi. Trong lòng huynh có Ngô Đồng cô nương, trong lòng sư tẩu có Nhị ca của huynh, hai người các huynh người có thể chia tay được rồi!"

"Sao?"

Khuôn mặt tuần tú của Mạc Kỳ Hàn xanh xao, một nắm tay vung ra, Lâm Mộng Thanh né không kịp, mắt phải bị đánh trúng, phịch một tiếng ngồi trên mặt đất, kêu rên không thôi: "Sư huynh, đệ lại sai lầm rồi!"

Thiên Cơ lão nhân một tay bịt miệng, nhìn mặt Mạc Kỳ Hàn lạnh như băng, không nín được cười trộm, cũng ngồi xuống xem tình trạng thảm hại của Lâm Mộng Thanh, vừa thấy đã cười ha ha ra tiếng, đứng lên, cầm gương lại. Lâm Mộng Thanh soi gương, lập tức hét rầm lên như heo bị chọc tiết: "Sư phụ, mặt con sưng rồi!"

Mạc Kỳ Hàn không để ý lắm, nhú mày lại nói: "Cho đệ đen một mắt xem như nhẹ, để xem đệ lại dám nói hưu nói vượn không!"

"Đệ nào có nói bậy, rõ ràng là đệ chính tai nghe được, sư tẩu còn nói có đám tặc, sư huynh, huynh phòng chừng bị người ta cho đội nón xanh rồi!" Lâm Mộng Thanh ủy khuất xoa mắt, không cam lòng nói.

Nghe vậy, Thiên Cơ lão nhân không cười, lại đen mặt, "Hàn tiểu tử, con đến nữ nhân của mình cũng quản không được sao? Uống công sư phụ ta truyền cho con một thân võ công,

nhưng lại để cho dân tộc làm bản lão bà!"

"Khụ khụ!"

Mạc Kỳ Hàn quần bách, khuôn mặt tuần tú lúc đỏ lúc trắng, ho khan hai tiếng mới giật giật khoe miệng nói: "Sư phụ, ngài xem đồ đệ là nam nhân vô dụng như vậy sao? Dân tộc trong miệng Tuyết Mạn, khụ khụ, chính là con!"

"Cái gì?"

"Ha ha ha!"

Thiên Cơ lão nhân cùng Lâm Mộng Thanh khiếp sợ xong, cười nắc nẻ!

Mạc Kỳ Hàn mỉm môi thành một cái đường cong, chán nản nhìn, "Cười đủ chưa? Cười đủ thì dừng con!"

"Ha ha ha!"

"Bốp!"

Tiếng vỗ bàn làm thân thể một già một trẻ run lên, tiếp theo nam nhân xanh mét khuôn mặt tuần tú vòng qua bình phong đi ra ngoài.

"Haiz, haiz, Hàn tiểu tử, sư phụ biết cháu con là bị trúng độc như thế nào!"

Thiên Cơ lão nhân vội hô, bỏ chạy đuổi theo.

"Nói."

Mạc Kỳ Hàn lãnh khốc bỏ lại một chữ, đi tới trước bàn cơm, ngồi xuống.

"Trước rót chén trà cho sư phụ đã." Thiên Cơ lão nhân liếm liếm môi khô ráp, cười mỉa.

Mạc Kỳ Hàn gạt đầu, tự mình rót trà dâng, Thiên Cơ lão nhân uống một mới ngồi xuống nói: "Tàn độc huyết này không giống với các loại độc bình thường, là hòa ở nước trà, cho dù người có y thuật cao thì cũng không thể phát hiện, mà uống trà độc được pha trong vòng một canh giờ, uống vào vẫn bình thường, sau đó độc sẽ gặp phát tác, lục phủ ngũ tạng đau, nếu như uống trà pha trên một canh giờ, tàn độc huyết sẽ nằm trong cơ thể, một năm sau sẽ đứt ruột mà chết.

Ta hỏi qua Tư Khuynh, buổi sáng tiểu Vương gia từ khi tiến vào Lăng phủ, trong vòng một canh giờ quả thật uống hai lần trà, tuy rằng không còn cách nào nghiệm độc, nhưng ta đoán hẳn là là như vậy, Hàn tiểu tử con nghĩ thế nào?"

Mạc Kỳ Hàn vuốt vuốt bát trà trên bàn, thoáng ngược mắt thăm dò Lâm Mộng Thanh, khoe miệng nhếch lên, "Mộng Thanh giúp sư huynh một việc được không?"

"Ách, đệ nói không được không?" Lâm Mộng Thanh ra vẻ đáng thương, nhớ lại sư huynh phúc hắc này lần trước bắt hắn dịch dung cho xác chết, hắn tới giờ vẫn còn ghê tởm.

"Ha ha, đệ cứ nói đi?" Mạc Kỳ Hàn nhếch môi cười, hỏi ngược lại.

Nụ cười này làm Lâm Mộng Thanh sợ đến hai chân mềm nhũn, suýt nữa quỵ trên mặt đất, lắp bắp: "Sư... sư huynh, huynh vẫn là làm mặt lạnh đi, không cần cười với đệ, đệ... đệ không chịu nổi, oa!"

Thiên Cơ lão nhân nuốt nước miếng một cái, gạt đầu đồng ý, "Mộng Thanh nói rất đúng. Hàn tiểu tử con không cần phải cười. Đột nhiên cười làm trong lòng chúng ta sợ hãi."

Nghe vậy, Mạc Kỳ Hàn nham ý cười sâu hơn, chân thật nói: "Mộng Thanh, đệ dịch dung lẫn vào Lăng phủ điều tra ai đang âm thầm hạ độc? Lăng Bắc Nguyên rốt cuộc có liên quan đến việc này hay không?"

"Sư phụ, ngài chờ đi nhất xác cho đồ nhi đi. Sư huynh cho con làm chuyện nguy hiểm như vậy, con không sống được!" Lâm Mộng Thanh vỗ ngực đau lòng.

Vô Cực vừa vận bụng thức ăn tiến vào, Mạc Kỳ Hàn không giảm ý cười, nói: "Sư phụ, chúng ta dùng bữa, con lấy cá tằm hấp cho ngài nếm thử xem!"

Nghe hai chữ "cá tằm" Lâm Mộng Thanh giật mình một cái, khăn trương chạy tới, chia vào một con mắt gấu mèo, kích động nói: "Đệ cũng nếm thử!"

Nhưng vừa cầm lấy đĩa đã bị người dè, mặt giờ lên nụ cười âm hiểm, "Không muốn giúp sẽ không được ăn!"

Lâm Mộng Thanh hít sâu một hơi, cắn răng nở một nụ cười cái xán lạn đến muốn giết người, "Vương gia sư huynh có lệnh, đệ sao dám cự tuyệt?"

"Ha ha ha..."

Tối nay ánh trăng sáng tỏ, xuyên thấu qua cửa sổ, chiếu lên khuôn mặt nữ tử điềm tĩnh đóng chặt mắt phượng, môi đỏ mọng hơi nhếch làm người ta nhìn không được muốn âu yếm.

Trước giường, nam nhân đứng yên nhìn khuôn mặt mỹ lệ, khoe miệng không tự chủ giường lên, thân mình kiêu căng hơi hơi khom xuống ngồi trên giường, thò tay khẽ xoa gò má cô gái, bỗng dưng cúi người, phủ lên đôi môi đỏ mọng, nhẹ nhàng liếm.

Lăng Tuyết Mạn trong mơ màng cảm thấy không đúng, lập tức thức tỉnh mở mắt, thấy nến đã tắt, mà trong bóng đêm nam nhân hôn nàng, mùi vị đó, cảm giác kia, trăm phần trăm là dân tộc!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 101

Lăng Tuyết Mạn không thể mở miệng nói chuyện, liền dùng sức hô hấp để diễn tả bất mãn cùng phần nộ!

Dâm tặc đáng chết này luôn lên nhiều loạn giặc ngủ của nàng!

Nam nhân đang tận tình hưởng thụ nụ hôn ngọt ngào nghe được Lăng Tuyết Mạn thở hổn hển, nhanh dùng động tác, đầu lỏng mảy hơi cong cong, nghiêng thân, tà mị nhếch môi, "Tình rồi hả?"

"Vô nghĩa! Bị số sáng không biết xấu hổ như vậy, ta cũng không phải lợn chết!" Mặt Lăng Tuyết Mạn đỏ lên, tức giận đến tròn tròn con mắt.

"Nàng nói chuyện có giáo dục một chút được không?" Mạc Kỳ Hàn nhíu mày, quả nhiên người ta dù có vẻ bề ngoài lung linh như thế nào, bên trong cũng không nhất định là khuê tú!

Lăng Tuyết Mạn cười nhạt: "Dựa vào! Ta gặp một dâm tặc như ngươi, phải dùng tới giáo dục sao? Ngươi thử cùng hòa thượng tán gẫu về nữ nhân xem, người ta có lấy mỡ gồ chết ngươi hay không!"

"Khụ khụ!"

"Nữ nhân đáng chết, miệng nàng cái gì cũng nói ra được!" Mạc Kỳ Hàn nổi gân đen trên trán, tức giận không nhẹ, thờ khề một hơi, quyết định không lãng phí thời khắc này, không thể dùng vào nàng thì cùng nhau thoải mái ngủ một giấc cũng được.

Nghĩ, ngồi dậy, nhìn nàng nói: "Đứng lên hầu hạ ta coi áo!"

"Cái gì?" Lăng Tuyết Mạn gãi lỗ tai, khẽ đưa cột, "Thật coi ngươi là tình nhân của ta sao? Còn muốn bà cô ta hầu hạ ngươi coi áo, ta xem ngươi đúng là điên không nhẹ. Đầu ta cũng không phải bị lừa dối!"

Nghe vậy, Mạc Kỳ Hàn phất chốc siết chặt hai tay, mắt sâu khép hờ, nhếch lên một tầng sương lạnh, khẽ mím môi, trong tiếng nói mang theo hơi thở nguy hiểm, "Nàng là bà cô của ai? Lặp lại, bản công tử muốn nghe một lần nữa!"

Cảm xúc giận dữ không khống chế được, suýt nữa thốt ra từ "bồn vương"!

Lăng Tuyết Mạn mặc dù không thấy rõ biểu tình biến hóa trên mặt Mạc Kỳ Hàn, nhưng nghe mấy lời kia như là nặn ra từ trong kẽ răng, thân thể run run, mắt khí thế, "hì hì" cười khan một tiếng, hai tay nhanh chóng kéo chân trùm toàn thân để bảo vệ mặt nàng không lại bị đánh thành lá cái rách, sợ đến thờ cũng không dám thờ mạnh!

Mạc Kỳ Hàn nổi giận, dờ khóc dờ cười, nữ nhân có lá gan luôn lớn này lại rất sợ chết, vừa đến thời khắc mấu chốt liền thay đổi thành con chó nhỏ!

Xem xét việc nàng sống sót sau tai nạn, hẳn cũng không muốn làm khó nàng, nhưng hù dọa nàng một phen vẫn là việc cần làm, để nàng coi trọng mình một chút!

Vì thế mặt vẫn lạnh, trầm thấp nói: "Bản công tử đến cùng có phải tình nhân của nàng không? Nói!"

"Không phải! Ách, để ta suy nghĩ một chút, ngươi đừng vội, ngàn vạn đừng nóng vội." Lăng Tuyết Mạn vừa run rẩy vừa lăm bằm, nàng rất muốn dừng cảm mà nói "không phải", nhưng hảo hán không ăn thua lời nói, nàng có cần vì vấn đề danh dự mà bảo vệ quyền lợi của mình không, nếu cãi lại hẳn...

Lăng Tuyết Mạn vẫn nói lăm nhảm, Mạc Kỳ Hàn chờ không được, gằn nhẹ một tiếng: "Rốt cuộc như thế nào?"

"Tình nhân, tuyệt đối là tình nhân!" Thân mình Lăng Tuyết Mạn lại run lên, rất là buồn bực nói thầm nho nhỏ: "Vương gia tướng công, ngài phải làm chứng cho ta, ta thật là bị dâm tặc cường đại này ép buộc! Oa... oa... Ngài ở âm phủ chớ có trách ta, ta không có lén lút đội nón xanh cho ngài, ta còn muốn quang minh chính đại bỏ trốn, ta muốn bạc, hi hi ta vừa gom được một vạn hai..."

Mạc Kỳ Hàn càng nghe mặt càng xanh biếc, suýt nữa không thở nổi, một phen xóc chân lên, như con chim ung già đi bắt con gà con, xách gậy Lăng Tuyết Mạn lên, hơi dùng sức kéo nàng vào trong lòng hắn, cắn răng nghiền lợi nói: "Nàng muốn bỏ trốn với ai? Lấy một vạn hai là để bỏ trốn sao? Lăng Tuyết Mạn, về sau một xu tiền nàng cũng đừng hòng có!"

"A... A... Ngươi làm sao nghe được, ta nói rất nhỏ mà." Lăng Tuyết Mạn như trái cà héo, thật sự muốn đập đầu một cái chết tươi.

"Hỏi lại nàng một lần nữa, muốn bỏ trốn với ai?" Mạc Kỳ Hàn nổi giận thật, mắt lạnh khóa chặt cặp mắt trong veo như nước của nàng.

"Ta... ta nghĩ muốn cùng..." Lăng Tuyết Mạn cắn môi, đánh chết nàng cũng không dám nói ra nửa câu sau!

"Ai?"

Mạc Kỳ Hàn gằn một chữ, mang theo hơi lạnh thấu xương, Lăng Tuyết Mạn quyết tâm, run lên, lần đầu tiên chủ động ôm chặt hắn, điều này khiến nàng hận, không thể một đao hoạn dâm tặc đáng chết thành thái giám, hai tay lửa lò giống dây leo bò lên cổ Mạc Kỳ Hàn, cũng mãnh liệt lấy lông phủ trên môi lạnh như băng của Mạc Kỳ Hàn, lung tung hôn môi hai cái, mới lấy dũng khí trắng dã chặt tay nói: "Tình nhân ta muốn bỏ trốn với ngươi!"

Dùng bộ dạng này nói sẽ không bị đánh đi. A... a... Nhị Vương gia, chuyện vừa rồi chàng tha thứ cho ta đi! Lăng Tuyết Mạn đang khóc trong lòng, khi nào bạch mã hoàng tử của nàng mới có thể cứu nàng ra khỏi bể khổ đây?

Nhìn Lăng Tuyết Mạn ân cần, Mạc Kỳ Hàn rất là hưởng thụ, cong khóe miệng, nhưng không có nghĩa là hắn sẽ tin. Xem ra hôm nay Lâm Mộ Thanh nghe được là sự thật, nha đầu này thật là động tâm với Mạc Kỳ Diễn!

Cảm xúc không vui lập tức trào lên trong lòng, Mạc Kỳ Hàn nhíu mày nhìn thẳng vào mắt Lăng Tuyết Mạn, bình tĩnh dọa người, lạnh lùng nói: "Tuyết Mạn, nàng đang khiêu khích ta. Ta đã cho nàng phóng túng cực hạn rồi! Nói cho ta, nàng cần bao nhiêu thời gian để đoạn tình với Nhị Vương gia?"

"Không, ta không có." Lăng Tuyết Mạn hoảng hốt nhìn Mạc Kỳ Hàn, giải thích trái lương tâm.

"Phải không? Tuyết Mạn, ta chỉ cho phép trong lòng nàng suy nghĩ đến ta, nếu nàng dám yêu người khác, vậy với cái nam nhân kia mà nói, tuyệt đối sẽ là bị kịch!"

Mạc Kỳ Hàn gằn từng chữ, mắt thâm trầm, giờ phút này hắn đột nhiên cực hạn việc hắn che dấu thân phận, giả bộ bệnh nhiều năm như vậy, Ngô Đồng vì thế rời bỏ hắn, nói là yêu hắn cũng không nguyện làm quả phụ, còn Lăng Tuyết Mạn mặc dù bị ép xuất giá cho hắn, lại một lòng muốn cùng nam nhân khác quang minh chính đại yêu nhau, bỏ trốn, xem hắn là cái gì!

Đang lúc hơi thở hỗn loạn, Mạc Kỳ Hàn đột nhiên đẩy Lăng Tuyết Mạn đang dán lên thân thể của hắn ra, đi tới trước cửa sổ, nhắm mắt đứng thật lâu, từ đáy lòng tràn ra đau đớn khôn cùng.

Lăng Tuyết Mạn ngã ngồi ở góc giường, kinh ngạc nhìn bóng lưng Mạc Kỳ Hàn cô đơn tịch mịch, trong lòng đột nhiên đau.

Nam nhân này, nàng không rõ hắn là người tốt hay là người xấu, hắn khi dễ nàng, đánh nàng, trách móc nàng, bá đạo tàn nhẫn, nhưng lại hai lần cứu nàng, cứu Ly Hiền, khi thì lạnh lùng, khi thì ôn nhu sẵn sốc, làm người ta không đoán được.

"Người sợ ta yêu người khác sao?" Lăng Tuyết Mạn hỏi nhỏ đến không thể nghe thấy.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 102

Trong đêm, ánh trăng yếu ớt chiếu rọi ở trên sườn mặt nam tử đứng trước cửa sổ, hoàn nữ tuần dật đến không nói nên lời. Trong nháy mắt bộ dáng kiêu căng lạnh lẽo lại cô đơn của hắn lọt vào một đôi mắt trong veo đang nhìn chăm chú ở trong góc giường.

Thân mình Lăng Tuyết Mạn chấn động, muốn nhìn rõ hơn một chút, tim đập nhanh hơn, nhích đến mép giường. Nhưng mà nam tử phía trước cửa sổ đột nhiên hoàn hồn, hơi nhú mào, cấp tốc dời người vào trong bóng tối.

Lăng Tuyết Mạn ngẩn ra, mờ to hai mắt nhìn. Mới vừa rồi là nàng bị ảo giác sao? Nhìn thoáng qua mặt hắn, nàng cảm thấy có nét tôn quý giống như ở trên người Mạc Kỳ Diễn, thậm chí còn khí phách hơn Mạc Kỳ Diễn vài phần!

"Vì sao không cho ta xem mặt của người? Ta rõ ràng nhìn thấy mặt nhìn nghiêng của người một chút cũng không xấu!" Lăng Tuyết Mạn chất vấn, mang theo một chút tức giận.

Mạc Kỳ Hàn không quay đầu lại, vẫn tự tin cuồng ngạo, nhướn mày, "Ta sớm đã nói, bất luận là xuất thân hay là dung mạo, gia thế, ta dư sức xứng với nàng! Nàng muốn xem ngoại hình của ta trừ khi có một ngày nàng thật sự yêu ta, hơn nữa toàn tâm toàn ý theo ta, bằng không đừng mơ tưởng!"

Tiếng nói trầm thấp truyền vào trong tai, Lăng Tuyết Mạn cắn môi, thật sự yêu hắn? Làm sao có thể! Ai thêm yêu loại nam nhân hư đốn này. Nhưng cho dù không yêu hắn, hắn có thể buông tha nàng sao!

Mỗi đồ mộng mị lại đóng, cuối cùng lại hỏi: "Người sợ ta yêu người khác sao?"

"Sợ?" Mạc Kỳ Hàn nhướn mày, lửa giận đã hơi lắng xuống, môi mím nhẹ cong đưa cợt: "Ta chỉ sợ nàng sẽ không nghe khuyên bảo mà chết trong tay ta!"

Lăng Tuyết Mạn vốn là dựa nửa người vào thành giường, bị một câu này chấn động, đầu đập xuống, cái trán đụng vào mép giường "bốp" một cái, đau đến tức giận bật thốt lên mắng: "Dâm tặc thôi, người không làm cho ta sợ thì người sẽ chết sao?"

"Tuyết Mạn" Mạc Kỳ Hàn khản trương, lời nói mới đến bên miệng liền bị nghẹn lại, nén đau lòng, lạnh lùng nói: "Ngưng lại những lời bất kính của nàng. Nếu còn dám xưng bà cô với bản công tử, trách móc ta là dâm tặc thôi, nàng hãy coi chừng!"

Lăng Tuyết Mạn vừa tức, lại đau mũi, liền rút nước mắt, tức giận trách: "Người luôn dùng loại giọng điệu này nói chuyện với ta! Người tức giận ta thích Nhị Vương gia, sao người không nhìn xem người ta đối với ta rất tốt, tao nhã, hữu lễ, ôn nhu sẵn sốc, đến một lời nói nặng cũng không có. Nữ nhân nào không thích như vậy a?"

"Ta và hắn khác nhau! Nàng muốn ta giống hắn, Lăng Tuyết Mạn, ta cho nàng biết đó là không có khả năng!" Khuôn mặt tuần tú của Mạc Kỳ Hàn như phủ một lớp sương mù, nghiêng răng nghiêng lợi.

Nghe vậy, nước mắt Lăng Tuyết Mạn rơi càng dữ tợn, drap giường ướt nhẹp, chui vào trong chăn, ngoài miệng không dám mắng nhưng trong lòng liên tục nguyên rủa, dâm tặc đáng chết, đi chết đi, đi chết đi!!!

Mạc Kỳ Hàn đứng cách hai mét, lộ ra con người đen lạnh, bình tĩnh nhìn thiên hạ nức nở kia, tiếng khóc nghe vào trong lỗ tai hắn có lực gây phiền lòng lợi hại, âm thầm buông tiếng thở dài, cất bước đi đến, nhắc chân lên, ngồi xuống giường, bế Lăng Tuyết Mạn lên ngồi vào trong lòng hắn. Lăng Tuyết Mạn tức giận giùng giàng, "Không được đụng ta!"

"Ngao, chó lợn xộn!" Mạc Kỳ Hàn chế trêu hai tay nhỏ bé phản kháng, hiếm khi ôn nhu dỗ dành như bây giờ.

Lăng Tuyết Mạn ngẩn người, lưng ta lưng tưng nói: "Người nói cái gì?"

Trong bóng đêm, Mạc Kỳ Hàn mất tự nhiên, nóng mặt, nhanh lắc đầu không nói gì.

"Vậy thì thả ta xuống!" Lăng Tuyết Mạn chán nản. Chết cũng không chịu thừa nhận! Lỗ tai nàng lại không điếc!

"Không được, để ta xem xem trán nàng có u không." Mạc Kỳ Hàn chân thành nói, tay phải xoa cái trán Lăng Tuyết Mạn, động tác nhẹ nhàng chậm chạp, thần nhiên nói: "Không có u, không sao. Hôm nay té xịch đu có đau không?"

"Vô nghĩa, từ trên cao như vậy ngã xuống, sao có thể không đau." Lăng Tuyết Mạn bĩu môi, tim không tự chủ có chút đập nhanh. Dâm tặc này bây giờ lại biểu hiện ôn nhu như vậy.

Mạc Kỳ Hàn nhăn lông mày, tay chưa ngừng động tác, nhưng khẩu khí có chút nghiêm khắc, "Nàng nói chuyện với ta tại sao lại phải có thái độ gai góc như vậy? Nàng cùng Nhị Vương gia nói chuyện cũng là như vậy sao?"

"Ta -" Lăng Tuyết Mạn nghẹn lời.

"Về sau không được chơi xích đu nữa. Ban ngày ta không có ở bên cạnh nàng, quá nguy hiểm, nghe chưa?" Mạc Kỳ Hàn trách cứ, nhưng lời trách cũng mang theo sùng nịch nề nếp.

Lăng Tuyết Mạn khẽ nhúc nhích, nghiêng đầu trên tức hỏi: "Tình nhân, người yêu ta thật phải không?"

Mạc Kỳ Hàn ngừng tay lại, cặp mắt không nói được một lời, chăm chú nhìn Lăng Tuyết Mạn. Thật lâu sau, môi mím hơi hé, thanh thanh lãnh lãnh phun ra bốn chữ: "Tự mình đa tình!"

"Cái gì? Người mới tự mình đa tình. Lăng Tuyết Mạn ta mới không thêm coi trọng người. Người cứ tiếp tục chơi đùa ta đi, ta chờ người chơi chán sẽ thả ta, ta liền tự do!" Lăng Tuyết

Mặt tức giận đầy bụng, cắn răng nói.

Mạc Kỳ Hàn hơi mỉm cười, lạnh nhạt nói: "Xem ra cái trán là không đau, còn tức giận ta, nói rằng tự mình đa tình không phải sao? Ta sẽ không yêu nàng, cũng sẽ không thể tha nàng, nàng sớm hết hy vọng đi."

"Người -" Lăng Tuyết Mạn nắm chặt tay, tức giận phát run cả người, "Dám tặc người điên rồi!"

"Vô độc bất trọng phu! Ở địa vị của ta, nữ nhân không phải dùng để yêu. Huống hồ một người có thể có mấy phần cảm tình, còn nữ nhi có bao nhiêu tình cảm?" Mạc Kỳ Hàn nhếch môi, trong ánh mắt thâm thúy chột lóe rồi biến mất, phần thương tổn ở trong đêm tối này chỉ có chính hắn chịu đựng.

Lăng Tuyết Mạn không phản bác được, giọng nói lạnh đi, "Thả ta xuống dưới, ta muốn đi ngủ, mệt rồi."

"Hôm nay chỗ bị té còn đau không?" Mạc Kỳ Hàn không để ý, ngược lại mềm giọng hỏi.

"Trên đùi đau nhưng hiện tại không sao." Lăng Tuyết Mạn nghiêng mặt, lạnh lùng nói xong, lại đột nhiên nghĩ đến nếu nàng nói không có việc gì, nam nhân này nhất định sẽ muốn cùng nàng hoan ái, cắn răng một cái lại nói tiếp: "Còn đau, người đừng chạm vào ta, có vết bầm."

"Thật sao?"

Mạc Kỳ Hàn nhủ thầm, khẽ ôm Lăng Tuyết Mạn nằm xuống ở bên trong giường, sau đó tự động cởi áo ngoài, nằm xuống, vươn cánh tay, nói nhỏ: "Lại đây, gối lên khuỷu tay ta ngủ."

"Người... người không chạm vào ta, ta mới tới." Lăng Tuyết Mạn lo lắng đưa ra điều kiện, đáy lòng lại tràn đầy dự cảm không tốt.

Ai ngờ Mạc Kỳ Hàn lại gạt đầu, không mang theo một tia vui đùa nói: "Được, ta không chạm vào nàng."

"Ách." Lăng Tuyết Mạn rút rút khoeo mắt, "Người không phải lác lư ta đi."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 103

"Lác lư là có ý gì?" Mạc Kỳ Hàn khó hiểu.

Lăng Tuyết Mạn bĩu môi, "Chính là lừa gạt."

"Bản công tử cần phải lừa sao?" Mạc Kỳ Hàn nhướng mày, nhấn mạnh, "Nhanh một chút!"

Lăng Tuyết Mạn nhẹ thở một hơi, nếu tránh không khỏi vậy thì nhận mệnh đi! Vì thế hạ quyết tâm gối lên cánh tay Mạc Kỳ Hàn, sau đó lập tức nhắm mắt lại tính ngủ.

Nhưng Mạc Kỳ Hàn lại rất tự nhiên dời bàn tay về phía đùi của nàng, cũng bắt đầu sờ soạng. Lăng Tuyết Mạn phút chốc mở mắt ra chụp lấy bàn tay không quy củ, tức giận chất vấn: "Người không phải đáp ứng không chạm vào ta sao?"

"Đúng vậy, ta chưa nói muốn chạm vào nàng, ta là muốn nhìn chỗ nàng té bị thương có nghiêm trọng không, nếu nặng thì nhất định phải bôi thuốc. Ta là nam nhân của nàng, giúp nàng bôi thuốc là việc bình thường a, có cái gì mà xấu hổ?" Mạc Kỳ Hàn nghi hoặc trừng mắt Lăng Tuyết Mạn, nói.

"Ách, tự mình đa tình, ai thèm coi người là nam nhân!" Lăng Tuyết Mạn lạnh lạnh trả lời, đẩy tay Mạc Kỳ Hàn ra, nói: "Không bầm, chỉ là hơi đau mà thôi."

"Rốt cuộc có hay không?" Mạc Kỳ Hàn âm trầm.

"Không có." Lăng Tuyết Mạn cười mỉa, "Ha ha, thật không có. Tình nhân, ta chỉ là đùa thôi, không nên tức giận, thật sự không nên tức giận."

Mạc Kỳ Hàn chán nản, đối với tốc độ biến sắc mặt của Lăng Tuyết Mạn mà bội phục từ trong tâm. Nhưng nguyên tắc là nhất định phải giữ, tiếng nói trầm thấp lại cực có uy nghiêm: "Tuyệt Mạn, lần sau không được viện dẫn lý lẽ này nữa. Nếu còn dám lấy loại sự tình này gạt ta, cũng đừng oán ta phạt nàng. Còn có, ta có phải nam nhân của nàng không?"

"Ách, thân ái, người đi hỏi phu quân đã chết của ta đi! Chỉ cần hắn gật đầu thừa nhận, ta đây không có gì để nói." Lăng Tuyết Mạn cười, không chỉ đùa giỡn hắn mà còn phản cho hắn một đòn. Hừ hừ, hắn nếu dám đến trước linh vị Từ Vương gia hỏi, phỏng chừng ông trời có mắt sẽ dùng sét đánh chết hắn!

"Ha ha!"

Mạc Kỳ Hàn nghe vậy, lập tức buồn cười ra tiếng, một tay cách lớp vải quần xoa đùi Lăng Tuyết Mạn, một tay nhanh ôm lấy nàng, cũng cúi đầu hôn nhẹ một chút cánh môi mềm mại, mới cười cười nói: "Tuyệt Mạn, Từ Vương gia nhất định là đồng ý, bằng không ta ở trong phòng hắn chiếm đoạt Vương phi của hắn, hắn làm sao không nói nửa lời đâu?"

"Ách." Lăng Tuyết Mạn ngẹn nửa ngày mới nói: "Đó chỉ có thể nói tướng công quá cố của ta rất yếu đuối!"

"Hả?" Mạc Kỳ Hàn kinh ngạc, xấu hổ đen mặt, "Tuyệt Mạn, người chết là lớn nhất, nàng không đến mức nói phu quân nàng như vậy đi."

"Nếu hắn trên trời có linh thiêng, hắn sao lại không cứu ta?" Lăng Tuyết Mạn tức giận, đập đầu vào trong ngực rắn chắc hỏi ngược lại.

Mạc Kỳ Hàn thét lớn một tiếng, có chút khó có thể trả lời vấn đề này, liền không nói tiếp mà xoa đùi nàng, lãng sang chuyện khác: "Còn đau không?"

Hắn vừa hỏi, Lăng Tuyết Mạn mới phát giác, lưng túng ngược ngừng, trên má nổi lên hai đóa đỏ ửng, vội vàng nắm cánh tay Mạc Kỳ Hàn, nói: "Không đau, người đừng xoa, thân thể nữ nhân người thế nào muốn sờ sờ a!"

"Ta nào có tùy tiện, chẳng lẽ là nữ nhân ta đều sẽ vô lễ như vậy sao? Nha đầu ngốc, đó là đối với nàng mà thôi, đối với nữ nhân khác ta còn chưa có quan tâm như vậy đâu." Mạc Kỳ Hàn thờ dãi, chậm chạp nói.

Đối với Ngô Đồng, hẳn cho tới bây giờ đều là lấy lễ đối đãi, chỉ hôn nàng mà thôi. Vốn là muốn đêm động phòng hoa chúc của bọn họ sẽ là một đêm đẹp nhất, hẳn luôn luôn chờ, thẳng đến khi không thể chờ, thẳng đến khi nàng khóc nói nàng không muốn mười tám tuổi đã làm quá phụ cô độc cả đời.

Nghĩ đến Ngô Đồng, đêm qua tiếng la đau khổ của nàng vang lên ở bên tai, "Hàn ca ca".

Đôi mắt nhắm lại thật sâu, ngực như là bị búa tạ đập, đau không thể nói.

Đối với phần yên tĩnh này, Lăng Tuyết Mạn cảm giác có chút không bình thường, dăm tặc tới đây không phải là muốn chiếm đoạt thân thể của nàng sao? Làm sao lại như vậy?

Trầm mặc một hồi, Lăng Tuyết Mạn nhìn không được, nhẹ giọng hỏi: "Tình nhân, người không phải là không thích ta sao? Vậy người quan tâm ta làm cái gì?"

Nghe vậy, Mạc Kỳ Hàn thoáng dao động tinh thần, nhắm mắt lại, thản nhiên nói: "Ta muốn chiếm lấy nàng cả đời, đương nhiên không hi vọng nàng xảy ra chuyện không hay. Thật vất vả mới đem con mồi tới tay, sao có thể dễ dàng ném đi?"

"Khụ khụ!"

Trong lòng Lăng Tuyết Mạn mang một chút chờ mong bị sắc tan thành mây khói, quẩn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, hai bàn tay nắm chặt, bò lên quỳ ở bên cạnh Mạc Kỳ Hàn, ác độc nói: "Nam nhân thôi, người có tí xíu bản lĩnh cũng đã không cần thích ta! Hừ!"

"Ngủ đi." Mạc Kỳ Hàn không quan tâm, tay túm cánh tay Lăng Tuyết Mạn. Lăng Tuyết Mạn nổi nóng, sao chịu ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, liền dùng sức bỏ tay Mạc Kỳ Hàn, "Không ngủ, ta không nằm cùng chỗ với người!"

Mạc Kỳ Hàn hiếm khi không nổi giận như lúc này, chỉ cau mày nói: "Vậy nàng muốn như thế nào?"

"Ta muốn người lập tức rút!" Lăng Tuyết Mạn bật thốt lên.

Bàn tay đang cầm cánh tay nàng phút chốc siết chặt, trong ánh mắt bật ra ý lạnh, Lăng Tuyết Mạn không tự chủ nuốt nước miếng một cái, mềm nhũn xuống, "Ý của ta là... ta vừa rồi..."

"Tốt lắm, vết sẹo lạnh đã quên đau phải không? Hả?" Mạc Kỳ Hàn rét lạnh mở miệng, âm cuối nói xong, môi mím thành một đường.

Thân mình Lăng Tuyết Mạn run lên, hít một hơi, ngoan ngoãn nằm xuống, cảm nhận được ánh mắt băng lãnh trên đỉnh đầu, cảm thấy bất an. Do dự một chút, Lăng Tuyết Mạn vươn tay ra, vòng tay bên hông Mạc Kỳ Hàn, lấy lòng đem mặt cọ xát trong ngực hắn, nhỏ giọng nói: "Ta sai lắm rồi, người đừng nóng giận được không?"

"Nàng rõ ràng sợ ta, lại làm sao phải lần lượt chọc giận ta?" Mạc Kỳ Hàn nhẹ nhũn mày, không hiểu hỏi.

Ta thêm vào!

Lăng Tuyết Mạn mím miệng muốn khóc. Ai kêu nàng vô dụng như vậy sa vào tay người khác.

Hít mũi một cái, Lăng Tuyết Mạn vô lực nói: "Sợ người là vì ta tiếc mạng của ta, hơn nữa chọc giận người là chuyện không có cách nào khác. Bản tính của ta như thế không đổi được."

"Ừ, ta nghĩ cũng đúng."

Mạc Kỳ Hàn ôm lấy Lăng Tuyết Mạn, tay không tự giác siết chặt, hưởng thụ cảm giác ôm nàng nhu nhược không xương.

Lăng Tuyết Mạn nhất thời khản trương, thân thể hai người chặt chẽ kề nhau, nhiệt độ trên người hắn truyền tới làm cho cơ thể nàng cũng nóng lên theo, vội đẩy tay hắn, nói yếu ớt như muỗi kêu: "Chúng ta... chúng ta tách ra ngủ cho ngon, nóng quá!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104

"Sao?"

Mạc Kỳ Hàn lại mở mắt, mắt khép hờ nói nhỏ: "Tuyết Mạn, nàng không thoải mái hả?"

"Ách, không phải... không... không sao." Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc ngẩn người, lắp bắp.

"Không có việc gì là tốt rồi." Mạc Kỳ Hàn nói xong, lại nhẹ nhũn mày, kéo tay Lăng Tuyết Mạn để ở bên ngoài chăn vào, hơi trách cứ: "Đã cuối mùa thu, chăn phải đắp kín, không sẽ dễ bị cảm lạnh."

Tìm Lăng Tuyết Mạn đập loạn nhịp, nhìn hình dáng mơ hồ của Mạc Kỳ Hàn, nhưng không tự chủ được vươn tay nhẹ nhàng xoa, đầu ngón tay lướt qua trán của hắn, ánh mắt, cái mũi cao thẳng, môi vừa phải, cuối cùng khi vuốt ve trên khuôn mặt tròn nhẵn của hắn, nhẹ giọng nói: "Vì sao người phải thần bí như vậy?"

"Đừng hỏi." Nhàn nhạt hai chữ, tiếng nói vẫn trầm thấp mát lạnh, Mạc Kỳ Hàn bắt được tay Lăng Tuyết Mạn, đưa tới bên môi hôn môi một chút, gương mặt giương lên một chút ý cười, bốn cợt: "Tuyết Mạn, chờ nàng biết ta là ai, ta lo lắng nàng sẽ bị dọa chết."

"Ách, dọa chết? Chẳng lẽ người... người là ma đầu giết người trên giang hồ? Giáo chủ tà giáo? Hoặc là, là cái gì thế ngoại cao nhân, đã bảy mươi tám mươi, luyện thành võ công phản lão hoàn đồng?" Lăng Tuyết Mạn phát huy hết khả năng tưởng tượng, hẳn còn có thù hằn, như vậy hẳn là người giang hồ đi!

"Hả?"

Mạc Kỳ Hàn co quắp khóe mắt, ngạc nhiên nói: "Lộn xộn cái gì, nàng làm sao có thể nghĩ đến phương diện này?"

"Ta xem vài cuốn sách viết đến." Lăng Tuyết Mạn cười, chớp mắt, ngoan ngoãn, suýt nữa nàng nói thành tivi!

"Ha ha!" Mạc Kỳ Hàn bật cười nheo mắt, tràn đầy cảm khái nói: "Xem ra bản công tử ở trong đám đồ bỏ đi của Lăng Bắc Nguyên nhất được bảo vật a!"

"A? Đồ bỏ đi?" Lăng Tuyết Mạn méo miệng, bỗng dung nhớ tới nói lời của Mạc Kỳ Hàn ở trong thiên lao, liền nghiêm trọng hỏi: "Phụ thân ta thật không phải là người tốt sao?"

"Cho nàng tự mình phán đoán, có khi mắt thấy cũng không là thật sự, tai nghe được cũng có thể là lời nói dối, thế sự khó đoán, tuy ta không thể cho nàng đáp án chính xác, nhưng Mạc Ly Hiền trúng độc ở Lăng gia là sự thật, kẻ chủ mưu âm hiểm vô cùng, là hạ độc chén trà của Mạc Ly Hiền, nếu không có ta tìm người cứu nó, nó sẽ đứt ruột mà chết."

Mạc Kỳ Hàn nói đến chỗ này, ngón tay khoi gọi lên cầm của Lăng Tuyết Mạn, cúi đầu cùng nàng nhìn nhau, trịnh trọng dặn dò: "Tuyết Mạn, việc này nàng cũng biết nặng nhẹ phải không? Đó là trăm triệu lần không thể để có nửa điểm lời đồn, bởi vì một khi hung thủ hạ độc biết được tin tức, hẳn sẽ để mắt nàng, cũng sẽ lại xuống tay, không chỉ muốn giết Mạc Ly Hiền, còn có thể giết nàng diệt khẩu!"

"Thật... thật sự? Nếu quả thật là phụ thân ta, ông ấy ngay cả ta sẽ cũng giết sao?" Lăng Tuyết Mạn giật mình mở to hai mắt nhìn, lắp bắp.

Mạc Kỳ Hàn rét lạnh nhếch môi, "Sẽ! Không ai sẽ coi mạng người khác quan trọng hơn mạng của chính mình, cho dù đối phương là thân nhân của hắn! Đối phương nếu dám một hòn đá ném hai con chim lấy mạng nàng cùng Mạc Ly Hiền, còn có thể không dám lại giết nàng sao?"

"A!"

Lăng Tuyết Mạn bị dọa, ôm chặt lấy Mạc Kỳ Hàn, trong thanh âm mang theo một chút nức nở, "Tình nhân, người phải cứu ta a! Người ở chỗ tối, ta ở ngoài sáng, người nhất định thấy rõ hơn ta, người giúp ta điều tra rõ rốt cuộc phụ thân ta có phải hung thủ không, có được hay không?"

"Đừng sợ, mấy ngày nữa nàng có thể lại về Lăng gia một lần, phụ thân nàng nhất định sẽ nói gì đó với nàng, nàng ổn định tâm tư, làm bộ như cái gì cũng không biết, tìm hiểu tình huống một chút." Mạc Kỳ Hàn vuốt ve sợi tóc mềm mại của Lăng Tuyết Mạn, thần nhiên nói.

"Ui, không đi, ta không đi, ta sợ!" Lăng Tuyết Mạn lắc đầu, nàng hiện tại xui xẻo liên tiếp, giờ lại gặp phải một âm mưu lớn như vậy, ngẫm lại, tiền đồ đều là một mảnh bóng tối a!

Mạc Kỳ Hàn ngừng tay lại, cúi đầu, hôn nhẹ cánh môi Lăng Tuyết Mạn, mang ý cười nói: "Không tin ta sẽ bảo vệ nàng sao? Ta nếu có chút tâm hại nàng, cần gì phải phí thủ đoạn? Trực tiếp cho nàng bị lửa thiêu chết ở phòng ăn thì được rồi! Yên tâm, chỉ cần nàng gặp nguy hiểm, bất cứ lúc nào, chỗ nào, đều sẽ có người của ta đến cứu nàng, nếu là buổi tối, sẽ là ta tự mình đến, ta vốn không muốn quan tâm chuyện không liên quan đến ta, nhưng liên lụy đến an toàn của nàng, ta liền muốn bắt được kẻ đứng sau màn hạ độc thủ, đem hắn băm thấy vạn đoạn!"

Nghe được bốn chữ cuối cùng, Lăng Tuyết Mạn run run cả người, ôm tay Mạc Kỳ Hàn chặt hơn, cả thân thể toàn bộ dán lên, đến hai chân đều đặt ở trên người Mạc Kỳ Hàn, có vẻ như vậy mới có thể làm nàng tìm được cảm giác an toàn.

"Tình nhân, ta tin người, người nhất định không thể để cho ta thất vọng! Nếu ta bất hạnh mà chết, ta thành quỷ cũng tới tìm người tính toán!"

Ý cười bên miệng Mạc Kỳ Hàn dần dần tăng lên, nha đầu này, nói chuyện luôn mắc cười như vậy! Được, mục đích đã đạt đến, hắn cũng không cần thiết dọa nàng!

Cúi đầu nhìn nữ nhân hết như bạch tuộc dính vào trên người hắn, dưới thân không khỏi có chút khó nhịn, liền háng giọng một cái, "Khụ khụ, Tuyết Mạn, chân nàng có thể dòi một chút hay không? Nàng như vậy, ta sẽ mất đi định lực kiểm chế!"

"Ách, ta dòi."

Lăng Tuyết Mạn mặt đỏ ửng nghe được ám chỉ, nhất thời đỏ mặt đỏ tai, vội xấu hổ rút chân về, thân mình cũng dòi một ít, nhưng, không đợi nàng hồi phục lại nhịp tim, bên ngoài đột nhiên cuồng phong gào thét, nhánh cây vù vù rung động, thanh âm nghe được trong lỗ tai Lăng Tuyết Mạn, như quý đời mạng!

"A-"

Kinh hãi hô lên một tiếng, Lăng Tuyết Mạn cái gì cũng bắt chập, cả người lại rút vào trong lòng ấm áp của Mạc Kỳ Hàn, hai tay nhanh ôm hắn, môi run rẩy, Mạc Kỳ Hàn đưa mắt nhìn ngoài cửa sổ, nhẹ vỗ lưng Lăng Tuyết Mạn, ôn nhu an ủi: "Đừng sợ, có ta ở đây. Chỉ là trời muốn mưa, nàng đừng khăn trương."

"Ồm, ôm ta một cái, ta sợ a." Sợ hãi lan tràn thật sâu trong đáy lòng Lăng Tuyết Mạn, một năm kia cha nàng chết bệnh, cũng đúng là vào một đêm như vậy, nàng co lại thành một khúc.

Mạc Kỳ Hàn cắn chặt răng, ôm chặt Lăng Tuyết Mạn, không ngừng ôn nhu nhẹ dỗ dành, "Ngoan, không cần sợ, có ta ở đây, không sợ, không sợ..."

Rốt cục, sau một trận cuồng phong, mưa như trút nước, tiếng vang không lồ dần dần trở lại bình thường.

Lăng Tuyết Mạn nằm ở trong lòng ấm áp kia, bàn tay to vỗ nhẹ nàng giống như mang theo ma lực kỳ dị, để cho nàng dần dần an lòng, hai tay chẳng biết lúc nào, đã lặng lẽ bỏ lên cổ Mạc Kỳ Hàn, mà môi dán tại hầu kết của hắn, cảm thấy vừa động, nhưng lại vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm!

Thân mình Mạc Kỳ Hàn lập tức siết chặt, một cổ khô nóng truyền khắp toàn thân, yết hầu gian nan lặn lội, tiếng nói trầm thấp hơi khàn khàn, thì thào: "Tuyết Mạn, nàng là đang câu dẫn ta!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105

Hơi thở ái muội của hai người thay nhau nổi lên, làm bọn họ đều tự đỏ mặt.

Hai từ "câu dẫn", khiến cho Lăng Tuyết Mạn e lệ vô cùng, cuồng quát rút đầu về, giấu ở trong ngực Mạc Kỳ Hàn, lưng ta lưng túng nói nhỏ: "Ta mới không có."

"Phải không?" Mạc Kỳ Hàn khẽ liếm cánh môi khô ráp, lý trí cùng dục vọng tranh nhau lôi kéo, khát vọng muốn nàng chiếm cứ toàn bộ đầu óc, tuy nhiên, đáng chết nàng lại có tình uống rượu, trong vòng mười hai canh giờ nếu như hắn chạm vào nàng, khó tránh khỏi nàng sẽ mang thai, huống chi ban đầu biết tình huống như vậy, hắn cũng không uống thuốc trước,

không thể đụng vào a!

Hạ quyết tâm xong, Mạc Kỳ Hàn hít sâu, âm thầm điều tiết hơi thở, áp chế xôn xao trong cơ thể, cầm đề ở trên trán Lăng Tuyết Mạn, nhanh nhắm chặt hai mắt, không nói được lời nào.

Lăng Tuyết Mạn tất nhiên là kinh ngạc không thôi, hôm nay đâm tặc rất kì quái, có vẻ như cực lực nhịn, bất quá, ha ha, bởi vậy có thể thấy được, hẳn hôm nay nhất định có nỗi khổ không thể cho ai biết, chẳng lẽ là bị người ta thiến thành thái giám?

Lăng Tuyết Mạn vụng trộm mừng thầm, nếu hẳn thực biến thành thái giám, nàng cần phải cảm tạ người hoạn hẳn, oa ha ha, thay nàng báo thù a!

Nghĩ vậy, không khỏi "Hi hi" cười ra tiếng, nhắm mắt muốn ngủ!

"Nàng cao hứng sao?" Thanh âm hồ nghi vang lên, Mạc Kỳ Hàn mở mắt, cúi đầu nhìn nữ nhân trong lòng có vẻ như tâm tình rất tốt.

"Không, không có a." Lăng Tuyết Mạn nhường mảy, cũng ra vẻ mệt mỏi ngáp một cái, "Buồn ngủ quá à, nhanh ngủ đi!"

Mạc Kỳ Hàn nhủ mảy, khẽ hừ một tiếng, "Ừ, nên ngủ, bất quá nàng không cần vội, nói cho ta, nàng để một vạn hai ở chỗ nào rồi?"

"Hả? Làm gì? Người cướp sắc thì được rồi, không được lấy bạc của ta!" Lăng Tuyết Mạn nghe vậy, lập tức khản trương, hung hăng nói.

"A? Bạc quan trọng hơn trong sạch sao?" Mạc Kỳ Hàn buồn cười nhếch môi.

"Trong sạch của ta đã bị người hủy, ta còn có thể như thế nào? Một vạn hai này ta thật vất vả mới có được, không cho người lấy của ta!" Lăng Tuyết Mạn đỏ mắt, miệng chu thật cao, hung ác trừng mắt nhìn.

Mạc Kỳ Hàn ung dung nhủ mảy, không nhanh không chậm nói: "Ta không có muốn giành với nàng, ta chỉ là muốn bảo quản thay nàng, nàng khỏi phải cảm bạc bỏ trốn cùng nam nhân khác!"

"Nói vậy! Người chính là tham bạc của ta! Người muốn vừa giết tiền vừa cướp sắc! Người hèn hạ vô sỉ!" Lăng Tuyết Mạn muốn rút lê, hai tay đập "bốp bốp" trong ngực Mạc Kỳ Hàn, găm nhẹ.

"Ai thèm tham chút xíu bạc vụn của nàng? Nàng biết bản công tử có bao nhiêu gia tài không?" Mạc Kỳ Hàn giận ngắt, dùng ngón tay trò chọc cái trán Lăng Tuyết Mạn, cắn răng nói: "Đừng nghĩ ta sẽ đổi chủ ý, ngân phiếu ở đâu? Đi lấy, nếu không hung thủ kia lại hạ độc Mạc Ly Hiến, đừng mơ ta giúp nàng cứu nó!"

"Người! Người uy hiếp ta!" Lăng Tuyết Mạn giận, quay lưng một cái, vùi đầu khóc rống.

Mạc Kỳ Hàn khẽ mỉm môi, lãnh ý vẫn không giảm, "Tuyết Mạn, chuyện ta quyết định không ai có thể thay đổi, hôm nay ta lấy của nàng một vạn hai, ngày khác ta trả gấp mười gấp trăm lần, hoặc là ta cho nàng những thứ khác đáng giá hơn, đừng trách ta ác, là bản thân nàng không an phận, một lòng nghĩ đến nam nhân khác, ta còn phải nhắc nhở nàng, đừng quên ta đã nói, nếu như nàng chịu thu hồi phần tâm tư này, an phận đi theo ta, vậy liền thôi, Còn nếu như nàng cùng Nhị Vương gia có hành vi gì quá mức, ta cam đoan nàng sẽ hối hận vạn phần!"

Lăng Tuyết Mạn cho là không nghe thấy, bưng kín lỗ tai, không ngừng ai oán. Nàng hết bạc, đâm tặc đáng chết! Cường đạo đáng chết! Tại sao không đi chết đi!

"Sao? Nhanh chút!"

Mạc Kỳ Hàn không kiên nhẫn thúc giục, nhưng Lăng Tuyết Mạn lựa chọn giả chết nằm ngay đơ, cũng không nhúc nhích, Mạc Kỳ Hàn hí hí mắt, vờn hai ngón tay, chuẩn xác tìm được nách Lăng Tuyết Mạn, cù léc một cái, Lăng Tuyết Mạn chịu không nổi cười rộ lên "khanh khách", thân mình run lên!

"Có đưa bạc hay không?"

"Không đưa!"

"Phải không? Ta đây trước hết cho nàng cười chết, sau đó sẽ chờ xem Mạc Ly Hiến trúng độc lần thứ hai mà chết!"

"Không được! Ha ha, không được gãi, ta khó chịu."

"Đưa bạc sao?"

"Đưa, ta đưa cho vương bát đần người!"

Khuôn mặt tuần tú của Mạc Kỳ Hàn xám ngắt, kéo thân mình Lăng Tuyết Mạn, hai tay thăm dò vào bên trong quần áo của nàng, lung tung gãi nhột, Lăng Tuyết Mạn ngứa toàn thân, cười khanh khách, "Không được, Tình nhân không được gãi ngứa, van người."

"Ai là vương bát đần?" Mạc Kỳ Hàn cắn răng.

"Ta, ta là vương bát đần, người không phải, được chưa!" Lăng Tuyết Mạn sống ở dưới mái hiên nhà người ta, cho nên phải nhanh chóng cúi đầu.

"Ngân phiếu đâu?"

"Ta đi lấy, ta đi lấy "

"Nha đầu nàng, chỉ thích uống rượu phạt sao!" Mạc Kỳ Hàn thu tay, tà nịnh nói: "Bản công tử ngay cả nàng một nữ nhân cũng không thu phục được, còn có thể làm đại sự sao?"

Lăng Tuyết Mạn như là đi một vòng qua Quý Môn Quan, mở hơi roi, thờ phỉ phò, muốn mắng. Nhưng nàng nhịn, con bà nó, tiếp tục như vậy nữa, một cái chữ "nhịn" a!

"Nhìn cái gì vậy? Lấy ngân phiếu đi!" Mạc Kỳ Hàn nhàn nhã dựa vào trên đầu giường, găm nhẹ.

"Nhịn!"

Lăng Tuyết Mạn oán hận phun ra một chữ, chậm rì rì bò xuống giường, từ trong ngăn tủ lấy ra một cái thùng gỗ đỏ, mở khóa, hai tay run run cầm lên một chồng ngân phiếu, bả vai lại bắt đầu run run, "Oa... Oa... Bạc của ta!"

"Nàng than khóc thảm thiết cái gì?" Mạc Kỳ Hàn nhủ mảy, "Còn không lấy lại đây?"

Lăng Tuyết Mạn bước tới, mỗi bước đều đau giống như lấy dao đâm vào lòng của nàng, khóc thút thít, giọng càng lớn, "Cường đạo đáng chết, người đem đi đi! Ta nguyện rửa người!"

Mạc Kỳ Hàn nhăn mày sâu hơn, thò tay lấy, kết quả Lăng Tuyết Mạn luyến tiếc, nhanh rút tay lại, "Tình nhân, van cầu người, để lại một nửa cho ta được không? Ta không bỏ trốn, ta cũng không đi đâu cả!"

"Để lại một ngàn lượng cho nàng, còn dư lấy ra." Mạc Kỳ Hàn lui một bước, ngoắc ngoắc bàn tay, "Không có thương lượng, nàng mà tham, đến một ngàn lượng cũng không cho nàng."

Lăng Tuyết Mạn cắn răng, hít vào, gạt lệ, sau đó giận dữ nhét toàn bộ vào trong tay Mạc Kỳ Hàn, găm nhẹ: "Ta không biết, người đưa cho ta!"

"Nàng không biết?" Mạc Kỳ Hàn rút rút khoe miệng, cúi đầu, dưới ánh trắng nhìn xấp ngân phiếu, tổng cộng mười tờ, liền rút một tờ đưa trở lại trong tay Lăng Tuyết Mạn, "Đây là của nàng, chớ nói với ta nàng bị choáng váng, đến ngân phiếu cũng không biết!"

"Ta không biết! Ta vốn nghĩ muốn biết, nhưng nó bị nam nhân thối nào đó chiếm đoạt rồi!" Lăng Tuyết Mạn tức giận nói, nàng vốn là không biết, huống chi hôm nay nàng đến nhìn cũng chưa nhìn, đã giao cho Xuân Đường bảo quản.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106

Mạc Kỳ Hàn chỉ cho là Lăng Tuyết Mạn thương tâm mà cáu kỉnh, liền cũng để nàng tùy ý, thu ngân phiếu, một lần nữa nằm xuống, liếc liếc mắt, nữ nhân vẫn ai oán đứng trên mặt đất, thật bình tĩnh nói: "Đi lên ngủ!"

"Oa... Oa..."

Lăng Tuyết Mạn lựa chọn không nhìn, ngồi dưới đất, nhìn xấp ngân phiếu trong tay biến thành một tờ mỏng manh, đau buồn, lại nghĩ đến cuộc đời bi thảm của bản thân, nước mắt tựa như chuỗi trân châu bị đứt, lộp độp rơi xuống!

Mạc Kỳ Hàn thờ dài không thôi, ngồi dậy, hai tay chụp tới, liền xách Lăng Tuyết Mạn lên giường, vứt nằm xuống bên cạnh hắn, hai tay nhanh đắp kín chăn gấm, cúi đầu ôn nhu hôn lên đôi mắt rung rung của nàng, nhẹ giọng nói: "Trong thiên lao ủy khuất hai ngày, nói vậy nàng không ngủ thoải mái, bây giờ không phải nên ngủ một giấc cho ngon hay sao?"

Lăng Tuyết Mạn tiếp tục không nhìn, mắt nhắm chặt, mặc kệ hắn, không phản kháng cũng không nói chuyện.

Mạc Kỳ Hàn giật mình cười, "Không muốn nói chuyện thì đừng nói, ngủ một giấc cho ngon."

Ngủ cái đầu người! Cường đạo trời đánh!

Lăng Tuyết Mạn cắn chặt khớp hàm, tay cũng nắm nắm rất chặt, hận hiện tại trong tay không có một con dao để nàng chém chết nam nhân này!

Tiền mất tật mang, không phải đúng là nàng sao? A... A..., nghĩ rằng nàng là phú bà sao, đã thất thân, lại lấy tiền nuôi trai bao?

Mạc Kỳ Hàn cũng không để ý tới, biết nàng chắc chắn đang âm thầm mắng hắn, liền để tùy ý, dù sao thì ai mất bạc mà không đau? Vì thế, nhắm mắt lại ngủ.

Lăng Tuyết Mạn mắng thật lâu, muốn mắng mười tám đời tổ tông của hắn, nhưng không biết người ta họ gì tên chi, đành phải dựa theo họ Dâm, tên Tặc mà trách móc, chờ nàng không còn từ ngữ để trách, mới phát hiện Mạc Kỳ Hàn đã sớm ngủ, nghe hơi chút tiếng ngáy, vô lực cúi đầu.

Bị mắng không đau, bị đánh đau, nàng luôn là người bị ai!

Đột nhiên ngủ không được, từ sau bữa tối liền bắt đầu ngủ, nhưng hiện tại thật ra không có một chút buồn ngủ nào, nên làm cái gì đây?

Lăng Tuyết Mạn nhàm chán chột ngón tay, thân thể bị giam cầm ở trong cái ngực chết tiệt của nam nhân này, không thể động dậy, nàng muốn lên xuống giường trộm ngân phiếu về, nhưng sau khi cân nhắc, lập tức hủy bỏ quyết định này, nam nhân này biết võ công, vậy cảnh giác nhất định là siêu mạnh, đoán chừng nàng chưa ra quân chưa thắng trận đã chết.

Nên làm cái gì?

Lăng Tuyết Mạn trầm tư, đột nhiên nghĩ đến suy đoán lúc nãy của nàng, hai mắt nhất thời tỏa sáng!

Hừ hừ! Nàng muốn nhìn một chút, đột nhiên vòng vo, không ăn thịt chuyển thành ăn cỏ, có phải có cái gì không được không? Hoặc là kẻ thù quá nhiều, bị người ta thiên?

Vừa nghĩ như thế, Lăng Tuyết Mạn mở to mắt trong suốt như thủy tinh, tà ác nhìn nửa người dưới của Mạc Kỳ Hàn!

Một tay lặng lẽ mở chăn gấm, thân mình linh hoạt lui xuống phía dưới, nhưng quá tối, cái gì cũng nhìn không tới! Đáng chết! Lăng Tuyết Mạn cắn cắn môi, chưa từ bỏ ý định dò xét, tay đi qua, mò lên bên eo Mạc Kỳ Hàn, tìm dây lưng quần lót của hắn, lục lọi trong chốc lát, rốt cuộc tìm được chỗ buộc, nhẹ nhàng lôi kéo, mở!

Toét miệng mừng thầm, Lăng Tuyết Mạn chỉ hận hiện tại không có cái đèn pin nhỏ cho nàng nhìn trộm, thuận tiện cũng xem bộ dáng dâm tặc này một cái, chắc lưỡi, chỉ có thể mở mắt lớn hơn một chút, nhẹ nhàng kéo quần Mạc Kỳ Hàn xuống dưới, kéo đến một nửa, lại đột nhiên nghĩ đến, cho dù kéo xuống hết, nàng cũng thấy không rõ lắm!

Vậy làm sao bây giờ? Thừa dịp hắn ngủ như lợn chết, nàng chưa thỏa mãn một chút lòng hiếu kỳ, không phải rất có lỗi với bản thân sao?

Sờ!

Một chữ nhảy vào đầu óc, Lăng Tuyết Mạn nhất thời khản trương, một tay mở quần Mạc Kỳ Hàn, một tay cực kỳ lợi hại vuron vào, ông trời phù hộ, hi vọng nàng có thể đụng đến chính là hạ thân không có cái kia đi!

Cảm giác mềm nhũn truyền đến, mặt Lăng Tuyết Mạn nóng đỏ lên, tim khẩn trương gần như muốn nhảy ra khỏi cổ họng, cả đời nàng còn chưa có làm chuyện xấu xa như thế!

Năm ngón tay dần dần mở mắt, cảm "ngon nguồn" của nam nhân, nhưng, gì đó mềm nhũn trong tay có vẻ như trở nên cứng rắn!

Lăng Tuyết Mạn giật nảy người, đầu óc phản ứng, vội muốn rút tay về, lại nghe được một tiếng nói khàn khàn lười nhác vang lên ở đỉnh đầu nàng, "Nha đầu, nàng đang làm cái gì?"

"Không, không có làm cái gì hết." Tim Lăng Tuyết Mạn đập "thình thịch" kinh hoàng, hận không tìm được một cái lỗ để chui xuống, quả thực mặt đã ném đến nhà bà ngoại!

Mạc Kỳ Hàn bành trướng lợi hại, dưới thân cực nóng còn bị nha đầu kia nắm ở trong tay, loại cảm giác kỳ diệu này làm hắn khó có thể tự kiềm chế, đương nhiên nơi đó bình thường dễ dàng bị khơi mào phản ứng, đã cứng rắn như sắt, trên trán dần dần rịn ra mồ hôi, Lăng Tuyết Mạn thấy hắn đột nhiên tỉnh lại mà sợ, vội giật mình ghé vào trên người hắn, động cũng không dám động.

Hít sâu hai cái, khàn khàn trách mắng: "Tay nàng thò vào quần của ta làm cái gì? Còn không lấy ra?"

"A, ưm..." Lăng Tuyết Mạn đỏ mặt đỏ tai, nhanh chóng rút tay về, thẳng người lên nằm lại chỗ cũ, cũng gắt gao nhắm mắt lại không dám phát ra một tiếng vang.

Mạc Kỳ Hàn khó nhịn sóng tình, cắn răng, thật vất vả khiến mình cái gì cũng không làm mà ngủ, nhưng mà, vật nhỏ này lại lén lút lút, gan lớn khó hiểu, kéo quần của hắn, còn...

"Nàng rốt cuộc muốn làm gì? Sao lại không biết xấu hổ như vậy?" Hơi thở Mạc Kỳ Hàn hỗn loạn, chất vấn.

"Ta... ta không muốn làm gì cả." Lăng Tuyết Mạn thà chết cũng không thừa nhận, cắn răng một cái, "Ta... ta mộng du!"

"Đáng chết! Mộng du phải đi cời quần nam nhân sao? Còn đi sờ nam nhân?" Khuôn mặt tuấn tú của Mạc Kỳ Hàn xanh đỏ đan xen, "Nói thật đi, nếu không ta sẽ gãi ngứa nàng!"

"Ta... ta chỉ là a... a... nếu ta nói thật, người cam đoan không đánh ta, không trách móc ta, được không?" Lăng Tuyết Mạn mím miệng đáng thương, thương lượng.

Mạc Kỳ Hàn xiết chặt nắm tay, "Nói!"

"Người... người hôm nay khác thường như vậy, ta... ta muốn nhìn một chút xem người có phải bị người hoạn thành thái giám không!" Câu nói kế tiếp, Lăng Tuyết Mạn càng nói, thanh âm càng nhỏ, nói xong chữ cuối cùng, che mặt, phát run.

"Nữ nhân đáng chết!" Mạc Kỳ Hàn ứa ra gân đen trên trán, gần như muốn ngắt đi, đáy lòng dâng lên tà khí, kéo cổ áo Lăng Tuyết Mạn, thô bạo mò ra, cũng nói: "Không được lấy tay sờ soạng, bản công tử cho nàng dùng thân thể kiểm nghiệm một chút, bản công tử có phải bị thiên không!"

"A? A... A... cam đoan của người đâu?" Lăng Tuyết Mạn hoảng, vừa giùng giàng vừa nói.

"Ta có cam đoan không chạm vào nàng sao? Lời nói lúc trước là bỏ đi, bởi vì là chính nàng đốt lửa!"

Mạc Kỳ Hàn vừa nói chuyện, vừa nhanh nhẹn thuần thực cời quần áo Lăng Tuyết Mạn ra, còn quần áo trên người mình, càng là cời thuần thực hơn, ném tới góc giường, xoay người một cái áp chế, chiếm lấy cái đôi môi đỏ mọng trên người kia.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 107

Mưa lớn vẫn rơi, đến canh năm mới dần dần dừng.

Thời tiết lạnh lẽo, lúc bình minh, một luồng không khí lạnh theo cửa sổ xuyên vào, Lăng Tuyết Mạn đang ngủ say lạnh run cả người, theo bản năng vươn tay ra ôm "lò sưởi" bên cạnh, nhưng mà, sờ soạng nửa ngày, giật mình một cái, tỉnh, trợn mắt nhìn, nam nhân bên cạnh sớm không thấy nữa!

Phòng đã sáng lên, Lăng Tuyết Mạn giật mình quét mắt một vòng, mới thu hồi ánh mắt ngừng ở vị trí nam nhân kia ngủ, thò tay thăm dò một chút, vẫn là ấm áp, chứng tỏ hắn mới đi không bao lâu, nhất thời có chút ảo não vỗ vỗ cái trán, vì sao mỗi lần hắn đi, nàng đều không có cảm giác?

Nếu có thể tỉnh lại, có thể nhìn hắn có đáng đáp như thế nào a!

Haiz -

Lăng Tuyết Mạn suy sụp, cảm giác mất mát nhàn nhạt hiện lên trong lòng.

Trong đầu hiện ra một màn kịch tình nửa đêm của bọn họ, hắn làm cho nàng gần như không chịu nổi, trong lòng muốn chống cự, thân thể lại kim lòng không đầu nghênh đón hắn, thừa nhận hắn bá đạo đòi lấy một lần lại một lần, để hắn mang đến cho nàng hương thụ.

Nam nhân này a, lại vẫn biết đang lúc không sử dụng bất cứ biện pháp gì, làm sao tránh thai?

Xóc chần gắm lên, toàn thân đều là dấu hôn hắn lưu lại, chứng có phạm tội rõ ràng như vậy, bảo nàng thế nào gặp người? Còn có, dấu vết màu trắng lưu lại trên bụng, Lăng Tuyết Mạn nghe rằng, khăn gấm bị dơ, lãng phí a! Bất quá, nàng thật ra tương đối hài lòng với loại biện pháp tránh thai bên ngoài cơ thể này, chính là nam nhân kia lại mặt trầm xuống, nói-

"Nha đầu, hôm nay ta vốn không uống thuốc tránh thai, là không tính muốn nàng, ai ngờ nàng lại câu dẫn ta, làm ta không thoải mái, đêm mai nàng còn phải bồi thường ta."

Lăng Tuyết Mạn bĩu môi, mặc kệ hắn, tiếp tục ngủ!

Lại ngủ, chờ mờ to mắt, mặt trời cũng đã lên cao!

Lăng Tuyết Mạn đuổi thất lưng, muốn ngồi dậy, lại phát hiện dưới thân có chút đau, đại khái chính là kết cục mệt mỏi quá độ đi!

"Cốc cốc!"

Đột nhiên vang lên tiếng đập cửa, Lăng Tuyết Mạn vội chui vào trong chăn, bao bọc kỹ bản thân như cái kén, mới nói: "Tiến vào!"

Xuân Đường cùng Thu Nguyệt đẩy cửa vào, mặt mày xán lạn, quý xuống, "Vương phi ngài đã tỉnh! Nô tì thỉnh an Vương phi!"

"Ừm, ta muốn tắm rửa, các người giúp ta đi chuẩn bị một chút." Gò má Lăng Tuyết Mạn đỏ gay, có chút xấu hổ, ánh mắt quét đến khăn ném trên đất, không khỏi khản trương, vội tiếp nói: "Các người nhanh đi làm đi!"

Hai nha hoàn giật mình, liền khôi phục tươi cười, "Vâng, Vương phi ngài chờ một chút!"

Chờ cửa đóng lại, Lăng Tuyết Mạn bất chấp khóa thân, vội xuống lượm khăn giấu ở bên trong đầu giường, âm thầm mắng dâm tặc một phen, đây quả thực là muốn nàng chết a!

Lại trở lại trên giường, Lăng Tuyết Mạn mới cảm giác được không đúng, vội vờn chân ra, vừa thấy, chân phải chẳng biết lúc đã có một sợi lác vàng, dưới ánh nắng phát ra ánh vàng rực rỡ, hôn mê mắt của nàng

Đây là dâm tặc đeo cho nàng sao?

Hắn có ý gì? Cường đoạt ngân phiếu của nàng, còn cho nàng một cái xích vàng sao?

Tìm Lăng Tuyết Mạn đập loạn nhịp nhìn chân phải, trong lòng nói không ra là mùi vị gì, nàng vô số lần muốn hận nam nhân này, hẳn lại lần lượt ngẫu nhiên nhu tình trước mặt nàng, làm nàng bỏ đi thù hận, giống như giờ phút này.

Tình nhân, Tình nhân.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108

Mỗi bước ra cửa phòng, hơi lạnh liền chui vào cổ áo, Lăng Tuyết Mạn không khỏi run lên một chút, trên bà vai xuất hiện một bàn tay, quay đầu, Xuân Đường cầm một cái áo tuyết trắng cười với nàng, "Vương phi, mặc cái này vào sẽ không lạnh."

"Ừm." Lăng Tuyết Mạn sờ sờ lên áo lông bóng loáng mềm mại, dán mặt sát lên, không khỏi thờ dài nói: "Thật thoải mái a! Xuân Đường, đây là làm bằng da lông gì?"

"Thưa Vương phi, chủ tử hai năm trước đi săn cùng Hoàng Thượng, từng săn được một con tuyết hồ, sau đó lấy da lông của nó, đưa cho Đỗ sư phụ, thợ may khéo tay bậc nhất trong cung, làm thành áo, ha ha, lúc ấy chủ tử đã nói là để dành cho Vương phi tương lai mặc đó, hiện tại vừa vận trời giá rét, nô tì liền phụng mệnh mang tới cho Vương phi!" Xuân Đường mỉm cười, vừa nói vừa giúp Lăng Tuyết Mạn mặc, sau đó cẩn thận buộc lại mỗi một sợi dây.

Lăng Tuyết Mạn quay một vòng tại chỗ, khuôn mặt tươi cười sáng rực, "Xuân Đường, ta mặc đẹp không?"

"Ha ha, Vương phi vốn chính là mỹ nhân khuynh thành, hiện tại còn đẹp hơn!" Thu Nguyệt bụng khay đi ra, đứng ở phía sau cười dịu dàng.

"Hi hi, Thu Nguyệt luôn khen người ta!" Lăng Tuyết Mạn chớp mí, nháy mắt mấy cái thuận miệng nói: "Haiz, chủ tử nhà người cũng không còn, Xuân Đường người còn phụng mệnh của ai?"

"Nô tì phụng... ha ha, nô tì phụng mệnh quân gia!" Xuân Đường ngắt ra, phản ứng cực nhanh, giải thích.

"Đừng nói là, quân gia kia thoát nhìn giống như cái đầu gỗ, tâm tư vẫn còn mềm yếu a!" Lăng Tuyết Mạn nói, đột nhiên giảm thấp tiếng nói: "Quân gia chúng ta có bà quân gia hay không?"

"Bà quân gia?" Hai nha hoàn mê mang.

"Hi hi, chính là quân gia có phu nhân hay không? Ta thấy hẳn cứ mang gương mặt lạnh lùng suốt ngày, một cái biểu tình cũng không có, trong lòng có chút thắc mắc đó!"

Lăng Tuyết Mạn vừa học bộ dáng nghiêm túc của quân gia, vừa hoạt bát nói, hoàn toàn không biết phía sau chẳng biết lúc nào có thêm một người đến, vừa nói xong, liền gặp hai nha hoàn lại lác đầu lại gật đầu, không khỏi duỗi cổ ra, khoe mắt rút rút, "Các người làm sao vậy?"

"Vương phi, quân gia-" Xuân Đường nâng tay lên, lại buông, biểu tình dờ khóc dờ cười.

"A! Ta đã biết, quân gia không lấy được phu nhân phải không? Khó trách gương mặt hẳn cả ngày băng bó, giống như người ta thiếu nợ hẳn, thì ra là âm dương mất cân đối, trong lòng hẳn không thăng bằng, tuổi lại lớn như vậy, còn lẻ bóng, haiz, thật đáng thương! Bất quá, cũng chỉ có thể trách chính hẳn, mỗi ngày cười nhiều một chút không được sao? Thế xác và tinh thần khỏe mạnh lại vui lòng người khác, hi hi, quan trọng nhất là, sẽ cười với nữ tử, nếu không ta thấy hẳn đời này xong rồi, chắc là độc thân sống quãng đời còn lại!"

"Vương phi, quân gia ờ-" Thu Nguyệt cũng ngắc nghiêm mặt, rút cục giơ tay lên, chia chia phía trước, rất là rói rảm nhìn Lăng Tuyết Mạn.

Lăng Tuyết Mạn nghi hoặc, "Đúng? Hai người cũng đồng ý cái nhìn của ta phải không? Haiz! Chỉ sợ lão đầu kia không nghe khuyên bảo a!"

Thờ dài một tiếng, Lăng Tuyết Mạn vờn vờn cánh tay, "Ta đi tìm Ly Hiền, thật nhàm chán!"

Nói xong, thân mình vừa chuyển, đột ngột chống lại một gương mặt siết chặt cứng ngắc đến hóa đá, Lăng Tuyết Mạn thét chói tai đến phá vỡ màng nhĩ, "A – "

"Vương phi!"

Xuân Đường Thu Nguyệt vội vàng đỡ Lăng Tuyết Mạn, để cho nàng khỏi vì quá kích động mà té.

Lăng Tuyết Mạn vỗ ngực một cái, tức giận: "Mẹ của ta a, quân gia tiên sinh, sao ngươi ngay đơ ở nơi này a? Không phát ra đến một cái tiếng động!"

"Vương phi, nô tài có phu nhân, con lớn năm nay bảy tuổi! Mặt khác, nô tài năm nay ba mươi mốt, không tính là lão đầu đi?" Khuôn mặt nghiêm túc của quân gia không ngừng co quắp, từ bên trong khớp hàm nặn ra một câu.

"Khụ khụ! Hi hi, ta vừa thức dậy, đầu óc không tỉnh táo lắm, chắc là đang nói mơ hồ, quân gia chúng ta là nam nhân anh tuấn kiên cường chín chắn như vậy, làm sao có thể cả ngày ngây ngô cười giống con nít được? Thâm trầm! Đúng không? Nam nhân nhất định phải thâm trầm, phải không?"

Lăng Tuyết Mạn chê cười, vừa nói vừa chậm rãi vòng qua quân gia, chờ nói xong câu cuối, chạy đi!

Xuân Đường Thu Nguyệt tròn mắt hốc mồm, một hồi lâu, Thu Nguyệt mới hăm mộ nói: "Vương phi thật đáng yêu, chẳng trách chủ tử thật thích!"

Xuân Đường cũng nhìn Lăng Tuyết Mạn nâng váy chạy, phát ra tán thưởng, "Đúng vậy, Vương phi rất đặc biệt, tinh linh cổ quái, một chút cũng không giống Liễu tiểu thư."

"Khụ khụ!"

Quân gia ho khan một tiếng, thức tỉnh hai nha hoàn, khuôn mặt nghiêm túc càng thêm không có mỉm cười, "Chú ý nặng nhẹ!"

"Vâng, nô tì biết sai!" Hai người phản ứng kịp, vội vàng gật đầu nói.

Nhưng mà mới nói xong, lại nghe được ngoài viện đột nhiên vang lên một tiếng thét chói tai, "A – "

Ba người cả kinh, bước nhanh chạy về phía ngoại viện, mới tới, liền gặp Lăng Tuyết Mạn chống nạnh hai tay, đầu nổi gân xanh quát: "Xích đu của ta đâu? Tồi hôm qua trước khi ta ngủ vẫn còn, sao hiện tại không có?"

Xuân Đường Thu Nguyệt liếc mắt nhìn nhau, yên lặng cúi đầu.

Quân gia hơi tái mặt, chậm rãi đến gần, vén áo quỹ xuống, "Thưa Vương phi, xích đu nô tài đã sai người dỡ xuống!"

"Dựa vào cái gì? Ta còn muốn chơi, ngươi hủy đi ta chơi cái gì?" Lăng Tuyết Mạn phẫn nộ, mặt xanh mét quát.

Quân gia khiêm nhường cúi đầu, "Vương phi, hôm qua ngài té xuống từ trên xích đu, nô tài tội không thể tha, hôm qua may không té bị thương, nếu lại xảy ra chuyện gì, nô tài muôn lần đầu đón day đứt! Chuyện nguy hiểm như vậy, nô tài cầu Vương phi không làm!"

"Đáng chết, làm gì có nhiều chuyện ngoài ý muốn như vậy? Ta cũng không phải vị thần xui xẻo! Ta mặc kệ, ngươi phải người gắn lại cho ta, ta cẩn thận một chút là được." Lăng Tuyết Mạn rất chán nản, kiên định nói.

"Vương phi, tha thứ cho nô tài không cách nào làm được, Vương phi tôn quý, không thể có bất luận sơ xuất gì, xin Vương phi không nên làm khó nô tài. Nô tài van cầu Vương phi!"

Nghe quân gia đầu đập đầu trên đất phát ra âm thanh chói tai, Lăng Tuyết Mạn run rẩy, không đành lòng, vội đưa tay đỡ, nói: "Ngươi không cần đập đầu, mau đứng lên, ta không chơi được không?"

"Nô tài tạ Vương phi khai ân!" Trên mặt kiên cường của quân gia hiện lên một tia xúc động, yên lặng đứng lên.

Lăng Tuyết Mạn than thở, không có một chút tinh thần, nói: "Ta đi dạo trên đường, được không?"

"Vương phi, ngài vừa mới đại nạn không chết, nhưng sự tình chưa điều tra rõ, chỉ sợ lúc này đi dạo trong kinh thành sẽ có nguy hiểm, nô tài đề nghị Vương phi ở trong phủ một thời gian, chờ bắt được hung thủ, Vương phi lại đi."

"Vậy ta bây giờ làm cái gì? Hiện nhi đâu? Nó đang làm cái gì?"

"Tiểu Vương gia giờ này ở Liễu Hương Cư đọc sách."

"Vậy ta không đi quá nhiều hần "

Đang khi nói chuyện, một gia đình nhanh đi tới, trong tay đang cầm một tấm thiệp đỏ, quỹ xuống nói: "Nô tài thỉnh an Vương phi! Bái kiến quân gia! Đây là phủ Liễu Thái Phó vừa đưa tới, mời Vương phi xem qua!"

Vote dc 30 mình sẽ đăng chương mới luôn

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 109

"Liễu Thái Phó?"

Lăng Tuyết Mạn mờ mịt, "Ta biết ông ấy sao?"

Quân gia nhìn tấm thiệp vài giây, sau đó tiếp nhận, nó với gia đình: "Lui ra đi!"

"Vâng, nô tài cáo lui!"

Gia đình lui xuống, quân gia lại nhìn tấm thiệp trong chốc lát, thẳng đến Lăng Tuyết Mạn chờ đợi không nhận được, mới thản nhiên nói: "Thưa Vương phi, Liễu Thái Phó chính là đương triều nhất phẩm văn uyển các đại học sĩ, từng là thầy dạy học của Hoàng Thượng và bảy vị Vương gia, rất là được Hoàng Thượng cùng các Vương gia tôn trọng. Thái Phó ngài chắc là chưa thấy qua, tấm thiệp này -"

Quân gia ngừng lại, mở ra, nhìn đến tên dự kiến bên trong, chân mày nhíu nhíu, hai tay đưa lên, không có bất luận biểu tình gì, nói: "Tấm thiệp này là Liễu tiểu thư đưa tới!"

"Liễu tiểu thư?" Lăng Tuyết Mạn lại mê mang, hồ nghi tiếp nhận, ánh mắt chuyển qua mấy hàng chữ nhỏ trên thiệp, nhất thời vui mừng kêu lên, "Thì ra là Ngô Đồng cô nương! Ha ha, xưng là Liễu tiểu thư phủ Thái Phó, làm ta không biết! Quân gia, người mau phái người chuẩn bị một chút, Ngô Đồng cô nương nói là buổi chiều đến đó!"

"Vương phi, ngài nhất định phải mời Liễu tiểu thư đến Vương phủ sao?" Quân gia hỏi hết sức bình tĩnh, sắc mặt lại trầm trọng dị thường.

Lăng Tuyết Mạn vẫn đang vui mừng, nghe vậy có chút mất hứng, "Quân gia, ta không có bạn bè gì, hiện tại thật vất vả kết giao được một người, nàng còn từng giúp ta, ta đương nhiên muốn mời nàng đến đây!"

"Nhưng Vương phi, chủ tử vừa mất không lâu, nếu có người ngoài đến, chỉ sợ chủ tử sẽ mất hứng, chủ tử luôn luôn không thích nhiều người." Quân gia dùng hết khả năng nghĩ lý do.

"Ây da, các người thật phiền, Vương gia nhà người cũng không còn, người còn quản hấn cao hứng hay không sao?" Lăng Tuyết Mạn nhíu đôi mày thanh tú, tức giận bật thốt lên: "Cái gì cũng làm theo chủ tử nhà người, hấn hiện tại không chừng đã đầu thai chuyển thế! Người còn muốn nghe lời hấn nói sao?"

"Vương phi, chủ tử là trời, chủ tử thích làm gì, nô tài tất nhiên là muốn mọi chuyện chu đáo, há có thể làm trái với ý nguyện chủ tử?" Sắc mặt quân gia có chút khó coi, nhìn thẳng Lăng Tuyết Mạn, giọng dđieuj chân thành.

"Ta mặc kệ, người không cho ta ra phủ, lại hủy xích đu của ta, hiện tại đến bạn bè của ta người cũng không cho đến, người rốt cuộc có ý tứ gì? Ta còn là không phải Vương phi nhà người? Ta không phải là chủ tử của người sao?" Lăng Tuyết Mạn đen mặt, nhượng mấy chất vấn.

Quân gia mím môi, đột nhiên quỳ xuống, "Vương phi, ngài đương nhiên là chủ tử, nhưng nô tài khẩn cầu ngài từ chối không cho Liễu tiểu thư đến Vương phủ được không?"

"Không được! Người không cho ta giải thích hợp lý, ta không chịu!" Lăng Tuyết Mạn tức giận, kích động, nàng đã sớm quên dâm tặc cảnh cáo, mà căn bản nàng cũng chưa từng để lời cảnh cáo của dâm tặc ở trong lòng, quay người lại đi ra ngoài, cũng không quay đầu lại nói: "Ta tự mình đi đón Ngô Đồng!"

"Vương phi!"

Quân gia sầm mặt hô một tiếng, trong lòng không ngừng kêu khổ, dùng bạo lực ngăn chặn không phải biện pháp, ngộ nhờ làm bị thương Vương phi, hấn không cách nào giải thích với chủ tử, nhưng chủ tử nhà hấn lại hạ lệnh, không được cho Liễu Ngô Đồng tới, đại khái là tâm hồn còn thương tổn đi, bây giờ nên làm gì?

Vừa quay đầu lại, thoáng nhìn Xuân Đường Thu Nguyệt đại ra, quân gia rống một tiếng, "Còn không mau đi theo Vương phi?"

"Vâng!"

Hai nha hoàn vội đi theo, mà quân gia cắn răng một cái, nhanh chóng đi Hương Đàn Cư.

Một khắc sau, quân gia đứng ở trước mặt Mạc Kỳ Hàn, "Xin chủ tử cho chỉ thị!"

Mạc Kỳ Hàn tối tăm khuôn mặt, nhìn quân gia, trầm thấp nói: "Vương phi sao lại ngang ngược như thế? Được rồi, không cho nàng xuất phủ, an bài ba ngày sau cho Vương phi lại về Lăng gia một chuyến, tiểu Vương gia không nên đi, người đi theo, chú ý chặt chẽ Lăng Bắc Nguyên."

"Vâng, chủ tử! Về Liễu tiểu thư -" Quân gia chần chờ, muốn hỏi vấn đề phòng tay này.

Mạc Kỳ Hàn âm thầm cắn môi một chút, mắt nhắm thật chặt nói: "Nếu không còn cách nào khác ngăn Vương phi, liền chiều ý nàng đi."

"Vâng, chủ tử!"

"Có mặc áo khoác vào cho Vương phi chưa?"

"Thưa chủ tử, Xuân Đường đã hầu hạ mặc vào."

"Ừ, ngày hôm nay trời lạnh, nha đầu kia sợ lạnh, đừng để bị cảm."

Quân gia kinh ngạc nhìn Mạc Kỳ Hàn, thầm nghĩ, chủ tử cuối cùng đã không còn đặt tâm trí nơi Liễu tiểu thư, mà chuyển qua trên người Vương phi!

"Tư Khuynh, người ngăn cái gì?"

Giọng không hài lòng nhàn nhạt vang lên, quân gia vội cúi đầu, "Chủ tử thứ tội! Nô tài muốn nói Liễu tiểu thư buổi chiều đến, nếu là nhìn đến áo khoác Vương phi mặc, chỉ sợ sẽ..."

Người đối diện không có lên tiếng, mặt trầm xuống nhìn không ra cảm xúc gì, đầu quân gia lại thấp một phần, chỉ yên lặng nhìn vạt áo Mạc Kỳ Hàn.

Thật lâu sau, mới nghe được một tiếng thì thầm không thể nghe thấy, "Nhìn đến thì đến đi, không cần để ý nàng."

"Vâng, nô tài hiểu rõ."

"Lui ra đi."

"Nô tài cáo lui!"

"Mộng Thanh!"

Mạc Kỳ Hàn nhẹ thờ hai chữ, liếc mắt nhìn về phía bóng trắng ở cạnh cửa đang chuẩn bị chuẩn êm đi ra ngoài, nhướn mày, không nhanh không chậm nói: "Đệ muốn đi đâu?"

Lâm Mộng Thanh bị bắt tại trận, chu mỏ, trở lại, một mặt nịnh nọt cười, "Sur huynh, đệ đâu có muốn đi đâu? Chính là vào trong viện đi dạo một chút, đi một chút mà thôi."

"Phải không? Không phải muốn dịch dung thành bộ dáng thị vệ nào đó, nhìn Vương phi của ta cùng Ngô Đồng gặp nhau đi?" Mạc Kỳ Hàn nhíu mày, hừ lạnh.

"Ồ, sur huynh, làm sao huynh biết? Đây là chuyện đệ mới vừa nghĩ đến, huynh là con giun trong bụng đệ sao?" Lâm Mộng Thanh buồn bực, lộn trở lại, miễn cưỡng nằm sấp ở trên bàn.

Mạc Kỳ Hàn liếc liếc mắt, ngồi xuống, cầm chén trà lên, tao nhã phẩm trà, hương trà bay vào yết hầu, uống một chút, mới chậm rãi nói: "Nếu bản về thấy rõ lòng người, sự đệ không bằng sư huynh!"

"Ừ ừ, sư huynh tâm tư kín đáo, đệ tất nhiên là kém hơn. Nhưng, đệ chỉ xem sư tẩu chút xíu thôi sẽ trở lại, được không?" Lâm Mộ Thanh tội nghiệp ngẩng đầu lên, thương lượng.

"Không được, sớm hay muộn sẽ cho đệ nhìn thấy, gấp cái gì? Ba ngày sau, ta sẽ cho Tuyết Mạn đi Lăng gia, đệ chú ý bảo vệ nàng, đến lúc đó không phải đệ có thể thấy nàng sao?" Mạc Kỳ Hàn để chén trà xuống, nhìn Lâm Mộ Thanh, nghiêm mặt nói: "Tuyết Mạn bây giờ rất quan trọng với ta, đệ phải đem hết toàn lực bảo vệ nàng an toàn trở về, làm được không?"

Lâm Mộ Thanh tắc lưỡi, lau mồ hôi trên trán, rên: "Sư huynh, đệ cũng không lấy bạc của huynh, sao huynh lại bắt đệ làm loại chuyện lên núi đao xuống biển lửa này! Người ta còn muốn cưới vợ sinh con, lần này ngộ nhờ phải hiến thân..."

"Nói nhảm nhiều như vậy?" Mạc Kỳ Hàn liếc mắt, trực tiếp ngắt màn biểu diễn của Lâm Mộ Thanh, nói tiếp: "Nếu đệ chết, sư huynh sẽ giúp đệ cưới một cái xác phụ nữ, đệ yên tâm đi."

"A! Sư phụ, sư huynh khi dễ con!"

Lâm Mộ Thanh tru lên như sói, chạy đi ra bên ngoài.

Nhưng, đang chăm chú xem con kiến đánh nhau, Thiên Cơ lão nhân giật dử hét: "Gào cái gì? Chết thì chết, nhân sinh tự cổ thù vô tử, con không đọc qua thơ a?"

Tuy chưa đc 30□nhưng tớ sẽ đăng truyện lần này và tớ cảm thấy rất buồn

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 110

Đội đến sau bữa trưa, rốt cục nghe gia đình báo lại, nói là xe ngựa Liễu phủ đã đến cửa lớn!

Lăng Tuyết Mạn nhắc váy chạy vội ra ngoài, gấp đến độ Xuân Đường Thu Nguyệt chạy đuổi theo ở phía sau, "Vương phi, ngài chậm một chút! Trên đầu trăm cái còn chưa có đẹp đâu!"

Lăng Tuyết Mạn dừng bước, le lưỡi xin lỗi, chia chia tóc, "Mau, làm nhanh cho ta!"

"Vương phi, ngài đợi chút, nô tì muốn trang điểm cho ngài mỹ mạo vô song mới được!" Xuân Đường vừa vội vàng, vừa cười nói.

Một câu này làm Lăng Tuyết Mạn ngờ ra, "Xuân Đường, ta không phải đi thi hoa khôi, cũng không phải đi xem mắt, người trang điểm cho ta làm cái gì?"

"Vương phi, chúng nô tì muốn trang điểm cho ngài xinh đẹp hơn Liễu tiểu thư!" Thu Nguyệt nháy nháy mắt, miệng nói xong, lại chọn một bộ khuyên tai trân châu đeo cho Lăng Tuyết Mạn.

"Chắc chắn, hai nha đầu hư các ngươi, Liễu tiểu thư người ta còn chưa gả đâu, đương nhiên phải trang điểm xinh đẹp một chút, để tìm một mối lương duyên a! Ta trang điểm xinh đẹp nữa có ích lợi gì? Haiz! Vương gia nhà ngươi lại nhìn không tới."

Lăng Tuyết Mạn nói xong đột nhiên muộn, cổ ngữ có nói, nữ nhân vì người mình thích mà trang điểm. Nàng làm đẹp như vậy cho ai xem đây?

"Vương phi, ngài đừng thương tâm, chủ tử có thể xem tới, chủ tử ở trên trời nhất định có thể nhìn đến." Xuân Đường quỳnh lên, muốn an ủi Lăng Tuyết Mạn, lại thiếu chút nữa nói toạc ra.

Thấy thế, Thu Nguyệt vội xen vào nói: "Đúng vậy Vương phi, chủ tử nhất định là thích xem bộ dáng ngài vui vẻ, Vương phi phải sống vui vẻ mới tốt!"

Nghe vậy, Lăng Tuyết Mạn hít sâu một hơi, giương lên một khuôn mặt tươi cười, đem hết thầy phiền não ném ra sau đầu, khoan khoái nói: "Tốt lắm tốt lắm, đừng lo lắng cho ta, ta phải đi đón Ngô Đồng, người ta lần đầu tiên tới, để người ta chờ lâu sẽ ngại lắm!"

Nói xong, quần lụa mỏng xanh da trời giờ lên (này thì poy tay, không edit nổi), lụa mỏng chấm đất, lộ ra dây kết ở phía sau, thân mình bé bỏng trong giây lát liền chạy ra Cúc Thủy Viên.

Xuân Đường Thu Nguyệt nhìn nhau cười, bước đi theo ra ngoài.

Liễu Ngô Đồng hôm nay mặc quần áo lụa trắng, không nhiễm một hạt bụi nhỏ, trắng trong thuần khiết, tóc dài thả xuống, giữa tóc cài một đóa hoa sen trắng nhỏ, lẳng lặng đứng ở bên cửa chính Tứ Vương phủ, gió thu quét vào mặt, quần lụa mỏng bay lên, áo trắng như tuyết, xuất trần như tiên, ngạo thế mà đứng, như tiên từ hạ phàm, nói không hết mỹ lệ thanh nhã, cao quý tuyệt tục.

Mắt trong như chứa nước, nhìn con đường lát đá, hồi lâu, mắt cũng không từng chuyển động, đồng tử màu đen dần dần chứa đầy nước mắt, thẳng đến một giọt lệ hạ xuống, rơi ở trên mu bàn tay, mới gạt mình hồi thần lại, vội cúi đầu dùng khăn lau lau khóe mắt.

"Ngô Đồng!"

Rất xa truyền đến một tiếng la thanh thúy dễ nghe, Liễu Ngô Đồng gạt mình nhìn, liền gặp Lăng Tuyết Mạn giống một con bướm bướm nhẹ nhàng dọc theo con đường đá cuội bay múa mà đến!

Khoe miệng hơi cong lên, một chút tươi cười chưa xót tràn ra ở trên môi, Liễu Ngô Đồng nhẹ bước sen đi về phía trước, đón nhận nhiệt tình của Lăng Tuyết Mạn, hơi hơi quỳ xuống, "Ngô Đồng thỉnh an Tứ Vương phi!"

"Ây da, Ngô Đồng nàng không nên khách khí với ta, ta không thích nghi thức này nọ, hi hi, nàng có thể tới tìm ta, ta đã rất cao hứng, bằng không ta sắp buồn chết rồi!"

Lăng Tuyết Mạn nắm tay Liễu Ngô Đồng, trong nháy mắt hoạt bát, trong chốc lát giận dữ, trong chốc lát toét miệng cười, chú ý tới Liễu Ngô Đồng ăn diện, lại là một tiếng thét kinh hãi, "Oa, Tiểu Long Nữ! Ngô Đồng, nàng hôm nay quả thực chính là tiên nữ hạ phàm, rất thuần khiết đó!"

Liễu Ngô Đồng ngạc nhiên mở to mắt, "Tiểu Long Nữ là ai?"

"Ách, hi hi, chính là một nữ tử xinh đẹp không gì sánh nổi, nàng cũng mặc quần áo trắng, thuần khiết làm người ta tự thấy xấu hổ!" Lăng Tuyết Mạn ghen hờn giải thích, bộ dáng ngốc ngếch, liên tục nhìn Liễu Ngô Đồng.

Liễu Ngô Đồng ngăn ra, sau đó mím môi thân nhiên cười, "Tứ Vương phi khen thật rồi, Ngô Đồng nào có đẹp như thế? Nhưng thật ra Tứ Vương phi ngây thơ khả ái, hoạt bát mỹ lệ, làm người ta không đòi mất được!"

"Hi hi, da mặt ta dày, ai nói ta xinh đẹp ta sẽ tin!" Lăng Tuyết Mạn cười, dắt tay Liễu Ngô Đồng, "Đi, Ngô Đồng, chúng ta đi Cúc Thủy Viên ngồi một chút, sau đó ta dẫn nàng đi hồ Nguyệt Lương gấp hạc giấy."

Xuân Đường cùng Thu chạy chậm lại, thở nhẹ, quý xuồng nói: "Nô tì bái kiến Liễu tiểu thư!"

"Miễn lễ!"

"Tạ Liễu tiểu thư!"

Cúi chào xong, Xuân Đường mỉm cười đem áo khoác lên trên vai Lăng Tuyết Mạn, hơi nhủu mi nói: "Vương phi, ngài chạy quá nhanh, nô tì đi trở về cầm áo đi ra, ngài đã không thấy ấm hơi! Trời giá rét, không thể dễ cảm lạnh!"

"Ha ha, ta quên mặc thôi!"

Lăng Tuyết Mạn cười xin lỗi, để Xuân Đường giúp mặc, vừa quay đầu lại, đã thấy Liễu Ngô Đồng dùng đôi mắt trong veo đại ra nhìn nàng, có một chút bi thương!

"Ngô Đồng?" Lăng Tuyết Mạn nghi hoặc, nhẹ giọng kêu.

"A? Tứ Vương phi, áo này của nàng thật đẹp!" Liễu Ngô Đồng cười cười cứng ngắc, ánh mắt hiện lên một chút mất tự nhiên.

Xuân Đường Thu Nguyệt mang mỉm cười trên mặt, mặc dù không nói một lời, trong lòng lại tức giận, nhớ ngày đó chủ tử nhà nàng vì Liễu Ngô Đồng này mà cấu kinh mấy ngày, thương tâm, ngày ngày uống rượu, các nàng hầu hạ bên cạnh, cũng chán muốn chết, hừ hừ, chờ chủ tử ngày sau sống lại làm thái tử, cho Liễu Ngô Đồng hối hận đi!

"Ngô Đồng, chúng ta đi thôi."

Lăng Tuyết Mạn không nghĩ ngợi gì cười vui vẻ, vô cùng thân thiết nắm tay Liễu Ngô Đồng đi về phía trước, phát hiện hai nha hoàn không theo kịp, quay đầu vẫy tay, "Xuân Đường Thu Nguyệt, đi nhanh? Ngăn người cái gì?"

"A? Vâng, Vương phi, nô tì đến đây!"

Xuân Đường Thu Nguyệt chắc lưỡi một chút, vội đi theo.

Liễu Ngô Đồng bước theo vào Cúc Thủy Viên, trong mắt ngăn không được bi thương, nơi này từng ngọn cây cọng cỏ, đều là quen thuộc như thế, cây quế trước viện, bên kia viện là một khóm hoa son trà lớn, trước đây chẳng bao lâu, nàng mặc váy hồng, trong biển hoa nhẹ nhàng nhảy múa, hân cầm một cây sáo ngọc, nhu tình như nước, vì nàng mà thôi.

Cũng từng nhớ được, trắc phi của hân ghen, gây sự với nàng, hân giận dữ, nhốt trắc phi, hứa hẹn với nàng, Ngô Đồng, chờ nàng lớn lên, ta muốn cưới nàng làm Vương phi của ta, mười dặm hồng trang, Loan Phụng đón chào, nàng có bằng lòng hay không?

Nàng cười ngượng ngùng, hân ôm lấy nàng rong chơi ở biển hoa, ngày đó, tiếng cười khoan khoái rải đầy toàn bộ Cúc Thủy Viên.

Một năm kia, nàng mười bốn tuổi, hân hai mươi tuổi.

Cập kê mười lăm tuổi, nàng chờ hân đến cưới nàng, lại chờ đến tin tức thái tử chết bệnh, hân ốm đau ở phủ.

Nàng tiếp tục chờ, chờ hân khỏi hân, là ba năm, rốt cục hân nói, hân muốn lấy Vương phi, nhưng hân cũng sắp chết, nàng có nguyện ý gả cho hân không?

Nàng khóc, ngày đó, nàng thương tâm tuyệt vọng gào thét với hân, nàng đợi ba năm, để chờ nhận vận mệnh quả phụ sao?

Ngày đó, nàng bỏ lại hân, rời Cúc Thủy Viên, rốt cuộc chưa từng trở lại.

Rất nhanh, thánh chỉ ban ra, chiếu cáo thiên hạ, hân muốn lấy con gái của Lăng gia làm Vương phi, hân cũng không từng phái người tìm nàng một lần.

Rất nhanh, liền nghe được tin tức hân đại hôn, rất nhanh, lại nghe đến tin tức hân không kịp bái đường đã chết vì bệnh.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 111

"Ngô Đồng, nàng làm sao vậy? Có tâm sự sao?" Lăng Tuyết Mạn nhấp một ngụm trà, nhìn về phía Liễu Ngô Đồng đang có chút xuất thần, ân cần hỏi han.

Liễu Ngô Đồng phục hồi tinh thần lại, lắc đầu, tươi cười nói: "Không có, chỉ là suy nghĩ cảnh trí Tứ Vương phủ còn xinh đẹp hơn phủ Thái Phó chúng ta!"

"Ha ha, như vậy ngày khác ta đi đến Thái Phó phủ, tìm nàng được không?" Lăng Tuyết Mạn sung sướng khẽ cười.

"Có thể a, từ sau ngày ấy Tứ Vương phi phê phán đại ca của ta nuôi heo, đại ca không nuôi nữa, phụ thân cùng mẫu thân ta cao hứng cực kỳ!" Liễu Ngô Đồng mỉm môi cười yếu ớt.

Lăng Tuyết Mạn nghe vậy, cười ha ha, "Đại ca nàg, ha ha, thật sự nghe ta khuyên à? Nhất định là bị ta kích thích, muốn cưới vợ rồi!"

Khóe miệng Liễu Ngô Đồng mang ý cười, uyển chuyển cùng trang trọng, so với Lăng Tuyết Mạn không hề có hình tượng tạo thành đối lập rõ nét, nhưng ở trong mắt Xuân Đường Thu Nguyệt, là ngày thơ hồn nhiên như vậy, làm cho lòng người vui vẻ theo.

Đi lên cầu Cùng Nguyệt, Lăng Tuyết Mạn mang một khuôn mặt tươi cười sáng rực như mùa xuân, vẫy tay một cái, "Ngô Đồng, đi lên, từ chỗ cao nhất này nhìn hồ Nguyệt Lượng, đặc biệt đẹp mắt!"

"Phải không?"

Liễu Ngô Đồng vừa đáp lại, vừa nhẹ nhàng bước chân đi lên cầu Cùng Nguyệt, nhìn xuống, chỉ thấy trên hồ Nguyệt Lượng, ánh nắng chiếu nghiêng đến mặt hồ, làm bật ra các tia sáng vàng chói, từng tầng sóng nước lẫn lộn như sóng biển, bóng cây ảnh ngược ở trong hồ, đẹp không sao tả xiết.

Rất xa, một thân ảnh cao to ở sau núi già, nhìn phong cảnh trên cầu Cùng Nguyệt, nhìn hai nữ tử kinh diễm kia.

Quần áo đen như mực, hai tay chấp ở sau người, mặt không chút biểu tình, cương nghị anh tuấn, chính là đôi trông mắt quá mức thâm thúy, làm cho người ta nhìn không ra bất luận cảm xúc gì.

Trên cầu, Lăng Tuyết Mạn như một con chim vui vẻ, líu ríu nói không ngừng, Liễu Ngô Đồng cười yếu ớt hiện lên kím đồng tiền, đôi khi trả lời một câu, đợi cho đến khi Xuân Đường cùng Thu Nguyệt cầm một xấp giấy trắng lại, Lăng Tuyết Mạn lại kích động kéo Liễu Ngô Đồng chạy tới bên hồ Nguyệt Lượng dưới cầu.

"Vương phi, ngài chạy chậm một chút, cẩn thận coi chừng ngã xuống!" Thu Nguyệt lo lắng hô, xách váy đuổi theo.

"Thu Nguyệt, người rất phiền a! Giống như một bà lão vậy!"

Lăng Tuyết Mạn cười hi hi ha ha, chọn một tảng đá sạch sẽ bên hồ ngồi xuống, nhìn giấy Tuyên Thành trong tay, cau mày nói: "Xuân Đường, có thuốc màu không? Ta muốn nhuộm giấy trắng thành đủ màu."

"Vương phi, ngài đợi một chút. Nô tỳ đi lấy."

Xuân Đường cất bước đi thư phòng, Liễu Ngô Đồng tò mò hỏi: "Tứ Vương phi, không phải về sao, tại sao muốn nhuộm màu a?"

"Hi hi, gấp hạc giấy a! Chúng ta có thể gấp thật nhiều, sau đó dùng dây xâu lại treo ở trên cây, tiến hành cầu nguyện!" Lăng Tuyết Mạn vừa gấp, vừa giải thích.

"Hạc giấy là vật gì?" Liễu Ngô Đồng khó hiểu, liếc mắt nhìn Lăng Tuyết Mạn đùa nghịch giấy trắng trong tay.

"Nàng chờ một chút."

Lăng Tuyết Mạn mang ý cười, rất nhanh gấp được một cái, đưa lên cho Liễu Ngô Đồng xem, "Nàng xem, đây là hạc giấy! Nhưng chỉ màu trắng rất đơn điệu, cho nên mới muốn nhuộm màu."

"Ha ha, thật khá, ngàn con hạc giấy, Tứ Vương phi, dùng nó cầu nguyện, nguyện vọng có thể thực hiện sao?" Con người Liễu Ngô Đồng sáng trong, chăm chú hỏi.

Lăng Tuyết Mạn gật đầu, "Có thể a, chỉ cần chân thành cầu khẩn, nguyện vọng có thể thực hiện."

"Vậy, Tứ Vương phi nàg dạy ta gấp được không?" Liễu Ngô Đồng giương lên khuôn mặt tươi cười, chờ đợi.

"Đương nhiên có thể, bắt quá, nàng không nên gọi ta Tứ Vương phi, như vậy quá khách sáo, nàng kêu ta là Tuyết Mạn thì được rồi."

"Nhưng, gọi thẳng tục danh của nàng thật là bất kính" Ngô Đồng trả lời.

"Ấy da, không sao, ta bắt quá là chỉ là Vương phi trên danh nghĩa mà thôi, ta cũng chưa cùng Vương gia phụ quân ta nói câu nào đâu, haiz, chỉ nhìn thoáng qua di dung của ngài, choáng váng a!" Lăng Tuyết Mạn lắc đầu, làm vẻ mặt muốn ngắt, sau đó cười ha ha, "Ngô Đồng, không nói tới hân, không cần ảnh hưởng tâm tình của chúng ta, đến, ta dạy cho nàng gấp."

Liễu Ngô Đồng khẽ cắn môi, cảm lấy một tờ giấy, nhìn không được nhẹ giọng hỏi: "Thời điểm Tứ Vương gia mất, có phải rất thống khổ không?"

"Hả?" Lăng Tuyết Mạn dừng tay một chút, hơi giật mình lắc đầu, "Ta không biết, lúc ngài sắp chết, kiểu hoa của ta còn ở trên đường!"

"À." Liễu Ngô Đồng thất thần gật đầu, sau đó nhìn Lăng Tuyết Mạn, nhẹ giọng nói: "Tuyết Mạn, ta có thể cầu nàng một việc không?"

"Cầu ta? Chuyện gì?" Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc ngược mắt.

Liễu Ngô Đồng mỉm môi, chậm rãi nói: "Phụ thân ta của từng là thầy dạy học của Tứ Vương gia, Ngô Đồng đi theo gia phụ, ở trong cung từng gặp Tứ Vương gia vài lần, hôm nay đã đi đến Tứ Vương phủ, có thể cho ta thấp nén hương cho Tứ Vương gia không?"

"Như vậy..." Lăng Tuyết Mạn tính toán, có chút do dự nói: "Ngô Đồng, ta là không thành vấn đề, cũng không biết quân gia chúng ta có đồng ý hay không, hân nói Tứ Vương gia không thích nhiều người, có thể sẽ..."

"Ta nói với quân gia, ta sẽ không chiếm nhiều thời gian đâu, chỉ là dâng hương mà thôi." Liễu Ngô Đồng vội vàng nói.

Lăng Tuyết Mạn hơi không hiểu, ngăn ra nhìn Liễu Ngô Đồng, nghi ngờ nói: "Ngô Đồng, nàng cùng Tứ Vương gia có giao tình rất tốt sao?"

"Không có, Tứ Vương gia địa vị tôn quý, là con của của Hoàng Hậu, Ngô Đồng chỉ là một dân nữ, không dám nói có giao tình cùng Tứ Vương gia." Liễu Ngô Đồng cố nặn ra một chút tươi cười, cực lực che dấu sự mất tự nhiên của nàng, nhẹ nhàng nói.

"À." Lăng Tuyết Mạn hiểu rõ gật đầu, lại nhìn đến Thu Nguyệt không chút đổi sắc mặt, không khỏi sáng giọng: "Thu Nguyệt, đứng đó làm chi? Người đi nói với quân gia, Ngô Đồng muốn dâng hương cho Vương gia, hỏi xem được không?"

"Vâng, Vương phi!"

Mặt Thu Nguyệt cứng ngắt, gật đầu, lui ra.

"Haiz, Ngô Đồng, để cho nàng chê cười rồi, ta mặc dù là Vương phi, nhưng nàng có biết, ta mới gả vào Vương gia liền mất, trong Vương phủ này, tuy rằng người người đều kính trọng ta là Vương phi, ăn mặc cũng đều hầu hạ chu đáo, nhưng quân gia trông nom Vương phủ nhiều năm, trên cơ bản không tới phiên ta làm chủ, ta là vô dụng, chìa khóa từ đường còn đang ở trong tay quân gia." Lăng Tuyết Mạn cười nhạt giải thích.

"Ngô Đồng không dám."

"Đến, chúng ta gấp hạc giấy đi!"

"Được."

Nam tử áo đen sau núi giả lẳng lặng đứng như cũ, bởi vì cách nhau không xa, lấy thính lực của người luyện võ, lời hai cô gái nói chuyện liền loáng thoáng rơi vào trong tai, con người u ám cup xuống, thất thần nhìn ven hồ, tầm mắt đạt đến trên mặt Liễu Ngô Đồng, sau đó chậm rãi dừng lại.

Ngô Đồng, Ngô Đồng, Liễu Ngô Đồng.

Một thân áo tuyết trắng, hoa sen trắng giữa tóc, là tới để tang cho hấn sao?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112

Huhu ần like đi để có động lực chứ

Tốp năm tốp ba ngàn con hạc giấy, treo đầy cây phong, lá phong đỏ như lửa bay trong gió, dừng ở giữa tóc, mang lên một trận tiếng cười như chuông bạc.

Lăng Tuyết Mạn ngây ngất nghĩ đến một cái thành ngữ: Hóa Thụ Ngân Hoa.

"Ha ha, Ngô Đồng nàng xem, có đẹp hay không?" Lăng Tuyết Mạn ngược khuôn mặt nhỏ nhắn, nhìn lên cây.

"Đẹp quá!" Liễu Ngô Đồng cũng gio lên khuôn mặt tươi cười, nói.

"Đến, chúng ta cầu nguyện đi."

Lăng Tuyết Mạn chấp hai tay, đặt dưới cằm, cúi đầu nhắm hai mắt lại, yên lặng lầm nhảm: "Hạc giấy thân ái, xin người phủ hộ ta sớm ngày đuổi được dâm tặc đáng chết, phủ hộ ta sớm ngày rình coi được diện mạo thật của dâm tặc! Còn phải phủ hộ ta, có thể cùng nam nhân ta thích trọn đời bên nhau! Đúng rồi, trước tiên phải làm cho ta đã dâm tặc đáng chết một cước rơi xuống giường!"

Hoàn thành!

Lăng Tuyết Mạn vỗ hai tay, quay đầu, lại nhìn đến Liễu Ngô Đồng ngây ngốc nhìn nàng, "Ách, Ngô Đồng, sao nàng không cầu nguyện?"

"Nàng vừa rồi chính là cầu nguyện sao?" Liễu Ngô Đồng kinh ngạc hỏi.

"Đúng vậy."

"Ừm, vậy ta cũng làm theo nàng cầu nguyện đi."

Liễu Ngô Đồng gật đầu, học theo bộ dáng Lăng Tuyết Mạn, lẳng lặng cầu gần một phút đồng hồ mới buông tay xuống. Lăng Tuyết Mạn tò mò muốn chết, nguyện vọng gì cần phải thời gian dài như vậy a? Miệng khép mồm, muốn hỏi lại ngượng ngùng, chỉ có thể cười hề hề, "Ngô Đồng, chúng ta đến bên hồ ngồi một lát đi, vốn có thể đưa nàng chơi xích đu, đáng tiếc bị quân gia phá hủy, haiz, thật là người già a!"

"Xi "

Liễu Ngô Đồng bị vẻ mặt cùng lời nói của Lăng Tuyết Mạn chọc cười, nhưng nàng là thực nữ, giặt mình thất thố, lập tức lại dùng khăn che miệng, nhưng trong tiếng nói vẫn là ý cười dù không được, "Quân gia Tử Vương phủ tuổi lại không lớn, tại sao là người già?"

"Nàng không biết a, người già đó cả ngày lạnh mặt, nói Vương phi không thể như vậy, không thể như vậy, như vậy, giống như hấn là nam nhân của ta, muốn ngắt a!" Lăng Tuyết Mạn vùng tay lên, tròn trắng, bộ dáng rất là không ra gì.

Nhưng mà, những lời này rơi vào trong tai nam tử áo đen, hấn bị sặc, ánh mắt lập tức chuyển dời đến trên người Lăng Tuyết Mạn, hai đấm nắm chặt, nha đầu kia, là cố tình muốn hấn thật sự tức chết sao?

Nhưng mà, Lăng Tuyết Mạn đúng là vị thần xui xẻo, mới vừa nói xong, phía sau liền vang lên tiếng nói quen thuộc của quân gia, "Nô tài ra mắt Vương phi!"

"A?"

Lăng Tuyết Mạn cả kinh, vội vàng xoay người, lại đã quên nàng đang đứng ở hòn đá bên bờ hồ, còn chưa có ngồi xuống đâu! Trong lúc vội vã, chân trượt, cả người ngã về phía sau, "A -"

"Bùm!"

Hồ nước tóe lên cao hơn một trượng, Lăng Tuyết Mạn chỉ nghe được thanh âm bọt nước văng khắp nơi, cái lạnh thấu xương lập tức truyền khắp tứ chi!

Thời tiết cuối mùa thu, nước trong hồ lạnh lẽo, lạnh lẽo.

Lăng Tuyết Mạn vẫn còn chưa kịp cẩn thận cảm nhận rét lạnh, liền uống một miệng nước, thân thể cực nhanh chìm xuống nước, trong đầu nàng nhất thời trống rỗng, chỉ còn lạnh như băng thấu xương, miệng mũi tiếp xúc toàn là nước, khó chịu, tay không tự giác dùng sức giãy giụa ở trong nước, vung loạn, lại tìm không được chỗ bám, chớp mắt một cái mới cảm giác, cái chết cách mình là gần như vậy.

"Vương phi!"

"Tuyết Mạn!"

Quần gia cùng Liễu Ngộ Đồng đồng thời kinh hô lên, quần gia bất chấp suy xét, chân nhảy lên, liền muốn nhảy xuống hồ cứu người, nhưng mà, đã có người nhanh hơn hắn, phi thân một bước nhảy vào trong hồ!

Lung được nâng lên, một đôi bàn tay nâng Lăng Tuyết Mạn chậm rãi rơi vào bờ hồ, cảm giác này, mùi đàn hương nhàn nhạt này-

Trong lòng đột nhiên chấn động, Lăng Tuyết Mạn phút chốc quay đầu lại, đối mặt với một khuôn mặt rét lạnh kiên cường, không có bất luận biểu tình gì nhìn nàng, ở lúc nàng đang thù người, lời nàng lên bờ.

Quần gia khiếp sợ nhìn nam tử áo đen đột nhiên xuất hiện, miệng há hốc, thoáng nhìn vào trong đôi mắt sắc bén kia, thân thể run rẩy mấy cái, bình tĩnh đại ngộ, mở to hai mắt nhìn!

Liễu Ngộ Đồng nhàn nhạt nhìn lướt qua nam tử áo đen, liền thu hồi ánh mắt, khẩn trương đỡ Lăng Tuyết Mạn, thân thiết nói: "Tuyết Mạn, nàng sao rồi?"

"Ta..." Lăng Tuyết Mạn ướt đầm toàn thân, lạnh run, nói: "Ta rất lạnh." Nói xong, ánh mắt gắt gao nhìn thẳng nam tử áo đen cứu nàng, trong mắt có tìm tòi nghiên cứu thật sâu, dâm tặc kia đã nói, chỉ cần nàng gặp nguy hiểm, hắn liền nhất định sẽ tới cứu nàng, còn cô, vừa rồi nàng dán chặt vào thân thể hắn, nàng nghe đến một mùi hương quen thuộc.

Nhìn nam tử áo đen, Lăng Tuyết Mạn hơi nhỏ đến không thể nghe thấy: "Người là ai?"

"Vương phi, đây là một thị vệ hầu hạ bên cạnh chủ tử lúc còn sống, tên là Vô Giới, từ khi chủ tử đi rồi, liền phụ trách trông coi Hương Đàn Cư!" Quần gia trấn định, chấp tay giải thích.

"Ta không có hỏi người!"

Lăng Tuyết Mạn đột nhiên gầm nhẹ một tiếng, tuy rằng gió lạnh thấu xương, toàn thân ẩm ướt đến tận tim nàng cũng muốn run lên, nhưng nàng vẫn nhìn chằm chằm vào đôi mắt nam tử kia, hỏi lại một lần: "Người là ai?"

Nàng muốn chính tai nghe hắn nói chuyện, nghe thanh âm bọn họ một chút, xem có phải là cùng một người hay không!

Biểu tình trên mặt nam tử không một tia biến hóa, hơi chấp tay, giọng nói thô, phóng khoáng nói: "Hỏi Vương phi, nô tài tên Vô Giới, vừa mới đi ngang qua nơi này, nhìn thấy Vương phi rơi xuống nước, liền cứu. Vương phi sớm đi trở về phòng thay quần áo đi, cẩn thận kéo bị thương hân!"

Tiếng nói này không phải của hắn! Không phải dâm tặc tình nhân!

Lăng Tuyết Mạn nảy lên một cổ mất mát trong đáy lòng, âm thầm nghiêng đầu, trên đời này nam nhân sử dụng mùi đàn hương chắc có nhiều người, làm sao có thể khéo như vậy?

Một trận gió thu đánh úp lại, Lăng Tuyết Mạn hắt xì, nước đọng trên sợi tóc theo gò má chảy xuống, thấm ướt trước ngực, mơ hồ có thể thấy được hai luồng mềm mại kia, nam tử áo đen căng thẳng đôi mắt, phun lửa trừng Lăng Tuyết Mạn đang ngây ngốc, "Quần gia!"

Quần gia kinh hãi, hai chân như nhũn ra, vội cúi thấp đầu nói: "Vương phi, để cho Liễu tiểu thư đưa ngài trở về phòng thay quần áo đi, nô tài đi gọi Xuân đường Thu Nguyệt đến hầu hạ!"

"A, được." Lăng Tuyết Mạn lạnh, thuận miệng đáp lời, quần gia lại hướng Liễu Ngộ Đồng, chấp tay nói: "Liễu tiểu thư, làm phiền ngài!"

"Không ngại." Liễu Ngộ Đồng mỉm cười một chút, đỡ Lăng Tuyết Mạn đi đến Cúc Thủy Viên.

"Kêu Xuân Đường Thu Nguyệt đi hầu hạ, sau khi Ngộ Đồng dâng hương, mau chóng bảo nàng rời Vương phi." Nam tử áo đen lạnh lùng bỏ lại một câu, liền hướng xoay đi, đi hai bước, lại đột nhiên dừng lại, không quay đầu, nói: "Phân phó phòng ăn chuẩn bị canh gừng cho Vương phi, lại làm kinh hãi Vương phi, tuyệt không tha thứ!"

"Vâng!"

Quần gia cúi đầu trả lời một câu, trên trán sớm đã chảy mồ hôi lạnh, nhìn nam tử áo đen đi xa, vội rời đi.

Một thân y phục ẩm ướt trở lại Hương Đàn Cư, Lâm Mộng Thanh chạy ra gặp, lại mở to hai mắt nhìn, "Sư huynh, huynh sao vậy? Tắm yên ương sao?"

"Cút!"

Ánh mắt sắc bén bắn lại, Lâm Mộng Thanh sợ hãi lui hai bước, Mạc Kỳ Hàn liếc về phía Vô Cực, "Thay quần áo!"

Vô Cực vừa thấy, vội vàng đỡ Mạc Kỳ Hàn vào phòng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113

Hương Đàn Cư.

Mạc Kỳ Hàn mặc một thân y phục ẩm ướt trở về, đến bảy giờ thay quần áo xong gần nửa canh giờ, một câu cũng không có nói, chỉ kêu Vô Cực cầm rượu đến, uống từng ly từng ly.

Trên mặt đã tẩy đi cao dịch dung, lộ ra khuôn mặt nguyên bản tuần tú hoàn mỹ như điêu khắc, một đôi mắt bình tĩnh dọa người, trừ bỏ nhìn chén rượu, trong mắt không còn một vật nào.

Rượu vào yết hầu, tất cả rối rắm.

Lâm Mộng Thanh ngồi ở trong góc, hai tay chống má, nghiên cứu nam nhân ngồi ở bên cạnh uống rượu giải sầu.

Thiên Cơ lão nhân nằm ở trên đỉnh bình phong, chân bắt chéo, miệng lẩm nhẩm: "A đi đà Phật."

Đám người Vô Cực, Vô Ngân, Vô Giới, tất cả chờ ngoài cửa, thờ cũng không dám thờ mệnh, chỉ vênh tai nghe ngóng trong phòng tùy thời có thể truyền đạt mệnh lệnh.

Lại là một tiếng trôi qua, Lâm Mộng Thanh suy nghĩ đến ngủ gật, thân mình ngồi xồm vừa ngã, đầu đụng ở trên mặt đất, "Bốp!"

"Ồi! Sư nương của ta, đau chết mất!"

Nghe vậy, Thiên Cơ lão nhân rống một tiếng, "Tiểu tử thôi, sư nương của con từ đâu tới? Sư phụ của con là độc thân!"

Lâm Mộng Thanh lau trán, cố sức đứng lên, ngửa đầu rống lại, "Con kêu Hoa Mai bà bà được không?"

"Không được! Tiểu tử, con nếu dám kêu bà lão kia, sư phụ ta đánh con!" Thiên Cơ lão nhân ngồi dậy, nhảy dựng xuống đất, đen mặt nói.

"Sư huynh, sư phụ khi dễ người!" Lâm Mộng Thanh nhanh như chớp tránh ở phía sau Mạc Kỳ Hàn, vừa mắt mặt khóc lóc.

Mạc Kỳ Hàn nhú mày, "Có phiền hay không?"

"Hi hi, không phiền, sư huynh, thuật dịch dung của đệ dùng tốt chứ? Người khác cũng không nhận ra huynh đi?" Lâm Mộng Thanh gục xuống bàn, để sát đầu vào, trực tiếp bỏ Thiên Cơ lão nhân qua một bên, hỏi rất là tranh công.

"Ừ, không nhận ra." Mạc Kỳ Hàn nhẹ gật đầu.

"Haiz, Hân tiểu tử, sư phụ tò mò là, con sao lại ướt như gà mắc mưa vậy? Con bị con cá lớn dớp vào trong hồ sao?" Thiên Cơ lão nhân cũng đưa đầu đến trước mặt, so với Lâm Mộng Thanh còn trực tiếp hơn.

Mạc Kỳ Hàn nhăn cả lông mày và lông mi sâu hơn, tròng mắt trái phải hai cái đầu, tức giận nói: "Các người yên tĩnh nửa ngày, chính là bận suy nghĩ câu hỏi đi?"

"Thông minh!" Hai người trăm miệng một lời, nếu không vì muốn biết nguyên do, hai người bọn họ sớm nên làm gì thì làm, ai muốn chú ý tới cái mặt lạnh băng chứ!

"Thật sự là còn nhiều chuyện hơn nữ nhân!" Mạc Kỳ Hàn rót một chén rượu vào bụng, nhẹ thở ra một hơi nói: "Tuyệt Mạn không cẩn thận rơi xuống nước, con đi cứu nàng lên bờ."

"A? Thật sao? Vậy... vậy sư tâu có nhận ra huynh tới hay không?" Lâm Mộng Thanh kích động, hai mắt sáng lên, lom lom nhìn Mạc Kỳ Hàn.

Mạc Kỳ Hàn lắc đầu, "Nàng có hoài nghi, ép ta nói chuyện, ta thay đổi giọng, cho nên nàng không biết."

"Haiz, không kích thích!" Lâm Mộng Thanh thất vọng thở dài.

Thiên Cơ lão nhân cũng mất tinh thần, gục xuống, thở dài thở ngắn nói: "Thật muốn nhìn xem nha đầu Tuyệt Mạn kia biết con không chết, còn là người khi dễ nàng, ừ, hi vọng nàng lợi hại một chút, có thể làm cho con lao đao một phen, vậy cuộc đời này của sư phụ liền thực hiện được nguyện vọng!"

"Sư phụ!"

Mạc Kỳ Hàn từ khớp hàm nghiêng ra hai chữ, đập một quyền trên bàn, "Toàn bộ cút đi!"

Hiệu quả rõ rệt, hai cái đầu nằm trên bàn dựng lên, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai chạy trốn đi!

"Đáng chết!"

Mạc Kỳ Hàn thờ một hơi, lại là một chén rượu rót vào yết hầu, sau đó tay vung lên, quăng xuống đất!

Thân mình cao lớn đi ra, xẹt qua Thiên Cơ lão nhân cùng Lâm Mộng Thanh, xoay người đi đến một gian phòng phía nam Hương Đàn Cư.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114

Trong Cúc Thủy Viên, Lăng Tuyết Mạn tắm nước nóng, thay quần áo sạch, cảm giác vẫn là lạnh đời mạng, Xuân Đường bùng canh gừng tới, nhưng Lăng Tuyết Mạn vừa nghe mùi gừng liền nhăn mũi khó chịu, nói cái gì cũng không uống, cuối cùng chui vào trong chăn ấm.

Liễu Ngô Đồng ngồi trong chốc lát, Lăng Tuyết Mạn nhớ lại chuyện dâng hương, nói: "Ngô Đồng, ta không sao, nàng muốn ta cùng nàng đi dâng hương, hay là một mình nàng đi?"

"Tuyệt Mạn, nàng vừa bị lạnh, sẽ không cần đi, để khỏi bị nhiễm phong hàn. Ha ha, một mình ta đi thôi." Liễu Ngô Đồng thân thiết nói.

"Ừm, cũng tốt." Lăng Tuyết Mạn gật đầu, kêu: "Thu Nguyệt!"

Thu Nguyệt tiến vào, "Vương phi, có nô tỳ!"

"Quần gia có đồng ý cho Ngô Đồng đi dâng hương không?" Lăng Tuyết Mạn hỏi.

"Quần gia nói có thể." Thu Nguyệt nhìn Liễu Ngô Đồng một cái, cười hết sức giả tạo.

Nhưng Lăng Tuyết Mạn không chú ý tới, ngược lại vui mừng tràn ra tươi cười, "Tốt lắm, Thu Nguyệt người đưa Ngô Đồng đi từ đường đi."

"Vâng, Vương phi!"

Chậm rãi bước đi trên hành lang, Liễu Ngô Đồng thu hồi tươi cười, hỏi: "Thu Nguyệt, Hàn ca ca lúc đi yên ổn không?"

Thu Nguyệt bước thong thả ở đằng sau, nghe vậy, không mặn không nhạt trả lời: "Chủ tử nhà nô tỳ thật yên ổn, Liễu tiểu thư nên cao hứng."

Bước chân nhẹ dừng, Liễu Ngô Đồng quay lại, khẽ cắn môi đỏ mọng, nói nhỏ: "Thu Nguyệt, Hàn ca ca lúc lâm chung có nhắc tới ta không?"

"Không có, chủ tử cũng không nói gì, chỉ giao cho chúng nô tì ngày sau phải hầu hạ tốt Vương phi, tận trung với Vương phi, đó là tận trung với chủ tử." Thu Nguyệt mang tươi cười nhàn nhạt trên mặt, lại nói giọng mỉa mai.

"Ừ." Liễu Ngô Đồng mấy mớ gạt đầu, nước mắt lại rơi xuống, nói: "Hàn ca ca nhất định hận ta, là ta thực xin lỗi chàng, là ta phụ chàng, không có cùng chàng đi đến đoạn đường cuối cùng."

"Liễu tiểu thư, chủ tử nhà nô tỳ đã mất, nói những thứ này đã không có ý nghĩa nữa, Liễu tiểu thư vẫn là nghĩ cho ngày sau đi, nô tì mong Liễu tiểu thư sớm ngày tìm được một nam tử khỏe mạnh làm phu quân." Thu Nguyệt cười nói bình thản.

"Thu Nguyệt..." Liễu Ngô Đồng mở to hai mắt, thì thào: "Người... người trách ta? Hàn ca ca nhất định là càng hận ta, trách không được... trách không được..."

Thu Nguyệt đã không còn nhẫn nại xem Liễu Ngô Đồng bi thương, liền thúc giục: "Liễu tiểu thư, nhanh đến từ đường, chúng ta đi thôi, thời tiết thay đổi lớn, chậm trễ một lát sẽ có mưa, Vương phi nhà nô tỳ bị lạnh, không thể chiều dài Liễu tiểu thư, Liễu tiểu thư dâng hương cho chủ tử xong, nô tì liền đưa Liễu tiểu thư ra phủ!"

"Người đuổi ta đi?" Liễu Ngô Đồng cắn chặt môi, dùng khăn lau lệ, nhìn Thu Nguyệt, nói: "Chủ tử nhà người đều chưa bao giờ bảo ta đi, người chỉ là một hạ nhân mà dám quá phận?"

Thu Nguyệt ngăn ra, tức thì bình tĩnh nói: "Liễu tiểu thư, lời này sai rồi, nô tì sao dám có lá gan lớn như thế, đuổi Liễu tiểu thư đi? Chỉ là cho đến hôm nay, chủ tử mất, nô tì hầu hạ bên cạnh chủ tử mười năm, chính mắt nhìn chủ tử đặt hết cảm tình vào Liễu tiểu thư, nhưng khi bệnh tình chủ tử nguy kịch là lúc Liễu tiểu thư lại bỏ ngài ấy, nô tì là hạ nhân, không dám phản xét, nhưng cũng nhìn ra được, tình cảm của Liễu tiểu thư không được bao nhiêu, ngài yêu nhất chính là bản thân mình, không phải chủ tử nhà nô tỳ. Nô tì hôm nay nói lời này, tuy là bất kính, cũng là lời tâm huyết."

"Thu Nguyệt!" Liễu Ngô Đồng khiếp sợ nhìn, môi run lên, nói: "Thu Nguyệt, người không phải là cũng thích Hàn ca ca đi?"

Sắc mặt Thu Nguyệt buồn bã, nhíu môi, dùng vải giấy, sau đó cầm gương lên, kiên định nói: "Vâng, nô tì luôn luôn ngưỡng mộ chủ tử, nhưng nô tì biết mình thân phận卑微, không xứng với chủ tử, chỉ cần chủ tử vui vẻ, nô tì liền cũng vui vẻ, trong lòng chủ tử không có nô tì, nếu là có, nô tì nhất định cùng chủ tử sống chết không rời, sống cùng nhau, chết cũng cùng nhau!"

"Thu Nguyệt..." Liễu Ngô Đồng ngăn ra.

"Liễu tiểu thư, đi thôi, nô tì lát sau còn phải hầu hạ Vương phi nhà nô tỳ!"

Thu Nguyệt nói ra lời nói giấu ở đáy lòng nhiều năm, tâm lập tức buông lỏng, lạnh lùng đi về phía trước.

Liễu Ngô Đồng tái mặt, giật mình nhìn bóng lưng Thu Nguyệt, nàng không muốn thừa nhận phê phán đau đến rỉ máu của Thu Nguyệt, lại không cách nào tìm cho mình lý do, nàng quả thật không muốn chết, bởi vì nàng nghe được tin tức phụ thân nàng mang về, Hoàng Thượng đã quyết định, nếu như đại hôn có thể làm cho Tứ Vương gia hết bệnh, sẽ được phong thưởng, nếu như Tứ Vương gia chết, Vương phi liền chôn cùng, phu thê cùng ngủ. Cho dù không phải chôn cùng, nàng không phải là làm quả phụ cả đời sao?

"Liễu tiểu thư?" Thu Nguyệt quay đầu kêu.

Liễu Ngô Đồng cả kinh, cắn răng một cái, dứt bỏ tâm tư lo lắng, cất bước đuổi theo.

Quần gia đã chờ ở trong từ đường, nhìn thấy Liễu Ngô Đồng tiến vào, dặn dò đơn giản vài câu, cùng Thu Nguyệt lui ra.

Quý xuống, dập đầu lạy ba cái.

Liễu Ngô Đồng nhìn linh vị trên bàn thờ, lòng đau như cắt.

"Hàn ca ca, thực xin lỗi, thực xin lỗi, là ta phụ thâm tình của chàng, tha thứ cho ta được không? Hàn ca ca, đêm đó ta nghe được tiếng tiêu của chàng, nhưng ta đuổi theo đi ra, lại không ai, Hàn ca ca, có phải chàng tới tìm ta không? Ta rất muốn gặp chàng, chỉ cần liếc mắt cũng được, nhưng không thấy chàng nữa, chàng hận ta phải không? Chàng không muốn gặp ta, lâm chung cũng không từng sai người tìm ta, trong lòng ta thật là khó chịu... thật là khó chịu."

"Hôm nay, nhìn đến Vương phi của chàng mặc cái áo choàng trắng đó, ta suýt nữa khóc lên, là bản thân ta từ bỏ thân phận Tứ Vương phi a! Thu Nguyệt nói ta ích kỷ, ta hiện tại mới phát hiện, ta thật sự thật ích kỷ, thật ích kỷ, ta chỉ nghĩ tới bản thân mình, mà không để ý cảm thụ của chàng, tổn thương tâm của chàng, thật thực xin lỗi, thật sự xin lỗi, Hàn ca ca, nếu có kiếp sau, Ngô Đồng nhất định bồi thường chàng, cùng chàng sinh tử không rời."

Sau tường, Mạc Kỳ Hàn căng thẳng thân mình, cứng ngắc khuôn mặt, xuất thần đứng yên.

Lời nói ni non, từng câu rõ ràng truyền vào tai, một tiếng "Hàn ca ca" làm hắn tan nát cõi lòng, nhưng mà, một màn nàng tuyệt tình ngày đó luôn luôn nhảy ra trong đầu óc của hắn, hận sao? Hắn có thể nào không hận?

Mắt nhắm lại, bàn tay to chắp ở sau người run rẩy, môi mím khẽ, trong lòng nổi cơn sóng ngầm.

Sư phụ từng nói, Ngô Đồng cùng hắn không có tương tự chồng, lúc ấy hắn không tin, vì đại kếp hắn lừa gạt nàng, nhưng vì thế cũng biết, nàng thương hắn thật sự không đủ sâu, không muốn cùng hắn đồng sinh cộng tử, hẳn để nàng đi, không hề níu kéo nàng, hắn đang đợi thời gian hòa tan tình yêu của hắn dành cho nàng, để vương vốn cũng không có chân ái, hắn không tin, hắn ném thư, kết quả hắn thất bại.

Cuộc đời này, hẳn không nghĩ lại yêu, không nghĩ lại để cho dù bất kỳ nữ nhân nào làm hẳn rồi rắm, đau lòng, nhưng lại xuất hiện một nữ tử, nàng tên Tuyết Mạn.

Thấy nàng rơi xuống nước, tìm hán khăn trương gần như muốn nhảy ra, bất chấp khả năng bại lộ thân phận, không hề nghĩ ngợi nhảy ra ngoài.

Tuyết Mạn, nàng lại sẽ như Ngô Đồng, phụ ta?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115

Màn đêm buông xuống dần dần, trong phòng, ánh nến sáng ngời, Lăng Tuyết Mạn rúc trong mền gấm ngủ vài canh giờ, Mạc Ly Hiến nghe nói nàng rơi xuống nước, lòng như lửa đốt chạy tới, luôn luôn coi chừng bên giường, sợ nàng đột nhiên sốt cao.

Lăng Tuyết Mạn tỉnh ngủ, vừa mở mắt, liền thấy được mặt Mạc Ly Hiến phóng đại ngay trước mắt, "Hiên nhi?"

"Mẫu thân, ngài đã tỉnh? Thân mình có cảm thấy không thoải mái hay không?" Mạc Ly Hiến ân cần hỏi han.

"Ừ, chỉ là đầu hơi đau." Lăng Tuyết Mạn lắc nhẹ đầu, ánh mắt nhìn về cửa sổ, "Má ơi, trời đã tối rồi à!"

"Đúng vậy mẫu thân, ngài ngủ ba canh giờ rồi." Mạc Ly Hiến nói.

"Hà, cái gì?" Lăng Tuyết Mạn bỗng nhiên nghĩ tới, vội kêu lên: "Thu Nguyệt, Ngô Đồng đâu?"

Thu Nguyệt đang dọn dẹp phòng, nghe vậy, cười gian: "Vương phi, Liễu tiểu thư đã đi trở về."

"À? Vậy sao người không gọi ta tỉnh, tốt xấu cũng phải đưa tiễn Ngô Đồng a, như vậy thật không có lịch sự!" Lăng Tuyết Mạn dùng không được, ai oán nói.

"Vương phi!" Thu Nguyệt dọn xong, đi lại đỡ Lăng Tuyết Mạn lên, cũng mỉm cười giải thích: "Liễu tiểu thư biết Vương phi bị kinh sợ, liền không quấy rầy, nô tì cùng quản gia đi đưa đến trên xe ngựa, Liễu tiểu thư rộng lượng, sẽ không so đo."

"À, Xuân Đường đâu?" Lăng Tuyết Mạn nhìn thấy thiếu người, thuận miệng hỏi.

"Xuân Đường đi Thái Diệp Hiên mua trang sức cho Vương phi, sinh nhật của Hoàng Thượng sắp đến, đến lúc đó Vương phi phải vào cung chúc thọ Hoàng Thượng, quản gia liền gọi Xuân Đường đi." Thu Nguyệt nói xong, cầm quần áo Lăng Tuyết Mạn, nói tiếp: "Vương phi, nô tì hầu ngài thay quần áo đi, bữa tối lập tức sẽ đưa đến."

"Ừ." Lăng Tuyết Mạn gật đầu, chậm rãi tiêu hóa lời Thu Nguyệt nói, đột nhiên trợn mắt: "Chúc thọ Hoàng Thượng?"

"Đúng vậy, mẫu thân, Hoàng gia gia sinh vào mừng một tháng mười một, theo quy củ, mẫu thân phải tiến cung." Mạc Ly Hiến nói.

"Không đi!" Lăng Tuyết Mạn đầu lắc như trống bỏi.

"Vì sao?" Thu Nguyệt cùng Mạc Ly Hiến đồng thời hỏi.

Lăng Tuyết Mạn cắn răng, "Lão già kia, ách, không phải, Hoàng Thượng đối với ta ác như vậy, nhốt ta, muốn thiêu chết ta, ta cũng không phải ngốc, sao muốn đi chịu chết chứ?"

Thu Nguyệt xấu hổ, tái mặt.

Mạc Ly Hiến hung hăng nuốt nước miếng một cái, nhỏ giọng nói: "Mẫu thân, nếu Hoàng gia gia nhất định giết ngài, ngài trốn ở trong phủ là vô dụng. Hơn nữa, ngài nếu không đi, không phải lại muốn mang tội bất kính khi quân sao? Mẫu thân không phải sợ, Hoàng gia gia hiện tại rất thương con, con sẽ bảo vệ ngài."

"Ách, nói cũng phải, vậy, vậy đến lúc đó lại nói!" Lăng Tuyết Mạn không nói gì thờ dài, xuống giường, vẫy tay, "Hiên nhi, con cùng ta dùng bữa đi."

"Vâng."

Thức ăn tinh mỹ bùng lên, Lăng Tuyết Mạn nhìn rất ngon miệng, ăn vào, lại nhớ lại gì đó, nhân tiện nói: "Thu Nguyệt, người lấy bầu rượu đến cho ta, rượu nơi này của các người uống ngon thật, có thể dùng làm đồ uống thường ngày."

Nghe vậy, Thu Nguyệt mềm nhũn hai đầu gối, "Bộp" một tiếng quỳ xuống, vẻ mặt đau khổ nói: "Vương phi, nô tì không biết ngài nói 'đồ uống' là cái gì, nhưng rượu này, ngài ngàn vạn lần không thể uống nữa!"

"Tại sao? Ta thích uống, người cần ta làm cái gì? Quỳ xuống làm gì? Nhanh đứng lên lấy rượu đi!" Lăng Tuyết Mạn không để ý lắm, vẫy vẫy tay, nói.

Thu Nguyệt nghe vậy, vẻ mặt càng thêm cầu xin, "Vương phi, nô tì đập đầu van ngài, cầu ngài không được uống rượu, ngài uống, nô tì có thể mất mạng!"

"À?" Lăng Tuyết Mạn cả kinh, đôi đũa trong tay rớt ở trên bàn, vội khom lưng xuống đi đỡ Thu Nguyệt, "Sao nghiêm trọng như vậy? Ai muốn mạng người chứ?"

Mạc Ly Hiến cũng kinh ngạc, "Thu Nguyệt, mẫu thân của ta uống rượu, quản gia sẽ muốn mạng của người sao?"

"Thưa tiểu Vương gia, Vương phi..." Thu Nguyệt muốn giải thích, lại không biết nói sao, nàng chỉ biết là chủ tử hạ lệnh cho quản gia, quản gia lại hạ lệnh cho nàng cùng Xuân Đường, hiện tại muốn nàng nói như thế nào đây?

"Thu Nguyệt, nếu người nói thật, nếu quản gia như vậy, ta đi tìm hán!" Lăng Tuyết Mạn có chút nổi giận.

Mạc Ly Hiến lẳng lặng nhìn Thu Nguyệt, nói: "Người gọi quản gia đến, ta có lời hỏi ông ấy."

"Vâng, tiểu Vương gia!"

Thu Nguyệt thở dài nhẹ nhõm một hơi, rốt cục vấn đề khó giải quyết này không cần nàng trả lời.

Một lúc sau, quân gia cau mày đứng ở trước mặt, mà lý do, hẳn ở trên đường đã nghĩ xong, liền bình tĩnh nói: "Thưa tiểu Vương gia, Vương phi, chủ tử chết chưa được trăm ngày, Vương phi theo lễ thường hẳn là phải ăn chay, nô tài suy xét đến Vương phi thân thể ốm yếu, chủ tử lúc lâm chung lại giao phó phải hầu hạ tốt Vương phi, cho nên liền lấy sức khỏe của Vương phi là quan trọng nhất, cho phòng ăn chuẩn bị bữa cơm cẩn thận, miễn quy củ này, nhưng rượu là thực không thể đụng vào, thứ nhất là vì chủ tử, thứ hai là vì thân thể của Vương phi, xin Vương phi thứ tội!"

Những lời này, làm Lăng Tuyết Mạn á khẩu không trả lời được!

Mạc Ly Hiền cũng áy náy không thôi, "Quân gia, để ta ăn chay đi, thân thể mẫu thân không tốt, vậy thì để ta, người gọi phòng ăn về sau chuẩn bị cơm chay cho ta đi."

"Tiểu Vương gia, ngài vẫn còn nhỏ, đang tuổi lớn, không nên ăn chay, nô tài cùng các hạ nhân ăn chay cầu phúc cho chủ tử là được rồi, chủ tử sẽ hiểu tâm ý của ngài." Quân gia cúi đầu nói.

"Ừ, được rồi. Quân gia, người rất trung tâm với Phụ Vương của ta à!" Mạc Ly Hiền gật đầu, tán dương.

"Nô tài từng mang đại ân của chủ tử, nếu như không có chủ tử, nô tài năm đó sớm đã đói chết đầu đường, làm sao có hôm nay? Nô tài không gì báo đáp chủ tử, chỉ có thể hầu hạ tốt Vương phi cùng tiểu Vương gia, để báo ân tài sinh của chủ tử!" Quân gia ngẩng đầu lên, trong mắt như có nước.

Lăng Tuyết Mạn thấy mình khơi gợi lên chuyện thương tâm của quân gia, vội nói: "Quân gia, ta đã biết, ta không uống là được, người đi xuống nghỉ ngơi đi."

"Vâng, nô tài cáo lui!"

Đêm yên tĩnh, lạnh bạc như nước.

Lăng Tuyết Mạn chưa buồn ngủ, đuổi Xuân Đường Thu Nguyệt đi xuống, khoác áo khoác, mang ghế bước lên, sau đó ghé vào trước cửa sổ ngắm trăng một mình.

"Hằng nga tiên tử, nàng nói cho ta, vận mệnh của ta sẽ có kết quả như thế nào? Là sẽ cả đời mang danh quả phi, hay có một ngày có thể danh chính ngôn thuận lập gia đình, làm vợ?"

Mạc Kỳ Hàn tiến vào, liền thấy được thân ảnh bé bóng ở trên cửa sổ, nghe được của lời nói của nàng, cười cười nói: "Hồi Hằng Nga, không bằng hỏi ta!"

"A!"

Đột nhiên vang lên thanh âm, làm Lăng Tuyết Mạn theo bản năng kêu lên, cả kinh, thân mình run lên, ghế chợt nghiêng, hoa hoa lệ lệ mà té nhào xuống dưới, lại ngã vào cái ôm ấm áp của Mạc Kỳ Hàn.

"Vật nhỏ, nàng đây là yêu thương nhưng nhớ đi?" Ý cười bên miệng Mạc Kỳ Hàn không ngừng sâu hơn.

"Không phải!"

Lăng Tuyết Mạn xấu hổ nghiêng mặt.

"A? Nếu nói không phải, vậy ta nói lòng tay, cho nàng ngã trên đất đi!" Mạc Kỳ Hàn nhướn mày, giống như liền muốn buông tay.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116

"Không được!"

Lăng Tuyết Mạn quýnh lên, hai tay ôm lấy gáy Mạc Kỳ Hàn, điềm điềm đáng yêu nói: "Không được quăng ta! Ta hôm nay đã thật thảm, suýt nữa làm hà bá rồi."

"Ta biết." Mạc Kỳ Hàn khẽ gật đầu, ôn nhu hôn lên cái trán tròn bóng của Lăng Tuyết Mạn một cái, nói: "Hôm nay bị sợ hãi phải không?"

"Ừm, đều do quân gia ghé tòm, đi đường cũng không gây một tiếng động, giống như quỷ, vừa tới liền làm ta sợ." Lăng Tuyết Mạn ủy khuất chu mỏ oán trách, cuối cùng, tay phải dựa theo ánh trăng chuẩn xác mò tới cái mũi Mạc Kỳ Hàn, dùng sức捏 một chút, sáng giọng: "Người hiện ra cũng làm ta sợ! Trái tim ta hiện tại thật yếu ớt, lại bị các người dọa hoải, không phải ngã chết cũng bị hù chết!"

"Không muốn bị dọa, vậy nàng còn đứng ở trên ghế làm cái gì? Lần sau không được, hễ là chuyện nguy hiểm đều không được làm, có thể đi ra hồ Nguyệt Lượng, nhưng không thể lại đứng ở bên hồ, nghe chưa?" Mạc Kỳ Hàn hơi trầm mặt xuống, ôm Lăng Tuyết Mạn đi đến bên giường, ngồi xuống, nói có chút tức giận.

"Đã biết."

Lăng Tuyết Mạn cọ cọ cái mũi, thò tay sờ soạng toàn thân Mạc Kỳ Hàn một lần, nói: "Tình nhân, đáng người người không tệ lắm! Thật ra buổi chiều lúc nam nhân kia nhảy xuống nước cứu ta, ta còn nghĩ ngờ là người cứu ta, người nói xem, rốt cuộc có phải là người không?"

"Không phải, đáng đáp ta tuần tú hơn hẳn." Mạc Kỳ Hàn bình tĩnh phủ nhận.

"Phụt!" Lăng Tuyết Mạn nghe muốn ói máu, "Đừng là tự đại cuồng! Thị vệ Vô Giới người ta trừ sắc mặt hơi lạnh một chút, dung mạo cũng là anh tuấn bất phàm, người có thể bằng một nửa người ta, ta đã hài lòng lắm rồi! Bất quá, kiểu lạnh lùng kia cũng y như người!"

Vô Giới đáng chết!

Mạc Kỳ Hàn cắn răng một cái, xem ra lần tới hẳn dịch dung xấu một chút, nếu không nha đầu kia lại muốn đòi mất không được!

"Haiz, bất quá rất kỳ quái, mùi hương trên người thi vệ Vô Giới cũng như người, Tinh nhân, người nói thật đi, đến cùng có phải người không? Nếu như phải, ta cũng nên biết, nếu không phải, quên đi!" Lăng Tuyết Mạn ra về không sao cả, một đôi mắt trong veo tràn đầy gioia hoạt, sáng trong chói mắt.

Chỉ cần hẳn thừa nhận, như vậy, hà hà, nàng đi tìm Mạc Kỳ Diễn bắt lấy hẳn, không phải được giải phóng sao? Ách, ngộ nhờ hẳn tung chiêu, nói hẳn cường bạo nàng, Hoàng Thượng biết không phải là cũng sẽ giết nàng sao?

Lăng Tuyết Mạn gian nan, trong đầu suy nghĩ loạn lên, lại không chú ý tới, Mạc Kỳ Hàn như đắm chiều nhìn nàng, một đôi sâu mắt càng là ẩn hiện tinh quang, môi mông hơi mím, ngậm cười nói: "Bất quá chỉ là tên thi vệ nhỏ nhỏ, nàng cho là hẳn có thể tùy ý ra vào Tử Vương phủ, ra vào thiên lao hoàng cung sao?"

"Ách, cũng đúng." Lăng Tuyết Mạn hồ đồ, hơi giật mình đáp.

"Vậy được rồi, ta tại sao có thể là hẳn? Thân phận của ta nàng đoán không ra, thay vì lãng phí sức lực đoán mò, không bằng nghĩ làm thế nào hầu hạ tốt ta, cũng là tính toán cho tương lai của nàng."

Mạc Kỳ Hàn nhàn nhã nói xong, thuận tay kéo nữ nhân còn mơ hồ xuống giường, hôn xuống, đầu lưỡi linh hoạt đưa vào trong cái miệng nhỏ thơm ngọt, không còn bá đạo kịch liệt đòi lấy như ngày thường, mà là hôn triền miên, hôn ôn nhu làm cho nàng thở gấp ngưng ngừng, làm hẳn sôi sục sống lòng, rung động không thôi.

Tối nay, hẳn đột nhiên ôn nhu, khiến nàng cũng bị vây hãm trong mê man ngọt ngào, thăng đến hơi thở càng ngày càng loạn, hô hấp không thuận, lý trí mới bỗng nhiên nhảy trở về, dùng sức đẩy mặt hẳn ra, đòi môi, thở hổn hển từng ngụm, hai gò má đỏ lên say lòng người, ngưng ngừng gắt giọng: "Tối hôm qua một đêm còn chưa đủ sao? Không được, sáng nay rồi giường chân còn đau."

"A? Phải không? Vậy tối nay ít một chút." Mạc Kỳ Hàn khàn khàn, dán lên bên tai Lăng Tuyết Mạn ái muội nói.

"Không được." Lăng Tuyết Mạn nghiêng nghiêng mặt, tránh đi hơi thở nóng rực kia, chu mỏ nói: "Ai muốn hầu hạ người? Ta tương lai muốn tìm kiếm một nam nhân ta yêu, sau đó sống cùng hẳn, bên nhau cả đời."

"A? Ta đây thì sao?" Mạc Kỳ Hàn nổi lên một nụ cười nguy hiểm bên môi, "Vậy nàng chuẩn bị đem ta làm sao bây giờ?"

Lăng Tuyết Mạn lắc đầu, "Ta không biết, người không phải là ta lựa chọn, là người ép ta tiếp nhận người."

"Ha ha, Tuyết Mạn, vậy nàng chỉ có một lựa chọn, là yêu ta, theo ta." Mạc Kỳ Hàn cười khế, nâng cằm Lăng Tuyết Mạn, hôn nhẹ trên môi đỏ, "Sao?"

"Theo cái rắm!" Lăng Tuyết Mạn ghê tởm nam nhân này, lời nói tự tin bá đạo như thế, nổi giận gầm nhẹ: "Người cũng không có năng lực bảo vệ ta, ta mới không cần đi yêu người!"

"Cái gì?" Mạc Kỳ Hàn nhủ mảy, nén tức giận, nhẹ nhàng nói: "Ta thế nào không có năng lực? Nếu không có ta, nàng đã chết sớm rồi!"

Lăng Tuyết Mạn muốn phản bác, lại nghẹn lời, chính xác, nếu không nhờ nam nhân này, nàng đã bị lừa thiếu chết. Nhưng, lại không cam lòng chất vấn: "Vậy người không phải nói chỉ cần ta có nguy hiểm, người sẽ đến cứu ta sao? Ta hôm nay rốt xuống hồ, người đang ở đâu?"

"Ta ở -" Mạc Kỳ Hàn muốn thốt ra, bỗng dừng thu lại đoạn sau, dùng lại vài giây, mềm giọng lại, "Ta đang âm thầm nhìn nàng, nhất cử nhất động của nàng, một cái nhăn mày, một nụ cười đều ở trong mắt ta, nàng rơi xuống nước, quản gia Tử Vương phủ đương nhiên sẽ cứu, ta không tiện ra mặt, nàng có thể hiểu được không? Nếu ta hiện thân, quan hệ của ta và nàng không phải cho thiên hạ biết sao?"

Lăng Tuyết Mạn lại không phản bác được, phiền muộn chuyển người lại nằm sấp ở trên giường, yên lặng nghĩ, nam nhân này hiểu biết như vậy, xem ra là cả ngày đi theo nàng, âm hồn không tiêu tan a! Bộ dạng này, bảo nàng làm sao còn cùng Nhị Vương gia yêu đương đây? Bất quá, haiz! Nói chuyện ngốc gì nha, Nhị Vương gia có gia thất, bên trên có Hoàng đế, phía dưới có đám tặc này, ông trời ơi, xem như nàng đang nằm mơ đi!

Mạc Kỳ Hàn song song nằm xuống, một tay xoa tóc Lăng Tuyết Mạn, mềm nhẹ vuốt ve, cười nhẹ: "Tuyết Mạn, bộ dáng nàng hôm nay rất đẹp!"

"Phải không?" Lăng Tuyết Mạn rầu rĩ nói: "Đẹp bao nhiêu? Hằng Nga có xinh đẹp bằng ta không?"

Mạc Kỳ Hàn dờ khóc dờ cười, "Khụ khụ, nha đầu nàng thật đúng là không biết khiêm tốn, bản công tử chưa thấy qua Hằng Nga, không cách nào so sánh."

"Vậy người hẳn là nhìn đến Ngô Đồng cô nương đi? Hai chúng ta so ra ai xinh đẹp hơn?" Lăng Tuyết Mạn tiếp tục nằm, tùy tiện hỏi.

Nghe vậy, Mạc Kỳ Hàn neho nất lại, tâm lại bắt đầu buồn bực, trầm mặc nửa ngày, Lăng Tuyết Mạn không nghe được đáp án, mới quay mặt lại, "Này, người đang ngủ hả?"

"Không có." Mạc Kỳ Hàn mở miệng.

"Vậy tại sao không trả lời ta? Thế nào, sợ nói Ngô Đồng xinh đẹp làm thương tổn lòng ta a? Haiz, không sao cả, người nói thật thì được rồi, ta cho dù là đẹp như thiên tiên cũng không có chỗ dùng, đã là số mệnh quả phụ rồi!" Lăng Tuyết Mạn ai oán nói.

Nghe vậy, trong mắt Mạc Kỳ Hàn phút chốc nhảy ra một chút ánh lạnh, giọng đột nhiên trở nên âm trầm, "Quả phụ thì như thế nào? Không muốn làm quả phụ là vì không chịu nổi tịch tịch tịch sao?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 117

"Không có! Đại thúc của ta a, người đừng đừng một chút là giận có được hay không?"

Lăng Tuyết Mạn giận lên, nhìn thẳng Mạc Kỳ Hàn, không chút nào e ngại trợn mắt nói: "Ai thích làm quả phụ chứ? Nhưng nếu đã làm quả phụ, đó cũng là chuyện không còn cách nào

khác, không nhất thiết chính là vì không chịu nổi tịch mịch. Người nói như vậy, là châm chọc ta là quả phụ sao? Ta tiếc nuôi là, ta cùng Tứ Vương gia hoàn toàn xa lạ, phải làm quả phụ, oan ức này tại sao ta phải gánh? Nếu chúng ta có tình cảm với nhau, yêu đôi phương khắc sâu, đừng nói là làm quả phụ, nếu là hẳn đã chết, ta cũng nguyện ý chết cùng hẳn!"

Nói xong một hơi không nghỉ, Lăng Tuyết Mạn cảm giác hụt hơi, thở thật dài, nói tiếp: "Nói xong rồi! Bốn Vương phi buồn ngủ, đại thúc người nghĩ như vậy, thì cứ cho là như vậy đi, nếu người lo lắng người chết đi không ai thủ tiết cho người, đừng sợ, ta đã là quả phụ, thủ tiết cho một nam nhân cũng là sống qua ngày, thủ cho hai người cũng vậy, người đối với ta không tính là vợ chồng, cũng coi như ân cứu mạng đi!"

Dứt lời, Lăng Tuyết Mạn cầm đầu gối ở trên giường, đến áo khoác cũng không cởi liền nằm ở trên chăn gắm ôm gối đi ngủ.

Mạc Kỳ Hân nghe trọn mất há hốc mồm, hơi giật mình nhìn Lăng Tuyết Mạn, kim lòng không đậu so sánh nàng với Ngô Đồng. Tuyết Mạn ngay thẳng đáng yêu, khiến người thích, tình cảm đối đãi hiện ra hết bên ngoài, thích chính là thích, không thích chính là không thích, không điều bộ, không che dấu, khi gan lớn có thể vuốt râu hổ, khi nhát gan có thể giả chó con, bộ dạng này của nàng, quả thật làm người ta ái mộ hơn Ngô Đồng, càng làm hẳn không cam lòng buông tay!

Lấy niềm kiêu ngạo của hẳn, tình cảm của hẳn và Ngô Đồng đã qua đi, từ ngày Ngô Đồng rời hẳn đi, hẳn không đi níu kéo nàng, hôm nay hẳn cũng chính tai nghe được, nàng yêu bản thân mình còn hơn thương hẳn, nếu lấy một nữ nhân không có tình cảm, Mạc Kỳ Hân hẳn muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, nhưng chân ái khó cầu, nếu sư phụ cũng nói bọn họ không có tương vợ chồng, hẳn cần gì phải quán quýt si mê nàng đây?

Nhưng cô gái nhỏ này trước mắt, cũng có thể nói là tiểu nha đầu, làm trái tim hẳn càng ngày càng vướng bận ở trên người nàng, lời vừa mới nói của nàng, làm hẳn kinh ngạc, cũng làm hẳn vui mừng, ít nhất nàng không phải nữ nhân vô tình vô nghĩa như Ngô Đồng, đối với việc bản thân mình cưỡng bạo nàng, yêu hận phân biệt hết sức rõ ràng, hận hẳn, đồng thời cũng cảm kích hẳn nhiều lần cứu nàng.

Mạc Kỳ Hân giương lên ý cười, hẳn có nắm chắc cùng tự tin, khiến nàng trung tâm như một yêu hẳn, trở thành nữ nhân tương lai cùng hẳn ngồi trên điện Kim Loan!

Nhìn nữ nhân có tướng ngũ cực kỳ bắt mắt, Mạc Kỳ Hân hơi nghiêng thân, tựa vào đầu vai Lăng Tuyết Mạn, khẽ gọi: "Tuyết Mạn? Tuyết Mạn?"

"Sao? Đại thúc người từ từ suy nghĩ đi, không cần để ý tới ta, ta đang cùng Chu công hẹn ước rồi." Lăng Tuyết Mạn nhắm mắt lại, miễn cưỡng làm bầm.

"Ha ha!" Mạc Kỳ Hân cười khê, lật thân mình Lăng Tuyết Mạn lại, đối diện với hẳn, sừng nịch vô hạn chỉ chỉ mũi, nói: "Cùng Chu công hẹn ước rất không thực tế a, bây giờ bên cạnh nàng đã có sẵn nam nhân, nàng cùng ta hẹn ước mới đúng!"

"Chán ghét! Ai muốn hẹn ước với người? Ta muốn hẹn ước cũng là hẹn ước với soái ca, người là người già, đại thúc như vậy, ta mới không cần!" Lăng Tuyết Mạn bướng bỉnh chu môi lên, mắt nheo thành một đường nhỏ, gắt giọng.

Mạc Kỳ Hân lấy cùi chò chống đầu, không vui nhũn mày, "Ai là người già? Nàng nói quân gia Tứ Vương phủ là người già thì thôi, bởi vì hẳn quả thật già hơn nàng, nhưng bản công từ mới hai mươi bốn tuổi, già sao? Đây là lần thứ tư nàng gọi ta đại thúc, bản công từ mệnh lệnh cho nàng lập tức thu hồi đi!"

"Không thu, người hai mươi bốn, ta mới mười sáu thôi! Kém tám tuổi, ta gọi người đại thúc có sai sao? Hiên nhi nhỏ hơn ta bảy tuổi, còn gọi ta là mẫu thân kia!" Ánh mắt Lăng Tuyết Mạn lại mở hơi lớn, khiêu khích nhìn Mạc Kỳ Hân.

Mạc Kỳ Hân đen mặt, cúi đầu, cắn môi Lăng Tuyết Mạn một ngụm, cá giận nói: "Còn dám nói? Lăng Tuyết Mạn, tâm tư nàng đoán chính cho ta, nam nhân của nàng là ta, tình yêu nam nữ của nàng chỉ có thể dành cho ta, đối với Mạc Ly Hiền, Mạc Kỳ Diễn, Mạc Kỳ Dục, nàng không được có một chút tà niệm!"

"Đại thúc người lại phát điên phải không? Người lại nhắc tới, ta muốn chết đây!" Lăng Tuyết Mạn không hiểu ra làm sao, hẳn lại khiến bản thân mình nổi điên, hừ, không yêu nàng, không thích nàng, còn định nhất không cho nàng muốn nam nhân khác, dựa vào cái gì? Cho là hẳn là vạn người mê, nàng phải liếm chân hẳn quý gối trước mặt hẳn sao?

Mạc Kỳ Hân cũng choáng váng, ôm lấy Lăng Tuyết Mạn, nhắc chân lên chui vào, ác độc nói: "Còn kêu một tiếng đại thúc nữa, hôm nay cả đêm nàng đừng hòng đi ngủ, bản công từ có dư tinh lực dạy dỗ nàng!"

"Ách người... người có ý tứ gì?" Lăng Tuyết Mạn phản ứng chậm một chút, hỏi rất si ngốc.

"Chính là..." Mạc Kỳ Hân cười tà mị, hơi thở nhẹ phả ở bên tai Lăng Tuyết Mạn, chỉ nói nhỏ một câu, Lăng Tuyết Mạn tức thì đỏ mặt, đập hẳn một cái, sắc giọng: "Người không biết xấu hổ!"

"Ha ha! Vật nhỏ, nam nhân ở phương diện này nếu đều đứng đắn, nữ nhân liền không sinh được em bé!" Mạc Kỳ Hân tiếp tục cười quỷ dị, lại nói: "Còn nữa, ngực nhỏ của nàng sờ một thời gian dài, vẫn rất có cảm giác."

"A! Nam nhân thối, người đi chết đi!"

Lăng Tuyết Mạn then quá hóa giận, đập tới một đập, đui Mạc Kỳ Hân ăn đau, cắn răng nói: "Nha đầu, lá gan nàng ngày càng to, đến phu quân ta cũng dám đá, thật nghĩ là ta dạy dỗ nàng không xong sao?"

"Hừ hừ, tự mình đa tình! Dám tự xưng là phu quân ta, người cũng không sợ linh hồn phu quân ta ám người sao!" Lăng Tuyết Mạn đẩy nam nhân trên người, đẩy không nổi, hừ lạnh nói.

"Ha ha, bản công từ không sợ! Hẳn dám đến, bản công từ còn muốn nói với hẳn, Vương phi của hẳn ta chiếm, bảo hẳn nên đầu thai đi, đừng nhớ thương làm gì!" Mạc Kỳ Hân cười sung sướng, chế nhạo.

Lăng Tuyết Mạn hết chỗ nói rồi, cô sức vươn ngón tay trò nói: "Người thật là dám không để quý thân vào mắt!"

"Ha ha ha."

Mạc Kỳ Hân cười lớn tiếng hơn, Lăng Tuyết Mạn cuống quýt bịt kín miệng của hẳn, cắn răng nói: "Mẫu thân của ta a, người không sợ bị người nghe được sao?"

"Sợ cái gì? Thủ vệ Cúc Thủy Viên này đều bị ta đánh bất tỉnh, ai có thể nghe được? Chờ đến sáng ta sẽ cứu tinh bọn họ, bọn họ vừa tỉnh ngủ cái gì cũng sẽ không nhớ được, nàng còn lo lắng sao?" Mạc Kỳ Hân tự tin, khoe miệng chứa đầy ý cười, nói cho có lệ.

Nếu là có người có thể tránh qua ám vệ của hẳn tiếp cận Cúc Thủy Viên, hẳn có thể đi tạt sát!

"Ách, người thật có năng lực lớn như vậy?" Lăng Tuyết Mạn ngạc nhiên, không khỏi chặc lưỡi.

"Nàng cứ nói đi?" Mạc Kỳ Hân hỏi lại, mị hoặc kẻ sát môi, "Như thế nào? Muốn hầu hạ ta hay không?"

Chương 118

"Không muốn, không muốn!"

Lăng Tuyết Mạn đẩy mặt Mạc Kỳ Hàn, tích cực nói: "Người còn chưa nói ta cùng Ngô Đồng ai xinh đẹp hơn đâu? Không được hôn ta!" (hồi từ chương 116, hồi qua tới chương 118 mà vẫn chưa chịu trả lời đấy.)

"Ách, nàng muốn nghe sao?" Mạc Kỳ Hàn nhiu mày.

"Đương nhiên! Nữ nhân đều thích so sánh mà!" Lăng Tuyết Mạn gật đầu, thật kiên trì nói.

Khuôn mặt tuấn tú của Mạc Kỳ Hàn rút rút, nín nửa ngày, phun ra mấy chữ, "Không có cách nào đánh giá được!"

"A? Cái này mà là đáp án cái gì?" Lăng Tuyết Mạn co quắp.

"Không còn đáp án khác, nàng có nghe hay không tùy nàng." Mạc Kỳ Hàn căng thẳng nói.

"Tình nhân thôi, người chỉ trả lời cho có lệ thôi, không có lấy một câu thật lòng!" Lăng Tuyết Mạn tức giận giờ quả đấm, hận không thể một quyền khua vỡ đầu của nam nhân này!

Mạc Kỳ Hàn neho mắt, nắm cái mũi Lăng Tuyết Mạn, cực kỳ không vui nói: "Nha đầu, thiên hạ này sẽ tìm không ra người thứ hai giống nàng dám bắt kính với bản công tử như vậy!"

"Hừ, thiên hạ này cũng không có người thứ hai xui như ta, trước làm quả phụ, sau bị cường bạo, sau đó lưu lạc trong bóng đêm không thể lộ ra ngoài ánh sáng!"

Lăng Tuyết Mạn cắn răng nghiền lợi, một phen bắt tay Mạc Kỳ Hàn đang nhéo cái mũi nàng, sau đó cắn lấy một ngụm.

Mạc Kỳ Hàn thét lớn một tiếng, nhấn mảy, nhưng không có rút tay về, để mặc hai hàm răng phát tiết cắn chặt không há miệng, thẳng đến Lăng Tuyết Mạn cảm giác trong miệng ủa vào mùi máu tươi, mới nói lỏng miệng, sau đó trừng to mắt nhìn Mạc Kỳ Hàn, không thể tin, đầu môi, "Người... người không đau sao?"

"Vô nghĩa! Cho ta cắn nàng chảy máu, thử xem có đau hay không?" Mạc Kỳ Hàn nhiu mày, trong bóng đêm thấy không rõ lắm miệng vết thương, một chút thương tổn này hẳn cũng không để ý, nhớ ngày đó khi hắn luyện công mỗi ngày bị thương, đều nghiêm trọng hơn nhiều, lúc trước còn cương quyết nhận được, làm bộ như không có chuyện gì, sợ người khác biết hắn đang luyện võ.

Lăng Tuyết Mạn hơi nhếch môi, đáy lòng thấy lạnh cả người, sợ hãi nói: "Tình nhân, thực xin lỗi, ta... ta nhất thời xúc động."

"Không sao, không cho nàng cắn một ngụm này, tội danh cường bạo của ta chắc cả đời không thể gỡ xuống, hiện tại nàng báo thù, về sau hứa sẽ không lại nói chuyện ta cường bạo nàng, chỉ nói nàng chung tình với ta, tự nguyện hiến thân cho ta là được rồi!" Mạc Kỳ Hàn nói thật tự nhiên, ngữ khí nghiêm trang, trong đôi mắt lại ẩn chứa ý cười.

Lăng Tuyết Mạn lại cắn răng nghiền lợi, "Ta thực nên đem miệng của người cắn thành ba cánh hoa! Nam nhân đáng chết, thật coi người là vạn người mê à?"

"Tuyết Mạn, nàng thẹn quá thành giận sao? Nàng đại khái chưa thấy qua cường bạo chân chính là như thế nào đi, đêm đầu tiên ta đối với nàng như thế nào, nàng rất rõ ràng, nhưng miệng nàng lại không rời hai chữ cường bạo, ta cũng thật muốn tức chết rồi!" Mạc Kỳ Hàn buồn bực nói.

"Đi chết đi, chết đi, chết đi!!!!"

Lăng Tuyết Mạn đã điên rồi, không nói gì trừng mắt mấy cái, sau đó mắt khẽ nhắm, nằm ngay đơ giả chết!

Nhưng, một bàn tay ma quỷ lặng lẽ bò lên ngực của nàng, còn chưa đợi nàng ngăn cản, cái tay kia đã không ngại đường xa chui vào cổ áo nàng, cảm thấy da của nàng, bên tai còn truyền đến lời nói làm người ta tức giận đến hộc máu, "Vật nhỏ, nàng ăn nhiều cơm mới được, cho dù không bỏ thân, cũng phải bỏ ngực a, nếu không, ngực gầy, ta là phu quân sẽ hỏi tội nàng!"

"A a a a a-"

Lăng Tuyết Mạn khóc không ra nước mắt, "Ông trời ơi, cứu ta với, nhanh thu hồi tên đám tặc làm nhiều việc ác này đi!"

"Ha ha ha."

Mạc Kỳ Hàn sung sướng cười sang sảng, mở vạt áo Lăng Tuyết Mạn, cời ra tất cả trói buộc trên người nàng, tay hơi lạnh lẽo mon trón mỗi một chỗ trên thân mình thom mềm kia, làm thiên hạ run rẩy toàn thân, nơi đi qua, như khơi lên từng trận lửa, thiêu đốt nàng, cũng thiêu đốt hắn.

Hôn, dày đặc hạ xuống như mưa roi, từ đó môi dôi xuống, tới cổ tuyết trắng, xương quai xanh, sau đó ngừng ở hai luồng mềm mại, khẽ liếm hút, nghe được thanh âm của nàng hút không khí, hắn cười tà khí, ngậm vào nụ hoa phấn đỏ của nàng.

Nàng sớm ngưng ngừng nói không ra lời, biết từ chối vô dụng, phản kháng vô dụng, giãy giụa cũng vô dụng, nàng chỉ bất buộc bản thân mình xem nhẹ mỗi một động tác của hắn, xem nhẹ mỗi một chỗ phản ứng trên thân thể mình, nhưng, cái này cũng đều vô dụng, khi hắn ôn nhu hay là kịch liệt âu yếm, thân thể mẫn cảm của nàng không cách nào không chế muốn gần sát hắn, muốn được nhiều hơn.

Cởi quần áo của mình, hắn phủ trên thân thể của nàng, hôn lên môi đỏ của nàng, đồng thời động thân mà vào, cùng nàng hợp làm một, môi nàng ức chế không nổi run rẩy yêu kiều, hai tay kim lòng không đầu đặt lên hai vai của hắn, hắn cũng dán chặt nàng, trên trán chảy ra mồ hôi, thờ dốc không ngừng.

Kích tình phát ra một khắc, hắn dán lên mái tóc bị mồ hôi thấm ướt của nàng, thì thầm: "Tuyết Mạn, không được phụ ta, ta sẽ chịu không nổi."

Tâm Lăng Tuyết Mạn đột nhiên cứng lại, ngơ ngác hỏi, "Vậy người thích ta sao?"

Mạc Kỳ Hàn cứng đờ, ánh mắt mau né đi, thản nhiên nói: "Không biết."

"À." Lăng Tuyết Mạn buồn bã gật đầu, không rõ hiện tại trong lòng là cảm giác gì, có thất vọng, có không sao cả, có mê vờng, có không hề cam tâm.

"Tuyết Mạn, mệt rồi sao?" Mạc Kỳ Hàn lật người, đắp kín chăn gấm cho hai người, ôn nhu hỏi.

"Có một chút." Lăng Tuyết Mạn nhàn nhạt trả lời.

Mạc Kỳ Hàn nói nhỏ: "Đến, gối lên trên tay ta ngủ, buổi tối không thể lại đá chăn, càng ngày càng lạnh, lúc ta có ở đây còn có thể giúp nàng đắp chăn, nếu ta không có thì làm sao?"

"Người không thích ta, sao lại quan tâm ta?" Lăng Tuyết Mạn đột nhiên hồn hên quát.

Tay Mạc Kỳ Hàn đang vịn về góc chăn dừng lại, trầm mặc một hồi lâu, không nói được một lời, tiếp tục động tác vẫn chưa xong, sau đó thản nhiên nói: "Không có vì cái gì, ngủ đi."

"Dâm tặc, ta ghét ngươi!" Lăng Tuyết Mạn chán nản hô lên một câu, giận dữ nghiêng thân đi, đưa lưng cho Mạc Kỳ Hàn.

Mạc Kỳ Hàn nhấp nhệ môi, thò tay kéo thân mình Lăng Tuyết Mạn, vẫn ôn nhu nói: "Lại đây, ta muốn ôm nàng ngủ."

"Người tại sao không đi ôm con heo đi?" Lăng Tuyết Mạn tức giận không lựa lời, đẩy cánh tay hắn.

"Ta muốn ôm nàng, nàng nếu coi mình như heo, ta không sao cả." Mạc Kỳ Hàn giương lên khóe môi, trong đôi mắt mang theo nhiều ý cười.

"Ngươi! Ngươi dâm tặc đáng chết, ngươi mới là heo! Ngươi là con heo dê xồm!" Lăng Tuyết Mạn tức muốn khóc, xoay người, dùng sức đẩy Mạc Kỳ Hàn.

Mạc Kỳ Hàn bắt hai tay nhỏ bé kia, bật cười nói: "Tích cực như vậy làm cái gì? Nàng cũng không thích ta, sao còn ép ta nói thích nàng?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 119

Lăng Tuyết Mạn khẽ cắn môi, mê mang nhìn, lẩm bẩm: "Đúng vậy, ta phát thần kinh à? Thật chẳng lẽ là heo treo trên cây, ta treo lên heo sao? Đúng rồi, chính là Liễu Thiếu Bạch đáng chết, từ khi bị con heo dê của hắn tập kích, ta liên liên tiếp xui xẻo!"

"Tuyết Mạn!" Mạc Kỳ Hàn nhẹ ôm Lăng Tuyết Mạn vào lòng, lạnh nhạt nói: "Xui xẻo của nàng đều là do không nghe cảnh cáo của ta, tự chuốc phiền, giống như hôm nay nàng rơi xuống nước, ta sớm bảo nàng đừng cho Liễu Ngô Đồng đến Tứ Vương phủ, nàng cứ không nghe, cho nên nói đáng đời nàng đi? Liễu Thiếu Bạch là nam tử, nàng cùng hắn kết giao, cần thận có người dị nghị danh tiết của nàng, đến lúc đó lại phiền toái!"

"Liên quan gì đến Ngô Đồng à?" Lăng Tuyết Mạn lơ đãng, "Hôm nay rõ ràng là quân gia làm ta sợ, ta không có bạn bè, hiện tại biết huynh muội Liễu gia, Ngô Đồng thân thiết, Liễu Thiếu Bạch lại chọc rất vui, chúng ta thuần khiết trong trắng, người đời nhiều chuyện, ai muốn nói gì thì nói, ta mới không cần để ý đâu!"

"Nàng nha đầu này, chính là lẩm cẩm, nàng đơn thuần như vậy, người khác ai muốn hại nàng, thật là dễ như trở bàn tay!" Mạc Kỳ Hàn thở dài, dựa vào trục gác, hất trên cơ bản đã loại bỏ khả năng Lăng Tuyết Mạn nằm vùng, chỉ chờ nàng đi Lăng gia gặp Lăng Bắc Nguyên sẽ nghiệm chứng!

"Hi hi, không còn cách nào khác, ta sẽ không dùng tâm kế, ta cũng không có ý muốn hại người, ánh mắt ngươi sáng suốt, lại núp trong bóng tối, vậy thì ngươi theo dõi người xấu cho ta đi!" Lăng Tuyết Mạn cười tí tít nói, một chút cảm giác khẩn trương cũng không có, nàng đã nghĩ thông suốt bốn chữ, "trời sinh voi sinh cỏ!"

Mạc Kỳ Hàn lại bật cười ra tiếng, hơi tiếc rên sất không thành thép, búng cái trán Lăng Tuyết Mạn một cái, nói: "Ta cũng không thể luôn theo dõi nàng đi? Nàng tự mình học cường đại chút, đừng cả ngày ngốc nghếch, nhìn người phải lưu tâm, tuy rằng ta thích bộ dáng nàng đơn thuần, nhưng nàng bây giờ vào hoàng gia, hoàng gia vốn là một vùng nước đục, nàng muốn đơn thuần, sẽ bị tể ngã, sẽ chịu thiệt, còn có thể mất mạng, ta tình nguyện nhìn nàng có chút tâm cơ."

"Ừ, người nói cũng có đạo lý, bất quá, cái này dường như hơi khó, haiz!" Lăng Tuyết Mạn u buồn, thở một hơi thật dài, ai oán nói: "Ta cũng phiền, thật sự là phiền à, tựa như hai trác phi kia của Vương gia, ta không tìm bọn họ, không trêu chọc bọn họ, bọn họ lại quyết tâm muốn tìm ta gây sự, thật là nam nhân của chúng đều đã chết, còn nháo cái gì à?"

"Nàng không phải nhốt bọn họ rồi sao?" Mạc Kỳ Hàn nhún mày nói.

Lăng Tuyết Mạn bĩu môi, bức mình không thôi, "Đúng vậy, nhưng luôn nhốt bọn họ cũng không phải biện pháp a, ta chỉ sợ thả bọn họ ra, bọn họ lại tìm ta gây phiền toái! Vương gia làm cho ta vừa vào cửa đã thành quả phụ cũng không nói, còn để lại hai nữ nhân dễ tiện cho ta, chắc chắn, nữ nhân ngực lớn ghê tởm như vậy, phu quân ta thật sự là bị mù mắt rồi!"

"Khụ khụ!"

Mạc Kỳ Hàn bị sặc ho lên, "Tuyết Mạn nàng... khụ khụ..."

"Này, ngươi không sao chứ?" Lăng Tuyết Mạn hào tâm vỗ lưng giúp hắn, nói thầm: "Là phương thức ta nói chuyện rất dọa người, hay là ngươi đồng tình với hai nữ nhân dễ tiện kia?"

Lăng Tuyết Mạn đột nhiên thét kinh hãi một tiếng, làm Mạc Kỳ Hàn nhún mày, "Nàng làm sao vậy?"

"Tình nhân, ngươi nếu có thể lên vào phòng ta, vậy nhất định cũng có thể lên sang Thẩm Trúc Hiên, vào trong phòng hai nữ nhân dễ tiện kia, đúng không? Người không phải cùng bọn họ tạt nền qua đêm đi? Có phải thời điểm không đến trong phòng ta, là bạn ở trong phòng bọn họ sao?" Lăng Tuyết Mạn đen mặt, ngón tay chia chia cái mũi Mạc Kỳ Hàn, nét mặt như đang thẩm vấn.

"Khụ khụ!"

Mạc Kỳ Hàn phất chốc đo khuôn mặt tuần tú, khụ lợi hại hơn, đối mặt với chất vấn ngờ vực vô căn cứ của Lăng Tuyết Mạn, hắn lại có chút chột dạ, tuy rằng từ sau khi hắn "chết", hắn không hề xuất hiện ở Thẩm Trúc Hiên, nhưng trước khi "chết", dù sao cùng giường là chuyện rất bình thường, nhất thì không biết nên trả lời như thế nào cho tốt.

"Nói đi? Không nói chính là trong lòng có quỷ, đúng không?" Lăng Tuyết Mạn vù lấp miệng em ép hỏi, hừ hừ, không tin rằng bất chợt không được dâm tặc này!

"Không có, từ đêm tân hôn đó, sau khi ta muốn thân thể của nàng, đã không đi tìm nữ nhân khác, thời điểm không tới tìm nàng, ta đều đang bận rộn, nàng tin hay không thì tùy!" Mạc Kỳ Hàn nhú mày, hơi buồn bực nói.

"Thật sự? Người không gạt ta sao?" Lăng Tuyết Mạn hoài nghi, "Không phải nói người có rất nhiều nữ nhân sao?"

"Có, nhưng có liên nhất định phải chạm vào sao?" Mạc Kỳ Hàn nhường này hỏi ngược lại.

Lăng Tuyết Mạn hết chỗ nói rồi.

"Còn có, Vương gia phu quân của nàng mắt cũng không hỏng, hai trắc phi Cốc Tôn là Hoàng Thượng ban thưởng đến Tứ Vương phủ, không phải chính hần chọn." Mạc Kỳ Hàn co quắp khuôn mặt tuấn tú, nhin không được biện minh cho mình.

"Dừng, dù sao hần cũng đã lấy bọn họ. Được rồi, không nói những thứ này, ngủ đi." Lăng Tuyết Mạn phiền muộn khoát tay, ngáp một cái, ánh mắt có chút mơ hồ.

Tuấn nhan Mạc Kỳ Hàn giãn ra, khẽ cười nói: "Khoan hãy ngủ, ta còn có vấn đề muốn hỏi nàng."

"Ây da, người sao lại giống bà lão đáng ghét vậy? Hỏi cái gì thì nhanh hỏi đi." Lăng Tuyết Mạn không nhìn được, tức giận.

"Sao? Nha đầu, sao thái độ của nàng càng ngày càng ác liệt vậy? Có phải lại muốn chờ ta thu thập nàng không?" Mạc Kỳ Hàn hí hí mắt, lời nói mang theo một phần cảnh cáo.

"Hi hi, ta vui đùa, ta vui đùa thôi." Lăng Tuyết Mạn rút rút khuôn mặt, thực nữ không cần so đo ngoài miệng, vội cười nịnh nọt, "Tình nhân, người hỏi đi, ta nhất định tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tấn!" (là cái gì vậy ta?)

Mạc Kỳ Hàn nhìn Lăng Tuyết Mạn mang bộ dạng chó con, quả thực là dở khóc dở cười, cuối cùng không có phát giận, ôm Lăng Tuyết Mạn càng chặt, nói: "Ta chuẩn bị ngày mai phải người làm cho nàng một cây chuỗi thủ tình xảo, cho nàng phòng thân, nàng thích hoa văn gì?"

"A? Người thật muốn cho ta con dao? Không nên không nên, ngộ nhờ ta lỡ tay giết người, không phải cũng bị chặt đầu sao? Ta không cần!" Lăng Tuyết Mạn kinh hãi lắc đầu, cho dù không chém đầu, nàng cũng không muốn ngồi tù nữa!

"Vậy, nàng xác định không cần? Ta lại không phải sợ nàng mang tội giết người, ta là lo lắng nàng sẽ không cẩn thận làm bị thương bản thân!" Mạc Kỳ Hàn nhú mày, lo lắng nói.

"Không cần, dù sao ngày hôm qua ta phát hiện Xuân Đường biết võ công, có nàng đi theo ta, ta không sợ, lại nói, người không phải cũng theo dõi ta cả ngày sao?" Lăng Tuyết Mạn bĩu môi, nói.

"Thôi, quên đi." Mạc Kỳ Hàn hiện lên ý cười trên môi, "Vậy thì nói rõ nàng đã không nghĩ giết ta, đúng không?"

Lăng Tuyết Mạn đầu tiên là ngần ra, sau đó phản ứng kịp, tức đen mặt, "A! Thì ra người là đang cài bẫy lời bói của ta a! Hèn hạ!"

"Ha ha ha."

Tiếng cười sung sướng vang lên, Mạc Kỳ Hàn tà khí khép hờ mắt, vừa hôn vừa chặn môi Lăng Tuyết Mạn, ôn nhu tàn sát bừa bãi một phen, mới nói: "Cả hai đều có, sợ nàng bị người xấu khi dễ, cũng muốn biết thủ hặn của nàng dành cho ta có giảm bớt không."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120

Lăng Tuyết Mạn hừ hừ cái mũi, quyết định không quan tâm nam nhân âm mưu đầy bụng này, có chút mệt mỏi vườn vườn chân căng, trên chân có chút tiếng vang truyền đến, Lăng Tuyết Mạn phất chốc nhớ lại một sự kiện, sắc mặt có chút khó coi hỏi: "Tình nhân, lặc vàng trên chân ta có phải người đeo lên không?"

"Ừ. Như thế nào?" Mạc Kỳ Hàn nhú mày.

"Hừ, ta cho người biết, người đừng mơ tưởng lấy nó đổi ngân phiếu chín ngàn lượng của ta, vòng vàng của người khẳng định không đáng giá chín ngàn lượng!" Lăng Tuyết Mạn giọng lên chân, giận cực kỳ, "Người tháo nó xuống, đưa ta bạc!"

"Không có khả năng!" Mạc Kỳ Hàn hơi trầm mặt, lạnh lùng nói: "Ta đeo nó lên cho nàng, là phúc khí của nàng, nàng đừng không biết điều! Bạc của nàng muốn lấy về, càng không thể!"

"Người... người khi dễ người! Ta liên không biết điều, người chiếm bạc của ta, trả lại cho ta lặc vàng buộc trên chân, người bảo ta làm sao gặp người đây? Người khác hỏi, ta nói như thế nào đây?" Lăng Tuyết Mạn giận đến muốn khóc.

Mạc Kỳ Hàn càng thêm trầm mặt, "Tùy nàng muốn như thế nào, cái lặc đó nếu nàng muốn tháo ra, trừ khi nàng thực không muốn sống nữa! Người khác làm sao có thể hỏi tới? Chi cần không cời vớ cời giấy, ai có thể nhìn đến lặc vàng trên chân nàng? Ta đeo nó cho nàng, chính là không cho nàng trên chọc nam nhân khác!"

Dứt lời, Mạc Kỳ Hàn chán nản nhú mày, thật đúng là nha đầu không biết điều! Đây chính là vật của mẫu hậu hần, trước khi đại hôn ba ngày, lấy ra bảo hần đưa cho Vương phi làm lễ động phòng, ai ngờ -

Lăng Tuyết Mạn thờ hồn hển, ủy khuất nâng tay chùi khóe mắt, ngứa đầu tròng mắt Mạc Kỳ Hàn, cuối cùng cắn răng một cái, nước mắt rơi xuống rất nhiều rất nhiều, "Người thật là ăn hiếp người!"

Mạc Kỳ Hàn phiền chán nằm ngửa thân mình, nhắm hai mắt lại.

Nhưng, ngủ không xong, tiếng khóc dần dần tăng lên, làm tai hần đau, lại nghiêng thân mình, ôn nhu dỗ dành: "Tuyết Mạn, đừng khóc."

"Ta chính là muốn khóc, còn nói sợ người xấu khi dễ ta, người chính là người xấu nhất!" Lăng Tuyết Mạn lưu riu riu khóc sụt sùi, tức giận gầm nhẹ.

"Được, ta là người xấu, được chưa? Vậy nàng có thể ngừng khóc hay không?" Mạc Kỳ Hàn lui một bước, tiếp tục nhân nhượng nói.

"Không thể!" Lăng Tuyết Mạn tức giận rống lại.

Mạc Kỳ Hàn tức giận đến không nhẹ, cắn răng nói: "Bản công tử còn chưa từng ăn nói khép nép đồ dành nữ nhân đâu, đừng coi trọng mình quá! Nàng còn khóc một tiếng nữa, ta đem nàng đến chỗ mấy tên trộm cướp liền!"

Tiếng khóc đột nhiên ngừng lại!

Lăng Tuyết Mạn lấy tay bịt miệng, kinh hãi nhìn Mạc Kỳ Hàn, không dám phát ra tiếng vang.

Mạc Kỳ Hàn trừng mắt, bắt giữ tay Lăng Tuyết Mạn, lạnh lùng nói: "Hầu hạ bản công tử!"

"Sao, hầu hạ thế nào?" Lăng Tuyết Mạn hoàn toàn bị kinh hãi, chu miệng nói.

"Hôn ta!" Mạc Kỳ Hàn nhú mày, tà khí trong mắt tuôn sạch.

Lăng Tuyết Mạn lúng ta lúng túng trả một tiếng, "Ừm." Sau đó thoáng ngẩng đầu, hôn lên môi Mạc Kỳ Hàn, nhẹ như chuồn chuồn lướt nước, sau đó nhanh chóng rời đi.

Mạc Kỳ Hàn không vui, tiếng nói vang lên ngay sau đó, "Nàng gọi đây là hôn sao?"

"Ách."

Lăng Tuyết Mạn ngốc ra, đầu óc phản ứng chậm, hơi giật mình nhìn Mạc Kỳ Hàn, "VẬY... vậy muốn như thế nào?"

"Chính là như vậy!" Mạc Kỳ Hàn tươi cười ta tũt, thân mình nhào một cái, chiếm lấy môi đỏ của thiên hạ ngu ngốc, kích tỉnh lại một lần nữa bốc cháy lên.

Chờ nha đầu kia ** cho hắn, sợ là không vui, chủ động mới là vương đạo.

Đêm tràn ngập mị sắc, treu chọc khó nhịn, Mạc Kỳ Hàn lại một lần nữa phúc hắc nuốt lấy quả phi của hắn, để lại căn phòng đầy ý xuân.

.....

Buổi chiều ánh mặt trời ấm áp chiếu lên trên người, cảm giác cực kỳ giống bàn tay nhân từ của mẹ mon tròn khuôn mặt.

Lăng Tuyết Mạn thỏa mãn hít vào, nằm thẳng ở trên trong viện, vẫy tay với bọn nha hoàn, "Xuân Đường Thu Nguyệt, Hiền nhi đâu? Tìm nó đến cùng ta phơi nắng đi! Khó có được ngày hôm nay khí trời tốt, không thể lãng phí!"

"Ha ha, Vương phi, tiểu Vương gia vào cung thỉnh an rồi, còn chưa về phủ!" Thu Nguyệt cười nói.

"À."

Miền cường híp mắt, mùi hoa quế ngoài viện bay vào, Lăng Tuyết Mạn hít mạnh một hơi, khen: "Thơm quá a!"

"Vương phi, mùa này hoa quế thơm ngát, làm bánh hoa quế thích hợp nhất, Vương phi nếu như thích ăn, nô ti đi đến phòng ăn lấy cho ngài một ít." Xuân Đường cười tí mắt nói.

"Tốt lắm, người bây giờ đi lấy đi, tham ăn của ta bị người gọi lên rồi!" Lăng Tuyết Mạn mở to mắt, mỉm cười.

"Vâng, nô ti đi ngay!"

Xuân Đường đi rồi, Thu Nguyệt không có gì làm, nhân tiện nói: "Vương phi, nô ti đắp chân cho ngài, buổi sáng hình như ngài nói đau chân mà."

"A? Ách, không cần không cần, hiện tại tốt hơn nhiều." Lăng Tuyết Mạn đỏ khuôn mặt nhỏ nhắn, rất là xấu hổ, lắc đầu nói.

Thu Nguyệt không hỏi, Lăng Tuyết Mạn lại xấu hổ muốn chết, dậm tắc đặng chết còn nói muốn làm trò một chút, suýt nữa lại làm cho nàng không xuống giường được, hiện tại bị nha hoàn hỏi, thật sự là quẫn a!

Vì che dấu không được mất tự nhiên, Lăng Tuyết Mạn nhắm mắt lại giả bộ ngủ.

Không bao lâu, Xuân Đường đã trở lại, bưng một khay bánh hoa quế lớn, thơm lừng bốn phía, Lăng Tuyết Mạn ăn mấy cái, lại ép buộc Xuân Đường Thu Nguyệt ăn mấy cái, nhìn bán khay bánh hoa quế còn dư lại, giật mình một cái, hỏi: "Xuân Đường, Hương Đan Cư ở nơi nào?"

"Hương Đan Cư?"

Hai nha hoàn chấn động, Xuân Đường dè dặt cẩn trọng hỏi: "Vương phi ngài hỏi Hương Đan Cư làm cái gì?"

"Hi hi, ta muốn đi cảm tạ ân nhân cứu mạng của ta, ngày hôm qua Vô Giới đã cứu ta, ta đem bánh hoa quế cho hắn, báo đáp hắn a!" Lăng Tuyết Mạn cười tươi nói.

"Vương phi, không cần, Vô Giới bất quá là một thị vệ, cứu chủ tử là trách nhiệm của hắn, Vương phi không được tự hạ thấp thân phận mình." Xuân Đường ngưng ngưng nói.

Thu Nguyệt gật đầu theo, phụ họa: "Đúng vậy, Vương phi, ngài có phần tâm ý này, không bằng kêu nô ti thay ngài đi một chuyến, Hương Đan Cư là cấm địa của Tứ Vương phủ ta, bất luận kẻ nào cũng không thể đến gần."

"Cấm địa? Là như thế nào?" Lăng Tuyết Mạn nghi hoặc trừng lớn mắt.

Xuân Đường tí mi giải thích một lần, cuối cùng, về mặt đau khổ nói: "Vương phi, ngài thật không nên đi, bằng không thù vạ Hương Đan Cư sẽ ngăn ngài lại!"

"A? Tứ Vương phủ này còn có nơi như vậy sao? Ta tự nhiên đến bây giờ mới biết!" Lăng Tuyết Mạn gãi cằm, tính toán nửa ngày, nói: "Không được, ta rất khỏe, hơn nữa ta nghĩ tự mình cảm tạ Vô Giới mới có thành ý, ta quyết định ta sẽ đi ngay bây giờ."

Dứt lời, Lăng Tuyết Mạn bùng mồm lên, hào khí ngút trời nói: "Đi, dẫn đường cho ta!"

"Vương phi!"

Xuân Đường Thu Nguyệt thay đổi sắc mặt, "bộp" một tiếng quỳ xuống, "Vương phi, nô tì cầu ngài không cần đi!"

Chương này đc 30 bình chọn mình sẽ đăng 2 chương luôn

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 121

Lăng Tuyết Mạn buồn bực, "Nghiêm trọng như vậy sao? Cùng lắm thì thủ vệ ngăn ta lại, các người sốt ruột cái gì?"

"Vương phi, hễ tỳ tiện xông vào Hương Đàn Cư, sẽ bị đánh chết, Vương phi ngài không nên mạo hiểm, quy củ này ai cũng không dám phạm, cho dù các Vương gia khác tới đây, cũng phải tuân thủ."

"Vương phi, nô tì van cầu ngài, thủ vệ Hương Đàn Cư không giống với thị vệ trong Vương phủ, bọn họ máu lạnh vô tình, chỉ nghe theo mệnh lệnh của chủ tử, hiện nay mặc dù chủ tử mất, nhưng bọn họ phụng lệnh trần thủ, cho dù là Vương phi ngài, bọn họ cũng sẽ không lưu tình!"

Xuân Đường Thu Nguyệt vội vàng nói, Lăng Tuyết Mạn chớp lông mi, nghe có chút sợ hãi, nuốt nước miếng, không tin, hỏi: "Ta chỉ đi tìm Vô Giới mà thôi, mấy thủ vệ này đều sẽ ác như vậy sao?"

Hai nha hoàn gật đầu.

Sợ chết! Lăng Tuyết Mạn lộn lại ngồi xuống ghế, quăng mồm ra, chán nản cúi đầu.

Xuân Đường Thu Nguyệt âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhìn nhau cười.

Buổi chiều, Mạc Ly Hiền trở lại, vui vẻ chạy vội tới Cúc Thủy Viên, "Mẫu thân, hôm nay Hoàng gia gia khen con luyện kiếm pháp tốt, hỏi con muốn ban cho cái gì, ngài đoán con muốn cái gì?"

"Ha ha, ta đoán là một bảo kiếm?" Lăng Tuyết Mạn cười yếu ớt, nói.

"Không đúng, mẫu thân đoán lại đi!" Mạc Ly Hiền thần bí lắc đầu.

Lăng Tuyết Mạn quẹt miệng, lại nghĩ một lát, thất bại nói: "Ta đoán không đến, ăn mặc cái gì con cũng không thiếu, ta không biết!"

"Hi hi, mẫu thân thật ngốc nha! Hiền nhi cầu ban cho là mẫu thân!" Trên mặt Mạc Ly Hiền phản xạ ánh mặt trời, khuôn mặt tươi cười xán lạn.

"Cái gì?" Lăng Tuyết Mạn mở to hai mắt nhìn.

Mạc Ly Hiền càng cười hơn, kéo Lăng Tuyết Mạn ngồi xuống, đắc ý hất đầu, nói: "Con muốn ban cho là, về sau mẫu thân bất luận phạm vào sai lầm gì, xin Hoàng gia gia bỏ qua cho một lần! Con muốn đọc sách luyện công tốt, chỉ cần con biểu hiện tốt hơn các ca ca đệ đệ, Hoàng gia gia sẽ thích con hơn, như vậy con mỗi lần đều cầu tha mạng cho mẫu thân, liền không cần lo lắng mẫu thân lại bị Hoàng gia gia giết chết!"

"Thật... thật sao?" Lăng Tuyết Mạn không thể tin mở to hai mắt nhìn, tức thì ôm chặt lấy Mạc Ly Hiền, chớp mũi đau xót, vui mừng mà khóc, "Hiền nhi, cảm ơn con, mẫu thân thật không biết nên nói cái gì cho phải."

"Ha ha, mẫu thân không được khách khí, nếu không Hiền nhi sẽ tức giận!" Mạc Ly Hiền nghịch ngợm cười nói.

Xuân Đường cùng Thu Nguyệt đứng ở một bên, sắc mặt đều có chút xúc động, duyên phận người với người thật kỳ diệu, vốn cho là Vương phi tương lai sẽ là Liễu Ngộ Đồng, lại đột nhiên biến thành một người khác, vốn lo lắng tiểu Vương gia cùng tân Vương phi không hợp, nào biết là hòa hợp như vậy.

Đêm, sâu đậm

Một con bồ câu đưa tin màu trắng lạng lẽ bay vào Thâm Trúc Hiên.

Cốc Vũ Mị cùng Tôn Uyển Dung la to náo loạn được một lúc sau, không có sức lực, lại cam chịu đứng ở trong phòng.

Trên cửa sổ vang lên một chút thanh âm, Cốc Vũ Mị đã nằm ngủ bị bùng tỉnh, lạng lẽ đi đến phía trước cửa sổ, khi nhìn đến bồ câu đưa tin, ánh mắt sáng lên, nhanh chóng lấy mẫu giấy cọt ở chân chim, sau đó thả nó đi, nhìn cửa sổ một chút rồi trở về giường.

Thấp sáng nén, nhìn vài dòng chữ trên giấy, xem xong, đốt tờ giấy thành tro, khuôn mặt nổi lên một nụ cười quý dị, xen lẫn ác độc làm cho người ta sợ hãi.

Hương Đàn Cư.

Trong mật thất, Mạc Kỳ Hân nhìn mật thư trong tay, sắc mặt từ nghiêm trọng trở nên mù sương, chưa ngược mắt, trầm giọng nói: "Su phụ, ngài thấy thế nào?"

Thiên Cơ lão nhân không còn bộ dáng điên điên khùng khùng thường ngày, nghĩ nghĩ, nghiêm túc nói: "Hân tiểu tử, sự tình đã cách hai mươi năm, hoạn quan tác loạn đã chết quá nhiều người, người cầm đầu bị giết, muốn kiểm chứng hẳn và Lăng Vương có quan hệ hay không, không phải việc dễ dàng. Nếu có một chút hoài nghi, thì phải là Bạch Tĩnh An hai mươi năm trước từng là thân tín của Lăng Vương."

"Đúng, Bạch phi sau khi trải qua tuyển tú vào cung, được phụ hoàng ân sủng, Bạch Tĩnh An cũng mới nhờ vào muội muội mà được phong làm Bình Dương Hầu. Mà Bạch Tĩnh An nhờ

giao ra quản gia, bản thân mình mới tránh bị liên lụy, việc này nhất định không đơn giản như vậy." Mạc Kỳ Hàn nhìn tới, gật đầu tán đồng.

"A-"

Một tiếng ngập vang lên, Lâm Mộ Thanh vốn ngồi ngay ngắn ở bên giường, vì ngu gật mà lật người, đầu đụng phải đầu giường, thét chói tai lên, "Á!"

"Câm miệng!" Hai người đang thảo luận tin tình báo cùng quát lên.

Lâm Mộ Thanh che miệng, ai oán nhìn hai người, "Sư phụ, sư huynh, các người thật là không có lương tâm! Con thảm như vậy, còn không cho con la một tiếng!"

Hai đôi mắt trừng trắng lại, Lâm Mộ Thanh co rúm, nhưng không cam lòng vờn cổ một cái, tức giận nói: "Hon nửa đêm, còn chưa ngủ à? Không phải nghiên cứu Bạch Tĩnh An sao? Con dám đánh cược, nếu năm đó Lăng Vương xả thân cứu giá là giả, vậy thì thật rõ ràng, Mã An mang tiếng là đầu lĩnh chịu chết, thực tế chủ tử phía sau màn là Bạch Tĩnh An, mà chủ tử sau lưng Bạch Tĩnh An chính là Lăng Vương! Chỉ đơn giản như vậy, không bằng đối phương hướng, âm thầm điều tra quan hệ của Tam Vương gia cùng Bạch Tĩnh An những năm gần đây đi!"

"Ha ha, tiểu tử Mộ Thanh này cũng bắt đầu thông minh à!" Thiên Cơ lão nhân giơ ngón tay cái lên, thờ dài nói.

Mạc Kỳ Hàn mang cười ý, gật đầu, "Đúng là như thế, sư đệ đề nghị không sai, bắt quá, con còn phải tra một người!"

"Ái?" Lâm Mộ Thanh cùng Thiên Cơ lão nhân tròn mắt, nghi hoặc nói.

"Đại tướng quân Hạ Chi Tín!" Mạc Kỳ Hàn nâng mày, nhẹ thờ ra sáu chữ.

Hai người ngẩn người nửa ngày, mới đột nhiên hiểu được, ào ào gật đầu, "Đúng, phải tra, đây cũng là một người từng có quan hệ mật thiết với Lăng Vương, hiện tại cũng có khả năng có quan hệ với Tam Vương gia."

"Đương nhiên!"

Mạc Kỳ Hàn cầm chén trà lên, nhẹ nhấp một ngụm, liếc về phía Lâm Mộ Thanh, cười cười nói: "Sư đệ, chờ ta thành đại sự, tứ hôn cho đệ, như thế nào?"

"A? Cái gì tứ hôn?"

Lâm Mộ Thanh nghe vậy kích động bật lên, toàn bộ sáu ngũ chạy đi trong nháy mắt, tiến tới trước mặt Mạc Kỳ Hàn, cười tí mắt nói: "Sư huynh, huynh nên chọn cho đệ một cô nương thật xinh mới được, hạnh phúc nửa đời sau của đệ đều phải dựa vào huynh!"

"Ha ha, sư phụ, sư đệ khẩn trương muốn bỏ lại ngài mà đi tiêu dao kìa!" Mạc Kỳ Hàn cười khê ra tiếng, thổi gió châm ngòi lửa.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122

Thiên Cơ lão nhân ngoài cười nhưng trong không cười, nói: "Mộ Thanh, con đi đâu, sư phụ đi cùng con, hạnh phúc nửa đời sau của sư phụ phải dựa vào con!"

"Sư phụ!"

Lâm Mộ Thanh chán nản nằm sấp ở trên bàn, lăm lăm: "Sư phụ nửa đời sau ngài vẫn là cho Hoa Mai bà bà đi, con còn muốn sinh con đó!"

"Tiểu tử thú, sư phụ đi theo con, con không sinh được con sao?" Thiên Cơ lão nhân giận dữ!

"Không phải, haiz! Con là suy nghĩ cho sư phụ thôi, ngài cùng Hoa Mai bà bà sống trong thế giới chỉ có hai người không tốt sao? Suốt ngày quần quít lấy con, con còn trẻ như vậy, tuổi thanh xuân liền lãng phí ở trên người lão nhân ngài, con có oan hay không?"

Lâm Mộ Thanh vẫn oán trách, mà không biết rằng, hần mới nói xong, Thiên Cơ lão nhân đã tức giận còi một chiếc giày trên chân ném bay tới đỉnh đầu hần!

"Á!" Bất hạnh bị nện trúng, Lâm Mộ Thanh hét thảm một tiếng, "Sư phụ, ngài làm gì vậy?"

"Ha ha ha."

Mạc Kỳ Hàn cũng nhịn không được cười to, nhưng Lâm Mộ Thanh đen mặt, cắn răng nghiêng lợi nói: "Sư huynh, đã trễ thế này, huynh không đi tìm sư tẩu tâm sự sao? Ngày tốt cảnh đẹp, chớ để uổng à!"

"Khụ khụ!" Mạc Kỳ Hàn quần, cắn răng, "Đệ làm thế nào biết ta ban đêm không ở nơi này?"

"Hi hi, đệ đoán! Sư tẩu bị dâm tặc huynh làm cái gì cái gì, thân phận huynh hiện tại đặc thù, lại không thể công khai đi tìm nữ nhân giải quyết, một lần là dâm tặc, hai lần cũng là dâm tặc, huynh chắc chắn sẽ không để mình ủy khuất, đúng không?" Lâm Mộ Thanh lắc đầu, đắc ý hả hê nói.

"Ách, Mộ Thanh, con còn có thể trình thám à?" Thiên Cơ lão nhân tắc lưỡi, lại vô cùng bội phục giơ ngón tay cái lên.

Nhưng, khuôn mặt tuần tú của Mạc Kỳ Hàn xanh đỏ lẫn lộn, vỗ bàn gầm nhẹ: "Lâm Mộ Thanh đáng chết, hiện tại ta ném đệ vào lầu Hoa Mãn, tìm hai mươi cô nương hầu hạ đệ!"

"A? Sư huynh, không cần, đệ sai lầm rồi, đệ không bao giờ trình thám cuộc sống riêng của huynh nữa, huynh nếu nhiều bạc không có chỗ dùng, không bằng mang đến cho sư phụ dùng đi, sư phụ tịch mịch rất nhiều năm rồi!" Lâm Mộ Thanh chế cười, thờ tay chỉ sư phụ già bên cạnh hần, đề nghị.

"Lâm Mộ Thanh!"

Sư phụ già kia nhăn mặt nổi giận, "Sư phụ ta sẽ thiên con, đưa con tiến cung làm thái giám!"

"Bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại, sư phụ, con còn chưa có con đâu!" Lâm Mộ Dung hút không khí nói, "Sư phụ xuống tay lưu tình a, Lâm gia con mười tám đời đơn truyền, không thể đoạn từ tuyệt tôn!"

"Ha ha ha!"

Mạc Kỳ Hàn cười, "Sư phụ, các người sớm nghỉ ngơi đi, con đi đây!"

Nghe vậy, Lâm Mộ Dung Thanh ghen tị uly khuất, "Sư huynh lại đi, đệ còn chưa có người trong lòng đâu!"

"Tiểu tử thú, con cứ độc thân đi!"

Thiên Cơ lão nhân lại tức giận nheo một cái, tiếng kêu thảm thiết liền gào khóc lên!

Mạc Kỳ Hàn ngậm cười bước ra mặt thất, mở ra cửa đường hầm, lặc mình đi vào.

Lăng Tuyết Mạn đang ngủ say, cảm giác trên mặt ngứa một chút, nói mê lảm bảm một câu, trở mình, ai ngờ, ngay sau đó, mặt bên kia cũng ngứa, không khỏi tức giận chụp tát một cái, nhưng không vỗ trúng muỗi như trong tưởng tượng của nàng, lại vỗ mặt mình đau!

"Ừ."

Hút không khí một tiếng, Lăng Tuyết Mạn kéo chăn lên che đầu, vù vù ngủ tiếp.

Mạc Kỳ Hàn buồn bực cau mày, nhẹ thở một hơi, thôi, cứ ngủ như vậy đi, tự coi áo, tháo giày, lên giường nằm xuống, ôm Lăng Tuyết Mạn, chìm vào giấc ngủ.

Ngủ đến canh ba, Lăng Tuyết Mạn bởi vì quá mắc tiểu mà tỉnh, thò tay tìm toilet, đụng đến mặt nam nhân kia, chu mỏ, nói thầm: "Dâm tặc chán ghét, luôn xuất quỷ nhập thần như vậy!"

Lấy cánh tay Mạc Kỳ Hàn ôm trên eo nàng ra, đứng dậy, xuống giường, tới gian ngoài giải quyết sinh lý, lại trở lại, Lăng Tuyết Mạn liếc nhìn trên bàn, lòng hiếu kỳ lại dâng lên, hơi nhếch môi, rón ra rón rén đi qua, đốt nến bùng tới giường!

Bởi vì tâm tình kích động, tay Lăng Tuyết Mạn run hết sức, nhưng mà mới bước ra hai bước, nam nhân trên giường đột nhiên chuyển người lại, mặt vốn xoay ra ngoài, giờ phút này lại hướng vào bên trong!

Lăng Tuyết Mạn hít một hơi lạnh, thầm mắng một tiếng nam nhân đáng chết, chỉ có thể đi vòng vào góc giường, càng ngày càng gần, nghĩ đến lập tức có thể thấy rõ dung mạo dâm tặc này, Lăng Tuyết Mạn kích động, tim sắp nhảy lên cổ họng!

Nhưng mà, bi kịch đã xảy ra, nến trong tay Lăng Tuyết Mạn đột nhiên tắt!

"Đây... đây là có chuyện gì?" Lăng Tuyết Mạn đại ra đứng ở góc giường, mê man khó hiểu.

"Nha đầu, nàng có mệt hay không?"

Một tiếng nói trầm thấp lười nhác vang lên, Lăng Tuyết Mạn cả kinh, nến rơi xuống đất, lấp bắp: "Ngươi... ngươi sao tỉnh rồi?"

"Ta không tỉnh, nàng liền nhìn hình dáng của ta sao?" Mạc Kỳ Hàn khẽ cười nói.

"Là ngươi tắt nến sao?" Lăng Tuyết Mạn ngạc nhiên trừng mắt.

"Ha ha, nha đầu, đừng giằng co, lên giường ngủ đi." Mạc Kỳ Hàn vờn tay, tươi cười tràn đầy.

Lăng Tuyết Mạn rình coi thất bại lần thứ n, trong lòng thực buồn bực, chán nản bò lên giường, nằm xuống xoay lưng không quan tâm nam nhân kia.

Mạc Kỳ Hàn từ phía sau lưng ôm lấy thân mình thơm mềm của Lăng Tuyết Mạn, dán lên lỗ tai mềm mại của nàng, cười khẽ, "Tuyết Mạn, đừng tức giận, chỉ là chuyện sớm hay muộn, nàng cần gì phải nóng lòng chứ?"

"Đừng nói chuyện với ta, ta không muốn nghe." Lăng Tuyết Mạn trả lời lạnh như băng.

"Ha ha, nha đầu, được, nàng không muốn nói chuyện với ta, vậy chúng ta ngủ đi." Mạc Kỳ Hàn dùng sức kéo lấy thân mình cứng ngắt của Lăng Tuyết Mạn, kéo vào trong lòng, hôn cái trán của nàng, cảm thấy mũi mũi nhắm mắt lại.

Gà gáy sáng, ánh rạng đông dâng lên, mặt trời chiếu vào, Lăng Tuyết Mạn đuổi thất lưng, bò xuống giường.

Ấn sáng xong, Mạc Ly Hiền đi học, Lăng Tuyết Mạn không có gì làm, mang theo Xuân Đường Thu Nguyệt dạo hoa viên, ai ngờ, mới vòng qua núi giả, liền gặp một nha hoàn vội vàng chạy tới, kêu, "Vương phi!"

"Hả?"

Lăng Tuyết Mạn dừng bước, chủ tớ ba người nhìn nhau, chờ nha hoàn kia chạy đến trước mặt, thở hổn hển hành lễ, bẩm: "Vương phi, nô tì là nha hoàn quản gia điều đến Thẩm Trúc Hiền đã nhiều ngày, nô tì vừa mới đi đưa đồ ăn sáng cho Cốc Trắc phi, Cốc Trắc phi nào loạn muốn tự sát! Nô tì khuyên không nói, liền vội vàng đến bẩm báo Vương phi!"

"Cái gì?" Ba người nhóm Lăng Tuyết Mạn đồng thời kinh hô.

"Nô tì đến xin chỉ thị Vương phi nên làm cái gì bây giờ? Hiện tại thủ vệ đang trông chừng, nhưng Cốc Trắc phi kích động, la hét muốn gặp Vương phi!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 123

"Làm sao bây giờ? Chết người là không tốt." Lăng Tuyết Mạn trợn trắng con mắt, cảm khái, "Đây chính là một khóc, hai nháo, ba thất cổ đi?"

"Vương phi, ngài muốn đi Thẩm Trúc Hiền sao?" Thu Nguyệt nhủ chặt mày, hỏi.

Lăng Tuyết Mạn thờ dài, "Đi thôi, không đi còn có thể tro mắt nhìn nữ nhân kia chết sao?"

"Vương phi!"

Xuân Đường còn muốn nói gì đó, Lăng Tuyết Mạn đã đi đến Thẩm Trúc Hiền, nhất thời cũng không biết khuyên bảo cái gì, Xuân Đường Thu Nguyệt chỉ có thể cất bước đuổi theo.

Lăng Tuyết Mạn mới rảo bước tiến lên Thẩm Trúc Hiền, liền nghe được bên trong truyền đến tiếng nữ nhân kêu khóc chói tai, thân mình không khỏi run lên, khuôn mặt nhỏ nhắn co quắp.

"Vương phi, ngài cẩn thận một chút, nếu Cốc Trắc phi thực nổi điên, ngài tránh nàng xa một chút, miễn cho nàng ta thương tổn ngài." Xuân Đường nhỏ giọng nhắc nhở.

"Vương phi ngài đừng đứng quá gần Cốc Trắc phi, nô tì đoán là nàng ta đang lừa gạt ngài!" Thu Nguyệt cũng nhỏ giọng nói.

"Hả? Thu Nguyệt, làm sao ngươi biết?" Lăng Tuyết Mạn nghi ngờ hỏi.

Thu Nguyệt bĩu môi, "Vương phi ngài không biết, lúc trước có lần nàng ta chọc chủ tử tức giận, chủ tử không đi đến phòng của nàng suốt một tháng, nàng ta giả bệnh chiếm được thương xót của chủ tử, kết quả bị chủ tử biết được, dưới con giận dữ giam nàng nửa tháng."

"A? Chủ tử nhà ngươi khó tính như vậy sao?" Lăng Tuyết Mạn tắc lưỡi nói.

"Vâng, đúng vậy, chủ tử lúc còn sống rất lạnh nhạt, bởi vì sinh bệnh, lại càng khó tính, có chút âm tình bất định." Xuân Đường nói nhỏ, nhưng nói mấy câu, phớt chốc ngừng lại, ảo não nói: "Vương phi thứ tội!"

"Ha ha, không có gì đáng ngại, dù sao phu quân mất, ngươi nói hán cũng nghe không đến."

Lăng Tuyết Mạn không để ý lắc đầu, cất bước đi đến Đông Viện của Cốc Vũ Mị.

Một vật thể không biết tên "bóp" một tiếng bay ra, Lăng Tuyết Mạn phản ứng không kịp, liền bị Thu Nguyệt kéo một phen, thoát hiểm!

Thủ vệ kinh ngạc gặp Lăng Tuyết Mạn, vội quỳ xuống hành lễ, "Nô tài bái kiến Vương phi!"

"Lên, đứng lên đi!" Lăng Tuyết Mạn sống sót sau tai nạn, vỗ nhẹ ngực, vừa nói vừa nhìn trong phòng.

Cốc Vũ Mị mượn cơ hội liền vọt ra ngoài, lực va chạm mạnh đụng tới, Xuân Đường Thu Nguyệt chưa kịp bảo vệ, Lăng Tuyết Mạn cùng Cốc Vũ Mị song song té ở trên mặt đất!

"Vương phi!"

Xuân Đường Thu Nguyệt sợ hãi kêu một tiếng, vội vàng đỡ Lăng Tuyết Mạn, thủ vệ toát mồ hôi lạnh trên trán, cuống quýt quỳ xuống thỉnh tội, "Xin Vương phi thứ tội, nô tài đáng chết, không có trông chừng kỹ Cốc Trắc phi."

"Không có việc gì, chuyện không liên quan đến ngươi, đứng lên đi." Lăng Tuyết Mạn xoa xoa khuỷu tay, nói với thủ vệ.

Cốc Vũ Mị không ai đỡ liền giùng giàng đứng lên, đột nhiên thái độ khác thường, quỳ gối trước mặt Lăng Tuyết Mạn, than thở khóc lóc: "Vương phi, phía trước là muội sai lầm rồi, xin tỳ tha cho muội đi! Muội cũng không dám bắt kính với tỳ nữa, xin tỳ nghĩ đến muội phụng dưỡng Vương gia vài năm, bỏ qua cho muội một lần đi!"

Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc nhìn về phía Xuân Đường Thu Nguyệt, sau đó ánh mắt lại trở lại trên mặt Cốc Vũ Mị, kinh ngạc, có chút lấp bắp, "Kia, cái gì, ngươi... ngươi trước đứng lên đi, nếu ngươi thật tình sửa đổi, ta đương nhiên sẽ không lại giam lỏng ngươi."

"Cảm ơn Vương phi! Cảm ơn Vương phi!" Cốc Vũ Mị cảm động đến rơi nước mắt, dập đầu lạy ba cái, mới đứng lên.

Xuân Đường Thu Nguyệt rất là hồ nghi, cảm giác được có chỗ không đúng, nhưng nói không ra nguyên do vì sao, chỉ hơi nhếch môi.

Lăng Tuyết Mạn thật vui mừng cười, "Cốc Trắc phi, kỳ thực ta không muốn làm khó dễ các ngươi, chính là các ngươi khi dễ ta trước, người sống không dễ dàng, đừng dễ dàng nói chết, ngươi đã nhận sai, ta liền tha các ngươi, các ngươi về sau tự giải quyết cho tốt đi. Tất cả mọi người sống ở dưới một mái hiên, nên dĩ hòa vi quý, ngươi thấy sao?"

"Vâng, Vương phi giáo huấn, muội nhớ kỹ, về sau nhất định không tái phạm!" Cốc Vũ Mị vội gật đầu, nói.

"Ha ha, được." Lăng Tuyết Mạn quay đầu, phân phó thủ vệ: "Cũng thả Tôn trắc phi đi."

"Vâng, Vương phi!"

"Tốt lắm, Cốc trắc phi ngươi nghỉ ngơi đi, chúng ta trở về."

"Vâng, cung tống Vương phi!"

Đi ra Thẩm Trúc Hiền, nhìn chung quanh một lần, Lăng Tuyết Mạn vui vẻ nói: "Xuân Đường Thu Nguyệt, giải quyết cái phiền toái này, ta thật cao hứng, chúng ta dạo một vòng quanh Tử Vương phủ đi, ta còn chưa có xem qua cảnh trí toàn bộ Vương phủ đâu!"

"Vâng."

Hai nha hoàn cũng hưng trí, chủ tớ ba người tùy ý đi dạo, một đường trải qua Thính Vũ Lâu, Thẩm Trúc hiền, sau đó dạo đến một chỗ -

Lăng Tuyết Mạn thấy rõ ba cái chữ to trên cửa viện: Hương Đàn Cư.

"Vương phi, chúng ta đi thôi." Xuân Đường Thu Nguyệt mỗi người kéo một cánh tay Lăng Tuyết Mạn, đi tới nơi khác.

Lăng Tuyết Mạn quay đầu nhìn lại, cảm thấy kỳ quái, nói: "Thật sự không thể tới gần sao? Ta chỉ là nhìn xem, hỏi thăm Vô Giới ở nơi nào mà thôi."

"Vương phi, Vô Giới đã được quân gia ban thưởng, Vương phi không cần phải quan tâm đâu." Thu Nguyệt lung tung khuyên bảo.

Lăng Tuyết Mạn nhủ mày, "Nhưng ta tự mình cảm tạ, ý nghĩa không giống với việc quân gia cảm tạ a."

"Vương phi, Vô Giới là một hạ nhân, Vương phi thân phận tôn quý, không cần đa lễ như vậy." Xuân Đường nói.

Nghe vậy, Lăng Tuyết Mạn dừng bước, tức giận trầm mặt, "Các người sao lại thế này? Ta từng coi các người như hạ nhân sao? Vô Giới là ân nhân cứu mạng của ta, không cho các người khinh thường hẳn!"

"Vương phi, nô tì biết sai!"

Xuân Đường Thu Nguyệt vội quỳ xuống cúi đầu nói.

"Tốt lắm, trở về đi." Lăng Tuyết Mạn ít khi phát giận đối với hai nha hoàn tí mị hầu hạ nàng, phát ra, trong lòng mình lại khó chịu, liền mềm giọng, nói.

"Vâng!"

Ba người trở về Cúc Thủy Viên, Lăng Tuyết Mạn sau bữa trưa ngủ một giấc, sau khi tỉnh lại, luôn nhớ kỹ Hương Đàn Cư thần bí, còn có thị vệ Vô Giới trông coi Hương Đàn Cư, ngồi ở trên giường suy nghĩ nửa ngày, tỏ mò khiến cho lá gan nàng lớn lên, quyết định đuổi Xuân Đường Thu Nguyệt, vụng trộm đi tìm tòi kết quả.

"Xuân Đường, người đến phòng ăn phân phó một tiếng, nói buổi tối ta muốn ăn thịt dê nướng, kêu đầu bếp chuẩn bị một chút."

"Thu Nguyệt, người đi hỏi quân gia, ta muốn mua thêm vài bộ quần áo mùa đông, có thể chứ?"

"Vâng, Vương phi!"

Xuân Đường Thu Nguyệt không nghĩ ngờ điều gì nhận lệnh đi làm, Lăng Tuyết Mạn nhanh chóng xuống giường, bụng lên một mâm điểm tâm trên bàn, lén lén lút lút hướng Hương Đàn Cư mà đi.

Một loạt thủ vệ dày đặc, người người như pho tượng, vẻ mặt rét lạnh.

Lăng Tuyết Mạn hít sâu một hơi, ổn định tâm thần, thoải mái tiêu sái đi đến gần, như dự kiến, bên trong hai thanh kiếm lóe ra hàn quang giao nhau chắn phía trước, thủ vệ sát khí bức người mở miệng, nháy ra hai chữ, "Lớn mặt!"

"Ta... ta là tới tìm người." Lăng Tuyết Mạn trắng mặt, khí thế cường đại lạnh như băng này làm thân mình nàng run lên, khay điểm tâm trong tay suýt nữa rơi trên mặt đất, vội ổn định, đầu cúi nói.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124

"Gần thêm một bước, chết!"

Tiếng nói lạnh như băng của thủ vệ lại vang lên, mắt âm hàn không có một chút độ ấm, người khác nhìn đến, toàn thân kinh hãi!

Lăng Tuyết Mạn không tự chủ được lui về sau một bước, ngồi phịch trên mặt đất, điểm tâm trong mâm rơi xuống, lăn trên mặt đất, dính bụi.

Tìm đập tình thích, Lăng Tuyết Mạn quả nhiên là hối hận không có nghe lời Xuân Đường Thu Nguyệt khuyên, thân mình run rẩy, muốn đứng lên, nhưng ở trước mặt nàng là hai thủ vệ như lạnh lẽo như tử thần, hai chân nàng như nhũn ra, một chút sức lực cũng không có!

Sợ hãi ngẩng đầu lên, răng không ngừng đánh nhau, "Hai... hai vị đại ca, ta.... ta không đứng lên nổi!"

Thủ vệ nhíu mày một cái, lúc này mới chú ý tới nữ nhân tiếp cận Hương Đàn Cư mặc trang phục không tầm thường, hai người liếc nhau, một thanh trường kiếm lạnh lẽo liền để ở gáy Lăng Tuyết Mạn, thanh âm lạnh hơn, "Người là ai?"

Bởi vì Hương Đàn Cư đặc thù, thủ vệ Hương Đàn Cư càng là đặc thù, bọn họ giỏi hơn bất kỳ thị vệ nào của Tứ Vương phủ, là do Tứ Vương gia Mạc Kỳ Hàn tự mình chọn lựa ra, võ công đều thượng thừa, đối với Mạc Kỳ Hàn trung tâm như một, thế sống chết đi theo, mà bọn họ cũng chỉ nghe lệnh Mạc Kỳ Hàn, ngày đêm thay nhau trấn thủ Hương Đàn Cư, chưa bao giờ rời nơi này một bước, đương nhiên cũng chưa từng thấy qua Tứ Vương phi mới gả vào vương phủ.

Mà Lăng Tuyết Mạn lần đầu tiên trong đời bị người chia kiếm vào cổ họng, khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng chốc liền trắng bệch như tờ giấy, "Đại... đại... đại ca, tay người đừng run a, ngàn vạn đừng run. "

Thủ vệ kia rét lạnh nói, "Người nên cẩn thận, đừng đợi ta giết người, bản thân người nên tự đưa yết hầu vào kiếm của ta!"

"Ta không chạy, không chạy" Lăng Tuyết Mạn nói lung tung, thân mình cứng ngắc, một cử động cũng không dám, đưa mắt nhìn mọi nơi, phát hiện những thủ vệ khác dường như không nhìn đến nàng, không chớp mắt, tâm nhất thời lạnh lẽo như nước, a... a..., tình nhân, người đang ở đâu?

"Rốt cuộc nói hay không? Không nói một kiếm giết người!" Thủ vệ kia không nhịn được, trường kiếm hơi tăng một phần sức lực, cảm giác đau đớn tức thì rõ ràng, một giọt máu thật nhỏ theo mũi kiếm chảy xuống.

Lăng Tuyết Mạn trợn ngược hai mắt, "A!" một tiếng kêu lên, "Người... người thật sự muốn giết ta?"

"Nói!"

Một chữ sắc bén nhảy ra, Lăng Tuyết Mạn mới phản ứng được hần đang hỏi cái gì, vội giơ hai tay đầu hàng, "Ta là Tứ Vương phi!"

"Cái gì?"

Hai thủ vệ trao đổi ánh mắt, cùng nói: "Người quả thật là Vương phi?"

"Ta chính là Vương phi!" Lăng Tuyết Mạn dừng cảm hô lên một câu, lại lập tức nổi lên khuôn mặt tươi cười, "Đại... đại ca, kiếm của người cũng không thể được đòi một chút sao? Ta không có ý tứ gì khác, chỉ là tìm đến người, thật sự, ta thèm!"

Hai thủ vệ rung mình, thu trường kiếm lại, quỳ một chân trên đất, chấp tay cung kính nói: "Nô tài ra mắt Vương phi! Trước đây bởi chưa từng gặp qua Vương phi, có nhiều mạo phạm, xin Vương phi thứ tội!"

"Mẹ ta ơi!" Lăng Tuyết Mạn ngồi dưới đất thở hổn hển từng ngệm từng ngệm, hai tay không ngừng vỗ ngực, cảm khái vô hạn, "Lại nhất về cái mạng nhỏ, ta... ta quả thật là vị thần xui xẻo a!"

"Vương phi, xin hỏi ngài tìm người nào? Hương Đàn Cư có quy tắc, bất luận kẻ nào cũng không cho phép vào, bao gồm Vương phi, xin Vương phi bao dung!" Thủ vệ nói vang vang.

"Vô Giới!" Lăng Tuyết Mạn hữu khí vô lực trả lời: "Ta tới tìm thị vệ Vô Giới."

Hai thủ vệ ngăn ra, một gã nói: "Xin Vương phi chờ một chút, nô tài đi mời thị vệ Vô Giới!"

Lăng Tuyết Mạn ngồi trên mặt đất trong chốc lát, rốt cục có chút sức lực, phui bụi đứng lên, vỗ vỗ quần áo, dùng khăn dề lại miệng vết thương, tức giận tròn mắt nói: "Vừa tới liền bị thương, nếu ta chết, thành quỷ cũng không tha các người!"

"Vương phi, nô tài vào lấy thuốc trị thương, xin Vương phi chờ một chút!"

Thủ vệ còn lại cũng vội vàng đi vào, Lăng Tuyết Mạn cẩn thận quan sát xung quanh, tòa Hương Đàn Cư này tường viện đều cao hơn mấy chỗ khác gấp ba lần, toàn bộ làm cho người ta cảm giác thấy lạnh lùng, có vẻ như đứng sát ở bên ngoài, mà một chút động tĩnh bên trong nàng cũng nghe không đến, thủ vệ nơi này ăn mặc cũng rất kỳ quái, không giống những thị vệ Tứ Vương phủ khác mặc trang phục đỏ, mà là màu đen như mực, giống hệt Vô Giới ngày đó, làm người ta sợ hãi.

Mà giờ khắc này ở Hương Đàn Cư, Mạc Kỳ Hàn nổi giận dỗi thường, tuy rằng hần chỉ lạnh mắt nhìn thủ vệ tiến vào bẩm báo, lại làm hai gã thủ vệ kia chấn động trong lòng, kinh hãi cúi thấp đầu, thật thấp.

"Tồn thương Vương phi? Thấy máu?" Ngắn gọn mấy chữ, Mạc Kỳ Hàn cười lạnh hơn.

"Nô tài đáng chết! Nô tài chưa thấy qua Vương phi, người đến lại không báo danh, nô tài liền..." Thủ vệ đầu rừ xuống tới mũi chân, thanh âm cũng phát run.

Mạc Kỳ Hàn liếc mắt, nói: "Kêu Vô Giới vào!"

Vô Giới khom người vào, tụt gác cúi thấp đầu, "Chủ tử, nô tài ở đây!"

"Vương phi tìm người, đi ra ngoài ứng phó, lấy bình thuốc trị thương cho nàng, bảo nàng ngày sau không được đến nơi này, thời gian không được để lâu, cấp tốc trở lại!" Mạc Kỳ Hàn hít híp mắt, lạnh giọng nói.

"Vâng, nô tài tuân lệnh!"

"Toàn bộ đi xuống!"

"Vâng, nô tài cáo lui!"

Hai thủ vệ đi theo Vô Giới nom nớp lo sợ lui ra, may là chủ tử không phạt bọn họ, tay có chút lạnh, cúi đầu nhìn, thấy toàn là mồ hôi.

Ngoài Hương Đàn Cư, Lăng Tuyết Mạn không nhịn được, đi hết sang trái lại đến sang phải, chợt nghe tiếng bước chân truyền đến, ánh mắt vừa nâng, liền thấy được ân nhân cứu mạng lạnh như băng ngày đó, kích động hô: "Vô Giới, ta ở đây!"

Vô Giới âm thầm cắn răng một chút, ổn định bước chân đến gần, khom người nói: "Nô tài thỉnh an Vương phi!"

"Ây da, không cần đa lễ, người cứu ta một mạng, lại thỉnh an ta, không phải làm ta giảm thọ sao? Hi hi, Vô Giới, ta đặc biệt đến cảm tạ người!" Lăng Tuyết Mạn tự cười tít mắt, vừa nói vừa xem điểm tâm của nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi ảo não nói: "Vô Giới, ta mang theo điểm tâm cho người, nhưng toàn bộ bị rơi xuống đất rồi!"

"Vương phi, nô tài chỉ là một hạ nhân, cứu Vương phi chính là bổn phận, không dám nhận đại lễ của Vương phi như thế!" Vô Giới nói xong không khỏi lui về sau một bước, miệng kia cười như hoa, tiếng nói thân thiết trầm nhẹ, làm lòng hần khẩn trương, lại không dám trộm nhìn Lăng Tuyết Mạn.

Lăng Tuyết Mạn lại kích động bước về phía trước một bước, "Vô Giới, người đừng xa lạ với ta, ngày đó ta rét run không thoát mái, không có thời gian nói lời cảm tạ với người, thật là đa tạ người!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125

Lăng Tuyết Mạn đi tới một bước, Vô Giới liền không tự chủ lui về sau một bước, ngày thường hần máu lạnh vô tình giết người như ngóc, nhưng giờ phút này lại khẩn trương, trán và trong lòng bàn tay đều rịn ra tầng tầng mồ hôi, đầu vốn đang cúi lại cúi thấp hơn, trong lòng căng thẳng, nắm bình thuốc, lắp bắp: "Vương phi, nô... nô tài nghe nói Vương phi bị kiếm

đâm bị thương, đặc... đặc biệt mang theo thuốc trị thương cho Vương phi. Vương phi bôi lên đi."

"Thuốc trị thương? A, vậy cho ta đi."

Lăng Tuyết Mạn đưa tay, Vô Giới đem thuốc đặt ở bàn tay nàng, ngón tay lạnh lẽo lướt qua bàn tay trắng nõn non mềm nhỏ bé, như điện giật lập tức văng ra, thân mình bắt giác lại lui về phía sau, chỉ cảm thấy hình như có ngàn vạn ánh mắt dõi theo dõi hần, nhất cử nhất động của hần ở nơi này, chủ từ hần sẽ biết, hần không khỏi run lên như cây sậy.

"Vô Giới, ngươi lui làm cái gì?" Lăng Tuyết Mạn nhận thuốc, nghi hoặc không hiểu nâng đôi mày thanh tú, "Ngươi sao lại không giống ngày đó? Ngày đó ta thấy ngươi gan lớn hết sức, cũng không khản trương như hiện tại đi?"

"Vâng, phải không?" Vô Giới nghe vậy, thoáng ngẩng đầu lên, định thần nói: "Nô tài vẫn là nô tài, Vương phi đa nghi rồi!"

"A, thôi, không nói cái này, tóm lại ngươi đừng xem ta như Vương phi, ngươi đã cứu ta, ta tới thăm ngươi, Xuân Đường Thu Nguyệt nói ta là chủ tử, không thể hạ mình cảm tạ hạ nhân, nhưng ta không xem ngươi như hạ nhân. Ha ha, chúng ta làm bạn tốt, như thế nào?" Lúm đồng tiền của Lăng Tuyết Mạn nở rộ như hoa, chân thành nhìn Vô Giới, nói.

Vô Giới khẽ nâng đầu lên, lại quên mất cúi xuống, thất thần một khắc nhìn Lăng Tuyết Mạn tươi cười tinh khiết không nhiễm một hạt bụi trần, mắt đen như màn đêm, trong suốt như giọt sương mai, làm người ta ngẩn ngơ hấp, tim đập nhanh.

"Vô Giới?"

Âm thanh nghi hoặc khẽ gọi lọt vào tai, Vô Giới chấn động trong lòng, tâm thần hoảng hốt, lao đảo lui lại vài bước, lại quỵ xuống, chỉ nhìn mặt đất, kính cẩn nói: "Nô tài thất lễ, xin Vương phi thứ tội!"

"Ngươi tại sao lại quỵ xuống? Nam nhi dưới trướng có hoàng kim, trong tay ta đến bạc cũng không có, người quỳ nên là ta đi?" Lăng Tuyết Mạn bật cười, lại có chút tức giận vui đùa, đi lên hai bước, ngồi xổm xuống, giọng lên khuôn mặt tươi cười, uy hiếp nói: "Vô Giới, ngươi nếu xem ta là Vương phi, động một chút là quỵ xuống, chúng ta liền ngồi xổm nói chuyện đi."

Vô Giới nghe vậy, vội đứng lên, nói: "Vương phi ngài đừng đối xử với nô tài như vậy, ngài mau đứng lên đi!"

"Ha ha, như vậy mới đúng, ngươi tuy rằng lạnh như băng giống cục nước đá, nhưng ngươi quên mình xuống nước cứu người, đó đúng là hiệp sĩ!"

Ánh mắt tán thưởng của Lăng Tuyết Mạn không e dè rơi vào trong ánh nhìn của Vô Giới, trong lòng lại chấn động, cẩn thận ngắm nghì lời của nàng, một cỗ tâm tình khó tả dâng lên trong lòng, qua nhiều năm đao quang huyết ảnh như vậy, vong linh chết ở dưới kiếm hần nhiều vô số kể, làm sao dám xưng là hiệp sĩ?

Bạn tốt? Tuấn dung cương nghị hiện lên mấy tia xúc động, nhưng vài giây sau, lại khôi phục vẻ mặt cung kính không chút thay đổi, làm người ta không cách nào nắm bắt, chớ nói người cứu nàng không phải hần, cho dù là hần, thân phận của hần cùng nàng cách quá xa, sao có phúc phận làm bạn đây?

Vô Giới càng thêm cung kính cúi đầu nói: "Vương phi, nô tài không xứng, đôi tay này của nô tài bẩn hết sức, không xứng xưng hiệp sĩ, lại càng không xứng làm bạn cùng Vương phi, Vương phi sớm trở về cho nhà hoàn bôi thuốc đi, thuốc không thể thấm nước, không tới hai ngày miệng vết thương sẽ tốt lên, hần là sẽ không để lại sẹo."

"Vô Giới, nói chuyện với ngươi thực mệt, ngươi không thể bỏ tôi đi qua một bên sao? Thôi, không cần bôi thuốc, cũng đã không chảy máu, hai ngày sau sẽ lên da non thôi." Lăng Tuyết Mạn buồn bực khoát tay nói, ánh mắt nhìn không được tò mò nhìn về phía cổng lớn màu đen khép chặt kia.

"Vương phi, nên bôi thuốc, nếu để lại sẹo sẽ không tốt." Vô Giới nhẹ nhàng nói.

Như cảm giác Lăng Tuyết Mạn không chuyên tâm, Vô Giới hơi nhìn tới, nàng lướt qua tầm mắt của hần nhìn vào Hương Đan Cư, dư quang nhìn nhau, Vô Giới căng thẳng, lập tức nói: "Vương phi, nô tài mang trọng trách trong người, không tiện ở lâu, xin Vương phi trở về đi. Còn có, Hương Đan Cư là cấm địa quan trọng, nô tài không thể tự tiện bỏ nhiệm vụ, Vương phi ngày sau không được đến chỗ này, nếu có việc, gọi quân gia đến phân phó nô tài một tiếng là được."

"Vô Giới, hi hi, ta không có ý gì khác, chỉ là tò mò mà thôi, Hương Đan Cư này rốt cuộc có cái gì? Nói là nhận lệnh của Vương gia canh giữ, nhưng Vương gia đã mất, vì sao còn phải canh?" Lăng Tuyết Mạn nháy mắt đẹp, hạ giọng nói, không chút để ý Vô Giới đuổi nàng đi, ngược lại trong khúc miệng trong ánh mắt đều bùng bùng tò mò.

Trong lòng bàn tay Vô Giới rịn ra mồ hôi lạnh, đầu cúi không thể thấp hơn, gần như cầu xin, "Vương phi, xin ngài trở về đi!"

"Vì sao không thể nói? Vô Giới ngươi lên nói cho ta, ta cam đoan sẽ không nói ra." Lăng Tuyết Mạn nghi hoặc hai tay ôm ngực, thậm chí kiễ chân lên nhìn, cũng chỉ có thể nhìn đến công lớn tối như mực, chưa từ bỏ ý định, nhảy lên mấy cái, cái nhảy này, khi hạ xuống, bất hạnh đập trúng ống quần, mặt hướng Vô Giới thẳng tắp ngã xuống!

"A!"

"Vương phi!"

Hai người đồng thời kinh hô, Vô Giới theo bản năng đưa tay ôm thân mình nằm sấp của Lăng Tuyết Mạn, Lăng Tuyết Mạn vịn hai tay trên bờ vai Vô Giới, chưa tỉnh hồn thở phì phò, "Má ơi, nguy hiểm thật, nguy hiểm thật, ta suýt nữa lại ngủ!"

Ôn hương nhuyễn ngọc gần trong gang tấc, rõ ràng có thể nghe mùi thơm nhẹ nhẹ của cơ thể lan vào mũi, hai tay Vô Giới run lên, kinh hãi lập tức lui về sau vài bước, đỏ mặt đỏ tai nói: "Vương phi, nô tài cáo lui!" Sau đó chạy như trốn nhảy lên, bay vào công lớn, biến mất.

"Haiz! Vô Giới!"

Lăng Tuyết Mạn vươn bàn tay đến giữa không trung, lại thu hồi, không khỏi tức giận dậm chân một cái, "Làm cái gì chạy rồi? Ta lại không ăn thịt ngươi! Thật là, phải chạy trốn sao?"

"Vương phi..."

"Vương phi..."

Từ rất xa truyền đến tiếng kêu lo lắng của Xuân Đường Thu Nguyệt, Lăng Tuyết Mạn hít một hơi, vội xoay người chạy tới, dọc theo đường đi giống như ăn trộm, gặp người liền tránh, kết quả khi xuyên qua rừng đào sau núi giả, bởi vì trong lòng gấp, chạy thật nhanh, liền đâm sầm vào trong lòng một người, lực tông mạnh làm người kia trở tay không kịp, hai tay theo bản năng ôm vòng lấy lưng Lăng Tuyết Mạn, mới ổn định thân mình cho hai người khỏi ngã!

"Đáng chết, ai cản đường của ta?" Lăng Tuyết Mạn giận ngắt há mồm trách móc, sau đó đẩy ngược một phen, lui về phía sau hai bước, ngẩng đầu, đợi thấy rõ dung mạo người nọ, kinh hãi, miệng há to thành trống gã, "Tại sao là ngươi?"

Chương 126

Khi Mạc Kỳ Diễn nhìn rõ nữ nhân đụng vào hân, tuấn dung tràn ngập kinh ngạc, khuôn mặt ôn nhuận lịch sự tảo nhả đen đi, nhìn Lăng Tuyết Mạn, nói khẽ: "Vì sao không thể là ta? Sao lại mở miệng mắng chửi người?"

"Không phải, ta... ta rất kinh ngạc, ách, ngài biết đấy, ta dễ dàng buột miệng..." Lăng Tuyết Mạn ngượng ngùng nói, theo bản năng dời mắt, không nhìn tới nam nhân trước mặt, cách vài ngày lại nhìn thấy hân, trong lòng đã có kinh hi, cũng có khẩn trương, vừa nghĩ đến đám tặc kia có thể đang ở chỗ tối nhìn bọn họ, liền có chút sợ, chân cũng không khỏi nhẹ lui một bước.

Động tác rất nhỏ này rơi vào trong mắt Mạc Kỳ Diễn, phút chốc cảm thấy căng thẳng, nói nhỏ: "Tuyết Mạn, ngày ấy là ta không đúng, nàng đừng để trong lòng."

Nghe vậy, Lăng Tuyết Mạn chấn động, lại dời ánh mắt về, ngẩn ra nhìn Mạc Kỳ Diễn, lưng ta lưng tưng nói: "Nhị Vương gia, ta..." Mấy ngày không thấy, lại giống như cách vài năm không gặp, nghẹn ở trong cổ họng, nhà không ra một chữ.

Mạc Kỳ Diễn cười thanh nhả, hai tay chấp ở sau người, thân mình hơi nghiêng về phía trước, nhìn nàng, ân cần hỏi han: "Vừa rồi sao lại chạy? Nhìn nàng hốt ha hốt hoảng."

Tiếng nói ôn nhuận như ngọc, ánh mắt triu mến, bốn mắt nhìn nhau, Lăng Tuyết Mạn khẽ cắn môi, đáy mắt không hiểu sao có chút chất, ngơ ngác nhìn hân, trong não một mảnh trống không.

Từ sau đêm ở thiên lao hôm đó, hân và nàng chưa từng đứng gần nhau, lúc rời khỏi thiên lao, hân gọi nàng là Tứ Vương phi, quan hệ giữa bọn họ chỉ đơn thuần là huynh trưởng – đệ muội, nhưng cũng là rào cản không cách nào vượt qua được.

"Tuyết Mạn." Mạc Kỳ Diễn khẽ mở môi mỏng.

"A, ta không sao, đùa giỡn với nha hoàn, không nghĩ tới sẽ đụng vào ngài." Lăng Tuyết Mạn cố nặn ra một chút tươi cười, nói ra vẻ thoải mái.

"Phải không?" Mạc Kỳ Diễn nhân nhặt mím môi, ánh mắt bắn thẳng đến vết máu đỏ trên cổ Lăng Tuyết Mạn, phút chốc nhú mày, trong giọng nói mang theo một chút vội vàng, "Tuyết Mạn, cổ nàng như thế nào? Ai làm nàng bị thương?"

Lăng Tuyết Mạn vội cúi đầu, lấy tay che cổ lại, nhẹ lắc đầu, "Không phải, chỉ là đụng phải gai làm rách da, không có gì đáng ngại."

"Không đúng!" Mạc Kỳ Diễn nhìn nàng, mắt sáng như đuốc, "Vô duyên vô cớ làm sao có thể bị thương? Nàng chạy vội và như vậy, là có người đuổi theo nàng sao?"

"Ách, ta..." Lăng Tuyết Mạn nghẹn lời, bất an nhìn Mạc Kỳ Diễn, nói nhỏ đến không thể nghe thấy: "Ta đi Hương Đàn Cư tìm người, thủ vệ nơi đó không biết ta, sau đó không cẩn thận sử dụng kiếm thương tổn ta. Ta là chuẩn đi, ngài... ngài đừng nói cho quân gia, nếu không Xuân Đường Thu Nguyệt sẽ có phiền toái."

"Sao? Là như thế? Cho ta nhìn xem có nghiêm trọng không?" Trên khuôn mặt tuấn tú lạnh nhạt của Mạc Kỳ Diễn hiện lên một chút tức giận, "Nàng đi tìm ai, sao luôn không biết chăm sóc bản thân mình, khiến mình lâm vào nguy hiểm?"

Dứt lời, đến gần một bước, liền muốn đưa tay kéo cổ áo Lăng Tuyết Mạn ra, nhưng, tay vươn ra, nhìn đến ánh mắt Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc, lại giật mình nhớ lại đây là đang Tứ Vương phủ, liền cứng ngắt ở giữa không trung, sau đó chậm rãi thu về, tức giận than nhẹ: "Một lát sau bảo bọn nha hoàn bôi thuốc cho nàng đi, ta đương nhiên sẽ không nói ra, Hương Đàn Cư kia là mạch máu của Tứ đệ, phụ hoàng hạ chỉ, đến huynh đệ chúng ta cũng không thể tự tiện xâm nhập, nàng sao lại to gan dám đi? Bọn thủ vệ có thể giết nàng không tha, không phải ai cũng bảo vệ được nàng."

"Ừ. Ta đi tìm... tìm thủ vệ nhảy xuống nước cứu ta." Lăng Tuyết Mạn hơi giật mình gạt đầu, mắt phượng nhẹ giờ lên, nói khẽ: "Ngài... ngài đến thăm Ly Hiền à? Giờ này nó hẳn là đang luyện kiếm."

"Ừm." Mạc Kỳ Diễn khẽ vuốt cằm, nhìn Lăng Tuyết Mạn vài giây, lại nhẹ nhàng nói: "Cũng là tới thăm nàng, nghe Hiền nhi nói nàng hôm kia rớt xuống hồ, ta có chút không yên lòng với nàng."

"Ách, ta thật bị thảm, năm nay là năm xui xẻo, mọi chuyện không thuận, mạng nhỏ thật khó có thể giữ được." Lăng Tuyết Mạn méo môi, quẫn, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi hơi nóng lên.

"Năm xui xẻo?" Mạc Kỳ Diễn ngây cả người, vừa bực mình vừa buồn cười, "Nha đầu nàng còn có tâm tình vui đùa? Thân thể như thế nào? Không bị bệnh đi?"

"Không, ta rất khỏe, chỉ là thật buồn bực, giống như đến uống miếng nước cũng có thể mắc kẻ rãng." Lăng Tuyết Mạn buồn bực cúi đầu.

Mạc Kỳ Diễn cười cười, ôn nhu trấn an: "Đừng thương tâm, ngày khác ta đi tới chùa Bạch Vân giúp nàng cầu cái bùa bình an, được không?"

"Chùa Bạch Vân? Ở đâu?" Lăng Tuyết Mạn nghi ngờ hỏi.

"Nàng không biết? Ở ngoài thành Nam, toàn bộ dân chúng kinh thành người nào không biết ngôi chùa này dâng hương rất linh nghiệm à?" Mạc Kỳ Diễn hơi nhú mày, nói.

"Khụ khụ, ta... ta luôn luôn ở trong phủ, rất ít đi ra ngoài." Lăng Tuyết Mạn cứng ngắt giải thích, không khỏi thầm mắng mình lẩm miệng, suýt nữa giải thích không được.

May mà Mạc Kỳ Diễn cũng không truy hỏi, mà là nhẹ thờ dài một hơi, thân nhiên nói: "Tuyết Mạn, ta hiện tại không cách nào đem nàng đến bên cạnh ta, Tứ đệ vừa mới mất, phụ hoàng sẽ không cho phép, ít nhất cũng phải chờ nàng thủ hiếu ba năm, nếu như phụ hoàng khai ân, có lẽ có thể cho nàng tái giá, ngược lại nếu như ngài kiên định, chỉ sợ -"

Tìm Lăng Tuyết Mạn đập loạn nhịp nhìn Mạc Kỳ Diễn, đầu óc ông ông.

"Tuyết Mạn, tương lai thiên hạ này ai làm chủ, còn chưa biết được, ta cũng không thể cho nàng một lời hứa, nếu khiến nàng không thể chờ, nàng có oán ta hay không?" Mạc Kỳ Diễn nhìn cô gái trước mặt, lần đầu tiên trong đời, lòng nảy lên bất an.

Lăng Tuyết Mạn mê vông trong lòng, không biết làm sao lui một bước, thì thào: "Nhị Vương gia, ngài nói mang ta đến bên cạnh ngài, là... là có ý gì?"

"Nàng nên hiểu." Mạc Kỳ Diễn nói nhỏ.

Giữa lúc hoảng hốt, lời nói của dân tộc đột nhiên vang lên ở bên tai, hắn nói trong vòng năm năm sẽ danh chính ngôn thuận cưới nàng làm phu nhân, hắn nói nếu như nàng cùng Mạc Kỳ Diễn ái muội không rõ, nhất định sẽ giết Mạc Kỳ Diễn, hắn còn nói muốn nàng ngày sau sinh con cho hắn, con của bọn họ sẽ là long phượng giữa loài người.

Mà những câu này, Mạc Kỳ Diễn cũng không biết!

Hắn chỉ biết nàng là cái quả phi băng thanh ngọc khiết, là cô gái hắn ngưỡng mộ trong lòng, mà lòng của nàng, sớm hỗn loạn, phân không rõ cái gì là thích, cái gì là yêu, nàng không hiểu dân tộc kia có thật lòng thương yêu nàng hay không, hắn đối với nàng hơi có chút nhu tình mật ý, nàng liền nhảy nhót trong lòng.

Còn đối với Mạc Kỳ Diễn, nàng càng thêm không rõ.

Lặng lặng trầm mặc, nàng không nói lời nào, hắn đang đợi nàng trả lời, nhìn nàng, thấy được một phản biến hóa trong đáy mắt nàng, thật lâu sau, hỏi, "Tuyệt Mạn, nàng đang nghĩ gì?"

"Nhị Vương gia!"

Lăng Tuyết Mạn khẽ cắn cánh môi, ngược mắt, nhìn thẳng hắn, "Cách nhau nhìn như gang tấc, lại vượt xa tận chân trời! Tuyết Mạn chỉ là một cô gái bé nhỏ yếu đuối không đáng kể, vận mệnh không phải do bản thân mình nắm giữ, tương lai không nghĩ cũng như vậy, qua một ngày tính một ngày, ta muốn nam nhân nhất định phải toàn tâm đối đãi quảng đời còn lại của ta, tranh giành nơi hậu viện Vương phủ không phải thứ ta muốn, không biết Nhị Vương gia sẽ vì ta mà thay đổi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 127

"Tuyệt Mạn."

"Nàng muốn ta vứt bỏ toàn bộ thế thiếp vì nàng sao?"

"Suy nghĩ của nàng, không khỏi rất không hiện thực "

Thi thắm ra tiếng, đứt quãng, dừng lại nhiều lần, trên mặt, trong mắt Mạc Kỳ Diễn giờ phút này, là khiếp sợ cùng khó hiểu, còn có chút kiêu ngạo.

Lăng Tuyết Mạn nhẹ cười, ánh mắt trong suốt, tâm hơi lạnh.

"Trường kiếm thiên nhai, tiêu dao nửa đời, ta không cần công danh lợi lộc, tiền đồ địa vị. Nếu phải làm một trong số các thế thiếp của ngài, ta tình nguyện cả đời thù tiết!"

"Vì sao?"

"Tuyệt Mạn, nàng vì sao quyết tuyệt như vậy? Trên đời này, nam nhân người nào không phải tam thế tứ thiếp? Thế thiếp của ta không ít, đều sinh con nối dòng cho ta, ta làm sao có thể vứt bỏ các nàng? Nàng muốn ta tuyệt tình, phụ lòng người sao? Huống chi, nếu như Tử đệ còn sống, hắn cũng ít nhất đã một thế hai thiếp, tương lai hắn còn có thể có nhiều nữ nhân hơn, nàng cũng không muốn đổi một mất sao?"

"Tuyệt Mạn."

"Làm một nữ tử bình thường, được không?"

Hắn kinh ngạc nhìn nàng, mong đợi nàng nói một chữ "được".

Ý cười bên môi Lăng Tuyết Mạn dần dần khuếch đại, nhìn bản thân mình trong đôi mắt đen như mực của hắn, tiếng nói trống rỗng sâu thẳm, "Ngài, có thể vì ta mà thay đổi hay không?"

Mạc Kỳ Diễn chấn động, "Nàng vẫn là những lời này?"

"Có thể hay không?" Nàng lại hỏi, cười yếu ớt, trong mắt đã phiếm lệ.

Hắn sừn xoay người, nhìn rừng đào héo tàn, thật lâu, nhẹ thở, "Hái hoa phải hái liền tay, chớ để không hoa phải bẻ cành. Tuyết Mạn, nàng hãy cẩn thận suy nghĩ."

Nàng từ chối cho ý kiến, kiên trì hỏi hắn, "Có thể hay không?"

Hắn khép hờ mắt, đáy lòng đau âm ỉ, lạnh nhạt mà nói, "Sẽ không, ta sẽ không vì bất luận người nào mà thay đổi."

Thật lâu, phía sau không có thanh âm.

Hắn nghĩ rằng, nàng rời đi, quay đầu, nàng đứng ở phía sau hắn, đang đợi hắn quay đầu, rồi sau đó thán nhiên cười, nước mắt rơi, môi đỏ khẽ mở, chỉ một chữ, "Được!"

Sau đó nhẹ nhàng bước sen, vòng qua bên cạnh hắn, đi về phía trước, không quay đầu lại.

Rừng đào trống trải, là bi thương của ai hóa thành mầm móng, rơi vào bùn đất, mọc rễ nảy mầm, nhiều năm sau, nửa đời nhớ lại mà hối hận.

Hương Đàn Cự.

Vô Giới quý trên mặt đất ước chừng hai khắc, Mạc Kỳ Hàn vẫn ngồi ở trên ghế, nhắm mắt không nói.

Vô Cực bước vào, đồng tình nhìn Vô Giới một cái, rồi sau đó cúi đầu bẩm: "Chủ tử, Nhị Vương gia đến phủ!"

Mạc Kỳ Hàn chấp tay ở bụng, mười ngón co nhanh một chút, không có mở mắt, chỉ thần nhiên nói: "Tối làm gì? Vương phi đâu?"

"Thưa chủ tử, Nhị Vương gia đến thăm tiểu Vương gia, hiện tại nói chuyện ở đại sảnh, Tư Khuynh ở một bên phục dịch, Vương phi trở về Cúc Thủy Viên." Vô Cực nói.

"Vương phi cùng Nhị Vương gia gặp mặt không?" Mạc Kỳ Hàn hỏi nhỏ.

"Xuân Đường mới vừa tới, nói nàng nhìn thấy Vương phi cùng Nhị Vương gia nói chuyện trong rừng đào, nói gì đó nghe không rõ, về sau Vương phi một thân một mình về Cúc Thủy Viên, bộ dáng giống như là đã khóc."

Vô Giới vẫn cúi đầu, không dám nói một tiếng, chỉ là nghe được câu này, không tự chủ được xiết chặt nắm tay, nữ tử hồn nhiên thiện lương như vậy, tại sao có thể nhẫn tâm khiến nàng khóc?

Mạc Kỳ Hàn không có lên tiếng, mắt nhắm như trước, khuôn mặt lãnh đạm, làm cho người ta đoán không ra cảm xúc của hắn.

Vô Cực không có được mệnh lệnh, đứng cứng ngắc.

Không biết qua bao lâu, Vô Ngân tiến vào, nhìn không khí quý dị này, nuốt nước miếng, nhẹ giọng nói: "Chủ tử, canh hạt sen đưa tới."

"Không uống, đổ đi!"

"Vâng!"

"Vô Cực, ngươi cũng đi xuống, Vô Giới cúi ra bên ngoài tiếp tục quý một canh giờ!"

"Vâng, nô tui tuân mệnh!"

Bầu trời xám trắng, dần dần bị màn đêm che đậy, muôn vàn ánh sao, tuy là trăng tròn, lại bị tầng mây đen lớn che chắn, chỉ vung vẩy được một chút ánh sáng yếu ớt.

Thanh lãnh, hiu quạnh.

Lâm Mộng Thanh nhẹ bước tiến vào, ngồi xổm ở bên cạnh ghế nằm, khẽ gọi: "Su huynh?"

"Nói!" Mạc Kỳ Hàn lạnh lùng phun ra một chữ.

"Ách, con tức lớn như vậy à?" Lâm Mộng Thanh co rút khóe mắt, duy trì cảnh giác, sợ Mạc Kỳ Hàn lại thỉnh linh vung một quyền đến hắn, hơi lùi, cách xa người nguy hiểm hai tấc, thế này mới nói trọng điểm, "Su huynh, không phải sáng sớm ngày mai đệ phải mò vào Lăng phủ sao?"

"Ừ, Tuyệt Mạn đi lúc giữa trưa, đệ có thể dịch dung thành người quản sự phòng bếp không?" Mạc Kỳ Hàn nhàn nhạt hỏi.

Lâm Mộng Thanh bĩu môi, "Đó là đương nhiên, đệ là ai à? Đệ nhất cao thủ dịch dung!"

"Phải không? Đừng mắc sai lầm, tin đồn ta đã cho người tung ra, Tuyệt Mạn trở về Lăng gia lần thứ hai, đối phương nhất định sẽ có hành động, ta giao an toàn của Tuyệt Mạn cho đệ cùng sư phụ và Tư Khuynh, nếu có gì bất thường, bọn Vô Cực sẽ tiếp ứng các người." Mạc Kỳ Hàn mở mắt, nghiêm mặt nói.

"Đệ hiểu rồi! Su huynh cứ yên tâm đi, sư tẩu sống đệ sống, nếu sư tẩu chết, đệ cùng nàng tuần táng!" Lâm Mộng Thanh thề son sắt, hào khí bùng bùng, ưỡn ngực nói.

Mạc Kỳ Hàn lại nhíu mày nhìn, cắn răng nói: "Ta là sư huynh của đệ còn chưa chết đâu! Đệ muốn tuần táng với ai? Bên kia mất mẻ, đệ cúi qua bên kia đi, dám trêu chọc Tuyệt Mạn, ta lột da của đệ ra!"

"Khụ khụ, sư huynh thật hung dữ! Chắc chắn, nam nhân như giống huynh vừa lạnh vừa hung dữ, nữ nhân nào sẽ thích huynh đây? Muốn là nữ nhân của đệ, huynh đưa đệ một trăm vạn lượng bạc, đệ cũng không thèm!"

Lâm Mộng Thanh nói nhỏ xiu, nhưng chữ cuối vừa nói xong, liền chạy trốn như bay ra ngoài cửa, đụng phải Thiên Cơ lão nhân, nhanh nói: "Sư phụ ngài đừng đi chịu chết!"

"A? Như thế nào?" Thiên Cơ lão nhân kích động vừa đi vừa hỏi.

"Hi hi, không có gì! Đồ đệ ngài hôm nay làm một dừng sĩ cảm tử!" Lâm Mộng Thanh chấp hai tay sau lưng, đắc ý hả hê nói.

Nhưng mà, Lâm Mộng Thanh đắc ý không đến hai giây, trong phòng liền truyền ra một mệnh lệnh hiểm ác, "Người đâu! Đem Lâm Mộng Thanh tiễn, đưa đến kính sự phòng trong cung cho bốn vương!"

"A! Bà nội của ta ơi, sư phụ cứu mạng a!"

.....

Trong phòng, đèn đuốc sáng trưng.

Lăng Tuyệt Mạn sau khi rửa mặt, lệnh cho Xuân Đường Thu Nguyệt lấy giấy và bút ra, khoác áo choàng, ngồi một mình trước bàn luyện chữ.

Thời điểm nhắm chán đi theo Mạc Ly Hiền học được một vài nét bút, hiện tại viết cũng là có thể xem được.

Tập trung tinh thần viết, trong đầu cái gì cũng không nghĩ, chỉ nghĩ đến một câu thơ kia, "Hái hoa phải hái liền tay, chớ để không hoa phải bẻ cành", viết ở trên giấy Tuyên Thành, liên tục lặp lại câu thơ này.

Nén đột nhiên tắt, Lăng Tuyệt Mạn ngừng bút, ngồi yên, cũng không nói lời nào.

"Tại sao còn chưa ngủ?" Mạc Kỳ Hàn vòng qua bình phong, nhàn nhạt hỏi.

"Hôm nay chưa buồn ngủ." Lăng Tuyệt Mạn nhẹ giọng nói.

"À." Mạc Kỳ Hàn đi tới bên cạnh bàn ngồi xuống, neho mắt muốn nhìn một chút vết thương trên cổ Lăng Tuyết Mạn, thấy không rõ lắm, chỉ hỏi: "Trên cổ bôi thuốc chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128

"Một chút thương tổn, không cần phải bôi thuốc." Lăng Tuyết Mạn nói không nóng không lạnh, tay phải cầm bút lông hạ xuống, trong bóng tối, tùy ý viết trên giấy.

Mạc Kỳ Hàn nhấp nhệ môi, chớp mắt nhìn Lăng Tuyết Mạn, đè nén tức giận, hỏi: "Nàng ở đây tức giận với ai? Với ta hay là với Nhị Vương gia?"

Tay run lên, gạt mình, lại tiếp tục viết, Lăng Tuyết Mạn chưa ngừng đầu, an tĩnh nói: "Ta dám tức giận với ai? Đều là đại nhân vật nhúc nhích ngón tay là có thể lấy mạng ta, ta vì giữ mạng, kéo dài hơi tàn, sao dám tức giận?"

"Lăng Tuyết Mạn!"

Mạc Kỳ Hàn âm u khuôn mặt, mắt thâm thúy nhiễm băng hàn, lạnh lùng nói: "Đừng bày ra bộ dạng nửa chết nửa sống với ta, nàng nghĩ Mạc Kỳ Diễn sẽ là chỗ dựa của nàng sao? Hừ, nàng thật sự luôn có những ý nghĩ kỳ lạ!"

"Ừ! Ta có ý nghĩ kỳ lạ, người hài lòng chưa?" Lăng Tuyết Mạn ngoái đầu nhìn lại, khàn khàn quát.

"Lăng Tuyết Mạn, nàng là muốn chết!"

Trong bóng đêm, một bàn tay như gọng sắt nắm cổ tay Lăng Tuyết Mạn, trong lòng không ngừng bốc lên lửa giận, một đôi mắt lạnh như đóng băng, tiếng nói cũng âm trầm dọa người, "Lăng Tuyết Mạn, đừng đem sự nhân nại của ta ra đùa giỡn, nếu có một ngày Mạc Kỳ Diễn bị giam cầm, thậm chí chết, đều là bởi vì nàng không biết trời cao đất rộng, không biết nhận rõ hiện thực, mà người ra tay, không phải Hoàng Thượng, đó là ta! Cùng lời nói đừng làm cho ta lại nói với nàng lần thứ hai, lập tức thu hồi tâm tư kim lòng không được của nàng!"

Thanh âm rét lạnh giống như từ địa ngục truyền đến, từng tiếng gần đều như một mũi dao hung hăng đâm vào trong lòng Lăng Tuyết Mạn, đang lúc tan lòng nát dạ, đau đớn nơi cổ tay truyền khắp tứ chi, nàng cắn chặt khớp hàm, trên trán chảy ra mồ hôi lạnh, nhưng không nghĩ cầu xin tha thứ một câu, tâm đau đớn, hôm nay cho dù Mạc Kỳ Diễn đáp ứng nàng, thì phải làm thế nào? Ngăn cản giữa bọn họ, không chỉ là Hoàng Thượng, thế thiếp của hắn, còn có một đại ác ma này!

Mà nàng chỉ là cố chấp muốn một đáp án mà thôi, cho nên nàng kiên trì hỏi Mạc Kỳ Diễn có thể vì nàng mà thay đổi hay không, nàng cũng không hiểu được trong lòng mình rốt cuộc chứa nam nhân nào, chỉ muốn thông qua phương thức như vậy, chặt đứt động tâm của nàng đối với Mạc Kỳ Diễn, bởi vì, nàng nếu không thể toàn tâm đối đãi Mạc Kỳ Diễn, vậy sẽ không công bằng với Mạc Kỳ Diễn, may mắn, hắn cũng không có yêu nàng, đối với nàng, chỉ là thích mà thôi.

Nhưng, nam nhân trước mặt rất là lạnh, nàng ở trong lòng hắn cũng không có bất cứ vị trí gì, chỉ là một cái công cụ có thể ấm giường mà thôi, muốn thì muốn, không muốn có thể một cước đá văng ra, nàng còn có thể yêu cầu xa với gì?

Đau đớn tăng lên, Lăng Tuyết Mạn tái môi, cảm giác tay đã muốn đứt gãy, mồ hôi lạnh nhỏ xuống, nàng nghe thấy thanh âm bản thân mình phát ra đều mang theo run run, "Người... người rốt cuộc là ai?"

Mạc Kỳ Hàn hiểu, nhúu mày thu tay lại, nàng liền từ trên ghế té xuống, ngã xuống đất, đau lòng kim không được mà rên rì.

Thân mình cao to đột nhiên đứng lên, chỉ nhìn nàng, trên mặt tối tăm vẫn lạnh như băng như sương, "Nàng không xứng biết ta là ai!"

"Đúng, ta không xứng biết, ta làm sao có tư cách hỏi người?" Lăng Tuyết Mạn thì thầm, nước mắt nhịn không được nữa tràn mi mà ra, quỳ rạp trên mặt đất, nhắm mắt lại.

Sắc mặt Mạc Kỳ Hàn càng thêm âm trầm, hai bàn tay không ngừng siết chặt bên hông, móng tay gần như đâm vào lòng bàn tay, sáng quắc nhìn thiên hạ trên đất, nói không nổi một câu ôn nhu.

Hắn muốn cả người của nàng hoàn toàn thuộc về hắn, có gì trong lòng nàng cố tình tồn tại một nam nhân nhân khác? Ngô Đồng phụ hắn, vì sao, nàng cũng muốn phụ hắn?

Chẳng lẽ hắn cả đời này, nhất định thất bại về mặt tình cảm sao? Đứng trên thiên hạ, lại giành không xong tâm một nữ nhân sao?

Không! Như thế hắn có thể nào cam tâm?!

Thân hình khẽ nhúc nhích, tiến lên một bước, nắm cổ áo nàng lên, nhìn nàng, gần từng chữ nói: "Lăng Tuyết Mạn, ta muốn nàng nói, trong lòng nàng có ta, đối với Mạc Kỳ Diễn chỉ là nhất thời mê luyến mà thôi, hôm nay hắn làm cho nàng khóc, từ nay về sau trong lòng nàng sẽ không còn có hắn!"

"A!" Lăng Tuyết Mạn cười đùa cợt, đón nhận ánh mắt của hắn, nhẹ nhàng nói: "Người không biết là người thật buồn cười sao? Cảm tình là có thể bắt buộc à? Mượn một câu nói của người, người không thích ta, cần gì phải ép ta nói thích người?"

"Đáng chết!" Trong mắt Mạc Kỳ Hàn văng lên lửa, dùng lực kéo Lăng Tuyết Mạn đến gần sát trước mặt, "Nàng chỉ cho là ta là nam nhân cường bạo nàng sao? Được, nàng định vị ta như vậy, ta cho nàng nhìn xem cái gì mới thật sự là cường bạo!"

Một câu nói xong, mang theo phát tiết cùng phần hận, Mạc Kỳ Hàn ôm ngang nàng, hai bước đi đến trước giường, ném Lăng Tuyết Mạn lên trên giường!

"Người... người muốn làm gì?" Lăng Tuyết Mạn kinh hô lên, trong bóng tối, nàng cảm giác hắn như một con báo bị thương tổn, không có lý trí.

Hắn không còn lời nào để nói, hai mắt đỏ quạch, bàn tay to đi qua, toàn bộ quần áo trên người nàng bị xé thành mảnh nhỏ, hỗn độn ném xuống mặt đất, hơi lạnh đánh úp lại trước ngực, nàng nhịn không được run rẩy, ngay sau đó dưới thân cũng lạnh theo, đối mặt với hắn gần dữ như thế, môi nàng mới khẽ nhúc nhích, hắn liền nhào vào trên người nàng, ngay sau đó, không có bất luận khúc nhạc dạo cái gì, hung hăng đâm xuyên vào nàng!

"A!"

Nàng kêu đau ra tiếng, cổ đẩy nam nhân trên người, nhưng hấn không chút nào để ý, ngược lại giữ hai tay của nàng cố định ở trên đỉnh đầu, điên cuồng ra vào, đòi lấy, không mang theo một tia nhu tình.

Nàng rơi nước mắt, chịu đựng hấn lần lượt tiến vào, không có vui thích, chỉ có thống khổ vô cùng vô tận, khắc sâu cảm nhận, thế nào là cường bạo.

Thời gian không biết qua bao lâu, lúc nàng gần như là ngất, hấn rốt cục ngừng lại, kéo thân thể của nàng ra, xoay người xuống giường, mặc trang phục chỉnh tề, đưa lưng về phía nàng, rét lạnh nói: "Hiểu được hàm nghĩa của cường bạo rồi sao?"

Không nghe được trả lời, thân thể của hấn cứng ngắc gần một phút, cuối cùng không quay đầu lại, rồi đi khỏi tầm mắt của nàng.

Thân mình tan nát, linh hồn tan nát, tâm khô cạn.

Lăng Tuyết Mạn cuộn mình trong góc giường, trống rỗng nhìn đêm đen tịch mịch, đại ra, thời gian qua đi, vẫn là đại ra.

"Kết-"

Tiếng mở cửa đột nhiên vang lên, Lăng Tuyết Mạn giật mình tỉnh lại, kéo chăn bao kín mình, mấy mảnh vải vụn trên đất dĩ nhiên không kịp thu thập, mà tiếng bước chân kia đã đến gần.

Xuân Đường đốt đèn, bùng nển đến gần bên giường, nhẹ giọng kêu: "Vương phi?"

"Xuân... Xuân Đường, người sao lại vào?" Lăng Tuyết Mạn khản trương hỏi.

"Vương phi, nô tì thấy buổi chiều sắc mặt ngài không tốt, lo lắng cho ngài, vốn là luôn canh giữ ở phía ngoài, lại không biết thế nào ngủ quên mất, vừa tỉnh lại, liền tiến vào nhìn ngài một cái." Xuân Đường nói nhỏ.

Ánh nến le lói, Mặt Lăng Tuyết Mạn nhìn không rõ ràng, cho nên nàng cuống quýt thò tay lau nước mắt trên mặt, môi cứng ngắc, "Ta không sao, ta muốn tắm rửa, người xem phòng bếp có nước ấm không?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 129

Xuân Đường thoáng kinh ngạc một chút, nghi ngờ hỏi: "Vương phi, sau bữa tối không phải ngài đã tắm rửa sao?"

"Ta muốn tắm bây giờ, không được sao?" Lăng Tuyết Mạn không khống chế được, nghĩ một đằng nói một nẻo, quát.

Xuân Đường hoảng sợ, cuống quýt quý xuống, "Vương phi bớt giận, là nô tì lảm mồm, nô tì đi chuẩn bị ngay."

Lăng Tuyết Mạn hấp khí từng ngụm, chịu đựng không cho nước mắt rơi xuống, nói nhỏ đến không thể nghe thấy: "Người đứng lên đi, ta thấy ác mộng, trong lòng sợ hãi, người trước giúp ta lấy một bộ quần áo lại đây, quần áo trên người bị ta tức giận cắt nát rồi."

"Vâng, Vương phi!" Xuân Đường gật đầu, nàng thoáng nhìn mảnh nhỏ ném xuống đất, không khỏi cắn môi một chút, đứng dậy đồng tình nhìn thoáng qua Lăng Tuyết Mạn, đi đến tủ quần áo.

Xuân Đường lấy ra một bộ mới, nhẹ nhàng đặt ở đầu giường, sau đó không nói một lời ngồi xổm xuống thu dọn trên đất, rồi đi chuẩn bị bồn tắm cùng nước ấm.

Lăng Tuyết Mạn cuộn mình ở trong chăn, ánh mắt mờ to, đầu óc hỗn độn, chỉ tràn đầy giọng nói của hai nam nhân, làm cho nàng không khỏi nhắm mắt lại.

"Tuyết Mạn, làm một nữ tử bình thường, được không?"

"Sẽ không, ta sẽ không vì bất luận người nào mà thay đổi."

"Hái hoa phải hái liền tay, chớ để không hoa phải bẻ cành."

"Nàng không xứng biết ta là ai!"

"Lăng Tuyết Mạn, ta muốn nàng nói, trong lòng nàng có ta!"

"Nàng chỉ nghĩ ta là nam nhân cường bạo nàng sao?"

Một nam nhân, thích nàng, lại chưa từng yêu sâu sắc, không chịu vì nàng mà thay đổi; một nam nhân, chiếm đoạt cùng giữ lấy, đó là thù đoạn của hấn, không chỉ có đoạt thân, còn muốn đoạt tâm.

Tối nay cuồng bạo, hấn trừng phạt nàng, là ám chỉ nàng, lúc trước hấn ôn nhu trên giường là vì thích nàng sao? Không, hấn chỉ nói, hấn không thích nàng, càng không thể nào yêu nàng, lòng hấn không có khả năng đặt ở trên thân một nữ nhân, hấn cũng có không ít nữ nhân, ngày sau cho dù cưới nàng làm phu nhân, cũng là chia đều ân huệ.

Nước mắt lại tràn, lòng của nàng, bởi vì hấn tối nay vô tình mà thương tổn sao? Hấn tại sao có thể thương tổn nàng như vậy?

Dạ sắc lan san hạo nguyệt đương không (bóng đêm rã rồi, trăng sáng nhô lên cao)

Thu phong túy nhân thiên đài lĩnh (trời thu mang theo hơi lạnh say lòng người)

Từ nhập sầu tràng xả bất đoạn tương tư kết (rượu vào tâm buồn không ngừng xé nỗi tương tư)

Tay cầm bầu rượu, nhúu mày một chút, ngửa đầu uống một ngụm, giường tay quăng ra, thanh âm vỡ nát vang lên, hấn kiểm đã siết chặt trong tay, phi thân lên, kiểm như long xà, ở dưới

ánh trắng, vẽ thành một đường hàn quang, mũi kiếm lóe ra làm cho người ta sợ hãi.

Trượng phu xử thế công danh thác khỏi phao niên thiếu nhâm tha đã (Ý là đàn ông còn bận thời gian đi làm để gây dựng sự nghiệp, không nên phí hoài thời gian tuổi trẻ)

Nữ nhân, bất quá chỉ là một nữ nhân, bất quá chỉ là một nữ nhân.

Một đường kiếm múa xong, trường kiếm bay lên, nam tử trở lại, lần nữa cầm lấy một bầu rượu, ngửa đầu uống cạn.

Mà kiếm, phía sau người, thẳng tắp đâm vào trong đá, ngập đến chuôi.

Tinh như độc được, lướt qua thì thềm, đã sa vào, lại khổ đau.

Rượu cạn, lại vung tay.

"Bốp -"

Tiếng vang thanh thúy trong bầu trời đêm yên tĩnh, mà khuôn mặt nam tử lạnh lùng tuyệt mỹ, ở dưới ánh trăng, tà tử cuồng nịnh.

Môi mỏng nhẹ gợi lên một chút độ cong lạnh bạc, khuôn mặt vốn trầm tĩnh, trải qua năm tháng, càng thâm trầm.

Một thân ảnh bé bỏng từ trong đường hầm đi ra, quỳ xuống nói: "Bẩm chủ tử, Vương phi sau khi tắm rửa, đã ngủ yên."

"Ừ." Nhân nhật đáp một tiếng, không muốn hỏi kỹ, lời nói bên miệng lại không tự chủ được mà ra, "Cảm xúc nàng ra sao?"

"Hồi chủ tử, nô tì nhìn thấy không tốt, có lẽ khóe rất nhiều, lúc tắm rửa lại không cho nô tỳ hầu hạ bên cạnh, nô tì đành phải canh giữ ở bên ngoài, chờ Vương phi tắm xong, lúc tiến vào thu dọn, nhìn mất Vương phi sưng đỏ lên, hiện tại Thu Nguyệt ở trong phòng coi chừng." Xuân Đường nói thật nhỏ.

"Ừ, lấy khối băng cho nàng chườm mắt, còn có vết thương ở gáy, đem thuốc bôi lên, bổn vương không đến, các người thay phiên coi chừng nàng, nàng ban đêm dễ đá chân, đừng để cho nàng cảm lạnh." Giọng Mạc Kỳ Hàn trầm thấp, lạnh nhạt.

"Vâng, chủ tử!" Xuân Đường gật đầu lên tiếng trả lời.

"Lui ra đi!"

"Vâng!"

Hai tay chấp sau người, ngẩng đầu nhìn trăng rằm, nhưng trong lòng không thể kiềm chế liên tục nghĩ đến khuôn mặt kia ni non kêu đau, hân, tối nay thật sự làm đau nàng, nàng nên hận hân.

Lâm Mộng Thanh dựa người trên cửa, lười nhác híp mắt, buồn ngủ ngáp, nửa ngày, nam nhân đứng trên đất đều không phản ứng, nhin không được lên tiếng: "Sur huynh, canh tư! Huynh lại không ngủ, trời sắp sáng!"

"Mặc kệ ta!" Mạc Kỳ Hàn không quay lại, nhẹ giọng nói.

"Sur huynh, huynh cùng sư tẩu giận dữ phải không? Nhưng huynh đứng ở chỗ này thương tâm, người ta cũng nhìn không tới a?" Lâm Mộng Thanh buồn bực nói, lại ngáp một cái.

Mạc Kỳ Hàn quay đầu, nhú mày nói: "Ai nói ta thương tâm? Thiên hạ rất nhiều nữ tử, Lăng Tuyết Mạn nàng tính là cái gì, ta sao có thể vì nàng mà động tâm!"

"Thôi đi, sư huynh lấy mấy lời này tự lừa gạt mình đi! Đệ cũng vừa mới nghe được, huynh không động tâm như vậy quan tâm sư tẩu làm chi? Còn có Vô Giới người ta bất quá là không cẩn thận, lại tuân thủ nguyên tắc bảo vệ chủ tử, mới không có cách nào khác mà phải dùng một cái cánh tay của sư tẩu, huynh liền tức giận phạt hân quỹ hai canh giờ, người ta có oan hay không a? Đó là tự huynh dịch dung thành bộ dáng Vô Giới đi làm anh hùng cứu mỹ nhân, cũng không phải Vô Giới cầu huynh."

"Đệ lại bệnh vực kẻ yếu một câu, Vô Giới tiếp tục bị phạt!" Mạc Kỳ Hàn lạnh lùng ngắt lời.

Lâm Mộng Thanh bĩu môi, "Được, đệ không nói nữa, cuối cùng theo kinh nghiệm của đệ mà nói, lòng người khó cầu, nhất là tâm nữ nhân! Huynh nếu có thể buông Liễu tiểu thư, cùng sư tẩu bắt đầu một đoạn tình cảm mới, đó cũng thật là tốt, chớ làm tổn thương nàng, lòng người thật ra yếu ớt vô cùng, một khi tan vỡ liền khó có thể bù lại, kết quả là chỉ lấy được một khối thân thể vô cảm, thống khổ chỉ có thể là bản thân mình. Nữ nhân là rất nhiều, sau này tam cung lục viện càng là nhiều không đếm được, nhưng trong lòng huynh sẽ chỉ có một, đó chính là nữ nhân huynh đã từng yêu, hoặc là vẫn đang yêu!"

Mạc Kỳ Hàn trầm mặc, nhìn Lâm Mộng Thanh, cẩn thận nghiền ngẫm lời nói của hân.

Lại quay đầu, Lâm Mộng Thanh đang ngủ ngồi ở cạnh cửa, không khỏi bật cười, kêu: "Mộng Thanh!"

Lâm Mộng Thanh giật mình mở mắt, "Sur huynh, huynh kêu đệ hả?"

"Ừ, ta hỏi đệ, kinh nghiệm của đệ từ đâu mà có, theo ta biết, đệ đến một người trong lòng cũng không có mà!" Mạc Kỳ Hàn dò hỏi.

Nghe vậy, Lâm Mộng Thanh xấu hổ nuốt nước miếng, "Cái gì, kinh nghiệm của đệ kỳ thực chính là kinh nghiệm của sư phụ, huynh xem ngài ấy và Hoa Mai bà bà là hiểu rồi, rõ ràng có tình với nhau, cũng bởi vì sư phụ vài thập niên trước làm chuyện sai lầm lại không chịu giải thích, mà tổn thương tâm Hoa Mai bà bà, hai người đều cô độc nửa đời người, đây là cái gì? Chỉ trách sư phụ bảo thủ, haiz -"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 130

Hôm sau, Lăng Tuyết Mạn ngủ thẳng đến mặt trời chiếu vào, mới tỉnh dậy.

Đêm qua, hết thấy như giấc mộng.

Ngồi dậy, cảm giác hạ thân đau, mới thấy, tất cả những điều này không phải là mộng.

Tỷ nửa đi hương vị của hân, lại tỷ không sạch dấu vết của hân, nửa đêm khi ngồi trong thùng tắm, nàng liều mạng dùng khăn chà hạ thân của nàng, thẳng đến da đỏ phát đau, vẫn cảm giác hân ở trong thân thể nàng, cùng nàng ở hòa hợp thành một khối.

Lăng Tuyết Mạn phiền chán ngồi ở trên giường một hồi lâu, mới đứng dậy xuống giường.

Xuân Đường Thu Nguyệt nghe được động tĩnh, biết nàng thức dậy, liền tiến vào hầu hạ nàng thay quần áo, rửa mặt, chải đầu.

Đồ ăn sáng dọn trên bàn, Mạc Ly Hiên ngăn ra nhìn Lăng Tuyết Mạn, nhỏ giọng hỏi: "Mẫu thân, ngài không vui sao?"

"Hả?" Lăng Tuyết Mạn dừng động tác gấp thức ăn, cố nặn ra một cụ cười, lắc đầu, "Không có."

"Nhưng con xem bộ dáng mẫu thân có chút mất hứng, không có nói chuyện với con." Mạc Ly Hiên nhẹ nhàng nói.

"Không thể nào, mẫu thân là đang suy nghĩ mà thôi." Lăng Tuyết Mạn cười yếu ớt, nghĩ đến một chuyện, liền thử hỏi: "Hiên nhi, ta muốn về nhà mẫu thân ở một khoảng thời gian, có thể chứ?"

"Mẫu thân, ngài muốn ở Lăng gia một thời gian sao? Là hôm nay đi tạm thời không trở lại sao?" Mạc Ly Hiên thất kinh hỏi.

Lăng Tuyết Mạn nói: "Hiên nhi, ta không biết cái này không phù hợp quy củ, muốn hỏi con một chút. "

"Mẫu thân, theo quy củ, nữ tử xuất giá không thể ở nhà mẹ đẻ qua đêm, Hiên nhi cũng không dám làm chủ, chỉ sợ Hoàng gia gia biết sẽ tức giận."

"Ôi, một đêm cũng không thể được sao?"

"Hình như không được. Mẫu thân, ngài rất muốn trở về sao?"

"Ừ, ta ở Tứ Vương phủ chán rồi, gần đây lại gặp xui xẻo liên tiếp, ta rất nhớ mẫu thân ta."

"Vậy..." Mạc Ly Hiên cau mày, nghĩ nghĩ, nói: "Nếu không con mời Nhị phu nhân Lăng gia đến Tứ Vương phủ, mẫu thân cảm thấy được không?"

"Ách, vậy thôi đi." Lăng Tuyết Mạn giật mình ngậy ra một lúc, vội vàng lắc đầu.

Nàng chỉ muốn thử xem có thể đi tránh dâm tặc hay không, nàng thật sự không muốn gặp lại hân, nhưng nàng lại không thể đi khỏi nơi này một bước.

"Mẫu thân..."

"Không có việc gì, ăn cơm đi."

Lăng Tuyết Mạn cầm đĩa lên, gấp một ít đồ ăn để vào trong chén Mạc Ly Hiên, giương lên một chút tươi cười trấn an.

Xuân Đường Thu Nguyệt hơi nhích môi, liếc mắt nhìn nhau, đều có chút lo lắng.

Ngoài cửa lớn.

Thời điểm Lăng Tuyết Mạn lên xe ngựa, thỉnh thoảng nghe một tiếng la truyền đến, "Vương phi!"

Tiếng nói này?

Hơi giật mình quay đầu, đúng là Cốc Vũ Mị!

Cốc Vũ Mị bước ra cổng lớn, đi đến trước mặt, cung kính quỳ xuống hành lễ, nói: "Vương phi tỷ tỷ, muội muội ở trong phủ vài tháng không có đi ra ngoài, thật sự phiền muộn, hôm nay xin chỉ thị tỷ tỷ, cho muội muội đi đến am Tĩnh Tâm thấp nén hương, thỉnh cầu Vương gia trên trời có linh thiêng phù hộ Tứ Vương phủ chúng ta trên dưới bình an!"

"Cái này..." Lăng Tuyết Mạn do dự một chút, quay đầu hỏi Mạc Ly Hiên, "Hiên nhi, con là chủ tử Tứ Vương phủ, con xem có thể chấp nhận thỉnh cầu của Cốc Trắc phi không?"

Mạc Ly Hiên nghĩ nghĩ, phản phó: "Quần gia, người phái xe ngựa cùng thị vệ hộ tống Cốc Trắc phi đi đi." Nói xong, nhìn về phía Cốc Vũ Mị, "Trước bữa tối nhất định phải về phủ."

Quần gia gật đầu, "Vâng, tiểu Vương gia!"

"Tạ tiểu Vương gia!" Cốc Vũ Mị vui vẻ cười nói.

"Tốt lắm, mẫu thân lên xe đi." Mạc Ly Hiên mỉm cười, đỡ Lăng Tuyết Mạn lên xe ngựa.

Lăng phủ.

Trong đại sảnh, Nhị phu nhân Phương Ngọc Lan ôm Lăng Tuyết Mạn khóc không ngừng, Lăng Bắc Nguyên đứng ở một bên cảm khái nhìn Lăng Tuyết Mạn, Lăng phu nhân gần gũi siết chặt khăn trong tay, ánh mắt oán hận không e dè rơi vào trên người Lăng Tuyết Mạn.

Thật lâu sau, Lăng Bắc Nguyên ra tiếng ngắt lời Nhị phu nhân đang nói không ngừng, nói: "Ngọc Lan, cho Tuyết Mạn ngồi xuống đã."

"A, thiếp kích động đến quên mất. Tuyết Mạn, con mau ngồi, cho nương nhìn thật kỹ nhìn con, ở trong thiên lao nhất định chịu khổ đi?" Phương Ngọc Lan dùng khăn lau lệ, vội kéo Lăng Tuyết Mạn ngồi xuống ghế.

Lăng Tuyết Mạn khẽ cười lắc đầu, "Không có, cha, nương, con rất khỏe, có thể đại nạn không chết, đã là vô cùng may mắn! Chỉ là suýt nữa làm phiền hà Lăng gia, thật sự xin lỗi."

"Hừ, con còn biết a? Con chết không quan trọng, chúng ta một nhà lớn nhỏ đều phải bị chặt đầu theo con, con hoàn trả Lăng gia cái gì? Còn muốn hại chúng ta sao?" Lăng phu nhân nghe vậy, không nín được châm chọc khiêu khích.

Lăng Tuyết Mạn chấn động, Phương Ngọc Lan càng tái mặt, một phen lại ôm lấy Lăng Tuyết Mạn, nhìn về phía Lăng Bắc Nguyên, "Lão gia, Tuyết Mạn vô tội, xin lão gia đừng để cho Tuyết Mạn đi, nó vừa mới vào cửa, cũng là quan tâm Lăng gia mà trở về thăm."

"A, còn quan tâm thế nào? Không quan tâm mới tốt, lại quan tâm tiếp, chúng ta cũng phải chôn theo!" Lăng phu nhân bèn nhón nói.

"Lão gia"

"Đù!" Lăng Bắc Nguyên hờn giận trừng Lăng phu nhân, "Bà ở đây nói nhảm gì đấy? Tuyết Mạn là con gái của Lăng Bắc Nguyên ta, bà sợ liên lụy, vậy bà rời Lăng gia đi!"

"Lão gia!" Lăng phu nhân sợ hãi kêu một tiếng.

Quản gia luôn luôn lặng im, giờ phút này nghe Lăng Bắc Nguyên nói xong, hơi hơi chấp tay nói: "Lăng đại nhân, Vương phi nhà nô tài hôm nay tới đây, là lo lắng cho Lăng gia, nếu tiểu Vương gia nhà nô tài biết được Vương phi chịu ủy khuất này, chỉ sợ sẽ không từ bỏ ý đồ! Vương phi rất quan trọng trong lòng tiểu Vương gia, nô tài muốn Lăng đại nhân phải hiểu rõ, tuy rằng chủ tử nhà nô tài không còn, nhưng Vương phi nhà nô tài cũng không thể mặc cho người làm nhục, hô to gọi nhỏ!"

Nghe vậy, mọi người trong sảnh biến sắc!

Lăng Bắc Nguyên hung hăng trừng mắt nhìn Lăng phu nhân, lạnh lùng nói: "Lập tức nhận lỗi với Tứ Vương phi!"

Lăng phu nhân chưa bao giờ bị Lăng Bắc Nguyên răn dạy trước mặt mọi người như vậy, tuy rằng sợ hãi, nhưng nghĩ đến lời quản gia nói mới rồi, cũng không khỏi sợ toát ra một thân mồ hôi lạnh, vội quý xuống trước mặt Lăng Tuyết Mạn, nói: "Tứ Vương phi, là thiếp không đúng, xin ngài không để trong lòng."

"Hừ! Ngài đối với Vương phi ta còn như thế, chỉ sợ nương của ta càng là mỗi ngày bị ngài khi dễ!" Lăng Tuyết Mạn dựa cột nhếch môi, đi vòng quanh Lăng phu nhân rồi một vòng, cười như không cười nói: "Ta đã sinh ở Lăng gia, lại phụng chỉ gả cho Tứ Vương gia, mà ngài đã gả cho phụ thân của ta, như vậy, vinh hoa phú quý của ngài, sinh tử họa phúc chỉ có thể bị ta liên lụy, ha ha, đây cũng là chuyện không có cách nào khác, nhớ ngày đó ta không chịu lên kiệu hoa, đại nương còn tận tình khuyên nhủ ta mà!"

Lăng Tuyết Mạn dừng một chút, cười hết sức là tà ác, "Đại nương, ta đồng ý với phụ thân, nếu đại nương sợ bị ta liên lụy, không bằng phụ thân viết một tờ hưu thư bỏ ngài, như thế nào? Ha ha, ta nghĩ nương của ta làm chính thất, khẳng định không sợ bị ta liên lụy."

Quản gia cúi đầu buồn cười, cũng thở than, chủ tử thật sự là tiên liệu như thần a!

Trước khi xuất phát, hẳn đi Hương Đan Cư xin chỉ thị.

"Vương phi tâm tình không tốt, đi Lăng gia, Lăng Bắc Nguyên cùng Nhị phu nhân không có gì, chỉ e Lăng phu nhân có nhiều bất kính, tạo áp lực cho Lăng Bắc Nguyên, cứ để cho Vương phi phát tiết, đừng ngăn nài."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 131

Một hồi khôi hài, Lăng phu nhân tự mình chúc khô, xám xịt lui xuống.

Lăng Bắc Nguyên nhìn Lăng Tuyết Mạn, trong ánh mắt mang vài phần có lỗi, "Tuyết Mạn, đừng để ý lời đại nương con nói, bất luận có việc gì, con đều là con gái của cha và nương!"

"Ha ha, con không sao, ngài đừng lo lắng, tuy rằng vận mệnh con không tốt, nhưng ông trời luôn chiếu cố con, con vẫn là nguyên vẹn tay chân đứng ở bên cạnh cha nương, chỉ là liên lụy cha nương chịu khổ, cảm thấy bất khoan." "

Lăng Tuyết Mạn nói xong, nhớ lại lời dâm tặc nhắc nhở nàng, không khỏi khẽ nhấp môi, giống như lơ đãng nói: "Kỳ thực con càng xin lỗi Ly Hiền, nó tốt như vậy, lại bởi vì con mà gặp vận rủi, con thật đau đớn day dứt a!"

Nghe vậy, sắc mặt Lăng Bắc Nguyên trở nên thâm trầm, nhìn quản gia một cái, lại nhìn Lăng Tuyết Mạn, nói: "Tuyết Mạn, cũng may lần này bình an vô sự, cha đã xin bùa bình an cho con, con theo ta đi thư phòng lấy."

Lăng Tuyết Mạn nhìn về phía quản gia, mặt quản gia vẫn không chút thay đổi, làm cho người ta nhìn không ra ý tứ của hắn, Lăng Tuyết Mạn nhất thời tìm không thấy lý do từ chối gặp riêng với Lăng Bắc Nguyên, lại nghĩ đến dâm tặc nói phải người bảo vệ nàng, liền cắn răng một cái nói: "Được, Tuyết Mạn theo cha."

Bước vào cửa thư phòng, Lăng Tuyết Mạn quan sát khắp nơi một chút, tính toán nếu Lăng Bắc Nguyên có ý đồ ra tay với nàng, nàng phải tìm một lối thoát thân.

"Tuyết Mạn, lại đây ngồi."

Đang cân nhắc, nghe được giọng Lăng Bắc Nguyên, Lăng Tuyết Mạn vội nặn ra một nụ cười, đi đến ngồi xuống bên cạnh bàn.

Lăng Bắc Nguyên kéo ra một cái ghế kéo, lấy ra một cái bùa hộ mệnh màu vàng, lấy tay vuốt một chút, đưa tới, "Tuyết Mạn, đây là cha ngày hôm trước nghe nói con muốn có, liền đi chùa Bạch Vân một chuyến, cầu cho con, hi vọng nó có thể phù hộ con an toàn qua hết nửa đời sau, chỉ cần con có thể sống, cha liền an tâm."

Bùa bình an chùa Bạch Vân.

Lăng Tuyết Mạn khẽ run tay tiếp nhận, cũng nhẹ nhàng vuốt ve, mắt không khỏi nóng lên, khẽ cắn cánh môi.

Hôm qua, lời Mạc Kỳ Diễn nói còn vang vọng bên tai -

"Đừng thương tâm, ngày khác ta đi chùa Bạch Vân giúp nàng cầu cái bình an, được không?"

Mắt nhắm, lại mở, hít nhẹ một hơi, tự đáy lòng cười yếu ớt, nói: "Cảm ơn cha!"

"Tuyệt Mạn, trước kia con hay xúc động, cha cũng đã nói với con nhiều lần, gả vào hoàng gia không thể so với nhà phú hộ thông thường, may là con được tiểu Vương gia yêu thích, liên tục che chở con, các Vương gia khác cũng nghĩ tới Tứ Vương gia cùng tiểu Vương gia, cũng đều đối với con không tệ, dám mạo phạm thiên uy cứu con một mạng, bản thân con ngày sau nhất định phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, cẩn thận coi chừng lại phạm sai lầm lớn." Lăng Bắc Nguyên nặng nề nói.

"Vâng, cha, con nhớ kỹ." Lăng Tuyết Mạn nhẹ nhàng gật đầu, đến lúc này, nàng vẫn không tin Lăng Bắc Nguyên sẽ là người có tâm địa ác độc.

Lăng Bắc Nguyên nhìn Lăng Tuyết Mạn, đôi tròng mắt kia quá mức thâm thúy, thẳng đến Lăng Tuyết Mạn sợ hãi trong lòng, "Cha, cha...cha luôn nhìn con làm gì?"

"Tuyệt Mạn, có nhớ trước khi con xuất giá một đêm, cha dặn con cái gì không?" Lăng Bắc Nguyên nhàn nhạt hỏi, ánh mắt sắc bén hơn vài phần.

"Cái gì, cái gì?" Lăng Tuyết Mạn ngẩn ra, lắp bắp.

Lăng Bắc Nguyên nhăn mày, mang chút kinh ngạc nhìn Lăng Tuyết Mạn, nói: "Con đã quên?"

"Ách, gần đây xảy ra nhiều chuyện, con... con... đầu óc không được tốt lắm." Lăng Tuyết Mạn khàn trương tìm lý do.

"Ừ." Lăng Bắc Nguyên nhàn nhạt lên tiếng, chậm rì rì nói: "Tuyệt Mạn, con gả vào Tứ Vương phủ đã hai tháng, có phát hiện cái gì bất thường hay không? Tỳ như quản gia có gì bất thường? Con ở trong phòng ngủ Tứ Vương gia, có cảm giác nó thông đến nơi nào không?"

"A?" Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc mở to hai mắt nhìn, "Bất thường? Cha, đây là ý gì? Quản gia không có gì bất thường a? Con thấy hắn luôn có cái mặt lạnh như đá, trừ bỏ nhắc nhở quy củ trong nội phủ, thì hầu hạ con cũng không tệ. Phòng ngủ thì con nhớ, một cái bàn tròn, vài cái ghế, bàn trang điểm, hai bức tranh chữ, đều không có gì không bình thường! Cha hỏi chuyện này để làm gì?"

Lăng Bắc Nguyên hí hí mắt, nhìn Lăng Tuyết Mạn, "Tuyệt Mạn, sao cha cảm thấy con có chút không giống trước kia?"

"A?" Lăng Tuyết Mạn chấn động, tim đập nhanh, "Cha, con... con vẫn là con gái của cha, sao lại cảm thấy con không giống?"

"Cha cảm giác! Hành vi cử chỉ của con có chút khác trước kia, Tuyệt Mạn, có phải ở Tứ Vương phủ gặp chuyện gì không?" Lăng Bắc Nguyên hỏi, mắt nhìn thẳng như là muốn xem thấu Lăng Tuyết Mạn.

Lăng Tuyết Mạn khàn trương, lòng bàn tay đỏ mề hời, lắp bắp: "Không... không có, con ở Tứ Vương phủ không có gặp chuyện gì, chỉ... chỉ có hai ngày trước không cẩn thận rơi xuống hồ."

"Thật sự?" Lăng Bắc Nguyên rõ ràng không tin, "Tứ Vương phủ thật sự không có cái gì không thích hợp sao? Con có từng đi đến Hương Đàn Cư chưa?"

"Hương Đàn Cư?" Lăng Tuyết Mạn cả kinh, hồ nghi hỏi: "Cha cũng biết Hương Đàn Cư sao?"

"Trong triều mọi người đều biết." Lăng Bắc Nguyên gật đầu, lại hỏi, "Con có đi đến sao?"

Lăng Tuyết Mạn gật đầu, "Có, con rơi xuống hồ, một người thủ vệ Hương Đàn Cư đi ngang qua cứu con lên bờ, hôm sau con đi đến Hương Đàn Cư cảm tạ hắn, kết quả thủ vệ nơi đó thật hung dữ, suýt nữa giết con, cha xem, lúc ấy rất mạo hiểm, kiểm chọc đến sát cổ họng con, còn chảy máu, đến khi con nói con là Vương phi, bọn họ mới thả con một mạng."

Lăng Tuyết Mạn chỉ vào vết thương trên cổ cho Lăng Bắc Nguyên xem, Lăng Bắc Nguyên cau chặt mày, đứng dậy, nhìn kỹ một chút, mới ngồi xuống, thờ dài nói: "Tuyệt Mạn, vậy con về sau đừng đi đến Hương Đàn Cư nữa, cha không muốn con bởi vì chuyện của cha, mà lâm vào nguy hiểm."

"Cha, chuyện của cha? Cha có chuyện gì a?" Lăng Tuyết Mạn kỳ quái nhìn.

"Tuyệt Mạn, cha có thể tin tưởng con không?" Lăng Bắc Nguyên cực kỳ trầm trọng hỏi.

Lăng Tuyết Mạn nuốt nước miếng, "Cha, cái này do cha phán đoán, cha cảm giác có thể tin con vậy cha hãy nói, cha cảm thấy không đáng tin, vậy cha đừng nói."

Lăng Bắc Nguyên gạt mình, chợt lắc đầu, "Thôi, con biết nhiều, chưa hẳn là một chuyện tốt."

"Ách." Lăng Tuyết Mạn rút rút khóe mắt, chẳng lẽ người cha này có bí mật gì hay sao? Ly Hiên, đứng rồi, suýt nữa quên chuyện Ly Hiên!

"Cha, cha nói con thật là không phải mệnh khác phu khác tử chứ?" Lăng Tuyết Mạn thử hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 132

"Cha cho rằng không phải, Ngũ Vương gia gần đây bận rộn điều tra sự việc của con, chắc sắp có manh mối, chỉ đơn giản nhìn cái sự kiện bố cáo quý dị này, liền biết là có người muốn lợi dụng việc Tứ Vương gia qua đời để đạt tới mục đích trừ bỏ con, chỉ là chẳng biết tại sao tiểu Vương gia sẽ hôn mê đúng lúc như vậy!" Lăng Bắc Nguyên nói.

Lăng Tuyết Mạn mở to mắt, cảm giác mình tìm đập lợi hại, "Cha, vậy tại sao Ly Hiên sẽ hôn mê ở trong phủ chúng ta? Con cảm giác rất kỳ quái a, một người vô duyên vô cớ làm sao có thể hôn mê?"

"Tuyệt Mạn, không thể nói bừa, hiện tại Hoàng Thượng còn chưa tiêu trừ cảnh giác đối với Lăng phủ, trong lòng cũng luôn hoài nghi, nếu như mượn sự việc này hỏi tội Lăng gia, cả nhà chúng ta đều xong rồi! Con không phải là hoài nghi là cha ra tay đó chứ?" Lăng Bắc Nguyên giám thấp giọng, vội vàng nói.

"Cha, con không biết, con chỉ là quá quan tâm Ly Hiền, con không muốn nó xảy ra việc gì, không chỉ vì nó bây giờ là chỗ dựa vững chắc của con, càng bởi vì nó gọi con một tiếng mẫu thân, cha hiểu không?" Lăng Tuyết Mạn nâng đôi mày thanh tú, nghiêm túc nói.

Lăng Bắc Nguyên thở dài, "Đúng vậy, khó được tiểu Vương gia cùng con có duyên phận, lại trân trọng cho con như vậy, cha cũng cao hứng cho con a! Chỉ cần tiểu Vương gia còn sống, những ngày sau con còn có nơi trông cậy, nhưng cha cũng lo lắng a!"

"Cha, cha lo lắng là..."

"Cha cảm thấy tiểu Vương gia đột nhiên hôn mê có vẻ như quá trùng hợp! Cha đoán rằng, hẳn là có người âm thầm động tay động chân, nghĩ rằng cứ như vậy, có thể một mũi tên bắn trúng hai con nhạn, nhưng ngoài ý muốn chính là, tiểu Vương gia lại đột nhiên tỉnh lại, phá vỡ kế hoạch hung thủ."

Nói đến đây, Lăng Bắc Nguyên đột nhiên ngừng lại, lông mày nhăn sâu hơn, tiếng nói cũng giảm cực nhỏ, vội vàng nói: "Tuyết Mạn, con đi ra lần này, tiểu Vương gia ở nơi nào?"

"Nó ở -" Mối Lăng Tuyết Mạn vừa động, sắp thốt ra, lại dừng lại, phức tạp nhìn Lăng Bắc Nguyên, dậm tắc bả nàng nhìn mọi việc phải dùng tâm mà nhìn, cho nên nàng không nên tùy tiện mà nói ra mới tốt, để tránh Ly Hiền lại gặp nạn.

"Tuyết Mạn?" Lăng Bắc Nguyên nóng nảy, thúc giục.

"Ách, cha, Ly Hiền chắc là tiến cung rồi, lúc con đi, nghe nói nó muốn vào cung thỉnh an Hoàng Hậu nương nương." Lăng Tuyết Mạn viện một cái lý do.

Lăng Bắc Nguyên hồ nghi nhìn Lăng Tuyết Mạn một hồi lâu, như là làm bầm lâu bầu, hoặc như là nói cho Lăng Tuyết Mạn nghe, "Hung thủ này ác độc như thế, âm mưu lần đầu không được, nhất định sẽ có lần hai, mạng tiểu Vương gia vẫn thật là đáng lo!"

Lăng Tuyết Mạn biến sắc, cả kinh nói: "Cha nói Ly Hiền gặp nguy hiểm sao?"

"Haiz, cha cũng không biết, chỉ có thể cầu xin ông trời phù hộ!" Lăng Bắc Nguyên có chút giận dữ nói.

Lăng Tuyết Mạn lập tức lâm vào mê mang, nàng phân không rõ ai là người tốt, ai là người xấu, dậm tắc khi dễ nàng, lại nói mình là người tốt, Lăng Bắc Nguyên là cha ruột của nàng, lại có thể là hung thủ hạ độc Ly Hiền, hoặc là bị người khác lợi dụng

Đầu óc bắt đầu quay mòng mòng, nàng rốt cuộc nên tin ai? Tin dậm tắc hay là cha nàng?

Trong thư phòng, không khí trở nên trầm tĩnh, Lăng Bắc Nguyên dựa vào ghế, nhắm mắt dưỡng thần, Lăng Tuyết Mạn hỗn độn suy nghĩ, đột nhiên, nàng rất muốn gặp Ly Hiền -

"Cha, con trở về Tử Vương phủ, sau này sẽ lại đến thăm cha cùng nương."

Lăng Bắc Nguyên mở mắt ra, nghi ngờ hỏi: "Mới đến một chút đã muốn đi sao? Không ở trong phủ dùng bữa sao?"

"Không, con đi ra thời gian dài, ngộ nhờ lại có cái gì đột biến, lại muốn liên lụy trên dưới Lăng gia!" Lăng Tuyết Mạn lắc đầu, cổ cười nói.

"Ừ, cha không giữ con, ngày sau con phải cẩn thận mọi sự."

"Vâng, con nhớ kỹ."

Hai người đi ra ngoài, đi hướng phòng khách, ai ngờ, mới ngang qua thư phòng, một nha hoàn bưng một chậu nước vội vã đi tới, thẳng tắp đụng vào Lăng Tuyết Mạn!

"A -"

"Lớn mật!" Lăng Bắc Nguyên gầm lên giận dữ, vội nhìn Lăng Tuyết Mạn, chỉ thấy toàn bộ nước trong chậu hắt ở trên người Lăng Tuyết Mạn, từ ngực tới vạt áo hoàn toàn ướt sũng!

Lăng Tuyết Mạn giật mình cúi đầu nhìn quần áo của mình, mà nha hoàn kia đã sợ đến co rúm lại, lại nghe đến Lăng Bắc Nguyên răn dạy, liền "bịch" một tiếng quỳ trên mặt đất, đầu đập như gà mổ, sắc mặt trắng bệch không ngừng cầu xin tha thứ, "Lão gia, nô tì đáng chết! Nô tì đáng chết! Tử Vương phi tha mạng a!"

"Nha đầu phòng nào? Đi đường không có mắt sao?" Lăng Bắc Nguyên tức giận vô cùng, lớn tiếng quát.

"Lão gia, nô tì biết tội, nô tì đáng chết." Nha hoàn kia chỉ còn biết đập đầu và nói đáng chết.

Lăng Bắc Nguyên giận xanh mặt, "Người đâu, mang xuống đánh."

"Cha!" Lăng Tuyết Mạn khoát tay, nhìn nha hoàn kia vài lần, có chút không nỡ nói: "Thôi, nàng cũng là không cố ý, con đổi bộ quần áo là được, đừng phạt."

"Tuyết Mạn!" Lăng Bắc Nguyên ngoài ý muốn híp híp mắt.

Lăng Tuyết Mạn cười mỉm, "Cha, con không tức, ngài cũng đừng giận, tức thân thể cũng không tốt." Nói xong, nhìn về phía nha hoàn còn đang đập đầu, nói: "Người đứng lên đi, hầu hạ ta thay quần áo!"

"Cảm ơn Tử Vương phi! Nô tì cảm ơn Tử Vương phi!" Nha hoàn cảm động đến rơi nước mắt lại đập đầu lạy ba cái, mới hơi bò lên, khiếp đảm nhìn Lăng Bắc Nguyên một cái, vội đỡ Lăng Tuyết Mạn, cúi đầu nói: "Tử Vương phi, nô tì hầu ngài!"

"Cha, con đi." Lăng Tuyết Mạn cười với Lăng Bắc Nguyên.

"Ừ, cha đến phòng khách chờ con."

"Vâng."

Cùng lúc đó, khi Lăng Bắc Nguyên đi khỏi, sau cửa thư phòng xuất hiện một thân ảnh màu xanh, tóc hoa râm dùng một sợi dây vải cùng màu buộc lại, bóng dáng nhìn như là một vị phu nhân, mà quay mặt đến lại làm người ta buồn cười, chỉ thấy râu hoa râm cùng lông mày đều bị nhuộm thành màu xanh, mặt đỏ, làm cho người ta liên tưởng đến một thành ngữ: hoa hồng liễu lục!

"Làm cái gì vậy? Từ sáng tinh mơ đã phải chờ, hồi lâu mới đến đàm luận, hại lão nhân ta trốn ở trên xà nhà, eo mỗi lưng đau a!"

Thiên Cơ lão nhân vừa đuổi chân cẳng, vừa oán trách, đột nhiên nghe có tiếng người nói chuyện truyền tới, trông mắt xoay một vòng, nhẹ nhàng nhảy lên một cái, ngồi trên xà nhà.

Trong phòng bếp, quân sự Lưu Tam rảnh rang dựa ở trên khung cửa, nhìn nhóm lão mục đầu bếp bận rộn, nói, "Các người tay chân nhanh chút! Sắp tới giờ cơm, làm trễ nải việc của Tứ Vương phi, ai cũng đảm đương không nổi!"

Mọi người vội găt đầu, bận rộn làm việc.

Lưu Tam tùy ý quét mắt phòng bếp, cặp mắt nhìn như thanh thần lại mang theo một chút sắc bén, đột nhiên căng thẳng, không tốt, thiếu một nha hoàn làm việc vặt!

Nhớ ần liêc nha

Đạo này tờ thi lên 13/6 tờ sẽ bắt đầu đăng tiếp nha.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 133

Trong khuê phòng, nha hoàn mở tủ quần áo, tùy tiện lấy một bộ quần áo lụa mỏng của Lăng Tuyết Mạn mặc lúc chưa xuất giá, cầm quần áo, nha hoàn kia cũng không có đưa vội, mà là nhìn về phía Lăng Tuyết Mạn ngồi ở trên giường.

Khóe miệng đột nhiên nở một nụ cười quý dị, tay phải nhẹ nhàng sờ khắp bộ quần áo, sau đó lại cười quái dị, mới chậm rãi bước đi ra khỏi bình phong, cung kính nói: "Tứ Vương phi, nô tì hầu ngài thay quần áo!"

"À, được." Lăng Tuyết Mạn quay đầu, mỉm cười.

Rất nhanh, mặc xong, Lăng Tuyết Mạn nhìn vào gương, hài lòng khẽ cười: "Hoàn hảo, đáng người chưa hề thay đổi."

Nha hoàn nhẹ nhàng găt đầu, khóe miệng mang theo ý cười tán đồng.

"Người đi làm việc của người đi." Lăng Tuyết Mạn nói.

"Vâng, nô tì cáo lui!"

Nha hoàn lui xuống, Lăng Tuyết Mạn cũng đi thông thả ra cửa phòng, tới phòng khách.

Trong phòng bếp, Lưu Tam kinh hãi bước ra cửa, một gia đình lại đến, nói: "Lưu quân sự, lão gia nói Tứ Vương phi không dùng bữa ở trong phủ!"

"Cái gì?" Lưu Tam ngăn người, tùy tiện găt đầu, "Ừ, ta đã biết."

Gia đình vừa đi, Lâm Mộng Thanh cau chặt mày, trầm nghĩ, sự tẩu vì sao phải đi nhanh như vậy? Đúng, nha hoàn kia có vấn đề! Từ sáng hấn chuốc thuốc mê Lưu Tam thật, sau khi dịch dung đi vào, liên luôn luôn quan sát mỗi một người trong phòng bếp, bây giờ suy nghĩ một chút, nha hoàn kia đi đường trầm ổn, hô hấp đều đều, Vương mục phân phó nàng hái rau, nàng hái hồng, khi bị Vương phi răn dạy, biểu tình tuy là sợ hãi, nhưng đôi mắt vẫn lạnh nhạt, lúc ấy hấn chỉ kinh nghi một chút, vẫn chưa nghĩ nhiều, bây giờ nghĩ lại, khuôn mặt kia cũng đúng là dịch dung!

Đáng chết! Hấn chỉ nghĩ tới nam nhân là hung thủ hạ độc, lại bỏ quên nữ nhân!

"Tiểu Cúc, người chết nơi nào vậy? Còn có rổ rau chưa rửa kia!"

Tiếng nói đột nhiên vang lên bên cạnh hấn, Lâm Mộng Thanh quay đầu nhìn lại, Vương mục đang gào thét với nha hoàn bưng chậu nước đi tới cách đó không xa, Lâm Mộng Thanh định thần nhìn lại, là à!

Ánh mắt chợt lóe, Lâm Mộng Thanh nói: "Vương mục, người đi trước đi, ta có nói mấy câu hỏi tiểu Cúc."

"Vâng, Lưu quân sự." Vương mục lập tức nở nụ cười, xoay người đi về phòng bếp.

Tiểu Cúc nghi hoặc nhìn "Lưu Tam", bước đến gần, cúi đầu nói: "Lưu quân sự, có nô tỳ!"

"Tiểu Cúc, người vào Lăng phủ đã bao lâu?" Lâm Mộng Thanh bình thản hỏi.

"Hồi Lưu quân sự, nửa năm." Tiểu Cúc đầu cúi hết sức thấp.

"Vậy người vừa rồi đã làm gì? Vương mục tìm người nửa ngày cũng không thấy bóng!"

"Nô tì đi bưng nước, không cẩn thận làm đổ nước, phải múc nước lại lần nữa."

"À?" Lâm Mộng Thanh nhếch nhẹ môi, mắt nhìn tiểu Cúc đột nhiên thay đổi lợi hại, đi lên hai bước, cách tiểu Cúc không quá một tấc, hơi cong lưng, bình tĩnh nói: "Trong phòng bếp không có nước sao? Hình như còn có một cái lu đầy nước!"

Sắc mặt Tiểu Cúc hơi thay đổi, ngẩng đầu nhìn mắt Lâm Mộng Thanh, lại nhanh cúi đầu, thanh âm rất là nhát gan nói: "Lưu quân sự, là tiểu Cúc sai lầm rồi, nô tì... nô tì mệt mỏi, đi ra ngoài nghỉ ngơi một chút."

"Phải không?"

Lâm Mộng Thanh kéo dài giọng nói, mắt quét bốn phía, giờ phút này yên tĩnh không người, ánh mắt chợt lóe, đột nhiên tung một chưởng về phía bả vai tiểu Cúc, tiểu Cúc bất ngờ không phòng ngự, vai phải trúng chưởng, kinh hãi, liên tục lui vài bước, phun ra một ngụm máu tươi, thân mình lung lay vài cái mới đứng vững, thất kinh hỏi: "Lưu quân sự, người không phải

Lưu quân sự, người là ai?"

"Trúng của ta một chương, còn có thể đứng vững, trước nói cho ta biết, người là ai?" Lâm Mộng Thanh thăm trầm, từng bước tới gần.

Tiểu Cúc bạch nghiêm mặt, cắn khớp hàm, nhanh chóng chạy về phía tường viện, nhảy qua.

"Đáng chết!" Lâm Mộng Thanh khẽ nguyền rủa một tiếng, cực nhanh đuổi theo.

Lăng Tuyết Mạn đến phòng khách, Lăng Bắc Nguyên cùng Lăng phu nhân, Nhị phu nhân, cùng quân gia Lăng phủ đã chờ ở đó.

"Tuyết Mạn, con phải đi về sao?" Nhị phu nhân không nỡ, kéo tay Lăng Tuyết Mạn lại, khi nói chuyện, mắt lại đỏ lên.

"Nương, nếu nhớ con, có thể đến Tứ Vương phủ thăm con mà!" Lăng Tuyết Mạn cảm thấy ấm áp, thân thiết nói xong, giờ khắc này, nàng lại giật mình thấy được mẹ của nàng ở hiện đại.

Nhị phu nhân kích động nắm chặt tay Lăng Tuyết Mạn, "Thật không? Nương có thể đi sao?"

"Có thể, Ly Hiên còn nói, nếu nương nhớ con, đến Tứ Vương phủ ở một thời gian, như vậy chúng ta có thể mỗi ngày ở cùng một chỗ." Lăng Tuyết Mạn nghẹn ngào, nhẹ nhàng ôm lấy Nhị phu nhân.

Nàng có thể không tin Lăng Bắc Nguyên, nhưng nàng tin trên đời này mẫu thân là thiện lương nhất, huống hồ bà chỉ có một con gái là nàng, sao có thể nhẫn tâm hại nàng?

"Ngọc Lan, đừng làm cho Tuyết Mạn khóc, ngày khác chúng ta cùng đi Tứ Vương phủ thăm Tuyết Mạn là được." Lăng Bắc Nguyên thân nhiên nói.

"Vâng." Nhị phu nhân lau mắt, "Tuyết Mạn, nương đưa con đến cửa lớn."

"Được."

Từ biệt xong, xe ngựa từ từ chạy, dọc theo đường phố phồn hoa, quân gia cười ngựa đi theo một bên, trước sau có bốn thị vệ đi theo bảo vệ.

Nhưng mà, xe ngựa đi một hồi, quân gia dần dần cảm thấy không đúng, thị vệ đi theo cũng cảm thấy không đúng!

Một trận thanh âm "ong ong" từ xa truyền đến, thanh âm càng ngày càng vang, càng lúc càng lớn, quân gia cùng thị vệ ngựa đầu nhìn lên bầu trời! Vừa thấy, mọi người muốn nhảy dựng, dân chúng hai bên đường phố cũng đều bị thanh âm này gây chú ý, mà ngừng đầu lên!

Chỉ thấy vô số con ong bay tới, trong không trung như một tầng mây đen lớn, vỗ cánh bay đến xe ngựa!

"Không tốt!"

Quân gia giật mình kêu một tiếng, còn chưa kịp nói câu kế tiếp, con ngựa kéo xe lẫn con ngựa hấn cười đều lồng lên, vô ngựa giờ lên, chạy như điên về phía trước, mã phu bị hất khỏi, quân gia cũng bị hất xuống, rơi trên mặt đất, mà nháy mắt, xe ngựa đã chạy đi năm sáu trượng!

"Cứu Vương phi!"

Quân gia hô to một tiếng, thị vệ ngốc trệ này giờ mới phản ứng được, mau chóng đuổi theo!

Cùng lúc đó, từ một ngõ nhỏ nhảy ra hơn mười con chó bụi, giương nanh múa vuốt phóng tới!

Dân chúng hoảng sợ thét lên, chạy trốn chết, quầy hàng ngã rầm rầm, hai con ngựa điên dẫn đầu, ở giữa là quân gia cùng thị vệ đuổi theo, phía sau là mấy con chó điên, trên đỉnh đầu còn có đàn ong càng ngày càng gần!

Dù đang thi tử vẫn đang

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 134

Lăng Tuyết Mạn bị ngã trái ngã phải, đầu đụng phải vách xe, nàng vốn đang ngủ gật, thẳng đến quân gia kêu gào mới thức tỉnh, kinh hãi nàng cuống quýt lớn tiếng hô, "Cứu mạng a! Cứu mạng a -"

"Vương phi! Nắm chặt khung xe!"

Quân gia vội vàng hô, chân chạy nhanh hơn, vốn lấy khinh công của hấn đuổi theo xe ngựa là không thành vấn đề, nhưng hôm nay hai con ngựa này như bị chúốc thuốc, tốc độ nhanh kinh người, mà cùng lúc đó, đàn ong đuổi tới, tám gã thị vệ đều bị chích, liên tục kêu thảm thiết, "A -"

Lúc đó, bước chân chậm đi, mười con chó điên liền đuổi theo, cắn thị vệ!

Tình huống lúc này rối loạn! Quân gia chỉ có thể vừa tiếp tục đuổi theo xe ngựa, vừa quay đầu hô, "Giết chó đi!"

Thị vệ được nhắc nhở, ào ào rút kiếm đâm chó điên, nhưng mà trên có đàn ong, dưới có chó điên, căn bản đâm không tới, liên tục kêu thảm thiết, trên đùi máu thịt lẫn lộn, trên mặt bị ong ngúc chích sưng vù, mắt thấy mệnh sắp tàn, là lúc này đàn ong cùng chó điên ngoài dự đoán của mọi người, bỏ lại thị vệ, tiến lên phía trước!

Thị vệ bớt được nguy hiểm, nhưng bọn họ vừa thấy, lại đều toát ra mồ hôi lạnh, giờ mới hiểu được mục tiêu của đàn ong cùng chó điên là xe ngựa! Vừa mới công kích bọn họ, là vì xe

ngựa gần bọn họ, hiện tại xe ngựa đã lao ra con đường này, chúng liền đuổi theo xe ngựa!

Lâm Mộ Dung Thanh bởi vì đuổi theo tiểu Cúc, cũng không biết tình huống nơi này, mà Thiên Cơ lão nhân ngồi ở trên nóc phòng Lãng phủ trong chốc lát, đưa mắt nhìn Lăng Tuyết Mạn lên xe ngựa ngoài cửa lớn, liền khinh công trở về bảo vệ mạng đồ đệ của hắn.

Lại nói ba người Vô Cực Vô Ngân Vô Giới phụng mệnh tiếp ứng, nhìn thấy đám người quân gia rời Lăng phủ, đều nghĩ rằng bình an vô sự, để tránh lộ hành tung, liền đi trước một bước trở về Tử Vương phủ, bởi vì ai cũng không thể ngờ rằng, nguy hiểm thực sự sẽ xảy ra sau khi ra ngoài Lăng phủ, đường đường xe ngựa Tử Vương phủ chạy trên đường, lại có người dám thân nhiên công khai đối phó!

Lăng Tuyết Mạn bị xe ngựa xóc nảy, từ trong bụng phun ra nước chua, hoảng loạn nhớ đến lời quân gia nói, hai tay vội nắm chặt khung xe, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, mắt tràn đầy hoảng hốt, vừa khàn cả giọng hô "Cứu mạng", vừa tuyệt vọng, lại tràn ngập chờ mong chờ ai đó có thể làm cho xe ngựa dừng lại.

Tám thị vệ đều bị trọng thương trên đùi, trên eo, đuổi theo không được, toát mồ hôi lạnh, có một người chỉ bị thương nhẹ, nhảy về phía trước bắt lấy một gã nam nhân trung niên bán bánh nướng, từ trong tay áo lấy ra một thỏi bạc phóng tới trong tay nam nhân trung niên, quát: "Nhanh đi Tử Vương phủ báo tin! Tử Vương phi gặp chuyện không may, xin tiểu Vương gia phái binh cứu người!"

"Được!" Nam nhân trung niên run lên nửa ngày, mới nhảy ra được một chữ, sau đó cuống quýt chạy đi Tử Vương phủ.

Quân gia thấy xe ngựa đã sắp chạy ra thành, mà hắn cũng cách xe ngựa ngày càng xa, chỉ dựa vào bản thân mình thì rất khó có thể cứu Lăng Tuyết Mạn trở về, rối loạn, chỉ có thể từ móc ra trong tay áo một quả đạn tín hiệu phóng lên trời!

Tử Vương phủ, Hương Đàn Cư.

Mạc Kỳ Hàn đứng yên ở trước cửa sổ, lắng nghe Thiên Cơ lão nhân truyền đạt mỗi một câu chữ nghe được ở trong thư phòng Lăng Bắc Nguyên, đang lúc trầm tư, Vô Cực gõ cửa vọt vào, hô: "Chủ tử, đã xảy ra chuyện!"

"Cái gì?"

Mạc Kỳ Hàn ngăn người, vội ngừng đầu nhìn trời, hướng đông nam có một luồng khói xanh bốc lên, phá tan tầng mây, sắc mặt tức thời biến đổi, đây là Tư Khuyết phóng ra, không phải vạn phần nguy hiểm thì hắn sẽ không gọi tín hiệu cầu cứu, đây là phương thức liên lạc thời điểm khẩn cấp của bọn họ!

Ngực đột nhiên giống như hít thở không thông, Mạc Kỳ Hàn chỉ cảm thấy tay chân lạnh lẽo, thân hình đột nhiên quay lại, đôi mắt đã phủ một mảnh sương lạnh!

"Đáng chết! Dám ngang ngược như thế! Ám vệ ở lại, để tránh đối phương điều hồ ly son ả vào nơi này, Vô Cực Vô Ngân Vô Giới che mặt cùng bốn vương đi!"

Mạc Kỳ Hàn nhanh chóng ra lệnh, biểu tình âm lãnh, lấy bộ trang phục màu đen khoác lên người, lại lấy một cái khăn đen che mặt, bên hông mang một thanh nhuyễn kiếm, dáng vẻ lạnh thấu xương.

Chủ tớ bốn người mới bước ra cửa, Thiên Cơ lão nhân vội vọt ra, "Hàn tiểu tử đợi chút, sự phụ cũng đi!"

"Vâng!"

Năm con ngựa phi nước đại hướng phía đông nam ngoài thành, tâm Mạc Kỳ Hàn nóng như lửa đốt, sớm biết như thế, hắn không cho Lăng Tuyết Mạn về Lăng gia, đáng chết, giờ khắc này, hắn hối hận không thôi!

Xe ngựa chở Lăng Tuyết Mạn đã chạy tới rừng cây ngoài thành, mà ngựa vẫn nổi điên phóng suốt nửa giờ, quân gia dần dần chống đỡ hết nổi, phía sau chó điên đuổi theo, hắn chỉ có thể dừng lại đối phó hơn mười con chó điên kia, bởi hắn là quân gia, không tiện mang kiếm trong người, giờ phút này chỉ có thể tay không đối phó, chó điên nhiều, hắn né tránh không kịp, cánh tay bị móng vuốt sắc nhọn cào rách thịt, lao đao lui vài bước, dần ồng lại tới!

Tại lúc nghìn cân treo sợi tóc, tiếng vó ngựa từ phía sau vang lên!

"Tư Khuyết!"

Mạc Kỳ Hàn hô lớn, Vô Cực Vô Ngân Vô Giới từ trên lưng ngựa nhanh chóng nhảy xuống, cầm kiếm giết chó điên, ba người võ công đều cao cường, chỉ thấy trường kiếm lóe lên, máu thịt tung bay, tiếng gào thét vang chói tai!

Quân gia thoát hiểm, chuyển mắt nhìn lên, xe ngựa đã chạy khỏi tầm mắt, mà đàn ồng lại đuổi theo về phía trước!

"Tư Khuyết! Vương phi đâu?" Mạc Kỳ Hàn giục ngựa chạy vội tới trước mặt, vô cùng lo lắng hỏi.

"Chủ tử, mau cứu Vương phi! Ngài ở trong xe ngựa, ngựa điên rồi, cứ chạy về phía trước!" Quân gia bất chấp cả người vết thương chồng chất, gấp đến cả trái tim muốn bật đi ra.

Nghe vậy, Mạc Kỳ Hàn "Giá -" một tiếng phóng ngựa thật nhanh!

Thiên Cơ lão nhân cũng cau mày, nhìn phương hướng đàn ồng bay đi, vung roi thúc ngựa đuổi theo!

Ba người Vô Cực giải quyết chó điên xong, cũng bay vọt lên ngựa, theo sát phía sau!

"Tư Khuyết, người lưu lại, thị vệ Vương phủ sắp tới!"

Thanh âm Mạc Kỳ Hàn theo gió bay tới, quân gia dừng bước, thờ hờn hờn đợi cứu viện!

Trong rừng cây, khoảng cách giữa các cây cối khá gần, chỉ có thể chừa đường cho một chiếc xe ngựa chạy qua, nhưng bởi vì ngựa điên, cứ cắm đầu mà chạy, xe ngựa đụng phải một cây cỏ thụ, dây cương bị đứt, chựa chạy về phía trước, còn toa xe bị lật văng ra!

"A -"

Lăng Tuyết Mạn hoảng sợ thét lên, tuyệt vọng nhắm hai mắt lại!

Nhưng mà, trong nháy mắt khi thân mình nàng văng khỏi xe, một bàn tay mạnh mẽ giữ chặt ở hông nàng, tiếp theo cả thân thể liền bị nâng lên, giữa không trung xoay tròn một vòng sau đó văng văng đáp xuống mặt đất!

Sống sót sau tai nạn, Lăng Tuyết Mạn không thể tin nhìn xe ngựa lật ngã kia, trùng mắt thật lâu nói không ra lời!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 135

Lăng Tuyết Mạn thờ hồn hên, tay không ngừng vỗ ngực, bỗng dưng, cảm giác được cánh tay kia vẫn ôm eo nàng, nhướn mày, thân mình động đậy, muốn thoát khỏi ôm ấp của "ân nhân cứu mạng", nhưng, cánh tay kia không có buông nàng ra, ngược lại ôm nàng chặt hơn!

Không khỏi giận dữ, Lăng Tuyết Mạn ngược mắt, bật thốt lên: "Haiz, làm đại hiệp, ngay sau đó lại giống như lưu manh, sẽ bị người ta khinh bỉ!"

"Câm miệng!"

Hai chữ rét lạnh, làm Lăng Tuyết Mạn lập tức ngậm miệng lại, hơi giật mình ngửa đầu nhìn nam nhân ôm nàng, một thân hắc y che mặt, nàng nhìn không rõ nửa phần dung mạo của hắn, chỉ có thể nhìn đến hắn có đôi mắt vô cùng xinh đẹp, mắt hẹp dài, lông mi dày mà đậm, đồng tử đen như mực, như thủy tinh đen lóe ra ánh sáng chói mắt.

"Xem đủ chưa?"

Tiếng nói trầm thấp lạnh lùng vang lên, nam nhân thu hồi ánh mắt đang dừng ở trên mặt Lăng Tuyết Mạn, nhìn chăm chú vào khoảng không phía trước, đôi mắt sâu như vực thăm, lợi như đao lưỡi dao, sát ý tuôn ra!

Thanh âm này rất quen thuộc!

Lăng Tuyết Mạn run lên, tim đập nhanh, tầm mắt lại vượt qua trên mặt nam nhân, khẩn trương gần như nói không nên một câu hoàn chỉnh, "Người... người là.... là... là... là dâm tặc?"

Nam nhân chưa ngoái đầu nhìn lại, lạnh lẽo trả lời: "Không phải!"

"Ách." Lăng Tuyết Mạn không thể tin được thò tay kéo lỗ tai, nàng không có khả năng nghe lầm a? Tối hôm qua dâm tặc còn...

Lăng Tuyết Mạn đột nhiên nghĩ đến đêm thứ hai ở thiên lao, dâm tặc cũng là mặc quần áo hắc y che mặt y như vậy đến xem nàng, đêm đó nàng mơ hồ thấy được vóc người của hắn, có vẻ như cùng bây giờ nam nhân có chút tương đồng!

Phút chốc, trong đầu linh quang chợt lóe, Lăng Tuyết Mạn kiễng chân, hai tay nắm lấy bả vai nam nhân, dùng sức hít, mùi đàn hương quen thuộc bay vào mũi, nàng nhất thời giận dữ, dùng sức bấu chặt cánh tay vẫn đang ôm nàng, gầm nhẹ: "Nếu không phải, liền buông ra ta! Nam nữ thụ thụ bất thân, ai cũng biết!"

Mạc Kỳ Hàn bấu mỗi một cái, nâng mày, nhẹ buông tay, dỗi khời eo Lăng Tuyết Mạn, lại kéo cả người nàng, cũng giữ lại hai tay của nàng, khiến cho nàng rốt cuộc không cách nào nhúc nhích, mới nói: "Nếu là dâm tặc thì có thể ôm nàng sao?"

Nghe vậy, Lăng Tuyết Mạn đang dùng lực gãy giữa lên dừng lại, gất gao trùng mắt nam nhân giam cầm nàng, cắn răng nghiêng lợi quát: "Đều cút cho ta!"

"A? Phải không?" Mạc Kỳ Hàn liếc xéo, không nhìn tiểu nữ nhân bốc lửa giận ngút trời trong lòng, nhìn về phía trước, hừ lạnh: "Nàng nhất định muốn ta cút sao? Nhìn phía trước xem!"

Lăng Tuyết Mạn nhìn theo hướng Mạc Kỳ Hàn chỉ, vừa thấy, sắc mặt liền trắng bệch, chỉ thấy phía trước có hơn mười sát thủ áo đen che mặt cầm trường kiếm lóe sáng đi về phía bọn họ, kiểm rà trên mặt đất, phát ra âm thanh chói tai! (hắc y sợ kiếm bén quá, đâm các diễn viên chính bị thương, cho nên phải kéo lê cho cùn đi)

Lăng Tuyết Mạn có bao giờ gặp qua trường hợp bị người ta tập kích như vậy đâu, cho nên cả người phát run, ôm chặt lấy lưng Mạc Kỳ Hàn, "Dâm... dâm... dâm tặc, người... người chưa được cút -"

"Ta không phải dâm tặc!" Mạc Kỳ Hàn không hề giận dữ nói.

"Vậy người rốt cuộc là ai đây!" Lăng Tuyết Mạn hồn hên gào thét, nam nhân chết tiệt này sao lại không sợ đây? Thực nghĩ là mình có thể lấy một chọi mười a?

Mạc Kỳ Hàn hơi liếc mắt, nhìn Lăng Tuyết Mạn, nghiêm túc nói: "Ta là tình nhân của nàng!"

"Tình nhân?" Lăng Tuyết Mạn thì thảo lập lại, tức thì vừa khóc vừa tức đấm mạnh vào eo Mạc Kỳ Hàn, "Coi người ta như khi đùa giỡn rất vui sao? Chạy nhanh, còn đứng gốc ở đó làm gì?"

Lăng Tuyết Mạn kéo cánh tay Mạc Kỳ Hàn, lại bị Mạc Kỳ Hàn kéo lại, lần nữa ngã vào trong lòng hắn, nhìn nàng, nhẹ giọng nói: "Chạy không thoát, sát thủ đã đến bên cạnh, Tuyết Mạn, nếu theo ta cùng chết, nàng có nguyện ý hay không?"

"A?" Lăng Tuyết Mạn ngăn người, lại thấy sát thủ áo đen càng ngày càng tới gần, không khỏi tức giận quát: "Ai muốn với cùng chết dâm tặc người? Ta hận người chết đi được!"

Lăng Tuyết Mạn tức giận mắng không thềm lựa lời, tay lại vội vã kéo cánh tay Mạc Kỳ Hàn, "Ngu ngốc! Người đừng chờ người ta giết người sao! Nhanh chạy đi!"

"Ha ha." Mạc Kỳ Hàn nhin không được cười khê lên, hân y trong mắt giảm xuống, đôi thành ôn nhu sùng nịch, vươn một tay ra, nhéo nhéo gò má Lăng Tuyết Mạn, nói nhỏ: "Chỉ cần nàng ở đây với ta là tốt rồi, yên tâm, ta chết không được, nàng cũng không sẽ chết!"

"Ai thèm để ý người?"

Lăng Tuyết Mạn phát quần, mặt đỏ ửng, đột nhiên mấy ánh sáng chói lóa đập vào mắt, vội vàng dùng tay che mắt, chỉ thấy sát thủ áo đen đứng lại cách nàng một trượng, hàn kiếm sáng rọi phản xạ ánh nắng, khiến nàng ngiri được mùi vị của tử vong gần hơn.

"Thông dâm tình nhân, chúng ta chết... chết chắc rồi!" Hai chân Lăng Tuyết Mạn như nhũn ra, răng không ngừng va nhau cồm cộp.

Lời này rơi vào trong tay sát thủ áo đen, khoi dậy vài tiếng cười nhạt, một người hừ lạnh, "Đám can đảm cùng con cháu Tử Vương phi của đương kim Hoàng Thượng yêu đương vụng trộm, các hạ xem như cao nhân!"

Nghe vậy, thân mình Lăng Tuyết Mạn mềm nhũn, không khỏi ôm chặt Mạc Kỳ Hàn, tuyệt vọng, "Lúc này thật sự xong rồi!"

"Đừng sợ, có ta ở đây!" Mạc Kỳ Hàn cho một cái ánh mắt an tâm, vỗ nhẹ lên lưng Lăng Tuyết Mạn, chuyển mắt nhìn phía trước, nháy mắt trở nên lạnh lẽo, lấy khí thế sắc bén bức người trừng qua, lạnh lùng nhếch môi, "Phải không? Lưu lại danh tính chủ tử ngươi, có lẽ bản công tử có thể suy xét cho các ngươi toàn thân!"

Lăng Tuyết Mạn hít một hơi khí lạnh, dùng khớp hàm cố nặn ra ba chữ, "Tự đại cuồng!"

Sát thủ áo ngó ra vài giây mới phản ứng được, người nọ chia trường kiếm ra, tức giận nói: "Dựa vào một mình ngươi cũng muốn nói những lời này, nằm mơ! Chủ tử có lệnh, hễ là kẻ tiếp ứng Tử Vương phi, chắc chắn phải chết! Giết -"

"Ông ơng ơng ơng -"

Đàn ông lúc này bay đến, lại trực tiếp bay tới hướng Lăng Tuyết Mạn cùng Mạc Kỳ Hàn, sát thủ áo đen thấy thế, ngừng ý định tiến công, người mới vừa nói ngửa mặt lên trời cười to, "Các huynh đệ, không cần chúng ta động thủ, chờ xem cuộc vui đi!"

Lăng Tuyết Mạn liên tục bị dọa, ngược mắt nhìn đàn ông đen thui đầy đầu, hoàn toàn mệt lã, một câu cũng nói không nên lời, khuôn mặt nhỏ nhảnh trắng như tờ giấy!

Mạc Kỳ Hàn cũng hơi thay đổi sắc mặt, đối phó người còn dễ dàng, đối phó thứ này -

Cảm thấy không thể suy nghĩ nhiều, Mạc Kỳ Hàn giữ chặt eo Lăng Tuyết Mạn, vội vàng lao đi về phía sau, mới né qua đợt công kích lần thứ nhất của đàn ông, đợt thứ hai ngay sau đó liền tới!

"Đồ đệ! Mau cời áo khoác nha đầu kia!"

Một trận tiếng vỗ ngựa vang lên, Thiên Cơ lão nhân lập tức hô lớn.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 136

Nghe vậy, mọi người trong rừng cây đều chấn động, kinh ngạc vì Thiên Cơ lão nhân lại kêu Mạc Kỳ Hàn cời quần áo một nữ nhân trước mặt mọi người!

"Su phụ!"

Mạc Kỳ Hàn mang theo Lăng Tuyết Mạn vừa lui vừa chặn chờ hô.

"Đồ đệ, nhanh! Ông vàng là ngửi hương vị trên áo ngoài của nha đầu kia mà bay tới!"

Thiên Cơ lão nhân nhảy từ trên lưng ngựa xuống, xoay thân, tốc độ nhanh đến tất cả mọi người chưa kịp thấy rõ, đã cướp được Lăng Tuyết Mạn, không nói hai lời trực tiếp kéo áo khoác lụa mỏng của Lăng Tuyết Mạn xuống, ném về hướng đàn ông!

Một cái áo lụa mỏng, ở trên tay của Thiên cơ lão nhân trung như một thanh kiếm sắc, sát khí lăm lăm, trong phút chốc, hễ là lũ ông bị lụa mỏng quét trúng, đứt cánh ào ào rơi xuống đất, đàn ông bị đánh tan, lụa mỏng lại đuổi theo vùng đến không trung, đàn ông như là bị kích thích, tiếng vang "Ông ơng ơng" càng lớn!

Mà Mạc Kỳ Hàn nhìn Thiên Cơ lão nhân đấu với đám ông, biết đây là đang kéo dài thời gian cho hắn, vấn đề căn bản còn ở trên quần áo Lăng Tuyết Mạn!

"Tuyết Mạn, nằng ủy khuất một chút!"

Mạc Kỳ Hàn cắn răng một cái, đem lưng Lăng Tuyết Mạn đưa về phía mọi người, dùng thân thể mình ngăn trở, nhanh cời quần lụa mỏng của nàng, Lăng Tuyết Mạn xấu hổ đỏ mặt, môi mấp máy, phát không ra một chút thanh âm.

Rất nhanh, áo ngoài quần lụa được cời ra, trên người Lăng Tuyết Mạn chỉ còn dư lại quần áo trong màu trắng, Mạc Kỳ Hàn vừa dùng thân thể che chắn ôm nàng vào trong lòng, vừa cầm quần áo hô: "Su phụ!"

"Lập tức ném ra!" Thiên Cơ lão nhân lớn tiếng trả lời.

Mạc Kỳ Hàn cuộn quần áo lại, ném vào sâu trong rừng cây, vừa ném xong, hiệu quả thật rõ ràng, đám ông ào ào bay về phía quần áo!

Mười một sát thủ áo đen xem trọn mắt há hốc mồm, khiếp sợ liên tục, bọn họ quả thực không thể tin được thậm chí có người có thể phá vu cớ thuật khống chế chim bay cá nhảy!

Đang lúc kinh ngạc, sát thủ đã quên tiến công, mà ba người Vô Cực cũng chạy tới, gặp Mạc Kỳ Hàn, liền muốn chạy qua bảo vệ chủ tử, lại nhìn đến Mạc Kỳ Hàn đưa lưng về phía bọn họ, trong lòng lộ ra đầu một nữ nhân, bước chân đột nhiên ngừng lại, ánh mắt vội vàng tránh đi, hướng sát thủ áo đen, sát khí bùng lên!

Mạc Kỳ Hàn tất nhiên là nghe tiếng bước chân liền biết thủ hạ của hắn đến, hơi quay đầu, mắt lạnh bắn về phía sát thủ áo đen, rét lạnh hạ mệnh lệnh, "Không chứa một móng!"

"Vâng! Chủ tử!"

Trường kiếm ra khỏi vỏ, ba thân ảnh màu đen như mũi tên bay về phía sát thủ áo đen, chiêu chiêu sắc bén, kiếm kiếm tàn nhẫn, không chỗ nào không công chỗ hiểm của đối phương, ba người bọn họ nhờ đánh bại cả trăm ám vệ võ công cao cường mới có thể chen thân trở thành tam đại thủ hạ bên cạnh Mạc Kỳ Hàn, bản lĩnh tự nhiên không phải hư danh!

Thiên Cơ lão nhân nhàn nhã đứng ở một bên xem cuộc chiến, trên mặt cười tí mắt, trong lòng lại tính toán một chuyện khác, đó là hành động vĩ đại của Hàn tiểu tử hôm nay chắc là có thể vận hồi tâm nha đầu kia, đêm nay, hi hi, hắn rốt cục có thể ngủ ngon, không cần phải nửa đêm luyện kiếm quăng bầu rượu, âm ỉ chết người!

Lăng Tuyết Mạn núp ở trong lòng Mạc Kỳ Hàn, chỉ nghe được thanh âm kiếm cùng kiếm va chạm không ngừng truyền đến, không nên được kinh hãi, thêm trong rừng cây gió lớn, thiếu áo khoác thân mình run lợi hại, Mạc Kỳ Hàn đang xem cuộc chiến, cảm giác được Lăng Tuyết Mạn khác thường, vội quay đầu, càng thêm ôm chặt nàng, ôn nhu an ủi: "Tuyết Mạn, đừng sợ, có ta ở đây, cho dù trời sập xuống cũng không có chuyện gì!"

"Thông dân Tinh nhân, người, người thật có thủ hạ hả? Người bảo bọn hắc giết người sao? Không chứa một mống, là phải giết chết toàn bộ sát thủ này sao?" Lăng Tuyết Mạn nhìn tới, có chút không dám tin hỏi.

Mạc Kỳ Hàn trầm giọng nói: "Tuyết Mạn, bọn họ phải chết! Nếu không, chính là chúng ta chết, nàng hiểu không? Thời điểm này nhất định là phải lãnh khốc vô tình!"

"Ta... ta hiểu được, chỉ là ta chưa từng gặp qua loại trường hợp như thế này, nhất thời... nhất thời không tiếp thu được, rất lạnh a." Lăng Tuyết Mạn đầu môi nói xong, nhin không được rừng mình một cái.

Mạc Kỳ Hàn thấy thế, nói Lăng Tuyết Mạn ra, tháo áo khoác màu đen của mình bao lấy thân mình bé bỏng của nàng, lại như cũ che chắn tầm mắt nàng, không muốn làm cho nàng nhìn thấy cảnh máu me như vậy.

Ước chừng một khắc, Mạc Kỳ Hàn chờ đợi không được, xem chừng thị vệ của Tứ Vương phủ cũng sắp đến, liền ngoái đầu nhìn về phía đánh nhau, sát thủ áo đen đã chết hơn phân nửa, ba người Vô Cực vẫn kiếm khí bùng bùng như cũ, thẳng là đương nhiên, nhưng hắc không nghĩ chờ đợi thêm, liền hô: "Sư phụ, giúp con bảo vệ Tuyết Mạn!"

Thiên Cơ lão nhân nghe vậy, quay đầu, nhảy xuống, không hiểu nói: "Hàn đồ đệ, con muốn làm gì?"

Suýt nữa miệng sơ sẩy, Thiên Cơ lão nhân vội sửa miệng, nói xong, còn thật xin lỗi lấy tay che miệng, đáng thương tội nghiệp nhìn Mạc Kỳ Hàn, "Sư phụ tuân mệnh!"

"Ha ha!"

Lăng Tuyết Mạn nhin không được cười khê lên, nàng không có nghe Thiên Cơ lão nhân nói lộ một chữ kia, lại đối với bốn chữ cuối cùng của lão bật cười không thôi, không khỏi chế nhạo: "Ngài làm sư phụ cũng thật bị ỳ ụ khuất, đồ đệ cũng lợi hại hơn ngài!"

"Nào có?" Thiên Cơ lão nhân quần, dậm chân một cái, nhảy dựng đến trước mặt Lăng Tuyết Mạn, hai tay chống nạnh nói: "Đó là ta nhường hắc!"

Mạc Kỳ Hàn nhìn Thiên cơ lão nhân Lão nhân, bĩu môi, "Sư phụ, đừng ham chơi, phải xem trọng đại sự." Dứt lời, nhuyển kiếm bên hông vung lên, phá không mà đi!

Mạc Kỳ Hàn tung từng chiêu kiếm tàn nhẫn, đem kiếm đâm vào cổ họng của một sát thủ, sau đó trường kiếm rút ra, người nọ ngã xuống đất, ngay sau đó, ở lúc sát thủ còn dư lại chưa kịp có phản ứng, lưỡi kiếm lại đảo qua yết hầu ba người còn lại, một chiêu đoạt mạng!

"Kiếm pháp chủ tử thật điều luyện!" Ba người Vô Cực vui mừng ôm quyền nói.

"Ba người các người cũng đừng rảnh rồi! Xem xét một lần, không được để lại một kẻ nào sống sót!"

Mạc Kỳ Hàn nhân nhạ nói xong, quăng kiếm, Vô Ngân tiếp được, đem vết máu trên kiếm chà lau sạch sẽ, sau đó ba người đi kiểm tra từng cái xác, hề phát hiện còn thờ liền đâm thẳng một kiếm vào cổ họng.

"Lão gia gia, ngài thật thích giỡn!" Lăng Tuyết Mạn bên này nhìn bộ dáng Thiên cơ lão nhân đáng yêu, liên tục cười than!

"Tiểu nha đầu, con phải gọi lão nhân ta là sư phụ! Không được kêu lão gia gia!" Thiên Cơ lão nhân không vui nói.

Lăng Tuyết Mạn cũng học bộ dáng của lão, hai tay chống nạnh, duỗi thẳng cổ nói: "Dựa vào cái gì a? Ta không theo ngài học võ công, ta mới không cần kêu đâu!"

"Con là nữ nhân của đồ đệ ta, làm phu nhân của hắc, con phải gọi ta sư phụ!" Thiên Cơ lão nhân cãi ồm tòi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 137

"Hừ, ai muốn làm phu nhân dâm tặc a? Lão gia gia, nói chuyện kiếm chế một chút, phu quân ta đang ở trên trời trừng ngài đó!" Lăng Tuyết Mạn mang khuôn mặt khinh thường, lại bởi vì lời của Thiên Cơ lão nhân mà mặt hơi đỏ, tay chỉ lên trời hù dọa.

"Cái gì -"

Thiên Cơ lão nhân kinh ngạc một tiếng, cũng theo hướng ngón tay Lăng Tuyết Mạn ngửa đầu nhìn lên trời, rất là nghiêm trang kêu lên: "Đồ đệ, ở đó có cái gì tốt mà đánh? Mau tới đây!"

Lúc đó, Mạc Kỳ Hàn đang cất bước đi hướng bọn họ liền đi nhanh hơn, đợi hắc lại đây, Thiên Cơ lão nhân kéo cánh tay hắc, nói: "Đồ đệ, con mau nhìn lên trời, có một Tứ Vương gia so với con đẹp trai hơn, so với con lạnh lùng hơn, so với con quyền thế hơn, so với con có nhiều tiền hơn, so con càng sẽ thương nữ nhân đang dùng ánh mắt giết người trừng con!"

Khuôn mặt tuần tú của Mạc Kỳ Hàn co lại nhăn liệt, trừng mắt Thiên Cơ lão nhân một cái, nói: "Sư phụ, ngài hồ nháo cái gì?"

"Không phải sư phụ hồ nháo a, là nha đầu kia nói không chịu làm phu nhân của dâm tặc, sợ vong phu của nàng tức giận kìa!" Thiên Cơ lão nhân rất là vô tội chỉ Lăng Tuyết Mạn, nói.

"Sao?" Mạc Kỳ Hàn nâng cao giọng, chuyển mắt nhìn Lăng Tuyết Mạn nâng cao cảm khiêu khích nhìn hắc, nhưng mà hắc lại không có tức giận như Lăng Tuyết Mạn tưởng tượng, mà là bình thản nhíu mày, nói: "Không muốn làm phu nhân, vậy thì làm thiếp đi, phòng thứ ba trăm tám mươi còn thiếu một người."

"Phụ -"

Thiên Cơ lão nhân thật không có hình tượng cười phun ra!

Lăng Tuyết Mạn tức giận như không thờ không nể, không ngừng lấy tay vỗ ngực, mặt xanh mét cắn răng quát: "Ngươi cho là ngươi là ai? Phòng ba trăm tám mươi, cũng không sợ ngươi mệt chết à! Muốn cưới Lăng Tuyết Mạn ta làm phu nhân, kiếp sau đi! Không phải, kiếp sau sau nữa cũng không tới phiên ngươi!"

"Phụt-"

"Ha ha ha-"

Thiên Cơ lão nhân lại một lần nữa phun ra!

Mạc Kỳ Hàn đen mặt, cũng tức muốn ngất đi, bàn tay nắm chặt, tròng mắt Thiên Cơ lão nhân đang cười muốn tắt thở, hướng ba người Vô Cực quát: "Người đâu!"

Tiếng rống này, ba người kia cả kinh, đảo mắt liền nhảy đến trước mặt, quỳ một gối, chấp tay nói: "Chủ tử xin phân phó!"

Vô Giới liếc liếc mắt áo khoác của Mạc Kỳ Hàn đang bao bọc trên người Lăng Tuyết Mạn, thông minh ngậm chặt miệng, không dám làm cho tiếng nói tiết lộ thân phận của hắn.

"Đem nữ nhân này trời lại xách về cho bản công tử, nhanh!" Mạc Kỳ Hàn đưa lưng về phía Lăng Tuyết Mạn, âm trầm nói.

"Ách-"

Vô Cực ba người thất thần, mê mang ngẩng đầu lên.

Thiên Cơ lão nhân ngăn người, sau đó cười lớn tiếng hơn, "Ha ha, nha đầu, con lúc này xong rồi, con không làm phu nhân cho tiểu tử này, sợ là con phải hối hận rồi!"

Mạc Kỳ Hàn nhìn một cái, ba người Vô Cực hiểu ý, lại cúi đầu, nói: "Vâng, chủ tử!"

Sau đó ba người đứng lên, đi đến trước mặt Lăng Tuyết Mạn, hơi khom người nói: "Phu nhân, mời!"

Lăng Tuyết Mạn vốn không tin, nhưng nhìn Mạc Kỳ Hàn làm thật, mới hoảng hồn, vội túm chặt ống tay áo Mạc Kỳ Hàn, la lên: "Ngươi làm gì a? Ngươi muốn ta bị Hoàng Thượng đuổi giết sao?"

"Hừ, nếu Hoàng Thượng đuổi giết nàng, thì bản công tử phải ném nàng cho Hoàng Thượng!" Mạc Kỳ Hàn chấp hai tay sau người, hơi nghiêng người ngoái đầu nhìn lại, lạnh lùng nói.

"Ngươi... ngươi là đồ đâm tặc vô tình vô nghĩa! Hoàng Thượng giết ta, ta chết cũng muốn kéo ngươi theo!" Lăng Tuyết Mạn tức dậm chân.

Nghe vậy, Vô Cực Vô Ngân Vô Giới im lặng cúi đầu, lặng lẽ gơ ngón tay cái lên.

"Ha ha ha-"

Thiên Cơ lão nhân cười gần như muốn quỳ rạp trên mặt đất, "Nha đầu này thú vị hơn Mộng Thanh!"

Mạc Kỳ Hàn dùng sức trợn mắt mấy cái, cắn răng nói: "Sư phụ, ngài có thể lên ngựa đi trước!" Sau đó liếc về phía Lăng Tuyết Mạn, "Nàng cho là Hoàng Thượng có thể bắt được ta sao?"

"Hừ, tự đại cuồng!" Lăng Tuyết Mạn cho một cái ánh mắt khinh bỉ, nghiêng khuôn mặt nhỏ nhắn, nâng cao cằm.

"Hi hi, đồ đệ à, sư phụ thật vất vả mới có dịp cùng cô bé này tán gẫu, con cũng đừng mang khuôn mặt lạnh lẽo này, cùng cô bé này nói vài lời mềm mỏng vui vẻ đi!" Thiên Cơ lão nhân cười út mắt kẻ sát đầu nói, khả khả, nếu có thể chính tai nghe được đồ đệ bằng hàn vân năm này ăn nói khép nép đồ cô nương, thật là chuyện đáng sợ đến cỡ nào!

"Không cần thiết, cũng không có khả năng!" Mạc Kỳ Hàn lạnh lạnh phá vỡ giấc mộng của Thiên Cơ lão nhân.

Nghe vậy, ba người Vô Cực lại cúi đầu trầm nghĩ, đây mới là bản sắc của chủ tử a! Tiểu thư Ngô Đồng ôn nhu dịu dàng, tất nhiên là chưa bao giờ chủ tử phải đồ, Vương phi như vậy, haiz, sợ là hai chủ tử này muốn âm ỉ cả đời, vậy hạ nhân bọn họ không phải là chết chắc sao? Chỉ đơn giản nhìn Vô Giới xui xẻo sẽ biết a!

Thiên Cơ lão nhân hung hăng nuốt nước miếng, vô lực lắc lắc đầu, thâm trầm thờ dài một hơi, "Haiz! Mộng Thanh tận tình khuyên nhủ xem như uống phỉ!"

Lăng Tuyết Mạn càng xấu hổ, nam nhân đáng chết, bộ dạng cuồng đại này, hẳn cho hẳn là là ai a! Thờ từng ngum từng ngum, lòng trả thù dâng lên, nghiêng người một cái, chân dùng sức một dẫm lên chân Mạc Kỳ Hàn, mặt nam nam nhân, bao gồm cả Mạc Kỳ Hàn, đều co rút!

Ba người Vô Cực hóa đá, không biết lúc này có cần trung tâm bảo vệ chủ hay không, nhưng ai đụng tới Vương phi, sợ là lại thể thảm như Vô Giới, thâm nghĩ, ba người rụt cổ trở về, đầu cúi thấp hơn!

Thiên Cơ lão nhân kinh ngạc, một tay bịt miệng, ánh mắt tròng lớn như chuông đồng, bị hào khí cùng dũng khí của Lăng Tuyết Mạn hoàn toàn khuất phục! Đây là chuyện lão muốn làm vô số lần mà không dám làm, bây giờ đã có người thay lão làm!

"Dám đập ta? Vậy nàng càng không thể thoát khỏi bàn tay ma quỷ của ta!" Mạc Kỳ Hàn híp mắt, cắn răng nhìn Lăng Tuyết Mạn.

Lăng Tuyết Mạn bị ánh mắt quá đáng sợ này này làm giật mình, vội thu chân về, nhanh như chớp trốn ở phía sau Thiên Cơ lão nhân, điềm điềm đáng yêu nói: "Lão gia già, cứu một mạng người hơn xây bảy cái chùa!"

"Ách, cái gì, đồ đệ, cô bé này nhất gan, đừng dọa nàng!" Thiên Cơ lão nhân lo lắng lên tiếng xin xỏ cho.

"Vâng, đúng vậy!" Lăng Tuyết Mạn gạt đầu phụ họa, ánh mắt nhìn loạn, chỉ là không dám nhìn vào mắt Mạc Kỳ Hàn, chỉ cần vừa nghĩ đến hắn đêm qua bạo ngược, liền sợ lại gãi lên vết xe đổ.

Nhưng môi Mạc Kỳ Hàn mới khẽ nhúc nhích, Lăng Tuyết Mạn lại nhìn thấy mười một cỗ thi thể nằm trên mặt đất cách đó không xa, tướng chết thảm hại, trên đất máu chảy thành sông, mùi máu tươi nhức mũi theo gió bay tới, Lăng Tuyết Mạn buồn nôn, "Oa" một ngum ối ra!

"Tuyết Mạn!"

Mạc Kỳ Hàn nhú mày, vội vỗ lưng cho nàng, vội vàng an ủi: "Đừng sợ đừng sợ, bọn họ đều chết chưa hết tội, nàng đừng-"

"Người... người thật là một ma đầu giết người không chớp mắt!" Lăng Tuyết Mạn tái mặt, vô lực ngắt lời, kích thích quá mức này khiến cho nàng bỗng thấy tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

"Tuyết Mạn!" Mạc Kỳ Hân vội hô một tiếng, âm thân mình Lăng Tuyết Mạn lên, vô cùng lo lắng nói: "Lập tức trở về!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 138

"Rầm rập-"

Tiếng vỗ ngựa đột nhiên vang lên dồn dập, ngay sau đó liền có tiếng kêu vô cùng lo lắng truyền đến, "Vương phi -"

"Chủ tử, là thị vệ trong phủ đến!" Vô Cực nhìn ra xa, nói.

Mạc Kỳ Hân hơi nhíu mày, nhanh chóng từ trên người Lăng Tuyết Mạn cởi áo choàng của hắn ra, sau đó đặt nàng ở trên đất, mặc dù cảm thấy không muốn làm cho thị vệ thấy nàng chỉ mặc quần áo trong, nhưng tình huống không cho phép hắn mang nàng trở về, chỉ có thể âm thầm an ủi mình, thân thể cũng không có lỗi, không sao.

"Trước nắp đi!"

"Vâng!"

Năm người nhảy lên, bay đến trên cây.

Mấy chục con ngựa chạy như bay đến, dẫn đầu, không phải Mạc Ly Hiên thì là ai?

Nhìn đến thân ảnh áo trắng nằm trên đất cách đó ba thước, Mạc Ly Hiên ghì chặt cương ngựa, thân thể nhỏ nhỏ tự lập tức nhảy lên, bay tới phía trước Lăng Tuyết Mạn!

"Tiểu Vương gia, cẩn thận!"

Quân gia cùng bọn thị vệ từ phía sau vội hô, sợ có lừa gạt.

"Là mẫu thân!"

Mạc Ly Hiên vui mừng hô lên, vội vàng quỳ xuống ôm lấy đầu Lăng Tuyết Mạn, lo lắng kêu: "Mẫu thân? Mẫu thân? Con là Hiên nhi, Mẫu thân!"

Đám người quân gia xuống ngựa, còn chưa đến gần, lại nghe được Mạc Ly Hiên la to, "Toàn bộ lui ra phía sau, xoay người!"

Mọi người cả kinh, cuống quýt nghe lệnh, quay lưng lại.

"Mẫu thân, ngài bị làm sao vậy? Quần áo đâu?" Mạc Ly Hiên thì thào, quan sát toàn thân Lăng Tuyết Mạn một lần, quần áo trong còn nguyên, trên người có vẻ như cũng không bị thương tích gì, nhưng áo ngoài đâu? Chẳng lẽ, chẳng lẽ có người khi dễ mẫu thân?

Kêu không tỉnh Lăng Tuyết Mạn, Mạc Ly Hiên lại nghĩ tới khả năng này, tức giận nóng vội, cúi đầu nhìn cẩm áo của mình, vội buông Lăng Tuyết Mạn ra, cởi áo ra, cẩn thận mặc vào cho nàng, cũng may thân của nó đã cao tới cằm Lăng Tuyết Mạn, nên áo của nó cũng có thể che toàn thân Lăng Tuyết Mạn.

Mặc xong, Mạc Ly Hiên cố sức ôm lấy Lăng Tuyết Mạn, nói: "Quân gia, ta mang một nhóm người hộ tống mẫu thân về Vương phủ trước, người mang những người còn lại kiểm tra cánh rừng này một lần, để có người khả nghi, toàn bộ mang về, chuyện hôm nay ai cũng không được để lộ ra ngoài, nghe chưa?"

"Vâng, tiểu Vương gia!"

Đám người vội quỳ xuống đất.

Mạc Ly Hiên ôm Lăng Tuyết Mạn lên ngựa, để nàng ngồi ở trước, dựa vào trên bờ vai nó, chuẩn bị chạy, nghe được mùi máu tanh, vội quay đầu nhìn phía xa xa, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi tái, cho dù nó sinh ở nhà đế vương, từ nhỏ học võ, nhưng lại chưa bao giờ tận mắt thấy qua nhiều người chết như vậy, tim không khỏi đập liên hồi!

Đám người quân gia tất nhiên cũng dời mắt qua, thấy thế, quân gia lập tức nói: "Tiểu Vương gia, ngài về phủ trước, gọi thái y tới xem bệnh cho Vương phi, việc này quả thật không thể để lộ ra ngoài, bằng không sợ sẽ làm hỏng danh tiết Vương phi, khoãn ăn nói với Hoàng Thượng, chuyện còn lại để nô tài điều tra xử lý là được rồi."

"Được, quân gia, giao cho người!"

Mạc Ly Hiên cắn răng một cái, nói xong, kéo cương ngựa, giục ngựa đi, hai mươi thị vệ phóng ngựa theo sát phía sau, đi về hướng Tử Vương phủ.

Quân gia chậm rãi bước đi đến trước mấy thi thể, kiểm tra trọng trung một chút, kéo khăn che mặt những người đó xuống, nhưng là một người cũng không biết, trên người cũng không có bất kỳ dấu hiệu gì chứng minh thân phận, suy nghĩ xong, hạ lệnh: "Đào hố, chôn toàn bộ những người này, thanh lý sạch sẽ vết máu trên đất!"

"Vâng, quân gia!"

Thị vệ nghe lệnh, liền bắt tay vào làm.

Quân gia trầm nghĩ, may mắn hắn phóng đạn tín hiệu cầu cứu, bằng không lúc này hắn cũng là một cái xác chết!

Mất giống như vô tình quết đến trên cây, Mạc Kỳ Hân nấp trong tán cây khe gât đầu, quân gia hiểu ý, biết là chủ tử đồng ý với cách xử lý của hắn, khẽ vuốt cằm, liền chỉ nhìn thị vệ chôn người.

Thật lâu sau, quân gia mang thị vệ rời đi, trong rừng cây lại yên tĩnh như chưa có gì xảy ra.

Năm người nhảy xuống cây, Thiên Cơ lão nhân nhìn không được thờ dãi: "Đồ đệ, cháu của con thật là nhân tài! Tuổi còn nhỏ, lại trầm ổn như vậy, cần thận chu đáo, chăm sóc nha đầu kia thật là chu đáo tới đa luôn!"

"Qua vài năm nữa, Hiền nhi nên lấy một nàng dâu rồi!" Mạc Kỳ Hân rất là ăn dấm chua buông một câu, thật sự mà nói, mới vừa rồi mỗi tiếng nói cử động của Ly Hiền quả thật làm hắn rất vui mừng, nhưng cũng làm hắn ghen tuông thật sâu!

"Ha ha! Đồ đệ, con không muốn phải không?" Thiên Cơ lão nhân để sát đầu vào, cười tít mắt cố ý nói lấp lửng.

Quả nhiên, Mạc Kỳ Hân lập tức lạnh mặt, nghiêng mặt không được tự nhiên, quát: "Trở về!"

Ba người Vô Cực chấn động, cổ rụt, đều vội huyt sáo gọi ngựa của bọn họ, Thiên Cơ lão nhân vui vẻ xoa đầu ngựa, chống lại ánh mắt muốn giết người của Mạc Kỳ Hân, cười sâu hơn.

"Sư phụ, nếu ngài cười nữa, con có thể suy xét đi Lê Sơn Quan, nói với Hoa Mai bà bà, ngài thích bà ấy, cũng vì sự kiện kia mà hối hận mấy chục năm, chỉ là sợ mất mặt, không dám nhận lỗi!" Mạc Kỳ Hân nghiêng răng nghiêng lợi uy hiếp.

Biết rõ là uy hiếp, nhưng rất hữu dụng, Thiên Cơ lão nhân lập tức đầu hàng, "Được rồi, được rồi, sư phụ không cười, được chưa?"

Mạc Kỳ Hân khinh bỉ đưa mắt nhìn, nói: "Sư phụ, ngài chỉ biết khuyên con đối với Tuyết Mạn phải nói vài câu thâm tình, vậy bản thân ngài thì sao? Ngài làm cho Hoa Mai bà bà oán giận vài chục năm, trong lòng ngài không đau đớn day dứt sao?"

"Ta -" Thiên Cơ lão nhân nghẹn lời, sắc mặt cũng cứng ngắc, đến nửa ngày không nói được.

"Sư phụ, chờ ngài trở về Lê Sơn Quan, phải đi tìm Hoa Mai bà bà đi, đòi người có thể có bao nhiêu năm, các ngài đã lãng phí hơn nửa đời người!" Mạc Kỳ Hân nói.

"Nói sau đi." Thiên Cơ lão nhân vung dây cương, "Giá -"

"Lão nhân có chấp!"

Mạc Kỳ Hân tức giận la một câu, cũng quăng dây cương, nắm con tuấn mã phóng đi, cát bụi bay từng trận.

Tứ Vương phủ.

"Thái y, mẫu thân của ta ra sao?" Mạc Ly Hiền gấp gấp hỏi.

Thái y từ đứng lên, chấp tay nói: "Thưa tiểu Vương gia, Vương phi bị kinh sợ làm cho hôn mê, hạ quan viết phương thuốc ngưng thần bổ khí, Vương phi điều trị mấy ngày liền không sao."

"Phải không? Ngài ấy khi nào thì tỉnh lại?" Mạc Ly Hiền nhìn Lăng Tuyết Mạn trên giường một cái, vẫn là không yên tâm hỏi.

"Tiểu Vương gia không cần phải lo lắng, Vương phi trong chốc lát sẽ tỉnh." Thái y cười cười, nói.

Mạc Ly Hiền gật đầu, "Ừ, tốt, thái y, làm phiền ngài đi một chuyến."

"Tiểu Vương gia khách khí, hạ quan không dám nhận." Thái y vội vàng cúi đầu nói.

"Xuân Đường, cùng thái y đi lấy thuốc, sau đó lấy bạc cảm tạ thái y!" Mạc Ly Hiền phân phó.

"Vâng!" Xuân Đường gật đầu, hướng thái y nói: "Thái y, mời!"

Thái y kinh ngạc với các đối nhân xử thế của Mạc Ly Hiền, ngây ra một lúc, sau đó tán thưởng chấp tay, "Hạ quan tạ ơn tiểu Vương gia!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 139

Mặt trời dần dần lặn về phía tây, đợi khi Lăng Tuyết Mạn tỉnh lại, đã là lúc hoàng hôn.

Mới vừa mở mắt, liền nghe được Mạc Ly Hiền vui mừng kêu, "Mẫu thân, ngài đã tỉnh!"

"Hiền nhi!"

Mới Lăng Tuyết Mạn mờ mờ, nghi hoặc nhìn chung quanh một chút, xác định nàng là ngủ trên giường trong phòng mình, giật mình hỏi: "Hiền nhi, ta làm sao trở về được?"

"Mẫu thân, ngài té xỉu ở trong rừng ngoài thành, là con mang ngài trở về, thái y đã tới, nói là không có bị thương, chỉ là bị sợ hãi." Mạc Ly Hiền nhẹ nhàng nói xong, Thu Nguyệt bụng nước nóng tới, Mạc Ly Hiền nhận lấy, mỉm cười nói: "Xuân Đường Thu Nguyệt, các người đi kêu phòng ăn làm một ít cháo, bữa tối cũng ăn thức ăn nhẹ nhàng, chút nữa ta cùng mẫu thân dùng bữa."

"Vâng, tiểu Vương gia." Hai nha hoàn quỳ xuống, sau đó đi ra ngoài.

Lăng Tuyết Mạn mở mắt nhìn khuôn mặt cười khê của Mạc Ly Hiền, hỏi, "Hiền nhi, con cố ý báo nha hoàn lui ra sao?"

"Mẫu thân, ngài uống chút nước đã." Mạc Ly Hiền đưa cốc nước lên, thân thiết tươi cười.

Lăng Tuyết Mạn chần chờ một chút, cúi đầu từ từ uống, chờ Mạc Ly Hiền hỏi.

Thẳng đến nàng uống xong một chén nước, Mạc Ly Hiên mới mở miệng, thanh âm rất nhẹ, như sợ làm nàng kinh hãi, "Mẫu thân, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Thời điểm con dẫn người đuổi tới rừng cây, quần áo của ngài cũng không thấy, chỉ mặc quần áo trong mê man, còn có rất nhiều từ thi áo đen, là chuyện gì đã xảy ra? Có người khi dễ ngài sao?"

"Không có!"

Lăng Tuyết Mạn vội vàng thốt ra, rồi sau đó lại lắc đầu, mím chặt môi, trầm mặc nghĩ nên giải thích thế nào.

Mạc Ly Hiên nhìn Lăng Tuyết Mạn, "Mẫu thân, ngài đừng sợ, nếu có người khi dễ ngài, con nhất định báo thù cho ngài, cũng nhất định sẽ giữ bí mật. Hôm nay chuyện ngoài thành, con đã mệnh lệnh quân gia cùng thị vệ không cho nói ra ngoài một chữ, sợ hỏng danh tiết mẫu thân."

"Không có Hiên nhi, thật không có người khi dễ mẫu thân, lúc ấy chiếc xe ngựa bị ngựa điên kéo vào rừng cây, xe ngựa đụng phải thân cây, ta bị văng ra ngoài xe, là -" Lăng Tuyết Mạn mấp máy môi, dù sao người chết rồi không ai làm chứng, trong lòng tính toán -

"Mẫu thân, là cái gì?" Mạc Ly Hiên hỏi tới.

Lăng Tuyết Mạn cắn răng một cái, nói: "Là một ông lão cứu ta, ta cũng không biết ông ấy là từ đâu ra, ta căn bản không có thời gian hỏi, đám ong liền bay tới, tập trung bay về phía ta, ông lão kia bảo ta cỡi quần áo, nói là bởi vì hương vị trên quần áo hấp dẫn ong vàng, ta mới cỡi. Về sau, không thấy ong vàng nữa, lại đột nhiên hiện ra một đám sát thủ, ông lão kia vỗ công cao, đám sát thủ đều là ông ấy giết, ta... ta thấy máu là choáng, sau đó té xỉu."

"Là như thế sao? Mẫu thân, ngài không có bị người khi dễ, thật tốt quá!" Mạc Ly Hiên cao hứng, nó lo lắng vài canh giờ, lúc này rốt cục có thể yên tâm, bất quá, "Mẫu thân, ông lão kia đi đâu vậy?"

"Ách, ta cũng không biết, đại khái là ta té xỉu ông ấy liền đi. Dù sao, nhìn bộ dáng ông ấy như thần tiên đạo sỹ, chắc là thế ngoại cao nhân, bằng không tại sao có thể biết là quần áo của ta xảy ra vấn đề?" Lăng Tuyết Mạn vừa nghĩ vừa nói, bỗng dưng, trong đầu lóe lên, thân mình thỉnh thoảng phát run, y phục này là thay ở Lăng gia!

"Mẫu thân, hương vị quần áo của ngài tại sao có thể có hấp dẫn chim bay cá nháy? Bình thường đều không có gì, vì sao hôm nay xảy ra vấn đề?" Mạc Ly Hiên nghĩ mãi không xong.

Lăng Tuyết Mạn sắc mặt hơi tái, nhếch môi lắc đầu, "Ta cũng không biết."

"Mẫu thân, kêu thái y đến đem toàn bộ quần áo ngài kiểm tra một lần đi, nếu không, đem quần áo thiêu hủy, thay mới hết, như vậy mới bảo đảm một chút, thợ cắt may con đi tìm người trong cung, hẳn là có thể an toàn một chút, hoặc là tìm phụ vương con hỗ trợ." Mạc Ly Hiên nói xong, đột nhiên trừng mắt, "Không đúng, con muốn báo quân gia tra rõ toàn bộ nha hoàn hầu hạ mẫu thân, còn có ma ma nha đầu phòng giặt quần áo! Chỉ có bọn họ mới có cơ hội đụng quần áo của ngài!"

"Hiên nhi, không cần, không phải nha hoàn Vương phủ chúng ta có vấn đề, hôm nay ta đến Lăng gia mặc không phải bộ áo đó, bởi vì ở Lăng gia ta bị một nha hoàn bưng chậu nước đụng vào, làm quần áo ướt, nha hoàn kia hầu hạ ta thay quần áo, thay đổi thành một bộ ta mặc trước khi xuất giá, quần áo kia là tự nha hoàn mang tới cho ta mặc, sau đó rồi đi Lăng gia liền xảy ra chuyện! Bây giờ suy nghĩ một chút, hẳn là nha hoàn kia ra tay đi!"

Lăng Tuyết Mạn càng nghĩ càng cảm thấy hoài nghi, nhất thời đối với Lăng Bắc Nguyên lại có thêm một tầng hoài nghi, nhưng mà nàng chỉ là hoài nghi, cũng không dám xác định, vì vậy, lại vội hỏi: "Hiên nhi, chuyện này hẳn là có quan hệ cùng với chuyện bỏ cáo lần trước, nhưng khẳng định không phải phụ thân ta, ông ấy làm sao có thể ngốc đến nổi ở trong nhà mình hại ta? Hơn nữa chuyện này đối với ông ấy có gì tốt đâu? Ta là con gái ruột của ông, cộp còn không ăn thịt con đâu!"

"Mẫu thân, ngài đừng kích động, con cũng cảm thấy không phải Lăng đại nhân, cho dù lại người hồ đồ, cũng sẽ không thể ngốc đến mức đem toàn bộ chứng cứ đều hướng về bản thân mình. Việc này, con cùng quân gia thương lượng lại một chút, à nha hoàn đó nhất định là phải điều tra, cũng có khả năng có người trà trộn vào Lăng phủ hại ngài, mà Lăng đại nhân cũng không biết." Mạc Ly Hiên cau mày, nói.

"Cộc cộc"

Tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên, truyền đến giọng của Xuân Đường, "Tiểu Vương gia, quân gia có việc bẩm báo với ngài!"

"Mẫu thân, chắc là quân gia muốn nói với con chuyện này, ngài nghỉ ngơi một chút, nói xong chúng ta cùng dùng bữa." Mạc Ly Hiên đứng lên, giờ lên một chút tươi cười trấn an.

Lăng Tuyết Mạn gật đầu, "Ừ, ta chờ con."

Ở bên trong tiền sảnh.

Quân gia tiến lên một bước, chấp tay nói: "Nô tài thỉnh an tiểu Vương gia!"

"Quân gia không cần đa lễ, vết thương của người xử lý ổn chưa?" Mạc Ly Hiên khẽ cười hỏi.

"Đa tạ tiểu Vương gia quan tâm, nô tài không sao. Vương phi không sao chứ?"

"Mẫu thân hoàn hảo."

Quân gia cúi đầu, trầm giọng nói: "Tiểu Vương gia, chuyện hôm nay Vương phi gặp nạn, nô tài đáng chết vạn lần! Vương phi ở Lăng gia không có ăn uống bất kỳ thứ gì, ngoại trừ bị nha hoàn làm ướt quần áo, thay đổi một lần quần áo mà thôi, mà khi tìm được Vương phi, món quần áo đó trên người Vương phi lại không thấy nữa, nô tài hoài nghi nha hoàn có vấn đề, hoặc là quần áo có vấn đề."

"Quân gia, mẫu thân cũng nói là quần áo có vấn đề, ngài cũng hoài nghi nha hoàn động tay động chân trên quần áo, người điều tra nha hoàn đó chưa?" Mạc Ly Hiên kinh ngạc thấy quân gia tâm tư kín đáo, không khỏi mở to hai mắt nhìn.

"Thưa tiểu Vương gia, nô tài đã phái người đi thăm dò, nha hoàn kia đích xác có vấn đề, người nô tài phái đi tại ngoại thành Tây tìm được thi thể nha hoàn kia, uống thuốc độc tự vẫn! Hơn nữa, khuôn mặt kia là dịch dung, đủ để nói rõ hung thủ dịch dung trà trộn vào Lăng phủ mưu hại Vương phi, nô tài đã giao thi thể cho Hình bộ, cũng bẩm báo với Ngũ Vương gia, xin Ngũ Vương gia điều tra thân phận thật sự của hung thủ."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 140

Mạc Ly Hiên nghe vậy, thờ dài nói: "Nhanh như vậy, người làm rất tốt. Quân gia, ngoài chuyện nha hoàn kia còn vấn đề gì nữa không?"

"Vâng, tiểu Vương gia! Nô tài vì chủ tử chia sẻ gánh nặng, là bổn phận của nô tài, hơn nữa hôm nay nô tài không thể bảo vệ chủ tử, làm cho Vương phi chấn kinh, nô tài tội chết không thể tha, xin tiểu Vương gia giáng tội!"

Quân gia cúi đầu, nói xong, liền quỳ trên mặt đất.

Mạc Ly Hiên ngây cả người, vội đứng lên đỡ quân gia, cũng nói: "Quân gia, người là người phụ vương lúc còn sống tín nhiệm nhất, đối phụ Vương trung tâm như một, nay cũng đã tận lực, ta có thể nào trách người đâu? Mẫu thân phúc lớn mạng lớn, nhiều lần thoát hiểm, chắc là phụ vương ở trên trời phù hộ mẫu thân, chúng ta bây giờ đi thấp nén hương cho phụ vương đi!"

"Tiểu Vương gia!" Quân gia ngừng đầu, mới run rẩy nói: "Nô tài tạ ơn tiểu Vương gia không giết!"

"Không có việc gì, đi thôi, người làm đã rất khó, sự tình gì đều nghĩ hết sức chu đáo, tuy rằng ta đứng đầu Vương phủ này, nhưng ta vẫn còn nhỏ tuổi, đời người chưa trải qua nhiều, quân gia, về sau an toàn của mẫu thân, người nhất định phải quan tâm gấp bội, không nên đi đến Lăng gia nữa, nếu mẫu thân nhớ nhà, mời Lăng đại nhân cùng Lăng phu nhân tới nơi này, quân gia cũng phải tăng cường quân cảnh vệ Vương phủ chúng ta, hung thủ đã biết được thuật dịch dung, nói vậy sẽ còn có thủ đoạn khác, mỗi cánh cổng ra vào Vương phủ đều phải canh giữ cẩn thận, hạ nhân trong phủ đều phải tra thân phận kỹ càng."

"Tiểu Vương gia, nô tài nhớ kỹ. Ngài nô tài rất bội phục tiểu Vương gia, tuy rằng ngài tuổi không lớn, nhưng trí mưu tài cán cũng vượt qua con cháu hoàng thất cùng tuổi nhiều lần!"

"Ha ha, quân gia người quá khen, vì mẹ đẻ ta là thiếp thất, phụ vương mỗi ngày bận việc triều chính, ít có thời gian chiếu cố đến ta, sau khi mẫu thân ta mất, ta càng là không có chỗ dựa vững chắc, chịu nhục là khó tránh khỏi, về sau lão sư dạy ta đọc sách nói cho ta, chỉ có khiến mình không ngừng tiến tới, tài học võ công đều giỏi hơn những người khác, ta mới có cơ hội trở nên nổi bật, ta luôn luôn thật cố gắng, rốt cục chiếm được vài phần thương yêu của Hoàng gia gia, mới có hôm nay."

...

Hai người tán gẫu dọc đường, đến từ đường, thấp hương xong, mới bước ra cửa, một gia đình vội vàng chạy tới, "Nô tài thỉnh an tiểu Vương gia! Bẩm tiểu Vương gia, Nhị Vương gia, Tam Vương gia, Ngũ Vương gia, Lục Vương gia, Thất Vương gia đến!"

"Sao? Phụ vương cùng các hoàng thúc đến đây?" Mạc Ly Hiên ngăn người.

Quân gia cũng ngây cả người, tâm tư của hắn tập trung vào ba chữ "Tam Vương gia" kia!

"Quân gia, chúng ta nhanh đi!"

Mạc Ly Hiên nói xong, bước nhanh về phía tiền sảnh.

Quân gia hoàn hồn, bình tĩnh đi theo sau.

Trong đại sảnh, bốn người khác đều không quan trọng lòng khẩn trương hay không, ít nhất ở mặt ngoài đều điềm tĩnh ngồi ở trên ghế uống trà, chỉ có Thất Vương gia Mạc Kỳ Dục như rùa bò không đầu, nắm chặt tay đi tới đi lui, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn về phía hậu đường, miệng không ngừng nói thầm, "Nha đầu kia rốt cuộc chết chưa? Chưa chết sao còn chưa ra?"

Rốt cục, Mạc Kỳ Lâm nghe đến nhức đầu, mở miệng nói: "Tiểu Thất, đệ ngồi xuống được không? Nha hoàn đã đi mời Tứ tẩu, nữ nhân người ta dù sao cũng cần trang điểm một chút."

"Trang điểm cái gì? Đầu đã tối khuya, còn trang điểm cái gì? Nha đầu kia thực phiền!" Mạc Kỳ Dục chỉ lo cho an nguy của Lăng Tuyết Mạn, trong miệng xõng ra lời nói không đầu không đuôi.

Mạc Kỳ Diễn không vui nhàu mày, mới nói "Tiểu Thất – " liền nghe được phía sau rèm một loại thanh âm cần răng vang lên, "Dục Dục!"

Mọi người vội nhìn lại, Lăng Tuyết Mạn mặc trang phục màu xanh nước biển từ sau rèm đi ra, trên mặt trái xoan mỹ lệ tràn đầy vẻ giận dữ, nhìn mọi người một lượt, chậm rãi đi đến trước mặt Mạc Kỳ Dục!

Mạc Kỳ Dục bị gương mặt Lăng Tuyết Mạn làm sợ hãi một chút, mở miệng nhẹ nói: "Người, người kêu ta làm cái gì?"

"Đám nói ta phiền? Ta mời người tới sao? Ta hôm nay suýt nữa lại chết trắng cổ, người không an ủi ta một câu, lại còn nói ta phiền!" Lăng Tuyết Mạn tức dưng râu tròng mắt, hai tay chống nạnh, nhưng thoáng nhìn bốn nam nhân kia đang trợn mắt há hốc mồm nhìn nàng, liền lại thả tay xuống, bĩu môi nói: "Hừ, không cãi, đỡ cho các ngài lấy cớ nói ta là người đàn bà chanh chua!"

"Phốc-"

Miệng Mạc Kỳ Sâm chứa một ngụm trà nhịn không được, toàn bộ phun ra! "Khụ khụ, tứ, Tứ tẩu, không phải chúng ta lấy cớ, là... là tẩu đã là như vậy, đã không cách nào cứu vãn hình tượng rồi!"

"Ha ha ha-"

Toàn sảnh vang lên tiếng cười, Mạc Kỳ Dục ngồi xuống ghế, cười lớn tiếng nhất, đến bọn gia đình nha hoàn ở đại sảnh đều cúi đầu lặng lẽ cười.

Lăng Tuyết Mạn chán nản, trên mặt trắng đỏ từng trận, âm thầm cần răng nửa ngày, thấy mọi người vẫn không có ý ngừng cười, không khỏi hung hăng trừng đầu sỏ Mạc Kỳ Sâm, thẳng đến Mạc Kỳ Sâm sợ hãi, dần dần dừng cười, "Tứ... Tứ tẩu, chỉ đùa một chút thôi mà."

"Không có việc gì, không có việc gì, tiếp tục cười đi, dù sao ta là một người xui xẻo, cứ vài ngày là phải đi gặp Diêm Vương uống chút trà, đánh cờ, nói chuyện phiếm cùng Diêm Vương, sau đó tại Địa phủ đi bộ một vòng mới có thể trở về, các ngài muốn cười, hi hi, vậy thì cười đi, nếu không lần sau ta nói chuyện cùng Diêm Vương, ông ấy luyện tiếu ta về dương gian, ta ở lại Địa phủ lâu, các ngài xem chừng cũng cười không nổi!" Lăng Tuyết Mạn ngấm cười ý, nói trôi chảy, biểu tình động tác sinh động như thật, như đang kể chuyện xưa.

Nhưng hiệu quả rõ rệt, đại sảnh lập tức yên tĩnh không tiếng động!

Trong mắt Mạc Kỳ Diễn nhìn như lạnh nhạt, lại cất dấu bi thương thật sâu, nhìn Lăng Tuyết Mạn quay mặt, nhếch môi.

Chuyện hôm trước hết thảy hiện lên trong lòng, nàng bởi vì hấn không thay đổi mà thương tâm rồi đi, hấn còn nói phải giúp nàng đi cầu bùa bình an, kết quả chỉ cách một đêm, nàng lại trải qua một hồi sinh tử.

Mạc Kỳ Minh lặng lẽ nhấp trà, gương mặt vẫn là lạnh lùng bình thản quen thuộc, cũng không có nhìn Lăng Tuyết Mạn nhiều, ánh mắt chỉ lơ đãng đảo qua nàng, lưu lại vài giây, sau đó không dấu vết dời đi.

Mạc Kỳ Lâm bưng bát trà, biểu tình có chút cứng ngắc, nhìn trong mắt Lăng Tuyết Mạn mang theo vài phần tức giận, lại mang theo vài phần vô lực.

Mạc Kỳ Sâm có chút dở khóc dở cười, lại có chút muốn nói gì đó, nhưng không biết nên nói cái gì cho phải.

Mạc Kỳ Dục mang khuôn mặt tuấn tú đen như than, rất là tức giận trừng mắt Lăng Tuyết Mạn, há mồm nói: "Tứ tẩu, ngươi nói xui xẻo cái gì đó? Thật vất vả mới vô sự, mấy người chúng ta nghe nói xong đều bị dọa đến phát sợ, vội vàng tới thăm ngươi xem có bị thương không, ngươi thế nào còn dọa chúng ta đây?"

"Hừ, ta xem các ngài là đến cười nhạo ta đi?" Lăng Tuyết Mạn bĩu môi khinh thường, đến thăm người mà gặp như vậy à?

"Tứ tẩu!" Mạc Kỳ Lâm nhú mày, "Vừa mới rồi chỉ là đùa giỡn, Tứ tẩu không cần để trong lòng."

Hì mọi ng có ai thấy đạo này mình đăng 4 bức tranh giống nhau ko ai sắp xếp đúng mình sẽ đăng 3 chương

Đọc truyện vui về

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 141

Đáp án là 1 4 3 2

Hìhi lần sau chơi tiếp ko ai đoán đúng cả

"Mẫu thân!"

Một tiếng nói trẻ thơ truyền đến, mọi người nhìn lại, Mạc Ly Hiền cùng quân gia một trước một sau đi đến.

"Hiên nhi!" Lăng Tuyết Mạn tràn ra mím cười ngọt ngào trên mặt.

Mạc Ly Hiền đi tới, tràn đầy tươi cười nhìn thoáng qua Lăng Tuyết Mạn, sau đó quỳ gối hành lễ với năm nam nhân kia: "Con thỉnh an phụ vương! Thỉnh an các vị hoàng thúc!"

"Hiên nhi, đứng lên đi." Mạc Kỳ Diễn cười nhẹ.

"Vâng, tạ phụ vương!"

Quân gia thỉnh an xong lui sang một bên, Mạc Ly Hiền không có ngồi, mà tới gần Lăng Tuyết Mạn, nhỏ giọng hỏi: "Mẫu thân, ngài đã ra mắt phụ vương hoàng thúc chưa?"

"Ách, quên rồi!" Lăng Tuyết Mạn le lưỡi.

"Mẫu thân, ngài không ngừng xảy ra chuyện, Hiên nhi lại còn nhỏ, vẫn là phụ vương hoàng thúc mới có trọng lượng nói chuyện ở trước mặt hoàng gia gia, ngài phải đối xử tốt với các ngài ấy, như vậy về sau mới có người bảo vệ mạng cho ngài ở chỗ Hoàng gia gia!"

"A? Vậy à? Nhưng bọn họ cười nhạo ta, ta còn phải tận lực nịnh nọt bọn họ sao?"

"Ách, không cần tận lực, phụ vương công minh phân rõ, ngài nịnh không được, Tam Hoàng thúc tương đối làm cho người ta sợ hãi, ngài chú ý nhiều một chút, Ngũ thúc lúc thì tươi cười lúc lại lạnh, âm tình bất định, ngài cũng phải cẩn thận, Lục thúc là người hiền lành, ha ha, Thất thúc trên mặt càng hung dữ, nói rõ trong lòng ngài ấy càng không tức giận, ngài cũng không cần lo lắng, con thấy Thất thúc đã bại dưới tay ngài."

"Ha ha, Hiên nhi thật hiểu chuyện nha!"

"Đó là đương nhiên!"

Đối với hai mẹ con thì thảo bàn tán, năm người ngồi hai bên lại càng nhần mày, nghe không rõ bọn họ đang nói cái gì, chỉ có thể nhìn đến Mạc Ly Hiền cười hết sức đắc ý, Lăng Tuyết Mạn khi thì giật mình, khi thì vui vẻ.

"Khụ khụ!"

Mạc Kỳ Dục cảm thấy có chút không tốt ho khan hai tiếng.

Vừa ra tiếng, rốt cục làm hai mẹ con tạm dừng, quay đầu lại nghi hoặc nhìn hấn, Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc nói: "Dục Dục, ngươi uống trà bị mắc kẹt lá trà ở trong cổ họng sao?"

"Ha ha ha!"

Mọi người đầu tiên là ngẩn người, sau đó toàn bộ cười lên, ngay cả Mạc Kỳ Minh suốt đời lạnh lẽo cũng không nhịn được, nờ ý cười trên khóe miệng.

Mạc Ly Hiền cười ôm bụng ngồi ở trên mặt đất, ngửa đầu vừa cười vừa nói: "Mẫu thân, ngài... ngài thật sự là thiên tài!"

Lăng Tuyết Mạn rất mơ hồ, chia chia Mạc Kỳ Dục, không hiểu nói: "Hấn... hấn không phải là bị nghẹn lá trà sao? Vậy hấn không có việc gì đi ho khan làm gì? Cổ họng nhiễm trùng?"

"Người.... người mới bị cổ họng nhiễm trùng, bị mắc kẹt lá trà!" Mạc Kỳ Dục vừa giận vừa buồn cười, tay ở trên đùi mạnh đập vài cái, "Ta có thể làm ra chuyện ngu ngốc như vậy sao?"

Cạc cạc!

Lăng Tuyết Mạn lúng túng, cười khan hai cái, không ngại học hỏi kẻ dưới nói: "Vậy người họ khan làm gì?"

"Tàu cứ nói đi? Hai người các người một lớn một nhỏ cư nhiên không thèm để ý đến chúng ta mà nói nhỏ, nhưng chúng ta không có gì, chỉ có Tiểu Thất không nhìn được, cho nên mới ho nhắc tàu!" Mạc Kỳ Lâm khẽ cười nói.

"Ách, cư nhiên lại chê cười ta!"

Lăng Tuyết Mạn rất là thẹn thùng cúi đầu, kết quả bụng lại không tốt "ọc ọc" vang lên một tiếng, không lớn không nhỏ, vừa khéo có thể cho mọi người trong phạm vi hai thước nghe được, cái này mọi người thật vất vả mới dùng lại nổi lên tiếng cười!

"Cười cái gì mà cười? Người ta đói bụng thôi, một ngày không đụng bữa cơm, đói lại là các ngài, các ngài không đói bụng sao?" Lăng Tuyết Mạn tức giận dùng sức dậm chân, muốn ngăn tiếng cười chói tai của đám người này.

Nhưng, nàng dỗi hờn như đứa nhỏ, một cái nhăn mày, một nụ cười lại tác động sâu đến tâm mấy nam nhân, Mạc Kỳ Diễn cười nhẹ, nhìn Mạc Ly Hiên hỏi: "Hiên nhi, bữa tối có làm tốt chưa?"

Một gia đình ghé vào trên lỗ tai quân gia nói vài câu, quân gia lập tức trả lời: "Bẩm Nhị Vương gia, tiểu Vương gia, Vương phi, bữa tối đã chuẩn bị tốt, mới vừa rồi chúng nô tài không dám quấy rầy, hiện tại xin chỉ thị các vị chủ tử, có dùng bữa cùng nhau hay không?"

"Không!" Lăng Tuyết Mạn lập tức đáp "Không được!" mới há miệng thờ đóc, lời nói liền bị Mạc Kỳ Diễn cướp lấy, "Cùng nhau dùng, tất cả mọi người không cần cố kỵ gì, cùng nhau dùng bữa."

"Vâng, nô tài mời các vị chủ tử dời bước đến nhà ăn!" Quân gia cung kính trả lời, sau đó vội vàng mang theo gia đình đi ra ngoài.

Mạc Kỳ Diễn giọng lên tươi cười như tâm gió xuân, ánh mắt nhẹ nhàng đảo qua mặt Lăng Tuyết Mạn tròn mắt há hốc mồm, khẽ cười nói: "Sao Từ Vương phi lại hẹp hòi, không dám chiêu đãi chúng ta một bữa cơm sao?"

Đau dài không bằng đau ngắn, ta là không muốn dùng với ngài.

Lăng Tuyết Mạn lẩm bẩm trong lòng một câu, sau đó gương ếp ngoéo môi, cười so với khóc còn khó coi hơn, "Ta làm sao dám? Dù sao lại không phải ăn đồ của ta, các ngài ăn không hết cũng có thể đóng gói mang đi, ta thật không sao cả."

A... A... thật sự là không hiểu nổi, hôm qua mới chính thức nói rõ tình cảm hai người bọn họ tan vỡ, thế nào hôm nay lại cười với nàng như vậy?

Lăng Tuyết Mạn âm thầm nắm chặt nắm tay, nói cho mình, tuyệt không thể bị nét mặt của Mạc Kỳ Diễn lừa gạt, hiện tại thu tay lại còn không đến mức quá thương tâm, nếu yêu đến không thể tự kiềm chế, lại không cách nào chấp nhận hấn tam thê tứ thiếp, vậy nàng liền thất cố tự sát đi!

Mạc Kỳ Lâm nhìn cười không được, "Tứ tẩu, tẩu thật không đau lòng gia tài của Tứ ca sao?"

"Hi hi, ta mỗi ngày chỉ làm sấu gạo ăn cơm ngủ qua ngày, cái khác cũng không quản!" Lăng Tuyết Mạn cười tít mắt trả lời.

"Sấu gạo? Là cái gì?" Mở miệng hỏi là Mạc Kỳ Minh từ lúc tiến vào chưa phát ra một lời.

Lăng Tuyết Mạn bị giật mình, tươi cười cũng thay thành cứng ngắt, "Sấu gạo chính là... chính người là ăn xong lại nằm chờ ăn!"

"A? Cách nói này thật mới mẻ!" Mạc Kỳ Minh cong môi, tràn ra mỉm cười.

Lăng Tuyết Mạn bị nụ cười kia làm chấn động, lòng bàn tay đổ mồ hôi lạnh, tình cảnh trong thiên lao Mạc Kỳ Minh tới nhanh chóng nổi lên trước mắt, nhất là một câu cuối cùng của hắn, "Bốn vương đối với Từ Vương phi cảm thấy thật hứng thú!" Đề cho nàng run sợ, cảm giác hứng thú này, tuyệt đối không phải là thích như Mạc Kỳ Diễn, là cái gì nàng không rõ ràng lắm, nhưng chính là trong lòng sợ hãi!

"Mới mẻ à? Ha ha, ta ta thuận miệng nói bữa thôi." Lăng Tuyết Mạn lấp bắp, tìm khăn trương đắp bình bịch.

Thấy thế, những nam nhân khác đều cau mày, Mạc Kỳ Lâm lại cười nhẹ nói: "Tứ tẩu, Tam ca không thường nhiều lời, hôm nay đột nhiên hỏi một câu lại làm Tứ tẩu vốn mồm miệng lanh lợi bị sợ đến cả lâm rồi!"

Nghe Mạc Kỳ Lâm nói vậy, Lăng Tuyết Mạn thờ dài nhẹ nhõm một hơi, nhớ được hắn ở trong thiên lao từng nhắc nhở nàng đề phòng Tam Vương gia, liền cảm kích cười mỉm với Mạc Kỳ Lâm, "Ngũ Vương gia nói đúng lắm, ta vốn nhất gan mà."

"Sao? Người nhất gan?" Mạc Kỳ Dục nghe vậy, khinh bỉ nói, "Người ngay cả quạt lưu ly của ta cũng dám đoạt, người còn nhất gan à?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 142

"Khụ khụ, ta biết Dục Dục người tâm địa thiện lương, trọng nghĩa khinh tài, chắc chắn sẽ không so đo với tiểu nữ tử ta, cho nên mới-"

Lăng Tuyết Mạn cười hết sức đáng đánh đòn, làm Mạc Kỳ Dục hận không thể một quyền đấm nát cái khuôn mặt tươi cười kia nịnh nọt lừa gạt quần chúng của nàng.

Hít sâu hai hơi, Mạc Kỳ Dục nỗ lực làm cho mình lạnh nhạt, sau đó cười rất là bình tĩnh, "Tứ tẩu nói đúng lắm, nhờ ta có một tâm địa thiện lương, trọng nghĩa khinh tài, khiêm tốn,

đương nhiên không có khả năng hẹp hòi với một tiểu nha đầu lưu manh vô lại, hết ăn lại nằm, mồm mép gian xảo phải không?"

"Phụt-"

Lăng Tuyết Mạn nén không nổi mà phun!

Không khí lập tức lại sinh động, mọi người đương nhiên lại là cười lớn không thôi, Mạc Kỳ Diễn vừa cười vừa dùng năm ngón tay thon dài gõ gõ mặt bàn, nói: "Tiểu Thất, đệ từ khi nào đã tôn thương người ta như vậy?"

"Ta bị tôn thương ngài thật cao hứng sao?" Lăng Tuyết Mạn chán nản, đem lửa giận chuyển dời đến vật hi sinh Mạc Kỳ Diễn.

Miệng Mạc Kỳ Diễn tươi cười cứng đờ, tay cũng ngừng, ngay cả người nói: "Không có, ta chỉ đùa cùng Tiểu Thất thôi."

"Hừ!" Lăng Tuyết Mạn quay đầu, nắm tay Mạc Ly Hiên, trách mắng: "Hiên nhi, con cũng cười sao? Đi, chúng ta ăn cơm đi, không cần để ý mấy nam nhân đáng ghét này!"

"Haiz, mẫu thân, phụ vương con..." Mạc Ly Hiên muốn thay Mạc Kỳ Diễn giải thích, nhưng tay bị Lăng Tuyết Mạn dùng sức kéo, cũng không quay đầu lại quát: "Phụ vương con là trướng thối! Ta nguyện rửa mấy người bọn họ một lát ăn cơm đều bị nghẹn!"

Năm nam nhân lập tức không cười, méo mặt!

Trên bàn cơm, Lăng Tuyết Mạn ăn như cạp như sói, mục đích của nàng chính là có thể sớm chấm dứt ăn chung, tuyệt không kéo dài thêm một giây!

"Ha ha, còn có thể ăn, chứng tỏ đã hết bị kinh sợ rồi!" Mạc Kỳ Sâm, khẽ cười nói.

Mạc Kỳ Lâm gật đầu, nói: "Đúng, nhưng mà ăn chậm một chút đi, cẩn thận coi chừng huynh đệ chúng ta không bị nghẹn, bản thân tẩu lại gặp hạn!"

"Haiz, nha đầu này sao không nghe khuyên bảo, ngược lại càng ăn càng nhanh? Tốt xấu cũng phải có chút bộ dáng nữ nhân đi!" Mạc Kỳ Dục tắc lưỡi, vô cùng buồn bực nói.

Lăng Tuyết Mạn một mực không nhìn, không nghe thấy.

Thấy thế, Mạc Kỳ Diễn đặt đũa xuống, hơi tức giận nói: "Nàng tức giận với ai? Một ngày chưa ăn cơm, dạ dày như vậy nuốt cơm sao chịu nổi, lấy bản thân mình đùa giỡn sao?"

Lăng Tuyết Mạn nhất thời cứng đờ, ăn không thấy ngon, nuốt xuống một miếng đầy đồ ăn xong, nhẹ nhàng hít một hơi, ngược mắt, cười cười nói, "Nhị Vương gia sao lại nói như vậy? Thân thể của ta, ta không quý trọng, vậy không phải là tự mình tìm chết sao? Không có phu quân yêu mến, ta càng đối xử với bản thân mình tốt hơn mới phải?"

Dứt lời, Lăng Tuyết Mạn cười khanh khách, không nhìn Mạc Kỳ Diễn nữa, mà nghiêng đầu chống lại mặt Mạc Kỳ Dục, cười cười nói: "Dục Dục, ta ăn mau là bởi vì ngại chọc ta tức giận, ta không muốn nói với ngươi, nếu ngươi bồi thường ta, tâm tình ta sẽ tốt, sẽ ăn cơm bình thường, ngươi thấy sao?"

"Ngươi-" Mạc Kỳ Dục tức đen mặt, vừa định phản bác, Mạc Kỳ Diễn lại cười nhẹ ngắt lời, "Tiểu Thất, đệ không phải quân tử sao?"

Một câu này ý tứ ẩn chứa hết mười phần!

Mạc Kỳ Dục ngửa đầu ra, vô lực nói: "Té xui! Tứ tẩu, ta xem như bại dưới tay ngươi, nói đi, muốn ta bồi thường ngươi như thế nào?"

"Ha ha, ngươi giúp ta làm cây sáo, ta muốn thôi." Lăng Tuyết Mạn cười yếu ớt, lại nói: "Chỉ là ta không có bạc trả cho ngươi, ngươi có thể tìm quản gia của chúng ta."

"Cây sáo? Ngươi sẽ thổi?" Mạc Kỳ Dục không quan tâm bạc, mà kinh ngạc mở to hai mắt, bởi vì cây sáo cùng tiêu đều là nam nhân thổi, nữ nhân chỉ là đánh đàn và múa thôi.

Nghe vậy, mấy người khác cũng đều kinh ngạc nhìn Lăng Tuyết Mạn.

"Vô nghĩa!" Lăng Tuyết Mạn cắn răng nói hai chữ, mẹ nó! Rất khinh người, đây chính là nhạc cụ duy nhất Lăng đại tiểu thư nàng biết chơi!

Mạc Kỳ Dục bĩu môi, "Ngươi có thể tạo ra một chút hay không? Thái độ cầu người là như vậy sao?"

"Tiểu Dục Dục, ta đang cầu xin ngươi sao?" Lăng Tuyết Mạn nổi gân đen trên trán.

"Không được gọi ta như vậy!" Mạc Kỳ Dục muốn điên rồi.

"Ta cứ gọi! Cây sáo ngươi có đưa hay không?"

"Không đưa!"

"Được! Về sau ta không thèm nhìn đến ngươi, ta không có bạn bè nhỏ mọn như ngươi!"

"Ngươi-"

Mạc Kỳ Dục thất bại nằm sấp ở trên bàn ăn, ánh mắt âm đạm, giọng nói cực kỳ ỉu xìu, "Bà cô, ta cho được chưa? Thích màu gì? Muốn làm bằng vật liệu gì? Ta liều mạng tìm cho ngươi!"

Một bàn không ai dùng cơm, tất cả đều há miệng đến có thể nhét cái trứng vịt!

Lăng Tuyết Mạn đắc ý hả hê, nghĩ nghĩ nói: "Màu à, màu trắng tinh đi, như vậy cho dù ta thổi không hay, người khác nhìn cây sáo xinh đẹp như vậy cũng sẽ tha thứ cho ta, còn chất liệu, người ta thường nói sáo ngọc, vậy đương nhiên là bằng ngọc!"

"Xi!"

Mạc Kỳ Lâm nhin không được cười ra tiếng một cái, nhưng mới cười lại sợ Lăng Tuyết Mạn tức giận lần hai, vội ho lên, mượn tiếng ho này làm cho mình dừng cười lại, thẳng đến nghẹn đỏ mặt, mới chế nhạo: "Tứ tẩu, nếu tẩu thổi không hay, có thể thổi cùng các nhạc sĩ trong cung, thật giả lẫn lộn, ha ha, chúng ta chỉ dùng mắt xem cây sáo, lỗi tại không cần nghe là được!"

"Hừ, khinh bỉ ta phải không?" Lăng Tuyết Mạn tức giận đỏ mặt, nâng cằm hừ nói.

"Mẫu thân!"

Mạc Ly Hiền sợ Lăng Tuyết Mạn tức giận, vội kéo tay áo của nàng, cười tít mắt nói: "Mẫu thân, ngài nếu cảm giác mình thôi không tốt, có thể học hỏi phụ vương, phụ vương thổi sáo rất tuyệt!"

"Khụ khụ!"

Mạc Kỳ Diễn cùng Lăng Tuyết Mạn đồng thời ho lên, trên mặt đều có chút khô nóng.

"Mẫu thân làm sao vậy? Phụ vương?" Mạc Ly Hiền nhìn trái nhìn phải, ngây ngốc ra, "Con nói sai cái gì sao?"

Lăng Tuyết Mạn lắc đầu: "Không, Hiền nhi, mẫu thân không cần học hỏi người khác, mẫu thân thổi sáo là đệ nhất thiên hạ, mới vừa rồi là khiêm tốn thôi!"

"Đệ nhất thiên hạ?"

Mạc Kỳ Dục bật cười, những người khác cũng cười lên, cho là Lăng Tuyết Mạn hiểu thắng mà khoác lác.

Chỉ có Mạc Kỳ Minh lãnh đạm quét mắt nhìn khuôn mặt Lăng Tuyết Mạn, cười như không cười nhếch môi, "Tứ Vương phi tự tin như vậy, không bằng đại lễ mừng thọ sắp tới của phụ hoàng thượng biểu diễn cho chúng ta xem, như thế nào? Chúng ta cũng hiểu biết một chút về thiên hạ đệ nhất thổi sáo!"

Lăng Tuyết Mạn choáng váng!

"Tam ca đưa ý kiến không sai, Tứ tẩu, chúng ta mỗi mắt mong chờ a!" Kẻ phụ họa đáng chết là Mạc Kỳ Dục!

Sau đó Lăng Tuyết Mạn thê thảm nhìn đến ba người khác đều gật đầu, lại cười xấu xa nhìn nàng!

"Được!"

Thua người không thua trận, Lăng Tuyết Mạn ở dưới năm ánh mắt khinh bỉ xem cuộc vui, hào khí vỗ bàn một cái, đứng lên!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 143

Trắng trong như nước, ánh trăng chọc người, màu sáng bạc chiếu sáng trên con đường nhỏ ven hồ thượng, ngẫu nhiên nghiêng thân mình, bóng dáng chiếu xuống mặt hồ, nam nhân hơi cong khoe miệng, giờ lên một chút độ cong đẹp mắt.

Hiếm khi có thể ổn định tinh thần mà đi tản bộ, Mạc Kỳ Hàn vẫn duy trì tâm tình thoải mái bước đi thong thả vòng quanh hậu viên Hương Đàn Cư.

"Sur huynh!"

Phía sau vang lên một tiếng kêu, Mạc Kỳ Hàn ngừng lại, quay đầu, "Mộng Thanh!"

Lâm Mộng Thanh tiêu sái đi đến gần, ai oán nói: "Sur huynh tản bộ tại sao không gọi đệ?"

"Đệ không phải đang cùng sư phụ nghiên cứu cổ thuật Miêu Cưong sao?"

"Nghiên cứu xong rồi, sư phụ nói cổ thuật người ta dùng trên quần áo sư tẩu cùng với độc được lần trước đến từ một phe phái, vậy thì nói rõ là cùng một đám người."

"Phải không? Đáng chết, càng ngày càng nghiêm trọng!"

"Haiz! Quyền thế hại người a!"

"Mộng Thanh, đệ cùng sư phụ tạm thời không cần trở về Lê Sơn Quan, ở lại giúp ta đi!"

"Ách, đệ với huynh sống ở chỗ này, không phải muốn buồn chết đệ sao?"

"Đệ sợ buồn, có thể dịch dung đi ra ngoài chơi mà, bất quá, phải biết nặng nhẹ, không thể sai lầm, thuận tiện giúp ta theo dõi Lăng Bắc Nguyên cùng Tam Vương gia, nhanh chóng điều tra rõ chấm dứt tất cả những chuyện này, nếu không Tuyết Mạn cứ ở trong vòng nguy hiểm như thế, lòng ta thật khó chịu!"

"Ách, đệ đi ngủ đây! Mới đi ra một vòng, đệ lại có thêm nhiệm vụ! Oa oa, đệ muốn chết!" Lâm Mộng Thanh ngửa mặt lên trời bi phẫn, vỗ ngực liên tục, "Sur huynh, huynh thật sự là sẽ không bỏ qua bất kỳ một cơ hội nào hành xác đệ!"

"Ha ha ha!"

"Hừ! Đệ đi đây!"

Lâm Mộng Thanh mới rời đi, quần gia liền tới.

"Chủ tử, Nhị Vương gia bọn họ đã về phủ. Tam Vương gia mặt ngoài thoạt nhìn không khác, cũng chưa hỏi Vương phi là thoát hiểm ra sao, chỉ nói mấy câu cùng Vương phi."

Mạc Kỳ Hàn nhíu mày, trầm ngâm nói: "Người này tâm cơ quá thâm trầm, tuyệt không đơn giản như vậy, thái độ của Vương phi đối với hần như thế nào?"

"Thưa chủ tử, Vương phi có vẻ như e ngại Tam Vương gia, cũng không muốn cùng Tam Vương gia nói chuyện nhiều, lúc dùng bữa Vương phi muốn một cây sáo của Thất Vương gia,

nói là bản thân mình sẽ thôi, về sau Tam Vương gia muốn Vương phi biểu diễn ở tiệc mừng thọ của Hoàng Thượng, Vương phi đáp ứng rồi."

"Sao? Có việc này à?"

"Vâng, chủ tử, mặt khác, Nhị Vương gia cùng Vương phi không có gặp riêng, Vương phi đối với Nhị Vương gia có vẻ như mang oán giận trong lòng, không quá thân mật."

"Ừ, như thế mới tốt."

"Còn có một việc, nô tài có chút nghi vấn, Cốc Trắc phi hôm nay xin Vương phi đi ra phủ, nói là đi am Tĩnh Tâm dâng hương, nhưng lại trở về trễ một canh giờ, nô tài đi ra cổng lớn ghềnh đón, phát hiện mặt sau quần áo Cốc Trắc phi dính một mảnh lá phong nhỏ, theo nô tài biết, dọc đường từ Vương phủ đến am Tĩnh Tâm cũng không có cây phong, không biết Cốc Trắc phi là dính vào ở nơi nào?"

Mạc Kỳ Hân phất chốc nhũ mày, "Tur Khuynh, người hoài nghi Cốc Trắc phi?"

"Chủ tử thứ tội! Nô tài phân tích trước sau, thấy Vương phi từ khi vào phủ, chỉ có xung đột cùng hai vị trắc phi, không gây thù kết oán với người khác, mà cách lần xung đột đầu tiên không lâu, liền xuất hiện sự kiện bỏ cáo, còn có ngày hôm trước, thái độ của Cốc Trắc phi đối với Vương phi chuyển biến cực nhanh, làm nô tài luôn thấy rất quái dị, theo tính cách, Cốc Trắc phi đâu có dễ dàng cúi đầu như vậy, mà chức quan của Cốc đại nhân cao hơn Lăng đại nhân, Cốc Trắc phi cũng tuyên bố không có gì phải sợ Vương phi."

"Tur Khuynh!" Ánh mắt thâm thúy của Mạc Kỳ Hân nhem lên một mảnh u ám, tiếng nói rét lạnh mang ác ý, "Tức khắc phái người giám thị Thẩm Trúc Hiên, cũng giám thị Tôn trắc phi, không cho bọn họ lại bước ra Vương phủ một bước!"

"Vâng, chủ tử!"

Cúc Thủy Viên.

Trong phòng ngủ, Lăng Tuyết Mạn cầm giày trên tay, đi tới đi lui, bất an lo lắng cực kỳ.

Mới vừa rồi Ly Hiên nói cho nàng biết, nhà hoàn gia chết ở ngoài thành, nàng lại hoảng hốt thêm một phần, nàng nghĩ thế nào cũng không thông, rốt cuộc đắc tội người nào, tại sao ba lần bốn lượt đến hãm hại nàng? Nếu thật là Lăng Bắc Nguyên, nàng không thể tin được, trên đời này lại còn có người cha ác độc như thế!

Nhưng, Ly Hiên trúng độc, Lăng gia sẽ có khả năng bị bao vây, cả nhà bị tịch thu tài sản, giết kẻ phạm tội, cho dù Lăng Bắc Nguyên biết Ly Hiên sẽ tỉnh, nhưng sao có thể tính đến các vị Vương Gia kia sẽ hợp lực cứu nàng? Hay là, ông vốn là không muốn nàng sống? Nhưng, không ai sẽ ngờ đến nỗi ở trong phủ mình hạ độc a? Hoặc là ông có bí mật gì không thể cho ai biết?

"Ây da, phiền chết!"

Lăng Tuyết Mạn muốn đau đầu, đặt mông ngồi ở trên giường, ngửa đầu rồi ngã xuống, nhắm mắt lại, chỉ cần nhớ lại hôm nay đủ loại cửu tử nhất sinh, liền không rét mà run!

Nhắm mắt lại, nàng không phát hiện được nền đã bị dập tắt, một hồi cảm giác thấy không thích hợp, một đôi môi ấm áp đã dán bên tai nàng, hôn nhẹ một cái, tiếng nói trầm thấp mát lạnh, "Đang buồn phiền cái gì?"

"Á?"

Lăng Tuyết Mạn cả kinh, vội mở to mắt, nhìn bóng đen nghiêng người bên cạnh nàng, hít một hơi lạnh, "Người... người sao lại đến đây?"

Nghe vậy, Mạc Kỳ Hân không vui nhũ mày, "Ta không thể tới sao?"

"Không... không phải." Lăng Tuyết Mạn cuống quýt lắc đầu, di chứng tối hôm qua khiến nàng co rúm vào góc giường, kinh hãi mở to mắt, vô cùng khẩn trương, "Người... người đừng lại đây, đừng tới đây."

"Tuyết Mạn, nàng sợ ta?" Mạc Kỳ Hân nhũ mày.

"Dù sao người không nên tới!" Lăng Tuyết Mạn đột nhiên lớn tiếng nói.

Mạc Kỳ Hân buồn bực, đen mặt đứng ở bên giường, nhìn Lăng Tuyết Mạn co quắp trong góc giường như con mèo nhỏ bị tổn thương hoảng sợ nhìn hắn, gằn chữ nói: "Tuyết Mạn, hôm nay ban ngày nàng không phải còn ôm ta sao? Sao bây giờ lại kháng cự ta?"

"Bởi vì ban ngày nhiều người, còn có lão gia gia, người không có khả năng lăng nhục ta! Hiện tại... hiện tại người không được lại đây, nếu không... nếu không ta sẽ tự vận!" Lăng Tuyết Mạn cấp bách nói, rướn đầu lại gần bức tường uy hiếp.

"Tuyết Mạn!"

Mạc Kỳ Hân rung mình, liền muốn lên giường tóm Lăng Tuyết Mạn lại, nhưng mà nàng lại càng thêm kinh sợ vùng hai tay hô: "Không được tới! Không được tới!"

"Tuyết Mạn, nàng đừng kích động, ta không tới, ta chỉ đứng ở chỗ này, có được hay không?" Mạc Kỳ Hân nhìn Lăng Tuyết Mạn không khống chế được, cắn răng một cái, thân mình lui về, mềm giọng dỗ dành.

"Người tên khốn kiếp này, không cho phép người lại cường bạo ta, không cho phép, không cho phép-" Lăng Tuyết Mạn ủy khuất khóc lên, vừa khóc vừa mắng, "Dâm tặc đáng chết, lại cường bạo ta, ta thật sự chết cho người xem!"

Khuôn mặt của Mạc Kỳ Hân thoát xanh thoát trắng, hắn còn nghĩ rằng nàng là kinh hạch việc ban ngày, thì ra là bởi vì hắn tối hôm qua-

"Tuyết Mạn, đêm qua là ta không ôn nhu, nàng... nàng đừng giận, ta sẽ không lại đối xử với nàng như vậy, có được không?" Mạc Kỳ Hân cau mày, cực kỳ nhẹ giọng dịu dàng nói.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 144

"Không muốn, không muốn, không được -"

Lăng Tuyết Mạn la lung tung, trí nhớ thống khổ tới hôm qua trào lên rõ nét trong lòng, cảm xúc càng thêm không khống chế được, nghiêng người lấy cái gối chọi Mạc Kỳ Hàn!

Mạc Kỳ Hàn linh hoạt tiếp được, đem gối đặt ở bên giường, từ từ nói: "Tuyết Mạn, hiện tại nàng còn nghĩ rằng ta ban đầu là cường bạo nàng sao? Lần đầu tiên muốn nàng, ta cũng chưa như vậy đối với nàng, đem qua thật sự là quá tức giận, mỗi khi dễ nàng, thật sự là không nên, ta cam đoan về sau sẽ không như vậy nữa, nàng tin ta đi, được không?"

"Đi chết đi, đi chết đi, đi chết đi!!! Kê xấu xa như ngươi, ông trời sao không bắt ngươi đi chết đi! Ma đầu giết người, bắt người cướp của, khi dễ quả phụ, ngươi quá ác!" Lăng Tuyết Mạn lên án, đồng thời lại chụp một cái gối chọi Mạc Kỳ Hàn!

Khuôn mặt của Mạc Kỳ Hàn càng ngày càng đen, đôi mắt dần dần xòng lên ý lạnh, lòng bàn tay nắm chặt biểu hiện ra hấn lúc này vô cùng tức giận, cái gối bị hấn chụp được ném về phía góc giường, lời nói cơ hồ là cắn răng từ trong miệng nhảy ra, "Lăng Tuyết Mạn, ở trong mắt nàng, ta là nam nhân không bằng cảm thụ như vậy sao? Ma đầu giết người? Nàng tận mắt thấy tám thị vệ hộ tống nàng không? Tất cả bọn họ đều trọng thương, từ cánh tay đến đùi đều máu thịt lẫn lộn, nàng nhìn thấy không? Còn quân gia của Tứ Vương phủ, vết thương hấn được băng bó lại nàng nhìn không thấy, nếu không phải ta dẫn người kịp thời đuổi tới, nàng bây giờ sớm là một người chết rồi!"

"Nàng kêu ta không được giết người, nếu không giết, toàn bộ chúng ta hôm nay cũng phải chết ở bên trong khu rừng kia, nàng cho là sát thủ sẽ cũng thiện lương giống nàng sao? Hôm nữa bọn họ đã biết chuyện ta với nàng, thì phải chết! Trên đời này chỉ có người chết mới không mở miệng nói chuyện, bằng không phạm là một người tiết lộ ra ngoài, nàng còn sống nổi không?"

Mạc Kỳ Hàn âm u nói, cảm xúc dao động làm hấn hít sâu một hơi, bọn sát thủ hôm nay hấn là cũng không muốn mạng Lăng Tuyết Mạn, chủ tử của bọn chúng là muốn buộc hấn hiện thân, để giết hấn! Nếu như hấn chết, bất quá là giết một người đã chết mà thôi, ai sẽ hoài nghi đâu? Nhưng mấy thứ này, cũng không thể giải quyết với Lăng Tuyết Mạn, lòng của nàng, rất thiện!

"Tuyết Mạn, bắt người cướp của ta lại càng không thừa nhận, ngoại trừ đem qua, trước đây ta đều không có, mặc dù là bắt buộc nàng, mà ta đối với nàng như thế nào, nàng rất rõ ràng! Khi dễ quả phụ, ta thừa nhận, nàng có thể ghi hận ta một điểm này, nhưng chính là bởi vì ta theo dõi nàng, mới có thể vài lần nhặt mạng nàng trở về!"

Nói xong, nặng nề thở dài, xoay người nhanh rời đi.

Đêm, yên tĩnh không tiếng động, trong phòng lại an tĩnh.

Tìm Lăng Tuyết Mạn đập loạn nhịp nhìn nam nhân kia rồi đi, giống trước đây, sau bình phong không có nghe được bất kỳ tiếng động gì, nhưng nàng biết, hấn đã đi rồi, bởi vì mùi đàn hương quen thuộc càng lúc càng nhạt.

Tâm, đột nhiên hư vô, đè nén ủy khuất, cuộn hai chân lên trước ngực, ngơ ngác ngồi ở góc giường, nước mắt chảy xuống, liên tục hỏi bản thân mình, hấn là dám tặc sao? Dám tặc thật sự hấn là không quan tâm đến cảm thụ của nàng, tùy ý phát tiết hừng thụ mới đúng, dám tặc thật sự sao lại đeo lắc vàng cho nàng? Dám tặc phải là vừa đến liền bạo ngược, làm sao có thể đầu vô mồm vui đùa cùng nàng, quan tâm cao mọi thứ nhỏ nhặt cho nàng, có đắp chăn không, có sinh bệnh hay không, trong lòng đang suy nghĩ gì?

Hấn vừa rồi, giống như có chút cô đơn, nhưng cứ đi như vậy, một chút cũng không như cách làm của dám tặc, đem qua, hấn tức giận là vì để ý nàng thích Nhị Vương gia sao? Hấn muốn chính miệng nàng nói trong lòng có hấn, là ăn dấm chua với Nhị Vương gia sao? Không, sẽ không, cũng không thể, hấn rõ ràng nói không thích nàng, không yêu nàng, chỉ là muốn chiếm lấy nàng mà thôi

Hấn rốt cuộc là loại người nào? Còn có cả thù hạ lợi hại, còn có sư phụ, ông lão kia nhìn cũng không giống người xấu, nếu là sư phụ, chắc là người càng lợi hại hơn, nhưng nhìn giống như rất sợ hấn, hấn đến tốt cùng là ai? Lão đại hắc đạo thống lĩnh giang hồ sao?

Hấn thật là thần bí! Chỉ cần đơn giản nhìn khí phách chủ tử hấn thể hiện hôm nay, như thế nào cũng thấy hấn kinh thường cường bạo quả phụ nữ a? Vậy vì sao cố tình theo dõi nàng?

Lăng Tuyết Mạn lại muốn nhúc nhủ, vuốt đầu, muốn cho bản thân mình thanh tỉnh một ít, vì sao nàng xuyên qua, liền gặp nhiều chuyện như vậy?

Thần mình chui vào chăn gắm, Lăng Tuyết Mạn rất nhanh ngủ đi.

Lúc Mạc Kỳ Hàn quay trở lại, nhìn đến bộ dáng Lăng Tuyết Mạn ngủ say sưa, khóe mắt còn vương nước, lông mi dài dài như cánh chim nhẹ nhàng che trên mắt, da thịt nhẵn nhụi như sứ trắng phản chiếu dưới ánh trăng, lưng lình trần đầy sắc màu, say lòng người, cánh môi hơi hơi hé mở, đỏ thắm mềm mại, làm cho người ta nhìn không được muốn âu yếm, nghĩ như vậy, thân mình đã không tự chủ được lần đến trước mặt, hơi cúi đầu, nhẹ nhàng hôn.

Nàng chưa tỉnh, vẫn đang ngủ ngon lành, chính là này chân chỉ kéo đến dưới thân, trên người cái gì cũng không che lại, làm hấn nhú mày, lặng lẽ thoát giày cởi áo, sau đó lên giường, động tác càng là mềm nhẹ ôm lấy thân mình mềm mại thơm ngát vừa tắm rửa không lâu của nàng, kéo chăn gắm ra, đặt gối ngay ngắn, sau đó đem nàng đặt ngay ngắn, thế này môi mọng mới hơi cong, nhẹ trần ra một nụ cười ôn nhu sùng nich, thân mình cao to chậm rãi nằm xuống, cánh tay vòng qua bờ vai nàng, nhẹ ôm nàng vào lòng, nhắm mắt lại.

Canh ba, một tia chớp đột nhiên cắt qua bầu trời, ngay sau đó từng trận tiếng sấm liên tiếp không ngừng, Lăng Tuyết Mạn trong lúc ngủ mơ bị tỉnh lại, mắt thoáng nhìn đến tia chớp ngoài cửa, khoảnh khắc lúc cha nàng mất đi khắc sâu trong trí nhớ lập tức nhảy ra trong óc, nhất thời "A-" một tiếng!

"Tuyết Mạn! Tuyết Mạn, đừng sợ đừng sợ, có ta ở đây, đừng sợ!" Mạc Kỳ Hàn bừng tỉnh, vội nhanh ôm chặt Lăng Tuyết Mạn đang run run cả người, nhẹ vỗ lưng của nàng dỗ dành, "Tuyết Mạn không sợ, chỉ là sét đánh trời mưa, lập tức không sao, không phải sợ, có ta ở đây bên cạnh nàng, cái gì cũng không phải sợ."

"A... A... A... A..." Lăng Tuyết Mạn chỉ lo thương tâm, hoàn toàn không phản ứng kịp, nhưng lời trấn an này, cùng với bờ ngực rộng lớn áp sát làm cho nàng giống như bắt được cái phao cứu mạng, có cảm giác an toàn, vì vậy, hai tay nắm thật chặt bả vai Mạc Kỳ Hàn, bình phục cảm xúc kích động.

"Nàng sợ sấm sét như vậy, sau này làm sao ngủ một mình đây?"

Mạc Kỳ Hàn lo lắng thờ dài, sau này lập hậu cung, hấn cũng không thể chỉ sùng hạnh một mình nàng a? Phi tần hậu cung đều có dây mơ rễ má với quan lại triều đình, vì củng cố giang sơn, phải có nhiều phi tần! Nhưng theo tính tình của Lăng Tuyết Mạn, nàng sao chịu làm một trong những nữ nhân của hấn? Dưa hái xanh không ngọt, đạo lý này hấn đem qua cũng mới hiểu được, nàng như cái xác chết, hấn không có bất cứ hứng thú gì, chỉ là vì nóng giận mà phát tiết.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 145

Thờ dài, Mạc Kỳ Hàn quyết định không nghĩ nữa, đi một bước tính một bước, nếu như đến lúc đó nàng không đồng ý, hẳn lại không thả nàng đi, không lập hậu cung cũng không sao, chỉ là áp lực hẳn phải đối mặt sẽ lớn hơn, cần phải nắm giữ quyền hành mạnh hơn mới được, như vậy-

"Híc... híc..."

Thiên hạ trong lòng còn khóc, suy nghĩ bay xa của Mạc Kỳ Hàn bị kéo trở lại, nghiêng tai nghe, sấm chớp đã không còn, ngoài trời mưa to, có thể nghe được âm thanh tí tách của hạt mưa rơi trên nền đá.

Tiếng khóc nhỏ dần, Lăng Tuyết Mạn lại mơ màng ngủ, chính là vẫn ôm lấy bà vai Mạc Kỳ Hàn không chịu buông tay, tự hồ sợ vừa buông tay, cái loại cảm giác đáng sợ này sẽ tới.

Cúi đầu, nhìn đến nước mắt vương trên lông mi, trên gò má, Mạc Kỳ Hàn phủ môi lên, nhẹ nhàng liếm sạch, sau đó mới lại nhắm mắt ngủ.

Lăng Tuyết Mạn ngủ được một chút, vài lần muốn lật người lại nhưng không được, cánh tay vung loạn, đụng đến trên mặt Mạc Kỳ Hàn, Mạc Kỳ Hàn kêu một tiếng, làm Lăng Tuyết Mạn thức tỉnh, mở mắt, không thể tin nhìn gương mặt nam nhân kề bên, ngón tay vừa chạm đến, nhanh như chớp thu trở về, thì thào: "Người... người sao lại ở trên giường? Người không phải đi rồi sao?"

"Nàng sợ sấm như vậy, làm sao ta có thể đi?" Mạc Kỳ Hàn nhẹ giọng nói.

"Không có người xuất hiện, cuộc sống của ta không phải vẫn trôi qua bình thường sao?" Lăng Tuyết Mạn không cam lòng trả lời một cách mỉa mai.

Mạc Kỳ Hàn nhủ mảy, nhìn mặt Lăng Tuyết Mạn, một hồi lâu mới nói nhỏ: "Nếu ta đã xuất hiện, nàng liền là trách nhiệm của ta."

"Trách nhiệm? Ai muốn người phụ trách?" Lăng Tuyết Mạn tức giận đỏ mặt, thì ra đối xử tốt đủ thứ với nàng, đều là bởi vì trách nhiệm!

"Nàng muốn hay không tùy nàng, còn có làm hay không là việc của ta." Mạc Kỳ Hàn mấp máy môi, thản nhiên nói.

Lăng Tuyết Mạn nổi giận thờ phỉ phò, lạnh lùng trừng mắt vài lần, dùng sức quay thân mình, đưa lưng về phía Mạc Kỳ Hàn.

"Chút nữa sợ là còn có sét đánh."

Phía sau truyền đến tiếng nói khàn khàn, Lăng Tuyết Mạn lấy tay bịt kín lỗ tai.

"Nếu sét lại đánh, nàng lại không nghe lời, vậy bản công tử sẽ đưa nàng đi ra ngoài, chính mắt nhìn tia chớp cắt qua bầu trời sáng rực!"

Thân mình Lăng Tuyết Mạn hung hăng run lên, càng là dùng sức bịt hai tai.

"A? Nàng không muốn nhìn thấy bản công tử? Vậy được, ngày mai bản công tử phải rời kinh thành, chuyện nơi đây đã xử lý xong, nàng cũng không muốn làm phu nhân của ta, như vậy chúng ta vĩnh biệt, lúc rời đi, ta sẽ đưa một phong thư đến hoàng cung, tâm sự với Hoàng Thượng chuyện xưa về một dâm tặc cùng đương kim Tứ Vương phi yêu đương vụng trộm."

Tức lên, Lăng Tuyết Mạn không thể nhịn được nữa, xoay người một cái, cắn răng, đập một cước, "Nam nhân chết tiệt, nam nhân thói, ngoại trừ uy hiếp, người còn có thể làm gì?"

Mạc Kỳ Hàn ăn đau trên đùi, nhủ mảy thật sâu, chậm rãi nói: "Ngoại trừ sẽ không nhu tình mặt ý đồ nữ nhân, cái khác bản công tử đều có thể!"

"Đáng chết, người còn nói như vậy? Rõ ràng người là thích ta đúng không? Dâm tặc đáng ghét, đến lão gia gia cũng nói người phải đồ ta, người lại cứ cứng miệng đến một câu cũng không có!" Lăng Tuyết Mạn giận muốn điên rồi, gầm xon, lại dùng lực quay lưng qua, thân mình dán vào tường, hung ác giật chân trùn lấy đầu, vô cùng tức giận.

Khuôn mặt của Mạc Kỳ Hàn rút rút, mắt nhắm một chút lười nhác, rành rang ngồi dậy, dựa vào đầu giường, cười ra vẻ lạnh nhạt, nói: "Đều nói tới độc phụ nhân tâm, hiện tại lời này xem ra một chút cũng không sai, thời tiết đã gần đến đầu mùa đông, nàng lười hết chân đi, là muốn đông chết phu quân ta sao? Tốt, nếu ta đông chết trên giường này, sáng mai bọn nha hoàn vào, xem nàng giải thích như thế nào? À, còn có, nữ nhân không phải đều thích nghe nam nhân nói lời tâm tình? Nàng nếu thật sự muốn nghe, ta miễn cưỡng có thể nói cho nàng một câu, nhưng nàng nhất định phải nghe sao? Nàng không có tình với ta, nếu ép ta nói, vậy bản thân nàng thể cho ta, nói trong lòng nàng không bao giờ nghĩ đến Nhị Vương gia nữa, về sau thể xác và tinh thần đều thuộc về một mình ta!"

"Ha ha, hơn nữa, thế thì phải làm được, nếu không, thiên lôi sẽ đánh xuống!"

Bên tai đột nhiên có hơi thở ấm áp phun vào, kèm theo tiếng nói khàn khàn lười nhác, lại âm hiểm, Lăng Tuyết Mạn kim lòng không được run run một chút, kích động nói: "Không nghe, không nghe."

Khuôn mặt của Mạc Kỳ Hàn hiện lên một tia âm trầm, nàng, vẫn không có hoàn toàn giao trái tim cho hắn!

Cảm thấy mắt mát, chậm rãi lui trở về, lại tựa vào đầu giường, không nói nữa, chỉ lạnh lùng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Thật lâu sau, nghe không được bất kỳ động tĩnh gì, Lăng Tuyết Mạn nghi hoặc lặng lẽ quay đầu, nhìn về phía bên giường, không khỏi ngăn ra, "Người... người sao không tức giận?"

"Ta tức giận có ích không? Nàng không muốn nghe, ta nói cũng vô dụng, nữ nhân đối với ta, cho tới bây giờ đều là ôn nhu thuận theo, cố gắng hầu hạ ta, ta có bao giờ nói một câu tâm tình? Nàng muốn ta nói, ta sẽ không nói đâu." Ánh mắt Mạc Kỳ Hàn cũng không có nhìn qua, vẫn đang nhìn ngoài cửa sổ, giọng điệu lạnh nhạt cực kỳ.

"Ách-"

Lăng Tuyết Mạn nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải, cắn môi nửa ngày mới nhẹ thở, nói: "Từ khi người ở với ta, còn có cùng nữ nhân khác.... không?"

"Không có." Nhàn nhạt hai chữ, sạch sẽ lưu loát.

"Thật... thật sự?" Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc mở to mắt, trong lòng không hiểu sao lại thấy ngọt ngào, "Vậy người vì sao không muốn nữ nhân khác?"

"Chẳng quan tâm."

"A?" Miệng Lăng Tuyết Mạn há ra, thất thần, cứng ngắc thì thàn: "Vậy thời điểm nào có thể muốn?"

"Xem tâm tình."

"Ách-" Lăng Tuyết Mạn dùng sức nuốt nước miếng, cúi đầu thấp xuống, "Đó là thời điểm tâm tình tốt hay không?"

"Không tốt."

"Tại sao là thời điểm không tốt?"

"Bởi vì nàng."

"A?" Lăng Tuyết Mạn lại ngẩng đầu lên, chớp lông mi, hồ nghi nói: "Người cùng nữ nhân lên giường, sao lại bởi vì ta?"

Mạc Kỳ Hân nghiêng mắt, nhàn nhạt nhìn lướt qua Lăng Tuyết Mạn, lại quay lại đến cửa sổ, "Nếu là đạt được thân thể cùng lòng của nàng, ta sao còn có tâm tình và hứng thú đi sùng hạnh những nữ nhân khác?"

"Sùng hạnh? Thôi, người xem người là Hoàng đế à? Ta tự thấy mình không có bản lĩnh cao để nhận sùng hạnh của người."

Lăng Tuyết Mạn bĩu môi, nói xong, nhìn Mạc Kỳ Hân mặc quần áo đơn bạc tựa vào giường, cảm thấy có chút không phải, liền đem chăn ném qua một ít, nhẹ giọng không được tự nhiên nói: "Phù lên đi, người đông chết, ta cũng khó sống."

"Nàng đây là bổ thí sao?" Mạc Kỳ Hân lạnh nhạt nói, "Nếu là bổ thí, thì không cần."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 146

"Hừ, không đáp thì thôi, đông chết người!" Lăng Tuyết Mạn tức giận đỏ mặt, quyết định không lại để ý nam nhân bị bệnh thần kinh này, kéo chăn về, quay đầu đi ngủ.

Mạc Kỳ Hân không phản ứng gì, chỉ nhàn nhạt chớp mắt một cái, vẫn vẫn duy trì tư thế đó, không nói thêm nữa.

Nhưng Lăng Tuyết Mạn rối rắm trong lòng, ngủ không được, cắn môi yên lặng đếm "Một, hai, ba-" đợi Mạc Kỳ Hân bá đạo đoạt chăn lại, Nhưng, đếm qua một trăm, nam nhân kia không phản ứng, lại đếm, hai trăm, ba trăm, vẫn là không phản ứng!

Đáng chết! Không lẽ con sói này lại đi ăn cỏ?

Tiếp tục đếm! Lăng Tuyết Mạn cắn răng một cái, một hơi đếm tới năm trăm, rốt cục chịu không nổi, phần hận bỏ dậy, quỳ ở trên giường, trong mắt hùng hực bốc lên ngọn lửa, gầm nhẹ: "Người có ý tứ gì? Muốn chết người đến nơi khác chết đi, đừng chết ở trên giường ta!"

"Nàng then quá thành giận sao? Ta không khi để quả phụ, cũng có tội sao?" Mạc Kỳ Hân nhú mày, lạnh nhạt hỏi.

"Có tội! Đương nhiên có tội!" Lăng Tuyết Mạn kéo gối, lại ném tới.

Mạc Kỳ Hân rốt cục nổi giận, sắc mặt có chút tối tăm, tiếp được gối đầu, hơi giận dữ nói: "Nàng thật sự là khó hiểu! Ta như thế nào cũng đều không đúng sao? Vậy nàng rốt cuộc muốn ta ra sao?"

"Người hoặc là đắp chăn vào đi ngủ, hoặc là đi ra!" Lăng Tuyết Mạn quát lên.

"Nàng không phải hận ta sao không đi chết sao? Còn muốn ta đắp chăn làm cái gì?" Khuôn mặt Mạc Kỳ Hân vẫn lạnh, nhưng giọng nói rõ ràng nhu hòa đi rất nhiều.

Lăng Tuyết Mạn thờ gập, trừng mắt hung dữ: "Người không phải nói trong chút nữa sét còn có thể đánh sao? Chờ hết sấm sét người lại đi chết đi!"

"A? Vậy là nàng đang lợi dụng ta?" Mạc Kỳ Hân nhướng mày, lạnh giọng, "Ta dễ bị người lợi dụng như vậy à? Khi cần thì giữ lại, không cần liền một cước đá văng ra? Lăng Tuyết Mạn, nàng coi ta là cái gì?"

"Ta... ta không có!" Lăng Tuyết Mạn nói xong, co rúm lại, sợ nam nhân này nổi lửa giận lại thô bạo với nàng.

"Nói, nàng coi ta là cái gì của nàng?" Mạc Kỳ Hân giữ giọng nhỏ nhẹ, một đôi mắt sâu mắt sáng như đuốc nhìn Lăng Tuyết Mạn.

Lăng Tuyết Mạn lại co rụt lại, lúng ta lúng túng nói: "Ta... ta làm sao mà biết? Người nói Tình nhân liền Tình nhân, ta không gọi người dám tặc còn không được sao?"

"Ha ha!"

Mạc Kỳ Hân đột nhiên cười khê lên, trong tiếng cười tràn đầy sung sướng.

Lăng Tuyết Mạn tròn tròn mắt, nhất thời không rõ ràng lắm, theo bình thường, nam nhân này không tức giận thì ít nhất cũng không thể cười a, chẳng lẽ tinh thần thất thường rồi?

"Người... người không sao chứ? Mấy cái kia, coi như ta cái gì cũng chưa nói, người cái gì cũng không nghe thấy, đừng để trong lòng nha!" Lăng Tuyết Mạn dùng hết khả năng làm mềm giọng nói, xem như trấn an.

"Lộn xộn cái gì? Nàng rõ ràng đã nói, làm sao có thể coi như chưa nói?" Mạc Kỳ Hân dừng cười, cau mày nói.

"Được rồi, được rồi, coi như ta nói, đại ca người đừng tức giận, đừng nóng giận, chọc tức thân mình không ai đau lòng, người nhanh đắp chăn lên đi, được không?" Lăng Tuyết Mạn vươn tay phải đến phía trước, lấy chăn ném tới cho hắn, khuôn mặt tươi cười an ủi.

Mạc Kỳ Hàn giật mình ngậy ra một lúc, về mặt càng tươi cười, vẫy tay nói: "Ha ha, vật nhỏ lại đây!"

"Ách, còn cười?"

Lăng Tuyết Mạn chắc lưỡi, nhưng vì không để mình lại bị ngược, liền rất nghe lời bỏ qua, nam nhân kia vung bàn tay to, liền ôm nàng vào trong lòng, thân mình hai người trượt xuống, nằm ở trên gối, Mạc Kỳ Hàn thế này mới kéo chân qua đắp kín cả hai người bọn họ.

Hơi thở ấm áp nhẹ phả ở trên má, môi mỏng chạm nhẹ xuống má nàng, sung sướng nói: "Mạn Mạn, về sau ta gọi nàng như vậy được không?"

"Ách, người... người tùy tiện đi." Tim Lăng Tuyết Mạn đập nhanh, cả thân thể bị bao lấy ở trong lòng hắn, hai người gò má kề nhau, mặc dù từng có nhiều lần giường chiếu hoan ái, nhưng giờ phút này nàng vẫn đỏ mặt đỏ tai, cảm giác không chỉ có trên mặt, thậm chí toàn thân đều trở nên cực nóng.

"Ha ha, Mạn Mạn, thấy ta lạnh, nàng đau lòng phải không?" Mạc Kỳ Hàn cười yếu ớt, nhẹ giọng hỏi.

Lăng Tuyết Mạn "lộp bộp" trong lòng một cái, đau lòng? Nàng đau lòng hắn sao? Làm sao có thể? Nàng sao có thể đau lòng một nam nhân khi dễ nàng?

Nghĩ, cảm nắng lên, kiên định nói: "Không có!"

"Phải không?" Mạc Kỳ Hàn nhướng mày, "Nàng dám khẳng định?"

"Khẳng... khẳng định!" Lăng Tuyết Mạn chẳng biết tại sao đột nhiên cả lăm.

"Ha ha, nha đầu này thật là thẳng thắn!" Mạc Kỳ Hàn bật cười, thò tay捏 cái mũi Lăng Tuyết Mạn, hạ giọng mỉa mai nói: "Mạn Mạn, hôm nay ta lại cứu nàng một mạng, nàng không phải nên báo đáp ta sao?"

"Ách, báo đáp thế nào?" Lăng Tuyết Mạn chưa sử dụng kịp đầu óc, mơ hồ chớp mắt.

Khóe miệng Mạc Kỳ Hàn tràn ra tà khí, cười, không chút khách khí nói: "Hôn ta!"

"Không được, ta sợ!" Lăng Tuyết Mạn thế này mới hiểu được, vội vàng dùng tay bịt miệng, trong mắt tràn ngập kinh sợ cùng chuẩn bị.

"Không sợ, hãy quên chuyện không thoải mái đêm qua, ta thề, về sau không bao giờ làm cái loại chuyện cảm thú này nữa!" Mạc Kỳ Hàn nhẹ nhàng nói xong, bắt được y Lay Lăng Tuyết Mạn, ở trên làn môi kia ôn nhu hôn nhẹ, thì thào: "Mạn Mạn, thực xin lỗi, thân mình còn đau không?"

Một câu đơn giản "Thực xin lỗi", lại làm Lăng Tuyết Mạn như nghe hộng, ba chữ kia có thể từ miệng nam nhân này nói ra, quả thực làm cho nàng không thể tin được, chớp mũi nổi lên chua xót, nước mắt tràn mi, lại giận dữ lại oán hận đầm lòng ngực của hắn, "Khốn kiếp, người thật khốn kiếp, người biết không, người làm ta đau muốn chết, thật sự rất đau..."

"Ta biết, ta đều biết..." Mạc Kỳ Hàn ôm chặt thân thể mềm mại trong lòng, cầm đề ở giữa tóc nàng, nhỏ vụn an ủi cảm xúc kích động của nàng, "Mạn Mạn nín khóc, là ta không tốt, là ta nóng vội muốn nàng không được thích người khác, sẽ không... về sau bất luận ra sao, đều sẽ không lại thô bạo..."

"Hừ, về sau người không thể lại cảm thú như vậy, tối hôm qua ta khóc thật lâu, thân mình đau gần như động không được, rất khổ sở."

"Ta sẽ nhớ kỹ, làm cho Mạn Mạn đáng yêu thương tâm khóc nhè, đều tại ta, ta thật đáng trách."

Nhẹ nhàng nâng mặt nàng lên, hôn lên môi anh đào của nàng, ôn nhu liếm, mút cánh môi mềm mại của nàng, sau đó đầu lưỡi linh hoạt tiến vào miệng của nàng, lưỡi trơn ẩm ướt chọc, gọi lên cái lưỡi dính hương của nàng, dây dưa, thưởng thức hương thơm tuyệt vời của nàng.

Đáy lòng nàng bị hắn làm xúc động, lần đầu tiên thử hôn trả hắn, nàng ngây ngô đáp lại, làm trong lòng hắn mừng rỡ như điên, tiện đà hôn càng sâu, từ ôn nhu đến kịch liệt, động đến hai cổ đục vọng nguyên thủy nhất trong hai cơ thể đang kề nhau.

Đoán ảnh 4 bức gần nhất theo số thứ tự

Đăng luôn 3 chap

☐☐♥☐☐☐♥☐☐♥☐☐☐

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 147

Như đã hứa nha bạn Thienhuevv đã đoán đúng lên đăng luôn thêm chương nha dù nghĩ bạn ấy từng xem hình ở đâu đó rồi.

Quần áo hai người chẳng biết lúc nào đã bị Mạc Kỳ Hàn thuần thực cõi sạch trong lúc hôn, môi dờn đến vành tai khéo léo của Lăng Tuyết Mạn, nhẹ nhàng cắn, thiên hạ trong lòng khẽ run lên, trên má đỏ kéo dài đến bên tai.

"Mạn Mạn, bộ dạng ôn nhu này được chứ?" Mạc Kỳ Hàn hỏi nhỏ.

Lăng Tuyết Mạn quẫn, khép mắt thật chặt, một câu cũng nói không nên lời, ngược ngùng cắn môi, không muốn nói được, cũng không dám nói không, tim đập chưa bao giờ nhanh như vậy, nàng không khỏi tự hỏi mình, nàng cam tâm tình nguyện thừa nhận hắn là tình nhân của nàng sao? Sự tình phát triển đến bây giờ, nàng chưa tính là bị ép buộc, mà là thật sự có không tuân theo đạo đức cùng hắn yêu đương vụng trộm sao?

"Mạn Mạn, nói chuyện, ta muốn nghe nàng nói được." Mạc Kỳ Hàn dờn môi tới bên môi nàng, ôn nhu mê hoặc nói.

"Được... được rồi." Gò má Lăng Tuyết Mạn nóng rực, đụng chạm đến mặt của hắn, tay nhỏ bé để trên ngực hắn không khỏi khẩn trương nắm chặt.

"Ha ha!"

Mạc Kỳ Hàn hài lòng nhếch môi cười khế, bàn tay to từ trên lưng nàng dời đến trước ngực, một tay xoa nơi mềm mại đầy đà, môi từ cần cổ dời xuống, hôn xương quai xanh của nàng, dời xuống dóa mai hồng khê liếm vòng quanh một vòng, nhẹ nhàng ngâm chặt, khê cần, mà bàn tay kia nhẹ áp sát, chậm rãi vân về, lòng bàn tay cực nóng mon trơn mỗi một tác thân thể mềm mại tuyết trắng của nàng, khơi lên từng trận lửa nóng bỏng, nàng nhin không được yêu kiều ra tiếng, "Ủm ừm, thông đảm tình nhân..."

"Mạn Mạn, thích hành động của ta đối với nàng không?"

Mạc Kỳ Hàn ở trước ngực Lăng Tuyết Mạn ngừng đầu lên, tà khí trong mắt tuôn hùng hực, bờ môi tràn đầy tươi cười, tiếng nói mỉ hoặc như nam châm thâm nhập vào đầu óc của nàng, làm cho nàng ngượng ngùng bịt chặt mắt, nói nhỏ đến không thể nghe thấy, "Thích!"

Sung sướng nhường này, Mạc Kỳ Hàn một lần nữa dán lên bên tai Lăng Tuyết Mạn, cúi đầu nhẹ trừu, "Mạn Mạn, ngực nhỏ của nàng đã lớn hơn một chút, phát hiện chưa? Ha ha, đây chính là công lao của ta!"

"Cái gì, cái gì?" Lăng Tuyết Mạn ngây cả người, nhất thời quẫn nhưng không có chỗ chui, xấu hổ đẩy Mạc Kỳ Hàn ra, gắt giọng: "Người... người không biết xấu hổ, lời như thế người cũng nói được?"

"Ha ha, Mạn Mạn không cần e lệ, ta và nàng thân mật như thế, nói một chút cũng không sao a." Mạc Kỳ Hàn giữ hai tay nhỏ bé đang đẩy hấn, sùng nịch tươi cười.

Lăng Tuyết Mạn nhủu mày, bữu môi, sắc giọng: "Vậy một khi đã thân mật như vậy, liền nói cho ta người tên gì?"

"Không thể nói." Mạc Kỳ Hàn cười lắc đầu, "Thật không thể nói, bởi vì bây giờ còn không phải thời điểm cho nàng biết."

"Người lại đem ta ra đùa!" Lăng Tuyết Mạn mắt hửng, miệng cong lên, "Người không tin ta, sợ ta tố giác người sao?"

"Không phải, nàng đừng hỏi, nàng chỉ cần nhớ kỹ, ai cũng có thể hại nàng, mà ta tuyệt đối sẽ không, ngược lại ta còn sẽ liều mạng bảo vệ nàng." Mạc Kỳ Hàn cười khê, giọng vô cùng kiên định.

"Không nghe, không nghe!" Lăng Tuyết Mạn bắt đầu chơi xấu, hai tay bịt kín lỗ tai, "Ta không nghe gì hết, ta cũng không biết ngày mai ta có thể sống sót hay không, ngộ nhờ người không kịp tới cứu ta, ta chết mà không biết nam nhân muốn thân thể ta là ai, đó không phải là thiệt thòi lớn sao?"

"Ha ha, nàng chết không xong!" Mạc Kỳ Hàn cười nói.

"Mặc kệ, người nói đi, người không nói sẽ không được chạm vào ta!" Lăng Tuyết Mạn thử uy hiếp.

Mạc Kỳ Hàn mang ý cười thật sâu, mày giãn ra, nói: "Được, ta nói, ta tên là Tam."

"Thật sự?" Lăng Tuyết Mạn không nghi ngờ gì, hơi giật mình hỏi: "Vì sao kêu là Tam? Khó nghe quá!"

"Bởi vì nhà ta họ Trương, ta là lão tam." Mạc Kỳ Hàn nói mặt không đỏ tim không đập mạnh, cực kỳ tự nhiên.

"À." Lăng Tuyết Mạn hiểu biết gật đầu.

Mạc Kỳ Hàn bật cười không thôi, "Vậy bây giờ có thể chạm vào nàng sao?"

"Ừ." Lăng Tuyết Mạn ngây ngốc gật đầu, lẩm bầm, "Tam? Tam? Sao cha nương người lại cho người cái tên quê mùa như vậy? Thật không có tài nghệ, xem tên của ta thật hay nha, người cũng như tên, tên của ta hay, bộ dạng ta cũng xinh đẹp, tên người khó nghe quá! Khẳng định diện mạo người cũng khó coi, cho nên mới không dám cho ta nhìn thấy phải không?"

Lăng Tuyết Mạn tự phán đoán như vậy, khiến cho Mạc Kỳ Hàn vừa muốn hôn lên nàng cũng phải dừng lại, buồn bực ngừng đầu lên nói: "Nói cái gì đó? Dung mạo bản công tử so thị vệ Vô Giới cứu nàng đẹp hơn một trăm tám mươi lần, không tin chờ ta quang minh chính đại cưới nàng xong, chính nàng hỏi hấn, nếu hấn dám nói hấn tuấn mỹ hơn ta, ta nửa đời sau sẽ hầu hạ nàng!"

"Ách, người... người thật muốn cưới ta à?" Lăng Tuyết Mạn co quắp.

"Vô nghĩa! Ta không phải dâm tặc thật, có thể ăn sạch sành sanh liền ném nàng sao?" Mạc Kỳ Hàn trắng trợn nói.

Lăng Tuyết Mạn bữu môi, không cho là đúng, "Chờ người có bản lĩnh cưới ta rồi nói sau."

"Ha ha, nha đầu nàng chờ đi, có lẽ trong vòng một năm, hoặc là hai ba năm sau, nàng sẽ là vật trong túi bán công tử!" Mạc Kỳ Hàn cười trảm thấp, bàn tay to đặt ở trên lưng Lăng Tuyết Mạn bắt đầu di động, tà mị nhếch môi, "Mạn Mạn, tối nay ngày cực tốt cảnh cực đẹp, đừng sống uống, trước hết để cho ta tận tâm yêu nàng, nhé?"

Âm cuối lười nhác giờ lên, môi lại phủ trên đầy đà trước ngực, cảm giác tê dại cực nóng lập tức truyền khắp toàn thân, Lăng Tuyết Mạn khê run thân mình, kim lòng không đậu bắt được hai vai Mạc Kỳ Hàn, miệng nhẹ dận dò, "Tam, người nhẹ chút -"

Mạc Kỳ Hàn nhủu mày lại, thâm nghĩ, cái tên Tam thật là khó nghe, loại thời điểm này mà kêu không phải tên của hấn, cảm giác rất bực tức!

"Đừng kêu Tam, kêu là Tình nhân đi." Mạc Kỳ Hàn bắt giác lên tiếng.

"Ừ." Lăng Tuyết Mạn nghe lời, không có nghĩ nhiều.

Hôn một đường xuống phía dưới, hôn khắp mỗi một chỗ trên thân mình thom ngát của nàng, bàn tay to cũng phủ theo mỗi một tác, từ bụng bằng phẳng trượt xuống giữa hai chân nàng, nhẹ áp sát chậm vân về, ngón tay dài chui vào nơi u mật của nàng, chậm rãi ra vào.

Hai gò má Lăng Tuyết Mạn nhiểm lên đỏ ửng say lòng người, trong cơ thể nóng như lửa đốt, khó nhin càng thêm gần sát thân mình Mạc Kỳ Hàn, bốn cánh môi kề nhau, hấn thờ dốt dòn dập, khuôn mặt tuấn tú tuôn ra sóng tình, giờ phút này trong mắt ngoại trừ dề nên ẩn nhẫn, không còn cái khác, không nhin được, thì thầm "Mạn Mạn ta muốn nàng được không?"

"Ủm, người... người cần gì phải hỏi ta?" Lăng Tuyết Mạn ngượng ngùng nói không ra lời.

Mạc Kỳ Hàn đã nhin đến trên trán đỏ mỗ hôi như đậu, vô cùng khản khản, "Đương nhiên phải hỏi, trước kia là ta chiếm đoạt nàng, về sau ta muốn nàng cam tâm tình nguyện đem thân mình cho ta."

"Ta nếu không muốn thì sao?" Lăng Tuyết Mạn giật mình mở mắt.

"Nàng sẽ không thể không đồng ý, bởi vì ta là nam nhân định mệnh của nàng." Mạc Kỳ Hàn cười quý dị, tự tin cuồng ngạo.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 148

Mưa, dần nhỏ, không bao lâu, đã thành mưa phùn lâm râm, nhẹ nhàng tí tách.

Trong viện lạnh lẽo, trong phòng cũng là từng trận lo lắng.

Nằm nghiêng ở đầu vai hắn, ngón tay nhỏ nhắn nhăm chán vẽ các vòng tròn ở trên ngực hắn, hai người nhỏ vun trò chuyện, vừa giống như vô tình vừa tựa như cố ý quý trọng nửa đêm khó được sum vầy.

"Tình nhân, thường xuyên như vậy, ta thật không sẽ mang thai sao?" Lăng Tuyết Mạn lo lắng hỏi.

"Sẽ không, ta uống thuốc." Mạc Kỳ Hàn khẽ vuốt sợi tóc như mực của nàng, cười.

Lăng Tuyết Mạn khó hiểu, "Tránh thai không phải đều là nữ nhân uống thuốc sao?"

"Nàng không thể uống, uống nhiều quá sau này muốn mang thai cũng không được, tổn thương thân thể." Mạc Kỳ Hàn giải thích đơn giản.

"Vậy người uống không bị thương thân thể sao?" Lăng Tuyết Mạn có chút ân cần hỏi han.

"Nam nhân không sao, bất quá có chút phiền phức mà thôi."

"Vậy người... người ngay từ đầu đã uống thuốc sao?"

"Ừ, nàng nên hiểu được ta đối với nàng tốt như thế nào."

"Vậy... vậy Tình nhân, ta còn muốn hỏi người một vấn đề, người có mấy đứa con? Người có bao nhiêu lão bà? Người mỗi buổi tối ở chỗ của ta, không phải làm cho các nàng cô đơn giữ phòng sao?"

"Ta đến nay còn chưa có con nối dòng, cũng không cưới phụ nhân, tiểu thiếp có hai người, không danh phận ba người, bất quá, ba cái nha đầu thông phòng năm trước đã bị ta sắp xếp lập gia đình, tiểu thiếp vẫn còn, nhưng về sau có thể giữ hay không, còn là chuyện khác."

Lăng Tuyết Mạn nghe đến đây, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhó, "Cái gì gọi là có thể giữ hay không? Người không phải nói người là nam nhân chịu trách nhiệm sao?"

"Đúng, nhưng bọn họ rất có khả năng làm một số chuyện sai trái mà ta không thể dung thứ, trước mắt đang điều tra, một khi điều tra rõ là đúng, chắc chắn phải chết!" Mạc Kỳ Hàn thần nhiên nói.

"A!" Lăng Tuyết Mạn rụt cổ, lắp bắp: "Chuyện sai gì mà người phải giết các nàng?"

"Nàng đừng hỏi, đương nhiên là việc tội ác tày trời, ta mặc dù không thể xưng là một người tốt, nhưng không phải kẻ lạm sát vô tội, tàn nhẫn bạo ngược người khác, hề là chết ở dưới kiếm của ta, đều là kẻ đáng chết!" Mạc Kỳ Hàn vỗ nhẹ lưng Lăng Tuyết Mạn, trấn an.

Lăng Tuyết Mạn nuốt nước miếng, nam nhân này, còn không phải chỉ đơn thuần là thần bí! Ôi trời ơi, chẳng lẽ là từ trên trời xuống? Bản lĩnh còn lớn hơn Hoàng đế sao?

"Vậy người tại sao muốn cưới ta làm phụ nhân? Ta nhắc nhở người, nam nhân của ta chỉ có thể cưới một mình ta, ta quyết không cùng người ta hầu chung một chồng!" Lăng Tuyết Mạn nghiêm trọng nói rõ, tuy rằng nàng không phải muốn gả cho hắn, nhưng nàng cũng không có lựa chọn khác, không phải sao? Huống hồ nam nhân này có vẻ như đã khiến nàng động lòng!

"Muốn cưới chính là muốn cưới, nào có nhiều lý do như vậy? Nàng không muốn cùng nữ nhân khác hầu một chồng, nhưng nếu ta bởi vì một vài lý do, phải lấy thêm thì sao?" Mạc Kỳ Hàn chăm chú hỏi.

Lăng Tuyết Mạn cười lạnh, "Vậy thì đừng mơ ta gả cho người! Cho dù khi cưới ta người không có những nữ nhân khác, nhưng sau khi cưới người thay lòng, làm ra chuyện có lỗi với ta, ta vẫn bỏ người như thường, người có thể giữ lại thân thể của ta, nhưng người không giữ được lòng ta!"

"Thật sự?" Mạc Kỳ Hàn nhún mày thật sâu, quả thật là như vậy a!

"Ừ, Lăng Tuyết Mạn ta mấy chuyện khác có thể dễ dàng tha thứ, nhưng chỉ riêng chuyện này, bất luận kẻ nào cũng không thể!"

Mạc Kỳ Hàn bỗng nhiên nghĩ đến một sự kiện, "Mạn Mạn, vậy ngày hôm qua trong rừng đào, Nhị Vương gia nói cái gì mà nàng khóc rồi đi?"

"Ách, người không biết sao?" Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc, "Thám tử của người không phải đang giám thị ta sao?"

"Cách xa quá, không nghe thấy nói cái gì." Mạc Kỳ Hàn hào phóng thừa nhận.

"Ha ha ha! Rốt cục có chuyện người không biết!" Lăng Tuyết Mạn đắc ý, bắt đầu đưa điều kiện, "Muốn biết, liền đốt đèn, cho ta nhìn rõ người!"

"Không có khả năng." Mạc Kỳ Hàn cười khê, sau đó suy tư trong chốc lát, nói: "Ta đoán Nhị Vương gia cũng muốn cưới nàng, chỉ là bận tâm nàng là Vương phi của Tử đệ hắn, vì vấn đề thân phận, không thể như nguyện, đúng hay không?"

"Ách, người nói đúng rồi."

"Nàng nếu yêu cầu ta chỉ có thể cưới một thể tử là nàng, nhất định cũng sẽ không cam lòng làm thiếp thất của Nhị Vương gia, nàng chắc là cũng đưa ra yêu cầu này với hắn, hắn không đồng ý, nàng liền thương tâm rồi đi, đúng không?"

"À? Làm sao người biết rõ ràng như thế? Người là con giun trong bụng ta à?" Lăng Tuyết Mạn cực kỳ kinh ngạc, lấy tay vuốt bụng Mạc Kỳ Hàn, sau đó lại vỗ vỗ bản thân mình, gương mặt không thể tin.

Mạc Kỳ Hàn dở khóc dở cười, "Nha đầu, thẳng tính như nàng, ta tùy tiện nói hai câu là có thể moi ra hết, nếu bàn về thấy rõ lòng người, nàng ngay cả ngón chân ta cũng không bằng."

"Dựa vào! Người khinh bỉ ta?" Lăng Tuyết Mạn cắn răng không phục.

"Ha ha, không phải khinh bỉ nàng, là nàng không có tâm cơ, mà ta nếu cũng đơn thuần giống nàng, hiện tại ta sớm là một đồng xương trắng rồi!" Mạc Kỳ Hàn cười khẽ, môi mông nhấp thành một đường cong.

"Hừ! Tinh nhân, hỏi người một lần nữa, người tên gì?" Lăng Tuyết Mạn đột nhiên hỏi.

Ánh mắt Mạc Kỳ Hàn chợt lóe, trên bờ môi tràn ra một nụ cười quý dị, "Nếu như ta trả lời, có phải lại có thể chạm vào nàng không?"

"Hả? Người không phải mới chạm qua sao?" Lăng Tuyết Mạn nói xong, hai tay vội ôm lấy ngực, trừng nam nhân cười xấu xa.

"Vậy nàng không phải mới hỏi ta tên gì sao?" Mạc Kỳ Hàn hỏi ngược lại.

"Ta... ta hỏi lần nữa không được sao?" Lăng Tuyết Mạn xấu hổ chu chu môi, không phục nói.

Mạc Kỳ Hàn nhún mày, cây ngay không sợ chết đứng, "Vậy ta muốn nàng thêm một lần có cái gì không được sao?"

"A-" Lăng Tuyết Mạn hết chỗ nói rồi.

"Ha ha, nha đầu, kỳ thực ta không phải tên Trương Tam." Mạc Kỳ Hàn tươi cười trên tức, trong mắt hứng thú mười phần.

Lăng Tuyết Mạn quả nhiên bị lừa, lập tức tò mò hỏi, "Vậy người tên gì?"

"Ta tên Lý Tứ." Mạc Kỳ Hàn bình tĩnh nói, gương mặt đứng đắn.

"Cái gì? Tại sao lại thành Lý Tứ?" Ánh mắt Lăng Tuyết Mạn trừng lớn, miệng cũng há tròn.

"Họ Lý, trong nhà thứ tư, kêu Lý Tứ."

Oh My God! Té xui!

Lăng Tuyết Mạn trợn ngược hai mắt, muốn hôn mê! Nàng sao lại không nghĩ đến, nam nhân thối này đang coi nàng như khi đùa giỡn kia! Tam Tam, chó má Tam!

Lăng Tuyết Mạn ngẩng đầu, nghiêng răng nghiêng lợi, "Dâm tặc đáng chết, Trương Tam Lý Tứ, người tại sao không tên là Vương mặt rỗ đi? Gạt ta gạt ta, lại gạt ta! Vừa rồi thật sự là tiện nghi không công cho tên lười gạt nhà người!"

"Ha ha ha! Lần tới nàng hỏi, thì ta sẽ tên là Vương mặt rỗ!"

Mạc Kỳ Hàn cười khoái trá cực kỳ, thừa dịp Lăng Tuyết Mạn ngây ngốc, xoay người áp chế một cái, hôn lên môi đỏ đang tức phát run, lưu luyến triền miên, nhu tình mật ý.

Đêm, sâu thẳm.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 149

Năm ngày sau.

Sáng sớm, Lăng Tuyết Mạn chợt nghe trên cây quế ngoài Cúc Thủy Viên có chim hí thước kêu, nàng đi vòng quanh cây quế hai vòng, nghĩ tới nghĩ lui, sao không phải là quạ đen gọi?

Theo vận xui của nàng mà phán đoán, sẽ có chuyện tốt xuất hiện sao? Còn có thể có khách quý đến sao?

"Xuân Đường, người nói hí thước có phải bay lộn chỗ rồi không?" Lăng Tuyết Mạn nhìn trên cây, nghi ngờ hỏi.

"Xì!"

Hai nha hoàn cùng cười ra tiếng, Xuân Đường nói: "Vương phi, Hí Thước kêu là chuyện tốt, ngài còn ngóng trông nó bay đi à?"

"Ha ha, Vương phi mạo hiểm nhiều lần, chắc là toàn bộ vận xấu đã trôi qua, vận may đang đến!" Thu Nguyệt cười ha ha nói.

"Ách, có sao? Ta cảm giác mình không may a!" Lăng Tuyết Mạn rất là hoài nghi, thờ dài một tiếng nói.

"Sẽ không sẽ không, hôm nay khẳng định có chuyện tốt." Xuân Đường vội an ủi.

"Vương phi."

Nghe được phía sau có tiếng bước chân, ba người cùng nhau quay đầu, quân gia tới gần ba thước sẽ bước rất vang, đề nhắc nhở Lăng Tuyết Mạn, miễn cho chuyện tình bên hồ lần trước tái diễn, dọa sợ Lăng Tuyết Mạn.

"Nô tài ra mắt Vương phi! Trong phủ có khách đến, mời Vương phi đi đại sảnh." Quân gia cúi đầu chấp tay nói.

"Khách đến?"

Chủ tớ ba người cùng nhau kinh hô, sau đó đồng loạt nhìn về phía hi thước trên cây, sau đó cùng nhau cười ha ha.

"Vương phi?" Quân gia nghi hoặc ngược mắt nhìn theo, mỉm cười.

"Đứng rồi, khách nào đến vậy?" Lăng Tuyết Mạn nhớ tới cái vấn đề máu chốt, nếu người tới là người nàng không muốn gặp, như Mạc Kỳ Diễn, Mạc Kỳ Minh, vậy nàng sẽ giả bộ bệnh không đi.

"Thưa Vương phi, người tới là khách quý, không muốn nô tài nói cho Vương phi, bảo là muốn cho Vương phi kinh hi." Quân gia tiếp tục mỉm cười nói.

"Gi? Quân gia nở nụ cười? Ha ha, xem ra ta phê bình người vài lần đã có hiệu quả rồi!" Lăng Tuyết Mạn như là phát hiện đại lục mới, kích động chỉ vào mặt quân gia, vui vẻ không ngừng, "Đúng đúng đúng, về sau bộ mặt phải giống như vậy, nhu hòa một chút, quá cứng rắn, quá lạnh, sẽ dọa người."

"Ha ha!"

Xuân Đường Thu Nguyệt nhịn không được vụng trộm cười ra tiếng.

Quân gia hơi hơi ngẩng đầu lên, tươi cười biến mất, răng cũng cắn lấy môi dưới, đầu lông mày không ngừng co rút, "Vương phi, nếu không phải ngài nói xấu sau lưng nô tài, lại vừa vụng bị nô tài đụng vào, ngài cũng sẽ không bị dọa sợ."

"Ha ha!"

Xuân Đường Thu Nguyệt cười nghiêng ngả.

"Khụ khụ! Cái gì, nhắc lại chuyện xưa cũng không phải là tốt, quên đi quên đi, tất cả mọi người hãy quên chuyện kia đi, ta đi nhìn xem là người nào đến chơi với ta!"

Lăng Tuyết Mạn chật vật bỏ lại lời nói liền xách váy chạy.

"Vương phi, ngài đợi nô ti chút!"

Xuân Đường Thu Nguyệt vừa cười vừa đuổi theo.

Lăng Tuyết Mạn vọt vào đại sảnh, chưa thấy rõ là người phương nào, liền reo lên: "Là ai tìm ta? Ban ngày giả bộ thần bí làm gì chứ?"

"Hả?" Một nam một nữ ngồi trên ghế đều mở to hai mắt nhìn.

Ánh mắt Lăng Tuyết Mạn bắn phá đến hai người đang ngồi ngay ngắn, lập tức trợn trừng mắt, muốn té xỉu ngay tại chỗ! "Ôi trời ơi! Đây không phải là kinh hi, đây là kinh hách có được hay không? Hình tượng thực nữ hoàn mỹ của ta a!"

Rên xong, Lăng Tuyết Mạn vội đoan chính thân mình, thốt tha tiêu sái đi đến, lúm đồng tiền hiện lên yếu ớt, "Thất Vương gia, công chúa Nhã Phi, xin chào!"

"A, không phải mới vừa như bà diên à? Sao bây giờ-" Mạc Kỳ Dục kéo dài giọng nói, nhìn Nhã Phi một cái, ánh mắt lại trở lại trên mặt Lăng Tuyết Mạn, không khỏi cười to ra tiếng, "Thì ra là bởi vì Nhã Phi đến đây!"

"Dục Dục đáng chết, cảm miệng!"

Lăng Tuyết Mạn nghiêng răng cào cào xong, vội nhìn về phía Nhã Phi, ôn nhu nói: "Không biết công chúa tới đây, không có tiếp đón từ xa, vừa rồi chột nghe hi thước kêu, thì ra quý khách đến là công chúa!"

"Từ tâu, không cần đa lễ, muội nghe các ca ca nói tâu mấy ngày trước đây liên tục bị chán kinh, liền xin mẫu hậu tới thăm tâu một chút, tâu bây giờ như thế nào?" Nhã Phi đứng lên, ôn hòa cười nói.

"Ta rất khỏe, không sao. Cảm ơn công chúa và mẫu hậu quan tâm." Miệng Lăng Tuyết Mạn tươi cười, thật lòng nói lời cảm tạ.

Mạc Kỳ Dục lại tức đen mặt, không cam lòng nói: "Từ tâu, Nhã Phi đến, người nói là khách quý, nhưng chúng ta là đi cùng nhau."

Lăng Tuyết Mạn chuyển mắt, giả bộ cười, "Hi hi, công chúa đương nhiên là khách quý, hi thước đương nhiên kêu vui mừng, nếu một mình người đến, chim kêu tuyết đổ không phải là hi thước!"

"Vậy là cái gì?" Mạc Kỳ Dục nhất thời không phản ứng kịp, hơi giật mình hỏi tiếp.

"Là quạ đen!" Lăng Tuyết Mạn tươi cười vô hại, ngây thơ vô tà.

"Lăng Tuyết Mạn!"

Mạc Kỳ Dục tái mặt, đứng lên, từ trong tay áo rút ra một cây sáo ngọc màu trắng, đưa đến trước mắt Lăng Tuyết Mạn, thờ phỉ phò, "Cây sáo này người đừng mơ! Nha đầu đáng chết, mất công ta vất vả đi tìm năm ngày mới làm được cây sáo phù hợp yêu cầu của người, sau đó sáng sớm đưa tới cho người cao hứng một chút, kết quả là-"

Nhã Phi trợn mắt há hốc mồm, kinh ngạc nói không nên lời, nàng chỉ nghe nói Từ Vương phi hoạt bát gan lớn, lần gặp mặt lúc trước cũng không giống hôm nay như vậy, cư nhiên trên chộc Thất ca của nàng đường đường là một Vương gia như thế? Còn có, thất ca gọi nàng là-

Mà Lăng Tuyết Mạn thấy Mạc Kỳ Dục nổi giận, lại nghe lời hắn nói, không khỏi lè lưỡi, thò tay kéo kéo ống tay áo của hắn, cười rất là lấy lòng, "Dục Dục, đừng nóng giận, ta chọc người chơi thôi, nếu lấy cây sáo ra, lại cắt trở về không phải thật lãng phí sao? Đây, tha thứ cho ta một lần được không?"

Giọng điệu này, nghe vào lỗ tai Mạc Kỳ Dục, hoàn toàn là đang làm nũng a, khuôn mặt tuần tú không khỏi hơi đỏ lên, con tức toàn bộ chạy biến, hơi có chút không được tự nhiên mà bĩu môi, đẩy cây sáo tới trong lòng bàn tay Lăng Tuyết Mạn, "Cất kỹ đi, nhìn xem có hợp ý của ngươi hay không, màu trắng khó tìm lắm, người bình thường sử dụng đều là màu xanh, cũng may còn tìm thấy."

"Hi hi, Dục Dục, ngươi thật là tốt!" Lăng Tuyết Mạn hưng phấn cười tươi, xem chút đã cho Mạc Kỳ Dục một cái ôm, nhưng le lưỡi, nàng còn không có lá gan đó, đừng nói Nhã Phi ở ngay bên cạnh, cho dù trước mặt không có ai, ai biết thủ hạ của Tinh nhân nàng lại núp ở chỗ nào theo dõi nàng đâu!

"Khụ khụ!" Mạc Kỳ Dục càng xấu hổ, khuôn mặt tuần tú nóng lên, càng thêm không được tự nhiên ho khan hai tiếng, theo bản năng nhìn về phía Mạc Nhã Phi, thấy nàng còn ngây ngốc nhìn bọn họ, liền giải thích: "Nhã Phi, Tứ tẩu chính là cái bộ dáng này, ta đã nói với muội nàng ta là nha đầu điên, muội xem phải không?"

"Ha ha, Tứ tẩu thật sự rất thú vị, trách không được các ca ca đều thích nói chuyện cùng Tứ tẩu!" Mạc Nhã Phi hồi thần lại, gương mặt hiện vẻ hâm mộ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 150

Ách!" Lăng Tuyết Mạn méo mặt, "Dục Dục, hình tượng thực nữ của ta xem ra đã bị cái miệng rộng của ngươi hủy diệt rồi! Công chúa, kỳ thực nhìn người không thể nhìn bề ngoài, tuy rằng ta không thực nữ lắm, nhưng trên thực tế ta rất là quý cừ..." "Thôi đi, ngươi đừng xảo quyết biện minh!" Mạc Kỳ Dục ào không chút nề mặt ngắt lời.

"Mạc Kỳ Dục!"

Lăng Tuyết Mạn nổi đóa, ngọn lửa tức giận bùng bùng hiện lên trong mắt, "Ngươi có thể không hắt nước lạnh vào mặt ta hay không? Ngươi có cần thông cáo với cả nước, nói ta là nha đầu điên hay không? Ngươi lại nói nữa, đừng trách ta không khách khí với ngươi!"

"A? Ngươi không khách khí thì có thể làm cái gì?" Mạc Kỳ Dục chẳng những không sợ, còn hứng thú, cười tít mắt.

"Ta tính..." Lăng Tuyết Mạn cười càng xán lạn, thỉnh lĩnh đá một cước vào chân Mạc Kỳ Dục, một cú thành công, nhanh chóng chạy trốn đến phía sau Nhã Phi, mới nói tiếp: "Ta tính đập ngươi một cước! Ha ha ha, bốn cô nương không có thói quen nhường nhịn nam nhân!"

Nhã Phi hoàn toàn choáng váng, con mắt đen vẫn không nhúc nhích nhìn hai người, môi đỏ khẽ nhếch, thực đúng là nói không lên lời.

Mạc Kỳ Dục ăn đau, vạ lần không lường trước Lăng Tuyết Mạn sẽ lừa gạt hấn như vậy, thét lớn một tiếng, thò tay sờ sờ đùi phải bị đá, tức giận cắn răng, "Nha đầu chết tiệt, dám có can đảm hạ độc thù!"

"Hi hi, cái này kêu là làm binh bắt yểm trá! Như thế nào, phục chưa?"

Lăng Tuyết Mạn đắc ý ha hề đung đưa đầu, ai ngờ Mạc Kỳ Dục lại gior lên nắm đám, ác độc vung đến mặt Lăng Tuyết Mạn, Lăng Tuyết Mạn bị giật mình, cuống quýt gior tay đầu hàng, "Ngừng! Ta sai lắm rồi, Dục Dục, xúc động là ma quỷ, không nên manh động, ổn định chút, còn có, nam nhân đánh nữ nhân cũng không phải là nam nhân tốt a!"

Mạc Kỳ Dục quả thực dừng tay, nhướng mày, nở nụ cười mê người, "Mạn Mạn, biết sai là tốt rồi, lần giáo huấn này ngươi cần phải nhớ kỹ, lúc này tha ngươi, lần tới ta tính nguyện không làm một nam nhân tốt!" Hừ, không tin dọa không được nàng!

"Hi hi." Lăng Tuyết Mạn cười gượng, vừa chuyển mắt, mới phát hiện Nhã Phi đã hóa đá, đang dùng ánh mắt nhìn quái vật để nhìn nàng cùng Mạc Kỳ Dục, chắc là cô công chúa không ra công trước không bước công trong bị dọa rồi, vội tận lực nặn ra một nụ cười ôn nhu đến, giọng nói vô cùng mềm yếu, "Công chúa, chúng ta chỉ đùa giỡn thôi, không ảnh hưởng đến thái bình, không ảnh hưởng đến thái bình."

Kiểu mỉa như nhược như vậy, làm Mạc Kỳ Dục run một cái, nổi lên một thân da gà, khoe miệng cũng run rẩy lợi hại, nhìn không được nói: "Mạn Mạn, ngươi vẫn là nói chuyện bình thường đi, bộ dạng này của ngươi, ta chịu không nổi."

"Hừ, hiếm khi ta bày ra một bộ dạng yếu điệu thực nữ cho ngươi, ngươi còn không biết thưởng thức, thật sự là không thú vị!" Lăng Tuyết Mạn trừng mắt, tốc độ biến sắc mặt đủ để khiến Nhã Phi kinh thán, nháy mắt lại hóa đá!

Mạc Kỳ Dục trợn ngược hai mắt, kèm chút là ngã xuống đất ngất, bực mình đoạt lại sáo trắng từ tay Lăng Tuyết Mạn, cắn răng nói: "Bốn Vương chi thường thức thực nữ chân chính, loại giả vờ giống ngươi, nếu bắt ta thưởng thức, ta tha tự sát!"

"Phụt -"

Lăng Tuyết Mạn tức, dùng sức vỗ vỗ ngực, tự an ủi mình, "Không tức, không được lấy sai lầm của người khác trừng phạt bản thân mình, không đáng, không đáng."

Dứt lời, khuôn mặt khôi phục tươi cười, chỉ là nụ cười này ở trong mắt Mạc Kỳ Dục, đặc biệt quý dị!

Chỉ thấy Lăng Tuyết Mạn cười càng thêm đoan trang hiền thực dịu dàng, "Thất Vương gia, một khi đã như vậy, ta cũng chỉ có thể thành toàn ý muốn tự sát của ngươi, ta sẽ nói tiếp, ngươi đi lấy đao cầm kiếm cắt cổ đi!"

Lời nói ác như vậy độc, cư nhiên có thể nói nhẹ nhàng sung sướng như vậy, hơn nữa còn tươi cười rạng rỡ mỹ lệ như thế!

Mạc Kỳ Dục đen hết mặt! Thở hổn hển nửa ngày, mới nháy ra được mấy chữ, "Được rồi, được rồi! Độc nhất không qua tâm phụ nhân, ta xem như hiểu!"

"Hi hi!" Nhưng, Lăng Tuyết Mạn lại đột nhiên cười, hoạt bát chớp mắt, lòng mi dài dài nhẹ nhàng run rẩy, gò má đỏ sẫm vào, mùi hương nhàn nhạt thơm ngát bay vào mũi Mạc Kỳ Dục, môi đỏ hơi vênh, cười cười nói: "Tiểu Dục Dục tức giận? Đừng như vậy mà, đi đi, hiếm khi công chúa giả làm một lần, chúng ta đi ra ngoài đường chơi, được không?"

"Đi ra đường?" Nhã Phi rớt cục tỉnh lại, kinh ngạc mở to mắt.

"Đúng vậy đúng vậy, ta thật lâu cũng chưa đi dạo phố, gần đây ta lại yếu ớt hết sức, còn gặp nguy hiểm, bất quá hôm nay có hai quý nhân các ngươi, hẳn là có thể mang đến quý khí và phúc khí cho ta đi? Ha ha, nhất là ta được đi kề bên Dục Dục, hẳn là nam nhân lại biết võ công, làm chỗ dựa vững chắc cho ta, như thế nào?" Lăng Tuyết Mạn giao hoạt xoay xoay

trông mắt, ánh mắt nhìn quanh trên mặt hai người.

Mạc Kỳ Dục tự ước lượng một chút, gật đầu, "Được, nhưng vì lý do an toàn, ta điều vài đại nội cao thủ đi theo chúng ta, miễn cho lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, còn có, Nhã Phi có thể tự bảo vệ mình, nhưng Mạn Mạn người không thể chạy loạn, người không có võ công, mục tiêu của kẻ địch lại nhắm vào người, người phải nghe lời ta."

"Ồ? Công chúa cũng có võ công sao?" Lăng Tuyết Mạn giật mình nhìn về phía Nhã Phi, hâm mộ cực kỳ, "Nếu như ta cũng có võ công thì tốt rồi, võ nghệ cao cường rất oai nha!"

"Ha ha, Tứ tẩu không cần gọi muội công chúa, gọi muội là Nhã Phi được rồi. Nhưng Thất ca gọi tẩu là Mạn Mạn, nghe rất thân thiết!" Nhã Phi khẽ cười.

"Ôi, đối với ta nấy bối phận gì đó thật rắc rối, dù sao muội cũng có thể kêu ta là Mạn Mạn, không cần câu nệ kêu Tứ tẩu." Lăng Tuyết Mạn nhanh nhẩu đáp.

"Ha ha, được, ta cũng gọi tẩu là Mạn Mạn." Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạc Nhã Phi tràn đầy hưng phấn, kích động nói.

Mạc Kỳ Dục cười, một lần nữa nhét sáo trắng vào trong tay Lăng Tuyết Mạn, "Mạn Mạn, cầm lại đi, cây sáo này giá rất đắt, người cẩn thận đừng làm hư."

"Ha ha, Dục Dục, người gần đây có bị rui ro không? Gặp gỡ ta, người cũng thật xui xẻo!" Lăng Tuyết Mạn thấy cảm giác cướp bóc người ta rất tốt, không khỏi trêu, một tay xoay xoay sáo, tán thưởng không thôi, "Quả nhiên là đồ vật từ người tôn quý làm ra, không giống bình thường!"

"Dừng, gặp người, ta là thật là xui xẻo!" Mạc Kỳ Dục bĩu môi, "Ta đi an bài người, các người chờ ta." Nói xong, liền nhắc chân đi ra ngoài, Lăng Tuyết Mạn đột nhiên lại nghĩ đến một sự kiện, vội hô: "Dục Dục, người nói với quân gia chúng ta một tiếng, nếu không hấn không cho ta đi ra ngoài, còn có, người phải mang nhiều bạc một chút, đi trên đường cần phải chi tiêu!"

Nghe vậy, Mạc Kỳ Dục dừng lại, quay đầu, đen mặt, "Người không phải đoạt của quân gia các người một vạn hai sao? Nha đầu tham lam, còn muốn bạc của ta!"

"Hi hi, bởi vì người là nam nhân tốt thôi! Người là một vị Vương Gia, khẳng định thật giàu có, đừng keo kiệt nha!" Lăng Tuyết Mạn vẫy vẫy tay, cười tít mắt an ủi.

Mạc Kỳ Dục trừng mắt một cái, dờ khóc dờ cười quay đầu đi ra ngoài.

Nhã Phi rất là sùng bái nhìn Lăng Tuyết Mạn, cực kỳ hâm mộ nói: "Mạn Mạn, nhìn tẩu vui vẻ như vậy, muốn làm cái gì thì làm cái đó, thật tốt!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 151

Đường Chu Tước.

"Mạn Mạn, người đi chậm một chút, đừng cách chúng ta quá xa!"

Mạc Kỳ Dục lo lắng hô ở phía sau, Lăng Tuyết Mạn hưng phấn như chim nhỏ bay ra khỏi lồng, nhìn chung quanh, nghe thấy có tiếng kêu nằng, quay đầu lại, vẫy tay nói: "Các người nhanh chút a, nhìn bên này, có bán chuông gió nè!"

Con đường này có ngã tư đường phồn hoa nhất kinh thành Minh quốc, đây cũng là phố người giàu nổi danh nhất kinh thành Cẩm An, tất cả đều là quan to quyền quý, viên ngoại tài chủ, bên phải ngã tư đường là quán rượu, tiệm trà, tiệm đồ cổ, phường vải vóc, tơ lụa, đèn lồng, mà bên trái ngã tư đường là khách điểm, phường rượu, tiệm gạo, quán bán các loại thức ăn bản địa, quả vật, mặt nạ, trẻ con thích chơi cái gì đều có cái đó, người đến người đi, thanh âm thét to, tiếng rao hàng không dứt bên tai, náo nhiệt cực kỳ.

Mạc Kỳ Dục đuổi theo, giữ chặt ống tay áo Lăng Tuyết Mạn, tức giận nói: "Người làm gì thế? Sao không nghe lời? Trên đường nhiều người như vậy, ngộ nhờ có chuyện ngoài ý muốn, không kịp cứu người thì làm sao bây giờ?"

Khi nói chuyện, Nhã Phi cùng quân gia cũng đi theo đến, gương mặt đều không vui.

Bởi vì Lăng Tuyết Mạn muốn lên phố, lại có Thất Vương gia cùng công chúa đi theo, quân gia không có lý do từ chối, nhưng cũng cực kỳ lo lắng, cho nên ngoài việc Mạc Kỳ Dục điều tới cao thủ đại nội bảo vệ chung quanh, còn lên bẩm báo với Mạc Kỳ Hân, điều Vô Cực, Vô Ngân, Vô Giới, còn có Lâm Mộng Thanh dịch dung mặc thường phục đi theo, theo dõi nhất cử nhất động chung quanh mọi lúc.

Nhìn những người kia đều tức giận, Lăng Tuyết Mạn thề lười xin lỗi, thái độ rất nhận sai nói: "Thực xin lỗi, ta không chạy loạn, hi hi, ta và các người đi cùng."

"Mạn Mạn, thật sự không thể, nếu tẩu có chút sai lầm, muội cùng Thất ca làm sao xin lỗi Tứ ca đây? Còn có các ca khác, sẽ mắng chết chúng ta." Nhã Phi nghiêm túc nói.

"Ừ ừ, đã biết, ta nghe Nhã Phi, hai ta cùng đi." Lăng Tuyết Mạn cười hết sức là lấy lòng, ân cần ôm lấy cánh tay Nhã Phi.

"Tốt lắm, đi phía trước nhìn xem." Mạc Kỳ Dục khẽ thờ dài, cùng Lăng Tuyết Mạn dạo phố, làm cho đường đường một vị Vương Gia là hấn, lại khấn trương bắt an như là kẻ tặc, vì thế ánh mắt lại cẩn thận quét bốn phía một lần, nhìn xem có người khà nghi hay không.

Mới thăm than, thân ảnh đỏ thắm đã lôi kéo Nhã Phi chạy tới một cái quán bán điều, bọn thủ hạ của hấn không dám chậm trễ, Lăng Tuyết Mạn cử động một cái, liền đồng loạt đuổi theo, quân gia ở phía sau, một đôi mắt sáng quắc bắn ra bốn phía nhìn trái nhìn phải, thỉnh thoảng dùng ánh mắt trao đổi một chút tin tức cùng đám người Vô Cực.

"Dục Dục, mau tới đây trả bạc! Ta muốn mua con điều này!" Lăng Tuyết Mạn cầm lấy một con điều chim yến, vui vẻ kêu, "Nhã Phi, muội thích cái nào? Ngày mai muội lại ra cung đến Tứ Vương phủ, chúng ta đi đến hồ Nguyệt Lượng thả điều!"

"A, muội thích cái này!" Nhã Phi nhặt lên một con điều mặt cười, cười nhẹ nói.

Lăng Tuyết Mạn quay đầu nhìn, cười ha ha nói: "Nhã Phi, ta muốn điều chim yến, là vì ta muốn bay, muội muốn mặt cười, có phải muốn cười nhiều không?"

"Ha ha, đúng vậy, muội cũng muốn giống tẩu, muốn cười liên cười, muốn khóc sẽ khóc." Nhã Phi khẽ cười nói.

"Ừm, đó là đương nhiên, người sống quan trọng nhất chính là vui vẻ thôi!" Lăng Tuyết Mạn vừa gật đầu nói, vừa xem xét những con điều khác, bỗng dừng, ánh mắt liếc đến một con điều đầu heo, liền cười ha ha, nói, "Lão bản, lão bản, cái này ta cũng mua!" Nói xong quay đầu lại, la lớn: "Dục Dục, người chậm chạp cái gì? Nhanh trả bạc!"

"Mạn Mạn, tâu muốn điều đầu heo làm cái gì?" Nhã Phi kỳ quái hỏi.

Lăng Tuyết Mạn lại càng cười điên cuồng, nói: "Ta vừa nhìn thấy đầu heo này, liền nghĩ đến một nam nhân biến thái, hần nha, ha ha, ôm một con heo dê đi dạo phố, không cần ta cũng biết có bao nhiêu khôi hài, nếu không phải hần hơi đẹp trai, ta phỏng chừng nữ nhân trên đường nhìn đến hần toàn bộ sẽ che mặt chạy trốn!"

"Ủa? Mạn Mạn tâu nói người này là-" Nhã Phi nhẹ nhnú đôi mày thanh tú, chậm rãi quay đầu, ánh mắt ngừng ở trên người Liễu Thiểu Bạch đang đứng phía sau nói chuyện với Mạc Kỳ Dục, biểu tình hoàn toàn cứng ngắc!

Lăng Tuyết Mạn chỉ tay vào con điều đầu heo, cười toe toét nói: "Người kia chính là nam nhân biến thái đó! ha ha, Nhã Phi, ta muốn viết tên hần lên con điều đầu heo này, sau đó thả bay lên trời, nói không chừng ông trời giúp đỡ, sẽ bay đến trong phủ nhà hần, sau đó hạ nhân nhật lên, sẽ đọc thấy, "Đầu heo Liễu Thiểu Bạch", ha ha ha Liễu Đại đầu heo công tử từ đây vang danh bốn bề!"

"Ha ha ha!"

P phía sau đột nhiên truyền đến ba tiếng cười gượng, Lăng Tuyết Mạn đang cười không kịp thở bị chấn động, ngừng cười, hung hăng tròn mắt, nàng sẽ không xui như vậy đi? Nhất định là nghe lầm, đối, tuyết đối là nghe lầm!

Hít sâu một hơi, bỏ điều lại, hai tay che mặt chậm rãi xoay người qua, hai ngón tay thoáng tách ra tạo một khe hở nhỏ, vụng trộm nhìn xuyên qua cái khe nhỏ hẹp kia, thấy một nam nhân có khuôn mặt tuấn tú lúc xanh lúc trắng, cười như không cười, nghiêng răng nghiêng lợi trềng nằng, không phải Liễu Thiểu Bạch thì là ai?

Mà Mạc Kỳ Dục đứng trước mặt đã ghen đỏ mặt, trong ánh mắt tất cả đều là ý cười, liễu mạng chịu đựng mới không cười to ra, quần gia mang một khuôn mặt lạnh không ngừng co rút, ánh mắt nhìn về phía Lăng Tuyết Mạn, đã có ý cười, cũng có hứng thú báo được thù.

"Chột dạ? Không dám nhìn? Nói xấu người sau lưng thật có đạo đức sao?"

Liên tục hỏi ba câu, khoe môi Liễu Thiểu Bạch hiện lên một cái mỉm cười, bàn tay to chấp sau người nắm chặt, liễu mạng nén xúc động muốn đánh người.

"Ách!" Lăng Tuyết Mạn ghen lời, chậm rãi dời hai tay, cười hi hi, "Liễu công tử thật khéo a, ngon gió nào thổi ngải tới đây?"

"Vâng, thật là khéo, Liễu mỡ nghĩ, chắc là một trận gió âm u thổi tới đi!" Liễu Thiểu Bạch cắn răng cười.

Lăng Tuyết Mạn lạnh run một cái, "Khụ khụ, đại khái có lẽ là vậy. À, Liễu công tử chắc đang vội, chúng ta đi đến nơi khác dạo, sau này gặp sẽ mời Liễu công tử uống trà!"

Nói xong chữ cuối, Lăng Tuyết Mạn, ngoài dự liệu của mọi người, liền xách váy chạy, giống như sợ sói đuổi theo ăn thịt!

"Mạn Mạn!"

"Vương phi!"

Mạc Kỳ Dục, Nhã Phi, quần gia, Liễu Thiểu Bạch kinh hãi liên tiếp kêu lên, bao gồm đại nội thị vệ cùng đám người Vô Cực nấp ở một nơi bí mật gần đó vội vàng đuổi theo.

Chạy quá mau, lại liên tục quay đầu nhìn lại, Lăng Tuyết Mạn căn bản không nhìn thấy một con ngựa cao to nghênh diện chạy tới, đột nhiên ngoái đầu nhìn lại, một con ngựa màu rậm nắng không kịp dừng lại, lập tức nam nhân đang cười ngựa khiếp sợ, vội vàng dùng sức ghì dây cương, bốn vó ngựa giờ lên ở trước mũi nàng, "Hừ."

Hai mắt của Lăng Tuyết Mạn thấy toàn màu đen, ngã ngồi trên mặt đất, ánh mắt đại ra, mà khi nhìn đến gương mặt nam nhân trên lưng ngựa, mặt nhất thời xám như tro tàn!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 152

Trong lúc chỉ mình treo chuông đó, nam nhân trên lưng ngựa kịp thời ghì dây cương, nhưng gương mặt anh tuấn lãnh ngạo xanh mét một mảnh, trong đôi mắt sâu thăm bốc lên lửa giận, lại lạnh như sương đông lạnh, khê nguyên rủa một tiếng, "Đáng chết!" Sau đó kéo cương ngựa, ánh mắt như mũi tên nhọn bắn tới trên mặt nữ nhân bị ngựa làm cho kinh sợ đang ngồi dưới đất!

Đôi mắt sâu đột nhiên căng thẳng, là nàng!

Lúc này nhay xuống ngựa, bước đến gần, từ trên cao nhìn xuống nàng, nên tức giận, tiếng nói trầm thấp mát lạnh, "Nàng làm gì? Muốn chết sao?"

"Ta... ta không."

Lăng Tuyết Mạn ngáp ngừng, tiếng nói nhỏ không thể nghe thấy, muốn giải thích, nhưng đối diện với ánh mắt đáng sợ kia, một chữ cũng không phát ra được. Nam nhân tập trung nhìn nàng, không để ý dân chúng tụ tập chung quanh, không kéo nàng đứng lên, cũng không mở miệng gọi nàng đứng lên, chỉ lạnh lùng nhìn nàng.

Không quá nửa phút, mấy bóng người khinh công phóng qua đám người, đáp xuống trước mặt Lăng Tuyết Mạn.

"Mạn Mạn!"

"Vương phi!"

Nhã Phi cùng Mạc Kỳ Dục vội đỡ Lăng Tuyết Mạn đứng lên, Liễu Thiểu Bạch cùng quần gia mặc dù khăn trương, lại ngại thân phận không dám đưa tay đỡ, mà xác định Lăng Tuyết Mạn không bị thương, quần gia cũng bị ánh mắt lạnh như băng kia làm kinh sợ, nhìn người cưỡi ngựa, vừa thấy, sắc mặt khê biến, vội quỳ xuống đất hành lễ: "Nô tài ra mắt Tam Vương gia!"

Quân gia vừa lên tiếng, Liễu Thiếu Bạch, Nhã Phi, Mạc Kỳ Dục vội giật mình nhìn lại, Liễu Thiếu Bạch vội vàng quỳ xuống, "Thiếu Bạch bái kiến Tam Vương gia!"

"Tam ca!"

Nhã Phi cùng Mạc Kỳ Dục kinh ngạc há miệng thờ đốc.

"Đều đứng lên đi!" Mạc Kỳ Minh lãnh đạm mở miệng, sau đó tầm mắt rơi xuống mặt Mạc Kỳ Dục cùng Nhã Phi, tiếng nói lạnh lẽo như cũ, "Làm sao đều xuất cung?"

"À, Tam ca, đệ đi Tứ Vương phủ đưa sáo cho Tứ tẩu, Nhã Phi xin với mẫu hậu muốn đi thăm Tứ tẩu, chúng ta liền đi cùng nhau, ha ha, Tứ tẩu ở Vương phủ bị đè nén, muốn ra ngoài hít thở không khí." Mạc Kỳ Dục khẽ cười giải thích.

Mạc Kỳ Minh khẽ nâng mắt một chút, ánh mắt lại đảo qua khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của Lăng Tuyết Mạn, mặt không chút thay đổi nói: "Đi dạo phố không nhìn đường sao? Hay là ba lần bốn lượt không chết, trong lòng ngứa ngáy?"

Lăng Tuyết Mạn giật mình, ôm chặt lấy cánh tay Nhã Phi, kinh hãi nhìn Mạc Kỳ Minh, trong đôi mắt tràn đầy sợ hãi, chỉ cần vừa nhìn thấy nam nhân này, trong đầu nàng sẽ lần lượt câu nói kia, "Bốn vương đối với Tứ Vương phi cảm thấy thật hứng thú!"

"Tứ tẩu, ngươi vẫn không vâng lời, ngươi chạy cái gì? Thiếu Bạch có thể làm gì ngươi? Ngươi đã thấy chuyện gì xảy ra chưa? Cũng may Tam ca kịp thời dừng ngựa, nếu không ngươi đã bị ngựa giẫm chết rồi!" Mạc Kỳ Dục tức giận quở trách.

"Đúng vậy, Tứ tẩu, tẩu như vậy, tất cả mọi người đều khản trương vì tẩu!" Nhã Phi cau mày, nhẹ nhàng nói.

Lăng Tuyết Mạn khẽ cắn môi, cúi đầu nói: "Thực xin lỗi, ta... ta sẽ không chạy nữa."

"Tốt lắm, đi dạo tới trưa cũng đều mệt mỏi, chúng ta trước tìm nơi dùng cơm trưa, cho bớt kinh hãi một chút." Mạc Kỳ Dục khẽ than, nhìn xung quanh, nói: "Đi đến "Hương khắp thiên hạ" dùng bữa đi!"

Nói xong, nhìn Mạc Kỳ Minh, cười nói: "Tam ca có vội về phủ không? Nếu không vội, cùng nhau dùng bữa đi."

"Không được!" Lăng Tuyết Mạn theo phản xạ bật thốt lên, giọng lớn đến ai cũng nghe được.

Mấy ánh mắt đều rơi xuống trên mặt Lăng Tuyết Mạn, nghi hoặc khó hiểu, chỉ có quân gia nhàn nhạt liếc qua, lại cúi đầu.

Bốn người bọn Vô Cực và Lâm Mộng Thanh lúc muốn phi thân đoạt lấy Lăng Tuyết Mạn, gặp Mạc Kỳ Minh có hành động ghim ngựa, liền lui ra, chỉ nấp ở một nơi bí mật gần đó, ánh mắt theo dõi không rời một khắc.

"Tứ tẩu!" Mạc Kỳ Dục đưa lưng về phía Mạc Kỳ Minh, ánh mắt liêu mạng ám chỉ với Lăng Tuyết Mạn, cũng cười cười giáng hòa: "Tứ tẩu, không cần đi dạo nữa, ngươi không phiền, nhưng chúng ta mệt mỏi rồi!"

"Ha ha, đúng vậy, Tứ tẩu, hôm nay thật khéo, hiếm khi chúng ta dạo kinh thành một lần, nhưng lại liên tục gặp gỡ Liễu công tử cùng Tam ca, mới rồi vừa là Liễu công tử hại ngươi suýt bị vó ngựa Tam ca giẫm lên, vậy thì phạt Liễu công tử giao trả bạc cho chúng ta mua điều được không?" Nhã Phi cười yếu ớt, nói xong vừa chuyển mắt, nhìn về phía Liễu Thiếu Bạch, "Liều công tử, nhanh mua điều cho Tứ tẩu ta bồi tội đi!"

Liều Thiếu Bạch ngẩn ra, con mắt xoay xoay, tươi cười, mang một chút bi thương nói: "Haiz, ta đây bị người lên mạng, ngược lại còn phải bồi tội! Ha ha, thôi, đại trưởng phu cũng không thể so đo với tiểu nha đầu, ta đây liền mua điều đi."

Nói xong, quay người lại nhẹ nhàng đi đến điều quán.

Mà Lăng Tuyết Mạn ngẩn ngơ nhìn mấy người này, nhất thời mơ hồ, nhưng nàng thật không dám, cũng không muốn cùng nam nhân mặt lạnh kia ăn cơm a, mới vừa rồi hấn xuống ngựa, ánh mắt nhìn nàng dường như hận không thể bóp chết nàng!

"Khoan, ta-"

Mới Lăng Tuyết Mạn mới giật giật, còn chưa nói đến trọng điểm, lại bị người chặn lại rồi!

Mạc Kỳ Minh cười như không cười, ánh mắt nhìn Lăng Tuyết Mạn, gần từng chữ: "Tứ Vương phi không kính chén rượu cho ta, nói lời cảm tạ sao?"

"Vì... vì... vì sao?" Lăng Tuyết Mạn quỳnh lên, cả lăm.

Mạc Kỳ Minh đến gần một bước, cúi đầu, ý cười bên miệng càng sâu, giọng không lớn, lại đủ để cho Lăng Tuyết Mạn nghe rõ ràng, "Bởi vì động tác của ta vừa rồi chỉ cần chạm một bước, nàng thật sẽ đi đến điện Diêm Vương nói chuyện phiếm chơi cờ cùng Diêm Vương!"

Nhã Phi đương nhiên cũng nghe đến, ngẩn ra, chớp chớp mắt, chỉ cảm thấy Tam ca của nàng hôm nay rất kỳ quái!

Khuôn mặt Lăng Tuyết Mạn tái hon, môi ngáp ngừng, sợ hãi đưa mắt nhìn Mạc Kỳ Minh, lại nhanh chóng cúi thấp đầu, "Tam... Tam Vương gia nói đúng lắm, cảm... cảm ơn Tam Vương gia lưu tình!"

Trong lòng bàn tay túa ra mồ hôi lạnh, tim Lăng Tuyết Mạn đập loạn xạ, chỉ cần vừa nhìn mặt Mạc Kỳ Minh, cái loại cảm giác áp bách rét lạnh bức người trên người hẳn có thể khiến nàng hít thở không thông mà chết! Mẹ nó, đối mặt Trương Tam Lý Tứ Vương mặt rõ dâm tặc kia nàng còn không khản trương như vậy!

"A, lưu tình? Nàng lần tới còn liều lĩnh như vậy, vó ngựa của ta không chút lưu tình, hi vọng nàng nhớ kỹ giáo huấn này!" Trong mắt Mạc Kỳ Minh phần nộ như sét đánh, nói xong, quay trở lại, đi đến trước mặt Mạc Kỳ Dục, cười nhạt: "Tiểu Thất, đi thôi! Tứ Vương phi nói vậy sẽ không từ chối dùng bữa cùng ta."

Mạc Kỳ Dục ngạc nhiên hai giây, nhìn mặt Lăng Tuyết Mạn tái nhợt cứng ngắt, đột nhiên cười, "Đó là đương nhiên, thời điểm lá gan Tứ tẩu to, có thể lớn hơn trời, còn lúc nhỏ lại, ta xem so với con chuột không kém bao nhiêu, ngày hôm nay chắc là bị ngựa của Tam ca làm cho sợ hãi, nói chuyện cũng có chút rối loạn!"

"Nhã Phi, giúp đỡ Tứ tẩu, ta thấy Tứ tẩu sợ đến chân mềm nhũn rồi." Mạc Kỳ Dục cười nói xong, đưa tay phải ra, "Tam ca, mời!"

Tâm sự góc nhỏ

Mọi người phải ấn like mình mới có động lực chứ. Bên cạnh đó mình còn chơi mini game để đăng thêm cho mọi ng nữa.

Mình đã cố gắng lắm đó.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 153

Trong gian phòng trang nhã chừng hai mươi mét vuông, mùi hương hoa cúc nhàn nhạt bay, trên bệ cửa sổ đặt bồn hoa cúc, ở giữa là một chậu mai vàng đã ra nụ, nụ hoa sắp nở, tán ra hương hoa dịu dịu, vài làn gió nhẹ từ cửa sổ thổi vào, làm mấy tấm màn lụa mỏng bay phất phơ, giống như sóng nước, làm lòng người say.

Lăng Tuyết Mạn đứng ở trước cửa sổ, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, nhẹ hít một hơi, tràn ra một nụ cười thỏa mãn, lòng khản trương rốt cục dần dần bình tĩnh trở lại.

Nàng chưa từng chú ý tới, một ánh mắt thâm trầm dừng ở trên sườn mặt của nàng, cũng rơi vào bên khóe miệng cong lên của nàng, ánh mắt thâm thúy có chút suy tư, chợt lóe rồi biến mất, lại khôi phục u ám, sâu như biển lớn.

Vì cái gì nàng luôn vui vẻ như vậy? Vừa mới này còn hoảng sợ đời mạng, không ngờ giờ phút này là bộ dáng vui vẻ, nhìn mấy bồn hoa cũng có thể tươi cười thỏa mãn sao? Nàng mới là một tiểu nha đầu mười sáu tuổi, liên tục giãy giụa ở trước quý môn quan, có thể mọi lúc đều vui vẻ như vậy sao? Nụ cười tươi ngọt này, làm hẳn thật muốn hung hăng vò nát, nhưng ngay sau đó, nụ cười sạch sẽ hỗn nhiên kìa lại làm tâm lạnh như băng của hắn nổi lên âm ập nhẹ nhẹ.

"Tam ca, lễ vật chúc thọ phụ hoàng chọn xong chưa?"

Suy nghĩ bị kéo trở lại, Mạc Kỳ Minh nhàn nhạt mở mắt, nhìn Mạc Kỳ Dục, nói: "Còn không có, đang suy nghĩ."

Nhã Phi thường thức điều đầu heo trong tay, lại nghĩ đến lời Lăng Tuyết Mạn nói, không kìm được cười khẽ lên, "Liều công tử, chắc ngài bị Tứ tẩu chọc tức phải không?"

Liễu Thiếu Bạch hộp miếng trà, không đề cập tới cũng không sao, nhắc tới lại nhịn không được trừng cô gái nào đó đứng trước cửa sổ, "Tức, thật sự là tức! Tứ Vương phi hạ miệng không lưu đức a!"

"Ha ha! Thiếu Bạch, nếu người lỡ có gì thất thổ trước mặt Tứ tẩu, phòng chừng nàng phải cười người ít nhất một năm, à, không đúng, có lẽ cả đời còn còn nhắc! Nam biến thái, ha ha ha, Thiếu Bạch, người nếu muốn thoát cái danh này, phải dời lực chú ý của nàng đi!" Mạc Kỳ Dục cười to ra tiếng, chuyển mắt lườm Lăng Tuyết Mạn một cái, khuôn mặt tuần tú tràn đầy tươi cười.

Lăng Tuyết Mạn chỉ cho là không nghe thấy, tiếp tục thưởng thức vẻ đẹp của quang cảnh, nàng cũng không muốn mình bị dè nén, thì ra nghĩ rằng Tình nhân là băng sơn ngàn năm, hiện tại nàng phát hiện Tam Vương gia này là băng sơn vạn năm, sợ là không có một ngày hòa tan, a..., chỉ có thể rùng mình.

Mạc Kỳ Minh nhàn nhạt mân mê tách trà, không chút để ý trang trí trong phòng, sau đó lạnh lùng nói: "Giễu cợt người khác làm niềm vui, Tứ Vương phi xem như cao thủ, cũng quá tự đắc!"

"Ngài nói cái gì?" Lăng Tuyết Mạn nhất thời nổi lửa giận, xoay người, tức giận hô lên, mới giật mình thấy bản thân mình đã lỡ lời, nhưng lời đã ra miệng thu không trở lại được, hơn nữa trước mặt nhiều người như vậy, nàng cũng không thể mất mặt được, trong lòng hạ quyết định, chết thì chết, dù sao có Mạc Kỳ Dục ở đây, chắc chắn sẽ không để nàng thua thiệt, liền kiêu ngạo gờ cằm lên, môi đỏ nhấp thành một đường thẳng, trong mắt nhìn Mạc Kỳ Minh đã có kinh hoàng, lại có chút không phục.

"Tứ tẩu!" Mạc Kỳ Dục khản trương, nhìn Lăng Tuyết Mạn, một chút lo lắng hiện lên trong mắt, nhẹ lắc đầu, sau đó nhìn về phía Mạc Kỳ Minh, cười già là, ra vẻ thoải mái nói: "Tam ca, tính cách của Tứ tẩu ca cũng biết, không biết lớn nhỏ là chuyện thường xảy ra, kỳ thực nàng chỉ là ương bướng thôi, nói chuyện thẳng một chút, nhưng không có ác ý, Tam ca đừng để trong lòng, bằng không coi chừng Tứ tẩu bày quý kẻ với ca, sẽ bị nàng xào trá bắt chẹt, huynh đệ chúng ta càng tổn kém rồi!"

Những lời này, tình xảo, cứng mềm vẹn toàn, lại có chừng mực, Mạc Kỳ Minh không khỏi hơi vênh mặt, nhũn nhũn. Từ khi nào, Tiểu Thất vốn thẳng tính này lại thâm trầm như vậy?

Mạc Kỳ Dục ban đầu vốn không có phòng bị Mạc Kỳ Minh, nhưng từ khi đến pháp trường cứu Lăng Tuyết Mạn, bốn huynh đệ bọn họ đồng tâm đồng đức, chỉ thiếu Mạc Kỳ Minh, từ đó trong lòng bốn người liên bài xích Mạc Kỳ Minh, hơn nữa mấy ngày trước đây, Mạc Kỳ Lâm đã nói vài lời với hắn.

"Tiểu Thất, người hay cùng Tứ tẩu náo loạn, nếu gặp Tam ca, phải cẩn thận một chút, hiểu chưa?"

Lăng Tuyết Mạn nghe thấy u mê hồ đồ, ngây ngốc hỏi: "Ta nào có quý kẻ a?"

Mạc Kỳ Dục hung hăng nuốt nước miếng, thầm nghĩ, tại sao ngày thường nha đầu này thông minh hoạt bát, nhưng lúc này lại vụng về như con heo vậy? Chẳng lẽ muốn đắc tội với Mạc Kỳ Minh sao? Ngược lại còn là vạch trần hắn nữa!

"Tứ tẩu-"

Mạc Kỳ Dục mới há miệng thở dốc, nhưng lại nghe Mạc Kỳ Minh cười khẽ lên!

"Tam ca?" Mạc Kỳ Dục mê mang.

Mạc Kỳ Minh thường thức tách trà sứ màu trắng tinh xảo trong tay, nhàn nhạt nhìn Lăng Tuyết Mạn, trong mắt ý tứ thâm sâu, khóe miệng nhấp ra một độ cong nhẹ, "Tứ Vương phi có quý kẻ hay không, ta không để ý, muốn xào trá bắt chẹt, ha ha, vậy cũng có thể, chỉ cần Tứ Vương phi có bản lĩnh làm cho ta cam tâm tình nguyện hai tay dâng lên, bao nhiêu cũng được."

Nhã Phi há miệng, đến cả một phút cũng không có khép lại, Liễu Thiếu Bạch cười khẽ, giống như nhìn náo nhiệt, hứng thú mười phần, nhưng trong mắt cũng rất phức tạp.

Mắt Mạc Kỳ Dục lóe lóe, nhẹ nhàng cười, "Tứ tẩu, đứng đó làm gì? Gió lạnh thổi nhiều không tốt, lại đây ngồi đi, gọi thức ăn lên."

"Tiểu Thất, Tứ Vương phi chỉ sợ là không đói bụng, mặc kệ nàng, Hương khắp thiên hạ này có các món ăn rất đặc trưng, có thể so sánh với thức ăn trong cung!" Mạc Kỳ Minh chậm rãi nói, ánh mắt dời đến trên bàn.

Lăng Tuyết Mạn mấp máy môi, chậm rì rì đi đến giữa Mạc Kỳ Dục cùng Nhã Phi ngồi xuống, mắt hơi liếc Mạc Kỳ Minh một cái, không cam lòng bấu môi nhỏ giọng nói: "Không phải là kích ta lại đây sao? Có gì đặc biệt hơn người, muốn nói xảo trá, ta chỉ xảo trá với Dục Dục, chúng ta là bạn tốt, hân sẽ nhường ta, với ngài ta mới không thêm đau!"

"À? Phải không?" Mạc Kỳ Minh híp híp đôi mắt, khoe môi hơi vênh, mĩa mai: "Mắt Tử Vương phi sao có thể nhìn trúng đồ của ta?"

"Tam ca, ca đừng tức giận!" Mạc Kỳ Dục nhú mày, vội vàng nói xong, nhỏ giọng trách mắng: "Mạn Mạn, người sao lại nói chuyện với Tam ca như vậy chứ?"

"Ta... ta vốn là như vậy mà!" Lăng Tuyết Mạn không phục nói một câu, nhìn đến Mạc Kỳ Dục đen mặt, buồn bực thở dài, "Tốt lắm tốt lắm, ta mềm xuống tám phần được chưa?"

Dứt lời, toàn bộ hòn dỗi phát tiết trên người tiểu nhị, hướng tới cửa phòng, rống lớn: "Tiểu nhị, chết ở đâu rồi? Nhanh mang rượu tới!"

Bốn người còn lại ngồi ở bên bàn tròn mắt hốc hốc!

Tiểu nhị bị một tiếng này sư tử hồng này làm kinh sợ, chạy như bay đến!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 154

Lăng Tuyết Mạn tự rót một chén rượu, hai tay bung lên, đưa tới trước mặt Mạc Kỳ Minh, tươi cười giả lả, "Tam Vương gia, mới này là Tuyết Mạn sai lầm rồi, ly này là bồi tội với Tam Vương gia! Một là cảm tạ Tam Vương gia để lại cái mạng nhỏ cho ta, hai là vì Tuyết Mạn không biết nặng nhẹ, không hiểu quy củ lễ với Tam Vương gia! Mời Tam Vương gia uống chén rượu này đi!"

"Nàng nói lời này có bao nhiêu thành ý?" Mạc Kỳ Minh thoáng ngược mắt, không có nhận rượu, cười như không cười hỏi.

"Ách-" Lăng Tuyết Mạn giật mình mở to mắt, nàng vốn không nghĩ tới Mạc Kỳ Minh sẽ nói trắng ra như vậy!

Nhã Phi nhẹ giọng kêu: "Tam ca -"

"Nhã Phi, không có việc gì, ta muốn nghe Tử Vương phi nói." Mạc Kỳ Minh cười nhạt, ngắt lời Nhã Phi.

Nhã Phi ngậm miệng lại, khẽ gật đầu một cái.

Do đó, Mạc Kỳ Dục không thể mở miệng, Liễu Thiệu Bạch càng là không có lập trường cùng thân phận đi để nói, hai người liếc nhau, đều trầm mặc.

Hai tay Lăng Tuyết Mạn cứng ngắc nâng giữa không trung, biểu tình càng cứng ngắc hết sức, hơi giật mình nháy ra một câu nói, "Tam Vương gia, ngài và ta là kẻ thù sao?"

"Hà?" Mạc Kỳ Minh ngẩn người.

Ba người khác càng ngẩn ra.

"Nói như thế nào?" Trong mắt Mạc Kỳ Minh nhiễm một tầng hứng thú.

"Nếu không phải kẻ thù, sao ngài không nhận rượu của ta? Rõ ràng là ngài nói ta phải mời rượu bồi tội, tay ta hiện tại cũng mời rồi, ngài còn không nhận, không phải có thù oán với ta là gì?" Giọng nói Lăng Tuyết Mạn tuy rằng mang theo ý sợ, nhưng thái độ cũng là cây ngay không sợ chết đứng.

Mạc Kỳ Minh lại một lần nữa ngẩn ra, dừng ở ánh mắt Lăng Tuyết Mạn, trong suốt, sạch sẽ.

Nhẹ nhàng cười, một tay nhận, thân nhiên nói: "Vây coi như là ta không đúng, Tử Vương phi cũng không cần ghi hận ở trong lòng." Nói xong, một hơi cạn sạch.

"Hi hi, ngài lại nói mình sai lầm, tốt lắm, chúng ta cạn một ly!" Lúm đồng tiền Lăng Tuyết Mạn như hoa, vui vẻ lại rót hai chén rượu, một ly đưa tới trước mặt Mạc Kỳ Minh, một ly mình cầm, thấy Mạc Kỳ Minh ngây ngốc, hơi sáng giọng: "Uống rượu đi!"

"A, được." Mạc Kỳ Minh ngẩn ra, mới bung chén rượu lên, đang muốn uống, lại bị Lăng Tuyết Mạn hô ngừng, "Đề sau, phải cạn chén trước đã!"

Lăng Tuyết Mạn cười tít mắt, đem chén rượu của nàng nhẹ nhàng khẽ đụng lên cái chén của Mạc Kỳ Minh, phát ra tiếng vang thanh thúy, tươi cười, "Ha ha, cái này có thể uống rồi!"

Nói xong, cũng không quản Mạc Kỳ Minh, đem chén rượu tới bên môi, từ từ uống xong, sau đó thỏa mãn cười, "Rượu uống ngon thật."

Mạc Kỳ Minh thất thần nhìn nụ cười trên mặt Lăng Tuyết Mạn, quên mất uống rượu.

Lăng Tuyết Mạn tiếp tục rót chén rượu, nhìn thấy chén rượu Mạc Kỳ Minh còn bung trong tay, đôi mày thanh tú không khỏi cau một cái, sáng giọng: "Tam Vương gia, đường đường là đại nam nhân, cũng không thể không uống rượu nha!"

"A?" Khuôn mặt tuần tú vốn lạnh lẽo của Mạc Kỳ Minh nóng lên, có chút bối rối ngửa đầu uống cạn, mới nhẹ thở ra hai chữ, "Sẽ không!"

Mạc Kỳ Dục đắm chiêu nhìn, trong lòng nói không rõ là mùi vị gì, nếu như thái độ của Mạc Kỳ Minh đối với Lăng Tuyết Mạn luôn luôn lãnh đạm, hân cũng không cảm thấy có cái gì không thích hợp, bởi vì Mạc Kỳ Minh đối với bất kỳ người nào cũng như vậy, nhưng vừa rồi hân rõ ràng nhìn đến-

Liễu Thiệu Bạch vẫn mang một bộ dáng miễn cưỡng, mặt dường như cười, im lặng không nói.

Lăng Tuyết Mạn cười vô cùng vui vẻ, chỉ cần mặt Tam Vương gia này không lạnh như sương đông lạnh, nàng liền không bị áp lực gì, bản tính tự nhiên lại trở lại, tay nhỏ bé vỗ vào đầu vai Mạc Kỳ Dục, hào khí bừng bừng nói: "Dục Dục, chúng ta cùng ly!"

"Được." Mạc Kỳ Dục cười khê.

"Đến đến, phải thay đổi không khí, nam nhân biến thái, à không, Liễu đại công tử, Nhã Phi, chúng ta cũng làm một chén! Ha ha!" Lăng Tuyết Mạn lời lập tức sửa lại, nói xong, bản thân mình cũng nhin không được cười ra tiếng!

Mạc Kỳ Dục cùng Nhã Phi đương nhiên cười theo, Liễu Thiếu Bạch đỏ mặt, tức giận nói: "Tứ Vương phi, ngài lại cái bầy ta, hừ! Ta nhin!"

"Ha ha ha."

Mấy người cười không thờ ra hơi, Mạc Kỳ Dục dùng ánh mắt rất là đồng tình nói: "Thiếu Bạch, người không đánh lòng còn có thể như thế nào? Người xem ta không phải luôn luôn nhin sao? Đã góp vào hơn một vạn lượng bạc, lại ở trước mặt phụ hoàng nói tốt cho nha đầu này đến nỗi mỗi sắp rách, chẳng những không được trả ơn, còn mỗi ngày bị trêu chọc, ta thậm vò cùng!"

Mạc Kỳ Minh mặc dù không có thoải mái cười to, nhưng bên môi cũng không dứt ý cười.

Lăng Tuyết Mạn giao hoạt xoay xoay tròn mắt, giống như vô tình hỏi: "Hôm nay rượu này là ai tính tiền vậy?"

Nghe vậy, bốn người cũng không nở nụ cười, rất ăn ý cùng kêu lên: "Nàng!"

"Cái gì?"

Lăng Tuyết Mạn ngạc nhiên, lập tức khoát tay nói: "Ta không có tiền!"

"Ha ha, Tứ tẩu, hôm nay người phải trả tiền, chúng ta là cùng người ra ngoài, Tam ca lại kịp dừng ngựa cứu cái mạng nhỏ của người, người không mời khách có thể nói coi được sao? Huống chi, người làm sao không có tiền? Ít nhất cũng có một vạn hai kia đi? Ha ha, thuận tiện nhắc nhở người một chút, đây là tửu lâu nổi tiếng nhất kinh thành, chúng ta uống một bầu rượu này là tám mươi lượng bạc đó! Một bữa tiệc này cũng không dưới một ngàn hai!" Mạc Kỳ Dục nghiêm trang nói.

"Cái gì, cái gì?" Hai mất Lăng Tuyết Mạn nhất thời đen đi, hai tay vội vàng chụp mép bàn, lắp bắp: "Ta... ta thật sự không có tiền."

A... A... nàng thật không còn chỗ để khóc than mà, một vạn hai bị nam nhân chết tiết kia cướp bóc! Chỉ chứa một ngàn lượng cho nàng, mà nàng lại muốn có chút tiền riêng!

"Tứ Vương phi, ngài nói như vậy coi không được đâu, lần trước ngài còn nói coi Liễu Thiếu Bạch ta là bạn bè, bây giờ đến một bữa com cũng luyến tiếc, thật là không có tình nghĩa gì hết!" Liễu Thiếu Bạch thở thật dài một tiếng.

Nhã Phi cười mím, "Tứ tẩu cứ mời đi, ha ha, không có chuyện gì, ngày khác tẩu lại lấy lại từ chỗ Thất ca, còn ngày hôm nay đừng để cho bọn họ coi khinh là được."

Mạc Kỳ Minh nhìn Lăng Tuyết Mạn cúi đầu, thân nhiên nói: "Tứ Vương phi rất là keo kiệt! Bổng lộc cung cấp cho Tứ Vương phủ, phụ hoàng cũng tốn không ít bạc đâu!"

"Không phải, ý ta là – Mà thôi, nếu không chúng ta đi ăn mì Dương Xuân đi!" Lăng Tuyết Mạn quần đỏ khuôn mặt nhỏ nhắn, rất là xấu hổ nhỏ giọng đề nghị.

"Khụ khụ, một chén mì Dương Xuân chỉ có năm quan tiền! Tứ Vương phi ngài cũng thật biết tính toán a!" Liễu Thiếu Bạch té xui.

Ba người khác đều hung hăng nhìn Lăng Tuyết Mạn, Lăng Tuyết Mạn muốn khóc!

Mạc Kỳ Minh bỗng nhiên nở nụ cười, "Ta nhớ Tứ Vương phi có nói, không thêm xào trá bắt chẹt ta, có phải không?"

Một câu nhắc nhở này, hai mắt Lăng Tuyết Mạn lập tức tỏa ánh sáng! "Tam Vương gia, hi hi, ta có thể thương lượng với ngài một chút, ta mời khách, ngài trả tiền, được không?"

"Để ta suy xét." Mạc Kỳ Minh cười nhẹ, trong mắt cũng tràn đầy ý cười, hướng ra ngoài nói: "Mang thức ăn lên đi! Mang thêm hai bầu rượu!"

Tiểu nhị chờ ở gian ngoài vội khom người nói: "Vâng, các vị chờ chút!"

"Haiz! Đợi chút! Suy xét như vậy rốt cuộc là có ý gì a?" Lăng Tuyết Mạn rất không yên tâm hỏi.

"Chỉ là suy xét chút thôi." Mạc Kỳ Minh bí hiểm cười.

Đoán ảnh 4 bức gần nhất theo số thứ tự nha.

Đoán đúng đang rất nhiều chap ♡□♡□♡□♡□♡□□

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 155

Một tiếng bước chân nhẹ nhàng chậm chạp vang lên, Xuân Đường vội vén rèm xe lên, "Tiểu Vương gia, ngài đã về!"

"Ừ, mẫu thân còn chưa tỉnh sao? Canh giải rượu có uống chưa?" Mạc Ly Hiền tiến vào, vừa đi vừa hỏi.

"Thưa tiểu Vương gia, còn không có tỉnh, canh giải rượu đã uống xong." Xuân Đường trả lời.

Mạc Ly Hiền ngồi xuống ở bên giường, nhìn Lăng Tuyết Mạn vì say rượu mà đỏ toàn bộ khuôn mặt, khẽ thở dài, "Thất thúc cùng hoàng cô sao lại không ngăn cản? Thu Nguyệt, người đi phân phó phòng ăn, chuẩn bị thức ăn nhẹ và cháo, mẫu thân vừa tỉnh lại sẽ đưa vào đây."

"Vâng, tiểu Vương gia." Thu Nguyệt gật đầu đi ra ngoài.

Ngồi một chút, Mạc Ly Hiền nhìn bên ngoài, sắc trời đã hơi tối, Lăng Tuyết Mạn vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại, liền đứng dậy nói: "Xuân Đường, các người cẩn thận hầu hạ, ta còn có phải viết văn, nếu mẩu thân tình, phải người báo ta."

"Vâng, nô tì cung tống tiểu Vương gia!"

Lăng Tuyết Mạn ngủ thêm một canh giờ mới tỉnh lại, kết cục của kẻ say rượu chính là đầu đau muốn nứt, nàng ngồi ở trên giường vỗ mạnh vào đầu.

"Vương phi, ngài không được vỗ, nô tì hầu ngài nửa mặt, sau đó ngài dùng bữa, sẽ tốt hơn nhiều." Thu Nguyệt lấy khăn ẩm ra, vừa nói vừa nhẹ nhàng lau mặt Lăng Tuyết Mạn.

"Haiz, ta sao lại uống say chứ?" Lăng Tuyết Mạn buồn bực nói: "Đều do rượu kia uống quá ngon, hơn nữa lại không cần trả bạc, ta liền tham một chút, uống mấy chén, kết quả, haiz-"

"Ha ha!"

Hai nha hoàn bật cười, lại âm thầm lại thờ dài không thôi, nói vậy quân gia đã bị chủ tử dạy dỗ rồi!

"Đúng rồi, ta tại sao trở về được?" Lăng Tuyết Mạn thuận miệng hỏi.

"Thưa Vương phi, đương nhiên là quân gia dùng xe ngựa mang ngài trở về a."

"À, vậy Thất Vương gia bọn họ đã về cung sao?"

"Nô tì cũng không rõ."

"Hiên nhi đâu? Nó dùng cơm chưa?"

Mới nói, liền nghe được tiếng mở cửa, ngay sau đó vang một tiếng, "Mẫu thân!"

Mạc Ly Hiền đi đến, "Mẫu thân, ngài đã tỉnh! Đã trẻ như vậy, nhanh dùng bữa đi!"

"Ha ha, Hiên nhi, ta còn khỏe."

Lăng Tuyết Mạn xuống giường, theo thói quen dắt tay Mạc Ly Hiền đi đến bên bàn ăn ngồi xuống, Mạc Ly Hiền thân thiết nói: "Mẫu thân, có cảm giác đau đầu hay không? Ngài là nữ nhân, uống quá nhiều rượu không tốt."

"Đau đầu thì có một chút, bất quá còn tốt, con đừng lo lắng. Hiên nhi giáo huấn rất phải, về sau mẫu thân sẽ nghe lời, không uống nữa." Lăng Tuyết Mạn ngoan hết sức, gương mặt tươi cười.

Mạc Ly Hiền bị chọc cười, nha hoàn dọn thức ăn xong, liền gấp một ít đồ ăn đưa tới trước mặt Lăng Tuyết Mạn, "Mẫu thân, ăn đi."

"Ừm."

Mẹ con hai người nhìn nhau cười, vui vẻ ăn.

Ăn xong, Lăng Tuyết Mạn rảnh rồi không có gì làm, liền theo Xuân Đường Thu Nguyệt học thêu hoa, vừa học liền nghiện, đến giờ đi ngủ, Lăng Tuyết Mạn vẫn hưng trí bừng bừng, Xuân Đường Thu Nguyệt lại âm thầm sốt ruột.

"Vương phi, sáng mai lại thêu đi, hiện tại thời gian cũng không sớm." Thu Nguyệt nói.

"Ây da, ta không mệt, ta không phải đã ngủ suốt buổi trưa sao?" Lăng Tuyết Mạn khoát tay, từ chối.

Hai nha hoàn nan giải, trao đổi ánh mắt, chủ tử lúc này sợ là chò đã sốt ruột, nhưng các nàng có thể tìm lý do gì lui ra đây?

"Vương phi, nô tì-" Xuân Đường không nhất thời nghĩ ra cái gì.

Lăng Tuyết Mạn lại đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ, "Xuân Đường, người mệt nhọc phải không? Ách, vậy các người đi xuống nghỉ ngơi đi, không cần hầu hạ ta."

"Tạ Vương phi!"

Xuân Đường Thu Nguyệt quả thực mừng rỡ như điên, quỳ xuống cáo lui, vội vàng lui ra ngoài.

Lăng Tuyết Mạn bật cười nhìn bóng lưng của hai người, lầm bầm: "Ta đã quên, ta ngủ cả buổi trưa, mà bọn họ không có ngủ nha!"

Lại quay đầu, tiếp tục cúi đầu thêu khăn của nàng.

Mấy phút đồng hồ sau, nển đột nhiên tắt!

Lăng Tuyết Mạn trở tay không kịp, kim đâm trật vào ngón tay, "Á!"

Thần ánh kiêu căng của Mạc Kỳ Hàn dừng ở trước mặt, thân mình khom xuống, khẩn trương nói: "Sao vậy?"

"Kim đâm vào tay! Ui! Đều tại người, không nói một lời đã tắt đèn, thật là!" Lăng Tuyết Mạn oán trách, nhẹ nhàng rút ngón trỏ bị đau.

Mạc Kỳ Hàn nhú mày, nắm tay Lăng Tuyết Mạn lên, nhẹ xoa, không vui trách mắng: "Nàng cầm kim làm cái gì? Ai bảo nàng thêu thừa lung lung làm chi?"

"Ta không chịu nổi ngồi yên thôi!" Lăng Tuyết Mạn buồn bực nói: "Đàn ông các người không phải đều thích tiểu thư khuê các hiền lương thực đức sao? Không phải nữ nhân nào cũng phải biết thêu sao? Ta hoàn toàn không biết, hiện tại bắt đầu học, người còn trách ta!"

"Ai nói nam nhân đều thích? Vói ta mà nói, nàng biết cái gì không biết cái gì, tất cả đều không sao cả, chỉ cần mỗi ngày vui vẻ là được rồi." Mạc Kỳ Hàn nhàn nhạt nói xong, lòng mảy một nháy mắt lại, "Mạn Mạn, nàng mới vừa nói nàng hoàn toàn không biết? Hoàn toàn không sao?"

"Ách-" Lăng Tuyết Mạn lú lười, nàng nên trả lời thế nào đây, lần này sai lầm sẽ lòi đuôi!

"Như thế nào?" Mạc Kỳ Hàn hồ nghi hỏi.

Lăng Tuyết Mạn chu chu môi, nhắm mắt nói: "Cũng không phải, chỉ là thêu không giỏi, hiện tại muốn thêu cho giỏi hơn."

"À, vậy sau này không cần thêu nữa, tay bị thương cũng không tốt." Mạc Kỳ Hàn gật đầu, ân cần dặn dò.

"Ừm"

"Tốt lắm, ngủ đi."

Mạc Kỳ Hàn dắt Lăng Tuyết Mạn đi đến bên giường, đứng lại, hai tay mở ra, khẽ cười nói: "Mạn Mạn, hầu hạ bản công tử thay quần áo!"

"Hả?" Lăng Tuyết Mạn đang bò lên giường dừng lại, quay đầu, không vui nói: "Quần áo của mình thì tự mình cởi, bản cô nương không hầu hạ người!"

"Cái gì?" Mạc Kỳ Hàn nhíu mày một chút, một tay chế trụ chân Lăng Tuyết Mạn, kéo lại, Lăng Tuyết Mạn liền bị kéo đến trong lòng hắn, trên bờ môi giờ lên tươi cười nguy hiểm, trong tiếng nói mang theo một chút lười nhác, "Mạn Mạn, nàng vẫn là cô nương sao? Nếu không phải bản công tử muốn trường kỳ chiếm lấy nàng, trong bụng nàng hiện tại đã có con của chúng ta, còn muốn làm cô nương?"

"Ách, người còn dám nhắc nhở ta cái chuyện trong sạch của ta bị người hủy hết sao?" Lăng Tuyết Mạn ngạc nhiên, chỉ cần rằng, cần chặt rằng!

"Sao không dám? Bởi vì ban ngày ta không thể quang minh chính đại ở bên cạnh nàng, mà nàng đã có thể vui đến quên cả trời đất! Hôm nay còn dám uống say?" Giọng của Mạc Kỳ Hàn càng ngày càng âm trầm, mày rậm cau chặt, trong mắt cũng nhiễm lên bóng tối âm u, "Mạn Mạn, ta không phản đối nàng lui tới với Thất Vương gia, nhưng còn Tam Vương gia, nàng cách hắn xa một chút, người này không đơn giản!"

"Cái gì, có ý gì vậy?" Lăng Tuyết Mạn kích động.

"Không có ý gì, nàng nghe ta là được. Còn có Liễu Thiếu Bạch, ta nói rồi, không muốn nàng có dính dáng với bất cứ người nào của Liễu gia, nàng coi lời của ta như gió bên tai sao?" Khuôn mặt tuấn tú Mạc Kỳ Hàn như phủ sương mù, lạnh lùng chất vấn.

Lăng Tuyết Mạn cắn môi, dùng sức vận bụng tay Mạc Kỳ Hàn ra, bò lên giường, nhấc chân lên nằm vào, quay lưng lại không để ý.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 156

Mạc Kỳ Hàn tức giận không có lí do, nghe hồi báo nói nàng hôm nay chơi rất vui vẻ, đi dạo hai con đường, mua điều, đi tẩu lẫu, tươi cười trên mặt gần như không có biến mất, nhưng những thứ này đều không liên quan tới hắn, loại cảm giác này, làm hắn bực tức cực độ!

Trước mắt không thể lộ thân phận, cho nên hắn không thể quang minh chính đại ở bên nàng, không cách nào công khai đuổi lui những nam nhân xum xoe chung quanh nàng, thậm chí không cách nào ăn chung một bữa cơm, không cách nào sau khi ăn xong cùng nhau tán tẩn bộ, không cách nào ở dưới ánh mặt trời cho nàng xem dung nhan của hắn.

Đôi mắt khép hờ, hắn nhíu mày tức giận nói: "Nàng hôm nay suốt nửa bị vó ngựa giẫm chết đúng không? Nàng suốt ngày hốt ha hốt hoảng cái gì? Nàng ngại mạng quá dài, khản trương muốn tặng mạng cho Tam Vương gia sao? Thật sự là ngứa da, nàng có thể ăn phận ở Vương phủ, cho ta bớt lo một chút hay không? Tiều Thất đáng chết, dám cùng nàng hồ nháo, xem ta thu thập nó thế nào!"

Nói xong, tức giận, quay người đi ra ngoài, Lăng Tuyết Mạn thấy không đúng, vội hô: "Người muốn làm gì?"

Mạc Kỳ Hàn bởi một tiếng này mà ngừng lại, âm thầm hít sâu một hơi, hắn gần như mất đi lý trí bởi vì nha đầu này!

Lại lộn trở lại, rét lạnh bức người như trước, ngồi xuống bên giường, xóc chân, kéo Lăng Tuyết Mạn, bắt buộc nàng nhìn thẳng hắn, tức giận nói: "Nói đi? Nói cho ta nàng rốt cuộc muốn làm gì? Ta đã nói với nàng, nàng bây giờ đi ra ngoài, lúc nào cũng có thể bị kẻ địch dễ mất, nàng vừa động, nàng có biết ta phải điều bao nhiêu người đi theo nàng không? Từ lúc nàng đi ra ngoài đến khi trở về, lòng ta luôn luôn bất an, không có được tin tức nàng bình an trở về, một khắc ta cũng không yên lòng, chỉ sợ nàng lại xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, còn nàng? Cảnh cáo của ta nàng nghe được mấy phần? Thấy Liễu Thiếu Bạch nàng kích động cái gì? Chạy cái gì? Hắn dám làm gì nàng chứ? Đầu óc nàng thật sự là bị nước vào, không bị kẻ địch giết, thì chạy đến dưới vó ngựa, nàng thật muốn chọc ta tức chết phải không?"

Liên tiếp oanh tạc, làm Lăng Tuyết Mạn đau màng tai, nhưng nàng thông minh, biết giờ phút này ngàn vạn lần không được tranh luận, chỉ cần một câu, nam nhân này chắc chắn sẽ có hành động bạo lực!

"Ách, Tình nhân, ta sai lầm rồi, người đừng tức giận, là ta không tốt, là đầu óc ta bị nước vào, là ta rất... dù sao đều là lỗi của ta, xin người bớt giận, được không? Ta hầu hạ người cởi áo được không?" Lăng Tuyết Mạn doan chính gật đầu, nói xong, điềm đậm đáng yêu mở to mắt đợi nam nhân này tha thứ.

"Hừ!"

Mạc Kỳ Hàn lạnh lùng hừ một tiếng, vung tay áo đứng dậy ngồi xuống ở trước bàn, lừa giận trong mắt không giấu chút nào.

Lăng Tuyết Mạn mắt nhắm, muốn nằm xuống không nhìn nữa, ngấm lại, không có lá gan đó, liền quỳ ngồi ở trên giường, tay phải chống má, nhắm chán âm thầm đếm cừu.

Nhưng, nàng mới đếm tới con cừu thứ mười, liền nghe được một tiếng quát khê, "Lăn xuống!"

"Vâng!"

Lăng Tuyết Mạn phản ứng cực nhanh bò xuống giường, đi chân trần đến trước mặt, cười nịnh nọt, tiếng nói ồm ồm lợi hại, "Công tử đại gia, nô tì hầu hạ ngài đi ngủ!"

Thân mình Mạc Kỳ Hàn rõ ràng chấn động một chút, ghét bỏ nói: "Nôn mửa chết!"

"A?" Lăng Tuyết Mạn ngạc nhiên, bi thương, ủy khuất chu mỏ, "Ta làm sao nôn mửa? Ghét ta ngưởi đừng đến, ta lại không xin ngưởi tới! Ngưởi nôn mửa ta, ta còn nôn mửa ngưởi hon! Thân thể của ta thuần khiết trong trắng, ngưởi lại không biết cùng bao nhiêu nữ nhân mây mưa qua, ngưởi mới nôn mửa, bắn chết!"

Vừa rống xong, quay thân lại muốn trở về giường, bên hông lại xuất hiện một đôi tay, dùng lực ôm nàng ngồi lên đùi hấn, vô cùng bối rối, "Nàng nói cái gì đó? Ta nói giọng nói của nàng có ý ông ọ không xuôi tai, nàng cho là cái gì? Nói chuyện bình thường là tốt rồi, yêu mị như vậy làm chi? Muốn câu dẫn ta hả?"

"Ai muốn câu dẫn ngưởi? Ngưởi bắn như vậy, ta mới nôn mửa câu dẫn ngưởi, đừng ôm ta!" Lăng Tuyết Mạn tức giận, liền tiếp đẩy bàn tay Mạc Kỳ Hàn ôm chặt trên eo nàng, không biết vì sao, trong lòng nàng không thoải mái.

"A? Nàng so đo cái gì đâu? Vừa rồi ta còn chưa tính xong với nàng, nàng dám tức giận với ta?" Khuôn mặt tuần tú của Mạc Kỳ Hàn trầm xuống, tiếng nói rét lạnh.

"Ngưởi quản ta làm gì? Ngưởi tại sao không đi quản những nữ nhân khác của ngưởi? Ta chính là tức giận, tức giận, tức giận, tức giận!" Lăng Tuyết Mạn giận không thể nuốt gắp nhẹ, cũng càng thêm giãy giụa.

Mạc Kỳ Hàn nổi giận, hoàn toàn chế trụ hai tay Lăng Tuyết Mạn, khuôn mặt cúi xuống nhìn nàng, nói: "Nàng tức giận cái gì? Ta có những nữ nhân khác nên nàng tức giận?"

"Hừ!" Lăng Tuyết Mạn lập tức nghiêng đầu, không thèm nhìn.

Mạc Kỳ Hàn hỏi tới: "Cho nàng nói tại sao lại không nói? Không nói, nàng chính là càn quấy!"

"Ta là tức giận!" Lăng Tuyết Mạn không quay đầu lại, miệng chu thật cao.

"Quay mặt lại, trước cam đoan cho ta chuyện hôm nay, sau đó chúng ta lại nói chuyện mấy nữ nhân này!" Mạc Kỳ Hàn trầm giọng nói, mấy điểm nặng nhẹ này hấn phải phân rõ.

Lăng Tuyết Mạn không lên tiếng trả lời, cũng không động.

Mạc Kỳ Hàn đợi có nửa phút, nhẫn nại hoàn toàn không còn, đột nhiên ngón tay duỗi ra đến trước mắt Lăng Tuyết Mạn, âm thanh lạnh lùng nói: "Là muốn ta động thủ phải không?"

"Ngưởi... ngưởi muốn làm gì?" Lăng Tuyết Mạn vệt chết còn cứng mỏ hỏi.

"Bóp cổ nàng, đánh cái mông nàng, gãi ngứa nàng, ba cái cho nàng chọn một!" Mạc Kỳ Hàn bình tĩnh nói.

"Ách, không chọn được không?" Lăng Tuyết Mạn thức thời, lập tức năn nỉ, "Ta thừa nhận ta đều sai lầm rồi, ngưởi muốn ta cam đoan cái gì?"

"Nàng cứ nói đi? không được thân cận Tiểu Thất như vậy, không cho nàng gặp lại Liễu Thiếu Bạch, cho dù vô tình dụng, cũng tránh xa hấn, Tam Vương gia là quan trọng nhất, không cho nàng có chút quan hệ nào với hấn!" Mạc Kỳ Hàn nghiêm túc cảnh cáo.

"Cái gì? Vậy làm sao có thể đi đâu? Dục Dục là bạn tốt của ta, hai chúng ta hiếm khi có thể đi chơi chung, sao không thể thân cận đây?" Lăng Tuyết Mạn không khỏi kháng nghị, "Ngưởi rất phiền, không cho ta này không cho ta kia, chẳng lẽ ngưởi là quản gia nhà chúng ta sao? Tiểu Thất Tiểu Thất, ngưởi sao cũng gọi là hấn Tiểu Thất?"

"Ta là – hấn – ta là nghe nàng gọi hấn như vậy, ta mới nhớ, dễ nghe!" Mạc Kỳ Hàn quỳnh lên, gần như nói hớ, lại tức giận: "Đi chơi cái gì? Hấn hiện tại không để ý triều chính, chơi đùa với nàng, chờ sau khi tiếp nhận nha môn, còn có thể đi chơi với nàng sao? Nàng cùng hấn lại đi chơi nữa, nàng sẽ không động tâm với hấn sao?"

"A? Động tâm?" Lăng Tuyết Mạn nhăn mặt, "Ta động tâm với hấn làm cái gì? Lòng ta ai biết ở đâu!"

Tiếng nói giảm xuống, nàng không còn lời để nói, cũng nghiêm chỉnh nói, lòng của nàng, đại khái có lẽ dừng ở trên người tên khốn kiếp trước mắt này!

Đây như đã hứa có bạn đã đoán đúng nha vs kì lục 5 phút

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 157

"Sao?"

Mạc Kỳ Hàn nâng cao giọng, ánh mắt lóe lóe, chậm rãi hỏi: "Lòng nàng, không ở trên người Nhị Vương gia?"

"..."

Lăng Tuyết Mạn không nói gì.

"Trả lời ta. Ở đâu?" Mạc Kỳ Hàn ép hỏi.

"Ây da, không biết, ngưởi phiền chết, dù sao không ở trên người Dục Dục, ngưởi hỏi lòng chưa? Ta muốn cùng Dục Dục chơi đùa, ngưởi đoạt bạc của ta, hại ta mời khách không có tiền rất mất mặt, hại Dục Dục giữu cột ta là thần giữ cửa, thật là!" Lăng Tuyết Mạn nói đến phần sau, tức giận vịn chặt đầu Mạc Kỳ Hàn, cắn cái môi cao thẳng của hấn, nghe hấn thở lớn một tiếng, mới hải lòng nói ra, đặc ý hạ hê nói: "Lại cho ta một ngàn lượng, nếu không ta cắn ngưởi."

"Vật nhỏ, nàng có biết tám chữ "được một tắc lại muốn tiến một thước" viết như thế nào không?" Mạc Kỳ Hàn cắn chặt khớp hàm.

"Hi hi, không biết, bốn cô nương thất học!" Lăng Tuyết Mạn cười xán lạn, nàng cũng không tin nàng cười ngọt như vậy, hấn còn có thể quyết tâm chinh nàng?

Mạc Kỳ Hàn hít vào, lại hít vào, oán hận thấp giọng cảnh cáo, "Phải dừng đến chiều này, bản công tử sẽ khiến cho nàng – cái cô nương này – nếm thử cảm giác làm nương!"

"Ách, có ý tứ gì?" Lăng Tuyết Mạn phản ứng chậm đi một chút, mẽ mang.

"Chính là cho nàng mang thai!" Mạc Kỳ Hàn tà ác nhếch môi, gần từng chữ.

Lăng Tuyết Mạn nhất thời nóng nảy, vừa uốn éo người muốn từ trên đùi Mạc Kỳ Hàn leo xuống, vừa dùng sức đâm hai vai của hắn, miệng kêu ầm lên: "Không muốn, không muốn, người muốn ta chết sao? Trọng phụ đã chết, lại mang một cái đã chết, một xác hai mạng là chuyện trăm phần trăm!"

"Đã chúng?"

Khuôn mặt tuấn tú của Mạc Kỳ Hàn co quắp, long chùng tương lai của hắn, lại thành đã chết sao?

"Khụ khụ, Mạn Mạn, đừng đâm, tay nàng không đau à?" Mạc Kỳ Hàn buồn bực bắt lấy hai tay nhỏ bé kia, nhủ mày nói: "Nàng nghe lời ta liền bỏ ý niệm này, nếu không ta thật phải làm như vậy."

"Người rốt cuộc muốn ta nghe lời thế nào? Ta không chịu được buồn chán, Liễu Thiếu Bạch là một người rất tốt, tính cách hài hước, đối xử với người khác chân thành, mọi người cùng nhau nói chuyện một chút, vui vẻ thì ngày cũng trôi qua mau, tại sao người không cho? Ta hiện tại có ác ma người bên cạnh, ta dám có nửa điểm ý tứ với người ta sao? Lại nói, ha ha, ta làm sao có thể thích một người nuôi heo làm thú cưng như hắn, ta thích-" Lăng Tuyết Mạn mới nói đến chỗ này, đột nhiên ngừng lại, nhìn Mạc Kỳ Hàn một cái, hai gò má thoáng đỏ lên.

Mạc Kỳ Hàn trong bóng tối không có chú ý tới sắc mặt Lăng Tuyết Mạn biến hóa, chỉ nghe lời chưa nói xong, liền thúc giục: "Nàng thích gì?"

"Không nói cho người!" Lăng Tuyết Mạn nhả bốn chữ, nhếch mày thật cao. Nha, muốn cho nam nhân này biết tâm tư của nàng, chỉ sợ khó hơn lên trời!

"Vì sao không nói cho ta?" Mạc Kỳ Hàn không hề giận, ngược lại ý cười thật sâu nâng mặt Lăng Tuyết Mạn lên, nhẹ giọng hỏi.

Lăng Tuyết Mạn cảm giác gò má mình nóng rực, không được tự nhiên, muốn giữ tay Mạc Kỳ Hàn, kéo hai cái, kéo không động, chỉ có thể buông tha, sau đó nghiêng khuôn mặt nhỏ nhắn, nghĩ tới một lý do, "Không có vì cái gì, người không nói cho ta tên của người, thân phận của người, dung mạo của người, là gì, muốn biết, thì trao đổi!"

"Ha ha, trao đổi không được, bí mật của ta quan trọng hơn của nàng, hiện tại nếu cho nàng biết, chắc chắn sẽ hỏng đại sự." Mạc Kỳ Hàn cười nhạt, chỉ cho là Lăng Tuyết Mạn dụ dỗ hắn, liền lắc đầu, kiên trì nói: "Ta mặc kệ nguyên nhân gì, tóm lại chính là không thích nàng lui tới cùng huynh muội Liễu gia, nhất là Liễu Ngô Đồng!"

"Tại sao vậy? Ngô Đồng đặc tội người há?" Lăng Tuyết Mạn hồ nghi hỏi.

"Không có." Mạc Kỳ Hàn dừng một chút, nhẹ giọng nói: "Chính là không thích nàng lui tới cùng nàng ta."

"Sợ chết, đại ca, người đừng nói lời bi hiểm như vậy làm cho người ta cái hiểu cái không có được hay không?" Lăng Tuyết Mạn buồn bực cúi đầu.

"Mạn Mạn, ta biết ta nợ nàng một lời giải thích, về sau sẽ nói cho nàng biết nguyên nhân được không? Tóm lại nàng tin ta là vì tốt cho nàng, mới không cho nàng kết bạn với huynh muội Liễu gia, như vậy đi, ta lui một bước, nàng cùng Tiểu Thất chơi đùa, ta không quản nàng, như thế nào?"

Mạc Kỳ Hàn nhẫn nại khuyên bảo, tâm tình phức tạp vô cùng, đoạn cảm tình kia để lại thương tổn ở trong lòng hắn, hắn không muốn gặp lại Liễu Ngô Đồng, chính là không muốn lại nhớ tới một đoạn ngày tăm tối lúc hắn "sắp chết" trước kia, khi Lăng Tuyết Mạn xuất hiện, nàng hoạt bát đáng yêu hồn nhiên tươi cười đã kéo hắn ra từ trong bóng tối, một lần nữa gặp được ánh sáng, khiến cho hắn dần dần quên đi Liễu Ngô Đồng, hiện tại cả trái tim đặt ở trên người nàng, hắn cũng cảm giác được, thái độ của nàng đối với hắn có biến chuyển, làm nũng với hắn, sẽ chủ động hôn hắn, sẽ dính ở trong lòng hắn hoặc là ôm lấy cổ hắn cùng hắn vui đùa, ấm áp ngọt ngào như vậy, hắn không thể bởi Liễu Ngô Đồng mà phá đi tất cả.

Lăng Tuyết Mạn nhìn Mạc Kỳ Hàn, trầm mặc một lát, mới nói nhỏ: "Tình nhân, duyên phận người với người là do thiên định, người chưa từng nghe qua một câu nói sao? Nên tới trốn cũng trốn không được, không phải của người cưỡng cầu cũng không được. Ta không biết lý do của người là cái gì, người không thích ta lui tới cùng Ngô Đồng Thiếu Bạch, ta không chủ động đi tìm bọn họ là được, nhưng người ta tới tìm ta, hoặc là trên đường đụng phải, ta sao có thể làm bộ như không biết đâu? Người yên tâm, Thiếu Bạch ta sẽ không thích, vĩnh viễn cũng sẽ không thể."

"Mạn Mạn!"

Mạc Kỳ Hàn cảm động, ôm chặt Lăng Tuyết Mạn, đặt cằm lên cái cổ mảnh khảnh của nàng, thì thào: "Được, được, ta đáp ứng nàng, chỉ là Tam Vương gia người này, nàng đừng tranh luận với ta, tâm cơ của hắn rất sâu, sâu đến ta cảm thấy ta cũng không bằng hắn, hắn thật sự là một kẻ ác, nàng tuyệt đối chớ bị một lời nói ôn hòa ngẫu nhiên của hắn mà mất đề phòng, nàng ở trước mặt hắn, nhất định phải giữ cảnh giác, còn có, tận lực không được ở một mình cùng hắn, nếu tránh không khỏi, nàng nhất định phải tìm cách truyền tin tức cho bốn vị Vương gia kia, cho bọn họ biết nàng và Tam Vương gia ở cùng một chỗ, có hiểu không?"

"Ách, ta nhớ kỹ, nhưng Tam Vương gia là người xấu sao?" Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc.

"Nàng cảm giác hắn là loại người nào?" Mạc Kỳ Hàn hỏi ngược lại.

"Ừm, ta nghĩ, là vô cùng lạnh lùng, làm cho người ta cảm giác thật đáng sợ, ta thật sự sợ hắn, mặt lạnh có thể đông chết người, hôm nay ta cũng thật sự bị hù chết, bắt quả sau đó ở trong tù lâu, lại cảm thấy hắn không đáng sợ như vậy!" Lăng Tuyết Mạn thành thực nói.

Mạc Kỳ Hàn nhíu mày, "Thái độ của hắn đối với nàng trong tù lâu có thay đổi sao?"

"Đúng vậy, hắn không có dọa ta nữa, à, còn nói nụ cười đó!" Lăng Tuyết Mạn chắc lưỡi, nhưng trong lòng có cảm giác bất an, vẫn là câu nói của hắn ở trong thiên lao, Tam Vương gia không phải là-

Mạc Kỳ Hàn cau chặt mày, mắt đen nhìn một chỗ, hai tay ôm Lăng Tuyết Mạn càng chặt, trong lòng bồn ba dậy sóng!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 158

"Mạn Mạn, Mạn Mạn-"

Lời nỉ non từ trong miệng tràn ra, Mạc Kỳ Hàn ôm thật chặt cô gái nhỏ trong lòng.

Lăng Tuyết Mạn cảm thấy có chút quái dị, nhẹ nhàng hỏi: "Tình nhân, ngươi làm sao vậy?"

"Không có việc gì." Đáp đơn giản vài chữ, hắn không muốn cho nàng biết hắn lo lắng khẩn trương.

"Ừm."

Lăng Tuyết Mạn gạt đầu, đột nhiên phản ứng kịp, sắc giọng: "Không có việc gì, ngươi ôm ta chặt làm chi? Thật khó thở!"

"Ha ha!"

Mạc Kỳ Hàn cúi đầu cười, cánh tay thả lỏng, yêu thương hôn nhẹ cánh môi đỏ hơi vênh, kề sát môi cánh hoa của nàng, nhẹ giọng hỏi: "Mạn Mạn, nàng chừng nào sẽ thích ta?"

"À, ta nghĩ..." Lăng Tuyết Mạn giả bộ trầm tư, chậm rãi nói: "Ít nhất năm sáu chục năm!"

"Cái gì?" Mạc Kỳ Hàn muốn té xỉu, hít một hơi thật sâu nói: "Nàng chờ ta vào quan tài rồi hãy thích đi!"

"Hi hi, có khả năng nha!" Lăng Tuyết Mạn cười sáng rực, từ trên người Mạc Kỳ Hàn bước xuống, đổi hướng ngồi lên cái đùi kia của hắn, sau đó hai tay vòng qua gáy hắn, "Đổi một chút, nếu không chân của ngươi sẽ tê."

"Ha ha, vật nhỏ, bắt đầu quan tâm người khác rồi?" Mạc Kỳ Hàn hài lòng cười khế, một cổ ấm áp chảy vào đáy lòng, từ lúc bắt đầu nàng hận không thể giết chết hắn, đến bây giờ chuyển biến, bảo hắn có thể nào không kích động?

"Mới không phải, ai thèm quan tâm ngươi chứ? Ta cũng không ăn no rồi hồi!" Lăng Tuyết Mạn bị nói trúng tâm sự, thẹn quá hóa giận, nhưng gò má lại nhịn không được nóng lên.

Mạc Kỳ Hàn sung sướng cười rộ lên, ôm lấy Lăng Tuyết Mạn đi đến giường, sùng nịch vô hạn, "Được, được, không có quan tâm, là ta tự mình đa tình!"

"Đúng vậy!" Lăng Tuyết Mạn mạnh miệng nói.

Thân thể ngã xuống, hai người lăn ở trên giường, Lăng Tuyết Mạn đột nhiên hiện lên một ý nghĩ trong đầu, liền đứng lên giạng chân ở trên lưng Mạc Kỳ Hàn, cười khế như tên trộm, "Tình nhân, ta nhớ ngươi lúc này khiến trách ta rất nhiều, nói ta không bình an trở về, ngươi luôn luôn khẩn trương cái gì đó, phải không?"

"Ừ, đúng vậy." Mạc Kỳ Hàn chần chờ một chút, nói: "Nàng muốn nói cái gì?"

"Ngươi khẩn trương như vậy, rốt cuộc có thích ta hay không?" Lăng Tuyết Mạn cúi thân xuống, cười tí mắt hỏi.

"À, ta cũng..." Mạc Kỳ Hàn ra vẻ cao thâm nhắm hai mắt lại, một phút đồng hồ, hai phút đồng hồ, ba phút thẳng chờ đợi, đến lúc Lăng Tuyết Mạn không nhìn được, vỗ một cái "bốp" vào ngực hắn, mới chậm rãi mở mắt, nói rất là từ tốn: "Không biết, muốn xác định có thích hay không chỉ sợ hơi lâu một chút, chắc là bảy tám chục năm đi!"

"Ôi!"

Lăng Tuyết Mạn chịu không nổi đã kích nghiêm trọng này, từ trên người Mạc Kỳ Hàn đi xuống, vô lực nằm lỳ ở trên giường, thờ dài, "Ngươi chờ ta biến thành một đồng xương trắng ở trong quan tài rồi hãy xác định đi!"

"Ha ha ha!"

Mạc Kỳ Hàn nhịn không được cười ha ha, xoay người nằm sấp lên lưng Lăng Tuyết Mạn, nghiêng mặt qua dán trên gương mặt nàng, nhẹ thờ, "Vật nhỏ, nàng có hi vọng ta nói thích không? Nếu nàng muốn nghe, ta sẽ nói."

"Hừ!" Mặt Lăng Tuyết Mạn đỏ mặt, sĩ diện làm cao, "Không muốn nghe!"

"Phải không? Nàng chỉ có cơ hội lúc này, nếu muốn dễ dàng nghe được lời ngon tiếng ngọt từ trong miệng ta, vậy còn khó hơn lên trời, nàng suy xét cho kỹ, lỡ mắt sẽ không có lần hai đâu!" Mạc Kỳ Hàn tà tà cười, khoe miệng giờ lên một độ cong mỉa mai.

Lăng Tuyết Mạn quần hết sức, nâng tay đẩy một cái, thẹn thùng nũng nịu nói: "Nặng chết đi, nhanh xuống dưới! Ngươi muốn nói thì nói, không nói thì thôi!"

Nghe vậy, Mạc Kỳ Hàn trượt người, nghiêng thân, một tay chống đầu, cười cười: "Thật không muốn nghe thì quên đi, ta khỏi lãng phí lời nói."

"Ngươi-" Lăng Tuyết Mạn xấu hổ, nam nhân đáng chết, sao không thể chủ động nói chứ? Hắn không nói, ai biết ý tứ của hắn là thích hay là yêu đây?

Nắm chặt tay, răng cắn vang lên ken két, dùng sức thờ dài hai cái, Lăng Tuyết Mạn tặng cái ót cho tên nam nhân nào đó, già chết đi.

"Ha ha ha!" Mạc Kỳ Hàn càng thêm khoái trá cười lên, thờ tay chụp tới, xách thân mình Lăng Tuyết Mạn lên, mỉa mai nói nhỏ, "Mạn Mạn, đứng lên thay quần áo cho ta, đây là lần đầu tiên hưởng thụ nàng hậu hạ, đừng làm cho ta thất vọng."

"Cút đi! Ngươi sao không hầu hạ ta thay quần áo đi? Ngươi không có tay à?" Lăng Tuyết Mạn lời muốn nghe lại không nghe được, trong lòng ghen, giọng nói liền cộc cằn.

Mạc Kỳ Hàn nhú mày, dừng lại vài giây, bình tĩnh nói: "Quần áo của nàng ta cởi bao nhiêu lần rồi? Ta làm sao không hầu hạ nàng?"

"Đó là vì ngươi muốn hành hung, không cởi y phục của ta ngươi có thể làm gì đó sao?" Lăng Tuyết Mạn tức giận hét lên trả lời.

"Thôi, nàng muốn cãi nhau, ta lại không muốn, ta đi rồi, nàng không cần nhìn thấy ta mà ngọt ngọt!"

Mạc Kỳ Hàn thoáng trầm mặt, buông Lăng Tuyết Mạn ra, đứng dậy xuống giường, cũng không quay đầu lại rồi đi.

"Dâm tặc đáng chết, nói đi là đi à?"

Lăng Tuyết Mạn thờ phỉ phò, bò dậy, muốn lớn tiếng kêu, lại không dám, chỉ có thể cắn răng, ngồi ở trên giường chờ, kết quả nửa ngày không thấy dâm tặc trở lại, lại nằm ịch xuống.

kéo chân gấm, đến áo khoác cũng không cời liền đi ngủ.

.....

Trong sân, ánh sao tỏa sáng.

Một thân ảnh cao lớn, đưa lưng về phía phòng ốc, cô đơn ở trong viện, mặc cẩm bào màu xanh lục, áo choàng cùng màu khoác trên vai, hai tay chấp sau người, ánh mắt thâm thúy nâng lên, nhàn nhạt nhìn mặt trăng huyền ảo trên trời, lẳng lặng xuất thần.

"Duyên tình tựa như trăng trong nước

Giấc mộng ngàn năm vẫn chưa thành

Nhớ lại lâu son năm xưa ấy

Chớ để tương tư phí thì giờ."

Tiếng nói thanh lạnh, cúi đầu thì thầm, đứng ở chỗ này, mặc cho gió lạnh quất vào mặt, tâm phẳng lặng như mặt nước.

Trở lại, đẩy cửa đi vào.

Nhấc lên bức họa son thủy trên tường, nhấn cơ quan mặt trên, cửa mật thất mở ra, nhẹ bước đi vào, nhà đá sáng ngời, đốt ngọn nến trắng.

Thân mình cao lớn đứng ở trước bàn thờ, bình tĩnh nhìn một bức họa mỹ nhân trên tường sau bàn thờ, vẽ một nữ tử mặc cung trang đồ mỹ lệ, dựa trên lan can ở lương đình, mi mục như họa, mặt như hoa đào, kúm đồng tiền cười yếu ớt, tuyệt mỹ đến cực điểm.

"Mẫu thân, ngài nói thể gian thật có nữ tử hồn nhiên như vậy sao? Miệng cười xán lạn trên mặt, như một bức họa ngừng lại nơi đó, có vẻ như vĩnh viễn không có phiền não, không có ưu sầu, chỉ có vui vẻ cùng khoái hoạt."

"Mẫu thân, ngài biết không, nhìn đến tươi cười rạng rỡ như vậy, con sẽ có cảm giác tự biết xấu hổ, trong lòng con rất u tối, gánh vác quá nặng, quá nặng, cực kỳ lâu, con gần như quên mất cười là như thế nào, con đã nghĩ con sẽ không nở nụ cười nữa, nhưng hôm nay, con có vẻ như thật sự nở nụ cười, thật sự!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 159

Tứ Vương phủ, trên giáo trường.

Một thân ảnh áo đỏ như lửa bé bỏng khoan khoái xuyên qua một đám nha hoàn gia đình, như một ngọn lửa nhảy lên, thiêu đốt tâm mọi người.

"Đã đến! Nhanh chút! A Phúc, người là thủ môn, người phải mở to hai mắt a! A Thái sút nhanh, người phải tay mát lạnh lệ tiếp được bóng, có nghe hay không?"

"Quản gia! Người đang làm cái gì? Người sao lại đá bóng vào cầu môn đội mình vậy?"

"Ly Hiên, Ly Hiên, ngăn A Tùng, mau! Mau! Mau!"

"A Long, người là trung vệ, giữ bóng cho ta!"

"Nha! Tiến bóng! Tiến bóng!"

"Này, Xuân Đường, người sao lại đánh lén sau lưng? Phạt bóng phạt bóng! Cho người một thè vàng!"

"Quản gia, người ngủ hả? Cho ta một chút tinh thần đi, nhìn kỹ khung thành rồi hãy đá, đến phương hướng cũng không hiểu nổi, thật sự là người già hoa mắt sao?"

Giáo trường to lớn bị Lăng Tuyết Mạn cương quyết đổi thành sân bóng, buộc quản gia đem người cải tạo cho tới trưa, mới dùng vôi sơn sân, đo kích cỡ, bố trí cầu môn, lại dùng dây mây bện ra một trái bóng tròn.

Chọn lựa người xong, lại nói quy tắc trận đấu, Lăng Tuyết Mạn ngừng lại, quản gia là người cao tuổi, cần phải rèn luyện cho tốt, nếu không sợ là sẽ rất mau già, liền cường chế gia nhập đội bóng của nàng, kết quả hoàn toàn không phù hợp ý nguyện, ngày thường võ công cường hãn, nhưng trên cầu trường, đến Đông Nam Tây Bắc đều phân không rõ, liền tiếp bị Lăng Tuyết Mạn khiển trách, cũng may Mạc Ly Hiên thông minh, vừa học liền biết, toàn bộ cầu trường, liền bị nó oai hùng chiếm lĩnh!

Mà cách giáo trường không xa, trên tường ngoài của Hương Đàn Cư, có hai cái đầu, mắt nhìn sân bóng, hâm mộ cùng kích động.

"Mộng Thanh, sư phụ cũng muốn đi theo bọn họ đá bóng, ta sống hơn nửa đời người, cũng chưa gặp qua trò chơi thú vị như vậy, con xem cái cục tròn tròn gọi là quả bóng gì đó, một đám người cướp đá, rất háng hái a!"

"Haiz, con cũng muốn, xem mà ngứa ngáy tay chân, ngài xem Tư Khuynh khóc chết! Dọa người a!"

"Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Sư phụ không nhận được!"

"Hi hi, sư phụ ngài nhần nhịn đi, con đi, ha ha, con lấy bộ dáng này đi ra ngoài, con gọi Tư Khuynh là biểu ca là được!"

"Không được, tiểu tử con không được bỏ lại sư phụ!"

"Haiz, sư phụ, ngài cũng không thể lãng phí tuổi thanh xuân của con đi? Con đi theo ngài nấp ở nơi này nhìn có ý gì? Không được, con phải đi!"

"Con đi, ta liền nói cho Hàn tiểu tử!"

"Sư phụ! Ngài rất không trọng nghĩa!"

"Ta mặc kệ, con phải theo ta đồng cam cộng khổ!"

Hai người treo thân thể trên tường cái nhau túi bụi, hoàn toàn không chú ý tới phía sau có người đứng cách đây một trượng.

"Àm ỉ cái gì?" Mạc Kỳ Hàn đứng trong chốc lát, rốt cục không nhìn được, âm trầm mở miệng.

"A?"

Hai người cả kinh, quay đầu nhìn đến bộ mặt băng giá của Mạc Kỳ Hàn, mắt thẳng băng, song song rớt xuống tường, ngồi trên mặt đất!

"Đang làm gì?"

Mạc Kỳ Hàn cau mày hỏi, nói xong không đợi trả lời, trực tiếp vọt lên, ánh mắt lập tức bị cố định ở bóng người áo đỏ quen thuộc!

Dáng người nhỏ bé, tư thế oai hùng hiển ngang, áo đỏ như lửa, ngẩng cao, hét to, chạy trốn, chỉ huy, mắng chửi người, cả đàn gia đình nhà hoàn chạy đuổi theo quả bóng bằng dây mây, bị năng cướp được, dưới chân dẫn theo bóng, xem xét phương hướng, một cước đá hướng cầu môn, trúng!

"A a a! Lại sút được một trái! A a! Tuyệt quá a!"

Lăng Tuyết Mạn kích động hô lớn, hai tay giờ qua đỉnh đầu, nhảy cả tung, cảm xúc tăng vọt của nàng lây lan qua những người khác trong đội, liền đều cao hứng nhảy lên theo, Ly Hiền chạy tới, đưa khăn lên, "Mẫu thân, lau mồ hôi!"

"Ly Hiền, chúng ta sắp thắng!"

Lăng Tuyết Mạn vui vẻ ôm Mạc Ly Hiền một cái, không đợi mọi người kinh ngạc, Mạc Ly Hiền đỏ mặt, lại chạy ra, hô lớn: "Nghỉ ngơi giữa trận, chút nữa tiếp tục! Hôm nay đội thua phải trả bạc, đều phải đoàn kết một lòng, cố lên cố lên!"

Mạc Kỳ Hàn cong khóe miệng lên, nhìn không được cười khế lên, "Ha ha, thật đúng là nha đầu điên, đùa sáng khoái như vậy! Muốn bạc cũng không thể ép hạ nhân như vậy chứ? Bất quá trò chơi này thật mới mẻ!"

Hắn còn nghĩ rằng tối hôm qua hai người huyền náo không thoải mái, nha đầu kia nhất định tức giận một ngày, không nghĩ tới, so với hôm qua càng cao hứng hơn! Bất quá-

Ánh mắt Mạc Kỳ Hàn dừng ở trên người Mạc Ly Hiền, trong lòng không biết là mùi vị gì, thu hồi tươi cười, âm thầm cắn răng, khế nguyên rủa: "Nha đầu đáng chết, có thể tùy tiện ôm nam nhân như vậy sao? Còn dám trước mặt nhiều hạ nhân như vậy, không biết xấu hổ!"

"Sư huynh, huynh nói thầm gì?"

Lâm Mộng Thanh cùng Thiên Cơ lão nhân ngồi dưới đất, ngửa đầu dò hỏi.

Mạc Kỳ Hàn nhảy xuống dưới, vỗ vỗ vạt áo, tròng hai người một cái nói: "Các người nhìn cái gì?"

"Ách, sư phụ à, hai ta im lặng đi thôi, tối hôm qua sư huynh nhất định là không thoải mái, trong lòng cùng thân thể có cái... bộ phận nào đó có lửa không có chỗ phát..."

Lâm Mộng Thanh kéo dài giọng nói, túm chặt ống tay áo Thiên Cơ lão nhân chạy như điên, "Nhanh chạy trốn chết đi!"

"Lâm Mộng Thanh đáng chết!"

Khuôn mặt tuần tú của Mạc Kỳ Hàn trắng bệch, chân nhảy lên, lướt gấp đến bên cạnh, tung một chương về phía sau lưng Lâm Mộng Thanh, Lâm Mộng Thanh vội vàng khom người né qua, nhảy cách xa hai trượng, không đợi Mạc Kỳ Hàn tung chương tiếp theo, vội ôm quyền đầu hàng, "Sư huynh, đệ sai lầm rồi!"

Thu tay, Mạc Kỳ Hàn nghiêm mặt, lạnh lùng nói: "Còn dám lấy loại sự tình này trêu chọc ta, ta cho đệ đến con gái cũng sinh không được!"

Trên trán chảy xuống ba giọt mồ hôi, Lâm Mộng Thanh âm thầm cắn răng thề, hắn nhất định phải cưới được công chúa, hừ, khiến hắn không con, thì phải là làm cho công chúa hoàng gia bọn họ không con, xem ai mất mặt!

Thiên Cơ lão nhân nuốt nước miếng, cười hi hi, "Hàn tiểu tử, con xem, là Mộng Thanh đắc tội con, sư phụ cũng không có, con cho sư phụ đi ra ngoài cùng nha đầu Tuyết Mạn đá bóng trong chốc lát được không?"

"Sư phụ, Tuyết Mạn nhận ra được ngài, ngài đi ra ngoài không phải lộ mặt thật sao?" Mạc Kỳ Hàn cau mày nói.

"Hi hi, sư huynh, vậy cho đệ đi đi, sư tẩu chưa thấy đệ, nàng không biết." Lâm Mộng Thanh kích động ngó đầu vào.

Mạc Kỳ Hàn lạnh mặt trừng một cái, "Không có cửa đâu!"

"Ách!"

Ba người giảng co, thỉnh linh nghe trên giáo trường bọn hạ nhân cùng kêu lên, "Nô tài khấu kiến công chúa! Công chúa thiên tuế thiên tuế!"

Công chúa!

Mắt Lâm Mộng Thanh phút chốc tỏa sáng, ông trời có mắt a! Nhất định là nghe được hắn vừa rồi cầu xin!

Mạc Kỳ Hàn lại chau mày, nói thầm: "Nhã Phi tại sao lại đến đây? Không thấy Tiểu Thất, chỉ một mình Nhã Phi sao?"

"Sư huynh, van huynh, cho đệ đi trong chốc lát đi, đệ cam đoan, tuyệt đối không trêu chọc sư tẩu, chắc chắn sẽ không tiết lộ nửa câu về sư huynh, đệ lấy thân phận biểu đệ của Tư Khuyết xuất hiện, cũng không thể được sao?" Lâm Mộng Thanh dùng hết sức lực cầu khẩn.

Mạc Kỳ Hàn suy tư một lát, khẽ trừng mắt, trầm giọng nói: "Đi thôi, từ cửa chính quang minh chính đại đi vào tìm Tư Khuynh, đừng làm cho người khác nghi ngờ! Nhớ kỹ cam đoan của đệ, nếu hồng đại sự, bắt đệ hỏi tội!"

"Vâng! Sư huynh, đệ yêu huynh!" Lâm Mộng Thanh kích động rống một tiếng, nhanh như chớp đã không thấy tăm hơi.

Thiên Cơ lão nhân phải ở lại, bị thống khóc lóc nì non!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 160

Trên cầu trường, Lăng Tuyết Mạn đi quanh Nhã Phi hai vòng, lắc đầu nói: "Nhã Phi, muội muốn đá bóng cùng chúng ta, thì bộ quần áo này không thể dùng được! Đổi một bộ gọn nhẹ, giống như ta loại nè."

"Mạn Mạn, y phục này của tẩu sao muội thấy là lạ?" Nhã Phi kỳ quái nhìn quần áo của Lăng Tuyết Mạn, vạt áo gần như không có, lụa mỏng cũng không có, làm cho người ta cảm giác...

"Ha ha, đây là ta sáng tạo ra! Ta chọn một bộ ít mặc, dùng kéo cắt bỏ vụn dây lụa thừa, để chạy khỏi vướng chân ngã, đá bóng cũng dễ hơn!" Lăng Tuyết Mạn đắc ý nói.

"Muội cũng phải cắt quần áo sao?" Nhã Phi giật mình mở to hai mắt nhìn, "Đến tối muội còn phải về cung, nếu để cho mẫu hậu thấy, muội coi như xong rồi!"

Lăng Tuyết Mạn nghĩ nghĩ, nói: "Như vậy, đáng người hai ta không sai biệt lắm, ta cắt một bộ quần áo của ta cho muội mặc, đến khi muội về cung thì cởi ra. Về sau tìm thợ cắt may làm một bộ quần áo chuyên dụng là được."

"Ừm, được, ha ha, lúc về muội bảo thợ may trong cung làm cho chúng ta hai bộ."

"Ha ha, được, thay quần áo đi!"

Chờ thời điểm Lăng Tuyết Mạn cùng Nhã Phi trở về sân bóng, trong đội bóng lại có thêm một người!

Cẩn thận nhìn lại, mắt hoa đào, da thịt trắng nõn, mi như mực họa, quả thực tuyệt sắc!

Lăng Tuyết Mạn rút cổ, âm thầm nuốt nước miếng, chỉ vào người nọ đang mặc quần áo trắng như tuyết, ngọc thụ lâm phong, kinh ngạc hỏi: "Ai tới nói cho ta biết, người này ở đâu tới? Đây là nam hay là nữ a? Tại sao còn đẹp hơn cả ta?"

"Khụ khụ!"

Quần gia cùng Lâm Mộng Thanh đồng thời bị sặc, Lâm Mộng Thanh cực kỳ buồn bực sờ sờ cái mũi, thầm nghĩ, nữ nhân này có thể được sư huynh hấn coi trọng, quả thật là cực phẩm! Té xù, cái ánh mắt gì vậy? Nam nữ mà chẳng phân biệt được!!

Mạc Ly Hiền buồn cười, lặng lẽ lôi kéo đang Nhã Phi đại ra, nhỏ giọng nói: "Hoàng cô, cô sao vậy?"

"Hả?" Nhã Phi phục hồi tinh thần lại, hạ giọng nói: "Hiền nhi, người này thật sự là nam sao? Thiên hạ lại có nam từ đẹp hoàn mỹ hơn nữ từ sao?"

"Đúng vậy." Mạc Ly Hiền gật đầu, sau đó chỉ thấy Nhã Phi kinh thần lắc đầu, phun ra hai chữ, "Huyền diệu!"

Quần gia tiến lên một bước, chấp tay nói: "Thưa Vương phi, đây là biểu đệ của nô tài, tên là Lâm Mộng Thanh, mới vừa tới tìm nô tài nương tựa, nghe được chúng ta ở bên này đá cầu, nên hiếu kỳ tới xem một chút, không biết Vương phi có cho hấn gia nhập không?"

"A? Đùng là nam?" Lăng Tuyết Mạn rút rút khuôn mặt nhỏ nhắn, chấp hai tay sau lưng đi quanh Lâm Mộng Thanh một vòng, thờ dãi, "Haiz! Là nam thật đáng tiếc! Nếu là nữ, dựa vào tư sắc này nhất định là hồng nhan họa thủy hại nước hại dân rồi!"

"Phụt-"

Lâm Mộng Thanh phun thẳng!

"Ha ha ha!"

Mọi người đều cười ầm ầm, quần gia co rúm miệng, đồng tình nhìn Lâm Mộng Thanh, lại cúi đầu xuống không ngừng cười, Nhã Phi cười đến khom lưng, lôi kéo Mạc Ly Hiền ngồi xổm xuống, nói với Lăng Tuyết Mạn: "Mạn Mạn, có biện pháp đá thương người ta như vậy sao?"

"Người!" Lâm Mộng Thanh cắn răng, bộ dáng hấn không phải là đẹp một chút sao? Ghen tị với hấn sao?

"Sao?" Lăng Tuyết Mạn không lường trước mỹ nam này dám tròng nòng, liền nhắc nhở nói: "Ta không nói sai!"

"Cái gì?" Lâm Mộng Thanh gạt tãi khuôn mặt tuấn tú, hít sâu hai cái, nói: "Vương phi, về ngoài tự ta có thể quyết định sao? Nếu ta có quyền quyết định, ta còn muốn đẹp hơn đó!"

"Xi!" Lăng Tuyết Mạn chợt cười ra tiếng, vẫy tay với Nhã Phi một cái, "Nhã Phi, muội mau tới đây xem, trên trời không chỉ rơi xuống một mỹ nam, mà còn là một mỹ nam yêu tình tuyệt thế!"

"Ha ha ha-"

Toàn bộ mọi người cười than!

"Haiz haiz haiz-"

Lâm Mộng Thanh tức giận gần như thở không nổi, một tay chỉ vào Lăng Tuyết Mạn, một tay dè dặt, vô lực giùng giàng. "Ta, uống công Lâm Mộng Thanh ta một đời anh minh, hôm nay hoàn toàn bị nữ nhân làm tức đau bao tử, nếu không phải nể ngài là Vương phi, ta đã tung một chưởng đánh bay ngài rồi!"

"Cái gì!!!"

Lăng Tuyết Mạn tròn tròn hai mắt, hai tay chống nạnh, quát: "Người dám đánh bay ta? Đừng nghĩ rằng người đẹp, ta sẽ thương hương tiếc ngọc không nỡ đánh người! Nói cho người biết, hôm nay vào địa bàn của ta, còn muốn vào đội bóng, trước giao phí nhập đội một trăm lượng bạc!"

Ồ đây mọi người tròn mắt há hốc mồm nhìn hai người giằng co, mắt quên luôn chớp!

"Này! Một trăm lượng? Hay là người đi ăn cướp đi!" Lâm Mộng Thanh nghiêng răng ken két.

"Hi hi, mỹ nam, ngài quá, đường này là ta mở, cây này là ta trồng, nếu muốn bình an, để bạc lại! Không giao bạc, chỉ bằng người vừa rồi bắt kính với bản Vương phi, bản Vương phi có thể cho người đánh người! Như thế nào, suy xét cho kỹ!" Lăng Tuyết Mạn cả lo phát phờ y như lưu manh!

Luôn luôn bình tĩnh như Mạc Ly Hiền, giờ phút này cũng há hốc miệng, nửa ngày không có khép lại!

Quần gia run rẩy không ngừng, hẳn rất muốn nói hai câu, nhưng vẫn là rụt đầu về, để cho Vương phi cao hứng đi, chỉ cần bà cô này cao hứng, chủ tử của hẳn liền cao hứng!

Lâm Mộng Thanh nắm tay phải thành quyền, tròn mắt trừng đã muốn rớt ra, liều mạng thờ hồn hèn, không ngừng tự nhủ, nhất định phải nhẫn, trên đầu chữ sắc có cây đao, trên đầu chữ nhẫn cang là một cây đao, vì đại kế của công chúa của hẳn – công chúa – công chúa-

Bỗng dưng, ánh sáng chột lóe trong đầu, Lâm Mộng Thanh có chủ ý, mặt đột nhiên giãn ra, từ trong lồng ngực lấy ra một tờ ngân phiếu, lách lư ở trước mặt Lăng Tuyết Mạn, cười quỵên rũ, "Vương phi, một trăm lượng cũng có thể, nhưng ta có một điều kiện, ta muốn cùng một đội với công chúa, đấu với đội của ngài, bên thua trả hai trăm lượng bạc, như thế nào?"

"Hả? Người cùng đội với Nhã Phi?" Lăng Tuyết Mạn kinh nghi, xoay người đi qua kéo Nhã Phi, sau đó hỏi quần gia, "Quần gia, biểu đệ của người đầu óc không có tật xấu gì đi? Hẳn sẽ không dè công chúa đi?"

"Khụ khụ!"

Lâm Mộng Thanh, quần gia, Nhã Phi bị sặc!

"Mạn Mạn, sao tẩu lại nói vậy?" Nhã Phi ngượng ngừng dậm chân một cái.

"Vương phi, ngài coi ta là dè xỏ sao? Đầu óc ta bình thường!" Lâm Mộng Thanh thẹn quá thành giận.

"Vương phi, biểu đệ này của nô tài đầu óc bình thường, vừa vào kinh đạo, cho nên đến tìm nô tài, hôm nay va chạm với Vương phi, xin Vương phi thứ lỗi, nô tài thay mặt biểu đệ xin lỗi Vương phi! Về phần công chúa, Vương phi yên tâm, hết thầy có nô tài chịu trách nhiệm!" Quần gia cúi đầu nói.

Máy hồng bây giờ mới đang được

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 161

Lăng Tuyết Mạn cắn răng một cái, như hạ quyết định trọng đại, khí thế hùng hục nói: "Được! Người đến là khách, Lâm Mộng Thanh, người đã chọn quần gia và công chúa, ta liền theo người, ta cùng tiểu Vương gia, Xuân Đường, Thu Nguyệt, sau đó chúng ta đều tự chọn người, một đội tính cả thủ môn mười một người, cả hai trăm lượng bạc!"

"Một lời đã định!" Lâm Mộng Thanh hào khí nhướng lông mày.

"Vậy trước nộp phí tham gia cho ta!" Lăng Tuyết Mạn rất là khôn khéo xòe lòng bàn tay.

Lâm Mộng Thanh thờ dài một hơi, âm thầm khinh bỉ, không cam tâm tình nguyện đưa ngân phiếu, trong lòng an ủi mình, dù sao bạc này cũng là lấy từ chỗ nam nhân của nàng, cùng lắm thì hôm nay lại trả về, không sao!

Lăng Tuyết Mạn ngây ngất thu ngân phiếu, dậm tắc đáng chết, dám lừa bạc của nàng, nàng phải tay làm hàm nhai, tự lực cánh sinh, thu hồi tổn thất!

"Ly Hiền, Xuân Đường Thu Nguyệt, còn có A Phúc, A Thái các người tất cả mọi người nghe kỹ cho ta! Chỉ cho phép thắng không được thua, nếu thắng, hai trăm lượng bạc ta lấy một trăm lượng, còn lại một trăm lượng chín nô tài các người chia đều! Tiểu Vương gia có tiền liền đứng sang một bên! Nếu như thua-"

Lăng Tuyết Mạn cúi đầu, sờ sờ cái trán Mạc Ly Hiền, cười cực kỳ xán lạn, "Hi hi, tiểu Vương gia con, nếu bị thua, hai trăm lượng con trả nhé!"

"Ách!" Toàn thể chín thành viên té xiu!

Mạc Ly Hiền lại tươi cười tỏa nắng, rất độ lượng nói: "Mẫu thân, chỉ cần ngài vui vẻ là được rồi, đừng lo lắng chuyện tiền bạc!"

"Con! Con chính là đứa con ngoan của ta, quá tuyệt vời!" Lăng Tuyết Mạn kích động ôm một cái, Mạc Ly Hiền đỏ bừng mặt, nhỏ giọng nói: "Mẫu thân, hạ nhân đang nhìn."

"Hi hi, ta ôm con ta thôi, không sợ!" Lăng Tuyết Mạn coi là đương nhiên, tươi cười.

Lâm Mộng Thanh cùng đồng đội của hẳn bàn luận chiến thuật, liếc về bên này, không khỏi run run một trận, cũng may sư huynh hẳn không thấy, nếu không... haiz!

Nhã Phi nghe xong, cau mày nói: "Ta nói trước, đây là lần đầu tiên ta đá, không có kinh nghiệm, nếu không đá được, không ai được trách ta!"

"Nô tài không dám!" Quân gia vội vàng cúi đầu nói.

Lâm Mộ Thanh lại không nhiều cấp bậc lễ nghĩa cùng sợ hãi như vậy, nói: "Đại công chúa của ta à, ta còn trông cậy vào nàng giúp ta thắng Vương phi kiều ngạo kia kia! Nếu bị thua, bạc nàng nên trả một nửa!"

"Hả? Dựa vào cái gì? Cũng không phải ta muốn cùng một đội với ngươi, không đồng ý!" Nhã Phi tức giận, chu miệng nói.

"Công chúa Nhã Phi, nàng không thấy ta có bao nhiêu xui xẻo sao? Chưa gì đã tổn thất một trăm lượng, người nhà nghèo chúng ta không kham nổi a! Nàng là kim chi ngọc diệp, chẳng lẽ ác tâm như vậy sao? Công chúa xuất thân cao quý, lại xinh đẹp uyển chuyển như thế, đừng nhỏ mọn như vậy chứ? Mộ Thanh cúi đầu xin nàng!"

Lâm Mộ Thanh làm gương mặt đáng thương, còn cúi đầu thờ dài, làm cho Nhã Phi xấu hổ không thôi, nam tử trước mắt áo trắng phấp phới, mĩ mạo như tiên, lại chân thành khẩn trương cầu nàng như vậy, nhìn vào cặp mắt đào hoa xinh đẹp mang ý cười, để cho nàng thoáng chốc đỏ mặt, nghiêng đầu, né ánh nhìn của hắn, mới ngập ngừng nói: "Tùy ngươi!"

"Ha ha, được, Mộ Thanh cảm ơn đại ân đại đức của công chúa, ngày khác nhất định báo đáp!"

Lâm Mộ Thanh miễn cưỡng cười, mắt to gan dừng lại ở trên mặt Nhã Phi vài giây, mới quét về phía những người khác, nói lời động viên, "Chỉ cần thắng trận, bản công tử chia cho mỗi người năm mươi lượng, nếu thua, mỗi người kể một truyện cười cho công chúa nghe, công chúa nở nụ cười thì thông qua, công chúa nếu không cười, bản công tử sẽ phạt người đó trồng cây chuối, mọi người có lòng tin hay không?"

Đám người ngó ra, nửa ngày mới phản ứng được, bị năm mươi lượng bạc hấp dẫn, cảm xúc tăng vọt hô: "Có!"

Quân gia lại co quắp một lần nữa!

Nhã Phi càng ngăn ra, hoàn toàn không rõ Lâm Mộ Thanh rốt cuộc muốn làm cái gì? Tại sao lại liên quan đến nàng?

"Haiz, bản công chúa cũng không..."

Lời của Nhã Phi bị cắt ngang, Lâm Mộ Thanh cười thật là mê người, "Công chúa, trận đấu sắp bắt đầu, không nên làm cho mọi người mất lòng tin đâu!"

Nhã Phi bị nụ cười tuyệt thế này làm mất tâm trí, giật mình gật gật đầu.

Trận đấu bắt đầu, Lăng Tuyết Mạn hô hét muốn nổ cổ họng, Nhã Phi ngay từ đầu đã không thuận, bởi vì lần đầu lên sân, kinh nghiệm không đủ, liên tục cán bóng không được, Lâm Mộ Thanh nóng nảy, cán bóng, hô lớn: "Nhã Phi, tiếp!"

Nhã Phi không so đo Lâm Mộ Thanh vô lễ gọi thẳng tên nàng, vội vàng nhảy lên, nhận bóng muốn đá vào khung thành đối phương, giữa đường lại bị Mạc Ly Hiền dùng khinh công tung người lên một cước đá trở về, đang lúc thất vọng, chỉ thấy Lâm Mộ Thanh bay lên, tới bên cạnh nàng, nhẹ nắm lấy cánh tay của nàng, mang theo thân thể của nàng xoay tròn một vòng, hai người đồng thời đưa chân, nhận bóng, nhìn nhau cười, lại đồng thời tung ra một cước, tiến bóng!

Nhã Phi cao hứng nhảy dựng lên, kích động hô: "Mạn Mạn, chúng ta tiến bóng!"

"Nhã Phi, sao muội lại giúp tên tiểu bạch kiếm đó?" Lăng Tuyết Mạn ừ rừ quát.

"Ha ha, Mạn Mạn, vào trận đấu phải công bằng thôi, chúng ta bây giờ là một đội, đương nhiên phải đoàn kết một lòng!" Nhã Phi vẫy vẫy tay, cười vô cùng vui vẻ!

Lâm Mộ Thanh tươi cười tao nhã, hài lòng nhếch môi, liếc xéo Lăng Tuyết Mạn, trong mắt tràn đầy khiêu khích!

Lăng Tuyết Mạn quả thực bùng nổ cơn tức giận, thì ra chỉ có nàng đá bóng một cách chính thống, còn không có nghĩ đến dùng khinh công! Hiện tại, rống to một tiếng, "Ly Hiền, Xuân Đường, Thu Nguyệt, tung bản lĩnh của các ngươi ra, không được để ta mất mặt!"

Trên bức tường ngoài Hương Đàn Cư, ngoại trừ nhú lên một cái đầu, còn thêm một đôi mắt.

Thiên Cơ lão nhân ngửa tâm khó nhịn, liên tục thờ dài, Mạc Kỳ Hàn đứng xem, ý cười trên khóe miệng thật sâu, đem nhất cử nhất động của nàng, một cái nhăn mày, một nụ cười, thu hết vào đáy mắt.

Nhìn bộ dáng nàng vui vẻ, miệng cười sáng lạn, hắn cảm thấy khắp thế giới đều là ánh mặt trời, tâm tình thoải mái. Tâm chợt lóe, lại nhớ lại đêm qua nàng kỳ quái, không tự chủ cười ra tiếng, vật nhỏ, rõ ràng muốn nghe hắn nói, cố tình vệt chết còn cứng mồm, về sau nghe không được, lại tức giận hắn, cũng thế, chỉ cần nàng hôm nay không uống rượu, buổi tối hắn liền nói cho nàng nghe, ngại gì?

Một thanh âm rất nhỏ rất xa vang lên ở sau tường!

Lông mày đột nhiên căng thẳng, Mạc Kỳ Hàn cùng Thiên Cơ lão nhân từ trên tường nhảy xuống, Mạc Kỳ Hàn nhảy vào phòng, Thiên Cơ lão nhân huyết sáo một tiếng, bốn bóng đen phóng ra!

Trong giây lát, bốn ám vệ bắt theo một thám tử áo đen lộn trở lại, đẩy xuống đất, một thanh trường kiếm để ở chỗ yết hầu người nọ!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 162

Vô Cực đi vòng quanh thám tử kia một vòng, lạnh lùng nói: "Vận bụng miệng của hắn ra, đừng cho hắn có cơ hội uống thuốc độc!"

Ám vệ nghe lệnh, bóp cằm của tên thám tử.

"Nói! Ngươi lên lút ở ngoài Tử Vương phủ làm cái gì? Ai phái ngươi tới?" Vô Cực lạnh lùng hỏi.

"."

"Cho người ba phút suy xét, nếu không nói, giết!" Sát khí trong mắt Vô Cực càng sâu.

"."

"Hừ! Cửa hai mươi nhát trên người hần, không được đụng đến chỗ hiểm, cho hần sống không bằng chết!" Vô Cực quay người lại, lạnh lùng hạ lệnh

"Vâng!"

Ám vệ nâng kiếm, đâm vào bả vai tên thám tử, thu kiếm, máu tuôn ra, tên thám tử kia lập tức tái mặt, mồ hôi trên trán rơi là chả, "Người... các người giết ta đi!"

Vô Cực hừ lạnh một tiếng, "Muốn chết? Không dễ dàng như vậy! Nói hay không!"

"Ta... ta không biết, ta chỉ nghe lệnh làm việc, không biết chủ tử là ai."

"Phải không?"

Theo Vô Cực nâng giọng, ám vệ lại không lưu tình chút nào, đâm một kiếm vào bả vai còn lại của tên thám tử!

"A-"

"Nói hay không!"

"Vâng, là Bạch đại nhân!"

Vô Cực nhau mày, xoay người vào phòng.

"Chủ tử, người này giữ hay không giữ?"

Mạc Kỳ Hân âm lãnh cười, "Bạch Tĩnh An là gan không nhỏ! Đến hần cũng không dám phái người đến đây dò hỏi, mà Bạch Tĩnh An dám mượn lá gan ông trời! Giết! Thuận tiện nhắc nhở Bình Dương Hầu Bạch Tĩnh An một chút, phạm là dám tiếp cận Hương Đàn Cư của Tứ Vương phủ, giết không tha!"

"Vâng, chủ tử!"

Trên sân bóng, vẫn phi thường náo nhiệt, kịch liệt vô cùng.

Nửa canh giờ, hai phe đá ngang tay!

"Nghỉ ngơi mười phút, sau đó tiếp tục!"

Lăng Tuyết Mạn mệt, uống một chén nước, nha hoàn xoa chân cho nàng nằm phè trên ghế, thờ từng ngum từng ngum.

Mã Nhã Phi cũng mệt muốn chết rồi, nhưng nàng dù sao cũng là công chúa, cử chỉ không thể tùy tiện như Lăng Tuyết Mạn, chỉ ngồi ngay ngắn ở trên ghế đệm thờ khề.

Lâm Mộ Thanh cùng Mạc Ly Hiến, quân gia và mấy người kia không sao, dù sao cũng là nam tử, lại một thân võ công, thể chất phi thường, chỉ nhân nhả uống trà.

Lâm Mộ Thanh nghiêng người một bước, dừng lại ở trước mặt Nhã Phi, nói: "Công chúa Nhã Phi, hợp tác vui vẻ!"

"Ha ha, ta cho tới bây giờ không có chơi đùa nhiều, cảm giác rất kích thích đó!" Nhã Phi cười rất ngọt ngào, rất vui vẻ, trong đôi mắt trong veo tỏa ra ánh sáng long lẫy.

Lâm Mộ Thanh ngăn ra, ngây ngốc nhìn thiếu nữ xinh đẹp trước mắt này không có một chút ra vẻ công chúa, nếu so sánh nàng với sư huynh, sư huynh là kẻ tục lạnh lùng kiên cường của hoàng thượng, mà dung mạo Nhã Phi giống Hoàng Hậu nhiều hơn, mang theo vẻ đẹp nhu hòa, khi cười, đôi mắt giống như suối nước, sáng linh động.

Trong lòng nghĩ như vậy, ngoài miệng đã không tự chủ mà nói, "Ánh mắt của công chúa rất xinh đẹp, tính cách lại hoàn hảo, khi uyển chuyển hàm xúc, lúc lại sinh động đầy sức sống, Lâm Mộ Thanh hôm nay nhìn thấy công chúa, quả thật là may mắn ba kiếp!"

Nhã Phi ngăn ra, giật mình nhìn nam tử áo trắng xinh đẹp trước mặt làm cho nàng xấu hổ, nghe được lời ca ngợi lộ liễu, gò má nóng lên, không tự chủ cúi đầu xuống, tiếng nói yếu ớt, "Sao... sao người khen người ta như vậy?"

"Ha ha!" Lâm Mộ Thanh cúi đầu cười, nói tiếp: "Mộ Thanh chỉ nói lời thật, công chúa là con gái yêu của đương kim thánh thượng, Mộ Thanh tất nhiên là không dám nói lung tung."

Quân gia lui một bên, gương mặt không ngừng co rút, đột nhiên cảm giác Lâm Mộ Thanh tìm đến hần nói muốn đá cầu là có mục đích, lá gan này thật lớn a! Đến hoàng muội của chủ tử cũng dám nhìn ngó!

Nhã Phi nóng bừng hai gò má, ngược mắt nhìn, Lâm Mộ Thanh tuấn mỹ như tượng tạc, cảm thấy hoảng hốt, vội lại cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Lâm công tử không phải người kinh thành sao?"

"Ha ha, không phải, gia tổ ta sống ở Giang Nam, vài năm gần đây ta ở trên núi học võ cùng sư phụ, cha nương đã lần lượt qua đời, trong nhà không còn huynh đệ tỷ muội, nên cũng chưa về Giang Nam, lần này tới kinh giải sầu, có cơ duyên nhìn thấy thiên nhan của công chúa, là phúc khí của Mộ Thanh!" Lâm Mộ Thanh nhẹ cười nói.

"À." Nhã Phi nhẹ nhàng gật đầu, nhất thời không biết nên nói cái gì, liền trầm mặc không nói.

Mã Lăng Tuyết Mạn nằm một chút, thấy chán, nghiêng người đứng dậy, thoáng nhìn Lâm Mộ Thanh cùng Nhã Phi rất gần nhau, trực giác thấy quý dị, liền lặng lẽ đứng lên, từ phía sau lưng vòng đến trước mặt Lâm Mộ Thanh, đột nhiên lên tiếng nói: "Yêu tinh, người đang làm gì vậy?"

"A?" Lâm Mộ Thanh bị hoảng sợ, vừa quay người thấy là Lăng Tuyết Mạn, tức giận: "Ta nói Vương phi à, miệng ngài tích chút đức được không? Ai là yêu tinh? Chẳng lẽ bộ dáng đẹp mắt thì có lỗi sao?"

Nhã Phi cũng bị Lăng Tuyết Mạn làm giật mình, kinh hãi ngẩng đầu lên, nhìn hai người đang giương cung bạt kiếm.

Quân gia thấy thế, vội "khụ khụ" hai tiếng, lời kéo ông tay áo Lâm Mộng Thanh, cúi đầu chấp tay nói: "Biểu đệ, sao không quy củ như vậy? Có thể nói chuyện với Vương phi như vậy sao? Nhanh xin tội!"

"Hừ, tuy rằng ta không có so đo thân phận gì, nhưng tốt xấu ta cũng là Vương phi, dám liên tục vô lễ với ta, tiểu bạch kiểm, ta thật muốn gọi người đánh hội đồng ngươi!" Lăng Tuyết Mạn hừ mũi, nói lời diễu võ dương oai, nhìn đến Lâm Mộng Thanh run rẩy, lời nói xoay chuyển, "Bất quá, nề tình ngươi là biểu đệ của quân gia chúng ta, ta có thể đại nhân đại lượng không chấp lỗi tiểu nhân, cho phép ngươi nộp tiền phạt!"

"Cái gì?"

Đám người chung quanh há hốc!

Nhã Phi vội vàng nói: "Mạn Mạn, không thể khi dễ người ta như vậy."

Mạc Ly Hiền cũng khẩn trương khuyên nhủ: "Mẫu thân, ngài đã thu của Lâm công tử một trăm lượng, thôi, hần là biểu đệ của quân gia, làm lễ bồi tội là được rồi, không cần so đo."

Quân gia im lặng không lên tiếng.

Lâm Mộng Thanh chợt nói, "Vương phi, ngài thật tham tiền!"

"Hi hi, coi như ngươi nói đúng!" Lăng Tuyết Mạn chẳng những không bực, ngược lại càng tươi cười, một tay chỉ đạo qua mấy người vừa rồi nói giúp Lâm Mộng Thanh, rất là nghiêm khắc nói: "Mấy người các ngươi là phản đồ! Không giúp ta vợ vệt của cái thì thôi, còn dám năn nỉ giùm hần, ai còn dám vì nầy tiểu bạch kiểm nói thêm một câu, phạt một trăm lượng bạc!"

Toàn thể choáng váng!

Lâm Mộng Thanh tức toàn thân phát run, nữ nhân đáng chết, tất cả kế hoạch tán gái của hần đều phá hủy ở trong tay nữ nhân này!

Tâm hạ quyết định, găm lên giận dữ, "Không đưa!"

"Là-sao?"

Lời nói tức giận của Lâm Mộng Thanh vừa dứt, cách năm thước một giọng nói khàn đục trầm thấp nhẹ nhàng vang tới, kéo dài giọng nói, mang theo nồng đậm cảnh cáo!

Mọi người lập tức quay đầu, theo tiếng nhìn lại, biểu tình nhất thời khác nhau!

Hãy ủng hộ mình để có động lực nha.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 163

"Vô Giới!"

Lăng Tuyết Mạn vui sướng hô to một tiếng, đang lúc mọi người vô cùng khiếp sợ, xách quần chạy như bay!

Mắt "Vô Giới" lập tức phù sương giá, nghiêng răng, bàn tay dọc hai bên thân thể nắm chặt thành quyền, muốn xoay người một cái đi trở về.

Nhưng, trong giây lát, bộ quần áo đỏ chạy đến trước mặt, không nhìn gương mặt băng giá của hần, hai tay túm chặt ống tay áo màu đen của hần, hai tròng mắt hưng phấn sáng rực như sao, "Vô Giới ca ca, sao ngươi tới đây? Ngươi nghe chúng ta náo nhiệt, cũng muốn đá bóng à? Hi hi, vừa vặn chúng ta còn một chỗ, ngươi gia nhập đội bóng của ta, giúp ta thắng tiểu bạch kiểm, được không?"

Tên nam nhân nào đó trầm mặt xuống, nhìn tay nhỏ bé trắng nõn của Lăng Tuyết Mạn bắt lấy ống tay áo hần, dùng giọng nói đã thay đổi thành khàn đục lạnh lùng nói: "Vương phi, nô tài là hạ nhân, lại là nam nhân, xin Vương phi buông nô tài ra!"

Sân bóng yên tĩnh không tiếng động, bọn hạ nhân đều kinh ngạc nhìn vương phi của bọn họ không hợp lễ nghi cầm tay nam thị vệ, còn thân thiết xưng hô "Vô Giới ca ca"!

Quân gia nuốt nước miếng một cái, Lâm Mộng Thanh cũng khẽ biến sắc mặt, hai người đều nhìn vào thị vệ "Vô Giới" đột nhiên xuất hiện này!

Không đến nửa phút, Lâm Mộng Thanh liền cúi đầu, mặt nạ da người đích thân hần chế tác, chẳng lẽ hần còn không biết sao? Tâm tình lập tức rơi vào thung lũng, bi phẫn, hần quả thật muốn khóc, có ý tứ gì? Vợ chồng đồng lòng ra trận đấu với hần a a a a!

Quân gia thoáng nhìn Lâm Mộng Thanh, cũng lập tức phản ứng kịp, mở hai mắt rất là to nhìn, chờ đợi ánh mắt sai bảo của thị vệ "Vô Giới"!

Nhã Phi ngây ngốc, nhỏ giọng hỏi Mạc Ly Hiền, "Hiền nhi, nam nhân này là ai?"

"Hoàng cô, đây là thị vệ Vô Giới trông coi Hương Đàn Cư, là thủ hạ đắc lực nhất của phụ vương lúc còn sống, trước đó vài ngày, mẫu thân không cẩn thận rơi vào hồ, chính là Vô Giới cứu mẫu thân lên bờ, mẫu thân có ân muốn báo đáp, cho nên tương đối thân thiết với Vô Giới." Mạc Ly Hiền giải thích đơn giản.

Mà Lăng Tuyết Mạn rất là mê mẩn giữa đầu nhìn "Vô Giới", không hiểu hỏi: "Vô Giới ca ca, ngươi không thích ta sao? Ta đã nói với ngươi không cần xem ta là Vương phi, chúng ta là bạn tốt thôi, ta mới ngươi đá bóng, ngươi không đồng ý sao?"

Nha đầu đáng chết, sao lại mơ hồ như vậy? Cũng không biết phải tránh va chạm nam nữ sao? Vô Giới đáng chết!

Tên nam nhân nào đó tức giận đến nỗi mồ hôi phát run, trên mặt bởi vì đeo mặt nạ da người mỏng như cánh ve, vô luận hắn có biểu tình ra sao, đều là thuộc về Vô Giới, nhưng đôi mắt thuộc về bản thân mình lại tản ra ý lạnh lẽo, xin hỏi có ai muốn như vậy không? Muốn chết!

Nhưng, bây giờ không phải là thời điểm phát hỏa, tên nam nhân nào đó cực lực nhẫn nhịn, nhẹ thở dài một hơi, cúi đầu nói: "Vương phi, nô tài là hạ nhân, không dám cùng Vương phi làm bạn bè, nếu như Vương phi muốn nô tài cùng đá bóng, nô tài không dám từ chối!"

Lăng Tuyết Mạn căn bản không phát hiện tên nam nhân nào đó thay đổi cảm xúc, chỉ nghe hắn đồng ý, kích động gần như muốn nhảy lên, kéo cánh tay hắn, đi về phía trước, sau đó tên nam nhân nào đó liền bị động theo ở phía sau, liếc mắt Lâm Mộng Thanh đang mỉm cười trộm, cố nén, đầu Lâm Mộng Thanh sắp cúi đến lòng bàn chân rồi.

"Vô Giới ca ca, ta giới thiệu với ngươi, những người này đều là thành viên đội chúng ta, kia là kẻ địch, gồm công chúa Nhã Phi, tiểu bạch kiểm Lâm Mộng Thanh, hiện tại chúng ta ngang tài ngang sức, còn một ván định thắng thua, thời gian là nửa giờ, tiểu bạch kiểm này khinh công quá tốt, chúng ta vài lần có thể đá vào đều bị hắn chặn lại, ngươi giúp ta thu phục hắn thì tốt rồi!" Lăng Tuyết Mạn lôi kéo tên nam nhân nào đó, tận tâm giới thiệu một lần.

"Nô tài ra mặt Công chúa Nhã Phi, tiểu Vương gia!" Tên nam nhân nào đó đơn giản chấp tay hành lễ.

Mở miệng ngậm miệng là "tiểu bạch kiểm", khiến cho khuôn mặt tuần tú của Lâm Mộng Thanh gần như bóp méo, "Vương phi, Lâm mỗ đắc tội ngài khi nào? Sao lại gọi ta là tiểu bạch kiểm?"

"Hi hi, ta không sợ ngươi bắt kính với ta, lấy bạc ra thì được rồi! ha ha, Vô Giới ca ca rất lợi hại, trong chốc lát sẽ đá cho đội của ngươi hoa rơi nước chảy, ngươi chờ ngoan ngoãn dâng hai trăm lượng đi! Ha ha-"

Lăng Tuyết Mạn đắc ý từ mỉm cười nhẹ đến cuối cùng ngửa mặt lên trời cười to, thẳng đến khuôn mặt tuần tú tên nam nhân nào đó ẩn ở dưới mặt nạ cũng không khỏi co rúm vài phần, hắn lại có thêm một đánh giá về cô gái nhỏ này: bắt chẹt người ta!

"Không được!"

Lâm Mộng Thanh trực tiếp đập nát mộng đẹp của Lăng Tuyết Mạn, "Cuộc so tài này tại sao có thể thay đổi người giữa trận? Vương phi ngươi sợ thắng không nổi nên mới vậy!"

"Mạn Mạn, chúng ta đều mệt mỏi, tấu đổi một người mới, vậy không phải chúng ta bị thua thiệt sao?" Nhã Phi cũng kháng nghị, bắt mắt nói.

"Hả? Ta mặc kệ, các ngươi muốn đổi người, cũng có thể mà, ta không có nói không cho phép." Lăng Tuyết Mạn chơi xấu.

Lâm Mộng Thanh kích động, bỏ quên cô áp lực kia, hô lên: "Haiz, Vương phi sao có thể như vậy? Chúng ta-"

"Khụ khụ!"

Hai tiếng ho khan hữu lực vang lên, ánh mắt mọi người liền tiến đến gần, tên nam nhân nào đó thanh thanh lãnh lãnh nhìn thẳng Lâm Mộng Thanh, hỏi ngược lại ba chữ, "Không được sao?"

Lâm Mộng Thanh suýt nữa bị nghẹn, nhìn tên nam nhân nào đó nửa ngày, mới cắn răng nghiêng lợi nhảy ra một chữ, "Được!"

Nói xong, thở dài một hơi, chuyển hướng Nhã Phi, tươi cười rạng rỡ nói: "Công chúa, thôi, lòng dạ chúng ta đều rộng lớn, không cần so đo với nam nhân nữ nhân vô lại, được không?"

"Nhưng Lâm công tử..." Nhã Phi thấy rất quái dị, lại không biết là cái gì.

"Công chúa đừng lo lắng, chỉ cần chúng ta phối hợp ăn ý, nhất định không thua. Cho dù thua, chỉ là hai trăm lượng bạc, bạc của triều đình ta trả lại cho triều đình, không sao cả!" Lâm Mộng Thanh tao nhã bình tĩnh cười, hoàn toàn không thấy cặp mắt phun lửa kia!

Mấy lời ám chỉ về bạc, ha ha, không tin nam nhân nào đó không hiểu! Còn có, tâm tư kín đáo như nam nhân nào đó, không tin không rõ tình cảm của mình đối với hoàng muội của hắn.

Quả nhiên, mắt nam nhân nào đó lạnh giống như sương giá!

Lâm Mộng Thanh ra vẻ không nhìn, vẫn cười tí mắt nhìn Nhã Phi, gò má Nhã Phi hơi đỏ, môi mở mở, không tự chủ cúi đầu.

Lăng Tuyết Mạn thật biết giết phong cảnh, nhanh nhẩu nói: "Tiểu bạch kiểm, ngươi chít chít nói tiếng của gà à? Đừng giả vờ, nhanh chuẩn bị bạc, còn có tiền phạt vô lễ với bản Vương phi, tổng cộng năm trăm lượng, nếu thiếu một lượng, cẩn thận bản Vương phi bán ngươi làm nam sùng!"

"Ha ha ha!"

Toàn thể mọi người không hề giữ hình tượng cười một tràng!

"Lăng Tuyết Mạn!"

Lâm Mộng Thanh không thể nhịn được nữa, xoay bước tới, "Ngươi lặp lại lần nữa!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 164

Lăng Tuyết Mạn là diễn hình giả heo xoi tái cộp giả, bộ dáng cuồng ngạo bị Lâm Mộng Thanh đột nhiên tức giận rống lên một câu, khí thế lập tức giảm xuống, ngơ ngác nhìn mặt Lâm Mộng Thanh, nói không ra lời!

Quản gia cảm thấy quýnh lên, vội hô: "Biểu đệ, ngươi làm cái gì?"

Nhã Phi không nói gì, ngăn ra, hạ nhân đều khiếp sợ nhìn Lâm Mộng Thanh, bởi vì là bà con của quản gia, cho nên không có mệnh lệnh của Vương phi thì không dám tiến lên ngăn cản.

Nam nhân nào đó nâng mày, nhìn Lâm Mộng Thanh, mới nói, "Lâm công tử-" đề tài liền bị Mạc Ly Hiền mang về mặt phần nộ tiếp nhận, giọng mang đầy khí phách, "Lâm công tử, ở trước mặt nẫu thân của ta không được làm càn! Mặc dù nẫu thân của ta vui đùa, nhưng cũng không chấp nhận được người vô lễ với ngài! Quân gia-"

"Haiz haiz, Hiền nhi, không cần không cần!" Lăng Tuyết Mạn phản ứng kịp, vội ngăn cản Mạc Ly Hiền, cười ha ha, "Chúng ta không thể cậy quyền thế mà khinh người, ha ha, là nẫu thân thương tổn mặt mũi của người ta, con đừng vì nẫu thân mà bất bình, chuẩn bị một chút, chúng ta tiếp tục đá bóng nha!"

"Mẫu thân! Ngài có sao không?" Mạc Ly Hiền lo lắng hỏi.

"Con thấy ta có gì sao?" Lăng Tuyết Mạn hoạt bát nháy mắt, nhưng hướng Lâm Mộng Thanh, cười mĩa, "Lâm công tử, mới vừa rồi là ta nói hươu nói vượn, người đừng để trong lòng, ta hay gây sự treu người một chút, kỳ thực ta rất thiện lương, chúng ta đấu đi, năm trăm lượng giảm một chút, còn ba trăm lượng, không thể bớt nữa, ít hơn nữa ta sẽ khóc."

"Ngài... ngài thật đúng là thật là một nữ nhân cực phẩm!"

Lâm Mộng Thanh trừng mắt nhìn Lăng Tuyết Mạn, ghen đỏ mặt, nửa ngày mới nói một câu như vậy!

Nam nhân nào đó giật giật khóe mắt, trợn trừng mắt không nói gì.

Mà những người khác khóc không phải khóc, cười không phải cười, tất cả đều ngây ngốc tại chỗ!

Lăng Tuyết Mạn trừng mắt Lâm Mộng Thanh, cũng giật mình lúng túng nửa ngày, ngoài cười nhưng trong không cười đưa ra ngón tay cái, từ trong kẽ răng cố rít ra một câu nói, "Lâm công tử đánh giá thật sự là kinh điển! Kinh điển a!"

Nói xong, quay lưng lại sư tử Hà Đông rống, "Trận đấu bắt đầu!"

Còn lại nửa giờ, mọi người đều choáng váng, bởi vì căn bản không tới phiên bọn họ xuất lực, quả bóng mây kia chỉ lăn lộn giữa Lâm Mộng Thanh cùng thị vệ "Vô Giới", chọt cao chọt thấp, khinh công hai người đều tuyệt đỉnh, như hai con rồng tranh viên ngọc, dễ dàng đá ra đi, cuốn thân mình, dùng mũi chân tiếp được, lại đá lên không trung, một người khác phi thân tới, đá lại, nhưng ai cũng đá không vào được khung thành đối phương.

Đến cuối cùng, người hai đội đều yên lặng lui ra khỏi sân, chỉ chừa hai đại biểu kia đá bóng, Lăng Tuyết Mạn xem hoa cả mắt, y như đang xem xiếc, đáng ao ước cực kỳ!

"Được! Vô Giới ca ca cố lên a!"

Lăng Tuyết Mạn đi đầu hô lên, người hai đội liền đều reo hò cho bên mình cố lên, nhất thời trên sân bóng âm ỉ như sấm nổ!

Mà Lâm Mộng Thanh đá bóng đến gần, bốt thì giờ nói nhỏ: "Sư huynh, huynh cho đệ thắng một trái không được sao?"

"Cho đệ thắng, sư tẩu của đệ không cao hứng!" Mạc Kỳ Hàn tiếp được bóng, mặt không chút thay đổi trả lời.

"Sư huynh, huynh đừng trọng sắc khinh bạn được không? Sư tẩu cường hãn, đệ bị nàng chọc tức nhiều như vậy đều nhịn xuống, huynh còn muốn ác với đệ như vậy sao?"

"Đệ thắng thì sao? Muốn Nhã Phi cao hứng?"

"Sư huynh, huynh đã nhìn ra? Hì hì, ta coi trúng muối muối của huynh, như thế nào? Cho đệ làm phò mã không?"

"Ta tính đưa đệ tiến cung làm thái giám"

"Sư huynh!"

"Được, đệ thua bạc ta đền gấp mười cho đệ, chuyện Nhã Phi đệ cũng phải cho ta quan sát đã, hiếm khi Mạn Mạn vui vẻ như hôm nay, cho nàng vui vẻ trọn vẹn đi!"

Mạc Kỳ Hàn vừa dứt tiếng nói, mạnh mẽ tung một chương về phía vai phải Lâm Mộng Thanh, làm cho Lâm Mộng Thanh tung người né, mà hắn liền thừa dịp có lỗ hổng này, cười tà tởm, một cước dễ dàng đá quả bóng tới khung thành!

"Oa! Tuyệt quá a! Vô Giới ca ca tuyệt quá! Chúng ta thắng! Chúng ta thắng!"

Kích động, Lăng Tuyết Mạn cao hứng nhảy cả tung, reo hò, Xuân Đường Thu Nguyệt tất nhiên là cao hứng thật, nhìn một nam nhân nào đó chậm rì rì đi tới, trên mặt chọt đỏ vội quay mặt đi.

Bọn hạ nhân một đội hưng phấn, một đội ủ rũ, Nhã Phi kinh ngạc xong, cũng chỉ mỉm cười, nàng không có coi trọng thắng thua như vậy, chỉ cần chơi vui là tốt rồi.

Mạc Ly Hiền giữ chặt tay Lăng Tuyết Mạn, cười nói: "Mẫu thân, đừng kêu nhiều, một hồi cổ họng sẽ đau."

"Hiền nhi, hôm nay rất vui, có thể kiếm mấy trăm lượng bạc, ha ha ha!" Lăng Tuyết Mạn kích động cười lớn.

Lâm Mộng Thanh thờ phi phò đuổi theo, ngăn trước mặt tên nam nhân nào đó, chất vấn, "Huynh lừa đảo!"

Tên nam nhân nào đó lãnh khốc trả lời hắn bốn chữ, "Bình bất yếm trá!"

Không nói gì, ngửa mặt lên trời trợn trắng, vẫn là không nói gì.

Lâm Mộng Thanh thanh toán tiền cá cược, làm các đội viên chọc cho Nhã Phi cười, Nhã Phi nghĩ đến Lâm Mộng Thanh nói nếu nàng không cười, muốn bọn hạ nhân trồng cây chuối, cảm thấy không đành lòng, liền bất luận buồn cười hay không, đều khoan khoái cười ra tiếng, lây sang những người khác, toàn bộ giáo trường tràn đầy tiếng nói tiếng cười.

Mạc Kỳ Hàn nhìn Lăng Tuyết Mạn cười, khóe miệng cũng giương lên tươi cười, thừa dịp nàng không có chú ý tới hắn, lặng lẽ bay vọt đi.

"Ui? Vô Giới ca ca đâu?" Lăng Tuyết Mạn hồi lâu mới thấy, vội vàng hỏi.

Quân gia vội trả lời: "Thưa Vương phi, Vô Giới phải về Hương Đàn Cư trực, thấy Vương phi vui vẻ, liền không dám quấy rầy. Bởi vì thủ vệ Hương Đàn Cư được chủ tử cho đặc quyền, không có nhiều quy củ cấp bậc lễ nghĩa như vậy, vì vậy, kính xin Vương phi cùng tiểu Vương gia thứ cho Vô Giới chưa cáo lui đã đi!"

"Không ngại." Mạc Ly Hiền nhẹ nhàng lắc đầu.

Bên này, Lâm Mộ Thanh cùng Nhã Phi trò chuyện với nhau thật vui, hai người tán gẫu vô công, tán gẫu âm nhạc, Lâm Mộ Thanh nói về cảnh đẹp Lê Sơn quan, làm Nhã Phi không ngừng hâm mộ.

Đang nói chuyện thoải mái, lại bị Lăng Tuyết Mạn giết phong cảnh ngắt lời, "Ta nói Lâm công tử a, sao ta nhìn ngươi cứ tươi cười với công chúa chúng ta vậy? Ha ha, làm mỹ nam kếp à?"

"Vương phi!" Lâm Mộ Thanh chán nản, "Sao ngài nghĩ người ta xấu xa như vậy? Lâm Mộ Thanh ta gặp được công chúa như tri âm, nói vài câu, cười vài cái sao là mỹ nam kếp?"

"Hi hi, ta mặc kệ ngươi có tâm tư gì, thật ngượng ngùng, công chúa chúng ta sắp về cung, mặt trời xuống núi rồi, ngươi nha, có thể nói chuyện cùng ta một chút được không?" Lăng Tuyết Mạn cười tít mắt nói.

Té xỉu! Lâm Mộ Thanh tròn mắt, nếu hắn dám cùng nữ nhân xấu tính này nói chuyện, phỏng chừng hắn sẽ chết hết sức thảm!

Có cười, "Ngài quá, Vương phi, Lâm mỗ mệt mỏi, muốn đi nghỉ ngơi. Ngày khác lại cùng Vương phi tán gẫu!"

Nói xong, ôm quyền với Nhã Phi, vẫn cười mê người như vậy, "Mộng Thanh cung tống công chúa hồi cung!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 165

Liễu Hương Cư.

"Mẫu thân, ngài nói cái gì? Ngài muốn buổi tối Hiền nhi đi ngủ ở nơi này?" Mạc Ly Hiền một tay cầm sách, một tay chỉ vào phòng ngủ của nó, giật mình hỏi.

Lăng Tuyết Mạn gật đầu, "Đúng vậy, ta muốn ở với con mấy đêm, hai ta nói chuyện phiếm, không được sao?"

"Mẫu thân, nhưng... nhưng Hiền nhi là nam tử, mẫu thân là nữ tử, ở cùng một chỗ, sẽ dễ cho người khác lời ra tiếng vào." Mạc Ly Hiền càng nói giọng càng nhỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ toàn bộ, khô nóng lợi hại.

Xuân Đường đứng ở một bên gấp như kiến bò trên chảo nóng, thấy thế, vội xen vào nói: "Đúng vậy, Vương phi, tuy rằng ngài cùng tiểu Vương gia trên danh nghĩa là hai mẹ con, nhưng dù sao không phải mẹ con thật sự, hơn nữa tiểu Vương gia cũng không phải đứa bé hai ba tuổi, ngài ở trong phòng ngủ tiểu Vương gia, sẽ đưa tới nhiều đàm tiếu."

"Đúng vậy đúng vậy, Vương phi, nô tì hầu ngài về Cúc Thủy Viên nghỉ ngơi đi, thời gian không còn sớm, tiểu Vương gia ngày mai còn phải tiến cung thỉnh an, cũng nên nghỉ ngơi, nếu ngài cùng tiểu Vương gia tán gẫu đến nửa đêm, tiểu Vương gia ngày mai không có tinh thần, Hoàng Thượng sẽ trách tội." Thu Nguyệt cũng cố khuyên bảo.

"Mẫu thân, ngày mai sau khi trở về Hiền nhi bởi mẫu thân nói chuyện phiếm được không? Mẫu thân hôm nay đá bóng cũng mệt mỏi, mau trở về ngủ đi, dưỡng tinh thần, ngày mai muốn chơi còn có thể nha!" Mạc Ly Hiền đến gần, nắm tay Lăng Tuyết Mạn, nhẹ nhàng cười nói.

"Ây da, các ngươi đều rất phiền, ta ở trong này ở một đêm thì như thế nào? Ta làm chuyện gì không dám gặp người sao?" Lăng Tuyết Mạn có chút tức giận gầm nhẹ.

Lăng Tuyết Mạn tức giận, Mạc Ly Hiền liền có chút khổ sở cùng không đành lòng, nghĩ nghĩ, nói, "Vậy được rồi, mẫu thân muốn ở chỗ của Hiền nhi, vậy thì ở đi."

Nói xong, nói với hai nha hoàn: "Các ngươi lui ra, nơi này có Cát Tường cùng Như Ý hầu hạ mẫu thân là được, sáng mai canh năm lại đây."

"Tiểu Vương gia, việc này không được đây, cái này..." Hai nha hoàn nóng nảy, không biết nói cái gì mới tốt, trên trán mồ hôi lạnh chảy xuống, không khuyên được Vương phi trở về, sợ là hai nàng muốn xông đời!

"Không sao, ta tự có chừng mực." Mạc Ly Hiền bình tĩnh nói.

"Vâng, nô tì... nô tì cáo lui!"

Xuân Đường Thu Nguyệt u sầu lui ra khỏi Liễu Hương Cư.

"Mẫu thân, ngài ngủ đi, Hiền nhi coi chừng ngài." Mạc Ly Hiền đỡ Lăng Tuyết Mạn đi đến bên giường, mỉm cười nói.

Lăng Tuyết Mạn khẽ cắn môi, ngồi xuống giường, nắm ngược lại tay Mạc Ly Hiền, khẽ hỏi: "Hiền nhi, mẫu thân có phải rất vô tâm không? Bản thân mình muốn làm cái gì liền làm cái đó, mà không suy xét cảm thụ của người khác?"

"Mẫu thân, Hiền nhi không sao, chỉ là lo lắng sẽ làm hỏng danh dự của mẫu thân, mẫu thân mặc dù đã lập gia đình, nhưng thân lại thanh khiết, Hiền nhi mặc dù gọi ngài là mẫu thân, nhưng cũng là nam tử, cho nên thật sự không tiện ở cùng mẫu thân, mặc dù chúng ta thuần khiết trong trắng, nhưng nhìn ở trong mắt người khác, sợ là bị phỏng đoán." Mạc Ly Hiền nhẹ nhàng nói xong, ánh mắt nhu hòa, bên môi vẫn là ý cười âm ập.

"Thân thanh khiết?" Lăng Tuyết Mạn lặp lại bốn chữ này, nhất thời trong lòng khó chịu đến cực điểm.

"Mẫu thân, ngài làm sao vậy? Không có chuyện gì, mẫu thân ngủ đi, Hiền nhi ở ngay bên giường coi chừng ngài, chờ ngài ngủ, Hiền nhi đi sang phòng kể bên ngủ một đêm, không có hạ nhân dám nói ra ngoài, mẫu thân yên tâm đi." Mạc Ly Hiền nghĩ rằng Lăng Tuyết Mạn là vì vận mệnh của mình mà thương tâm, phụ vương đến bãi đường cũng không kịp bái, động phòng cũng không động đã chết đi, mà Lăng Tuyết Mạn cũng là thiếu nữ thủ tiết, tối nay khác thường như vậy, đại khái là nhớ phụ vương thôi!

Môi Lăng Tuyết Mạn động vài cái, ôm Mạc Ly Hiền vào trong lòng, giọng nghẹn ngào, "Hiền nhi, mẫu thân đi đến thế giới này, có thể gặp được con, thật sự là phúc khí trời ban, mẫu thân có thể mất đi bất kỳ ai, nhưng tuyệt đối không thể, không thể mất đi con."

"Mẫu thân!" Mạc Ly Hiền cúi đầu gọi một tiếng, thò tay nhẹ nhàng ôm Lăng Tuyết Mạn.

Đêm, yên tĩnh thâm trầm.

Mạc Ly Hiền ngồi ở bên giường, lẳng lặng nhìn Lăng Tuyết Mạn ngủ, bọn họ hàn huyên trong chốc lát, Lăng Tuyết Mạn mệt nhọc, liền nằm xuống, lấy chăn gấm đắp kín cho nàng, nó mới chịu đi, nàng lại giữ chặt tay nó, nói là nàng sợ, nó liền ngồi xuống, coi chừng mẫu thân nhỏ bé này của nó.

Chấn động nhiên bị đá văng, Lăng Tuyết Mạn chuyển người, miệng không biết lầm bầm một câu gì, nặng nề ngủ.

Mạc Ly Hiền nhẹ nhàng cười, chỉnh lại chăn một góc một lần nữa đắp cho Lăng Tuyết Mạn.

Nhìn canh giờ, đã gần đến giờ tỵ, Mạc Ly Hiền đứng dậy, nhẹ bước đến ngoài cửa, nhỏ giọng phân phó: "Cát Tường Như Ý, hai người các ngươi thay phiên coi chừng Vương phi, Vương phi hay đá chân, không thể để cho ngài bị cảm lạnh. Biết chưa?"

"Vâng, tiểu Vương gia!"

Cúc Thủy Viên, bên trong phòng ngủ, Mạc Kỳ Hàn mang bộ mặt sưng mũi, ánh mắt lạnh lẽo dừng ở trên mặt Xuân Đường Thu Nguyệt, ý lạnh nổi lên từng trận.

"Tiểu Vương gia cùng Vương phi ở trong phòng ngủ sao? Một giường sao?" Mối mông nhếch lên, mắt đen tối trùng trùng hai người.

Hai nha hoàn sợ hãi quỳ xuống, co rúm lại, thấp giọng nói: "Thưa chủ tử, nô tì không rõ ràng lắm. Tiểu Vương gia chỉ nói ngài ấy tự có chừng mực, chúng nô tì không dám hỏi nhiều."

"Đáng chết!"

Mạc Kỳ Hàn thờ dồn dập, thân mình vừa chuyển, đi hai bước, lại xoay người, tiếng nói trầm thấp chứa lửa giận hừng hực, "Vi sao khuyên không nổi? Nha đầu kia thực chất rất thiện lương, hai người các ngươi giả vờ quỳ không dậy, nàng còn có thể như thế nào?"

"Chủ tử thứ tội! Là nô tì ngu dốt, nô tì đáng chết!" Xuân Đường Thu Nguyệt sợ hãi cúi đầu, cảm thấy không yên.

"Lập tức đi Liễu Hương Cư xem xét, nếu bọn họ tách ra, vậy thì thôi, nếu không phải, bất luận dùng cách nào, đều đem người trở về cho bốn vương!"

"Vâng, chủ tử, nô tì lập tức đi!"

Cửa lại đóng, thân mình cao lớn của Mạc Kỳ Hàn đứng ở trong phòng, nỗi giận tăng lên theo cấp lũy thừa, một nắm tay nện ở trên bàn, khế nguyên rủa: "Nha đầu đáng chết, dám chạy tới chỗ khác ngủ, muốn chết sao?"

Một tiếng sau, Xuân Đường Thu Nguyệt nhẹ bước vào, mặt đã nói lòng ra, "Chủ tử, tiểu Vương gia ngủ ở phòng khác, chỉ có một mình Vương phi ở phòng ngủ chính, hai nha hoàn Cát Tường Như Ý của tiểu Vương gia gác đêm."

"Thật không?" Mạc Kỳ Hàn âm thầm nhẹ thờ ra, nhú mày nói.

"Vâng, nô tì hỏi thăm Cát Tường. Tiểu Vương gia thật biết lí lẽ, cũng hiểu quy củ, chủ tử yên tâm đi." Thu Nguyệt cúi đầu trả lời.

"Lấy giấy bút đến." Mạc Kỳ Hàn khế chau mày, nói.

"Vâng!"

Ở trên bàn trải một tờ giấy Tuyên Thành, nghiên đã mài, Xuân Đường đem bút lông dâng tới trong tay Mạc Kỳ Hàn.

Suy nghĩ một chút, Mạc Kỳ Hàn lấy bút nhanh chóng viết vài chữ, sau đó gấp lại, đi đến bên giường, đặt ở dưới gối.

"Ngày mai nhớ báo cáo tình hình Vương phi ba lần!"

"Vâng! Nô tì nhớ kỹ!"

Kiểu căng đi lên vài bước, lại quay đầu nhìn giường lớn trống rỗng một cái, mắt thâm thúy nhiễm lên một chút âm đạm, khế nhấp môi, xoay người vào đường hầm rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 166

Trời xanh mây trắng, hôm nay mặt trời ấm áp hơn ngày thường nhiều.

Bởi vì ngày hôm qua đùa quá quậy, quá mệt mỏi, Lăng Tuyết Mạn vừa nằm đã ngủ thẳng. Mặt trời lên cao mới tỉnh lại, vừa mở mắt, là mặt Xuân Đường Thu Nguyệt phóng to ngay trước mắt.

Lăng Tuyết Mạn duỗi lưng, nét mặt toả sáng cười nói: "Các ngươi đã tới?"

"Vương phi, Cát Tường Như Ý trông một đêm, đã đi xuống nghỉ ngơi, để nô tì hầu hạ ngài rửa mặt."

"Ừ."

Cùng Mạc Ly Hiền ăn sáng ở Liễu Hương Cư.

Sau bữa cơm, Lăng Tuyết Mạn mới chịu về Cúc Thủy Viên thay quần áo, quần gia lại vội vàng đến, hành lễ, nói: "Bẩm tiểu Vương gia, Vương phi, người trong cung đến, nói là truyền khẩu dụ của Hoàng Hậu nương nương, bảo Vương phi cùng tiểu Vương gia tiến cung."

"Sao? Kêu ta vào cung làm cái gì?" Lăng Tuyết Mạn nghi hoặc nhíu mày, nàng không muốn đi, một lần vào cung, là để ngồi thiên lao, ai lại muốn có thêm vận xấu đâu!

"Thưa Vương phi, công công không có nói rõ, chỉ nói là ý chỉ của Hoàng Hậu nương nương." Quân gia cúi đầu trả lời.

Mạc Ly Hiền nhíu nhíu mày, nói: "Vậy được rồi, mẫu thân, ngài đi về đổi cung trang, con chờ ngài ở cổng."

"Ừ..."

Lăng Tuyết Mạn rất không tình nguyện bước ra Liễu Hương Cư, bước vào phòng ngủ, Xuân Đường Thu Nguyệt vội vàng chọn lựa lễ phục vào cung cho nàng, mà nàng đặt mông ngồi ở trên giường, vài giây sau, đột nhiên ngừng đầu tra xét xung quanh, muốn biết dâm tặc tối hôm qua có tới hay không.

Nhìn một vòng, không có gì khác thường, lòng không khỏi sinh một trận mất mát, ngã ra sau, nằm trên giường, thấy tờ giấy trắng nằm dưới một góc gối, Lăng Tuyết Mạn nằm nghiêng, ánh mắt nhìn sang, loáng thoáng thấy không đúng, cảm thấy khả nghi, nhấc gối lên, lộ ra một phong thư!

Lăng Tuyết Mạn vươn tay run rẩy, khẽ cắn môi, sau đó quyết định nhặt lên, ấn vào trong lòng, tìm đập có chút nhanh hơn, cảnh giác nhìn thoáng qua tấm bình phong, Xuân Đường cùng Thu Nguyệt cò vè như đang bận, vội quay lưng lại nhẹ nhàng mở ra, một hàng chữ nhỏ đập vào mắt: "Mạn Mạn, bực bội trốn tránh như thế là vô dụng, đêm mai nếu như không nhìn thấy nàng, bản công tử liền đi đến Liễu Hương Cư tìm nàng, thuận tiện cùng Mạc Ly Hiền uống ly trà, nói chuyện tâm tình."

Hít một hơi lạnh, Lăng Tuyết Mạn tức muốn học máu!

Dâm tặc đáng chết!!! Dám uy hiếp!! Hèn hạ vô sỉ!

Tay cầm thư run vài cái, Lăng Tuyết Mạn tái mặt, nhảy xuống giường, tìm được cái đánh lửa trong tủ đầu giường, thừa dịp Xuân Đường Thu Nguyệt còn chưa đến, đốt lá thư, nhưng không cách nào giấu tro rơi trên mặt đất, dưới tình thế cấp bách chỉ có thể ngồi xồm xuống, dùng khăn phủ lên, sau đó ôm vào trong tay áo, chờ sau khi ra Vương phủ vứt đi.

Xe ngựa chạy vào cung, Mạc Ly Hiền đi đến cung Long Dương thỉnh an Hoàng Thượng, công công mang Lăng Tuyết Mạn đi đến cung Phượng Thần – tâm cung của Hoàng Hậu.

"Tuyết Mạn khẩu kiến mẫu hậu! Mẫu hậu thiên tuế thiên thiên tuế!"

"Không cần đa lễ!"

Lăng Tuyết Mạn bối vì cúi đầu đi vào, lại quý xuống hành lễ, chờ Hoàng Hậu kêu đứng lên, mới nâng mắt lên, mà vừa nâng mắt, liền kinh ngạc hô lên, "Nhã Phi!"

"Ha ha, là muội nè." Nhã Phi nhẹ nhàng đi xuống bậc thềm, nâng Lăng Tuyết Mạn dậy, khẽ cười nói: "Tối hôm qua muội kể cho mẫu hậu chuyện chúng ta đá bóng, mẫu hậu nghe xong cười suốt, sáng sớm hôm nay, mẫu hậu đã nói muốn gặp tẩu."

"À, thì ra là như vậy." Lăng Tuyết Mạn thân nhiên cười, đáp lại nụ cười thân thiết của Hoàng Hậu, nhất thời tâm tình rất tốt, khoan khoái nói: "Mẫu hậu, bọn con ngày hôm qua chơi rất vui, Nhã Phi khinh công tốt lắm, con hâm mộ muốn chết!"

"Tuyết Mạn nha đầu, bản cung còn chưa từng nghe nói qua, con lại có trò chơi hay như vậy, có thể cho bản cung thấy một chút không?" Hoàng Hậu khẽ cười nói.

Miệng Lăng Tuyết Mạn mở mở, tươi cười lập tức biến mất, giọng nói cũng nhỏ đi, "Mẫu hậu, nếu ngài tới Tứ Vương phủ chúng con, chúng con đá bóng cho ngài xem. Nhưng nơi này là địa bàn của Hoàng Thượng, Hoàng Thượng không thích con, con không dám làm càn đâu! Ngộ nhớ Hoàng Thượng tức giận, lại..."

"Ha ha, không có chuyện gì, con ở trong hậu viện cung Phượng thần, Hoàng Thượng đang bề bộn nhiều việc, sẽ không tới." Hoàng Hậu nói.

Nhã Phi nháy mắt với Lăng Tuyết Mạn, ngầm cười nói: "Tứ tẩu, không ngại, phụ hoàng nếu bối vậy mà trách tội tẩu, muội sẽ giúp tẩu cầu tình, phụ hoàng luôn luôn thương muội, khẳng định sẽ nể mặt của muội."

"Vậy được rồi." Lăng Tuyết Mạn cười hết sức gượng ép, ai biết nàng có thể xui xẻo lần nữa hay không?

Kết quả, hết thảy như Lăng Tuyết Mạn dự liệu, năm nay là năm xui xẻo của nàng!

Làm quả bóng bằng dây mây, tổ chức thái giám cung nữ cung Phượng thần, giải thích cận kề xong, ở bên trong sân sau, một đám người lao vào đá, khi Hoàng Hậu đang xem cao hứng, một giọng thái giám lãnh lót đột nhiên vang lên, "Hoàng Thượng giá lâm!"

"Mẹ ta nha, Hoàng Thượng thực đến đây sao?" Lăng Tuyết Mạn kêu rên một tiếng, dưới tình thế cấp bách đã muốn trốn, nhưng sân trống trải như vậy, nàng có thể trốn chỗ nào?

Như con chuột bị kinh hãi, Lăng Tuyết Mạn nhảy loạn lên, nhưng không đợi nàng tìm được một chỗ trốn thích hợp, Mạc Ngự Minh mặc long bào đã đến trước mặt, không chỉ có ông ấy đến, phía sau còn năm Vương gia đi theo!

Lăng Tuyết Mạn tối sầm mắt, quý gối sau thái giám cung nữ, đầu cúi xuống, toàn thân căng thẳng, không dám phát ra một chút thanh âm.

"Tham kiến Hoàng Thượng! Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế! Tham kiến các vị Vương gia! Vương gia thiên tuế thiên thiên tuế!"

"Bình thân!"

"Tạ Hoàng Thượng!"

Hoàng Hậu cúi người với Mạc Ngự Minh, năm Vương gia lại đồng loạt làm lễ bái kiến Hoàng Hậu, lễ tiết này mới xem như xong.

Bọn thái giám đem ghế dựa đến, hầu hạ Mạc Ngự Minh cùng Hoàng Hậu ngồi xuống, năm nam nhân kia phân ra đứng ở hai bên Mạc Ngự Minh, Nhã Phi cũng đứng ở một bên.

Mạc Ngự Minh kỳ quái hỏi: "Hoàng Hậu, đang làm gì thế này? Trẫm nghe nói cung Phượng thần rất náo nhiệt, thấy Hoàng Hậu thật lâu không có vui vẻ, liền tới xem."

"Hoàng Thượng, thần thiếp có thể vui vẻ, đều là do một người." Hoàng Hậu mỉm cười, nhìn quanh, nhíu đôi mày thanh tú nói: "Nha đầu Tuyết Mạn, con đi đâu vậy? Tiến đến thỉnh an Hoàng Thượng đi!"

"Nha đầu Tuyết Mạn? Hoàng Hậu nói là Tứ Vương phi Lăng Tuyết Mạn?" Mạc Ngự Minh giật mình hỏi.

Năm người kia nghe vậy, đều không hện mà cùng nhìn xuống chỗ thái giám cung nữ, tìm Lăng Tuyết Mạn.

Lăng Tuyết Mạn lấy hai tay bịt mắt, gian nan đứng lên, không dám nhìn Mạc Ngự Minh, sợ ông già này kích động lại muốn hơ lửa nàng.

Trong lòng không ngừng rên? Mũi của Hoàng đế này là cái mũi chó sao? Sao lại thánh như thế?

Lăng Tuyết Mạn vừa mắng vừa chậm rãi bước tới, nhưng hai tay gắt gao bịt mắt không dám cho người ta nhìn, lại không dám nhìn người.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 167

Bởi vì che mặt, nhân tiện che luôn cái mũi, giọng Lăng Tuyết Mạn thình an liên oang oang, "Tham kiến Hoàng Thượng! Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế! Tham kiến các vị Vương gia!"

"Hả?"

Đám người tròn tròn mắt!

Mạc Ngự Minh giật giật khoe miệng, khoát tay, hơi giận nói: "Người là Lăng Tuyết Mạn? Người đây là đang thỉnh an trăm sao?"

"Thưa Hoàng Thượng, là con, nha đầu đáng thương đây!" Lăng Tuyết Mạn mang về mặt cầu xin, lấy tay ra, mắt to tràn ngập chờ mong trừng càng to hơn, "Hoàng Thượng, không thể tha cho con một cái mạng nhỏ sao? Con gần đây thật sự rất xui xẻo, thật vất vả mới có thể vui vẻ, ngài đại nhân đại lượng có được không?"

Vô số ánh mắt bắn ở trên người Lăng Tuyết Mạn, có buồn cười, có lo lắng, có nghi hoặc, có đồng tình.

Nhưng cộng chung một điểm chính là, mỗi người đều bởi lời nói của nàng, ngẩn ngang trong gió!

Mạc Ngự Minh ngẩn ra nửa ngày, mới nói: "Nha đầu, trăm có nói muốn trị tội người sao?"

"A? Hoàng Thượng không có tức giận? Nha! Quá tuyệt vời!" Lăng Tuyết Mạn chấn động, lại kích động, còn chưa chờ Mạc Ngự Minh gọi dậy, liền xúc động đứng lên, bốn ba tới trước mặt Hoàng Hậu, hưng phấn ôm lấy bà vai Hoàng Hậu, "Mẫu hậu mẫu hậu, con lại sống! Ha ha ha..."

"Này, này, Tứ tẩu, tẩu-" Mạc Kỳ Sâm không còn cách nào dùng ngôn ngữ miêu tả.

Mạc Kỳ Dục nhìn Lăng Tuyết Mạn một lúc, cười ra tiếng, "Phụ hoàng, nhi thần đã nói Tứ tẩu vừa tới, mẫu hậu nhất định sẽ vui vẻ, đúng không?"

"Ha ha, vậy cũng đúng, còn không có công chúa nào dám ôm Hoàng Hậu như vậy đâu, nha đầu kia gan lớn!" Mạc Ngự Minh nhìn Hoàng Hậu vui vẻ, cũng tươi cười.

Mạc Kỳ Diễn nhẹ nhàng mím môi, trong đôi mắt lo lắng từng trận.

Mạc Kỳ Lâm nhìn mọi người một cái, khẽ cười lắc đầu, thờ dãi: "Tứ tẩu chính là một người dớ hơi a!"

Mạc Kỳ Minh không có biểu tình gì, trên mặt lãnh lãnh đạm đạm, trong mắt cũng nhìn không ra bất luận cảm xúc gì, bí hiểm hết sức.

Mà Mạc Nhã Phi trên nói: "Tứ tẩu, muội đã nói gì? Phụ hoàng không có khả năng trách tẩu đâu, ha ha, tẩu có thể làm cho mẫu hậu cao hứng, đây chính là lập công rồi!"

"Sao? Lập công? Vậy sao không ai thưởng cho con?" Lăng Tuyết Mạn nghi hoặc nói, ánh mắt nhắm thẳng người Mạc Ngự Minh xem xét, ý tứ đầy ám chỉ!

"Ha ha, muốn trăm ban cho, trước nói cho trăm các người vừa rồi đang làm gì? Trăm từ xa đã nghe người hò hét cái gì tiến bóng sút gôn? Là có ý gì?" Mạc Ngự Minh vô cùng tò mò hỏi.

Có cửa thoát rồi!

Lăng Tuyết Mạn kích động, giăng giải một lần thật sinh động, còn từ trong tay thái giám lấy ra quả bóng bằng dây mây cho Hoàng thượng xem qua.

"Nha đầu Tuyết Mạn, các người chơi đi, cho trăm nhìn một cái." Mạc Ngự Minh nói.

"Được a."

Sáu nam nhân mười hai con mắt, tất cả đều hiếu kỳ nhìn thân ảnh nhỏ xinh sinh long hoạt hổ trên sân, thấy đám người kích động cướp một trái bóng rồi đá đi, bọn họ đều bị kinh ngạc!

Miệng hò hét, dáng người linh hoạt, điên cuồng đoạt bóng, khoan khoái chạy, khí thế không ai bì nổi.

Tất cả đều đến từ một nữ tử – Lăng Tuyết Mạn!

Tại sao có thể có nữ tử không giống người thường như thế?

"Hoàng Thượng, đá xong rồi, phần thưởng của con đâu?" Lăng Tuyết Mạn chạy trở về, vừa thờ phỉ phò, vừa không chút khách khí yêu cầu.

Vừa ra tiếng, đám người đang ngốc trẻ vội kéo thần chí trở lại.

Mạc Ngự Minh cực kỳ vui mừng, "Được, người đâu, thưởng một đôi vòng tay ngọc tím cho Tứ Vương phi!"

"Hi hi, cảm ơn Hoàng Thượng!"

"Ha ha! Tuyết Mạn nha đầu, về sau con cũng gọi là trẫm là phụ hoàng đi, con là con dâu trẫm, vốn nên kêu phụ hoàng!" Mạc Ngự Minh cười to.

Lăng Tuyết Mạn ngẩn ra, vội ngọt ngào kêu một tiếng, "Phụ hoàng!"

Đám người Mạc Kỳ Diễn hài lòng nhìn nhau cười.

Hoàng Hậu thoải mái tâm tình, liền để Lăng Tuyết Mạn ở lại cung Phượng thần, Nhã Phi tất nhiên là cao hứng không thôi, Lăng Tuyết Mạn lại nói không nên lời, cao hứng thì không phải cao hứng, nhưng nàng lại không có lý do gì từ chối Hoàng Hậu, chỉ có thể kiên trì đáp ứng.

Hai nha đầu tuổi xấp xỉ nhau rất nhanh liền như keo như sơn, ban ngày náo loạn, đến buổi tối cũng ngủ chung trên giường, cả ngày lủi lủi, hơn nữa đám người Mạc Kỳ Dục thường đến, thời gian cũng trôi qua nhanh, chỉ chớp mắt, đã mười ngày.

Tối ngày thứ mười, Lăng Tuyết Mạn như bị kim đâm, đứng ngồi không yên.

Thứ nhất, nàng thật nhớ Ly Hiên, thứ hai, nàng đáng chết cũng nhớ tên đám tặc hay khi dễ uy hiếp nàng!

Mười ngày này, nàng tất nhiên là không từng gặp lại hắn, không nghe thấy giọng nói của hắn, từ đêm hôm đó sau khi hắn đi, trong lòng nàng liền không thoải mái, vào ban ngày bởi vì chơi vui thì không có gì, nhưng vừa đến ban đêm, không hiểu sao lại cảm giác như thiếu cái gì đó, tự dưng mất ngủ.

Rất cục, Lăng Tuyết Mạn lấy hết dũng khí đi bẩm Hoàng Hậu, Hoàng Hậu cũng không hỏi nhiều, còn bảo công công đưa nàng xuất cung hồi phủ.

Một lần nữa bước vào Cúc Thủy Viên, cảm giác thân thiết trào lên trong lòng, Xuân Đường Thu Nguyệt kích động, mỗi người lôi kéo một cánh tay của nàng, lệ nóng trào ra, "Vương phi, chúng nô tì mỗi ngày đều ngóng trông ngài trở về đó!"

"Ha ha, ta không phải đã trở về rồi sao?" Lăng Tuyết Mạn khẽ cười nói.

"Mẫu thân!"

Mạc Ly Hiên khẽ gọi một tiếng, Lăng Tuyết Mạn quay đầu, mặt mày hớn hờ, "Hiên nhi!"

Mười ngày ngắn ngủn, lại như mười năm không thấy, Lăng Tuyết Mạn luôn luôn lôi kéo Mạc Ly Hiên nói chuyện, kể chuyện lý thú trong cung, kể chuyện lý thú của... thái giám nào đó... cung nữ nào đó, kể nàng làm Hoàng Thượng vui vẻ như thế nào, đôi thường như thế nào, cho tới giờ đi ngủ, hưng trí còn tăng vọt lợi hại.

Xuân Đường cắn răng một cái, tiến lên phía trước nói: "Vương phi, thời gian không còn sớm, nên nghỉ ngơi!"

"A, vậy được, Hiên nhi, con trở về đi, ngày mai ta kể thêm." Lăng Tuyết Mạn nhìn nhìn ánh trăng, gật gật đầu nói.

"Được, mẫu thân sớm nghỉ ngơi. Hiên nhi đi." Mạc Ly Hiên ngọt ngào cười, đi ra ngoài.

Hai nha hoàn nhanh nhẹn hầu hạ Lăng Tuyết Mạn tắm rửa xong, vội vàng cáo lui.

Lăng Tuyết Mạn lau khô một nửa tóc, toàn bộ xóa ở trên vai, da thịt trong áo hơi lộ ra sáng bóng, xem ảnh của mình trong gương, nhẹ nhàng cười, tiếp tục dùng khăn lông lau tóc.

Nén như mong muốn đột nhiên tắt!

Thân mình Lăng Tuyết Mạn khẽ run lên, sau đó căng cứng, vẫn không nhúc nhích.

Một đôi bàn tay to lạnh lạnh từ phía sau lưng ôm lấy eo nhỏ của nàng, mùi đàn hương quen thuộc bay vào mũi, cảm hơi lờ mờ râu để trên đầu vai nàng, hai cổ thân thể từ từ ôm chặt một chỗ.

Một giọng nói khàn khàn trầm thấp mang theo hơi thở lạnh lẽo nhẹ phủ ở bên tai, "Mạn Mạn, không gặp mười ngày, có từng nhớ ta không?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 168

Thân thể lại run lên, hai gò má nhanh chóng đỏ lên cùng nóng rực, tim đập cũng nhanh hơn, hô hấp cũng có chút hỗn loạn, nhớ tới một đêm cuối cùng hắn bỏ lại nàng chạy lấy người, Lăng Tuyết Mạn không khỏi cắn môi, không nói được lời nào.

"Mạn Mạn, còn tức giận sao?" Bàn tay của Mạc Kỳ Hàn đặt ở bên hông Lăng Tuyết Mạn nắm thật chặt, thân mình càng là dán chặt hơn chiếm hữu phía sau lưng nàng, cũng vô cùng thân thiết dùng mặt cọ xát nàng, khẽ hỏi.

"Buông ta ra!" Lăng Tuyết Mạn nhất thời tức giận, nghiêng mặt, cố kéo tay hắn, gằn nhẹ: "Người đi đi, người không phải đi sao? Còn tìm ta làm cái gì?"

"Mạn Mạn!"

Mạc Kỳ Hàn nhủ mảy, cánh tay buông lỏng xoay thân mình Lăng Tuyết Mạn qua, sau đó lại gắt gao ôm vào trong lòng, thì thào, "Ta là không muốn cãi nhau với nàng, càng sợ bản thân mình không khống chế được lại xúc phạm nàng, muốn cho nàng bình tĩnh, ai ngờ nàng lại đi đến ở trong phòng Mạc Ly Hiên, sau đó vừa đi là mười ngày, nàng thật là một nha đầu nhẫn tâm."

"Thế nào, ta ở trong cung người mất hứng à? Là thú tính không có chỗ phát phải không? Người không phải còn có hai lão bà sao?" Lăng Tuyết Mạn lạnh lùng trào phúng, chỉ cần vừa nhớ đến lá thư này, nàng liền tức giận, "Người rất giỏi uy hiếp người khác phải không?"

"Mạn Mạn!"

Mạc Kỳ Hàn hơi dỗi thân mình, chế trụ hai vai Lăng Tuyết Mạn, nhũu mày, nhẹ giọng nói: "Nàng nói đúng, nàng ở trong cung ta quả thật mất hứng, bởi vì ta muốn ôm lấy nàng đi vào giấc ngủ, ngoại trừ nàng, những nữ nhân khác ta không có thói quen, cũng không muốn chạm vào, ta nói như vậy nàng hiểu chưa?"

"Không hiểu!" Lăng Tuyết Mạn tức giận rống một câu, hai tay nắm mạnh trong ngực Mạc Kỳ Hàn, cái mũi đau xót, nước mắt đột nhiên rơi xuống. "Người tên bại hoại này, người nói đi là đi, hại ta còn nghĩ rằng người sẽ trở lại, cứ chờ, ta không muốn phải nhìn thấy người nữa, một chút cũng không muốn, ta mới đi nơi khác, nhưng người lại lấy Ly Hiền uy hiếp ta, người vì sao hư hỏng như vậy? Vì sao muốn khi dễ ta, mà không chịu buông tha ta?"

"Mạn Mạn!"

Mạc Kỳ Hàn đau lòng, cúi người hôn lên đôi môi đỏ chừi bầy không thôi của Lăng Tuyết Mạn, kịch liệt mà điên cuồng hấp thu vị ngọt nhưng nhớ đã lâu, "A... A..." Lăng Tuyết Mạn không phát ra được thanh âm nào, càng xấu hổ và giận dữ, nhưng vô luận nàng cố gắng thế nào, cũng không thể làm thân thể của hắn nhúc nhích nửa phần.

Nàng dần dần vô lực, mệt là ghé vào trên thân hắn, hai tay khoát lên sau gáy của hắn, nước mắt vẫn rơi không ngừng. Nhân nhật mẫn mẫn chảy vào trong miệng. Mạc Kỳ Hàn nhắm đôi mắt thật chặt, mãnh liệt dần dần trở thành ôn nhu, trần trọc triển miên, cứ việc nàng không đáp lại, nhưng hắn vẫn đang say tình mà hôn, bàn tay ôm lấy eo nhỏ của nàng dần dần dỗi lên, nhẹ vỗ về lưng của nàng, thân mình dần lên nàng chặt hơn.

Môi hơi tách ra, thở hổn hển, Mạc Kỳ Hàn hạ mắt, tiếng nói khàn khàn, nhẹ giọng nói: "Mạn Mạn, ta đáp ứng nàng, ta không bỏ nàng lại nữa, được không?"

"Không!" Lăng Tuyết Mạn hít mũi một cái, nghiêng mặt không nhìn hắn.

Giơ tay lên, nhẹ lau nước mắt trên gò má Lăng Tuyết Mạn, Mạc Kỳ Hàn cúi đầu cười, "Mạn Mạn, nàng bắt đầu nhớ ta đúng không? Nàng lướt tiếc ta rồi đi, mười ngày này có nhớ ta phải không?"

"Không có, ta mới không có nhớ người, ta nhớ Hiền nhi." Lăng Tuyết Mạn bị nói trúng tâm sự, hai gò má quần đỏ, đẩy bàn tay to lau lệ cho nàng.

"Phải không? Nhưng ta nhớ nàng, rất nhớ rất nhớ, mỗi ngày đều ngóng trông nàng trở về." Mạc Kỳ Hàn nhìn Lăng Tuyết Mạn, tiếng nói mềm nhẹ, gần từng chữ.

Lăng Tuyết Mạn ngắt ra, "Người... người nói cái gì?"

"Mạn Mạn, ta thích nàng, một khắc cũng không muốn nàng rời ta." Mạc Kỳ Hàn lại ôm chặt Lăng Tuyết Mạn, khẽ vuốt tóc trên vai nàng, thì thào, "Không được lại giận dỗi với ta, nếu nàng như muốn nghe, đêm đó ta đã nói cho nàng. Vì sao nhất định phải nói ra, tình cảm của ta đối với nàng, nàng có thể dùng tâm cảm thụ, ta chưa bao giờ là nam nhân gọi là biểu đạt tình cảm, cũng thấy xấu hổ khi phải nói ra những lời yêu đương, không nên ép ta nói, được không?"

"Thật sự? Người không phải đang gạt ta sao? Người đến cái tên cũng gạt ta." Lăng Tuyết Mạn lại khóc, khóc ume sùm, lau nước mắt, ngập ngừng nói.

"Không có lừa nàng, tên là giả, nhưng thích là thật, tâm cũng là thật." Mạc Kỳ Hàn giúp nàng lau nước mắt, cúi đầu cười nói: "Đừng khóc nữa, thật là khó xem."

"Không cho nói ta khó xem! Ta đã bị đá kích, không cho chàng lại nói ta." Lăng Tuyết Mạn vùng đôi bàn tay trắng như phấn.

Mạc Kỳ Hàn cười khẽ, bóp cái mũi Lăng Tuyết Mạn, hỏi: "Sao bị đá kích?"

"Là biểu đệ của quân gia chúng ta đó, đẹp như yêu tinh, làn da vô cùng mịn màng, một nam nhân so với nữ nhân ta còn đẹp hơn, sao ta có thể không bị đá kích?" Lăng Tuyết Mạn chu môi, tức giận bất bình.

"À? Ha ha!" Mạc Kỳ Hàn ngắt ra, bật cười, ôm Lăng Tuyết Mạn, có chút thẹn thùng nói: "Nhưng nàng ở trong mắt, trong lòng ta, là độc nhất vô nhị trên đời này, ai cũng không mỷ lệ bằng nàng." Dừng một chút, không khỏi lại cười cười nói: "Lâm Mộng Thanh dù cho đẹp, hắn cũng là nam nhân, nếu trong lòng nàng không vui, ta giúp nàng hủy dung hắn, như thế nào?"

"Ách, hủy dung tàn nhẫn như vậy, không nên đi?" Lăng Tuyết Mạn rút rút khuôn mặt, lắc đầu nói. Bất quá, khuôn mặt nhỏ nhắn lại hơi hồng, vui vẻ nói: "Chàng mới vừa nói ta là độc nhất vô nhị, là thật sao?"

"Thật sự, nếu có nửa lời nói dối, ta liền đem bản thân dâng cho nàng." Mạc Kỳ Hàn ngậm cười, trong mắt tràn đầy sùng nịch.

Lăng Tuyết Mạn khẽ hừ cái mũi, cá giận nói: "Ta muốn chàng làm cái gì? Không thể ăn không thể uống, đưa bạc thực tế hơn."

"A, ta còn không bằng bạc? Nàng có ta, tương đương với có được núi vàng núi bạc, còn ghét bỏ? Ha ha, tối thiểu ta có thể lưu lại mầm móng ở trong bụng nàng, bạc có thể sao?" Mạc Kỳ Hàn bực mình nói.

"Hừ, trên đời này, chỉ cần là nam nhân bình thường, đều có thể lưu lại mầm móng cho ta, có tiền có thể sai quỹ bảo ma, ta đáng đáp lại không xấu, tìm không được nam nhân sao?" Lăng Tuyết Mạn rất là không sợ chết khiêu khích, cằm nâng thật cao.

Mạc Kỳ Hàn mắt nhũu lại, khỏe môi khơi gọi lên một nụ cười nguy hiểm, "Nha đầu, nàng dám đội nón xanh cho bản công tử, bản công tử dám cam đoan sẽ làm nam nhân kia đoạn tử tuyệt tôn, nàng tin hay không?"

"Té xui! Chàng đã hại ta đội nón xanh cho phu quân ta, còn bá đạo yêu cầu người khác?" Lăng Tuyết Mạn cười nhạt.

Mạc Kỳ Hàn bĩu môi một cái, bỗng Lăng Tuyết Mạn lên, đi đến giường lớn, tà tứ cười khẽ, "Nha đầu, nhớ kỹ, ta sẽ là phu quân của nàng, không tồn tại nón xanh."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 169

Haiz haiz haiz, chàng làm gì thế? Không cho phép chạm vào ta!" Thân mình Lăng Tuyết Mạn hơi dính vào giường, vội mở tay Mạc Kỳ Hàn, lăn một vòng thoát khỏi ôm ấp của hắn, chui vào góc giường.

Mạc Kỳ Hàn hai tay ôm ngực, cười như không cười đứng ở bên giường, nhìn Lăng Tuyết Mạn, không chút để ý nói: "Chạy trốn đến mười ngày, bản công tử không đi vào hoàng cung bắt nàng trở về, đã đủ cho nàng phóng túng, nàng làm cho bản công tử thanh tâm quả dục lâu như vậy, còn muốn trốn sao? Nàng cảm thấy có khả năng sao?"

"Hừ, chẳng có bản lĩnh xông vào cung Phượng thần của Hoàng Hậu sao? Chẳng cho là thù vạ hoàng cung cũng như ở Tứ Vương phủ sao? Cần thận đầu và thân chàng ở hai nơi nha!" Lăng Tuyết Mạn khinh thường giương lên đôi mày thanh tú, lại nói: "Ai biết chàng ở đây hơn mười ngày có cùng những nữ nhân khác âu yếm hay không, ai có thể chứng minh cho chàng à?"

Mạc Kỳ Hàn đen mặt, cau chặt lông mày, cả giận nói: "Nha đầu, nàng dám xem nhẹ bản công tử? Một ngày nào đó, bản công tử sẽ cho nàng biết phu quân của nàng là nhân vật như thế nào!"

Dứt lời, chuẩn xác giữ hai chân Lăng Tuyết Mạn lại, không tốn chút sức nào lôi kéo, Lăng Tuyết Mạn liền bị giam cầm ở trong lòng hắn.

"Dâm tặc trướng thói, buông ta ra, không được ăn đậu hủ của ta!" Lăng Tuyết Mạn xấu hổ, vừa giùng giàng, vừa gằm nhẹ.

"À? Vật nhỏ, còn không có học ngoan?" Mạc Kỳ Hàn kiểm chế hai tay nhỏ bé lộn xộn kia, hơi thở nóng bỏng nhẹ phả trên má Lăng Tuyết Mạn, tà khí như rồng mây, "Vật nhỏ, nàng nói ta nên chứng minh như thế nào ta không chạm qua nữ nhân khác ngoài nàng đây? Cần nhân chứng vật chứng sao?"

"Hả? Nhân chứng vật chứng? Chàng có à? Tốt lắm, chàng chứng minh cho ta xem." Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc, lập tức hứng thú tràn đầy nói, đôi mắt sáng trong lộ lầy.

Mạc Kỳ Hàn cười nhẹ ra tiếng, "Ha ha, nhân chứng không có, vật chứng cũng không có, nhưng có vài thứ là chứng minh hữu lực nhất." Nói xong, nắm tay phải Lăng Tuyết Mạn dán lên lồng ngực của hắn, đặt tại tim, nói tiếp: "Nơi này, tim ta."

Gò má Lăng Tuyết Mạn nhất thời nóng lên, xấu hổ đỏ mặt, muốn rút tay về, lại bị người nào đó ấn gắt gao, không khỏi gắt giọng: "Ta lại nhìn không tới, ai biết tim chàng đen hay là đỏ?"

"Ách, nàng nhìn không thấy, chẳng lẽ muốn ta đào trái tim ra cho nàng nhìn?" Mạc Kỳ Hàn buồn bực.

"Ta mới không thèm nhìn đâu. Tình yêu của ta, hoặc là khắc sâu yêu, hai người một đời một kiếp, hoặc là buông tay, trọn đời này không cầu, kiếp sau không yêu. Nam nhân giống chàng, trong lòng đưa vào không biết bao nhiêu nữ nhân, không được!" Lăng Tuyết Mạn kiêu ngạo như rồng mây nói.

Mạc Kỳ Hàn không chỉ có buồn bực, khuôn mặt tuần tú đều đen, mắt trầm xuống, nói: "Trong lòng ta chứa bao nhiêu nữ nhân? Nàng nói có bao nhiêu? Ai nói nữ nhân cưới về nhất định là thích? Nàng muốn hai người một đời một kiếp, ta có nói không cho nàng sao?"

"Hừ, chẳng cho nổi sao?" Lăng Tuyết Mạn không tin.

"Vậy nàng mới mất chờ đi!" Mạc Kỳ Hàn nhếch môi, ánh mắt lóe ra tự tin sáng rực.

"Được! Ta chờ, chờ chàng thanh lí sạch sẽ hậu viện, dùng kiểu lớn tám người khiêng cưới ta vào cửa, cả đôi vinh viễn không nạp thiệp!" Lăng Tuyết Mạn nửa là kích tướng, nửa là hứa hẹn gả cho hắn.

Ai ngờ, Mạc Kỳ Hàn lại bật cười nói: "Kiểu lớn tám người khiêng nàng liền thỏa mãn?"

"Ách-" Lăng Tuyết Mạn ngẩn ngang.

"Ha ha, đến lúc đó nàng sẽ biết." Mạc Kỳ Hàn cười thần bí, phải là lễ cưới Hoàng Hậu, hai mươi bốn người nâng phượng liễn, ba trượng lụa mồng, đầu đội mũ phượng, nhận bách quan bái lạy, thiên hạ kính ngưỡng!

Lăng Tuyết Mạn chu miệng, không cam lòng nói: "Chàng còn chưa nói có yêu ta hay không?"

"Không yêu!"

Mạc Kỳ Hàn thu hồi tươi cười, nghiêm trang nhìn nàng.

"Cái gì?" Lăng Tuyết Mạn chặc lưỡi, bực mình giậm giậm chân, "Không yêu chàng cưới ta làm gì? Là làm công cụ cho chàng nối dõi tông đường sao?"

"Chỉ nối dõi tông đường thì ta tốn nhiều sức như vậy sao? Nữ nhân muốn sinh con cho ta, chỉ cần ta lên tiếng, có thể xếp hàng từ nơi này ra tới ngoài kinh thành, làm gì bây giờ còn trái lại ta còn phải hầu hạ nàng?" Mạc Kỳ Hàn rầu rĩ mà nói xong, tiếp một câu, "Thật là một nha đầu ngốc!"

"Chàng mới ngốc!" Lăng Tuyết Mạn không phục cãi lại, nói: "Mặc kệ, trả lời ta một lần nữa, rốt cuộc có yêu ta hay không?"

"Vậy còn nàng? Nàng đến thích cũng chưa nói cho ta nghe." Mạc Kỳ Hàn nhún mày, càng thêm không vui.

"Chàng biết còn hỏi ta?"

"Ta không biết."

"Không phải chàng rất giỏi thấy rõ lòng người sao?"

"Lòng nàng, ta nhìn không tới."

"Chàng! Chàng!"

"Nói đi, từ lúc ta vào đến bây giờ, đến câu nhỡ ta cũng chưa nói, ta làm sao có thể tha cho nàng?"

"Ách, chàng phải thế nào mới buông tha ta?"

"Ha ha, đem toàn bộ mười ngày tịch mệnh tối nay trả hết cho ta."

"Cái gì? Chàng... chàng không biết xấu hổ! Cũng không sợ chàng sẽ tỉnh tấn mà chết sao!"

"Khụ khụ! Ta đây cũng muốn thử, xem ta một đêm muốn nàng mười lần, có thể chết không?"

Nói xong, Mạc Kỳ Hàn đưa ma trảo về phía trong cổ áo Lăng Tuyết Mạn, cười quỷ dị một tiếng, thăm dò vào, cách cái yếm xoa xoa nơi rất tròn, hài lòng nhếch môi, "Vật nhỏ, cảm giác cũng không tệ, ngực này được ta vỗ về chơi đùa ngày càng lớn, sờ vào có cảm giác thành tựu!"

Lăng Tuyết Mạn tức muốn ói máu, vừa muốn lòi mấy cái móng dê ra, vừa nghiêng răng nghiêng lợi, "Dâm tặc đáng chết, không biết xấu hổ, một đêm mười lần, chàng đi tìm kỹ nữ đi! Đến câu yêu ta chàng cũng keo kiệt không nói, ta khinh bỉ chàng!"

"Khụ khụ! Nha đầu, miệng nàng thật đúng là độc a!" Mạc Kỳ Hàn bị sặc, dùng sức bóp mềm mại trong tay một cái, rất là tà ác nói: "Mạn Mạn, trao đổi công bằng, nàng ít nhất nên nói cái gì đó cho ta đi? Nàng nếu chịu nói, ta cũng nói."

"Chàng nói thật?" Lăng Tuyết Mạn không nghĩ ngờ, kích động nói.

"Ừ." Mạc Kỳ Hàn gạt đầu, trong mắt tràn đầy ý cười.

"Tinh nhân, ta... ta có thể là thích chàng, mấy ngày nay ta ngoại trừ nhớ Hiền nhi, cũng nhớ chàng, liền bẩm với Hoàng Hậu nương nương nói muốn về phủ..." Lăng Tuyết Mạn lấp bắp, mặt đỏ tai đỏ.

Mạc Kỳ Hàn hài lòng, khoe miệng tràn đầy cười, hỏi tới: "Ta có phải đã đánh bại địa vị của Nhị Vương gia ở trong lòng nàng không?"

Lăng Tuyết Mạn quẫn, hơi nhếch môi.

Mạc Kỳ Hàn hướng dẫn một bước, "Phải không? Nàng bây giờ không thích Nhị Vương gia phải không? Hoặc là nói nàng tương đối thích ta hơn?"

Lăng Tuyết Mạn cúi đầu, rất là thẹn thùng nhẹ gạt đầu.

"Ha ha, được, bản công tử rất hài lòng." Mạc Kỳ Hàn sung sướng cười khê, dán lên bên tai Lăng Tuyết Mạn, không nói lời tâm tình, cũng là nói: "Giúp ta cởi áo."

"A." Lăng Tuyết Mạn hơi giật mình gạt đầu, trong đầu một mảnh trống không, khó hiểu thò tay tháo đai lưng bên hông Mạc Kỳ Hàn, cởi áo ngoài của hắn, Mạc Kỳ Hàn duỗi chân ra, "Còn có quần."

"A."

"Quần áo trong cũng cởi."

"A."

Lăng Tuyết Mạn ngây ngốc cởi quần lót của Mạc Kỳ Hàn xong, còn chưa kịp phản ứng, môi đỏ liền bị đoạt lấy, cơn mưa hôn ùn ùn kéo đến!

"A... A..." Lăng Tuyết Mạn kêu to trong lòng, chàng còn chưa nói yêu ta đâu!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 170

Liều chết triền miên qua đi, Lăng Tuyết Mạn mệt đến mức nhu thuận như con mèo nhỏ vô lực gối lên khuỷu tay Mạc Kỳ Hàn, tròng mắt khép hờ, lông mi nhẹ nhàng rung động, môi đỏ hơi sưng, hai gò má đỏ hồng, người đầy dấu hôn, không chỗ nào không hiển lộ rõ ràng kích tình mới vừa rồi tên nam nhân nào đó điên cuồng đoạt lấy. "Mệt rồi?"

Trên đỉnh đầu truyền đến một giọng nói trầm thấp lười nhác.

"Ừm, mệt rồi quá, động cũng không muốn động." Lăng Tuyết Mạn không mở mắt, chu môi đỏ hơi ụy khuất.

"Ha ha, mới ba lượt đã mệt rồi? Còn lại bảy lần làm sao bây giờ?" Mạc Kỳ Hàn trêu tức, trong mắt hứng thú mười phần.

Lăng Tuyết Mạn nghe vậy, một đôi bàn tay trắng như phấn liền dấm lên ngực Mạc Kỳ Hàn, phun lửa nói: "Chàng không phải rất có tiền sao? Còn dư lại không giải quyết được, thì đi thanh lâu! Đừng nói bảy lần, bảy mươi lần cũng có cô nương thỏa mãn thú tính của chàng!"

Nói xong, vẫn còn tức, lại đập một cước, sau đó chuyển người, tức giận bất bình khê nguyên rủa: "Hừ! Ba lượt còn không mệt, thật sự là siêu cấp!"

"Khụ khụ!"

Mạc Kỳ Hàn bị sặc, khuôn mặt tuần tú lúc trắng lúc đỏ, nghiêng thân mình, dán lên lưng Lăng Tuyết Mạn, tay phải đi vòng qua xoa mềm mại trước ngực nàng, áp ứng nói: "Mạn Mạn, ta vì sao thú tính? Còn không phải bởi quá nhớ nàng sao? Mười lần đương nhiên là nói đùa, tuy rằng ta không sao, nhưng ta không muốn nàng quá mệt mỏi, còn nhiều thời gian, chúng ta có nhiều thời gian vành tai và tóc mai chạm vào nhau, đừng cho là ta lấy nàng phát tiết!"

"Hừ!" Lăng Tuyết Mạn khinh bỉ hừ lạnh một tiếng, kéo móng dê trên ngực nàng ra.

"Mạn Mạn, nàng không phải cũng thật sung sướng sao? Ha ha, làm chi bài xích nam nữ hoan ái như vậy?" Mạc Kỳ Hàn nói giỡn, da mặt rất dày, lại xoa Lăng Tuyết Mạn.

Nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lăng Tuyết Mạn thoáng chốc đỏ ửng một mảnh, ngượng ngùng không thôi, gò má nóng lên, càng dùng sức mở móng dê, sắc giọng: "Là chàng sung sướng có được hay không? Ta mới không có!"

"A? Không có sao? Nếu không có..." Mạc Kỳ Hàn cau mày, kéo dài giọng nói.

"Thì sao?" Lăng Tuyết Mạn rất ngốc hỏi tiếp.

Nàng phát hiện, cái đầu của nàng ở bên cạnh người khác thì rất linh động, nhưng khi gặp dâm tặc này, chỉ số thông minh giảm xuống ít nhất một nửa!

Mắt Mạc Kỳ Hàn chợt lóe, cúi đầu cười khế, tà tà nhẹ thờ, "Nàng đã không có cảm giác được sung sướng, vậy phu quân ta chỉ có thể lại thêm một lần, cho nàng chậm rãi cảm nhận!"

"A? Cái gì? Trương Tam Lý Tử Vương Mặt Rỗ, không cho chàng kiểm soát, không được đẩy dâm niệm của chàng lên người ta!"

Lăng Tuyết Mạn vừa xấu hổ, nhưng chống không lại nổi bàn tay to mang theo ma lực vỗ về chơi đùa, trên má đỏ choáng váng, thân mình lại nóng lên, một cổ khát vọng khôn kể trong người, hân ngấm đóa mai đỏ trước ngực nàng vào trong miệng hút, nàng kim lòng không được yêu kiều ra tiếng, "A... a..."

Mạc Kỳ Hàn ngừng động tác lại, môi mông nhẹ cười, lại tiếp tục, bàn tay to phủ cái mông tròn nàng, cảm giác được thân mình nàng run rẩy, hân hài lòng nhếch môi, thăm dò vào giữa hai chân nàng, đùa giỡn bụi hoa u mật, cảm xúc ướt át, nhần nhụi mềm mại.

Lăng Tuyết Mạn khẽ cắn môi, trong cơ thể từng đợt tê dại đánh úp lại, khiến nàng khó chịu cùng khát vọng, thân thể cũng không khỏi xoay lại, dán lên nam nhân phía sau, thân mình trần trụi của hai người hoàn toàn kề nhau. Ma sát, càng kích thích hai người hô hấp dồn dập, sóng tình tuôn trào.

Ngón tay dài của Mạc Kỳ Hàn xâm nhập, đâm vào u kính của nàng, cứ việc kích bác nàng, còn bản thân mình vẫn kim nén, trên trán đầy mồ hôi, nhưng vẫn kiên trì trêu chọc nữ nhân mạnh mẽ này, tiếng nói khàn đục cười cười: "Mạn Mạn, khó chịu sao? Có muốn không?"

"Ừ ừ a... a... Không được, chàng bại hoại, chàng là cố ý..." Lăng Tuyết Mạn không thể nói rõ, ngón tay hân co lại, để cho nàng khát vọng càng sâu, hai tay đã không tự chủ vòng lên sau gáy hân, trong cơ thể khó chịu làm cho nàng muốn khóc, nhưng đầu sỏ gây sự này còn hỏi nàng-

"Mạn Mạn, ta chính là cố ý, là nàng nói chỉ có ta sung sướng, nàng không có, ta mới càng thêm nỗ lực, nữ nhân của ta nếu không vui, ta buồn bực chết mất." Mạc Kỳ Hàn thờ hân hân, vẫn nói đùa.

Lăng Tuyết Mạn chán nản, nhưng lời xấu hổ không thể nào nói ra khỏi miệng, liền tức giận dùng đầu ngón tay gõ sau lưng Mạc Kỳ Hàn, để ám chỉ hân.

Nhưng, Mạc Kỳ Hàn lại cười tà tử, ra vẻ không biết, hỏi: "Mạn Mạn, nàng rốt cuộc là có ý gì a? Ta cũng không muốn miễn cưỡng nàng, đỡ cho nàng nói ta là cưỡng bạo nàng, muốn hay không, nói cho ta biết!"

"Chàng!" Lăng Tuyết Mạn tức không chịu nổi, hai chân vô ý thức lộn xộn, chỗ tư mật của hai người ma sát càng sâu, nàng rõ ràng cảm thấy nam nhân này nổi lửa nóng, ánh mắt nhảy mất sáng ngời, âm thầm hừ hừ, kiên định nói: "Không cần!"

"Thật sự không cần sao?" Mạc Kỳ Hàn lại hỏi.

"Không cần!" Lăng Tuyết Mạn vẫn trả lời khẳng định.

Nói xong, đột nhiên ra tay, chuẩn xác cầm lấy tiểu huynh đệ của Mạc Kỳ Hàn, cũng cố ý vuốt lung tung, đóng đưa trái phải, vuốt cao vuốt thấp, tự tin giương đôi mày thanh tú, hừ, xem ai có thể nhịn!

Quả nhiên, khuôn mặt tuấn tú của Mạc Kỳ Hàn lập tức tái, thét lớn một tiếng, tiếng nói càng thêm khàn đục, hơi thở cũng càng thêm hỗn loạn, "Mạn Mạn, nàng làm gì? Nàng không phải là không muốn sao? Còn dám đốt lửa?"

"Đúng vậy, ta là không muốn, nhưng ta muốn chơi đùa một chút! Ha ha, chỉ cho chàng sờ nơi đó của ta, không cho ta sờ chàng à?" Lăng Tuyết Mạn cười cực kỳ đắc ý.

"Nàng sờ ta, ta sẽ chịu không nổi!" Mạc Kỳ Hàn ảm đạm, từ trong kẽ răng nặn ra một câu nói, trên trán mồ hôi càng nhiều.

"Hừ, chàng đã chịu không nổi, còn giả vờ!" Lăng Tuyết Mạn khinh bỉ nói.

Mạc Kỳ Hàn hít sâu một hơi, "Nha đầu, bản công tử không nhịn nữa, lúc này coi như nàng thắng!"

Nói xong, thân mình liền đè Lăng Tuyết Mạn xuống, cúi đầu hôn nàng, thắt lưng đẩy một cái, phóng thích ảm đạm đè nén ra.

Vận động đến thời khắc kích tình, thiên hạ dưới thân đã dừng không được, rên rỉ ra tiếng, đôi tay nhỏ bé nắm thật chặt bả vai nam nhân trên người, từng trận xâm nhập nàng, hân bỗng nhiên tiến lên một trận, để cho nàng nhịn không được thét chói tai, hân vội che kín môi nàng, để tránh ám vệ tuần tra bốn phía nghe được.

Tuy rằng thân thể của nàng sớm không còn ngây ngô, nhưng vẫn khất khao làm hân hưởng thụ đến chưa bao giờ có vui thích khó nhịn như thế, cũng kim lòng không được thấp giọng rên rỉ, gọi, "Mạn Mạn, Mạn Mạn..."

Kích tình qua đi, Lăng Tuyết Mạn lại mệt nằm, thân thể như tan tác, vô lực tựa vào trong lòng Mạc Kỳ Hàn, dùng sức thờ phỉ phò, Mạc Kỳ Hàn thỏa mãn ôm lấy nàng, gò má kề nhau, ôn nhu nhỏ vụn hỏi: "Mạn Mạn, cảm giác vừa rồi được chứ?"

"Được, nhưng thật sự không được thêm lần nữa, ta mệt chết đi được, một chút sức lực cũng không có." Lăng Tuyết Mạn khẽ hôn Mạc Kỳ Hàn một cái, mặt đỏ, khăn trương cầu.

"Ha ha, được, thời gian còn lại chúng ta ngủ." Mạc Kỳ Hàn cười khế, lòng tràn đầy sung sướng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 171

Liên tiếp mấy ngày, thời tiết sáng sủa, mặt trời ảm áp, chiếu ở trên thân, ảm áp, tâm tình cũng thoải mái cực kỳ.

Trong rừng phong sau hồ Nguyệt Lược, Lăng Tuyết Mạn thoải mái đi dạo, sau đó thờ dài một tiếng.

Ngây ngô nhảm chán, muốn ra cửa, không chỉ có quân gia sống chết khuyên bảo không cho, đêm qua, Tỉnh nhân cũng không cho nàng ra phủ, nói là không thái bình, hân đang bận, không điều được thủ hạ bảo vệ nàng, muốn nàng ngoan ngoãn ở trong Vương phủ.

Đá bóng ngán, đọc sách ngán, bàn đu dây bị phá, thù hoa cũng không có hứng thú, chơi cờ không biết, đánh đàn không biết, nàng còn có thể làm cái gì?

Lăng Tuyết Mạn nhàm chán dạo một vòng, đột nhiên "A!" hét to một tiếng!

"Vương phi, ngài sao vậy?" Xuân Đường dè dặt hỏi.

"Nhàm chán! Chán nản! Tịch mịch!" Lăng Tuyết Mạn oán giận không thôi.

Nói xong, đập lên chiếc lá phong rơi trên mặt đất, phát ra tiếng vang "rột rột", nghe thấy, nhấc váy lên, cố ý dẫm xuống một cước nữa, đi về phía trước, nghe thanh âm không ngừng phát ra, ngày ngọ cười khanh khách.

Xuân Đường Thu Nguyệt liếc nhau, cười hiểu ý.

Phía sau, một tiếng bước chân nhẹ nhàng dần dần truyền vào trong tai, Lăng Tuyết Mạn đang thoải mái vui vẻ, vẫn chưa nghe được, hai tròng mắt vẫn kiểm lá phong dưới chân, vui vẻ cười.

Xuân Đường Thu Nguyệt quay đầu lại, nhìn người mới đến, biểu tình cứng đờ, không dám hiển lộ quá nhiều, vội cúi đầu quỳ xuống, chưa kịp mở miệng thỉnh an, người mới đến liền khoát tay, ý bảo các nàng đi xuống.

Xuân Đường Thu Nguyệt hơi nâng mi, chỉ có thể gạt đầu, rời khỏi rừng phong.

Lăng Tuyết Mạn vui vẻ trong chốc lát, lại nhàm chán, lầm bầm: "Xuân Đường Thu Nguyệt, các người tìm cái gì vui cho ta làm được không? Ta sắp mọc meo rồi! Haiz, thật muốn đi Cùng Nguyệt Môn xem xiếc, ta nghe đại nương bán sơn nói nhóm xiếc nơi đó nổi tiếng nhất kinh thành đó."

Thật lâu, phía sau không có giọng nói.

Lăng Tuyết Mạn theo bản năng quay đầu lại, liền nhìn vào một đôi mắt đen như mực ôn nhu mỉm cười, khuôn mặt tuấn tú tao nhã, cẩm áo màu trắng, thắt lưng tinh tế cùng màu, áo choàng trắng tinh, lúc này hai tay chấp sau người, bên môi nhẹ ý cười, chăm chú dừng ở trên người nàng.

Giật mình chớp mắt, môi mở mở, kinh ngạc nói, "Nhị Vương gia, ngài... sao ngài lại tới đây? Cũng không lên tiếng."

"Đi phía trước, sợ nàng lại đụng vào ta, xuất hiện ngay phía sau nàng, là muốn nghe xem nàng đang lầm bầm lâu bầu cái gì." Mạc Kỳ Diễn tươi cười như tắm gió xuân, tiếng nói ôn hòa, trong đôi mắt sáng lóe ra ý cười.

Lăng Tuyết Mạn nhìn Mạc Kỳ Diễn, trong lòng tự dưng khản trương, mắt theo bản năng liếc chung quanh, rất có loại cảm giác yêu đương vụng trộm sợ bị tóm.

Trong lòng âm thầm cầu nguyện, Tinh nhân của nàng đứng nhìn đến cũng đừng biết a, nếu không, a... a... lại muốn chết chắc rồi!

"Nàng thấy ta lại khản trương?" Mạc Kỳ Diễn nhàn nhạt nhú mày, nắm chặt bàn tay.

"Ách, không có." Lăng Tuyết Mạn cuống quýt ngẩng đầu, cười khan nói: "Nhị Vương gia nói đùa, ta không làm chuyện xấu, làm sao có thể khản trương?"

"Phải không?" Mạc Kỳ Diễn cong khỏe môi một chút, mắt cụp xuống, trong lời nói mang theo một chút cô đơn, "Nếu nàng khản trương, thì vấn đề chắc là ta."

Lăng Tuyết Mạn không hiểu nhìn hắn, trong lòng này lên một tia khó sở.

"Tuyết Mạn, cái này cho nàng." Mạc Kỳ Diễn rất nhanh lại tươi cười, từ trong tay áo lấy ra một cái túi màu đỏ, đưa tới trước mặt Lăng Tuyết Mạn, "Đây là ta hôm qua đi chùa Bạch Vân cầu cho nàng, nàng đeo nó đi. Vô luận giữa chúng ta ra sao, ta cũng không muốn phải nhìn nàng gặp chuyện không may nữa."

"Ngài... ngài cầu bùa bình an, đưa tới cho ta?" Hốc mắt Lăng Tuyết Mạn nóng lên, tay cầm túi có chút run.

Mạc Kỳ Diễn nhẹ nhàng gạt đầu, nụ cười trên mặt ôn nhu như nắng ấm hôm nay, mắt nóng rực đầy yêu thương.

Lăng Tuyết Mạn nhẹ nhàng vuốt ve túi nhỏ trong tay, đầu cúi thấp, liếc mắt chớp mắt, cổ cần nước mắt rơi, trong lòng không biết nên nói cái gì, chỉ thì thầm, "Cảm ơn, cảm ơn..."

"Có cần thiết nói lời cảm ơn sao?" Mạc Kỳ Diễn hỏi nhỏ, cười lạnh bạc, "Ta nghĩ nàng biết tâm ý của ta, ta không cần lời cảm ơn của nàng."

"Nhị Vương gia, chúng ta không có khả năng sống chung." Lăng Tuyết Mạn nhìn hắn một cái, lại vội vàng cúi đầu, nói nhỏ đến không thể nghe thấy.

Mạc Kỳ Diễn bỗng dưng siết chặt mười ngón tay, bước về phía trước gần một bước, ánh mắt dừng ở trên mặt Lăng Tuyết Mạn, giống như đang cực lực đè nén nội tâm kích động, nhẹ hỏi: "Tuyết Mạn, nàng nhất định phải kiên trì hai người một đời một kiếp của nàng sao? Ta không thể cho nàng danh hiệu Nhị Vương phi, cung chịu chỉ một thế, nhưng lòng ta toàn bộ cho nàng, cũng không thể được sao?"

Thân mình Lăng Tuyết Mạn hơi chấn động, không tự chủ lùi về sau một bước, gương mặt, kinh ngạc lo lắng nhìn nam nhân trước mặt, đáy lòng hỗn độn.

Hắn nhìn nàng, chăm chú nhìn, chờ nàng trả lời.

Thật lâu sau, một giọt nước mắt nóng bỏng rơi xuống, rớt ở trên mu bàn tay, Lăng Tuyết Mạn hoảng loạn hoàn hồn, nghiêng mặt đi, môi ngập ngừng, "Nhị Vương gia, thực xin lỗi, Tuyết Mạn không xứng được Nhị Vương gia ưu ái, ngày đó, trong rừng đào, ngài nói không có khả năng vì bất luận kẻ nào mà thay đổi, Tuyết Mạn liền đã quyết định rồi."

"Tuyết Mạn, nàng muốn kiên trì từ tiết cũng không chịu ủy khuất vì ta sao?" Mạc Kỳ Diễn kích động giữ hai vai Lăng Tuyết Mạn, trong mắt nóng rực tràn đầy không cam lòng cùng mất mát.

"Không không..." Lăng Tuyết Mạn lắc đầu, trong tiếng nói mang theo nước mắt, "Nhị Vương gia, ta cùng ngài không có kết quả, ta không xứng, ngài... ngài hãy quên ta đi!"

"Tuyết Mạn" Mạc Kỳ Diễn khẽ gọi một tiếng, hắn không khống chế được cảm xúc, đột nhiên ôm Lăng Tuyết Mạn, hai mắt đỏ khè chớp, cảm dỗ ở trên vai Lăng Tuyết Mạn, thì thào: "Tuyết Mạn, rõ ràng là đêm đó nàng đã chọn ta, hiện tại lại muốn ta quên nàng, quên một người thật dễ dàng sao?"

Lăng Tuyết Mạn tròn tròn mắt, hai tay Mạc Kỳ Diễn ôm thật chặt, nàng mới sinh ý niệm muốn đẩy hắn ra, liền bị hấn phát giác, ôm nàng càng chặt, để cho nàng lập tức hoảng loạn, lắp bắp: "Nhị... Nhị Vương gia, ngài buông ta ra, bị... bị người nhìn đến làm sao bây giờ?"

"Tuyệt Mạn, nơi này không có ai, nàg đừng sợ." Mạc Kỳ Diễn nhẹ giọng an ủi, vẫn ôm thật chặt nàng, trên người nàng thơm ngát, khép hờ mắt, nói nhỏ: "Tuyệt Mạn, một ngày không nhìn thấy nàng, trong lòng ta sẽ không an, gặp được nàng, nàg lại cách ta xa như vậy, có các huynh đệ khác, chúng ta đến nói mấy câu cũng không thể, tiểu Thất càng ngày càng thích nàg, ta thật sự lo lắng nàg sẽ..."

Hãy ủng hộ mình nữa nha mọi người

Yêu mọi người ♥ □ ♥ □ ♥ □ ♥ □ ♥ □ ♥ □ ♥ □

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 172

Toàn bộ đầu óc Lăng Tuyết Mạn hỗn loạn cùng trống rỗng, được nam nhân này ôm ấp đã từng là giấc mộng nàng trông mong, nhưng hết thảy đều đã lặng yên thay đổi, bởi vì nàng lần lượt gặp nạn, bởi vì dâm tặc lần lượt cứu giúp cùng bá đạo giữ lấy, bởi vì tâm nàng đã không thuần, đặt vào một người đàn ông khác...

"Nhị Vương gia, ngài buông ta ra đi, tiểu Thất và ta là bạn bè." Lăng Tuyết Mạn khẽ cắn môi, nói nhỏ.

Nghe vậy, Mạc Kỳ Diễn vẫn chưa buông tay, mà hít sâu một hơi, siết chặt cánh tay, ngữ khí lại loạn, "Tuyệt Mạn, tha thứ cho ta kim lòng không được, ta không muốn mạo phạm nàg, chính là sợ mất đi nàg, chỉ là muốn ôm nàg một cái, không cần từ chối ta."

"Nhị Vương gia, thực xin lỗi, thực xin lỗi, cũng xin ngài tha thứ cho hành động của ta ở trong thiên lao hôm ấy, nhưng đi đến hôm nay, trong lòng ta không còn có ngài, ngày đó, nếu như ngài nói chịu vì ta thay đổi, có thể tâm ý của ta sẽ kiên định, nhưng lời nói của ngài, khiến ta không thể đến với ngài, sẽ không hồi tâm nữa." Lăng Tuyết Mạn nhẹ rơi nước mắt, dứt quãng nói.

Rất xa, thân ảnh ngừng lại, biểu tình cứng ngắc nhìn về phía trước, thân mình thẳng tắp, trong mắt tràn ngập kinh ngạc cùng khiếp sợ, muốn phát ra âm thanh, lại mở môi vài lần, đều chưa phát ra một chữ.

Đột nhiên nhìn đến thị vệ tuần tra, đầu lập tức thanh tỉnh lại, ánh mắt lóe ra, đột nhiên một tiếng "A -" thét chói tai, sau đó thờ dài ngã trên mặt đất!

Một tiếng kêu chói tai này, kinh ngạc thị vệ, càng kinh ngạc Mạc Kỳ Diễn cùng Lăng Tuyết Mạn!

Thị vệ nhanh chóng chạy tới, Mạc Kỳ Diễn cũng buông lỏng tay cánh tay, vừa quay đầu lại, cách năm trượng, Mạc Ly Hiên té ngã trên mặt đất, cảm thấy cả kinh, vội chạy vội tới trước mặt Mạc Ly Hiên, đưa tay đỡ lấy Mạc Ly Hiên, lo lắng nói: "Hiên nhi, con làm sao vậy?"

"Phụ vương!" Mặt Mạc Ly Hiên trắng bệch, mượn lực đứng lên, nói rất là ảo não: "Nghe nói phụ vương đi đến rừng phong, con muốn tới đây tìm phụ vương, ai ngờ chạy quá nhanh, lại vấp té. Con thật là vô dụng. "

"Hiên nhi, về sau cẩn thận một chút, té đau không?" Mạc Kỳ Diễn vừa nói vừa nhẹ phui lá phong trên quần áo Mạc Ly Hiên, cũng ngồi xổm xuống ấn hai chân Mạc Ly Hiên, "Chân đau không?"

"Con không sao, phụ vương không cần lo lắng." Mạc Ly Hiên cười nhẹ.

Một đội thị vệ chạy lại, quỳ một chân trên đất, "Nô tài ra mắt Nhị Vương gia! Tham kiến tiểu Vương gia!"

Mạc Kỳ Diễn thoáng ngẩn ra, mỉm cười nói: "Tất cả đứng lên đi!"

"Tạ Nhị Vương gia!"

"Tiểu Vương gia không sao, lui ra đi!"

"Vâng! Nô tài cáo lui!"

Lăng Tuyết Mạn đứng ở tại chỗ, ngẩn ra nhìn Mạc Ly Hiên, trong đầu lần nữa trống rỗng.

"Mẫu thân!"

Thẳng đến, giọng nói Mạc Ly Hiên vang lên ở gần bên tai, Lăng Tuyết Mạn mới thanh tỉnh lại, "Hả? Cái gì?"

"Mẫu thân, ngài đang suy nghĩ gì? Bộ đáng ngờ ngạc, con gọi phòng ăn nấu canh lươn cho ngài, chắc sắp đưa tới rồi, chúng ta trở về đi." Mạc Ly Hiên nói chuyện giống ngày thường, cười thân thiết.

"À, ta... ta vừa rồi..." Lăng Tuyết Mạn giương môi, lúng túng... nghiêng mắt, Mạc Kỳ Diễn nhàn nhạt nhìn nàng, trong mắt tích tụ vạn ngàn lời nói, còn có ưu thương.

Cảm thấy đau đớn, vội thu hồi ánh mắt, gượng cười, "Hiên nhi, đầu óc ta gần đây không tốt, vừa rồi suy nghĩ chuyện mừng thọ Hoàng Thượng, nghĩ đến nhập tâm "

"Ha ha, mẫu thân, trước không cần suy nghĩ, quay về từ từ nghĩ." Mạc Ly Hiên dặt tay Lăng Tuyết Mạn, cười, "Phụ vương, con gọi hạ nhân đem canh lươn đưa đến Liễu Hương Cư, ngài ngày thường thích uống, hôm nay cũng cùng nhau đi, ngài cùng mẫu thân đều đến chỗ của Hiên nhi đi."

"Ừ." Mạc Kỳ Diễn quay lại, cười nhẹ.

Ba người thông thả bước về Liễu Hương Cư, Mạc Ly Hiên ở giữa, Lăng Tuyết Mạn ở bên phải, Mạc Kỳ Diễn đi bên trái.

Hai người lớn xấu hổ không nói gì, chỉ phối hợp Mạc Ly Hiên câu có câu không đáp lời, ánh mắt lơ đãng nhìn nhau, lại nhanh chóng quay đi.

Trên bàn cơm, Mạc Ly Hiền hiểu thuận tự mình mức một chén nhỏ cho Mạc Kỳ Diễn, lại một chén cho Lăng Tuyết Mạn, trên khuôn mặt trẻ con tràn đầy tươi cười, "Phụ vương, mẫu thân, mời dùng!" (kiểu mẫu gia đình hạnh phúc là đây)

"Hiên nhi, cảm ơn con." Lăng Tuyết Mạn vui mừng cười yếu ớt.

"Ha ha, ta tặng con cho nàng, khẳng định là không uống đi." Mạc Kỳ Diễn nhìn Lăng Tuyết Mạn, cười nhẹ, ánh mắt chợt lóe lại quay trở lại trên mặt Mạc Ly Hiền, "Từ khi Hiên nhi đến Tứ Vương phủ, trưởng thành không ít, càng biết chuyện không ít."

"Nói rõ giáo dục của ta tốt hơn ngài." Lăng Tuyết Mạn đồng dạng nói.

"Khụ khụ, da mặt thực dày." Mạc Kỳ Diễn bị sặc, mắt liếc Lăng Tuyết Mạn, uống một ngụm canh, hỏi một vấn đề thật ngốc, "Hiên nhi, con thích phụ vương hay là thích mẫu thân?"

Lăng Tuyết Mạn u buồn, dùng ánh mắt ngu ngốc nhìn Mạc Kỳ Diễn, "Ngài là ghen tị tình cảm của ta với Hiên nhi hả? Nó là con trai ruột của ngài, thế nào lại không thích ngài?"

"Ách, phụ vương, mẫu thân nói rất đúng a, hai người các ngài Hiên nhi đều thích." Mạc Ly Hiền rút rút khuôn mặt nhỏ nhắn, nói.

Mạc Kỳ Diễn hơi trừng mắt Lăng Tuyết Mạn một cái, nhú mày nói: "Phụ vương hỏi chính là tương đối, con thích người nào hơn?"

Lăng Tuyết Mạn lại lần nữa không nói gì.

"A? Cái này khó mà nói a, phụ vương ăn canh nhanh đi, canh lươn nguội sẽ không ngon." Mạc Ly Hiền khó xử nói, chỉ chỉ chén canh, cười khan.

"Hiên nhi, tình cảm của con cùng với mẫu thân đã tốt, vậy thì giúp phụ vương khuyên nhủ, thuyết phục mẫu thân đáp ứng phụ vương một chuyện, chuyện này, đối với phụ vương rất quan trọng, kỳ thực, sai cũng không phải đều do phụ vương, là mẫu thân sai lầm trước, nhưng phụ vương hiện tại nguyện ý không so đo với nàng, chỉ cầu nàng có thể đổi ý." Mạc Kỳ Diễn nói ân ý, liếc xéo Lăng Tuyết Mạn, khóe môi nhếch lên nụ cười nhẹ nhàng.

Tay Lăng Tuyết Mạn cảm muông run lên, một ít nước canh rơi ở trên bàn, ngây ngốc nhìn Mạc Kỳ Diễn, khẽ nhếch cánh môi, chỉ học ra một chữ, "Ngài."

Trong đầu Mạc Ly Hiền nhanh chóng hiện ra một màn phụ vương nó ôm Lăng Tuyết Mạn trong rừng phong, trong lòng không biết làm sao, "Phụ vương, ngài... ngài nói là chuyện gì vậy?"

"Đừng hỏi chuyện gì, nàng tự hiểu, khuyên nàng thì tốt rồi." Mạc Kỳ Diễn nói xong, nhìn thoáng qua Mạc Ly Hiền cùng Lăng Tuyết Mạn, "Ăn canh đi, trong chốc lát sẽ nguội mất."

"Vâng." Mạc Ly Hiền gạt đầu một cách máy móc, vùi đầu nghiêm túc uống canh lươn.

Lăng Tuyết Mạn lại cứng ngắc vài giây, cũng cúi đầu, không lên tiếng, uống canh không thấy ngon.

Một đoạn tình này, kết quả ai đúng ai sai?

Thẳng đến nhiều năm sau, Mạc Kỳ Diễn nhớ lại hết thấy ngày đó ở rừng đào, hối hận không kịp.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 173

Mạc Kỳ Diễn đi rồi, Lăng Tuyết Mạn ở trong phòng suy nghĩ thật lâu.

Nếu nói là nghĩ cái gì, nàng cái gì cũng không có nghĩ ra, chính là ngồi ngơ ngác, giương mắt nhìn một chỗ, bất động, không nói chuyện.

Xuân Đường Thu Nguyệt lo lắng chờ ở trong sân, đi qua đi lại.

Thấy Mạc Ly Hiền đi tới, hai nha hoàn ngăn ra, bước lên thỉnh an.

"Mẫu thân đâu?"

"Thưa tiểu Vương gia, Vương phi ở trong phòng."

"Ừ."

Lòng Mạc Ly Hiền đầy tâm sự, đẩy cửa vào, ngồi xuống đối diện Lăng Tuyết Mạn.

"Mẫu thân đang suy nghĩ gì? Là về phụ vương à?"

Lăng Tuyết Mạn ngược mắt, nhìn Mạc Ly Hiền nhìn hồi lâu, đột nhiên cười, thản nhiên nói: "Không có gì."

"Mẫu thân, tình cảm của người lớn Hiên nhi không hiểu, phụ vương bảo con khuyên nhủ ngài, con cũng không biết là chuyện gì, nhưng con không muốn miễn cưỡng mẫu thân, mẫu thân thích cái gì, không thích cái gì, tất cả đều do mẫu thân quyết định. Phụ vương là người tốt, Hiên nhi luôn luôn kính trọng phụ vương, nếu phụ vương không vui, Hiên nhi chắc chắn đau lòng, nhưng nếu mẫu thân không vui vẻ, Hiên nhi cũng không muốn như vậy, vì vậy, Hiên nhi cái gì cũng không hỏi, cái gì cũng không nói, tất cả đều do chính các ngài giải quyết." Mạc Ly Hiền nhẹ nhàng nói.

Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc nhìn Mạc Ly Hiền, thật lâu không nói một câu. Đứa nhỏ này trưởng thành sớm, có vẻ như cái gì cũng không biết, lại tựa hồ như cái gì cũng biết.

"Mẫu thân, đừng khóc."

Mạc Ly Hiền lấy khăn, đứng lên, đi qua bàn xoa mặt Lăng Tuyết Mạn, lau nhẹ nước mắt trên má cho nàng, ánh mắt chăm chú, như nam tử trưởng thành, trách nhẹ: "Mẫu thân mỗi ngày

phải thông suốt phóng khoáng, khóc không tốt cho thân thể, về sau không được khóc nữa."

"Ách" Lăng Tuyết Mạn hỗn độn, cả lẫn: "Hiên nhi, con... con không giống con ta, mà như là..."

"Giống cái gì?" Mạc Ly Hiên vừa lau vừa hỏi. (lau nước mắt mà sao lâu thế)

"Giống phụ thân ta." Lăng Tuyết Mạn buồn bực nói.

Nghe vậy, Mạc Ly Hiên ngừng tay, nhìn Lăng Tuyết Mạn gần trong gang tấc, khuôn mặt nhỏ nhắn đen lại, rầu rĩ nói: "Con vốn là không phải con trai của ngài, ngài có thể sinh ra con lớn như con sao?"

"Ách..." Lăng Tuyết Mạn càng thêm hỗn độn, không hiểu giữa đầu nói: "Hiên nhi, con không muốn nhận ta làm mẫu thân sao?"

Vừa giữa đầu, Lăng Tuyết Mạn bỗng dưng phát hiện, nàng ngồi, Mạc Ly Hiên đứng, cao hơn nàng rất nhiều, nếu hai người đều đứng thẳng, Mạc Ly Hiên cũng đã đến cằm nàng.

"Không có." Mạc Ly Hiên nhẹ nhàng trả lời một câu, tiếp tục lau một giọt nước mắt cuối cùng trên má Lăng Tuyết Mạn, mới ngồi trở lại chỗ cũ, nói tiếp: "Ngài là mẫu thân của con a, sao con lại không nhận mẫu thân đâu?"

"Ha ha, Hiên nhi, tuy rằng ta lớn hơn con, nhưng ở đây vẫn luôn là con chăm sóc cho ta, ta giống như thật vô dụng, thật không phải là một mẫu thân đủ tư cách, con cần thận săn sóc như vậy, về sau chờ con thành thân, Vương phi của con sẽ được hưởng phúc!" Lăng Tuyết Mạn thở dài.

Mạc Ly Hiên nhẹ cau mày, liếc mắt nhìn Lăng Tuyết Mạn, trầm mặc một hồi lâu, không cười cũng không giận, lên tiếng thật bình thản: "Mẫu thân, con không cần ngài chăm sóc, con là nam tử, tuổi cũng không nhỏ, mà tuổi mẫu thân lại nhỏ, nên con chăm sóc mẫu thân, mẫu thân chỉ cần mỗi ngày vui vẻ sống, con đây liền vui vẻ, đây mới là công lao lớn nhất của mẫu thân. Về sau cho dù con thành thân, tình cảm của con đối với mẫu thân sẽ như trước không thay đổi, phụng dưỡng mẫu thân cả đời, chăm sóc mẫu thân cả đời."

"Hiên nhi!"

Lăng Tuyết Mạn cảm thấy nóng lên, thì thào gọi một tiếng, đưa tay cầm tay Mạc Ly Hiên, trong lòng cảm động không cách nào dùng ngôn ngữ để biểu đạt, nước mắt lại nhịn không được tràn mi, từng giọt từng giọt dừng ở trên bàn, Mạc Ly Hiên khẽ nhấp môi, lại cầm khăn, lúc này đây đi tới trước mặt Lăng Tuyết Mạn, hơi cong thân mình, vì nàng lau lệ, không vui nói, "Mẫu thân, không phải mới vừa nói sao? Không được khóc nữa, Hiên nhi thích nhìn bộ dáng mẫu thân vui vẻ cười to, như vậy mẫu thân rất đẹp, vừa khóc liền biến dạng!"

"Ừ ừ, ta không khóc nữa, khóc nữa con liền phạt ta." Lăng Tuyết Mạn hít hít mũi, cười ngây ngốc.

"Phạt mẫu thân cái gì?" Mạc Ly Hiên lộ ra tươi cười.

"Phạt ta hầu hạ con rửa chân." Bên môi Lăng Tuyết Mạn tràn ra nụ cười, "Như thế nào?"

Mạc Ly Hiên ngăn người, rồi sau đó cười khẽ lên, "Được, vậy Hiên nhi ghi nhớ, đến lúc đó mẫu thân không được chối."

"Không có, lừa ai cũng không thể lừa con phải không?" Lăng Tuyết Mạn lắc đầu cười nói.

"Ha ha." Mặt Mạc Ly Hiên giãn ra, trên mặt nồng đậm ý cười, khuôn mặt này giống Mạc Kỳ Diễn tám phần, so với Mạc Kỳ Diễn hơn vài phần tàn nhẫn cùng tâm cơ, đây là hoàn cảnh thay đổi tính cách, mà những thứ này chỉ nhắm vào người khác, ở trước mặt Lăng Tuyết Mạn, lại vĩnh viễn đều là một gương mặt cười hồn nhiên.

"Ha ha, có một đứa con ngoan như con, giống phụ vương con nói, ta lời to!" Lăng Tuyết Mạn vui vẻ xoa bóp gò má Mạc Ly Hiên, hoạt bát nhảy nháy mắt.

Tròng mắt Mạc Ly Hiên xoay một vòng, giả hoạt nói: "Mẫu thân, ngài có vẻ rất thích nheo mắt con a, vậy con có thể nheo mắt của ngài sao?"

"Hả? Ha ha, có thể a, có cái gì mà không thể?" Lăng Tuyết Mạn nói xong đưa mặt tới.

Mạc Ly Hiên mỉm cười, đưa tay nhẹ nhàng đụng mặt Lăng Tuyết Mạn, đầu ngón tay có chút run, trên mặt không hiểu sao nóng lên, không có nheo, chính là động tác đụng chạm rất nhẹ, rồi sau đó nhanh chóng thu tay về, cười nói: "Mẫu thân, con không nheo, con luyện công sức lực lớn, sợ nheo đau mẫu thân."

"Hi hi, không thể nheo ta đau, bằng không ta không quản được nước mắt." Lăng Tuyết Mạn trêu, nghiêng người giữa đầu cười nói.

"Vương phi, nô tài xin cầu kiến!"

Tiếng đập cửa vang lên, giọng nói của quản gia cũng theo đến.

Hai người nhìn nhau, Mạc Ly Hiên nói: "Vào đi."

Quản gia tiến vào, khom người mà nói: "Nô tài ra mắt tiểu Vương gia! Tham kiến Vương phi! Mới vừa rồi Ngũ Vương gia phái người đưa tới một quyển địch phổ cho Vương phi!" (địch phổ chắc là cuốn nhạc cho mấy người thổi sáo)

"Ngũ Vương gia? Đưa địch phổ cho ta?" Lăng Tuyết Mạn ngạc nhiên.

"Vâng."

Quản gia hai tay dâng một cái hộp gấm màu đỏ, Lăng Tuyết Mạn tiếp nhận, tò mò mở ra, chỉ thấy một quyển sách có bìa tinh nỉ nằm ở bên trong, cầm lên, mở ra, Mạc Ly Hiên nhìn lại, vừa thấy, kinh ngạc nói: "Đúng là bản viết tay!"

"Ách!" Lăng Tuyết Mạn ngây cả người, tùy tiện lật vài tờ, bản viết tay thì như thế nào? Đáng tiếc nàng một chút cũng không biết! Cổ đại cùng hiện đại cách xa vạn dặm a!

Mạc Ly Hiên cầm quyển địch phổ từ tay Lăng Tuyết Mạn, liếc nhìn, không tự chủ nhẹ nhún mày, lại không nói lời nào.

Lăng Tuyết Mạn mặc dù xem không hiểu, cũng không dám nói sợ người ta nhìn ra khác thường, để tránh làm cho người sinh nghi, nàng không biết xem địch phổ, sẽ làm sao có thể thổi sáo?

Ngũ Vương gia đáng ghét, đem sách đến thử thách nàng rồi!

Vừa nghĩ như thế, đối với Mạc Kỳ Lâm chẳng những không có cảm kích, còn buồn bực!

"Quần già, phải người báo cho Ngũ Vương gia, nói nhạc phổ ta nhận, cảm ơn ý tốt của hân."

"Vâng, Vương phi."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 174

Đêm vắng người. Lăng Tuyết Mạn hỗn độn tâm tư, một chút cũng không có buồn ngủ.

Xuống giường thay quần áo ngoài, tắt nến, dựa vào đầu giường, từ trong tủ đầu giường lấy ra sáo ngọc màu trắng Mạc Kỳ Dục đưa, nhẹ nhàng vuốt ve cây sáo, cảm giác trơn trơn lạnh lạnh truyền vào đầu ngón tay cùng trong lòng bàn tay, không hiểu sao làm cho tâm nàng dần dần yên tĩnh trở lại, thật lâu chưa chạm vào cây sáo, từ khi nàng xuyên qua một năm, sau khi cha ghê bẽ gãy của nàng cây sáo, nàng không có tiền mua nổi một cây sáo.

Hiện tại nàng lại có cây sáo, hơn nữa còn là sáo ngọc màu trắng tốt như vậy, vuốt ve thân sáo, trong đầu bỗng dưng nhảy ra lời nói của Mạc Kỳ Diễn, "Tiểu Thất càng ngày càng thích nàng." Ngón tay nhất thời run lên một chút, tim Lăng Tuyết Mạn đập loạn nhịp, làm sao có thể chứ?

Dùng sức lắc đầu, Lăng Tuyết Mạn xua đuổi ý nghĩ hỗn độn này, môi nhẹ nhàng phủ trên sáo ngọc, mười ngón nhẹ chạm, môi dờ nhẹ động, từng đợt tiếng sáo du dương tràn ra bên môi, Lăng Tuyết Mạn hài lòng, âm thanh thật là khá, quả thật là sáo tốt nha!

Lăng Tuyết Mạn nghiêng đầu nhớ lại một chút các khúc nhạc nổi tiếng của Trung Quốc, ai ngờ đang nhớ lại, sau tám bình phong vang lên tiếng bước chân, chớp chớp mắt, hoạt bát cười, Lăng Tuyết Mạn lặng lẽ xuống giường, chân trần trượt, kiễng chân lên, rón ra rón rén trốn đến sau bình phong, vụng trộm ngo đầu.

Nhưng mà, người nào đó còn nham hiểm hơn nàng, lực nghe đủ thính, thân mình nhanh chóng lách ra, nhấn cơ quan khép vách tường lại, sau đó đi lên vài bước, đứng ở bên này bình phong, khóa miệng chứa đầy ý cười.

Lăng Tuyết Mạn mở to hai mắt nhìn trong chốc lát, cái gì cũng thấy không rõ, đang lúc buồn bực, cách bình phong vang lên một tiếng ho khan nhẹ nhàng, đôi mày thanh tú chau một cái, lần nhìn coi thứ n của nàng lại thất bại!

Ảo não khổ cắn môi, thân mình chuyển ra, mới muốn phát hỏa, bỗng dưng nghĩ đến chuyện ban ngày Mạc Kỳ Diễn ôm nàng, tình nhân nhiều tai mắt, chỉ sợ đã biết thừa!

Cảm thấy sợ, con tức sớm biến lên chín từng mây, lại thay gương mặt kiêu mi, ngọt ngào khẽ gọi một tiếng, "Tình nhân!" Sau đó hai tay vuốt ve bò lên sau gáy Mạc Kỳ Hàn, nhẹ nhàng nhảy lên, cả thân thể giống gấu Koala bám ở trên người Mạc Kỳ Hàn!

"Mạn Mạn, không có việc gì mà ân cần, tức là trong lòng có chuyện ngại. Những lời này là có ý gì?" Hai tay Mạc Kỳ Hàn nâng cái mông xinh đẹp của Lăng Tuyết Mạn, đi đến giường, mang ý cười thật sâu hời.

"Ách..." Khuôn mặt Lăng Tuyết Mạn đỏ lên, cúi đầu vào ngực Mạc Kỳ Hàn, mồm miệng không rõ lắm bảm: "Ta là thất học, không biết."

"Không biết? Há?" Mạc Kỳ Hàn nhủ mảy, vung cảm bảo, ngồi ở cạnh giường, đem Lăng Tuyết Mạn đặt ở trên hai chân hân, tay phải nâng cảm nàng, chế nhạo: "Mạn Mạn nhà ta không phải tài nữ uyên bác sao? Tại sao lại thành mù chữ?"

Lăng Tuyết Mạn đối với chữ "Mạn Mạn nhà ta" nghe hết sức là ấm lòng, ôm chặt cổ Mạc Kỳ Hàn, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ sát hân, làm nũng sảng giọng: "Lúc trước nói không tính, hiện tại ta chính là thất học."

"Ha ha, Mạn Mạn, thế nào, đêm nay nàng sao lại phá lệ, nhiệt tình với ta vậy? Có phải chột dạ không?" Mạc Kỳ Hàn cười hời, ánh mắt lóe ra, thu lại một tia ý lạnh.

"Ta mới không có đâu, hừ, ta không để ý chàng, chàng tức giận, ta nhiệt tình với với chàng, chàng lại không quen, vậy chàng nói, rốt cuộc ta nên làm cái gì bây giờ?" Lăng Tuyết Mạn ngẩng đầu lên, điểm nhẹ ở trên môi Mạc Kỳ Hàn một cái, chu cái miệng nhỏ nhắn giận dỗi nói.

Mạc Kỳ Hàn nặng nề cười, "Mạn Mạn, nếu không phải chột dạ, vậy sau này cứ như vậy, ta rất thích."

"Ách..." Lăng Tuyết Mạn liú lười, "Không được, ta là nữ hài tử, phải rụt rè!"

Nghe vậy, Mạc Kỳ Hàn chỉ lên cái mũi Lăng Tuyết Mạn, khuôn mặt tuần tú chìm lìm, "Nàng là nữ hài tử cái gì? Nàng là phu nhân của bản công tử, rụt rè cái gì? Đối với phu quân ta không cần làm bộ rụt rè, nhưng đối với nam nhân khác, đến tay cũng không thể chạm vào, nhớ kỹ câu này, nam nữ thụ thụ bất thân! Lại tùy tiện ôm người khác nữa, hoặc là để cho người khác ôm nàng, bản công tử không tha cho nàng! Hừ, càng không tha cho nam nhân dám xâm phạm nàng!"

"Ách!" Thân mình Lăng Tuyết Mạn run lên, đầu lười cũng liú lại, "Chàng... chàng cũng biết?"

"Vô nghĩa, nếu muốn không người biết, trừ khi không làm! Nghĩ rằng rừng phong không ai, liền dám không kiêng kị?" Trong mắt Mạc Kỳ Hàn xẹt qua từng trận ý lạnh, một đôi mắt chìm ung u ám sâu không thấy đáy.

Lăng Tuyết Mạn trắng nhợt mặt, sợ hãi nhìn Mạc Kỳ Hàn, trong bóng đêm, mặc dù thấy không rõ mặt hân, nhưng trên người hân phát ra hàn ý mãnh liệt như vậy, nàng sợ hãi, nhẹ nhàng cắn môi, nói nhỏ: "Tình nhân, chàng... chàng đừng tức giận được không? Ta... ta không có ôm Nhị Vương gia, là hân ôm ta, ta đây không ra, nhưng không còn gì khác nữa, thật sự, chàng cũng không cần giận hân được không? Chuyện tình cảm không có đúng với sai, hân chỉ là nhất thời xúc động, huống hồ hân lại không biết sự tồn tại của chàng."

"Nhưng hân rõ ràng biết nàng là Vương phi của Tứ đệ hân!" Mạc Kỳ Hàn cắn răng, tay không khỏi nắm chặt.

"Tứ đệ hân đã chết!" Lăng Tuyết Mạn run lên một cái, nhỏ giọng nhắc nhở.

Bàn tay Mạc Kỳ Hàn nắm chặt hơn, khuôn mặt tuần tú một mảnh sương mù, gần như có chút không khống chế được gầm nhẹ: "Đã chết thì thế nào? Hân còn muốn xóa hôn ước của nàng cùng Tứ Vương gia Mạc Kỳ Hàn, đổi thành Mạc Kỳ Diễn hân sao? Cũng đừng có mà mơ! Cho dù về sau Hoàng Thượng đồng ý cho nàng tái giá, cũng phải tới hỏi ta, xem ta có đồng ý hay không!"

"Thông dân tình nhân, chàng... chàng rốt cuộc là ai vậy? Chàng có thể lớn hơn Hoàng Thượng sao?" Lăng Tuyết Mạn giật mình mở to đôi mắt.

Mạc Kỳ Hàn hít sâu một hơi, bình ổn cảm xúc, trả lời: "Đừng hỏi, tin ta là được."

"Ta... ta tin chàng, nhưng chàng thật sự không nên trách Nhị Vương gia, hắn đã giúp ta rất nhiều rất nhiều, nếu hắn có chuyện gì, lương tâm của ta sẽ bất an! Quan trọng là, ta thích ai, mà không phải là ai thích ta, chàng nếu muốn an tâm, nên làm ta yêu chàng sâu đậm mới đúng, chàng tên ngu ngốc này!" Lăng Tuyết Mạn bởi vì khẩn trương quá, đầu lưỡi không ngừng lưu lại, rốt cục cũng bật ra được một câu cuối!

"Sao? Dám nói ta ngu ngốc? Ta cứ cho là nàng yêu ta, ai biết nha đầu chết tiệt nàng sẽ có tâm địa gian xảo như vậy, dám đi trêu chọc Nhị Vương gia!" Mạc Kỳ Hàn ngăn người, tiện đà càng nói càng tức, bàn tay to nâng cái mũi Lăng Tuyết Mạn thuận thế thương nàng một cái tát.

"A!"

Lăng Tuyết Mạn hét thảm một tiếng, vội xoa xoa mũi của nàng, kêu khóc nói: "Lại đánh ta! Chàng lại đánh ta! Chàng đối với ta không phải là cái mặt hung dữ, thì là cái mặt lạnh lùng, ta không thêm yêu chàng!"

"Nàng lặp lại lần nữa!" Mạc Kỳ Hàn trợn trừng mắt, chế trụ cổ tay Lăng Tuyết Mạn, lạnh lùng nói: "Ta không có ôn nhu nhẫn nại của lão Nhị, cũng không có lãng mạn săn sóc của lão Ngũ, càng không có sáng sủa đầy sức sống của lão Thất, bọn họ có thể quang minh chính đại ban ngày cùng nàng đối mặt, người người mang địa vị thân vương, dưới một người trên vạn người, mà ta chỉ là một nam nhân không nhìn thấy mặt chiếm đoạt nàng, từ đáy lòng nàng không vừa mắt ta, đúng không?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 175

Nói xong Mạc Kỳ Hàn buông cổ tay Lăng Tuyết Mạn ra, ném nàng lên giường sau đó liền xoay người đi!

"Tình nhân!"

Lăng Tuyết Mạn ngăn ngại vội khẽ hô lên, bò xuống giường chạy ra ngoài bình phong đuổi theo Mạc Kỳ Hàn, từ phía sau lưng ôm chặt lấy hông của hắn, ngữ khí hoảng loạn vội vàng nói: "Không được đi!"

Thân hình Mạc Kỳ Hàn chấn động, ngừng bước chân, khuôn mặt xanh mét cứng đờ, áp chế một cỗ vui sướng đột nhiên dâng lên trong lòng, nhỏ giọng trách mắng: "Không đi thì ở lại làm cái gì? Không sợ ta không không chế được tâm tình lại đánh nàng sao? Hoặc là lại ép buộc nàng sao?"

"Không sợ! Chàng nói chàng sẽ không lại thô bạo với với ta, ta tin chàng!" Lăng Tuyết Mạn cúi đầu nói nhỏ, lặng lẽ dán gò má trên áo bào tơ lụa thượng đẳng lạnh như băng của Mạc Kỳ Hàn, thấy hắn không có đẩy ra nàng liền lại gần một chút, cách lớp áo bào dán lên ngực của hắn.

Cảm xúc này chỉ là nhẹ nhàng nhưng lại kích khởi một tầng sóng lớn trong đáy lòng, Mạc Kỳ Hàn mở mắt, còn chưa phát ra âm thanh liền nghe được nhân nhi phía sau lại nói nhỏ: "Không phải chàng nói không bao giờ bỏ ta lại nữa sao?"

Trong lòng Mạc Kỳ Hàn chấn động, không tự chủ mềm giọng nói: "Nhưng nàng nói không muốn yêu ta, nàng có nhiều bất mãn với ta, ta không bằng bọn họ..."

"Không phải!"

Lăng Tuyết Mạn vội vàng ngắt lời, "Ta không có khinh thường chàng, thật sự một chút cũng không có! Mặc kệ thân phận của chàng là cái gì, ta đều không có không vừa mắt chàng. Chỉ cần chàng không phải một tên trướng thổi tội ác tây trời khắp thiên hạ cảm hận là được. Tuy rằng ta không rõ ràng lắm từ lúc vừa mới bắt đầu chàng chiếm lấy ta nhằm mục đích gì, nhưng ta tin chàng không có ác ý với ta, bằng không cũng sẽ không thể mấy phen cứu ta thoát hiểm. Bên cạnh chàng có một lão gia gia sư phụ dễ thương như vậy, lão gia gia không phải người xấu, chàng cũng sẽ không thể là người xấu. Lão gia gia tuy là sư phụ chàng nhưng hình như lại rất sợ chàng. Chàng đối với Hoàng Thượng, đối với chuyện hoàng gia rõ như lòng bàn tay, ta đoán chàng có quan hệ gì đó với Hoàng Thượng. Chàng chiếm lấy con dâu của ông ấy, có phải có thù oán gì nên muốn trả thù ông ấy không? Chàng nói thích ta có phải là thật hay không? Ta không muốn làm quân cờ trong tay chàng hoặc bắt kỳ ai, bị người ta lấy làm công cụ trả thù. Nếu kết quả thật sự là như vậy, Tình nhân, ta sẽ hận chết chàng!"

Nói một hơi thật dài, Lăng Tuyết Mạn nuốt nước miếng yên lặng chờ Mạc Kỳ Hàn trả lời.

Thật lâu nam nhân kia không nói gì, nàng nhìn không thấy mặt hắn, không biết hắn suy nghĩ cái gì. Muốn đi tới phía trước, nhưng mới vừa buông tay, một bàn tay to liền gắt gao bắt được tay của nàng. Bàn tay ấy hơi lạnh, còn có một chút run run. Tim Lăng Tuyết Mạn nhảy dựng lên, không dám cử động nữa chỉ, lặng lặng ôm phía sau lưng hắn.

Một hồi lâu sau, chân cẳng đã tê rần nhưng hắn vẫn đứng cứng ngắt tại, đành nhẹ nói: "Tình nhân ta đứng không nổi, chàng công ta được không?"

Mạc Kỳ Hàn không nói gì, ngồi xổm xuống, Lăng Tuyết Mạn vui sướng bò lên tấm lưng rộng lớn của hắn, ôm lấy cổ hắn, bàn tay hắn nâng hai chân của nàng đứng lên mới khẽ hỏi: "Đi đâu?"

"Ách, hơn nửa đêm có thể đi đâu?" Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc.

"Nàng muốn đi ra ngoài không? Cả ngày ở Vương phủ có phải buồn chết không?" Tiếng nói Mạc Kỳ Hàn mát lạnh.

Lăng Tuyết Mạn đương nhiên gật đầu. "Đúng vậy, rất buồn."

"Ta dẫn nàng đi một chỗ."

Mạc Kỳ Hàn nói xong, công Lăng Tuyết Mạn đến trước tủ quần áo, buông nàng xuống, mở tủ quần áo ra, nương theo ánh trăng chọn bộ áo váy mùa đông, động tác mềm nhẹ mặc từng món áo váy vào cho Lăng Tuyết Mạn, cuối cùng sợ Lăng Tuyết Mạn lạnh, lại chọn thêm một cái áo choàng nhung khoác lên cho nàng, mới nói: "Được rồi, ta mang nàng đi."

Lăng Tuyết Mạn ngây ngốc nhìn nam nhân này săn sóc, tí mi làm những chuyện nhỏ nhặt, cảm thấy ấm áp dễ chịu. Ai nói hắn không có cẩn thận chu đáo của Ngũ Vương gia? Nghĩ, miệng liền nói ra: "Tình nhân, chàng cũng so được với Ngũ Vương gia, a, Dục Dục có thể làm cho ta vui vẻ, chàng cũng làm cho ta vui vẻ và a."

Mạc Kỳ Hàn nhẹ nhún mảy, lạnh nhạt hỏi: "Vậy nhị Vương gia thì sao?"

"Ách..." Lăng Tuyết Mạn then thùng kéo lỗ tai hắn, giọng nói nhỏ đi, "Nếu chàng không hung dữ với ta, chàng liền có thể so được với hắn. Kỳ thực... kỳ thực ta thích bộ dáng xấu xa của chàng."

Mạc Kỳ Hàn cúi đầu sửa sang lại cổ áo cho Lăng Tuyết Mạn, nghe vậy khuôn mặt tuấn tú rút rút, đứng thẳng nhìn Lăng Tuyết Mạn, nói: "Thích ta hử, cái này dễ dàng làm được!"

"Ách..."

Lăng Tuyết Mạn hỗn độn, mới mở miệng, môi đỏ mọng liền bị chặn lại, hôn khi thì bá đạo kịch liệt khi thì ôn nhu lưu luyến, hôn thẳng đến thân thể nàng mềm nhũn vô lực dựa vào trong lòng hắn, hắn mới lưu luyến rồi mới nàng, cúi đầu hỏi: "Là thích ta hử như vậy sao?"

Khuôn mặt Lăng Tuyết Mạn ngượng ngừng đỏ lên, sắc giọng: "Mới không phải đâu, đây là chàng khi dễ ta."

"Vậy rốt cuộc phải xấu xa như thế nào nàng mới thích?" Mạc Kỳ Hàn lại trầm thấp hỏi, trong tiếng nói mang theo mỉa mai hoặc nhẹ nhàng.

Lăng Tuyết Mạn nghe vậy càng thêm ngượng ngừng. Dù là hai người bọn họ hôn nhau cũng có vô số lần, nhưng nàng vẫn như cũ không nhịn được vì một câu nói, một cái động tác vô cùng thân thiết của hắn mà mặt đỏ, tim đập, hai tay vịn vào ống tay áo, ngược mắt nhìn Mạc Kỳ Hàn một cái, lại vội cúi đầu, xuống lưng ta lúng túng nói: "Chính là... chính là cái loại bộ dáng lưu manh vô lại này của chàng."

Khuôn mặt tuấn tú của Mạc Kỳ Hàn lại co rút, "Cái này cũng thành ưu điểm của ta sao?"

"Ây da, không nói, không nói. Chàng muốn dẫn ta đi nơi nào?" Lăng Tuyết Mạn đỏ mặt, vội nói sang chuyện khác.

Mạc Kỳ Hàn khẽ nhấp môi dưới nói: "Một nơi rất đẹp."

Nói xong hai ngón tay dôi lên huyết ngừ của Lăng Tuyết Mạn nhẹ nhàng điểm một cái, Lăng Tuyết Mạn liền lâm vào mê man. Đỡ thân thể của nàng, hai tay vỗ hai cái.

"Két" một tiếng, cửa mở, Thu Nguyệt nhẹ bước tiến vào, quý xuống nhẹ giọng nói: "Chủ tử, có nô tỳ!"

"Ồ trong này chú ý cảnh giới. Bồn vương mang Vương phi đi ra ngoài một chút."

"Nô tỳ tuân mệnh!"

Vách tường mở ra, Mạc Kỳ Hàn ôm Lăng Tuyết Mạn đi vào, nhấn cơ quan.

Bên trong đường hầm còn có ba lối. Một lối đi phòng ngủ của Mạc Kỳ Hàn ở Hương Đàn Cư, một lối đi vào thư phòng của Mạc Kỳ Hàn, còn lại một lối là đi thông ra cổng lớn Hương Đàn Cư.

Mạc Kỳ Hàn xuất hiện ở cổng lớn Cúc Thủy Viên, ám vệ bốn phía liền đuổi theo. Hơn mười bóng người mặc trang phục màu đen đồng loạt hạ xuống từ giữa không trung, không phát ra một tiếng vang, quý một chân trên đất chờ đợi mệnh lệnh.

"Chuẩn bị ngựa đi đến núi Lạc Hà." Tiếng nói rét lạnh phát ra.

"Vâng, chủ tử!"

Mưa to quá bây giờ mới có điện để đăng cho mọi người

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 176

Đợi đến lúc Lăng Tuyết Mạn thức dậy mới trợn mắt phát hiện mình đã ở trên lưng ngựa, mà ngựa phi nước đại nhanh như gió.

Gió đêm thổi thẳng vào mắt, mắt Lăng Tuyết Mạn mờ không ra, vội hô lớn: "Chậm một chút, chậm một chút!"

Mạc Kỳ Hàn ghì cương ngựa, nhìn Lăng Tuyết Mạn trong lòng, khẽ hỏi: "Như thế nào?"

"Tình nhân, làm sao chúng ta cưỡi ngựa rồi? Không phải lúc này còn ở trong phòng sao? Vì sao ta lại ngủ?" Lăng Tuyết Mạn nhìn bốn phía tối đen như mực, liền tiếp hỏi.

Mạc Kỳ Hàn nói: "Ta điểm của huyết ngừ của nàng mới mang nàng ra ngoài. Hiện tại chúng ta đã đến chân núi Lạc Hà phía tây Tứ Vương phủ."

"Núi Lạc Hà?" Lăng Tuyết Mạn nghi hoặc, có chút không dám tin nhìn ngó chung quanh, nhìn đến cây cối xanh um tươi tốt, không khỏi sợ hãi thở dài: "Tình nhân, chàng thật sự thần không biết quỷ không hay mang ta ra khỏi Tứ Vương phủ mà không làm kinh động một thủ vệ nào sao?"

"Ừ." Mạc Kỳ Hàn gật đầu, đưa tay sờ sờ mặt Lăng Tuyết Mạn có chút lạnh, liền nói: "Lạnh không? Lấy áo choàng của ta trùm lên đi." Nói xong một tay liền cởi áo choàng của hắn, Lăng Tuyết Mạn ngây cả người, vội dè lại, lắc đầu, "Không cần, ta không sao." Nói xong lại cảm thấy nghi hoặc, "Tình nhân, lúc chàng tới có mặc áo choàng sao?"

"Không có, đây là thủ hạ đưa tới." Mạc Kỳ Hàn nói.

"Thủ hạ? Ách, chàng thật là người tài ba nha! Thủ hạ của chàng hiện tại ở chỗ nào? Ông lão kia đâu? Ông ấy cũng đi cùng chúng ta sao?" Lăng Tuyết Mạn kinh nghi nhìn quanh. Nhưng với thị lực của nàng thì một bóng người cũng nhìn không tới.

"Nàng kêu sư phụ ta là ông lão, không phải làm rối tung bối phận sao?" Mạc Kỳ Hàn nhún mảy lại.

Lăng Tuyết Mạn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, "Râu tóc ông ấy đều trắng xóa. Thật sự rất già mà."

"Nàng cũng gọi là sư phụ." Mạc Kỳ Hàn thân nhiên nói.

"Vậy sư phụ cùng thủ hạ của chàng đâu?" Lăng Tuyết Mạn không cam lòng gật đầu bĩu môi.

"Sư phụ đang ngủ, thủ hạ âm thầm bảo vệ ở nơi nàng nhìn không thấy." Mạc Kỳ Hàn giải thích đơn giản, ôm Lăng Tuyết Mạn, xoay nàng lại ngồi đối diện với hắn, "Ôm chặt thắt lưng của ta, mặt tựa vào trên thân ta, như vậy gió sẽ thổi không đến trên mặt, cũng sẽ ấm hơn một chút."

Lăng Tuyết Mạn làm theo, hai tay ôm chặt Mạc Kỳ Hàn, dán lên lồng ngực rộng lớn của hắn, nghe kia tiếng tim đập trầm ổn hữu lực, khoe miệng chậm rãi tràn ra tươi cười. Giờ khắc này đột nhiên cảm thấy hạnh phúc đang ở trước mắt, nam nhân nhìn như cường hãn bá đạo kì thực sẵn sốc nàng thật tỉ mỉ.

"Ngồi xong, đừng có đoán mò dung mạo của ta." Mạc Kỳ Hàn ra tiếng nhắc nhở.

Mặt Lăng Tuyết Mạn nóng lên, xấu hổ nói thầm: "Ai thèm đoán mò. Nam nhân đáng ghét."

Mạc Kỳ Hàn không nói gì, môi mỏng nhẹ cong lên, vung cương ngựa, "Giá-"

Lúc này ngựa chạy chậm. Bởi vì đường dốc, hơi xóc nảy, Lăng Tuyết Mạn ôm Mạc Kỳ Hàn chặt hơn, bên tai gió vù vù, mà nàng chưa bao giờ cười ngựa lại không cảm thấy một chút sợ hãi, chỉ cảm thấy tựa vào trong lòng nam nhân này thật an toàn ấm áp.

Ngựa rớt cục ngừng lại, bên tai truyền đến tiếng nước chảy trong màn đêm yên tĩnh. Lăng Tuyết Mạn vui mừng, thẳng người lên, "Tình nhân, đây là nơi nào?"

Mạc Kỳ Hàn ôm Lăng Tuyết Mạn nhảy xuống ngựa, mới nói: "Nơi này là đỉnh núi Lạc Hà."

Nói xong dặt tay Lăng Tuyết Mạn bao bọc trong lòng bàn tay của hắn, chậm rãi bước đi, vừa đi vừa nói chuyện: "Suối nơi này trong nhát kinh thành, bên bờ suối có hoa tử đằng hấp thu linh khí thiên nhiên, lấy giọt sương đọng trên đóa hoa để pha trà là thơm nhất. Hoàng Thượng cùng phi tần hậu cung, các hoàng tử uống trà đều dùng sương từ cánh hoa tử đằng nơi này."

"Nước suối một năm bốn mùa đều ấm áp, có thể nói là một suối nước nóng thiên nhiên, cảnh sắc bốn phía đều là chim hót hoa thơm. Lúc trước, chỉ cần tâm tình ta không tốt, sẽ giục ngựa đến nơi đây, có khi ngẩn ngơ cả một ngày thôi tiêu luyện kiếm đọc sách, đợi cho đến lúc trở về phiền não đều tiêu hết."

Chọn một tảng đá lớn sạch sẽ, Mạc Kỳ Hàn nắm tay Lăng Tuyết Mạn ngồi xuống, ngựa đầu nhìn suối từ trên vách núi đá trút xuống, sau đó sẽ tụ thành một cái hồ nhỏ, mơ hồ có thể nhìn đến trên mặt nước từng đợt sương trắng. Mặt hồ được ánh trăng phản xạ, ánh ra sóng nước lăn tăn lung linh tràn đầy sắc màu.

Hơi nghiêng thân mình, Lăng Tuyết Mạn thò bàn tay mềm mại vào dòng nước, vui mừng kêu lên: "Oa! Đúng là suối nước nóng!"

"Ừ." Mạc Kỳ Hàn nắm chặt tay Lăng Tuyết Mạn dặn dò: "Cẩn thận chút, đừng để ngã xuống."

"Hi hi, tình nhân, thật đáng tiếc giờ này không thể đi xuống tắm suối nước nóng." Lăng Tuyết Mạn khoan khoái cười, dùng sức hít từng trận mùi hoa tươi mát, nghe tiếng nước chảy róc rách, còn có chim hót côn trùng kêu vang, cảm thán: "Thật là tuyệt!"

Mạc Kỳ Hàn mỉm cười, chỉ ôm chặt thiên hạ trong lòng.

Ánh trăng phản chiếu làm trong đầu Lăng Tuyết Mạn chột lóe, hai tròng mắt giao hoạt xoay xoay, trở lại ngồi ở trên đùi Mạc Kỳ Hàn ôm hai vai của hắn, vô cùng thân thiết cọ cõ hắn, làm nũng nói: "Tình nhân, ta muốn thấy rõ ràng cảnh sắc chung quanh, chàng mang bật lửa theo không?"

"Không mang." Mạc Kỳ Hàn chần chờ một chút nói.

"A... Chàng gạt ta, trên người chàng chắc chắn có, để ta tìm." Lăng Tuyết Mạn chu cái miệng nhỏ nhắn, nhanh chóng lục lọi ở trên người Mạc Kỳ Hàn.

Mạc Kỳ Hàn hơi nhúm mày, thân nhiên nói: "Không cần tìm kiếm, nàng là muốn nhìn hình dáng của ta phải không?"

"Ách, ta... ta không có." Lăng Tuyết Mạn chột dạ, dừng tìm kiếm, gò má có chút khô nóng.

"Bỏ ý niệm này đi. Khi ta có thể quang minh chính đại xuất hiện trước mặt nàng, trước mặt thiên hạ, chính là thời điểm chúng ta có thể bên nhau trọn đời." Mạc Kỳ Hàn khẽ mỉm cười, không cười, trên mặt cũng không có ý lạnh, chỉ là giọng điệu lạnh nhạt làm người ta không cách nào nắm bắt, cũng không thể đoán cảm xúc của hắn.

Lăng Tuyết Mạn thấy hắn có vẻ như đang phòng bị nàng. Từ lúc nàng ở phía sau ôm lưng hắn nói ra một chuỗi lời nói thật dài kia, hắn liền không có cười nữa, lời kia hắn còn chưa trả lời nàng.

Mỗi đồ mọng vừa động, cũng là lặp lại lời nói của hắn, "Bên nhau trọn đời, bên nhau trọn đời..."

"Nàng đồng ý không?" Hắn hỏi lại, giọng vẫn bình thản như cũ.

Thật lâu sau, nàng nhẹ lắc đầu nói: "Ta đối với tương lai nhìn không tới một chút ánh sáng cùng hi vọng. Mặc dù ta tin chàng, nhưng ta nghĩ không ra trên đời này còn người có thân phận gì có thể làm Hoàng Thượng thay đổi chủ ý, cho một quả phi là ta ruộng bỏ nguyện vọng con của mình, tái giá người khác!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 177

Trầm mặc thật lâu, sau đó là tĩnh lặng.

Mạc Kỳ Hàn không nói gì, Lăng Tuyết Mạn cũng im lặng.

Thân thể căng thẳng cứng ngắt hồi lâu, đưa tay đem góc nắm áo choàng hai người nắm lại thật chặt, lại ôm Lăng Tuyết Mạn chặt hơn vào trong ngực.

Chưa bao giờ có một khắc lòng hắn bất an như vậy.

Hết thấy đều bởi vì một câu nói kia của nàng.

"Ta không muốn quân cờ trong tay chàng hoặc bất kỳ ai, bị người ta lấy làm công cụ trả thù. Nếu kết quả thật sự là như vậy, Tình nhân, ta sẽ hận chết chàng!"

Không thể phủ nhận, hẳn quả thật từng lợi dụng nàng, cũng từng coi nàng chỉ như một quân cờ để đối phó Lăng Bắc Nguyên, thậm chí hẳn còn nghĩ đến lợi dụng sự ngây thơ hồn nhiên của Lăng Tuyết Mạn trở thành một thanh kiếm sắc đánh tan Mạc Kỳ Minh.

Những thứ này là ý nghĩ lúc ban đầu của hắn, và hắn cũng từng làm qua.

Nhưng về sau, hắn phát hiện mình bị luẩn hãm, để ý đến nàng mỗi một ngày càng nhiều hơn, thậm chí ngày đó nàng cùng Ngô Đồng đứng ở trên cầu Cung Nguyệt, trong mắt và trong lòng hắn thấy cũng chỉ có nàng. Nụ cười tươi sáng như nắng ấm trong ngày mùa đông, bộ dáng vui vẻ, mỗi một câu nói hoạt bát, mỗi một động tác tức giận như đứa trẻ đều như một dòng suối mát lạnh lẽ chảy vào trong lòng lạnh như băng của hắn, làm hắn mỗi một ngày càng cách xa nỗi đau khi nhớ về Ngô Đồng.

Nhược điểm lớn nhất của nam nhân chính là động tình. Một khi động tình với một nữ nhân, liền đem bản thân mình lâm vào chỗ vạn kiếp bất phục.

Hắn động tình, sau đó mới khiếp sợ phát hiện Mạc Kỳ Minh vẫn chưa buông kế hoạch của hắn, vài lần hoài nghi nguyên nhân Mạc Kỳ Minh hạ độc thù với Lăng Tuyết Mạn là vì buộc hắn hiện thân, mà đều không phải là muốn thực sự giết chết Lăng Tuyết Mạn, thẳng đến ngày đó bọn họ ở quán rượu, hắn mới thật sự khẳng định.

Hắn bắt đầu thay đổi, lo lắng động tình quá mức sẽ làm một người trở nên điên cuồng. Hắn hi vọng Mạc Kỳ Minh không phải như vậy, mà hắn lại chỉ có thể nhốt chặt nàng ở trong Vương phủ, không cho nàng bước ra một bước, không cho Mạc Kỳ Minh có cơ hội nhìn thấy nàng. Nhưng ánh sáng rực rỡ của nàng thì không cách nào che giấu.

Tràng nguy cơ này chẳng biết lúc nào mới ngừng, không biết đợi cho đến ngày chân tướng rõ ràng, nàng sẽ tha thứ hắn từng lừa gạt lợi dụng nàng, tha thứ tương lai hắn có thể sẽ làm ra một số chuyện thương tổn nàng.

"Mạn Mạn nhớ kỹ câu này, giang sơn thành nghiệp lớn, chén rượu ánh nến hồng." Mối mong nhẹ động, giống như thi thảo, vừa tựa như hứa hẹn cuộc đời này không thay đổi.

Lăng Tuyết Mạn chấn động, tròn tròn mắt, "Tình nhân, giang sơn thành nghiệp lớn là có ý gì? Chàng... chàng muốn tạo phản oán vị?"

"Không có." Mạc Kỳ Hàn chân chờ một chút, nhẹ lắc động đầu, "Chỉ là một so sánh."

Lăng Tuyết Mạn chu môi không có phát ra âm thanh, sau đó gật đầu, dừng một chút nhẹ nhàng nói: "Tình nhân, chuyện sau này về sau nói tiếp đi. Hiện tại qua một ngày tính một ngày. Ta chỉ biết ta hiện tại thích chàng. Nếu như thật có một ngày chàng có thể làm cho Hoàng Thượng tha ta, có thể danh chính ngôn thuận cưới ta, mà khi đó ta vẫn thích chàng yêu chàng, ta nhất định gả cho chàng, cùng chàng sống quãng đời còn lại."

"Ừ." Mạc Kỳ Hàn gật đầu, tiện đà ôm thiên hạ trong lòng càng chặt, có vẻ như muốn vò nát để dung nhập vào trong thân thể của hắn. Khóe mắt hơi nóng, khẽ nhắm mắt, thi thảo lập lại: "Yêu ta, nàng nói yêu ta..."

Lăng Tuyết Mạn hô hấp có chút khó khăn, nhỏ giọng nói: "Chàng ôm ta nói một chút, thật chặt, ta khó thở."

"Thực xin lỗi." Bật thốt ra một câu, Mạc Kỳ Hàn khẽ buông lỏng cánh tay.

Hốc mắt Lăng Tuyết Mạn cũng nóng lên, nháy mắt đã đẩy nước mắt, "Tình nhân, chàng thật sự thay đổi không ít. Trước kia chàng không có khả năng nói xin lỗi ta."

"Trước kia đối với nàng không tốt, là ta rất kiêu ngạo. Thực chất từ nhỏ cảm giác về sự ưu việt làm ta khó có thể giảm tôn hạ quý, cho tới bây giờ đều là nữ nhân đến hầu hạ ta, nịnh hót ta, nói chỉ là bảo ta ăn nói khép nép đi dỗ một nữ nhân. Đó là căn bản không thể. Ngày thường ta luôn giữ một cái mặt lạnh, bất luận nữ nhân nào cũng sẽ sợ hãi quý xuống đất thỉnh tội, ta thật sự chưa bao giờ gặp qua nữ tử giống như nàng vậy. Mạn Mạn, hãy quên nhưng gì không tốt của ta, chỉ nhớ rõ ưu điểm của ta, có thể chứ?" Mạc Kỳ Hàn nhẹ nhàng nói xong một câu cuối cùng, khuôn mặt tuấn đạt hiện lên một vẻ khấn trương.

Lăng Tuyết Mạn ngăn ra, ôn nhu cầu xin nàng như thế, nàng lại có chút không thích trả lời, tim đập thùng thùng, không thể tin hỏi: "Tình nhân, chàng... chàng nói đều là thật sao? Chàng bây giờ yêu ta có phải không?"

"Là thật, rất thật, thật, thật!" Mạc Kỳ Hàn nín nửa ngày, cương quyết không nói câu "ta thật yêu nàng", khuôn mặt tuấn tú đỏ bừng. Đối với hắn mà nói, nói so với làm thường khó khăn hơn. Tình yêu của hắn có thể thể hiện ở nhất cử nhất động, nhưng khó có thể từ miệng nói ra.

Lăng Tuyết Mạn chờ đợi, tròn mắt sắp rớt ra, lại chỉ nghe được Mạc Kỳ Hàn thờ dài một hơi nói: "Mạn Mạn, thời gian không còn sớm, chúng ta trở về đi."

"A! Cái gì?" Lăng Tuyết Mạn thất vọng nâng cao giọng, lôi cánh tay Mạc Kỳ Hàn, "Không được, chàng nói! Ta muốn nghe!"

"Mạn Mạn!" Mạc Kỳ Hàn hơi trầm giọng

"Không được. Ta phải nghe." Lăng Tuyết Mạn cau kinh nói.

"Đi về thôi, trời giá rét. Đi ra đã lâu ta sợ nàng cảm lạnh." Mạc Kỳ Hàn cau mày nói.

Lăng Tuyết Mạn tức giận, làm mặt lạnh không thèm nói.

"Kiên trì muốn chuyện này để làm gì? Làm không thể tốt hơn nói sao?" Mạc Kỳ Hàn nhẫn nại nói.

"Không tốt!"

"Ta đây chỉ nói không làm, nàng sẽ vừa lòng sao?"

"Càng không được!"

"Mạn Mạn không được bất chợt ta. Ta nghĩ nàng hiểu ta biết bao nhiêu. Ta không phải loại nam nhân khoe khoang khoeác lác."

Lăng Tuyết Mạn quất cái miệng nhỏ nhắn, ùy khuất nhảy xuống khỏi người Mạc Kỳ Hàn, đứng trên mặt đất chất vắn: "Ta không tin chàng cho tới bây giờ chưa từng nói lời tâm tình với nữ nhân khác! Trong lòng chàng từng có những nữ nhân khác phải không?"

"Mạn Mạn, nàng không cần cố tình gây sự được không?" Mạc Kỳ Hàn nhú mảy, đứng dậy nhìn Lăng Tuyết Mạn.

Lăng Tuyết Mạn dậm chân, tức tái mặt, "Ta mới không có cố tình gây sự! Chàng tránh không trả lời, đúng là chột dạ!"

"Mạn Mạn, ta..." Mạc Kỳ Hàn khép hờ mắt, khuôn mặt tuấn tú hiện lên một chút mất tự nhiên, chần chờ một lát mới nói: "Trong lòng ta trước kia là có một nữ tử. Nhưng từ khi có nàng, ta liền quên nàng ấy. Mấy lời tâm tình ta không có nói với bất kỳ người nào. Mạn Mạn, nàng hãy tin ta."

"Chàng... chàng thật sự từng thích cô nương khác?" Lăng Tuyết Mạn gạt mình chớp mắt. Nàng chỉ thuận miệng hỏi, nhưng hẳn lại thật sự từng có ý trung nhân!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 178

"Đó là quá khứ, không liên quan đến hiện tại, càng không liên quan đến tương lai."

Dưới màn đêm Mạc Kỳ Hàn cao lớn vững chãi, cảm bào ở trong màn đêm tung bay, gió đêm cuốn mái tóc dài, khuôn mặt kiên nghị, đôi mắt kiên định nhìn nữ tử trước mắt này, hẳn hạ quyết tâm muốn giữ chặt cả đời.

"Nhưng nàng ấy là ai? Chàng... chàng thật sự quên nàng ấy sao? Có thể có một ngày đột nhiên lại nhớ nàng ấy không? Nếu không quên được nàng..." Lăng Tuyết Mạn gian nan nói, cảm giác hồ hập như bị chặn.

"Nàng ta là ai không quan trọng, quan trọng là trong lòng ta không còn nàng ta, chỉ có nàng!" Mạc Kỳ Hàn nhẹ nhàng nói, ngữ khí chắc chắn.

Lăng Tuyết Mạn gạt mình không biết nên nói thêm gì nữa. Đột nhiên biết, kiện sự này tựa như một cây gai chêm tới tim nàng, để cho nàng khó chịu đến cực điểm.

Rất cục không nhịn được, nàng nói: "Nếu ngày nào đó chàng lại gặp được một nữ tử có thể hấp dẫn chàng, chàng có thể lại đi thích người đó, cũng không thích ta nữa hay không?"

"Sẽ không!" Mạc Kỳ Hàn trả lời hết sức rõ ràng, đến gần một bước, nói tiếp: "Đêm hôm đó ta bắt đi nàng, đoạt thân của nàng, nàng lại bắt đi lòng ta. Mạn Mạn, nói đến cùng là nàng thắng!"

Một câu này không coi là lời tâm tình, lại càng hơn lời tâm tình, so với câu "ta yêu nàng" chỉ có hơn chớ không kém.

Lăng Tuyết Mạn bị kinh sợ thật sâu, ngay sau đó cơ hồ là chạy nhào vào cái ôm lạnh như băng lại ấm áp.

Hai tay siết chặt lại, Mạc Kỳ Hàn để cảm ở trên vai Lăng Tuyết Mạn, sự rung động trong lòng không cách nào dùng ngôn ngữ để diễn tả, cho thấy Ngô Đồng yêu hơn phân nửa là thân phận tôn quý của hắn, mà Lăng Tuyết Mạn yêu chỉ là con người hắn, bất luận thân phận, địa vị, tên, dung mạo, tiền tài, quyền lực của hắn nàng cái gì cũng không rõ, lại đem tình cảm phó thác cho hắn, hẳn sao có thể phụ nàng.

Ôm thân mình thom mềm trong lòng, nhẹ nhàng nhảy lên lưng ngựa, nàng dựa vào trong lòng hắn, hắn dùng áo choàng bao trùm toàn thân của nàng, nhìn nhau cười. Nàng đột nhiên hỏi: "Tình nhân, chàng trước kia thời điểm tâm tình không tốt đều là một mình đến nơi này sao?"

"Ừ. Có lúc là phải, cũng có khi không phải." Mạc Kỳ Hàn có chút khó xử trả lời.

"Vậy không đến một người thì là đi cùng với ai?" Lăng Tuyết Mạn chậm mấy nhịp mới hỏi tiếp.

Mạc Kỳ Hàn cười cười, môi mỏng nhẹ cong, "Hỏi nhiều như vậy làm gì? Muốn làm bà quản gia sao?"

"Tùy tiện hỏi một chút thôi. Nếu chàng lại tâm tình không tốt, ta có thể cùng chàng đến." Lăng Tuyết Mạn cũng cười ngây ngô.

"Được, về sau nàng sẽ đến cùng ta." Mạc Kỳ Hàn sùng nịch sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, gạt đầu.

Lăng Tuyết Mạn cười ha ha, nhéo mặt Mạc Kỳ Hàn.

"Đi thôi."

Giục ngựa xuống núi, mới được vài bước, một ám vệ lướt ra. Ngựa dừng lại, ám vệ quỳ một chân trên đất, mặt che khăn, nói: "Bẩm chủ tử, Tứ Vương phủ đã xảy ra chuyện!"

"Đã xảy ra chuyện?" Lăng Tuyết Mạn kinh sợ kêu lên.

Mạc Kỳ Hàn nhướng mày trầm giọng nói: "Xảy ra chuyện gì?"

"Thưa chủ tử, trong phòng của Cốc Trắc phi đột nhiên nổi lửa, quản gia mang theo hạ nhân cứu hoá." Ám vệ trả lời lạnh như băng.

"Bốc cháy!!" Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc mở to hai mắt nhìn.

Mạc Kỳ Hàn nhú mảy, trong mắt thâm thúy lóe một chút, từ trong cổ tràn ra một tiếng hừ lạnh: "Trở về đi."

"Vâng, chủ tử!"

"Sao lại thế này? Làm sao có thể cháy? Cốc Trắc phi có thể gặp nguy hiểm hay không?" Lăng Tuyết Mạn lo lắng đứng ngồi không yên.

"Đừng nóng vội, chờ trở về sẽ biết." Mạc Kỳ Hàn cười khê.

Một đường trở lại Tứ Vương phủ, sắp đến cửa, Mạc Kỳ Hàn lại điểm huyết ngũ Lăng Tuyết Mạn, sau đó theo đường hầm tiến vào trong phòng. Thu Nguyệt đang lo lắng chờ, gặp Mạc Kỳ Hàn ôm Lăng Tuyết Mạn trở về liền thở dài nhẹ nhõm một hơi, thấp giọng nói: "Chủ tử, tiểu Vương gia đã tới một lần. Viện của Cốc Trắc phi cháy, tiểu Vương gia lo lắng cho Vương phi nên lại đây thăm hỏi, bị nô tì đuổi khéo đi trở về."

"Ừ." Mạc Kỳ Hàn trả lời một tiếng, đặt Lăng Tuyết Mạn xuống, ánh mắt mang ý bảo Thu Nguyệt lại hỗ trợ cho Lăng Tuyết Mạn thay quần áo.

"Đi ra ngoài đi." Mạc Kỳ Hàn khoát tay.

"Vâng, chủ tử"

Ngón tay dài điểm một cái, Lăng Tuyết Mạn dần dần tỉnh lại. Mở mắt nhìn bốn phía một cái, kêu lên: "Tinh nhân!"

"Mạn Mạn, quần áo ta đã thay cho nàng rồi. Ta phải đi, tối ngày mai gặp lại. Nhớ kỹ, không được phát thiện tâm đối với Cốc Trắc phi và Tôn trắc phi. Nàng cái gì cũng không cần quản, hiểu chưa?" Mạc Kỳ Hàn tha thiết dặn dò.

Lăng Tuyết Mạn cực kỳ nghi hoặc, "Vi sao? Đúng rồi, cứu Cốc Trắc phi chưa?"

"Không biết, nàng không cần lo cho ả. Nàng đi ngủ là được. Nếu như ả bị chết cháy cũng là gieo gió gặt bão thôi." Mạc Kỳ Hàn rét lạnh nhếch môi, lại tràn ra một tiếng hừ lạnh. Đám phản bội hân, đám gây tổn thương nữ nhân của hân, đám đầu cứng hân, hân liền khiến ả chết không có chỗ chôn!

Lăng Tuyết Mạn hoàn toàn không biết Mạc Kỳ Hàn đang suy nghĩ gì, chính là không ủng hộ nói: "Mạng người rất quan trọng!"

"Nếu như đó là mạng của một nữ nhân rắn rết, nàng cũng muốn phát thiện tâm sao? Mạn Mạn, thiện lương là phải phân rõ thế sự." Mạc Kỳ Hàn lạnh lùng nói.

"Cốc Trắc phi tuy rằng có chút ngang ngược, nhưng tội cũng không đáng chết mà!" Lăng Tuyết Mạn bĩu môi nói.

Mạc Kỳ Hàn nhíu mày giận dữ nói: "Mạn Mạn ngủ đi. Mặc kệ những thứ kia, ta chỉ có thể nói cho nàng biết, Cốc Trắc phi không phải người tốt lành gì. Nàng đừng có dính dáng với ả, ta sẽ âm thầm theo dõi nàng, ta muốn an toàn của nàng là trên hết, hiểu chưa?"

"Ách..." Lăng Tuyết Mạn còn muốn nói nhưng Mạc Kỳ Hàn trực tiếp ngắt lời, cười khê một chút, "Mạn Mạn hôn ta một cái, ta phải đi."

"Được rồi." Lăng Tuyết Mạn chuẩn xác tìm được môi Mạc Kỳ Hàn, hôn một cái.

Mạc Kỳ Hàn hài lòng nhếch môi, "Thật ngoan! Ngủ đi, tuyệt đối đừng rời giường, phải có một giấc mộng đẹp, trong mộng nhớ có ta. Nhưng đừng nói mớ."

Té xiu! Lăng Tuyết Mạn bĩu môi, "Ai thèm mộng thấy chàng? Cho dù là mộng cũng là nam nhân không có mặt, ta còn bị sợ hãi."

"Ách..." Mạc Kỳ Hàn buồn bực lắc đầu, cúi người hôn nhẹ trên đôi môi kia một chút, "Không nói nhiều nữa, ta thật sự phải đi."

"Ừm"

"Tối ngày mai gặp."

"Ừm. Chàng cẩn thận một chút, nếu bên ngoài đang cứu hỏa, sẽ có rất nhiều thị vệ, coi chừng bị trông thấy." Lăng Tuyết Mạn có chút không yên tâm.

"Ha ha, tin bản lĩnh của ta là được rồi. Nàng bây giờ không phải là bình an nằm ở trong phòng sao? Đâu có ai phát hiện."

Mạc Kỳ Hàn cười nhẹ, hơi cúi thân lưu luyến hôn cánh môi mềm mại, sau đó xoay người nhanh rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 179

Mạc Kỳ Hàn vừa đi, Lăng Tuyết Mạn liền không nhịn được, xuống giường, muốn nàng không quan tâm, nàng thật sự làm không được. Nàng cũng từng bị vấy ở trong biển lửa cho nên có thể hiểu được cái loại giày vò này. Ngấm lại cái mùi vị bị chết cháy, nàng liền không rét mà run.

Mặc quần áo xong, lại khoác thêm áo choàng, kéo cửa ra, mới bước ra một bước đã bị Thu Nguyệt ngăn ở cửa: "Vương phi, ngài muốn đi đâu?"

"Thu Nguyệt, ta muốn đi Thẩm Trúc Hiên. Không biết Cốc Trắc phi rốt cuộc ra sao?" Lăng Tuyết Mạn hỏi.

"Thưa Vương phi, quân gia đang dẫn người dập tắt lửa. Vương phi không cần lo lắng, trở về ngủ đi." Thu Nguyệt mỉm cười nói.

"Không được, tình hình này ta ngủ không được. Ta phải tận mắt nhìn xem, nếu không sẽ không an tâm." Lăng Tuyết Mạn nói xong liền lướt qua Thu Nguyệt đi ra ngoài. Thu Nguyệt quỳnh lên vội đuổi theo giữ chặt Lăng Tuyết Mạn, "Vương phi, tiểu Vương gia đã tới, cũng phản phó không cho ngài đi ra ngoài."

"Ây da, ta chỉ đi nhìn xem, cũng không chạy vào trong đám lửa, các người lo lắng cái gì?" Lăng Tuyết Mạn lạnh giọng nói.

"Vương phi-"

"Người hoặc là theo tới hoặc là đứng ở đây!"

Lăng Tuyết Mạn lạnh băng băng nói xong lập tức bước ra Cúc Thủy Viên.

Thu Nguyệt không còn cách nào khác, chỉ có thể cất bước đi theo theo dõi Lăng Tuyết Mạn, phòng ngừa nàng bị thương.

Đến Thâm Trúc Hiên, Lăng Tuyết Mạn nhất thời khiếp sợ tái mặt!

Chỉ thấy cột lửa bốc đến tận trời có vẻ như đem trọn cái Thâm Trúc Hiên cháy sáng. Vô số thị vệ Tử Vương phủ đang vội chạy qua chạy lại, người người xách theo thùng nước. Giờ phút này đã dập được vài đám lửa, còn một gian phòng đang cháy, mà gian phòng này có hai cái cửa ra vào đều bị xà nhà rớt xuống ngăn chặn, người ngoài vào không được.

"Trong phòng này có người sao?" Lăng Tuyết Mạn thất kinh hỏi.

Mới mở miệng, quân gia cùng Mạc Ly Hiên vội đi tới trước mặt.

"Mẫu thân, gió lớn có khói đặc, ngài sao lại đi ra? Nhanh đi về đi." Mạc Ly Hiên cau mày nói.

Quân gia cũng nói: "Vương phi, nơi này có tiểu Vương gia cùng nô tài rồi, ngài đi về nghỉ ngơi đi."

"Ta hỏi các người trong phòng kia có người không? Cốc Trắc phi đâu?" Lăng Tuyết Mạn quỳnh lên, gầm nhẹ.

Quân gia vội trả lời: "Thưa Vương phi, trong phòng không ai. Cốc Trắc phi đã được cứu ra, nhưng thương thế nghiêm trọng, trong phổi hút vào quá nhiều khói đặc. Đại phu đã chẩn mạch, nói khó có thể giữ mạng. Trước mắt đã dời đến Cảnh Lan Các."

"Cái gì? Nàng... nàng khó giữ mạng?" Lăng Tuyết Mạn kinh hãi lắp bắp.

"Chỉ có thể làm hết sức." Mạc Ly Hiên bình tĩnh nói.

"Tại sao có thể như vậy?" Lăng Tuyết Mạn thì thào, vội lại hỏi: "Đang êm đẹp làm sao có thể cháy?"

"Thưa Vương phi, là Cốc Trắc phi không cẩn thận làm đổ nến cháy màn dẫn tới hoạ loạn." Quân gia cúi đầu trả lời

Lăng Tuyết Mạn mông lung nhìn đám lửa, đầu óc ong ong, ngây người nửa ngày mới nói nhỏ: "Ta đi xem Cốc Trắc phi."

"Mẫu thân không cần đi." Mạc Ly Hiên kéo Lăng Tuyết Mạn lại, nhẹ giọng nói: "Cốc Trắc phi bị xà nhà nện trúng, thương thế thật nghiêm trọng, cũng rất khó xem. Mẫu thân đi sẽ bị sợ."

"Không sao, ta chỉ xem một chút thôi." Lăng Tuyết Mạn miễn cưỡng cố ra vẻ tươi cười.

"Mẫu thân nghe Hiên nhi một lần đi. Hiên nhi biết mẫu thân thiện tâm. Mẫu thân yên tâm, đại phu sẽ toàn lực cứu trị. Sống hay chết chỉ nghe theo mệnh trời." Mạc Ly Hiên ôn nhu nói xong, nắm chặt tay Lăng Tuyết Mạn.

Lăng Tuyết Mạn ngẩn ngơ, sau đó gian nan gật gật đầu.

Thu Nguyệt vội đỡ lấy Lăng Tuyết Mạn, nhẹ giọng nói: "Vương phi chúng ta đi về trước đi."

"Ừ."

Lăng Tuyết Mạn máy móc gật đầu, xoay người đi vài bước, bỗng nhiên lại xoay người lại nhìn đám lửa hồi lâu. Mạc Ly Hiên luôn luôn nhìn nàng, mắt hai người hai nhìn nhau, Lăng Tuyết Mạn mỉm cười: "Hiên nhi cẩn thận!"

"Mẫu thân, con đã biết." Mạc Ly Hiên nhẹ nhàng cười.

Trở lại Cúc Thủy Viên, Lăng Tuyết Mạn chỉ cảm thấy tâm tình trầm trọng, trong đầu nghĩ chuyện Tình nhân nói Cốc Trắc phi không phải người tốt lành gì, chết cũng chưa hết tội. Nàng có chút không rõ Cốc Vũ Mị vì sao không phải người tốt? Nàng làm chuyện xấu gì? Đột nhiên căng thẳng, trận lửa này đúng là Cốc Vũ Mị trong lúc vô tình làm đổ nến à? Tình nhân giống như biết cái gì, không cho nàng quân là có ý gì?

Đần độn mất nhắm lại, lại làm thế nào cũng ngủ không được.

Thu Nguyệt không có rồi đi, an vị ở bên giường coi chừng, thẳng đến bình minh Lăng Tuyết Mạn mới nhắm mắt ngủ được.

Ngày thứ hai ánh nắng tươi sáng.

Lăng Tuyết Mạn ngủ đến giữa trưa mới tỉnh lại. Vừa mở mắt, Mạc Ly Hiên đang ngồi ở trước giường lặng lẽ nhìn nàng.

"Mẫu thân đã tỉnh." Mạc Ly Hiên mỉm cười.

Lăng Tuyết Mạn trả lời một tiếng, ánh mặt trời có chút chói mắt, dùng tay áo ngăn cản, "Hiên nhi, ta ngủ lâu rồi hả?"

"Đúng vậy, đã buổi trưa rồi. Con mới từ trong cung trở về." Mạc Ly Hiên gật đầu, quay đầu nói: "Xuân Đường Thu Nguyệt, nhanh tới giúp mẫu thân thay quần áo rửa mặt đi, nhất định đói bụng lắm rồi."

Nói xong nhìn về phía Lăng Tuyết Mạn, cười khẽ, "Mẫu thân, con đi ra nhà ăn chờ ngài cùng dùng bữa."

Nói xong liền đứng dậy đi ra ngoài.

Bữa cơm dùng xong, cùng Mạc Ly Hiên đi ra hoa viên ở hồ Nguyệt Lượng tản bộ.

Lăng Tuyết Mạn rốt cục nhìn không được hỏi: "Cốc trắc phi ra sao?"

"Mẫu thân, bệnh của Cốc Trắc phi không thể trị, sáng nay con đã tiến cung bẩm Hoàng gia gia, nhấn cho Cốc đại nhân ngày mai phát tang." Mạc Ly Hiên nói.

"Cái gì? Đã chết?" Lăng Tuyết Mạn đứng lại, đại ra tại chỗ.

"Vâng." Mạc Ly Hiên gật đầu, lại cầm tay Lăng Tuyết Mạn, "Mẫu thân, thiện hữu thiện báo, chớ thương tâm Cốc Trắc phi. Nàng ta nhiều lần ăn hiếp ngài, hơn nữa Ngũ thúc tra được

manh mối chủ mưu vụ án bố cáo trên đường ngày ấy là một nữ nhân. Ngũ thúc ngầm thăm tra thấy sự việc có tám phần liên can Cốc Trắc phi, còn chưa kịp báo cho Hoàng gia gia, Cốc Trắc phi liền xảy ra chuyện. Ngũ thúc cùng phụ vương có ý áp chế sự việc, người đã chết liền coi như không có gì, coi như là trừng phạt đúng tội, nói mẫu thân không cần vì loại người như vậy mà thương tâm "

"Là nàng ở sau lưng hại ta?" Lăng Tuyết Mạn lại một lần chấn kinh.

"Đúng vậy, nhiều chứng cứ đều chỉ hướng về nàng ta. Tuy rằng hiện tại chết vô đối chứng, nhưng không sai được." Mạc Ly Hiến bình tĩnh nói.

Lăng Tuyết Mạn nhắm chặt mắt, bàn tay nắm hết sức chặt, khẽ run. Nàng đột nhiên có dự cảm, Cốc Vũ Mị chết quyết không đơn giản!

Tình nhân! Nhất định là Tình nhân làm!

Hắn chắc là đã sớm biết Cốc Vũ Mị hại nàng, vì thế ra tay diệt trừ Cốc Vũ Mị, dựng hiện trường che dấu chân tướng cái chết của Cốc Vũ Mị. Hết thảy thần không biết quỷ không hay, không một người biết được!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 180

Vào đêm, đột nhiên trời đổ cơn mưa nhẹ, tí tách tí tách rơi lên các phiến đá trong viện.

Phía trước cửa sổ, nhìn từng trận mưa phùn lất phất, tâm Mạc Kỳ Hân có chút hoảng hốt.

Lúc buổi chiều, quân gia rất là do dự bảm báo với hắn, biểu tình không được tự nhiên cùng khó xử.

"Chủ tử, Liễu Thái Phó đến phủ, nói Liễu tiểu thư sinh bệnh nặng, mê man trên giường không dậy nổi, miệng luôn gọi tên chủ tử, Liễu Thái Phó mời đại phu, nhưng đến sáng vẫn không thấy có chuyển biến tốt, lúc này, muốn cúng tế chủ tử, vì chủ tử thấp nén nhang, thỉnh cầu chủ tử ở trên trời phù hộ, để Liễu tiểu thư khỏi bệnh. Xin chủ tử cho chỉ thị."

Trời càng đổ mưa phùn, tới tận hoàng hôn, đã đọng nhiều vũng nước nhỏ...

Sau hồi lâu trầm mặc, hắn chấp nhận cho Liễu Thái Phó đi đến từ đường dâng hương.

Mà tâm hắn, rốt cuộc chưa từng an ổn lại.

Hắn thật đã "chết", nàng còn nhớ nhưng gọi tên hắn làm cái gì? Nhưng hắn, vẫn không thể nhìn thấy nàng chết.....

Lấy ngọc tiêu ra, mười ngón tay thon dài cầm lấy, môi nhẹ phủ lên, tiếng tiêu vang, mang theo bi thương sâu thẳm, vắng vắng bên tai, mà như cách xa muôn trùng...

Thổi xong một khúc, buông tiêu, ngược mắt nhìn ánh trăng mờ ảo, không lưu luyến xoay người cất bước đi, tà áo phất trong gió...

Trong phòng, một âm thanh mơ màng ní non trên giường, "Hân ca ca, Hân ca ca, ta nghe được Hân ca ca thổi tiêu cho ta. Chính là chàng ấy, là chàng ấy trở về thăm ta, Hân ca ca..."

"Ngô Đồng, cha đi ra ngoài nhìn, chắc là bên ngoài có ai đó thổi tiêu thôi, Ngô Đồng, con tỉnh lại đi." Liễu Thái Phó lo lắng nói.

Liễu Thiệu Bạch ở bên giường, vội phóng ra ngoài nhìn, thậm chí khinh công lên nóc nhà nhìn ra xa tìm kiếm, nhưng chỉ thấy cảnh đêm mờ mịt, không một bóng người.

.....

Tứ Vương phủ

Lăng Tuyết Mạn đã ngồi rất lâu chờ Mạc Kỳ Hân đến. Cho dù hắn luôn luôn đến sau khi thổi tắt nến, nàng vẫn đốt nến chờ hắn, thậm chí ngồi trước cửa sổ chờ. Chờ được một lúc, nàng lại quay trở lại trong phòng. Bởi vì nàng nghĩ nếu cứ ngồi bên cửa sổ, hắn sợ nàng thấy mặt, sẽ không thể vào.

Cho tới bây giờ trong lòng nàng chỉ có bất an, sợ hãi.

Gió thổi, nến tắt.

Lăng Tuyết Mạn theo phản xạ bình thường bật đứng lên, bước nhanh đi tới bình phong, mới bước tới một bước, liền ngã vào một cái ôm ấm áp quen thuộc.

"Sao vậy?" Mạc Kỳ Hân thấp giọng hỏi.

Lăng Tuyết Mạn hừ lạnh, chỉ dùng sức vùng vẫy ra khỏi Mạc Kỳ Hân.

Mạc Kỳ Hân lại nhẹ vỗ lưng nàng, ôn nhu hỏi: "Mạn Mạn, nàng đang chờ ta tới, đúng không?"

"Ừ."

Lăng Tuyết Mạn tựa hồ như miễn cưỡng trả lời một tiếng, lại thiếp vào trong ngực của hắn.

"Đi thôi, chúng ta ngồi xuống rồi nói tiếp."

Mạc Kỳ Hân ôm lấy Lăng Tuyết Mạn, nhẹ đi tới giường, đặt nàng ngồi xuống giường, tay nhẹ tháo giày của nàng, sau đó tháo trâm cài trên đầu nàng, mới tự cõi đai lưng của mình lại đột nhiên dừng lại, chuyển ánh mắt, khẽ cười: "Mạn Mạn, giúp ta cởi áo nào."

"Ừ."

Lăng Tuyết Mạn đứng lên, chạm vào đai lưng của hắn, nhưng có lẽ là bởi vì trong lòng có bận tâm, tay mới động một chút, chỉ nghe một tiếng "toẹt", đai lưng bị rách, tay nàng cũng cứng đơ, chỉ có thể lúng túng cúi đầu giải thích: "Đai lưng của chàng chắc là may bị lỗi rồi."

"Đây là đồ quý trị giá ngàn lượng vàng." Mạc Kỳ Hàn nói káo không hề chớp mắt, nhìn Lăng Tuyết Mạn.

"Cái gì, ta không đền nổi đâu!" Lăng Tuyết Mạn mờ mờ mịt mịt, giọng nói lớn hơn.

"Nàng không cần đền, đai lưng trị giá ngàn lượng vàng, còn nàng là báu vật vô giá của ta!" Mạc Kỳ Hàn nhẹ nhàng ôm lấy Lăng Tuyết Mạn, vuốt tóc nàng. Cúi người, nhẹ hôn lên môi nàng, nói: "Đề tự ta coi áo." rồi ôm nàng trở về chốn.

Mạc Kỳ Hàn ném đai lưng, cởi áo bào, nằm xuống giường, vươn cánh tay nhẹ ôm lấy nàng, hỏi: "Mạn Mạn, nàng có tâm sự ả? Nói cho ta nghe đi."

"Có một chuyện, nhưng ta không biết phải nói như thế nào..." Lăng Tuyết Mạn không tự giác ôm lấy Mạc Kỳ Hàn, ngược mắt, cẩn thận hỏi: "Việc Cốc Trắc Phi chết có liên quan đến chàng không?"

Nói những lời này, Mạc Kỳ Hàn thấy nàng cắn môi, thật lâu rồi không thấy nàng cắn môi.

Mà nàng nhất định chờ hắn trả lời, hy vọng nàng đoán sai.

Đêm, tĩnh mịch vô cùng.

Chờ lâu, có chút mệt nhọc, nàng định quay đầu, thì nghe thấy hắn mở miệng: "Nàng đừng quan nhiều về ả."

Nàng mở to mắt, không dám tin nhìn hắn, hỏi: "Tại sao chàng phải giết nàng ấy?"

"Ả đáng chết!" Mạc Kỳ Hàn lạnh lùng nhếch môi.

"Nàng ấy mặc dù có làm chút chuyện, nhưng không đến nỗi phải chết! Sao chàng lại không cứu nàng?" Mắt Lăng Tuyết Mạn đã ngấn nước.

Mạc Kỳ Hàn hít mạnh một hơi, trả lời: "Tuyết Mạn, nàng cho là ta ác độc như vậy sao? Ta muốn nàng hiểu, nếu ả không chết ngay thì chính là nàng chết ngay! Nàng muốn sao?"

"Vì sao?" Lăng Tuyết Mạn há miệng kinh ngạc, trong giọng nói mang theo kích động.

"Lúc Mạc Ly Hiền bị trúng độc, nàng bị nhốt vào thiên lao, suýt bị xử tử, sau đó lần thứ hai nàng quay về Lăng gia, xe ngựa gặp nạn, mấy chuyện này đều có liên can đến ả. Ngủ Vương gia đã tra ra chân tướng kẻ chủ mưu đứng sau việc tung bỏ cáo, mà ta cũng tra ra kẻ dàn dựng chuyện xe ngựa. Nữ nhân có tâm địa rắn rết như vậy, nàng còn thương hại ả sao?" Mạc Kỳ Hàn kiên nhẫn giải thích, trong giọng nói mang theo âm lạnh.

"Nhưng chính là – nhất định phải giết nàng ta sao? Bắt giam vào thiên lao cũng được mà..." Bàn tay Lăng Tuyết Mạn có chút lạnh. Kiếp trước, nàng đã từng giết người, tay đã nhuốm máu, nàng không muốn tăng thêm tội nghiệt của mình, do đó, nàng đã rơi vào khủng hoảng.

"Tuyết Mạn, nàng nên hiểu, nếu ta không ra tay, chỉ sợ đến khi Ngủ Vương gia tra ra vụ án, trình lên Hoàng Thượng, thì không chỉ có một mình ả chết, mà cả dòng tộc nhà ả cũng bị liên lụy! Kẻ phải chết sẽ không chỉ có Cốc Vũ Mị, mà một số người trong Tứ Vương phủ sẽ bị bắt vào thiên lao. Mạn Mạn, ta không phải là một kẻ coi mạng người như cỏ rác. Cốc Vũ Mị phải đền tội, việc ả chết cháy là ta làm, nhưng ta càng không nghĩ để cho những người khác phải chôn cùng ả." Mạc Kỳ Hàn kiên nhẫn giải thích cho nàng nghe.

Lăng Tuyết Mạn ngơ ngác bần thần, thật lâu sau mới có phản ứng, mở miệng nói, "Tình nhân, ta đã suy nghĩ quá đơn giản rồi phải không? Những chuyện quyền mưu thủ đoạn, ta đều không biết, ta không hại bất kỳ người nào, nhưng họ lại muốn ta chết..."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 181

"Tuyết Mạn, không cần khóc, không cần khóc, có ta ở bên cạnh nàng, sẽ không ai có thể tổn thương nàng, ngoan..." Mạc Kỳ Hàn không tự chủ ôm lấy Lăng Tuyết Mạn, trong lòng nhói đau, đôi mắt phượng hẹp dài khẽ nhắm lại.

Hắn tuyệt đối không để cho bất kỳ kẻ nào dám hại Lăng Tuyết Mạn có thể sống sót, hắn tha cho mấy chục mạng của Cốc gia tránh khỏi chôn cùng, đã là khai ân rồi.

"Tình nhân, ta khát nước, để ta đi uống nước." Lăng Tuyết Mạn muốn xuống giường, lại bị Mạc Kỳ Hàn ngăn lại, "Để ta, nàng ở trên giường chờ một chút." Sau đó hắn vội đi rót ly nước, tự mình đưa đến bên môi Lăng Tuyết Mạn, ôn nhu cười, "Uống chậm thôi."

Nước mát lạnh vào cổ họng, từng trận cảm động dâng lên.

Lăng Tuyết Mạn ngửa đầu, cười nhẹ, "Tình nhân, cảm ơn chàng."

"Đưa nhỏ ngốc, cảm ơn cái gì." Nói xong, Mạc Kỳ Hàn vội cất ly nước, lộn trở lại bên giường.

"Nha, sao lại kêu ta là đứa nhỏ ngốc? Ta cũng không phải là đứa nhỏ." Lăng Tuyết Mạn chu chu đôi môi đỏ kháng nghị, trong tâm lại cảm thấy ngọt ngào, nhưng một tiếng này, nghe rất uất ức.

"Ha ha, ở trong mắt ta, nàng cũng là một đứa nhỏ ngốc hay tức giận, ta lớn tuổi hơn nàng nhiều, ta thấy nàng so với Mạc Ly Hiền cũng không khác biệt lắm, lúc nàng mới sinh ra, không phải là đứa nhỏ sao?" Mạc Kỳ Hàn không giấu ý cười, nói.

"Ách..."

Lăng Tuyết Mạn nhin không được nhếch khóe miệng hai cái, thờ dãi nói: "Quên đi, dù sao ta cứ như vậy, Hiền nhi nhà ta còn nói phải phụng dưỡng ta sống quãng đời còn lại, ta thấy ta

không phải là nương của nó, mà nó mới là phụ thân của ta, ha ha!"

"Đứng, tiểu tử kia rất cố gắng chăm sóc người khác, trước kia ta không phát hiện ra! Mới chín tuổi, tâm tư đã tinh tế như vậy, luôn sẵn sàng nâng ti mi, hừ hừ!" Mạc Kỳ Hàn nói như có như không, giọng điệu mang đầy dấm chua.

Lăng Tuyết Mạn nghe xong bật cười lên, khẽ sát vào mặt Mạc Kỳ Hàn, trêu tức: "Như thế nào? Ghen tị sao? Ly Hiên bắt quá chỉ là một đứa trẻ thôi, còn là con nuôi của ta. Mẩu thân nó mất sớm, lại bị huynh đệ tỷ muội xem thường, không có ai làm bạn, cho nên mới thân thiết với ta."

Hừ, nha đầu đáng chết, dám trêu tức hần. Chờ khi hần "sống" lại lần nữa, chuyện đầu tiên hần làm, chính là tách nàng ra khỏi Mạc Ly Hiên.

Mạc Kỳ Hàn trừng mắt nhìn Lăng Tuyết Mạn, chậm chậm nói: "Mạn Mạn, nàng đừng chọc bản công tử tức giận. Bằng không..."

"Bằng không thế nào?" Lăng Tuyết Mạn nổi lên cánh giác.

"Bằng không bản công tử sẽ lưu lại em bé trong bụng nàng, nhân tiện công bố với thiên hạ nàng là phụ nữ đã có chồng, bất cứ kẻ nào cũng đừng mơ đến gần nàng." Khóe miệng Mạc Kỳ Hàn nổi lên nụ cười đều.

"Cái gì?"

Lăng Tuyết Mạn kinh hô, khóa ngồi ở trên người hần, hung hãn nhéo ngực hần, "Chàng dám làm như vậy thử xem!"

"Ha ha."

Mạc Kỳ Hàn cười rộ lên, hai tay che chắn cơ thể, nhìn nữ nhân hung hãn trên người, nét mặt sợ hãi, "Mạn Mạn, nàng dịu dàng một chút được không?"

"Hắc hắc, bản tiểu thư là kẻ thất học, không biết hai chữ dịu dàng viết thế nào!" Lăng Tuyết Mạn cười giả dối, chỉ chỉ ngực Mạc Kỳ Hàn, nói rất là háo sác: "Cơ thể cũng không tệ lắm, nếu bản tiểu thư bao cả đêm, có thể bồi hay không?"

"Ách..." Lông mày Mạc Kỳ Hàn giật giật, từ kẽ răng nặn ra mấy chữ, "Nha đầu, bản công tử không phải đi bán thân!"

"Hừ, bản tiểu thư nhìn người còn không được như vậy đâu, thân thể đen thui, công phu trên giường lại không được tốt lắm, nét mặt lại lạnh, nói năng càn tệt, không biết hầu hạ người khác, không biết nói yêu người khác, không biết đánh đàn ca hát cho người khác nghe, hừ hừ, người kém cỏi như vậy, bản cô nương lại thiện tâm thu nhận người, không được, phải đổi người khác!"

Lăng Tuyết Mạn khoanh tay trước ngực, ngồi trên đùi Mạc Kỳ Hàn, lông mi chớp chớp, miệng liên tục chỉ trích, ra vẻ đại ca.

"Khụ khụ!"

Mạc Kỳ Hàn bị sặc ho khan, hiển nhiên là tức giận không ít, hô hấp rất không đều, ngực phập phồng, nghiêng răng ken két, "Nha đầu, bản công tử hôm nay nếu không làm cho nàng mở miệng cầu xin, tâm phục khẩu phục, còn là nam nhân của nàng sao?"

Nói xong, ôm lấy thắt lưng Lăng Tuyết Mạn, quay cuồng một cái, nàng đã bị người ta áp dưới thân, môi mềm liền bị đoạt lấy. Mà bàn tay to của Mạc Kỳ Hàn rất thuần thục cời sạch quần áo cả hai người, hai cổ thân thể trần trụi dán chặt vào nhau, gió cuốn hoa rơi.

Nửa canh giờ sau.

"Mạn Mạn, có cầu xin hay không?" Tiếng nói khàn khàn trầm thấp vang lên bên tai.

Lăng Tuyết Mạn đang ở trong mê man mơ hồ, đáng thương nói: "Tình nhân, đã ba lần rồi, chàng còn không mệt sao?"

"Ha ha, bản công tử đang thích thú!" Mạc Kỳ Hàn khàn khàn cười, vuốt mái tóc đen của Lăng Tuyết Mạn, hí hí mắt, lại hỏi, "Như thế nào? Công phu giường chiếu của bản công tử có đủ hầu hạ phu nhân không?"

"Ách..." Lăng Tuyết Mạn sử diện, cự tuyệt không mở miệng.

"Tốt, rất tốt, xem ra bản công tử thật sự phải cố gắng hơn, bằng không không hầu hạ phu nhân chu đáo, phu nhân lại nghĩ đến nam nhân khác."

Mạc Kỳ Hàn cúi đầu, thì thảo bên tai Lăng Tuyết Mạn, bàn tay to lại thuần thục thăm dò xuống hạ thân nàng, bắt đầu vân vê ở u kính, vỗ vỗ chơi đùa, đôi môi nóng bỏng cũng ngậm vành tai của nàng..

"Ưm a..." Lăng Tuyết Mạn rên rỉ, thân thể lại bắt đầu khó chịu, mở miệng van xin, "Tình nhân, nghỉ một chút được không?"

"Không được, phu nhân không ngoan, bản công tử đang tức giận, hơn nữa bản công tử lại nổi dục hóa lên rồi, trước tiên phải dập lửa." Mạc Kỳ Hàn mỉa hoặc nói, lại tiếp tục nhẹ liếm vành tai Lăng Tuyết Mạn, khiến toàn thân nàng tê dại.

"A... a... Tình nhân, ta van chàng, cầu chàng được không..." Lăng Tuyết Mạn khó chịu vặn vẹo thân thể, nàng xấu hổ muốn chết, nam nhân này muốn nàng xuống nước, mới có ý không dừng..

Mạc Kỳ Hàn ngừng đầu, dùng một đôi mắt mỉa hoặc nhìn nàng, khàn khàn đáp: "Mạn Mạn, hiện tại cầu xin đã không kịp rồi!"

"Ôi..."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 182

Ở trong phòng đến khoảng mười ngày, Lăng Tuyết Mạn chờ tang lễ của Cốc Vũ Mị tiến hành xong mới rời Cúc Thủy Viện.

Rất ít đi ra khỏi cổng lớn của Vương phủ, hôm nay có các vị Vương gia tới thăm, Lăng Tuyết Mạn đi ra gặp, đi xuyên qua hành lang, mới vừa đến cổng chính, nghe bên ngoài có tiếng nói, thanh âm không lớn, làm nàng chỉ có thể nghe đại khái.

"Nhị ca, ca nói Tứ tẩu có thể biểu diễn được cái gì? Để nghe nói nàng trước đây chỉ học được thêu thùa, làm thơ, cũng không giỏi đánh đàn, nhưng theo đệ đòi cây sáo, chẳng lẽ nàng thực sẽ thổi sáo?"

"Tiểu Thất, đệ lo lắng cái gì? Bất quá theo ta thấy, về mặt nha đầu kia rất gian, cố ý vùi vĩnh cây sáo ngọc của đệ đó!"

"Thất ca, Ngũ ca, các ca cũng không nên xem thường Tứ tẩu, các ca thấy tẩu ấy đã bóng hay như thế nào, Tứ tẩu thực ra rất lợi hại đó, ha ha, muội khám phục nhất chính là Tứ tẩu, muội nghĩ tẩu ấy nhất định sẽ giỏi ca múa."

"Aizz, nha đầu kia sao còn chưa đến? Chẳng lẽ là trốn ở trong phòng học thuộc thứ tự thổi các lỗ sáo sao?"

"Nhị ca, sao ca không nói lời nào? Đứng rồi, không phải Hiên nhi nói muốn ca dạy nó thổi sáo sao? Ca dạy chưa?"

"....."

Lăng Tuyết Mạn áp tai trên cửa, răng nghiến ken két, trong bụng đầy áp một bầu tức giận.

"Vương phi, sao ngài không đi vào?" Xuân Đường hỏi nhỏ.

"Đương nhiên."

Từ khớp hàm nghiêng ra một câu, Lăng Tuyết Mạn đứng thẳng thân, hít vào, thở ra, lại hít vào, lại thở ra, cứ như thế vài lần, bỗng cười gian xảo, khoác lên cánh tay Xuân Đường, lác mình tiến vào, lúm đồng tiền nở rộ, thướt tha tiêu sái đi đến gần mấy người bọn họ.

Mọi người không biết là Lăng Tuyết Mạn bất ngờ đi đến, há miệng vòng vo, sau đó đều dùng ánh mắt trên người nàng.

Nàng mặc váy màu xanh lam, tôn lên làn da non mềm sáng ngời, khuôn mặt tuyệt mỹ đánh ít phấn, đôi mắt đen quuyền rũ đầy sức sống, đôi môi hồng kiêu diễm, nhìn vừa quuyền rũ phong tình, lại mang chút ngây thơ, khiến người đối diện nhìn mà thất thần.

Lăng Tuyết Mạn đứng ở đại sảnh, đôi mắt xinh đẹp lờm về phía một đám khuôn mặt tuấn tú đang si mê đến đại ra, thắm hừ một tiếng, sau đó mắt đẹp mang ý cười nhìn đến khuôn mặt Mạc Kỳ Lâm, cất giọng nói kiêu nị, "Ngũ Vương gia, mới vừa rồi là ngài nói ta là về mặt rất gian?"

"Ách... này..." Mạc Kỳ Lâm đỏ mặt đỏ tai, cà lăm

Lăng Tuyết Mạn chuyển mắt, nhìn sang Mạc Kỳ Dục, "Thất Vương gia, là ngài hoài nghi ta không biết đánh đàn, là phé vật?"

"Mạn... Tứ..." Mặt Mạc Kỳ Dục nóng lên, luống cuống, muốn cầm điếu.

Lăng Tuyết Mạn khẽ cười một tiếng, bước tới hai bước, mới nhìn Mạc Kỳ Sâm, mặt Mạc Kỳ Sâm liền ửng đỏ, chấp tay nói: "Tứ tẩu, coi như ta sai lầm rồi, ta không nên nói tẩu trốn trong phòng, là ta sai, ta sai rồi."

"Ha ha, Lục Vương gia, ngài kích động cái gì? Ta cũng không phải sói hay cọp, có thể ăn thịt ngài sao?" Lăng Tuyết Mạn nở nụ cười, nhàn tản nói.

"Ách... Ta..." Mạc Kỳ Sâm giờ tay xoa miệng, hoảng sợ nhìn nữ tử đang tươi cười tỏa nắng, nhưng lòng bàn chân hần lại lạnh run.

"Thôi, đừng kinh sợ nữa!" Lăng Tuyết Mạn an ủi một câu, lại đi qua Mạc Kỳ Sâm, đến gần Mạc Kỳ Minh, đôi mắt hai người giao nhau, nhưng hần rất trấn định, khuôn mặt như núi băng không đổi sắc, ánh mắt nhàn rồi nhìn nàng.

Đầu mắt thất bại!

Lăng Tuyết Mạn mỉm cười, sau đó bĩu môi, "Quả nhiên là ca ca, kiêu ngạo!"

"Đó là đương nhiên, chúng ta thân là nam tử hán, mới vừa rồi lại nói nàng đôi câu, đương nhiên bây giờ phải nhường nhịn nàng." Mạc Kỳ Diễn tao nhã cười, ánh mắt ấm áp nhìn Lăng Tuyết Mạn, Lăng Tuyết Mạn giật mình một cái, vội xoay mặt, giả vờ đi nhìn người khác.

Mạc Kỳ Diễn cũng nhìn những người khác, tươi cười như cũ, "Tiểu Thất, không phải là đệ hỏi ta vì sao không nói lời nào sao? Giờ đã rõ nguyên nhân chưa?"

"A, thì ra Nhị ca đã biết Tứ tẩu đứng sau cửa nghe lén, ca mới không nói chuyện! Thật là, cũng không nhắc nhở tụi đệ một tiếng." Mạc Kỳ Dục uất hận oán trách.

Mạc Kỳ Minh chăm chú nhìn Lăng Tuyết Mạn, lại quay sang, nói: "Tiểu Thất, chỉ có thể trách tai đệ không thính thôi."

"Muốn ngắt thật, thì ra Tam ca cũng biết, chỉ có ba người chúng ta không phát hiện ra." Mạc Kỳ Sâm than thở.

Lăng Tuyết Mạn hừ mũi, chỉ ngón tay qua, "Bình sinh không làm việc hổ thẹn, nửa đêm sợ quỷ đến gõ cửa sao? Nếu là ba người các ngài trong lòng không có quỷ, không nói xấu sau lưng ta, thì đầu sợ ta nghe lén. Nay còn trách người khác không nhắc nhở, chứng tỏ vẫn chưa nhận ra sai lầm. Đừng nghĩ nữ nhân chúng ta dễ xem thường"

Mấy nam nhân không hện mà cùng há miệng, á khẩu, không nói nên lời.

"Tứ tẩu, muội ủng hộ tẩu." Mạc Nhã Phi kích động đứng lên, cùng Lăng Tuyết Mạn tỏa ra hào khí nữ anh hùng.

"Nhã Phi, yên tâm đi, ta sẽ làm cho mấy nam nhân này tâm phục khẩu phục." Lăng Tuyết Mạn ngạo nghễ nói, trong đầu lóe ra một ý nghĩ, con người giáo hoạt chuyển động, một lần nữa nhìn về phía năm nam nhân, khẩu khí cao ngạo: "Mấy nam nhân xấu xa các ngài, nếu ta có thể làm cho phụ hoàng cùng mẫu hậu khen ngợi, các ngài thua cái gì?"

"À, nàng nghĩ muốn cái gì?" Mạc Kỳ Diễn hỏi lại.

"Ha ha, đến lúc đó mỗi người các ngài phải đáp ứng một yêu cầu của ta, ta muốn các ngài làm cái gì, các ngài đều phải làm cái đó, còn nếu ta thua, tùy ý các ngài." Lăng Tuyết Mạn giáo hoạt nói.

Mạc Kỳ Lâm nhúc nhích khóe miệng, "Yêu cầu này rất là lợi hại nha, giống như lập khế ước bằng miệng đi."

"Như thế nào, Ngũ vương gia không dám đáp ứng sao?" Lăng Tuyết Mạn nói khích.

"Sao lại không dám?" Mạc Kỳ Lâm giương lông mày, "Ta đồng ý!"

"Tốt, vậy những người còn lại thì sao?" Lăng Tuyết Mạn chuyển mắt, giả bộ cười yếu ớt.

Mạc Kỳ Minh cười nhẹ, đôi mắt chăm chú nhìn Lăng Tuyết Mạn, nói: "Ngũ Vương gia đã đồng ý, thì chúng ta sao có thể từ chối?"

"Đúng vậy đúng vậy." Ba người kia cũng đồng loạt trả lời.

"Vậy được, quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy!" Lăng Tuyết Mạn ưỡn ngực, đỉnh đạc nói, có vẻ như tương đối dũng cảm.

"Thành giao." Mọi người cùng cười vang, chấp nhận thỏa thuận bằng miệng.

Đến cả Mạc Kỳ Minh lạnh như băng cũng nở cụ cười.

Lăng Tuyết Mạn chợt nhớ ra gì đó, mở miệng than thở, "Ai ai ai, quên hỏi các ngài, đến Tứ Vương phủ chúng ta có chuyện gì không? Không phải là đến chỉ để chê cười ta đi."

"Phụ hoàng đêm qua nằm mơ gặp Tứ đệ, cho nên phái chúng ta đến thắp hương cho Tứ đệ." Mạc Kỳ Lâm trả lời, giọng nói hơi chùng lại

"À." Lăng Tuyết Mạn gật gật đầu.

Đợi mọi người thắp hương xong, Lăng Tuyết Mạn trở lại Cúc Thủy Viên, hạ một mệnh lệnh, "Từ hôm nay, ngoại trừ tiểu Vương gia, bất kỳ người nào cũng không được bước vào Cúc Thủy Viên nửa bước." Nàng phải bề quan luyện công thôi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 183

Hoàng đế Thái Tông của Minh quốc đại thọ, các châu huyện quan phủ cả nước thi nhau chúc thọ Hoàng Thượng.

Mã kinh thành Cẩm An của Minh quốc càng phi thường náo nhiệt, từng nhà vui sướng giăng đèn kết hoa.

Trong hoàng cung, theo quy chế tổ tiên, thọ yến tiến hành tại điện Thái Hòa.

Ngoài sườn tây Điện Thái Hòa có một sân đá cẩm thạch rộng bát ngát, bốn phía đủ loại cây cối xanh um tươi tốt, mùi hương tràn ngập, thơm ngát một mảnh.

Một cái hồ nhân tạo cực rộng bao quanh điện Thái Hòa. Trên mặt hồ, sóng xanh nhộn nhạo, ánh sáng mặt trời phản chiếu trên mặt hồ trong vắt, như phủ lên một lớp bạc lỏng lánh

Hôm nay trên dải đất trống trải kia nổi lên đài biểu diễn cao ba thước. Toàn bộ đài phủ kín thảm đỏ kéo dài đến tận điện Thái Hòa.

Theo lệ thường, tiệc sẽ cử hành ở trong điện Thái Hòa, sau đó quan Lễ bộ tỉ mỉ bố trí các tiết mục biểu diễn.

Ban ngày Hoàng đế Mạc Ngự Minh dẫn văn võ bá quan, hoàng thân quốc thích đến thái miếu hiến tế dâng hương. Đến hoàng hôn tiệc mừng thọ bắt đầu.

Sau khi Hoàng đế cùng Hoàng Hậu vào điện, phi tần cùng hoàng tử, thân vương, hoàng tôn, công chúa, hoàng thân, bách quan theo thứ tự tước vị quan chức tiến tới.

"Tham kiến Hoàng Thượng!"

Đại thái giám tổng quản Lý công công trang nghiêm hô lớn: "Mọi người trong đại điện làm lễ quỳ lạy!"

"Cung chúc Hoàng vạn thọ vô cương! Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!"

"Bình thân!" Mạc Ngự Minh thuần hậu mỉm cười.

"Tạ Hoàng Thượng!"

"Tiệc bắt đầu!"

Rất cực tiến hành chủ đề chính!

Lăng Tuyết Mạn vỗ vỗ ngực nhẹ thờ ra một hơi. Từ giữa trưa đi vào cung, đến hiện tại nàng còn chưa uống một giọt nước đâu! Bị Hoàng Hậu cùng Nhã Phi kéo vào cung Phụng Thần, một đống cung nữ trang điểm lại cho nàng, làm cho nàng không khác ngày đại hôn bao nhiêu.

Cúi đầu nhìn xem cung phục Vương phi trên người, Lăng Tuyết Mạn thờ dài một hơi. Thật là hoa lệ! Cung trang màu đỏ tinh nữ, vạt áo thêu loan phượng tượng trưng cho thân phận Vương phi, bởi vì người nàng gả chính là con trai của Hoàng Hậu, cho nên Loan Phượng có màu hoàng kim. Chỉ đáng tiếc-

Nàng là quả phi nha!

Ánh mắt liếc về phía thái tử phi ngồi bên cạnh, còn có Nhị Vương phi, Tam Vương phi, Lăng Tuyết Mạn lại thờ dài, thầm nghĩ nếu Tĩnh nhân có thể quang minh chính đại cùng nàng đứng trước mặt người đời thì thật là tốt! Haiz, lại ảo tưởng một chút, nếu Tĩnh nhân là Vương gia phu quân đã chết của nàng thì thật tốt!

Buồn bực, ánh nhìn lại rơi xuống trên người Nhị Vương phi. Mắt xéch, mày liễu, dung mạo đoan trang tú lệ, đoan đoan chính chính ngồi ở trên ghế, ngón tay thon dài nhẹ khép lại trên chiếc đĩa bạch ngọc, thật lâu sau nhẹ nhàng gấp một ngum đồ ăn, sau đó tao nhã đưa vào trong miệng, khoe miệng không đọng một hạt cơm vết nước, đã thực nữ lại có khí chất.

Lại nhìn Tam Vương phi cùng thái tử phi đều giống Nhị Vương phi, đã mỹ lệ lại tao nhã cao quý, vô luận nhìn thế nào đều không thấy có một chút thô lỗ cùng bất nhã.

Trong lòng Lăng Tuyết Mạn có chút mùi vị không tốt, thử học bộ dáng bọn họ ăn cơm, nhưng tao nhã cầm đĩa gấp đồ ăn thì nửa ngày cũng đưa không đến miệng, bụng rỗng tuếch lại không ngừng kêu to, khuôn mặt nhỏ nhắn đen lại, cúi đầu hung hăng cắn đồ ăn, làm sao nhớ được nhai kỹ nuốt chậm, cắn hai cái liền nuốt mất.

"Xem ra người ta là phượng hoàng bay ở trên trời, ta là chim sẻ đậu ở trên cây a!" Lăng Tuyết Mạn bi thương than một tiếng, bắt đầu ăn ngấu nghiến!

Ai ngờ chờ nàng ăn uống no đủ, ngược đầu lên, bị kịch phát hiện ba người kia sáu con mắt đang nhìn nàng, trong mắt có kỳ lạ cùng khiếp sợ!

"Hi hi, là do ta quá đói thôi, mẫu hậu không có cho ta ăn cơm, ta..." Mặt Lăng Tuyết Mạn xấu hổ đỏ lên, nói năng lộn xộn.

"Từ Vương phi quả thực không giống người thường nha!" Nói chuyện là Nhị Vương phi, khoe miệng cong lên mang theo một chút trào phúng.

Tam Vương phi thủ hồi ánh mắt nhìn trên mặt Lăng Tuyết Mạn, nhẹ nhàng cười, "Từ Vương phi, chúng ta dọa sợ nàng rồi. Ha ha, mới vừa rồi là ngoài ý muốn, nàng đừng trách."

Đều là lần đầu tiên gặp mặt, lần đầu tiên nói chuyện với nhau, Lăng Tuyết Mạn mờ mịt ngẩn ra nhìn hai nữ nhân này nói chuyện với nàng. Nhị Vương phi rõ ràng có địch ý với nàng, Tam Vương phi không rõ thái độ, nói lời nghe qua chân thành nhưng đôi mắt lại khiến Lăng Tuyết Mạn cảm thấy căng thẳng, lập bập nói: "Ta... ta ăn cơm thật không có quý củ."

Bọn họ đều có phu quân làm chỗ dựa, nàng không có, cho nên khí thế liền giảm đi một chút.

Thái tử phi thấy thế, nhũn mày nhẹ nhàng nói: "Từ Vương phi, không có chuyện gì, nàng đói bụng thì ăn một chút đi, chút nữa còn phải biểu diễn, tới khuya nếu đói bụng, dạ dày sẽ không thoải mái."

Nghe vậy, Lăng Tuyết Mạn nghiêng mắt nhìn thái tử phi, nụ cười thân thiết, lời nói ấm lòng, để cho trong lòng nàng nóng lên, ghen ngào nói nhỏ: "Cám ơn đại tẩu!"

"Đại tẩu..." Thái tử phi ngẩn ra, rồi sau đó nhẹ nhàng cười, "Đúng vậy, gọi đại tẩu gần gũi hơn. Ta và nàng vốn là thân chị em bạn dâu. khi Từ đệ còn sống cũng là gọi ta là đại tẩu."

Hai tiếng hừ lạnh từ trong cổ tràn ra, Nhị Vương phi cùng Tam Vương phi nghiêng mặt đi, kiều ngạo nâng cằm lên, "Đúng là hai quả phi, dễ thân nhau thật."

Thái tử phi vẫn mỉm cười, chính là ánh mắt lóe lóe, sau đó nhìn Lăng Tuyết Mạn, nói: "Từ Vương phi, nàng ăn xong chưa? Chúng ta phải đi kính chén rượu cho phụ hoàng mẫu hậu. Phu quân mất nên chúng ta thay thế phu quân tần hiếu đạo."

Lăng Tuyết Mạn giật mình, sau đó gật đầu, "Được."

Nhị Vương phi cùng Tam Vương phi lại nâng cằm lên, bung chén rượu trước mặt khẽ nhấp, mắt liếc thái tử phi cùng Lăng Tuyết Mạn, trên mặt toàn là khinh thường cùng đùa cợt.

Xin lỗi mọi người mình bị đau đầu bây giờ mới đỡ để đăng chương mới cho mọi người

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 184

Đứng dậy, Lăng Tuyết Mạn quay đầu lại nhìn Nhị Vương phi, trong lòng thật không biết là cái cảm xúc gì.

Ngước mắt, theo bản năng đem ánh mắt nhìn về Mạc Kỳ Diễn đang ngồi ở vị trí thân vương đối diện, bất ngờ nhìn vào nụ cười yếu ớt của hắn, hắn đang cầm chén rượu bạch ngọc, khoe môi nhẹ cong, nhìn nàng không hề chớp mắt. Trong mắt nóng rực vẫn như cũ, để cho gò má nàng nóng lên, tìm đập có chút nhanh hơn.

Hơi nghiêng thân, nàng tránh cái nhìn chăm chú của hắn, lúc lơ đãng nhìn vào một ánh mắt oán hận như đứng ngồi không yên, cơ hồ là bản năng khiến nàng lập tức nghiêng người. Nhị Vương phi nhìn thẳng nàng, khoe môi nhếch lên nụ cười lạnh như có như không, môi nàng hình như đang động. Lăng Tuyết Mạn nghe không rõ, chỉ kinh ngạc nhìn nàng ấy.

"Từ Vương phi?" Thái tử phi nghi hoặc khẽ gọi.

Lăng Tuyết Mạn vội thu hồi tâm tư, nhìn về phía thái tử phi, cười gượng gạo: "Đại tẩu, đi thôi."

"Ừ." Thái tử phi khẽ gật đầu đi về phía trước.

Lăng Tuyết Mạn theo ở phía sau, môi vô ý thức làm theo khẩu hình của Nhị Vương phi, như thế hai lần, nàng cắn chặt môi dưới. Nhị Vương phi nói là ba chữ: "Hồ ly tinh"

Hồ ly tinh, hồ ly tinh.

Lăng Tuyết Mạn lập lại ba chữ này, tâm tình sa sút đến cực điểm. Nàng cùng Mạc Kỳ Diễn lúc trước thật sự tồn tại nhiều vấn đề. Nàng có thể trách Mạc Kỳ Diễn tại sao hắn có gia đình hoàn chỉnh như vậy. Hắn là một nam nhân chịu trách nhiệm, tại sao có thể bỏ vợ cưới nàng? Ngày đó là nàng làm khó hắn. Hắn đối với nàng đúng là có tình, nhưng nàng không cách nào đáp lại hắn, bởi vì trong lòng nàng có một người đàn ông khác.

Nghĩ đến Tình nhân, bên môi Lăng Tuyết Mạn không tự chủ tràn ra một cụ cười, trong đầu lập tức hiện ra chuyện đêm qua.

"Mạn Mạn, không cho nàng biểu diễn màu mè, ta sẽ lo lắng." Mạc Kỳ Hàn cau mày, ôm chặt thiên hạ trong lòng.

"Vì sao? Ta còn phải trông cậy vào Hoàng Thượng khen ta đó, chỉ cần Hoàng Thượng cao hứng, cái mạng nhỏ của ta không phải an toàn hơn sao? Còn có, ta muốn thắng mấy nam nhân xấu xa kia. Hi hi, ta đây về sau liền phát tài. Ta ở chỗ bọn họ muốn cái gì liền sẽ có cái đó. Bọn họ đều là người có tiền, ta sẽ đòi ngân phiếu. A ha ha!" Lăng Tuyết Mạn hưng phấn nói,

Mạc Kỳ Hàn đen mặt lại, "Mạn Mạn, ta nuôi nàng không nổi sao? Gia tài của bản công tử không thua kém bọn họ, còn có chỗ Hoàng Thượng, ta bảo vệ không xong nàng sao?"

"Hừ, chàng đã có gia tài to mà còn lấy bạc của ta. Vậy chàng trả lại cho ta!" Lăng Tuyết Mạn cười nhạt.

"Không trả. Lấy bạc của nàng là không cho nàng tùy tiện ra đường. Ta sợ một lúc không theo dõi nàng là nàng sẽ xảy ra chuyện."

"Vậy chàng lo lắng cái gì?"

"Ta lo lắng... lo lắng nàng rất màu mè, ta lại thêm vài cái tình địch! Ta sợ nàng câu hồn vài vị Vương Gia kia rồi!"

"Ha ha ha, Tình nhân chàng lo lắng thật nhiều! Hi hi, chàng lo lắng như vậy, vậy chàng phải đối xử tốt với ta, nếu không ta bay mất cho chàng hối hận không kịp!"

"Ta đối với nàng còn không tốt sao? Nàng dám bay ta bẻ gãy cánh của nàng!"

"Hừ, nam nhân bá đạo! Đúng rồi, ngày mai ta tiến cung biểu diễn vào buổi tối, chàng có lên vào xem ta không."

"Sẽ không."

"Không tiến vào cũng tốt, để tránh bị người phát hiện."

Nhẹ nhàng thở dài một tiếng, hần sẽ không mất lý trí nói cho nàng biết hần sẽ đến. Nàng cũng không muốn hần mạo hiểm, một khi bại lộ hần sợ là khó có thể cứu mạng a!

"Tứ Vương phi, Nhị Vương phi cùng Tam Vương phi nói này nọ, nàng đừng để trong lòng. Chúng ta mệnh khổ, phu quân mất, các nàng ta liền xem thường, nói lời chanh chua, ta đã thành thói quen. Cũng may có phụ hoàng cùng mẫu hậu, bọn họ không dám quá đáng, chỉ là nói mấy lời làm người ta khó chịu. Ha ha, nghe qua coi như xong, nếu so đo chính là khiến mình càng khó chịu."

Thái tử phi nhẹ nhàng nói xong, bên môi cười lạnh bạc làm Lăng Tuyết Mạn cảm thấy rất là không có mùi vị, "Đại tẩu, ta không thèm để ý, nàng đừng lo lắng cho ta."

"Ừ, ngày còn dài, đừng làm cho bản thân mình ngột ngạt." Thái tử phi dừng bước chân, xoay người, thở dài, "Nếu phu quân của chúng ta khoẻ mạnh, ai dám làm cản một câu."

"Đại tẩu!" Lăng Tuyết Mạn hoảng hốt, đối mặt với Tứ Vương gia, nàng hồ thẹn đến cực điểm. Tứ Vương gia phu quân của nàng mặc dù đã chết, vẫn dặn dò quản gia bảo vệ mạng cho nàng ở trước mặt hoàng thượng, nhưng nàng lại làm cho hần đội cái nón xanh thật lớn.

"Ha ha, nàng xem, ta lại nhắc tới chuyện thương tâm rồi." Thái tử phi thật cười có lỗi, "Đi thôi."

"Ừ."

Bước trên cầu thang bạch ngọc, có cung nữ bưng khay đi theo một bên, Thái tử phi cùng Lăng Tuyết Mạn tiến lên nhẹ nhàng quỳ xuống: "Con dâu cung chúc phụ hoàng sống lâu trăm tuổi!"

Lăng Tuyết Mạn đi theo nói: "Con dâu cung chúc phụ hoàng phúc phọ an khang!"

"Ha ha, được, tất cả đứng lên đi." Mạc Ngự Minh cười.

"Tạ phụ hoàng!"

Hai người đứng dậy, Thái tử phi tự mình rót một chén rượu, hai tay dâng tới trước mặt Mạc Ngự Minh, cười yếu ớt nói: "Phụ hoàng, con dâu mời ngài một ly!"

"Được, lòng hiếu thảo của Nhã Dung, trầm nhận!" Mạc Ngự Minh cao hứng cực kỳ, nhận ly, một hơi uống sạch.

Thái tử phi lại rót một ly dâng tới trước mặt Hoàng Hậu, "Mẫu hậu, chúc ngài cùng phụ hoàng bên nhau đến răng long đầu bạc!"

"Nhã Dung, mẫu hậu cảm ơn con." Hoàng Hậu nghẹn ngào tiếp nhận, uống xong, sau đó giữ chặt tay Thái tử phi, rơi nước mắt.

Lăng Tuyết Mạn cảm động lây, đối với Hoàng Thượng Hoàng Hậu đồng tình vạn phần. Nỗi đau mất người thân cho dù là ai cũng không thể không rơi lệ, cũng giống như đêm hôm đó cha qua đời, trời đất của nàng như sụp đổ.

Hít mũi một cái, nhẹ nhàng tiến lên, rót rượu, mỉm cười, "Phụ hoàng, trước kia Tuyết Mạn không hiểu chuyện, làm cho phụ hoàng mệt mỏi, hôm nay bồi tội với phụ hoàng, chúc phụ hoàng trường thọ!"

"Nha đầu Tuyết Mạn!" Sắc mặt Mạc Ngự Minh có chút xúc động, chần chờ một chút mới tiếp nhận, một hơi cạn sạch. Lăng Tuyết Mạn nhìn đến khóe mắt ông cũng có nước mắt rơi.

"Lê nhi, Hàn nhi của trẫm..."

Mạc Ngự Minh thì thào gọi một tiếng, mắt khẽ nhắm, nước mắt tràn ra. Lý công công cuống quýt đưa khăn gấm lên, khuyên bảo: "Hoàng Thượng bảo trọng thân thể. Ngày hôm nay là đại thọ Hoàng Thượng, Điện hạ cùng Vương gia ở trên trời nhất định là muốn nhìn đến bộ dáng Hoàng Thượng vô cùng cao hứng a!"

"Hoàng Thượng!"

Hoàng Hậu bi thương gọi một tiếng, cầm tay Thái tử phi chặt hơn. Thái tử phi cũng thương tâm đến cực điểm, yên lặng rơi lệ.

Lăng Tuyết Mạn giả bộ tươi cười nói sang chuyện khác: "Phụ hoàng mẫu hậu, hôm nay chúng ta đương nhiên là phải cao hứng, phía dưới còn có sứ thần nước khác, không thể để cho người ta chế giễu. Ha ha, Tuyết Mạn chúc phụ hoàng mẫu hậu mất hứng, một lát sau Tuyết Mạn lập công chuộc tội có được hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 185

"Ha ha, mồm miệng nha đầu kia cứ như chim sáo!" Hoàng Hậu bị chọc cười, mím môi chế nhạo.

Mạc Ngự Minh thấy Hoàng Hậu cao hứng, cũng thả lỏng cười ra tiếng: "Ha ha, trẫm cũng phát hiện cái miệng này có thể gấp rắc rối nhưng cũng có thể lập công!"

Thái tử phi cũng khẽ nở nụ cười, khuôn mặt tươi sáng động lòng người.

Lăng Tuyết Mạn cười gượng, kéo kéo môi, "Mẫu hậu không cần so sánh con với chim sáo, ngài có thể nói con là tài nữ mà!"

"Ha ha ha, nha đầu không biết xấu hổ!" Mạc Ngự Minh cực kỳ vui, tươi cười đầy mặt.

Hoàng Hậu cười đến không khép miệng được, Thái tử phi kéo kéo ống tay áo Lăng Tuyết Mạn, nhỏ giọng nhắc nhở: "Kính chén rượu cho mẫu hậu."

"Được." Lăng Tuyết Mạn gạt đầu rót rượu, dâng tới trước mặt Hoàng Hậu, mím cười ngọt ngào, nói: "Mẫu hậu, Tuyết Mạn mời ngài một ly, chúc mẫu hậu cùng phụ hoàng phu thê tình thâm trăm năm hòa hợp!"

"Nha đầu nói rất đúng, đây là tâm nguyện của trẫm a!" Mạc Ngự Minh nói xong chuyển mắt nhìn Hoàng Hậu, trong mắt tình ý sâu nặng.

Hoàng Hậu sắc mặt có chút ửng đỏ, xấu hổ sảng giọng: "Hoàng Thượng, trước mặt tiểu bối, nói những thứ này làm gì?"

"Ha ha, trẫm là nghĩ thế nào nói thế ấy!" Mạc Ngự Minh hào phóng cười.

Thái tử phi cùng Lăng Tuyết Mạn thấy thế, nháy mắt với nhau, cùng nói: "Phụ hoàng, mẫu hậu, con dâu cáo lui!"

"Được, lui ra đi." Mạc Ngự Minh mím cười gạt đầu.

Trở về chỗ ngồi, tâm tình Lăng Tuyết Mạn thật tốt, nhìn đến tình cảm của Hoàng Thượng và Hoàng Hậu khiến nàng lập tức nghĩ tới Tình nhân của nàng, trong lòng cảm thấy ngọt dầy, bất giác trên mặt tràn đầy hạnh phúc.

Ăn no không có gì làm, Lăng Tuyết Mạn liền tùy ý đánh giá các tân khách hôm nay tới tham gia Hoàng Thượng. Nhìn sang từng dãy, nàng thấy được một thân ảnh quen thuộc – Liễu Ngô Đồng!

Vui mừng trong bụng, Lăng Tuyết Mạn chồm tới, hai tay làm thành cái loa hô nhỏ: "Ngô Đồng –"

Liên tục gọi ba tiếng, rốt cục Liễu Ngô Đồng nghe được, đưa mắt nhìn lại, thân nhiên cười nhẹ nhàng chào hỏi.

Lăng Tuyết Mạn vui vẻ phát phát tay, sau đó lại ngồi xuống. Ha ha, thật tốt, nàng ở trong này gặp được bạn rồi!

A, Liễu Thiếu Bạch đâu?

Lăng Tuyết Mạn nhìn quanh, bỗng nhiên vỗ trán một cái, nàng thật sự là hồ đồ. Liễu Thiếu Bạch là nam nhân, hẳn là ở dãy khách nam đối diện! Mô to hai mắt nhìn hướng đối diện, còn chưa thấy Liễu Thiếu Bạch đã gặp Mạc Kỳ Dục cười xán lạn với nàng, giờ giờ chén rượu lên.

"Ha ha!" Lăng Tuyết Mạn cười, chỉ chỉ đồ ăn trên bàn, lại chỉ miệng, sau đó chỉ ngoài điện, ý hỏi hẳn ăn no rồi đi ra ngoài được không.

Mạc Kỳ Dục xem nửa ngay không hiểu, cúi đầu hỏi thăm Mạc Kỳ Sâm ngồi kế bên, lúc này mới hiểu ra, ngẩng đầu cổ lác đầu, ám chỉ Lăng Tuyết Mạn ngàn vạn lần đừng đi.

Lăng Tuyết Mạn buồn bực cúi đầu, sau đó dùng khuỷu tay chống đầu, ngồi dựa trên bàn, một ngón tay nhắm chán gõ vào mặt bàn phát ra tiếng vang.

Nhìn Lăng Tuyết Mạn mang bộ dáng lưu manh, một loạt năm huynh đệ ngồi chung không hện mà cùng thờ dài một hơi.

"Haiz, Tứ ca là một người quy củ lạnh lùng như vậy, nếu còn sống nhìn đến bộ dáng này của Tứ tẩu, sợ là thường dùng đến gia pháp!" Mạc Kỳ Dục rót một chén rượu, cảm khái vô hạn.

"Nếu Tứ ca ở đây chắc Tứ tẩu cũng không dám làm càn như vậy. Tứ ca sao có thể dung túng cho nàng không quy không củ như vậy." Mạc Kỳ Sâm rất tán đồng.

Mạc Kỳ Lâm trừng mắt nhìn hai người, không vui nói: "Các đệ còn đồng tình với nàng, quên thời điểm bị nàng chinh sao? Các đệ nên mong có người đến thu thập nha đầu kia đi!"

"Khụ khụ, Ngũ ca già bộ làm chi!" Mạc Kỳ Sâm ho khan hai tiếng, nói nhỏ vào lỗ tai Mạc Kỳ Lâm: "Ngũ Ca, ta nghe nói có người đưa cho Tứ tẩu một bản dịch phổ viết tay nổi tiếng, ca có biết hay không?" (đã đưa ở chương 173 ấy)

"Khụ khụ!" Khuôn mặt Mạc Kỳ Lâm nóng lên, vỗ vai Mạc Kỳ Sâm một cái, nhỏ giọng trách mắng: "Không được nói bậy! Muốn cho phụ hoàng biết sao?"

"Ha ha, không nói, không nói." Mạc Kỳ Sâm cười nhẹ, ngồi thẳng người, ra vẻ nghiêm trang.

Mạc Kỳ Minh vẫn lãnh đạm, một mình uống rượu, ngẫu nhiên ăn một miếng đồ ăn, khỏe mắt nhẹ liếc về người mặc cung trang đồ đối diện, một tia nóng cháy chợt lóe rồi biến mất, làm người ta không cách nào bắt giữ.

Mạc Kỳ Diễn tươi cười ôn hòa nghe mấy người Mạc Kỳ Dục nói cười, bưng chén rượu lại nhìn về phía Lăng Tuyết Mạn, chăm chú nhìn, thấy bộ dáng nàng nhắm chán buồn bực, khỏe miệng gọi lên một độ cong mé người mà âm áp.

Nhã Phi nhẹ bước đi tới, kêu: "Tứ tẩu!"

Lăng Tuyết Mạn chấn động, vội quay đầu, vui vẻ nói: "Nhã Phi!"

"Tứ tẩu, muội đi bẩm báo với phụ hoàng, phụ hoàng chấp thuận cho chúng ta đi ra ngoài một chút." Nhã Phi cao hứng gọi lên khuôn mặt tươi cười.

"Thật sự thật tốt quá!"

Lăng Tuyết Mạn kích động nóng nảy, lại không chú ý tới quần áo bị vướng, mới đi ra một bước liền lao đảo ngã xuống đất này, đụng trúng chân Tam Vương phi. Tam Vương phi cũng do đất, hai người đồng thời kêu lên một tiếng "Á!"

Ánh mắt mọi người lập tức nhìn lại, Nhã Phi cuống quýt đi đỡ Lăng Tuyết Mạn, Nhị Vương phi đi đỡ Tam Vương phi. Lăng Tuyết Mạn tức giận vô cùng, dùng sức đá một cước vào cái ghế, đen mặt mắng: "Cái ghế đáng chết!"

"Tứ Vương phi, ngươi có ý gì? Ngươi ngáng chân ta làm cái gì?" Tam Vương phi bởi vì phần nộ, mặt đỏ lên, ngực thở hổn hển lớn tiếng chất vấn.

Lăng Tuyết Mạn cuống quýt giải thích: "Xin lỗi, ta không phải cố ý, là cái ghế..."

"Ngươi rõ ràng cố ý!" Tam Vương phi giận không thể nuốt, cắn răng quát.

"Tam tẩu, làm sao Tứ tẩu lại là cố ý? Hôm nay là tiệc chúc thọ phụ hoàng, nhiều người như vậy, còn có sứ thần ngoại quốc, không được làm cho phụ hoàng xấu mặt." Nhã Phi nhún nhường, hạ giọng nhắc nhở.

"Công chúa Nhã Phi, muội cùng Tứ Vương phi tình thâm, đương nhiên giúp nàng nói chuyện!" Tam Vương phi lạnh lùng hừ một tiếng, vô số ánh mắt quanh mình làm cho nàng so đo nặng nề một chút, hung hăng trợn mắt nhìn Lăng Tuyết Mạn, sau đó ngồi trở lại chỗ cũ, miệng lầm bầm một câu: "Một quả phụ khắc chết nam nhân có cái gì đáng kiêu ngạo, hừ!"

Lời này không lớn nhưng cũng rành mạch rơi vào tai Lăng Tuyết Mạn cùng Nhã Phi. Nhị Vương phi ở gần đương nhiên cũng nghe, khoe miệng khoi gọi lên nụ cười trào phúng, sau đó tao nhã ngồi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Vương Giả, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 186

Một cổ hờn dỗi giấu ở đáy lòng, Lăng Tuyết Mạn âm thầm nắm chặt tay, nàng ta có thể nói nàng là quả phụ, nhưng không được nói Tứ Vương gia là do nàng khắc chết, nàng không thể nhận được nữa!

Nhã Phi lạnh mặt, nói: "Tam tẩu nói đúng, là Tứ ca muội đã chết. Nếu Tứ ca muội không chết, nếu đại ca muội khỏe mạnh, nói vậy Tam tẩu nói chuyện liền không phải giọng điệu như vậy!"

"Công chúa Nhã Phi."

Tam Vương phi quay mặt đi, mới mở miệng, Lăng Tuyết Mạn đã tiến lên một bước, hung ác nắm lấy cổ tay Tam Vương phi, dùng sức bóp, ngọn lửa giận nhảy lên trong mắt, cắn răng nghiêng lợi nói: "Tam Vương phi, đụng vào nàng là sai lầm của ta, ta đã nói xin lỗi. Nàng cố tình không buông tha, đừng trách ta không khách khí! Lăng Tuyết Mạn ta đích xác không có nam nhân làm chỗ dựa, nhưng nàng đừng nghĩ rằng ta thấp hơn nàng. Ta cảnh cáo nàng, tốt nhất đừng thấy ta nhường nhịn mà nghĩ là ta yếu đuối. Bằng không, nàng cứ thử xem!"

Nói xong vùng cánh tay, "Nhã Phi, chúng ta đi!"

Nhã Phi gạt mình phục hồi tinh thần lại, mới gạt gạt muốn nói lại không nói ra lời, chỉ gạt đầu, lại thấy Lăng Tuyết Mạn đã nhanh chóng đi về cửa điện, vội xách váy đuổi theo.

Tam Vương phi không thể tin, đầu môi xoa cổ tay bị bóp đỏ, trừng mắt nhìn bóng lưng Lăng Tuyết Mạn, tức giận phát cuồng đến thân thể đều run rẩy lên, "Á sao chửi này quá can rồ."

Mạc Ly Hiên là người ở chỗ thân vương, nó tuy là không cùng lứa nhưng theo tước vị cũng là thân vương. Một màn mới vừa rồi nó thấy hết, mặc dù nghe không rõ các nàng nói cái gì, nhưng khi nhìn về mặt của Lăng Tuyết Mạn biến hóa, mọi người đều đoán là Tam Vương phi nói gì đó chọc giận Lăng Tuyết Mạn.

Ánh mắt của mấy người đều nhìn về phía Mạc Kỳ Minh. ánh mắt Mạc Kỳ Minh quá thâm thúy, nhìn không ra cảm xúc gì. Nhưng bàn tay cầm chén rượu lại siết chặt, hơi nghiêng đầu nói nhỏ với Mạc Ly Hiên: "Hiên nhi, đi xem đã xảy ra chuyện gì."

"Vâng." Mạc Ly Hiên gật đầu đứng dậy.

Mạc Ly Hiên bước đến, Lăng Tuyết Mạn cùng Nhã Phi đã bước ra sau điện. Nó không có lập tức đi theo, mà đứng ở một bên lẳng lặng nghe Tam Vương phi nói.

Tam Vương phi tức giận chưa chú ý Mạc Ly Hiên cách đó không xa, vẫn đánh mặt đầu môi mắng: "Một quả phụ không có nam nhân, có gì đáng chảnh mà chảnh? Để xem có thể làm gì ta!"

Sắc mặt Mạc Ly Hiên vẫn bình tĩnh như cũ, chính là trong ánh mắt trong suốt mang theo một chút thâm trầm nhìn không thấy đáy, nhìn nhóm mệnh phụ đứng yên chung quanh Tam Vương phi xem náo nhiệt, có vẻ như thấy không có gì ồn ào đáng nói, quay lại, làm bộ dùng thức ăn như không có gì xảy ra.

Thật lâu sau, đợi cho đến lúc Tam Vương phi trách móc một hồi dừng lại, Mạc Ly Hiên mới bước nhẹ đi qua, không có bất luận biểu tình gì kêu lên: "Tam thăm!"

Tam Vương phi ngăn người, nghiêng mặt nhìn Mạc Ly Hiên, có chút gạt mình nói: "Tiểu Vương gia."

"Tam thăm, mẫu thân của cháu quả thật không có phụ vương để dựa vào, nhưng ngài ấy còn có cháu! Ly Hiên bất hiếu làm cho mẫu thân hôm nay chịu nhục, làm cho Tam thăm tức giận bất bình, Ly Hiên kính Tam thăm một ly!"

Mạc Ly Hiên cười nhạt, từ trên bàn cầm bầu rượu rót một ly đưa tới trước mặt Tam Vương phi, "Tam thăm khoan dung độ lượng, Ly Hiên vô tình làm Tam thăm gặp khó xử, nhưng vẫn muốn nhắc nhở Tam thăm một câu, mẫu thân của cháu chịu nhục, cũng là Ly Hiên chịu nhục, Ly Hiên sẽ không cho phép bất luận kẻ nào thương tổn mẫu thân của cháu. Tam thăm nếu có gì bất mãn cứ phát tiết trên người Ly Hiên. Cháu nghĩ Tam Hoàng thúc rất rõ lý lẽ, nhất định sẽ tha thứ Ly Hiên vẫn là một đứa nhỏ không hiểu chuyện"

Tam Vương phi tái mặt, hơi gạt mình nhìn Mạc Ly Hiên, thật lâu nói không được một câu.

Nhị Vương phi cũng khiếp sợ đại ra, lòng hơi run. Nàng thế nào cũng không thể tin được lúc này là Mạc Ly Hiên con của thiếp thất lớn lên ở Nhị Vương phủ nàng chín năm!

"Tam thăm, mời uống!" Mạc Ly Hiên giờ chén rượu cầm trong tay.

Tam Vương phi hoàn hồn, vội tiếp nhận, nặn ra một chữ: "Được."

"Tam thẩm, Ly Hiền cáo lui!"

Mạc Ly Hiền mỉm cười, ánh mắt nhìn Nhị Vương phi kinh ngạc, lại nhẹ nhàng cười, sau đó xoay người đi ra ngoài điện.

.....

Bên hồ, Lăng Tuyết Mạn ngồi chồm hổm trên mặt đất, ôm hai chân nhìn hồ gọn sóng. Nhã Phi đứng ở bên cạnh, hai người đều lặng im không có gì để nói.

Rốt cục Nhã Phi không nhịn được mở miệng, "Mạn Mạn, đừng thương tâm, tâu còn có Hiền nhi, không phải một mình. Còn có muội, còn có mấy ca ca, chúng ta đều không có khinh thường tâu, tất cả mọi người đều thích tâu."

"Nhã Phi, ta không sao. Hôm nay ta coi như bị chó cắn, người so đo với chó làm chi." Lăng Tuyết Mạn không ngẩng đầu, nặng nề nói.

"Ha ha!" Nhã Phi bị chọc cười cũng ngồi xồm xuống, "Mạn Mạn, lời này của tâu rất buồn cười nha!"

"Hôm nay là tiệc chúc thọ phụ hoàng, ta không thể để cho phụ hoàng mất hứng. Nếu là ngày thường, ta đoán ta sẽ ra tay đánh người rồi." Lăng Tuyết Mạn cười khổ nói.

"Tâu thật sự sẽ đánh người? Ta nghe tâu nói lời cảnh cáo Tam tâu mà choáng váng! Nhớ ngày đó lúc Thái tử đại ca ta cùng Tứ ca còn sống, ai dám vô lễ như vậy chứ. Nhưng bây giờ hai đứa con trai của mẫu hậu, hai ca ca của ta đều lần lượt qua đời. Cũng may phụ hoàng thâm tình với mẫu hậu, mẫu hậu lại là Hoàng Hậu, nếu không thật khó chịu nổi!" Nhã Phi càng nói giọng càng nhỏ, cho đến khi thành một tiếng thờ dài.

Lăng Tuyết Mạn oán hận cắn răng một cái, "Nhã Phi, ta muốn chút nữa biểu diễn cho tốt, thù này ta không thể không báo!"

"Mạn Mạn tâu muốn báo thù làm sao? Nói cho phụ hoàng sao? Phụ hoàng sẽ phiền muộn đó." Nhã Phi mờ mịt nói.

"Không phải, ta muốn tự mình giải quyết. Ta cùng mấy người Tam Vương gia không phải đã đánh cuộc sao? Nếu ta thắng, điều kiện của ta đối với Tam Vương gia chính hần phải hành hung vợ của hần cho ta hết giận!" Lăng Tuyết Mạn hào hùng đứng lên, hung ác nói.

Nhã Phi hóa đá, "Mạn Mạn, cái này được không? Tam ca sẽ không đáp ứng."

"Vì sao không đáp ứng? Ta ra bất luận cái điều kiện gì hần cũng phải đáp ứng." Lăng Tuyết Mạn nhướn mày.

"Nhà mẹ đẻ của Tam tâu là Nhữ Dương Vương phủ nha! Con gái của Lệ Sanh công chúa, chính Tam ca cũng phải nể mặt!" Nhã Phi thờ dài một hơi nói.

Lăng Tuyết Mạn cũng là một mảnh mê mang, "Lệ Sanh công chúa là ai?"

"Tâu không biết?" Nhã Phi rút rút khuôn mặt nhỏ nhắn, "Đó là hoàng muội ruột của phụ hoàng, là của hoàng cô của muội, là con gái yêu quý nhất của Hoàng Thái Hậu đã qua đời."

A Lăng Tuyết Mạn buồn bực sờ sờ cái mũi, hai tay chống nạnh, đi tới đi lui, "Ta không báo thù được sao? Con bà nó, hậu phương của người ta thật cứng, phụ thân ta mới chỉ là Ngự Sử. Tức chết ta!"

"Mạn Mạn."

"Haiz! Có!"

Lăng Tuyết Mạn đột nhiên lóe suy nghĩ trong đầu, vội ngắt lời Nhã Phi, ghé vào trên lỗ tai nàng tà ác nói nhỏ một câu.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 187

Nhã Phi hít một hơi lạnh, dùng sức nuốt nước miếng, mới khiến cho gò má đỏ bừng của mình từ từ trở lại trắng nõn, giọng nói nhỏ cực điểm, "Mạn Mạn, phương pháp báo thù của tâu không khỏi... không khỏi rất... cái gì đi."

"Thế nào? Muội cảm thấy không ổn hả? Hi hi, ta cảm thấy quá tuyệt vời! Ha ha ha ta." Lăng Tuyết Mạn cười đắc ý, "Tự ta thấy sùng bái ta tới cực điểm." Nói xong ngửa mặt lên trời cười lớn hơn rồi hát bậy bạ.

Nhã Phi ngồi xồm một bên tròn mắt há hốc mồm nhìn Lăng Tuyết Mạn.

"Mẫu thân!"

Một tiếng nói trẻ thơ vang lên, Lăng Tuyết Mạn giật mình lao đảo cầm đầu ngã về mặt hồ! (cái này hơi quá rùi tác giả ời.)

"Mạn Mạn!"

"Mẫu thân!"

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Mạc Ly Hiền nhảy lên đón thân mình nàng, nháy mắt ôm lấy thắt lưng Lăng Tuyết Mạn, vội vàng lui về phía sau. Nhã Phi lanh lẹ chống được thân mình hai người ngã xuống đất, thế này mới đứng vững vâng được.

Mới vừa đứng lên, Mạc Ly Hiền liền đen mặt tức giận gầm nhẹ: "Mẫu thân, ngài làm cái gì vậy? Chuyện lần trước rơi vào hồ ngài quên rồi sao? Vì sao không đứng xa một chút?"

"Ách..."

Đình đầu có một đám quạ đen bay qua!

Lăng Tuyết Mạn hóa đá! Nhã Phi co quắp!

Mạc Ly Hiên tức giận rống xong nói cánh tay nó ôm trên lưng Lăng Tuyết Mạn ra, mang về mặt tức giận cẩn thận kiểm tra xem Lăng Tuyết Mạn có đụng phải nơi nào hay không. Xác định trên người không có việc gì, mới ngồi xồm xuống xoa xoa chân của nàng, khẽ hỏi: "Đau không?"

Lắc vàng!

Mạc Ly Hiên vừa hỏi làm Lăng Tuyết Mạn khản trương, lập tức căng thẳng lên, cơ hồ là lập tức cuống quýt rút chân về, cực mất tự nhiên rặn ra một cục cười, "Không có việc gì, không đau."

Cũng may nàng giấu lắc vàng ở bên trong váy, mà Mạc Ly Hiên có vẻ như cũng không thấy gì không thích hợp, lại nhìn cái chân còn lại hỏi, "Còn chân này?"

"Không có việc gì, cũng không đau. Hiên nhi, con quá lo lắng rồi." Lăng Tuyết Mạn xấu hổ nói.

Mạc Ly Hiên gạt đầu đứng lên, ánh mắt liếc qua hồ nước, nói: "Mẫu thân, chút nữa ngài không được biểu diễn, con sẽ đi nói với Hoàng gia gia."

"A, vì sao?" Lăng Tuyết Mạn khó hiểu.

"Để tránh ngài lạnh chanh lâu lâu rơi vào hồ." Mạc Ly Hiên đáp hết sức rõ ràng.

Lăng Tuyết Mạn u buồn, mềm giọng, cơ hồ là cầu khẩn: "Hiên nhi, ta cam đoan sẽ không rơi vào hồ, con cho ta biểu diễn, chuyện này rất quan trọng với ta."

"Hiên nhi, Mạn Mạn còn muốn thắng..." Nhã Phi mở miệng muốn nói, nhưng trong đôi mắt trong suốt của Mạc Ly Hiên lại nhiễm lên một chút thâm thúy không phù hợp với tuổi, nhìn Nhã Phi, nhẹ nhàng nói: "Hoàng cô, mẫu thân của con nếu muốn thắng cả cuộc với các vị hoàng thúc mà phải trả giá bằng an nguy của chính mình, con không có khả năng cho phép."

Dứt lời lại nhìn Lăng Tuyết Mạn, bình tĩnh nói: "Mẫu thân, ngài muốn bạc hay muốn thứ gì thì nói với con một tiếng là được rồi, không cần đòi từ chỗ các vị hoàng thúc. Tứ Vương phủ có thứ gì con đều cho ngài, Tứ Vương phủ không có con sẽ nghĩ hết biện pháp làm ra cho ngài. Nhưng Ly Hiên chỉ có một yêu cầu là mẫu thân phải an toàn, vì Ly Hiên đã mất đi mẹ, nếu như lại mất đi mẫu thân, Ly Hiên không chịu nổi!"

"Hiên nhi!"

Lăng Tuyết Mạn gạt mình nhìn Mạc Ly Hiên, thật lâu nói không ra lời. Đứa nhỏ này càng ngày càng trưởng thành, càng ngày càng giống người lớn cẩn thận chăm sóc nàng, lo lắng cho nàng, vừa rồi còn tức giận quát nàng lần đầu tiên.

Nhã Phi cũng khiếp sợ nhìn cháu của nàng, khiếp sợ ý muốn bảo vệ của nó đối với Lăng Tuyết Mạn mãnh liệt như vậy, để cho nàng..

"Mẫu thân, Tâm thần không tốt, ngài chớ để ở trong lòng, đừng để ảnh hưởng tới tâm tình của ngài. Ngài cùng hoàng cô ở bên ngoài chơi một lát, con đi gọi người lấy áo choàng cho các ngài, không được để cảm lạnh."

Mạc Ly Hiên nói xong xoay người đi, đi ra năm sáu bước Lăng Tuyết Mạn mới phản ứng được, vội nâng váy đuổi theo, giữ chặt tay Mạc Ly Hiên, "Hiên nhi!"

"Mẫu thân!" Mạc Ly Hiên quay đầu "Mẫu thân, còn có việc gì?"

"Hiên nhi, ta..." Lăng Tuyết Mạn không biết nên nói như thế nào, có chút lú lẫm, "Hiên nhi, con cho ta biểu diễn đi, ta cam đoan nghe lời con nói, chỉ đứng ở trên thuyền giống lúc chúng ta tập luyện, quyết không sửa lung tung, được không? Hiên nhi, mẫu thân van con, không để uổng phí công ta vất vả tập thôi!"

"Mẫu thân!" Mạc Ly Hiên nhủ mảy.

"Con trai ngoan, đáp ứng ta đi, van con!" Lăng Tuyết Mạn cúi đầu nhìn Mạc Ly Hiên, gương mặt đáng thương, nói xong thấy Mạc Ly Hiên không có phản ứng gì, quỳnh lên, hai tay cầm bả vai Mạc Ly Hiên, nhắm ngay cái trán trơn bóng của nó hôn một cái, sau đó đóng đưa bả vai Mạc Ly Hiên, "Hiên nhi, đồng ý với ta đi, ta cam đoan không xảy ra chuyện, được không?"

Mặt Mạc Ly Hiên thoáng chốc đỏ bừng. Khi đôi môi ấm áp ấy dán trên trán nó, trong nháy mắt đầu óc nó trống rỗng, lòng bàn tay khản trương nắm chặt, đứng nghe Lăng Tuyết Mạn làm nũng mà thân mình siết chặt đến cực hạn, cơ hồ là không kịp suy nghĩ đã nói ra miệng, "Được, vậy ngài phải nghe lời, không thể làm khác lúc tập luyện."

"Nha! Quá tuyệt vời!" Lăng Tuyết Mạn kích động nhảy dựng lên, sau đó cảm khuôn mặt nhỏ nhắn Mạc Ly Hiên mà chà đập, còn an ủi cười nói: "Hiên nhi, mặt của con rất non mềm, sờ lên rất đã!"

"Mẫu thân!" Mạc Ly Hiên dờ khóc dờ cười, đỏ mặt cúi đầu nói nhanh: "Con đi gọi người lấy áo choàng."

Nói xong chân bước giống như chạy trời chết.

"Mạn Mạn, tẩu sao lại hôn Hiên nhi vậy? Nó..." Nhã Phi chỉ vào bóng lưng Mạc Ly Hiên, tặc lưỡi than.

"Hi hi, có gì không thể? Nó là con ta mà!" Lăng Tuyết Mạn nói tự nhiên cực kỳ, giống như Mạc Ly Hiên chính là từ trong bụng nàng sinh ra.

Xa xa trong bóng đêm, hai thân ảnh cao lớn đứng nhìn.

Hai tuần dung một vui cười một lạnh lẽo.

Mắt hàn băng bắn đến trên người thiên hạ phần hồng bé bóng ở bờ hồ, tóe ra lửa giận. Trong màn đêm yên tĩnh, cắn răng nói: "Nữ nhân đáng chết! Ngoài bản công tử còn dám hôn nam nhân khác, quả thực là muốn chết!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 188

Lâm Mộ Thanh ôm hai tay trước ngực ung dung tựa vào tường than một tiếng, "Haiz! Đáng tiếc! Đáng tiếc bản công tử muốn anh hùng cứu mỹ nhân lại bị một tiểu gia hóa giành trước, thật là mất hết hứng!"

"Bất quá-" Lâm Mộ Thanh liếc xéo một khuôn mặt tuấn tú đông lạnh nào đó, cười quý dị, "Bất quá tiểu Vương gia kia vừa mới ôm ôn hương nhuyễn ngọc còn được thưởng một đôi mồi thơm, cảm giác kia..."

Một ánh mắt lạnh lẽo quét tới, Lâm Mộ Thanh cười khan một tiếng, "Hi hi, chỉ đùa một chút thôi. Lão đại, huynh đừng để ý. Là ta nói hươu nói vượn, người ta là mẹ con thuần khiết, đệ không nên nghĩ sai!"

"Câm miệng!"

Mạc Kỳ Hân hừ lạnh một tiếng, nhưng ánh mắt chưa bao giờ rời đi bóng người phấn hồng sôi nổi ở bên hồ, mắt lạnh ẩn chứa tức giận vô hạn, tay nắm chặt, hận không thể lập tức đi ra khiêng nữ nhân đáng đánh đòn kia lên mà hành hung. Đã cảnh cáo bao nhiêu lần rồi, ngày thường kéo kéo tay Ly Hiên cũng không sao, hôm nay lại còn dám hôn Ly Hiên. Nhìn Ly Hiên đối với nữ nhân kia quan tâm quá đáng cùng ý muốn bảo vệ rất mạnh, bị hôn xong lại có vẻ mặt hoảng loạn, hẳn liền biết cháu hân có tâm tư khác! Mà cái nữ nhân ngốc kia còn không biết, đắc ý nhảy cá tung. Cái này bảo sao lòng hân không nổi lửa.

"Haiz, lão đại à, khi nào có thể cho đệ đi ra ngoài tâm sự cùng ý trung nhân của đệ vậy?" Lâm Mộ Thanh chờ không nổi đành hỏi thăm.

"Không được hiện thân, đệ muốn kinh động đại nội thị vệ sao?" Mạc Kỳ Hân lạnh lùng nói.

"Chúng ta đều dịch dung rồi, cho dù kinh động thì hai ta là thủ vệ Hương Đàn Cư ở Tứ Vương phủ phụng mệnh âm thầm bảo hộ Vương phi, cho dù lão gia nhà huynh thấy cũng không có vấn đề gì." Lâm Mộ Thanh buồn bực nhún mày.

Mạc Kỳ Hân liếc liếc mắt, "Đệ biết cái gì? Cho dù là thủ vệ Tứ Vương phủ sao lại có thể tùy ý ra vào hoàng cung? Nếu để cho người nào đó cản ngược lại một cái, không phải phiền toái sao?"

"Té xiu! Sớm biết tiến vào với huynh chỉ có thể xem từ xa không thể lại gần, vậy không bằng đệ trở về ngủ cho khỏe." Lâm Mộ Thanh vỗ cái trán buồn bực muốn chết.

"Vậy bây giờ đệ trở về cũng không muộn!" Mạc Kỳ Hân chuyển mắt tiếp tục nhìn bên hồ.

"Ách, coi như hết. Đệ chờ một phần vạn hi vọng thôi!" Lâm Mộ Thanh ai oán nhìn qua, lại cười ha ha, "Lão đại, tiểu tình địch của huynh lại tới nữa!"

Bên hồ, Mạc Ly Hiên ôm hai cái áo choàng đến gần, "Mẫu thân, hoàng cô, phủ thêm đi!"

"Hiên nhi, cảm ơn cháu!" Nhã Phi cầm một cái, cười nói

"Ha ha, hoàng cô quá khách khí." Mạc Ly Hiên khẽ cười cầm một cái tự tay cho choàng trên vai Lăng Tuyết Mạn, lại xoay người cẩn thận buộc dây lại.

"Ôi, Hiên nhi sao không khoác cho hoàng cô chứ? Trong mắt cũng chỉ có mẫu thân thôi." Nhã Phi trêu ghẹo.

Lăng Tuyết Mạn ngây ngô cười, "Nhã Phi, muội nhanh thành thân đi, chờ muội sinh một đứa con trai sẽ có người choàng áo cho muội."

"Mạn Mạn, tẩu..." Nhã Phi nhất thời đỏ mặt, ngập ngừng nói không ra lời.

"Ha ha, hoàng cô, mẫu thân của con còn nhỏ tuổi, không biết chăm sóc bản thân mình, hoàng cô lớn hơn mẫu thân nửa tuổi, Hiên nhi mới chăm sóc mẫu thân, hoàng cô không nên tức giận." Mạc Ly Hiên áy náy nói.

"Hừ hừ, dù sao mẹ con các ngươi tình cảm tốt, ta đây chỉ là hoàng cô, thành người ngoài rồi!" Nhã Phi đen mặt.

Mạc Ly Hiên lại cười, lắc lắc cánh tay Nhã Phi, tươi cười hồn nhiên mê người, "Hoàng cô không nên tức giận, chờ lúc hoàng cô đại hôn Hiên nhi tặng ngài một lễ vật tinh xảo nhất được không?"

"Đều giữu cột ta, ta mới không cần thành thân đâu!" Nhã Phi quần sắp phát điên.

"Ha ha, ta thấy tiểu bạch kiểm lần trước muốn làm phò mã à. Nhã Phi nhốt hân lại đi! Đỡ cho Yêu tinh kia xinh đẹp quá mức trên hoa ghẹo nguyệt hồng hạnh vượt tường!" Lăng Tuyết Mạn vừa nhớ đến chuyện trên sân bóng liền phì cười, sau lại buồn bực than một câu, "Không biết Yêu tinh kia có rời đi như lời quản gia nói không, hay còn núp ở trong Vương phủ chúng ta ăn cơm chùa! Ta trở về phải lục soát, nếu có liền một cước đá hân về nhà!"

"Mạn Mạn!" Nhã Phi không biết nói cái gì cho phải, vừa vội vừa thẹn, lắp bắp nói: "Tẩu nói bậy bạ gì đó? Cái gì phò mã phò mã chứ? Lâm công tử lại không chọc tẩu, tẩu đừng nói hân như vậy à."

"Ha, Nhã phi, muội đau lòng sao?" Lăng Tuyết Mạn thấy mặt Nhã Phi đỏ ửng, cười khanh khách nói.

Mạc Ly Hiên bật cười không thôi, "Mẫu thân, hoàng cô, trở về đi. Chắc tiệc chấm dứt rồi. Trang phục của mẫu thân Xuân Đường đã đưa đến, trở về chuẩn bị một chút đi."

Đưa mắt nhìn ba người rời đi, Lâm Mộ Thanh tức giận vỗ ngực liên tục vì không thể lao ra lý luận với nữ nhân vô lương kia, chỉ có thể giận cá chém thớt trên thân nam nhân của á!

"Lão đại, mắt huynh chắc là hư rồi, làm sao có thể coi một nữ nhân xấu xa như vậy là bảo vật? Nói ta tiểu bạch kiểm, yêu tinh thì thôi đi, còn trước mặt công chúa Nhã Phi đòn ta trêu hoa ghẹo nguyệt hồng hạnh vượt tường. Đây không phải là muốn tự tay hủy diệt hạnh phúc nửa đời sau của ta sao? Nói ta ăn cơm chùa, muốn đá ta về nhà? Mẹ kiếp, ta không để yên cho lão bà của huynh đâu!"

Mạc Kỳ Hân chỉ sung sướng cười nhẹ ra tiếng, "Vẫn là Mạn Mạn nhà ta hiểu biết tâm ý của ta, biết ta không muốn giao muội muội vào tay đệ, liền thay ta tiêu diệt đệ!"

"Haiz, ta tại sao lại không được? Ít nhất đệ vẫn là thân đồng tử (trình nam áy), ai như huynh không biết đã có bao nhiêu nữ nhân, hừ hừ! Ta xem huynh chính là cố ý không cho ta qua nửa đời sau!" Mặt Lâm Mộ Thanh chuyển đỏ, lại xanh, rồi đen.

"Ha ha." Mạc Kỳ Hàn thoải mái cười, "Được, Mộng Thanh ta liền cho đệ một cơ hội. Nếu đệ có thể đoạt được tâm hồn thiếu nữ của Nhã Phi, có năng lực cả đời đối xử tốt với nó, ta liền làm chủ thành toàn hôn sự cho hai đứa!"

"Nha! Thành giao!" Hai mắt Lâm Mộng Thanh nứt ra sáng rọi.

.....

Điện Thái Hòa

Mạc Ngự Minh giương tay lên, nhạc ngừng lại, sang sáng nói: "Tiệc chấm dứt, bãi giá đến hồ Thụy Trà!"

"Hoàng thượng vạn tuế vạn vạn tuế!"

Quần thần quý xuống đất, tiếng hô cao vút.

"Thì ra hồ đó tên là Thụy Trà." Lăng Tuyết Mạn cảm thán, "Thật là dễ nghe."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 189

Mọi người dời đến hồ Thụy Trà, ngồi xuống ghế đã bày trên quảng trường

Gió đêm nhẹ phả hương hoa xông vào mũi, tiếng nhạc du dương vang khắp bốn phương, vô số lồng đèn chiếu sáng cả một vùng trời đêm

Theo tiếng trống hùng hồn, một trăm bé trai lên đài biểu diễn, bắt đầu ca múa, chấp tay nói: "Cung chúc Hoàng Thượng phúc trạch thiên hạ, hoàng thất con cháu đầy đàn, Minh quốc giang sơn đời đời tương truyền."

Lăng Tuyết Mạn xem hăng say, thỉnh thoảng vỗ tay hưng phấn, nhiều lần đứng lên làm các phu nhân nhất phẩm nhĩ phẩm ngồi ở sau lưng nàng đều tắc lưỡi.

Nhã Phi tuy cũng kích động, nhưng dù sao có công lực tu dưỡng mạnh hơn Lăng Tuyết Mạn, ôn nhã cười nhìn Lăng Tuyết Mạn lại kích động lần nữa đứng dựng lên, vội kéo tay áo của nàng, nhỏ giọng nói: "Mạn Mạn tẩu che tầm mắt người phía sau."

"Ách." Lăng Tuyết Mạn vội ngồi xuống, quay đầu hướng người phía sau cười cười xin lỗi, lại vội quay trở về.

"Mạn Mạn, muội cũng phải lên đài biểu diễn." Nhã Phi đau khổ nhỏ giọng ai oán.

"A, không phải muội nói muội không biểu diễn sao? Thế nào phải lên rồi?" Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc nhướng mày.

Nhã Phi thầm than một tiếng, "Mẫu hậu nói cho muội đánh đàn thay thế Đại ca Tử ca chúc thọ phụ hoàng, làm cho phụ hoàng vui vẻ một chút."

"Vậy cũng có thể, muội phiền não cái gì?" Lăng Tuyết Mạn rất không hiểu hỏi.

"Tàu không thấy hôm nay tới đều là thanh niên tuổi tú sao? Đầu là con cháu nhà quan tứ phẩm trở lên, mẫu hậu nói phụ hoàng cũng có ý cho muội lộ diện, chọn phò mã cho muội." Nhã Phi nói xong, không có tâm tư xem biểu diễn, chỉ cúi đầu.

Lăng Tuyết Mạn lại hứng thú sáng mắt, "Nhã Phi, đây là chuyện tốt nha, ha ha, muội có thể lập gia đình."

"Nhưng Mạn Mạn..." Nhã Phi lại nói không nên lời.

"Muội không muốn lập gia đình à?" Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc.

"Cũng không phải..." Nhã Phi chần chờ, sau đó lại thờ dãi, "Muội không cảm thấy trong mấy người này có ai xuất chúng."

Lăng Tuyết Mạn tà ác cười: "Xem ra muội có nam nhân trong lòng rồi."

"Không, không có, không liên quan đến Lâm công tử." Nhã Phi muốn phủ nhận nhưng lại càng bại lộ.

"Ha ha, vậy là tiểu bạch kiếm sao?" Lăng Tuyết Mạn cười càng thêm tà ác.

Nhã Phi quần muốn đào một cái hang chui vào luôn.

Trên đài ca múa đã xong, một tiếng trống trận phấn khích vang lên, biểu diễn tạp kỹ bắt đầu. Hai người vạm vỡ phóng đến trên đài, Lăng Tuyết Mạn lại không chế không nổi hét lớn: "Hay!"

Ngồi ở bên phía khách nam, một loạt sáu nam nhân lớn nhỏ đều âm thầm tròn trĩnh mắt, sau đó cùng lắm bầm một câu, "Có gì mà hay chứ!"

"Haiz, Hiền nhi, mẫu thân của con chút nữa muốn biểu diễn cái gì vậy?" Mạc Kỳ Lâm già vờ lơ đãng cười hỏi.

Mạc Ly Hiền nhẹ nhàng cười, thần bí lắc đầu, "Thực xin lỗi Ngũ thúc, mẫu thân của con nói nếu con dám bán đứng, ngài ấy sẽ không nhận con làm con trai. Cho nên Ngũ thúc nhẫn nại chờ đi!"

"Hiền nhi, không nghiêm trọng như vậy đâu. Mẫu thân hù dọa thôi. Nàng có con trai như con là đã đắc ý muốn chết, làm sao có thể không nhận con. Con lặng lẽ nói một chút với chúng ta, chúng ta giữ bí mật là được." Mạc Kỳ Dục tiếp tục dụ dỗ, cười càng thêm xán lạn.

"Ha ha, Thất thúc, mẫu thân của con nói nếu Thất thúc lừa gạt con thì con phải chuyển lời cho thúc, ngày khác ngài ấy sẽ đốt vương phù của thúc, cho thúc than trời khóc đất hối hận không kịp." Mạc Ly Hiền hồn nhiên, đôi mắt nửa thực nửa giả nói.

"Ách!" Khuôn mặt tuần tú mấy của nam nhân cùng nhau co quắp!

Không ai dám hỏi nữa, nhưng đem hết hi vọng bỏ vào trên người Mạc Kỳ Diễn. Mạc Kỳ Minh vốn ít nói, lại cười nhạt nói: "Nhị ca, Hiền nhi là con của ca, cho nên ca xuất ngựa đi. Chúng đệ là không được rồi."

"Hiền nhi-" Mạc Kỳ Diễn mới mở đầu, Mạc Ly Hiền liền ngắt lời, "Phụ vương ngài càng không nên hỏi. Mẫu thân nói đề phòng nhất chính là phụ vương. Phụ vương nhất định sẽ dùng khổ nhục kế phụ tử tình thân để dụ dỗ Hiền nhi, cho nên Hiền nhi thời gian này cũng không dám nhiều lời cùng phụ vương, chỉ sợ bị lừa."

"Khụ khụ!"

Năm nam nhân đều bị sặc, mãnh liệt ho khan lên. Mạc Ngự Minh ngồi ở đầu vội quay đầu lại, cau mày nói: "Đều cảm mạo sao? Tiểu Lý Tử, truyền thái y!"

"Không cần, phụ hoàng!"

Mạc Kỳ Diễn vội vàng từ chối, xấu hổ cười gượng, "Chúng thần đang nói giỡn, làm cho phụ hoàng bị sợ hãi."

"Ừ." Mạc Ngự Minh quét mắt mấy người một cái, quay lại.

Nghệ sĩ múa rồng bắt đầu biểu diễn, Nhã Phi cũng đứng dậy về phía sau đài chuẩn bị.

Đội múa rồng lui ra sau đài, trên đài đột nhiên yên tĩnh trở lại. Một phút đồng hồ qua, đang lúc mọi người không biết làm sao thì một làn điệu du dương đột nhiên vang lên, như sóng xanh trong hồ, hơi hơi nhộn nhạo trong lòng mọi người, tao nhã mà vui mừng. Màn che chậm rãi kéo ra, Nhã Phi mặc cung trang màu đỏ ngồi bên cạnh đàn mộc, ngồi ngay ngắn cao quý lại không mất khô khan, mỹ lệ thoát tục, ngón tay nhỏ nhắn khéo léo dây đàn, mỗi xao động tươi cười giống như một đóa hoa sen nở rộ.

Lăng Tuyết Mạn xem ngây người, sau khi đầu óc phản ứng kịp, hai mắt vội xem xét hướng khách nam ngồi, quan sát hai hàng thanh niên tuần tú xem có ai ngoại lệ không, chỉ thấy tất cả đều xem ngây ngốc!

Tiếng đàn bình thản đột nhiên chuyển biến như vạn ngựa dồn dập phi ngập trời, dờn núi lấp biển, trào dâng mênh mông, làm người ta tâm thần nhộn nhạo giống như đưa thân vào trong khí thế hùng lực thiên quân vạn mã!

Kịch động qua đi, tiếng đàn chậm dần, cho đến một thanh âm cuối cùng nhỏ dần, Nhã Phi chậm rãi đứng dậy, quỳ lạy giữa đài, tiếng nói mềm nhẹ: "Nhị thần cung chúc phụ hoàng phúc như Đông Hải thọ tỷ Nam Sơn!"

"Được!"

Mạc Ngự Minh đáp kịp, vỗ tay khen tài nghệ của Nhã Phi, "Hay!"

Dưới đài lập tức vang lên tiếng vỗ tay như sấm, không ngừng trầm trồ khen ngợi liên tục, Lăng Tuyết Mạn hưng phấn vỗ đến đỏ tay.

Lâm Mộ Dung Thanh cũng xem, hai tròng mắt tỏa sáng, hơi si ngốc giật mình nhìn Nhã Phi cách hẳn xa hơn mười thước, tán thưởng đồng thời không quên nói nhỏ với Mạc Kỳ Hàn, "Lão đại, ánh mắt của đệ cao hơn huynh, nhìn ý trung nhân của đệ rồi so lại của huynh đi, haiz..."

"Hừ!" Mạc Kỳ Hàn không phục hừ lạnh một tiếng, "Ta tuyệt đối tin Mạn Mạn nhà ta sẽ có tài nghệ vang danh bốn phương!" Nha đầu kia tương đối tự tin!

Hôm nay đăng sớm nha tối có việc rồi

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muôn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 190

Sau khi Nhã Phi biểu diễn cầm nghệ là mấy trận ca múa biểu diễn, Lăng Tuyết Mạn có chút phiền chán, nhận không được nho nhỏ nói thầm: "Có sáng tạo không, xem như vậy mãi sẽ chán lắm!"

"Ha ha, Mạn Mạn, muội thật mong chờ xem tâu biểu diễn." Nhã Phi khẽ cười nói.

"Hi hi, biểu diễn của ta đương nhiên hay. "

Lăng Tuyết Mạn tự tin toét miệng, khi hai người nói chuyện, ca múa trên đài đã xong, chỉ nghe Lý công công lớn tiếng nói: "Liễu tiểu thư phù Thái Phó Liễu Ngô Đồng chúc thọ Hoàng Thượng!"

Lăng Tuyết Mạn cùng Nhã Phi vội ngừng nói chuyện với nhau, nhìn lên trên đài.

Một dải áo khoác lụa màu tím thêu hoa, trên đầu cài một cái trâm ngọc bích, ở trên mái tóc đen có hai ba đóa hoa màu tím lung linh, bên hông đeo một đóa sen bạc tinh xảo khéo léo, trên tay mang một đôi vòng bạc, vài sợi tóc theo gió nhẹ lay trên má, cười khuyếch quốc lộ hết quyền rũ, mộng ảo.

Khi cười lúm đồng tiền trên má, nét vui yếu ớt hiện giữa lông mày, thoáng chốc hút hồn mọi người. Chỉ thấy nàng hơi quỳ xuống, tiếng nói mềm mại, đáng yêu, nhẹ nhàng, uyển chuyển, hàm xúc "Dân nữ Ngô Đồng hôm nay vì Hoàng Thượng dâng lên một khúc "Mẫu Đơn thủy tụng" Cung chúc Hoàng Thượng vạn Phúc An Khang!"

Thanh âm nhỏ dần kèm tiếng nhạc vang lên, Liễu Ngô Đồng ngâm hát lên, giọng hát thanh thúy mềm mại đáng yêu, hơn nữa âm sắc nàng đặc biệt linh hoạt, kỳ ảo, nhiệt tình, làm cho tiếng hát của nàng như là ngọn lửa nhiệt tình trên chóc lòng người. Đột nhiên giọng nàng mềm nhẹ làm bùng tình người ta như mầm ngọc bỗng nảy hạt châu, như suối nước róc rách chảy, thanh linh mà u tĩnh, làm cho người ta như đưa thân vào một chốn đào nguyên yên tĩnh mà mỹ lệ.

Trên đường đi, ông tay áo như mây của nàng vung lên phối hợp, vừa múa vừa hát, từ vũ điệu hoàn mỹ xinh đẹp, giọng hát trong veo làm mọi người ở đây kinh ngạc cùng ao ước.

Một khúc kết thúc, khẽ cúi người, nụ cười rực rỡ giống như bầu trời đầy sao lộng lẫy. đang lúc mọi người ngưng thần nhìn chăm chú, thướt tha đi xuống.

Không biết là ai dẫn đầu hô một tiếng "Hay!", tiếng vỗ tay lại một lần nữa vang dội hồ Thúy Trà

"Ngô Đồng thật là lợi hại!" Lăng Tuyết Mạn nửa ngày không khép được miệng, kinh ngạc tự đáy lòng, thờ dài nói.

"Đúng vậy. Trước kia Tứ ca thường xuyên khen..." Nhã Phi nhìn Liễu Ngô Đồng, thuận miệng nói, đột nhiên phản trả lời kịp, vội dừng lại, xấu hổ nhếch nhếch miệng, "Liễu tiểu thư cảm kỳ thư họa đứng thứ nhất thứ hai ở Cẩm An, đương nhiên lợi hại!"

"Ách, Nhã Phi, muội vừa nói Tứ ca muội thế nào? Hần và Ngô Đồng có quan hệ rất tốt sao?" Lăng Tuyết Mạn tò mò hỏi.

"Ừ, Mạn Mạn, Tứ ca cũng không còn, không có gì đáng nói, chúng ta tiếp tục xem biểu diễn đi." Nhã Phi bĩu môi, có chút không muốn nhắc tới.

Về chuyện Tứ ca cùng Ngô Đồng, nàng đương nhiên cái gì cũng biết, thậm chí nàng còn biết chuyện Ngô Đồng cự hôn. Tuy rằng Tứ ca ần ần, không có nói bất kỳ lý do gì, chỉ xin phụ hoàng chọn Vương phi khác cho hắn, nhưng nàng thông qua Xuân Đường cùng Thu Nguyệt đã biết, cho nên nàng cảm thấy là sau khi Liễu Ngô Đồng từ chối Tứ ca, khiến cho Tứ ca thương tâm quá độ, bệnh của hắn nặng thêm, khiến hắn mất sớm. Vì thế nàng vô cùng oán hận Liễu Ngô Đồng.

Nhìn cảm xúc Nhã Phi có vẻ như không tốt, Lăng Tuyết Mạn không dám hỏi tiếp.

Ái ngờ Nhã Phi đột nhiên ngớt ngừng đầu, để sát vào lỗ tai Lăng Tuyết Mạn, nói nhỏ: "Mạn Mạn, tẩu nhất định phải biểu diễn hay, nhất định phải vượt qua Liễu Ngô Đồng, dè hào quang của nàng ta xuống!"

"Ách, vì sao?" Lăng Tuyết Mạn thật mờ mịt.

"Dù sao, muội là muốn tẩu xuất sắc, muốn tẩu vượt qua nàng, sắp đến phiên tẩu rồi, chúng ta cùng Hiền nhi đến hậu điện chuẩn bị đi." Nhã Phi hiện ra hận ý, cầm tay Lăng Tuyết Mạn muốn kéo đi.

Nhưng Mạc Ngự Minh đột nhiên lên tiếng, nghe qua là cực kỳ vui mừng, "Nha đầu Ngô Đồng lại đây, đến chỗ trẫm!"

Nhã Phi cả kinh đứng lên, lại ngồi xuống liếc mắt nhìn Liễu Ngô Đồng, khẽ cắn cánh môi.

Cần như ánh mắt mọi người đều tập trung đến trước đài, bao gồm vài vị Vương Gia.

"Nha đầu Ngô Đồng ngày hôm nay vì trẫm biểu diễn tốt như vậy, lòng trẫm rất an ủi a! Nha đầu năm nay chắc mười tám rồi, ha ha, trẫm muốn thưởng ngươi, hôm nay liền tác chủ một mối hôn sự cho ngươi, như thế nào?" Mạc Ngự Minh cười sang sảng hỏi.

Một câu này chấn động mọi người ở đây. Nhưng khiếp sợ qua đi, cũng không có gì đáng kinh ngạc, vì con gái của đại thần được Hoàng Thượng chỉ hôn là chuyện bình thường, bất quá bao nhiêu quan viên luôn nóng lòng thánh thượng chọn một môn lương duyên cho con gái nhà mình!

Liễu Thiệu Bạch mỉm cười, thầm nghĩ như vậy cũng tốt. Ngô Đồng xuất giá là có thể thoát khỏi bóng ma Tứ Vương gia trong lòng. Liễu Thái Phó kích động đến trước mặt Mạc Ngự Minh quỳ xuống, "Thần tạ chủ long ân!"

Liễu Ngô Đồng lại ngờ ngạc đứng nửa ngày mới hỏi: "Không biết Hoàng Thượng chỉ hôn cho Ngô Đồng với ai?"

Nghe vậy, Mạc Ngự Minh mỉm cười nghiêng người, ánh mắt thâm ý hướng một loạt năm con, nhìn qua từng người, dừng lại trên mặt Ngũ Vương gia Mạc Kỳ Lâm!

Mạc Kỳ Lâm chấn động, thân mình run lên, ôm lấy ghế Lê Hoa nhưng lại thẳng tắp ngã về sau, té ngồi xuống mặt đất, ghế cũng ngã quỵ phát ra tiếng "Rầm!"

Điều này khiến văn võ bá quan đều trầm than, Ngũ Vương gia luôn luôn ổn trọng, sao lại đột nhiên kích động, chẳng lẽ là-

Lăng Tuyết Mạn cũng nhìn chăm chú, thì thào: "Ngũ Vương gia cưới lão bà không đến mức hưng phấn như thế đi?"

Mã Sắc mặt Mạc Ngự Minh có chút khó coi, trầm giọng nói: "Lâm nhi, con làm cái gì?"

"Phụ... phụ hoàng!" Mạc Kỳ Lâm được Mạc Kỳ Sâm cùng Mạc Kỳ Minh ngồi gần đỡ lên, khuôn mặt tuấn tú trắng bệch, nói chuyện cũng lắp bắp, "Phụ hoàng thứ tội, nhi thần đột nhiên có chút đau đầu, có thể về cung nghỉ ngơi trước được không?"

Mạc Ngự Minh chớp mắt một cái nhìn vào Mạc Kỳ Lâm, mắt sắc bén tràn đầy tìm tòi nghiên cứu, dùng ánh mắt hàm xúc ý tứ, hỏi Ngũ Vương gia không đồng ý việc chỉ hôn với Ngô Đồng phải không.

Mạc Kỳ Lâm mờ mịt vài giây, sau đó dùng lực gạt đầu, trong ánh mắt tràn đầy cầu xin. Liễu Ngô Đồng cùng Tứ ca hắn từng có tình cảm, hắn sao có thể nghĩ, huống hồ... huống hồ hắn đang hi vọng-

Khung cảnh hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người giật mình nhìn hai cha con nhìn nhau, lung tung suy đoán.

Thật lâu sau, Mạc Ngự Minh rốt cục thu tâm mắt, trên mặt lại là tươi cười, "Ngô Đồng nha đầu, Thái Phó, ngày hôm nay trẫm nổi lên ý định này nhưng trong lòng còn chưa có chọn người thích hợp, đợi trẫm suy nghĩ xong, chọn một mối lương hôn cho nha đầu Ngô Đồng!"

Liễu Thái Phó ngạc nhiên vài giây, vội kéo Liễu Ngô Đồng đang đại ra quỳ xuống, cảm động đến rơi nước mắt nói: "Thần tạ ơn Hoàng Thượng! Hết thảy do Hoàng Thượng định đoạt!"

Mạc Kỳ Lâm thờ dài nhẹ nhõm một hơi, rồi sau đó không tự chủ được, đem ánh mắt hướng về phía Lăng Tuyết Mạn, khoe miệng nhẹ mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 191

Đối với việc hoàng thượng cố ý chi hôn, Liễu Ngô Đồng không có biểu hiện ra cao hứng, cũng không có biểu hiện ra mất hứng, chính là đại ra, mãi cho đến lúc trở về chỗ ngồi vẫn là ngầy ngốc.

Lăng Tuyết Mạn ngồi cách Liễu Ngô Đồng một ghế, muốn an ủi vài câu nhưng lại quá xa, thỉnh thoảng đầu hướng về sau tìm kiếm, làm Nhã Phi mất hứng cực độ, lôi kéo ống tay áo Lăng Tuyết Mạn, nói nhỏ: "Mạn Mạn, tẩu mặc kệ nàng đi."

"Nhã Phi, Ngô Đồng là bạn của ta, ta phải quan tâm nàng ấy." Lăng Tuyết Mạn không hiểu, cau mày nói.

"Mạn Mạn, tẩu quan tâm nàng ta làm cái gì? Loại phụ lòng người giống nàng ta không xứng đáng để Ngũ ca cưới!" Nhã Phi phẫn nộ.

Lăng Tuyết Mạn nghe vậy càng thêm mê mang, giọng áp đến nhỏ nhất, "Nhã Phi có ý gì? Vừa rồi Ngũ Vương gia nói hắn không muốn cưới sao?"

"Mạn Mạn, Ngũ ca vừa rồi đã thể hiện rõ ý tứ, chính là không có nói ra mà thôi. Cũng may phụ hoàng chưa tuyên bố là Ngũ ca, nếu không, sợ là Ngũ ca sẽ phải công khai từ chối, Liễu Thái Phó liền mất mặt!" Nhã Phi nói.

"Nhưng muội nói Ngô Đồng phụ lòng..."

Lăng Tuyết Mạn vẫn là thật nghi hoặc, mới vừa đưa ra nghi vấn, Mạc Ly Hiên lại vòng qua ghế đi đến trước mặt, "Mẫu thân, nên đi chuẩn bị rồi!"

"A, ừm." Lăng Tuyết Mạn ngăn người mới phản ứng được, vội thoáng nhìn trên đài đã bắt đầu biểu diễn múa đèn lồng, một tiết mục nữa là đến lượt nàng, vì thế gạt đầu. Nhã Phi cũng đứng dậy đi theo.

Trong bóng tối, Lâm Mộng Thanh lười vuron vuron thất lung cùng khuỷu tay, lắc lắc đầu, rầu rĩ hỏi: "Lão đại, chúng ta vẫn phải chờ đợi sao? Khi nào nữ nhân vô lương chưa trở về phủ, huynh vẫn chờ phải không?"

"Ừ." Mạc Kỳ Hàn nhàn nhạt lên tiếng, ánh mắt vẫn dán vào nữ tử hấn yêu thương đang rời đi khỏi đám người, đương nhiên tầm mắt có chút không tự chủ được, như ngừng lại ở một làn áo lụa màu tím thêu hoa kia, nỗi lòng lo lắng vô cùng.

"Lão đại, Liễu tiểu thư biểu diễn thật là khá a, ca hay múa tốt, người cũng xinh đẹp, đến lão gia nhà huynh cũng khen!" Lâm Mộng Thanh miễn cưỡng câu có câu không, mắt tà liếc Mạc Kỳ Hàn, khẽ cười chế nhạo: "Thế nào? Nghe lão gia muốn gả Liễu tiểu thư, lão đại, huynh kích động sao?"

Ánh mắt Mạc Kỳ Hàn quét tới, mang theo một chút ý lạnh, "Nói bậy bạ gì đó? Vô luận nàng ra sao cũng không liên quan tới ta, ta có Mạn Mạn, không người nào có thể thay thế!"

"Thật sao?" Lâm Mộng Thanh nhún nhún vai, tỏ vẻ không tin. "Cả đời này sẽ không thay đổi sao? Nếu ngày sau Liễu tiểu thư muốn cùng huynh gương vỡ lại lành, hậu cung của huynh nhiều thêm một phi tử, thiếu một phi tử cũng không có khác nhau. Chẳng lẽ huynh thật không muốn?" (nói rất linh -- --)

"Nếu bởi vì cô nàng mà mất đi Mạn Mạn, ta có lời sao?" Mạc Kỳ Hàn nhíu mày, mười ngón tay nhanh siết chặt, dừng một chút, trầm giọng nói: "Ta có kiêu ngạo của ta, nàng không đáng giá để ta quay đầu. Nữ nhân có thể cùng ta gần nhau một đời một kiếp là Mạn Mạn!"

Lâm Mộng Thanh nhướng nhướng mày, gạt đầu, "Đệ cũng đã nhìn ra huynh khản trương, nữ nhân vô lương nếu so với Liễu tiểu thư thâm sâu kia, vẫn là nữ nhân vô lương lợi hại hơn!"

"Đệ không được nói Mạn Mạn vô lương!" Mạc Kỳ Hàn hờn giận nói.

Lâm Mộng Thanh buồn bực, "Lão đại, nàng nói đệ là yêu tinh tiểu bạch kiểm gì đó, sao huynh không ngăn cản? Chỉ cho quan đốt đèn mà không cho dân chúng phóng lửa a."

"Đó là đương nhiên, Mạn Mạn là sư tẩu của đệ, đệ đương nhiên phải nhường nàng!" Mạc Kỳ Hàn nói.

Lâm Mộng Thanh đen mặt, "Nếu là sư tẩu của đệ thì càng phải nhường cho đệ!"

"Sao được, nàng là bảo bối ta nâng niu trong lòng bàn tay, đệ bất kính với nàng chính là bất kính với sư huynh!" Mạc Kỳ Hàn liếc liếc mắt, lạnh lạnh nói.

"Mẹ kiếp! Một đôi vợ chồng vô lương!" Lâm Mộng Thanh giận sôi lên.

"Dừng nói nữa, mau xem!"

Mạc Kỳ Hàn đột nhiên nghe được tiếng sáo nhẹ truyền đến, vội ngăn Lâm Mộng Thanh lại, hai tròng mắt gắt gao chăm chú nhìn vào trên mặt hồ, sợ lỡ mất một màn phấn khích của Lăng Tuyết Mạn.

Đêm yên tĩnh, tiếng sáo rất xa từ hồ Thúy Trà truyền đến, nghiêng tai cẩn thận nghe, cũng là nội tâm mở rộng, du dương phiêu đảng, tinh thần mơ màng chậm rãi bay lên, hòa cùng ánh trăng ẩn mình trong đám mây huyền ảo.

Tối nay trong điện Thái Hòa, ánh mắt mọi người đều như ngừng lại trên mặt hồ nhộn nhạo sóng xanh!

Một chiếc thuyền con khoan thai tới, trên thuyền, một cô gái mặc quần áo trắng như tuyết, vạt váy bay lên theo gió, tóc đen thật dài tùy ý bay lá tả trên vai, trên đầu cài một chiếc trâm nhỏ trắng tinh như vẽ trên nền tóc đen.

Ngọc nhan khuyên quốc khuyên thành tao nhã như tuyết, trên mặt nước xanh, xuất trần như tiên tử, ngạo thế mà đứng, chuông bạc trên tay rung động từng trận, âm sắc tựa như ngọc rơi tung tóe, hình dáng thanh thuần như tiên tử hạ phàm chưa từng trải khói lửa nhân gian, làm người ta không dám đến gần.

Ngón tay ngọc thon thon, môi uớt át kiêu diễm nhẹ che sáo ngọc màu trắng, mà ánh mắt chăm chú, trong ánh mắt trong veo phảng phất trong thiên địa chỉ còn lại khúc tấu, không còn tục nhân, không còn tục vật.

Đột nhiên tiếng sáo trào dâng lên, mọi người đang chìm đắm trong mộng ảo, cả kinh, hô hấp căng thẳng theo, chỉ thấy trên đài đột nhiên xuất hiện thêm một thân ảnh cũng áo trắng như tuyết, trong tay cầm một thanh trường kiếm phối hợp với khúc sáo, thân hình linh hoạt bay lộn, mũi kiếm vung lên từng đường như vẽ đóa hoa, lung lay mắt mọi người, khi chậm lúc nhanh, khi chậm thì mang khí phách như thiên quân vạn mã, lúc nhanh thì như kiếm khách đa tình say rượu múa kiếm trong rừng hoa đào.

Tiếng sáo lúc chậm lúc nhanh, cho đến khi âm điệu cuối cùng biến mất, thiếu niên áo trắng chậm rãi thu trường kiếm trong tay, rồi sau đó quăng kiếm, mũi chân nhẹ điểm bay lên về phía một chiếc thuyền con ven hồ Thúy Trà, tư thế xinh đẹp đáp xuống trên thuyền, đứng bên cạnh cô gái mặc y phục lụa trắng, bốn mắt giao nhau, nhẹ cầm cổ tay bạch ngọc, mang theo

nàng bay lượn tự do như chim chóc trên không trung, lướt qua tán khách dày đặc, bay về phía đài biểu diễn. Sợi tóc đen của thiếu niên bay lên, sa y của cô gái theo gió vũ động, cánh tay nâng lên dây kết váy dài, nhẹ nhàng như thiên tiên trong mộng, ở trong vô số ánh mắt kinh thần chậm rãi hạ xuống, yếu điệu mà đứng.

Mạc Ly Hiền mỉm cười, lui sang một bên đàn một khúc "Nghê Thường Vũ Y Khúc", còn Lăng Tuyết Mạn xoay tròn một vòng, xoay lưng về khán đài, vài giây sau vung tay áo dài chấm đất, ngửa mặt về phía sau, mũi chân vung nhẹ điểm trên đất, nhanh chóng lại xoay tròn chuyển người đối mặt với khán đài, nhưng kỳ dị chính là quần áo lụa trắng đã biến thành váy dài, cùng với dây lưng thắt hoa bên hông làm cho tân khách sửng sốt, cảm thấy mỹ lệ thần kỳ!

Kỹ thuật xoay tròn nhẹ nhàng, múa như gió thổi tuyết rơi, bộ pháp như du long thoăn thoắt, khi khoanh tay giống cánh liễu mảnh khảnh mềm mại vô lực, khi múa tà váy bay dường như mây trắng dâng trào, khi đảo mắt xinh đẹp nói không nên lời, tay áo đón gió tung bay mang theo phong tình vạn chủng, tay áo dài huyền hóa thành trăm ngàn loại tư thái, mảnh mai nhu nhược không xương, biểu hiện ra phong tình vạn chủng.

Các tân khách dưới đài mang ánh mắt si mê, bộ dáng đại ra, giờ phút này tất cả đều đặt toàn bộ tâm trí vào cô gái đang múa say mê, toàn bộ quảng trường tĩnh lặng không tiếng động, thậm chí các tân khách ngay cả hô hấp đều trở nên khẩn trương, sợ quấy nhiễu đến tinh linh đang múa đẹp như tiên nữ, đôi mắt càng là một khắc cũng không nỡ dời, không chớp mắt gât gao theo dõi thân ảnh đẹp đến mức tận cùng trên vũ đài!

Khúc múa gần xong, Lăng Tuyết Mạn nhìn xuống dưới đài, đồng tử trong veo như nước mùa thu mang theo ý cười, lúm đồng tiền hiện lên yếu ớt, mũi chân nhẹ điểm xuống đất, thân mình không ngừng xoay tròn, tay áo dài chấm đất dùng sức vung ra bốn phương tám hướng, theo ống tay áo vũ động, mưa hoa đầy trời rơi xuống, vô số đóa hoa đỏ rực từ trong tay áo bay ra là tà, sau đó lại nhanh chóng đổi về quần áo lụa. Ở dưới đài, mọi người khiếp sợ cực độ, lặng yên giữa mưa hoa!

Toàn thể mọi người bị kinh sợ, thật lâu toàn bộ trên quảng trường không một tiếng vang!

Lăng Tuyết Mạn liếc xéo mắt hạnh đến một hàng năm nam nhân đang mang bộ dáng si ngốc, đặc ý nhảy mắt. Trong con ngươi trong veo như nước tràn đầy hoạt bát linh động. Nàng thâm nghĩ chính là, nàng đánh cuộc hẳn là thắng rồi!

"Hay!"

"Bốp bốp bốp!"

Rốt cục Hoàng đế Mạc Ngự Minh dẫn đầu, khắp quần thần vang vọng tiếng tán thưởng, vỗ tay nhất thời như lửa khói bùng nổ vang vọng trên không, thậm chí vang đến từng ngõ góc của Hoàng Cung.

"Con dâu Lăng Tuyết Mạn cung chúc phụ hoàng phúc thọ an khang, giang sơn Minh quốc vĩnh viễn trường tồn!"

"Hoàng tôn Mạc Ly Hiền chúc mừng sinh nhật Hoàng gia gia!"

Hai thân ảnh áo trắng quý song song, mỉm cười chân thành.

"Được! Được! Được!" Hồ lên liên tục ba chữ "được" Mạc Ngự Minh vui ra mặt, "Trẫm chưa từng nghe qua khúc nhạc dễ nghe như vậy, càng là chưa từng thấy qua màn múa đẹp mắt như vậy. Tuyết Mạn, Hiền nhi, các con quả nhiên là cho trẫm một màn kinh hi a! Ha ha ha."

"Đúng vậy, đúng vậy, thần thiếp thật là bị kinh ngạc! Đây là màn biểu diễn xuất chúng nhất đêm nay, Hoàng Thượng phải nhanh ban thưởng a!" Hoàng Hậu kích động vạn phần nói.

Mạc Ngự Minh gật đầu tán đồng, hướng hai người trên đài vẫy tay, "Nhanh đến cạnh trẫm!"

Lăng Tuyết Mạn cùng Mạc Ly Hiền xuống đài. Mạc Ngự Minh nhìn quần áo hai người, cười ha ha nói: "Quả nhiên giống một đôi mẫu tử a! nha đầu Tuyết Mạn, con nói trước đi, muốn trẫm ban cho cái gì?"

Nghe vậy Lăng Tuyết Mạn chuyển động con ngươi giáo hoạt, cẩn thận nói: "Phụ hoàng, đầu của con luôn gửi ở trong tay phụ hoàng, con nghĩ muốn ngày sau vô luận con làm sai cái gì, phụ hoàng đều tha cho con một mạng có được hay không?"

Nàng tính toán là nếu có một ngày chuyện của nàng cùng Tinh nhân bại lộ, như vậy hai người bọn họ cũng không cần chạy trốn chết! Hà Hà!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 192

Nhớ like truyện nha

Lăng Tuyết Mạn vừa nói ra, mọi người xung quanh ngẩn người, thần sắc khác nhau cúi đầu bật cười.

Hoàng Hậu phì cười, "Tuyết Mạn, con là bởi vì sự tình lần trước mà lòng còn sợ hãi phải không? Ha ha, Ngũ Vương gia cũng đã tra rõ không liên quan tới con, đầu con an toàn rồi! Bản cung đảm bảo cho con, như thế nào?"

"Hi hi, mẫu hậu, Tuyết Mạn lo lắng phụ hoàng chỉ cần mở miệng vàng lời ngọc sẽ lung lay cái đầu con. Tuyết Mạn con nếu được như ý, trong mộng cũng có thể bật cười đó!"

Lăng Tuyết Mạn nghiêng đầu cười, bộ dạng hơi làm nũng. Hoàng Hậu sung sướng hết sức, vì con dâu vài năm trước đã cứu con bà, liền phá lệ thân thiết, bên miệng ý cười càng thêm sâu.

Mạc Ngự Minh thấy Hoàng Hậu cao hứng, bản thân mình nghe cũng thoải mái, lại suy xét đến cũng có thể đáp ứng, liền cười mỉm nói: "Được, nha đầu Tuyết Mạn, trẫm cho con toại nguyện. Nhưng con cũng không thể dựa trên lời trẫm mà cả ngày làm xằng làm bậy a!"

"Ách, phụ hoàng, Tuyết Mạn không phải thổ phỉ, làm sao làm xằng làm bậy." Lăng Tuyết Mạn buồn bực mở miệng, cười, quý xuống thỉnh trọng dập đầu nói: "Tuyết Mạn tạ ơn phụ hoàng!"

"Ha ha!" Mạc Ngự Minh cười ha ha, "Hiền nhi, con muốn Hoàng gia gia ban cho con cái gì?"

"Hoàng gia gia, mẫu thân của con hấp tấp liều lĩnh, Hiền nhi lo lắng một ngày nào đó mẫu thân chuốc họa làm cho Hoàng gia gia mất hứng, nếu mẫu thân cầu mạng, vậy Hiền nhi cầu Hoàng gia gia phóng khoáng với mẫu thân. Ngài ấy rất nghịch ngợm, làm chuyện gì không hợp lý cũng xin Hoàng gia gia không cần so đo, không biết được không?" Mạc Ly Hiền nói.

"Sao?"

Người xung quanh nghe vậy đều trờng lớn mắt. Mạc Ngự Minh sau khi hô một tiếng kinh ngạc, đem Lăng Tuyết Mạn trên dưới trái phải cẩn thận quan sát mấy lần, không giải thích được, nói: "Hiền nhi, làm sao lúc này lại là-"

"Ha ha, Hoàng gia gia, bởi vì mẫu thân con mọi lúc đều có khả năng phát sinh tình huống xấu, Hiền nhi muốn lo trước như vậy cho khỏi có họa thôi!" Mạc Ly Hiền nhẹ nhàng cười, đôi mắt hồn nhiên nhìn Mạc Ngự Minh, nói.

"Hiền nhi đừng lãng phí ban thưởng của con. Con nghĩ muốn bảo kiếm gì đó cứ mở miệng a, không cần lo cho ta, ta không sao." Lăng Tuyết Mạn cũng cảm thấy không ổn, vội nhỏ giọng khuyên ngăn. Nàng muốn kêu Mạc Ly Hiền nói muốn bạc, lại không tiện nói ra miệng, liền dùng sức bắn ánh mắt ám chỉ, bạc a!

Ái ngờ Mạc Ly Hiền lại cau mày nói: "Mẫu thân, bạc không quan trọng, không có gì quan trọng hơn tính mạng của ngài, ngoan ngoãn nghe con là được."

Lăng Tuyết Mạn muốn lau mồ hôi. Đây tuyệt đối không phải con nàng, quả thực chính là cha của nàng! Té xui! Rõ ràng là mẹ lại bị con trai quản. Rõ ràng là chủ tử, Vương phi hành động lại phải nghe quản gia, rõ ràng là người bị hại, lại phải trung tâm như một nghe lời dân tộc. Đây là cái thế giới gì vậy!

Mạc Ngự Minh cùng Hoàng Hậu cũng là ngăn người một chút, hơn nửa ngày mới hồi phục tinh thần lại, "Khụ khụ" Mạc Ngự Minh hắng giọng một cái, "Hiền nhi, con trưởng thành không ít a, trăm chiều theo ý con!"

"Ha ha, cảm ơn Hoàng gia gia!" Mạc Ly Hiền vui vẻ đập đầu.

Lăng Tuyết Mạn vỗ vỗ cái trán, kéo Mạc Ly Hiền đứng lên, trong lòng thực buồn bực. Nàng không chết là được rồi, lãng phí ban thưởng một cách vô ích, a a a a!

Hừ! Dù sao nàng còn đánh cuộc cùng năm nam nhân kia, mỗi người tới mười vạn hai!

Lăng Tuyết Mạn bởi hơi thở mà đi đường cũng mang theo thần thái phấn khởi, trở về chỗ ngồi, Nhã Phi kích động nắm giữ tay Lăng Tuyết Mạn nói "Mạn Mạn..."

"Công chúa Nhã Phi, Hoàng Hậu nương nương cho gọi ngài đi qua." Một tiểu thái giám chạy lại, khom người nói.

"Ta biết rồi." Nhã Phi liếc nhìn Lăng Tuyết Mạn, "Mạn Mạn, ta đi trước bởi mẫu hậu tán gẫu. Ha ha, tẩu thật sự là quá tuyệt vời!"

Nói xong lại bám vào trên lưng Lăng Tuyết Mạn thì thầm "Biểu diễn của tẩu so với Liễu Ngô Đồng hay hơn một vạn lần. Ha ha, muội kích động quá!"

"Haiz, Nhã Phi..."

Lăng Tuyết Mạn nghi hoặc mở lời, nhưng Nhã Phi đã rời ghế đi theo tiểu thái giám. Lăng Tuyết Mạn đành phải ngậm miệng, ánh mắt hướng về phía sau nhìn Liễu Ngô Đồng, không nghĩ tới nhìn thấy trong đôi mắt nàng có mê mang, có ngây ngốc, có giật mình, còn có rất nhiều điều Lăng Tuyết Mạn đọc không hiểu.

Không tự chủ được lặng lẽ đứng lên, xem nhẹ một đám ánh mắt kinh ngạc ao ước dán ở trên người nàng, đi đến chỗ Liễu Ngô Đồng, nhẹ nhàng cười, "Ngô Đồng, chúng ta đi nơi khác nói chuyện phiếm một chút được không?"

Liễu Ngô Đồng nghiêng người, ngược mắt nhìn Lăng Tuyết Mạn vài giây, sau đó nhẹ nhàng gật đầu, "Được."

Mà ở chỗ tối, Mạc Kỳ Hân vẫn khiếp sợ cùng mê luyến, ánh mắt nóng rực yêu say đắm bám theo nhân nhi áo trắng, một chút cũng không rời, khóe môi không tự chủ giờ lên tươi cười, thật lâu không giảm.

Lâm Mộng Thanh cũng sợ ngây người một hồi lâu, nhưng hấn lấy lại tinh thần, hơi liếc mắt nhìn đến Mạc Kỳ Hân còn ngây ngốc giống tượng đá, nhìn hơi giật mình, tuy rằng tuyệt đối xuất sắc, nhưng nữ nhân này cũng tuyệt đối vô lương, bật cười chế nhạo: "Lão đại, tình, tình a! Còn nhìn nữa, trông mắt muốn rớt ra rồi!"

Bị một tiếng này thức tỉnh, khuôn mặt tuần tú của Mạc Kỳ Hân hơi hơi nóng lên, không vui liếc Lâm Mộng Thanh, trầm giọng nói: "Ta chính là xem đến si thì sao?"

"Ha ha, lão đại, huynh thật sự thay đổi không ít. Ban đầu huynh làm sao chịu thừa nhận tâm tư của bản thân, xem ra sư tẩu vô lương kia mị lực không nhỏ a!" Lâm Mộng Thanh càng cười to hơn, liếc mắt nhìn biểu tình Mạc Kỳ Hân, nhưng cặp con ngươi thâm thúy kia lại trở nên bí hiểm, làm hấn không hiểu ra sao.

"Đệ nói nhầm thật nhiều!" Mạc Kỳ Hân bật ra một câu, con người lại ngạo khí tự phụ dán lên bóng dáng áo trắng yếu điệu kia, "Nữ tử xuất chúng như vậy, bản công tử càng không có lý do không muốn, không chỉ có muốn, mà còn muốn buộc chặt chẽ bên người để tránh một đám nam nhân bị mê hoặc thần hồn điên đảo xum xoe xung quanh nàng!"

"Lão đại, tình địch của huynh thật đúng là không ít a! Hà hà, một hàng năm huynh đệ của huynh hiện tại nhìn không một người nào lạnh nhạt, giống như đã bị sư tẩu bắt làm tù binh rồi!" Lâm Mộng Thanh cười nói.

"Ai dám?" Mạc Kỳ Hân rùng mình, tiện đà cắn răng, "Nha đầu đáng chết, không cho nàng nào động, nàng càng muốn đi, khóc quấy ầm ĩ xin đi, hiện tại cũng không biết gặp phải bao nhiêu rắc rối!"

"Máu chó là lão đại, tình địch của huynh càng ngày càng nhiều! Haiz – coi chừng cửa nẻo a!" Lâm Mộng Thanh thở dài một tiếng, lắc đầu cười trộm.

"Câm miệng! Mạn Mạn không phải nữ nhân lãng nhăng thay đổi thất thường, nàng đối với ta là toàn tâm toàn ý!" Mạc Kỳ Hân nổi giận, quét mắt lạnh tới.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 193

"Hi hi, chỉ đùa một chút thôi, đệ biết sư tẩu đơn thuần đến ai cũng xem là bạn tốt. Nam nhân đẹp mắt như đệ đây mà sư tẩu còn không nhìn trúng, thì người khác tẩu càng không vừa mắt!"

Lâm Mộ Thanh rất không sợ chết khiêu khích, trong mắt tràn đầy ý cười trêu tức. Vừa câu đầu nói là sự thật, vừa câu sau nói xong hần liền chuẩn bị tùy thời chạy trốn chết. Quả nhiên, một chương lực đột nhiên đánh úp về phía mặt hắn, làm cho hắn không kịp chạy trốn, cũng than khóc thảm thiết, khuôn mặt tuấn tú kêu rên một tiếng, "Lão đại!"

"Đệ xem đệ còn kiêu ngạo nữa không." Mạc Kỳ Hàn rét lạnh cảnh cáo.

"Không dám, chỉ mong lão đại nhớ hạ thủ lưu tình a!" Lâm Mộ Thanh cười mĩa, "Đệ vừa đòi sau chỉ trông cậy vào khuôn mặt này mà làm phò mã thôi! Lão đại không được tàn nhẫn a!"

"Hừ, nếu ta không gạt đầu, đệ không có một phần hi vọng cưới được Nhã Phi. Không được lại bắt kính với sư tẩu đệ, nếu không đệ đừng hy vọng!" Mạc Kỳ Hàn lạnh lùng trừng mắt, sau đó lại nhìn về phía Lăng Tuyết Mạn, không đợi Lâm Mộ Thanh nói chuyện liền cau mày nói: "Mạn Mạn cùng Ngô Đồng muốn đi đâu? Nha đầu kia không ở yên một chỗ được sao? Cảnh cáo bao nhiêu lần, không cho nàng lui tới cùng Ngô Đồng, chính là không chịu để tâm!"

"Ách, huynh sợ nàng về sau biết quan hệ của huynh cùng Ngô Đồng mà quấy huynh phải không? Nàng dám sao?" Lâm Mộ Thanh cũng hơi nhú mày nhìn hai nữ nhân kia cùng nhau rời hồ Thúy Trà, hồ nghi hỏi.

Mạc Kỳ Hàn bực mình nói: "Nàng làm sao không dám? Cãi nhau tính là cái gì, nha đầu kia đã hung lên thì ngay cả ta cũng dám đánh! Mà ta lại..."

"Lại thế nào? Lại không nổi trướng trị sư tẩu sao?" Lâm Mộ Thanh bật cười không thôi.

"Vô nghĩa! Ban đầu cũng không sao, ta mắng nàng một câu, nàng còn sợ ta, không dám lên tiếng. Hiện tại đừng nói động thủ, mới trách móc một câu sẽ khóc không kịp thở, trái lại còn phải dỗ nàng, vậy phạt còn không bằng không phạt!" Mạc Kỳ Hàn vừa nhắc tới liền buồn bực đen mặt.

"Ha ha ha, từ giờ trở đi, đệ thật bội phục sư tẩu. Rốt cục có người dám lên mặt với sư huynh rồi!" Lâm Mộ Thanh cười vui vẻ đến ôm bụng ngồi chồm hổm trên mặt đất, không đứng lên nổi.

Mạc Kỳ Hàn chán nản vung ra một trào, Lâm Mộ Thanh liền bị kéo đứng lên, tiếng nói rét lạnh như băng, "Còn cười nữa ta tiễn đệ! Đi xem nha đầu kia làm cái gì đi!"

Bên núi già trong ngự hoa viên, Lăng Tuyết Mạn cùng Liễu Ngô Đồng nghỉ chân bên một dòng suối nhỏ trong suốt thấy đáy bao quanh núi già, bên trong mấy con cá nhỏ màu đỏ khoan thai bơi lội.

Lăng Tuyết Mạn ngồi xỏm xuống "Nhìn con cá này." cười nói: "Ngô Đồng nàng xem chúng nó có tâm tình thật tốt nè!" Nói xong vươn ngón trỏ vào trong nước trêu đùa, đụng vào lưng mấy con cá, chúng phản ứng cực nhanh, bơi đi như chạy giật. Lăng Tuyết Mạn cười khanh khách, quay đầu vẫy tay với Liễu Ngô Đồng, "Ngô Đồng nàng cũng tới chơi đi, rất thú vị."

"Không cần, ta cảm thấy rất ngấy tho." Liễu Ngô Đồng nhẹ đưa mắt nhìn, hơi có chút khinh thường, nghiêng nghiêng mặt.

"Ngô Đồng."

Lăng Tuyết Mạn quay sang, có thể thấy rõ ràng nước mắt trên mặt Liễu Ngô Đồng, nhìn nàng ấy có vẻ như muốn nói lại thôi, nàng cảm thấy không hiểu, khó chịu tựa hồ bị một tảng đá lớn chặn ngực, nặng nề vô lực.

Tìm Lăng Tuyết Mạn đập loạn nhịp, không hiểu, nhìn Liễu Ngô Đồng, lập tức nhớ tới lời Nhã Phi nói, vội đứng lên dỗ mặt xin lỗi: "Ngô Đồng, là ta không đúng, ta biểu diễn chỉ là vì đánh cuộc, thật không ngờ sẽ làm mất mặt nàng."

"Không có gì, chỉ là ta cũng kinh ngạc, không nghĩ tới Tứ Vương phi có thể múa xuất chúng như vậy." Liễu Ngô Đồng kéo nhẹ khóe môi một chút, cười thật gượng ép, nhưng ánh mắt có chút âm trầm, "Không sao cả, cho dù được ngàn vạn người đời ca ngợi, nhưng không chiếm được một người, còn có ý nghĩa gì?"

"Ngô Đồng-" Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc nhìn, khẽ cắn môi, lưng ta lúng túng hỏi: "Nàng không vui đúng không? Nàng có tâm sự phải không? Là vì vừa rồi phụ hoàng chỉ hôn sao?"

Liễu Ngô Đồng híp híp mắt, xoay người đi đến lưng đình, bóng dáng cô đơn tịch mịch.

Lăng Tuyết Mạn ngăn ngại, vội vàng đi theo, dè dặt cẩn trọng bước lên thang gỗ, cùng Liễu Ngô Đồng đứng ở trong đình hóng mát, dựa vào lan can nhìn ra xa, đem quang cảnh cung điện thu hết vào đáy mắt. Xa xa, điện Thái Hòa vẫn náo nhiệt, loáng thoáng truyền đến âm thanh vài khúc nhạc.

"Tuyết Mạn, nàng có vui vẻ không? Mỗi ngày một mình ngủ trong gian phòng lạnh lẽo, trong yến hội nhìn người khác có đôi có cặp, có phu quân ở bên cạnh, nàng lại cô đơn chiếc bóng như vậy sống qua ngày, cả đời không có phu quân triu mến, không có con cái, thân hoàn bích của mình phải giữ cả đời, thậm chí không thể làm một nữ nhân bình thường, nàng thật sống vui vẻ sao?"

Nàng không dám nói, nàng không phải là không có ai bên cạnh, nàng có người luôn quan tâm nàng, nàng không phải hoàn bích, Tình nhân nói tương lai bọn họ sẽ có con, sẽ sinh thiết nhiều em bé, hắn sẽ cùng nàng bên nhau một đời một kiếp, tuy rằng nàng trong mắt người đời là cô đơn, nhưng nàng không có buồn, bởi vì trong lòng nàng ấm áp, nhưng tất cả những điều này không quan hệ đến phu quân Tứ Vương gia của nàng!

Áy náy, bắt an lại một lần nữa ập vào lòng. Thân mình Lăng Tuyết Mạn run rẩy, thì thào: "Ngô Đồng, nàng là quan tâm ta sao? Ta, ta không có vấn đề gì. Cứ như vậy sống cũng rất tốt, ta cũng rất vui vẻ, ta có Hiền nhi..."

"Tuyết Mạn!" Liễu Ngô Đồng ni non, đầu vai gầy yếu không ngừng kích thích, mơ hồ hỏi: "Tứ Vương gia có... có lại báo mộng cho nàng hay không?"

"Báo mộng?" Lăng Tuyết Mạn vừa mê mang lặp lại, vừa sai bước đến gần ôm lấy Liễu Ngô Đồng, vội vàng nói: "Ngô Đồng, nàng vì sao khóc? Ta thật sự rất tốt, không cần lo lắng cho ta. Tứ Vương gia không có báo mộng cho ta, chắc là đầu thai chuyển thế rồi, một mình ta vẫn có thể sống qua ngày a!"

"Nghe lầm, nhất định là ta nghe lầm, chàng đã chết, không ở nhân thế, làm sao còn có thể có thể thôi tiêu?" Liễu Ngô Đồng ni non nhỏ đến không thể nghe thấy, mặc cho Lăng Tuyết Mạn ôm nàng, đắm chìm ở trong bi thương của mình, không thể tự kiềm chế.

"Ngô Đồng, Ngô Đồng, nàng không nên như vậy, là ta không tốt, là ta làm nàng khóc, thực xin lỗi, thực xin lỗi, Ngũ Vương gia là hôn nhân, nàng tốt như vậy hắn còn không chịu, ta giúp nàng đi mắng hắn, ta không sợ hắn, ta là Tứ tẩu của hắn, hắn không dám đánh ta, Ngô Đồng đừng khóc."

Lăng Tuyết Mạn không có nghe rõ lời Liễu Ngô Đồng ni non, đem mọi sai lầm đổ lên mình và Mạc Kỳ Lâm, dưới tình thế cấp bách chỉ muốn cho Liễu Ngô Đồng ngừng khóc, vừa lấy ra khăn lau nước mắt trên mặt cho nàng, vừa nhẹ nhàng an ủi.

Liễu Ngô Đồng bỗng dung đẩy Lăng Tuyết Mạn ra, gầm nhẹ: "Không cần người quan tâm ta!"

"Ngô Đồng?" Lăng Tuyết Mạn đại ra tại chỗ, giật mình nói không ra lời.

Các bạn ơi nếu trước 19 g tối hôm nay được 50 like mình sẽ đăng luôn 3 chương

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 194

Lăng Tuyết Mạn không động, không nói gì, mê man không hiểu nhìn Liễu Ngô Đồng, nàng thật sự không biết mình đã làm sai điều gì!

Liễu Ngô Đồng vừa khóc vừa lui, vô ý thức lui về phía sau, đến sát bên cạnh lan can, nhưng nàng vẫn đang lui. Đường như nhìn đến Lăng Tuyết Mạn sẽ khiến nàng càng thêm thương tâm. Trên thực tế, nàng quả thật không muốn nhìn thấy Lăng Tuyết Mạn, chỉ cần gọi nàng ta là Tứ Vương phi, nàng liền đau lòng. Nguyên bản xưng hô này là thuộc về nàng, cái thân phận này cũng là thuộc về nàng, giường Hàn ca ca ngủ bị nàng ta ngủ cả ngày, nàng vừa nghĩ đến, trong lòng sẽ không thoải mái, cho nên nàng không còn đi đến Tứ Vương phi.

Hai lần rõ ràng nghe tiếng tiêu, đích thực còn bên tai, nhưng trong không khí không có một tia bóng dáng của hắn, nàng không muốn thừa nhận, không nghĩ nàng nghe lầm, nhưng trên thực tế Hàn ca ca đã nhập táng mấy tháng.

"Ngô Đồng!"

Nhìn đến thân mình Liễu Ngô Đồng đã sát bên cạnh rào chắn, Lăng Tuyết Mạn nóng vội, lập tức thất thanh hô.

"Không được tới." Liễu Ngô Đồng thê lương kêu, hai tay vung loạn xạ trong không trung, xem Lăng Tuyết Mạn như là rắn độc thú dữ, sợ nàng tới gần mình.

"Không, Ngô Đồng cẩn thận, ta không đi qua, nàng... nàng trở về đi, bên kia nguy hiểm lắm!" Lăng Tuyết Mạn không dám động, trên trán ứa ra mồ hôi lạnh. Liễu Ngô Đồng không không chế được cảm xúc như vậy, nên làm cái gì bây giờ.

Lăng Tuyết Mạn vội vàng nhìn chung quanh, hy vọng có thể thấy người nào đó giúp nàng đem Ngô Đồng trở về, nhưng không có lấy một người. Chờ nàng ngoái đầu nhìn lại, hoảng sợ mở to mắt, "Ngô Đồng! Không được lui!"

Chỉ thấy Liễu Ngô Đồng đã kề sát trên lan can, hai chân không còn đường lui về phía sau, nhưng đầu óc của nàng vẫn thúc đẩy nàng lui, nước mắt rơi liên tiếp, miệng lắp bắp: "Không được tới, không được tới, ta không muốn nhìn thấy người, không muốn."

"Ngô Đồng, bắt quá ta đi, ta đứng ở chỗ này, nàng trước tiên lui trở về được không?" Lăng Tuyết Mạn thở hỗn hển, tận lực đè nén nội tâm kích động, nhỏ giọng khuyên, sợ mình vừa lớn tiếng sẽ càng thêm kinh sợ Liễu Ngô Đồng.

"Không được tới."

Sau núi già, Mạc Kỳ Hàn căng thẳng nắm chặt nắm tay, hai tròng mắt tối đen theo dõi Liễu Ngô Đồng trên lưng đỉnh, quanh thân bốc lên từng trận hàn khí.

"Lão đại, tình huống không ổn!" Lâm Mộng Thanh nhắc nhở.

"Không cần bại lộ!" Mạc Kỳ Hàn từ khớp hàm cắn ra bốn chữ, ánh mắt lại một khắc cũng không rời lưng đỉnh, hắn không rõ Ngô Đồng rốt cuộc vì sao đột nhiên bài xích Mạn Mạn như vậy. Nàng một mực vừa lui vừa khóc là có ý gì? Còn nhớ hắn sao? Đáng chết, hắn đã chết!

"Ngô Đồng, ta van nàng, nàng đi về được không? Nàng không muốn nhìn thấy ta, vậy ta đi, ta không xuất hiện ở trước mặt nàng có được không?" Lăng Tuyết Mạn bị sợ đến phát khóc. Giờ phút này Liễu Ngô Đồng giống như lá rụng, yếu ớt không chịu nổi.

"Hàn ca ca, Tứ Vương phi" Giọng của Liễu Ngô Đồng càng ngày càng nhỏ, môi đỏ mọng cử động mà phát không ra thanh âm.

Đang lúc nàng thất thần, chân phải đột nhiên bị trượt, thân mình nhào ra khỏi lan can!

"Ngô Đồng!"

"A-"

Lăng Tuyết Mạn ngay lập tức vọt tới, tay lạnh lẽo kéo cánh tay phải Liễu Ngô Đồng lại, nhưng sức nặng kéo xuống lấy đi toàn bộ sức lực của nàng, mà Liễu Ngô Đồng lúc này mới phản ứng được, bản năng muốn sống làm nàng gắt gao nắm giữ tay Lăng Tuyết Mạn, thân thể rơi xuống, nàng lồi ngược Lăng Tuyết Mạn, làm cho thân mình Lăng Tuyết Mạn cũng bị kéo ra khỏi lan can, hai người thẳng tắp rơi xuống giữa không trung!

"A-" Lăng Tuyết Mạn kinh hô một tiếng, nhắm hai mắt lại chờ chết.

Mạc Kỳ Hàn tuy đã có đoán trước, nhưng vẫn kinh hãi, tim muốn nhảy ra khỏi cổ họng, hô nhỏ một tiếng "Mạn Mạn! Ngô Đồng!" Thân mình cao to nhanh như tia chớp lướt ra, bay vào không trung!

Lâm Mộng Thanh giậm chân một cái "Đáng chết!" cũng bay theo về phía hai cô nữ sắp nát thành bánh thịt!

Trước khi Liễu Ngô Đồng rơi xuống, Mạc Kỳ Hàn không kịp suy xét, duỗi cánh tay ra nắm lấy Liễu Ngô Đồng, nhưng Lăng Tuyết Mạn theo sát sau cũng rơi xuống, hắn căn bản không có biện pháp đồng thời cứu cả hai, tình thế cấp bách, một tay kia vội vàng ôm lấy thắt lưng Lăng Tuyết Mạn, ba người đồng thời ngã xuống!

"Lão đại!"

Lâm Mộng Thanh kêu một tiếng, Mạc Kỳ Hàn vui mừng, ôm trọn lấy Lăng Tuyết Mạn, đồng thời buông Liễu Ngô Đồng ra, để Lâm Mộng Thanh vọt tới, giữa không trung tiếp được, áp lực giảm, bốn người mới nhẹ nhõm mà rơi xuống đất.

Vừa rơi xuống đất, Lâm Mộ Thanh buông lòng Liễu Ngô Đồng ra, tức giận nhìn không được giấu nhẹ: "Người muốn làm cái gì? Người muốn chết thì trực tiếp nhảy đi! Người hại Vương phi của chúng ta suýt chết theo người, người có thể gánh tội nổi sao?"

"Người... các người..." Liễu Ngô Đồng kinh ngạc nhìn hai thị vệ trước mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch nói không ra lời.

Thị vệ đang rống năng, năng chưa thấy qua, nhưng nhìn tới một đôi mắt đen tối khác, Liễu Ngô Đồng liền thất thần!

Mạc Kỳ Hàn nhíu mày, nghiêng mặt tránh đi Liễu Ngô Đồng đang nhìn chăm chú, muốn xem xét Lăng Tuyết Mạn có bị thương hay không, hoàn toàn đã quên việc theo thói quen ôm nàng tại lúc này có bao nhiêu không hợp, nên vừa chuyển mắt mới phát hiện Lăng Tuyết Mạn giữa đầu nhìn hẩn, trợn mắt há hốc mồm!

Nàng lại nghe thấy được mùi đàn hương quen thuộc, đôi mắt lạnh xinh đẹp kia, còn có bàn tay to ôm ở trên eo nàng, tư thế ôm như vậy, thân thể của nàng dán thân thể hẩn, cảm giác giống như là Tình nhân! Không! Sẽ không lầm, Tình nhân mỗi ngày ôm nàng, nàng làm sao có thể cảm giác sai lầm.

"Người... người..." Theo bản năng nàng ní non hỏi.

Tuy nhiên nghe được lời của nàng, bàn tay to đột nhiên buông lỏng, cũng lui về sau một, nói ra khoảng cách giữa bọn họ, hơi khom người chấp tay, đôi giọng nói: "Nô tài đã quá phận! Nô tài tuân lệnh quân gia âm thầm bảo vệ Vương phi, lại để Vương phi bị sợ hãi!"

"Người là Vô Giới?" Lăng Tuyết Mạn nói nhỏ, liếc mắt nhìn dung mạo lạnh lùng nàng vô cùng quen thuộc này, một lần nữa thầm mắng mình đa tâm, nam nhân trước mặt vừa mới cứu nàng rõ ràng là thủ vệ Hương Đan Cư Vô Giới, làm sao lại là Tình nhân của nàng? Một người thủ vệ làm sao có thể có nhiều cao thủ dưới tay như vậy. Lăng Tuyết Mạn dùng sức lắc đầu, hẩn khẳng định không phải Tình nhân!

Lâm Mộ Thanh co khúc miệng hai cái, thờ dài một hơi, cũng quay thân lại hành lễ: "Nô tài Vô Ngân bái kiến Vương phi!"

"Vô Ngân, người cũng là thủ vệ Hương Đan Cư sao?" Lăng Tuyết Mạn cảm kích nói: "Thật sự cảm tạ người cùng Vô Giới, nếu không phải các người cứu, ta cùng Ngô Đồng đã té chết!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 195

"Vâng, Vương phi!" Lâm Mộ Thanh hơi vuốt cằm, cam chịu thân phận của hẩn, trong lòng lại dùng không được muốn mắng người. Nữ nhân vô lương này nhìn đến hẩn vốn đẹp mắt, đã nói hẩn là Yêu tinh. Giả thành Vô Ngân bộ dáng bình thường thì lại đối đãi lịch sự! Thêm vào!

"Ha ha" Lăng Tuyết Mạn ngây ngô cười một tiếng, lại giữa đầu nhìn về phía Vô Giới lạnh lùng không có bất luận biểu tình gì, tươi cười đầy mặt nói: "Vô Giới ca ca, người lại cứu ta một lần, ta thật không biết làm thế nào cảm tạ người! Người nếu có cần gì cứ việc nói với ta, ta kêu tiểu Vương gia mua cho người. Còn có, ta thù cái túi hương cho người có được không? Ta mới học thêu, tuy rằng ta thêu không đẹp mắt nhưng cũng là tâm ý của ta, người không được từ chối nha!"

Đôi mắt sâu của Mạc Kỳ Hàn liên tục lạnh đi, cơ hồ là trừng mắt Lăng Tuyết Mạn, từ khớp hàm nặn ra hai chữ: "Không được!"

"Ách, Vô Giới ca ca, người là ghét bỏ ta sao?" Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc tiện đà có chút ủy khuất.

Mạc Kỳ Hàn lại trừng mắt, dư quang liếc về Liễu Ngô Đồng đang chăm chú nhìn hẩn, con người càng trầm xuống vài phần, có chút buồn bực thấp giọng nói: "Vương phi, nô tài hộ tống ngài về Vương phủ!"

Giọng điệu này không phải xin chỉ thị, là trực tiếp ra mệnh lệnh!

Lâm Mộ Thanh liếc mạng nhìn cười, trong mắt nhiều hơn một phần trêu tức.

Lăng Tuyết Mạn ngăn ra, nói: "Hoàng Thượng còn chưa nói tan tiệc đâu! Với lại, chút nữa ta cùng tiểu Vương gia về, bây giờ chưa về được."

Mạc Kỳ Hàn không vui, tiếng nói như băng hàn, "Vương phi."

"Vô Giới?"

Liễu Ngô Đồng hỏi lâu chưa từng mở miệng nói chuyện, chỉ chăm chú nhìn Mạc Kỳ Hàn, đột nhiên nhẹ nhàng mở miệng ngắt lời Mạc Kỳ Hàn, cũng bước đến gần hai bước, đứng cách một tấc trước mặt hẩn, một đôi mắt tìm tòi nghiên cứu, không e dè nhìn đến gần. Cặp mắt kia, nàng vô cùng quen thuộc!

Trước đây ở Tứ Vương phủ, bên hồ Nguyệt Lượng nàng căn bản không có nhìn qua thị vệ này. Khi hẩn vừa đáp xuống đất nhìn về phía nàng, cái nhìn kia khiến tim nàng đập mạnh không có lý do, đôi mắt kia cực kỳ giống Hàn ca ca của nàng, giọng nói của hẩn không giống nhưng nàng vẫn có thể nghe được âm sắc của Hàn ca ca, trong cái nhìn của hẩn cũng có trách cứ thật sâu.

"Vô Giới?" Liễu Ngô Đồng khẽ mở đôi môi đỏ thắm, trong tiếng nói mềm mại mang theo run rẩy, gần từng tiếng hỏi: "Người thật là Vô Giới?"

"Ngô Đồng, hẩn là..." Lăng Tuyết Mạn không biết Liễu Ngô Đồng rốt cuộc như thế nào, thấy nàng thất thần liền vội muốn giải thích.

Nhưng Liễu Ngô Đồng vẫn chưa quay đầu lại, tức giận lớn tiếng phun ra một câu: "Im miệng! Ta không có hỏi người!"

"A..." Mối Lăng Tuyết Mạn mờ mờ, sắc mặt tái nhợt cứng ngắc, đứng ở nơi đó, môi đóng lại mở, nói không được, chỉ mờ mịt nhìn Liễu Ngô Đồng, trong mắt hiện lên một chút bi thương.

Mạc Kỳ Hàn cảm thấy rất đáng thương, cực lực kiềm nén suy nghĩ muốn ôm Lăng Tuyết Mạn vào trong lòng an ủi, bàn tay xúc động ở hai bên thân thể nắm lại hết sức nhanh, khuôn

mặt tuấn tú như sương mù không người xem tới được, hai mắt lạnh lẽo như nhiễm lên sương lạnh, liếc mắt nhìn khuôn mặt mỹ lệ trước đây từng để cho hắn yêu thương vô hạn, chậm rãi nói: "Liễu tiểu thư chỉ là con gái một cái Thái Phó mà vô lễ với Tứ Vương phi như thế sao? Cho dù là Liễu Thái Phó thấy Vương phi nhà ta cũng phải quý lạy làm lễ, huống chi là Liễu tiểu thư?"

"Tứ Vương phi?" Liễu Ngô Đồng lạnh lùng cười, nhìn thẳng, đôi con ngươi đen tối, khóe môi lại cười lạnh bạc, "Ngươi là thị vệ bên cạnh Hàn ca ca đúng không?"

"Hàn ca ca?" Lăng Tuyết Mạn co quắp khuôn mặt nhỏ nhắn, lặp lại lời nói của Liễu Ngô Đồng, trong mắt lại thêm một chút mê mang.

Nghe Liễu Ngô Đồng xưng hô vô cùng thân thiết, Lăng Tuyết Mạn kỳ quái lắp bắp một câu, Lâm Mộng Thanh nhìn không được bật cười hi hi, dường như thấy chưa đủ phiền, nhìn Lăng Tuyết Mạn, ý vị thâm trường nói: "Vương phi, Hàn ca ca chính là chủ tử của nô tài, phu quân của Vương phi, Tứ Vương gia Mạc Kỳ Hàn!"

Lời vừa nói ra, Lăng Tuyết Mạn kích động suýt nữa cắn đầu lưỡi, "Ngươi... ngươi nói cái gì? Là... là phu quân của ta? Ngô Đồng, nàng... nàng gọi tên thật là thân mật."

Oh. My. God!

Lăng Tuyết Mạn trợn ngược hai mắt, suýt nữa ngất đi. Cho dù nàng có ngu hơn nữa cũng hiểu Liễu Ngô Đồng có tình cảm với phu quân đã chết của nàng!

Trách không được Liễu Ngô Đồng nói không muốn nhìn thấy nàng, hơn nữa không cho nàng đi qua, bộ dáng kích động kia còn nói chẳng sợ được ngàn vạn người ca ngợi, nhưng không chiếm được một người còn có ý nghĩa gì.

Trách không được nàng đến Tứ Vương phủ liên kiên trì đòi dâng hương cho Tứ Vương gia, một tiếng "Hàn ca ca" thì không phải quan hệ bình thường có thể gọi.

Mạc Kỳ Hàn liếc mắt Lăng Tuyết Mạn, sau đó im lặng nhìn Liễu Ngô Đồng, ánh mắt không một chút biến hóa, vẫn dùng giọng nói đã thay đổi, nói: "Liễu tiểu thư, lời này có ý gì? Tại hạ là một trong tam đại thị vệ bên cạnh chủ tử lúc còn sống, nhưng ít xuất hiện trước công chúng, Liễu tiểu thư là hoài nghi thân phận của Vô Giới sao?"

"Chàng... chàng có thể đưa cổ tay phải ra cho ta nhìn một chút không?" Liễu Ngô Đồng giật mình, đem hi vọng duy nhất đặt ở nơi này, trong lòng khẩn trương vô cùng.

Mạc Kỳ Hàn lạnh lùng nói: "Liễu tiểu thư xuất thân con nhà có học, cũng không biết đạo lý nam nữ thụ thụ bất thân sao?"

"Ta... ta chỉ là... chỉ là muốn nhìn, không có muốn làm gì hết." Liễu Ngô Đồng đỏ mặt, giọng càng nói càng nhỏ.

Lâm Mộng Thanh nổi lên một chút sầu lo trong mắt, tay âm thầm xiết chặt, xong chuyện, rõ ràng Liễu Ngô Đồng này hoài nghi sư huynh! Nghĩ, lập tức thu hồi cả lợ phát phờ ngày thường, không dấu vết liếc Mạc Kỳ Hàn, dùng ánh mắt hỏi hắn phải làm sao.

Mạc Kỳ Hàn lạnh lùng cong khóe môi, cho cái biểu hiện an tâm, sau đó chậm rãi vén lên tay áo bên phải, lộ ra cổ tay màu đồng, cười ra vẻ lỗ mãng. "Nếu Liễu tiểu thư muốn nhìn, Vô Giới liền cho tiểu thư nhìn, ngại gì chứ?"

Sắc mặt Liễu Ngô Đồng càng thêm đỏ, khẽ cúi đầu ngượng ngùng, nàng càng thêm muốn biết người nọ có phải là Hàn ca ca của nàng không, to gan dõm dặt đi qua, nhìn tỉ mỉ hai lần, cuối cùng thất vọng thu hồi ánh mắt, lui tới một bên cúi đầu nhẹ nhàng nói: "Thực xin lỗi."

Lâm Mộng Thanh âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nắm tay thả lỏng rồi rời đi.

Mạc Kỳ Hàn nhàn nhã buông tay áo, quét mắt Liễu Ngô Đồng một vòng, lạnh đạm nói: "Liễu tiểu thư hôm nay khiến Vương phi nhà ta gặp chuyện không may, còn đem Vương phi hiền lành dẫm nát dưới lòng bàn chân, nếu chủ tử ta còn sống, đương nhiên sẽ không khinh xuất mà tha thứ!"

Câu cuối cùng chọc giận Liễu Ngô Đồng. Nàng gần như mắc bệnh tâm thần gầm nhẹ: "Nếu như chủ tử ngươi còn sống, ngươi một tên thị vệ nhỏ nhoi sao dám nói với ta như thế!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 196

Lăng Tuyết Mạn sợ ngây người. Nàng chưa từng thấy Liễu Ngô Đồng không khống chế được giống như thế này. Trước đây gặp nàng ấy đều không khỏi phải tán thưởng là tao nhã, uyển chuyển, đoan trang, hiền thực, sao hôm nay từ lúc rời khỏi hồ Thủy Trà, nàng ấy thật giống như bị kích thích gì đó, nàng ấy tại sao muốn xem cổ tay Vô Giới? Nàng ấy hoài nghi cái gì sao?

"Hàn ca ca."

Bỗng dung trong đầu óc tri độn của Lăng Tuyết Mạn hiện lên một tia sáng, kinh ngạc hỏi ra miệng: "Ngô Đồng, nàng nghĩ Vô Giới là Tứ Vương gia sao?"

Nghe vậy, Liễu Ngô Đồng lại lạnh lùng lườm nàng một cái, vẫn chưa nói, như tiếp tục nhìn Mạc Kỳ Hàn.

"Ngô Đồng, nàng hiểu lầm, đây thật là Vô Giới. Ngày đó ta tận mắt thấy Tứ Vương gia được hạ táng, ta đã thấy di thể của ngài, còn có, bộ dáng của Vô Giới và Tứ Vương gia khác nhau quá xa, sao có thể là một người? Nàng bình tĩnh một chút, tiếp nhận chuyện Tứ Vương gia đã chết đi. Ta cũng đã tiếp nhận rồi." Lăng Tuyết Mạn vội dõm dặt lạnh của Liễu Ngô Đồng mà co rụt thân mình một chút, nhưng nàng vẫn tốt bụng giải thích.

Liễu Ngô Đồng không còn lời nào để nói, nhưng nhìn Mạc Kỳ Hàn, hơi giật mình, ánh mắt thu về, nhìn sang nơi khác.

Lăng Tuyết Mạn khẽ lắc đầu trầm nghĩ, Liễu Ngô Đồng này đại khái bởi vì yêu đương không thành mà rối loạn tâm lý, haiz-

Lâm Mộng Thanh lạnh lẽo nhìn Liễu Ngô Đồng, đưa cọt ngoéo môi một cái. Sớm biết như bây giờ, lúc trước hành động như thế làm gì, huống chi một nữ nhân ích kỷ như vậy, vừa nãy ở lương đình rõ ràng nhìn đến Lăng Tuyết Mạn kéo không được ả, vì mình sắp chết mà gắt gao lời Lăng Tuyết Mạn, muốn cho Lăng Tuyết Mạn chôn theo ả. Hắn nếu đã nhìn ra, sư huynh của hắn há lại không nhìn ra sao?

Thật đáng giận! Lâm Mộng Thanh dời ánh mắt về phía Mạc Kỳ Hàn, lại hiện lên một chút ý cười, trước kia chỉ thấy sư huynh ngoan ngoãn phục tùng Liễu Ngô Đồng, còn chưa phát giận như thế đâu! A, dù sao chọn nữ nhân vô lương tâm này vẫn tốt hơn, ngoài miệng mặc dù không buông tha ai, bắt quá tâm địa thiện lương, hừ, thiện lương đến ngu muội!

Lâm Mộng Thanh nghĩ đến đây, lại tức giận trừng mắt Lăng Tuyết Mạn, đối với hần hung hãn như vậy, đối với Liễu Ngô Đồng lại chỉ có một chữ – tốt!

Lăng Tuyết Mạn cảm giác được tầm mắt dừng ở trên người nàng rất không ôn nhu, vì thế ngẩng đầu. Lâm Mộng Thanh không kịp thu hồi ánh mắt, hai người thẳng tắp tiến công vào đồng tử đối phương. Lâm Mộng Thanh buồn bực một chút, thật vô tội lườm mắt. Miệng Lăng Tuyết Mạn nhếch lên, hừ hừ cái mũi, tính toán không nên so đo. Tốt xấu thì Vô Ngân này vừa mới cứu các nàng, tuy nàng không biết vì sao hần trừng nàng.

Không khí an tĩnh quý dị. Mạc Kỳ Hân yên lặng trong chốc lát, sau đó bình thân nói: "Liễu tiểu thư nói không sai. Vô Giới đích xác chỉ là một nô tài bên cạnh chủ tử. Nhưng chủ tử có di mệnh, Tứ Vương phủ cao thấp đều đem hết toàn lực bảo vệ Vương phi nhà ta, không tha bất luận kẻ nào khi dễ quả phụ của ngài, "bất luận kẻ nào" chắc chắn là bao gồm Liễu tiểu thư. Hy vọng Liễu tiểu thư ngày sau tự giải quyết cho tốt, nếu Vương phi nhà ta bởi vì Liễu tiểu thư lại chịu nữa phần ủy khuất, Vô Giới nhất định bẩm báo với tiểu Vương gia, hỏi tội phủ Thái Phó!"

Giọng nói nghe giống như bình thân, nhưng lại xen lẫn rét lạnh cùng ác độc. Năm chữ cuối cùng, hần nhìn nàng gằn từng chữ, tỏ rõ cảnh cáo cùng quyết tâm, không còn một tia tình ý nào!

Vốn nghĩ Ngô Đồng chỉ là yêu hần không đủ sâu, chưa bao giờ nghĩ đến nàng sẽ ích kỷ như thế, làm người ta tức giận như thế! Mạn Mạn thiệt tình đối đãi nàng, nàng càng coi Mạn Mạn làm tình địch mà đâm nát dưới chân, không phải quất mắng thì là hành hung, thật là đáng chết!

Lăng Tuyết Mạn nuốt nước miếng, Vô Giới nói chuyện thật có khí thế a! "Vô Giới ca ca, ta không sao."

"Vương phi!" Mạc Kỳ Hân tức giận trừng mắt, muốn bảo nữ nhân ngốc của hần câm miệng lại, nhưng thấy lúc này thân phận không ổn, chỉ hơi hơi mềm nhẹ nói nhỏ: "Đừng lên tiếng."

Lăng Tuyết Mạn bị ai mím mím môi, thăm than đến thị vệ của Tứ Vương phủ cũng quan nàng, oa... oa... Một thị vệ khác còn dám trừng nàng! Đây càng là cái thế giới gì a!

Bất quá bọn hần đang bảo vệ nàng, nàng biết!

Mặt Liễu Ngô Đồng trắng bệch, không thể tin mờ to hai mắt, miệng thì thào: "Ta không tin Hân ca ca sẽ đối với ta như thế. Ta không tin."

Mạc Kỳ Hân không nhìn nàng nữa, nghiêng người nói với Lăng Tuyết Mạn: "Vương phi, xin cùng nô tài về Vương phủ đi! Về Tiểu Vương gia, Vô Ngân sẽ đi bẩm báo, Vương phi bị kính hãi, về phủ trước, Hoàng Thượng sẽ không trách tội!"

Lâm Mộng Thanh buồn bực đảo cặp mắt trắng dã, đây rõ ràng cho thấy muốn đá người dư thừa là hần đi!

Lăng Tuyết Mạn nhủ mảy, "Vây Ngô Đồng làm sao bây giờ? Nàng hiện tại cảm xúc không ổn định, ta đưa nàng đến chỗ Liễu Thiếu Bạch đây, quên mất, Vô Giới ca ca, người không cần xen vào chuyện của chúng ta, về hồ Thúy Trà đi."

"Vương phi!" Mạc Kỳ Hân gằn dữ, mắt rét lạnh.

"Tốt lắm, tốt lắm, ta là Vương phi, coi như là chủ tử của người, các người cũng là ám vệ, đi vào chỗ tối nấp đi." Lăng Tuyết Mạn hiếm khi có được cơ hội nổi lên tư thế chủ tử, khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo nửa phần nghiêm khắc nói.

Lâm Mộng Thanh nhin không được, gần như phun cười, vội vàng dùng tay bịt miệng. Thật sự là thời thế đảo lộn rồi, sư huynh hần cũng có thời điểm cam chịu! Chủ tử – ha ha ha.

Mạc Kỳ Hân nổi gân đen trên trán hắc. Hần quả muốn nói với nha đầu chết tiết kia, ai mới là chủ tử, nhưng nhẫn! Nhịn! Không thể dùng bạo lực. Suy tư một phen, sau đó ản nhẫn nói: "Vâng, nô tài tuân lệnh!"

Nói xong, muốn đi, lại không yên tâm dặn dò: "Vương phi, mọi sự cẩn thận, không được lại để xảy ra chuyện!"

"Biết rồi, Vô Giới ca ca, người cũng thành bà già dài dòng rồi!" Lăng Tuyết Mạn bướng bỉnh làm cái mặt quý, sau đó vẫy vẫy tay giống đuổi ruồi!

Mạc Kỳ Hân giận muốn nghẹt phổi, nắm chặt nắm tay, từ khớp hàm bài trừ một chữ "Vâng!" Sau đó trừng mắt Lâm Mộng Thanh đang xem kịch vui, hai người bay vút rồi đi.

"Ngô Đồng, chúng ta trở về đi!" Lăng Tuyết Mạn dè dặt cảnh trọng nhìn nàng.

Liễu Ngô Đồng không nói lời nào, xoay người đi. Lăng Tuyết Mạn cắn răng một cái, đi theo sau.

Một lần nữa trở về chỗ ngồi, ngồi xuống chưa được vài giây, buổi biểu diễn đã xong. Mạc Ngự Minh nói vài câu tuyên bố tan cuộc.

Nhìn đại thần mệnh phụ ào ào rời đi, Lăng Tuyết Mạn suy sụp đứng lên. Nhã Phi bồi ở bên cạnh Hoàng Hậu cũng không nhìn đến. Liễu Ngô Đồng còn chưa quá yên tâm liền đi qua, trùng hợp là Liễu Thiếu Bạch cũng tới, nhìn Lăng Tuyết Mạn, khẽ cười nói: "Tứ Vương phi thật là có thần khí! Lợi hại! Bội phục!"

"Hi hi, đó là đương nhiên! Không lợi hại, ta có thể kêu là Lăng Tuyết Mạn sao?" Lăng Tuyết Mạn được người khen liền khoa trương lên.

"Ha ha ha!" Liễu Thiếu Bạch thoải mái cười to, sau khi cười xong, nghiêm chỉnh nói: "Tứ Vương phi thực làm cho thần đại khai nhãn giới, thật sự rất đẹp!"

"Ha ha, chớ khen ta. Đứng rồi, người chăm sóc tốt Ngô Đồng đi, ta muốn đi về." Lăng Tuyết Mạn đỏ mặt khẽ cười.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 197

"Được, chúng thần về trước, Tứ Vương phi, tạm biệt!" Liễu Thiếu Bạch cười giữ lễ, nắm tay Liễu Ngô Đồng đang thất hồn lạc phách xoay người rời đi.

Tìm Lăng Tuyết Mạn đập loạn nhịp nhìn bóng lưng Liễu Ngô Đồng, trong lòng không biết thế nào, chính là không thoải mái, trừ việc Liễu Ngô Đồng đêm nay không chút nào thân mật với nàng, vừa nghĩ đến phu quân của nàng, Tứ Vương gia Mạc Kỳ Hân, thì ra vốn cùng Liễu Ngô Đồng là một đôi, nàng thấy khó chịu mà không hiểu vì sao!

Chẳng lẽ là Hoàng Thượng đem nàng tử hôn cho Tứ Vương gia, chia rẽ bọn họ sao? Nhưng theo cảm xúc của nàng ấy với Tứ Vương gia lại không giống như là hận.

Trong lúc suy nghĩ miên man, Lăng Tuyết Mạn ngơ ngác đứng tại chỗ, suy nghĩ hỗn độn không thôi.

"Tứ tẩu!"

"Mẫu thân!"

Hai giọng nói khoan khoái kích động đồng thời vang lên từ phía sau lưng. Lăng Tuyết Mạn hoàn hồn, vừa quay đầu liền gặp sáu nam nhân lớn nhỏ, tốp năm tốp ba đi tới, mở miệng gọi nàng ngoại trừ Mạc Ly Hiền còn một người khác, chính là soái ca đẹp như ánh mặt trời – Mạc Kỳ Dục!

"Mẫu thân, ngài vừa rồi đi đâu vậy? Con chờ một hồi lâu không thấy ngài." Mạc Ly Hiền chạy hai bước giành đến bên cạnh, nghi ngờ hỏi.

Lăng Tuyết Mạn ngăn ra, cười yếu ớt, "Ta hơi mệt nên đi ngự hoa viên ngắm cảnh."

"Mẫu thân, ngài lúc này mệt, vậy bây giờ sao rồi?" Mạc Ly Hiền nhú mày vô cùng lo lắng hỏi.

"Hiện tại không sao, đừng lo lắng cho ta" Lăng Tuyết Mạn tươi cười, vỗ vỗ bả vai Mạc Ly Hiền an ủi.

"Vâng"

"Tứ tẩu!"

Lăng Tuyết Mạn ngẩng đầu, năm người Mạc Kỳ Dục chạy tới trước mặt, nghĩ đến đánh cuộc, Lăng Tuyết Mạn thẳng lưng, đắc ý giờ lên khuôn mặt tươi cười, "Thế nào, đều bại dưới tay bốn cô nương rồi."

"Khụ khụ!"

Năm người không hện mà cùng nhau ho lên, đều đen mặt.

"Cho dù họ khan cũng đã thua cuộc. Các vị đều là đại nhân đầu đội trời chân đạp đất, không nên để cho Tuyết Mạn xem thường a!" Lăng Tuyết Mạn cột nhà, hai tay chấp sau lưng như đi duyệt binh ngày Quốc Khánh, chậm rãi đi qua năm nam nhân, cảm năng thật cao, hai tròng mắt sáng ngời đẹp lộng lẫy.

"Khụ, không cần, tẩu không cần nói khích, trong chúng ta cũng không có ai xù nọ." Mạc Kỳ Lâm bĩu môi nói.

"Hi hi, tốt lắm. Bất quá giao ước ban đầu chỉ là nói miệng. Ta có chút không yên lòng. Các ngài vẫn là lập cái chứng thư cho ta, như vậy về sau ta cầm chứng thư thu nợ, các ngài chịu không?" Lăng Tuyết Mạn cười gian.

Ai ngờ vừa nói ra, năm nam nhân kia chỉ kém không đồng thời nổi con thịnh nộ, sắc mặt xanh mét, ngay cả ôn nhuận như Mạc Kỳ Diễn cũng đen mặt trừng mắt nàng.

"Khụ khụ, các ngài... các ngài không thể thẹn quá hóa giận a. Tục ngữ nói nam nhân đáng tin, heo mẹ cũng có thể leo lên cây! Chúng ta cô nhi quả mẫu, hãm hại không nổi a!" Lăng Tuyết Mạn nói như thật, mặt đáng thương, thò tay nắm ở bả vai Mạc Ly Hiền, tha thiết nói: "Con, đầu năm nay có nhiều đại gia mang nợ a!"

"Răng rắc!"

Tiếng bẻ khớp ngón tay không ngừng truyền đến, Lăng Tuyết Mạn hít một hơi lạnh.

Sau đó-

"Tứ tẩu, ai thẹn quá thành giận không nhận nợ đâu?" Mạc Kỳ Sâm cắn răng.

"Tứ tẩu, cái gì gọi là nam nhân đáng tin heo mẹ cũng có thể leo lên cây? Đây là tục ngữ sao?" Mạc Kỳ Lâm thờ hồn hèn.

"Tứ tẩu, mặc dù đã gặp nhiều nữ nhân, vẫn chưa thấy qua nữ nhân như ngươi! Huynh đệ chúng ta có thân phận gì a, có thể mắc nợ người khác còn phải viết biên nhận sao!" Mạc Kỳ Dục mặt đen như than, không ngừng nghiến răng.

"Tứ Vương phi, Hiền nhi còn có phụ vương là ta! Tại sao là cô nhi? Già vò đáng thương!" Mạc Kỳ Diễn trừng mắt, lạnh nhạt không rõ.

Nhưng nam nhân thâm trầm nhất, cũng là nam nhân phúc hắc nhất – chỉ thấy Mạc Kỳ Minh nhẹ cong môi, nói không nhanh không chậm: "Nếu có nợ, chính là đại gia như chúng ta thì ngại gì?"

"Hừ! Những người khác có thể dễ dàng xóa nợ, chỉ riêng ngài không được!"

Lăng Tuyết Mạn giương bàn tay trắng như phấn lên, lá gan lập tức lớn hơn, không biết có bao nhiêu hùng hổ, hai bước xoải tới trước mặt Mạc Kỳ Minh, hai tay chống nạnh mới triển khai trận thế, lại-

"Phu quân, xe ngựa đã chuẩn bị tốt."

Tam Vương phi mang ý cười trong veo đi tới đứng ở bên cạnh Mạc Kỳ Minh, giọng nói ngọt như đường, hơi khuỵu gối chào Nhị Vương gia, "Gặp qua Nhị ca!"

"Miễn lễ!" Mạc Kỳ Diễn cười nhạt.

"Gặp qua Tam tẩu!"

Ba Vương gia mỉm cười chấp tay chào.

Mạc Ly Hiền cũng tươi cười hành lễ: "Ly Hiền bái kiến Tam thẩm!"

"Đều không cần khách khí." Tam Vương phi dịu dàng cười yếu ớt.

Chỉ còn sót lại Lăng Tuyết Mạn vẫn chống nạnh như cũ, mặt hung ác. Tam Vương phi đương nhiên nhích lại gần bên cạnh Mạc Kỳ Minh, nghi hoặc chớp mắt, "Phu quân, Tứ Vương phi đây là.."

Mạc Ly Hiền hí hí mắt, lặng im không nói, nhưng ý tứ bảo vệ thật rõ ràng, từng bước đứng ở bên cạnh Lăng Tuyết Mạn.

Mấy người kia mang vẻ mặt khác nhau. Mạc Kỳ Diễn khôi phục thái độ ôn nhã, đôi mắt nhìn như bình thường, lúc lơ đãng lại mang một chút sắc bén bắn về phía Tam Vương phi. Hắn luôn luôn chán ghét chuyện nữ nhân tranh đấu, nhưng sự tình bây giờ có liên quan đến Lăng Tuyết Mạn.

Trên khuôn mặt tuấn tú của Mạc Kỳ Minh là lạnh lùng bí hiểm quen thuộc, nhìn không ra bất luận cảm xúc gì, chính là ý lạnh trong cặp mắt thâm thúy so với ngày thường lại sâu hơn một phần.

Có vẻ như mỗi người đều bởi Tam Vương phi tới mà thu hồi đáng vẻ, trở nên thâm trầm như biển, nhìn không thấu, càng là đoán không ra.

Nhưng mà nghe xong lời Tam Vương phi nói, Lăng Tuyết Mạn lại cười, mắt hí lại thành một đường nhỏ, thu hồi hai tay, cười nhẹ nói: "Tam Vương phi để ý ta không có hành lễ với tâu sao? Nếu như vậy, thật ngưng ngưng. Lăng Tuyết Mạn ta bất hạnh, phu quân mất sớm, không ai dạy ta quy củ, ta là một cái quả phi đương nhiên cũng cố học một chút lễ nghi. Nhưng hôm nay ta múa, chân hơi đau, thắt lưng hơi đau, thật sự không thể hành lễ. Tam Vương phi tâm địa Bồ Tát sẽ không cần so đo với đi."

"Người..." Tam Vương phi tức đỏ mặt, mới nói một chữ, lại thấy được ánh mắt Mạc Ly Hiền lạnh như khối băng, liền suy nghĩ đến Nhị Vương gia, cường chế con ở tức đáy lòng, cười, "Tứ Vương phi quá lo lắng, ta sao lại lòng dạ nhỏ mọn như thế?"

"Ha ha, vậy Tuyết Mạn đa tạ Tam Vương phi!" Lăng Tuyết Mạn thân nhiên cười gian, đây là nàng lúc báo thù, giải quyết Tam Vương phi!

Mắt đẹp thanh lệ vừa chuyển, một lần nữa đối mặt với ánh mắt lạnh lẽo của Tam Vương gia, Lăng Tuyết Mạn không chút nào e ngại, ngược lại nghiêng nghiêng khuôn mặt nhỏ nhắn, khẽ cười nói: "Tam Vương gia, nếu phụ hoàng nói ta biểu diễn hay, Tam Vương gia cũng sẽ thua ta, vậy trước hết ta thu nợ của ngài, như thế nào?"

Mọi người ấn nhiều like sẽ có nhiều chương

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 198

Ánh mắt Mạc Kỳ Minh lóe ra lại thu hồi, ánh mắt thâm thúy rét lạnh, nhìn như tìm tòi nghiên cứu, như đánh giá Lăng Tuyết Mạn, đáy mắt bình tĩnh vô ba dần dần nổi lên một chút hứng thú, cười, bộ dáng mới vừa rồi còn hùng hổ, hiện tại còn nói muốn thu nợ, chỉ sợ không phải đơn giản muốn bạc đi!

Môi mòng nhếch một cái, mang theo một tia nghiêng ngẫm, mở miệng: "Không thành vấn đề, nói đi, nàng muốn cái gì?"

"Ta muốn-" Lăng Tuyết Mạn nói lời đến bên miệng phút chốc ngừng lại, nhú mày quét mắt, nữ nhân kia giống như chim nhỏ nép vào người Mạc Kỳ Minh, cười tà ác, nói thần bí vạn phần: "Ta nghĩ muốn cùng Tam Vương gia bàn bạc hình thức trả nợ, không biết Tam Vương gia có dám hay không?"

Nghe vậy những nam nhân khác ngẩn người, ngây ngốc ra nhìn Lăng Tuyết Mạn, không biết trong hồ lô của nàng bán thuốc gì.

Tam Vương phi âm thầm cắn răng, vẻ mặt vẫn như cũ, ý cười thật sâu.

Trong mắt Mạc Kỳ Minh dần dần tăng lên hứng thú, hơi nhú mày, nói mang theo trêu tức: "Tứ Vương phi là đang kích tướng sao? Bất quá ta làm sao không dám."

"Được, vậy thì mời Tam Vương gia ừy khuất một chút, tạm dừng phu thê ân ái vài giây, chúng ta qua bên kia bàn bạc, như thế nào?" Lăng Tuyết Mạn nửa giễu cợt nửa nghiêm chỉnh nói.

"Khụ!" Mạc Kỳ Minh bị sặc, hứng thú trong mắt không có, ngược lại trừng mắt Lăng Tuyết Mạn một cái, tiện đà lạnh lùng liếc nhìn Tam Vương phi, thân nhiên nói: "Tổ Khanh, nàng lên xe ngựa trước đi."

"Phu quân-" Tam Vương phi tức giận, trừng mắt Lăng Tuyết Mạn. Lăng Tuyết Mạn lại thật vô tội hồn nhiên tươi cười. Tam Vương phi trước mặt nhiều người như vậy, không dám phát tác, chỉ có thể siết chặt khăn trong tay, cổ cười nói: "Vâng, Tổ Khanh cáo lui trước!"

"Tam tâu đi thông thả!" Ba người Mạc Kỳ Lâm chấp tay.

"Đi thôi!" Mạc Kỳ Minh quăng ra hai chữ, đi thẳng hướng đến đình các không người ven hồ Thúy Trà.

Lăng Tuyết Mạn kích động, hai tay xoa bóp khuôn mặt non mềm của Mạc Ly Hiền, vui vẻ ra mặt, "Con chờ mẫu thân báo thù rửa hận đi! Ha ha."

"Ách, mẫu thân, mặt con đau!" Mạc Ly Hiền đáng thương nhú mày, mặt nó sợ là sớm hay muộn sẽ hủy ở trong tay mẫu thân đáng yêu này.

Lăng Tuyết Mạn là lười xin lỗi, nhanh xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn bị nàng chà đạp, đột nhiên nhớ lại, trừng mắt nhìn bốn nam nhân tròn mắt há hốc mồm, hung ác cảnh cáo nói: "Ai dám tọc mạch với Tam Vương phi, ta không để người đó yên!"

Nói xong nắm tay gờ gờ lên thị uy, sau đó xoay người nhấc váy chạy đi, đuổi theo Mạc Kỳ Minh, khiến Mạc Ly Hiền hô to: "Mẫu thân, ngài đừng chạy, cẩn thận cói chừng ngã xuống!"

"Không có việc gì, tâm tình ta tốt, không ngã được!"

Giọng nói hưng phấn của Lăng Tuyết Mạn truyền trở về, bốn nam nhân vốn đã hóa đá càng thêm đại ra, biến thành pho tượng.

Thật lâu sau, Mạc Kỳ Dục buồn bực lắm bầm một câu: "Ai có bệnh đi mếc với Tam tâu đâu, chúng ta cũng không ăn no rồi việc!"

Mạc Kỳ Sâm tò mò, hai tay khoanh trước ngực nhìn theo hỏi: "Nàng muốn báo thù như thế nào? Kêu Tam ca đánh Tam tâu sao?"

"Sẽ không, nha đầu kia tung chiêu khẳng định không đơn giản như vậy!" Mạc Kỳ Diễn khẽ cười lắc đầu.

"Vậy là cái gì? Nha đầu điên cổ quái linh tinh còn có tuyệt chiêu gì nữa? Ta thật là hiếu kỳ!" Mạc Kỳ Lâm cười, nghiêng nghiêng đầu nhìn theo bóng hình xinh đẹp làm hấn thất thần, ý cười ở khóe môi không ngừng tăng lên.

Trong đình, Mạc Kỳ Minh đưa lưng về phía tầm mắt của mọi người, nghe thấy Lăng Tuyết Mạn chạy tới, khóe miệng hơi cong lên rồi sau đó lại thu hồi, khôi phục lại một bộ dáng nghiêm trang.

"Ngài đi nhanh quá, hại ta không đuổi kịp!" Lăng Tuyết Mạn xoay người đứng ở trước mặt Mạc Kỳ Minh hơi hơi thở dốc.

Mạc Kỳ Minh không nói gì, chờ Lăng Tuyết Mạn nghĩ ngợi hồi phục, thấy nàng hô hấp dần dần đều lại mới mở miệng nói: "Nàng không biết đi sao, chạy làm gì?"

"Ta sợ ngài chờ lâu tức giận thôi!" Lăng Tuyết Mạn oán hận một câu, hồn nhiên không biết nàng mang bộ dáng tiểu nữ nhi làm nũng, nhìn ở trong mắt Mạc Kỳ Minh, nghe trong tai Mạc Kỳ Minh, lại làm mặt hấn nóng lên, tìm đập nhanh hơn.

Hầu kết vừa động, Mạc Kỳ Minh mất tự nhiên nghiêng nghiêng mặt, nhẹ thở ra hai chữ: "Sẽ không."

"Hi hi, Tam Vương gia, nói trước không quan ta đặt ra điều kiện gì, ngài cũng phải đáp ứng!" Lăng Tuyết Mạn chỉ một lòng nghĩ đến kế hoạch báo thù của nàng thành công, ánh mắt cười híp lại thành một đường nhỏ.

"Chỉ cần ta có thể làm được, nhưng không thể là giết người phóng hỏa linh tinh" Nhìn bộ dáng Lăng Tuyết Mạn vui vẻ, trực giác của Mạc Kỳ Minh nói cho hấn biết không ổn, liền cảnh báo trước.

"Ây da, đương nhiên không phải. Ngài nghĩ ta như vậy sao!" Lăng Tuyết Mạn nhiu nhiu mày lại, nhìn quanh một lần, xác định không có người nghe lén, liền ngoắc ngoắc tay nhỏ bé, "Tam Vương gia, đưa lỗ tai đến!"

"Sao?" Mạc Kỳ Minh ngăn người nhìn bộ dáng thần bí của Lăng Tuyết Mạn, có chút khó xử nói: "Nhất định phải nói ở trên lỗ tai sao?"

Nếu sau lưng không có vài ánh mắt kia, hấn nhất định là vui sướng vô cùng mà đưa tai qua, nhưng cũng âm thầm cắn chặt răng, nha đầu kia quả thật là không có kỵ gì a, nghĩ lại, nhìn Lăng Tuyết Mạn, nháy ra một câu: "Nàng cùng nam nhân nào cũng đều như vậy sao?"

"Sao? Cái gì? Có ý tứ gì a? Ta như thế nào?" Lăng Tuyết Mạn ngây ngốc ra, nói xong lại thúc giục: "Ngài nhanh chút đưa lỗ tai qua đi! Ngài cao quá ta với lên không tới ngài!"

Mạc Kỳ Minh hơi cong thân mình, Lăng Tuyết Mạn kích động một phen dè dặt lại bả vai Mạc Kỳ Minh, không hề để ý nam nữ khác biệt, ghé vào trên lỗ tai Mạc Kỳ Minh, cánh môi mềm mại cách lỗ tai của hấn bất quá một tấc, trong hơi thở ấm áp kia mang theo nhàn nhạt thơm ngát bỏ nhào vào trên mặt, nhào vào lỗ tai, khơi dậy phản ứng nguyên thủy nhất trên thân thể hấn, trên mặt lạnh lùng lại nóng lên, lại đỏ đến cổ, tay nắm chặt nhưng trong lòng bàn tay lại thấm ra một tầng mồ hôi mỏng manh, làm hấn giống như đứa bé trai chưa biết chuyện nam nữ, trong lòng nhảy loạn không thôi.

Mà Lăng Tuyết Mạn căn bản không chú ý tới phản ứng của Mạc Kỳ Minh, môi đỏ mọng tà ác cười, nhẹ thở nói: "Điều kiện của ta chính là bắt đầu từ đêm nay, trong vòng một năm, ngài không được bước vào phòng ngủ của Tam Vương phi, nói cho rõ chính là, hi hi, không cho phép ngài chạm vào thân thể của nàng ta! Một lần cũng không được, để nàng một mình trong phòng một năm!"

Dứt lời Lăng Tuyết Mạn lui một bước, hai tròng mắt rạng rỡ loang loáng, "Như thế nào? Điều kiện này của ta không tổn của ngài một thời bạc nào, có đáp ứng không?"

Mạc Kỳ Minh ngạc nhiên nhìn Lăng Tuyết Mạn, chậm rãi tiêu hóa xong điều kiện của nàng, khuôn mặt tuấn tú khó coi không nói ra được, trong chốc lát xanh, trong chốc lát lại đỏ, xấu hổ cắn răng nói nhỏ: "Nha đầu Tuyết Mạn, nàng vẫn là một cô nương, làm sao có thể nói ra những lời này? Nàng không xấu hổ sao?"

"Ách-" Lăng Tuyết Mạn cũng lúng túng, chỗ nào của nàng còn là cô nương a.

Mọi người mình chuẩn bị đăng quyền 2 mọi người vào xem nha

Do wattpad chỉ cho đăng đến 200 trang mà thôi

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 199

Xấu hổ xong, Lăng Tuyết Mạn dậm chân một cái, sắc giọng: "Ngài đừng quan ta e lệ hay không, ngài chỉ cần nói ngài có đáp ứng hay không thôi."

"Ta..." Mạc Kỳ Minh 囁 lợi hại. Hấn vạn lần không nghĩ tới Lăng Tuyết Mạn lại có chú ý như vậy, dùng sức khụ khụ hai tiếng, nói nhỏ: "Tuyết Mạn, Tổ Khanh đã nói nàng cái gì mà nàng tức giận như thế?"

"Hừ! Sao ngài không đi hỏi ái thiếp của ngài đi!" Lăng tuyết mạn vừa nói lại tức giận, nàng nói không chút nào che giấu: "Nàng ấy châm chọc ta không có nam nhân, còn nói ta là một quả phụ khác phu có cái gì đáng kiêu ngạo! Hừ, rằng ta có nam nhân thì có thể tùy tiện khi dễ người sao?"

Hết xong mới cảm giác thấy không đúng, Lăng Tuyết Mạn cúi đầu, nhưng bất quá một giây sau lại không phục ưỡn ngực nhìn thẳng sắc mặt âm trầm của mạc kỳ minh, một bộ dáng thấy chết không sờn, "Nàng ta là chính thê của ngài, ngài đương nhiên bênh vực nàng ta. Dù sao ta cũng mặc kệ, ta chính là muốn ngài đáp ứng điều kiện kia, bằng không... bằng không..."

Bằng không cái gì? Nàng đâu có gì có thể uy hiếp Tam Vương gia lãnh khốc này đâu?

Lăng Tuyết Mạn chớp mắt, vắt hết óc nghĩ. Mạc Kỳ Minh đợi không được, tò mò hỏi: "Bằng không cái gì, nói tiếp đi."

"Bằng không... bằng không về sau ta không để ý tới ngài!" Lăng Tuyết Mạn gượng ép nặn ra một cái lý do, nói xong chính mình còn cảm thấy không ổn, khuôn mặt nhỏ nhắn bẽn lẽn chôn không yên.

Mạc Kỳ Minh kinh ngạc, một lúc sau đột nhiên cười, "Được, ta đáp ứng nàng."

"Thật sao?" Lăng Tuyết Mạn mừng rỡ như điên kích động vỗ tay một cái, "Tam Vương gia, ngài thật tốt quá! Ta còn nghĩ ngài sẽ bảo vệ vợ mà không đáp ứng ta, cho nên mới phải phí thiết nhiều lời lẽ nha!"

"Ha ha..." Nét mặt Mạc Kỳ Minh mang đầy ý cười, khuôn mặt nhỏ nhắn lúc nào cũng vui vẻ này, con ngươi sáng người động lòng người này, khiến người ta nhìn không được muốn vượt qua lý trí mà trầm luân vào.

Nhìn không được nữa, hần nghĩ muốn trêu ghẹo nàng, lông mày nhẹ nhũ, trầm ngâm nói: "Bất quá..."

"Bất quá cái gì?" Lăng Tuyết Mạn dừng cười, lo lắng nhỏ giọng hỏi. Không phải là hần muốn đổi ý đi.

Mạc Kỳ Minh cong môi, vô cùng hứng thú trêu tức nói: "Bất quá nếu ta đáp ứng nàng, vậy một năm này ta làm sao vượt qua đây?"

"Làm sao vượt qua..." Lăng Tuyết Mạn chần chờ một chút, bỗng dừng phản ứng lại, bưng tính đại ngộ nói: "A! Ngài nói chính là cái phương diện sinh lý cần giải quyết như thế nào đúng không?"

"Khụ khụ!" Mạc Kỳ Minh sắc không nhẹ. Dù hần đã ném qua vô số nữ nhân, nhưng đối mặt với tiểu nha đầu quả phi kì thực vẫn là cô nương này, khuôn mặt tuấn tú lần đầu tiên đỏ thắm, đành nói: "Nha... nha đầu Tuyết Mạn, mấy việc nam nữ này sao nàng... nàng nói dễ dàng như thế? Sao nàng một chút cũng không thẹn thùng..."

"Ngài đều đã làm vô số lần, còn ta chỉ là nói mà thôi, đâu có cái gì..." Lăng Tuyết Mạn 囧 một chút, nói đúng lý hợp tình: "Ngài chẳng lẽ chỉ có một lão bà sao? Không vào phòng Tam Vương phi vậy ngài vẫn còn có các sườn phi tiểu thiếp khác, chẳng lẽ ngài là không phải nàng thì không thể sao?"

"Ách..." Mạc Kỳ Minh lại một lần nữa hết chỗ nói rồi, yên lặng gặm nhắm một câu "đã làm vô số lần". Đối mặt bất luận kẻ nào đều có thể không hiện ra vui giận, nhưng hần ở trước mặt Lăng Tuyết Mạn đành phải đầu hàng!

Không nói gì, đảo mắt, trong đầu nhưng lại trôi lên một cái ý tưởng: nếu hần cùng nha đầu kia động phòng thì sẽ vui thích đến cỡ nào.

"Đáp ứng rồi thì không thể đổi ý, Tam Vương gia, ngài cũng không thể nuốt lời, ngoài mặt đáp ứng ta, buổi tối lại vụng trộm chạy tới phòng Tam Vương phi nha!" Lăng Tuyết Mạn cảnh cáo nhắc nhở người nào đó đang miên man bất định.

Mạc Kỳ Minh lập tức thu hồi thần trí, nhìn thấy Lăng Tuyết Mạn đơn độc tình khiết, không khỏi ảo não muốn tát chính mình một cái. Thiên hạ thuần khiết như tiên nữ như vậy, sao hần có thể có ý nghĩ xấu xa này.

Nhìn vẻ mặt của Mạc Kỳ Minh không bình thường, Lăng Tuyết Mạn nghĩ nàng đoán trúng tính toán của hần rồi, vội nói: "Không được, ta phải giám thị ngài. Ta muốn chọc lão bà ngài giận chết, cho nàng hết dám khi dễ ta! Hừ!"

"A? Nàng muốn giám thị ta như thế nào?" Mạc Kỳ Minh hứng thú, khoe môi không tự giác giờ lên ý cười.

"Ách, ta lên tìm người trà trộn vào Tam vương phủ của ngài được không?" Lăng Tuyết Mạn u buồn khó tìm ra biện pháp.

Mạc Kỳ Minh lập tức bật cười chế nhạo: "Tuyết Mạn, nàng đều nói ra hết rồi còn lên cái gì nữa? Chút tâm cơ nàng một chút cũng không che dấu được. Muốn trà trộn vào Tam vương phủ, ta nói cho nàng một chữ: khó! Được, ta lấy nhân cách cam đoan với nàng, nếu đáp ứng nàng rồi liền tuyệt không nuốt lời!"

"Thật sao?" Lăng Tuyết Mạn rạng rỡ xác định lại một lần.

Mạc Kỳ Minh nhẹ nhàng cười, gật gật đầu, "Thật."

"Quá tuyệt vời! Hi hi, Tam Vương gia, vậy ngài không cần nói cho người khác nha, à, càng không thể nói cho Vương phi của ngài, bằng không nàng chạy tới đánh ta mất!" Lăng Tuyết Mạn vui đến ngay cả ánh mắt long mi đều cười. Nàng giống như đã nhìn đến Tam Vương phi trắng đêm không ngủ, bộ dáng hư không khó nhìn, ha ha ha!

"Đây là một bí mật nhỏ của nàng và ta!" Mạc Kỳ Minh hiểu ý cười, nhìn thấy lúm đồng tiền của Lăng Tuyết Mạn, đáy lòng rung động không ngừng.

"Ha ha, trở về thôi!"

Lăng Tuyết Mạn đạt tới mục đích báo thù, tâm tình thư sướng hưng phấn, cười suốt một đường, "Hôm nay thời tiết sáng sủa, nơi nơi cảnh đẹp, cảnh đẹp."

Mạc Kỳ Minh xoay người, nhìn thấy bóng hình áo trắng xinh đẹp, khoe môi tràn ra mỉm cười, chậm rãi đi đến chỗ mọi người.

Chờ Lăng Tuyết Mạn đi tới mới phát Mạc Ly Hiền đứng trong nhóm năm nam nhân lớn nhỏ, tất cả đều mang khuôn mặt âm trầm nhìn chằm chằm nàng, giống như nàng thiếu bọn họ hai trăm vạn lượng bạc vậy.

"Các ngài làm sao vậy?" Lăng Tuyết Mạn không tự giác co rúm lại một chút, đi tới bên cạnh Mạc Ly Hiền, gần con mình vẫn an toàn hơn.

Thoáng nhìn Mạc Kỳ Minh càng ngày càng gần, mấy người lại không hện mà cùng khôi phục tươi cười.

Mạc Ly Hiền cầm tay Lăng Tuyết Mạn, tươi cười đầy mặt nói: "Mẫu thân, thời gian không còn sớm, chúng ta cần phải trở về."

"Ha ha, đúng vậy, tất cả mọi người giải tán đi." Mạc Kỳ Diễn thần nhiên cười, khi ánh mắt đảo đến trên mặt Lăng Tuyết Mạn, thoáng dừng lại vài giây, thâm ý nồng đậm.

Lăng Tuyết Mạn nhũ mày, trong nháy mắt nghĩ tới câu "hồ ly tinh" của Nhị Vương phi, lập tức cảm thấy không thoải mái, thu lại tươi cười nhìn về phía Mạc Ly Hiền nói: "Hiền nhi, chúng ta đi thôi."

"Vâng." Mạc Ly Hiền gật gật đầu, nói với mấy người kia: "Phụ vương, Tam thúc, Ngũ thúc, Lục thúc, Thất thúc, Hiền nhi cáo lui!"

"Đi ra cung đi." Mạc Kỳ Diễn nói xong liền xoay người đi đến phía trước.

Mạc Kỳ Lâm, Mạc Kỳ Sâm, Mạc Kỳ Dục ở trong cung cho nên cùng nhau đi, còn có Mạc Kỳ Minh.

Ba cỗ xe ngựa chờ ở cửa cung, mấy người một đường tất cả đều không nói gì, gần đó Nhị Vương phi và Tam Vương phi đứng cùng nhau nhìn đến Lăng Tuyết Mạn cùng phu quân

mình đang đi tới, sắc mặt lúc này trở nên khó coi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 200

"Phu quân, thần thiếp đỡ ngài lên xe ngựa."

Nhị Vương phi tươi cười xán lạn, nhanh đi về phía trước hai bước, nâng cánh tay Mạc Kỳ Diễn, dư quang đôi mắt dẫn theo một chút đắc ý ném về phía Lăng Tuyết Mạn, kíc lên chăm bẳm rất nhanh, làm người ta không cách nào phát hiện.

Nếu không phải Lăng Tuyết Mạn đã lĩnh giáo qua, lúc này còn có thể nghĩ bản thân mình bị hoa mắt, bởi vì nhìn lại Nhị Vương phi đã là tràn đầy ý cười, một đôi bàn tay mềm non thông dong nâng ở trên người Mạc Kỳ Diễn, lung lay mắt Lăng Tuyết Mạn.

Lời nói của Mạc Kỳ Diễn trong rừng đào ngày đó lại vang lên ở bên tai "Sẽ không, ta sẽ không vì bất luận kẻ nào mà thay đổi." Tâm đột nhiên nghẹn. Hắn là chồng của người khác, làm sao vì nàng mà thay đổi? Là nàng ngày đó quá đa tình! Thân mình lung lay một cái, Mạc Ly Hiên khản trương đỡ lấy, "Mẫu thân, ngài làm sao vậy?"

Cơ hồ là lập tức, Mạc Kỳ Diễn vung tay phất một cái, ném tay Nhị Vương phi ra, quay thân, vô cùng lo lắng hỏi: "Tứ Vương phi, nàng ra sao? Bị choáng váng sao?"

Mạc Kỳ Minh mặc dù mặt lạnh, cũng không dấu vết xoay người, không nói một lời, chính là nhìn mặt Lăng Tuyết Mạn đột nhiên trở nên tái nhợt, mười ngón ở trong lúc lơ đãng chậm rãi siết chặt.

"Không có chuyện gì, thật không có gì. Chính là đột nhiên thấy mệt một chút." Lăng Tuyết Mạn cúi đầu, nhỏ giọng giải thích, trong hốc mắt cũng là nước mắt. Giờ này khắc này nhìn bọn họ đều có đôi có cặp, trong lòng chua xót vô cùng. Nàng cỡ nào hi vọng giờ phút này Tình nhân có thể xuất hiện trước mắt nàng, để nàng cũng có thể kéo tay áo hắn, kiểu ngạo nói cho người khác biết nàng cũng có nam nhân, hơn nữa còn là một nam nhân trong lòng nàng yêu. Nhưng đây là không thể nào, bọn họ chỉ có thể gặp nhau trong âm thầm, không thể công khai trước mặt bản dân thiên hạ.

"A, làm thế nào bị bệnh rồi, muốn truyền thái y hay không?" Tam Vương phi ngoài cười nhưng trong không cười, lời nói rành mạch nhẹ nhàng.

Tâm run lên một cái, Lăng Tuyết Mạn không có ngăn đầu, cũng không còn lời nào để nói.

"Tổ Khanh, lên xe đi!" Mạc Kỳ Minh âm trầm khuôn mặt, tiếng nói băng hàn thấu xương.

"Phu quân, thần thiếp quan tâm Tứ Vương phi, điều này cũng sai sao?" Tam Vương phi bị kinh hãi một chút, sau đó dựa theo thân phận nhà ngoại của bản thân mình, không phục nói.

"Câm miệng!" Ánh mắt Mạc Kỳ Minh lạnh lẽo như lưỡi dao bắn xuyên qua, tiếng nói càng thêm trầm xuống, nói với quân gia: "Trần Phát, hầu Vương phi hồi phủ!"

Quân gia Trần Phát chờ ở bên cạnh xe ngựa Tam Vương phủ lập tức nom nớp lo sợ đi đến, khom người nói: "Vương phi, nô tài đưa ngài về Vương phủ!"

"Phu quân!" Tam Vương phi cắn môi, ánh mắt đỏ bừng nhìn Mạc Kỳ Minh lạnh lùng, thấy hoàn toàn không có cơ hội nên đành nắm chặt khăn tay, quỳ xuống, "Thần thiếp cáo lui!" Rồi sau đó để quân gia đỡ lên xe ngựa, chạy ra cửa cung.

Nhị Vương phi ban nãy bị Mạc Kỳ Diễn hất tay ra, nhìn Tam Vương phi trước mặt mọi người bị mất mặt, có chút không dám can rờ, sợ mình sẽ có kết cục như vậy, nhưng lại e ngại nam nhân của mình bị hồ ly tinh kia mê hoặc tâm trí, liền lớn gan, ôn nhu nói: "Phu quân, nếu Tứ Vương phi không có gì đáng ngại, lại có Hiên nhi chăm sóc, chúng ta đi thôi!"

Mạc Kỳ Diễn quay đầu lại, nhàn nhạt quét mắt nhìn Nhị Vương phi một cái, kêu lên: "Quân gia, đưa Vương phi về phủ trước, bốn vương đưa tiểu Vương gia về Tứ Vương phủ, một lúc nữa sẽ trở về."

"Vâng, Vương gia!" Quân gia của Nhị Vương phủ tiến lên, cung kính trả lời Mạc Kỳ Diễn, sau đó nói: "Vương phi, mời lên xe ngựa."

Nhị Vương phi không chút nào che dấu ánh mắt ghen tị, bắn về phía Lăng Tuyết Mạn vẫn cúi đầu, trong lòng phần nào đau đớn nhưng cũng không dám tranh luận. Nàng hiểu rất rõ phu quân mình nhìn như ôn hòa, cũng là nói một là một, hai là hai, một khi chuyện đã quyết định thì rất khó thay đổi, không cam lòng về nhưng vẫn còn quy củ hành lễ cáo lui, lên xe ngựa rồi đi.

Nâng tay áo lên lung tung lau nước mắt, Lăng Tuyết Mạn khẽ nâng mắt, đạm mạc nói: "Nhị Vương gia, Tam Vương gia, cảm ơn các ngài quan tâm, ta cùng Hiên nhi trở về được rồi, các ngài cũng đi thôi!"

"Tuyết Mạn!"

Mạc Kỳ Diễn dưới tình thế cấp bách buột miệng kêu một tiếng, đột nhiên nhớ lại Mạc Kỳ Minh còn ở đây, lập tức sửa lại miệng, "Tứ Vương phi, nàng gần đây liên tiếp gặp chuyện không may, vẫn là ta đưa nàng cùng Hiên nhi trở về cho an toàn một chút."

Mạc Kỳ Minh mím môi mông thành một đường thẳng, biểu tình thanh lãnh im lặng không nói gì.

Lăng Tuyết Mạn hạ tầm mắt, lắc đầu, thân nhiên nói: "Không cần, quân gia chúng ta đã phái thủ vệ Hương Đàn Cư đến bảo vệ ta, ta không sao."

"Nếu như thế, Nhị ca, chúng ta cưỡi ngựa trở về đi" Mạc Kỳ Minh mở miệng, tiếng nói mát lạnh,

Mạc Kỳ Diễn nhủ mảy, phức tạp vạn phần nhìn Lăng Tuyết Mạn mấy lần, mới quay đầu nhìn Mạc Kỳ Minh, khẽ cười, nói: "Được, Tam đệ"

Mạc Ly Hiên đỡ Lăng Tuyết Mạn lên xe ngựa. Lăng Tuyết Mạn mang tâm sự nặng nề tựa vào xe, Mạc Ly Hiên ló ra, vẫy tay chào tạm biệt, "Phụ Vương, Tam Hoàng thúc, tái kiến!"

"Ừ, đi đường cẩn thận." Mạc Kỳ Diễn dặn dò.

Xe ngựa đi một đường ra hoàng cung, dọc theo ngã tư đường yên tĩnh trống trải, đi chậm rãi, chỉ nghe thấy trong gió đêm, tiếng bánh xe nghiền trên đất khi phát ra thanh lộc cộc, còn lại chỉ có lặng im.

Mạc Ly Hiền ngồi đối diện, nhìn Lăng Tuyết Mạn thất hồn lạc phách, nhẹ cau mày, thật lâu sau dời thân mình ngồi ở bên cạnh Lăng Tuyết Mạn, cầm tay nàng khẽ hỏi: "Mẫu thân không vui sao?"

"Hiên nhi, ta không sao." Lăng Tuyết Mạn cúi đầu trả lời.

"Mẫu thân con biết ngài không vui, phụ Vương, Tam Hoàng thúc cũng biết, là bởi Tam thẩm cùng đại nương phải không?" Mạc Ly Hiền cau mày hỏi.

Lăng Tuyết Mạn khẽ nhấp môi nặn ra một chút cười, tay nắm bả vai Mạc Ly Hiền, hít mũi một cái, ôn nhu nói: "Hiên nhi, mẫu thân có con, không sợ có người cười nhạo, về sau cái gì cũng không sợ, các nàng có phụ quân địa vị cao quý, ta có con ưu tú, ta không thua kém bọn họ, ta có một đứa con tốt nhất trên đời!"

"Mẫu thân!" Mạc Ly Hiền khẽ tựa vào trên thân thể thơm mềm của Lăng Tuyết Mạn, mặt ửng đỏ, nghe lời của nàng, trong lòng nóng lên, "Mẫu thân, Hiên nhi sẽ không để cho người khác khi dễ ngài. Nếu ai lại cười nhạo ngài, ngài nói cho con, con giúp ngài ra mặt."

"Hiên nhi, mẫu thân không muốn làm cho con đối mặt với nhiều kẻ địch. Ta không sợ bọn họ, ai dám cười ta, ta sẽ nghĩ biện pháp trả lại. Nhưng mà tiền đồ của con quan trọng hơn, Hoàng Thượng bây giờ đối với con càng sùng ái, con phải quý trọng, trước vị thân vương có được không dễ, ngàn lần không được vì chuyện nhỏ của mẫu thân mà ảnh hưởng tới con, biết không?"

"Mẫu thân, con..."

"Hiên nhi đừng nói nữa, ta mệt mỏi muốn ngủ một chút."

"Mẫu thân, vậy ngài tựa vào trên thân con ngủ đi."

"Ừm."

Hai thân ảnh luôn luôn âm thầm đi theo.

Thẳng đến khi trở về Tử Vương phủ, tận mắt nhìn Lăng Tuyết Mạn đi trở về Cúc Thủy Viên, Mạc Kỳ Hàn mới đi vào Hương Đàn Cư.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 201

Tắm rửa xong, thay đổi một thân áo trắng, Mạc Kỳ Hàn lười nhác đứng ở trước cửa sổ nhìn ra viện. Cây mai vàng lúc này đã kết một chút nụ hoa ở cành, tàn mát ra hương hoa nhàn nhạt, gió đêm thổi tới nhẹ nhàng bay vào mũi, tóc dài phiêu tán trên vai bị gió thổi lên phất qua chớp mũi và cánh mũi, hơi hơi ngứa.

Ngứa, nàng cũng đứng là người sợ ngứa.

Nhìn nàng cùng Mạc Kỳ Minh thân cận trong đình, thậm chí còn bám vào trên lỗ tai Mạc Kỳ Minh nói nhỏ, hần xót xa đến cực điểm. Một đối thủ hần tận lực muốn diệt trừ, nhưng nàng lại cùng hần ta thân cận như thế.

Nhẹ hóp một ngụm rượu, ngón tay siết bầu rượu, rồi sau đó rót một ngụm vào, nhắm hai mắt lại.

Một màn trước xe ngựa nổi lên trong lòng, Mạc Kỳ Hàn càng đến gần cửa sổ, trong lòng vừa đắng vừa chát, phức tạp nói không nên lời, mặc dù sáng sủa lạc quan như nàng lại nhìn tới mình cô đơn chiếc bóng, đáng tiếc hần không thể quang minh chính đại ở bên cạnh nàng.

Nhị ca, Nhị ca, hần cũng không muốn bởi vì một nữ nhân mà không thoải mái, nháo với Nhị ca. Nhưng nữ nhân này, nàng là nữ nhân của hần.

Phiền chán, lại rót rượu vào yết hầu. Đột nhiên hần vội vã, muốn nhìn thấy nàng, muốn ôm nàng vào trong ngực, nói cho nàng biết hần ngay bên cạnh nàng, một khắc cũng không từng rời nàng.

Thân mình bước nhanh đi hướng nội thất, vịn mở cơ quan bên giường, lách mình đi vào.

Trong phòng, Lăng Tuyết Mạn tắm rửa xong, xõa tóc dài dựa vào đầu giường, hỗn độn suy nghĩ việc Ngô Đồng thay đổi, nghĩ đến tối nay suýt nữa là chết đi, nghĩ Vô Giới sắc bén, nghĩ ánh mắt của Mạc Kỳ Diễn mang theo đau lòng cùng lo lắng, nghĩ Tình nhân của nàng sẽ tới hay không, tới rồi sẽ nói cái gì, hần có biết nàng gặp nạn hay không, sẽ tức giận Ngô Đồng hay không.

Mạc Kỳ Hàn từ đường hầm đi ra, ngoài ý muốn phát hiện nển tắt, nghĩ Lăng Tuyết Mạn chắc là đã ngủ, liền nhẹ bước chân, thẳng đến đi qua bình phong mới phát hiện nàng còn ngồi, khẽ gọi một tiếng: "Mạn Mạn!"

"Tình nhân!"

Lăng Tuyết Mạn ngược mắt, sau đó luống cuống tay chân, xuống giường chạy về chỗ phát ra âm thanh, tiến vào trong ngực quen thuộc của hần, đầu dựa vào ngực của hần, thì thầm: "Tình nhân, ôm ta."

"Mạn Mạn đừng khóc, ta ở đây!" Mạc Kỳ Hàn ôm chặt thiên hạ khẽ run trong lòng, ôn nhu nói nhẹ.

"Ta mới không khóc đâu." Lăng Tuyết Mạn quật cường dụi mắt, sảng giọng.

Mạc Kỳ Hàn cười khẽ: "Thật là không có khóc, Mạn Mạn của ta kiên cường lạc quan không khóc."

"Ừ." Lăng Tuyết Mạn hít mũi một cái.

Ngồi xuống, Mạc Kỳ Hàn cúi đầu hít hít cổ Lăng Tuyết Mạn, ý cười hiện lên, "Trên người Mạn Mạn thơm quá, có phải tắm bằng hoa mai không?"

"Ách, mũi của chàng thật thính! Hi hi, đúng vậy, có thích hay không?" Lăng Tuyết Mạn giương lên khuôn mặt nhỏ nhắn, cũng nở nụ cười.

"Thích, chỉ cần không phải mùi son phấn ta đều thích." Mạc Kỳ Hàn cúi đầu khẽ hôn cánh môi mềm mại.

Lăng Tuyết Mạn bất mãn nói lầm bầm: "Còn nói sao, ta đều luôn quên hỏi chàng, trên người chàng sao luôn luôn có mùi đàn hương, làm hại ta nghe thấy hương vị trên người Vô Giới, liền coi thành chàng! Bất quá, xem dáng người hai người rất giống a! Tình nhân nói thật với ta, chàng có phải là Vô Giới không?"

Nghe vậy Mạc Kỳ Hàn nhăn mày, "Mùi đàn hương trên người ta là vì trong phòng ta luôn luôn đốt đàn hương tĩnh tâm định thần. Trên người Vô Giới ta làm sao mà biết? Nàng đem Vô Giới trở thành ta là không phải quá coi thường ta sao? Vô Giới bất quá là một thị vệ Tứ Vương phủ, hẳn có bản lĩnh hiệu lệnh các thủ hạ sao? Hẳn lại nào có bản lĩnh ra vào thiên lao đại nội đâu?"

"Ách." Lăng Tuyết Mạn nghẹn lời, nghĩ lại cũng đúng, không khỏi lắc đầu, lại trừng Mạc Kỳ Hàn, mắt hừng sáng giọng: "Chàng chơi trốn tìm cùng ta, xem ta suốt ngày lo lắng chàng cao hứng đúng không?"

"Mạn Mạn, sao nàng lại nói như vậy, ta hiện tại không thể nói cho nàng biết, đương nhiên là có nỗi khổ, nàng biết càng ít đối với nàng càng tốt, nàng có hiểu không?" Mạc Kỳ Hàn cũng thờ dãi, nha đầu này không có chút tâm cơ nào, lời nói không đề trong lòng, một khi hắn nói, sợ là bị Mạc Kỳ Minh nói hai câu liền lộ rồi, đến lúc đó Mạc Kỳ Minh nhất định sẽ lợi dụng nàng buộc hắn xuất hiện, sau đó có thể nghĩ-

Nhìn đến Mạc Kỳ Hàn tức giận, Lăng Tuyết Mạn vội ôm cổ hắn, "Tình nhân, ta không hỏi nữa, chàng đừng buồn, ta biết chàng có lý do không thể nói, ta sẽ chờ đến khi chàng có thể nói."

"Mạn Mạn!"

Mạc Kỳ Hàn cảm thấy nóng lên, ôm Lăng Tuyết Mạn lại, thân mình hai người ngã nhào ở trên giường, vội vàng hôn lên môi nàng, khẽ liếm, triền miên, lưu lại ở đôi môi cánh hoa một lát, đầu lưỡi nhẹ nhàng cạy mở hàm răng của nàng, cuốn cuộn quấn lấy lưỡi của nàng, thưởng thức thơm ngọt của nàng, lưu luyến thật lâu không thôi.

Thân thể của nàng luôn khiến hắn cảm thấy không đủ, con người sớm trở nên đực ngầu, cùng bàn tay ám muội chuyển qua bên eo nàng, nhẹ nhàng cởi quần áo ra, thăm dò vào, cách cái yếm xoa ngực đầy đặn của nàng, thân mình nàng run lên, khẽ sát hắn, lần đầu tiên khẩn trương như thế, muốn đem bản thân mình cho hắn, muốn cùng hắn hòa thành một thể.

Trúc trắc thò tay cởi của đai lưng của hắn, hắn cảm giác được nàng lỏng lỏng, vươn tay giúp nàng cởi áo ngoài, lột ra toàn bộ quần áo trong, hai cổ thân thể cực nóng quay cuồng, trong chăn gắm hắn hôn mỗi một tác thân thể nàng, mơ hồ hỏi nàng: "Mạn Mạn, trong lòng nàng chỉ có một mình ta sao?"

"Ừm, còn chàng, chàng có yêu ta không?" Nước mắt của Lăng Tuyết Mạn tràn ra, dùng sức cầm lấy bả vai Mạc Kỳ Hàn.

"Mạn Mạn, tâm ta đối với nàng, nàng biết." Mạc Kỳ Hàn nói nhỏ, bàn tay từ bụng của nàng dời xuống giữa hai chân, ngón trỏ vươn vào, làm nàng run rẩy từng trận, yêu kiều không thôi, hai gò má đỏ ửng, khó nhìn thì thầm: "Chàng... chàng lại không nói yêu ta mà đã ép buộc ta."

"Ha ha!"

Hắn cười khẽ, ngón tay ướt át làm hắn sung sướng, thân thể vốn ngây ngô của nàng hiện thời bị hắn dạy dỗ thành mẫn cảm, chỉ hơi động chạm liền trở nên ướt át, nữ nhân đẹp nhất của hắn, chỉ nở rộ vì hắn.

"Mạn Mạn, không cần ép ta, lời nói miệng có thể nói ra thật sẽ không có lòng, chân tâm của ta nàng đều biết." Hơi thở nóng bỏng bám vào bên tai nàng, hắn áp trên thân của nàng, tiến quần thân tốc, liều chết cùng nàng dây dưa một chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 202

Lại lấy ra, lại xâm nhập, nàng ở dưới thân thể của hắn yêu kiều không ngừng, từng trận vui thích, càng dán chặt hắn, thân thể nóng bỏng bị khống chế, hai tròng mắt ướt át mê ly.

Hắn cũng không nhịn được, vây lấy thân thể thơm mềm của nàng dưới thân, hai người dán sát, động nhanh hơn, càng kịch liệt, đột nhiên tiến lên để cho nàng không chịu nổi khóc lên, tại thời điểm cao trào, một cổ nóng bỏng phun ra trong thân thể của nàng, hắn càng ôm chặt nàng, cùng nàng thờ dốc từng trận.

"Mạn Mạn, mệt sao?"

Hắn vui đùa ở trên cổ nàng, mơ hồ hỏi.

"Có một chút." Lăng Tuyết Mạn đỏ hồng hai gò má, nhắm mắt, lông mi dài nhẹ nhàng lay động.

"Mạn Mạn nghỉ ngơi một chút đi." Mạc Kỳ Hàn ôn nhu nói, lật chuyển thân thể của nàng, lấy khăn lau nhẹ dưới hạ thân nàng, sau đó tự lau bản thân mình, rồi ôm chặt nàng vào lòng.

Không đợi nàng trả lời, hắn khẽ vuốt sọc tóc buông rơi ở trên trán nàng, thấp giọng nói: "Mạn Mạn, ta muốn nhìn bộ dáng nàng lúc vui vẻ, khuôn mặt nàng tươi cười như hoa, ta sẽ vui vẻ theo. Nhìn đến bộ dáng nàng khổ sở, lòng ta sẽ đau. Mạn Mạn, nàng không cô độc, nàng không chỉ có một đứa con ngoan, nàng còn có ta, có một ngày ta sẽ đứng trước mắt người đời, dắt tay nàng, lớn tiếng tuyên bố cho bọn họ nghe ta là vợ chồng của nàng, là phu quân của nàng, nàng hãy tin ta, rất nhanh không tới ba năm, ta nhất định cho nàng một ngôi nhà hoàn chỉnh."

Lòng hắn đau xót. Rõ ràng là Vương phi hắn cưới hỏi đàng hoàng, lại làm cho nàng mang danh quả phi, bị người khác khinh.

"Tình nhân!"

Lăng Tuyết Mạn cọ xát người vào ngực hắn, ôm chặt cổ hắn, nước mắt tuôn ra, "Tình nhân, ta chờ chàng đến cưới ta, chờ chàng bên ta một đời một kiếp, chúng ta sẽ sinh thật nhiều đứa con."

"Mạn Mạn, nhất định sẽ như vậy."

Mạc Kỳ Hàn như nghẹn yết hầu, hôn lên mắt nàng, ôn nhu nói: "Mạn Mạn, ta muốn thấy nàng cười khoan khoái, hưng phấn thì ta sẽ cao hứng. Mạn Mạn là nha đầu thông minh nhất trên đời này, giỏi treu cọt người nhất, giỏi khi dễ người nhất, càng là giỏi mê hồn người nhất."

"A... Ai bảo ta mê hồn người nào không mê, lại mê đúng hồn chàng. Còn chàng, chàng cũng không nói yêu ta, chàng là con sói xám giáo hoạt!" Lăng Tuyết Mạn chọc chọc ngực Mạc Kỳ Hàn một chút, chu cái miệng nhỏ nhắn, hít hít mũi, gất giọng.

Mạc Kỳ Hàn nhẹ nhàng cười, sờ cái mũi Lăng Tuyết Mạn, nói: "Không tin thì cứ việc khảo nghiệm, ta không vội, còn có thời gian cả một đời, ta tự tin có thể vượt qua khảo nghiệm!"

"Ta cũng không tin. Hi hi, ta kỳ thực rất ác độc, chàng nếu chịu không được khảo nghiệm, ta sẽ thừa dịp chàng đang ngủ, thiến chàng làm thái giám, ha ha!" Lăng Tuyết Mạn nhếch miệng cười, sau đó có ý nhe răng hù dọa.

"A? Nha đầu, nếu thiến ta, nàng thật sẽ thành quả phụ! Có ta ở đây, nàng đừng mơ tưởng gả cho người khác!" Mạc Kỳ Hàn nheo lại con ngươi, trong phút giây này, trong đầu cấp tốc hiện lên một màn trong đình ven hồ, tâm dậy lên!

Lăng Tuyết Mạn hừ hừ cái mũi, duỗi ngón tay vẽ các vòng tròn ở trên ngực hắn, khiêu khích nói: "Ta mặc dù là quả phụ, nhưng ai dám lấy ta, ta liền gả cho người đó!"

Tay đột nhiên đau xót, Lăng Tuyết Mạn ngạc nhiên ngược mắt, chỉ thấy Mạc Kỳ Hàn cầm cổ tay nàng, theo ánh sáng nhọt nhọt từ cửa sổ chiếu vào trên mặt hắn, mơ hồ chỉ thấy đôi mắt kia thâm trầm dọa người, lưng ta lưng túng nói: "Tình nhân, ta... ta đùa thôi."

"Loại chuyện này không được đùa!" Mạc Kỳ Hàn bình tĩnh, tiếng nói lạnh lùng.

"Ách, không đùa thì không đùa thôi, chàng nắm đau ta." Lăng Tuyết Mạn bĩu môi tức giận, đồng thời cảm giác được hắn đối với nàng rất để ý cùng khẩn trương, trong lòng lại ngọt ngào, thấy hắn buông lỏng tay, liền lấy hai tay nắm bàn tay to của hắn đặt ở bên môi, hôn một cái, cười nói: "Tình nhân, ta không thích làm người phải không?"

"Đó là đương nhiên! Thiên hạ sẽ tìm không ra được nam nhân thứ hai chung tình như bản công tử!" Mạc Kỳ Hàn nhướng mày, nói rất là tự tin.

"Haizz." Lăng Tuyết Mạn muốn lau mồ hôi, người nào đó lại tự đại cùng tự kỷ.

"Nói đi, nàng ở hồ Thụy Trà trong đình nói gì với Tam Vương gia? Bộ đáng nàng vui vẻ như muốn bay lên, tuy ta thích nhìn nàng vui vẻ, nhưng vui vẻ này là nam nhân khác đưa cho nàng, bản công tử mất hứng!" Bộ đáng Mạc Kỳ Hàn rất giống bị đội nón xanh, miệng đầy vị chua.

Lăng Tuyết Mạn hiểu ra, bật cười không thôi, "Ta đương nhiên cao hứng, ta vì mình báo một mối thù lớn, ta có thể không cao hứng sao? Xem khẩu khí chưa chất của chàng, ghen rồi phải không?"

"Ai ghen? Bản công tử làm sao có thể ghen" Mặt Mạc Kỳ Hàn nóng lên, phủ nhận, sợ Lăng Tuyết Mạn dây dưa vấn đề này, buộc hắn thừa nhận, vội nói sang chuyện khác: "Nàng báo thù cái gì? Ai chọc nàng? Liên quan gì đến Tam Vương gia?"

"Hừ, Tam Vương phi chọc ta, ta tìm nam nhân của á báo thù!" Lăng Tuyết Mạn đắc ý, trong đầu lại xuất hiện cảnh tượng tượng Tam Vương phi mỗi đêm tro mắt nhìn Tam Vương gia cùng tiêu thiếp khác triền miên, à lại một mình trong phòng, kích động cười ha ha!

"Haiz, nàng cười cái gì? Rốt cuộc sao lại thế này?" Mạc Kỳ Hàn nhăn mày, xem ra là ở trong điện Thái Hòa đã xảy ra chuyện gì rồi, hắn ở bên ngoài đương nhiên không thấy được. Xem ra Vương phi của hắn lại chịu ủy khuất.

Lăng Tuyết Mạn vui sướng, kích động giải thích: "Tình nhân, Tam Vương phi trách móc ta, trào phúng ta không có nam nhân, quả phụ khắc phụ gì đó, sau đó không phải ta biểu diễn tốt sao? Ta thắng cuộc với năm Vương gia, ta liền muốn Tam Vương gia không chạm vào Tam Vương phi một năm, cho Tam Vương phi làm quả phụ, ha ha, Tam Vương gia đáp ứng rồi, chàng nói ta xài chiêu này được không?"

Mặt Mạc Kỳ Hàn run rẩy, "Nàng cứ nói trắng ra như vậy với Tam Vương gia sao?"

"Đúng vậy, không nói rõ, hắn làm sao mà biết ta muốn hắn đáp ứng điều kiện gì" Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc, "Ta cảm giác ta không có nói sai a."

Nhưng dâm tặc này lại tức giận, chỉ ngón tay vào trán nàng, hờn hển nói: "Nàng vẫn là không phải nữ nhân a. Nàng sao lại không biết xấu hổ chạy đến trước mặt nam nhân nói chuyện này? Nha đầu chết tiệt, chuyện này chỉ có thể nói với ta, có nghe không?"

"Ách, sao lại kích động như vậy? Ta có phải là nữ nhân hay không, chàng không phải rõ ràng nhất sao?" Lăng Tuyết Mạn ủy khuất, xoa xoa cái trán nhỏ, giọng không phục.

"Còn không biết hối cải?" Mạc Kỳ Hàn trừng mắt, môi phát run, việc này rõ ràng cho thấy Mạc Kỳ Minh động tình với nàng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 203

"Ta sao phải hối cải, loại sự tình này không nói rõ, thì phải ám chỉ thế nào? Ngộ nhớ ta ám chỉ, hắn hiểu sai ý ta, vậy thù không phải báo không được sao?" Lăng Tuyết Mạn nói rất là ủy khuất.

"Nàng..." Mạc Kỳ Hàn bực mình, cúi đầu cắn môi Lăng Tuyết Mạn một ngụm.

"A... Đau quá, chàng cắn ta làm chi?" Lăng Tuyết Mạn vội đưa tay che miệng, tức giận lên án.

Mạc Kỳ Hàn tức, cuối cùng không khỏi bật cười "Nha đầu, sao nàng có thể nghĩ ra chiêu hiểm như vậy, Tam Vương gia một năm không đến phòng Tam Vương phi, sợ là địa vị chánh

phi của tam Vương phi trong mắt người ngoài là hoàn toàn thất sủng, nhóm trác phi hẳn là vui mừng đây! Ha ha, nhà mẹ đẻ Tam Vương phi cũng sẽ lo lắng!"

"Ách! Ta mặc kệ! Ta chính là muốn chọc giận chết nàng ta, ai bảo nàng cười nhạo ta. Hừ! ta không có nam nhân, vậy ta làm cho nàng có nam nhân cũng như không có!" Lăng Tuyết Mạn thờ phỉ phò.

Mạc Kỳ Hàn ngưng cười, con người thâm thúy nhìn một chỗ, Tam Vương phi Quách Tổ Khanh! Thật to gan! Cho dù là ái nữ của trưởng công chúa Lệ Khanh thì như thế nào.

"Tình nhân chàng đang suy nghĩ gì tại sao không nói chuyện?" Lăng Tuyết Mạn lắc cánh tay hấn hỏi.

"Không có gì, Mạn Mạn, chiêu này của nàng rất hay. Nhưng về sau không thể ở trước mặt nam nhân nói lời nam nữ, biết không?" Mạc Kỳ Hàn trịnh trọng nói.

Lăng Tuyết Mạn lè lưỡi, "Biết rồi, nam nhân dài dòng!"

"Hừ." Mạc Kỳ Hàn neho mắt lại, vừa nói xong, nhin không được lăm hấn nhớ tới ở bên trong ngự hoa viên, nha đầu kia nói một câu, "Vô Giới ca ca, người cũng dài dòng như bà già!"

"Mạn Mạn, không cho nàng kêu Vô Giới ca ca! Không được kêu thân thiết như vậy! Không được theo túi hương cho nam nhân khác!" Mạc Kỳ Hàn bá đạo tuyên bố, cho dù Vô Giới chính là hấn, nhưng kêu không phải tên của hấn, trong lòng hấn không thoải mái!

"Ách." Lăng Tuyết Mạn co rúm, nuốt nước miếng, cười mĩa nói: "Tình nhân, việc chàng không cho làm thật nhiều a. Nhưng Vô Giới ca ca là ân nhân cứu mạng của ta, đêm nay nếu không phải nhờ hấn, ta đại khái bị cắt thành cái bánh thịt, chàng cũng không thấy được ta, chàng hẳn là phải cảm tạ hấn."

"Còn nói sao! Nàng cùng Liễu Ngô Đồng chạy đến lương đình làm cái gì? Nàng ta thần trí mơ hồ, có gọi nàng cũng đừng đi qua. Lúc đó nàng nên đi gọi người Liễu gia. Suyt nữa! Lại là suyt nữa! Nếu không phải là ta thấy có người cứu nàng, ta đã phải bại lộ thân phận nhảy ra nhặt cái mạng nhỏ cho nàng!" Mạc Kỳ Hàn nói tới đây liền tức giận không ít, gầm nhẹ.

Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc, lúc này mới phản ứng được, "Chàng... chàng đêm nay đã ở hoàng cung sao? Chàng không phải nói chàng không đến sao? Chàng nấp ở nơi nào a?"

"Vô nghĩa, ta không theo tới có thể yên tâm sao? Nếu không gặp chuyện không may thì cao hứng cùng nam nhân khác, nàng muốn làm bán công tử tức chết a!" Mạc Kỳ Hàn nắm chặt nắm tay đầm xuống giường, chỉ kém không thể kéo thân mình Lăng Tuyết Mạn qua mà hung hăng đánh nàng một trận.

Lăng Tuyết Mạn bị tiếng đầm trên giường làm run run một chút, lắp bắp: "Không... không có, ta... ta lúc ấy không nghĩ tới nhiều như vậy, ta nghĩ... nghĩ Ngô Đồng là bạn của ta, ta lo lắng nàng..."

"Cái gì? Bạn? Bảo nàng không được qua lại với người Liễu gia, một câu nàng cũng không có nghe. Giờ thì tốt rồi, nếu vì chuyện kia mà chôn cùng Liễu Ngô Đồng, xem nàng có hối hận không." Mạc Kỳ Hàn lần này thực không nhịn được, đánh vào tay Lăng Tuyết Mạn một cái, tiếp theo gầm nhẹ: "Liễu Ngô Đồng không đáng để cho nàng thiện lương, không cho phép nàng gặp lại nàng ta, không cho phép nàng xen vào chết sống của nàng ta nữa. Nếu nàng không nghe, ta sẽ giết Liễu Ngô Đồng cho nàng xem!"

"A, không được! Chàng không được giết người lung tung. Ngô Đồng không phạm pháp, chàng không được giết nàng ấy!" Lăng Tuyết Mạn nghe vậy, nóng nảy nói.

Ánh mắt Mạc Kỳ Hàn lạnh lùng trừng nàng, "Thu thiện lương của nàng lại. Nàng còn bảo vệ nàng ta, nàng không nghe lời, ta nhất định làm như vậy!"

"Được rồi, được rồi, ta nghe lời, ta nghe lời chàng không lui tới với Ngô Đồng được không?" Lăng Tuyết Mạn thỏa hiệp, nam nhân này nói được thì làm được.

Mạc Kỳ Hàn thờ phào một hơi, hấn có thể thua trận Ngô Đồng nhưng không thể thua Lăng Tuyết Mạn. Ngô Đồng rời hấn, hấn chỉ là thương tâm nhưng không muốn văn hỏi. Nhưng nếu là Lăng Tuyết Mạn rời hấn, hấn sẽ đau lòng chết mất, sẽ dùng hết thủ đoạn tìm về nàng, chẳng sợ cường bức buộc nàng bên cạnh.

Tay to nắm giữ bên eo Lăng Tuyết Mạn buông ra, cầm bàn tay bị hấn đánh lúc nãy, nhẹ xoa, hỏi: "Đau không?"

"Đương nhiên đau, chàng đánh ác như vậy." Lăng Tuyết Mạn chu môi đỏ mọng, ủy khuất nói.

"Đau là được rồi. Không đau đầu óc nàng không nhớ được!" Mạc Kỳ Hàn ngoài miệng quở trách, động tác trên tay lại càng thêm ôn nhu, sợ khiến nàng đau hơn.

Lăng Tuyết Mạn như con mèo nhỏ, dùng mặt cọ xát mặt Mạc Kỳ Hàn, lăm nũng, "Tình nhân, thật xin lỗi, làm cho chàng lại lo lắng."

"Biết ta lo lắng thì ít đi gây chuyện cho ta, hiểu chưa?" Mạc Kỳ Hàn trừng mắt nói.

"Ừ, ta cam đoan không có lần sau!"

Lăng Tuyết Mạn ngửa đầu cười, bỗng dung nhớ lại một sự kiện liền nghi ngờ hỏi: "Tình nhân, chàng quen biết Tứ Vương gia phu quân của ta sao? Ngày hôm nay ta mới biết một việc, thì ra Ngô Đồng cùng Tứ Vương gia là một đôi uyên ương số khổ a! Tứ Vương gia đã chết, Ngô Đồng thương tâm tuyệt vọng quên không được Tứ Vương gia, đêm nay nàng ấy đại khái cũng là bởi vì nghĩ đến Tứ Vương gia, mới không không chế được. Ta chiếm vị trí Tứ Vương phi, Ngô Đồng có lẽ vì vậy mới tức giận ta! Nhưng ta cũng thật oan uổng, cũng không phải ta muốn gả cho Tứ Vương gia, haiz- "

"Nàng biết cái gì thì cũng đừng nói nữa, chuyện Liễu Ngô Đồng hết thấy đều không liên quan đến nàng." Mạc Kỳ Hàn có chút bức, lửa nóng bùng bùng nói: "Đừng đem chuyện gì cũng đều đặt trên thân mình, nàng không có đoạt địa vị Tứ Vương phi của nàng ta, nếu phu quân của nàng sống lại, hấn cũng sẽ nói như vậy!"

"Đã biết." Lăng Tuyết Mạn nghe ra Mạc Kỳ Hàn tức giận, vội vàng gật đầu.

"Ngủ đi!"

Mạc Kỳ Hàn ném ra hai chữ, vuốt chân, đem đầu Lăng Tuyết Mạn đặt lên ngực hấn, hai tay ôm lại, nhắm hai mắt lại, yên lặng cầu nguyện ngày sau nha đầu này chớ cùng hấn tính nợ cũ thì tốt rồi.

Lăng Tuyết Mạn bị áp ở trong bóng tối, rầu rĩ nói thầm: "Người nào đó nói tức giận liền tức giận, chàng không để ý ta, ta cũng không để ý chàng, hừ, tự ta chơi với bản thân mình!"

Mạc Kỳ Hàn lơ đã, nhắm mắt, bộ dáng lại rất bình tĩnh.

Nhưng rất nhanh, hấn lạnh nhạt không nổi, bởi vì một cái tay nhỏ bé mềm nhũn mò tới hạ thân của hấn, bắt được "huynh đệ" của hấn, sau đó dung đưa loạn xạ như món đồ chơi, làm "huynh đệ" của hấn cực nhanh nóng lên, nhanh chóng trở nên cứng rắn.

"Nha đầu đáng chết! Dám đùa giỡn bản công tử!"

Hắn gầm nhẹ một tiếng, xoay người đè lên, hắn muốn cho nàng nếm thật tốt hậu quả thay đổi hắn từ quân tử thành dã tâm.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 204

Đêm lặng im cắn nuốt hết thảy âm ỉ của ban ngày, lúc này chỉ có yên tĩnh.

Toàn bộ ánh trăng bị mây đen che mất, toàn bộ bầu trời tối đen nhìn không tới một điểm ánh sáng, tối như vậy, không chỉ là đêm, mà còn có lòng người.

Một trận gió mạnh cuốn tới, làm các gốc hải đường trong viện run lay bầy cảnh lá, cực kỳ giống gào thét, cũng cực kỳ giống nước nở.

Thật lâu sau, rốt cục có tiếng mưa rơi tí tách vang lên, rơi trên đá lát sân trong viện, vang dội đêm khuya.

Trong thư phòng, nam nhân cúi người vẽ tranh cứng đờ ngược mắt nhìn ra cửa sổ. Lại trời mưa, cuối mùa thu tới đầu mùa đông, có vẻ như lúc nửa đêm, trời luôn mưa.

Đứng dậy, ở trước cửa sổ, thu vào tầm mắt, mưa rơi mang theo từng mảnh bông tuyết, lúc này mới chợt hiểu mùa đông thật sự đến.

Bông tuyết, Tuyết Mạn.

Lơ đãng lập đi lập lại cùng một cái tên, vẻ mặt nam nhân dần dần đại ra, lập lại thật lâu, đến khi cửa thư phòng đột nhiên vang lên một thanh âm, tâm hồn nam nhân mới trở về, cất bước đi đến bên cạnh trường án, ngồi xuống, cầm một xấp giấy Tuyên Thành lúc này đã về lên, thần nhiên nói: "Tiến vào"

"Phu quân!"

Nhị Vương phi bung khay tiến vào, trên khay là một bình trà nóng, nhẹ nhàng đặt xuống trên trường án, rót một chén trà, hai tay đưa qua, nhẹ cau mày nói: "Phu quân, đã qua giờ tỵ, sao còn chưa nghỉ ngơi?"

Mạc Kỳ Diễn nhận lấy, đưa tới bên môi, nhẹ uống một ngụm, cũng không nhìn nàng, chỉ cảm bút lông trong tay tiếp tục vẽ, thần nhiên nói: "Vương phi mệt rồi thì sớm đi ngủ đi, bốn vương tử nay nghỉ ngơi ở thư phòng."

"Phu quân, chàng đã ngủ ở thư phòng hơn nửa tháng, vẫn là về Tuyết Hiền đi. Thần thiếp đã lệnh cho nha hoàn chuẩn bị nước ấm, thần thiếp sẽ hầu hạ phu quân tắm rửa."

Mạc Kỳ Diễn đột nhiên ngừng đầu, Nhị Vương phi ngăn người, giọng nói có chứa ngờ ngạc, nhìn Mạc Kỳ Diễn, lúng ta lúng túng nhỏ giọng nói: "Phu quân, là thần thiếp làm gì sai sao?"

"Đi ra ngoài." Mạc Kỳ Diễn bình tĩnh nói.

Nói xong lại cúi đầu tiếp tục vẽ.

"Phu quân tức giận thần thiếp sao?" Nhị Vương phi vội vàng nắm ống tay áo Mạc Kỳ Diễn, khuôn mặt đau thương.

Mạc Kỳ Diễn nhu mày, chuyển mắt nhìn tay Nhị Vương phi nắm lấy ống tay áo của hắn, tiếng nói thay đổi sang sang, "Vương phi, chuyện nàng làm quá đáng không lẽ nàng không biết sao!"

"Phu quân!" Nhị Vương phi chấn động, cuống quýt buông lỏng tay, lại một lần kêu khóc lên tiếng, "Phu quân nếu có gì bất mãn với thần thiếp, xin phu quân nói thẳng, thần thiếp nhất định sửa đổi, cầu phu quân không cần vắng vẻ thần thiếp được không?"

"Vương phi, trong lòng nàng rõ ràng nguyên nhân bốn vương tử vắng vẻ nàng. Bốn vương tử không muốn nói ra, chỉ nhắc nhở nàng. Nếu như nàng không biết hối cải, bốn vương tử sẽ không khách khí với nàng!" Ánh mắt Mạc Kỳ Diễn lần đầu tiên lạnh như vậy, toàn cảnh là ý lạnh bức đến nữ nhân nhất gan trước mặt.

"Phu quân." Nhị Vương phi run lên, không tự chủ lui về sau một bước, nàng gả cho hắn hơn mười năm, chưa bao giờ thấy hắn có vẻ mặt như thế, ánh mắt tàn nhẫn kia như cực hạn nàng, như muốn bóp chết nàng!

"Đi ra ngoài!"

Sắc bén hai chữ, Mạc Kỳ Diễn lại cúi đầu, không nhìn nàng một cái.

Thân mình co lại, Nhị Vương phi không dám ở lại nữa, lao đảo chạy đi ra khỏi thư phòng.

Chạy ra vài chục bước, nhìn trở lại, thấy cửa phòng đóng chặt, trong ánh nến lay động, thân ảnh cao to lại đứng ở trước cửa sổ.

Tuyết Mạn... Tuyết Mạn.... giờ phút này nàng đang làm gì? Ngủ sao? Có nhớ đến ta như ta nhớ nàng hay không?

Chậm rãi cảm lên bức họa trong tay, vẽ một chiếc thuyền con, phía trên một nhân nhi mặc quần áo trắng như tuyết xuất trần mà đứng.

Tam Vương phi.

"Àm!"

Một tiếng vang không lồ từ trong phòng truyền đến, nha hoàn bung cháo lá sen đi tới cửa, thân mình run lên, suýt nữa làm chén cháo văng vãi, kinh hãi đứng ở cạnh cửa, tiến cũng không được, không tiến cũng không được.

Giờ phút này, mặt trời đang dần dần lặn xuống chân trời phía tây, chỉ còn lại một tia le lói chiếu xuống trước viện.

Trong phòng hỗn loạn, Tam Vương phi bởi vì phát hỏa mà tóc có chút hỗn loạn, tức giận ngồi ở trước bàn, hai mắt đỏ lên, thờ gấp gấp, trừng nha hoàn quỳ trên mặt đất, "Tiểu Đào,

Vương gia còn nói cái gì?"

"Thưa Vương phi, Vương gia chỉ nói ngại bạn không qua, mời Vương phi một mình dùng bữa." Tiểu Đào cúi đầu nhỏ giọng trả lời.

"Bạn! Mỗi ngày đều bạn, mỗi lần đều nói bạn! Ban ngày bạn, buổi tối còn bạn sao? Từ đêm thọ yến Hoàng Thượng trở về liền không bước vào cửa phòng ta một bước! Cũng đã một tháng rồi!"

Tam Vương phi hỗn hển gào thét, tùy tay đem ấm trà trên bàn đập xuống, lại ầm một tiếng, nha hoàn ngoài cửa lại run lên, ngã ngồi trên mặt đất, cháo lá sen rơi hơn một nửa, kinh hãi, lồng cuống tay chân đứng lên, chạy trở lại phòng bếp, một lần nữa mức đầy chén.

Mà tiểu Đào liếc nhìn một cái, đánh bạo ngẩng đầu lên, "Vương phi đừng vội, Vương gia có thể là rất bận nên không có tới, Vương phi ở trong phòng như vậy, các trác phi sẽ nói ra nói vào, Vương phi nhỏ giọng một chút, ngộ nhỡ làm cho Vương gia nghe được, chỉ sợ sẽ trách tội Vương phi."

"Chàng chắc chắn là bị con hồ ly tinh kia câu dẫn! Có ý nói nhỏ trước mặt ta, ai biết bọn họ nói gì! Hồ ly tinh kia nhất định là nuốt không trôi tức giận, méc với phu quân, phu quân mới đối với ta như vậy! Không được, ta muốn tìm phu quân nói rõ!"

Tam Vương phi xúc động, đứng lên liền đi đến chỗ Mạc Kỳ Minh ở Tùng Lan viện.

"Vương phi!" Tiểu Đào muốn khuyên can nhưng Tam Vương phi đã đi ra đến mười bước, chỉ có thể chạy đuổi theo.

Tùng Lan viện.

"Bẩm chủ tử, Vương phi cầu kiến!" Một thị vệ tiến vào cúi đầu bẩm báo.

Mạc Kỳ Minh cầm đôi đũa trên tay, dừng một chút, không có bất luận biểu tình gì, gấp đồ ăn để vào trong miệng, nuốt xuống, "Gọi nàng tiến vào."

"Vâng!"

Tam Vương phi quỳ xuống trước bàn, "Thần thiếp thỉnh an phu quân!"

"Đứng lên đi." Mạc Kỳ Minh phun ra hai chữ ngắn gọn, từ đầu tới đuôi không có nhìn Tam Vương phi một cái, chỉ lẳng lặng dùng cơm.

Tam Vương phi thẳng người lên, thấy Mạc Kỳ Minh lãnh đạm, cắn cắn môi, tuy rằng hắn vốn lạnh như vậy, nhưng ngày thường ở trước mặt nàng còn có một chút tươi cười, bây giờ rất nhiều ngày không thấy hắn, nhưng hắn so với ngày thường còn lạnh hơn vài phần.

Không nhận được, nàng mở miệng nói: "Phu quân, thiếp có thể dùng bữa với chàng không?"

"Tùy nàng." Mạc Kỳ Minh trả lời ngắn gọn.

Mặt Tam Vương phi vui vẻ lên, ngồi đối diện Mạc Kỳ Minh, hạ nhân vội đưa lên một bộ chén đũa. Cầm đũa, Tam Vương phi gấp một món thức ăn, ăn cắn lướt qua bàn ăn đưa đến trong chén Mạc Kỳ Minh, cười lấy lòng, nói: "Phu quân, mời dùng!"

Thuôn mặt tuần tú đông lạnh của Mạc Kỳ Minh không có một tia ôn nhu, liếc mắt nhìn Tam Vương phi, ánh mắt lạnh thấu xương, thẳng đến khi Tam Vương phi hơi sợ, kinh hãi cúi đầu, mới lạnh lùng nói: "Về sau ở Lạc Hà viện an phần thủ kỷ là tốt rồi, bốn vương có hạ nhân hầu hạ, không nhọc Vương phi quan tâm."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 205

"Phu quân, chàng đây là có ý gì?" Tam Vương phi tái mặt, không thể tin nhìn Mạc Kỳ Minh.

Mạc Kỳ Minh nhủ mảy, ý lạnh như trước không giảm một phần, "Tổ Khanh, ngày thường Bản Vương bận rộn chính sự, không để ý tới nàng, nay nàng đã hỏi nguyên nhân, thì ta nói cho nàng biết, ở yến tiệc chúc thọ phụ hoàng nàng đã làm gì? Tứ đệ là máu thịt đầu quả tim của phụ hoàng và mẫu hậu, Tứ Vương phi hiện tại lại nhận được ân sủng của bọn họ, nàng dám trước mặt mọi người vũ nhục Tứ Vương phi. Nàng ngu ngốc sao?"

Tứ đệ chết bệnh. Phụ hoàng bị đá kích lớn, cả triều cao thấp ai dám ở trước mặt phụ hoàng nói ra một câu Tứ đệ không tốt, nhất định là rớt đầu. Nàng lại dám đi đụng vào chỗ đau lòng của phụ hoàng. Tứ Vương phi nếu như bẩm báo với phụ hoàng, nói nàng cười nhạo nàng ấy là quả phụ không có nam nhân, nàng nói phụ hoàng sẽ xử trí nàng như thế nào, lại xử trí bốn vương như thế nào?

Hừ! Tổ Khanh, đừng ý nàng là con cháu bên ngoại của phụ hoàng mà dám lăng nhục Tứ Vương phi. Tứ đệ không còn, nhưng nàng đừng quên nàng ấy còn có một tiểu Vương gia xem nàng ấy như bảo vật! Mà sau lưng tiểu Vương gia còn có Nhị Vương gia, ba vị Vương Gia khác nàng thấy ai không phải cùng Tứ đệ huynh đệ tình thâm? Tứ Vương phi phải e ngại nàng sao? Bốn vương xem nàng là trong đầu rồi loạn, đến đạo lý ấy cũng không thông. Nàng muốn làm cái gì với nàng ấy?"

Tam Vương phi càng nghe càng kinh hãi, sắc mặt càng thêm trắng, đầu môi nói: "Phu quân, Tổ Khanh sai lầm rồi, chàng tha thứ cho thiếp một lần đi."

"Tổ Khanh, bốn vương cảnh cáo nàng, thu hồi bụng dạ hẹp hòi của nàng lại. Còn dám cho bốn vương thêm phiền toái, tuyệt không tha thứ! Ngày sau an phận ở Lạc Hà viện của nàng, không được lại phái nha hoàn đến mời bốn vương. Bốn vương mỗi đêm nghỉ ở cái viện nào, nàng không cần quan tâm, cũng không cho nàng đầu đá cùng tỷ muội khác trong viện, có nghe hay không?" Trong lời nói của Mạc Kỳ Minh mang theo ý lạnh cùng bốn nàng.

Sắc mặt Tam Vương phi trắng xanh, thân mình run rẩy, "Phu... phu quân, chàng là đang trừng phạt thần thiếp sao? Chàng... chàng là bị một khúc múa của Tứ Vương phi câu hồn rồi sao?"

"Rầm!"

Một chưởng đập xuống mặt bàn, sâu trong mắt Mạc Kỳ Minh tàn ra thị huyết ác độc, khuôn mặt tuần tú như nhiễm lên băng lạnh ngàn năm, híp mắt cắn răng nói: "Quách Tổ Khanh,

chuyện của bốn vương còn chưa tới phiên nàng chất vấn! Người đâu, đưa Vương phi trở về, trong nửa tháng không cho phép bước ra khỏi Lạc Hà viện một bước!"

"Phu quân!"

"Đi ra ngoài!"

Mạc Kỳ Minh quăng đĩa ra, đứng dậy trở về nội thất, hai thị vệ lập tức tiến lên khom người nói: "Vương phi, mời!"

Rất nhanh, trong phòng khôi phục một mảnh yên tĩnh, đến cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe rõ ràng.

Mạc Kỳ Minh lo lắng nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên khuôn mặt luôn tươi tắn, trong đình nàng ghé vào trên gối tai hân, hơi thở thơm ngọt của nàng.. Bừng tỉnh lại, trong lòng nóng lên, khuôn mặt ửng đỏ, bàn tay nhanh nắm chặt.

Đột nhiên hân ngồi dậy, trong mắt dâng lên một cỗ lãnh ý âm độc quyết tuyệt!

Không! Hân há có thể động tình với nàng, hân không nên có tình, đối với bất kỳ người nào cũng không nên! Hân có thể không giết nàng, nhưng tuyệt không thể bị nàng nắm lấy. Hân muốn lợi dụng nàng, lợi dụng Lăng Bắc Nguyên, dùng hết thủ đoạn bức một người phải lộ ra!

Ngày đó, trong rừng cây, toàn bộ người hân phái đi mai phục đã biến mất, mà nàng lại thoát hiểm, không bị thương tổn một phần, người có thể ẩn vào hoàng cung giải độc cho Mạc Ly Hiên, có năng lực không chế vu thuật của hân, hân tuyệt đối có lý do tin người kia không có chết!

Bởi vì người sớm nên chết hai năm trước lại cố tình sống lâu hai năm, không có chết vì kịch độc mà lại chết vì bệnh, làm sao không khiến hân hoài nghi.

Mất sâu đột nhiên nhú lại, ngày hạ táng, nàng nổi điên nói là hồn phách người nọ đã trở lại báo mộng không cho phép mở hòm, trên đồi này thật khéo có chuyện như vậy sao? Vẫn là nàng biết cái gì đó!

Hoặc là nói nàng luôn luôn biết người nọ không có chết sao? Có lẽ hân nên dò xét một phen!

Từ Vương phủ, Hương Đàn Cư.

Mạc Kỳ Hân nhìn bản báo cáo tình hình thực tế trong tay, mày rậm nhú lại, suy tư thật lâu, sau đó quyết đoán phân phó: "Vô Cực, kêu Tư Khuynh tới gặp bốn vương!"

"Vâng, chủ tử!" Vô Cực nhận lệnh rời khỏi.

Rất nhanh, quản gia Tư Khuynh tiến vào, ôm quyền cung kính nói: "Chủ tử, nô tài ở đây!"

"Bí mật liên lạc với Lăng Bắc Nguyên, người gặp ông ta một lần. Bản Vương vừa nhận được tin tình báo chuẩn xác, Lăng Bắc Nguyên cùng Mạc Kỳ Minh trước đây cũng không qua lại, chính là Lăng Bắc Nguyên một mình điều tra bốn vương. Bốn vương đoán ông ta là hoài nghi đại ca chết có liên quan đến bốn vương, nhưng bốn vương lại đột nhiên chết bệnh làm ông ta sinh nghi, cho nên mới âm thầm điều tra nghe ngóng. Người tùy cơ ứng biến, không thể để lộ chân tướng, đồng thời moi ra mục đích thật sự của ông ta." Mạc Kỳ Hân trầm giọng nói.

Quản gia hơi hơi kinh ngạc, gật đầu, "Vâng, chủ tử nô tài hiểu rõ."

"Vương phi đang làm gì?" Mạc Kỳ Hân bưng bát trà lên, thuận miệng hỏi.

"Thưa chủ tử, Vương phi vẽ tranh." Quản gia vừa nói, đầu lông mày vừa co rút vài cái.

Mạc Kỳ Hân ngược mắt, khuôn mặt tuấn tú nhiễm lên ý cười, "Thế nào lại tĩnh tâm vẽ tranh được, buổi sáng không phải còn quấy âm ỉ muốn ra phố sao?"

"Khụ khụ!" Quản gia cúi đầu, ho khan hai tiếng, quẩn lợi hại, "Chủ tử, Vương phi vì buổi sáng bị nô tài ngăn lại mà chưa hết giận đâu!"

"Sao, chưa hết giận? Không phải người nói nàng vẽ tranh sao? Vẽ như thế nào? Bốn vương còn chưa đã biết khả năng hội họa của nàng." Mạc Kỳ Hân giật mình nghi ngờ hỏi.

Nghe vậy, quản gia không tự chủ càng cúi đầu lưỡng lự, "Chủ tử, Vương phi đang vẽ nô tài!"

"Cái gì? Ha ha ha, nàng vẽ người ra sao? Chắc là đem người vẽ xấu đi." Mạc Kỳ Hân thoải mái cười to.

"Chủ tử, nô tài... nô tài khò mà nói." Về mặt quản gia cầu xin, buồn bực như gặp trở ngại.

Mạc Kỳ Hân ném một chữ: "Nói!"

Quản gia nuốt nước miếng lúng túng nói: "Vương phi vẽ một nam nhân ăn mặc giống nô tài, trên trán viết hai chữ rất to – quản gia!"

"Cái gì?" Mạc Kỳ Hân lại ngẩn người, cười lên: "Ha ha ha, Tư Khuynh, người đừng quấy nhiễu nàng, tùy nàng hồ nháo đi, chỉ cần nàng cao hứng là tốt rồi. Người coi như không thấy sẽ không bực mình!"

"Vâng!" Quản gia càng thêm buồn bực cúi thấp đầu xuống, hân rõ ràng nhìn thấy a! Chủ tử đau Vương phi, hân đáng thương bị coi như vật hi sinh, hồng mắt!

Mạc Kỳ Hân gần như có thể tưởng tượng đến biểu tình khi Lăng Tuyết Mạn vẽ tranh, nha đầu này nghịch ngợm gây sự a!

"Tốt lắm, Tư Khuynh người lui ra đi!"

"Nô tài cáo lui!"

Đứng dậy, ra đứng ở cửa viện, nắng ấm chiếu lên trên người, Mạc Kỳ Hân nhẹ nhàng cười, tâm tình thoải mái vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 206

Mặt trời lặn, bầu trời đột nhiên nổi những trận mưa tuyết lạnh buốt cùng với những cơn cuồng phong, mấy đóa hoa mai trong viện bị đánh rơi xuống nằm đỏ sẫm trên nền tuyết trắng tinh, điểm lẹ lóa mắt.

Mạc Kỳ Hàn mới bước ra cửa phòng, quân gia liền vội vàng tới "Chú tể, không xong Vương phi đột nhiên nôn mửa không thôi."

"Cái gì?" Mạc Kỳ Hàn cả kinh "Buổi chiều không phải còn rất tốt à? Làm sao có thể đột nhiên sinh bệnh? Truyền thái y chưa?"

"Chú tể, tiểu Vương gia đã phái người đi gọi thái y. Bữa trưa khi Vương phi dùng cơm, nói là khẩu vị không tốt, nô tài liền gọi phòng ăn làm cháo trứng bắc thảo Vương phi thích ăn. Nô tài đã dùng ngân châm nghiệm qua không có độc, nô tài cũng nghĩ không thông tại sao lại đột nhiên như thế. Chẳng lẽ -"

Quân gia đột nhiên dừng lại, ngược mắt kinh ngạc nhìn Mạc Kỳ Hàn. Mạc Kỳ Hàn đầu tiên là ngẩn người vài giây, sau hiểu được, sắc mặt lập tức hơi tái, nhủ thầm, "Sẽ không, bốn vương mỗi lần đều uống thuốc, nên sẽ không!"

"Chú tể, vậy bây giờ nên làm thế nào? Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất. Nếu thái y đến đây bắt mạch, nếu Vương phi thật sự..." Quân gia không dám nói tiếp, cúi đầu chờ đợi Mạc Kỳ Hàn ra lệnh.

Mạc Kỳ Hàn sầu lo, trầm ngâm nửa ngày mới hỏi: "Tiểu Vương gia hiện tại ở trong phòng coi chừng sao?"

"Vâng, tiểu Vương gia lo lắng gần chết, một khắc cũng không rời." Quân gia nhỏ giọng nói.

"Thái y nào đến?" Mạc Kỳ Hàn nhíu mày chặt hơn.

"Chú tể, thái y trực hôm nay nô tài không biết là người nào!" Quân gia lo lắng, trên trán đã rịn ra một tầng mồ hôi lạnh.

Mạc Kỳ Hàn không tự chủ siết chặt mười ngón tay, hàn ý trong mắt sâu thẳm. "Đáng chết! Tìm cách kéo tiểu Vương gia rời đi, bốn vương nhờ sự phụ trước bắt mạch nhìn xem rốt cuộc như thế nào!"

"Chú tể, việc này hơi khó! Tiểu Vương gia kiên trì hết sức, ngài cũng biết tình cảm của tiểu Vương gia đối với Vương phi. Lúc nô tài đến, tiểu Vương gia đã muốn điên, tự mình chăm sóc Vương phi, muốn khuyên ngài ấy rời đi chỉ sợ không dễ dàng!" Quân gia nắm chặt nắm tay lo lắng.

Mạc Kỳ Hàn vùng cảm bả vào phòng, quân gia vội đuổi theo. Tâm Mạc Kỳ Hàn nhất thời rối như tơ vò. Bây giờ còn không phải thời điểm công khai, nếu Lăng Tuyết Mạn thật sự có thai, không thể nghĩ ngờ rằng Mạc Kỳ Minh sẽ lấy cớ đó vận ngã Tử Vương phủ, mà Lăng Tuyết Mạn sẽ gặp nguy hiểm trước nay chưa từng có, phụ hoàng sẽ không bỏ qua cho nàng, mà hần nếu như lộ diện sẽ hồng bố cục sắp đặt bấy lâu nay!

Thù của Đại ca làm sao hấn báo?

Bỗng dưng Mạc Kỳ Hàn dừng bước, dần dần bình tĩnh trở lại, thay vào đó là nét mặt kiên quyết mà lạnh lẽo! "Tư Khuynh, kêu thái y bắt mạch đi!"

"Chú tể?" Quân gia kinh ngạc ngược mắt, "Vậy chắn ra kết quả là..."

Khóe môi Mạc Kỳ Hàn khoi gợi lên nụ cười lạnh, "Hần muốn đấu, bốn vương liền đấu cùng hần!"

"Chú tể, vậy chỗ tiểu Vương gia làm sao bây giờ?" Quân gia căng thẳng dò hỏi.

"Tiểu Vương gia nhất định là coi việc bảo vệ Vương phi là trên hết. Con át chủ bài của bốn vương liền đặt ở tiểu trên người Vương gia. Người tùy thời phái Xuân Đường Thu Nguyệt báo lại."

"Vâng, nô tài cáo lui!"

Trong phòng lại yên tĩnh trở lại, thần sắc Mạc Kỳ Hàn cũng khôi phục như thường, chỉ hơi nhíu mày nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng trong lòng đau đớn không chịu nổi. Ở thời khắc nàng sinh bệnh hần lại không thể ở bên cạnh nàng.

Đứa bé... bọn họ có con sao? Không, sẽ không! Hần luôn uống thuốc tránh thai. Nhưng nguyệt sự của nàng có vẻ như thật lâu rồi chưa tới.

Khép hờ mắt, Mạc Kỳ Hàn kiên quyết đi mất thất.

"Sự phụ, không được ngủ nữa, mau tỉnh lại!"

"Sự phụ!"

Thiên Cơ lão nhân mở màng cảm giác có người đẩy hần rời giường, liền nổi giận tung một chưởng, mắng: "Tiểu tử chó quấy rầy sự phụ! Lại âm mưu ta sẽ thiếu con!"

"Sao?" Mạc Kỳ Hàn nhíu mày né qua một chưởng kia, đồng thời lớn giọng, "Sự phụ, ngài muốn thiếu ai?"

Nghe vậy Thiên Cơ lão nhân mở mắt, đợi thấy rõ người đứng bên giường, chớp mắt vài cái, sau đó khẽ nhắm mắt, trốn vào chân giá bộ ngủ.

"Sự phụ chó già bộ, nhanh đứng lên, con có việc hỏi ngài." Mạc Kỳ Hàn đen mặt đẩy một cái.

"Hần tiểu tử, con không cho phép tính toán với sự phụ, sự phụ nghĩ con là Mộng Thanh!" Thiên Cơ lão nhân ở trong chân nói lầm bầm.

"Nói cái gì con đó?" Lâm Mộng Thanh đập cửa tiến vào, phui bông tuyết trên người, tò mò hỏi.

"Mộng Thanh, như thế nào rồi?" Mạc Kỳ Hàn tiến lên hỏi vội.

"Thu hoạch được một chút. Chút nữa đệ nói. Bây giờ đệ đói bụng quá rồi, cả một ngày không có hạt cơm nào vào bụng." Lâm Mộng Thanh phờ phạc khoát tay, đi đến ghé ngồi xuống.

"Vô Cực chuẩn bị com!" Mạc Kỳ Hàn vội hướng bên ngoài hồ.

Thiên Cơ lão nhân xóc chân nhảy xuống giường, "Hàn tiểu tử, con tìm sư phụ chuyện gì?"

"Sư phụ, Mạn Mạn không thoải mái, nôn mửa suốt, có phải là mang thai không?" Mạc Kỳ Hàn do dự một chút, vẫn là hỏi thẳng.

Nghe vậy, Lâm Mộng Thanh kinh hãi nuốt nước miếng, đưa ra ngón tay cái ra, "Sư huynh rất lợi hại!"

Mạc Kỳ Hàn đen mặt, trừng mắt một cái "Lúc này đệ còn trên ghẹo ta!"

"Ách..." Lâm Mộng Thanh cúi đầu yên lặng.

Thiên Cơ lão nhân nhủ mảy trăm mảy, lại hỏi: "Tuyệt Mạn nha đầu bao lâu không có tới cái kia rồi?"

"Có vẻ như hơn một tháng rồi." Mạc Kỳ Hàn đỏ mặt xấu hổ không thôi.

Thiên Cơ lão nhân suy tư nói: "Vậy rất phiền toái! Thuốc sư phụ đưa chỉ cần mỗi lần con nhớ uống sẽ không có việc ngoài ý muốn, trừ khi nha đầu kia trộm uống rượu mà con lại không biết, vậy sẽ..."

"Sư phụ!"

Mặt Mạc Kỳ Hàn tái nhợt vài phần, thật ra có khả năng nàng đã uống một chút mà hắn không biết.

"Sư huynh, sư tẩu bị bệnh, tiểu Vương gia sẽ truyền thái y tới. Thái y đó có thể mua chuộc được không?" Lâm Mộng Thanh không đùa nữa, nghiêm trang hỏi.

"Hừ, sợ là tất cả thái y trong Thái Y Viện đều sớm bị Mạc Kỳ Minh nắm giữ trong tay! Nếu như Mạn Mạn thật sự mang thai, Ly Hiến sẽ không để cho thái y dễ dàng rời Tứ Vương phủ, còn có, chỉ sợ vô luận Mạn Mạn có mang thai hay không, kết quả bắt mạch đều sẽ là..."

Trong mắt Mạc Kỳ Hàn nảy lên một chút ý lạnh, tiện đà tự tin giương đầu lông mày, "Vô Cực!"

Vô Cực tiến vào, "Chủ tử, xin phân phó!"

Mạc Kỳ Hàn thì thầm nói: "Lập tức đi tìm Tư Khuynh, gọi hắn tới."

"Vâng, chủ tử!"

"Mộng Thanh tức khắc dịch dung cho sư phụ!"

"Ách, đệ còn chưa đựng chén com."

"Chỉ cần hiện tại không đói chết, chút nữa ăn mấy chục chén cũng được."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 207

Cúc Thủy Viên

"Mẫu thân, ngài uống chút nước, thái y sắp tới rồi." Mạc Ly Hiến vừa vỗ lưng Lăng Tuyết Mạn, vừa nhận cốc nước từ tay Thu Nguyệt, đưa đến bên miệng Lăng Tuyết Mạn.

Lăng Tuyết Mạn nhấp vài ngụm, sắc mặt vô cùng tái nhợt, ăn vào cái gì đều ỏi ra toàn bộ, vô lực dựa vào gối, muốn nói chuyện cũng không nổi.

"Mẫu thân, con nghĩ ngài chắc là bị cảm lạnh, nên đắp chăn kín lại." Mạc Ly Hiến buông cốc nước, chỉnh góc chăn, suy nghĩ một chút nói: "Xuân Đường Thu Nguyệt, đem lò than lên, lấy thêm một cái lò sưởi nhỏ lại đây.

"Vâng, tiểu Vương gia!" Hai nha hoàn vội vàng đi ra ngoài.

Lăng Tuyết Mạn nhớ lại buổi sáng vụng trộm đi hồ Nguyệt Lượng chơi tuyết, nhưng cổ thân thể này cũng không đến nỗi yếu kém như vậy đi.

Hiên nhi cũng là mới đứa bé, lại biết chăm sóc người khác cẩn thận như vậy, Lăng Tuyết Mạn miễn cưỡng tươi cười, đưa tay sờ sờ mặt Mạc Ly Hiến, cảm ơn cuộc đời này có một nam nhân yêu nàng sâu sắc, lại có một đứa con không hề có liên hệ máu mủ nhưng rất quý trọng nàng. Cuộc đời này còn cầu gì hơn.

"Mẫu thân, Hiên nhi không phải con nít. Sang năm Hiên nhi đã mười tuổi, cũng sắp trưởng thành rồi!" Mạc Ly Hiến cau mày cầm khăn lau mồ hôi trên trán cho Lăng Tuyết Mạn, bắt mắt nói.

"Đứa nhỏ, ha ha..." Lăng Tuyết Mạn bật cười, trong lòng đột nhiên lộp bộp một chút, tươi cười biến mất. Triệu chứng này không phải là... sẽ không là...

Trên trán càng ứa nhiều mồ hôi, sắc mặt vốn tái nhợt, giờ phút này không còn một chút máu.

"Hiên nhi!"

Đột nhiên kêu một tiếng, Mạc Ly Hiến đang ngâm khăn trong chậu nước nóng liền ngừng đầu lên hỏi: "Mẫu thân, như thế nào?"

"Đừng gọi thái y đến đây, ta không có chuyện gì." Lăng Tuyết Mạn rất kiên quyết, nói nhanh.

"Mẫu thân, ngài phải ngoan một chút, nghe lời một chút. Thái y đến bắt mạch thôi, nhất định là cảm mạo, nếu không thì là phong hàn, uống thuốc mới khỏe." Mạc Ly Hiền nhẫn nại khuyên, tay cầm khăn nhấc lên một góc chăn, cẩn thận lau chùi lòng bàn tay cho Lăng Tuyết Mạn.

"Không, ta không có bệnh gì hết." Lăng Tuyết Mạn nóng nảy cầm tay Mạc Ly Hiền, vội vàng nói.

Mạc Ly Hiền tiếp tục khuyên: "Mẫu thân, ngài đừng lo lắng, không phải bệnh nặng gì đâu, thuốc tuy rằng khó uống, nhưng có thể chữa bệnh mà. Nếu ngài sợ uống thuốc đắng, Hiền nhi sẽ uống cùng ngài, uống rồi ăn vào chút đường là hết đắng."

"Không phải, Hiền nhi, ta... ta..." Lăng Tuyết Mạn cuống đến phát khóc, nàng không biết nên nói như thế nào, thật sự không biết nên làm cái gì bây giờ, trong lòng hoảng loạn bất lực, hoang mang lo sợ. Giờ phút này chỉ có một mình nàng, không ai giúp nàng, nàng nên làm cái gì bây giờ đây!

Tiếng đập cửa đột nhiên vang lên, bên ngoài truyền đến thanh âm của quân gia, "Tiểu Vương gia, Lư thái y đến."

Thân mình Lăng Tuyết Mạn chấn động, chăm chăm nhìn ra ngoài cửa.

Mạc Ly Hiền lại vui vẻ nói: "Mau mời!"

Cửa mở, tiến vào là một thái y chừng hơn bốn mươi tuổi, cung kính quỳ xuống thỉnh an, "Hạ quan bái kiến tiểu Vương gia! Bái kiến Vương phi!"

Quân gia cũng đi đến, lẳng lặng đứng ở một bên.

"Lư thái y xin đứng lên, mau giúp mẫu thân ta. Ngài luôn luôn nôn không ngừng, có phải bị cảm lạnh không?" Mạc Ly Hiền lo lắng nói.

"Tạ tiểu Vương gia!"

Lư thái y đứng dậy, đến gần một bước ngồi ở ghế đặt cạnh giường tròn, "Vương phi, thỉnh vươn dưới cổ tay phải để hạ quan bắt mạch cho ngài."

Lăng Tuyết Mạn đại nài nhìn thái y, biểu tình càng thêm cứng ngắc. Nàng muốn nói không cần bắt mạch, nhưng nhìn vào ánh mắt bình tĩnh nhưng có chút sắc bén cùng soi mói của Lư thái y, cổ họng giống như bị chặn, không phát ra được thanh âm nào.

Mà Mạc Ly Hiền thúc giục, "Mẫu thân, cho thái y xem một chút đi."

Lăng Tuyết Mạn vẫn không có trả lời, ánh mắt đại nài.

Thần sắc quân gia lạnh nhạt hết sức, nhẹ giọng mở miệng: "Thái y, Vương phi nhà ta lúc trước liên tục gặp nạn, phải gọi thái y nhiều lần, trong lòng chắc là có chút hoảng sợ, thái y đừng vội!"

Nói xong nhìn về phía Lăng Tuyết Mạn, nhẹ nhàng cười, "Vương phi, trong lòng không cần sợ, cho thái y bắt mạch một chút xem thân thể Vương phi có việc gì không?"

Có vẻ như đang ám chỉ Lăng Tuyết Mạn, Lăng Tuyết Mạn hơi giật mình nâng mắt nhìn quân gia, trong lòng nói không nên lời là cái mùi vị gì. Quân gia này cũng đúng là người khó có thể nắm bắt, giống như Tinh nhân của nàng làm người thấy không rõ cũng đoán không ra.

Bỗng dưng nàng muốn đánh cuộc một lần, không phải né tránh làm người ta sinh nghi sao? Cho dù nàng thật sự mang thai, trong phòng này cũng chỉ có Ly Hiền, quân gia, thái y cùng nàng là bốn người. Nếu như nàng cầu xin Ly Hiền, Ly Hiền sẽ bảo hộ nàng, không cho bọn họ nói ra, nàng lại tìm cơ hội phá thai là được.

"Thái y, người chẩn đi!"

Vươn tay phải đặt ở trên gối cho Lư thái y chuẩn bị bắt mạch. Lư thái y chậm rãi vươn tay dò mạch đập của nàng.

Trong phòng yên tĩnh cực kỳ, Lăng Tuyết Mạn khẩn trương, âm thầm níu chặt tay áo, lòng bàn tay đã ẩm do rịn mồ hôi.

Mạc Ly Hiền liếc mắt nhìn tay thái y, quân gia trên mặt nhìn như bình tĩnh nhưng trong lòng lo âu không chịu nổi, nếu đúng như chủ tử đoán, hẳn chỉ sợ Vương phi sẽ kích động!

Thời gian trôi qua thật lâu, lâu đến tìm Lăng Tuyết Mạn đã muốn nhảy ra khỏi cổ họng, bỗng Lư thái y làm vẻ mặt nghiêm trọng nhìn nhìn Lăng Tuyết Mạn, lại nhìn Mạc Ly Hiền, một bộ dạng dường như muốn nói lại thôi.

Lăng Tuyết Mạn nhất thời lạnh người, đầu óc ong ong, cổ họng phát không ra một chữ.

Mạc Ly Hiền lo lắng không thôi, "Lư thái y, mẫu thân của ta có phải bị cảm lạnh không?"

"Tiểu Vương gia, hạ quan không biết..." Lư thái y chậm rãi đứng lên cúi đầu.

"Cái gì gọi là không biết? Người là thái y, chẩn mạch nửa ngày thế nào lại không biết mẫu thân của ta bị bệnh gì?" Mạc Ly Hiền nổi giận đứng lên chất vấn.

Lư thái y quỳ xuống, vãn cúi đầu, thanh âm rất nhỏ, "Hồi tiểu Vương gia, hạ quan không dám lừa gạt tiểu Vương gia, bệnh của Vương phi hạ quan khó mà nói."

"Vì sao khó nói? Chẳng lẽ mẫu thân của ta bị bệnh gì nặng sao?" Mạc Ly Hiền nghe vậy liền vội quay đầu nhìn Lăng Tuyết Mạn một cái, vẻ mặt đại nài, cường chế kích động trong lòng, hạ giọng, "Lư thái y, người đi theo ta."

"Vâng, tiểu Vương gia!" Lư thái y gật đầu, trong mắt xẹt qua một tia cười lạnh không dễ phát giác.

Bây giờ đồng nhất như thế này nhé cứ 50 like sẽ đăng luôn.

Vì nhiều bạn đọc không like

Hơn 200 người đọc mà có 30 người like thôi.

Nản lăm các bạn ạ

Mọi người đồng ý thì comment cho mình nhé.

Chương 208

Mạc Ly Hiền mang Lưu thái y đi ra đại sảnh, quần gia cũng đi theo. Trong phòng ngủ chỉ còn lại có một mình Lăng Tuyết Mạn.

Ngây ngốc nằm, chậm rãi thu hồi tay vào trong chăn, bất giác xoa bụng lung tung, tưởng tượng nơi này có khả năng đựng đựng một sinh mệnh nhỏ, một bảo bối nhỏ thuộc về nàng cùng Tinh nhân. Nhưng nếu là sự thật, hài tử đáng thương này sợ là không sống được.

Nước mắt đột nhiên rớt xuống, hai tay bùng kín mặt không dám lên tiếng, chỉ để nén nỉ non, nước mắt từ giữa ngón tay chảy xuống không ngừng.

Một tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên ở bên tai, Lăng Tuyết Mạn không có ngẩng đầu, chỉ co hai chân, vùi đầu vào.

Một bàn tay lạnh buốt vén lên sợi tóc trước trán Lăng Tuyết Mạn, Lăng Tuyết Mạn đang hoảng hốt chỉ cho là Mạc Ly Hiền, thì thảo nói: "Hiền nhi, mẫu thân sắp chết phải không?"

"Mạn Mạn!"

Người đến nhẹ thở ra hai chữ, thân mình cao to ngồi xuống giường.

Lăng Tuyết Mạn chấn động, ngẩng đầu, hai mắt đầm lệ, nhìn thấy nam nhân mặc quần áo trắng, mang khăn che mặt, gần trong gang tấc, nàng thấy rõ ràng một đôi mắt y hệt ngày đó trong rừng cây, còn có tiếng nói quen thuộc tận xương của hắn, "Mạn Mạn!"

"Tinh nhân!" Lăng Tuyết Mạn vén chăn nhào vào trong lòng Mạc Kỳ Hàn, nước mắt rơi nhanh hơn, "Là chàng sao? Đúng là chàng sao?"

"Là ta đến đây. Mạn Mạn đừng khóc, cái gì cũng đừng sợ, ta ở ngay bên cạnh nàng rồi." Mạc Kỳ Hàn ôm chặt thiên hạ không ngừng run rẩy trong lòng, ôn nhu an ủi.

Lăng Tuyết Mạn đột nhiên nhớ lại, vội thẳng người lên, khăn trương nhìn ra ngoài bình phong, "Tinh nhân, chàng vào bằng cách nào? Chàng đi nhanh lên, hiện tại trời sáng sao chàng lại cả gan đến đây? Chút nữa Ly Hiền cùng quần gia sẽ trở về, chàng nhanh đi đi!"

"Mạn Mạn nàng..." Mạc Kỳ Hàn mới mở miệng, Lăng Tuyết Mạn liền vội cắt lời, đẩy hắn ra ngoài "Đi nhanh, để người ta nhìn đến chàng còn có thể đi được không?"

"Mạn Mạn!" Mạc Kỳ Hàn cầm hai tay Lăng Tuyết Mạn, đưa tới bên môi cách khăn che mặt hôn một cái, nhẹ giọng nói: "Một chút bọn họ cũng chưa về. Ta biết nàng bị bệnh, sợ nàng nghĩ vớ nghĩ vẫn nên đến an ủi nàng, nàng đừng lo lắng, nàng sẽ không mang thai, tin ta! Nhưng nàng ngàn vạn lần đừng rối loạn làm cho người ta sinh nghi, có thể nhìn ra chỗ không thích hợp, biết không? Nếu thái y kia nói nàng không sạch, có thai gì đó, nàng liền cây ngay không sợ chết đứng, chỉ trích hắn, ưỡn thẳng sống lưng lên, Ly Hiền luôn làm chỗ dựa cho nàng, tìm đại phu khác đến bắt mạch, cho dù nói yêu cầu nghiệm thân chứng minh thân thanh bạch cũng có thể. Ly Hiền bảo hộ nàng, nhất định sẽ đem tội danh đó trên đầu thái y, còn việc tìm đại phu khác ta sẽ an bài, hắn sẽ xem bệnh cho nàng, bất luận có mang thai hay không hắn sẽ chỉ nói nàng không có mang thai, thuần khiết trong trắng. Về phần kết quả thật sự, chờ buổi tối đến ta đây lại nói cho nàng."

"Thật sẽ không mang thai sao? Tinh nhân, ta rất sợ, chàng thật có thể an bài đại phu tiến vào sao? Nếu Ly Hiền còn muốn gọi một thái y khác thì sao?" Lăng Tuyết Mạn yên tâm một ít nhưng vẫn sầu lo không ngừng.

"Mạn Mạn, vẫn là câu nói kia, tin ta! Ta sẽ không đặt nàng nơi đâu sóng ngọn gió, nếu trong bụng nàng thật có con của chúng ta, ta sẽ tìm cách bảo vệ nó, bảo vệ nàng, ai cũng không có việc gì."

Mất nhìn Lăng Tuyết Mạn bất lực, Mạc Kỳ Hàn đột nhiên cảm giác trách nhiệm trên vai mình nặng hơn một chút. Thật sự nếu nàng có cốt nhục của hắn, hắn sẽ không nỡ thương tổn thân thể của nàng mà xóa đi đứa nhỏ, hắn chỉ còn cách đi gặp phụ hoàng thôi!

Ánh mắt kiên định của Mạc Kỳ Hàn ủng hộ Lăng Tuyết Mạn, nàng nhấc tay áo lau nước mắt một cái, "Tinh nhân, ta đã biết, chàng yên tâm đi!"

"Ừ." Mạc Kỳ Hàn gạt đầu vui mừng, lại ôm Lăng Tuyết Mạn, "Mạn Mạn, ta đi rồi, nàng nhắm mắt lại ngủ đi, không nên nhìn ta, biết không?"

"Ừm."

"Tóm lại một câu nói, muốn để người khác tin nàng, đầu tiên chính nàng tin mình là thân hoàn bích, nhớ kỹ chưa?"

"Nhớ kỹ."

"Ta đi rồi."

Mạc Kỳ Hàn ôm Lăng Tuyết Mạn nằm xuống, đắp kín mền cho nàng, xem nàng quay lưng qua mới nhẹ nhàng cười cất bước đi ra ngoài.

Trong đại sảnh.

Mạc Ly Hiền ngồi trê ghế, quần gia đứng ở một bên, bọn nha hoàn dâng trà. Mạc Ly Hiền đuổi bọn hạ nhân đi ra ngoài, mới hỏi: "Lưu thái y, mẫu thân của ta rốt cuộc bệnh gì? Người cứ nói đừng ngại!"

"Tiểu Vương gia, hạ quan nếu nói ra sợ là tội chết! thỉnh tiểu Vương gia lại gọi thái y khác đến cùng nhau chẩn đi!" Lưu thái y đứng ở phía dưới, khom người cúi đầu nói.

Mạc Ly Hiền nhú mày, càng lúc càng lo lắng, ngữ khí mang theo một chút tức giận, "Lưu thái y, hiện tại ta cho người nói!"

Lưu thái y run một cái, đầu lại hạ thấp xuống một phần, "Hồi tiểu Vương gia, có thể là hạ quan y thuật vụng về, học nghệ không tinh, hạ quan chẩn ra Vương phi hình như có hỉ mạch!"

"Cái gì!"

Mạc Ly Hiền bật đứng lên, sắc mặt nháy mắt tái nhợt, thân mình lung lay mấy cái. Quần gia vội đỡ lấy, lạnh lùng nói: "Lưu thái y, ông sao có thể làm bản danh dự Vương phi nhà ta!"

Mạc Ly Hiền bước nhanh xuống, đứng ở trước mặt Lưu thái y, nắm cổ áo của hắn, hung ác nói: "Lưu thái y, ngươi xác định ngươi không có chẩn sai sao? Ngươi cũng biết phụ hoàng ta chưa có bái đường đã nhắm mắt, mẫu thân của ta làm sao có thể có hi mạch!"

"Tiểu Vương gia, hạ quan không dám! Chính là bởi vì hạ quan biết, cho nên mới thỉnh tiểu Vương gia gọi thái y khác tới chẩn lại!" Lưu thái y sợ hãi không thôi, trên trán toát mồ hôi lạnh.

"Tiểu Vương gia, Vương phi ngày đêm ở phủ, nô tài cùng tiểu Vương gia quản lý Vương phủ, làm sao có thể làm ra cái việc như thế? (chính là đã làm ra cái việc như thế, còn làm nhiều lần nữa. Có độc già làm chứng nhé.) Việc này nhất định là Lưu thái y là một kẻ lang băm, chẩn bệnh lung tung, hoặc là bị người xúi giục đến làm bẩn Vương phi, bởi nhờ Vương gia. Xin tiểu Vương gia mang Lưu thái y đến gặp Vương phi đối chất, điều tra chân tướng!" Quân gia đầy cảm phẫn nói.

Lưu thái y đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn quân gia, lạnh lùng nói: "Quân gia Tứ Vương phủ quả là người lợi hại. Hạ quan vừa rồi đã nói chỉ nghi ngờ là hi mạch, vẫn chưa chẩn đoán chính xác, việc đối chất không có gì không thể, hạ quan chấp nhận."

"Lưu thái y to gan!" Mạc Ly Hiền vung tay áo, đẩy Lưu thái y lao đảo lui một bước, quỳ ập xuống đất.

Ánh mắt tàn nhẫn vượt qua tuổi của Mạc Ly Hiền nhìn Lưu thái y, lạnh như băng nói: "Đi gặp Vương phi đối chứng!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 209

Lúc vào phòng ngủ, Xuân Đường Thu Nguyệt đã trở lại, đang hầu hạ Lăng Tuyết Mạn uống nước.

"Mẫu thân, hiện tại như thế nào rồi?" Mạc Ly Hiền ngồi ở cạnh giường, đưa tay thăm sờ trán Lăng Tuyết Mạn, nhẹ giọng hỏi.

Lăng Tuyết Mạn khẽ cười, lắc đầu, ngữ khí thoải mái nói: "Hiên nhi, ta còn khỏe, kết quả ta bị bệnh gì? Là bệnh rất nghiêm trọng sao?"

Nghe vậy, Mạc Ly Hiền thả lỏng tâm một chút, cũng lắc đầu, "Mẫu thân không khó chịu là tốt rồi, là Lưu thái y chẩn đoán sai, kết quả bất mạch là hi mạch."

"Cái gì? Hi mạch!" Lăng Tuyết Mạn vừa uống một ngụm nước liền phun ra, "Khụ khụ, tên khốn kiếp nào dám nói ta có hi mạch! Cô nãi nãi vẫn là hoàng hoa khuê nữ!"

"Mẫu thân!" Mạc Ly Hiền vội vã vỗ lưng cho nàng, cũng lớn tiếng trách cứ: "Lưu thái y lập tức bồi tội với Vương phi! Bằng không ngày mai bốn vương bầm báo Hoàng Thượng trị tội người phạm thượng!"

Lần đầu tiên Mạc Ly Hiền tự xưng bốn vương, đương nhiên có chứa lực uy hiếp rất mạnh!

Lưu thái y bị Lăng Tuyết Mạn trả lời cực kỳ tự nhiên, chấn động, hai chân mềm nhũn quỳ ở trên mặt đất, lắp bắp nói: "Vương phi thứ tội! Là hạ quan chẩn đoán sai, hạ quan biết tội, cầu Vương phi khai ân!"

"Chẩn sai?" Lăng Tuyết Mạn nghe vậy, giận tím mặt xốc chăn xuống giường, đứng trên cao nhìn xuống Lưu thái y trước mặt, lạnh giọng quát: "Ngươi là đại phu từ đâu tới? Đến có phải hi mạch không cũng không thể xác định, ngươi còn làm thái y làm gì! Trên cổ ngươi có mấy cái đầu, dám nói cô nãi nãi có tin vui? Ngươi tại sao không đi am ni cô nói ni cô có tin vui đi! Đánh chết, cô nãi nãi hôm nay cho ngươi chết tâm phục khẩu phục!"

Lăng Tuyết Mạn thờ hồn hèn trợn mắt trừng mắt, sau đó nghiêng đầu nói: "Ly Hiền, một cái thái y chẩn không chính xác, vậy thì đi tìm bất kỳ một cái đại phu vô danh trong kinh thành cho ta, đã là thầy thuốc nếu đến hi mạch cũng chẩn không rõ thì còn làm đại phu cái gì, còn có mặt mũi làm thái y trong cung sao? Còn có, trong sạch của ta không cho phép vũ nhục, tìm ma ma lại đây nghiệm thân cho ta!"

Dứt lời, ánh mắt căm phẫn lại trở lại trên người Lưu thái y, "Lúc trước ngươi nói khó mà nói, ta còn nghĩ rằng ta bị bệnh không thể trị, sợ đến nói không nên lời, nhưng ngươi lại chẩn cho cô nãi nãi ta ra một chuyện thật đáng cười như vậy! Đợi đại phu chẩn, và ma ma nghiệm thân, cô nãi nãi hôm nay liền kéo thân mang bệnh cùng ngươi tiến cung tìm phụ hoàng phân xử!"

Cái trán Lưu thái y sớm đã đụng mặt đất, sắc mặt trắng bệch, không ngừng đập đầu, "Vương phi thứ tội! Vương phi thứ tội!"

"Tức chết ta!" Lăng Tuyết Mạn trừng mắt Lưu thái y nói: "Quân gia, thái y trong cung đều là lang băm, thân bốn Vương phi hoàn bích nhưng lại nói ta có hi mạch, về sau bốn Vương phi cho dù bệnh chết cũng không cho gọi những kẻ lang băm này coi bệnh cho ta! Quân gia lập tức đi vào thành, tùy tiện tìm một đại phu đến. Lăng Tuyết Mạn ta quang minh chính đại, không sợ bất luận kẻ nào bắt mạch!"

"Vâng, Vương phi, nô tài lập tức đi!" Quân gia liền ôm quyền vội vàng đi ra ngoài.

Nghe xong lời nói của Lăng Tuyết Mạn, Mạc Ly Hiền càng tin hơn, bởi vì như lời quân gia nói, Lăng Tuyết Mạn gả vào Tứ Vương phủ hơn bốn tháng, ban ngày bên cạnh có nha hoàn thị vệ, ban đêm bốn phía Cúc Thủy Viên toàn là trạm gác ngầm, còn có Xuân Đường Thu Nguyệt thay phiên gác đêm, làm sao có thể tư thông với người khác.

Đưa tay đỡ lấy Lăng Tuyết Mạn, nói: "Mẫu thân, ngài ngồi xuống trước, chờ đại phu đến."

Lưu thái y sợ, thân mình run rẩy không dám nâng đầu một chút, vốn biết bản thân mình hôm nay chính là ra con đường hiểm, lúc được gọi đến Tứ Vương phủ, hắn liền đi bả Tam Vương gia rồi sau đó có giờ phút nguy hiểm này đây!

Một lát sau, quân gia liền dẫn theo một đại phu đi vào. Lăng Tuyết Mạn cẩn thận nhìn đại phu này, lưng hơi còng, bả vai rộng, nét mặt vô cùng nghiêm túc, vừa đi vào liền quỳ xuống, thanh âm có chút đáng thương "Lão thảo dân bái kiến Tứ Vương phi! Bái kiến tiểu Vương gia!"

"Ông lão, mau đứng lên!" Lăng Tuyết Mạn không nỡ nhìn người lớn tuổi như vậy quỳ dưới chân nàng, vội nói.

Mạc Ly Hiền cũng mỉm cười, "Lão thượng, miễn lễ!"

"Tạ tiểu Vương gia! Tạ Vương phi!"

Đại phu đứng lên, tiến lên hỏi: "Xin hỏi là bắt mạch cho Vương phi sao?"

"Đúng vậy." Lãng Tuyết Mạn đưa cổ tay phải ra.

"Vương phi chính là nòn mửa muốn ới sao?"

"Ừ, đúng vậy."

Đại phu bắt mạch, Lãng Tuyết Mạn nhìn như bình tĩnh nhưng nội tâm vẫn khẩn trương không thôi, thật không biết đại phu này có phải Tình nhân an bài không, có thể vừa khéo được quân gia tìm đến sao?

Không đến một phút đồng hồ, đại phu liền thu tay về, bình tĩnh nói: "Vương phi sáng nay cảm mạo, phổi hít vào khí lạnh làm cho nòn mửa, mặt khác Vương phi ăn đồ lạnh, ngày sau ăn ít đi một chút, hiện tại sinh lý nữ nhân không điều hòa, đau ốm nói nhẹ thì nhẹ, nói nặng thì nặng, cần cẩn thận mới được. Thảo dân viết phương thuốc điều trị, Vương phi uống theo, không đến một tháng hành kinh sẽ bình thường.

"Đại phu... ta có mang thai không?" Lãng Tuyết Mạn nghe mà giật mình, này chẳng lẽ là đại phu thật sao? Ngay nguyệt sự cả nàng không bình thường cũng chẩn ra.

"Mang thai?" Đại phu kinh nghi một chút, lắc đầu nói: "Vương phi sao lại có hi mạch? Thảo dân làm nghề y vài thập niên, nếu đến cả có phải hi mạch không mà cũng có thể chẩn sai, thảo dân nguyện lấy cái chết tạ tội!"

"Ha ha!" Lãng Tuyết Mạn lúc này đặc ý quay mặt trừng Lư thái y, mỉa mai: "Lư thái y có nghe hay không? Người không phải cũng nên lấy cái chết tạ tội sao?"

Cả thân thể Lư thái y đã ngã khụy xuống mặt đất. Nguyên bản hắn nói là giả, mục đích là thử Lãng Tuyết Mạn. Theo phản trả lời của nàng đối với chuyện này phán đoán có chuyện lạ hay không, nếu nàng thất kinh liền như Tam Vương gia tiên đoán, Tứ Vương gia chưa chết, hơn nữa biết được bọn họ hiện tại sống cùng nhau! Nếu ngược lại, hắn chỉ nói là chuẩn lắm sau đó thỉnh tội, sẽ không có chuyện gì. Ai ngờ Tứ Vương phi lại ác liệt tìm đại phu dân gian, còn muốn nghiệm thân chứng minh sự trong sạch của mình! Đại phu kia đã nói không có mang thai, lại nếu nghiệm thân đúng là hoàn bích, đầu hắn chỉ sợ không giữ được!

"Vương phi, hạ quan biết tội hạ, quan vô năng chẩn sai mạch rồi. Cầu Vương phi khai ân a!" Lư thái y dập đầu như già tòi, chỉ cầu bảo vệ một mạng.

"Không được!" Lãng Tuyết Mạn sắc bén hừ lạnh nói: "Danh dự bốn Vương phi chẳng lẽ ngươi muốn hủy liền hủy? Danh tiết một nữ nhân quan trọng như thế nào, ngươi không rõ sao? Ly Hiền tìm ma ma đến!"

"Mẫu thân không cần chịu loại khuất nhục này!" Mạc Ly Hiền không vui "Đại phu đã khẳng định, mẫu thân không cần phải nghiệm thân. Hiền nhi tin mẫu thân!"

Đúng 50 kike đăng chương

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 210

Lãng Tuyết Mạn xúc động, đã cảm động vì Mạc Ly Hiền, lại khám phục cho Tình nhân, cư nhiên tính chính xác như vậy! Nhưng, diễn phải cho đủ, bằng không không hù dọa nôi thái y này, khó đảm bảo hắn sẽ không về đi nói lung tung, làm cho những người khác hoài nghi, truyền đến chỗ Hoàng Thượng, thật sự bắt nàng nghiệm thân, vậy cho dù là không mang thai, cũng chết!

Nữ nhân dám đội nón xanh cho con Hoàng Thượng, trên đời này, đại khái chỉ có Lãng Tuyết Mạn nàng mà thôi!

Vì thế, lên nhéo một cái, đau nước mắt liền lộp bộp chảy xuống, ôm lấy Mạc Ly Hiền, khóc: "Hiền nhi, mẫu thân còn mặt mũi sống ở trên đời này sao? Người người đều khi dễ ta là quả phụ, nếu là, nếu là phụ vương con có thể sống thêm mấy ngày, tốt xấu chúng ta làm vợ chồng mấy ngày, sinh một đứa con cho ngài ấy, ta cũng sẽ không phải chịu loại khuất nhục này!"

"Mẫu thân!"

Mạc Ly Hiền nghe chưa xót, hốc mắt đỏ lên, nghẹn ngào, "Mẫu thân, con mặc dù không phải do ngài sinh ra, nhưng con sẽ là của ngài con, con nói rồi, không cho phép bất luận kẻ nào thương tổn ngài."

Cấn răng một cái, Mạc Ly Hiền quay đầu nhìn Lư thái y, trong ánh mắt là âm ngoan quyết tuyệt nhà đế vương, tiếng nói càng là rét lạnh cực kỳ, "Người đâu! Bắt Lư thái y, bốn vương tiên cung bẩm báo Hoàng Thượng, xin Hoàng Thượng làm chủ!"

"Tiểu Vương gia!"

Lư thái y kinh hoàng hô lên một tiếng, tiếng đập đầu càng vang lên, hắn chỉ nghe nói tiểu Vương gia chín tuổi thủ đoạn tâm cơ sâu, nhưng lại không tin, hôm nay quả nhiên thật đúng!

"Tiểu Vương gia, hạ quan hồ đồ, hạ quan vâng đầu, cầu tiểu Vương gia khai ân! Cầu Vương phi khai ân a!" Lư thái y không ngừng dập đầu, cái trán liên tục phát ra tiếng va chạm không ngừng, thân mình run lấy bầy.

"Người đâu! Mang đi!" Mạc Ly Hiền không chút thương xót, lạnh lùng ra lệnh một tiếng, ngoài cửa lập tức tiến vào hai cái thị vệ xốc Lư thái y muốn mang ra ngoài.

Tiền đặt cược chính là phò thanh thế, xem ai gan lớn!

Nếu như là gan Lư thái y lớn, dùng mạng đánh cược một lần, đến chỗ Hoàng Thượng nơi đó, đòi nghiệm thân Lãng Tuyết Mạn, cho dù nàng đúng là không có mang thai, nhưng sự thật là không sạch, vẫn có thể trắng đẹp như thường!

Mà Lãng Tuyết Mạn cá cược đó là dùng khí thế của nàng áp đảo Lư thái y, làm cho Lư thái y chột dạ e ngại, cầu xin tha thứ, sau đó nàng lại khoan dung thi ân cho hắn, tha hắn!

Kết quả thật rõ ràng, Lãng Tuyết Mạn thắng!

Lúc thị vệ sắp đem Lư thái y ra khỏi cửa phòng, Lăng Tuyết Mạn không nhanh không chậm mở miệng, "Đợi một chút!"

"Vương phi tha mạng a!" Lư thái y nghe vậy, vội từ trong tay thị vệ vùng ra, quỳ xuống nói: "Vương phi, hạ quan sai lầm rồi, cầu Vương phi bỏ qua cho hạ quan một lần, hạ quan về sau nhất định chăm chỉ đọc sách thuốc, không dám tái phạm, cầu Vương phi tha hạ quan một mạng!"

"Lư thái y, bản Vương phi không phải quả hồng mềm, ai muốn nhéo liền nhéo, người mờ to mắt nhìn cho rõ, nơi này là Tứ Vương phủ, Lăng Tuyết Mạn ta là con dâu của Hoàng Hậu nương nương, Vương phi của Tứ Vương gia, hôm nay người nhục mạ ta, người có mấy cái đầu để chịu tội? Lấy sừng ai của phụ hoàng đối với phụ quân ta Tứ Vương gia, nếu tâu việc này lên, đem diệt tộc cả nhà người cũng chỉ cần một câu nói! Hừ! Thiên uy Hoàng thất, há có thể cho kẻ không biết sống chết như người hủy diệt!"

Lăng Tuyết Mạn nói một hơi không nghỉ, thân mình còn yếu ớt, năng lao đảo mấy cái, Mạc Ly Hiền vội vàng đỡ, không vui nói: "Mẫu thân, ngài nói nhiều với gã lang băm này làm cái gì? Trực tiếp đưa đến chỗ hoàng gia gia là được!"

"Vương phi!" Lư thái y kinh sợ kêu lên, "Tha mạng a!"

Lăng Tuyết Mạn hít sâu một hơi, có chút vô lực cười, ngữ khí cũng nhu hòa một chút, "Lư thái y, ta thù tiết vì phụ quân, mạng của người, bao gồm mạng cả nhà các người đều ở trong tay ta cùng tiểu Vương gia, nhưng ta nghĩ muốn tích phúc cho phụ quân, không muốn hai tay dính đầy máu, người ta thường nói trước cửa quả phụ có nhiều thị phi, hôm nay ta tạm tha cho người, người nếu là người thông minh liền biết nên làm như thế nào, ta không muốn gây chuyện, người đừng ép ta ra tay!"

"Dạ dạ dạ! Hạ quan không dám nói lung tung, là hạ quan chần chạch sai lầm rồi, sao dám đi nói lung tung? Hạ quan hiểu được, cảm ơn Vương phi không giết!" Lư thái y kinh sợ dập đầu nói lời cảm tạ.

"Người đi đi!" Lăng Tuyết Mạn vẫy vẫy tay.

"Vâng, hạ quan cáo lui!" Lư thái y kích động muốn đi, Mạc Ly Hiền lại nói: "Đợi một chút!"

Ánh mắt Lăng Tuyết Mạn lóe lên một cái, "Hiền nhi, như thế nào?"

"Mẫu thân, ngài không nên hiền lành như vậy, việc này nếu như để lộ chỉ nửa lời đồn, ngày sau mẫu thân cùng con làm sao sống yên ổn? Theo con thấy, nhất định là có người sai khiến, bằng không hẳn một thái y ngữ phẩm nhỏ nhò không dám nói bậy như thế!" Mạc Ly Hiền tức giận vô cùng, mắt nhìn thẳng Lư thái y, ánh mắt sắc bén căn bản không phải là của một thiếu niên chín tuổi!

Lư thái y càng cảm thấy cả kinh, Vương gia thiếu niên này quả thực không đơn giản, tuổi còn nhỏ đã lợi hại như thế, nếu như là trưởng thành... Thân mình lại mềm nhũn, lắp bắp nói: "Tiểu Vương gia, không ai sai khiến hạ quan, hạ quan chỉ là một cái tiểu thái y chữa bệnh xem chẩn, không lên lui tới với ai trong triều, tiểu Vương gia mình chứng a!"

"Hừ, bốn vương xem người là mạnh miệng! Nếu người không nói, bốn vương liền kiên trì tâu lên Kim Loan điện!" Mạc Ly Hiền kiêu căng nâng cằm, lạnh lùng nói.

"Tiểu Vương gia, hạ quan thật không có, thật không có người sai khiến a!" Lư thái y khẩn trương, chột dạ, mồ hôi lạnh chảy ròng, liên tục kinh hách làm hắn đã mệt lả.

Quân gia luôn luôn lạnh lùng nhìn không nói gì, lúc này lên thờ dài một hơi, hết thấy đúng như chủ tử dự định, tiểu Vương gia quả thật là người lợi hại!

Tiến lên bước một bước, quân gia đứng lại bên cạnh Mạc Ly Hiền, cúi đầu nói: "Tiểu Vương gia bớt giận, cho nô tài nói một câu, hôm nay việc này coi như cho Lư thái y một cái cảnh cáo, cho kẻ sai khiến kia một cái cảnh cáo, từ bỏ như vậy, lấy hiệu quả về sau! Nếu như đối phương cứ kháng kháng một mực, vậy thì không trách được chúng ta ra tay phản kích, đến lúc đó chúng ta coi như là đã cạn tình cạn nghĩa!"

Mạc Ly Hiền nhũn mày, hơi chút suy tư, nói: "Được, bốn vương hôm nay nghe theo quân gia một lần, tha cho mạng chó của người, cút về nói cho kẻ sau lưng kia, ba lần bốn lượt hãm hại mẫu thân của ta, hãm hại bốn vương, người đang làm, trời đang nhìn, không thu tay lại, sớm muộn sẽ gặp báo ứng!"

"Dạ dạ dạ, hạ quan tạ ơn tiểu Vương gia không giết! Hạ quan cáo lui!"

Lư thái y ba chân bốn cẳng rời khỏi Tứ Vương phủ.

Mà Lăng Tuyết Mạn trải qua trận kinh hách này, nhìn Lư thái y rốt cục bị dọa chạy, cảm thấy buồn lòng, thân mình cũng mềm nhũn, ngã trên mặt đất!

"Mẫu thân!"

"Vương phi!"

Mạc Ly Hiền tiến lên một bước, ôm lấy Lăng Tuyết Mạn, vội hô: "Đại phu, mau xem mẫu thân của ta!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 211

(Sau khi Mạn Mạn tỉnh dậy được mọi người trêu chọc để làm cho vui về sau khi ngất)

"Cái, cái gì?" Kích động, Mạc Kỳ Dục rống lên, tức giận từ trong bụng tràn lên, một câu nói bị hấn phân thành nhiều phần "Mạn Mạn, người, cái người này, nha đầu mất mụ này, dám nói, dám nói bốn vương xấu xí?"

"Ta..." Lăng Tuyết Mạn kéo dài lời nói, thứ thứ, nước mắt che lại tầm mắt, mới chịu nâng khăn lau, Mạc Ly Hiền đã cầm khăn nhẹ lau nước mắt cho nàng, cũng nói "Mẫu thân, không được khóc nữa. Người mà khóc thì còn xấu hơn Thất thúc!"

"Ha ha ha!"

Mạc Kỳ Lâm dẫn đầu cười, sau đó toàn bộ không nhịn được cười ồm ồm, ngay cả Mạc Kỳ Minh không thích cười nhiều, gương mặt cũng nén không được, lộ ra nụ cười.

"Mạc Ly Hiền!"

Mạc Kỳ Dục rống to một tiếng, chỉ tay vào một cái đầu, không ngừng run rẩy, hỗn hển quát: "Ta có xấu như cháu nói sao? Có mẹ nuôi liền quên mất chú ruột? Nếu thất thúc xấu xí, vậy phụ vương cháu cũng xấu xí, mà phụ vương cháu xấu xí, thì cháu cũng chẳng đẹp gì đâu!"

Lần này hẳn cái lại như trẻ con, khiến cho mọi người càng cười lớn, Lăng Tuyết Mạn cũng không khỏi "xi" một tiếng bật cười!

Mạc Ly Hiền không tức giận, còn lộ ra khuôn mặt tươi cười: "Mẫu thân cười rồi, ha ha. Thất thúc, vừa rồi ủy khuất thúc, vì muốn mẫu thân cháu cười một tiếng, Hiền nhi không có cách nào, chỉ có thể khiến thúc sinh giận, Hiền nhi xin lỗi Thất thúc!"

Lời dứt, Mạc Ly Hiền nâng vạt áo, quỳ xuống, Mạc Kỳ Dục choáng váng đầu óc, khoát tay chặn lại, buồn bực nói "Được rồi, xin lỗi cái gì! Lúc nào cũng luôn mồm luôn miệng mẫu thân, cháu là vì muốn giúp cái nữ nhân không được xem là mỹ nhân này cười, lại thuận tiện bắt thất thúc của cháu làm trò đùa, thật đúng là, một đôi mẹ con gian trá!"

Sáu chữ cuối cùng, Mạc Kỳ Dục cắn răng nặn ra, thậm chí còn vênh vênh cằm, hừ hừ mũi, khinh bỉ nữ nhân vừa nín khóc lại bật cười!

Xì! Lăng Tuyết Mạn nâng cằm cao hơn, suy nghĩ lời của Mạc Kỳ Dục, hoài nghi hỏi: "Cái gì mà nữ nhân không tính là mỹ nhân?" Dứt lời, ánh mắt nàng hướng về Mạc Kỳ Diễn, rất chân thành hỏi "Nhị vương gia, ta có được tính là mỹ nhân hay không?"

Gương mặt Mạc Kỳ Diễn thoát một cái đồ bưng, loại vấn đề này sao lại hỏi hắn? Nếu là vì muốn tránh hoài nghi nói không đẹp, mặt mũi nha đầu này sẽ mất hết, nhất định sẽ ồn ào lên, hơn nữa khẳng định sẽ giận hắn, còn nếu như nói đẹp... sợ rằng những người khác...

"Thế nào, rất khó trả lời sao?" Lăng Tuyết Mạn không kịp đợi, mở miệng thúc giục.

"Ừ..." Sắc mặt Mạc Kỳ Diễn vô cùng mất tự nhiên, nhất thời không biết nói gì cho đúng, Mạc Ly Hiền lại đột nhiên nở nụ cười thuần khiết, hi hi nói "Mẫu thân, vấn đề này, người cứ hỏi Hiền nhi, bất kể trong mắt hay trong lòng Hiền nhi, mẫu thân vẫn đẹp nhất! Dĩ nhiên, phụ vương cũng cảm thấy mẫu thân là mỹ nhân, ha ha, cả Tam thúc, Ngũ thúc, Lục thúc, tất cả mọi người đều nghĩ như vậy, chỉ ngoại trừ Thất thúc..."

Mạc Ly Hiền kéo dài âm điệu, đột ngột trầm giọng, ngây thơ cười, dễ dàng ném vấn đề trở về tay Mạc Kỳ Dục, cũng rất khó hiểu hỏi: "Thất thúc, thúc thật cảm thấy mẫu thân cháu khó coi sao? Cháu nhớ ở yến thọ Hoàng gia gia, sau khi mẫu thân biểu diễn xong, thúc còn khen mẫu thân đẹp, hát hay, mà múa cũng đẹp mà! Hiện tại sao lại..."

"Khụ!" Mạc Kỳ Dục nhất thời 囧, nóng mặt, lúng túng hắng giọng: "Đêm đó Thất thúc, Thất thúc nhất thời bị quý ám, nói hươu nói vượn!"

"A-" Mạc Ly Hiền lại kéo dài lời nói, tựa như bưng bình đại ngộ, rất ảo não nhìn Lăng Tuyết Mạn, "Mẫu thân, thất thúc xem ra không thích ngài, ngài sau này ít lui tới với Thất thúc thì hơn, nếu không, chọc Thất thúc mất hứng, vậy thì phiền! Ừ, nếu ngài ở trong phủ nhàn chán, có thể tìm đến phủ của Ngũ thúc, Lục thúc, hoàng cô nha."

Một lời nói khiến mấy đại nam nhân thất thần, Mạc Kỳ Dục càng thêm ngờ ngác, nửa ngày trời mới hồi thần, buồn buồn nói: "Ta chỉ đùa một chút, sao lại tưởng thật?"

Nha đầu này nếu ngày sau không tới gặp hắn, vừa suy nghĩ một chút, trong lòng liền co rút đau đớn, thích...không thích... cuối cùng vẫn là thích! Nếu không, làm sao hắn ngày đêm suy nghĩ làm cách nào để cho nàng vui vẻ mà ăn no sống tốt?

Mà mấy nam nhân, bỗng dưng phát hiện, Ly Hiền tuy nhỏ tuổi, nhưng nhìn nhận rất thấu đáo, bọn họ là người trong cuộc nhưng lại mơ hồ, Ly Hiền chỉ đứng xem mà tỉnh táo, một lời đánh trúng chỗ hiểm!

"Ha ha ha!" Lăng Tuyết Mạn nhìn một đám nam nhân chìm trong suy nghĩ, lại rất vui mừng cười lớn: "Dục Dục, thấy chưa! Đây chính là con trai ta, là một thiên tài phúc hắc nha!"

"Khụ -"

Vô số mây đen lướt qua đầu, mọi người cơ hồ không kịp thở!

Ngất! Cư nhiên bị Mạc Ly Hiền lôi vào chuyện này! Thật đúng là một đôi mẹ con cực phẩm gian trá!

"Từ vương phi, lặp lại lần nữa, Hiền nhi hình như là con ta mà!" Mạc Kỳ Diễn sau khi thờ sâu, liền cười khế, thật ra thì hắn rất muốn nói, Ly Hiền là con trai của hai người, nhưng, nhin một chút, dè xuống lời muốn nói.

"Xì, ngài, cái người này chỉ thích so đo." Lăng Tuyết Mạn không ừ hừ, ôm chặt Mạc Ly Hiền, tựa như bày tỏ công khai quyền làm chủ, "Hiền nhi đã sớm là của ta, không cho ngài đoạt!"

"Khụ, không giành thì không giành, nhìn nàng lo sợ nhiệt tình như vậy, cho dù con trai ở chỗ nàng, nó vẫn là con trai ta!" Mạc Kỳ Diễn im lặng.

Lăng Tuyết Mạn không nói cái gì, liền lôi kéo tay Mạc Ly Hiền, "Hiền nhi, chúng ta đi, đừng để ý đám vô lại này!"

"Ai, Mạn Mạn!"

Mạc Nhã Phi gọi người lại, "Muội ở nơi này với tẩu, hai ngày nữa hồi cung, đã xin mẫu hậu rồi!"

"Thật sao? Vậy thì tốt quá rồi, rốt cuộc ta cũng có bạn!" Lăng Tuyết Mạn vui vẻ, một tay rảnh rỗi dắt tay Mạc Nhã Phi, khoái trá vừa đi vừa lên giọng, nói: "Đi nào! Những người nào không có nhiệm vụ xin vui lòng trong vòng mười phút nữa, rút ra khỏi Tử Vương Phủ! Quá thời gian, còn ở lại bên trong, phạt một ngàn lượng!"

Sau lưng, chốc lát trở nên im lặng, nắm đại nam nhân, sắc mặt tất cả đều đen như than, mười ngón tay nắm thành quyền kêu "rôm rốp", một cái nhìn chằm chằm bóng người áo trắng xa xa, yên lặng suy nghĩ xem những người không có nhiệm vụ là ám chỉ ai? Sau khi suy tính, kết quả cho ra nhất trí là, trăm phần trăm ám chỉ bọn họ!

"Nha đầu chết tiệt kia! Người muốn bị đánh phải không?" Mạc Kỳ Dục rốt cuộc không nhịn được, quát lên.

"Nàng dám đuổi huynh đệ chúng ta, ngoại trừ phụ hoàng và mẫu hậu ra, thiên hạ cũng chỉ có nàng! Đi!" Mạc Kỳ Lâm cắn răng, nhưng tu dưỡng rất tốt, rống rất văn nhã.

Trên mặt Mạc Kỳ Diễn đều là bất đắc dĩ, cười. Mạc Kỳ Minh mặt đen trong chốc lát, sau đó lại cong môi bật cười, Mạc Kỳ Sâm khẽ than lắc đầu một cái, nghiêng đầu nhìn về phía vãn gia, khẽ cười nói: "Vương phi nhà người ra lệnh trục khách, người dám lưu người sao?"

Quần gia cúi đầu xuống vài phần, buồn bực vãn về ống tay áo, ề a nói "Bẩm Lục vương gia, nô tài, nô tài...nô tài không dám...không dám lưu, nhưng mấy vị vương gia có thể không cần đề ý lời tâu cọt của vương phi..."

"Được, không cần để ý, nhưng mà cái vụ phạt tiền này thì..." Mạc Kỳ Minh mím môi, nhìn quân gia.

Quân gia cắn răng một cái, "Nếu như vương phi có hỏi, nô tài sẽ nói đã thu."

Phúc hắc! Một trăm phần trăm phúc hắc!

Mãi bây giờ mới đủ 50 like để đăng cho mọi người

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 212

Đêm sâu lắng, vì tuyết rơi đầy trời mà trở nên sáng ngời, trong nhà thấp một cái lò sưởi, lại thêm mấy lò sưởi nhỏ, cả căn phòng tràn đầy ấm áp.

Mạc Ly Hiền tự mình nhìn Lăng Tuyết Mạn ăn một tô cháo, thêm mấy khối điểm tâm, lại uống hết thuốc, lúc này mới yên lòng. Xuân Đường ngậm khăn giúp Lăng Tuyết Mạn rửa mặt, Mạc Ly Hiền khẽ mỉm cười "Ta làm cho."

Dứt lời, trực tiếp cầm khăn từ trong tay Xuân Đường, nụ cười hàm chứa dịu dàng, nó nhẹ lau chùi hai gò má của Lăng Tuyết Mạn, đôi mắt, đôi môi, cả cái cổ trắng như tuyết, sau đó lại tỉ mỉ lau sạch tay cho nàng, mới nói "Xuân Đường, người giúp mẫu thân coi đồ trang sức, thay đồ đi."

"A, vâng, tiểu vương gia." Xuân Đường ngờ ngác không kịp phản ứng, vội vàng tiến lên giúp Lăng Tuyết Mạn tháo tóc. Đang định giúp nàng cởi áo, tay vừa chạm vào cổ áo, lại thấy không ổn, Xuân Đường lúng ta lúng túng nhỏ giọng nói "Tiểu vương gia, nô tỳ hầu hạ vương phi cởi áo đi ngủ."

"A, vậy ta lén mất một chút, tối nay ta xem chừng mẫu thân, các người dọn dẹp xong xuôi thì xuống nghỉ ngơi đi." Mạc Ly Hiền ửng đỏ mặt, nói.

Xuân Đường, Thu Nguyệt ngờ nghệch, chờ họ lấy lại tinh thần thì Mạc Ly Hiền đã lui ra ngoài phòng.

Hai người bận rộn giúp Lăng Tuyết Mạn cởi áo khoác, dò hỏi "Vương phi, tối nay tắm rửa không?"

"Ừ, chuẩn bị một chút." Lăng Tuyết Mạn suy nghĩ một chút, nói.

"Nhưng tiểu vương gia?" Thu Nguyệt đề thấp giọng, hi vọng Lăng Tuyết Mạn có thể để cho Mạc Ly Hiền trở về Liễu Hương Cư, nếu như nó thật sự canh chừng Lăng Tuyết Mạn một đêm, chỉ sợ rằng chủ tử các nàng sẽ tức giận đến mức phá cửa!

Lăng Tuyết Mạn khó xử, mặc dù nàng rất muốn ở cùng nhân tình, nhưng mà Ly Hiền yêu mến nàng như vậy, nàng nở lòng nào nhẫn tâm phạt ý nó?

Suy nghĩ một chút, đành phải nói "Không sao, đi chuẩn bị đi, ta tắm, Ly Hiền sẽ không nhìn."

"Dạ, vương phi." Xuân Đường, Thu Nguyệt liếc mắt nhìn nhau, bắt đầu đi ra ngoài

Mạc Ly Hiền vẫn ngồi ở ngoài phòng uống trà chờ, đợi cho bọn nha hoàn mang thùng nước tắm ra ngoài, toàn bộ thu dọn xong, lúc này, nó mới lại đi vào

Lăng Tuyết Mạn xoa tóc xuống, Thu Nguyệt đang cầm khăn lông giúp nàng lau nước dính trên tóc, trong phòng bởi vì hơi nước mà trở nên mờ mịt, Lăng Tuyết Mạn mặc trung y ngồi trên giường, nhìn nghiêng, cổ áo khẽ buông lỏng, da thịt trắng nõn nhụi, xương quai xanh như ẩn như hiện, cằm nhỏ, gương mặt thủy nộn, cánh môi không son phấn vẫn kiều diễm, sống mũi thẳng thước, đôi mắt trong suốt, lông mày cong cong, tóc mái vài sợi tùy ý dãn trên trán, Lăng Tuyết Mạn thêm mấy phần phong tình mê người

Mặt đột ngột nóng, Mạc Ly Hiền cảm thấy chật vật, cuống quýt, mắt tự nhiên "Mẫu thân, ngài muốn nước không?"

"Ừ? Không cần." Lăng Tuyết Mạn lắc lắc đầu, nhìn mái tóc ướt của mình một chút, không nhìn được liền nói "Xuân Đường, Thu Nguyệt các người cũng nghỉ ngơi đi, ta không có chuyện gì, ừ, Hiền nhi, mẫu thân thật không có chuyện gì, con đừng lo lắng cho ta, canh giờ không còn sớm, trở về ngủ đi, sáng mai không phải còn luyện kiếm sao?"

"Mẫu thân, con... được rồi, con trở về Liễu Hương Cư, vậy hãy để cho Xuân Đường, Thu Nguyệt coi chừng đi, ngài không thể không có người trông nom." Mạc Ly Hiền cắn cắn môi, thoáng nghiêng mặt, nói.

"Ừ, vậy cũng được." Lăng Tuyết Mạn cười khề.

Mạc Ly Hiền cười theo một tiếng "Được rồi, mẫu thân, Hiền nhi trở về."

"Ừ."

Nhìn Mạc Ly Hiền đi ra ngoài, hai nha hoàn lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, quay đầu lại lần nữa, lại thấy Lăng Tuyết Mạn nhìn chăm chăm hai người, không khỏi có chút căng thẳng, hoài nghi hỏi "Vương phi, ngài có chuyện gì sao?"

"Không sao, đi xuống đi."

"Dạ, nô tỳ cáo lui!"

Cửa phòng đóng lại, Lăng Tuyết Mạn thu hồi nụ cười, kinh ngạc nhìn bên bình phong, trong lòng không khỏi có chút tư vị, càng ngày nàng càng cảm giác nhân tình có quan hệ sâu sắc với Tứ Vương Phủ này, nếu không hẳn sẽ không thể tiếp theo dõi nàng, cũng không thể hiểu rõ Tứ Vương Phủ như lòng bàn tay, như vậy rốt cuộc hẳn với Tứ vương gia là bạn hay thù đây? Nếu là thù, nàng cũng không thấy hẳn thương tổn bất luận kẻ nào trong Tứ Vương Phủ, ngoại trừ Cốc Vũ Mỹ là có chút đặc biệt thôi, nếu là bạn, ngoài đời vẫn thường nói, không cướp vợ bạn, vậy tại sao hẳn lại có thể...

Yên lặng suy nghĩ, tay ở trên lò sưởi lật tới lật lui, hồn nhiên quên mất thời gian, mãi cho đến khi nến trong nhà đột ngột tắt, Lăng Tuyết Mạn mới hồi phục tinh thần, chậm rãi nâng mắt, Mạc Kỳ Hân từ bình phong đi vào, bởi vì tuyết rơi, trong nhà mặc dù không đốt đèn vẫn có chút ánh sáng. Lăng Tuyết Mạn mở to hai mắt muốn nhìn rõ hẳn từ xa, lại thấy hẳn chột lách người quay lưng về phía nàng, kéo rèm cửa sổ lại.

Rèm cửa dày cộm cách trở ánh sáng, trong nhà lại một mảnh tối đen.

Lại không thấy! Lòng tràn đầy thất vọng, Lăng Tuyết Mạn tức giận lăm bằm một câu "Hồ ly giáo hoạt!"

"Ha ha, cái gì giáo hoạt?" Mạc Kỳ Hàn cười nhẹ đến gần, ôm lấy người vào trong ngực, vỗ nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, dịu dàng hỏi "Thân thể cảm thấy khá hơn chút nào chưa? Biết nàng bất tỉnh, ta sốt ruột gần chết."

"Ta vẫn khỏe, nhân tình, chàng mau nói đi, rốt cuộc ta có mang thai hay không?" Lăng Tuyết Mạn hạ thấp giọng nói, có chút ngượng ngùng, cũng có chút bất an cùng căng thẳng.

"Không có, đại phu đã nói với nàng, phải chăm sóc thân thể thật tốt, uống thuốc đúng hạn, không thể ăn thức ăn có tính hàn, phải nuôi dưỡng cơ thể thật tốt, còn nhiều thời gian, chúng ta sẽ có hài tử, nhất định sẽ có." Mạc Kỳ Hàn bình tĩnh nói, hần động viên Lăng Tuyết Mạn cũng tự thuyết phục mình, nếu như theo lời sư phụ nói, khi hần trúng độc cơ hồ không thể giải, sư phụ cũng có thể cứu sống hần, như vậy thì không lý nào Lăng Tuyết Mạn không thể mang thai?

"Thật sao?" Lăng Tuyết Mạn buông lỏng tâm "Vậy ta yên tâm, nếu không thì ta lo lắng gần chết."

"Mạn Mạn, nàng muốn sinh con cho ta sao?" Mạc Kỳ Hàn khẽ hôn lên vành tai Lăng Tuyết Mạn, trong giọng nói có chút khàn khàn.

Lăng Tuyết Mạn sợ nhột, cười khanh khách, nâng mặt Mạc Kỳ Hàn chủ động dăng môi của mình, trong lúc răng môi cắn bó, nhẹ giọng nói "Nhân tình, ta gọi chàng là lão công đi, ta yêu chàng, đương nhiên nguyện sinh bảo bối cho chàng, mang thai hài tử của chúng ta."

"Ừ, Mạn Mạn, chỉ cần nàng nguyện ý, ta liền cao hứng." Mạc Kỳ Hàn vui vẻ cười, ôm sát Lăng Tuyết Mạn, nhưng được một lúc, lại chột cau mày.

"Nhưng mà, Mạn Mạn, nàng vừa nói ta là cái gì lão, cái gì công? Tại sao không gọi ta là nhân tình?"

"Ách..." Lăng Tuyết Mạn le lưỡi, đôi mắt chuyển vòng vo mấy vòng mới ngượng ngùng nói: "Lão công dễ nghe mà, ý nghĩa chính là phu quân, nhân tình vừa nghe là biết nam nhân vụng trộm, ừ, ta muốn đường đường chính chính."

Mạc Kỳ Hàn buồn bực "Vậy nàng trực tiếp gọi ta là phu quân không được sao? Cần gì phải dùng cái danh xưng lạ lùng đó? Thật sự ta chưa bao giờ nghe qua cái từ lão công này!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 213

(Hồi ức của Mạc Kỳ Hàn 2 tiếng trước)

Màn đêm hoàn toàn buông xuống, bầu trời bay xuống toàn các tầng bông tuyết lớn, trong trời đất phủ một mảnh tang thương.

Dưới tàng cây, Mạc Kỳ Hàn đứng thật lâu, Vô Cực cảm đủ đứng ở bên cạnh, toàn bộ che vào trên đầu hần, nhưng bị hần lắc đầu từ chối, áo choàng trên vai rất nhanh dính đầy bông tuyết, trên cầm áo vàng nhạt cũng đầy tuyết trắng tinh.

"Chủ tử, vẫn là trở về nhà đi, nếu không sẽ bị lạnh." Vô Cực nhỏ giọng khuyên nhủ.

"Sư phụ trở về chưa?" Mạc Kỳ Hàn nhẹ giọng hỏi.

"Chưa, Xuân Đường đến nói, Vương phi hôn mê, sau đó vội vàng trở về."

"Hôn mê?" Tâm Mạc Kỳ Hàn nguyên bản bất an, càng thêm bất an, liền quay thân mình trở về, Vô Cực quỳnh lên vội nói: "Chủ tử, tiểu Vương gia còn ở bên cạnh coi chừng!"

Bước chân phút chốc ngừng lại, Mạc Kỳ Hàn nhói tâm, cắn chặt răng trầm giọng nói: "Bảo cho Tư Khuyết tới gấp bốn vương!"

"Vâng, chủ tử!"

Bước chân lộn trở lại, lại đứng ở dưới tàng cây, khuôn mặt tuấn tú căng thẳng, thân mình càng căng thẳng hơn, môi mông của Mạc Kỳ Hàn nhấp thành một đường thẳng, xuất thần nhìn cánh hoa Mai trên mặt tuyết.

Một lát, quân gia vội vàng tới, chấp tay nói: "Chủ tử, nô tài ở đây!"

"Vương phi như thế nào?" Mạc Kỳ Hàn ra vẻ trầm ổn, nhưng vẫn che dấu không được lo lắng.

"Hồi chủ tử, Vương phi đã tỉnh lại, lão tiền bối lấy thuốc, phòng ăn nấu cháo, tiểu Vương gia dứt Vương phi ăn, nô tài nhìn Vương phi đã có thần sắc hơn nhiều, lão tiền bối nói tình đường mấy ngày liền không sao." Quân gia vội vàng trấn an.

"Ừ." Mạc Kỳ Hàn thở dài nhẹ nhõm một hơi, tiện đà neho mắt, lăm bằm lâu bầu: "Tiểu Vương gia ở tự mình hầu hạ? Hiện nhi sang năm đã mười tuổi, thân cao đại khái sắp bằng nàng đi..."

Quân gia nghe được lời nói nhỏ vụn của Mạc Kỳ Hàn, không tự chủ cúi đầu thấp đi một phần, tiểu Vương gia đối với Vương phi rất cẩn thận, chủ tử chắc là có khúc mắc trong lòng thôi.

"Tư Khuyết, kêu Xuân Đường Thu Nguyệt sớm đi hầu hạ Vương phi rửa mặt, bốn vương tối nay sẽ đến."

Mạc Kỳ Hàn đột nhiên mở miệng, quân gia ngẩn người, vội nói: "Vâng, nô tài nhớ kỹ."

Sau khi quân gia đi không lâu, Thiên Cơ lão nhân rốt cục trở lại, vừa thấy Mạc Kỳ Hàn, là lắc đầu lại thở dài, sau đó lập tức trở về nhà, ngồi co rụt trên ghế, buồn bã ịu xiu nói: "Mộng Thanh, bóp chân cho sư phụ."

"Haiz, đến đây." Lâm Mộ Thanh lắc mình đi ra từ mật thất, nhìn thần sắc Thiên Cơ lão nhân, co rúm khóe miệng, ngồi một bên nhéo chân cho ông, hồ nghi hỏi: "Sur phụ, ngài đi đường bị trọ chân sao? Tại sao nét mặt lại thế này?"

"Tiểu tử thôi, con mới bị trọ chân!" Thiên Cơ lão nhân khẽ trừng mắt, lại liếc nhìn Mạc Kỳ Hàn đứng ở cửa như bức tượng, "khụ khụ" hai tiếng, nói: "Người nào đó là muốn biết kết quả thật phải không? Đáng tiếc sur phụ đau vai, nếu có thể tần hiểu tần đạo, xoa bóp thì..."

Nghe vậy, Lâm Mộ Thanh "Xi" một tiếng, cười đến té ngồi trên mặt đất, chế nhạo: "Sur phụ, ngài bao lớn rồi? Ngài muốn sur huynh đắp lưng, sur huynh cũng không phải không chịu, ngài làm gì phải lấy cớ đâu?"

"Tiểu tử thôi, muốn sur phụ lột da con không!" Thiên Cơ lão nhân đá Lâm Mộ Thanh một cước, bị Lâm Mộ Thanh lăn một vòng tránh thoát, ngược lại cười càng sâu, "Sur phụ, ngài già mà không phúc hậu, sur huynh người ta đã nóng nảy hai canh giờ, ngài còn có tâm tình trêu người, ngài coi chừng sur huynh cho ngài trở về núi đó."

"Hừ, xem bộ dáng sur huynh đen mặt, một chút cũng không muốn thấy người ta làm nương, nếu để cho Tuyết Mạn nha đầu biết, sợ là thương tâm chết!" Thiên Cơ lão nhân trừng liếc mắt lạnh ở cửa, hừ mũi nói.

Nghe vậy, Mạc Kỳ Hàn hai bước xoải bước gần, chau mày lại nói: "Sur phụ, lời này thật sao? Mạn Mạn thật sự thật sự có thai sao?"

"A? Ta nói cái gì sao?" Thiên Cơ lão nhân giả bộ hồ đồ, nhìn quanh, ánh mắt rơi xuống trên mặt Lâm Mộ Thanh cũng giật mình, "Khụ khụ, Mộ Thanh, thời gian không còn sớm, ta đi ngủ."

"Ách, sur phụ..." Lâm Mộ Thanh lú lờ.

Biểu tình Mạc Kỳ Hàn rất phức tạp, không biết là khóc hay cười, xuất thần nhìn một phương hướng, thì thảo tự nói, "Mạn Mạn thật sự có cốt nhục của ta, hai mươi bốn tuổi, mới coi là có, phụ hoàng mẫu hậu nếu như biết sẽ vô cùng cao hứng rồi!"

Ặc ặc!

Thiên Cơ lão nhân hận không thể tự tát mình hai bàn tay, đùa quá lớn rồi! Nhìn bộ dáng Hàn tiểu tử ngây ngốc ra, tuy rằng trên lý trí hiện tại hắn không thể có con, nhưng có thật, lại kích động vạn phần, cái này, cái này bảo ông ấy nên giải thích thế nào đây?

"Khụ khụ!" Thiên Cơ lão nhân dùng sức ho khan hai cái, tăng thêm can đảm cho mình, "Hàn tiểu tử à, kỳ thực Tuyết Mạn nha đầu nó... nó không có mang thai."

Mấy chữ sau, càng nói càng nhỏ, tiếng nói vừa dứt, Thiên Cơ lão nhân nhảy chuẩn bị chân muốn chạy, lại bị Mạc Kỳ Hàn dùng tốc độ cực nhanh chắn ở trước mặt, sắc mặt đen như than, căn răng nghiến lợi nói: "Sur phụ, cho ngài một cơ hội nữa, Mạn Mạn rốt cuộc mang thai chưa?"

"Hi hi, không, không có, Tuyết Mạn nha đầu chỉ bị cảm lạnh, còn nguyệt sự hơn một tháng không có tới, là do ở thân mình bị lạnh làm cho nguyệt sự không theo quy luật, sur phụ đã giải thích với nó, sau này chú ý không ăn đồ lạnh, uống thuốc bổ là được."

Thiên Cơ lão nhân cười, nói đến phần sau, đột nhiên nghiêm trang, "Hàn tiểu tử, có chuyện sur phụ phải nói cho con biết, nha đầu kia thân mình không tốt, hà năng có thai không lớn, con không cần uống thuốc tránh thai nữa."

"Cái gì?" Mạc Kỳ Hàn kinh ngạc, "Mạn Mạn thật không có mang thai? Sur phụ nói năng... nàng không thể sinh con sao?"

Thiên Cơ lão nhân thở dài, lắc đầu nói: "Cũng không phải hoàn toàn không thể sinh con, chỉ là hơi khó, con không cần uống thuốc nữa, cứ viên phòng bình thường, nếu may mắn mang bầu, bất luận ra sao cũng không thể bỏ, nhất định phải sinh ra, nếu không về sau càng khó có con."

Nói xong, Thiên Cơ lão nhân vào mật thất, cấp tốc lấy giấy viết một phương thuốc, sau đó bước ra, nói với Mạc Kỳ Hàn vẫn còn đang chấn kinh: "Hàn tiểu tử, con cũng đừng nản lòng, sur phụ có bản lĩnh chữa bệnh, con hãy tin sur phụ, phương thuốc này là cải thiện thân thể Tuyết Mạn nha đầu, một ngày uống ba lượt, điều trị một tháng, sur phụ lại bắt mạch cho nó, nếu có chút khởi sắc, là có hy vọng."

Mạc Kỳ Hàn ngờ ngác tiếp nhận, thật lâu không nói gì.

Trong lòng rất loạn, rất loạn.

Đây là chuyện hắn lần đầu tiên không ngờ, ban đầu là sợ mang thai, hiện tại ngược lại là nàng không thể sinh con nối dòng cho hắn, giang sơn Minh quốc, nên tiếp tục như thế nào? Hắn làm sao có thể ở trước mặt văn võ cả triều mà cho nàng độc chiếm quân cung chịu, hai người bên nhau trọng một đời một kiếp?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 214

Lăng Tuyết Mạn mím chặt môi, thờ hồn hên rất có tiết tấu, ngực phập phồng, muốn mắng người, nhưng lại không biết bắt đầu mở miệng từ đâu, trút tức giận, nàng xem nam nhân này trở thành Ly Hiền, đưa hai tay bóp chặt mặt hắn, dùng rất nhiều sức, mãi cho đến khi cảm giác được ánh mắt nam nhân phun ra lửa giận muốn xé nát nàng, nàng mới vội vàng buông tay, trốn vào bên trong giường.

"Thế nào, mới vừa rồi không phải can đảm lắm sao? Lần này lại muốn bảo vệ tính mạng?" Mạc Kỳ Hàn nhìn chăm chăm nàng, đưa tay vuốt khuôn mặt tuần tú bị nha đầu kia làm đau, tức giận "Nàng muốn hủy diệt gương mặt này của phu quân sao? Nếu khó coi, sau này ở cùng nàng, nàng đừng ghét bỏ."

"Ách... xấu xí ta không cần, không tốt cho trái tim của ta." Lăng Tuyết Mạn nửa thật nửa giả, bịu môi trả lời.

"A? Nàng dám can đảm lặp lại lần nữa không? Nếu như tướng mạo ta khó coi, nàng không cần bỏ công từ sao?" Gương mặt Mạc Kỳ Hàn tối sầm, nếu như Lăng Tuyết Mạn còn nói thừa một câu, hắn sẽ đem nàng một ngụm ăn sạch

Lăng Tuyết Mạn căng thẳng, nói chuyện lắp bắp, "Không, không phải vậy, tình... tình nhân, ta tuyệt đối sẽ không ghét bỏ chàng, ta sợ mặt chàng rất trơn nhẵn, khẳng định không khó

nhìn, đúng không?"

"Nói nhảm!" Mạc Kỳ Hàn lại trừng mắt một cái, cởi bỏ áo choàng bên ngoài, cụp gậy, sau đó lên giường, tựa như đại gia nằm xuống, liếc xéo một cái, ngả ngón nói "Còn không mau qua đây hầu hạ?"

"Ách..." Lăng Tuyết Mạn tròn mắt, lập tức cúi đầu, nắm chặt cổ áo mình, kháng nghị "Bỏn cô nương dù sao cũng là vương phi, tại sao phải hầu hạ chàng? Hơn nữa, ta với chàng suýt có thai, hôm nay thiếu chút nữa dọa ta sợ hết hồn, nếu thật có thai, thì ta xong đời!"

Nghe vậy Mạc Kỳ Hàn đầu tiên là mặt đầy mây đen, sau đó sắc mặt cũng hòa hoãn trở lại, yên lặng mấy giây, hần nở nụ cười hóm hờ "Đến đây!"

"Không đến!"

"Đến đây!"

"Không đến là không đến!"

"Được, nàng không đến, vậy có nghĩa là nàng không thích ta, ta đi là được."

Mạc Kỳ Hàn làm bộ đứng dậy thăm đếm "Một, hai, ba..." Kết quả còn chưa đếm đến bốn, Lăng Tuyết mạn liền hai ba bước bò tới, nằm sấp lên ngực hần, bắt mẫn chu chu miệng nhỏ "Chàng cứ như vậy, biết rõ ta.... ta không bỏ được chàng, còn có ý uy hiếp ta."

"Ha ha, ta biết nàng không bỏ được, nếu không như vậy, nàng không đến, ta còn phải kéo nàng đến, phiền phức hơn nhiều." Mạc Kỳ Hàn ầm lòng cười khê, khê vuốt tóc đen của Lăng Tuyết Mạn, giễu cợt nói "Nàng làm vương phi thì đã sao? Vậy nếu ta là vương gia thì sao? Hai ta, thân phận người nào cao hơn?"

"Xì! Chàng là con rơi của hoàng thượng sao? Ta chỉ nghe nói hoàng thượng có bảy người con trai, cũng không nghe nói có nhiều hơn." Lăng Tuyết Mạn khinh bỉ nâng mi, vẻ mặt không tin.

"Ha ha, nói rất đúng, hoàng thượng làm gì có con rơi? Nếu như có, cũng sẽ công khai phong vương, phong tước, làm sao có thể giấu diếm?" Mạc Kỳ Hàn bật cười không dứt "Ta quá thật không phải là vương gia gì, nhưng ta là phu quân của nàng, xuất giá tòng phu, nàng có nên tòng ta hay không?"

Lăng Tuyết Mạn tròn mắt, tức giận gờn nắm đấm "Không thèm! Làm ơn đi! Ai gả cho chàng? Tòng cái gì mà tòng? Cho dù có gả thật, ta cũng không tòng! Tam tòng tứ đức của các người nên vứt đi, bỏn cô nương không nhận!"

"Còn cô nương sao?" Mạc Kỳ Hàn cau mày, nhẹ chế trụ bàn tay nhỏ đang giương nanh múa vuốt, cười tà nói "Ở trước mặt ta mà còn nói cô nương, sẽ làm cho ta không nhận được muốn đem cô nương nàng biến thành nữ nhân danh phù kỳ thực*! Thế nào? Có nói nữa hay không?" (*danh phù kỳ thực: danh xứng với sự thật)

"Ách, không nói nữa?" Lăng Tuyết Mạn cười ha ha, đầu lắc như trống bỏi.

"Vậy cũng không tòng sao?" Mạc Kỳ Hàn đắc ý hỏi.

Lăng Tuyết Mạn vừa nghe, miệng lại chu lên thật cao "Ta tòng thì phải thất thân, mà thất thân rồi ta chỉ sợ... sợ trong bụng mang thai mầm mống của chàng."

"Đừng sợ." Mạc Kỳ Hàn thất vọng, đột ngột đau xót, ôm chặt Lăng Tuyết Mạn, để cho nàng tựa vào lồng ngực hần, nhẹ vỗ lưng nàng, ầm nấn chua xót, dịu dàng nói: "Đừng sợ, ta luôn uống thuốc, sẽ không mang thai, nếu như một ngày nào đó, nàng thật sự mang thai, đứa bé này ta sẽ để nàng sinh nó, nàng cái gì cũng không cần lo lắng, tất cả đều có người thay nàng sắp đặt, nàng biết không?"

"Sinh... sinh nó? Làm sao có thể chứ?" Lăng Tuyết Mạn giật mình nói "Tình nhân, chàng không phải là kích động đến điên rồi đi?"

"Không có, ta nói để cho nàng sinh, thì chắc chắn không có chuyện gì." Mạc Kỳ Hàn thần nhiên nói, hần không thể nói cho nàng biết, bọn họ có hài tử là một việc không hề dễ dàng chút nào, cho nên, chỉ cần nàng có thể mang thai, hần sẽ rất cao hứng.

Lăng Tuyết Mạn càng nghe càng kinh hãi, từ từ ngẩng đầu lên, hỏi "Tình nhân, nói cho ta biết, chàng rốt cuộc là người thế nào? Đừng để cho ta mỗi ngày phải suy đoán cùng bất an được không? Chúng ta bây giờ là một, chàng sợ ta sẽ bán đứng chàng sao?"

"Mạn Mạn, đừng hỏi, đừng ép ta nói, ta cái gì cũng không thể nói cho nàng biết, chỉ có thể nói, ta không phải là dân chúng bình thường, thân phận của ta là bí mật, hiện tại không thể để cho bất luận kẻ nào biết bí mật, nếu như nàng không muốn hại ta mà nói thì, đừng hỏi nữa, tin tưởng ta là được rồi." Mạc Kỳ Hàn bắt đắc dĩ, chỉ đành giải thích một lần nữa.

"Hại chàng?" Lăng Tuyết Mạn ngẩng người "Ta biết sẽ hại chàng mất mạng sao?"

"Ừ." Mạc Kỳ Hàn hạ mi, gật đầu một cái, chỉ cần có thể hù dọa nha đầu này, vậy cứ gạt nàng một lần nữa đi.

"Vậy... vậy ta không hỏi." Lăng Tuyết Mạn lúng túng lắc đầu, đột ngột ôm chặt cổ Mạc Kỳ Hàn dán mặt vào người hần, lẩm bẩm nói nhỏ "Ta không hỏi, ta không muốn chàng chết, không muốn chàng gặp chuyện không may, cho dù... cho dù suốt đời này chúng ta phải ở chung một chỗ như thế này, chỉ cần chàng bình an vô sự, ta cũng không cầu xin gì hơn, không cần danh phận gì hơn, chỉ cần chàng ở bên cạnh ta là tốt rồi, chàng biết không, mỗi khi ta lâm vào nguy hiểm, người đầu tiên ta nhớ đến là chàng, dù rằng chàng đứng trước mặt ta, ta đều có thể không nhận ra chàng, nhưng mà, chỉ cần chàng gọi tên ta, nói với ta mấy câu, ôm ta một cái, ta sẽ biết là chàng, nhất định là chàng."

"Mạn Mạn!"

Mạc Kỳ Hàn kích động trong lòng, một tiếng thốt lên, chính xác hôn Lăng Tuyết Mạn, triền miên dai dẳng, dịu dàng lưu luyến, nàng nhiệt tình đáp lại hần, hai lưỡi dây dưa cùng một chỗ, cùng nói lên tình yêu khắc sâu...

Nữ từ này đáng giá cho hần bỏ ra toàn bộ tình cảm, đáng giá cho hần từng bước bày biện mưu kế, diệt trừ phe cánh Mạc Kỳ Minh, vì nàng sáng lập một thần thoại chưa bao giờ có trong lịch sử hoàng thất Minh quốc!

Áo quần chảy xuống, ngoài cửa sổ lạnh lẽo đến tận xương, bên trong nhà lại ấm áp sâu nùng

Trong lúc kích tình, Lăng Tuyết Mạn từng tiếng ní non "Lão công... lão công..." Mạc Kỳ Hàn lại lần nữa cau chặt mày, từ trước ngực nàng ngẩng đầu lên, khăn khăn giọng, không vui nói: "Gọi là tướng công tốt hơn nhiều cái danh xưng lung tung này! Lão công cái gì? Ta già rồi sao? Đừng gọi, đợi ta tám mươi tuổi rồi nàng lại gọi!"

Ko đủ nhưng vẫn đáng cho mọi người

Cảm ơn những bạn đã ủng hộ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 215

Lăng Tuyết Mạn tức giận! Vô cùng tức giận.

Nàng tức giận xoay người, đẩy nam nhân đang nằm trên người xuống, trực tiếp chặt đứt kích tình mắt hôn thấu xương của hắn, nhưng sau vài lần nỗ lực lại chọc giận Mạc Kỳ Hàn, hắn một tay giữ hai tay nàng đưa lên... cao, đôi lông mày anh tuấn chau lại "Lúc này nàng còn không an phận? Hay là kỷ xảo của trưởng công ta không tốt?"

"Ta..."

Lăng Tuyết Mạn vừa kháng nghị nói một chữ, Mạc Kỳ Hàn lại buông tay nàng ra, thẳng người ngồi xôm trên giường, nâng hai chân của nàng lên vai mình, vịn eo nàng, mà nóng bỏng của hắn lại kịch liệt chạm vào cơ thể nàng, đâm thẳng vào. Lăng Tuyết Mạn không nhịn được muốn thét chói tai, lại sợ bị người nghe được, gất gao cắn môi, từng tiếng yêu kiều không cách nào ức chế tràn ra miệng.

Mạc Kỳ Hàn hài lòng cong môi, mà chính hắn cũng có chút không chịu nổi rên rỉ thành tiếng, nhưng vì muốn trừng trị nha đầu này không chuyên tâm, hắn cắn răng một cái, chọt rút ra khỏi cơ thể nàng, buông hai chân nàng xuống, sau đó hôn hên thò, cùng nàng nằm ngang một chỗ, không đụng nàng, không ôm nàng, không nói lời nào.

Lăng Tuyết Mạn từ trong tốt cùng vui thích bị ném vào thung lũng, nhất thời cả người khó chịu không thôi, mà nàng cũng không hiểu rõ Mạc Kỳ Hàn rốt cuộc muốn thế, chưa kết thúc thế nào liền dừng lại?

Muốn cho hắn tiếp tục, nhưng lại xấu hổ nói ra, hai tay nàng vịn về góc chăn cắn môi, cố ý hướng về bên cạnh hắn, nhích lại gần, gò má dán lên vai hắn, nắm hai tay hắn lắc lắc, nhưng nam nhân này không để ý đến nàng!

"Ừ... Lão công? Sao, sao thế?" Lăng Tuyết Mạn thấp giọng lên tiếng, bắt lấy tay hắn để lên ngực nàng, không nói ra, trực tiếp dùng hành động ám hiệu cho hắn.

Cần phải biết, Mạc Kỳ Hàn đã nhìn đến muốn sắp nổi điên, trên trán từng vòng mồ hôi tuôn ra, nhưng hắn chỉ có thể nhịn! Hơi thở rối loạn không dứt, thậm chí một hơi, không nhanh không chậm nói "Sao là sao? Là nàng đẩy ta xuống, không muốn ta đụng nàng, ta bây giờ không phải làm theo ý của nàng sao?"

"Ách..." Lăng Tuyết Mạn u buồn, trong cơ thể trống rỗng khiến nàng khó chịu không nhịn được đánh nhẹ Mạc Kỳ Hàn "Vậy chàng ngay từ đầu đừng có đụng đi? Làm nửa đường coi là cái gì? Cố ý để cho ta khó chịu phải không?"

"Vừa bắt đầu, nàng cũng không nói không cho ta đụng vào?" Mạc Kỳ Hàn tối mặt "Ai bảo đang tốt đang lành, nàng tức giận làm gì, không để cho ta đụng?"

"Người ta gọi lão công thân mật cỡ nào, chàng hết lần này đến lần khác không để cho ta gọi, cái đó không phải là nói chàng đã già, mà là cách gọi khác của trưởng phu, chàng ghét nó, lại nói ra lời tổn thương người, hừ, không đụng thì thôi, ta nhất định không cầu chàng!" Lăng Tuyết Mạn bị tức khóc, khóe mắt ướt sũng, dùng sức xoay người, anh ách khóc nức.

Mạc Kỳ Hàn liếc mắt, cân nhắc một chút, rốt cuộc chấp nhận thờ dài, đành dễ vậy! Xem ra cái thói quen này là vì mình mà ra đi, nếu không dễ, không nói vài câu mềm mỏng, sợ rằng đêm nay hắn phải ngủ một mình! Ai! Coi như đêm nay không dễ, đêm mai cũng phải dễ thôi!

"Khui!" Mạc Kỳ Hàn hắng giọng một cái, đưa tay từ phía sau ôm lấy lưng Lăng Tuyết Mạn, che lại đôi gò bồng đảo của nàng, áp sát vào tai nàng, dịu dàng nói nhỏ "Mạn Mạn, đừng tức giận, nàng thích gọi cái gì thì gọi cái đó, được chưa? Ta không phản đối, chỉ cần nàng xem ta là trưởng phu, là phu quân, nàng muốn gọi lão công thì cứ gọi đi. Ừ, ta không thể nhịn, muốn nàng..."

Một lời vừa dứt, cũng không trông nom xem Lăng Tuyết Mạn có đáp ứng hay không, liền bay qua cơ thể nàng, lén thân mà lên, thất lưng trầm xuống, lại bắt đầu luật động xoay tròn...

.....

"Lão công, chàng có yêu ta hay không?"

Vui mừng trong ầm ập, Lăng Tuyết Mạn dụi đầu vào ngực Mạc Kỳ Hàn, quẩn rừ hỏi.

"Ừ... Nàng biết mà." Mạc Kỳ Hàn khòe miệng co rút, tại sao lại hỏi câu này?

"Ta không biết." Lăng Tuyết Mạn tức giận, chọc chọc lồng ngực Mạc Kỳ Hàn, bất mãn nói "Nói một chút, chàng sẽ bị mất chút thịt sao? Mặc kệ, ta phải nghe."

"Ngoan, ngủ đi được không?" Mạc Kỳ Hàn kiên nhẫn dỗ dành nói.

"Không được!" Lăng Tuyết Mạn dùng sức đạp chân, khí thế cực kỳ.

Mạc Kỳ Hàn đen mặt, đưa tay vỗ trán một cái, bất đắc dĩ nói "Hành động không phải đã chứng minh sao? Nàng nghe mấy lời sáo rỗng đó không sợ ta cố ý lừa nàng sao?"

"Không sợ! Cho dù có sáo rỗng ta cũng muốn nghe!" Lăng Tuyết Mạn ngược mắt, kiên định dị thường.

"Ta... ta nói không được!" Mạc Kỳ Hàn mắt cả nửa ngày trời, không được tự nhiên mở miệng, trợn mắt nói "Ngủ! Không ngủ, ta sẽ đi, mười ngày không đến tìm nàng!"

"Chàng! Vậy chàng đi đi, vĩnh viễn đừng tới nữa!" Lăng Tuyết Mạn cũng tức giận, không nói gì liền đẩy Mạc Kỳ Hàn xuống giường, Mạc Kỳ Hàn lạnh lùng, mặt đen như than "Mạn Mạn, có phải muốn ta điểm nàng mấy cái huyết đạo hay không? Nàng xem giờ này là giờ gì rồi? Ta nhiều lắm cũng chỉ có thể ở cùng nàng một canh giờ nữa là phải đi, nàng còn nháo cái gì?"

"Ta, ta không nghe! Chàng khi dễ ta!" Lăng Tuyết Mạn không đẩy nữa, cuộn tất cả chăn, một mình bò vào góc giường ngủ.

"Được! Nàng muốn lão công nàng chết rét, vậy nàng cứ yên tâm ngủ đi!" Mạc Kỳ Hàn buồn bực bỏ lại một câu, cũng ném cái sống lưng cho Lăng Tuyết Mạn, nhắm mắt lại ngủ.

Lăng Tuyết Mạn tức giận tràn trề nhưng lại buồn cười với lời của Mạc Kỳ Hàn, lại đau lòng hần lạnh, liền ngồi dậy, một tay ném qua một cái chăn, buồn buồn nói "Chàng chết, ta sẽ bị thiệt, ta còn muốn giữ chàng lại, hầu hạ ta!"

"Ha ha!"

Mạc Kỳ Hàn trở người, vươn tay, kéo Lăng Tuyết Mạn vào, đem nàng nhét vào chăn, cười đùa nói "Vật nhỏ, rõ ràng nàng đau lòng nam nhân của nàng, lại còn nói cứng!"

"Ta không có!" Lăng Tuyết Mạn già mồm, hai tay nhỏ bé lại tự nhiên bò lên lồng ngực Mạc Kỳ Hàn, bĩu môi nói "Ngủ đi, vốn một ngày chỉ có thể gặp nhau vào lúc nửa đêm này, đều dùng để gây gổ..."

"Không sao, càng âm ỹ tình cảm càng tốt, đầu giường gây gổ đến cuối giường." Mạc Kỳ Hàn cười khê, ôm chặt người trong ngực "Cùng nhau ngủ."

...

Liên tiếp ba ngày tuyết rơi, đợi đến khi tuyết ngừng rơi, đã là ngày thứ ba, sau giờ ngo.

Ngày thứ tư, trời quang mây tạnh, cảnh sắc tươi đẹp, từng tảng lớn bông tuyết bắt đầu hòa tan, bọn hạ nhân đều bận rộn quét dọn tuyết, thỉnh thoảng lại truyền đến tiếng cười đùa.

"A, toàn bộ hoa mai đã nở!"

Một người kích động hô lên, lập tức liền có người đề nghị "Cắt vài nhánh đưa cho vương phi đi, để chưng trong nhà, người hương hoa mai, nhất định tâm tình sẽ tốt đó!"

Lăng Tuyết Mạn nằm trên giường đọc sách, nghe những lời này, gương mặt lộ ra nụ cười cảm động, mới cúi đầu tiếp tục đọc sách, lại nghe được tiếng bước chân vội vã của Thu Nguyệt vang lên, đợi ngẩng đầu lên, Thu Nguyệt đã đến trước mặt, mỉm cười nói "Vương phi, hôm nay là ngày sinh nhật của chủ tử, quân gia để cho nô tỳ tới nói cho vương phi, mấy vị vương gia phụng mệnh hoàng thượng đã tới vương phủ dâng hương cho chủ tử, xin vương phi chuẩn bị một chút, hôm nay toàn bộ trên dưới Tứ Vương Phủ đều phải đến Tử Đường cúng tế chủ tử!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 216

Bởi vì phải bái tế vong phu, cho nên Lăng Tuyết Mạn theo quy cũ đổi lại một bộ váy dài tuyết trắng, tóc cài một cây trâm bách hợp màu trắng, làn váy có chút dài, khiến cho nàng đi đứng cẩn thận, chỉ sợ không cẩn thận ngã một cái, ảnh hưởng đến hình tượng vinh quang của mình.

"Vương phi, năm vị vương gia, cùng công chúa Nhã Phi, đang cùng chờ vương phi ở đại sảnh." Xuân Đường bước nhanh đến, cười nói.

"A, bái tế phu quân có quy định là giờ Thìn sao?" Lăng Tuyết Mạn xách hai bên váy, thuận miệng hỏi.

Xuân Đường trừng to hai mắt, suy nghĩ một chút nói "Cái này nô tỳ không nghe nói, nhưng mà nghĩ lại giờ sinh của chủ tử hình như là giờ Mùi đi. Nghe nói sáng nay, hoàng thượng cùng hoàng hậu nương mang theo các vương gia cùng tất cả công chúa trong hậu đến Long Dương Điện mở tiệc sinh nhật, đến thái miếu dâng hương" (Rin: người đã khuất cũng tổ chức sinh nhật sao?? 0.0)

"A? Long trọng như vậy à?" Lăng Tuyết Mạn hơi giật mình, trầm nghĩ, xem ra hoàng thượng đối với phu quân đã chết của nàng là phụ tử tình thâm! Ách... vậy nếu như ông ấy biết nàng cho nhi tử của ông ấy đội nón xanh (*), có thể bị tức chết tại chỗ hay không? (Đội nón xanh: cấm sùng)

Suy nghĩ không khỏi bước chậm lại, tinh thần có chút bất an, cảm giác áy náy lại một lần nữa quấn quanh nàng thật sâu. Tứ Vương Gia đối với nàng rất tốt, còn lưu lại nhiều người bảo vệ nàng, hầu hạ nàng, nhưng mà nàng lại... thật có lỗi với hắn!

"Vương phi, cẩn thận nhìn đường!"

Thu Nguyệt đỡ một tay, Lăng Tuyết Mạn hồi phục tinh thần nhìn lên, nàng đi trên hành lang dài, một chân đã đạp vào bên cạnh lan can, lùi xuống một chút, nàng lúng túng cười "Ta có chút xuất thần..."

"Vương phi, tâm sự sao lại nặng nề như vậy? Có phải... tưởng niệm chủ tử hay không?" Xuân Đường hiểu ý hỏi.

Hiển nhiên, hai chữ "chủ tử" vào tai Lăng Tuyết Mạn lại trở thành hai người, nàng buồn bã cười, sâu kín nói "Nghĩ thế nào? Chỉ gặp qua di thể của hắn, sau đó lại nhìn bức họa của hắn, không nói chuyện với nhau qua câu nào, hắn cũng không nhìn qua ta, đây coi là vợ chồng gì chứ?"

"Vương phi, thật ra thì, thật ra thì ngài không cần nghĩ như vậy, chủ tử..." Thu Nguyệt rất không nhịn được muốn nói, nhưng cuối cùng lại không thể, lời đến khóe miệng lại đổi thành "Chủ tử trước đây đã gặp qua ngài, ngài quên sao? Ngài trước kia đã cứu chủ tử."

"Vậy sao?" Lăng Tuyết Mạn lung tung đáp trả một câu, nàng thế nào lại quên? Cho dù có chuyện kia, vậy thì cũng là chủ nhân cũ của cổ thân thể này cứu, không liên quan với nàng.

Đang cất bước, đến cửa đại sảnh, vừa mới bước vào nửa bước, bên trong lại truyền đến một tiếng "ầm" thật lớn, Lăng Tuyết Mạn cùng hai nha đầu hoàn toàn chấn động. Lăng Tuyết Mạn trực tiếp "bịch" một cái, ngã ngồi xuống đất, miệng há thành hình chữ "o".

Xuân Đường, Thu Nguyệt cùng nhau tròn mắt há hốc mồm, kinh ngạc cỡ nửa phút mới hồi phục tinh thần lại, vội vàng kêu lên "Vương phi!" Hai người luống cuống chân tay đỡ Lăng Tuyết Mạn dậy "Vương phi, đã xảy ra chuyện gì?"

"Ta... làm sao ta biết?" Lăng Tuyết Mạn cả lăm một câu, hướng vào bên trong đi tới, Xuân Đường Thu Nguyệt, vội vàng đỡ nàng một tay, phòng ngừa nàng đạp vấy ngã xuống.

Vòng qua đại sảnh, bước vào, mắt ba người lập tức tròn tròn.

Trên nền đá cẩm thạch, đặt một cái vật vuông vức đen như mực, trước mặt là bảy cái đầu đang chụm lại, tất cả đều đang tò mò nghiên cứu.

"Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Tiểu Lộ Từ, thằng nhóc kia dám chơi ta sao?" Mạc Kỳ Dục thờ phỉ phò gào to.

"Tiểu thất, gọi Tiểu Lộ Từ vào hỏi một chút đi." Mạc Kỳ Lâm cau mày nói.

Mạc Kỳ Dục gật đầu một cái "Được. Tiểu Lộ..."

"Kêu gào cái gì!"

Đột ngột một tiếng sư tử rống, khiến toàn bộ bảy tầm mắt nhìn tới, bao gồm cả quân gia cùng bảy người kinh hải, ngạc nhiên nhìn Lăng Tuyết Mạn từng bước, từng bước đến gần họ!

Bữa tiệc đêm đó Lăng Tuyết Mạn quần áo tuyết trắng, son phấn lạnh nhạt, trang phục thanh nhã thoát tục, chỉ trong chớp mắt lại thấy được nàng đêm hôm đó, tựa như thần tiên xuất trần, nữ tử tuyệt mỹ không nhiễm thế tục!

"Mấy người đang làm gì? Muốn mưu sát ta sao?" Lăng Tuyết Mạn nhìn chăm chăm, khuôn mặt nhỏ nhắn đen lại, suy nghĩ đến cái mông nhỏ có chút phát đau, liền tức muốn ói máu, trực tiếp đi đến trước mặt cái vật không biết tên kia, không chút khách khí đá một cước, nói lầm bầm "Đây là thứ quái quỷ gì? Đen như mực, vừa rồi tiếng vang là do nó phát ra sao?"

Từ sau thọ yến, tất cả bọn họ đều bận rộn chính sự, Mạc Kỳ Dục thường ngày rảnh rỗi cũng bị phong quan chức, cả ngày bận rộn không thấy bóng dáng, hôm nay, là lần đầu tiên gặp mặt sau một tháng, lúc này đây, năm nam nhân đều có cảm giác chột như nằm mộng, nhất thời toàn bộ đều giật mình, ngơ ngác xuất thần nhìn Lăng Tuyết Mạn

Mạc Nhã Phi vừa nghe Lăng Tuyết Mạn nói, vội vàng giải thích "Mạn Mạn, đây là phát minh Tiểu Lộ Từ làm, nói có thể đốt bay lên trời, vừa rồi Thất ca nhầm chán, nên nghịch nó, kết quả đột ngột vang lên một tiếng, là hù tẩu sao?"

"Đúng vậy, hại ta vừa rồi mới đi đến cửa, liền đặt mông ngồi tại chỗ!" Lăng Tuyết Mạn oán trách, đi đến một bên quan sát thật kỹ cái thứ có thể bay lên trời cao, Lăng Tuyết Mạn dùng sức xem xem mấy cái, thờ dài một hơi

Đứng lên, nàng chỉ đến trước mặt Mạc Kỳ Dục, đầu ngón tay còn kém một chút nữa là đâm vào người hắn, đâm đến giữa không trung, chột nghĩ vị mỹ nam này dầu gì cũng là vương gia, cấp cho người ta mặt mũi, liền tự động thu trở về, tức giận nói "Dục Dục đại ca, ngươi làm cái gì đây? Đây là pháo hoa, phải mang ra sân, đốt kíp nó thì nó mới phóng lên trời, ngươi phá cái gì? Trong này toàn bộ đều là thuốc nổ, nguy hiểm chết, mới vừa rồi nó không đem ngươi nổ bay, coi như là ngươi may mắn!"

Mò hôi đồ, may mà nhờ kỹ thuật cổ đại không tốt, nếu là hiện đại, ước chừng tiểu tử này đã bị nổ thành tàn tật.

"Cái... cái gì?"

Mấy nam nhân rốt cuộc cũng hồi thần, Mạc Kỳ Dục kinh ngạc cả lăm.

"Thiệt tình!" Lăng Tuyết Mạn liếc mắt một cái, than thở ngồi xổm nhìn pháo hoa, cau mày nói "Cái này hư, không bay được, còn cái nào nữa không?"

"Có, còn ba cái." Mạc Kỳ Lâm vội nói.

Mạc Kỳ Diễn nhìn Lăng Tuyết Mạn, đem hàng nghìn nhưng nhớ cùng nhu tình tất cả hóa thành nhàn nhạt thoáng nhìn, nhàn nhạt hỏi "Làm sao nàng biết nó là thứ gì?"

"Ta đương nhiên biết, ta..." Lăng Tuyết Mạn đột ngột ngừng nói, thầm mắng mình thiếu chút nữa lỡ miệng, sau khi lúng túng một lúc, mới sợ hãi ngược mắt nhìn về phía người hỏi nàng, ánh mắt lóe lóe, hắn là hấn!

Trong ánh mắt ẩn chứa nhu hòa cùng tình yêu, làm lòng Lăng Tuyết Mạn run lên, hốt hoảng cúi đầu, nhỏ giọng nói "Ta...ta, trước kia ta có lên lút chơi qua thứ đồ chơi này, cho nên biết."

Mạc Kỳ Minh đứng bên ngoài, đem Lăng Tuyết Mạn mất tự nhiên, Mạc Kỳ Diễn đè nén, thu hết vào mắt, bên trong đôi mắt thâm thúy là một mảnh lạnh lẽo, môi nhẹ cong cong, tạo thành một nụ cười lạnh.

Về mặt Mạc Kỳ Lâm rất khó nắm bắt, trên mặt vẫn treo nụ cười nhàn nhạt, nhưng ánh mắt sắc bén lại như có như không bắn về Mạc Kỳ Minh đối diện với hắn, chột lóe lên rồi khôi phục thái độ bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 217

Lý do sứt sọc của Lăng Tuyết Mạn trăm ngàn lỗ hồng, nói xong, ngay cả nàng cũng chột dạ không dứt, thì làm sao giấu được mấy vị vương gia khôn khéo này đây? Trong bụng không khỏi nóng nảy, trong đầu nhanh chóng suy tư làm cách nào để đưa ra một lời giải thích hợp lý...

Tuy nhiên, Mạc Kỳ Diễn sau khi nhìn chăm chăm Lăng Tuyết Mạn vài giây, chỉ nhàn nhạt "Ừ." một tiếng, không tiếp tục hỏi nữa.

Lăng Tuyết Mạn thầm thở phào nhẹ nhõm, lại chưa thấy, ánh mắt năm nam nhân rơi vào người nàng, đều trở nên bí hiểm.

Xuân Đường, Thu Nguyệt cùng quân gia liếc mắt nhìn nhau, không nói gì.

Chỉ có Mạc Nhã Phi là tò mò không dứt, đôi mắt trong veo lóe lên thần thái kích động, "Mạn Mạn, tẩu biết vật này? Vật tẩu đốt cho chúng ta xem một chút."

"Ha ha, cái này phải buổi tối mới có thể đốt, hiện tại ban ngày không có hiệu quả, khó coi." Lăng Tuyết Mạn khẽ cười, nghi ngờ hỏi: "Hôm nay không phải đến bái tế phu quân ta sao? Sao lại mang pháo hoa đến?"

"Hi hi, là Thất ca, ca nói lâu không thấy tẩu, tẩu ngày ngày sống trong vương phủ khẳng định là chán chết, nên mang theo nghiên cứu mới của Tiểu Lộ Từ đến cho tẩu giải buồn mà." Mạc Nhã Phi liếc mắt nhìn Mạc Kỳ Dục, cười nói.

Mạc Kỳ Dục đỏ mặt lên, cau mày nói: "Nhã Phi, không cần nói hươu nói vượn."

"Khụ, không cho ta thì thôi, ta nhìn còn cảm thấy chương mất đây!" Lăng Tuyết Mạn liếc Mạc Kỳ Dục một cái, cổ nín cười, chế nhạo.

Mỹ nam này hiện tại chính là kẻ lờ một đằng lòng một nẻo giống như tình nhân đi! Ha ha!

Vừa nghe, Mạc Kỳ Dục có chút nóng nảy, nhanh nhồm nhanh miệng nói "Cái kia không phải là không đưa cho người! Không thì ta tốn công đem đồ chơi này theo làm gì?"

Mấy ánh mắt có thâm ý bắn tới, mặt Mạc Kỳ Dục lại đỏ lên, may mắn Lăng Tuyết Mạn không cảm giác được chút nào, vỗ vai Mạc Kỳ Dục một cái, khẳng khái nói "Muốn cầm mấy đồ vật này đến dụ dỗ ta, quyết nợ? Không có cửa đâu!"

"Không có, ta không có nghĩ quyết nợ người!" Mạc Kỳ Dục nhủ mảy, ánh mắt rơi vào cánh tay trắng nõn nhỏ bé đang khoác trên vai hắn, hô hấp chợt căng thẳng, khuôn mặt nhất thời nóng lên.

"Mẫu thân!"

Giọng nói trẻ con của Mạc Ly Hiền truyền đến, Lăng Tuyết Mạn thu tay lại, nhìn về người phía trước cách mình hai bước, cười nói: "Hiền nhi đến đây, mau nhìn đồ chơi của thất thúc con, tối nay ta đốt pháo hoa cho con xem."

"Ha ha" Mạc Ly Hiền đến gần, mắt nhìn xuống đất, sau đó nhìn lên nói: "Hiền nhi ra mắt phụ vương! Thỉnh an các vị hoàng thúc, hoàng cô!"

"Ừ." Mạc Kỳ Diễn nhân ái cười đáp một tiếng, nhìn nhìn trên dưới Mạc Ly Hiền, hơi nhíu mày nói "Bốn ngày không gặp, Hiền nhi hình như gầy đi một chút."

"Ách..." Lăng Tuyết Mạn nhất thời chợt dạ, hắn là đang trách nàng không chăm sóc tốt con hắn sao? Có điều, nàng quả thật là một mẫu thân vô trách nhiệm nha! "Cái gì, gầy sao? Ách, chắc là mấy ngày nay, Hiền nhi phí tâm sức vì ta, ăn cơm không ngon, hiện tại ta khỏe rồi, Hiền nhi, con phải ăn nhiều cơm, bồi bổ lại."

"Mẫu thân, chuyện không liên quan đến người, con khỏe vô cùng." Mạc Ly Hiền lắc đầu một cái, nói xong nhìn Mạc Kỳ Diễn, nhu hòa cười một tiếng, "Tạ ơn phụ hoàng quan tâm. Mẫu thân bị bệnh mấy ngày nay, trong lòng con lo lắng, cũng may mẫu thân đã hết bệnh, không sao."

"Bị bệnh?" Mạc Kỳ Lâm đột ngột xen vào, lông mày cau lại, "Bị bệnh gì? Thái y xem qua chưa?"

Lăng Tuyết Mạn khẽ biến sắc mặt, liếc nhìn một chút, ngượng ngùng cười một tiếng "Cảm lạnh. Ta vội vội chạy ra hồ Nguyệt Lượng chơi, kết quả..."

"Thân nàng gầy yếu như vậy, còn chạy ra ngoài chơi tuyết?" Trong giọng nói Mạc Kỳ Diễn mang theo tức giận, vẻ tức giận rõ ràng hiện lên trên mặt.

Mạc Ly Hiền giật giật môi, muốn nói cái gì lại nuốt trở vào.

Lăng Tuyết Mạn liếm liếm cánh môi khô khốc, cúi đầu, nhỏ giọng gà mờ nói: "Ta nhầm chán, ai biết được đi ra một lúc, liền cảm lạnh."

"Ừ? Còn chưa phục?" Mạc Kỳ Lâm cũng sa sầm mặt, trầm giọng.

"Từ tâu vừa bị bệnh xong, sau này phải chú ý một chút, cảm lạnh rất khó chịu." Mạc Kỳ Sâm cười nhẹ nói.

"A..." Lăng Tuyết Mạn tựa như đứa trẻ làm sai chuyện, bận rộn gật gật đầu, đáy lòng nổi lên chút cảm động, cảm giác được mọi người lo lắng chờ che thật tốt, có thân nhân đúng là rất tốt, hơn nữa còn là mấy vị tiểu thúc đại bá chức cao vọng trọng, nàng suy nghĩ, không khỏi sinh ra áy náy, phụ quân cho nàng nhiều người quan tâm như vậy, nhưng mà nàng... ải...

"Sắp đến giờ Mùi sao?" Mạc Kỳ Minh lãnh đạm trước giờ chưa nói lời nào, mở miệng.

Quần gia vội vàng khom người nói "Bẩm tam vương gia, còn kém một khắc nữa" (một khắc: 15 phút)

Mạc Kỳ Minh khẽ vuốt cằm, đi thẳng đến ghế ngồi xuống, ai cũng không nhìn, chỉ yên lặng xuất thần nhìn chằm chằm mặt đất. Chẳng lẽ hắn suy đoán không chính xác sao? Hay là người nợ không chết, nhưng cũng không viên phòng cùng Lăng Tuyết Mạn? Viên phòng... ánh mắt không tự chủ lại dời đến người mặt y phục tuyết trắng kia, suy nghĩ trở nên bay bổng, trong đầu lo lắng hiện lên hình ảnh bên trong rèm hồng, xuẩn ý rã rời...

"Này!"

Một tiếng hô to dọa người vang lên bên tai, Mạc Kỳ Minh đột ngột hồi thần, vừa nhấc mắt, cô gái y phục trắng muốt đã đứng trước mặt hắn, gương mặt treo nụ cười ranh mãnh vui vẻ, còn đưa một cái tay nhỏ lên trước mặt hắn không ngừng hươu, giễu giễu nói "Này, ngài làm gì mà ngồi một mình ở đây?" (Rin: người ta đang YY nha, Mạn Mạn tý tý =))

Vừa hỏi, gương mặt Mạc Kỳ Minh chợt nóng lên, đối với cô gái thuần khiết như vậy, hắn lại... lại nghĩ đến chuyện xấu xa, thật là đáng chết!

Mạc Kỳ Minh cảm giác mình không những đỏ mặt, mà ngay cả tai cũng nóng lợi hại, chột vật nghiêng mặt, tránh ánh nhìn trong suốt của Lăng Tuyết Mạn, mắt tự nhiên nói "Không có gì, đứng một, tối đây nghĩ một chút."

"Hi hi, Tam Vương Gia, ta hỏi nhỏ ngài một chút, ngài có quên mất giao kèo của chúng ta không vậy?" Lăng Tuyết Mạn chớp mắt, giảm thấp giọng, mong đợi hỏi.

Mạc Kỳ Minh ngẩn người, nghe hiểu được, khỏe miệng không tự chủ cong thành một nụ cười vui vẻ, nói "Không có, nếu đã đáp ứng nàng, ta sao có thể nuốt lời?"

"Ha ha, được, ừ, ta cơ hồ có thể tưởng tượng được, bộ dạng Tam Vương Phi bị tức chết nha, thật là thoải mái!" Lăng Tuyết Mạn vênh khuôn mặt nhỏ nhắn, cực kỳ hưng phấn.

Mạc Kỳ Minh cũng hơi ngẩn đầu, nhìn kìm đồng tiền tươi như hoa, nhất thời chợt quên đi tất cả hận thù chôn sâu trong đáy lòng, tựa như trong cõi trời đất này, chỉ cần nhìn thấy nụ cười thuần khiết của nàng, hắn liền không còn mong ước gì hơn.

"Nói cái gì đó? Từ tâu cười vô cùng gian trá, hình như là đang trêu cợt người!" Mấy người kia cất bước lại, Mạc Kỳ Lâm cười nói.

Nghe vậy, Mạc Kỳ Minh chợt hồi phục tinh thần, vẻ mặt trở lại lãnh đạm như trước.

Lăng Tuyết Mạn vòng hai tay trước ngực, kiêu căng hát hăm, chất vấn "Ngũ vương gia, nói ai gian trá đây? Cõi đời này còn có người thiện lương hơn ta sao?"

"Khụ!"

Mấy nam nhân không hẹn cùng bị sặc, sau đó đen mặt!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 218

"Khụ, tứ tẩu mà thiện lương sao? Sao ta lại không phát hiện? Bản thân ta chỉ nhìn thấy... gian trá!" Mạc Kỳ Lâm nở nụ cười nho nhã, tựa như gió xuân.

Nhưng, lời thanh nhã này đi vào tai mọi người lại tạo thành một trận cười ầm.

Lăng Tuyết Mạn gấp trở ngại, hàm răng nghiêng lại, ngoài cười nhưng trong không cười, "Ngũ Vương Gia, bây giờ ngài có muốn cưới vương phi hay không?"

"Ủ? Chuyện này có liên quan đến người thiện lương sao?" Mạc Kỳ Lâm chợt giật mình, hoài nghi nói.

"Đương nhiên có, Tứ tẩu ta đây nói thế nào cũng phải quan tâm đến hôn nhân đại sự của tiểu thúc, không phải sao?"

Lăng Tuyết Mạn cười vô cùng dọa người, làm Mạc Kỳ Lâm thầm hoảng hốt, thân thể giật giật, một loại dự cảm xấu mãnh liệt đánh đến, nuốt nuốt nước miếng, đưa tay sờ bả vai, Mạc Kỳ Lâm rất gượng ép nở nụ cười, "Tứ tẩu, cái này không cần đâu. Tuổi ta còn nhỏ, bây giờ còn chưa muốn chính thức lập gia đình."

"Ha ha ha..." Nhiều người khác bị phản ứng khoa trương của Mạc Kỳ Lâm trêu chọc, cười lớn, mặt vui xem kịch nhìn chăm chăm Lăng Tuyết Mạn, xem nàng lại đánh ra cái chủ ý gì.

Lăng Tuyết Mạn quả nhiên không chịu thua, nhìn Mạc Kỳ Lâm, nở nụ cười tà ác cực độ, thông thả nói: "Ngũ vương gia là ngượng ngùng đi? Trai lớn lấy vợ là chuyện hiển nhiên, không cần xấu hổ, Ngũ vương gia còn nợ ta lần đánh cuộc trước, ha ha, ta muốn dùng khoản nợ này phát huy bản chất thiện lương, xin Ngũ vương gia đáp ứng để phụ hoàng ban hôn."

"Cái gì?" Mạc Kỳ Lâm kêu sợ hãi một tiếng, tiếp theo tay áo vung lên, cứng ngắc khạc ra ba chữ "Không thể nào!"

"Ai, ngài muốn ăn quyết!" Lăng Tuyết Mạn kháng nghị, khuôn mặt nhỏ nhắn tối sầm, "Ta không có nói ngài nhất định phải cưới người nào, là ngài nói ta gian trá, vậy ta liền gian trá cho ngài xem, dù sao quân tử nhất ngôn, không cho ngài đổi ý!"

"Không được! Ngoại trừ điểm này, bất cứ cái gì ta cũng có thể đáp ứng, duy chỉ có hôn sự ta không cần tẩu quan tâm!" Thái độ Mạc Kỳ Lâm rất kiên định, khuôn mặt trắng tuấn tú xanh mét còn lộ ra chút sắc bén.

Lăng Tuyết Mạn có chút kinh hoàng, ánh mắt cầu cứu lạng lẹ chuyển qua mấy người kia, lại thấy Mạc Kỳ Diễn tự tiểu phi tiểu, môi đầy lạnh nhạt, nhẹ mờ ra, thân nhiên nói: "Chuyện này không giúp nàng được."

"Ách..." Lăng Tuyết Mạn mê man, lại nhìn Mạc Kỳ Minh, Mạc Kỳ Minh càng thêm lãnh đạm, không nói một câu. Ánh mắt lại dời, Mạc Kỳ Sâm cười khổ không thôi: "Tứ tẩu, tẩu biết, ta thứ bậc nhỏ, không nói được Ngũ ca."

"Ta cũng thứ bậc nhỏ, nói không được." Mạc Kỳ Dục không đợi Lăng Tuyết Mạn cầu cứu, trực tiếp diệt hi vọng của nàng.

"À... ừm!" Lăng Tuyết Mạn hất mặt "Đều không giúp ta nói, các ngài chờ ta ra tuyệt chiêu, thu nợ các ngài!"

Mọi người xấu hổ.

Lăng Tuyết Mạn nổi đóa không dứt, "Ngũ vương gia, không đáp ứng thì thôi, vậy ta muốn tiền của ngài được không?"

"Được, muốn bao nhiêu?" Sắc mặt Mạc Kỳ Lâm hòa hoãn, hỏi.

"Một trăm ngàn lượng!" Lăng Tuyết Mạn cố ý làm khó, nàng muốn chọc giận cái tên nam nhân đến chết cũng không cho nàng mặt mũi này!

Nghe vậy, đám người thiếu chút nữa hộc máu.

Mạc Kỳ Lâm hít một hơi lạnh, cười rất vô lực, "Tứ tẩu, tẩu đến quốc khố lấy đi, bạc của ta đều ở trong quốc khố, lấy bạc xong nhớ khóa cửa!"

"Ách... đây là ý gì?" Nào Lăng Tuyết Mạn nhất thời ngừng hoạt động, không phản ứng kịp.

"Nàng thật sự không biết?" Mạc Kỳ Minh hơi nhíu mày "Một trăm ngàn lượng bạc là số thuế thu vào một năm của Minh quốc, ai dám cho nàng? Người nào có lại có nhiều bạc như vậy cho nàng?"

"Thôi đi, không cho thì thôi, ta cũng không có chỗ để chứa đâu!" Lăng Tuyết Mạn bĩu môi, quét mắt nhìn qua, nói: "Dù sao ngoại trừ tam vương gia ra, có bốn người các ngài, nửa đời sau, ta nhất định không lo ăn mặc!"

"Tại sao lại trừ tam ca?" Mạc Kỳ Dục phản ứng chậm.

Lăng Tuyết Mạn gãi gãi cằm, chỉ hướng Mạc Kỳ Minh, "Bởi vì tam vương gia đã trả nợ!"

"Đúng rồi, ha ha, sau khi thọ yến của phụ hoàng kết thúc, Tứ tẩu để cho tam vương gia trả nợ tẩu cái gì? Tẩu muốn cái gì của huynh ấy? Còn thần thần bí bí chạy vào trong đình." Mạc Kỳ Sâm cười hỏi.

Câu hỏi này vừa hỏi xong, tất cả mọi người đều tò mò, nhất trí nhìn Lăng Tuyết Mạn, Mạc Nhã Phi càng tròn tròn hai mắt, suy nghĩ thứ Lăng Tuyết Mạn muốn khẳng định không phải là tầm thường, liền kích động thúc giục "Mạn Mạn, rốt cuộc là gì?"

"Ách..." Lăng Tuyết Mạn trầm ngâm, nhìn về Mạc Kỳ Minh, Mạc Kỳ Minh nhẹ nhàng cười một tiếng, lắc đầu một cái, vẻ mặt lạnh lùng của hắn đột nhiên vui vẻ, khiến cả người hắn thêm phần nam nhân chín chắn.

Lăng Tuyết Mạn cười một tiếng, nhìn lại mọi người, lắc đầu ngoay ngoay "Thật xin lỗi, chuyện này là bí mật! Ai cũng đừng hỏi! Nếu như các người không muốn ta bị người xách dao thái thịt đuổi giết thì đừng hỏi nữa!"

"Ừ? Nghiêm trọng đến thế sao? Ai ăn gan hùm mật gấu, dám dùng đao thái thịt giết người?" Mạc Kỳ Dục mặt đen lại, "Người nọ là ai?" Giọng nói này, trực tiếp ép buộc Lăng Tuyết Mạn nói ra câu trả lời.

Mạc Kỳ Diễn không mở miệng, nhìn Mạc Kỳ Minh, ánh mắt như có thâm ý, hoảng hốt hiểu ra chút chút, tiếp theo lại lập tức nhớ đến vương phi của hắn, trong lòng co rút, ánh mắt trở lại khuôn mặt Lăng Tuyết Mạn, muốn nói lại thôi.

"Ai nha, đừng hỏi nữa! Ta không nói, dù sao cái nợ này ta đòi rất vui vẻ, các người cũng đợi đi, đợi ta nghĩ xong muốn cái gì ở các người, nhìn Tam vương gia người ta chính trực bao nhiêu, ta nói ra hai điều kiện cực kì khó khăn như vậy, người ta cũng có thể tuân thủ cam kết đồng ý, cho nên các người phải biết học tập, biết chưa?"

Lăng Tuyết Mạn ăn cần dạy bảo, nhất là hướng về Mạc Kỳ Lâm, cho đến khi làm Mạc Kỳ Lâm tức giận muốn đập Lăng Tuyết Mạn một gậy, giương giương quả đấm mấy cái, nhưng nữ nhân đứng trước mặt lại đắc ý vô cùng, chẳng những không hề sợ hãi, mà còn khiêu khích nháy mắt cười!

Rốt cuộc, Mạc Kỳ Lâm thở gấp hai cái, đầu hàng, bất giác thay đổi cả cách xưng hô: "Tuyết Mạn nha đầu, ta phục nàng được chưa? Ta không đáp ứng lập gia đình, nàng buồn bực, như vậy đi, ở thành đông ta có cái biệt viện, ta cho nàng, biệt viện có cây lê cùng cây đào, mùa xuân đến, hoa lê hoa đào sẽ nở đầy cả viện, mùi thơm bốn phía, rất đẹp mắt, còn có một ao sen, nếu chán nàng có thể đi dạo một chút."

"A, thật?" Lăng Tuyết Mạn hưng phấn hí mắt lại thành một đường thẳng, thế nhưng nụ cười nơi khóe miệng vẫn giống một tên trộm "Cái này không xem là trả nợ, là ngài kiên quyết muốn tặng ta."

Ngất! Mạc Kỳ Lâm bị đã kích lung lay thân thể, khuôn mặt gượng cười, hàm răng nghiến lại tạo thành tiếng "ken két" vang lên "Ta kiên quyết muốn tặng? Được, được, được, coi như là ta "ép" mình kiên quyết đưa cho nàng đi, cái khoản nợ kia, nàng từ từ suy nghĩ, nghĩ xong nói với ta một tiếng, ta suy tính xem có thể trả nổi hay không, có cần phải lấy mạng mình để trả nợ hay không!"

"Làm ơn đi, không nghiêm trọng như thế chứ? Nói cứ như ta là ác ma." Lăng Tuyết Mạn vô cùng 囧, bủn rủn lúng túng vô cùng.

"Gặp phải một tứ tẩu như vậy, lại dính vào một khoản nợ không biết tên, đòi này coi như tiêu rồi!" Mạc Kỳ Dục cảm khái vạn lần thở dài, tức giận không có nơi trút, hẩn trút vào quần già, rống: "Giờ Mùi đã đến chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 219

Đám người đi đến từ đường, trước bàn thờ, bày một bàn thức ăn, có mỳ mừng thọ, đào mừng thọ cùng một đồng linh kinh mừng thọ khác.

Chia làm hai hàng, mỗi người một vẽ mặt nghiêm túc, tay cầm ba cây nhang, lạy ba lạy.

Theo thứ bậc, Mạc Kỳ Diễn lên trước, cầm nhang vào lư nhang trắng trước linh vị, nhìn linh vị, trong lòng hắn buồn bã, nếu như Tứ đệ còn sống, hắn sớm sẽ không động tâm với nàng, không động tâm sẽ không buồn, sẽ không thấp thỏm hi vọng lại không thể nói ra, chỉ có thể yên lặng chịu đựng, đợi chờ sự tha thứ cùng tiếp nhận của nàng, đợi chờ thời cơ chín muồi, cùng nàng danh chính ngôn thuận ở bên nhau, hắn nào sợ vọt bỏ thể tục, đáp ứng, cả đời chỉ làm trưởng phu của một mình nàng!

"Tứ đệ, hôm nay Nhị ca cùng các huynh đệ tham dự sinh nhật của đệ, chén rượu này mời đệ!" Mạc Kỳ Diễn nâng chén rượu lên, sau đó chậm rãi rưới xuống mặt đất.

Theo thứ tự tiến lên, dâng hương, mời rượu, người cuối cùng là Lăng Tuyết Mạn, hướng về linh vị Tứ vương gia, nàng chỉ cảm thấy trong lòng thâm sợ hãi, bất an, khẩn trương, cùng áy náy.

Lăng Tuyết Mạn dâng hương xong, cầm chén rượu không biết nên nói cái gì, môi run run nửa ngày trời, cũng không phát ra được một lời, sau lưng mấy ánh mắt nghi hoặc bắn tới. Lăng Tuyết Mạn đứng ngồi không yên, tim đập rộn, sức tỉnh lại, không nghĩ nữa, trực tiếp rưới rượu...

Một cổ gió nhẹ từ bên ngoài thổi vào, vù một tiếng, Lăng Tuyết Mạn vốn có khúc mắc trong lòng, chợt cả kinh "A-" nàng kêu to một tiếng, vút chén rượu, lao đảo chạy ra ngoài!

"Vương phi!"

"Mẫu thân!"

"Tuyết Mạn!"

Bảy tám tiếng hô vang lên, mọi người dồn dập đuổi theo, Lăng Tuyết Mạn không dám đi về Cúc Thủy Viên, tóm một gốc cây hải đường, hai cánh tay ôm lại, chấn dúi vào thân cây, có chết cũng không rời tay, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, liên tiếp lẩm bầm "Thật xin lỗi, thật xin lỗi, ta không cố ý, không cố ý, tha thứ cho ta, tha thứ cho ta..."

Một nhóm người đuổi theo sau lưng, có Mạc Kỳ Diễn, Mạc Kỳ Lâm, Mạc Kỳ Sâm, Mạc Kỳ Dục, quản gia, Xuân Đường Thu Nguyệt, cả những người làm khác, Mạc Kỳ Minh chậm rãi đi đến, bước vô cùng chậm, quay đầu nhìn lại từ đường chẳng có gì khác lạ, lại một lần nữa nhìn chăm chăm Lăng Tuyết Mạn đột nhiên điên cuồng, tựa như sợ hãi vô cùng. Chẳng qua chi là một con gió thoáng, liền trở thành như vậy, nàng đang sợ cái gì? Sở linh hồn Mạc Kỳ Hàn? Hay là nàng cũng như mọi người, nghĩ rằng Mạc Kỳ Hàn đã chết, bản thân mình làm ra cái chuyện gì đó trái với lương tâm, cho nên mới kinh hoàng đến thế?

Trên thực tế, hiện tại hắn chỉ nắm chắc năm phần Mạc Kỳ Hàn không chết. Bất kể Mạc Kỳ Hàn có chết hay không, hắn vẫn khẳng định bên người Lăng Tuyết Mạn chắc chắn che giấu một người, hơn nữa thủ đoạn người này đủ cao, bản lĩnh cũng đủ mạnh, và lại nhất định còn có quan hệ với Mạc Kỳ Hàn, có lẽ người này chính là bản thân Mạc Kỳ Hàn!

Mạc Kỳ Minh bước đến gần, nhìn chăm chăm Lăng Tuyết Mạn, ánh mắt trở nên sâu thẳm cùng mù mịt, không mang thai, nhưng nàng vẫn còn hoàn bích sao? Nếu không, Mạc Kỳ Hàn nhất định còn sống, nếu hoàn bích, tin chắc rằng, không nam nhân nào có thể nhìn nữ nhân nhà mình thất thân đi! Nhưng nếu như hắn đem nàng... Hừ! Chỉ cần Mạc Kỳ Hàn chưa chết, nhất định hắn có thể bức hắn ra mặt!

Ôm cây, Lăng Tuyết Mạn khóc đến lê hoa đài vũ, trong lòng thăm rủa mình, túc trực bên linh cửu chưa đầy ba năm, nàng không thể tiếp tục mất đạo đức luân lý như vậy nữa, không

biết xấu hổ cầu thả cùng nam nhân khác, a a, tình nhân, chàng nhin một chút, nếu yêu ta, vậy chờ ba năm sau nữa đi!

"Tuyệt Mạn!"

Mạc Kỳ Diễn lo lắng mở miệng trước: "Nàng làm sao vậy? Đừng sợ, chỉ là gió thoảng qua, không có chuyện gì đâu."

"Mẫu thân, ngài nhìn con, con là Hiên nhi, có con ở đây, ngài đừng sợ nữa." Mạc Ly Hiên vừa nói vừa cầm tay Lăng Tuyết Mạn, nhưng tay nàng vẫn gắt gao bám chặt vào cây, liên tục lắc đầu khóc rống nói: "Phu quân đang giận ta, hân đang giận ta!"

"Mẫu thân..." Mạc Ly Hiên ngơ ngơ, hơi giật mình, đứng tại chỗ, không dám làm ra một cử động nhỏ nào, tim đập loạn, dư quang nhìn thấy cha hân Mạc Kỳ Diễn liếc mắt, kinh ngạc nhìn hân, trong bụng căng thẳng, bàn năng nhìn về mấy vị vương thúc khác, sắc mặt từng người đều khó coi, chỉ ngoại trừ lục thúc là có chút kinh ngạc.

Quân gia cúi đầu, Xuân Đường Thu Nguyệt càng cúi đầu, ai cũng không dám lên tiếng.

Mạc Nhã Phi nhìn qua, thoáng kinh ngạc, sau đó đỡ Lăng Tuyết Mạn, để cho nàng tựa vào vai, vỗ nhẹ lưng nàng, dịu dàng trấn an nói: "Mạn Mạn, Từ ca ta là một người rất tốt, tâu chàng qua là có chút xảo trá, ca sẽ không trách tâu, có lẽ ca còn thích tính cách này của tâu nữa! Mới vừa rồi thật sự chỉ là một cơn gió thoảng, tâu xem hiện tại không phải là trời rất đẹp sao?"

"Ta... hân thật không trách ta sao? Ta... ta làm nhiều chuyện sai lầm... hân sẽ không tha thứ cho ta..." Lăng Tuyết Mạn mắt không chớp, song lý trí vẫn còn, cương quyết không dám tiết lộ một câu, chẳng qua chỉ mờ mịt lầm bầm nói.

"Nàng rốt cuộc là... làm chuyện sai lầm gì?"

Một giọng nói lạnh lạnh âm trầm vang lên, Lăng Tuyết Mạn chợt ngừng đầu, đối mặt với tầm mắt của Mạc Kỳ Minh vừa như lãnh đạm, lại tựa như quan tâm, nhịp tim đập loạn, tay nắm tay Mạc Nhã Phi không khỏi siết chặt lại, ánh mắt sắc bén kia tựa như muốn nhìn thấu nội tâm của nàng, làm nàng hết hoảng.

Đại não động thật nhanh, Lăng Tuyết Mạn muốn đối đáp, liền khóc lớn, đôi mắt đầm lệ mơ hồ, mặt đầy nước mắt, thút thít nói "Ta, ta làm hỏng bộ tranh vẽ phu quân yêu thích nhất, ta vẽ cũng không tốt, vẽ chàng ấy vô cùng khó coi, rất khó coi, so với ngài còn khó coi hơn, a a, là ngài khó coi hơn chàng, cũng không đúng, là chàng không có khó coi như ngài..." (Rin: *đập mặt vào bàn phím cười* Haha... đúng là người chọc Minh ca phát điên lên cũng chỉ có mình tiểu Mạn Mạn a)

Lời vừa nói ra, mọi người vốn đang kinh ngạc tiếp theo là ngẩn người, sau đó lại không nhịn được cười ra tiếng!

Vũ nhục! Đây quả thật là vũ nhục trần trụi! Bọn họ là con cháu hoàng thất, kế thừa dung mạo tuấn mỹ, chỉ cần mắt không bị mù, sẽ không dám nói một câu chê bai!

Mạc Kỳ Minh đen một nửa mặt, lần đầu tiên trong đời, hân bị tức đến phát điên! Luôn luôn tĩnh lặng như gương, giờ phút này hân làm cách nào cũng không thể tiếp tục bình tĩnh nữa, lời nói từ trong kẽ răng thoát ra, "Tuyệt Mạn nha đầu, dung mạo của ta ở trong mắt nàng rất tệ sao?"

Lăng Tuyết Mạn run rẩy thân thể, vẫn như cũ thút thít "...huhu... ta chỉ là muốn so sánh thôi, dung mạo Tam vương gia rất hoàn hảo, nhìn thế nào...thế nào cũng không làm cho người ta chán, không...không nên tức giận, đừng đánh ta...ta, ta nói sai...ta cũng lấy Thất vương gia làm ví dụ..."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 220

Bữa tối bày tiệc rượu, mọi người hăng hái dâng cao, âm ỉ mãi cho đến khi trăng treo cao, sắp đến giờ đi ngủ, đến lúc này mới có chút lưu luyến rồi đi, Mạc Nhã Phi đương nhiên không đi, ở lại.

"Mạn Mạn, buổi tối muội ngủ với tâu, được không? Giống như lúc ở Phượng Thần Cung, hi hi, chúng ta trò chuyện một lúc rồi ngủ thiếp đi." Mạc Nhã Phi đi theo Lăng Tuyết Mạn về phòng ngủ, cười nói.

"Ách..." Lăng Tuyết Mạn ngẩn người, theo bàn năng nhìn cái giường, nếu ngủ ở nơi này, vậy tình nhân không thể tới, nhưng lỡ như hân không biết, vẫn tới, thì biết làm gì bây giờ?

Xuân Đường Thu Nguyệt nhủ mảy may thật sâu, chỉ cúi đầu không dám nói lời nào, âm thầm cầu nguyện vương phi đừng đồng ý, nếu không...

"Cái này, Nhã Phi à, đây là phòng phu quân, nếu như muội cũng ngủ ở nơi này..." Lăng Tuyết Mạn ê a, không nghĩ ra được một lý do nguyên vẹn.

Mạc Nhã Phi đợi Lăng Tuyết Mạn nửa ngày không nói tiếp, hoài nghi chớp mắt mấy cái, "Mạn Mạn, Từ ca ta, muội hiểu nhất, ca sẽ không so đo ta ngủ trên giường ca, mà muội cũng đã từng ngủ qua, ha ha, lần đó muội giận mẫu hậu, bỏ chạy đến chỗ Từ ca, nằm giường ca ngủ liên tục mấy ngày, Từ ca còn ngủ cùng muội đó. Nhưng mà, nhưng mà ca sẽ không còn cùng muội ngủ nữa rồi..."

Mạc Nhã Phi đột ngột thương tâm, nhào lên giường, đau khóc thành tiếng. "Từ ca, Nhã Nhi rất nhớ ca, rất nhớ ca, huhu... đại ca, đại ca..."

"Nhã Phi!"

Lăng Tuyết Mạn cũng khổ sở theo, đi tới, ôm lấy hai vai Mạc Nhã Phi, áy náy lại dâng lên, không khỏi nói: "Mạc Nhã Phi, đừng khóc, muội cùng ta ngủ, chúng ta cùng ngủ trên giường Từ ca được không?"

"Ừ... Mạn Mạn, muội nghĩ thấy mùi của Từ ca, trên giường này vẫn có mùi của ca, là mùi đàn hương... từ ca thích đàn hương..." Mạc Nhã Phi vừa khóc vừa hít hít mũi.

Nghe vậy, Lăng Tuyết Mạn bắt đầu run tay, trong đầu hồ hê loạn ca lên, tựa như nắm bắt được cái gì, lại nhanh chóng không thấy, đôi mắt mờ to.

Xuân Đường Thu Nguyệt vừa nhìn thần sắc Lăng Tuyết Mạn, kinh hãi! Xuân Đường vội vàng xen vào, "Công chúa Nhã Phi, vương phi, đàn hương này là nô tỳ đốt, hôm nay là sinh nhật chủ tử, nô tỳ hầu hạ chủ tử nhiều năm, biết chủ tử thích đàn hương, nhớ lại tình cảm chủ tử trước đây, liền giấu vương phi đốt chút đàn hương trên đầu giường, cho nên trên giường mới có mùi này."

"Đúng vậy, phần lớn nam nhân đều thích đàn hương, có thể tinh tâm ngưng thần, không chỉ có chủ tử thích, mà ngay trong phủ, nhiều thị vệ cũng thích, cả quân gia cũng yêu thích đàn hương này." Thu Nguyệt cười nhẹ nói.

Ý nghĩ hỗn loạn của Lăng Tuyết Mạn lập tức lại rõ ràng, thờ một hơi thật dài, thầm mắng mình suy nghĩ nhiều, thiếu chút nữa xem tình nhân là tứ vương gia, làm sao có thể chứ? Trên người Vô Giới cũng có mùi đàn hương mà, tình nhân cho dù có sở thích giống tứ vương gia, cũng sẽ không phải là hắn! Huống chi thi thể tứ vương gia từ sớm đã được đưa vào mộ!

Trong lòng hiểu rõ, song lại tràn đầy cảm giác mất mát, nhưng nếu như Tứ vương gia không chết, nếu như tình nhân chính là Tứ vương gia, nàng sẽ không có bất kì áy náy cùng bất an nào! Đáng tiếc, tạo hóa trêu ngươi!

"Ừ, đại ca cũng thích đàn hương, có điều ca cũng thích long tiên hương cùng hải đường hương." Mạc Nhã Phi thút thít khóc nhỏ, chui vào đệm giường, miễn cưỡng không muốn động.

Lăng Tuyết Mạn dè xuông phiền muộn, nhàn nhạt cười, "Xuân Đường Thu Nguyệt, chuẩn bị nước rửa mặt đi, tối nay ta ngủ với công chúa Nhã Phi."

"Dạ, vương phi!"

Hai nha hoàn gật đầu một cái, nhủu mảy đi xuông chuẩn bị.

Hương Đan Cự, Mạc Kỳ Hàn nghe Xuân Đường bẩm báo xong, chân mảy cau lại, tối tăm hỏi: "Công chúa Nhã Phi ở vương phủ mấy ngày?"

"Bẩm chủ tử, nô nghe nói là hai ba ngày." Xuân Đường cúi đầu nói.

"Thôi, để cho Nhã Phi ở đi." Mạc Kỳ Hàn khẽ thờ dài một cái, lại hỏi: "Vương phi vẫn còn hoài nghi sao?"

"Nô tỳ nhìn thần sắc vương phi, sẽ không có chuyện gì, chỉ có chút buồn bã, thất vọng."

Mạc Kỳ Hàn gật đầu một cái "Vậy không sao, hầu hạ khuyên giải vương phi thật tốt, đừng để cho nàng rối loạn, ngày hôm nay, xem như nàng cơ trí phản ứng mau, nếu không, với khôn khéo của hắn..."

Xuân Đường hơi nâng mắt, nhìn khuôn mặt âm trầm cùng ánh mắt lạnh lẽo âm của Mạc Kỳ Hàn, lại vội vàng cúi đầu, "Vâng, nô tỳ nhớ kỹ!"

"Đi xuông đi!"

"Nô tỳ cáo lui!"

...

Mạc Nhã Phi không chỉ ở hai ba ngày, mà thoáng một cái tám chín ngày đã qua, cả ngày chơi quên ăn quên ngủ, không so kiếm cùng Mạc Ly Hiền thì chính là xúm lại chơi đùa khắp nơi cùng Lăng Tuyết Mạn, buổi tối dĩ nhiên là nằm trên giường Lăng Tuyết Mạn, hưng phấn đến mức ngay cả nằm mộng cũng có thể bật cười, dĩ nhiên, ngày ngày các nàng cùng nhau vui chơi, khiến cho Mạc Nhã Phi vui vẻ như vậy, còn có thêm một người quan trọng – Lâm Mộng Thanh!

Có người vui, có kẻ buồn, à không, giờ phút này trong Hương Đan Cự, một đôi mắt âm lãnh khác đang càn quét, bắn thẳng lên người Lâm Mộng Thanh, như muốn xé rách hắn!

"Khụ, sư huynh, huynh đừng dùng ánh mắt dọa người như vậy nhìn đệ được không?" Lâm Mộng Thanh nuốt nước miếng, cơ thể không tự chủ được rụt về sau một cái.

"Ngày mai không được rời khỏi Hương Đan Cự nữa! Không cho đệ đi tạm biệt Nhã Phi!" Mạc Kỳ Hàn giận dữ nói.

Lâm Mộng Thanh buồn bực, "Sư huynh, đệ đang phát triển mối tình đầu, huynh làm đệ mất đi cơ hội này, ai biết Nhã Phi khi nào mới có thể ra khỏi cung lần nữa, chúng ta đang rất cần bồi dưỡng tình cảm, huynh không thể như vậy a!"

"Đáng chết! Đệ phát triển mối tình đầu, còn ta phải làm sao bây giờ? Nhã Phi ngày ngày cùng Mạn Mạn ở chung, ta ngay cả mặt nàng cũng không thể thấy!" Mạc Kỳ Hàn phát điên.

"Vậy huynh dịch dung, ban ngày đi nhìn, ngất! Buổi tối chắc huynh gian nan lắm đi?" Chưa từng nhìn thấy qua Mạc Kỳ Hàn mất khống chế, Lâm Mộng Thanh bật cười không dứt, không nhịn được giễu giễu nói.

Mạc Kỳ Hàn buồn bực, vỗ lên bàn một cái, gầm nhẹ "Nhã nhi hiểu ta bao nhiêu đệ biết không? Ta dám dịch dung xuất hiện sao? Ta ôm nó từ nhỏ đến lớn, nó lại thường kề cận ta, đối với nhất cử nhất động của ta đều quen thuộc như lòng bàn tay, ta đi ra ngoài, không làm nó hoài nghi mới là lạ! Buổi tối, buổi tối, tất cả nam nhân bình thường không có nữ nhân đều gian nan!"

"Khụ!" Lâm Mộng Thanh bị sặc ho khan, "Đệ, đệ không phải là nam nhân bình thường..."

"Nói nhảm! Đệ thích Nhã Phi, liền toàn tâm toàn ý đối xử với nàng, nếu không một chương của ta bỏ đến đệ!" Mạc Kỳ Hàn thờ không thuận, càng nhìn Lâm Mộng Thanh càng không vừa mắt, gương mặt tuấn tú đen đến mức có thể nặn ra một giọt mực, "Cút đi! Nhiều nhất ta cho đệ hai ngày, sau đó ngươi liền biến đi!"

"Khụ, được, được." Lâm Mộng Thanh suy sụp gật đầu, vừa nghĩ đến hai ngày, hắn vội vàng lo lắng lách người, nắm chặt thời gian đi tán gái!

Mạc Kỳ Hàn thờ dài thật sâu, hắn nhớ nàng như thế, không biết nàng có nhớ hắn hay không? Cái thờ dài này vừa dứt, không kiềm nổi hắn bỏ một chương xuống bàn, cắn răng nghiêng lợi, "Lâm Mộng Thanh đáng chết!" (Rin: tiêu tử không "tính phúc" được nên ghen tỵ đây mà)

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 221

Rốt cuộc ba ngày sau, hoàng hậu cũng phái người đến đón Mạc Nhã Phi hồi cung!

Lăng Tuyết Mạn thờ phào nhẹ nhõm, thật vất vả và cảm cực đến tối đi ngủ, tắm rửa sớm một chút, chỉ mặc một bộ váy áo tuyết trắng, liền đuổi Xuân Đường Thu Nguyệt đi ra.

Ngồi ở mép giường, nàng cúi đầu nhìn cổ áo một chút, ngoại trừ bộ váy áo nàng khoác bên ngoài, bên trong cái gì cũng không mặc, ngay cả cái yếm nhỏ cũng không, ách... cái này có được xem là dụ dỗ hay không đây? Suy nghĩ, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên hồng hồng, lại đột ngột nhớ lại lời thề hôm sinh nhật Tứ vương gia, nàng vỗ nhẹ miệng một cái, vội vàng lấy một cái áo lót ra, vội vàng mặc, chuẩn bị mặc áo lót vào, ả ngờ -

Chết từ tế không chết, Mạc Kỳ Hàn ngay lúc này thôi tất nển bước vào!

"Mạn Mạn!"

Một giọng nói xen lẫn nhớ nhung cùng vui mừng bay vào trong tai, Lăng Tuyết Mạn ngạc nhiên ngừng đầu, Mạc Kỳ Hàn bước mấy bước đến trước mặt nàng, thuận tiện vuốt tay, ôm nàng vào ngực, vừa ôm, khí huyết lại dâng trào, hầu kết khẽ động, "Mạn Mạn, Mạn Mạn, nàng không mặc quần áo?"

"Ta, ta tạm, ta vừa mới chuẩn bị mặc, chàng chàng liền tiến vào!" Lăng Tuyết Mạn khóc không ra nước mắt, ước chừng mười ngày không gặp mặt, khóa thân trước mặt hắn, ngượng ngừng không thôi.

"Vậy thì tốt rồi, không cần mặc."

Mạc Kỳ Hàn khàn khàn trầm giọng nhẹ nhàng thổi khí vào tai nàng, sau một phút, không đợi nàng trả lời, liền chộp lấy phiến môi mềm mại của nàng, bốn phiến môi dán vào nhau, vui sướng tựa như gặp lại ngày tân hôn, hôn hôn cực kỳ mãnh liệt, lưỡi trơn trượt cạy mở hàm răng nàng, chui vào trong khoang miệng, liếm từng góc trong miệng nàng, cuốn lấy lưỡi nàng, mang theo đùa giỡn cùng triển miên (Rin: ách... tác giả có cần miêu tả kỹ cảnh này quá không *đỏ mặt ~ ỉng)

Lăng Tuyết Mạn bị hôn, quên mất cự tuyệt, chìm đắm trong mầu thuẫn, ánh mắt ngơ ngác đắm chìm, lý trí nàng không ngừng cảm thấy có lỗi với Tứ vương gia, nhưng về tình cảm, phản ứng cơ thể bị hắn khơi gợi, làm nàng muốn cùng hắn say mê, trầm luân.

"Mạn Mạn, hôn đáp lại ta."

Mạc Kỳ Hàn yêu cầu mơ hồ, thân thể Lăng Tuyết Mạn run lên, lý trí chiếm đóng toàn bộ đại não, đột ngột đẩy Mạc Kỳ Hàn ra, nghiêm mặt nói "Đừng như vậy, đừng như vậy mà..."

Mạc Kỳ Hàn kinh ngạc, lập tức cau mày, "Mạn Mạn, nàng sao vậy? Ta là Tình nhân của nàng, ừ, là lão công gì gì đó của nàng, tại sao nàng lại nói "đừng như vậy"? Nàng... nàng không muốn ta?"

"Không phải vậy, không phải vậy, lão công, không, ta nên gọi chàng là tình nhân, trượng phu chân chính của ta không phải là chàng, không thể gọi chàng là lão công, ta không phải là không muốn chàng, mà là... là ta cảm thấy thật có lỗi với phu quân ta, hắn mới qua đời gần nửa năm, ta không phải là một thê tử tốt, ta vụng trộm với nam nhân trong phòng của hắn, ta thật có lỗi với hắn, tình nhân, nếu như chàng thật sự yêu ta, đừng miễn cưỡng ta, được hay không? Ít nhất... ít nhất chờ ta giữ trọn đạo hiếu cho hắn ba năm, ba năm sau, chúng ta sẽ ở cùng nhau, được không?"

"Cái gì? Ba năm!" Nhiệt tình của Mạc Kỳ Hàn bị một chậu nước lạnh này dội xuống, bất đắc dĩ đưa tay ôm Lăng Tuyết Mạn, lại bị nàng co rụt lại, làm tay hắn cứng đờ giữa không trung, bộ mặt nhất thời giăng đầy sương đen, "Mạn Mạn, con gió trong từ đường ngày hôm nay làm nàng sợ hãi sao?"

"Ừ, khẳng định là phu quân đang cảnh cáo ta, hắn ở trên trời, cái gì cũng thấy rõ, ta không giữ gìn trinh tiết cho hắn, hắn đang trừng phạt ta!" Lăng Tuyết Mạn hèn nhát nói.

Mạc Kỳ Hàn muốn ngắt, thầm nghĩ, hắn hiện tại là ôm cục đá tự đập vào chân mình sao? Thoảng suy tư, hắn thử trấn an nàng, "Mạn Mạn, đừng sợ, không phải Tứ vương gia trừng phạt nàng, tất cả mọi người đều nói, chỉ là con gió thôi mà, hơn nữa Tứ vương gia chết đã lâu như vậy, đã sớm đầu thai chuyển thế, làm sao có thể thấy nàng? Nàng không cần vì hắn thủ tiết ba năm, hắn sẽ hiểu nàng, thật sự, tin tưởng ta được không?"

"Không được!" Lăng Tuyết Mạn vừa nói, vừa cảm cái yếm nhỏ mặc lên người, khuôn mặt lạnh lùng của Mạc Kỳ Hàn đen hơn, nếu nàng thật sự thủ tiết ba năm, hắn không phải đói khát mà chết sao? Không được, tối nay, nếu không chộp được nàng, ước chừng cả đêm hắn sẽ ngủ không ngon, ôm nữ nhân yêu thương trong ngực, lại chỉ có thể nhìn mà không thể chạm vào, có người nam nhân nào có thể chịu được chứ?

Mây khẽ cong lại, ánh mắt chợt lóe sáng, Mạc Kỳ Hàn đột nhiên khẽ kêu một tiếng "A", che ngực, ngã xuống giường!

"Tình nhân!" Lăng Tuyết Mạn ngừng động tác mặc quần áo lại, vội vàng chạy đến trước mặt hắn, cấp bách kêu: "Tình nhân, chàng làm sao vậy? Chàng không thoải mái sao?"

Mạc Kỳ Hàn nhắm mắt không nói, cũng không nhúc nhích lấy một cái.

Lăng Tuyết Mạn lại hoảng loạn, cố sức lung lay thân thể Mạc Kỳ Hàn, nức nở vô cùng, nói "Tình nhân, chàng tỉnh tỉnh, rốt cuộc chàng làm sao? Hu hu... đừng bỏ ta lại nha, chàng ngã bệnh sao? Trẻ thế này, muốn ta đến chỗ nào tìm đại phu, tình nhân..."

Nước mắt lung tung tràn ra, Lăng Tuyết Mạn ngoại trừ khóc, nên làm cái gì cũng không biết.

Tần số lay động quá nhanh, Mạc Kỳ Hàn choáng váng đầu, liền khẽ lên tiếng: "Ừ...Mạn Mạn...tìm ta đau...chắc là sắp chết..."

"Tình nhân!" Lăng Tuyết Mạn nghe được giọng nói, vội vàng ôm đầu Mạc Kỳ Hàn vào trong ngực, vội hỏi: "Làm sao lại đau tim? Không phải vừa rồi rất tốt sao? Có phải bị bệnh tim hay không? Bẩm sinh sao?"

"Bệnh tim bẩm sinh?" Mạc Kỳ Hàn mơ hồ, đây là cái bệnh gì?

"Hu hu... tình nhân, chàng đừng chết, chàng chết ta cũng không gần nam nhân nữa..." Lăng Tuyết Mạn thút thít khóc, nói thầm

"Mạn Mạn, ta... tìm ta đau là bệnh cũ, chỉ cần thương tâm, sẽ phát bệnh, nghiêm trọng muốn chết." Mạc Kỳ Hàn giải thích, giọng nói rất đau khổ.

"Vậy, vậy chàng đừng thương tâm nữa!" Lăng Tuyết Mạn thuận tiện tiếp lời.

Mạc Kỳ Hàn buồn bực "Ai lại không thương tâm? Là nàng tổn thương lòng ta, nàng bảo ta chờ ba năm, ta có thể chờ được sao? Ta hiện tại vì nàng, đã đi hết tất cả nữ nhân, chàng lại bảo ta thanh tâm quả dục ba năm, ta là một nam nhân bình thường có nhu cầu sinh lý, có thể chịu đựng được sao?"

"Hu hu... vậy mấy lão hòa thượng không phải là cả chục năm nay vẫn vậy sao? Chàng không thể nhịn được một chút sao?" Lăng Tuyết Mạn vừa khóc, vừa phản bác.

Mạc Kỳ Hàn muốn nằng ông trời, hôm nay nhà đầu gối này sao lại khó lừa như thế? Tròng mắt vòng vo xoay chuyển mấy vòng, cố ý tức giận nói: "Được, vậy ta sẽ vì nàng xuất gia làm hòa thượng, chúng ta đời này không thể ở bên nhau, nàng làm quả phỉ của nàng, ta làm hòa thượng của ta, ta không bao giờ đến... quấy rầy nàng nữa, đợi ta đau lòng, chết đi, nàng liền hải lòng, tuyệt không ảnh hưởng đến nàng thủ tiết cả đời, giữ trọn đạo hiếu với phu quân."

Nghe vậy, Lăng Tuyết Mạn đầu tiên là ngẩn người, tiếp theo là khóc lớn tiếng hơn, vừa khóc lại vừa sợ bị người nghe được, vội vàng che miệng, bờ vai không ngừng run rẩy, "Không được, không được chết, ta không để cho chàng chết..." Vừa nói vừa cúi người ôm Mạc Kỳ Hàn, cái yếm chỉ mới mặc được một nửa, dây lụa còn chưa kịp buộc, đôi gò bồng đảo rũ xuống, vừa vận ngang tầm khuôn mặt lạnh lùng của Mạc Kỳ Hàn, lộ ra trước ánh trăng, ánh mắt hắn nhủ lại, không kềm chế được ngậm trong miệng, khẽ mút, đồng thời bàn tay xoa nhẹ tâm lung bóng loáng của nàng...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 222

Tình dục nhện đã lâu, Mạc Kỳ Hàn mút cùng vuốt ve như con sóng tình đáp úp tới, thân thể Lăng Tuyết Mạn không tự chủ run lên, nắm chặt hai vai Mạc Kỳ Hàn, nhưng bụng đồng thời hoảng hốt, không tự nhiên nhìn quanh, phảng phất như Tứ vương gia đang nhìn chăm chăm nàng, vừa nghĩ thế, tay lập tức buông lỏng, sau đó chột đẩy ra, thoát khỏi Mạc Kỳ Hàn, tựa như nai con bị kinh sợ, nàng trốn vào trong chăn, quần mình lại thật chặt.

Mạc Kỳ Hàn nằm nghiêng, tay trái chống thân thể, không nói một lời nhìn chăm chăm Lăng Tuyết Mạn, trong ánh mắt, tình dục tàn đi từng chút một.

Lăng Tuyết Mạn không dám nhìn hắn, nhắm hai mắt thật chặt lại, nhưng rõ ràng vì quá căng thẳng, lòng mi không ngừng rung, hai tay siết chặt cổ áo ngủ, đầu óc trống trơn, nàng chỉ hi vọng hắn không tức giận, không hung dữ với nàng, không bỏ mặc nàng.

Đợi hồi lâu, hắn vẫn không mở miệng nói chuyện, nàng rốt cuộc không nhịn mở mắt ra một chút, len lén nhìn hắn, không mong đợi nhìn thấy ánh mắt bình tĩnh vô ba của hắn, đôi mắt sáng trong đêm tối vẫn thấy rõ, đôi mắt tựa như xa lạ, lạnh nhạt, lại vẫn như cũ, nồng bỏng cùng yêu thương.

Nhìn nhau mấy giây sau, nàng lặng lẽ nhắm hai mắt lại, nhưng trong lòng không ngừng đánh trống, do dự, bàng hoàng, khổ sở, đủ loại cảm xúc xông lên đầu, làm nàng bất an, tay không khỏi nắm chặt một phần.

Hắn đột ngột mở miệng, giọng bình thường không chút gọn sóng, "Mạn Mạn, ta cho rằng hơn mười ngày không gặp nàng, nàng sẽ giống ta, nhớ nhung nàng, tương tư nàng, đáng tiếc... ta không miễn cưỡng nàng, ta cho nàng ít thời gian để tỉnh táo lại, để cho nàng gìn giữ, ba năm, thời gian cũng không dài lắm, nói ngắn cũng không ngắn, nàng muốn ta chờ nàng, ta có thể chờ. Nàng ngủ đi, ta đi."

Dứt lời, hắn đứng dậy, chỉnh lại quần áo thật tốt, tích mịch bước đi, vòng qua bình phong, đứng yên nửa phút đối mặt với bức tường, rốt cuộc không nghe được bất kì chữ nào giữ người lại, mười ngón tay hắn nắm chặt đến không thể chặt hơn, cuối cùng nhún cơ quan rời đi.

Đôi mắt nhắm chặt của Lăng Tuyết Mạn đã sớm mở ra, ngơ ngác nhìn bình phong, lời muốn nói nghẹn trong cổ họng, một chữ cũng không thốt lên được, nàng hi vọng hắn sẽ quay đầu lại, chỉ ôm lấy nàng ngủ, nhưng mà cũng biết rõ, với tính tình của hắn nói đi là đi, tuyệt đối sẽ không quay đầu lại...

Có đến nửa canh giờ, nàng cứ bình tĩnh như vậy nhìn bình phong, đợi chờ kỳ tích xuất hiện, hắn đột ngột quay trở về, nhưng hi vọng mất dần từng chút từng chút, rốt cuộc, nàng không tiếng động òa khóc lên, dúi đầu vào chăn, nước mắt rất nhanh rơi ướt đẫm giường...

Hắn ít nói lời yêu, nhưng lại nói nhớ nhung, lại cho rằng nàng không nhớ hắn, thật ra thì nàng rất nhớ, rất nhớ, ban ngày thường nghĩ hắn đang làm gì, buổi tối lại nghĩ đến hắn trở nên bức bối vì Nhà Phi cứ ở đây mà lo lắng vô cùng...

Ai ngờ, thật vất vả gặp mặt, nàng lại không vượt qua được ám ảnh trong lòng...

Một đêm chưa chợp mắt.

Hoa nở vì ai, mùi vì ai thơm nồng. Đợi đến khi không còn hoa nữa, có ngắt cũng vô ích.

Hồng mai hé nở, gió lạnh thổi tới, từng mảnh cánh hoa cuốn theo gió mà rơi, bay dập dềnh giữa không trung tựa như chiếc lá đỏ, trong cao ngạo mang theo một phần xinh đẹp, chói mắt, mấy phiến hạ xuống vai, hương mai nhẹ xông vào mũi, mai hồng điểm trên trường sam tuyết trắng, trong gió đêm, tóc dài bông bênh, tay áo dài tung bay, trái tim lửa nóng kia vốn đã lạnh. (Rin: ách... mấy cái tai cảnh này làm ta dịch toát mồ hôi hột)

Tứ vương gia... tình nhân... lão công...

Hắn, lấy thân phận tình nhân, ăn giấm với Tứ vương gia – chính hắn sao?

Vừa đứng, lại chính là thật lâu.

Một lần nữa xoay người lại, Vô Cực đứng ở một nơi xa, nhìn hắn, lại cúi đầu xuống, "Bên ngoài trời lạnh, chủ tử quý giá ngàn vàng, liên quan đến thiên hạ trăm dân, nô tài khẩn cầu chủ tử trở về nhà nghỉ ngơi."

"Vô Cực, ngươi có thể hiểu chuyện không?" Mạc Kỳ Hàn nhẹ hỏi.

Vô Cực ngăn ra, nhẹ lắc đầu, "Nô tài chỉ biết hầu hạ chủ tử, lấy chủ tử làm trọng!"

"Người đi theo bốn vương nhiều năm, thực hiện vô số nhiệm vụ, cũng vô duyên cùng nữ tử quen biết, là bốn vương nợ các ngươi, chờ xong đại sự, bốn vương tứ hôn cho ngươi, thưởng cho ngươi tình yêu nam nữ thế gian." Mạc Kỳ Hàn buồn bã nói.

Vô Cực ngăn người, lập tức quỳ xuống nói: "Nô tài hết thấy đều tuân theo chủ tử, bất cứ chuyện gì cũng do chủ tử quyết định!"

Mạc Kỳ Hàn gật đầu một cái, "Ừ, đêm đã khuya, ngươi đi xuống nghỉ ngơi trước, có Vô Ảnh thay phiên trực đêm, không cần lo lắng."

"Nô tài một lần nữa xin chủ tử trở về nhà, trời lạnh, vạn nhất tổn thương thân thể sẽ không tốt." Vô Cực kiên trì nói.

"Được."

Mạc Kỳ Hàn mỉm môi, bóng người sắc tuyết đi hướng vào bên trong nhà.

Thoảng một cái hơn mười ngày trời qua, mỗi đêm, mỗi ngày, đối với Mạc Kỳ Hàn, đối với Lăng Tuyết Mạn đều là một loại đau khổ.

Nàng không muốn làm trái lời thề, giằng giằng trong mâu thuẫn cùng do dự, hần yên lặng chờ nàng, tựa như rối rắm, không bước vào phòng ngủ kia nữa bước.

Đang lúc hoàng hôn, vừa dùng bữa, Thu Nguyệt tới.

"Bẩm chủ tử, hôm nay, vương phi khỏe mạnh, khẩu vị như thường, chẳng qua càng ngày càng không thích cười."

Đưa bạc trong tay ngừng lại giữa không trung, Mạc Kỳ Hàn cứng đờ mấy giây, lại khôi phục động tác gấp thức ăn, để tới bên miệng, hầu kết chuyển động, đợi nuốt xuống, mới nhân nhặt hỏi: "Hôm nay, nàng lại đi từ đường dâng hương sao?"

"Bẩm chủ tử, đúng vậy, vương phi mỗi sớm tối đều dâng hương, quỳ đến nửa canh giờ, bọn nô tỳ khuyên không được." Thu Nguyệt cúi đầu nhỏ giọng trả lời.

"Độn đệm dày thêm chút, tránh tổn thương đầu gối." Ánh mắt lạnh lùng của Mạc Kỳ Hàn lóe lên một cái, nói.

"Vâng, chủ tử. Còn có một chuyện, Liễu tiểu thư phủ Thái Phó gửi thư đến vương phi, vương phi sau khi xem xong, ngồi yên thật lâu, nô tỳ cùng Xuân Đường hỏi, vương phi không nói." Thu Nguyệt hơi nâng mắt, quan sát về mặt Mạc Kỳ Hàn.

Mạc Kỳ Hàn trầm mặc một hồi nói: "Vậy thư ở đâu?"

"Vương phi giữ lại."

"Nói cho quán gia, nếu là Ngô Đồng tới, ngăn lại, không cho vào vương phủ. Mấy ngày này, không cho phép vương phi bước ra khỏi vương phủ một bước, thị vệ giữ cửa cũng phải chú ý, nếu không thấy vương phi, toàn bộ đầu các người rơi xuống!" Mạc Kỳ Hàn bình tĩnh nói, ánh mắt lại nhanh chóng trở nên sắc bén.

Thu Nguyệt khẽ run lên, "Vâng, chủ tử, nô tỳ đi nói việc này cho quán gia!"

"Đi xuống!"

"Nô tỳ cáo lui!"

Ngô Đồng viết thư cho Mạn Mạn, là ý gì? Trong thư nói cái gì? Tại sao Mạn Mạn lại không nói lời nào với Xuân Đường Thu Nguyệt?

Mạc Kỳ Hàn cau mày, tay cầm đĩa bạc thật chặt, xem ra tối nay hần phải tự mình đi tìm phong thư kia, nha đầu kia sẽ giấu đồ ở chỗ nào đây?

Vừa hơn mười ngày, Mạc Kỳ Hàn khẽ nhắm mắt lại, nàng không thích cười, nàng đã từng vui vẻ như vậy, hiện tại trở nên không thích cười... trong lòng nhất thời thất lại, hần không khỏi hận mình, đều là vì hần, mới khiến cho nàng rơi vào trong ám ảnh, không thoát được, nhưng mà hiện tại hần không thể làm được gì!

Đến tối nay, lại có thể thấy nàng, trong lòng kích động, lại suy nghĩ, gặp nàng rồi nên nói cái gì? Nàng sẽ có vẻ mặt gì? Nàng sẽ nói cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 223

Trước khi mọi người đọc truyện mình có vài điều muốn nói

Nếu ai ko thích đọc truyện của mình nữa thì có thể ko đọc tại vì mỗi người đều có sở thích đọc truyện khác nhau

Mọi người đọc vui về

Gió nổi lên, cửa sổ bị gió thổi ào ào vang dội, tiếng động này rơi vào tai Lăng Tuyết Mạn tựa như tiếng gào khóc thảm thiết, khiến người rợn tóc gáy.

Cơ rúm lại, hai cánh tay ôm chặt thân thể, sắc mặt trắng bệch, nàng run rẩy nói: "Đóng, đóng cửa lại, kéo rèm cửa lại."

"Vâng, vương phi." Xuân Đường vội vàng đi kéo rèm cửa.

Thu Nguyệt vội an ủi: "Vương phi đừng sợ, mùa đông gió hơi nhiều một chút, không có chuyện gì, chúng nô tỳ ở bên cạnh ngài đây."

"Ừ..."

Một lát sau, gió tạm ngừng, bởi vì biết tối nay Mạc Kỳ Hàn sẽ tới, hai nha hoàn liền suy nghĩ làm sao tìm cơ lui ra, còn đang suy nghĩ thì thình lình nghe Lăng Tuyết Mạn nói: "Mang bức họa của phu quân đến cho ta."

"Sao? A, dạ, nô tỳ đi lấy!" Xuân Đường ngẩn ra, vừa kịp phản ứng, vội vàng trả lời.

Bức họa trong thư phòng vốn được đặt ở phòng ngủ, vì Lăng Tuyết Mạn thấy ngại, nên dời đi, hiện tại lại đột nhiên rất muốn nhìn lại một chút.

Thu Nguyệt không biết Lăng Tuyết Mạn nghĩ thế nào, cho nên có chút thấp thỏm bất an, quan sát về mặt biến hóa của Lăng Tuyết Mạn, phán đoán tâm tư nàng.

Lăng Tuyết Mạn chỉ lẳng lặng ngồi, ánh mắt ngây ngốc không ánh sáng, nhìn chăm chăm một chỗ, con người lại tan rã.

Không lâu lắm, Xuân Đường trở về, mang theo một bức họa, Thu Nguyệt cầm lấy, trải nó lên bàn, Lăng Tuyết Mạn hoàn hồn, ánh mắt nhìn về phía bức họa.

Trên bức họa là hình ảnh Mạc Kỳ Hàn đón ánh nắng mặt trời vurun người đứng dưới cây quế, một bộ y phục trắng hình nguyệt nha (*), bên hông buộc một mảnh ngọc bội màu vàng nhạt, phong thần tuấn lãng, nụ cười thanh nhã, dung mạo tinh xảo có thể sáng ngang với trich tiên (*)

(* nguyệt nha: hình trăng lưỡi liềm, *trich tiên: bán tiên)

Ngón tay thon đưa ra, chậm rãi dôi về phía mặt người trong bức họa, nhẹ nhàng mon trón lông mày của hắn, mắt của hắn, môi của hắn, Lăng Tuyết Mạn nhẹ nhàng hỏi: "Bức họa về này khi nào? Ta nghe nói hắn là một người rất lạnh lùng, nhưng nhìn hình vẽ không giống."

"Bẩm vương phi, bức họa này được vẽ năm năm trước. Trước đó, chủ tử mặc dù thân thể kém, nhưng tính thần vẫn rất tốt, tính tình cũng tương đối hiền hòa một chút, nhưng sau khi trải qua một lần bệnh nặng, dẫn đến bệnh quán thân, tính khí chủ tử từng ngày từng ngày xuống dốc, tính tình cũng càng lúc càng lạnh." Xuân Đường nhỏ giọng trả lời.

Lăng Tuyết Mạn trầm mặc, sau đó cuộn bức họa lại, giao cho Xuân Đường, "Đặt trở về đi."

"Vâng, vương phi."

"Thu Nguyệt cũng lui xuống đi, ta muốn ngủ."

"Vâng, nô tỳ cáo lui."

Cửa mở ra, lại khép lại, trong phòng rất nhanh tĩnh lặng, không một tiếng động.

Lăng Tuyết Mạn chán nản bò lên giường, ngủ ở phía ngoài cùng, là nơi Mạc Kỳ Hàn đã từng nằm, nàng nhắm mắt lại, cưỡng chế mình không cần nghĩ cái gì, vội vàng ngủ.

Sau khi đếm đến con cừu thứ ba trăm, ý thức rốt cuộc từ từ biến mất, Lăng Tuyết Mạn tiến vào mộng đẹp.

Mà qua một hồi lâu, trước giường, trong bóng tối mới xuất hiện thêm một bóng người, hắn tĩnh lặng nhìn người trên giường một lát, sau đó ngón tay vurun ra, quả quyết điểm huyết ngũ của nàng.

Đốt nến, phòng sáng lên, đôi mắt âm lãnh tìm tòi khắp nơi, suy nghĩ đến nơi Lăng Tuyết Mạn có thể giấu thư, từ đầu giường, góc tối trên giường, dưới gối lót đầu, trong đệm giường, trong tủ quần áo, bàn trang điểm, toàn bộ tìm qua một lần, cái gì cũng không có.

Mạc Kỳ Hàn cau chặt chân mày, bắt giác ánh mắt quét qua người Lăng Tuyết Mạn, trong lòng lộ bộ một cái, ngồi xuống mép giường, hắn từ từ nhấc chân lên, nàng mặc áo gấm ngủ màu trắng, cổ lộ ra ngoài một chút, ánh mắt chuyển dời, cái yếm bên trong tiêu y như ẩn như hiện, rãnh giữa hai ngực cũng mơ hồ có thể thấy được, da thịt mềm nhẵn, trắng nõn, mới vừa tắm rửa không lâu còn vương mùi hương thơm ngát đi vào chóp mũi hắn, cổ họng nhất thời căng thẳng.

Không kim hãm được, hắn cúi người, nhẹ nhàng hôn ở trước ngực nàng, sau đó ngẩng đầu lên, ánh mắt đã tràn đầy tình dục, hơn hai mươi ngày, thân thể cảm dục quá lâu, đụng chạm được nàng, liền nhanh chóng nổi lên phản ứng, lòng bàn tay không khỏi nóng lên.

Ngắm qua người nhắm mắt mê man ngủ, trong bụng hắn buồn bã, thở than một hơi, ngồi dậy, nâng góc chăn, chuẩn bị giúp nàng đắp kín, bỗng dừng trông mắt căng thẳng, ngực của nàng tựa hồ căng hơn thường ngày, trong bụng nghi ngờ, hắn không chậm trễ chút nào cởi áo ngủ nàng, tiếp theo là tiêu y, sau đó là cái yếm, một phong thư gấp từ trong yếm rơi ra ngoài.

Mạc Kỳ Hàn vội nhặt thư lên, bất chợt thân thể phản ứng, hắn qua loa lấy chăn che đi cảnh xuân vô hạn kia, sau đó mở thư, càng xem, chân mày càng cau chặt, bên trong ánh mắt thâm thúy ánh lên tia sáng lạnh lẽo, đọc xong toàn bộ, thư đã bị hắn vò thành một khối, gương mặt tuấn tú một mảnh mù mịt.

Khó trách nàng muốn nhìn bức họa của hắn, khó trách giấu thư trong một địa phương bí ẩn như thế, là sợ bị người nhìn thấy, Ngô Đông đáng chết, đang làm cái gì!

Từ từ đứng dậy, vỗ tay ba cái, Xuân Đường vội vàng lác mình đi vào, nhìn Lăng Tuyết Mạn ngủ mê man, vội vàng cúi đầu nói" "Chủ tử, có nô tỳ!"

"Mang thư này đi thiêu hủy." Mạc Kỳ Hàn ném thư ra, lạnh lùng nói.

"Vâng!"

"Không gọi người, không cần tiến vào"

"Vâng, nô tỳ cáo lui!"

Xuân Đường nhặt thư, liền vội vàng khom người lui ra.

Nén tạm thời chưa tắt, nhấc một góc chăn lên, lộ ra cơ thể trần truồng của Lăng Tuyết Mạn, nhìn chăm chăm bộ ngực mềm người của nàng, bụng dưới Mạc Kỳ Hàn bành trướng, tình không kiềm được, lần nữa cúi người, ngấm vào hồng mai bên trái của nàng, đồng thời bàn tay che lên ngực phải.

Một chương vỡ vào trán, Mạc Kỳ Hàn giận không thôi, hắn đang làm cái gì? Sao lại không thể chế được mình, muốn cưỡng bạo nàng trong khi nàng bị điểm huyết ngũ sao? Nếu nàng phát hiện thân thể bị chạm qua, nàng sẽ có cảm tưởng gì? Không phải là càng hận chết hắn hơn sao? Hận hắn nói không giữ lời, hận hắn cưỡng bạo nàng, hận hắn...

Đè nén tình dục xao động, Mạc Kỳ Hàn hít sâu một hơi, lần nữa nhấc chăn, cầm y phục của nàng, từng món từng món một lần nữa giúp nàng mặc vào, cột xong dây lụa, hắn lại ôm nàng, để nàng ngủ ở bên trong, sau đó áo ngoài cũng không cởi, hắn mặc nguyên y phục nằm bên ngoài, chương phong ngưng tụ lòng bàn tay, đánh về phía nền, tắt nến, mới duỗi tay điểm huyết đạo nàng, mà hắn cũng chặt vật nhanh chóng nhắm mắt lại giả vờ ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 224

Huyết đạo được giải, Lăng Tuyết Mạn theo bản năng rên lên một tiếng, tiếp tục ngủ say, ngủ một lát, định lật thân tiếp tục ngủ, vừa lật người lại đụng vào người khác, Mạc Kỳ Hàn sống chết không dám động một cái, mắt nhắm lại thật chặt, tiếp tục giả ngủ.

Mà Lăng Tuyết Mạn trong mơ hồ cảm thấy có cái gì không đúng, cánh tay nàng đập vào không phải là đệm giường cùng gối lót đầu, mà hình như là...

Đại não đột nhiên thanh tỉnh, mắt nhanh chóng mở ra, đợi quen thuộc với bóng tối, mới nhìn về phía nam nhân nằm thẳng bên kia, nghe hơi thở này, mùi vị này, nàng liền biết là hắn, nhất thời ngơ ngác nhìn, trong lòng hỗn tạp, về mặt tình cảm, nàng mong chờ hắn tới, muốn hắn tới, nhưng trên lý trí lại không ngừng hành hạ nàng, lần này hắn tới thật, nàng lại có chút không thể tin được, vì vậy, cúi đầu, nàng cầm tay mình, rõ ràng cảm thấy đau đớn, nàng biết mình không phải đang nằm mơ, là thật, là thật, hiện tại hắn đang ngủ bên người nàng!

Mạn Mạn thu cánh tay đang khoác lên ngực hắn về, lại nhìn hắn một lát, không nhìn được, nàng đưa tay, xoa nhẹ lông mày của hắn, mắt, miệng, mũi giống như lúc trước nàng dùng tay miêu tả một tử vương gia, nhưng lại không dám ấn tay sâu, sợ thức tỉnh hắn, lại không biết nói gì cho đúng, tựa như gió nhẹ thoảng qua, lập tức tay lại thu về.

Lần nữa nằm xuống, thân thể có ý cách xa hắn một chút, không để cho hai người có bất kì ma sát nào, cưỡng ép mình nhắm mắt, nhưng làm thế nào cũng không ngủ lại được. Lăng Tuyết Mạn muốn phiền, nhẹ nhàng thở dài, rón rén bò dậy, vòng qua hắn, xuống giường, phủ thêm áo khoác, từ trong tủ quần áo lấy ra khăn cầm mình chưa khâu xong, đi ra phòng ngoài tối đen, đốt một ngọn đèn dầu nhỏ, sau đó ngồi xuống cúi đầu chăm từng đường kim, tiếp tục thêu.

Nàng thêu chính là bí dược song phi, đã thêu qua nhiều ngày, chỉ còn thiếu một chút xíu nữa là hoàn thành, hi vọng có thể thêu xong trước khi hắn tỉnh lại, sau đó nàng sẽ len lén nhét vào trong y phục hắn, không để cho hắn biết được.

Ghé mắt, nhìn nền nhỏ tăn ra ánh sáng ngoài bình phong, nhìn nàng nghiêm túc cúi đầu thêu khăn, hốc mắt hắn có chút ươn ướt, rốt cuộc nàng bị mình hù dọa, vì sinh mệnh của hắn, thật không dám trộm đốt đèn nhìn dung mạo hắn, hắn chịu đựng đau khổ, nàng cũng đau khổ giống như hắn đi.

Ánh mắt thu hồi, mấy giây sau lại không nhìn được nhìn qua, lại thấy nàng vì ngọn đèn dầu quá mờ, không cẩn thận đâm kim vào tay, vội vàng đưa ngón tay vào trong miệng mút, lại sợ bị hắn nghe thấy, còn nhẹ nhàng xoay đầu nhìn xuyên qua bình phong xem hắn, hắn cũng chưa hề động dậy, nàng mới chậm rãi nghiêng đầu, mút ngón tay một lúc, sau lại cầm kim lên tiếp tục thêu khăn.

Trong lòng đột nhiên muộn phiền, Mạc Kỳ Hàn siết chặt quả đấm, chậm rãi ngồi dậy, sau đó bước xuống giường, không phát ra một chút âm thanh, đứng sau lưng nàng, nhìn nàng thêu khăn tay, nàng đang thêu một con công uyển ương, xiêu vẹo bên cạnh là chữ "tĩnh", ánh mắt hắn chợt nóng, cúi người ôm lấy bả vai nàng, đồng thời một tay che kín mắt nàng, đợi thói tật ngọn nến, mới buông tay ra, hơi thở ấm áp nhẹ nhàng bên tai nàng, lời nói như nghẹn lại ở cổ họng, "Đừng thêu nữa, ánh nến tối như vậy không tốt cho mắt của nàng, nếu đâm kim vào ngón tay, ta sẽ đau lòng."

Lăng Tuyết Mạn cứng đờ cơ thể, khẽ cắn cánh môi, "Chàng, chàng đã tỉnh? Có phải là ta đánh thức chàng không?"

"Đúng, cho nên không được làm ồn ta nữa, ngủ đi, được không?" Mạc Kỳ Hàn dịu dàng như nước, nói nhỏ, từ trên tay nàng cầm đi kim cùng khăn thêu, đặt trên bàn, sau đó ôm đi về buồng trong.

Cơ thể Lăng Tuyết Mạn càng thêm cứng đờ, nàng không biết câu ngủ đi của hắn có ý gì? Là ngủ đơn thuần hay là...

Động tác êm ái đặt nàng vào bên trong, sau đó kéo chăn qua giúp nàng đắp kín, hắn an vị ở mép giường, không lên giường, nhẹ nhàng cười một tiếng, "Ngủ đi, chờ nàng ngủ say ta đi."

"Chàng...ta..." Lăng Tuyết Mạn mấp máy môi, thật sự không biết nói gì cho đúng.

Nụ cười của hắn không đổi, không nói nữa, chỉ lẳng lặng nhìn nàng nhắm mắt lại ngủ.

Mà nàng lại bất chợt mở mắt, vội vàng bò dậy muốn xuống giường, hắn vịn vai nàng, khó hiểu hỏi: "Nàng muốn làm gì?"

"Cái khăn kia, cái khăn kia không thể đặt ở trên bàn, ngày mai, nếu để ngày mai, nha hoàn thấy được thì làm sao bây giờ? Ta muốn giấu đi." Lăng Tuyết Mạn quỳnh quáng, nói có phần không rành mạch.

"Nàng ngủ đi, ta đem giấu"

Mạc Kỳ Hàn kéo thân thể nàng xuống, đứng dậy cầm khăn trở lại, hỏi nàng: "Giấu ở đâu?"

"Ừ, đặt ở... không thể đặt trong tủ quần áo, ngày mai hình như nha hoàn sẽ dọn dẹp tủ treo đồ, như vậy phải đặt ở... đúng rồi, đưa cho ta." Lăng Tuyết Mạn suy tư, đưa tay ra.

Mạc Kỳ Hàn đưa tới, chỉ thấy Lăng Tuyết Mạn rút kim ra, gấp khăn thêu làm bốn, sau đó nhét vào trong yếm, vừa nhét vào vừa giải thích, "Ta giấu thêu xong rồi, dù sao, lúc tắm cũng không cần nha hoàn hầu hạ, giấu ở chỗ này, nhất định sẽ không có người phát hiện... A? Không đúng, thư của ta đâu?"

Lăng Tuyết Mạn hoài nghi nói, vội vàng cởi áo, hai tay sờ soạng ngực nửa ngày, ngoại trừ khăn thêu cái gì cũng không có, nàng không khỏi ngồi yên trên giường, lăm lăm, "Người nào, người nào dám vô lễ với ta? Trộm thư của ta..."

Mạc Kỳ Hàn nhẹ nhấp môi, nhẹ giọng nói: "Là ta cầm đi, thư của Liễu Ngô Đồng, nàng giấu làm gì?"

"Chàng? Chàng chạm qua người ta? Tại sao ta không có chút cảm giác nào?" Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc mở to đôi mắt, không thể tin được nhìn Mạc Kỳ Hàn, "Chàng, không phải chàng điếm huyết ta, sau đó lại..."

"Không có!" Mạc Kỳ Hàn lập tức phủ nhận, mà đối mặt với câu hỏi của Lăng Tuyết Mạn, hắn lại một lần nữa cảm thấy chật vật, quả như hắn đoán, nàng sẽ không chấp nhận hắn làm như vậy với nàng, may mà hắn kịp ngừng tay!

Hít sâu vào một hơi, hắn nhẹ nhàng giải thích: "Ta quả thật có điếm huyết đạo nàng, nhưng không muốn trộm thân thể nàng, thư là ta lấy đi, ta không ngờ tới nàng giấu thư ở đó, ta... ta thừa nhận có hôn trộm nàng."

"Chàng..." khuôn mặt nhỏ nhắn của Lăng Tuyết Mạn hồng hồng, cơ hồ có thể tưởng tượng được hắn hôn nàng thế nào, muốn trách hắn, nhưng lại không tìm được lý do, nàng không để cho hắn chạm vào mình, lại muốn cầu xin hắn vì nàng thủ thân, đã là làm khó hắn, mới ngập ngừng, nàng quay mặt, chuyển đề tài, "Chàng trộm thư ta làm gì? Tối nay, chàng đặc biệt tới là vì thư của Ngô Đồng sao?"

Nghe nàng không có lời nào trách cứ hắn, Mạc Kỳ Hàn yên tâm, nói đến thư, liền nghiêm mặt "Mạn Mạn, thư kia, nàng giấu rốt cuộc làm cái gì?"

"Không có gì, muốn ngày mai đốt cho phu quân ta đọc." Lăng Tuyết Mạn nhàn nhạt trả lời.

"Thư của Liễu Ngô Đồng, ảnh hưởng đến nàng sao?" Mạc Kỳ Hàn ngăn người, nhẹ hỏi.

Lăng Tuyết Mạn ngược mắt, "Mặc kệ ảnh hưởng hay không ảnh hưởng, phu quân ta không ở đây, ta chỉ có chút thần thờ mà thôi, phu quân trân trọng Ngô Đồng như vậy, họ tâm đầu ý

hợp, lại vênh vênh xa cách, ông trời không khỏi có chút tàn nhẫn, người hữu tình cuối cùng không thể biến thành thân thuộc, Ngô Đồng thương tâm, ta vì khúc mắc của họ, lại đứng dịp nàng hẹn gặp ta, cho nên ngày mai ta muốn đưa bức họa duy nhất của phu quân cho Ngô Đồng, an ủi nỗi khổ tương tư của nàng."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 225

Nghe vậy, Mạc Kỳ Hàn cau chặt lông mày, môi mím lại thành một đường, trợn mắt nhìn Lăng Tuyết Mạn hồi lâu, mới kiên định nói: "Không cho nàng gặp Liễu Ngô Đồng, lại càng không cho phép đem bức họa của ta...đem bức họa của Tứ vương gia đưa cho nàng ta!" Vừa rồi tức giận, thiếu chút nữa, lời không nên nói cũng nói toạc ra miệng.

"Tại sao?" Lăng Tuyết Mạn không hiểu, "Lần trước ở trong cung, tâm tình Ngô Đồng không tốt mới đối xử với ta như vậy, hiện tại nàng muốn nói lời xin lỗi với ta, muốn làm hòa cùng ta, làm sao ta có thể nhỏ mọn so đo mấy chuyện vụn vặt kia? Bức họa phu quân, treo ở thư phòng như vậy cũng vô ích, ta cũng không phải là một kẻ thù tốt, ta có lỗi với hắn, còn cố chấp giữ bức họa của hắn có ý nghĩa gì? Huống chi hắn đối với ta mà nói, cũng như hai người xa lạ, nhưng đối với Ngô Đồng thì không cùng ý nghĩa, hai người họ yêu thương lẫn nhau, ta chính là cái người dư thừa, ta không thể ích kỷ đối không buông tha hắn, ta muốn để cho hắn cùng Ngô Đồng ở bên nhau, hắn ở trên trời khẳng định sẽ rất vui mừng."

"Nàng nói bấy bọ cái gì đó?" Mạc Kỳ Hàn cau chặt chân mày, ngồi xuống, đưa tay ôm Lăng Tuyết Mạn ngồi lên đùi hắn, nhẹ giọng nói: "Đừng đem mình trở thành tội nhân, nàng không sai, biết chưa? Tứ vương gia sẽ không trách nàng, ta hiểu rõ hắn, cũng hiểu rõ chuyện giữa hắn và Ngô Đồng, vốn là hắn rất thích Ngô Đồng, cũng xem như là tình chàng ý thiếp, đáng tiếc là, sau khi hắn lâm bệnh ngày càng nặng, khi hoàng thượng muốn hạ chỉ ban hôn xung hi, hắn tìm đến Ngô Đồng, nói muốn lấy nàng làm vương phi, nhưng Ngô Đồng lại do dự, không muốn gả cho hắn, nàng ta nói nàng ta không muốn làm quả phụ... vì thế, Tứ vương gia không kiên trì nữa, mà lại cưới nàng, cho nên nàng không phải là tội nhân, nàng càng không có lỗi với Ngô Đồng, là do chính nàng ta đã bỏ qua ngôi vị Tứ vương phi, bỏ qua tình yêu của Tứ vương gia giành cho nàng ta, nàng ta bây giờ, không đáng để cho nàng đồng cảm, nếu nàng đem bức họa của tứ vương gia đưa cho Ngô Đồng, Tứ vương gia sẽ trách nàng."

"Cái, cái gì? Là Ngô Đồng, nàng từ bỏ phu quân ta? Đúng rồi, khó trách Nhã Phi nói Ngô Đồng là loại người thay lòng đổi dạ, nhìn thấy Ngô Đồng liền chán ghét, thì ra là như vậy!" Lăng Tuyết Mạn khiếp sợ không thôi, khó có thể tin được, hai tay lung tung sờ lên mặt Mạc Kỳ Hàn, "Chàng nói là sự thật sao? Tại sao chàng lại biết rõ ràng như thế? Chàng và phu quân ta có quan hệ rất tốt sao?"

"Đúng vậy, ta và phu quân nàng là..." Mạc Kỳ Hàn cứng họng, chần chờ một lúc, mới nói: "Chúng ta là bạn bè rất thân, cho nên mới có thể biết hết mọi chuyện của Tứ vương phủ như lòng bàn tay."

Lăng Tuyết Mạn vừa nghe, đầu tiên là kinh ngạc, tiếp theo là dùng sức, đẩy hắn, gạt tay hắn, tức giận dị thường, gầm nhẹ: "Chàng là cái loại bạn bè gì? Vợ bạn không thể chiếm, chàng và hắn quan hệ tốt như vậy, tại sao đem tân hôn của hắn, hải cốt hắn còn chưa lạnh, chàng đã cưỡng bạo vương phi của hắn? Nhân phẩm của chàng thật sự có vấn đề! Ta không bao giờ... tin tưởng lời của chàng, chàng là một tên lừa gạt!"

"Mạn Mạn!"

Mạc Kỳ Hàn có chút luống cuống, ôm Lăng Tuyết Mạn thật chặt không buông tay, lời nói dối này lại không cách nào rút trở về, nếu không giải quyết vấn đề, càng làm cho vấn đề khó xử lý!

"Buông ta ra! Tên lừa gạt, lừa gạt! Buông ta ra!" Lăng Tuyết Mạn tránh không được, lập tức liền khóc, đánh hắn không ngừng, không thờ được, nàng cúi đầu cắn vào bàn tay đang kiềm chế nàng, dùng sức cắn không kiêng dè, đem tất cả oán khí vào một nhát cắn, chỉ biết dùng sức lại dùng sức, hồn nhiên quên đi suy tính Mạc Kỳ Hàn có đau hay không, mà người đàn ông này cũng tự coi mình có bàn tay sắt, tay chưa hề cử động, cũng không hừ lên một tiếng, mãi cho đến khi trong miệng tràn ngập mùi máu tươi, Lăng Tuyết Mạn mới kinh hoàng, vội vàng ngừng đầu, ngu ngốc giật mình hỏi: "Mùi này là gì?"

"Mùi máu." Mạc Kỳ Hàn nhẹ trả lời, cũng giờ tay lên nhìn một chút, cau mày nói: "Cắn một tay, để cái tay khác lạnh lạnh không đẹp mắt, nàng cắn nó luôn cho đối xứng." Nói xong, liền đưa một cái tay khác lên miệng Lăng Tuyết Mạn, rất lớn giọng nói: "Cắn đi, đừng khách khí, hiếm thấy bốn công tử chịu để cho nàng trả đũa một lần, ngàn vạn lần đừng bỏ lỡ cơ hội."

Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc mở to mắt, hơi giật mình, cúi đầu nhìn tay của hắn, đôi môi mở to, nhưng vô luận làm cách nào cũng không khép miệng lại được, nàng không cắn, hắn vẫn đưa tay ra, hai người giằng co hồi lâu, nàng rút cuộc mở miệng trước, giọng nói nhỏ như tiếng muỗi vo ve, "Thôi đi, thịt chàng không ngon... ta, ta thích ăn thịt heo hơn..."

"Khụ, khụ..." Mạc Kỳ Hàn chịu không nổi đả kích này, bị sặc ho khan, Lăng Tuyết Mạn luống cuống, vội vàng vỗ lưng hắn, giúp hắn thuận khí, vô cùng lo lắng nói: "Chàng làm sao vậy?"

"Ta, bệnh tim ta lại tái phát, chắc là không qua khỏi." Mạc Kỳ Hàn cắn răng, vừa tức vừa buồn cười, nha đầu này, thế nhưng lại mang hắn, đường đường là Tứ vương gia trên vạn vạn người, so sánh với thịt heo!

Lăng Tuyết Mạn vừa nghe, lập tức khóc ra tiếng: "Hu hu... bệnh tim của chàng lại tái phát? Có phải cảm thấy lòng buồn bức, hụt hơi, hô hấp không thuận không? Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Ta mang chàng đi gặp đại phu, chúng ta lập tức đi gặp đại phu đi!"

Vừa nói, vừa luống cuống chân tay, đỡ chân Mạc Kỳ Hàn, muốn đỡ chân hắn, lại sợ hắn bị bệnh không thể động, liền vội vàng tuột xuống giường, lưng đưa về phía hắn, cúi xuống, dón dập nói "Mau, ta công chàng đi, chàng ở trên lưng ta không được che ngực, biết không?"

"Cái gì? Nàng công ta đi?" Mạc Kỳ Hàn ngẩn người, nhưng lại thất thần, chỉ ngo ngắc nhìn thân thể mảnh mai đang cúi người trước mặt hắn.

"Mau đi, chàng không nhúc nhích được thì gay go, ta còn không biết thân thể ta có thể công nổi chàng hay không, chàng nhanh một chút nằm sấp lên lưng ta!" Lăng Tuyết Mạn không quay đầu lại, giọng nói dồn dập tựa như nếu chậm trễ một giây, Mạc Kỳ Hàn sẽ chết.

Mũi Mạc Kỳ Hàn đột nhiên cay xè, đáy mắt lập tức ươn ướt, thì thảo nói: "Ta là nam nhân, vóc người không biết cao hơn nàng bao nhiêu, thân nàng nhỏ như vậy, làm sao có thể công nổi ta? Coi như có thể công được, nàng có thể đi ra từ vương phủ này sao? Nàng không biết võ công, cũng không biết kinh công, căn bản không đi được một bước, Mạn Mạn, đừng lo cho ta, chỉ cần nàng chăm sóc tốt cho mình là an ủi nhất với ta rồi."

"Không, tình nhân, chàng không thể chết được, chàng không thể chết được, ta, ta đi không được, vậy thủ hạ của chàng đâu? Họ ở chỗ nào? Ta đi tìm bọn họ, để bọn họ tới đón chàng!" Lăng Tuyết Mạn xoay người, lời nói không mạch lạc.

Mạc Kỳ Hàn mở rộng hai cánh tay, ôm nàng thật chặt, kéo Lăng Tuyết Mạn vào trong ngực, thâm tình không dứt, "Mạn Mạn, có được nàng, là may mắn cả đời này của ta!"

"Không cần tình cảm, ta không muốn nghe mấy lời này, ta muốn chàng bình an vô sự! Tình nhân, vậy ta đỡ chàng trước, chàng thử xem có thể dùng khinh công hay không, nếu có thể, chúng ta rời khỏi Tử vương phủ, ta cũng chàng đi tìm đại phu được không?" Lăng Tuyết Mạn nghe lời nói của Mạc Kỳ Hàn lại tưởng như là di ngôn, vừa khóc vừa khuyên nhủ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 226

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trả lời

thit419

Còn 5 like

thôi tác giả xem như tặng mọi ng đi mau ra chap mới hóng quá rồi

26 phút trước

Đc r coi như tặng mọi người

Đăng

q w e r t y u i o p

a s d f g h j k l

z x c v b n m

123 dấu cách

Nhập

Nội tâm Mạc Kỳ Hàn vô cùng kinh ngạc, cưới vợ như nàng, xứng đáng để cho hần dâng thiên hạ cho nàng, xứng đáng khiến hần từ bỏ hậu cung, nguyện chi độc sủng nàng!

Mất khê động, lại có một giọt lệ nóng lăn xuống, hần ôm nàng chặt hơn, không muốn buông lỏng ra chút nào, nghẹn ngào, hần nói "Mạn Mạn, hiện tại ta tốt hơn nhiều rồi, có nàng yêu ta như vậy, ta sẽ không chết, sẽ không chết, chúng ta phải sinh tử không rời, vĩnh viễn tương thân tương ái, bên nhau cả đời."

"Tình nhân, chàng đừng cứng rắn chịu đựng, chúng ta phải đi tìm đại phu đi, không xa, ta biết ra khỏi Tứ vương phủ, qua hai con đường, có một ngõ tắt đến tiệm thuốc." Lăng Tuyết Mạn chưa từ bỏ ý định, tiếp tục khuyên, lời nói càng lúc càng nóng vội.

Mạc Kỳ Hàn lắc đầu lần nữa: "Mạn Mạn, ta thật không sao, nàng nhìn ta xem, hiện tại rất tốt, ta đáp ứng với nàng, ngày mai ta đi gặp đại phu được không?"

"Thật, thật sao? Chàng không được gạt ta nữa, chuyện chàng ngã bệnh nặng như vậy, ta thật không muốn lại bị chàng lừa." Lăng Tuyết Mạn cố chấp hỏi.

Mạc Kỳ Hàn khê cắn môi, trái lương tâm gât đầu: "Không lừa nàng, bệnh của ta đã trị sắp hết, sư phụ ta biết y thuật, hơn nữa y thuật siêu giỏi."

"Thật sao? Thật tốt quá! Ta nhìn qua liền biết lão gia kia không đơn giản, thì ra là một nhân vật lợi hại!" Lăng Tuyết Mạn kích động, trong ánh mắt ngân ngấn tựa như ngọc trong ánh sáng, giờ phút này mọi chuyện đều chỉ bằng một lời nói khẳng định của tình nhân, mừng rỡ vô cùng, nàng ôm lấy cổ Mạc Kỳ Hàn hôn lung tung, dục hỏa của Mạc Kỳ Hàn vừa tắt không bao lâu lại bị trận hôn này treu đùa nổi lên, không dám đưa yêu cầu, hần chỉ đành phải nhẫn nại chịu đựng, cũng buông lỏng hai tay, khăn khăn nói: "Mạn Mạn, nàng lên giường ngồi đi, hay là ngủ ở bên trong đi, ta cùng nàng nói chuyện một lát, sau đó ta sẽ đi."

Lăng Tuyết Mạn nhất thời không hiểu, nghi ngờ nói: "Chàng lại cảm thấy không thoải mái sao? Tìm lại khó chịu sao?"

"Không có." Mạc Kỳ Hàn lắc đầu, cũng ôm Lăng Tuyết Mạn không nhúc nhích, bỏ vào trong giường, còn hần lại dò người ra bên ngoài, tận lực giữ khoảng cách xa nhất với nàng, để tránh mình dục hỏa đốt người, ần nhẫn không được, làm ra cử chỉ cảm thú.

Lăng Tuyết Mạn lại bị thái độ lãnh đạm bất thành tình của hần làm cho khó chịu, khê cắn môi hỏi: "Chàng, chàng không thích ta sao?"

"Không phải vậy!" Mạc Kỳ Hàn lập tức đáp trả, nhớ đến chuyện rối rắm hiện tại, lại nói: "Mạn Mạn, nhân phẩm của ta như thế nào, nàng tốt nhất nên suy nghĩ một chút. Đêm tân hôn khi dễ nàng, là chuyện Tứ vương gia khi còn sống nhờ cậy ta, hần biết ngày giờ mình không còn nhiều, lại không đành lòng để nàng nhỏ tuổi như vậy thủ tiết sống qua ngày, liền... liền nhờ ta ở cùng nàng, ta cự tuyệt không được, cho nên mới..."

"Cái gì? Tại sao có thể như vậy?" Lăng Tuyết Mạn khiếp sợ lần nữa: "Chàng thật sự là bằng hữu của phu quân? Vậy chàng nói muốn danh chính môn thuận cưới ta làm phu nhân, rồi cuộc thân phận của chàng là gì? Có thể để cho phu quân cầu xin chàng chuyện như vậy!"

"Ách... ta thật sự là bằng hữu của Tứ vương gia, về phần thân phận, hiện tại không thể nói cho nàng biết, thời cơ chưa chín mùi." Mạc Kỳ Hàn nhẹ giọng nói, bắt đầu dĩ không thôi.

Không thể hỏi được thêm, Lăng Tuyết Mạn chán nản bỏ qua, từ khi biết hần đến giờ, nàng luôn luôn hỏi, nhưng hần chưa bao giờ tiết lộ một chữ, nàng còn có thể trông cậy hần nói cho nàng biết sao?

Vô lực nằm trên giường, hơi nghiêng người, lại ngược mắt hỏi: "Chàng khẳng định cơ thể chàng không có chuyện gì sao?"

"Ừ!" Mạc Kỳ Hàn nhẹ nhàng gât đầu.

"A, vậy ngủ đi." Mặt dính vào nệm giường, Lăng Tuyết Mạn iu xiu nói.

Mạc Kỳ Hàn trầm mặc, nhẹ giọng "Nàng ngủ đi, ta đợi nàng ngủ, lại đi."

"Ừm" Lăng Tuyết Mạn thuận miệng đáp một tiếng, mắt nhắm lại náy giấy, sau đó mới phản ứng được Mạc Kỳ Hàn nói cái gì, vùng dậy, ngo ngác nhìn Mạc Kỳ Hàn, rồi lại không biết nói gì, sợ run một lúc lâu, lại đột nhiên nhớ tới một chuyện, ảo não che miệng lại, bỏ tới mép giường, nhảy xuống giường, tìm kiếm lục lọi, vừa tìm vừa phiền não nói thầm: "Tại sao không có rượu thuốc?"

"Mạn Mạn, nàng muốn làm gì?" Mạc Kỳ Hàn không hiểu.

"Băng bó tay cho chàng! Ta thật đáng chết, lúc này mới nhớ, chắc là mất máu quá nhiều! Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?" Lăng Tuyết Mạn cực kỳ hối hận, động tác tìm kiếm ngày càng gấp, trên trán lại rịn ra một tầng mồ hôi mỏng.

"Không lo, chút vết thương nhỏ này, không sao." Mạc Kỳ Hàn dừng dừng nói, khê miệng lại không khỏi cong lên nụ cười thỏa mãn, có nàng đơn thuần như vậy yêu hần, hần còn mong gì hơn?

"Sao lại không sao? Còn chảy máu!" Lăng Tuyết Mạn ngồi xổm xuống, nghe câu này, trợn mắt tức giận, gằm nhẹ nói, rống xong lại ảo não mình quá lớn tiếng rồi, liền đau lòng nhìn hần một cái, tiếp theo lại tìm kiếm.

Nhưng lật qua mấy hộc tủ cũng không thấy rượu thuốc, Mạc Kỳ Hàn nhẹ nhàng cười một tiếng "Tới đây, rất đơn giản, nàng hiện tại không yên lòng, vậy thì dùng túi thuốc của ta."

Dứt lời, kéo vạt áo ngoài ra "xoẹt" một tiếng, kéo xuống một mảnh vải, sau đó quấn lên tay vài vòng, hươ hươ về phía Lăng Tuyết Mạn, "Không phải là ổn rồi sao? Chỉ cần cầm máu là được, không cần bôi thuốc."

"Ồn?" Lăng Tuyết Mạn trừng mắt nhìn, khê thờ dài: "Ngân vạn lần đừng lưu lại sẹo mới được, nếu không thì khó coi lắm."

"Nếu lưu lại sẹo, nàng sẽ ghét sao?" Mạc Kỳ Hàn cười lạnh hỏi.

"Ta ngại cái gì? Ta sợ chàng sẽ mất hứng, chàng thường nói tướng mạo của mình rất dễ nhìn, như vậy khẳng định cũng có một đôi tay rất đẹp, nếu vì ta mà khó coi, chàng sẽ khổ sở đi?" Lăng Tuyết Mạn đến gần, ngồi bên cạnh hần, nâng tay Mạc Kỳ Hàn, nhìn kỹ một chút, đáng tiếc phòng tối đen không thấy rõ.

Mạc Kỳ Hàn cười một tiếng, rút tay về, thúc giục: "Mau ngủ đi, thời gian không còn sớm."

"Vậy, vậy còn chàng? Ta ngủ, chàng sẽ đi sao?" Lăng Tuyết Mạn khê cắn môi, thấp giọng hỏi.

"Ta không muốn đi, nhưng không thể không đi." Mạc Kỳ Hàn mỉm cười, để tránh cho Lăng Tuyết Mạn lại suy nghĩ lung tung, tâm lý lại nặng nề hơn, liền cố gắng cười, nói tiếp: "Ta không sao, chỉ là muốn thăm nàng một chút, cũng nhắc nhở nàng không nên đem lời của Ngổ Đông đề ở trong lòng, lại càng không được gấp mặt nàng ta, nàng ta có nói với nàng chuyện tình cảm với Tứ vương gia, nàng tùy tiện nghe một chút là được rồi, đừng coi là thật, ta nói mới là chính xác."

"Nhưng nàng hẹn ta, ta nếu không đi, có lý do gì từ chối? Hay là, ta không tin là được rồi, nếu muốn cự tuyệt, không tốt lắm!" Lăng Tuyết Mạn có chút bối rối nói.

"Có cái gì không tốt?" Mạc Kỳ Hàn cau mày, "Nàng ta hẹn nàng đi núi Lạc Hà đập tuyết tắm mai, thời tiết ở đó lạnh như thế, lỡ như nàng đông lạnh đến tận xương thì làm sao bây giờ? Huống chi cái núi tuyết kia, lại không dễ đi, nàng thân con gái có thể leo lên núi được sao? Lỡ như trượt chân lăn xuống núi thì sao?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 227

"Ách..." Lăng Tuyết Mạn buồn cười, suy nghĩ một chút nói: "Chàng nói cũng đúng, vậy làm sao bây giờ? Cừ cự tuyệt người ta như vậy, ta cảm thấy ngượng ngùng, ta sợ người ta nói ta làm giả."

"Làm giả thì làm giả, nàng vốn là thân vương phi, ngay cả Liễu thái phó gặp nàng vẫn phải hành lễ theo quy củ, huống chi một Liễu tiểu thư như nàng ta!" Mạc Kỳ Hàn dừng dừng nói.

"Không nhưng nhị gì nữa, đừng có đoán mò, ngoan, mau ngủ đi." Mạc Kỳ Hàn vỗ vỗ tay Lăng Tuyết Mạn, chỉ chỉ vào gối bên trong giường.

Lăng Tuyết Mạn nhẹ chếp miệng, bò lên, ngoan ngoãn nằm xuống.

Mạc Kỳ Hàn không lên giường, an vị ở mép giường, nhìn Lăng Tuyết Mạn nhắm mắt lại, lẳng lặng nhìn nàng.

"Tình nhân, chàng biết hát không? Chàng hát một khúc dân ca cho ta nghe được không?" Lăng Tuyết Mạn nhất thời không ngủ được, lại mở mắt ra, nhỏ giọng dò hỏi.

"Ừm, ta không hát." Khóe miệng Mạc Kỳ Hàn giật giật, sợ Lăng Tuyết Mạn dây dưa, kì kèo, lại bổ sung thêm, "Một câu cũng không hát."

"Ách..." Lăng Tuyết Mạn muốn ngắt, lăm bắm một câu, "Không có cảm xúc!"

"Hả? Nàng nói cái gì?" Gương mặt tuấn tú của Mạc Kỳ Hàn một lần nữa co quắp, "Nàng nói bốn công tử không có cảm xúc?"

Lăng Tuyết Mạn không dám lên tiếng, giả vờ ngủ.

Mạc Kỳ Hàn giương mày, chua lè nói: "Ta không có cảm xúc, làm sao so được với Ngũ vương gia tri tâm, tự mình viết dịch phổ* tặng nàng, ngũ vương gia có cảm xúc, lại biết đánh đàn, thổi sáo, hát thì không phải bàn, nàng đi tìm hắn mà thỏa mãn đi, hắn khẳng định vui lòng!" (* dịch phổ: bản nhạc viết cho sáo trúc)

Nghe vậy, Lăng Tuyết Mạn âm thầm tặc lưỡi, tính toán nửa ngày trời, mới có thể xác định, trên căn bản Mạc Kỳ Hàn đang ghen, tiếp theo không nhịn được bật cười: "Ha ha, tình nhân, chàng ghen? Đáng tiếc, chàng nghĩ sai về Ngũ vương gia, ta là tử tấu của hắn, quan hệ thục tấu, chàng đừng dùng con mắt đó nhìn người."

"Hừ, bốn công tử mà ghen cái gì? Sớm muộn gì chính Ngũ vương gia sẽ phải ghen với bốn công tử mới đúng! Quan hệ thục tấu? Nàng thuần khiết thì không có nghĩa ý nghĩ của tiểu tử kia cũng thuần khiết như nàng!" Mạc Kỳ Hàn khinh thường phản bác.

"Ngắt! Nói chuyện với chàng thà nói chuyện với đầu gối hay hơn, không thêm đề ý nữa!" Lăng Tuyết Mạn bĩu môi, lòng hư vinh trời sinh của nữ nhân khiến nàng lại hỏi: "Tình nhân, nếu có một ngày, có người đàn ông khác thích ta, muốn cùng chàng tranh ta, chàng sẽ vì ta đánh nhau với người khác sao?"

"Sẽ không." Mạc Kỳ Hàn dứt khoát đáp.

"A?" Lăng Tuyết Mạn nhất thời thất vọng, ai lại không muốn nam nhân của mình xem mình như hòn ngọc quý trên tay, không cho bất luận kẻ nào đến cướp?

Mạc Kỳ Hàn nhẹ câu môi dưới, thông thả nói "Ta sẽ không đánh nhau, nhưng ta sẽ giết hắn."

"Cái gì?" Lăng Tuyết Mạn ngồi bật dậy, kinh ngạc không dứt, "Chàng, chàng sao lại khát máu như thế?"

"Đám đề ý đến nữ nhân của, không phải muốn chết là gì?" Mạc Kỳ Hàn còn cho là chuyện đương nhiên, hỏi ngược lại.

Lăng Tuyết Mạn đơn giản im lặng, nàng thật sự quá xem thường nam nhân cuồng dã cùng ngang ngược này "Ai" thờ dài một cái, nàng kéo chăn qua trùm kín đầu, nhưng lại bị người nhìn chăm chăm xem nàng ngủ, loại cảm giác này cũng không tốt đẹp gì, vì thế Lăng Tuyết Mạn buồn bực lên tiếng nói: "Tình nhân, không bằng chàng cũng ngủ đi, đến bình minh chàng hãy đi."

"Không được, nàng ngủ đi, ta trở về ngủ tiếp." Mạc Kỳ Hàn cười khổ một cái, nói.

Nhưng Lăng Tuyết Mạn lại hiểu lệch, kéo chăn xuống, mặt giận dữ nói "Chàng có ý gì? Chàng muốn tìm hai tiểu lão bà kia cùng ngủ sao?"

Mạc Kỳ Hàn nhăn nhó, cau mày, "Nói những nói cuối gì đó? Ta là nam nhân không giữ lời hứa sao? Đã đáp ứng, ta sẽ không nuốt lời!"

"Vậy tại sao chàng phải trở về ngủ?" Lăng Tuyết Mạn đánh một quyền xuống giường, cắn răng nói.

"Ta... nàng không phải muốn thủ tiết vì Tứ vương gia sao? Không phải nàng sợ ta chạm vào nàng sao?" Mạc Kỳ Hàn đen mặt, buồn bực, trợn mắt nói.

"Ta, vậy ngủ cùng nhau thì nhất định phải làm chuyện đó sao?" Lăng Tuyết Mạn gằm nhẹ, cắn răng nói.

Sắc mặt Mạc Kỳ Hàn trầm hơn, "Mạn Mạn, nàng đừng cố tình gây sự! Ta không phải thánh nhân, có thể nào nằm bên cạnh nữ nhân mình yên mến mà không loạn!"

"Nữ nhân yêu mến?" Lăng Tuyết Mạn ngẩn ra, trong lòng xông lên từng trận ngọt ngào, gương mặt không khỏi nóng, giọng nói cũng nhỏ nhẹ hơn nhiều, "Chàng, chàng chưa từng nói với ta những lời này..."

"Ta chưa nói." Mặt Mạc Kỳ Hàn càng thêm nóng ran, không được tự nhiên bỏ lại ba chữ, tựa như trốn tránh, hắn lập tức đứng lên, đi ra ngoài, "Ta đi."

"Sao? Ai-" Lăng Tuyết Mạn giật mình một cái, không đành lòng, vội vã kêu lên, "Chàng chờ một chút, đừng đi!"

Mạc Kỳ Hàn dừng lại, không quay đầu lại, thân nhiên nói: "Đừng nào loạn, ta sẽ trở lại thăm nàng." Nói xong, lại đi.

Lăng Tuyết Mạn vừa nghe lại càng gấp hơn, "Đợi ta một chút!" Vừa nói nàng cuống quýt bò xuống giường, đến chỗ bình phong, ôm lấy Mạc Kỳ Hàn, dòn dập thờ gấp nói: "Chàng, lần này chàng đi, khi nào thì trở lại?"

"Không biết!" Mạc Kỳ Hàn cứng người, đưa lưng về phía Lăng Tuyết Mạn nói.

Lăng Tuyết Mạn mím chặt môi, không biết nói cái gì cho phải, nhưng cứ như vậy buông tay để hắn rời đi, nàng vạn phần không muốn, liền cứ ôm hắn, trầm mặc.

Hồi lâu, Mạc Kỳ Hàn nhẹ nhàng thở dài, mở vòng tay nhỏ quấn chặt ở bên hông hắn ra, Lăng Tuyết Mạn quýnh quýnh, thốt: "Không muốn!" Sau đó hất tay Mạc Kỳ Hàn, mang theo vài phần hốt hoảng, nàng còi áo ngoài của Mạc Kỳ Hàn cùng ngọc bội buộc ở bên hông hắn, vừa còi vừa ngấp ngừng, nói "Đừng đi, đừng đi..."

Mạc Kỳ Hàn một lần nữa cứng đờ, chậm rãi cúi đầu nhìn xuống, nhìn nàng nửa ngày trời không còi được, nên gấp gấp, khăn khăn, nói: "Mạn Mạn, nàng có biết mình làm gì không?"

"Ta biết, biết, chàng nói là phu quân để cho chàng cùng ta ở bên nhau, ta tin chàng, như vậy phu quân sẽ không trách ta, có phải không?" Lăng Tuyết Mạn vội gật đầu.

Nơi cổ họng Mạc Kỳ Hàn căng thẳng, chợt quay người, lại một lần nữa cẩn thận hỏi: "Mạn Mạn, nàng xác định sao? Xác định ta có thể chạm vào nàng?"

Tay của Lăng Tuyết Mạn ngừng lại, ngửa đầu nhìn Mạc Kỳ Hàn, một tay vươn ra vuốt mặt hắn, trong khóe mắt có nước mắt chảy xuống, nhẹ nhàng gật đầu, "Ừ, xác định."

Không chậm một giây, Mạc Kỳ Hàn ôm Lăng Tuyết Mạn đi về phía giường lớn, thân thể hai người lăn xuống, hắn vội vàng phủ lên môi nàng, hôn, dòn dập kéo đến, hòa cùng nước mắt của nàng, chảy vào trong miệng hắn, nàng nhiệt liệt đáp lại, hay tay vòng qua vai hắn, để cho mình hoàn toàn nương vào ngực hắn, vừa kịch liệt cuồng dã, lại ôn nhu như nước, nụ hôn kia, tựa như nụ hôn của những người yêu nhau qua nhiều năm gặp lại, kích thích ba nghìn sóng lớn!

Quần áo hai người, trong cơn sóng tình mãnh mẽ dần dần tuột xuống, bị đẩy vào bên trong, hôn từ trên môi trượt xuống cổ mảnh khảnh của nàng, đến xương quai xanh, sau đó là nơi mềm mại trước ngực nàng, ngậm lấy nụ hoa màu hồng, tay nhẹ xoa bóp vân vê bên còn lại, ra sức trêu đùa cùng vuốt ve, kích thích nàng từng trận run rẩy, tựa như giông điện vạn von truyền khắp cơ thể, nàng nắm thật chặt bờ vai hắn, từ khóe miệng khó nhịn tràn ra tiếng kêu yếu đuối, "Tình...tình nhân...a..."

"Mạn Mạn, nàng thật không hối hận? Nếu đã chạm vào nàng, đừng mong ta đáp ứng, ngày nào đó để nàng giữ đạo hiếu!" Mạc Kỳ Hàn khăn khăn hỏi.

"Ta...chàng..." Lăng Tuyết Mạn ngượng ngùng vài phần, cắn răng một cái, sắc giọng, "Chàng không muốn chạm thì thôi!"

"Hả?" Mạc Kỳ Hàn nâng mày, "Ai nói bốn công tử muốn nhà thịt béo đã dâng đến miệng? Bốn công tử cũng thích ăn thịt heo!" Nói xong, thân thể trượt xuống, hôn lên bụng nàng, không để ý đến khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận đỏ lên, "Chàng xem ta so sánh thành thịt heo! Chàng thích ăn thịt heo thì đi tìm heo mẹ động dục đi, đừng chạm ta!"

"Ha ha!" Mạc Kỳ Hàn trầm thấp cười, môi nhếch nhẹ: "Bốn công tử không phải đang cùng heo mẹ làm cái gì cái kia sao?"

"A a a! Bại hoại! Không cho chạm vào ta, tránh ra, tránh ra!"

Lăng Tuyết Mạn tức giận oa oa kêu to, dùng sức đẩy Mạc Kỳ Hàn, Mạc Kỳ Hàn ý cười càng sâu, thẳng lưng lên quỳ gối ở chỗ cẳng chân Lăng Tuyết Mạn, tách hai chân của nàng ra, hơi cúi thân hôn lên giữa hai chân nàng, sau đó liếm lên đóa hoa rực rỡ của nàng, đầu lưỡi thăm dò vào u kính của nàng, thân thể nàng run lên bần bật, một loại vui sướng khôn xiết tập kích toàn thân, đột nhiên lấy lại lý trí, vừa thẹn vừa vội: "Không cần, nơi đó thật bẩn!"

"Không bẩn, thân nàng mỗi nơi mỗi chỗ đều xinh đẹp, ta rất thích." Mạc Kỳ Hàn ngẩng đầu nhẹ nhàng nói.

"A, vậy sao?"

Mũi Lăng Tuyết Mạn nóng lên, nước mắt xông ra, hắn trườn người lên, tình tế hôn môi, giọng nói trở nên khàn khàn, "Không khóc, không khóc, còn nhớ rõ không? Ta thích nhất nụ cười vui vẻ của nàng, không được trầm mặt nữa, phải giống như trước, lớn tiếng cười, biết chưa?"

"Ừ..." Lăng Tuyết Mạn mơ hồ không rõ, đáp, tay vòng lên cổ hắn, dâng lên môi của nàng.

Hắn không bao giờ... chân chưa nữa, nóng bỏng bên dưới để trước u kính của nàng, thất lưng trầm xuống, nàng rên rỉ, vui thích khiến hắn kêu rên một tiếng, bắt đầu luật động cổ xưa.

Cả đêm sóng tình dâng trào, hắn không nhớ rõ muốn nàng bao nhiêu lần, chỉ nhớ rõ mỗi lần kết thúc, họ đều đầy mồ hôi dán vào nhau, ôm nhau thật chặt, nàng thẹn thùng cùng nhiệt tình, làm hắn vui thích thỏa mãn, tiếp theo tình dục càng sâu, thật muốn mang nàng bóp vỡ, khám vào thân thể mình.

"Tình nhân, ta mệt quá..." Lăng Tuyết Mạn bị "ép" nhiều lần, cả người tựa như muốn tan ra, mềm nhũn, động một cái cũng lười.

"Ừ, ta biết nàng mệt mỏi, vậy ngủ đi." Mạc Kỳ Hàn sờ sờ gò má của nàng, cưng chiều nhẹ giọng nói.

Lăng Tuyết Mạn mắt nhắm lại, nghe giọng nói hắn, mặc dù lười biếng, nhưng vẫn mười phần khỏe khấn, không nhịn được hỏi: "Chàng không mệt sao?"

"Không mệt, tròng phạt vật nhỏ này, mấy lần cũng dư dả!" Mạc Kỳ Hàn xấu xa cười, trêu chọc nói.

"A, chàng xấu lắm!" gương mặt Lăng Tuyết Mạn lần nữa trở nên hồng hồng, hôn đổ cánh cáo nói: "Không được lại làm nữa! Ta không chịu nổi!"

"Ha ha... được, không làm! Tối mai lại tiếp tục!" Mạc Kỳ Hàn bật cười nói.

Lăng Tuyết Mạn càng nghe càng ngượng ngùng hơn "Không cho!"

"A? Vậy cũng không được, nàng không thể để cho bốn công tử mới vừa nếm chút ngon ngọt, liền lập tức thu về? Bốn công tử đã nói trước, cảnh cáo nàng!" Mạc Kỳ Hàn hạ mi, tà tà cười "Nàng dám nói nửa chữ không, bốn công tử lập tức để cho nàng cảm thụ một lần nữa."

"Ách... không dám..." Lăng Tuyết Mạn chịu thua rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 228

Ba ngày sau, sau khi cự tuyệt Liễu Ngô Đồng, Lăng Tuyết Mạn lại nhận được một phong thư hồi âm.

Mở thư, xem qua, Lăng Tuyết Mạn mông lung.

Nhìn thấy về mặt Lăng Tuyết Mạn có gì đó không đúng, Xuân Đường quan sát, hỏi thăm "Vương phi, xảy ra chuyện gì vậy?"

"Cũng không có gì, tiểu vương gia đâu?" Lăng Tuyết Mạn lắc đầu hỏi.

"A, tiểu vương gia hình như đang nói chuyện với quân gia."

"Ồ đại sảnh hay ở Liễu Hương Cư?"

"Là đại sảnh."

"Ta đến xem một chút."

Chân Lăng Tuyết Mạn mới bước đến cửa, liền bị đoạn hội thoại bên trong hấp dẫn.

"Quân gia, phụ thân Tôn trắc phi, Tôn đại nhân thỉnh cầu đến thăm Tôn trắc phi, người sắp xếp tiếp đãi một chút đi."

"Dạ, tiểu vương gia."

"Hôm nay, bắt mạch cho Tôn trắc phi xong, người bảo thái y đến gặp ta, ta hỏi thêm một chút, nếu không thật sự không có hi vọng chữa trị, vậy thì theo quy cũ chuẩn bị hậu sự."

"Dạ, nô tài sẽ để ý thỏa đáng."

Nghe được lời này, Lăng Tuyết Mạn cả kinh, thân thể lung lay, vội vàng nhấc váy bước tới, "Hiên nhi, Tôn trắc phi thế nào?"

Đang nói chuyện, hai người quay đầu lại, quân gia vội vàng tiến lên hành lễ, "Nô tài thỉnh an vương phi!"

"Quân gia, các người đang nói gì? Chuẩn bị hậu sự gì? Tôn trắc phi bị bệnh sao?" Lăng Tuyết Mạn vội hỏi.

"Bẩm vương phi, Tôn trắc phi bị bệnh nặng, ngũ tạng hư cả, thái y nói khả năng chữa trị rất thấp." Quân gia đơn giản tránh nặng tìm nhẹ trả lời.

"Cái gì? Sao không cho ta biết?" Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc, sắc mặt trắng bệch, ngũ tạng hư cả?

Quân gia ngược mắt, liếc nhìn Mạc Ly Hiên, lại cúi đầu nói: "Nô tài cùng tiểu vương gia lo vương phi biết sẽ nổi giận, nên chưa nói cho vương phi, nhưng vẫn luôn truyền thái y, thuốc cũng uống đều đặn, chỉ sợ thân thể Tôn trắc phi yếu đuối, e là không qua khỏi."

Thân thể Lăng Tuyết Mạn lao đảo, Mạc Ly Hiên vội đỡ nàng, đi đến ghế, "Mẫu thân, người ngồi xuống trước, mọi người đều có số mệnh, người đừng hao tổn tinh thần quá."

Nha hoàn bùng trà nóng dâng lên, Mạc Ly Hiên dâng lên tay Lăng Tuyết Mạn, ân cần nói: "Mẫu thân, uống chút trà, không nên suy nghĩ nhiều, sinh lão bệnh tử, thuận theo tự nhiên là được."

"Hiên nhi, nàng, nàng ấy, mấy tháng trước không phải vẫn khỏe sao? Còn đến tìm ta tra hỏi, nói chuyện khi thế vô cùng, thế nào đột nhiên lại..." Lăng Tuyết Mạn vẫn không tin được, hi vọng là mình nghe lầm.

"Mẫu thân, Tôn trắc phi bệnh hơn nửa tháng, mọi người thường nói, bệnh đến như núi sập, đại khái chính là như vậy đi. Thái y trong cung cũng đã đến xem qua, ngay cả chủ quản thái y viện, Trương đại nhân cũng mời xem qua, tất cả đều lực bất tòng tâm. Tóm lại, chúng ta đã tận lực rồi." Mạc Ly Hiên nhẹ giọng nói.

Lăng Tuyết Mạn vô ý thức nhấp trà, trà thơm vào hầu, lại không cảm giác được chút nào, Cốc trắc phi chết, hiện tại Tôn trắc phi cũng sắp chết, nữ nhân của Tứ vương gia, chỉ còn sót lại mình nàng...

Cốc trắc phi chết... hôm nay Tôn trắc phi... có thể hay không lại...

Lăng Tuyết Mạn chợt nắm chặt cốc trà, đôi môi run run, ánh mắt hiện lên hoảng sợ, một hồi lâu sau, lại dần dần khôi phục bình thản, là nàng quá thiện lương sao? Tình nhân nói, kẻ nào hại nàng đều nhất định phải chết, phạm vào tội ác tày trời này, nếu là tình nhân ra tay, như vậy Tôn trắc phi cũng âm thầm làm cái gì với nàng sao?

Không, nàng không hi vọng là tình nhân làm, càng không hi vọng Tôn trắc phi đã từng hại nàng..

Nhất thời đầu óc rối loạn, định đặt chén trà lên bàn, lại bởi vì thất thần buông lỏng tay mà "Xoàng-" một cái rớt xuống mặt đất, nước trà vun vãi khắp nơi, Mạc Ly Hiên cuống quýt, nhìn qua tay Lăng Tuyết Mạn, lo lắng nói: "Mẫu thân, tay của người thế nào?"

Lăng Tuyết Mạn cúi đầu, cũng may tay không bị phỏng, liền kiên cường nặn ra một nụ cười "Không sao, ta, ta sảy tay."

"Vương phi, ngài về nghỉ một lát đi, chuyện tình trong phủ ngài không cần quan tâm, đã có tiểu vương gia ở đây." Quân gia cau mày nhẹ giọng nói.

Xuân Đường Thu Nguyệt cũng vội vàng tiến lên đỡ lấy Lăng Tuyết Mạn, khuyên như: "Vương phi, nô tỳ đỡ ngài trở về đi thôi."

"Quân gia, người đi an bài đi, ta đưa mẫu thân trở về Cúc Thủy Viên." Mạc Ly Hiên không yên tâm lắm nói.

"Dạ, tiểu vương gia!"

Lăng Tuyết Mạn không biết mình đã trở về Thủy Cúc Viên như thế nào, vừa ngồi vào ghế mềm trong phòng, đại não đã lâm vào trạng thái vô tri vô giác, trong nháy mắt nghĩ ra chút gì đó, lại trong nháy mắt quên mất, rốt cuộc như cũ vẫn là một mảng trống không, cái gì cũng không rõ, cái gì cũng không biết.

"Thu Nguyệt, đem chút nước nóng tới." Mạc Ly Hiền phân phó.

"Dạ!"

Một thau nước nóng được mang tới, Mạc Ly Hiền tự mình thấm ướt khăn, nâng tay Lăng Tuyết Mạn dùng khăn quấn quanh, để lại ở lòng bàn tay, "Mẫu thân, ấm ấm một chút, có thể tránh cho chỗ phòng vừa rồi sưng lên."

"Hiên nhi..." Lăng TUYẾT Mạn nhìn Mạc Ly Hiền, đáy mắt có chút chất, nước mắt trong suốt thoáng qua, "Hiên nhi, con giết qua người nào chưa?"

"... không có?" Mạc Ly Hiền do dự một chút, nhìn Lăng Tuyết Mạn lắc đầu một cái.

Lăng Tuyết Mạn hơi nhích môi, không nói gì thêm nữa, nước mắt lại không cảm được chảy xuống, nàng từng giết người rồi, mặc dù nàng cảm thấy người nọ thật đáng chết, nhưng mà nửa đêm nàng tỉnh mộng vẫn không nhận được sự hãi, cùng run rẩy, nhìn hai bàn tay mình vương đầy máu tanh, bỏ chạy trên đường, tất cả mọi người đều xa lánh nàng, không ai dám đến gần....

Hôm nay đến cô đại, vẫn như cũ không cách nào thoát khỏi chuyện này, nàng không giết bá nhân, bá nhân* lại vì nàng mà chết, tại sao lại phải chém chém giết giết nhiều như vậy, tại sao bọn họ phải ám hại nàng? (*bá nhân = ác nhân: kẻ ác)

Tâm thần hoảng hốt một ngày, đến đêm, Lăng Tuyết Mạn sớm lắm vào giấc ngủ, nửa đêm đột ngột bị ác mộng thức tỉnh, mồ hôi đầm đìa, thức dậy, nàng nặng nề thở hổn hển, một đôi tay vòng qua hông nàng, ngay sau đó vang lên lời oán hận của hân, "Mạn Mạn, sao vậy? Nằm mơ sao?"

Thân thể run lên, nàng xoay người lại, nhìn hân, mặc dù không thấy rõ mặt, nhưng nàng vẫn cố chấp nhìn, chậm rãi hỏi: "Chàng biết chuyện Tôn trắc phi ngã bệnh không?"

"Ừ, có nghe qua." Mạc Kỳ Hàn nói.

"Chàng có biết tại sao nàng ta ngã bệnh không?" Lăng Tuyết Mạn lại hỏi.

Mạc Kỳ hàn cau mày, "Làm sao ta biết? Nàng nên hỏi thái y."

"Không liên quan gì đến chàng sao?" Lăng Tuyết Mạn hỏi tiếp, ánh mắt vẫn quan sát hân.

"Nàng cho là có liên quan đến ta sao?" Mạc Kỳ Hàn rành rỗi hỏi ngược lại.

"Thôi đi, ta không hỏi, chàng làm bất cứ chuyện gì đều có lý do của chàng." Lăng Tuyết Mạn lắc lắc đầu một cái, nhẹ giọng nói.

Mạc Kỳ Hàn híp mắt lại, kéo thân thể Lăng Tuyết Mạn xuống, để cho nàng tựa vào khuỷa tay hân, hôn lên trán nàng một cái, thấp giọng nói: "Đừng nghĩ quá nhiều, cứ bình thường sống cuộc sống của mình là được, đừng khiến cho mình quá nặng nề, áp lực, người đáng thương, cũng phải có kẻ đáng hận, cho nên ông trời mới bắt ả đi."

"Vậy sao? Chàng hiểu rõ ông trời như vậy, vậy phu quân ta đã làm chuyện gì đáng hận sao? Tại sao ông trời lại không buông tha cho hân?" Lăng Tuyết Mạn lạnh giọng.

"Mạn Mạn, đừng tranh cao thấp với ta, ta không muốn vì người khác mà chúng ta gây gỗ, được không?" Mạc Kỳ Hàn cau chặt chân mày, dùng một chút nói: "Phu quân nàng là bị bệnh đã lâu, hân vẫn cố chỗ đáng hận, chính là lòng cảnh giác của hân quá thấp, trở thành chuyện hân ăn năn nhất trong cõi đời này."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 229

Mạc Kỳ Hàn lâm vào hồi hận cùng phiền muộn, nếu năm đó hân sâu sắc một chút, khi sự phụ giải độc trên người hân xong, cũng để cho đại ca bắt mạch, như vậy, đại ca sẽ không phải chết!

Nghĩ đến chỗ này, đôi mắt sưng mù đột nhiên trở nên bén nhọn, lóe lên tia sáng ác độc âm u, vì mối thâm thù huyết hải này, hân muốn để cho từng người bọn chúng chết không có chỗ chôn!

Tựa như cảm nhận được lãnh ý trên người Mạc Kỳ Hàn, Lăng Tuyết Mạn không tự chủ ôm chặt hân, thấp giọng nói: "Tình nhân, ta tin tưởng chàng, ta không chất vấn chàng, ta biết, chàng làm tất cả đều là vì muốn tốt cho ta, đúng không?"

"Ừ, Mạn Mạn, thủ đoạn, quyền thuật, tâm cơ, mưu lược, bày trận cùng rất nhiều thứ của ta nàng sẽ không hiểu được, mà ta cũng không có ý định muốn giải thích nhiều với nàng, thậm chí ngay cả một chữ cũng không thể nói, ta chỉ muốn nàng vui vẻ sống, vui vẻ trôi qua mỗi ngày, những thứ khác hãy giao cho ta, ta muốn cho nàng hạnh phúc." Mạc Kỳ Hàn hít sâu một hơi, nói.

"Ừ, chàng muốn ta đơn thuần sống bên cạnh chàng đúng không? Được, ta không hỏi, ta tình nguyện là nữ nhân ngọc của chàng, chờ chàng."

"Được, chờ ta."

.....

Bởi vì chuyện của Tôn trắc phi, Lăng Tuyết Mạn không còn lòng dạ nào muốn ra khỏi cửa, đối với hai lần gửi thư của Liễu Ngô Đồng, nàng đành phải lấy lý do này, lần nữa cự tuyệt.

Thời gian thấm thoát qua rất nhanh, tám ngày sau Tôn trắc phi lâm bệnh nặng qua đời, tang sự tổ chức ba ngày, đợi đến khi Tứ Vương Phủ hạ vôi trắng xuống, đã là một ngày nửa trôi qua.

Nguyên nhân cụ thể, tỷ như tại sao tình nhân muốn diệt trừ Tôn trắc phi, dùng thủ đoạn gì khiến nàng bị bệnh? Bởi vì nguyên nhân gì phải đợi sau khi Cốc trắc phi chết thật lâu, mới

xuống tay. Những thứ này Lăng Tuyết Mạn hoàn toàn không biết, chỉ có thể mơ hồ suy đoán cùng một kiểu giống Cốc trắc phi, ban đầu hẳn là Tôn trắc phi cũng diễn trò gì đó, khiến cho tình nhân hận thấu xương, cũng có thể hẳn muốn tránh hoà nghi của người khác mà đồng thời gây ra hai cái chết, tóm lại, tất cả, tất cả mọi chuyện, đều như rơi vào sương mù.

Sau một trận bão tuyết trời qua, qua ba ngày, khí trời trong xanh trở lại, tâm tình phiền muộn qua nhiều ngày cũng vì vậy mà tan đi.

Muốn đi ném tuyết, nhưng Xuân Đường, Thu Nguyệt sống chết ngăn cản, sợ Lăng Tuyết Mạn lại bị cảm lạnh, trong lúc chủ tớ tranh chấp, thị vệ giữ cửa vội vả đến, hai tay dâng lên một phong thư, khom người nói: "Bẩm vương phi, thư từ phủ Liễu thái phó đưa tới."

"A?" Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc, nhận thư, nói: "Biết rồi, người đi xuống đi."

"Dạ, nô tài cáo lui!"

Xuân Đường cùng Thu Nguyệt sầu lo nhìn Lăng Tuyết Mạn, thăm dò hỏi: "Vương phi, Liễu tiểu thư tìm ngài, là có chuyện gì quan trọng sao?"

"Không có, ta xem thư trước một chút." Lăng Tuyết Mạn nói xong liền quay người trở về phòng.

Xé phong bì, mở thư ra, Lăng Tuyết Mạn lâm vào khó khăn, thu thư lại, đứng dậy đi giáo trường tìm Mạc Ly Hiền.

"Hiên nhi, con nói xem, ta nên đi hay không đi?" Lăng Tuyết Mạn hỏi.

Mạc Ly Hiền hoà nghi nói: "Mẫu thân không muốn đi sao? Ngày sinh Liễu Thái Phó, Liễu tiểu thư mời ngài đi phủ Thái Phó chia vui, cũng không có gì không tốt, dù sao mẫu thân cũng nhân rồi vô sự, tham gia nào nhiệt cũng không sao."

"Nhưng mà ta ra cửa an toàn không?" Lăng Tuyết Mạn lấy cớ hỏi, tình nhân không cho nàng gặp mặt Ngô Đồng, nhưng mà Ngô Đồng lại ba lần bốn lượt tới mời, ai –

"Mẫu thân lo lắng chuyện này? Vậy con đi cùng mẫu thân là được, dận dò quân gia mang theo mấy thị vệ hạng nhất của Hương Đàn Cư là được, sẽ không xảy ra chuyện gì." Mạc Ly Hiền suy nghĩ, nói.

"Ừ, được rồi." Lăng Tuyết Mạn đắn đo một lúc, mới gật đầu một cái.

Mạc Ly Hiền lệnh quân gia chuẩn bị lễ vật phong phú, điều động vài người, buổi trưa tiến đến phủ Thái Phó.

Bước vào đại sảnh trải thảm đỏ, Lăng Tuyết Mạn tùy tiện nhìn một chút, khách khứa đông đảo, người người vui vẻ, gương mặt nhìn lên, ngay phía trước đại sảnh là một chữ "Thọ" thiếp vàng treo cao, phía dưới bày biện bàn lễ vật, dĩ nhiên là có đào mừng thọ, mĩ mừng thọ, cùng một ít đồ mừng thọ khác.

Khách được phân làm hai bên, chỉ nhìn màu sắc hoa văn khác biệt trên quan phục, là đủ biết quan viên lớn nhỏ đều đến, Liễu Thái Phó được hoàng thượng cùng hoàng tử, vương gia tôn kính, cho nên trên triều dưới triều không khỏi có chút tôn kính, ngưỡng mộ ông, rồi rít tới chúc thọ.

Ánh mắt quét qua hàng thứ nhất, không ngoài ý muốn, Lăng Tuyết Mạn bất giác vài... vị vương gia, có điều là Nhã Phi vẫn chưa đến, phảng phất như lễ mừng thọ lớn như thế này đều là chuyện riêng của nam nhân, ngoại trừ nàng là do Liễu tiểu thư mời đến, cho nên, Lăng Tuyết Mạn đặc biệt có cái cảm giác hạc đứng giữa bầy gà, liền không tự chủ rút vào trong góc tối.

"Mẫu thân?" Mạc Ly Hiền nghi hoặc nhìn nàng.

"Hiên nhi, lát nữa mình con chúc thọ Liễu Thái Phó đi, ta ở chỗ này chờ con, con nhìn xem, chỉ có mình ta là phụ nữ." Lăng Tuyết Mạn 囁, thấp giọng nói.

"Nhưng mà, mẫu thân, nếu người đã đến, không lộ diện không phải có chút khó coi sao?" Mạc Ly Hiền cau mày.

"Vậy..."

Lăng Tuyết Mạn mới nói một chữ, liền thấy mọi người trước mặt đã chúc thọ xong, bởi vì bản thân hai người còn kỳ kèo mãi, cho nên, tư thế kẻ tai nói nhỏ của hai người đột ngột hiện ra trước mặt khách khứa.

"A? Đó không phải là Tứ tẩu cùng Hiên nhi sao? Rút ở trong góc làm gì?" Mạc Kỳ Sâm thấy trước, kêu lên.

Lúc đó, Lăng Tuyết Mạn nắm tay thành quyền, ngồi thẳng lên, lúng túng nặn ra nụ cười, cùng Mạc Ly Hiền liếc mắt nhìn nhau, đồng loạt đi tới phía người được chúc thọ ở trước mặt.

Mạc Ly Hiền lễ độ chấp tay, "Cung chúc Thái Phó đại nhân thọ tỷ Nam Sơn!"

Lăng Tuyết Mạn nhẹ nhàng cười một tiếng, "Cung chúc đại nhân phúc thọ an khang!"

Liễu Thái Phó cuống quýt đứng dậy, "Lão phu không biết tiểu vương cùng Tứ vương phi giá lâm, không có tiếp đón từ xa!" Vừa nói, liền chuẩn bị quỳ xuống hành lễ, Mạc Ly Hiền hai tay nâng đỡ, mỉm cười chân thành, nói: "Đại nhân không cần đa lễ, hôm nay ta cùng mẫu thân nhận được thư của Liễu tiểu thư mời đến chơi, vội vả chuẩn bị một phần lễ mọn, mong rằng đại nhân không phiền lòng!"

Người người trong phòng nghe qua mấy lời này, ai ai cũng lộ vẻ mặt hài lòng tán thưởng, còn nhỏ tuổi mà đã nói chuyện rất khéo léo, tri thư đạt lễ * chiêu hiền đãi sĩ, hiếm thấy nha! (*tri thư đạt lễ: ăn nói đúng mực, *chiêu hiền đãi sĩ: bạc anh tài)

Vừa nghĩ qua chuyện này, mọi người liền dời mắt qua người Nhị vương gia Mạc Kỳ Diễn, cung kính chấp tay, Mạc Kỳ Diễn cũng mỉm cười đáp lễ.

Liễu Thái Phó đứng dậy, ánh mắt tràn đầy hòa ái cùng kích động nói: "Tiểu vương gia thiếu niên anh tài, Tứ vương phi tài nghệ rung động thiên hạ, nhị vị có thể hạ mình đến đây chúc thọ lão phu, lão phu cảm giác rất vinh hạnh!"

"Liễu đại nhân quá lời rồi, Tuyết Mạn không dám nhận." Lăng Tuyết Mạn ửng đỏ mặt, vội vàng nói.

"Cha, Tứ vương phi không thích khoe khoang, hay là người mời nàng ngồi xuống đi." Liễu Thiểu Bạch đứng bên cạnh, khẽ cười nói.

Nghe vậy, Lăng Tuyết Mạn mới chuyển mắt, lúc này mới thấy được Liễu Thiểu Bạch, ánh mắt sáng lên, hôm nay Liễu Thiểu Bạch mặc một trường sam màu đỏ tươi, trang phục so với thường ngày tinh tế hơn một chút, khuôn mặt vốn tuần dật càng thêm sáng láng, đôi mắt hẳn sáng rực rỡ như ngân hà, mang theo vài phần hài hước nhìn nàng.

Lăng Tuyết Mạn cười tán thưởng, dưới lời mời của Liễu Thái Phó, ngồi xuống, ước chừng nhìn qua một phen,vẫn không thấy Liễu Ngô Đồng, trong lòng nàng liền buồn bực, lại thấy

trước cửa phòng nhanh chóng có một bóng người bước đến.

Bây giờ lấy 60 like 1 chương nha

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 230

Người đến mặc một bộ sa y xanh nhạt tinh sảo, váy khéo léo ghép vài cánh hoa xanh mộng ảo, mặt phấn hồng nhạt, ánh mắt nhu hòa sáng lạng. Mái tóc nhẹ phủ lên vai mỹ nhân, cài một cây trâm ngọc nghiêng nghiêng, thanh tú tao nhã. Lông mày kẻ đen vừa phải hợp với cách trang điểm, quyến rũ động lòng người, miệng như ngậm châu, khuôn tai trong suốt cùng bộ váy trăm cài, đồ trang sức trang nhã tô điểm thêm cho nàng vẻ đẹp mê hoặc người xung quanh (Rin: Oh My Chúa tôi!! Miêu với chả tả, dịch đồ hết cả mồ hôi, cơ mà, miệng như ngậm châu nghĩa là sao nhở, unimagine @)

2blue: miệng như ngậm châu là há miệng ra thấy nước miếng óng ánh như ngọc đó)

Lăng Tuyết Mạn nhìn cô gái nhẹ nhàng đi vào, ánh mắt không tự chủ phát sáng, tự đáy lòng nhỏ giọng thờ dài nói: "Ngô Đồng thật đẹp nha!"

"Không bằng người nào đó!"

Bên tai trái truyền đến năm chữ, Lăng Tuyết Mạn chỉ cảm thấy một trận nhồn nhột, vội vàng chuyển mắt nhìn sang, lại thấy bên trái nàng, Mạc Kỳ Diễn đã ngồi nghiêm chỉnh từ lúc nào, vẫn dáng vẻ thong thả, bên miệng mang ý cười, điều này khiến cho Lăng Tuyết Mạn lần nữa cho rằng nhất định là mình nghe nhầm, nhưng nhồn nhột trong lỗ tai lại nói cho nàng biết, khẳng định là không phải!

Nhớ lại năm chữ đầy thâm ý của hắn, bên tai không khỏi nóng lên, Lăng Tuyết Mạn lúng túng vội vàng quay mặt, vờ như không nghe thấy gì, ánh mắt lại bay đến Liễu Ngô Đồng.

Chỉ thấy Liễu Ngô hướng về tân khách trước mặt tiểu ngữ yên nhiên* khom khom người, sau đó nhẹ nhàng bước đến trước mặt Liễu Thái Phó, lần nữa khom người cười khê: "Cha, tiết mục tại gia đã chuẩn bị xong" (*tiểu ngữ yên nhiên: cười nói xinh đẹp)

"Được, vậy thì mở tiệc đi." Liễu Thái Phó tươi cười lớn tiếng nói.

Tiệc rượu chỉ nửa canh giờ liền kết thúc, tất cả khách khứa được đề nghị xem biểu diễn tại gia.

Lăng Tuyết Mạn được sắp xếp vào vị trí thứ nhất, từ đây một nhìn sang, Liễu Thái Phó cùng phu nhân ngồi giữa, bên trái là Mạc Kỳ Diễn, Mạc Kỳ Minh, Mạc Kỳ Sâm, còn lại bên phải là Mạc Kỳ Lâm, Mạc Kỳ Dục, Mạc Ly Hiến, sau đó là nàng.

Trên sân khấu chính là kịch Hoàng Mai, Lăng Tuyết Mạn ban đầu nghe còn thấy thú vị, nhưng sau lại luân phiên kịch ra sân, mãi đến khi nàng nghe đến buồn ngủ, một câu cũng không hiểu.

"Thật nhàm chán nha." Lăng Tuyết Mạn thật to ngáp một cái, nghiêng đầu, gập cùi chỏ tiếp tục đập đầu ngủ.

Ngồi chừng một lúc, hai chú cháu Mạc Ly Hiến Mạc Kỳ Lâm liếc mắt nhìn nhau, nhếch nhẹ khóe miệng bật cười.

Mạc Kỳ Dục bu đầu lại, nhỏ giọng hỏi: "Mạn Mạn sao vậy?"

"Ta đoán là... tối hôm qua bị sái cổ, nên ngủ không ngon." Mạc Kỳ Lâm suy nghĩ một lúc trả lời.

Ai ngờ, một lời này, làm Lăng Tuyết Mạn đỏ mặt, tối hôm qua không phải là nàng bị sái cổ, mà là bị một tên nam nhân nào đó gằng co đến nửa đêm đó.

Đáng tiếc, một chữ nàng cũng không dám nói, lại không dám phản bác, chỉ đành phải cúi đầu xuống thấp hơn, ai ngờ, Mạc Kỳ Dục vẫn không bỏ qua cho nàng, "Bị sái cổ không dễ cho nha hoàn xoa bóp, sao lại thành ra nông nỗi này?"

"Mắc mớ gì đến ngươi?" Lăng Tuyết Mạn không ngẩng đầu, nhưng lời nói lại nện từ trong kẻ răng đi ra.

"A? Ai nha, nữ nhân này, Từ tẩu sao lại không biết điều như vậy!" Mạc Kỳ Dục đập bàn vài cái, chỉ sợ xung quanh có người nghe được, bởi vì thói quen nhất thời khó sửa, khiến cho hắn đỏ mặt bừng bừng, lúng túng.

Lăng Tuyết Mạn vô cùng buồn bực, hơi hạ mắt, vẻ mặt rất ủy khuất nói: "Xem như ta sai lầm rồi được chưa? Ngươi muốn bị người ta nghe thấy à?"

"Ách..." Mạc Kỳ Dục áy náy sờ sờ mũi "Ta quên."

"Xì!" Lăng Tuyết Mạn liếc một cái, tiếp tục cúi đầu gục mặt ngủ, trong lòng chỉ ngóng trông tiệc tùng mau mau kết thúc, để cho nàng về nhà ngủ bù một giấc.

Vậy mà, vừa hép mắt lại, bất chợt nghe đến một trận tiếng chuông leng keng thanh thúy dễ nghe vang lên, đầu tiên là một tiếng "leng keng", sau đó là hai, ba, bốn... càng ngày càng nhiều tiếng chuông nhỏ truyền đến, hội tụ thành âm, nghe êm tai cực kỳ!

Lăng Tuyết Mạn chợt ngồi thẳng người, giống như người dưới đài khác, ánh mắt bị hấp dẫn bởi bóng người trên sân khấu, những diễn viên khác đã thối lui ra sau đài, trên đài không một bóng người từ từ toát lên một trận khói mù thật mỏng, lượn lờ, tựa như tiên cảnh, tiếng chuông nhỏ vẫn vang, nhưng càng thêm thanh thúy hơn vừa rồi, lại càng thêm dễ nghe, duy chỉ một điều là chỉ nghe âm lại không thấy người nào!

Các tân khách đều nghehnh cổ chờ đợi, đang lúc mong đợi, rốt cuộc, người được mong chờ mới ra ngoài, nàng che nửa mặt, mang theo một cây tỷ bà.

Một bộ váy lụa mỏng màu vàng nhạt, áo khoác sa y màu trắng nhạt, trên đầu cài một cây trâm thủy tinh màu mật ong, châu hoa sức lệ, bên hông là lưu tô màu lam nhạt, trên trán tóc mái tùy tiện bay, mềm mại tựa thiên tiên, gương mặt được che đầy một chiếc khăn lụa mỏng màu tuyết trắng, ở mỗi cổ tay, chân đều mang dây chuông bạc, theo điệu múa của cô gái, chuông bạc phát ra tiếng vang khắp trời, phối hợp cùng nhạc khúc, quả thật tuyệt vời vô song.

Dưới đài, đều bị hấp dẫn thật sâu, ánh mắt không hề chớp nhìn cô gái vũ động trong khói mù lượn lờ, mỗi lần ống tay áo tung ra, mỗi cái xoay người của nàng, đều kích khởi từng trận rung động của người nhìn, hô hấp thật chậm, ánh mắt không kim hãm được bay theo từng điệu múa của nàng..

Vũ điệu hoàn tất, khăn mỏng tuyết trắng che mặt của cô gái được dỡ xuống, sau khi xoay tròn tại chỗ một vòng, nàng khẽ cười nhẹ nhàng, "Ngô Đồng chỉ muốn dùng một khúc vũ này chúc phụ thân trường thọ!"

"Hay!"

Liễu Thái Phó vui vẻ cười cong mi, vỗ tay ba tiếng, dưới đài các tân khách cũng ủng hộ theo, tiếng vỗ tay như sấm dậy, âm thanh trầm trồ khen ngợi không ngừng!

Lăng Tuyết Mạn nhìn Liễu Ngô Đồng, chắc chắn trầm trồ không dứt, "Vũ điệu này thật tuyệt, rất có sáng ý! Lấy chuông phối nhạc, không tệ, rất hay, xem ra Ngô Đồng không chỉ đơn giản có sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành!"

"Bình thường!" Mạc Kỳ Lâm cười nhạt, ánh mắt mặc dù vẫn ở trên đài, mặc dù vẫn nhìn Liễu Ngô Đồng, song rất lạnh nhạt. (Rin: *vỗ vai Tiểu Ngũ* Lão bằng hữu! hảo nam nhân a! Không bị trần tục che mờ mắt!! *giờ giờ ngón tay cái*)

Ánh mắt Lăng Tuyết Mạn tràn đầy bất bình, trước nhìn Mạc Ly Hiền, sau khi phát hiện không phải là Mạc Ly Hiền nói, mới nhìn về phía bên kia, cau mày nói: "Ngũ vương gia, ánh mắt của ngài có vấn đề sao?"

"Ánh mắt của ta rất bình thường." Mạc Kỳ Lâm nhú mày, miễn cưỡng trả lời.

"Ai, nếu như phụ hoàng thật sự ban hôn cho ngài cùng Ngô Đồng thì rất tốt nha... ai, bỏ đi." Lăng Tuyết Mạn ngẩng đầu, nghĩ đến chuyện Ngô Đồng thay lòng đổi dạ, bạc tình như vôi, liền thu hồi lời nói, lắc đầu một cái.

Mạc Kỳ Lâm lại hoài nghi hỏi: "Vì sao không nói tiếp?"

"Không vì sao, ta hi vọng ngài có thể tìm được một cô gái cùng ngài tương đầu ý hợp, Ngô Đồng và ngài, không thích hợp." Lăng Tuyết Mạn nhẹ nhàng cười một tiếng, trong khoảng thời gian ngắn, nàng cảm thấy lòng buồn vô hạn, phu quân đáng thương của nàng, cả đời không có được tình yêu, lúc khỏe mạnh không có được, vì thương tiếc mà chết!

"Mạn Mạn, nàng nói đúng, mặc dù người trong hoàng thất khó tìm được tình cảm chân chính, nhưng vẫn còn một phần hi vọng, cho nên, ta đang đợi." Mạc Kỳ Lâm liếc mắt nhìn Lăng Tuyết Mạn, thấp giọng nói, gọi nàng rất thuận miệng, cũng giống như Mạc Kỳ Dục.

Lăng Tuyết Mạn đầu tiên là ngẩn người, sau đó mỉm cười, trêu đùa nói: "Tại sao không gọi là Tứ tẩu? Không muốn để ta có địa vị cao hơn ngài?"

"Không phải vậy, bỏ qua Tứ ca, chúng ta cũng được xem là bằng hữu không phải sao? Cách xưng hô này, không lẽ nàng chỉ cho phép tiểu Thất gọi, mà không cho ta gọi thẳng tên sao?" Mạc Kỳ Lâm cười khê, nháy mắt, mắt ánh lên tia sáng ngọc mẽ người.

"Ách, cũng không phải, các ngài tùy tiện gọi, mấy cái tên gọi này, ta không ngại, hay là ngài muốn bắt chước Dục Dục, vậy có phải ta cũng có thể gọi người là... Lâm Lâm?" Lăng Tuyết Mạn buồn cười, đọc xong hai chữ kia, nàng liền "xì" một tiếng bật cười, "Không được, không được rồi, gọi ngài như vậy, ta cười ngắt mất, giống như tên Linh Linh của bé gái, ha ha..."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 231

Nụ cười này của Lăng Tuyết Mạn, khiến người ta phải chăm chú, nhưng chỉ giới hạn ở nhìn nghe, không dám nói một câu, nhưng Mạc Kỳ Dục nhìn không được, trực tiếp nghiêng đầu nhỏ giọng xen vào nói: "Mạn Mạn, người cười vui vẻ như vậy làm chi?"

Mạc Ly Hiền cắn môi cười trộm, Mạc Kỳ Lâm tích tụ vô số gân đen trên trán, nhìn Lăng Tuyết Mạn, thực hận không thể một ngum đem nàng ăn luôn!

Lăng Tuyết Mạn nuốt nước miếng, cười mĩa, thật có lỗi nói: "Ngũ Vương gia, ta tuyệt đối với cung kính gọi ngài một tiếng Ngũ Vương gia, như vậy xong chưa?"

"Ngũ ca, Mạn Mạn gọi ca là gì?" Mạc Kỳ Dục còn nghi hoặc.

Mạc Kỳ Lâm trừng một ánh mắt giết người qua, Mạc Kỳ Dục run một chút, vội nghiêng đầu, không dám nhìn người. Mạc Kỳ Lâm mới lại trừng Lăng Tuyết Mạn, cúi đầu nhẹ thở nói: "Gọi tên ta là được rồi."

"Được, hiểu rồi, không thành vấn đề!" Lăng Tuyết Mạn vỗ vỗ, cam đoan.

Mạc Kỳ Lâm dở khóc dở cười, thở dài một tiếng, Lăng Tuyết Mạn nhìn theo về phía trên đài, Ngô Đồng đã lui xuống.

Một tay chống má, trầm tư một chút, Lăng Tuyết Mạn vẫn nghĩ không ra Ngô Đồng mời nàng tới làm cái gì? Nghĩ như vậy, liền tìm kiếm thân ảnh Liễu Ngô Đồng, lúc nhìn quanh, không từng nghĩ, Liễu Ngô Đồng lại đi tới trước mặt, tươi cười thân thiết nói: "Tứ Vương phi, ta mới vừa chuẩn bị vũ đạo, không có chiều dài nàng tốt, thực thực xin lỗi, nàng lần đầu tới Thái Phó phù chúng ta, ta mang nàng đi dạo chung quanh đi."

"Ừ, được." Lăng Tuyết Mạn hơi suy nghĩ, cười gật đầu, nghiêng mặt nói: "Hiên nhi, mẫu thân đi một chút, con ngồi xem nhé."

"Mẫu thân cẩn thận chút." Mạc Ly Hiền mỉm cười, gật đầu

Lăng Tuyết Mạn đứng dậy đồng thời, mở to mắt nhìn Mạc Kỳ Lâm, trêu đùa, "Ngài có muốn cùng đi dạo một chút hay không?"

Mạc Kỳ Lâm cau mày, âm thầm trừng mắt liếc Lăng Tuyết Mạn, mới nói: "Các người đi dạo trước đi."

"Mấy vị vương gia, Ngô Đồng cáo lui!" Liễu Ngô Đồng khom lưng cười khê, ánh mắt quét qua Mạc Kỳ Lâm, ngừng lại, nàng mỉm cười lưu luyến.

"Hi hi, Ngũ vương gia, đừng ngượng ngùng nha."

Lăng Tuyết Mạn mỉm cười có thâm ý, dứt lời cuống quýt kéo Liễu Ngõ Đồng, lách người đi. Nhìn bóng lưng hai người xa xa, Mạc Kỳ Dục mới đánh bạo thấp giọng reu ghẹo nói: "Ngũ ca, Mạn Mạn đang reu đùa huynh! Thế nào? Liễu tiểu thư cũng được xem như có tài có sắc, rất xứng với huynh."

"Nói hươu nói vượn!" Mạc Kỳ Lâm cau mày phản bác, mang chút tức giận nói: "Nếu người ta muốn cưới là nàng, thọ yến phụ hoàng, ta đã không cự tuyệt! Đệ quên Tứ ca rồi sao?"

"Tứ ca?" Mạc Kỳ Dục ngẩn người, tim loạn nhịp mấy giây mới tỉnh ngộ, vỗ cái niệnng một cái, ào ão nói: "Thật xin lỗi Ngũ ca, đừng lại quên mất chuyện này!" Nói xong, lại nghĩ nghĩ, "Bất quá Tứ ca không có ở đây, muốn cưới cũng không có gì là không được..."

"Câm miệng! Nếu đệ thích thì đệ đi mà cưới nàng ta, đừng an bài trên người ta!" Mạc Kỳ Lâm trầm mặt, trực tiếp ngắt lời.

"Ách, đệ không cần." Mạc Kỳ Dục vội khoát khoát tay, bộ dạng "xin miễn tội cho kẻ bất tài".

Mạc Kỳ Lâm lại trừng mắt, quay mặt qua chỗ khác.

Liễu Ngõ Đồng mang theo Lăng Tuyết Mạn đi dọc theo hoa viên, vừa đi vừa giới thiệu, "Mạn Mạn, nàng xem, trong hồ Hạ Thiên này đều là hoa sen, có rất nhiều chuồn chuồn bay phía trên, nước rất xanh biếc, rất sạch. Đình cao bên kia là đình Vọng Nguyệt, là nơi ta thường ngày đến học cùng đánh đàn, có lúc cũng mang nha hoàn ngồi trên ghế, ăn ít điểm tâm, nói chuyện phiếm, có thể đem cảnh vật trong phủ thu hết vào mắt, cảm giác rất thích."

"Ừ, phong cảnh ở phủ các người nhìn rất đẹp." Lăng Tuyết Mạn khẽ cười nói

"Mạn Mạn, mấy ngày này nàng có khỏe không?" Liễu Ngõ Đồng bước chậm dần, khẽ hỏi.

Lăng Tuyết Mạn nhìn nàng, gật đầu một cái, "Rất tốt, chỉ có điều ta rất dễ bị cảm, nên Ly Hiên và quân gia không cho ta ra khỏi cửa."

"A, ta còn muốn cùng nàng đi núi Lạc Hà đạp tuyết đây! Nói như vậy, chắc là không thể đi rồi, trên núi rất lạnh, lúc trước, ta còn phải mặc một bộ áo da cừu thật dày, khi đó, Hàn ca ca luôn để cho ta núp trong lòng hắn, hai người chúng ta đứng trên đỉnh núi, ngắm nhìn cảnh tuyết xinh đẹp ở chân núi, ánh mặt trời chiếu vào tuyết, tạo nên ánh sáng chói mắt cực kỳ, Hàn ca ca nói..."

Liễu Ngõ Đồng chợt im bật, khẽ cắn cánh môi, ngo ngắc xuất thần nhìn mặt hồ, ánh mắt tràn đầy thần thái đau thương (Rin: hừ hừ, đã đau thương tại sao lúc trước lại đi từ chối người ta, từ chối rồi giờ lại muốn ôn lại chuyện cũ, đã vậy còn lưu luyến tiểu Ngũ, người định lập một đàn harem trong thế giới nam tôn sao?? Hừ hừ... *thờ phi phi* *quay mặt đi*)

Lăng Tuyết Mạn nhìn nàng, cảm giác rồi reng chợt xồng lên đầu, nhẹ nhàng mở miệng: "Ngõ Đồng, nàng và phu quân ta lúc trước thường đi núi Lạc Hà sao?"

"Ừ." Liễu Ngõ Đồng nhẹ chớp mắt, đem ánh mắt từ trong sương mù trở về, thần thái đau thương nói: "Đáng tiếc không còn người theo ta đi núi Lạc Hà nữa rồi, nếu Hàn ca ca không chết, nếu như huynh ấy vẫn còn sống.....ta nguyện ý quý xuống đất, xin tội với huynh ấy, cầu xin Hàn ca tha thứ."

Dứt lời, Liễu Ngõ Đồng chợt xoay người, hai tay nắm chặt vai Lăng Tuyết Mạn, mắt mở to, mong mỏi vạn phần hỏi: "Mạn Mạn, nàng nói thật cho ta biết, Hàn ca ca thật đã chết rồi sao? Huynh ấy có thể còn sống hay không?"

"Ngõ Đồng, nàng, nàng không phải là bị mắc chứng ảo tưởng đi? Tương tự một người quá mức, nên suy nghĩ lung tung, nàng đừng như vậy, phu quân thật sự đã qua đời, ta và hoàng thượng đã tận mắt nhìn phu quân nhập quan, rồi sau đó chôn vào địa cung, làm gì mà còn sống?" Lăng Tuyết Mạn cau mày, Liễu Ngõ Đồng thế này, thật sự có chút điên cuồng!

Nghe vậy, Liễu Ngõ Đồng lập tức lao đảo lui về sau vài bước, lông mi không ngừng run lên, nước mắt từng giọt, từng giọt rơi xuống, kích động vạn phần, "Không, không phải vậy, Hàn ca ca còn đến thổi tiêu cho ta nghe, tiếng tiêu đó chính là khúc nhạc lúc trước chúng ta thường hợp tấu, ta đánh đàn, hắn thổi tiêu, ta không nghe lầm, hắn thật sự có tới, nếu không phải là hắn, cõi đời này còn người nào biết qua bài hát kia? Mạn Mạn, nàng nói cho ta biết có được không? Ta sẽ không tranh giành ngôi vị Tứ vương phi của nàng, cho dù hoàng thượng ban hôn, ta cũng không gả, ta chỉ cầu xin gặp lại Hàn ca ca lần nữa, cầu xin huynh ấy tha thứ, chỉ cần huynh ấy tha thứ cho ta, ta không bao giờ...không bao giờ rời bỏ huynh ấy, bất kể Hàn ca cho ta danh phận gì, ta cũng sẽ ở cùng huynh ấy, chăm sóc huynh ấy, nàng nói cho ta biết được hay không? Ta xin nàng!"

"Ngõ Đồng!"

Lăng Tuyết Mạn không nói gì, Liễu Ngõ Đồng quả thật bệnh không nhẹ rồi! Bệnh này ở hiện đại, chính là chứng bệnh ảo tưởng nghiêm trọng, nàng phải làm thế nào để giải thích cho Ngõ Đồng hiểu đây?

"Ngõ Đồng, nàng hãy nghe ta nói, chuyện xưa đã kết thúc rồi, nàng vẫn còn sống trong quá khứ thì không thể nào tìm được hạnh phúc, nàng phải nhìn về phía trước, nàng và Tứ vương gia đã kết thúc, hai người kiếp này không thể nào ở bên nhau, hắn đã chết, thật sự đã chết rồi!"

Lăng Tuyết Mạn dùng phương pháp cực đoan nhất, hi vọng có thể thức tỉnh Liễu Ngõ Đồng, ai ngờ, Liễu Ngõ Đồng càng nghe lại càng thêm điên cuồng, một bước dài tiến lên, bốp chặt bờ vai Lăng Tuyết Mạn, câu kinh quát: "Không cho người nói hắn đã chết! Hàn ca ca không chết! Không chết! Không cho người gạt ta!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 232

"Ngõ Đồng, Tứ vương gia thật đã chết rồi, nàng đừng cố chấp nữa!" Lăng Tuyết Mạn ra sức rống đáp lại.

Hai mắt Liễu Ngõ Đồng đỏ lên, dùng sức lắc lắc Lăng Tuyết Mạn, quát thành tiếng, "Không có, không có! Không có chết, người đang gạt ra, nhất định là người gạt ta!"

"Ta không có! Không có gạt nàng! Là nàng không nhìn thẳng vào ám ảnh của mình, nàng mất đi thứ quý giá mới biết rằng mình phải quý trọng nó, hiện tại muốn hối hận đã không còn kịp nữa rồi! Tứ vương gia đã chết, thật sự đã chết rồi!" Lăng Tuyết Mạn bị lung lay đến choáng đầu hoa mắt, dưới tình thế cấp bách, nàng nắm lấy hai tay của Liễu Ngõ Đồng, dùng ngón từ thẳng thần công kích nàng ta, muốn để cho nàng ta thanh tỉnh đối mặt với vấn đề thực tế.

Vậy mà, giờ phút này Liễu Ngõ Đồng càng thêm mất đi lý trí, ánh mắt đáng sợ nhìn Lăng Tuyết Mạn, tựa như Lăng Tuyết Mạn chính là chương ngại vật chướng ngại giữa nàng và Mạc Kỳ Hàn, một câu nói vừa này đã đánh nát hi vọng của nàng, hoàn toàn đẩy nàng từ thiên đường xuống địa ngục, trái tim run rẩy, thần thể càng run rẩy hơn, cơ hồ không thể nghĩ ra được thứ gì, ý nghĩ duy nhất của nàng lúc này là muốn làm cho Lăng Tuyết Mạn câm miệng, không được nói Mạc Kỳ Hàn đã chết nữa, vì vậy, con người điên cuồng chợt lóe, hai tay nàng bắt

chợt bóp lấy cổ họng Lăng Tuyết Mạn!

"A!"

Lăng Tuyết Mạn thét một tiếng kinh hãi, cảm giác sợ hãi nhất thời lan tràn khắp thân thể, hai tay hốt hoảng không ngừng vỗ lên cánh tay của Liễu Ngô Đồng, cố sức mờ bàn tay của nàng ta ra, nhưng người đang nổi điên đã lâm vào trạng thái mất đi ý thức, nên sức lực cũng vượt trội người thường!

"A... a..." Hô hấp không thuận, gương mặt nhanh chóng trở nên đỏ bừng, Lăng Tuyết Mạn lại một lần nữa cảm thấy cái chết đang dần dần cận kề nàng!

Đôi tay bóp lấy cổ nàng càng lúc càng chặt, chặt đến mức hơi thở của nàng thoáng chốc đều trở thành hư vô, đại não bắt đầu mờ mịt, chỉ còn có thể nặn ra câu nói không thành lời "Cứu....cứu mạng....tình... nhân..."

Cũng trong lúc đó, Mạc Kỳ Hàn ở Hương Đàn Cư đang nâng chén trà, tay đột nhiên buông lỏng, chung trà rơi xuống mặt đất, văng thành một tảng nước lớn, tìm hấn đập mạnh cùng loạn nhịp, hấn nhìn mảnh vỡ trên mặt đất, nhất thời căng thẳng, đã xảy ra chuyện gì sao? Tại sao lại đột nhiên lại cảm thấy hoảng hốt? (Rin: cái này gọi là tâm linh tương thông nga, ta nghe nói chỉ những người nào có duyên tiền định mới có thôi =)). Aizz... biết khi nào ta gặp được thiên duyên tiền định của ta đây?? *ù rừ* *ù rừ* *ngồi gót tối chọc chọc kiến*)

Dù là hấn mưu lược cao siêu, tâm cơ sâu nặng, nhưng lại hết lần này đến lần khác tính nhầm một bước, đó chính là vô luận thế nào, hấn vẫn không nghĩ đến, sau cái "chết" của hấn, Liễu Ngô Đồng lại trở nên điên cuồng đến bước đường này!

Mà quân gia mạng theo ám vệ đi cùng chỉ phụng mệnh chặt chẽ chú tâm vào nhất cử nhất động của Tam vương gia Mạc Kỳ Minh, Mạc Kỳ Minh xem trò vui, bọn họ cũng chỉ ẩn trong bóng tối nhìn chằm chằm hấn, mọi người, kể cả quân gia, ai cũng không ngờ tới, trong thời gian ngắn, Lăng Tuyết Mạn đang phải trải qua một kiếp sinh tử!

Ngay tại thời điểm sức lực phản kháng của Lăng Tuyết Mạn bị rút cạn, ngay khi nàng tự cho rằng mình vì hít thở không thuận mà chết, trong hoàn cảnh u ám ấy, dường như là ông trời đã cố ý an bài một duyên phận khác, thân ảnh màu xanh của Mạc Kỳ Diễn vòng qua núi già, hướng về phía hồ đi tới, hấn trầm muộn xem trò vui, trong lúc vô tình nhìn thấy Lăng Tuyết Mạn không còn ngồi ở chỗ cũ, trong lòng liền cảm thấy mất mát, tìm vài cái cỏ, hấn đứng dậy khỏi chỗ ngồi, muốn ra ngoài đi dạo giải sầu, biết đâu có thể "vô tình gặp mặt" Lăng Tuyết Mạn, ai ngờ _____

Ánh mắt chợt dừng lại ở hình ảnh trước mặt, đại não Mạc Kỳ Diễn hồi thần trong một giây, không kịp nghĩ ra bất kì ý tưởng nào, hấn phóng lên trước, từ sau lưng tóm lấy quần áo Lăng Tuyết Mạn, cánh tay ôm choàng nàng, đoạt lại thân thể, đồng thời một chương vô vào mặt Liễu Ngô Đồng!

Quay tròn tại chỗ một vòng, vững vàng dừng lại, hấn cái gì cũng không kịp nhìn, lòng Mạc Kỳ Diễn toàn bộ treo trên người Lăng Tuyết Mạn, lo lắng khiến hấn không để ý đến cách biệt nam nữ, đưa tay nâng cằm kiểm tra cổ họng nàng, giọng nói tràn đầy đau lòng cùng lo lắng, "Tuyết Mạn, nàng sao rồi? Cổ họng đau lắm không?"

"Khụ, khụ! Khụ, khụ!"

Lăng Tuyết Mạn nói không thành lời, chỉ không ngừng ho khan, nàng mềm nhũn vô lực tựa lên người Mạc Kỳ Diễn, trong cái ôm của hấn, nàng thở gấp gấp, hít vào từng ngụm từng ngụm

Liễu Ngô Đồng bị một cái tát làm ngã nhào trên mặt đất, lúc này nàng mới hồi tỉnh rút cuộc mình đã làm cái gì, sững sờ một phút đồng hồ, đột ngột cảm thấy sợ hãi, nàng chuyển từ tư thế ngồi sang quỳ, thê lương bi ai, kêu một tiếng, "Mạn Mạn, thật xin lỗi!"

Đại não hỗn loạn của Lăng Tuyết Mạn cũng dần dần sáng suốt trở lại, theo lời nói, nàng nhìn về phía Liễu Ngô Đồng, thì thào nói: "Nàng, tại sao nàng muốn bóp chết ta? Ta đắc tội với nàng ở chỗ nào?"

"Tuyết Mạn!" Mạc Kỳ Diễn khẩn trương sâu lo nói: "Ta dẫn nàng đi, chúng ta trước truyền thái y xem cổ họng nàng, chần chờ hoài không tốt!"

"Nhị vương gia...." Lăng Tuyết Mạn ngửa đầu, nhìn ân nhân từ trên trời giáng xuống cứu nàng một mạng, ánh mắt chỉ có chua xót, môi ngập ngừng, "Ngài, cảm ơn ngài cứu ta....."

"Cổ họng nàng bị tổn thương, đừng nói chuyện." Mạc Kỳ Diễn đau lòng nặn ra một nụ cười an ủi, sau đó ánh mắt nhìn về phía Liễu Ngô Đồng trên mặt đất, ánh mắt thường ngày vẫn ôn hòa thanh nhã, đột ngột trở nên lạnh như băng, lạnh đến mức thấm sâu vào tận xương tủy, lạnh đến mức khiến người khác phải phát run!

"Liễu Ngô Đồng, ngươi dám phạm thượng, mưu sát Tứ vương phi, tội đáng xử chém! Bỏn vương kính trọng Thái Phó đại nhân, nên tịch thu tài sản cả nhà kẻ phạm tội có thể miễn, nhưng còn ngươi, bỏn vương muốn mạng của ngươi!"

Tựa như Satan dưới địa ngục, Mạc Kỳ Diễn phun ra lời nói hoàn toàn không hợp với tính tình của hấn thường ngày, môi lạnh thốt lên một câu, liền muốn kéo Lăng Tuyết Mạn rời đi.

"Nhị vương gia!"

"Không được!"

Lăng Tuyết Mạn cùng Ngô Đồng đồng thời mở miệng, Lăng Tuyết mạn vừa định cầu tình cho Liễu Ngô Đồng, lại thấy sắc mặt Liễu Ngô Đồng trắng bệch lập tức nhào đến ôm lấy chân nàng, vừa khóc vừa thê lương hô: "Tứ vương phi, thật xin lỗi, thật xin lỗi, là lỗi của ta, ta thật không biết vừa rồi mình thế nào, tại sao lại muốn giết nàng đây? Không có, thật không có, van cầu nàng, cầu xin nàng tha cho ta có được không?"

"Ngô Đồng..." Lăng Tuyết Mạn không biết nên thế nào nhìn nàng, lại bị Mạc Kỳ Diễn lôi kéo, trách mắng: "Tuyết Mạn, nếu như không phải ta nhìn thấy kịp thời, nàng bây giờ sẽ chết trong á nàng! Không cho nàng thương xót à!"

"Nhị vương gia, ta...ta, Ngô Đồng không muốn giết ta, mới vừa rồi, hình như nàng đã mất đi tâm trí....." Lăng Tuyết Mạn sợ hãi nói.

Mạc Kỳ Diễn đột nhiên chuyển đổi tính tình, làm nàng càng bị dọa sợ.

"Bất kể nguyên nhân gì, ta chỉ thấy nàng suýt chút nữa là chết trong tay à! Cho nên, tuyệt đối không thể tha cho à!" Mạc Kỳ Diễn âm lãnh nói.

"Tứ vương phi, là Ngô Đồng sai lầm rồi, Ngô Đồng biết tội, biết tội rồi!" Liễu Ngô Đồng ôm thật chặt đùi phải của Lăng Tuyết Mạn, khóc không thành tiếng.

"Ngô Đồng!"

Lòng Lăng Tuyết Mạn khổ sở gần chết, nhất thời không biết nên làm gì mới phải, cánh tay lại bị Mạc Kỳ Diễn kéo đi, nàng liền bị động đi theo Mạc Kỳ Diễn, nhưng Ngô Đồng vẫn gắt gao ôm chặt nàng, nàng đi, Ngô Đồng quỳ lết theo, trong miệng ngoại trừ "tha cho ta" thì không còn lời nào khác!

Tình huống kì dị này làm cho Mạc Kỳ Diễn vừa đi được năm sáu bước, chợt tức giận xoay người, một cước đá lên vai Liễu Ngô Đồng, nàng lập tức hét thảm một tiếng, buông lỏng tay, ngã nằm trên đất!

Huhu có ai thương chị Tuyết Mạn không

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 233

"A ____ "

Liễu Ngô Đồng đau kêu thảm một tiếng, nằm úp sấp xuống đất, trên gương mặt dấu ấn bàn tay của Mạc Kỳ Diễn sưng lên rất rõ ràng, cả khuôn mặt đều trắng bệch, cánh môi lay động, lê hoa ái vũ* ngẩng đầu lên (*lê hoa ái vũ – Lê hoa nhất chỉ xuân ái vũ – cảnh hoa lê lấm tẩm vài hạt mưa xuân: vốn là một câu thơ trong "Trường Hận Ca" của Bạch Cư Dị, miêu tả vẻ đẹp của mỹ nhân khi khóc)

"Ngô Đồng!"

Lăng Tuyết Mạn gọi một tiếng, chỉ cảm thấy thần kinh căng thẳng, nếu không phải là Mạc Kỳ Diễn đỡ thân thể nàng, chỉ sợ nàng đã sớm ngã xuống đất, "Nhị..."

"Tuyết Mạn, chúng ta đi!" Mạc Kỳ Diễn ngắt lời, dẫn Lăng Tuyết Mạn đi về phía trước, hiện tại hẳn chỉ lo cõ hòng nàng bị tổn thương, còn cái nữ nhân phát cuồng kia, đợi lát nữa hẳn sẽ xử lý!

"Tứ vương phi ____ "

"Mạn Mạn ____ "

Lăng Tuyết Mạn bị động đi về phía trước, vẫn không nhìn được liên tục quay đầu nhìn Liễu Ngô Đồng trên mặt đất, nghe tiếng la hét cuồng loạn của Ngô Đồng, nàng tựa như rơi vào bóng tối, làm cách nào cũng không tìm thấy được một luồng sáng.

Càng ngày càng rời xa bờ hồ, tiếng la tê tâm phế liệt dần dần không nghe thấy, Lăng Tuyết Mạn rút cuộc cũng khôi phục được một chút sức lực, dừng bước lại, nghiêm túc nói: "Nhị vương gia, sao ngài lại đến chỗ này? Không phải ngài đang xem kịch sao? Khụ khụ..."

"Đừng nói quá nhiều, ta thấy nàng không ở đó, mới đi ra ngoài, không ngờ tới... may là ta ra ngoài kịp thời, nữ nhân đó thật đáng chết!" Mạc Kỳ Diễn cau mày, "Ta gọi Hiên nhi đưa nàng về Tứ vương phi trước, truyền thái y trực tiếp đến Tứ vương phi xem vết thương của nàng, sau đó ta sẽ ghé qua thăm nàng."

"Ngài thật muốn hỏi tội Ngô Đồng sao?" Lăng Tuyết Mạn giật mình ngừng đầu nhìn hắn, một tay vẫn vịn cổ họng, không nhìn được ho khan.

"Nàng đừng quân nữa, quốc có quốc pháp, gia có gia quy, huống chi ả mưu sát vương phi, là người... là người ta yêu, ta muốn dùng cả đời này để bảo vệ!" Mạc Kỳ Diễn hạ mắt, chống lại đôi mắt đôn thuần của Lăng Tuyết Mạn, từng câu từng chữ đều rất nghiêm túc.

Nghe vậy, Lăng Tuyết Mạn ần nhẩn hồi lâu, nước mắt tràn mi, mới vừa rồi cận kề cái chết, nàng không khóc, nhưng giờ phút này lại vì một câu nói của người đàn ông này mà không cầm lòng được, khóc thành tiếng, vô số áy náy quần quanh lòng nàng, nàng lại một chữ cũng không thể thốt khỏi miệng, trước đây trong lòng nàng có hắn, hắn đã trả lời nàng, hẳn không thể vì nàng mà thay đổi, nay nàng rời đi, hẳn lại quay đầu lại, nhưng nàng không cách nào có thể đáp lại tình yêu của hắn được nữa.

"Tuyết Mạn, đừng khóc, là ta không trông nom nàng, mới để cho nàng rơi vào tay loại người độc ác đó, Tuyết Mạn, thật xin lỗi, thật xin lỗi!" Mạc Kỳ Diễn hốt hoảng nâng tay gạt nước mắt trên mặt Lăng Tuyết Mạn, đau lòng vô cùng.

"Không, không phải vậy..." Lăng Tuyết Mạn ngồi xổm xuống, đầu chôn vào gối, nàng muốn giải thích, muốn nói với hắn đừng yêu nàng nữa, nhưng mà, về phần tình nhân, nàng không cách nào nói ra khỏi miệng....

"Tuyết Mạn!"

Mạc Kỳ Diễn cũng ngồi xổm xuống, hai tay chống bả vai nàng, vội vàng nói "Nàng đừng khóc, đáp ứng ta, trước tiên để thái y xem qua có được không? Không nguy hiểm, có ta ở đây, ta sẽ không để cho nàng gặp phải chuyện nguy hiểm, Tuyết Mạn...."

"Nhị ca!"

Một giọng nói lạnh lùng trầm thấp đột ngột vang lên, Mạc Kỳ Diễn cả kinh, ngừng đầu, thấy phía đối diện đang đi tới hai người đàn ông, ánh mắt nhất thời căng thẳng, chậm rãi buông lỏng cánh tay đang ôm Lăng Tuyết Mạn, đứng thẳng người, cười nhạt, "Tam đệ, cũng tới sao?"

Lăng Tuyết Mạn chỉ ngồi xổm trên mặt đất thương tâm, ai cũng không để ý tới, vai không ngừng run run.

Mạc Kỳ Minh chấp tay, "Nhị ca, đệ mệt rồi, đứng lên đi dạo cho thư thả một chút!"

"Nô tài tham kiến Nhị vương gia!" Từ bên người Mạc Kỳ Minh đi ra một tùy tùng vóc người tương đối nhỏ cùng kính hành lễ, giọng hơi thô.

Mạc Kỳ Diễn nhận nhạt liếc mắt một cái, "Đứng lên đi."

"Tạ Nhị vương gia!" Tùy tùng cúi đầu, đứng dậy lui sang một bên.

Mạc Kỳ Diễn chưa hề chú ý đến, Lăng Tuyết Mạn càng không biết, từ lúc nàng tiến vào phủ Thái Phó, ánh mắt tùy tùng kia vẫn rơi vào người nàng, âm thầm cẩn thận quan sát nhất cử nhất động, ánh mắt, cách nói chuyện, vẻ mặt....

Ngoại trừ khoảng thời gian Lăng Tuyết Mạn ở cùng Liễu Ngô Đồng, ánh mắt kia vẫn thùy chung dính vào người nàng.

"Tứ vương phi... bị sao vậy?" Mạc Kỳ Minh nghiêng nghiêng liếc nhìn Lăng Tuyết Mạn ngồi xỏm trên mặt đất, lãnh đạm hỏi.

Về mặt Mạc Kỳ Diễn rét lạnh, không đáp, hướng về tùy tùng kia dẫn dò, "Lập tức tìm tiểu vương gia cùng quân gia Tứ Vương Phủ đến đây! Cũng truyền lệnh bốn vương, Đại Lý Tự* Lưu đại nhân lập tức đến đây gặp bốn vương!" (*Đại Lý Tự: chức quan đảm nhận việc truy nã cùng áp giải tội phạm)

"Dạ, Nhị vương gia!"

Tùy tùng vội vã đi, Mạc Kỳ Minh nghi hoặc híp mắt, hỏi: "Nhị ca, xảy ra chuyện gì?"

"Liều tiểu thư phủ Thái Phó Liễu Ngô Đồng mưu sát Tứ vương phi, vừa vận bị ta bắt gặp, cứu được nàng, mới vừa rồi thật nguy hiểm, nếu như ta đến chậm một bước, hậu quả không thể lường nổi!" Mạc Kỳ Diễn lạnh nhạt nói, trong giọng nói xen lẫn tức giận vô hạn, ánh mắt chuyển qua người Lăng Tuyết Mạn mới khôi phục lại một ít nhu tình, hơi thâm ý giải thích, "Nàng bị hoảng sợ quá độ, khóc không ngừng, chân mềm nhũn không đi được, ta đành phải đỡ nàng."

"Mưu sát?"

Mạc Kỳ Minh kinh hoàng, liên hiểu sơ qua động tác Mạc Kỳ Diễn ôm Lăng Tuyết Mạn, giọng nói bất giác đề cao, gương mặt tuấn tú vốn đã lạnh như băng càng thêm lạnh, "À mượn gan trời sao? Lại dám mưu sát vương phi của hoàng tử?"

Mất lạnh chuyển dời, hần ngồi xỏm xuống, giọng nói có chút phát run, "Tứ vương phi, thương thế của nàng thế nào rồi? Nữ nhân kia có cầm dao hay không?"

Lăng Tuyết Mạn chỉ lắc đầu, một câu cũng không muốn nói, khốc rầm rứt không ngừng, nhưng cũng không muốn ngẩng đầu nhìn bất kì kẻ nào.

Mạc Kỳ Diễn thấy thế, nói: "Liều Ngô Đồng muốn bóp chết nàng, chỉ sợ cổ họng đã bị tổn thương."

"Cái gì?" Mạc Kỳ Minh đứng phắt dậy, trong ánh mắt hiện ra tia ác độc, cắn răng nói: "Nữ nhân kia hiện tại đang ở đâu?"

"Bên kia."

Mạc Kỳ Diễn chỉ ngón tay, nghiêng đầu nhìn qua, ai ngờ, vừa nhìn, con ngươi chợt co rút, giọng nói đề cao lên quãng tám.

"Người đâu?"

Lăng Tuyết Mạn bị lời nói này dọa sợ hết hồn, vội vàng đứng lên quay đầu nhìn lại, vừa nhìn, đôi mắt chợt khiếp sợ tròn tròn, "Sao lại không thấy? Ngô Đồng đâu rồi?"

"Đáng chết!"

Mạc Kỳ Diễn nắm chặt tay thành quyền, âm độc nói: "Dám trốn? Nàng ta đừng hòng chạy ra khỏi lòng bàn tay của bốn vương!"

Mạc Kỳ Minh trừng mắt nhìn bờ hồ, ánh mắt cũng đồng dạng đáng sợ, "Ta phái người đi lục soát!"

Dứt lời, hần xoay người sải bước rời đi.

Mạc Ly Hiền cùng quân gia, cả Đại Lý Tự Lưu đại nhân vội vàng chạy tới, không kịp hành lễ vấn an, Mạc Kỳ Diễn lạnh lùng nói: "Lưu đại nhân, lập tức phái binh lục soát phủ Thái Phó, bắt Liều tiểu thư Liễu Ngô Đồng cho bốn vương!"

Lưu đại nhân ngăn người: "Bẩm Nhị vương gia, không có khẩu dụ của hoàng thượng, hạ quan không có quyền lục soát phủ Thái Phó!"

"Bốn vương ra lệnh ngươi làm, ngươi cứ làm! Về phần hoàng thượng, bốn vương sẽ đích thân giải thích!" Mạc Kỳ Diễn lạnh mặt, trong lời nói lại chứa nhiều sắc thái bén nhọn.

Lưu đại nhân bị kinh động, sợ ngây người vài giây, vội vàng chấp tay nói: "Dạ, hạ quan lập tức điều binh!"

Nói xong xoay người rời đi, Mạc Kỳ Diễn nhìn chăm chăm bóng lưng Lưu đại nhân, đột ngột nghĩ đến điều gì, kêu lên: "Đợi đã!"

Lưu đại nhân xoay người lại, "Nhị vương còn có gì dặn dò?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 234

Mạc Kỳ Diễn nói: "Trước tiên khoan hãy điều binh, không được kinh động đến những người khác, mời Liều Thái Phó vào phòng!"

"Dạ, Nhị vương gia!" Chân mày Lưu đại nhân thả lỏng một chút, chạy tới sân diễn kịch.

Mạc Ly Hiền khẩn trương hỏi: "Phụ vương, có phải mẫu thân đã xảy ra chuyện hay không?"

Quân gia càng thêm lo lắng, mày cau chặt, hần vừa nghe nói đến chuyện bắt Liễu Ngô Đồng, bất chợt liên cảm thấy không ổn, thiên kim phủ Thái Phó, không phải nói muốn bắt là bắt, trừ phi phạm vào sai lầm lớn, dựa theo tính khí của Nhị vương gia, vương phi lại đứng một bên khóc, như vậy...

Tay siết chặt thành quyền, quân gia nhìn Mạc Kỳ Diễn một cái, đợi hần lên tiếng.

Mạc Kỳ Diễn phất tay, trầm giọng nói: "Liều tiểu thư kia muốn bóp chết mẫu thân con, bị phụ vương giáng cho một cái tát, hiện tại lại bỏ trốn!"

"Bóp chết mẫu thân?" Mạc Ly Hiền kinh ngạc lên tiếng, từng bước tiến lên nắm lấy tay Lăng Tuyết Mạn, xem cổ họng nàng, gấp gấp nói: "Mẫu thân, chúng ta nhanh về đi, con tìm đại phu tới!"

Dứt lời, lại nhìn về Mạc Kỳ Diễn, cắn răng nói: "Phụ vương, không được bỏ qua cho Liễu tiểu thư! Bất kể là nguyên nhân gì, cũng phải luận tội mà xử!"

Quần gia đổ mồ hôi lạnh trên trán, sợ hết hồn hết vía, toàn bộ tinh tảo thường ngày mất hết, không kịp suy tính những thứ khác, vội vàng nói: "Nô tài lập tức truyền thái y đến vương phủ!" Dứt lời, hần thuận tiện bỏ chạy thật nhanh về phía đại môn.

Mạc Kỳ Diễn không trách, gật đầu, dặn dò, "Hiên nhi, con trước tiên dẫn mẫu thân lên xe ngựa, phụ vương bảo Ngũ thúc Thất thúc con hộ tống hai người trở về, để tránh trên đường lại gặp phải chuyện gì. Phụ vương xử lý xong việc ở nơi này, sẽ ghé qua."

"Dạ." Mạc Ly Hiên đáp, đỡ Lăng Tuyết Mạn, nói: "Mẫu thân, chúng ta đi."

Lăng Tuyết Mạn ngờ ngạc giật mình nhìn Mạc Kỳ Diễn, nhìn lại bờ hồ trống rỗng, biến cố này đến quá nhanh, nàng đến bây giờ vẫn còn chưa theo kịp!

Ra khỏi phủ Thái Phó, lên xe ngựa, Mạc Ly Hiên đỡ Lăng Tuyết Mạn ngồi xuống, vẫn vịn cánh tay nàng, đau lòng nhìn nàng, hốc mắt hần thoáng cái liền đỏ, giọng nói mang theo nước nỡ, "Mẫu thân, là Hiên nhi hại người, người nể con, đánh con đi! Nếu không phải con bảo người đến đây, cũng sẽ không xảy ra chuyện gì! Mẫu thân, thật xin lỗi, thật xin lỗi, con lẽ ra phải ở cùng người, thế nào lại lơ là để cho người đi cùng Ngô Đồng? Con thật đáng chết! Con thật đáng chết mà!"

"Chát!"

Mạc Ly Hiên tự quăng cho mình một cái tát, tiếng vang thanh thúy thức tỉnh Lăng Tuyết Mạn còn đang rối bời, nàng cuống quýt đưa xoa mặt Ly Hiên, vội la lên, "Hiên nhi, con đánh mình làm gì? Không phải lỗi của con, con không được tự phạt mình! Mẫu thân không trách con, không trách!"

"Mẫu thân, là Hiên nhi sai rồi, Hiên nhi không chăm sóc tốt người, Hiên nhi thật đáng chết!" Nước mắt Mạc Ly Hiên rơi xuống, hần vung tay ôm chặt cánh tay Lăng Tuyết Mạn, đau lòng tựa như Lăng Tuyết Mạn sắp phải rời xa hần.

"Hiên nhi, đừng khóc, con là nam tử hán thì không thể khóc, mẫu thân phúc lớn, mạng lớn, con xem bây giờ không phải là mẫu thân rất khỏe sao? Khụ khụ... khụ khụ..." Lăng Tuyết Mạn nói quá nhiều, yết hầu bị tổn thương, lại không ngừng ho khan.

Mạc Ly Hiên sốt ruột, "Mẫu thân, người đừng nói chuyện nữa." Lại nhắc màn che lên nhìn ra, "Ngũ thúc, Thất thúc sao còn chưa tới?"

"Ai! Tới rồi! Ngũ thúc! Thất thúc! Nhanh lên một chút!"

Mạc Ly Hiên kích động giơ tay, Mạc Kỳ Lâm cùng Mạc Kỳ Dục nghe được tiếng la, chạy lại, nhảy lên xe ngựa.

Hai người đặt mông ngồi xuống, liền cướp lời đồng loạt hỏi: "Mạn Mạn sao rồi?"

Mạc Ly Hiên đóng cửa xe, đồng thời dặn dò phu xe: "Lập tức trở về vương phủ, nhanh lên chút!"

Lăng Tuyết Mạn vô lực lắc đầu một cái, chỉ chỉ cổ họng đau rát, phát ra một tiếng, cũng khó khăn cực kỳ, tựa như cổ họng của nàng bị xé rách vậy.

"Đáng chết! Đều tại ta, nàng kêu ta đi cùng, tại sao ta lại không cùng đi với nàng?" Mạc Kỳ Lâm hỏi tiếc vụn phần, đập một quyền vào song cửa, sắc mặt xanh mét, trong ánh mắt nổi tia tức giận như muốn giết người.

Mạc Kỳ Dục càng thêm nổi trận lôi đình, "Nhà dòng dõi như Thái Phó, sao lại dạy dỗ ra một đứa con gái ác độc như Liễu Ngô Đồng! Ta không thể không giết nữ nhân này!"

Cũng trong lúc đó, bên trong Hương Đàn Cư, Mạc Kỳ Hàn ngồi rất bất an, cuối cùng không nhịn được ra lệnh, "Vô Cực, lập tức đến phủ Thái Phó xem vương phi có bình an hay không!"

"Dạ, chủ tử!"

Lâm Mộng Thanh nằm nghiêng trên ghế, nhìn Mạc Kỳ Hàn lo âu, không khỏi cau mày nói: "Sur huynh, ban ngày ban mặt, lại ở phủ Thái Phó, dưới ánh nhìn của nhiều người, tên Tam vương gia kia chắc là sẽ không to gan như vậy đâu?"

"Mí mắt ta vẫn giật, lại có cảm giác Mạn Mạn đã gặp phải chuyện gì, trong lòng rất bất an!" Mạc Kỳ Hàn đi tới đi lui trên mặt đất, thỉnh thoảng lại nhìn ra ngoài cửa sổ, vô cùng lo lắng, lại rống một tiếng: "Vô Giới, Tư Khuynh về phủ chưa?"

Vô Giới vội vàng đi vào, "Bẩm chủ tử, vẫn chưa về!"

"Hần trở về, bảo hần lập tức gặp bốn vương!"

"Dạ!"

Hai khắc sau, quần gia rút cuộc cũng chạy như bay đến, lại thấy Mạc Kỳ Hàn liền đau lòng, nặng nề quỳ xuống thỉnh tội, "Chủ tử, nô tài đáng chết! Nô tài nhất thời lơ là, khiến cho vương phi gặp chuyện không hay!"

"Người nói cái gì?" Mạc Kỳ Hàn tiến lên một bước, gương mặt anh tuấn lạnh lùng tràn đầy nóng nảy, "Vương phi gặp phải chuyện gì? Hiện tại nàng ở đâu?"

Lâm Mộng Thanh cũng nhảy dựng lên theo, sáng quắc nhìn chăm chăm quần gia.

Quần gia cúi đầu, run rẩy trả lời: "Bẩm chủ tử, trong lúc xem kịch, Liễu tiểu thư tìm vương phi đi dạo hoa viên giải sầu, nô tài không có đi theo, chỉ dám nhìn Tam vương gia, ai ngờ, tại hậu viên bên hồ phủ Thái Phó, không ngờ Liễu tiểu thư lại... lại muốn bóp cổ vương phi, được Nhị vương gia đi ngang qua kịp thời cứu, nô tài đã truyền thái y đến, đang chờ ở Cúc Thủy Viên, xe ngựa của vương phi cùng tiểu vương gia cũng sắp trở về rồi!"

"Người nói Ngô Đồng muốn giết vương phi?" Thân thể Mạc Kỳ Hàn khẽ choáng một chút, sắc mặt chuyển trắng, sợ run hai giây, vội vàng hỏi: "Vương phi hiện tại thế nào?"

"Bẩm chủ tử, nô tài chỉ nhìn thấy trên cổ vương phi có vết đỏ, chờ thái y xem qua mới biết yết hầu có bị tổn thương nghiêm trọng hay không." Quần gia nói xong, đầu đập mạnh xuống đất, "Nô tài biết tội! Xin chủ tử trách phạt!"

"Đáng chết! Nàng thế nào lại trở thành loại người này! Dịu dàng hiền thực, lương thiện ôn nhu trước kia đã đi nơi nào? Sao lòng dạ càng lúc càng trở nên độc ác như thế!" Mạc Kỳ Hàn vừa thương tâm vừa tức giận, một quyền đánh vào bàn, gương mặt tuấn tú vụn vỡ.

Hắn vẫn nghĩ, mặc dù không còn thích Ngô Đồng, cũng không thương nàng, nhưng ít nhất đó cũng là cô gái hắn từng yêu thật lòng, bất kể nàng lựa chọn cưới người nào, hắn cũng có thể đảm bảo cả đời nàng áo com không lo, nhưng nàng không nên, không nên càng lúc càng quá đáng muốn giết chết nữ nhân hắn yêu!

"Sur huynh!" Lâm Mộng Thanh đỡ hắn một tay, bình tĩnh nói: "Liễu tiểu thư trước đây đã không còn, huynh không cần vì loại phụ nữ lòng dạ rắn rết ấy mà thương tâm, trước tiên lo lắng cho vết thương của sư tẩu quan trọng hơn, có cần ta dịch dung cho sư phụ hay không, để sư phụ xem qua một chút?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 235

"Không được!"

Mạc Kỳ Hàn lập tức lắc đầu, con người cơ trí lóe sáng nói: "Nếu Nhị vương gia đã cứu Mạn Mạn, như vậy thì huynh ấy nhất định sẽ nhúng tay vào chuyện này, nên người xem xét vết thương của Mạn Mạn chỉ có thể là Thái y, Thái Y Viện sẽ lập hồ sơ ghi nhận lại, sợ rằng... Nhị ca sẽ trình báo cho phụ hoàng, yêu cầu người luận tội xử trí Ngô Đồng!"

"Sur huynh, nếu như Ngô Đồng bị định tội, huynh sẽ thế nào?" Lâm Mộng Thanh gật đầu một cái, suy nghĩ một chút lại hỏi.

"Ta lại nợ nhị ca một phần ân tình! Quốc có quốc pháp, nhị ca không làm sai!" Mạc Kỳ Hàm khẽ hát hàm dưới, trong ánh mắt mang theo một tia lạnh lùng, "Phàm là kẻ nào dám hạ độc thù Mạn Mạn, ta đều một mực không lưu tình! Về phần Ngô Đồng, ta không tự mình ra tay, là vì còn nhớ đến trước đây, hiện tại chỉ trông vào vận may của nàng ta, nếu như đám người Nhị ca kiên trì muốn mạng của nàng, ta không còn lời nào để nói, nếu Liễu Thái Phó hướng phụ hoàng cầu xin tha thứ, thì có thể tội chết được miễn, tội sống khó thoát!" (Rin: hô hô... xem ra bạn Đồng Đồng khó thoát chết rồi =)), ai bảo bạn ấy đắc tội với ai không đắc tội lại đi đắc tội với nữ chính =)). Tính sơ sơ từ lão Nhị cho đến Hiền nhi cũng là hết 6 người muốn mạng bạn ấy rồi, một mình lão Nhị cùng tiểu Tam và tiểu Hiền Hiền đã khó đối phó rồi, lần này lại thêm cả tiểu Ngũ, tiểu Lục, tiểu Thất nữa... by the way: bản thân ta cũng không ưa bạn Đồng Đồng, chẳng ưa nổi cái tính "có mới nới cũ, gặp cũ lại luyến tiếc" của bạn ta =.)

Lời vừa dứt, khép hờ đôi mắt, trong giọng nói lại thêm một phần chán nản, "Ta thật không biết tại sao Ngô Đồng có thể hận thù Mạn Mạn như vậy? Nàng ta mấy lần mời Mạn Mạn, là vì muốn bóp chết nàng sao?"

"Sur huynh, huynh đi thăm sư tẩu thì sẽ biết, không phải sao?" Lâm Mộng Thanh nói "Huynh không thăm sư tẩu hả?"

"Bản thân ta rất muốn đi, nhưng đi như thế nào? Ly Hiền nhất định một tác cũng không rời nàng, hôm nay Mạn Mạn gặp chuyện không may, rất có thể, mấy huynh đệ kia của ta cũng sẽ đến, ta đi không được." Mạc Kỳ Hàn khổ sở ngồi xuống, hận không thể chạy như bay đến trước mặt Lăng Tuyết Mạn, an ủi nàng, sưởi ấm nàng.

Mạc Kỳ Hàn đột nhiên ngừng đầu, ánh mắt nhìn chăm chú vào quần gia, lãnh đạm, "Tư Khuynh, người trở về quan sát, xem như lần này là một bài học, bổn vương cho người nợ lần này, nếu thêm lần nữa, người đem đầu đến gặp ta!"

"Dạ, nô tài tạ ân không giết của chủ tử! Nô tài cáo lui!"

Quần gia kinh hoàng kêu đầu, sau đó vội vàng rời đi.

Phù Thái Phó.

Trong đại sảnh, Mạc Kỳ Diễn tức giận ngồi ghế trên, Mạc Kỳ Sâm ngồi bên cạnh hắn, khuôn mặt đồng dạng âm lãnh.

Phía dưới, Liễu Thái Phó, Liễu Thiếu Bạch, cả Liễu phu nhân đều quỳ dưới đất, trên mặt hoàn toàn không còn hột máu, vừa kinh ngạc lại sợ hãi cúi thấp đầu.

Mạc Kỳ Diễn lạnh giọng nói: "Liễu Thái phó, bổn vương cùng các huynh đệ luôn kính trọng ngài, nhưng chuyện ngày hôm nay tuyệt đối không thể nhân nhượng! Liễu Ngô Đồng rốt cuộc đang ở đâu? Bổn vương không phải binh lực soát, chính là muốn cho đại nhân mặt mũi, xin đại nhân chủ động tìm Liễu Ngô Đồng, giao nộp cho Đại Lý Tự, chờ đợi phụ hoàng định đoạt!"

"Nhị vương gia, lão phu thực sự không biết tiểu nữ lại làm ra chuyện mưu sát Tư vương phi, lão phu dạy dỗ nữ nhi không nghiêm, phạm vào tội lớn, cũng không dám giấu tiểu nữ!" Liễu Thái Phó run rẩy nói, đau lòng vô cùng, ngay ngày đại thọ của hắn, Ngô Đồng lại...

"Thiếu Bạch, người mang gia đình lục soát từng góc cây ngọn cỏ trong phủ qua một lần, nhất định phải tìm cho ra Ngô Đồng, Liễu gia ta ba đời trung nghĩa, Ngô Đồng lại làm ra chuyện giết chúa, ta Liễu Chính Đức tuyệt đối không bao che!" Liễu Thái Phó bi thiết vạn phần nói.

Liễu Thiếu Bạch nặng nề gật đầu, mới đứng dậy đi ra ngoài hai bước, lại nhìn thấy Mạc Kỳ Minh âm u từng bước đi vào, "Nhị ca, phù Thái Phó đã lục soát hết, không thấy Liễu Ngô Đồng, đệ vận hỏi thủ vệ giữ cửa, không thấy nàng đi ra ngoài, nhưng trong phủ lại không cách nào tìm được, hay là vào cung xin chỉ thị của phụ hoàng, lòng bất khắp thành đi!" (yêu anh Minh nhất♥)

Mạc Kỳ Diễn cau mày, sau lại âm trầm, "Một người sao lại biến mất được? Liễu Thái Phó, nếu tìm ra tung tích Liễu Ngô Đồng, xin Thái Phó đại nhân lập tức áp tải đến Đại Lý Tự, đừng để tội danh này lan rộng khắp cả phủ Thái Phó!"

Nói xong, hắn đứng dậy, bước nhanh ra ngoài. Mạc Kỳ Sâm cùng Mạc Kỳ Minh cũng đi theo vào cung gặp hoàng thượng.

Các tân khách mơ hồ đã nghe được tin tức, ríu rít tìm có ra về, trên dưới Liễu phủ lâm vào trầm mặc, trong đại sảnh, Liễu Thái Phó co quắp ngồi dưới đất, ngơ ngác hồi lâu, đột nhiên rống lớn: "Tìm! Nhất định phải tìm cho ra nó! Cái loại nghiệt chủng này...."

"Bịch!"

"Cha!"

"Lão già!"

Liễu Thái Phó bất tỉnh, một đầu ngã xuống đất, Liễu gia nhất thời hỗn loạn.

Tứ vương phù

Bên trong phòng ngủ Cúc Thủy Viên, Lăng Tuyết Mạn nằm trên giường. Đỗ Thái Y cẩn thận chẩn mạch, sau khi kiểm tra cổ họng, liền thở phào nhẹ nhõm.

Hướng về đám người Mạc Ly Hiên ôm quyền, cung kính trả lời: "Bẩm các vị vương gia, Tứ vương phi bị thương không nặng, dù sao Liễu tiểu thư cũng là phụ nữ, sức tay không mạnh, vết hầu Tứ vương phi chỉ bị chút tổn thương, vết đó ở cổ chỉ là vết thương ngoài da, bôi chút thuốc trị bầm chùng mấy ngày là được, mấy ngày này không nên nói chuyện nhiều, phải uống nhiều nước, còn phải uống thuốc đúng hạn, trong đó ăn không được có dầu mỡ, lấy thanh đạm làm chủ, cháo loãng là tốt nhất, cũng không nên ăn điểm tâm khó nuốt, ti mi điều dưỡng sẽ không có gì đáng ngại."

Nói xong hần liền kê đơn, đưa cho Mạc Ly Hiên, Mạc Kỳ Lâm vẫn lo lắng hỏi: "Thái y xác định sao?"

"Hạ quan xác định." Đỗ Thái Y kinh ngạc nhìn Mạc Kỳ Lâm quá quan tâm, nói.

"Được, người trở về chuẩn bị hồ sơ thật tốt, ngày mai trình lên cho bốn vương"

"Dạ, hạ quan hiểu!"

Sau khi Đỗ thái y cáo lui, Mạc Ly Hiên liền ngồi vào mép giường Lăng Tuyết Mạn nhẹ nhàng hỏi "Mẫu thân, con gọi phòng bếp chuẩn bị cháo cho người được chứ? Hôm nay ăn cháo hạnh nhân nha?"

"Khụ, khụ khụ... ta muốn ăn trứng muối..." Lăng Tuyết Mạn vừa nói vừa ho khan, Mạc Ly Hiên hiểu ý nói tiếp: "Là cháo thịt nạc trứng muối sao?"

Lăng Tuyết Mạn gật đầu một cái, Mạc Ly Hiên cười một tiếng, dặn dò nói: "Xuân Đường, lập tức phân phó Thiện Phòng đi làm."

"Dạ!"

Mạc Kỳ Lâm cùng Mạc Kỳ Dục ngồi xuống ghế trước bàn, nhìn Lăng Tuyết Mạn, trong lòng vừa đau, vừa khó chịu, nhất là Mạc Kỳ Lâm, hần tự trách vạn phần, chỉ hận mình lúc ấy không nên tránh né đi cùng Liễu Ngô Đồng, nếu không Lăng Tuyết Mạn cũng không xảy ra chuyện như thế này! Vừa nghĩ đến, nếu như Mạc Kỳ Diễn không chạy đến, Lăng Tuyết Mạn sẽ chết, trong lòng hần lại tựa như bị hàng vạn con kiến cắn nuốt, rất khó chịu!

Muốn hỏi, tại sao Liễu Ngô Đồng muốn bóp chết nàng, nhưng mà cổ họng nàng vẫn còn ho khan, nói chuyện rất khó khăn, đành phải đem ngàn lời muốn nói chôn vào sâu trong mắt, nغمng mất nhìn nàng thật lâu.

Mạc Kỳ Dục thương tiếc nhìn, một lúc lâu, hần đứng lên, sắc mặt giận dữ nói: "Ta phải một chương đập chết nữ nhân kia!"

"Dục... Dục...."

Lăng Tuyết Mạn quỳnh lên, vừa kêu vừa đưa tay nắm lấy vạt áo Mạc Kỳ Dục, Mạc Kỳ Dục đánh phải xoay người lại, đến gần một chút hỏi: "Mạn Mạn, sao vậy? Đừng nói với ta, người muốn cầu xin tha thứ cho cái loại nữ nhân đáng chết ấy!"

"Không phải là cầu tha thứ, Dục Dục, người đừng... đừng giết nàng, người là vương gia, nếu như người giết người... cũng là phạm pháp, phụ hoàng sẽ tức... giận... nghe hoàng thượng xử trí đi." Lăng Tuyết Mạn khó khăn nói.

"Đúng vậy, tiểu Thất, địa vị Liễu Thái Phó trong triều, đệ biết rất rõ, phụ hoàng rất coi trọng ông ta, lấy bản lĩnh của phụ hoàng, người sẽ không vì tình riêng mà xử trí, cứ chờ xem phụ hoàng xử trí thế nào rồi hãy quyết định đi." Mạc Kỳ Lâm tán đồng gật đầu nói.

"Ai!" Mạc Kỳ Dục chán nản than một tiếng, "Được, đệ chờ."

Mạc Ly Hiên nhìn chăm chăm Lăng Tuyết Mạn, ánh mắt đo đo, một tay vén vạt áo quỳ gối ở mép giường, thê lương nói: "Mẫu thân, Hiên nhi hổ thẹn vô cùng!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 236

"Hiên nhi... đứng lên, không được quỳ nữa... nhanh lên một chút..." Lăng Tuyết Mạn cau mày tức giận, cổ sức nói.

Mạc Kỳ Lâm kéo tay Mạc Ly Hiên, "Hiên nhi, mẫu thân con gặp chuyện không may, không phải là trách nhiệm của một mình con, con vẫn còn là con nít, sao có thể nghĩ đến mấy thứ này?"

"Đừng, Hiên nhi đừng làm cho mẫu thân con thương tâm thêm, nàng không thể nói chuyện, con làm vậy không phải mẫu thân sẽ càng lo lắng hơn sao?" Mạc Kỳ Dục cũng cau mày nói.

"Nhưng mà, mẫu thân không muốn đi chúc thọ, là con nói ngai ấy mới đi, nếu như không đi cũng sẽ không gặp chuyện." Mạc Ly Hiên thút thít không dứt, khổ sở muốn chết.

"Hiên nhi, con còn... nói như vậy nữa, mẫu thân sẽ thật sự... tức giận!" Lăng Tuyết Mạn cố ý không vui nghiêng mặt, không nhìn đến Mạc Ly Hiên.

Mạc Ly Hiên vừa nghe liền vội, nhào tới giường, nắm tay Lăng Tuyết Mạn áp lên má mình, cảm thụ nhiệt độ của nàng, lệ nóng lưng tròng, "Mẫu thân, con không nói nữa, con thật, thật sợ mất đi người, người phải uống thuốc đúng hạn, nhanh khỏe một chút, có biết không?"

"Ừ!" Lăng Tuyết Mạn chảy nước mắt gật đầu, khe vuốt ve mặt Mạc Ly Hiên, kiên cường nặn ra một nụ cười "Còn đau không?"

"Không đau, một chút cũng không đau." Mạc Ly Hiên nâng khuôn mặt tươi cười, trong ý cười còn mang vài phần lệ.

Mạc Kỳ Lâm cùng Mạc Kỳ Dục nhìn, lòng ảm áp dễ chịu, ở nhà đế vương, có nơi nào có thể tìm được phần thân tình như vậy đây?

Hương Đàn Cư

Mạc Kỳ Hàn nghe quân gia bẩm báo, rốt cuộc lo lắng có thể buông xuống trong lòng, nhưng vẫn rối rắm không dứt, "Tư Khuynh, Ngũ vương gia cùng Thất vương đến lâu như vậy, sao vẫn còn chưa đi?"

Quân gia cúi thấp đầu, rất khó khăn nói: "Bẩm chủ tử, ý định của hai vị chủ tử kia, nô tài không biết. "

"Được rồi, đợi cho họ đi hết, phải nghĩ cách khuyên tiểu vương gia về nghỉ ngơi." Mạc Kỳ Hàn phiền muộn hớp một ít nước trà, nói.

"Dạ!"

Trong khi Mạc Kỳ Lâm cùng Mạc Kỳ Dục còn chưa rời đi, ba người Mạc Kỳ Diễn, Mạc Kỳ Sâm, Mạc Kỳ Minh từ trong cung ghé qua, còn có cả Mạc Nhã Phi.

Quân gia sắp đi, muốn gọi mẹ, nhưng không dám biểu lộ, cung kính nghênh đón mấy quý tộc thiên hoàng vào Cúc Thủy Viên, dâng trà, sau đó an tĩnh ở một bên hầu hạ.

"Mạn Mạn, tẩu sao vậy? Hừ chết mẹ, mẹ vừa nghe nhị ca nói, bị dọa suýt bay mất hồn! Mẹ đã nói Liễu Ngô Đồng không phải là loại người tốt lành gì, à rất đáng ghét, tẩu làm gì còn ở cùng à chứ?" Mạc Nhã Phi vừa vào phòng, liền nhào lên trước giường, sốt ruột đến rơi nước mắt.

"Nhã Phi..." Giọng Lăng Tuyết Mạn khàn cực kì, đau khổ chỉ chỉ họng, "Đừng trách ta, ta... biết sai rồi... ta không thể nói chuyện..."

"Được được được, tẩu đừng nói chuyện, mẹ không trách tẩu, chỉ là tức giận thay tẩu! Chết tiết... nữ nhân kia, đã phụ tứ ca, khiến cho tứ ca tuyệt vọng ra đi, hiện tại còn phát điên làm gì?" Mạc Nhã Phi tức giận thở gấp.

Mạc Kỳ Diễn nhăn mày, "Nhã Phi, đừng nói nữa."

Mạc Nhã Phi liếc mắt nhìn Lăng Tuyết Mạn, ảm ức ngậm miệng lại.

Mạc Kỳ Minh nhìn chằm chằm Lăng Tuyết Mạn, khuôn mặt tràn đầy thần thái phức tạp, "Tứ vương phi, Liễu Ngô Đồng không biết đã trốn ở chỗ nào, phụ hoàng đã hạ lệnh đóng cửa thành, tìm bắt à, sau khi bắt được sẽ giao cho Đại Lý Tự thẩm tra, theo luật định tội! Nói thật cho ta biết, tại sao à lại muốn bóp cổ nàng?"

"Nàng... khụ, thần kinh không bình thường, luôn kiên quyết nói phụ quân ta không... không chết, ta bảo chết... nàng liền mất khống chế, muốn bóp chết ta... không để cho ta nói chết... nhưng mà phụ nhân rõ ràng đã chết... làm sao ta phải nói dối chứ?"

Lăng Tuyết Mạn ngừng nói, vội vàng chỉ chỉ chén nước, Mạc Ly Hiền vội vàng đưa lên miệng nàng, để cho nàng uống vài hớp làm trơn cổ họng

Nghe vậy, Mạc Kỳ Dục lại kích động, đứng lên mắng: "Đúng là đồ điên! Khi Tứ ca còn sống, muốn cưới à, à cách nào cũng không chịu, tứ ca cưới Mạn Mạn, qua đời, à lại hỏi hận sao? Ta xem à, quả thật đã bị thất tâm phong* rồi!" (*thất tâm phong: bệnh thần kinh)

Mạc Kỳ Sâm cau mày, thật lâu mới thốt lên một câu, "Quả nhiên là kẻ điên!"

"Tứ ca bệnh qua nhiều năm, chúng ta là người hiểu rõ hơn ai hết, lại tận mắt nhìn ca hấp hối, nhìn nữ nhân kia múa ở trên đình rất bình thường, thế nào vừa ra ngoài đã nổi điên rồi?" Mạc Kỳ Sâm không nhịn được nói.

Mạc Kỳ Minh mỉm cười thành một đường thẳng tắp, không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Lăng Tuyết Mạn, muốn từ thần thái nàng nhìn ra đầu mối khác thường, đáng tiếc, thần sắc của nàng quá bình thường, thông dong vô cùng, khiến người ta không nhìn ra tí dấu hiệu nói dối nào.

Theo như lẽ thường mà nói, nếu như người kia còn sống, hơn nữa nàng cũng biết, thế thì không lý do gì ngay tại thời điểm nàng sắp bị bóp chết vẫn kiên định nói Tứ vương gia đã qua đời, hoặc có thể nói, nàng vốn dĩ không biết người vẫn tồn tại sau lưng nàng có thể là Tứ vương gia.

Liễu Ngô Đồng!

Lông mày khẽ nhíu lại,khóe miệng Mạc Kỳ Minh treo móc một tia cười lạnh, đôi mắt u ám thâm thúy, sâu không thấy đáy.

Hoàng hôn buông xuống, đám người Mạc Kỳ Diễn rốt cuộc cũng rời đi, Lăng Tuyết Mạn bị giăng co cả ngày trời, đã sớm tiến vàng mọng đẹp.

Mạc Ly Hiền ở lại một lát, sau khi dặn dò Xuân Đường Thu Nguyệt một lượt xong, mới trở về Liễu Hương Cư.

Mạc Kỳ Hàn nghe được Thu Nguyệt bẩm báo, lòng như lửa đốt, từ trong bí đạo đi ra ngoài, mấy bước, bước đến giường, hần đầu lòng đưa tay khẽ vuốt lên khuôn mặt của Lăng Tuyết Mạn, cúi người xuống, nằm sấp ôm lấy nàng, cảm thụ hơi thở quen thuộc của nàng.

"Tình... tình nhân... là chàng sao?" Lăng Tuyết Mạn bị sức nặng của người phía trên đè tỉnh, khàn giọng hỏi.

"Là ta. Mạn Mạn, ta lo lắng gần chết!" Mạc Kỳ Hàn nửa ôm lấy thân thể Lăng Tuyết Mạn, nửa chui đầu vào cái cổ trắng của nàng, dùng sức chớp mắt, ép khí nóng trở về đáy mắt, giọng cũng không nhịn được xen lẫn nghẹn ngào "Mạn Mạn, nếu nàng thật sự gặp chuyện ngoài ý muốn, ta nên làm gì bây giờ? Thật may, thật may là Nhị vương gia đã cứu nàng, hôm nay, ta vô cùng cảm kích hắn, cảm kích hắn cứu Mạn Mạn của ta, Mạn Mạn..."

"Tình nhân, cổ...cổ họng ta đau, ta không nói...được." Lăng Tuyết Mạn muốn an ủi Mạc Kỳ Hàn, lại lực bất tòng tâm

Mạc Kỳ Hàn nặng nề hít sâu, buông lỏng tay, cời trường sam cùng giày bó bên ngoài, lên giường nằm xuống, ôm Lăng Tuyết Mạn vào lòng chặt hơn, nói nhỏ, "Mạn Mạn, giờ phút này ôm nàng, ta có loại kích động mất đi mà tìm lại được, nàng sao lại ngu ngốc như vậy? Liễu Ngô Đồng nói Tứ vương gia không chết, nàng phải dụ dỗ nàng ta nói không chết, sao lại đặt mình vào nguy hiểm?"

"Mạn Mạn, nàng phải nhớ kỹ, dù là chuyện gì thì tính mạng vẫn quan trọng nhất, bất cứ lúc nào, cũng phải biết bảo vệ sinh mệnh, biết chưa?"

Mạc Kỳ Hàn ân cần khuyên bảo, đầy mắt làm cách nào cũng không nhịn được nước mắt, sợ nàng cảm giác được, hần vùi mặt ở bả vai nàng, hai tay ôm lấy thân thể nàng không tự chủ siết chặt, Lăng Tuyết Mạn bị ép chặt thở không được, tức giận, mở miệng nói: "Buông ra chút!"

Mạc Kỳ Hàn vội vàng hơi thả lỏng một chút, "Thật xin lỗi Mạn Mạn để cho nàng khó chịu rồi."

Lăng Tuyết Mạn nghe thấy có thứ gì đó không đúng, một tay sờ lên mặt hần, trên lòng bàn tay ẩm ướt, nàng kinh ngạc nói: "Tình nhân, chàng khóc?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 237

"Không có, chỉ là bị gió thổi, bụi bay vào mắt." Mạc Kỳ Hân nói ra một cái lý do rất sứt sẹo, tựa như đang lừa gạt một bé gái ba tuổi, hần rất không quen với cái loại nói dối này, giọng nói mất tự nhiên cực kỳ, lời vừa nói xong, khoe miệng không nhận được co rút hai cái, hần đang nói cái gì đây?

Quả nhiên, Lăng Tuyết Mạn rất không khách khí vạch trần lời nói dối của hần, "Chàng đi vào đã một lúc lâu, làm sao... khụ làm sao có thể bị gió thổi đến? Mà nơi này... khụ làm gì có cát?"

"Nàng nhất định phải làm rõ sao?" Mạc Kỳ Hân buồn bực cau mày, nâng tay áo quét qua mắt, cả người không được tự nhiên càng không được tự nhiên hơn, sống hai mươi bốn năm, hần chưa bao giờ rơi một giọt lệ, chỉ có một lần duy nhất, chính là khi sự phụ tra ra đại ca không phải vì bệnh mà chết, mà là trúng loại độc vô sắc vô vị giống hần, loại độc này ẩn nấp trên cơ thể người năm năm mới phát tác kịch độc, khi ấy hần hận mình sơ sót, không ngờ tới mục tiêu hạ độc không chỉ có hần mà còn thêm thái tử đại ca, hần hận không thể xin sự phụ sớm kiểm tra thân thể cho đại ca, khiến đại ca độc phát qua đời!

Đêm khuya đó, hần mặc một bộ y phục dạ hành, mặt che khăn, quý xuống trước linh cữu đại ca, hần thề, hần nhất định phải bắt được kẻ ra tay độc thủ đứng đằng sau trò này để báo mối thù huyết lệ. Đêm hôm đó, lần đầu tiên hần ôm linh cữu khóc ròng...

Trí nhớ mờ mịt thoáng chốc hiện ra trong đầu, Mạc Kỳ Hân không tự chủ hít vào thật sâu, bình phục tâm tình kích động. Lăng Tuyết Mạn cảm giác hần có gì đó không đúng, cho rằng lời nói của mình làm hần khó chịu, dù sao một nam tử kiên cường khảng khái như hần hần là không dễ dàng rơi lệ, cho nên, nàng rất hồi hận, đồng thời nội tâm cũng cảm động thật sâu, hần khóc vì nàng, hần lo lắng cùng khăn trương vô cùng để mình chứng cho việc hần yêu nàng, cho dù hần chưa hề mang cái chữ yêu này nói thành lời, nhưng mà mỗi lời nói, mỗi hành động của hần đã chứng tỏ tình yêu hần giành cho nàng...

"Tình nhân..." Lăng Tuyết Mạn lẩm bẩm kêu một tiếng, từ trong lòng Mạc Kỳ Hân ngồi thẳng lên, mắt nhìn hần, nàng nâng tay nhẹ lau đi khoe mắt vẫn còn lưu lại nước mắt của hần, có rất nhiều lời muốn nói, nhưng hiện tại vì cổ họng, toàn bộ lời nói đành nuốt vào bụng, nàng liền dừng hành động đáp lại hần, nói cho hần biết, nàng cũng thương hần, đã sớm từ vô tình trở thành khắc sâu vào tận xương tủy...

"Mạn Mạn..." Giọng Mạc Kỳ Hân càng thêm nghẹn ngào, để mặc cho ngón tay Lăng Tuyết Mạn miêu tả ngũ quan hần, nghe nàng nói, "Tình nhân, chàng biết không... Khụ khụ... có mấy lần ta nằm mơ thấy chàng, nhưng mà... khụ khụ ta lại nhìn không rõ mặt của chàng... sau đó đột nhiên chàng... trở thành Tứ vương gia, Tứ vương gia nói hần mới là phu quân ta..."

Mạc Kỳ Hân ngăn người, trong ánh mắt pha lẫn thần sắc phức tạp chợt lóe lên rồi biến mất, hần cố bật cười, nhấp nháy môi, lơ đãng nói, "Mạn Mạn, nàng thật sự đã nằm mơ, nếu ta là Tứ vương gia kia, ta đã ngủ trong quan tài rồi, làm sao còn có thể cùng nàng ở trên giường âu yếm? Đồ ngốc, cả ngày chỉ biết suy nghĩ lung tung, sẽ ảnh hưởng không tốt đến giấc ngủ, biết chưa?"

"Vậy sao? Nhưng mà giấc mơ của ta rất chân thật!" Lăng Tuyết Mạn hoài nghi cau mày.

"Là vì nàng gần đây gặp quá nhiều kinh hiểm, Mạn Mạn đừng để ta lo lắng, không cần nghĩ loạn nữa nhé?" Mạc Kỳ Hân dịu dàng an ủi.

Lăng Tuyết Mạn gạt đầu một cái "Ừm." Chắc là loạn tưởng thật rồi, là bị Liễu Ngô Đồng lây phải chứng ảo tưởng sao?

"Đúng rồi, Mạn Mạn, thuốc điều trị thân thể của nàng, nàng phải uống cho hết, không được bỏ thừa hoặc không uống, chăm sóc thân thể không tốt, tương lai phải làm sao đây? Phải nghe lời biết chưa?" Mạc Kỳ Hân nhớ lại trước bữa tối, Xuân Đường bẩm báo, không khỏi cau mày nói.

"Thuốc kia, ta đã uống thật lâu, hiện tại vừa nghe qua mùi... khụ khụ, ta liền muốn nôn." Lăng Tuyết Mạn càng thêm cau mày, đáng thương cầu khẩn, "Không uống được không? Ai, nói với chàng... cũng vô dụng, ngược lại chàng chẳng thể quản được Hiên nhi cùng quân gia, ta phải theo chân họ nói mới được."

Dứt lời, bởi vì nói chuyện quá nhiều, Lăng Tuyết Mạn không nhận được ho khan, Mạc Kỳ Hân vội vàng xuống giường rót một chén nước ấm, "Nào, trước uống chút nước."

"Ừ..." Lăng Tuyết Mạn một hơi uống xong, lúc này mới cảm giác cổ họng thông thoáng một chút, "Tình..."

"Đừng nói nữa, đợi cho cổ họng khỏe lại rồi hãy nói." Mạc Kỳ Hân đỡ vai Lăng Tuyết Mạn để nàng nằm thẳng, nhẹ giọng nói: "Mạn Mạn, mỗi lần nàng ngã bệnh bị thương, ta đều không thể là người đầu tiên đến bên nàng, chăm sóc nàng, chỉ có thể vô hạn chờ đợi, đợi cho đến đêm mới có thể đến thăm nàng, loại đau khổ này thật sự rất khắc nghiệt!"

"Mạn Mạn, đáp ứng ta, phải uống thuốc thật tốt, thuốc kia nàng không thể không uống, thân nàng chăm sóc không tốt, chính là phiền phức lớn nhất, nàng biết không? Nếu nàng nghĩ cho ta, nàng phải nghe lời ta, đừng bướng bỉnh nữa, phải kiên trì, được chứ?"

"Được, vì chàng, cũng vì bản thân ta, ta uống." Trong khoe mắt loang loáng nước mắt, Lăng Tuyết Mạn kéo cổ Mạc Kỳ Hân xuống, áp lên mặt hần, nho nhỏ lẩm bẩm nói: "Nếu ta lại sinh bệnh, chàng đừng lo lắng... có Hiên nhi chăm sóc ta... ta biết chàng lo lắng cho ta, ta không trách chàng..."

"Mạn Mạn thật ngoan." Mạc Kỳ Hân vui vẻ cười, nhẹ kéo nàng vào ngực.

....

Trong màn đêm sâu thẳm, một bóng đen lặng lẽ nhảy ra khỏi cửa sổ phòng ngủ, đi về phía một nhà kho bỏ hoang cách bờ hồ không xa.

Phụ Thái Phó vốn là phụ của quan viên bình thường, cho nên không có quá nhiều cảnh vệ, bóng đen dễ dàng tránh được hai tên cảnh vệ trực đêm, đồng thời trong lúc đó, đặt chân đến nhà kho, ước chừng nhìn một phen, sau đó mới từ cửa sổ rách nát nhảy vào, đèn gần bức tường, hần ngồi xổm xuống, nhấc lên một tấm ván vuông, nhìn xuống, một cầu thang gỗ được bắt ở phía dưới, mà phía dưới lại có một cái tầng hầm nhỏ.

Bóng đen không chần chờ chút nào, thuận thế đi xuống, thân chìm trong bóng tối, hần cau mày, từ trong ngực móc ra một cây nến, thấp sáng, chiếu sáng xung quanh, một lát sau liền nhìn về cổ gái đang cuộn tròn người ngủ trong góc, hần vội vàng soái bước đi đến, khẽ gọi: "Tiểu muội? Tiểu muội?"

"A..." Liễu Ngô Đồng chậm rãi mở mắt, sau khi nhìn theo ánh sáng thấy người đứng trước mặt thì "Oa" một tiếng khóc lên, nhào vào ngực bóng đen, không khóc thành tiếng. "Đại ca, huynh rốt cuộc đã đến! Muội luôn chờ huynh, muội biết huynh sẽ đoán được muội trốn ở nơi này."

"Tiểu muội, muội nói cho ta biết, tại sao muội muốn bóp chết Tứ vương phi? Tuyết Mạn là một cô gái đáng yêu như vậy, tại sao muội lại nhẫn tâm bóp chết nàng? Muội thật sự điên rồi sao? Đừng nhắc đến thân phận của nàng, cho dù nàng chỉ là một dân chúng bình thường muội có thể nào hạ độc thủ như thế? Muội còn là tiểu muội lương thiện dịu dàng của ta sao?"

Liễu Thiểu Bạch đau lòng lên tiếng chất vấn, khi hắn nghe được lời từ chính miệng Nhị vương gia nói, hắn ước chừng kinh hoàng vài phút sau mới phản ứng được, tiểu muội thân hắn nhất, lại thương tôn cô gái hắn vô cùng ngưỡng mộ trong lòng!

"Đại ca, muội không biết, muội thật sự không biết, huynh đừng hỏi muội..." Liễu Ngô Đồng quỳ trên mặt đất, không ngừng lắc đầu, cả người hoảng loạn đến cực điểm

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 238

Liễu Thiết Bạch thấy thế tức giận đến cực điểm, tay nắm chặt hai vai Liễu Ngô Đồng, cưỡng ép nàng nhìn hắn, gầm nhẹ, nói: "Muội muốn hại chết cả nhà phải không? Muội muốn trên dưới năm sáu chục miệng ăn của Liễu gia chôn theo muội sao? Mưu sát vương phi, tội nghiệt nặng cỡ nào muội biết không? Huống chi, huống chi Tứ Vương Phi còn là vương phi của Tứ Vương Gia được hoàng thượng hoàng hậu yêu mến nhất! Muội mù sao? Muội không nhìn ra được Nhị vương gia, Ngũ vương gia, họ đối với Tứ Vương Phi rất quan tâm, để ý sao?"

"Ngô Đồng, muội ngốc thật sao? Muội có biết các vương gia hiện tại đang lục tung kinh thành tìm muội không? Mặc dù cha đã cầu xin hoàng thượng tha thứ, mong hoàng thượng nể tình, mang trọng tội của muội xử nhẹ, thế nhưng năm vị vương gia sẽ không từ bỏ ý đồ! Bọn họ chắc chắn đồng tâm thượng tấu, ép hoàng thượng phải định tội chết cho muội, nếu như không thành công..."

Liễu Thiểu Bạch hít sâu một hơi, nói tiếp, "Chỉ sợ lấy tâm cơ thủ đoạn của họ, muội cũng đồng dạng lâm vào chỗ chết! May mà Tứ Vương Phi không chết, Ngô Đồng, nếu muội thật sự bóp chết nàng, cả nhà Liễu gia sẽ bị tịch thu tài sản, muội rốt cuộc có hiểu hay không? Còn nữa, muội lại đối xử với Tứ Vương Phi như vậy, đại ca thật hận muội, thật hận muội!"

"Đại ca..." Liễu Ngô Đồng ngu dại nhìn Liễu Thiểu Bạch, nước mắt ướt nhòa, "Thật xin lỗi, muội thật có lỗi với cha mẹ, thật có lỗi với Liễu gia, huynh hỏi muội tại sao? Muội cũng không rõ lắm, lúc ấy đầu muội trống rỗng, muội nói Hàn ca ca không chết, nàng cứ nói chết, muội tức giận, trong đầu ngoại trừ tức giận, cũng không có thứ gì khác, muội muốn ngăn nàng nói, sau đó không biết thế nào, lại bóp cổ nàng... Đại ca, huynh nên hận muội, muội khiến cho Liễu gia hổ thẹn, làm cho cha gặp nạn... làm cho đại ca khổ sở..."

"Tiểu muội..." Liễu Thiểu Bạch kiên quyết nhắm mắt lại, "Tại sao muội phải sống trong quá khứ? Tứ Vương Gia đã chết, hắn sẽ không sống lại, sao muội lại không thể nào sáng suốt đối mặt với thực tế?"

"Đại ca, muội có cảm giác, muội cảm giác được Hàn ca ca còn sống, huynh ấy nhất định đang trốn ở một nơi muội không nhìn thấy, muội muốn đi tìm huynh ấy, nhưng không biết phải đi đâu để tìm..." Liễu Ngô Đồng vội vàng nói.

Liễu Thiểu Bạch tức giận cắn răng, "Tiểu muội, thần trí muội thật không bình thường sao?"

Trầm mặc, Liễu Ngô Đồng không nói tiếng nào, chỉ khẽ cắn môi, ngơ ngác cúi đầu.

Tầng hầm dưới đất rất lạnh, hai cánh tay nàng không khỏi ôm lấy thân thể, co rúm lại.

Liễu Thiểu Bạch mặc dù hận thì rất hận, nhưng máu mủ tình thâm, cuối cùng không đành lòng coi trường sam màu đen của mình bao lấy thân thể nàng, lúc này mới nhớ lại, vội vàng từ trong ngực lấy một túi giấy dầu nói, "Tiểu muội, muội từ giờ ngo đến giờ chưa ăn cơm, mau mau ăn chút điểm tâm lót bụng."

"Đại ca, muội hẳn là khó thoát chết đi?" Liễu Ngô Đồng ngẩng đầu u oán nhìn Liễu Thiểu Bạch nhẹ nhàng hỏi.

Liễu Thiểu Bạch tay cầm một ít điểm tâm, chợt cứng đờ, sắc mặt phức tạp nói: "Không, đại ca sẽ không nhìn muội chết, ăn điểm tâm trước." Mối mong nhếch nhẹ, nặn ra nụ cười vui vẻ, mang điểm tâm đưa đến khóe miệng Liễu Ngô Đồng, Liễu Ngô Đồng mũi cay xót, nước mắt rơi xuống, rung rung mở miệng.

"Tiểu muội, mấy ngày nay, muội cứ ở lại chỗ này đi, huynh sẽ tìm cách mang thức ăn cho muội, sau đó, sẽ tìm cách mang muội ra kinh thành, hiện tại bên ngoài, tin tức rất chặt, muốn tránh tai nạn của mấy vị vương gia kia, thật không dễ dàng, huynh phải bàn bạc kỹ hơn, muội phải nhẫn nại." Liễu Thiểu Bạch chậm rãi nói.

Liễu Ngô Đồng kinh ngạc, hỏi vội: "Đưa muội ra khỏi kinh thành sao? Đi nơi nào? Nếu muội đi, không phải sẽ liên lụy đến cha và huynh sao? Hoàng thượng sẽ bắt tội hai người!"

"Muội muốn chết sao?" Liễu Thiểu Bạch bình tĩnh hỏi.

"Muội..." Liễu Ngô Đồng do dự nhìn Liễu Thiểu Bạch, sau đó lắc đầu, "Không muốn."

"Vậy thì được rồi, nghe đại ca đi, rời khỏi kinh thành, đến phương Nam, ở Tề Huyện đại ca có quen một người bạn vào sinh ra tử, muội mang theo thư của ta, hắn chắc chắn sẽ chăm sóc muội, nếu có thể trốn được phải nhớ, không bao giờ... được trở về đây, phải tìm một nam nhân thật tốt lập gia đình, sinh con!" Liễu Thiểu Bạch cố tỏ ra thoải mái, cười, nghiêm túc nói.

"Đại ca!"

"Đáp ứng đại ca, quên Tứ Vương Gia, làm lại từ đầu! Được không?"

"Dạ."

....

Hôm sau, ánh nắng tươi sáng, bầu trời xanh thăm thẳm tựa như được nước gột rửa qua, sáng ngời trong suốt.

Lăng Tuyết Mạn mở cửa sổ nhìn ra bên ngoài, tâm tình cũng tươi tốt theo.

"Vương phi, nên uống thuốc rồi." Thu Nguyệt mang thuốc vào, gương mặt nở nụ cười thỏa mãn, mấy ngày nay Vương Phi sống chết không chịu uống thuốc, không ngờ tới sáng nay lại chủ động dặn dò các nàng đi sắc thuốc, xem ra, lời của chủ tử thật có tác dụng nha!

"Được!" Lăng Tuyết Mạn đáp lại bằng nụ cười, không nói hai lời liền nâng chén thuốc, uống một hơi cạn sạch, Xuân Đường vội vàng đưa kèm một ly nước và mứt quả.

Đợi một lúc, trong miệng rốt cuộc không còn cảm giác đắng nữa, Lăng Tuyết Mạn cảm thấy vui vẻ tựa như vừa hoàn thành xong một nhiệm vụ, nhìn nụ cười trên mặt Xuân Đường, Thu Nguyệt, không nhịn được đắc ý nói: "Hôm nay ta rất ngoan đấy?"

"Ha ha, vương phi thật ngoan, sau này ngày ngày đều phải như vậy." Xuân Đường thu dọn chén thuốc, trêu ghẹo nói.

Ba người đang cười nói, quân gia ở ngoài cửa bẩm báo, "Vương phi, Lăng đại nhân và Lăng phu nhân đến vương phủ, muốn thăm vương phi."

"A? Cha mẹ đến?" Lăng Tuyết Mạn sau khi kinh ngạc, có chút vui mừng, "Ngươi... khụ, người mời họ vào đi."

"Dạ, vương phi!"

Không lâu sau, Lăng Bắc Nguyên cùng Phương Ngọc Lan đã đến, Xuân Đường mới vén rèm, Phương Ngọc Lan liền giành trước mấy bước đi đến trước giường, nắm chặt tay Lăng Tuyết Mạn vội hỏi: "Tuyết Mạn, con có khỏe không? Sao? Nương nghe nói, con cả đêm không ngủ, mau, để cho nương xem một chút."

"Ngọc Lan!" Lăng Bắc Nguyên cau mày quát "Quên hành lễ sao?"

"Không cần hành lễ!" Lăng Tuyết Mạn vội vàng khoát tay, "Cha, nương, đừng hành lễ, con không thích."

Phương Ngọc Lan thấy thế liền không câu nệ quy củ, Thu Nguyệt mang ra một cái băng ghế, Phương Ngọc Lan ngồi ở mép giường, khoe mắt rất đỏ, có chút sưng vù, nói nhỏ: "Tuyết Mạn, mấy tháng nay, mấy lần con xảy ra chuyện, lòng nương lo lắng, cũng may có quân gia bẩm báo tiểu vương gia, cho phép ta và cha con đến Tứ Vương Phủ thăm con, nếu không, hai mẹ con chúng ta không biết khi nào mới có thể được gặp mặt!"

Lăng Tuyết Mạn ngạc nhiên, chuyển mắt nhìn về phía Lăng Bắc Nguyên, "Cha, là... là quân gia mời hai người đến?"

"Ừ" Lăng Bắc Nguyên gật đầu một cái, nhìn Lăng Tuyết Mạn có chút muốn nói lại thôi, cuối cùng thần nhiên nói: "Tuyết Mạn, sau này cố gắng không được ra khỏi phủ, phải sống an toàn ở trong phủ một chút."

"Con biết, cảm ơn cha quan tâm." Lăng Tuyết Mạn nở nụ cười trấn an.

Rời rảnh hàn huyên một lát, Lăng Tuyết Mạn vì nói chuyện bất tiện, chẳng qua chỉ nghe, Phương Ngọc Lan kể lễ, Lăng Bắc Nguyên cũng nói rất ít, thỉnh thoảng chen vào đôi lời, không lâu sau, quân gia liền mời Lăng Bắc Nguyên đi uống trà, nói là để cho cánh nữ nhân trong nhà có thể hàn huyên một chút.

Lăng Tuyết Mạn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, nhưng hết lần này đến lần khác lại nói không được là chỗ nào, chỉ đành phải đưa mắt nhìn Lăng Bắc Nguyên, một trước một sau rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 239

Ra Cúc Thủy Viên, quân gia đi phía trước dẫn đường, nhưng không hướng chính sảnh, mà là vòng qua hậu viên, đi qua một hành lang dài, quân gia dừng lại trước một cánh cửa gỗ sơn màu đỏ, đưa tay đẩy ra, bởi nhiều năm không người ở, một ít vụn gỗ từ trên khung cửa rơi xuống, mang theo từng trận tro bụi, phát ra thanh âm "kẹt".

"Lăng đại nhân, mời!" Quân gia chưa thay đổi biểu tình, đưa tay mời.

"Quân gia, đây là đi nơi nào?" Lăng Bắc Nguyên nghi ngờ hỏi, hẳn lại không nghĩ tới, Tứ Vương phủ cư nhiên sẽ lớn như vậy!

"Lăng đại nhân không cần lo ngại, tiến vào sẽ biết." Quân gia mỉm cười, đi vào.

Đầu óc Lăng Bắc Nguyên nhanh động, không được vài giây, liền cảm thấy một cái bước chân lên, có câu là, không vào hang cọp, làm sao bắt được cọp con!

Vào cửa, Lăng Bắc Nguyên lại kinh ngạc phát hiện, đó cũng không phải một gian phòng, mà là có cửa thông vào một nơi khác, quân gia dừng lại ở phía trước cửa, mở ra, lại đi vào, Lăng Bắc Nguyên do dự, lại vẫn kiên định đi vào theo, hai cửa phía sau đột nhiên tự động đóng lên, Lăng Bắc Nguyên cả kinh, sắc mặt trắng bệch.

"Lăng đại nhân, mời!"

Quân gia ra tiếng, đưa tay chỉ hướng phía trước, trong giọng nói không có chút xiêu biến hóa.

Lăng Bắc Nguyên lại máy móc theo ở phía sau, hai bên đường lát đá, có cỏ dại, mặt trên còn tuyết đọng, giống như thật lâu chưa từng dọn dẹp qua, lại càng đi càng vắng, tầm mắt không thể nhìn thấy ai.

"Quân gia, người rốt cuộc muốn dẫn bản quan đi chỗ nào?" Lăng Bắc Nguyên sinh một cỗ sợ hãi, không khỏi nâng cao giọng.

Quân gia chưa ngừng bước chân, cũng không quay đầu lại nói: "Lăng đại nhân chớ hoảng sợ, lập tức tới ngay."

Vượt qua một bức tường đá, trước mắt xuất hiện một tòa lầu nhỏ, quân gia lấy chìa khóa ra, mở khóa, mặt hướng Lăng Bắc Nguyên, vẫn cười, "Lăng đại nhân, mời vào!"

Lăng Bắc Nguyên liếc mắt theo dõi quân gia, chậm rãi nói: "Hay là quân gia hôm nay mời bản quan đến thăm nữ nhi, là có mục đích khác sao?"

Quân gia không đổi sắc mặt, khoe môi lại cong lên, mang theo nhiều điểm cười nhạo, "Thế nào, Lăng đại nhân không dám đi vào sao? Hôm nay Lăng đại nhân vào Tứ Vương phủ thăm

Vương phi, mọi người đều biết, Lãng đại nhân còn sợ hãi đi không ra khỏi Tứ Vương phủ sao?"

Lãng Bắc Nguyên cứng đờ, cũng cười, "Bản quan là người làm quan, tự nhận thấy không làm điều gì hổ thẹn, trời đất chứng giám, cây ngay không sợ chết đứng!"

Nói xong, cất bước đi vào.

Quần gia đi theo vào, đóng cửa lại.

Trong lầu các, còn có ám các, cũng là ẩn ở sau một bức tường đá.

Trong phòng tối mờ mờ thướt thướt, chỉ có một cái bàn tròn, bốn cái ghế dựa, lúc này trên bàn còn có thêm một bộ bình trà, đá chứa sẵn trà nóng.

Quần gia nhìn mặt Lãng Bắc Nguyên hiện lên kinh sợ, vẫn chưa lên tiếng, mà là đến trước bàn rót hai chén trà, đặt trước mặt Lãng Bắc Nguyên một chén, còn một chén trước mặt mình, nói, "Lãng đại nhân có thể yên tâm, Tư Khuynh vẫn chưa hạ độc."

Lãng Bắc theo dõi quần gia, tiếp nhận chén trà, trực tiếp uống một hớp, hỏi: "Quần gia Tư Khuynh rốt cuộc có ý gì? Xin cứ nói!"

Quần gia cúi đầu, nhìn ấm trà, chỉ cười không nói.

Lãng Bắc Nguyên không nhìn được, "Bản quan..."

"Lãng đại nhân, ngài rất quan tâm chuyện chủ tử nhà ta phải không?" Quần gia bỗng dừng ngẩng đầu, đột nhiên mở miệng, ánh mắt sắc bén cực kỳ.

Lãng Bắc Nguyên bị hỏi trở tay không kịp, biểu tình cứng ngắc, bị quần gia thu hết vào đáy mắt, không cho hắn thời gian thờ dốt, ngay sau đó lại hỏi: "Lãng đại nhân đối với việc thái tử điện hạ đã qua đời rất quan tâm phải không?"

"Quần gia, người..." Lãng Bắc Nguyên chấn kinh một lúc, mở miệng lại sắc bén hỏi: "Người rốt cuộc là ai?"

"Quần gia Tư Vương phủ Tư Khuynh!" Quần gia nhìn Lãng Bắc Nguyên, nói: "Thân phận của ta, Lãng đại nhân không cần hoài nghi!"

"Vậy người hỏi ta mấy việc này làm cái gì?" Lãng Bắc Nguyên nhíu mày.

"Lãng đại nhân, nếu đến nơi này, ta không ngại nói thẳng với ngài, ta muốn hỏi ngài, từ khi thái tử điện hạ mất, ngài tựa hồ quan tâm quá mức đến Tứ Vương phủ, đến chủ tử nhà ta, đây là vì sao? Ngài hoài nghi cái gì? Lại đang điều tra cái gì? Chẳng lẽ..." Quần gia tiến gần một bước, trong mắt mang theo lãnh ý khiếp người, "Lãng đại nhân cùng chủ tử nhà ta có thù oán?"

"Không có!" Lãng Bắc Nguyên cơ hồ là lập tức đáp, nói: "Lãng mỗ cùng Tư Vương gia sao lại có thù oán?"

"Vậy thì hôm nay xin Lãng đại nhân cho câu trả lời thỏa đáng!" Quần gia lại gần một bước.

Lãng Bắc Nguyên cũng là không tự chủ được lui một bước, sắc mặt trắng bệch, cố nói: "Nếu Lãng mỗ không có lời nào để nói thì sao?"

"Hừ!" Quần gia cười lạnh một tiếng, "Vậy chỉ sợ hôm nay Lãng đại nhân không cách nào đi ra khỏi nơi này! Chuyện Tư Vương phủ, chuyện Hương Đàn Cư, trên đời này có không ít người tò mò, muốn tìm tòi, đáng tiếc đều là có đi không có về! Tư Vương phủ phải xử chết một người thám tử hoặc là cơ sở ngầm, rất dễ dàng, chẳng sợ cho dù là Lãng đại nhân ngài!"

"Người! Người chỉ là một quần gia mà thôi, dám giết hại mệnh quan triều đình sao? Tư Khuynh, nếu như Lãng mỗ hôm nay chết ở chỗ này, con gái của ta định sẽ không bỏ qua cho người!" Lãng Bắc Nguyên khiếp sợ vạn phần trừng mắt nhìn, lớn tiếng cảnh cáo.

"Lãng đại nhân, Tư Khuynh cũng không muốn giết chóc nhiều, cái này muốn xem Lãng đại nhân có phối hợp hay không! Lúc trước Lãng đại nhân gả con gái tiến vào, chỉ sợ không phải ôm mục đích phụng chỉ tử hôn đơn thuần đi!" Quần gia cười, ánh mắt hình như có thâm ý nhìn về phía chén trà trên bàn, cũng nói: "Trà này, cũng không tệ!"

Nghe vậy, Lãng Bắc Nguyên cả kinh, "Người hạ độc trong trà? Không phải người cũng uống sao?"

"Ta đã uống thuốc giải trước." Quần gia lại cười, "Lãng đại nhân không cần bướng bỉnh, Tư Khuynh nếu dám làm như thế, đương nhiên không sợ Vương phi, theo ta được biết, Lãng đại nhân cũng đọc sách bên cạnh thái tử điện hạ đã qua đời từ lúc ngài ấy mới mười tuổi, cùng điện hạ quan hệ vô cùng tốt, ba năm trước khi điện hạ bệnh chết, đã giới thiệu đại nhân làm Ngự Sử, đại nhân mới rời điện hạ đi đúng không?"

"Đúng, Lãng mỗ mang ơn điện hạ, cả đời không gì báo đáp, nhưng điện hạ lại..." Khuôn mặt Lãng Bắc Nguyên ngẩn ngơ, thương tâm, trầm mặc một lát, đột nhiên hỏi: "Quần gia, người hỏi chuyện điện hạ là có ý gì?"

"Lãng đại nhân cũng biết, chủ tử nhà ta ba năm này làm cái gì chứ? Chủ tử luôn luôn tra hung thủ hại chết điện hạ rốt cuộc là ai?" Quần gia nói thẳng.

Lãng Bắc Nguyên chấn động, nhìn quần gia hỏi lâu, hít sâu một hơi, kiên định nói: "Được, dù sao ta đã trúng độc, cái gì cũng không sợ! Ta cứ việc nói thẳng, ta ở bên cạnh điện hạ nhiều năm, đối với tình trạng thân thể ngài rõ như lòng bàn tay, thân thể ngài luôn luôn cường kiện, làm sao có thể đột nhiên phát bệnh mà chết đâu? Ta cũng hoài nghi là có người âm thầm hãm hại điện hạ, mà điện hạ đối với người khác hiền lành, nhân phẩm vô cùng tốt, có thể có cái gì làm cho người ta mơ ước cùng thù hận? Đơn giản là thân phận của ngài ấy, thân phận thái tử!"

"Theo quy chế của Minh quốc, thái tử nếu như chết, liền do hoàng tử con vợ cả Tư Vương gia kế thừa vị thái tử, như vậy, Tư Vương gia bị hoài nghi không phải nhiều nhất sao? Ta mới theo dõi Tư Vương gia, ta nghĩ muốn tra được chân tướng sự tình, chẳng sợ liều mạng chết, cũng phải vì điện hạ báo đại thù, ai ngờ, Tư Vương gia rất nhanh cũng tăng thêm bệnh tình, làm ta nghĩ rằng Tư Vương gia giấu đầu hở đuôi, che dấu tai mắt người khác, càng thêm hoài nghi là hắn hại chết điện hạ!"

"Nhưng ta càng không nghĩ tới chính là, Tư Vương gia về sau lại bệnh không dậy nổi, thẳng đến khi Hoàng Thượng tử hôn, làm Tuyết Mạn gả cho Tư Vương gia xung hi, ta phụng chỉ, đồng thời muốn cho Tuyết Mạn thử Tư Vương gia rốt cuộc là bệnh thật hay là giả bộ bệnh? Nào biết, Tuyết Mạn còn chưa gả vào phủ, Tư Vương gia liền thật sự bệnh qua đời, hừ, ta luôn không tin trên đời lại có chuyện khéo như vậy, tất cả Hoàng tử Vương gia khác đều thân thể khỏe mạnh, chỉ riêng hai con của Hoàng Hậu nương nương chết yểu, ta nghĩ, có lẽ còn có độc thủ sau lưng, tựa như Tuyết Mạn, luân phiên gặp nạn, đây không phải là có người thao túng sau màn sao?"

Ánh mắt Quần gia dừng ở Lãng Bắc Nguyên trên mặt, chưa dòi nửa phần, suy nghĩ lời nói của hắn, nhìn biểu tình của hắn, cơ bản có thể xác định hắn không có nói sai, như vậy, "Lãng đại nhân, lời nói này có những câu là thật hay không? Có dám thề với Tư Khuynh không?"

"Hừ, người đến lúc sắp chết, còn muốn giả dối sao, Lãng Bắc Nguyên ta tiếc nuối duy nhất chính là báo không xong đại thù cho điện hạ, sau khi xuống Hoàng Tuyền sẽ thẹn với điện hạ! Người muốn nghe thề, có thể!" Lãng Bắc Nguyên nhắm hướng đông vén áo quỳ xuống, gơ tay phải lên, thanh âm trầm ổn, "Ta Lãng Bắc Nguyên hôm nay thề với trời, ta theo dõi

Tứ Vương phủ, chỉ vì tra tìm hung phạm, nếu có chút nửa lời nói dối, cả nhà Lăng gia ta, toàn bộ chết không từ tế!"

"Lăng đại nhân!"

Quản gia bước lên phía trước đỡ Lăng Bắc Nguyên lên, chân thành nói: "Mới vừa rồi bắt kính đối với đại nhân, xin đại nhân chớ trách!"

"Quản gia người..."

Nhìn ra Lăng Bắc Nguyên nghi hoặc, quản gia nhẹ nhàng giải thích: "Đại nhân đối với điện hạ hết sức chân thành, khiến người khâm phục, chủ tử ta Tứ Vương gia cùng đại nhân hoài nghi điện hạ là bị người làm hại, vì vậy, cũng luôn âm thầm điều tra, cũng từng hoài nghi là có người mua chuộc đại nhân hạ độc thái tử điện hạ, nhưng về sau đã kiểm chứng, đại nhân là trong sạch, hiện tại, ta nghĩ muốn hỏi đại nhân một sự kiện, thỉnh đại nhân nói chi tiết cho ta biết!"

"Chuyện gì?"

"Trước khi điện hạ qua đời năm năm, tức Thái Tông năm hai mươi bảy, liệu có cái người dị thường gì tiếp cận Đông cung không? Tiếp cận điện hạ không? Bởi vì điện hạ là trúng độc mà chết, độc đến từ Miêu Cuong, có thời kỳ ủ bệnh năm năm, vô màu vô vị, thân thể người trúng độc trong vòng năm năm không có gì khác thường, thẳng đến đột nhiên độc phát, loại độc này hiếm thấy, đại phu thái y căn bản chẩn không ra!"

"Đến từ Miêu Cuong? Năm hai mươi bảy? Người dị thường?" Lăng Bắc Nguyên rơi vào trầm tư, một hồi lâu, mới chậm rãi nói: "Điện hạ chết vào mùng tám tháng ba, nếu tính lên năm năm, thì phải là mùng tám tháng ba năm hai mươi bảy, ta nhớ... Ngày đó, ta bồi điện hạ đi du ngoạn trên đường, có một người du côn lưu manh khi dễ một cô nương bên đường, điện hạ ra tay cứu viện, gặp cô nương kia đáng thương, liền cho cô nương kia một ít bạc, cô nương kia lại muốn báo ân lấy thân báo đáp cho điện hạ, điện hạ không đáp ứng, về sau chúng ta đi uống rượu, cô nương kia luôn luôn theo ở phía sau, trong bữa tiệc, từng mời điện hạ một ly rượu... Đúng rồi, nhất định là chén rượu kia có vấn đề!"

"Chuyện cách tám năm, đại nhân xác định sao?"

"Đương nhiên, bởi vì trong ba tháng điện hạ chỉ ra ngoài một lần, thời gian còn lại đều ở Đông cung, trong hoàng cung thủ vệ nghiêm ngặt, điện hạ ăn mỗi một đồ ăn, mỗi một chén nước cùng rượu, đều phải nghiệm độc ít nhất mười lần, ngoại trừ ngày đó! Tự điện hạ mất, ta không ngừng nhớ lại chuyện phát sinh cùng điện hạ mười mấy năm, dùng để tưởng nhớ điện hạ, cho nên nhớ việc này rất rành mạch!"

"Cô nương kia về sau đi đâu vậy?"

"Không biết, điện hạ không có lưu cô nương kia, cô nương kia rồi đi rồi."

"Được, Lăng đại nhân, trong trà không có độc, đại nhân không cần phải lo lắng, nhưng ta muốn nhắc nhở đại nhân một câu, chuyện hôm nay không thể tiết lộ nửa câu, bằng không hậu quả đại nhân rõ ràng. Mặt khác, ngày sau đại nhân cần cẩn thận một người, Tam Vương gia!"

"Cái gì? Chẳng lẽ là Tam Vương gia?"

"Rất có khả năng, nhưng bây giờ còn không chứng có xác thực cứ, ta còn đang điều tra."

"Quản gia, Tứ Vương gia đã qua đời, mặc dù người tra được, thì phải làm thế nào đây? Tam Vương gia là người rất lợi hại a!"

"Ha ha, đại nhân chờ xem kết quả ngày sau là được!"

Sau nửa canh giờ, Hương Đan Cư.

Quản gia đứng yên phía dưới, Mạc Kỳ Hàn trầm tư nửa ngày, mới mở miệng nói: "Nói như thế, bảy năm trước nữ tử hạ độc bốn vương và đại ca là cùng một người, mà nàng trốn ở trong Tam Vương phủ, hoặc là ở bên cạnh Tam Vương gia."

"Bên cạnh?" Ánh mắt quản gia như bị kiểm hãm, "Đúng rồi, nô tài nghĩ tới, hôm qua ở phủ Thái Phó, sát cạnh Tam Vương gia có một cái tùy tùng, tướng mạo thoạt nhìn không khác nam tử, nhưng đáng người lại rất nhỏ, luôn luôn không có biểu tình gì, lúc ấy nô tài chỉ cảm thấy kỳ quái, tùy tùng Tam Vương gia chắc chắn là người võ công cao cường, đáng người không nên nhỏ như vậy, nhìn là lạ, nhưng không nghĩ ngờ nhiều lắm, bây giờ nghĩ lại người này có thể có vấn đề hay không?"

"A? Có chuyện này sao?" Mạc Kỳ Hàn hơi suy tư, rùng mình, "Đúng rồi, chính là Mộng Thanh thời gian trước ở Tam Vương phủ tìm được một nữ tử kỳ quái! Mộng Thanh biết dịch dung, cho nên người của hắn cũng có thể biết dịch dung, tuy rằng không thể xác định tuyệt đối, nhưng vô cùng có khả năng!"

"Vâng!"

"Bất quá cuối cùng một sự kiện làm cho bản Vương cảm thấy yên tâm, Lăng Bắc Nguyên cũng là trong sạch, cũng có thể an tâm về Vương phi!" Mạc Kỳ Hàn nói.

Cúi xuống, mắt hẹp dài của Mạc Kỳ Hàn nheo lại, lãnh đạm nói: "Ngô Đồng có tung tích chưa?"

"Bầm hủ tử, chưa có tin tức, hôm nay quan binh cũng xuất động, nghe nói là Ngũ Vương gia sai." Quản gia trả lời.

"Theo dõi cho kỹ, tuyệt không thể cho Ngô Đồng rơi vào trong tay Tam Vương gia, nếu như bị hắn tìm ra, chỉ sợ sự tình sẽ phiền toái hơn!" Mắt Mạc Kỳ Hàn hiện ra âm u, như bị sương mù bao phủ.

"Vâng, nô tài hiểu rõ, vừa có tin tức nô tài sẽ lập tức báo với chủ tử!"

"Ừ, lui ra đi."

"Vâng, nô tài cáo lui!"

Mạc Kỳ Hàn nâng chén trà, môi mông nhấp lại thành một đường thẳng, dịch dung? Nữ tử? Phía trước ở Lăng phủ dịch dung thành nhả hoàn, Miêu Cuong vu cổ thuật...

"Người đâu!"

Vô Cực lắc mình tiến vào, "Chủ tử, nô tài ở đây!"

"Vô Cực, bốn vương có một chuyện giao cho người, lập tức khởi hành đi Miêu Cuong, điều tra người nổi tiếng nhất Miêu Cuong biết vu cổ thuật và dịch dung là ai? Có từng thu đệ tử hay không? Tóm lại, hãy là tư liệu có liên quan, bốn vương muốn toàn bộ!"

"Vâng, nô tài tuân mệnh!"

Minh bậi thì mấy ngày có thể đăng thêm 1 chương nữa

Còn 2.3.4/ 8 ko đăng đc có gì sẽ đền bù sau

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 240

Toàn bộ kinh thành, phố lớn ngõ nhỏ, quán trà tiệm sách, ẩm ỉ bàn tán chuyện Liễu đại tiểu thư phủ Thái Phó Liễu Ngô Đồng mưu sát đương kim Tứ Vương phi, bỏ cáo dán khắp nơi, quan binh cảm bức họa điều tra, dân chúng người người cảm thấy bất an, cửa thành càng kiểm tra nghiêm mật, đến một con ruồi bọ cũng dừng nghỉ bay ra ngoài.

Bốn phía phủ Thái Phó đầy cơ sở ngầm, có Nhị Vương gia, có Tam Vương gia, có Lục, Ngũ, Thất Vương gia, còn có ám vệ Tứ Vương phủ.

Hết thảy náo nhiệt đều từ một người – Liễu Ngô Đồng!

Nhưng giờ phút này, hân đứng ở trên đường, không cần quay đầu lại, cũng biết có vô số ánh mắt đang âm thầm theo dõi nhất cử nhất động của hân, mà hân thanh thản đi dạo phố, đi đến một quán nhỏ, mua một con điều đầu heo, ngồi xỏm xuống, nhìn điều trên tay, trong đầu nổi lên toàn là hình ảnh ngày đó, nàng cũng nhìn con điều này cười to vui vẻ, tiếng cười dễ nghe, khuôn mặt tinh xảo, tươi cười sáng lạn...

Khỏe môi hơi vênh, cũng là giờ lên một chút cười chua xót, đây là thứ duy nhất có thể làm cho nàng nhớ hân đi! Từ hôm nay về sau, nàng vẫn là thân Vương phi cao cao tại thượng, hân còn lại là tù nhân, hoặc là tù từ, từ đây không gặp mặt lại, trọn đời này vĩnh biệt...

.....

Tứ Vương phủ.

Trải qua ba bốn ngày ti mi điều dưỡng, yết hầu Lăng Tuyết Mạn đã khỏi hân, vết bầm trên gáy cũng mất đi, giờ phút này tâm tình thật tốt, kích động muốn ca hát lên, không dám lớn tiếng sợ Xuân Đường Thu Nguyệt nghe được, báo cáo cho Mạc Ly Hiên, nàng lại bị giáo huấn, cho nên liên nho nhỏ hát thầm như niệm kinh.

Nhưng, âm điệu nhỏ vụn vẫn là bay vào tai Thu Nguyệt đang sửa sang lại giường, lặng lẽ liếc mắt, trong ánh mắt lóe ý cười giảo hoạt, "Vương phi, ngài đang làm gì a? Đang hát sao?"

"Không, không có a, ta chính là vài ngày không nói chuyện, đang hoạt động môi mà thôi." Lăng Tuyết Mạn cười ha ha nói.

"Thật không? Ha ha, Vương phi cũng không thể lừa nô tì đâu, tiểu Vương gia dặn dò, muốn Vương phi trân trọng cổ họng, chờ trị liệu xong rồi mới có thể nói chuyện bình thường." Thu Nguyệt hào tâm nhắc nhở.

"Hi hi, sẽ không, ta lập tức bịt chặt miệng." Lăng Tuyết Mạn xin lỗi cười, hai tay che miệng.

Tiếng bước chân vang lên, mây nàng giật giật, chưa quay đầu lại.

Mạc Ly Hiên tiến vào là lúc, Lăng Tuyết Mạn nhìn không được che miệng cười trộm. Nàng đưa lưng về phía bình phong, tất nhiên là không thấy được Mạc Ly Hiên, sau đó chỉ cảm thấy trước mặt bỗng tối sầm, một đôi tay bịt kín ánh mắt nàng, nhất thời còn nghĩ rằng là Xuân Đường đến sau lưng lừa nàng, liền "Khụ khụ" hai tiếng hắng giọng một cái, nói: "Muốn đánh người cướp của phải không? Xin hỏi đại hiệp là giật tiền hay là cướp sắc a? Nếu giật tiền, bản cô nương không có bạc, ngay cả có cũng không muốn cho người, đại hiệp vẫn là cướp sắc đi!"

Xuân Đường lúc này ôm chần bông tiến vào, cùng Thu Nguyệt hai mặt nguyệt nhau, biểu tình rất là khó nói.

Mạc Ly Hiên bị ghen, khuôn mặt tuấn mỹ nhỏ nhắn vàng thành màu gan heo, Xuân Đường cùng Thu Nguyệt càng là tròn mắt hốc mồm! Mạc Ly Hiên rất là quần ép chậm rãi buông lỏng tay, cúi đầu kêu một tiếng, "Mẫu thân, là con."

"Hà?" Lăng Tuyết Mạn ngẩn người, xoay người, nhất thời xấu hổ muốn đập đầu vào tường chết cho rồi, "Hiên... Hiên nhi, sao con lại tới đây?"

"Mẫu thân..." Mạc Ly Hiên khóc không ra nước mắt.

"Ta nghĩ con là Thu Nguyệt!" Lăng Tuyết Mạn tròn mắt một cái, đặt mông ngồi ở trên giường, khuôn mặt nhỏ nhắn xấu hổ vừa hồng vừa xanh.

"Con... Con muốn cùng mẫu thân... đùa giỡn, liền không có lên tiếng..." Mạc Ly Hiên càng lắp bắp, không nói được một câu đầy đủ.

Lăng Tuyết Mạn ảo não vỗ vỗ miệng mình nói: "Xem ta đây vừa há mồm, là dạy hư con trai rồi!"

Quân gia vừa vận đến đây, phá vỡ cục diện lúng túng của hai mẹ con.

Thời điểm quân gia nhìn đến Lăng Tuyết Mạn, trong nháy mắt có do dự, nhưng vẫn cúi đầu nói: "Vương phi, Liễu đại công tử gửi bái thiếp, muốn gặp ngài!"

"Liễu Thiếu Bạch?" Lăng Tuyết Mạn kinh nghi một chút, nhận bái thiếp từ tay quân gia, mở ra xem, liền nói: "Mau mời! À, mời đến phòng khách Cúc Thủy Viên."

"Vương phi, lượng thứ cho nô tài lăm miệng, Liễu công tử lúc này tới chơi, nhất định là vì vụ án của Liễu Ngô Đồng, Vương phi... Vương phi sẽ mềm lòng sao?" Quân gia chần chờ, cuối cùng thật lòng hỏi.

Lăng Tuyết Mạn ngăn ra, lắc đầu nói: "Không biết."

"Mẫu thân, không thể mềm lòng, à làm chuyện sai lầm, nên bị trừng phạt, hơn nữa việc này không phải nhỏ, Hiên nhi chỉ có ngài là mẫu thân, à lại gần như bóp chết ngài, con sẽ không

đồng ý khinh xuất tha thứ cho à, phụ vương cùng các hoàng thúc cũng sẽ không đáp ứng." Mạc Ly Hiên có chút kích động nói.

Lăng Tuyết Mạn nhìn Mạc Ly Hiên, "Hiên nhi, ta thật sự không biết, ta cái gì cũng đều không quản được, mọi người muốn sao thì làm như vậy, nhưng ta không thể không gặp Liễu Thiếu Bạch, hẳn không có phạm sai lầm, hẳn là bằng hữu của ta."

Mạc Ly Hiên không nói nữa, chỉ chậm rãi dời ánh mắt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt, có thâm trầm không đúng tuổi.

Lăng Tuyết Mạn nhấp nhẹ môi, trầm mặc một chút, nhìn về phía quán gia, "Đi mời Liễu công tử!"

"Vâng!" Quán gia đáp ứng đi ra ngoài.

Ở bên trong phòng khách, Liễu Thiếu Bạch mặc quần áo tuyết trắng chấp hai tay sau người, lẳng lặng đứng ở trước giàn hoa, xuất thần nhìn đóa hoa vẫn đang nở rộ trong mùa đông. Bởi Liễu Thái Phó ngày thường danh vọng cực cao, vì vậy, lúc Hoàng đế Mạc Ngự Minh tức giận, chỉ hạ lệnh vây bắt hung phạm quy án, mà vẫn chưa định tội Liễu gia, vì vậy, Liễu Thiếu Bạch có tự do tuyệt đối.

"Thiếu Bạch!" Lăng Tuyết Mạn hàm chứa ý cười, khẽ gọi.

"Thiếu Bạch?..." Liễu Thiếu Bạch thì thầm, lập lại, từ lúc nàng gọi lên, sóng lòng đã sôi sục, nàng không gọi hẳn Liễu công tử, lại thân thiết gọi hẳn Thiếu Bạch, giờ phút này nghe nàng nhẹ nhàng hỏi hẳn, tâm hẳn nhộn nhạo, chỉ đại ra hỏi một câu, "Vì sao... gọi ta Thiếu Bạch?"

"Hi hi, ta gọi người như vậy không được sao? Trước kia thực xin lỗi người, giằng cột người làm cho ta vui vẻ, ta đúng là không có tâm không có đức, hiện tại ta sửa lại, gọi người là Thiếu Bạch được chứ?" Lăng Tuyết Mạn nghiêng đầu, tươi cười tinh khiết, như đó Tuyết Liên ở thiên sơn, thánh khiết làm người ta không dám chạm.

"Từ Vương phi, sao nàng... không gọi ta..." Liễu Thiếu Bạch chấp tay, rất nhanh khôi phục thần sắc bình thường, khẽ hỏi.

"Không có tại sao vậy, người là bằng hữu của ta, ta không gọi người Thiếu Bạch thì gọi là gì? Chẳng lẽ người thích ta gọi người Liễu công tử?" Lăng Tuyết Mạn nghi hoặc không thôi, cuối cùng, môi đỏ mọng chu chu, nhỏ giọng giống như oán giận nói: "Nhưng, ta không thích kêu xa lạ, vẫn là kêu Thiếu Bạch thân thiết hơn."

Liễu Thiếu Bạch chấn động, tim đập có chút nhanh rồi chậm rãi trở lại, dung nhan mỹ lệ, nụ cười rực rỡ, như ngày đó, thay đổi chỉ là xưng hô...

Tặng nha

Vi chuẩn bị thì rồi

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 241

Lúc Lăng Tuyết Mạn tới, không dẫn Xuân Đường cùng Thu Nguyệt theo, Mạc Ly Hiên cũng không có theo tới, toàn bộ hạ nhân ở bên trong phòng khách đều bị nàng vừa vào liền vẫy tay đuổi đi xuống, nàng biết, Liễu Thiếu Bạch sẽ không vô duyên vô cớ tìm đến nàng, bởi vì nàng có thân phận Từ Vương phi, hẳn hôm nay đến, sẽ chỉ vì Liễu Ngộ Đồng.

Ánh mặt trời xuyên qua phòng khách, chiếu vào trên sườn mặt Lăng Tuyết Mạn, hai gò má trắng nõn lung linh tràn đầy sắc màu, ở bên trong cặp đồng tử trong như nước mùa thu có ủy khuất nhẹ nhẹ, lông mi dài mà cong chớp một cái, đột nhiên nhẹ nhàng cười, lông mày cong cong như trăng non, thuần khiết không tỳ vết, con có phong tình vạn chủng.

Tim Liễu Thiếu Bạch đập loạn nhịp một trận, có một khoảnh khắc bình tĩnh nhìn khuôn mặt như ngọc trước mặt này, quên mất hô hấp, quên mất ngôn ngữ, chính là nhìn nàng trong chớp mắt, coi như muốn đem dung nhan của nàng khắc sâu vào trong đầu, rồi xoay người lại.

Liễu Thiếu Bạch nháy một cái mắt, cười nhẹ, đau thương vô hạn, "Từ Vương phi, nàng muốn kêu Thiếu Bạch, liền kêu đi, ta đương nhiên cũng không thích nàng kêu là Liễu công tử, chính là... Chuyện cho tới bây giờ, nàng còn muốn coi ta là bằng hữu sao?"

"Làm sao lại không? Ta luôn luôn xem người như bằng hữu, tuy rằng ta bình thường chọc phá người, nhưng trong lòng ta thực coi người là bằng hữu! Thiếu Bạch, người cũng không nên gọi ta là Từ Vương phi, giữa bằng hữu không thể có khúc mắc về thân phận, người tựa như lần trước, gọi ta là Tuyết Mạn đi!" Lăng Tuyết Mạn nói có chút vội vàng, cho thấy quyết tâm của mình.

"Được, ta gọi nàng Tuyết Mạn." Hắn nhẹ nhàng gật đầu, khoe môi gọi lên tươi cười như lúc mới gặp, như ánh mặt trời mê người.

"Ha ha, thật tốt." Lăng Tuyết Mạn thả lỏng tâm, mỉm cười.

Liễu Thiếu Bạch đi tới trên bàn thấp cầm lấy điều đầu heo, đưa lưng về phía Lăng Tuyết Mạn, mấp máy môi, đi trở lại, cười khẽ, "Tuyết Mạn, hôm nay đi ngang qua phố Nam, nhìn đến nó liền thuận tiện mua tặng cho nàng, nàng giữ lại đi, thời tiết này không thích hợp chơi điều, thân nàng cũng yếu ớt, đợi cho đến sang năm, ba tháng mùa xuân ấm áp, gió nhẹ, là có thể chơi điều."

"Thiếu Bạch, sao người lại mua con điều đầu heo này? Hi hi, ta sẽ nhện không được lại muốn cười người." Lăng Tuyết Mạn vừa nói vừa nhận điều, vừa nhớ đến lúc bọn họ mới gặp, hẳn ôm con heo trắng, ánh mắt không khỏi cong lên.

"Không có việc gì, muốn cười thì cứ việc cười đi, nàng vui vẻ là được rồi." Liễu Thiếu Bạch nhẹ giọng nói.

"Tốt, ta đây nhận, ta bắt nó giấu đi, đợi đến mùa xuân đi hồ Nguyệt Lượng chơi điều, hoặc là đi đập thanh, ha ha, người nếu nhìn đến trên trời có điều đầu heo này, sẽ biết là ta!" Lăng Tuyết Mạn khoan khoái cười, bỏ qua bi thương, lúm đồng tiền như hoa.

Liễu Thiếu Bạch nhìn nàng, nhẹ nhàng cười, "Tuyết Mạn, ta cuối cùng cảm giác nàng không giống với những người chúng ta nơi này, không nhiễm thế tục, tinh khiết như sen, mỗi ngày vui vẻ mà cười, hoạt bát, ngày đó, ta tiến cung làm việc, đi ngang qua Phụng thần cung, nhìn đến các nàng đá bóng, nàng tựa như đứa bé trai, khoan khoái chạy, lớn tiếng kêu to, không cần kiêng kị mà biểu đạt hi vọng ái ố, điều này làm cho ta thật hâm mộ, cũng thật cao hứng cho nàng, nhân sinh của nàng nên như vậy, cả đời vui vẻ. Tuyết Mạn, ta hi vọng nàng vẫn là cái dạng này, không cần thay đổi, được không?"

"Thiếu Bạch, người... người làm sao vậy? Người không phải có việc muốn nói cùng ta sao?" Lăng Tuyết Mạn cảm giác rất không đúng, mấy lời này sao nghe giống như để lại di ngôn?

Liễu Thiếu Bạch nhấp nhẹ môi, nhìn nàng sốt ruột, trong lòng hỗn độn không thôi, có ngọt, có chát, cũng có khổ...

"Thiếu Bạch, chuyện Ngô Đồng..." Lăng Tuyết Mạn ngập ngừng, nói không lên một câu hoàn chỉnh, như xương cá nghẹn ở bên trong cổ họng, khó chịu!

"Không có, hôm nay ta tới chính là gặp nàng, và nói với nàng một vài thật xin lỗi." Liễu Thiếu Bạch vẫn cười khẽ, lại lui ra phía sau một bước, vén áo bào quỳ xuống trước mặt Lăng Tuyết Mạn, "Tuyết Mạn, ta không phải vì Ngô Đồng mà gặp nàng cầu tình, nó phạm vào quốc pháp, nên bị trừng phạt, là ta người đại ca này không có dạy dỗ nó, làm cho nó thương tổn nàng, ta thật đau lòng, Tuyết Mạn, thực xin lỗi!"

Lăng Tuyết Mạn chấn động, lại nghe trên đất vang tiếng dập đầu, bỗng dưng bừng tỉnh, vội kéo Liễu Thiếu Bạch, "Thiếu Bạch, không phải lỗi của người, người không cần quỳ trước mặt ta, người đứng lên đi!"

"Tuyết Mạn, không nên ngăn cản ta, bằng không cả đời ta trong lòng khó an!" Liễu Thiếu Bạch chưa động, tiếp tục dập đầu ba cái, mới đứng dậy, nhìn Lăng Tuyết Mạn khổ sở, ảm áp cười, "Tuyết Mạn, bảo trọng bản thân thể, ta phải đi."

Nhìn bộ dáng hần đại ra, trong lòng nàng nảy lên một cỗ bi thương nồng đậm, huynh muội bọn họ tay chân tình thâm, lại cùng một mẹ sinh ra, giờ phút này nhất định là vì Ngô Đồng mà sốt ruột cùng thương tâm đi!

"Thiếu Bạch, người..." Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc nhìn hần, không rõ hần rốt cuộc có ý gì, vì sao không cầu nàng buông tha Ngô Đồng?

Liễu Thiếu Bạch vẫn cười, "Nơi này gió lùa, nàng nhanh trở về phòng đi, ta phải đi rồi."

Lăng Tuyết Mạn ngờ ngác gật đầu, sau đó nhìn Liễu Thiếu Bạch bước ra phòng khách, rồi khỏi tầm mắt nàng.

Trong lòng đột nhiên trầm xuống, nàng lập tức chạy ra ngoài, hướng về bóng lưng của hần hô: "Thiếu Bạch!"

Thân mình Liễu Thiếu Bạch bị kiềm hãm, chậm rãi quay trở lại, vẫn tươi cười ảm áp, tiếng nói vẫn nhu hòa, "Tuyết Mạn, trở về nhà đi."

Nói xong, xoay người, đi nhanh, không quay đầu lại.

Lăng Tuyết Mạn ngã ngồi dưới đất, liếc mắt theo dõi thân ảnh kia cách nàng ngày càng xa, thẳng đến nhìn không thấy, trong lòng thần thờ, phiền chán không chịu nổi.

"Mẫu thân! Ngài đừng kích động!" Mạc Ly Hiên bước vào, khăn trương đỡ Lăng Tuyết Mạn.

Vén vén một buổi sáng, Lăng Tuyết Mạn đều nghĩ về Liễu Thiếu Bạch, suy tư về mỗi một câu của hần, suy đoán dụng ý của hần, nhưng đều không rõ ràng, thẳng đến buổi trưa, quân gia mang đến một tin tức, nàng mới bị hoàn toàn kinh ngạc!

"A?"

Lăng Tuyết Mạn không thể tin được mở to hai mắt, hỏi: "Quân gia, người lặp lại lần nữa!"

"Vương phi, nô tài nghe được tin tức, là Liễu công tử đến Đại Lý tự đầu thú, nói Liễu Ngô Đồng là bị hần sai khiến mới mưu hại Vương phi, tình nguyện chịu toàn bộ tội trạng, thỉnh cầu một mình gánh vác tội mưu sát!" Quân gia cúi đầu, thần sắc khác thường lặp lại một lần.

"Tại sao có thể như vậy?" Lăng Tuyết Mạn lắc đầu, sắc mặt dần dần trắng bệch, "Sẽ không, không phải Thiếu Bạch, không phải, ta không tin, ta một chút cũng không tin! Hần nhất định là vì giúp Ngô Đồng thoát tội, hần không muốn làm cho Ngô Đồng bị xử chết tội, đúng vậy, nhất định là như vậy!"

Đăng nốt nè

Hìhì

Hãy chúc mình thi tốt nha

Love you

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 242

"Vương phi, ngài đi đâu vậy?"

Nhìn Lăng Tuyết Mạn lao ra cửa phòng, Xuân Đường vội hô một tiếng, đuổi theo.

Mạc Ly Hiên phản ứng kịp, liền kêu, "Mẫu thân!", sau đó vội vàng lao ra, hai tay ngăn lại Lăng Tuyết Mạn, Xuân Đường vội đỡ, Mạc Ly Hiên vội la lên: "Mẫu thân, ngài muốn làm gì?"

"Ta không tin Thiếu Bạch là chủ mưu, ta đi hỏi hần!" Lăng Tuyết Mạn cực kì kích động nói.

"Mẫu thân, hiện tại Liễu Thiếu Bạch bị giam ở Đại Lý tự, vụ án này đã trình đến chỗ Hình bộ, trước khi định án, không cho phép thăm tù!" Mạc Ly Hiên nói.

Lăng Tuyết Mạn nghe vậy, càng thêm kích động, "Ta liền muốn nhìn, bọn họ ai dám ngăn cản ta? Hiên nhi, con là Vương gia, bọn họ dám ngăn con sao? Con dẫn ta đi được không? Nếu bị định tội, Thiếu Bạch có phải sẽ bị mất đầu không? Hần vô tội, buổi sáng hần còn gặp ta, đau lòng vì Ngô Đồng bóp cổ ta, quỳ xuống trước mặt ta, hần làm sao lại là chủ mưu đầu?"

Lăng Tuyết Mạn đỏ mắt, bỗng dưng lại nghĩ tới lời nói lúc buổi sáng của Liễu Thiếu Bạch, nước mắt tích tụ tràn mi, "Hần đúng là lưu lại di ngôn cho ta! Hần đã sớm tính toán, cho nên

mới đến gặp ta, nói hi vọng ta cả đời khoái hoạt..."

"Mẫu thân, ngài bình tĩnh một chút, như vậy, ở trong phòng nghỉ ngơi, con sẽ đi Hình bộ đi một chuyến, hỏi tình hình một chút rồi tính tiếp, được không?"

"Được."

"Xuân Đường, nhanh đỡ mẫu thân đi vào."

Mạc Ly Hiền nhìn qua, Xuân Đường vội đỡ Lăng Tuyết Mạn đi vào trong nhà, Lăng Tuyết Mạn mặc dù gấp, cũng không có cách nào, chỉ có thể nói: "Hiên nhi, vậy con đi nhanh về nhanh, nhất định phải hỏi rõ sự tình!"

Mạc Ly Hiền vội vàng dẫn theo quân gia đi rồi, Lăng Tuyết Mạn đứng ngồi không yên, chỉ cần nàng vừa nghĩ đến Liễu Thiếu Bạch có thể sẽ bị chặt đầu, trong lòng liền rối rắm lợi hại, Liễu Ngô Đồng không biết trốn đến nơi nào, nàng có biết đại ca nàng gánh tội thay nàng không?

Hai canh giờ sau, Mạc Ly Hiền mới trở lại, vừa vào nhà, liền lắc đầu thờ dài, "Mẫu thân, đại nhân Hình bộ đem hồ sơ vụ án cho con xem, Liễu Thiếu Bạch nhất quyết thừa nhận hấn là chủ mưu, lý do thật đầy đủ, nguyện ý gánh vác toàn bộ tội lỗi, tuyệt không lật lại bản án, thỉnh cầu Hình bộ theo luật định tội, Hình bộ đã báo Hoàng gia gia, chờ Hoàng gia gia ra quyết định cuối cùng. Mẫu thân, ngài gặp hấn cũng không có ích lợi gì."

"Tại sao sẽ là như vậy?" Lăng Tuyết Mạn ngã ngồi ở trên ghế, ngơ ngác nhìn một chỗ, đầu óc trống trơn, nàng không nghĩ ra, sự tình làm sao có thể diễn biến thành như vậy?

"Mẫu thân!" Mạc Ly Hiền ngồi xổm xuống bên cạnh Lăng Tuyết Mạn, cầm tay nàng, nhẹ nhàng hỏi: "Mẫu thân, nàng không muốn Liễu Thiếu Bạch chết phải không?"

"Hiên nhi..."

Mạc Ly Hiền cười khô, "Con biết, mẫu thân, ngài thiện lương, có thể dễ dàng tha thứ một người, huống chi Liễu Thiếu Bạch là vô tội."

"Hiên nhi, trong lòng ta bây giờ rối bời!"

"Hiên nhi, hiện tại quyền quyết định ở trong tay Hoàng Thượng, phải không?" Lăng Tuyết Mạn khẩn trương hỏi.

Mạc Ly Hiền gật đầu, lại lắc đầu, "Vừa rồi ở Hình bộ, con gặp được Ngũ thúc, nghe Ngũ thúc nói, lời khai Liễu Thiếu Bạch không có nhân chứng vật chứng, không thể chứng minh Liễu Thiếu Bạch vô tội, Nhưng không cách nào chứng minh hấn có tội, nếu Liễu Thiếu Bạch cự tuyệt không thay đổi lời khai, liền rất khó thoát tội, theo luật pháp Minh quốc, bắt Liễu Ngô Đồng quy án là nhất định phải làm, Liễu Thiếu Bạch tạm thời gian trong đại lao, đợi bắt được Liễu Ngô Đồng, thẩm tra xử lý, tiến hành đối chất, sau đó sẽ định tội. Nhưng, hiện tại Hoàng gia gia đang nhúng tay, xử thế nào đều bởi một câu nói của Hoàng gia gia."

"Ừm." Lăng Tuyết Mạn như có đăm chiêu gật đầu, suy tư một chút, tâm tình kích động mới dần dần có hòa dịu, lại hỏi: "Hiên nhi, Hoàng Thượng sẽ tự thân thẩm án sao?"

"Cái này con không rõ lắm." Mạc Ly Hiền nói.

"Con giúp mẫu thân hỏi thăm, nếu hoàng thượng đã có quyết định, con nhanh nói cho ta, ta nhất định phải cứu Thiếu Bạch ra tù, muốn ta tro mắt nhìn hấn chết, đánh chết ta, ta cũng làm không được!" Lăng Tuyết Mạn kiên định dặn dò.

"Mẫu thân, án không có định nhanh như vậy, đều có trình tự, không thể trong vòng một hai ngày đã ra phán quyết, ngài đừng vội, chờ con trở lại nói cho ngài biết."

"Hiên nhi!" Lăng Tuyết Mạn cười, "Cảm ơn con đã li giải cho mẫu thân."

.....

Vào đêm, Lăng Tuyết Mạn bất an chò ở trên giường, rốt cục đợi đến nến tắt, Mạc Kỳ Hàn đi tới, nàng kích động ngồi dậy, sợ hãi gọi một tiếng, "Tình nhân!"

"Ủ? Sao vậy?" Mạc Kỳ Hàn cười hỏi, đi đến ngồi xuống ôm nàng vào lòng, trầm ngâm nói: "Nàng đừng nói trước, ta đoán được nàng muốn nói cái gì."

"Chàng, chàng biết?" Lăng Tuyết Mạn từ trong ngực hấn ngẩng đầu, lòng tràn đầy chờ mong.

"Ha ha, Mạn Mạn, tâm tư của nàng dễ đoán nhất, bởi vì nàng đem mọi chuyện viết lên trên mặt, nếu ta không hiểu được, thì thật uổng công là chồng của nàng!" Mạc Kỳ Hàn cười khê, trong giọng nói cũng không phải không vui.

Lăng Tuyết Mạn nghe, không khỏi lại thêm hi vọng, mới muốn hỏi hấn, lại một nghĩ đến Cốc Vũ Mị cùng Tôn Uyển Dung chết, không khỏi rung mình một cái, hấn có thể cũng bày thủ đoạn loại trừ Ngô Đồng hay không? Hấn đã nói, hễ là người tôn thương nàng, không chừa một móng!

Còn nhớ được, nàng cùng huynh muội bọn họ gặp gỡ ở phố xá sầm uất, Liễu Thiếu Bạch tranh cãi với nàng, Ngô Đồng thiện lương giúp nàng, nàng vì việc mình đi tới nơi dị thế này, kết giao được một đôi huynh muội này mà vui vẻ không thôi, ngăn ngừa mấy tháng, nhưng lại...

Như vậy, Ngô Đồng mất tích, hấn có thể... Có thể hay đồ tội đến trên người Liễu Thiếu Bạch hay không? Môi giật giật, nhìn hấn nhìn không được nhỏ giọng hỏi: "Tình nhân, chàng có nghĩ muốn giết chết Thiếu Bạch báo thù không?"

"Sao? Thiếu Bạch?" Mạc Kỳ Hàn ngăn người, tức thì đen mặt, âm thanh lạnh lùng nói: "Nàng tại sao gọi thân thiết như vậy?"

"Ta gọi hấn Thiếu Bạch có cái gì không đúng sao? Hấn là bằng hữu của ta thôi, Tình nhân, chàng đừng tức giận, chỉ là một cách xưng hô mà thôi, không có gì, ta cũng muốn thân mật gọi chàng, nhưng chàng sẽ nói cho ta tên thật của chàng sao?" Lăng Tuyết Mạn vội vàng trấn an bình dấm chua trước mặt, lại có chút ủy khuất than thở.

Mạc Kỳ Hàn nhíu mày, đây là uy hiếp hấn, nha đầu này thật biết lựa chọn thời điểm! Lập tức thờ dài, cánh tay ôm nàng nắm thật chặt, mặt nhu hòa chút, "Tốt lắm, Mạn Mạn, không đề cập tới chuyện này nữa."

"Nhưng chàng vẫn chưa trả lời ta." Lăng Tuyết Mạn không thuận theo, nói.

"Trả lời nàng cái gì? Liễu Thiếu Bạch sao? Ta không giết hấn, với nhân phẩm của hấn, hấn không có khả năng mưu hại nàng." Mạc Kỳ Hàn nói, ngữ khí không khỏi chua xót lên, "Hấn không phải còn đem điều tới cho nàng sao? Ta thấy thật ra hấn thích nàng rồi."

"Hừ, chàng là thùng dấm chua à? Nhìn đến nam nhân lui tới cùng ta, liền cho rằng người ta thích ta, bằng hữu, bằng hữu chàng biết không?" Lăng Tuyết Mạn nhẹ nhéo cái mũi tên nam nhân nào đó, để trút căm phẫn.

Thì xong rồi

Hú

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 243

"Được, ta biết rồi, được chưa?" Mạc Kỳ Hàn kéo dài giọng nói, bắt tay nhỏ bé không an phận, liếc mắt, nếu bản lĩnh hiểu lòng nàng đều không có, làm sao còn có thể cai quản trăm dân thiên hạ?

"Ừm... Vậy chàng cam đoan không xuống tay với Thiếu Bạch đi." Lăng Tuyết Mạn nhân cơ hội nói.

Mạc Kỳ Hàn lại chìm khuôn mặt tuần tử, "Bản công tử nhất ngôn cửu đỉnh, nàng dám không tin sao?"

Lăng Tuyết Mạn cười mỉa, "Hi hi, tin, tin được, vậy..."

"Vậy cái gì? Nàng muốn nói cái gì, trước hầu hạ bản công tử cao hứng lại nói, bằng không cũng đừng có mà nghĩ." Mạc Kỳ Hàn nhủ mảy, lạnh lạnh ngắt lời.

"Ách..." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lăng Tuyết Mạn run rẩy, hạ quyết tâm, cắn răng nói: "Được rồi, hầu hạ liền hầu hạ, đứng lên, ta hầu hạ chàng cởi áo."

"Ha ha!" Mạc Kỳ Hàn cười khê, nhìn bộ dáng chịu nhục của Lăng Tuyết Mạn, sung sướng cực kỳ.

Đứng dậy, nâng cánh tay, Lăng Tuyết Mạn thô lỗ tháo trên ngọc đai eo hắc, bóc áo ngoài của hắc, sau đó đẩy hắc đến bên giường, thô lỗ gào: "Nhấc chân!"

Mạc Kỳ Hàn quả thực xấu hổ, nhấc chân, lại bị nàng cực không ôn nhu cời vớ giày của hắc, sau đó dùng sức mạnh xô đẩy hắc đến trên giường, lại sau đó, thô bạo lột quần áo trong của hắc, miệng còn nói, "Phối hợp chút, nâng cánh tay, nâng tay, nhanh chút!"

Mạc Kỳ Hàn mấp máy miệng, rốt cục chịu không nổi ngược đãi ngược đãi, nhịn không được gầm nhẹ: "Nàng bây giờ là đại gia hay là nha hoàn vậy? Nha hoàn của bản công tử mà dám giống nàng như vậy, bản công tử sớm dời đầu bọn họ rồi!"

Vừa rống, Lăng Tuyết Mạn dùng động tác, bồn chồn nói: "Không phải chàng bảo ta hầu hạ chàng sao? Ta hầu hạ người khác cứ như vậy, chàng không thích, vậy ta đi hầu hạ người khác!"

"Nha đầu chết tiệt kia, nàng dám đi thử xem!" Mạc Kỳ Hàn chán nản, kéo chăn ngủ đi vào, cũng nói: "Bản công tử cực kỳ mất hứng, chuyện của nàng không bàn nữa!"

"Tình nhân, vậy chàng cho lời cam đoan rõ ràng thôi, ta, ta không muốn làm cho Thiếu Bạch ngồi tù, càng không muốn hắc chết." Lăng Tuyết Mạn níu chặt ống tay áo Mạc Kỳ Hàn, gương mặt tỏ vẻ đáng thương.

"Hừ! Vận mệnh Liễu Thiếu Bạch nằm ở trong tay bản công tử, bản công tử không cho phép nàng đi gặp Hoàng Thượng, nàng đến Tử Vương phủ đều không thể đi ra một bước!" Mạc Kỳ Hàn tức giận trừng mắt, quay thân mình thờ phỉ phò đi ngủ, nha đầu chết tiệt kia, chưa bao giờ hầu hạ hắc một lần, bây giờ đã được một nửa rồi, còn có thái độ này, vẫn là bởi tiểu tử họ Liễu kia!

"Ách..." Lăng Tuyết Mạn tròn mắt, nàng lần tôn đại thần này giận rồi? Vừa rồi trong lòng hơi tức giận một chút thôi, không đến mức không để ý nàng như vậy đi? Âm thầm nuốt nước miếng, cân nhắc nặng nhẹ, ngẫm lại, vẫn không thể làm trẻ nãi đại sự, bắt cứ giá nào!

Quỳ gối ở trên giường, Lăng Tuyết Mạn nghĩ đến biện pháp tốt nhất hữu hiệu nhất chính là – mỹ nhân kế!

Không chút nào nương ngừng cời sạch quần áo của mình thành khóa thân, cánh tay ngọc của Lăng Tuyết Mạn liền bầu vú bò qua, lại không đi vòng Mạc Kỳ Hàn cổ, mà là nhấc chân lên, nắn vào, dán lên thân mình to lớn kia từ phía sau lưng, lại đem tay nhỏ bé vớ vào áo của hắc, xoa ngực tròn bóng của hắc, sau đó đi chuyển xuống dưới...

Mạc Kỳ Hàn thét lớn một tiếng, tức giận nói: "Nàng làm cái gì?"

"Không làm cái gì a." Lăng Tuyết Mạn cố ý dấn môi lên sau gáy hắc, khi nói chuyện, hơi thở như lan, nói xong, càng là lại cố ý thổi một hơi, làm Mạc Kỳ Hàn không tự chủ được cứng bụng, tình dục lập tức tập kích toàn thân, lý trí khiến hắc vừa định cắn răng từ chối, tay nhỏ bé lại thừa dịp hắc chưa chuẩn bị trượt vào quần lót của hắc, cầm của hắc...

"Đáng chết!" Mạc Kỳ Hàn thở gấp gấp, bàn tay to chế trụ tay nhỏ bé trơn mềm, giùng giàng nói: "Buông tay, không cho chạm vào bản công tử!"

"Không buông!"

"Không buông, ta liền muốn."

Lăng Tuyết Mạn quyết môi, đem vật cứng trong tay nắm chặt hơn, vì thế, Mạc Kỳ Hàn bắt đầu mạnh mẽ kéo tay nàng, nàng chết sống không buông, lời kéo này, càng thêm kích thích thứ kia bành trướng, khiến cho hắc càng là nhận lấy hành hạ không đáng phải chịu đựng, hắc cắn chặt khớp hàm, hạ xuống thông điệp cuối cùng, "Cuối cùng cảnh cáo nàng, buông tay!"

"Không buông! Kiên quyết không buông!" Lăng Tuyết Mạn không khỏi co quắp khuôn mặt nhỏ nhắn, nàng không phải là muốn sắc dụ sao? Thế nào thành cường bức đây?

"Được, nàng không buông, vậy cũng chớ trách bản công tử không khách khí!" Lăng Tuyết Mạn còn đang suy tư hắc sẽ dùng cái biện pháp không khách khí nào, lại bị nam nhân này nhấn một cái, đè ngược ở trên giường, sau đó... Nàng bị người ta hóa hạ lệ lệ cường bức!

Cả đêm ép buộc, thân thể Lăng Tuyết Mạn mau tan tác rồi, trong mơ màng, thoáng nhìn Mạc Kỳ Hàn mặc quần áo, liền nhớ tới đại sự của nàng còn không có thành, vội giãy giụa đứng lên, sống chết ôm lấy bà vai Mạc Kỳ Hàn, nói: "Không được đi!"

"Sao? Nàng còn muốn?" Mạc Kỳ Hàn ra vẻ nghi hoặc, nghiêng mắt, nhìn bộ dáng Lăng Tuyết Mạn sau cơn kích tình vô cùng quyến rũ, đưa tay lôi kéo, thân thể trần truồng của Lăng

Tuyệt Mạn liền ngã vào trong lòng hắn, hôn cánh môi sưng nhẹ, cười quý dị nói: "Thế nào, vì phu còn chưa đầy thỏa mãn nàng sao?"

"Chàng..." Lăng Tuyệt Mạn đỏ bừng mặt, dầm một cái vào ngực Mạc Kỳ Hàn, ngửa đầu dùng sức trợn tròn mắt nhìn mặt hắn, đáng tiếc mùa đông hùng đông trẻ, vẫn là thấy không rõ lắm, nhưng trong mắt tỏa sáng của hắn rõ ràng cho thấy cái kiểu cười này thật tà ác, không khỏi gắt giọng: "Chàng thật không biết xấu hổ!"

"Ha ha, nam nhân và nữ nhân ở cùng một chỗ, vậy thì phải da mặt dày chút, nếu không làm sao được việc?" Mạc Kỳ Hàn trầm thấp cười, đem Lăng Tuyệt Mạn bỏ vào chăn ấm, kéo phẳng góc chăn, lại nói: "Luyện tiếc ta đi sao? Cũng được. Trời vừa sáng, nha hoàn của nàng cần phải thấy mới được."

"Hả? Không được!" Lăng Tuyệt Mạn vội kháng nghị nói.

Mạc Kỳ Hàn than nhẹ, vượt trán Lăng Tuyệt Mạn, nhẹ giọng nói: "Mạn Mạn, ngủ nhiều một lát, một môi cả đêm, dường đủ tỉnh thần lại nói tiếp, đến trước mặt hoàng thượng, không nên manh động, chỉ sợ bản thân Liễu Thiếu Bạch mình không đồng ý để nàng lên tiếng vì hắn, mục đích của hắn là đòi cho muội muội hắn một cái mạng, Liễu Ngô Đồng tránh tội không được, hắn sẽ không muốn sống."

"Vậy làm sao bây giờ? Ngô Đồng..." Lăng Tuyệt Mạn mò mịt, nàng không biết nên làm gì bây giờ.

"Hết thầy thuận theo tự nhiên!"

Ánh mắt Mạc Kỳ Hàn phức tạp cười cười, sự tình diễn biến thành như vậy, hắn cũng không ngờ tới, nhưng lại đã quên còn có Liễu Thiếu Bạch! Phải cứu Liễu Thiếu Bạch ra, chỉ sợ, nàng sẽ tha thứ cho Liễu Ngô Đồng đi!

"Tình nhân, nếu ta làm chuyện gì đi trái với ý muốn của chàng, chàng sẽ không cao hứng sao?" Lăng Tuyệt Mạn hỏi dò.

"Chuyện nàng làm học tức ta còn thiếu sao?" Mạc Kỳ Hàn trừng mắt, lại ôn nhu cười, ở nàng cái trán ánh hôn tiếp, "Tốt lắm, mau ngủ đi, ta đi rồi."

"Ừm. Chàng cẩn thận chút."

"Ha ha."

Nhắm mắt lại, Trên mặt Lăng Tuyệt Mạn toàn là nụ cười thỏa mãn, trong lòng ngọt ngào.

Đăng chương nha vì mấy hôm ko có

Mọi người có muốn chơi trò chơi ko

Đạt số lượng like theo thời gian

Ví dụ chương này được 55 like trước 21:00 tối sẽ đăng luôn

Muốn chơi hãy bình luận cho mình biết nha

♥ □ ♥ □ ♥ □ ♥ □ ♥ □ ♥ □ ♥ □

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 244

Lo lắng đợi hai ngày, rốt cục quân gia báo tin, ngày mai Hoàng Thượng ra lệnh cho hình bộ phán xét!

Lăng Tuyệt Mạn kích động lại hưng phấn, còn có lo lắng, không biết ngày mai như thế nào, không biết Liễu Thiếu Bạch sẽ nhận hay không, không biết Nhị Vương gia bọn họ sẽ có thái độ gì.

Mà bây giờ, nàng không khỏi thắc mắc, Liễu Ngô Đồng rốt cuộc đi nơi nào? Vì sao trong kinh thành nghiêm mật điều tra như thế mà tìm không thấy nàng? Nàng không có khả năng rời đi kinh thành, bởi vì ngày đó thời gian ngắn như vậy, nàng nhiều nhất chỉ có thể chạy ra khỏi phủ Thái Phó.

Như vậy rốt cuộc ở nơi nào? Chẳng lẽ nàng đã mọc cánh bay đi? Hay là cũng xuyên qua như nàng rồi?

Lăng Tuyệt khấp nhưc đầu vỗ cái trán, nàng càng nghĩ càng rối, ài!

Hôm sau, bầu trời đột nhiên tối tăm, còn roi tuyết, làm Lăng Tuyệt Mạn đã uất ức càng thêm buồn bực.

Trong xe ngựa, ôm lò sưởi trong ngực, trầm tư được một lúc.

"Mẫu thân, đang suy nghĩ gì vậy?" Mạc Ly Hiến ngồi đối diện nàng, khẽ hỏi.

"Rất lo." Lăng Tuyệt Mạn kéo nhẹ môi dưới, thần nhiên nói.

Mạc Ly Hiến không biết nên khuyên như thế nào, trầm mặc, chỉ ngồi tới gần, nắm tay Lăng Tuyệt Mạn, bao thật chặt trong lòng bàn tay hắn.

Hình bộ, trong hành lang, ba đại nhân chủ thẩm chức vị cao, Hoàng thượng Mạc Ngự Minh ngồi phía dưới nơi chờ phán xét, xuống chút nữa, còn có Liễu Thái Phó, năm Vương gia.

Bọn nha dịch phân thành hai bên, tiếng hô "uy vũ" vang vang lên ở trên công đường, chủ thẩm Trương đại nhân hô: "Dẫn phạm nhân Liễu Thiếu Bạch lên công đường!"

Lăng Tuyệt Mạn vội vàng đi vào, thân thể va vào Liễu Thiếu Bạch đang bị nha dịch áp chế tiến vào, bởi vì lực va quá lớn, ngã ngồi ở bên ngoài công đường, đau nhe răng, lớn tiếng: "Làm gì vậy? Muốn đụng chết ta à?"

"Mẫu thân!"

Mạc Ly Hiền theo tới phía sau, thấy thế vội chạy đi đỡ Lăng Tuyết Mạn, Liễu Thiểu Bạch cũng đồng thời bị kinh sợ, sau đó tránh thoát nha dịch đuổi tay tới, cũng nóng nảy bật thốt lên: "Tuyệt mạn, nàng làm sao vậy?"

Lăng Tuyết Mạn vốn là muốn đứng lên, nghe nói như thế, con người giáo hoạt chuyển một cái, ngược lại ngồi dưới đất bất động, vừa đưa tay xoa cái hông nàng, vừa hỏi hai nha dịch giữ Liễu Thiểu Bạch, "Các người cũng nghe được lời phạm nhân này mới vừa nói chứ?"

Hai nha dịch ngẩn người, còn chưa có biết rõ thân phận của Lăng Tuyết Mạn, còn đang nghi hoặc, Mạc Ly Hiền trầm mặt sắc: "Đây là Tứ Vương phi, Tứ Vương phi hỏi, còn không đáp?"

"Dạ dạ, tiểu nhân bái kiến Tứ Vương phi! Hồi Tứ Vương phi, mới vừa rồi lời phạm nhân nói chúng tiểu nhân nghe được!" Hai nha dịch sau khi khiếp sợ, vội quỳ xuống nói.

Thông minh như Mạc Ly Hiền, lại sớm chiều chung đụng cùng Lăng Tuyết Mạn lâu như vậy, cho nên rất dễ dàng hiểu dụng ý nàng không đứng lên!

Mà Liễu Thiểu Bạch mơ hồ cũng có chút sáng tỏ, vội thu tay lại, lạnh lùng trừng Lăng Tuyết Mạn, giọng mang đùa cợt lạnh nói: "Tứ Vương phi thật đúng là không chê mệnh dài, mới vừa rồi đụng thật là nhẹ!"

Lăng Tuyết Mạn ngẩn người, ngo ngắc nhìn Liễu Thiểu Bạch đột nhiên thay đổi thái độ, có chút thương tâm, Mạc Ly Hiền khom người, nâng nâng "Mẫu thân, trên đất lạnh!" Nói xong, nhẹ nhàng kéo nàng, nàng lúc này mới phản ứng được, Liễu Thiểu Bạch hành động lần này là cố ý rồi!

Đứng lên, Lăng Tuyết Mạn ủy khuất nhìn chằm chằm Liễu Thiểu Bạch, nói: "Người làm gì phải như vậy?"

"Hừ! Bản công tử gặp lại người liên hận không giết được người chết!" Liễu Thiểu Bạch lạnh lùng bỏ lại một câu, bước nhanh qua Lăng Tuyết Mạn đi vào công đường rồi.

Lăng Tuyết Mạn cắn chặt cánh môi, buồn bã nhìn bóng lưng xóc xệch của Liễu Thiểu Bạch, trong lòng không ngăn được khổ sở.

"Mẫu thân, vào đi thôi." Mạc Ly Hiền nhẹ giọng nói.

Lăng Tuyết Mạn "Ừ" một tiếng, cúi đầu hướng công đường đi tới.

Người ngồi bên trong công đường nhìn đến Liễu Thiểu Bạch cùng Lăng Tuyết Mạn, còn có Mạc Ly Hiền một trước một sau đi vào, đều mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Đường thượng ba vị đại nhân vội xuống đường, cùng bọn nha dịch quỳ xuống, "Ra mắt Tiểu Vương Gia! Ra mắt Tứ Vương phi!"

Mạc Ly Hiền kêu lên, cùng Lăng Tuyết Mạn cùng tiến lên trước mặt Mạc Ngự Minh thỉnh an, "Hiển nhi tham kiến Hoàng Gia gia!" "Tuyệt mạn tham kiến phụ hoàng!"

"Bình thân!"

Mạc Ngự Minh quét mắt hai người một cái, hỏi: "Các con tới đây làm cái gì?"

"Bẩm phụ hoàng, Tuyệt Mạn tới nghe thăm." Lăng Tuyết Mạn trả lời.

Mạc Ngự Minh trầm tư, thân nhiên nói: "Ban ghế ngồi!"

Tra hỏi bắt đầu, Liễu Thiểu Bạch luôn mang thái độ thù hận Lăng Tuyết Mạn, khẳng định hẳn là chủ mưu, Liễu Ngô Đồng cũng chỉ là bị hán đầu độc mà thôi.

"Liễu Thiểu Bạch, động cơ người mưu hại Tứ Vương phi là cái gì?"

"Bẩm đại nhân, Tứ Vương phi từng mấy bận nhục mạ ta ngoài đường phố, lòng ta oán hận, liền muốn giết nàng."

"Vậy người vì sao không tự mình động thủ, mà muốn chỉ điểm muội muội người Liễu Ngô Đồng – một cô gái không hề có võ công?"

"Đại nhân chẳng lẽ không rõ sao? Ta là nam tử, làm sao có cơ hội đến gần Tứ Vương phi? Ngô Đồng lại không giống, Ngô Đồng là nữ tử, lại có giao tình với Tứ Vương phi, ta liền dụ dỗ Ngô Đồng giết nàng, nào có thể đoán được Ngô Đồng thất bại, khiến Tứ Vương phi tránh được một kiếp."

"Liễu Thiểu Bạch, Bốn quan hỏi nữa người, người có biết Liễu Ngô Đồng hiện tại ở nơi nào không?"

"Không biết."

"Liễu Thiểu Bạch, theo Bốn quan biết được, trước khi người đầu thú, từng đi phố Nam mua qua một con điều, sau đó mang điều đi Tứ Vương phủ cầu kiến Tứ Vương phi, đúng không?"

"Đúng!"

"Người nếu thù hận Tứ Vương phi như thế, đi Tứ Vương phủ làm gì? Người nghĩ lần nữa hành hung hay có mục đích khác? Ngày đó người cùng Tứ Vương phi nói cái gì?"

"Đại nhân, ta đi Tứ Vương phủ tự nhiên có mục đích, Tứ Vương phi lúc đó không biết ta mới là người muốn giết nàng, cho nên cũng không đề phòng ta, chuyện này bại lộ, trên dưới Liễu gia ta đều có thể bị dính líu, mặc dù lòng dạ ta nhỏ mọn, nhưng không muốn liên lụy cha mẹ ta, con điều kia Tứ Vương phi thích, cho nên ta mang theo đi cầu Tứ Vương phi bỏ qua cho Ngô Đồng, ai ngờ lòng dạ Tứ Vương phi sắt đá, cũng không đáp ứng."

Trương đại nhân dừng một chút, nghiêng người chấp tay hướng Lăng Tuyết Mạn, "Xin hỏi Tứ Vương phi, lời ấy của phạm nhân có thật hay không?"

"Không đúng, hẳn căn bản không có cầu xin ta, cùng ta tán gẫu một chút, sau đó liền đi." Lăng Tuyết Mạn không chút nghĩ ngợi nói.

Tiếng nói vừa dứt, Liễu Thiểu Bạch lại cười lạnh nói: "Tứ Vương phi, người thật đúng là tên lường gạt dùng lời ngon tiếng ngọt a! Người có chứng cứ sao?"

"Vậy người có chứng cứ gì nói người cầu xin ta?" Lăng Tuyết Mạn lập tức hỏi ngược lại.

"Ta cũng không có, bởi vì trong phòng khách chỉ có hai người chúng ta, cho nên không ai đối chứng, liền giao cho đại nhân phán đoán đi!" Liễu Thiểu Bạch cười nhạo nói.

"Này....." Ba vị đại nhân lập tức rơi vào khó khăn, ba mặt nhìn nhau.

Lăng Tuyết Mạn không nhịn được, đứng lên, nhìn chung quanh một chút, phía nha dịch đứng đầu hàng có đeo một cây đao bên hông, liền đi tới, thành linh rút đao của nha dịch, trong sự kinh ngạc của mọi người, đem chuôi đao nhét vào tay Liễu Thiểu Bạch, nâng mũi đao chỉ vào trái tim của mình, nhìn chăm chăm Liễu Thiểu Bạch, lạnh lùng nói: "Người đã thù hận ta như thế, muốn giết ta, vậy thì động thủ đi! Ta cho người cơ hội!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 245

Trên công đường, mọi người đều bị Lăng Tuyết Mạn làm giật mình, bao gồm cả Liễu Thiểu Bạch cố làm lạnh lùng!

"Mẫu thân!"

Mạc Ly Hiền hô lên một tiếng, sốt ruột nhảy ra ngoài, hần chỉ sợ sợ ý một chút, Liễu Thiểu Bạch sẽ thật ngộ thương Lăng Tuyết Mạn!

Mạc Ngự Minh không biết tình huống, cau mày trách mắng: "Tuyệt mạn nha đầu, con làm cái gì? Con muốn chết hả?"

Bốn người Mạc Kỳ Diễn, Mạc Kỳ Minh, Mạc Kỳ Lâm, Mạc Kỳ Sâm đều siết chặt quả đấm, không dám lên tiếng, sợ càng thêm kích thích Liễu Thiểu Bạch.

Mạc Kỳ Dục ngưng mắt nhìn chuôi đao kia, nhìn mũi đao cách ngực Lăng Tuyết Mạn chỉ một tấc vuông, trong lòng mặc dù gấp, lúc này lại cũng trấn định, chậm rãi nói ra: "Tứ tẩu, Liễu Thiểu Bạch nếu là thật cầm chuôi đao này vào ngực tẩu, tội Liễu gia có thể nặng hơn!"

Lời này, hần là đang ám chỉ cho Liễu Thiểu Bạch nghe, nếu Liễu Thiểu Bạch là hiếu tử, sợ Liễu gia bị liên lụy, sẽ cần phải tỉnh táo. Vậy mà, những lời này của hần cũng nhắc nhở Liễu Thiểu Bạch, đang lúc không biết nên làm thế nào, trong mắt kinh ngạc nhanh chóng đổi lại một tia cười lạnh, nắm chuôi đao, nhìn Lăng Tuyết Mạn, chậm rãi nhếch môi, "Tứ Vương phi, dùng một mạng người đời hơn mười mạng người Liễu gia ta, không đáng giá! Cho nên, Tứ Vương phi tiếp tục sống tạm đi! Liễu Thiểu Bạch ta là một quân cờ thua, tự biết mình xui xẻo, Tứ Vương phi muốn làm gì thì làm cái đó đi!"

"A, người không dám rồi hả? Người không phải là rất lớn gan sao? Ta nhục mạ người ngoài đường phố, người liền ghen ghét trong lòng muốn giết chết ta, hiện tại lại sợ? Kẻ thù của người đứng ở trước mặt người, người lại không dám động thủ? Liễu Thiểu Bạch, người là thứ hèn nhát! Ta Lăng Tuyết Mạn nói cho người biết, hôm nay là tự ta đem đầu đưa đến trên tay người, không phải người mưu sát ta, cho nên —"

Lăng Tuyết Mạn không quay đầu lại, cũng là nói cho những người khác nghe, "Phụ hoàng, nếu nguyên nhân gây ra việc này là do con, con hiện tại tiện trả mạng cho Liễu Thiểu Bạch, hoàn thành tâm nguyện của hần! Con chết, xin phụ hoàng không nên truy cứu một nhà Liễu Thái Phó, Tuyết Mạn sẽ bồi phụ quân xuống hoàng tuyền!"

"Tuyệt Mạn nha đầu!" Mạc Ngự Minh kinh hãi, đứng lên, ánh mắt thâm thúy không hề chớp mắt nhìn chăm chăm Liễu Thiểu Bạch, trầm giọng nói: "Thiểu Bạch, trăm biết người thuần lương, là nhân tài văn võ song toàn hiếm có của Minh quốc ta, gần đây mới đang cùng lục bộ thương nghị, muốn phong cho người chức quan, để cho người vào triều làm quan, người lại đầu thú nói người là chủ mưu, trăm hỏi nữa người một lần, lời ấy của người có hay không làm thật? Nếu người có một câu nói láo, đó chính là tội khi quân, tịch thu tài sản cả nhà giết kẻ phạm tội, người có thể nghĩ cho kỹ rồi trả lời trăm!"

"Thiểu Bạch, không thể mắc thêm lỗi lầm nữa! Cha van người, không nên thương tổn Tứ Vương phi!" Liễu Thái Phó không nhịn được lão lệ tung hoành, lên tiếng cầu khẩn.

Liễu Thiểu Bạch khẽ run, kinh hãi vì lời nói của Mạc Ngự Minh, cũng đau xót cho Liễu Thái Phó, hơn nữa mâu thuẫn với bức bách Lăng Tuyết Mạn! Một cái chớp mắt, biểu tình trên gương mặt tuần tú biến hóa ngàn vạn, mờ mắt ra, là một mảnh lạnh lùng, nhìn Mạc Ngự Minh trấn định nói: "Hoàng thượng, Thiểu Bạch phạm vào tội chết, nhưng tuổi Ngô Đồng còn nhỏ quá, tất cả đều là mù quáng theo nghe thần..., cầu xin hoàng thượng bỏ qua, tha năng tội chết, định tội theo kẻ tông phạm, Thiểu Bạch cam nguyện đền tội, xin hoàng thượng xử chém, lập tức hành quyết!"

Hôm trước, khi hần đi khắp kinh thành một vòng, hần phát hiện, muốn đưa Ngô Đồng rời kinh thành, căn bản là không thể, không biết có bao nhiêu tai mắt đang ngó chừng hần, nhìn chăm chăm cửa thành, muốn tránh khỏi quan binh lục soát cửa thành, quả thật khó càng thêm khó, không thể nào giấu Ngô Đồng cả đời trong tầng hầm, hơn nữa sớm muộn sẽ bị người phát hiện, cho nên, hần cũng chỉ có sự lựa chọn này, lấy mạng đổi mạng, sử dụng mạng hần, bảo vệ một mạng Ngô Đồng, cho nên —

Nghe vậy, mọi người trên công đường chấn động, trợn to hai mắt!

Liễu Thái Phó đã lao đảo muốn ngã, ba chữ "trảm lập tức", làm mặt ông trắng bệch!

Mà Lăng Tuyết Mạn sau khi khiếp sợ, không đợi Mạc Ngự Minh trả lời, giành nói: "Phụ hoàng, xin ngài đáp ứng Tuyết Mạn thỉnh cầu, hôm nay Tuyết Mạn chết ở trong tay Liễu Thiểu Bạch, không hề oán hận, không liên quan Liễu gia!"

Mạc Kỳ Dục thét kinh hãi một tiếng, "Tứ tẩu người điên rồi!"

Mạc Ngự Minh đang trầm tư, trên mặt Mạc Kỳ Diễn nhìn như lạnh nhạt, cũng nổi lên có chút lo âu, hai mắt chăm chú nhìn chăm chăm Lăng Tuyết Mạn, phán đoán, suy tư.

Mạc Kỳ Minh bí hiểm, không nói một lời, ai cũng không nhìn ra hần đang nghĩ cái gì, Mạc Kỳ Lâm mang đôi con ngươi thâm trầm như biển, cũng là không biến sắc quan sát biểu tình Mạc Ly Hiền.

Mạc Kỳ Sâm theo Mạc Kỳ Dục ra tiếng, "Tứ tẩu, đao kiếm không có mắt, tẩu phải tiếc mạng mình a!"

Mạc Ly Hiền đứng ở bên người Lăng Tuyết Mạn cùng Thiểu Bạch, thấy thế, lặng lẽ nháy mắt với Lăng Tuyết Mạn, sau đó quay đầu lại, nói: "Hoàng Gia gia, xin ngài đáp ứng thỉnh cầu của mẫu thân của cháu đi!"

Nói xong, Mạc Ly Hiền mãnh liệt nháy mắt với Mạc Ngự Minh, bằng cơ trí của Mạc Ngự Minh, chỉ cần thoáng nghĩ, liền có chút sáng tỏ rồi, nhưng trên mặt dĩ nhiên là sẽ không lộ ra bất cứ dấu vết gì, thần nhiên nói: "Được, Tuyết Mạn nha đầu, con đi bồi Hàn nhi cũng tốt, trăm ban đầu cũng muốn để cho con chôn theo, nhưng con không chịu, trăm lại nhớ đến Hàn nhi dặn dò lúc lâm chung, liền không có kiên trì, hôm nay chính con đề nghị, trăm liền đồng ý!"

"Dạ, Tuyết Mạn cảm ơn phụ hoàng thành toàn!"

Lăng Tuyết Mạn cười khổ một tiếng, ánh mắt nhìn qua Liễu Thiểu Bạch, chậm rãi nói ra: "Liễu Thiểu Bạch, lần này ngươi có thể yên tâm, ngươi vừa có thể giết chết ta giải hận, còn có thể giữ được Liễu gia, cho nên, nhanh lên động thủ đi!"

Liễu Thiểu Bạch mặc dù lạnh lùng như cũ, nhưng lúc này toàn bộ nỗi đau lộ ở trong mắt, có ngàn vạn tâm sự không thể nói, bình tĩnh nhìn chăm chăm Lăng Tuyết Mạn, giọng nói hơi khàn đục: "Từ Vương phi, ngươi cứ một lòng muốn chết như vậy sao?"

"Vậy còn ngươi? Ngươi không phải cũng ở một lòng muốn chết sao?" Lăng Tuyết Mạn nhẹ nhàng cười một tiếng, hỏi ngược lại.

Ai ngờ, Liễu Thiểu Bạch đột nhiên ra tay, một chương đánh úp về phía vai trái nàng, thế nhưng chương lại không vỗ tới trên vai nàng, mà là nắm mũi đao trong tay nàng, sau một khắc, lưỡi đao chống đỡ lên chính hân cổ, cũng lui nhanh hai bước!

Một biến hóa này, chỉ là trong gang tấc khiến Mạc Ly không cách nào phản ứng, mà võ công Liễu Thiểu Bạch rõ ràng hơn nó, cho nên nó cũng bị chương phong kia ép lui về phía sau mấy bước!

"Không cần!"

Lăng Tuyết Mạn thét lên một tiếng, Mạc Kỳ Diễn, Mạc Kỳ Lâm đồng thời phản ứng lại, thuận tay nắm lên ly trà trên bàn trước mặt làm thành ám khí bắn ra, trì hoãn thời gian Liễu Thiểu Bạch tự vận, hân lác mình tránh, Lăng Tuyết Mạn phản ứng cực nhanh nhào tới, bởi vì vóc dáng nàng thấp, không bắt được đao, liền gắt gao lôi tay cầm đao của hắn kéo xuống dưới, cũng lung tung hô: "Liễu Thiểu Bạch, ngươi không phải là nam nhân! Ngươi không dám giết ta, chỉ dám tự sát, ngươi là anh hùng hảo hán cái gì! Ta khi dễ ngươi! Khi dễ ngươi! Liễu Thiểu Bạch, ngươi là tiểu quý nhất gan, ngươi là đứa ngốc, ngươi phải tự sát, ta nhất định cầu xin phụ hoàng giết Ngô Đồng!"

Chào các bạn đọc giả

Xin hãy góp ý kiến cho mình với hình như mọi người đọc càng ngày càng ít thì phải

Mọi người có ý kiến gì ko hãy comment cho mình nha

Mình sẵn sàng có thể những gì tốt nhất mình làm

Love♥□♥□♥□♥□♥□♥□

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 246

Liễu Thiểu Bạch xanh mặt, trừng mắt nhìn Lăng Tuyết Mạn, thờ dốc, nói gần từng chữ nói: "Từ Vương phi, ngươi không nên ép ta!"

"Ta liền ép ngươi đó, như thế nào? Ngươi có bản lĩnh giết ta à! Ngươi không dám giết ta, hay không muốn giết ta?" Lăng Tuyết Mạn dùng hết hơi sức kéo ống tay áo xuống lấy đao, bởi vì vô cùng dùng sức, thân thẳng tắp hạ xuống, đã muốn ngồi lết trên mặt đất.

Nhìn cảnh này, ba vị đại nhân trên công đường, cùng Mạc Ngự Minh, năm Vương gia, một ít nha dịch, đồng thời giương mắt mà nhìn, hiện tại cảm thấy quả là tức cười!

Mạc Ly Hiền không biết mình có cần giúp một tay hay không, nhất thời ngây ngốc tại chỗ, nhìn một người cầm đao gác ở trên cổ muốn tự vận, một người liều mạng lôi kéo không cho, hai người lại thật như là tình thâm!

Lăng Tuyết Mạn cảm giác mình sắp kéo không được rồi, một khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, liền phiền não quát:

"Liễu Thiểu Bạch ngươi xong chưa? Ta sắp ngồi dưới đất rồi!"

"Vậy ngươi buông ta ra!" Liễu Thiểu Bạch nào nề gằm nhẹ đáp lại.

"Buông ngươi thì có thể, nhưng không cho phép ngươi làm chuyện ngu đần!" Lăng Tuyết rống ra điều kiện.

"Ai ngu đần? Ngươi mới ngu!" Liễu Thiểu Bạch cắn răng.

Lăng Tuyết Mạn muốn mắng trở về, nhưng đôi tay lôi tay áo Liễu Thiểu Bạch không ngừng trượt xuống, mắt thấy sắp tuột rồi, cái khó ló cái khôn, thành linh một cước đạp chân trái Liễu Thiểu Bạch, Liễu Thiểu Bạch bị đá, chân nghiêng một cái, Lăng Tuyết Mạn cuống quýt kéo đao, kết quả, mặc dù ôm thân đao, lại bị mũi đao lướt qua mu bàn tay, nhất thời máu tươi ứa ra, theo ngón tay trắng nõn trượt xuống, "A —"

"Mẫu thân!"

"Từ tẩu!"

"Từ Vương phi!"

Vô số tiếng kinh la vang lên, mọi người tức thì chạy tới bên này!

Mà Lăng Tuyết Mạn thét lên một tiếng, ném thanh đao trong tay, dùng một cái tay khác đè lại vết cắt ứa máu, nhất thời kêu khóc, "Liễu Thiểu Bạch trời đánh, ngươi đi chết a! Đồ khốn kiếp này! Oa oa..... Hại ta bị thương, xong rồi, xong rồi ta sắp chết rồi, chảy nhiều máu như vậy, ta chết rồi!"

Mạc Ly Hiền xông lại đỡ Lăng Tuyết Mạn trước tiên, vội vàng kêu lên: "Mẫu thân! Trời ạ, phụ vương, Hoàng Gia gia, mau truyền thái y a!"

Cả công đường hỗn loạn, năm người Mạc Kỳ Diễn vây quanh, nha dịch nghe lệnh chạy đi truyền thái y, Mạc Ngự Minh bị năm con một cháu chặn lại nhìn không rõ lắm, Lý công công

đứng ở bên cạnh đỡ lấy, không ngừng ngó nghiêng cái đầu, Liễu Thái Phó hóa đá ngồi phịch ở trên ghế, nửa ngày không nhúc nhích được, ba đại nhân trên công cường như bị sét đánh, vốn là công đường nghiêm túc của Hình bộ, lại biến thành như vậy!

Mà đầu sỏ Liễu Thiếu Bạch sớm bị Vương gia nào đó chen lấn đẩy sang một bên, thanh đao không biết từ lúc nào đã rơi xuống đất, còn hấn thì ngẩn ra nhìn Lăng Tuyết Mạn bị vậy ở chính giữa, hồi lâu một câu cũng nói không nên lời!

Không muốn tổn thương nàng, nhưng vẫn tổn thương nàng, cái này bảo hấn làm sao mà chịu nổi?

Mạc Kỳ Dục tiện tay cầm vật cầm bảo xé một mảnh vải, nói: "Trước tiên băng vết thương, đừng để chảy máu."

Cột chắc mu bàn tay, Lăng Tuyết Mạn vẫn còn kêu khóc, "Oa oa, ta thật xui xẻo a, da tay mềm thịt mịn đáng thương của ta, ta có bị mất bàn tay không?"

"Sẽ không!"

Sáu nam nhân lớn nhỏ trăm miệng một lời!

Mạc Ngự Minh như bị sét đánh, ánh mắt phức tạp trùng không dưới mười lần, sau đó "Khụ khụ" hai tiếng, nói: "Rách chút da không chết được, vây quanh làm gì? Cho dù chết, cùng đứng bồi lão Tử đi!"

Đột nhiên nói chuyện, năm đại nam nhân đều chấn động, nhanh chóng quay lại, rồi rít chấp tay nói: "Phụ hoàng, Tử đệ/Tử ca không có ở đây, nhi thần giúp đỡ chăm sóc Tử Vương phi là việc phải làm!"

Mạc Ngự Minh hung hăng liếc năm người một cái, hỏi: "Tuyết Mạn nha đầu, con không phải mới một lòng muốn chết sao? Vào lúc này lại sợ chết! Thật là không có cốt khí!"

"Khụ khụ, phụ hoàng, ngài còn mắng con!" Lăng Tuyết Mạn vô cùng xấu hổ, thút thít hai cái, lại nhớ đến Liễu Thiếu Bạch, đẩy đám người ra, mấy bước đi tới trước mặt, nâng bàn tay bị thương của nàng lên trước mặt Liễu Thiếu Bạch, nổi giận dùm dùm nói: "Lần này ngươi hải lòng chưa? Hừ! Ta hiện tại rốt cuộc đã tin tưởng ngươi thật sự là ghét ta vì ta nói ngươi là biến thái nam rồi, đây chính là chứng cứ! Liễu Thiếu Bạch, ta ngu ngốc còn coi ngươi như bằng hữu, nói cho ngươi biết, ta hận ngươi! Hận ngươi! Hận chết ngươi!"

Liễu Thiếu Bạch chấn động, thân thể lao đảo lui về sau hai bước, bởi vì nàng nói hận hấn! Mối mòng vừa động, thì thảo nói: "Không, Tuyết Mạn, ta, ta không có....."

"Không?" Lăng Tuyết Mạn chột lên giọng, quay đầu, cười híp mắt nhìn về phía Mạc Ngự Minh, "Phụ hoàng, ngài đều nghe được đi, hấn nói không có, không nghĩ muốn mưu sát con, không có ghét con!"

Dứt lời, nụ cười đột nhiên thu hồi, lại quay lại, hỏi: "Thiếu Bạch, ngươi là vì giữ mạng Ngô Đồng, mới làm như vậy sao?"

"Tuyết Mạn....." Liễu Thiếu Bạch không có nói tiếp.

Lăng Tuyết Mạn thở dài, trầm lặng nói: "Ta hiểu rõ, ngươi cùng Ngô Đồng máu mủ tình thâm, huynh muội tình thâm, ngươi cũng là vì Ngô Đồng mới làm như vậy, ta muốn bảo vệ tính mạng của ngươi, ngươi phải bảo vệ tính mạng của nàng, vậy ta tất phải giữ mạng nàng mới được, thôi, ta không so đo rồi!"

Khò sò cười một tiếng, Lăng Tuyết Mạn xoay người, hướng Mạc Ngự Minh trình trọng quỳ xuống, dập đầu ba cái cực kỳ vang dội, "Phụ hoàng, Tuyết Mạn không muốn tính toán nữa, Liễu Thái Phó tuổi tác đã cao, có công ở triều đình, tuổi già mất con, việc này bất luận kẻ nào cũng đều thông khổ không chịu nổi, Tuyết Mạn được phu quân trên trời phù hộ, ba lần bốn lượt có thể chạy thoát khỏi cái chết, đây đã là trời cao chiếu cố con, vụ án này, con kính xin phụ hoàng không nên truy cứu nữa, phụ hoàng đại nhân đại nghĩa, Tuyết Mạn cảm ơn ngài!"

Nghe vậy, Mạc Kỳ Dục kích động nói: "Tứ tẩu! Cái này sao có thể được? Liễu Thiếu có thể bỏ qua, nhưng Liễu Ngô Đồng tội ác tày trời....."

"Tiểu Thất!" Lăng Tuyết Mạn cau mày, buồn bực nói: "Nàng lại không giết ngươi, ngươi kích động cái gì? Ta mới là người bị hại có được hay không? Ta đều rút đơn kiện rồi, ngươi cũng không cần so đo."

"Tứ tẩu, ngươi, ngươi thật là đồ ngốc!" Mạc Kỳ Dục tức muốn văng phôi, nghiêng đầu đi, thờ hỏn hển.

Bọn bốn người Mạc Kỳ Diễn đều không nói gì, đối với quyết định của Lăng Tuyết Mạn, nội tâm mặc dù không đồng ý, nhưng trước mặt Mạc Ngự Minh cũng không có lý do để phản đối.

Liễu Thái Phó khiếp sợ nhìn Lăng Tuyết Mạn, trong bụng xúc động vạn phần.

Mạc Ngự Minh nhìn chằm chằm Lăng Tuyết Mạn, hồi lâu, cất tiếng nói nghe như bình thân lại mang theo uy nghiêm: "Vụ án Liễu Ngô Đồng mưu sát Tử Vương phi, tạm thời hoãn lại! Liễu Thiếu Bạch nhốt vào đại lao Hình bộ, đợi trăm phán xét!"

Dứt lời, lại nói: "Tử Vương phi theo trăm vào cung!"

.....

Hoàng cung, trong Long Dương cung.

Thái y bồi thuốc cho Lăng Tuyết Mạn xong, liền lui xuống.

Mà Mạc Ngự Minh thanh thân tựa vào trên giường, nhàn nhạt hỏi: "Tuyết Mạn nha đầu, con tựa hồ quá mức quan tâm đến Liễu Thiếu Bạch! Vì cứu hấn một mạng, lại không sợ đã thương mình?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 247

Nghe vậy, Lăng Tuyết Mạn ngẩn người, ngạc nhiên nói: "Phụ hoàng, con không phải muốn thương tổn mình a, thật là đau, ai, ai biết con sẽ xui xẻo như vậy đâu?"

"Tuyệt Mạn nha đầu, con nên hiểu ý của trẫm, không cần giả bộ hồ đồ với trẫm!" Sắc mặt Mạc Ngự Minh tối đi, trong tiếng nói dần dần mang theo ý lạnh.

Lăng Tuyết Mạn ngẩn ra, nhìn Mạc Ngự Minh một cái, nghiêng cứu ý tứ trong lời nói của ông, rốt cuộc mới phản ứng, khóe miệng không ngừng co rút, "Phụ hoàng, ngài không phải là nghĩ sai lệch chứ? Liễu Thiếu Bạch là bằng hữu của con a, lúc trước, lần đầu tiên con trở về thăm Lăng gia, ở trên đường đụng phải hắn, ngay lập tức con đi đuổi theo Hiền nhi, kết quả hắn ôm một con heo đựng con ngà lân, cho nên con liền nể hắn là biến thái nam, còn có Ngô Đồng, ai, con thật lòng xem huynh muội bọn họ là bằng hữu, Ngô Đồng lại....."

Nhất thời lâm vào thương cảm, Lăng Tuyết Mạn cầm ống tay áo, cúi đầu xuống.

Mạc Ngự Minh xem xét kỹ lưỡng nàng, con người sắc bén như mũi tên, vậy mà nàng lại cúi đầu, chỉ lo thương cảm, chưa từng chú ý tới tâm tình biến hóa trong mắt ông.

Thần nhiên như vậy, thật là không có vấn đề gì! Mạc Ngự Minh lại khôi phục lạnh nhạt, nhưng ngay sau đó ném ra một vấn đề khác, "Tuyệt Mạn nha đầu, trẫm nghe nói Ngô Đồng bóp cổ con, là bởi vì con nói Hàn Nhi chết chọc giận nó?"

"A?" Lăng Tuyết Mạn ngẩng đầu, trả lời: "Đúng vậy, nàng nhất định nói với con là phu quân không có chết, còn đi thổi tiêu cho nàng nghe, thật kỳ quái, còn nói bài nhạc gì đó mà chỉ hai người bọn họ biết, sau đó ta thấy nàng có chút rối loạn thần kinh, liền muốn để cho nàng thanh tỉnh, nàng liền, liền bóp cổ con."

"Thổi tiêu?" Mạc Ngự Minh giật mình, như có suy nghĩ, nói nhỏ: "Đúng vậy, Hàn Nhi thổi tiêu rất hay, nó bởi vì thân thể không tốt, võ công chỉ luyện sơ qua, nhưng lại hứng thú với thổi tiêu, trẫm còn tặng cho nó một cây tiêu bạch ngọc nữa."

Nói đến chỗ này, Mạc Ngự Minh ngược mắt, "Ngô Đồng có nói nó nghe được tiếng tiêu lúc nào không?"

"Ách, không có nói, nhưng phụ hoàng à, tha chết cho nàng đi, nơi này của nàng có vấn đề, thấy một người đàn ông liền nói là phu quân, còn nói phu quân không có chết, cho nên, nàng bóp cổ con cũng là do không khống chế nổi tâm tình." Lăng Tuyết Mạn chỉ chỉ cái đầu, thờ dãi nói.

"Vậy sao? Con nói Ngô Đồng thấy một người đàn ông liền nói là Hàn Nhi? Nó nói là người nào?" Mạc Ngự Minh cau mày lại hỏi.

"Một người thị vệ ở Tứ Vương phủ." Lăng Tuyết Mạn nói.

"Thị vệ kia thường đi lại ở trong vương phủ sao?"

"Không thường, hắn là thị vệ trông chừng Hương Đàn Cư, có mấy lần con đi ra ngoài, quân gia sợ con gặp nguy hiểm, lại sợ thị vệ bình thường võ công thấp kém, cho nên điều cao thủ Hương Đàn Cư giúp con."

Mạc Ngự Minh hí mắt, lúc này trong Long Dương cung, tất cả thái giám cung nữ đều bị hắn bảo lui xuống, con người sắc bén quét qua mỗi một chỗ trong đại điện, cuối cùng mới trở lại trên mặt Lăng Tuyết Mạn, hỏi: "Là thị vệ nào?"

"Vô Giới a." Lăng Tuyết Mạn mặc dù không hiểu Mạc Ngự Minh vì sao phải truy hỏi kỹ càng sự việc, nhưng nàng không dám không đáp.

"Vô Giới này tướng mạo như thế nào?" Mạc Ngự Minh lại hỏi.

"Thân cao cao, vóc người vừa phải, không mập cũng không gầy, bộ dạng lạnh như băng, ai, tất cả thị vệ Hương Đàn Cư đều một dạng lạnh như băng, tướng mạo Vô Giới nha, da màu đồng, mắt to mày rậm, sống mũi cao thẳng, ách..... Phụ hoàng, con không miêu tả nữa." Lăng Tuyết Mạn tạm thời ngừng lại, buồn bực nhìn Mạc Ngự Minh.

Mạc Ngự Minh không có nghe được đoạn sau, trợn mắt, "Cái nha đầu này!"

"Phụ hoàng, con nói thật sự sẽ không sao chứ?" Lăng Tuyết Mạn ủy khuất chu mỏ.

"Vậy con xem tên thị vệ Vô Giới đó giống Hàn Nhi mấy phần?" Mạc Ngự Minh lại hỏi, trong giọng nói có chút khản trương.

Lăng Tuyết Mạn vừa nghe, liền khoát tay, "Một phần cũng không giống, phu quân con đẹp mắt hơn hắn nhiều!"

"Vậy sao?" Mạc Ngự Minh giật giật chân mày, suy tư chốc lát, lại hỏi: "Tuyệt Mạn nha đầu, kể từ khi con gả vào Tứ Vương phủ, trong vương phủ có chuyện tình đặc biệt gì xảy ra hay không?"

"Đặc biệt?" Lăng Tuyết Mạn chặc lưỡi, đột nhiên nghĩ đến tình nhân, trong lòng hết hồn, chẳng lẽ hoàng thượng phát giác? Phái tai mắt giám thị nàng sao? Vừa nghĩ như thế, vội tự nói với mình nhất định phải tỉnh táo, nhất định không thể bại lộ bí mật, trong lòng dần dần bình tĩnh lại, làm bộ như khổ cực suy nghĩ nửa ngày, mới chậm rãi nói: "Chuyện đặc biệt cũng không có, không phải Nhã Phi ở cùng con một thời gian sao? Nàng rõ ràng a. Mỗi ngày nhiệm vụ chính của con là ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, ăn no chơi, chơi mệt mới ăn nữa, sau đó sẽ ngủ."

"Khụ khụ!" Mạc Ngự Minh bị sặc, trừng mắt Lăng Tuyết Mạn, trách mắng: "Con là heo à!"

"Ách, phụ hoàng, ta cũng không muốn vậy, nhưng một mình ta còn có thể làm gì? Ai, đầu gì ngài cũng đã cho con một đứa con trai, con còn coi như là có bạn, nếu không con càng không biết sống làm sao." Lăng Tuyết Mạn phiền muộn than thở, liền tiếp than với Mạc Ngự Minh, tỏ vẻ đáng thương, để Mạc Ngự Minh hỏi nữa.

Nét mặt Mạc Ngự Minh thoáng qua một tia bi thương, tìm đập mạnh và loạn nhịp hồi lâu, vẻ mặt giống như hạ quyết tâm, nghiêm túc nói: "Tuyệt Mạn nha đầu, ban đầu Hàn Nhi qua đòi từng giao phó muốn con thủ tiết cho nó cả đời, cho nên, trẫm không thể nào sự chấp thuận cho con rời Tứ Vương phủ gả người khác, con tốt nhất thu phần tâm tư này cho trẫm! Lời này, trẫm còn phải nói với mấy đứa bọn lão Nhị! Hàn Nhi chết đi, trẫm đau đớn các con không thể nào tưởng tượng nổi, người chết là quan trọng nhất, trẫm sẽ không làm trái nguyện vọng nhi tử!"

Lăng Tuyết Mạn trong nháy mắt trở nên tỉnh mạch, kinh ngạc nhìn Mạc Ngự Minh hồi lâu, đôi môi động nhiều lần, mới gian nan phát ra thanh âm, "Phụ hoàng, Tuyệt Mạn không hề muốn gả cho các Vương gia khác, Tuyệt Mạn là vương phi của Tứ Vương Gia, là mẫu thân của Hiền nhi, sẽ an phận sống ở Tứ Vương phủ, xin phụ hoàng yên tâm!"

"Tốt, trẫm muốn chính là những lời này của con!" Mạc Ngự Minh hài lòng gật đầu, sau đó lại nói: "Nha đầu, về án của Liễu Thiếu Bạch cùng Ngô Đồng, trẫm sẽ xét xử, không thể nào hoàn toàn xem là vô tội mà phóng thích, đem quốc pháp thành vô ích, con về đi!"

"Dạ, Tuyệt Mạn cảm ơn phụ hoàng khai ân! Tuyệt Mạn cáo lui!"

Trong cung điện yên tĩnh, Mạc Ngự Minh tựa vào trên nệm, suy tư hồi lâu, mở miệng nói: "Lý Đức Hạo!"

"Nô tài ở đây!" Lý công công đi ra, khom người nói.

"Tuyền Liễu Thiếu Bạch đến đây!"

"Dạ, hoàng thượng!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 248

Sau khi Liễu Thiếu Bạch vào cung kiến giá, ngày thứ hai, Mạc Ngự Minh có quyết định.

"Về án Liễu Ngô Đồng mưu sát Tứ Vương phi, Liễu Thiếu Bạch khi quân, hai người đáng phải chịu tội chết, nhưng bởi vì Tứ Vương phi lương thiện, không muốn truy cứu, theo luật lệ Minh quốc, tội chết có thể miễn, tội sống khó tha! Phạt Liễu Thiếu Bạch chịu đánh 80 đại bản, Liễu Ngô Đồng chịu lao ngục hai năm!"

Không có ai biết Mạc Ngự Minh cùng Liễu Thiếu Bạch nói cái gì, chỉ biết là Liễu Ngô Đồng đột nhiên xuất hiện, sau đó bị nhốt vào một thôn trang bên ngoài kinh thành, do Mạc Ngự Minh hôn phối bình canh giữ.

Mà ở một đêm khuya sau khi thánh chỉ ban xuống năm ngày, Mạc Ngự Minh mặc thường phục, chỉ dẫn theo một Ngự Tiền Thị Vệ tâm phúc lặng lẽ xuất hiện ở Tứ Vương phủ, mà lúc này, chính là lúc Mạc Kỳ Hàn cùng Lăng Tuyết Mạn nồng tình mật ý!

Trong đại sảnh, Mạc Ngự Minh Nhất xem xét kỹ lưỡng quân gia vôi vãi tới nghênh giá, "Không cần kinh động Tiểu Vương Gia! Trẫm tới đây tới nay, cũng không kinh động bất luận kẻ nào, trẫm muốn gặp hai người, một là Tứ Vương phi, một là thị vệ Vô Giới ở Hường Đàn Cư! Lập tức tìm đến!"

Quân gia cả kinh, vôi vàng nói: "Dạ, hoàng thượng, nô tài lập tức đi mời người!"

Cúc Thủy Viên, trong phòng ngủ.

Trong màn lụa, hai cổ thân thể trần truồng đang dây dưa trong chăn ấm, nữ nhân không ức chế được thấp giọng yêu kiều, nam nhân không ngừng thờ dốc, đang lúc cao hứng, bên ngoài hành lang vang lên tiếng bước chân nặng nề!

Hai người trong con kích tình cả kinh, con người tràn đầy tình dục của Mạc Kỳ Hàn đột nhiên lạnh đi, phía dưới Lăng Tuyết Mạn đã sợ choáng váng, vôi la lên: "Tình nhân, làm sao bây giờ? Có người tới, chàng không điêm huyết Xuân Đường Thu Nguyệt sao?"

"Đừng sợ, tiếp tục, nàng cắn chặt răng đừng có lên tiếng là được." Mạc Kỳ Hàn trầm giọng nói nhỏ, cau mày, tiếp tục động tác ra vào phía dưới, chỉ là, tốc độ nhanh hơn, chọc người phía thờ gấp một hồi, không dám phát ra tiếng rên ri vui sướng, chỉ đánh phải cắn chặt môi, đôi tay bắt lấy bả vai hắn, móng tay cũng ghim vào trong thịt của hắn.

Tiếng bước chân kia tựa hồ lại đi trở về rồi, càng ngày càng nhỏ, cho đến không nghe được nữa.

Lăng Tuyết Mạn lúc này mới khẽ buông lỏng, mà Mạc Kỳ Hàn chỉ nhú mày, động tác vẫn như cũ, sau một hồi chạy nước rút thỏa mãn rên lên một tiếng, một luồng nhiệt lưu vọt vào trong cơ thể Lăng Tuyết Mạn, nằm sấp ở trên người nàng thờ nhẹ.

"Tình nhân, mau dậy, chàng thật to gan a, biết có người đến, còn vững như bàn thạch, chàng không sợ nha hoàn đẩy cửa đi vào a! May mà đã đi, nếu không chết chắc!" Lăng Tuyết Mạn vẫn còn sợ hãi quả trách, tìm khăn trương nhảy không dứt, từ ngày đó nghe Mạc Ngự Minh nói, nàng liền sợ rồi, chỉ sợ hoàng đế gian trá kia phái người giám thị nàng, không nghĩ tới.....

"Sợ cái gì? Ai tới cũng không thể khiến Bản công tử làm một nửa dừng một nửa, Bản công tử đương nhiên phải xong chuyện mới được, nếu không mùi vị dục hóa phần đốt này rất không dễ chịu!" Mạc Kỳ Hàn cười khê không dứt.

"Chàng, chàng không sợ chết nhưng ta sợ! Chàng chưa từng nghe qua một câu nói sao? Thường đi gần bờ sông, nào có không ướt giày! Ta xem sớm muộn sẽ bị người phát hiện, tình nhân, đoạn thời gian này chàng đừng tới nữa!" Lăng Tuyết Mạn vừa nóng vừa giận, đẩy Mạc Kỳ Hàn đi xuống. "Mau dậy đi, chàng đi nhanh lên đi."

"Nhìn lá gan nàng xem!" Mạc Kỳ Hàn giễu cợt một câu, cũng không dây dưa, đứng lên, sau đó cầm lấy áo nhanh chóng mặc hảo, lúc này mới nghiêm mặt nói: "Mạn Mạn, nàng đứng lên mặc y phục vào, cẩn thận một lát thực sự có người."

"Ừ, ta hiểu rồi." Lăng Tuyết Mạn vội đáp lời, bỏ dậy đi tìm y phục.

"Ta đi nha."

Mạc Kỳ Hàn đi hai bước, lại quay đầu lại nói: "Mọi việc nói chuyện cẩn thận chút, bất cứ lúc nào đều tin chắc mình là trong sạch, chưa từng làm bất kỳ chuyện bên ngoài gì."

"Ừ, ta hiểu rõ, chàng đi nhanh lên."

"Ừ."

Vừa tiến vào bí đạo, Mạc Kỳ Hàn sụ mặt xuống, dưới chân bước nhanh, gương mặt tuấn tú lo lắng một mảnh, tiếng bước chân kia là Xuân Đường hoặc là Thu Nguyệt có ý đến nhắc nhở hắn, xem ra xảy ra chuyện lớn!

Đại não chuyển động thật nhanh, mấy ngày trước đây, Mạn Mạn nói phụ hoàng hỏi nàng rất nhiều vấn đề, bây giờ suy nghĩ một chút, chẳng lẽ phụ hoàng hoài nghi, đột nhiên đến chỗ này dò xét?

Nghĩ như vậy, mới vừa ra bí đạo, quân gia loại đang đi tới đi lui trong phòng hắn tựa như kiến bò trên chảo nóng.

"Tư Khuynh, xảy ra chuyện gì?" Mạc Kỳ Hàn lên tiếng hỏi.

Quân gia vội quay đầu lại, nói: "Chủ tử, hoàng thượng tới! Muốn gặp Vô Giới cùng vương phi!"

"A?" Mạc Kỳ Hàn nhíu lông mày, "Quả nhiên Bôn vương đoán đúng!"

"Vô Giới!"

Vô Giới vội vàng đi vào, "Chủ tử, nô tài ở đây!"

"Hoàng thượng tới, muốn gặp ngươi, ngươi biết ứng đối như thế nào chứ!" Mạc Kỳ Hàn trầm giọng nói.

Vô Giới ngăn người, "Hoàng thượng muốn gặp nô tài?"

"Nói nhảm! Bôn vương giả trang ngươi, nên hoàng thượng đem lòng sinh nghi, nói chuyện cẩn thận chút, lợt nửa câu, ngươi liền xách đầu tới gặp Bôn vương!" Mạc Kỳ Hàn lạnh lẽo nói.

Vô Giới kinh hãi, vội nói: "Dạ, nô tài hiểu rõ rồi!"

"Nhanh cùng Tư Khuynh đi!"

"Nô tài cáo lui!"

Trong Cúc Thủy Viên, Lăng Tuyết Mạn mặc xong y phục, liền xuống giường đốt nến sáng lên, thấy ánh sáng, Xuân Đường chờ ở phía ngoài liền biết chủ tử nàng đã đi rồi, vội đi tới gõ cửa nói: "Vương phi! Vương phi!"

Lăng Tuyết Mạn nghe đến giọng của Xuân Đường, nhất thời khẩn trương, cơ hồ nói không ra lời, môi rung rung nửa ngày, mới nói: "Sao, thế nào?"

"Vương phi, có người tới, ở đại sảnh muốn gặp ngài."

"À? Người nào hơn nửa đêm còn muốn gặp ta?"

"Ngài ra ngoài sẽ biết! Cần nô tỳ đi vào hầu hạ ngài thay quần áo không?"

"Không, không cần, ngươi ở bên ngoài chờ ta."

Lăng Tuyết Mạn vừa trả lời, vừa luống cuống tay chân mặc xong, đột nhiên phát hiện cái gì, vội chạy đến trước bàn trang điểm, soi vào gương, cẩn thận kiểm tra một chút, xác định trên mặt cùng cổ nàng không có vết hôn, mới lại vội vàng đem tán loạn tóc sửa sang lại, đi hai bước, vẫn không yên lòng, lần nữa lộn trở lại soi gương, xác định bề ngoài mình tuyệt đối không có vấn đề mới hít sâu, cố tĩnh tâm, mở cửa đi ra ngoài.

Xuân Đường chờ ở bên ngoài, thấy Lăng Tuyết Mạn không có dấu vết lạ, kiểm tra nàng có chỗ nào làm cho người ta hoài nghi hay không, thấy ăn mặc rất đúng mực, liền yên tâm, mới nhỏ giọng nói: "Vương phi, là hoàng thượng tới!"

"Cái gì?" Lăng Tuyết bước chậm lại, linh hồn nhỏ bé cơ hồ bị dọa bay ra ngoài, "Ngươi nói hoàng, hoàng thượng muốn gặp ta?"

"Đúng vậy, vương phi, hoàng thượng rất kỳ quái, hơn nửa đêm đột nhiên tới, vương phi cẩn thận ạ!" Xuân Đường nhắc nhở.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 249

Thời điểm Lăng Tuyết Mạn mang tâm tình bất an tiến vào đại sảnh, Vô Giới đã đến, đứng trước mặt Mạc Ngự Minh, không khí rất quý dị, ai cũng không nói chuyện, Vô Giới bị mệnh lệnh ngắt đầu, nhìn thẳng Mạc Ngự Minh, Mạc Ngự Minh không nói một lời theo dõi hắn, giống như là muốn xem đến lỗ chân lông hắn đi.

"Tuyệt Mạn thỉnh an phụ hoàng!"

Lăng Tuyết Mạn chuẩn bị tốt tâm tình, tiến lên hành lễ, mỉm cười.

Mạc Ngự Minh chậm rãi ngoái đầu nhìn lại, mỉm cười, "Hãy bình thân!"

"Tạ phụ hoàng!"

"Phụ hoàng, có phải không ta nói Vô Giới trông cũng được, ngài liền cảm thấy hứng thú với hắn? Ách... Ngài muốn nhận hắn làm thị vệ của ngài? Hay là muốn hắn làm thái giám hầu hạ ngài?" Lăng Tuyết Mạn cắn ngón tay, nhìn Vô Giới, lại nhìn Mạc Ngự Minh, suy đoán nói.

Nghe vậy, trên mặt Vô Giới rõ ràng co quắp, Mạc Ngự Minh ngạc nhiên, không nhận được cong cong mày, lắc đầu bật cười.

Vô Giới lo lắng Mạc Ngự Minh sẽ nghe lời Lăng Tuyết Mạn nói, thật có ý tưởng kia, liền cắn răng, nhỏ giọng nói: "Vương phi, van ngài bỏ qua cho nô tài đi!"

"Ách, Vô Giới à, thật ra thì thái giám cũng là nghề nghiệp rất cao quý, trong lòng ngươi không cần sợ a, lại nói....." Lăng Tuyết Mạn nửa đùa, nửa thật nói, liếc thấy Mạc Ngự Minh trừng nàng, liền ngừng lại, cười nói: "Phụ hoàng, ngài coi như là con nói胡 nói vượn rồi, tùy tiện nghe một chút, không nên tương thiệt, ngàn vạn lần không được làm thật a."

"Con vừa rồi làm gì?" Mạc Ngự Minh thuận miệng hỏi.

"Đang làm gì? Đang ngủ a, lúc này, ta không ngủ còn có thể làm cái gì?" Lăng Tuyết Mạn trả lời, nói xong, lại kinh ngạc nói: "Phụ hoàng, ngài thật xuất quỷ nhập thần a! Trễ như thế, sao ngài tự mình chạy đến Tử Vương phủ chúng con vậy? Ngài tìm con có việc à? Vậy ngài có thể phải người gọi con tiến cung a, ngày này trời lạnh....."

Lăng Tuyết Mạn lại im lặng, bởi vì Mạc Ngự Minh ngồi ở trên ghế lại đang trừng mắt nàng, đành phải nuốt nuốt nước bọt, "Khụ khụ, con dùng từ không thỏa đáng, phụ hoàng chớ để ý,

phụ hoàng học thức uyên bác, Tuyết Mạn không có nhiều sách, đến gót chân phụ hoàng con cũng không bằng, cho nên, phụ hoàng không cần tức giận a!"

Mạc Ngự Minh lại quan sát Lăng Tuyết Mạn, nhìn nàng từ đầu đến chân, trầm mặc hồi lâu, mới mở miệng nói: "Quần gia dẫn đường, mở cửa Hương Đàn Cư, trầm mang theo Tứ Vương phi đi thần đường!"

Lăng Tuyết Mạn ngăn người, có thể đi vào Hương Đàn Cư thần bí rồi hả? Thần đường là cái gì?

Quần gia cúi đầu, trên trán thấm ra một tầng mồ hôi lạnh, cũng không dám chần chờ nói: "Dạ, nô tài dẫn đường cho hoàng thượng!"

Đoàn người hướng Hương Đàn Cư đi, quần gia xách theo đèn lồng đi trước, Mạc Ngự Minh ở giữa, Lăng Tuyết Mạn đi theo phía sau cùng.

Hương Đàn Cư đầy âm vệ, cho nên không cần đợi quần gia truyền tin tức, khi bọn họ đến gần Hương Đàn Cư, đã có người bẩm báo cho Mạc Kỳ Hàn!

"Mộng Thanh, sư phụ, toàn bộ lui vào mật thất, không được đi ra." Mạc Kỳ Hàn phân phó, quét mắt qua Vô Cực Vô Ngân nói: "Hai người các ngươi đi ra ngoài, đem gian phòng của bốn vương lập tức khóa lại, phong bế hậu viện, nếu như Hoàng Thượng nhất định tiến vào, không được do dự, các ngươi biết nên giải thích thế nào!"

"Dạ, chủ tử, nô tài hiểu rồi!"

"Trước thu thập hết đồ trên bàn."

"Dạ!"

Mạc Kỳ Hàn phân phó xong, liền cùng Lâm Mộng Thanh, Thiên Cơ lão nhân vào mật thất.

Cửa chính Hương Đàn Cư lần đầu tiên mở ra trước mắt Lăng Tuyết Mạn, Lăng Tuyết Mạn khẩn trương, tựa hồ đưa tay là có thể chạm vào một chỗ thần bí đứng đầu trong truyền thuyết.

Đi vào cửa chính, dọc theo con đường đá xanh đi về phía trước, Lăng Tuyết Mạn muốn nhìn rõ hoàn cảnh chung quanh, bất đắc dĩ lúc này là lúc nửa đêm, cái gì cũng không thấy rõ, tầm mắt chỉ có thể nương theo ánh sáng phát ra từ đèn lồng trong tay quần gia.

Quần gia rút cuộc dừng lại, lui thân, Mạc Ngự Minh cất bước tiến lên, hướng về phía cửa phòng đóng chặt, chấp tay vái một cái, mới đẩy cửa vào, Lăng Tuyết Mạn, vội đi theo.

Trong thần đường là ánh nến sáng suốt ngày đêm, cho nên, Lăng Tuyết Mạn đi vào, liền thấy rõ ràng bố trí bên trong, trên bàn thờ thờ phụng bài vị Ngọc Hoàng đại đế cùng Vương Mẫu nương nương, phía dưới còn lại là linh vị tổ tông họ Mạc, trong bàn thờ, ngọc như ý tỏa sáng dưới ánh nến.

Lăng Tuyết Mạn không chớp mắt, thắm nuốt nước miếng một cái, ngọc như ý đó đáng giá đến bao nhiêu tiền vậy?

Mạc Ngự Minh quý xuống trên nệm ở trước bàn thờ, Lăng Tuyết Mạn hoàn hồn, vội vàng đi theo quý ở phía sau, chỉ thấy Mạc Ngự Minh nói thảm cái gì, một câu cũng nghe không rõ, vẻ mặt nghiêm cẩn nghiêm trang.

Lăng Tuyết Mạn không dám phát ra âm thanh, ngậm miệng thật chặt, ánh mắt lại không tự chủ được nhìn chung quanh, thần đường này không lớn, trừ bàn thờ, không có vật gì nữa, thật sự không nhìn ra có cái gì thần bí?

Mạc Ngự Minh đã đứng lên, Lăng Tuyết Mạn vội đi theo, chỉ thấy Mạc Ngự Minh lại đi tới một chỗ khác.

Quần gia cả kinh, nhưng cũng không dám biểu lộ, vội lại cùng đi. Lăng Tuyết Mạn càng thêm không hiểu, hơn nửa đêm, hoàng thượng này diễn cái gì a?

Mạc Ngự Minh đi đến hậu viện tận cùng bên trong Hương Đàn Cư, mà một bước vào cửa viện, liền có hai người thị vệ trang phục màu đen đón tiếp, "Nô tài Vô Cực Vô Giới ra mắt hoàng thượng!"

"Bình thân!" Mạc Ngự Minh nhàn nhạt nói một tiếng, vòng qua Vô Cực Vô Giới, đi thẳng tới căn phòng ở giữa.

"Quần gia, mở khóa!"

Mạc Ngự Minh đứng lại ở trước cửa, không quay đầu, trầm giọng phân phó.

"Hoàng thượng, này....." Quần gia có một tia do dự, đầu óc lại chuyển thật nhanh, cửa đã khóa lại, nói vậy chủ tử đã sắp xếp xong xuôi, liền lập tức nói tiếp: "Dạ, nô tài tuân chỉ!"

Cửa vừa mở ra, Lăng Tuyết Mạn đi vào theo, quần gia đốt nến, chiếu sáng căn phòng.

Bốn góc của gian phòng có bốn cây cột cẩm thạch, vách tường bốn phía đều là gạch đá màu trắng gọt giữa mà thành, điêu khắc hình ảnh hoa phong lan nở rộ, rèm cửa màu xanh theo gió mà bay, cửa sổ chiếu vào ánh trắng loang lổ, ở góc tường là giường gỗ mềm mại, khắc hoa văn tinh xảo hoa lệ, tất cả bên trong nhà hiện thị rõ thường thức tao nhã của chủ nhân. (đồ mờ hôi hột, văn với tả!)

Nhưng, làm người ta kinh nghi chính là, trong gian phòng này không nhiễm một hạt bụi, chấn bóng trên giường tựa hồ nói cho bọn họ biết, nơi này đang có người ở!

"Đây là chuyện gì xảy ra?" Mạc Ngự Minh đột nhiên lên tiếng hỏi, con người sắc bén chăm chú nhìn cái giường.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 250

Dạo này bắt đầu vào năm học mới rồi nên ra muốn chương lắm nha

Vô Cực lập tức đến gần, chấp tay nói: "Hồi hoàng thượng, gian phòng này là phòng ngủ của chủ tử khi còn sống, từ mùa đông năm ngoái bệnh tình chủ tử nặng hơn, liền rời nơi này, trở

lại Cúc Thủy Viên, chúng nó tài mỗi ngày ba lượt quét dọn sửa sang lại, để chủ từ chủ từ có thể về ở lại bất cứ lúc nào, sau chủ từ lại..... Sau khi chủ từ đi, chúng nó tài tưởng niệm chủ từ, vẫn theo lệ thường dọn dẹp gian phòng này, thật giống như chủ từ vẫn còn ở nơi này, trong lòng cũng tốt hơn chút."

"Vậy sao?" Chân mày Mạc Ngự Minh khẽ nhúc nhích dưới, bước chân thông thả đi tới bên giường, nhẹ nhàng ngồi xuống, đưa tay vuốt ve đệm giường màu lam mềm mại, và mặt bình tĩnh, con người cup xuống, thất vọng lặng lẽ ẩn ở trong con người, trong lòng rất đau khổ.

Lăng Tuyết Mạn đứng tại chỗ, và mặt ngây ngốc, ở trong căn phòng xa hoa này, nàng lại nghĩ thấy mùi đàn hương nhàn nhạt, lại nhớ lại, Xuân Đường cùng Nhã Phi từng nói, Tứ Vương Gia thích đàn hương, ở trong phòng thường đốt đàn hương, tình nhân là bạn hữu, sở thích chắc là giống nhau rồi.

Mạc Ngự Minh ngồi ở trên giường một hồi, không nói một lời, khiến cho trong phòng tĩnh lặng, ai cũng không dám phát ra một âm thanh.

Rốt cuộc, Mạc Ngự Minh đứng dậy, đang lúc đứng lên, thân thể chợt choáng một cái, Vô Cực tay nắm lạnh lẽo xông tới đỡ, nhẹ giọng nói: "Hoàng thượng, bảo trọng long thể!"

Mạc Ngự Minh nhắm mắt lại, không nói chuyện, bước chân trầm trọng đi ra khỏi Hương Đàn Cự.

Mạc Ngự Minh hồi cung rồi, Lăng Tuyết Mạn ôm lòng tràn đầy nghi ngờ đi về Cúc Thủy Viên, nàng thật không biết Mạc Ngự Minh hơn nửa đêm đến làm cái gì? Là nhớ con quá độ sao?

Hương Đàn Cự, tất cả lại khôi phục yên tĩnh.

Mạc Kỳ Hân rốt cuộc không cách nào tĩnh tâm, nằm ở trên giường, không tự chủ được đưa tay vuốt ve nơi Mạc Ngự Minh sờ qua, khóe mắt dần dần ướt.

Phụ hoàng nhớ hân như vậy, như vậy mẫu hậu thì sao? Mẫu hậu nhất định là thường roi lệ ban đêm đi!

Hắn đầu bọn họ mười năm, trước mười bốn tuổi thân thể hân thật sự là kém, nhưng năm mười bốn tuổi hân hộ tổng phụ hoàng ra kinh, có cơ duyên làm quen Thiên Cơ lão nhân ân sư giang hồ ba mươi năm, Thiên Cơ lão nhân có võ công cùng y thuật thành danh giang hồ, đặc biệt thích hân, cho là hân là luyện võ thiên tài, liền đem võ công tuyệt học cả đời truyền cho hân. Mà hân cũng được sư phụ chữa trị, thân thể khôi hân, võ công tiến bộ rất nhanh.

Nhưng vốn kín đáo, hân không dám tùy tiện thể hiện mình đã khôi phục, cũng không dám dễ dàng để lộ tung tích Thiên Cơ lão nhân, vì vậy, vẫn làm bộ nhiều bệnh, cách xa triều chính.

Lúc đó hân chỉ biết giấu tài năng, cũng không có tâm cơ tính toán gì, cho đến năm mười chín tuổi, Thiên Cơ lão nhân vốn xuất quỷ nhập thần, lại trở về, mới chấn ra hai năm trước hân bị người ta hạ độc! Mà độc ở trong cơ thể con người năm năm mới phát tác, may mắn phát hiện sớm, sư phụ y thuật cao minh, mới kịp thời giải độc cho hân!

Đến đây, hân mới biết có người muốn hại hân, à khai mới bí mật điều tra, hơn nữa vì không nhỏ cớ động răn, giả bộ càng ngày càng bệnh, yếu ớt, mặt khác, do Thiên Cơ lão nhân âm thầm giúp một tay, huấn luyện tổ chức ám vệ của hân, dùng để đặc biệt bảo vệ người thân của hân an toàn, cùng với thu tin tình báo.

Hai năm sau, hân hai mươi một tuổi thì thái tử bệnh đột nhiên chết, lòng hân cả kinh, hân không tin ca ca ruột thân thể luôn khỏe mạnh của hân lại đột nhiên bạo bệnh mà chết, vì vậy hân tìm sư phụ, ở buổi tối thứ hai sau ngày đại ca chết, lên vào phủ thái tử nghiệm thi thể đại ca, lúc này mới phát hiện ra, đại ca trúng cùng một loại độc với hân! Bởi vì hân phát hiện sớm nên giải độc, đại ca không có phát hiện, cho đến năm năm sau độc phát!

Hân ôm thù hận, bắt đầu bày trận, thành lập Hương Đàn Cự, sử dụng tình báo của tổ chức, âm thầm điều tra nghe ngóng, rốt cuộc đánh hơi được một đầu mối, mà đem mục tiêu đặt ở trên người Tam vương gia khác cha khác mẹ với hân!

Trong bóng tối, Mạc Kỳ Hân lau nước mắt, bàn tay rú xuống ở hai bên thân thể không ngừng siết chặt, phụ hoàng, xin ngài nhẫn nại một thời gian nữa, nhi tử sắp hoàn toàn vạch trần hung thủ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 251

Nhoáng một cái đã là tết âm lịch, trong Vương phủ bắt đầu bận rộn quét tước trang trí chuẩn bị đón tết.

Nhưng mà những thứ này đều là quân gia cùng bọn hạ nhân chia nhau làm, không quan hệ đến người chủ từ Lăng Tuyết Mạn này. Nhiệm vụ của nàng chính là ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, buổi tối ngủ, ban ngày tìm thú vui.

Tình nhân còn là to gan lớn mật hơn, mặc kệ đêm đó hai người bởi vì tiếng bước chân mà suýt nữa bị bại lộ, Tình nhân của nàng không sợ chết, lại tới nữa, còn có lá gan lớn lên mang nàng xuất phủ đi đến một nơi không biết tên, cho nàng được ngâm ở suối nước nóng lần đầu tiên trong cuộc đời.

Lễ hội mùa xuân, trong cung, tất nhiên Hoàng Thân Quốc Thích đều tham gia, trong bữa tiệc, Lăng Tuyết Mạn lại gặp Nhị vương phi cùng Tam vương phi, chỉ là lần này hai nữ nhân kia, ngoài dự đoán của nàng, không có nói lời đàm thục nữa, chỉ xem nàng như kẻ xa lạ, Lăng Tuyết Mạn cũng mừng rỡ tại, luôn đi cùng Nhã Phi, hai người ăn uống uống, nói chuyện vui vẻ cười to.

Mùa xuân vừa qua, rất nhanh chính là ngày hội Nguyên tiêu rồi.

Trong cung theo lệ thường, tổ chức lễ đốt đèn ở Ngự Hoa Viên.

Dĩ nhiên, mọi hoạt động như thế, đều là ở buổi tối, nhờ ánh trăng, ngâm thơ làm câu đối đối, năng cốc nói cười, thật là tao nhã rồi!

Tối nay ở Ngự Hoa Viên, tất nhiên tí mi trang hoàng một phen, hoa cúc, hoa đỗ quỳên, hoa sơn trà, mai vàng, cây trạng nguyên, tất cả đóa tươi đua tranh nhau nở, làm đẹp cả Ngự Hoa Viên, các loại mùi hoa xen lẫn cùng một chỗ, tràn đầy trong không khí.

Trên không trung treo đèn lồng, có nhiều màu sắc khác nhau, trông rất đẹp mắt, mà trên mặt đèn lồng dán một câu đối, đáp án đã dán ở bên trong đèn lồng, gia quyến các đại quan nhị phẩm trở lên, cùng các hoàng thân cùng nhau giải đối.

Dĩ nhiên, trường hợp như vậy, không chỉ có hoàng đế Mạc Ngự Minh cùng hoàng hậu tham dự, Thần quý phi và các phi tần khác cũng có mặt, Hoàng Tôn càng đếm không xuể, mấy

đứa bé chạy đầy vườn hoa, cười đùa, náo nhiệt không dứt.

"Ai, Tứ tẩu, tẩu mau đoán một chút, phụ hoàng nói, người nào đoán trúng có phần thưởng đấy!" Mạc Nhã Phi ngoắc Lăng Tuyết Mạn, hô.

Lăng Tuyết Mạn vòng qua bồn hoa nhỏ đi tới, mắt nhìn lên đèn lồng, hỏi: "Câu đó à? Phụ hoàng ban thưởng cái gì?"

"Ha ha, cái đó phải xem tẩu đoán trúng hay không! Phụ hoàng nói ban thưởng thật to, còn nói nếu hai ta đoán trúng, biết được phần thưởng nhất định sẽ cao hừng." Mạc Nhã Phi kích động nói.

"A? Thần bí như vậy sao?"

Lăng Tuyết Mạn nổi lên lòng hiếu kỳ, vội cẩn thận đi xem câu đó: tay cốt chân cốt miệng cốt đầu cốt, toàn thân là cốt. "Khụ khụ, đây là vật gì?"

"Muội còn muốn hỏi tẩu là cái gì đây? Muội đoán không nổi." Mạc Nhã Phi lắc đầu một cái, buồn bực nói.

"Ách, người nào ra câu đó này vậy? Thật là làm khó người ta!" Lăng Tuyết Mạn khổ cực suy nghĩ một phen, không khỏi oán trách.

"Ha ha, như thế nào? Ta đã nổi với trình độ của Tứ tẩu khẳng định đoán không ra, đúng chứ?"

Sau lưng một giọng nói rất muốn bị đánh vang lên, Lăng Tuyết Mạn không cần quay đầu lại, chỉ nghe tiếng bước chân cũng biết có mấy người tới!

Hai quả đèn nâng lên, quay thân lại, lúm đồng tiền như hoa mà nói: "Tiểu Thất Vương gia, vậy ngươi đoán đi, ta đây đầu bời vì từng đụng con heo, cho nên ngu dốt đoán không ra, vậy còn ngươi? Ngươi đoán cho ta xem a!"

"Ha ha ha!"

Mạc Kỳ Lâm, Mạc Kỳ Sâm, Mạc Kỳ Diễn đều nở nụ cười, Mạc Kỳ Dục đỏ mặt tía tai, không phục nói: "Đoán thì đoán!"

Tiến lên nhìn một chút, Mạc Kỳ Dục thì thầm "Tay cốt chân cốt miệng cốt đầu cốt, toàn thân là cốt. Đây không phải là bạch cốt tinh sao?"

"Bạch cốt tinh?"

Mọi người kinh ngạc ra tiếng, Mạc Kỳ Diễn co rút khóe miệng nói: "Tiểu Thất, đây không phải là câu đó phụ hoàng ra sao? Phụ hoàng biết bạch cốt tinh sao?"

"Ách....." Mạc Kỳ Dục chắc lưỡi nói: "Phụ hoàng cũng không đọc mấy loại sách với văn này."

"Ha ha ha!" Lăng Tuyết Mạn cười điên cuồng, thờ không ra hỏi, chỉ một ngón tay vào lỗ mũi Mạc Kỳ Dục, một tay dè chừng, nói: "Dục dục, ngươi được lắm đấy, đến bạch cốt tinh cũng có thể nghĩ ra! Xem ra ngươi cũng đụng heo rồi!"

"Khụ khụ!" Mạc Nhã Phi cười theo, "Thất ca thật đoán vậy à!"

"Mạn Mạn, ngươi! Nha đầu chết tiệt này, ngươi dám phi báng ta!" Mạc Kỳ Dục tức thiếu chút nữa hôn mê.

Lăng Tuyết Mạn đắc ý giả mặt quỷ, chế nhạo nói: "Cho ngươi còn dám xem thường ta, ha ha, ta chính là khác tính của ngươi, ông trời đặc biệt phái ta làm tức chết ngươi đó!"

Mạc Kỳ Lâm trầm ngâm một lát, ánh mắt sáng lên, cười híp mắt nói: "Tứ tẩu, ta đoán được rồi, tẩu muốn biết đáp án hay không? Tẩu biết đáp án có thể nói với phụ hoàng, là tẩu đoán được, như vậy tẩu sẽ có phần thưởng thú vị!"

"Ách, còn có chuyện tốt như vậy?" Lăng Tuyết Mạn ngạc nhiên, sau đó lại đề phòng, "Ngũ vương gia, ngài sẽ có lòng tốt như vậy nói cho ta biết à? Ngài nhất định có mục đích!"

"Ha ha, ta là có mục đích a, đó chính là xóa bỏ món nợ hai ta đánh cuộc lần trước, như thế nào?" Mạc Kỳ Lâm khẽ cười nói.

"Ồ? Vậy ta phải suy nghĩ thật kỹ một chút, xem có lời không!" Lăng Tuyết Mạn cau mày suy tư.

Nhưng, Mạc Kỳ Diễn cũng đột nhiên cười nói: "Tứ Vương phi, ta cũng đoán được, nàng và ta trao đổi điều kiện không?"

"Í?" Lăng Tuyết Mạn lại ngạc nhiên, không đợi nàng hỏi kỹ, Mạc Kỳ Sâm vỗ đùi, kêu lên: "Tứ tẩu, ta cũng biết đáp án!"

"Cái gì? Các ngài cũng đoán được? Chẳng lẽ, chẳng lẽ chỉ có ta, Nhã Phi cùng Dục Dục là ngu dốt sao?" Lăng Tuyết Mạn co quắp khuôn mặt nhỏ nhắn!

"Cái gì, Tứ tẩu, tẩu nói tẩu ngu dốt là được rồi, đừng kéo muội theo à!" Mạc Nhã Phi buồn bực, mặt đen lại nói.

Mạc Kỳ Dục cũng kháng nghị không dứt, "Đúng rồi, tự mình ngu thôi!"

"Thôi đi, cũng không dám thừa nhận!" Lăng Tuyết Mạn khi dễ hai người kia, mắt thoáng nhìn, liếc nhìn đến Mạc Ly Hiền ngồi ngay ngắn ở bên cạnh bàn rượu, mừng rỡ vội ngoắc nói: "Ly Hiền! Mau tới đây!"

Mạc Ly Hiền nghe tiếng nhìn lại, cười một tiếng đứng lên đi tới, "Mẫu thân, thế nào?"

"Đoán cái câu đó này một chút." Lăng Tuyết Mạn chỉ chỉ đèn lồng, lòng tràn đầy mong đợi nói.

Mạc Ly Hiền nhìn, liếc nhẹ nhàng cười một tiếng, "Mẫu thân, qua năm chính là mùa xuân rồi, rất nhanh đến mùa hè, đến lúc đó Hiền nhi mang ngài đến bên hồ đi chơi."

"Ừ?" Lăng Tuyết Mạn mê mang, miệng há to, "Nhi tử, ta không hiểu!"

"Mẫu thân, Hiền nhi nghĩ đến chuyện này." Mạc Ly Hiền tiếp tục cười.

Mạc Kỳ Diễn vừa giận vừa buồn cười, "Hiền nhi, con phá hư chuyện tốt của phụ vương rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 252

Cùng một thời gian, ở Tứ Vương phủ, trong Hương Đàn Cư.

Lâm Mộ Thanh đã sẵn sàng, chỉ chờ Mạc Kỳ Hàn ra lệnh.

Vô Cực tiến đến, vui sướng chấp tay nói: "Chủ tử, có chuyện tốt, Tam Vương gia đã rời Tam Vương phủ đi vào cung, thám tử báo, xem sắc mặt của Tam Vương, có vẻ như không có bệnh nặng, hẳn chỉ dẫn theo bốn thị vệ, một người trong đó chính là Mạc Thanh mà Lâm công tử sẽ dịch dung thành."

"Sao? Hừ, như thế rất tốt." Mạc Kỳ Hàn lạnh lùng nhếch môi, nhìn về phía Lâm Mộ Thanh mặc quần áo thị vệ của Tam Vương gia, cùng gương mặt đã thay đổi, gật đầu, nói: "Mộng Thanh, làm việc cẩn thận, chỉ cần vừa lấy đến thư trao đổi giữa Mạc Kỳ Minh cùng Bạch Tĩnh An, Hạ Chi Tín, liền lập tức lui về, an toàn là trên hết."

"Ừ, đệ đã biết, đệ rất quý trọng cái mạng nhỏ của đệ." Lâm Mộ Thanh thoải mái cười nói.

"Được, Vô Cực ngươi đi tiếp ứng Mộng Thanh!"

"Vâng, chủ tử!"

Hai bóng đen lấy tốc độ cực nhanh phóng đi, ở nơi cách Tam Vương phủ năm trượng, Vô Cực nhảy ra sau bức tường, tránh thị vệ đi tuần tra, lên vào Tam Vương phủ, phóng lên phía trên một nóc nhà, mà phòng này đương nhiên là thư phòng Mạc Kỳ Minh.

Lâm Mộ Thanh quang minh chính đại từ cổng lớn Tam Vương phủ mà vào, sau đó đi đến thư phòng, đứng trước cửa thư phòng, có hai gã thị vệ hỏi, "Mạc đại nhân, không phải ngài đi cùng Vương gia rồi sao?"

"Chủ tử phái ta trở về lấy đồ, các người canh giữ ở bên ngoài là được." Lâm Mộ Thanh theo tư thái thường ngày, lạnh lùng đáp một câu, sau đó đi vào thư phòng.

Mấy vật quan trọng, theo tính cách giáo hoạt của Mạc Kỳ Minh, đương nhiên không có khả năng giấu ở ngoài sáng, ở bên trong thư phòng này nhất định dấu điểm cơ quan, nhưng sẽ ở nơi nào đây?

Lâm Mộ Thanh nhanh chóng quét mắt xung quanh, tìm kiếm -

Mà lúc này ở trong ngự hoa viên hoàng cung, như cũ là một mảnh tiếng động vui cười.

"Hiên nhi, cháu thật đúng là hư a! Từ khi nhận nha đầu kia làm nương, cháu một cước đá sạch các hoàng thúc rồi!" Mạc Kỳ Lâm tiếp lời Mạc Kỳ Diễn nói, cười nói.

"Không có, các hoàng thúc hiểu lầm, Hiên nhi chỉ là muốn mang mẫu thân đi chơi mà thôi, không có ý tứ gì khác." Mạc Ly Hiên tươi cười thật hồn nhiên, nhẹ chớp mắt, mang bộ dáng không có chút tâm cơ.

Lăng Tuyết Mạn vừa nhìn câu đó trên đèn lồng, vừa nghe lời nói khác thường của Mạc Ly Hiên, nghe tiếp lời nói của Mạc Kỳ Diễn cùng Mạc Kỳ Lâm, có vẻ như... Mạc Ly Hiên đang ám chỉ cho nàng đáp án là cái gì!

Mùa hè, trong hồ, sẽ có gì chứ? Cá? Không có khả năng, không phù hợp với hai câu trên câu đó, tôm? Cũng không khả năng! Con cua?

Trong đầu chợt lóe, Lăng Tuyết Mạn cực độ hưng phấn, mắt trong veo sáng lấp lánh, lông mày loá mắt, nhìn quét quá mấy người Mạc Kỳ Diễn, cười vạn phần tà ác, "Hiên nhi của chúng ta làm sao hư chứ? Nó là đứa con đáng yêu nhất trên đời này, ha ha! Bốn người các ngài chậm rãi thiếu nợ đánh bạc đi, cẩn thận ta ngày mai sẽ từng cái cửa đời tiền á!"

"Tứ tẩu, nhìn về mặt này của ngươi, ngươi biết?" Mạc Kỳ Dục bồn chồn hỏi.

"Tất nhiên, đầu óc của ta sao có thể đần như ngươi chứ?" Lăng Tuyết Mạn đắc ý cười nói.

Mạc Kỳ Dục lại tức đỏ mặt, tay nắm chặt, cắn răng nghiêng lợi nói: "Ngươi không có Hiên nhi nhắc nhở thì làm sao biết được?"

"Vậy cũng hay hơn ngươi, Hiên nhi nhắc ngươi cũng nghe, vậy ngươi đoán đi!" Lăng Tuyết Mạn không phục nói.

Mạc Kỳ Dục chán nản, mới định phản bác, giọng của Mạc Kỳ Minh đột nhiên vang lên -

"Tiểu Thất, các người làm gì đó?"

Nghe tiếng, quay đầu, Lăng Tuyết Mạn giành trước cười nói: "Dục Dục hiện tại không kiểm soát được tinh thần, Tam Vương gia người cũng không nên trêu chọc hắn!"

"Tam ca!"

"Nhị ca!"

"Tam Hoàng thúc!"

Mấy huynh đệ, thúc cháu làm lễ chào xong, Mạc Kỳ Dục thỉnh linh trùng mắt đến trên người Lăng Tuyết Mạn, ảo não quát: "Nha đầu ngươi mới điên á!"

Mạc Kỳ Minh có chút nghi hoặc, khẽ cười nói: "Như thế nào? Thật xa đã nghe đến Tiểu Thất tức giận dậm chân, lại la ó."

"Hi hi, Tam Vương gia đi hỏi Tiểu Thất đi, ta cần phải đi lĩnh thưởng!" Lăng Tuyết Mạn hoạt bát chớp mắt, liền kéo Nhã Phi đi.

Mạc Kỳ Diễn thu hồi ánh nhìn chăm chú trên người Lăng Tuyết Mạn, nhìn về phía Mạc Kỳ Minh, hỏi: "Tam đệ không khỏe, tại sao lại tiến cung?"

"Không có chuyện gì, uống xong thuốc cảm giác tốt hơn nhiều, nghĩ đêm nay trong cung náo nhiệt, ngày người bên trong phủ đã nhiều ngày buồn chán, tiến cung giải sầu, khụ khụ..."

Mạc Kỳ Minh linh hoạt nói, nhưng tiếng nói vừa dứt, vẫn là không nhận được ho khan vài tiếng.

"Tam ca, hiện tại mặc dù đã vào xuân, nhưng bên ngoài vẫn là gió lớn, không bằng ca ngồi xuống uống chút trà nóng đi." Mạc Kỳ Sâm thân thiết nói.

"Ừ, ta đi sang bên kia ngồi một chút." Mạc Kỳ Minh gật đầu, liền để tiểu thái giám giúp đỡ đi hướng bàn rượu bên kia. Tầm mắt nhìn quanh, Lăng Tuyết Mạn đang mặt mày hớn hở cùng Mạc Ngự Minh nói gì đó, hưng phấn hoa chân múa tay vui sướng, gương mặt Mạc Ngự Minh cũng tươi cười, mà nụ cười kia rơi vào trong mắt hắn, lập tức nổi lên một chút lạnh ý cùng hận ý, hay tay nắm chặt, dựa vào cái gì phụ tử bọn họ có thể hưởng thụ niềm vui gia đình? Dựa vào cái gì vợ chồng bọn họ có thể ân ái?

Trong nháy mắt, hắn gần như muốn tiến lên, chất vấn nam nhân cao cao tại thượng tươi cười đầy mặt, có từng nhớ ba mươi năm trước có nữ tử một tên là Vũ Vi?

"Vương gia!" Tiểu thái giám cảm giác được toàn thân hắn lạnh như băng, gọi hắn.

Mạc Kỳ Minh gạt mình, chậm rãi nhắm chặt mắt, bắt buộc bản thân mình bình tĩnh, khi mở mắt ra, trong mắt lại khôi phục lạnh nhạt quen thuộc, coi như hận ý vừa mới nảy cũng chỉ là ảo giác.

Tiếp tục chậm rãi bước đi về phía trước, tiếng cười của Lăng Tuyết Mạn như chuông bạc truyền vào trong tai, trong mắt Mạc Kỳ Minh hiện lên một tia phức tạp do dự, nghĩ đến kế hoạch đêm nay, ngực đột nhiên cứng lại, hắn thật muốn xuống tay với nàng sao? Nếu ngày sau nàng biết được, có thể, có thể... hận hắn hay không?

Nhưng tiếng cười của nam nhân kia đồng thời vang lại, còn có tiếng cười của Hoàng Hậu Lương Khuynh Thành, chói tai như vậy làm bước chân hắn lại bị kiềm hãm, ánh mắt lại lạnh, không, hắn không thể bởi tư tình nhi nữ, bởi một chút tâm động cùng đề ý đối với nàng, mà buông tha cho kế hoạch của hắn!

Tâm cơ nhiều năm, há có thể thay đổi bởi một nữ nhân?

Mạc Ngự Minh, Lương Khuynh Thành, ta không chỉ muốn cho các người nhận con đầu xót mắt con, còn muốn đoạt giang sơn các người, làm cho các người hai bàn tay trắng, làm cho các người vì những hành động của mình năm đó, trả giá đại giới!

Tiếp tục cất bước về phía trước, ở khoảng cách hai trượng, trong đầu Mạc Kỳ Minh đột nhiên nghĩ đến cái gì, vội lại ngừng bước, nhỏ giọng nói với tiểu thái giám: "Tìm thị vệ Mạc Thanh của bốn vương đến, nhanh đi!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 253

Tam Vương phủ.

Trong thư phòng, Lâm Mộng Thanh thử nhấn lên vách tường bốn phía, tất cả đều bình thường, hắn chau chặt chân mày, nhìn trên bàn sách, cũng là nghiền mực giấy viết bình thường..., giá sách lại bị hắn lục một lần, sách quá nhiều, thực khó tìm ra vật hữu dụng, mà hắn tin tưởng, tuyệt sẽ không đơn giản đặt ở chỗ sáng như vậy, nhất định có căn phòng bí mật!

Không có ở trong tường, chẳng lẽ..... Chẳng lẽ dưới mặt đất?

Lâm Mộng Thanh căng thẳng, nhìn về phía mặt đất, ánh mắt quét qua góc bàn thì bỗng dưng phát hiện có một cái nút rất nhỏ!

Hai mắt nhất thời sáng lên, Lâm Mộng Thanh đi tới, đưa tay đè xuống, lại không nghĩ rằng, cái nút này, là cơ quan phóng ám khí, ba mũi tên độc từ trên trần bắn xuống, tốc độ nhanh như điện, Lâm Mộng Thanh nhờ tài rất thành, vừa nghe thấy tiếng động không thích hợp, vội vàng lách mình lẩn tránh, thân thể quay ngược lại nhảy ra hai thước, làm ba mũi tên độc kia bắn vào trên đất!

Thầm thở ra một hơi, lần này Lâm Mộng Thanh lại không dám khinh thường, bước nhẹ trở về trước bàn, ngồi xổm xuống, trợn mắt cẩn thận nhìn, lại phát hiện dưới cả nút ban nãy, có một cái nút màu đen nhỏ xíu!

Lâm Mộng Thanh không chút do dự duỗi ngón đè xuống, chỉ nghe một âm thanh hơi nhỏ vang lên, mặt đất phía sau hắn có một khối đá cắm thạch dòi ra, vừa đủ cho một người đi vào, Lâm Mộng Thanh nhìn vào, một thang đá, là một hành lang, không biết thông hướng nào, vách tường hai bên, cao một thước, khám một khối dạ minh châu, chiếu sáng cả đường đi, xa hơn, hắn không thấy rõ rồi, trừ phi là đi xuống nhìn!

Không vào hang cọp, làm sao bắt được cọp con!

Lâm Mộng Thanh dứt khoát nhảy vào, xuống thang đá, hắn nhìn vách đá hai bên, tìm kiếm chốt mở, nhưng, cẩn thận tìm tòi một lần, không có bất kỳ chốt mở gì, ánh mắt không khỏi đặt ở tên hai khối dạ minh châu kia, nhớ sự phụ đã từng nói qua, lúc nước Nam Chiếu trải qua nguy hiểm, có người dùng dạ minh châu làm thành cơ quan ám thất, cho nên, có thể là hai viên dạ minh châu này hay không?

Lâm Mộng Thanh đưa tay sờ dạ minh châu trên vách đá bên trái, vậy mà, nhưng không có gì xảy ra, nhú nhú mảy, Lâm Mộng Thanh lại sờ dạ minh châu bên phải, vừa sờ vách đá liền dòi ra, Lâm Mộng Thanh vừa mừng vừa sợ, đề phòng mình bị giam ở bên trong không ra được, vội lại sờ viên dạ minh châu bên trái, cũng may, vách tường lại dòi đi, như thể chính là một mở, một đóng.

Yên tâm, Lâm Mộng Thanh bước đi về phía trước, dò xét đường hầm này thông hướng nào, may mắn trong đường hầm này không ám khí gì... Nơi này cơ quan rất rõ ràng, Lâm Mộng Thanh không chút do dự đè xuống, cửa từ từ mở ra, trước mắt đột nhiên xuất hiện một gian mật thất, hắn nhanh chóng lách mình đi vào, đập vào mắt, là bàn thờ, mà trên vách tường phía sau bàn thờ, treo một bức mỹ nhân đồ, vẽ cô gái một cô gái mặc cung trang màu hồng xinh đẹp, nghiêng người tựa trên lan can đình nghỉ mát, mặt mày như vẽ, khuynh quốc, tuyệt mỹ.

Lâm Mộng Thanh ngần ngại, cô gái này là ai? Có thể được Mạc Kỳ Minh bí ẩn thờ trong thạch thất, nhất định là có liên quan tới hắn, có trộm tranh này trở về cho sư huynh nhìn một chút hay không?

Nghĩ, liền vươn tay, đưa đến giữa không trung, lại ngừng lại, nếu lấy, Mạc Kỳ Minh liền phát hiện đã có người đến đây, chẳng phải là bứt cò động rắn sao?

Nghĩ đến đây, Lâm Mộng Thanh nhìn chằm chằm bức họa kia, quan sát dung mạo cô gái trong bức tranh, vẻ mặt, ăn mặc, còn có bối cảnh, bằng bản lĩnh dịch dung, hắn đã gặp qua là không quên được, chỉ cần mấy phút liền toàn bộ ghi khắc ở trong đầu, mím môi đắc ý mà cười, liền xoay người đi, muốn tìm gian mật thất này có cửa ra không, ai ngờ ——

Đột nhiên, có tiếng bước chân rất nhỏ vang lên ở bên ngoài thạch thất!

Lâm Mộng lại không dám chân chờ, nhanh chóng lui khỏi thạch thất, đề cơ quan khép cửa đá lại, sau đó thật nhanh lui theo đường cũ, chạy vội tới thang đá, tay mới đưa ra chuẩn bị sờ vào dây xích bên trái, rồi lại nghe được một thanh âm dồn dập chất vấn, "Người nói nhìn thấy ta đi vào một hồi lâu rồi hả?"

Mặc Thanh lại trở lại!

Lâm Mộng Thanh thầm kêu một tiếng không ổn, hẳn còn chưa nghĩ ra phương pháp thoát thân, lại nghe thanh âm Mặc Thanh lần nữa vang lên, "Lập tức dẫn người tìm kiếm! Nếu tiến vào, hẳn khẳng định vẫn còn ở bên trong!"

"Đạ!"

Một hồi tiếng vang hỗn loạn truyền đến, Lâm Mộng Thanh nhú chặt lông mày, thân thể dính vào trên vách tường đá, tay phải dò vào trong ngực, lấy ra một thanh kim, chờ Mặc Thanh mở tầng hầm ra, sau đó ——

"Có người!"

"Có thích khách!"

Đột nhiên ngoài thư phòng, thị vệ quát lên, Mặc Thanh mới ngồi xổm xuống, tay xách theo kiếm chuẩn bị đề cơ quan xuống dừng lại, thân thể liền cực nhanh đi ra ngoài!

Lâm Mộng Thanh nghe biến hóa này, vui mừng trong bụng, nhất định là Vô Cực dùng kế diệu hồ ly son!

Lập tức không chút do dự, vội sờ soạn dây xích, vách tường mở ra, Lâm Mộng Thanh nhảy lên đi, động tác nhanh nhẹn, một tiếng vang cũng không phát ra, khép nắp hầm lại, rồi mới từ cửa sau thư phòng nhảy ra ngoài, thừa dịp bóng đêm mịt mờ, thân không biết quý không hay biến mất ở bên ngoài Tam vương phủ.....

Mặc Thanh không có đuôi kịp, lúc này mới giật mình rút lui, thầm mắng một tiếng, vội vã lộn trở lại thư phòng, mở cơ quan, đi vào tra xét một phen, đã không có một bóng người!

Mà Lâm Mộng Thanh cùng Vô Cực trở lại Hương Đàn Cư, vừa vào cửa, liền tức giận ngồi ịch xuống ghế, la ó, "Chết khát chết!" Cầm bình trà trên bàn lên, đổ vào miệng một ngụm.

Mạc Kỳ Hân co quắp khóe miệng, cau mày nói: "Mộng Thanh, đệ quá thô lỗ!"

"Còn chê đệ không tao nhã? Bảo huynh từ Tam vương phủ chạy một hơi không nghỉ, huynh khát hay không?" Lâm Mộng Thanh buồn bực thở hắt hắt, bình phục.

"Được, coi như ta sai, đệ dò xét như thế nào? Có gì không?" Mạc Kỳ Hân nghiêm mặt nói.

"Để cho đệ về dung nhan nàng kia đi, nếu không một hồi quên mất!" Lâm Mộng Thanh đứng dậy đi đến trước bàn, pha thuốc màu, mở giấy Tuyên Thành, dựa vào trí nhớ nghiêm túc vẽ.

Chờ hẳn vẽ ra, đưa cho Mạc Kỳ Hân, Mạc Kỳ Hân nhìn đến một khác, vẫn cau mày lắc đầu không dứt, "Không biết! Ta chưa từng thấy qua nàng, cô gái này sẽ là ai chứ?"

"Sư huynh cũng không biết?" Lâm Mộng Thanh hồng mặt, uống công hân liều mạng?

Mạc Kỳ Hân suy tư nói: "Ta mặc dù không biết, nhưng khẳng định có quan hệ cùng Mạc Kỳ Minh, có lẽ sẽ phải....."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 254

Hôm nay sinh nhật nhị nê

Hoàng cung, trong ngự hoa viên, Lăng Tuyết Mạn vui mừng như chim nhỏ, gương mặt tươi cười, "Phụ hoàng, con đoán con của ngài nói không sai, vậy ban thưởng cho con đi?"

"Ừ, trẫm có nói không cho sao? Khi con quay về, trẫm sẽ sai người đưa đến Tứ Vương phủ." Mạc Ngự Minh cười nói.

"Nhã Phi nói phần thưởng con mà thấy sẽ cao hứng, nhưng nếu ngài thưởng vàng bạc châu báu, con sẽ không cao hứng lắm, hiện tại con có bốn núi vàng, không lo không có tiền." Lăng Tuyết Mạn muốn biết là ban thưởng cái gì có thể đề cho nàng vui mừng!

"Bốn núi vàng?" Mạc Ngự Minh trợn mắt, "Có ý tứ gì?"

"Bốn người con của ngài đó, bọn họ đều thiếu nợ con tiếng đánh bạc, chỉ cần bọn họ đứng vững, lúc nào con cũng có thể đòi tiền. Cho nên phụ hoàng, ngài khẳng định còn phần thưởng khác đúng không?" Lăng Tuyết Mạn bĩu môi, rất là buồn bực.

Mạc Ngự Minh có chút kinh ngạc, lặng người hồi lâu, thần sắc trên mặt vô cùng phức tạp.

Giữ lại Lăng Tuyết Mạn, mấy đứa con trai của ông sớm muộn sẽ gây ra chuyện, trong mắt từng đứa một tựa hồ ngoài nha đầu này không nhìn thấy các cô gái khác, từ xưa sau khi trượng phu chết, nữ nhân tài giá huynh đệ của trượng phu không phải là không có, nhưng đây là hoàng gia a! Mà nha đầu này là vợ góa của Hàn nhi, ông làm sao có thể không để ý tới nguyện vọng lúc lâm chung của Hàn Nhi đây? Huống chi, nếu nhắc tới chuyện này, mấy đứa con trai cũng tới tranh, ông nên đem nha đầu này gả cho người nào? Không phải càng thêm khiến cho huynh đệ bọn chúng gây rắc rối sao? Nếu như tình huống nghiêm trọng hơn, huynh đệ tương tàn.....

Mạc Ngự Minh không dám nghĩ tới, xem ra ban đầu hẳn dự đoán thật là chính xác, giữ lại nha đầu này, chính là gây tai họa! Nhưng nếu giết nàng.....

Ngưng mắt nhìn Lăng Tuyết Mạn trước mặt, hồi lâu, Mạc Ngự Minh thở dài, giết nàng, ông lại có chút không nỡ, thôi, xem lại tình hình đi!

"Phụ hoàng, ngài nói đi, có phải còn thứ khác hay không, ngài có ý gât con sao?" Lăng Tuyết Mạn nhìn Mạc Ngự Minh như đi vào cõi thần tiên, không kịp đợi, lắc lắc cánh tay của ông.

"Hả?" Tâm tư của Mạc Ngự Minh bị kéo về, chậm rãi ghé mắt nhìn bàn tay nhỏ bé dăm lay động tay ông, khẽ nâng lông mày, "Cái nha đầu này thật đúng là gan lớn rất, đến trăm cũng dám đối đãi như vậy?"

"Hắc hắc, phụ hoàng không nên hiểu lầm, Tuyết Mạn là tính thể cấp bách nha, ngài không nên tức giận, ngàn vạn lần không được tức giận, tức giận làm cho người ta già rất nhanh." Lăng Tuyết Mạn cười, dõng tay.

Một tiếng thở dài, Mạc Ngự Minh nhìn chung quanh náo nhiệt, tâm tư càng thêm vô cùng phức tạp. Thân thể của ông hình như cũng đã già đi, chuyện trao ngôi vua cũng bắt đầu phải làm, chỉ là, nhìn năm đứa con, nên lập ai đây?

"Phụ hoàng!"

Lăng Tuyết Mạn kêu rên lên, "Ngài nói đi!"

Mạc Ngự Minh bị cắt đứt suy nghĩ, nhìn Lăng Tuyết Mạn, đột nhiên hỏi: "Tuyết Mạn nha đầu, con đánh giá như thế nào về năm đứa con trai của trăm? Về việc trị quốc thì sao?"

"Hả? Phụ hoàng, con quan tâm là con có thể có được phần thưởng gì, không phải....." Lăng Tuyết Mạn buồn bực, ập a ập ứng nói.

"Trăm muốn biết, con nói cho trăm, trăm sẽ nói cho con biết là phần thưởng gì." Mạc Ngự Minh cười lên, giống như là tán gẫu cười giỡn bình thường.

"Ách, con....." Lăng Tuyết Mạn xoa cằm, suy tư nói: "Phụ hoàng, ngài muốn hỏi con phương diện trị quốc, con thật sự không biết nha, ta cũng không rành bọn họ."

"Không rành?" Mạc Ngự Minh nổi lên ba cọng gân đen trên trán, vô lực khoát khoát tay, "Thôi, trăm hỏi con thật là đàn gảy tai trâu!"

"Hắc hắc, phụ hoàng..... vậy ban thường....." Lăng Tuyết Mạn cười như tên trộm, vấn đề quan trọng như vậy, nàng không bỏ qua đâu, nàng cũng mặc kệ tương lai bọn họ ai làm hoàng đế, đều không có liên quan với nàng, nàng chỉ muốn ăn chơi thật đã, có một ngày có thể cùng tình nhân rời kinh thành, tiêu điều tự tại sống qua ngày là tốt rồi.

Mạc Ngự Minh nâng chén trà lên chén khẽ nhấp một cái, lúc này mới thông thả ung dung nói: "Trong tháng ba, trăm muốn đi hành cung Bắc Mực Hà ở mấy ngày, con có muốn đi theo hay không?"

"Hành cung Bắc Mực Hà? Ở nơi nào ạ?" Lăng Tuyết Mạn tò mò chép miệng.

"Từ tàu!"

Mạc Nhã Phi bỏ lại hai tiểu công chúa đi tới, xen vào nói: "Tàu không biết hành cung Bắc Mực Hà sao? Đúng rồi, tàu chưa có đi qua, bốn phía đều là thảo nguyên, tháng ba tháng tư chính là mùa hoa nở chim bay, trên thảo nguyên có rất nhiều dê bò, nuôi thả ngựa, còn có rất nhiều dòng suối nhỏ, chúng ta có thể cỡi ngựa trên thảo nguyên, ha ha, dù sao có rất nhiều thứ để giải trí."

"Có thật không? Vậy cũng quá tuyệt vời! Ta muốn đi!" Lăng Tuyết Mạn vừa nghe liền kích động, nhưng trong giây lát nàng liền nghĩ đến một vấn đề, nếu nàng đi, tình nhân làm sao bây giờ?

Tia do dự rơi vào trong mắt Mạc Ngự Minh, không khỏi nghi ngờ nói: "Tuyết Mạn nha đầu, con lo cái gì?"

"A, không có, con, con là đang suy nghĩ..... Con đi Hiền nhi làm sao bây giờ?" Lăng Tuyết Mạn dưới tình thế cấp bách bách vội lời Mạc Ly Hiền ra từ chối khéo.

"Ha ha, Hiền nhi cũng đi theo!" Mạc Ngự Minh cười khẽ.

"Vậy cũng tốt." Lăng Tuyết Mạn giả bộ vui vẻ, vỗ tay cười nói, "Con đi tìm Hiền nhi."

Trong ngự hoa viên nhìn một lần, không nhìn thấy bóng dáng của Mạc Ly Hiền, Lăng Tuyết Mạn liền chạy tới bên đình, đèn lồng ít đi, tương đối tối, xa xa, nàng tựa hồ nghe có giọng nói, vội đi vài bước, kêu lên: "Hiền nhi!"

Mạc Ly Hiền liếc mắt nhìn ba huynh đệ cùng cha khác mẹ vây ở trước mặt hắn, cắn môi, không có trả lời.

Ba đứa bé choai choai, một mười tuổi, một tám tuổi, còn có một mười hai tuổi, giờ phút này đang nhìn chằm chằm Mạc Ly Hiền, đứa lớn nhất nhỏ giọng nói: "Đi theo bọn ta!"

Mạc Ly Hiền im lặng không lên tiếng, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm nó.

"Hừ, phụ vương coi trọng mẹ nuôi hồ ly tinh của ngươi, ngươi bây giờ cũng đủ lòng đủ cánh, khiến cho phụ vương luôn phải đi thăm ngươi, thuận tiện nhìn con hồ ly tinh kia, ngươi đi theo chúng ta!" Đứa mười tuổi ác độc nói xong, kéo lấy cánh tay Mạc Ly Hiền đi tới chỗ vắng vẻ.

Nó vừa lôi kéo, hai đứa kia liền tới giúp một tay, ba đứa lôi Mạc Ly Hiền đi về phía trước, bởi vì đều là từ 5, 6 tuổi đã luyện võ, cho nên đứa người kia gấp sức lại, Mạc Ly Hiền đánh không lại, cộng thêm nó nghe đến Lăng Tuyết Mạn đi tới bên này, liền cắn chặt môi, bị động đi theo ba huynh đệ.

"Hiền nhi!"

Lăng Tuyết Mạn chạy tới khi bọn nó sắp vượt qua cái đình, thấy cảnh đó, vội buột miệng kêu lên.

Mạc Ly Hiền cả kinh, vội vàng quay đầu lại, ba đứa nhỏ kia cũng quay người, ngay lúc này, Lăng Tuyết Mạn chạy tới, gằn nhẹ nói: "Các ngươi là ai? Lôi Ly Hiền làm gì?"

"Mẫu thân không có chuyện gì, ngài trở về trước, Hiền nhi sẽ về lập tức." Mạc Ly Hiền giống như không có chuyện gì xảy ra, nhẹ nhàng cười một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 255

Lăng Tuyết Mạn nhú chặt chân mày, một cái nhìn chăm chăm sáu bàn tay vẫn nắm trên vai Mạc Ly Hiên, trường hợp này, nàng cũng không phải là ngu ngốc!

Sắc mặt Mạc Mạn trầm xuống, nhìn về phía ba đứa nhỏ kia, lạnh lùng hỏi: "Hồi nữa các người một lần, các người là con nhà ai? Đây là đang ăn hiếp Ly Hiên sao?"

"Hừ! Hồ ly tinh, người không có tư cách hỏi chúng ta!" Đứa bé tám tuổi bùng giọng non choẹt nói.

"Hồ ly tinh?" Lăng Tuyết Mạn chậm rãi nheo mắt, "Hiên nhi, nói cho mẫu thân biết, đây là con nhà ai? Con có biết không?"

"Mẫu thân, con thật sự không có chuyện gì, ngài trước đi tìm hoàng cô Nhã Phi chơi, con lập tức tới tìm ngài ngay, được không?" giọng nói Mạc Ly Hiên có chút gấp gáp gấp.

Nghe vậy, mặt Lăng Tuyết Mạn trầm hơn, chột nghiêng đầu lại, tức giận nói: "Hiên nhi, nói cho mẫu thân biết, ba tiểu tử to gan lớn mật này rốt cuộc là ở trong phủ tên khốn kiếp nào? Dám khi dễ con ta, không muốn sống nữa sao?"

"Mẫu thân!" Mạc Ly Hiên muốn nói lại thôi, đang tự hỏi làm sao kêu Lăng Tuyết Mạn đi, thiếu niên 12 tuổi nghe lời Lăng Tuyết Mạn nói liền nổi giận, đánh một đấm về phía sau lưng Lăng Tuyết Mạn – lúc này đang đưa lưng về phía nó, Mạc Ly Hiên đứng đối diện đại ca của nó, nhìn thấy, vội duỗi tay ra đẩy Lăng Tuyết Mạn né tránh, cũng đập một cước vào bụng thiếu niên kia!

Lăng Tuyết Mạn lao đảo lui hai bước mới đứng vững, vội đi xem xảy ra chuyện gì, chỉ thấy Mạc Ly Hiên đã cùng ba thiếu niên đánh cho, cục diện 3-1, thế nào cũng là Mạc Ly Hiên thua thiệt, Lăng Tuyết Mạn nóng nảy, không chút suy nghĩ liền nhào tới giúp một tay, Mạc Ly Hiên sốt ruột khó nên hô: "Mẫu thân đừng tới đây!"

Lăng Tuyết bước hơi chậm lại, đại não thanh tỉnh một chút, nhìn đánh giá, võ công ba đứa trẻ này nếu như đánh riêng lẽ đều không phải là đối thủ của Mạc Ly Hiên, nhưng ba đứa liên thủ, rất lợi hại, nàng ngay cả một chút võ công cũng không hiểu, chỉ có thể giúp qua loa, nên làm cái gì bây giờ? Làm sao bây giờ?

Bỗng dưng, trong đầu đột nhiên nghĩ đến Mạc Ly Hiên từng nói với nàng, lúc ở Nhị vương phủ, thường bị các huynh đệ do chính thất sinh ra khi dễ! Đúng rồi, nhất định là con của Mạc Kỳ Diễn tên khốn kiếp kia! Chúng nó đúng là ăn gan hùm mật gấu mới dám khi dễ Ly Hiên vốn đã là Tiểu Vương Gia!

Nghĩ như vậy, Lăng Tuyết Mạn xoay người chạy về, một hồi không nghĩ vọt vào Ngự Hoa Viên, lại nhất thời nhìn không thấy Mạc Kỳ Diễn ở nơi nào, chân như con ruồi loạn nhảy lên thời điểm, đột nhiên nghe được tiếng cười Mạc Kỳ Dục, vội đi xem, thấy ở bàn nhỏ cạnh khóm hoa cúc, mấy huynh đệ kia đang uống ly rượu!

Lăng Tuyết Mạn giận dữ sợ, xông tới, trong tay Mạc Kỳ Diễn cầm một ly rượu mới đưa đến khoe miệng, bị Lăng Tuyết Mạn thỉnh linh đoạt lấy, vút trên mặt đất, cũng nắm bàn tay to của hắn kéo đi, quát: "Đi theo ta!"

"Tuyết Mạn!" Mạc Kỳ Diễn đầy mê hoặc, một tiếng kêu ra, thân thể lại không động, bộ dáng kéo hắn như vậy, mấy đạo ánh mắt đã bắn qua ——

"Nhanh lên một chút, đi theo ta!"

Lăng Tuyết Mạn không để ý giải thích, liều mạng dùng đôi tay túm Mạc Kỳ Diễn, ánh mắt Mạc Kỳ Diễn nhanh liếc nhìn bốn người bên cạnh, đứng dậy, Lăng Tuyết Mạn cũng không buông tay, cứ như vậy dắt Mạc Kỳ Diễn xuyên qua Ngự Hoa Viên, không nhìn một đồng ánh mắt khiếp sợ, chạy hướng bên kia đình!

Vừa tiến vào chỗ tối, Mạc Kỳ Diễn mới kêu một tiếng, "Tuyết Mạn!" Liền nghe được thanh âm đánh nhau truyền đến, trong bụng căng thẳng, hỏi: "Chuyện gì xảy ra?"

"Ngài nhanh đi xem!"

Lăng Tuyết Mạn lúc này mới buông lỏng tay, lại chạy về phía trước, Mạc Kỳ Diễn nhanh hơn nàng, dưới chân nhảy lên, liền đứng trước mặt nhìn bốn đứa con đánh nhau loạn xạ.

"Đang làm cái gì?" Một tiếng rống to, Mạc Kỳ Diễn tức giận dị thường, nhìn bốn đứa con của hắn, trong mắt bốc lên ngọn lửa hừng hực.

Bốn huynh đệ bị Mạc Kỳ Diễn rống, sợ vội dừng tay, đứng thành một hàng, sợ hãi cúi đầu, "Phụ vương!"

"Nói! Tại sao đánh nhau? Dám ở trong cung đánh nhau, là muốn bị ăn hèo sao?" Mạc Kỳ Diễn lại quát.

Bốn huynh đệ đều cúi đầu, ba đứa kia là không dám nói, mà Mạc Ly Hiên là không muốn nói.

Lăng Tuyết Mạn liên tục chạy, hai chân có chút mềm nhũn, thấy ngừng đánh nhau, lại chạy vội tới trước mặt Mạc Ly Hiên, đôi tay chế trụ bờ vai của nó, nhìn nó có bị thương hay không, lo lắng hỏi: "Hiên nhi, bị thương chỗ nào rồi? Mau nói cho ta biết."

"Không có, không có bị thương, mẫu thân đừng lo lắng." Mạc Ly Hiên vẫn cúi đầu, thanh âm cũng là nghẹn ngào, đã bao lâu không có ai đáng vẻ như vậy giúp đỡ nó rồi? Lại đã bao lâu không có ai vội vã như vậy quan tâm nó có bị thương không?

"Hiên nhi, con không được gạt ta, ngẩng đầu lên cho ta nhìn xem." Lăng Tuyết Mạn gấp, không thấy rõ mặt của Mạc Ly Hiên, liền vô cùng lo lắng dùng đôi tay nâng mặt của nó lên, mặc dù bên này hơi tối, nhưng nàng vẫn thấy rõ ràng màu đỏ bên khóe miệng Mạc Ly Hiên!

Thân thể run lên, ngón tay đưa tới, hắn là máu!

"Hiên nhi!" Lăng Tuyết Mạn sợ hãi kêu lên.

Giờ phút này Mạc Kỳ Diễn cũng nhìn thấy, vội muốn tới gần một bước nhìn, lại bị Lăng Tuyết Mạn mãnh liệt đẩy một cái, khiến cho hắn lui về sau một bước, hai mắt Lăng Tuyết Mạn đỏ tươi, ngược đầu lên tiếng bèn nhọn, "Tại sao? Tại sao muốn khi dễ Hiên nhi? Ba con chó này là người vợ nào của ngài sinh, ngài tìm à lại đây cho ta, bao che con trai hành hung nhục mạ huynh đệ, bà cô ta hôm nay muốn tính sổ cùng các người!"

Mạc Kỳ Diễn vội kêu một tiếng, "Tuyết Mạn....."

"Không cho phép gọi ta!"

Lăng Tuyết Mạn rống giận, "Mạc Kỳ Diễn, ngài nói a! Bọn họ có phải do chính phi của a ngài sinh hay không? Không biết dạy con, là lỗi của cha, ngài cũng không trốn tội được! Dám đánh thương con ta, ta và các người không xong!"

"Mẫu thân!" Mạc Ly Hiên mở miệng, trong hốc bò đầy nước, mới vừa rồi nếu không phải đại ca nó muốn đánh Lăng Tuyết Mạn, vì không để cho phụ vương nó thương tâm, nó sẽ

không động thủ, nhưng chưa từng nghĩ ——

Mà Lăng Tuyết Mạn vừa nghe thanh âm nức nở của Mạc Ly Hiên, càng thêm đau lòng cùng tức giận, đá Mạc Kỳ Diễn một cước, khóc quát: "Hiên nhi ở nhà của ngài bị bao nhiêu khi dễ ngài biết không? Nó bây giờ là con ta rồi, chúng ta sống vui vẻ như vậy, nó là Tiểu Vương Gia, mấy đứa con súc sinh nhà ngài vẫn dám khi dễ nó? Mạc Kỳ Diễn, ta muốn đi đập vương phủ của ngươi, lôi Vương phi của ngài ra đánh!"

Mạc Kỳ Diễn để cho Lăng Tuyết Mạn đánh đá, không nói một lời nhìn nàng phát tiết, ai ngờ, cái đứa con thấy hấn không đánh trả, mặc cho Lăng Tuyết Mạn đánh chửi, liền cùng nhau vọt tới, hô: "Không được làm nhục phụ vương ta!"

"Quý xuông!"

Mạc Kỳ Diễn rống ra, ba đứa ngẩn người, cũng không dám phản kháng, vội quý xuông tại chỗ, cúi đầu.

Lăng Tuyết Mạn dừng lại, quay người, cắn răng nghiêng lợi nói: "Tốt, tỷ võ công đúng không? Lấy ba chọi một đánh con ta, lá gan các ngươi rất lớn, không biết thân phận của nó đúng không? Bốn vương phi hôm nay sẽ để cho ba con chó không biết sống chết các ngươi mờ mắt, để cho các ngươi biết dám đánh con ta, dám mắng ta hồ ly tinh thì có kết quả gì!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 256

"Hiên nhi, kêu quân gia tìm thị vệ Hương Đàn Cư đến cho ta! Luân vô công, thị vệ Tứ Vương phủ ta là cao thủ! Ta không đánh các ngươi kêu cha gọi mẹ, bà cô ta đổi sang họ các ngươi!"

Lăng Tuyết Mạn hùng hổ rống xong, lại đột nhiên nhớ lại, bổ sung thêm: "Còn mẫu thân các ngươi nữa! Dạy dỗ các loại súc sinh các ngươi không biết tình cảm huynh đệ, bà cô ta muốn đánh chết nữ nhân dân tộc kia! Còn phụ thân các ngươi nữa!"

Nói đến phụ thân bọn chúng, Lăng Tuyết Mạn mắt trừng mắt lạnh một cái nhìn trở về, "Ngài cũng không phải tốt lành gì!"

"Mẫu thân..." Mạc Ly Hiên chưa từng thấy qua Lăng Tuyết Mạn tức giận như thế, nhất thời giật mình. Mà khuôn mặt tuấn tú của Mạc Kỳ Diễn không biết run rẩy thành bộ dáng gì nữa, nghe được Lăng Tuyết Mạn mắng hấn này nọ, nhưng lại im lặng, chỉ hơi giật mình nhìn nàng, không biết trấn an nàng thế nào cho tốt.

Thấy Mạc Ly Hiên đứng bất động, Lăng Tuyết Mạn tức giận chân một cái, "Hiên nhi, con còn nghĩ cái gì? Con không đi tìm quân gia, ta đi! Mạc Kỳ Diễn, không cho phép ngài thả ba thằng nhóc này rồi đi, ta phải trừng trị con trai của ngài, rồi tới Vương phi tệt hại của ngài!"

Tiếng nói vừa dứt, Lăng Tuyết Mạn liền muốn chạy đi tìm người, kết quả mới chạy ra hai bước, phía trước đứng một loạt bốn nam nhân, đang kinh ngạc nhìn bọn họ bên này!

"Nhìn cái gì? Nhường đường!"

Lăng Tuyết Mạn đang nổi nóng, mặc kệ là ai đứng trước mặt, không chút khách khí quát.

"Ách..."

Bốn nam nhân đều tròn tròn mắt, Mạc Kỳ Dục nhớ lại một câu nói bọn họ nghe được, lúng ta lúng túng mở miệng nói: "Mạn Mạn, người gà cho Tứ ca, vốn là theo họ của chúng ta, cũng là cùng họ với lũ trẻ, không phải là họ Mạc sao?"

"Mắc mớ gì tới người!" Lăng Tuyết Mạn nghe vậy càng bức, ánh mắt giống dao nhọn phóng về phía bốn nam nhân trước mặt này, một ngón tay chỉ ở giữa không trung, cảnh cáo nói: "Ai cũng không được can ta! Còn cô, thuận tiện cũng cảnh cáo các ngài, dạy dỗ cho tốt con của các ngài, ai dám thả chó điên ra cắn loạn người, khi dễ con ta, ta bắt các ngài trả nợ đánh bạc, tự mình tát mình một trăm bàn tay, cả đời không để các ngài yên!"

"Khụ khụ!"

Bốn nam nhân ho khan, Mạc Kỳ Lâm nghẹn đỏ mặt, nhỏ giọng nói: "Con ta mới hai tuổi, không tạo thành uy hiếp."

"Con ta mới một tuổi, càng không có tính uy hiếp." Mạc Kỳ Sâm thật quần nói.

"Khụ khụ, Mạn Mạn, ta còn chưa có con." Mạc Kỳ Dục gãi cái ót, đen mặt.

"Hừ!" Lăng Tuyết Mạn bị sặc đỏ mặt, thẹn quá thành giận trừng Mạc Kỳ Minh, "Con nhà ngài chắc là lớn đi? Ngài cam đoan cho ta!"

Mạc Kỳ Minh nhẹ nắm thành quyền, đặt ở bên miệng ho vài cái, mới lúng túng nói: "Tuyết Mạn, nàng đừng đổ lỗi lên người chúng ta được không?"

"Sao?"

Lăng Tuyết Mạn trừng mắt, Mạc Kỳ Minh vội nói: "Được, ta cam đoan! Nàng yên tâm, nếu con ta dám lỗ mãng, nàng tìm ta tính toán!"

Lăng Tuyết Mạn giận dưng dưng đưa tay đẩy Mạc Kỳ Lâm cùng Mạc Kỳ Sâm ra hai bên, tính tiếp tục tìm cao thủ của nàng, Mạc Ly Hiên cùng Mạc Kỳ Diễn đuổi theo, mỗi người giữ lại một cánh tay của nàng, đồng thời mở miệng nói: "Không được!"

"Không được cái gì!" Lăng Tuyết Mạn quay lại, tức giận dị thường, muốn thoát khỏi hai nam nhân một lớn một nhỏ, Nhưng, khí lực của nàng đối với bọn họ, chẳng là gì, nửa ngày động không được, càng lớn tiếng quát: "Buông tay!"

Không ai nghe lời nàng, ánh mắt Mạc Ly Hiên rất đỏ, vết máu ở khóe miệng đã được Mạc Kỳ Diễn dùng khăn lau cho, giờ phút này không hề chớp mắt nhìn Lăng Tuyết Mạn bởi bản thân mình mà tức giận đỏ bừng mặt, dùng sức chớp mắt ép mắt nước mắt trở về, nhỏ giọng nói: "Mẫu thân, thôi, một chút thương tổn ngày mai sẽ tốt lắm, không cần gây chiến."

"Cái gì một chút thương tổn? Đây không chỉ là con bị thương đơn giản như vậy, đây là tôn nghiêm, là bọn chúng không tôn trọng con! Mắng ta hồ ly tinh, ta có thể không so đo, Nhưng

bọn chúng khi dễ con, ta không thể nhìn! Huống chi bọn chúng không phải là lần đầu tiên khi dễ con đi? Bọn chúng từng hỏi hận sao? Bọn chúng có coi con là huynh đệ cùng phụ thân sao? Bọn chúng xem sự nhường nhịn của con là yếu đuối! Hiên nhi, chính là bởi vì con lần lượt thoái nhượng, mới cổ vũ bọn chúng, mới khiến cho bọn chúng không biết sợ như thế, ngay cả địa vị tiểu Vương gia của con đều không để vào mắt!" Lăng Tuyết Mạn thở phì phò, nói lời thâm thúy lại cực kỳ đau lòng.

"Mẫu thân..."

"Tuyệt Mạn!" Mạc Kỳ Diễn khó nén đau lòng nói: "Ta cũng không biết việc này, Hiên nhi chưa bao giờ nói với ta một chữ, hôm nay ta mới xem như đã biết, nàng yên tâm, Hiên nhi không chỉ là con trai của nàng, nó càng là con ta, ta sẽ cho nàng một câu trả lời thỏa đáng, cho Hiên nhi công bằng, ta hiện tại mang Hiên nhi về Nhị Vương phủ, vì nó chủ trì công đạo, ngày mai ta sẽ tự mình đem Hiên nhi đến trong tay nàng. Nàng nói đúng, không dạy con, là lỗi của cha, sai lầm của ta, ta nhớ kỹ, nàng trách móc ta thế nào cũng có thể, nhưng nàng bình tĩnh một chút, đừng tìm thị vệ đến, ta không phải đau lòng ba đứa con nghiệp chướng kia, cho dù nàng không đánh chúng nó, ta cũng trừng phạt chúng nó, mà thị vệ tới, nhất định sẽ kinh động phụ hoàng, gây rối ở trong cung, ai cũng không chịu nổi trách nhiệm, ngay cả nàng cũng sẽ bị phạt!"

"Đúng vậy, mẫu thân, phụ vương sẽ xử lý, ngài đừng làm phiền hà bản thân mình." Mạc Ly Hiên vội vàng nói theo.

"Mạn Mạn, đừng hành động theo tình cảm, Nhị ca nói sẽ chủ trì công đạo, liên nhất định sẽ làm, ngươi đừng liên lụy bản thân mình." Mạc Kỳ Dục cũng khuyên nhủ.

Lăng Tuyết Mạn cắn môi không nói, cũng không nhìn bất luận kẻ nào, mặt không chút thay đổi.

Ánh mắt sắc bén của Mạc Kỳ Diễn đảo ra xa xa, quát: "Lại đây!"

Ba đứa kia quỳ trên mặt đất run lên, nhanh chóng đứng lên đi tới, lại quỳ xuống, nhỏ giọng kêu lên: "Phụ vương! Hoàng thúc!"

"Nói! Ai ra tay trước?" Cả tiếng nói và nét mặt Mạc Kỳ Diễn đều nghiêm túc hỏi.

"Mạc Ly Hiên!" Ba đứa trăm miệng một lời.

"Hiên nhi, là con sao?" Mạc Kỳ Diễn mềm giọng, "Con đừng sợ, có phụ vương ở đây, con cứ nói thật."

Mạc Ly Hiên cắn răng một cái, ngẩng đầu lên, nhìn thẳng Mạc Kỳ Diễn nói: "Đại ca bọn họ không ngừng nhục mạ mẫu thân là hồ ly tinh, còn lôi kéo con đi chỗ tối động thủ, mẫu thân đuổi theo răn dạy bọn họ, đại ca liền ra tay muốn đánh vào lưng mẫu thân, con không muốn mẫu thân bị thương, liền đá đại ca một cước để bức lui, sau đó toàn bộ đánh nhau."

"Cái gì?"

Các thanh âm kinh nghi đồng thời vang lên, bao gồm bốn người Mạc Kỳ Lâm, tất cả đều chìm sắc mặt.

Mạc Kỳ Diễn giận không thể nuốt, nâng tay quăng đứa con lớn nhất một cái tát, trách mắng: "Ngịch tử! Dám chửi trưởng bối, còn dám động thủ với trưởng bối? Các ngươi không muốn sống phải không?"

"Phụ vương!"

Ba đứa nhỏ sợ cúi rạp trên đất, đứa lớn nhất ôm mặt bị đánh sưng cũng không dám hó hé một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 257

Mạc Kỳ Diễn tức giận chẳng phải cho Lăng Tuyết Mạn xem, hấn thật sự giận không thể nuốt, hấn cũng không biết, mấy đứa con hấn lại xa lánh Ly Hiên một đứa mất mẹ như vậy! Bọn chúng còn dám lớn gan nhục mạ và động thủ với Lăng Tuyết Mạn, là ai dạy cho bọn chúng?

Sắc mặt tái xanh, hấn hung hăng nhìn ba đứa con quỳ trên đất, chậm rãi ghé mắt, nhìn Lăng Tuyết Mạn, lại hướng bọn chúng ra lệnh: "Dập đầu thỉnh tội cho Tứ hoàng thân của các ngươi, đều tự và miệng mười cái!"

"Vâng, phụ vương!"

Ba người kia đứa nhỏ dập đầu bồm bộp lạy ba cái, nói: "Tứ hoàng thân, cháu sai lầm rồi, thỉnh tứ hoàng thân thứ tội!" Nói xong, "bốp bốp" bắt đầu tự mình đánh vào miệng mình.

Lăng Tuyết Mạn nghiêng mặt, như trước không nói, tiếng tát tai thanh nghe vào trong tai, lại hết sức chói tai, liền lạnh lùng mở miệng, "Ngày mai ngài đưa Hiên nhi cho ta, ta nghe lời giao cho ngài, nếu như ngài không cách nào làm cho ta vừa lòng, ta phải đi gặp phụ hoàng, thỉnh phụ hoàng làm chủ!"

Tiếng nói vừa dứt, Lăng Tuyết Mạn vung tay áo, liền một mình rời đi.

Mạc Kỳ Diễn nhìn theo bóng lưng cô độc của nàng, trong lòng như bị phỏng, cả đời có thể được một người bất kể hậu quả che chở như vậy, chính là đã chết cũng có thể nhắm mắt lại mà cười đi? Hấn, còn có cơ hội này sao?

Khe khẽ thở dài, Mạc Kỳ Diễn nói: "Tam đệ, Ngũ đệ, các đệ giúp ta xin phụ hoàng nghỉ, ta mang mấy đứa con hư đốn này đi về trước."

"Được, Nhị ca đi thông thả!"

"Ừ."

Lăng Tuyết Mạn đi rồi, Mạc Kỳ Dục muốn đi theo, Mạc Kỳ Lâm cũng muốn đuổi theo, cuối cùng đều không dám biểu lộ ra, bốn người đi trở về ngự hoa viên, gặp Mạc Ngự Minh giải thích đơn giản một chút, cũng thuận tiện cho thấy nguyên nhân Lăng Tuyết Mạn không để ý quy củ kéo Mạc Kỳ Diễn chạy đi, Mạc Ngự Minh tức giận, không nói gì thêm.

Một tiếng sau, Mạc Kỳ Minh lại ho khan không thôi, vì thế, hướng Mạc Ngự Minh xin nghỉ, ra cung về phủ.

Một mình Lăng Tuyết Mạn đi một chút, dừng một chút, lung tung không có mục đích, đi tới hồ Thủy Trà ngoài điện Thái Hòa, gió lạnh thổi, ngửi hương hoa, tâm hồn dần dần bình phục lại, ngồi xổm xuống ven hồ, ôm chặt hai chân, ánh mắt không chớp, chất chát, muốn khóc, lại không muốn làm cho người ta thấy bộ dáng nàng yếu ớt.

Bởi vì Ly Hiền, khiến nàng nhớ tới mẹ ở hiện đại, nàng xuyên qua, thân thể của nàng không biết chết chưa? Mẹ không biết ra sao? Không ai có thể nói cho nàng biết...

Đang lúc hỗn loạn, nàng lại nghĩ tới Ly Hiền, cũng nghĩ đến Tinh nhân, nếu có một ngày, Tinh nhân có thể mang nàng đi, Ly Hiền sẽ đi cùng nàng sao? Nếu ba người bọn họ có thể vui vẻ sống cùng một chỗ, về sau nàng sinh một đứa nhỏ, kêu Ly Hiền là ca ca, huynh đệ hoặc là huynh muội bọn chúng nhất định là tương thân tương ái...

Trong góc xó cách đó không xa, có một bóng dáng, không chớp mắt theo dõi nữ tử ngồi xổm ven hồ, trong mắt hiện lên phức tạp, tối nay nàng, đã thương tổn nặng nề, hẳn còn muốn lợi dụng nàng sao? Lại dọa nàng sao?

Trên đời thật sự rất khó có 2 mẹ con giống bọn họ, không hề liên hệ máu mủ, lại thân thiết còn hơn những đôi mẹ con thật sự, sâu trong nội tâm âm u của hắn lại bị xúc động thật sâu, vì Ly Hiền, nàng ném đi bề ngoài nghịch ngợm gây sự, vươn tay gai góc của nàng, không cho phép bất kỳ kẻ nào khi dễ Ly Hiền của nàng, tư thế liễu mạng kia, hai mắt nhuộm đỏ kia...

Mạc Kỳ Minh do dự, chần chờ, lắc đầu một chút, cổ xua đuổi lui thiện tâm hắn không nên có, chậm rãi suy nghĩ đến đêm hôm đó phụ vương hắn chết, bức họa mẫu thân trong phòng hắn, còn có lời nói phụ vương nói cho hắn từ lúc hắn còn nhỏ, Kỳ Minh, con nhớ kỹ, mẫu thân con là do người kia bức chết, hạnh phúc cả đời phụ vương đều hủy ở trong tay hắn, một nhà ba người chúng ta cách biệt âm dương, đều là bởi vì người kia, con nhớ kỹ, vĩnh viễn nhớ kỹ, giang sơn của hắn, niềm vui gia đình của hắn, đều là dẫm nát trên thống khổ của chúng ta...

Khuôn mặt lạnh lẽo bởi vì cảm xúc nội tâm dao động, mà trở nên vụn vặt, trong bóng đêm, thân mình Mạc Kỳ Minh run rẩy, không! Hắn tuyệt không thể buông tha! Vô luận là ai, cũng không thể thay đổi thế trận hắn tỉ mỉ bày ra nhiều năm qua! Hắn muốn giang sơn, muốn hủy diệt hoàn toàn con người kia!

Tâm tư thay đổi thật nhanh, lại phát hiện nữ tử kia đứng dậy muốn rời đi, không chần chờ, hắn vung một hòn đá nhỏ kẹp chặt trông ngón tay, đưa vào nửa phần nội lực, đánh về phía mắt cá chân của nàng, đồng thời nhảy lên!

Trúng một cú, Lăng Tuyết Mạn cảm giác mắt cá chân đột nhiên đau một cái, thân mình mất thăng bằng, "A!" kêu sợ hãi một tiếng, ngã xuống đất!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một bóng dáng bay vút đến, một cánh tay trắng kiết kịp thời nắm ở eo nhỏ của Lăng Tuyết Mạn, để cho nàng không có xui xẻo té xuống!

"Như thế nào? Không sao chứ?"

Một tiếng nói vang lên ở bên tai, Lăng Tuyết Mạn giật mình, tay vỗ ngực thuận khí, chuyển mất, hơi có chút giật mình nói: "Tam Vương gia? Tại sao là ngài?"

"Ha ha, tại sao không thể là ta?" Mạc Kỳ Minh cười khẽ một chút, thu cánh tay về, chấp ở phía sau, lại không tự chủ được ho lên, mới nói tiếp: "Ta bị phong hàn vài ngày nay, vừa hướng phụ hoàng xin nghỉ, chuẩn bị xuất cung về phủ, có việc đi ngang qua nơi này một chút, đã thấy nàng té, liền muốn học Nhị ca anh hùng cứu mỹ nhân một lần, không từng nghĩ..."

Nghe vậy, Lăng Tuyết Mạn thoáng chốc liền đỏ mặt, xin lỗi nói: "Ta không phải ý đó, ta chỉ là có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới bản thân mình sẽ xui xẻo khắp nơi, cũng không nghĩ tới sẽ có người cứu ta khắp nơi, thật không hiểu ông trời là đùa ta đâu, hay là đang thương ta."

"Khụ khụ... Khụ khụ..." Mạc Kỳ Minh hơi có chút kích động lại ho lên, "Tuyết Mạn, nói rõ nàng phúc lớn mạng lớn, vận khí không tính là kém"

"Phải không? Haiz, Tam Vương gia ngài nhanh đi về đi, ngài bệnh chắc không thể ra gió, lúc trước mắt ta bị thương hàn, nằm trên giường mấy ngày, lại uống thiệt nhiều thuốc mới khỏe đó." Lăng Tuyết Mạn cau mày nói.

"Ta... Khụ khụ..." Mạc Kỳ Minh muốn nói chuyện, lại ho càng thêm lợi hại, sắc mặt cũng có chút tái.

"Tam Vương gia, xe ngựa của ngài ở nơi nào? Ta đỡ ngài đi thôi, ngài phải nhanh trở về uống thuốc, nếu không bệnh nặng rất phiền toái." Lăng Tuyết Mạn có chút lo lắng nói.

Trên trán Mạc Kỳ Minh hơi hơi rịn ra một chút mồ hôi, suy yếu cười, "Tuyết Mạn, nàng đối với người nào cũng đều thiện lương như vậy sao?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 258

Lăng Tuyết Mạn lắc đầu cười, đưa tay đỡ hắn, nhẹ giọng nói: "Không phải, ta đâu có nhân ái như vậy? Ta là người mà ai tốt với ta, ta liền tốt gấp bội với người đó, ai khi dễ ta, ta khẳng định cũng sẽ không bỏ qua cho hắn."

Mạc Kỳ Minh được nàng dìu đỡ, bước chân đi theo con đường dự định của hắn, cũng là đi rất chậm, rất chậm, khoảng cách gần trong gang tấc, hắn có thể rõ ràng ngửi đến mùi thơm ngát trên người nàng, loại này mùi không phải mùi phấn son dung tục, mà là nhẹ nhẹ, như mùi hoa tự nhiên, trong nháy mắt hắn lại dứt bỏ lý trí, tinh thần nhộn nhạo.

Hắn bởi lời của nàng, lại một lần nữa trở nên không quả quyết, nàng lo lắng thân thể hắn, quan tâm hắn, coi hắn như người đối xử tốt với nàng, giờ phút này, nàng tin nhiệm hắn như vậy, vạn lần không nghĩ đến hắn sẽ xuống tay với nàng...

"Tam Vương gia, đêm nay ta làm các ngài giật mình phải không? Ta biết, bộ dáng ta hung hăng không khác gì người đàn bà chanh chua, lời dơ bẩn gì ta cũng có thể nói ra, kỳ thực đây mới là bản tính của ta, các ngài nói ta thiện lương, nói ta thiện lương có thể tha thứ Ngô Đồng, nhưng ta chính là không thể tha thứ người khi dễ Hiền nhi, nội tâm mỗi người đều có một điểm mấu chốt không thể đụng vào, thân nhân của ta, chính là điểm mấu chốt của ta."

Lăng Tuyết Mạn nói, mắt nhìn phía trước, trong hốc mắt dần dần lại đầy nước, dừng một chút, lại quật cường nói tiếp: "Nhưng ta không sợ các ngài chê cười, không sợ các ngài nói ta không thực nữ, không hiền đức, ta chính là một người như vậy, làm theo ý mình, ta cũng không để ý ánh mắt thế gian, mặc dù có hoàng quyền, mặc dù có nhiều giáo điều quy củ, nhưng bản tính ta khó dời, cũng không cách nào thay đổi."

"Tuyết Mạn..." Mạc Kỳ Minh đột nhiên ngừng lại, nhìn nàng, trong mắt thoáng tối lại, cũng có chút lóe sáng, "Kỳ thực ta với nàng giống nhau, thân nhân cũng đúng là điểm mấu chốt trong nội tâm của ta, ai cũng không thể đụng vào."

"Tam Vương gia, có phải ta gọi lên chuyện thương tâm của ngài không?" Lăng Tuyết Mạn nhìn biểu tình của Mạc Kỳ Minh, có chút bất an nhỏ giọng hỏi.

Mạc Kỳ Minh cười nhạt một tiếng, nhẹ lắc đầu, lại tiếp tục đi về phía trước, rất xa, một chiếc xe ngựa đứng có màn nhung xanh biếc chờ bên đường, một gã xa phu trung niên canh giữ ở bên xe, trên xe có chữ "Tam" rất lớn.

"Tam Vương gia, đó là xe ngựa của ngài sao?" Lăng Tuyết Mạn chỉ tay hỏi.

Mạc Kỳ Minh nhìn xe ngựa, nhủ nhủ mảy, có chút bồn chồn nói: "Ta không phải cho xe ngựa đứng ở cổng Thuận Đức sao? Sao lại ngừng ở đây?"

"Ách... Ha ha, dừng ở nơi này thì không cần phải đi xa." Lăng Tuyết Mạn khẽ cười nói.

"Haiz, lũ nô tài càng lúc càng lớn mật, khi trở về ta phải giáo huấn họ, lập lại quy củ!" Mạc Kỳ Minh tức giận, sắc mặt trầm xuống, lại nhịn không được ho khan.

Khi cách xe ngựa mười thước xa, Mạc Kỳ Minh thật sự ho khan không chịu được, hơi khom người, che miệng không ngừng ho, phu xe nhìn thấy, cuống quýt chạy tới, thay Lăng Tuyết Mạn đỡ Mạc Kỳ Minh, lo lắng nói: "Vương gia, ngài sao rồi?"

Thân mình Mạc Kỳ Minh có chút bất ổn, hơn một nửa sức nặng đều dựa trên người phu xe, phu xe khẩn trương vô cùng, "Vương gia, trên xe có thuốc, nô tài đi lấy cho ngài."

Fphu xe muốn rút người ra đi lấy, toàn bộ thân mình Mạc Kỳ Minh lại ngã vào trên người hắn, làm hắn động không được, Mạc Kỳ Minh đã ho đến giống như phổi sắp vỡ ra, khuôn mặt đỏ bừng, trên trán mồ hôi dày đặc.

Lăng Tuyết Mạn thấy thế, cũng lo lắng không thôi, nhìn nhìn xe ngựa, nói: "Phu xe, người chiếu cố Vương gia, ta đi lấy thuốc, ở trên xe ngựa sao?"

"Cảm ơn Tứ Vương phi! Thuốc ở trong hộp gấm trên xe ngựa." Phu xe cảm động đến rơi nước mắt nói.

"Được, Tam Vương gia ngài kiên trì một chút, ta lập tức tới ngay."

Lăng Tuyết Mạn gật đầu, liền nâng váy vội vàng chạy tới xe ngựa, leo lên, bởi vì trời lạnh, ngoài toa xe che màn nhung xanh biếc thật dày, nhấc màn lên, dùng sức đẩy cửa xe ra, Lăng Tuyết Mạn không hề cảnh giác chui vào xe ngựa, nhìn thấy hộp gấm, sắc mặt vui vẻ, liền đưa tay đi lấy, đột nhiên nhìn đến một cái bóng, đang lúc sinh lòng kỳ quái, miệng mới mở, phía sau cô liền truyền đến một cảm giác đau đớn, trước mặt bỗng tối sầm, cầm đầu ngã quỵ trên sàn xe!

Ngay sau đó, trên xe nhảy xuống một nữ tử, tuổi chừng hai mươi bốn hai mươi lăm, dung mạo đẹp đẽ, chính là ánh mắt cùng biểu tình quá mức lạnh lùng, nhíu mày, đặt Lăng Tuyết Mạn trên ghế, sau đó hai ngón tay điểm huyết ngù của nàng, làm cho nàng hoàn toàn mê man.

Môi đỏ mọng gọi lên một cụ cười lạnh, nữ tử thô lỗ dùng tốc độ nhanh nhất cởi bỏ quần áo của Lăng Tuyết Mạn, lấy đi nữ trang trên tóc nàng, sau đó cởi áo của mình, đổi đồ cho Lăng Tuyết Mạn, lại từ trong hộp gấm lấy ra một cái gương, soi vào, phục sức y hệt Lăng Tuyết Mạn,

Cuối cùng, từ trong lòng áo lấy ra một cái hộp gấm rất nhỏ, mở ra, một mặt nạ da người mỏng như cánh ve xuất hiện trong tay, đây là nàng ngày đó cẩn thận quan sát dung mạo Lăng Tuyết Mạn rồi tỉ mỉ chế tác, soi vào gương, cẩn thận đem mặt nạ dán trên mặt, ngay lập tức một chị em song sinh của Lăng Tuyết Mạn xuất hiện ở trong gương.

Cầm thuốc, mở cửa xe, nữ tử chậm rãi xuống xe, động tác và biểu tình đều không khác Lăng Tuyết Mạn, chỉ thấy nàng vừa xuống xe ngựa, liền sốt ruột chạy đến gần Mạc Kỳ Minh đã ngồi xồm xuống ho khan không thôi.

Bởi vì quá mức sốt ruột, thanh âm cũng lớn hơn, "Tam Vương gia, thuốc đem đến rồi!"

Tiếng nói này, ai cũng không thể nghe ra khác thường, ngay cả hai người Vô Ngân Vô Giới luôn luôn ẩn ẩn từ một nơi bí mật gần đó theo dõi bảo hộ Lăng Tuyết Mạn cũng không thấy có gì không thích hợp.

Nữ tử chạy tới trước mặt, vội đem thuốc đưa tới trong tay Mạc Kỳ Minh, thân thiết nói: "Tam Vương gia, mau uống thuốc đi, uống thuốc rồi sẽ khá hơn một chút." Mạc Kỳ Minh cảm kích ngược mặt, miễn cưỡng cười cười ra vẻ vô sự, nói: "Tuyết Mạn, cảm ơn nàng, khiến nàng vất vả đi một chuyến, thân thể ta, thật không chịu nổi rồi."

"Tam Vương gia, ngài đừng nói như vậy, ta cũng xem ngài như bằng hữu thôi, đừng khách khí với ta. Nhanh uống thuốc trước đã." Nữ tử hơi chút oán hận, thúc giục Mạc Kỳ Minh, ánh mắt cùng ngữ khí tương tự Lăng Tuyết Mạn chừng chín phần.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 259

Mạc Kỳ Minh uống hai viên thuốc, bệnh tình quả nhiên tốt hơn một chút, lấy khăn lau mồ hôi trên trán, được phu xe đỡ đứng dậy mới nói: "Tuyết Mạn, nàng trở về đi, ta đi rồi."

Đột nhiên có tiếng bước chân truyền đến, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một gã thị vệ phi nước đại tới, chấp tay nói: "Nô tài ra mắt Tam Vương gia! Bái kiến Tứ Vương phi! Tam Vương gia xin dừng bước!" Nói xong liền dừng lại, bám vào trên lỗ tai Mạc Kỳ Minh nhỏ giọng ri tai vài câu, Mạc Kỳ Minh cau chặt mày, trầm giọng nói: "Được bốn vương đã biết, người lui ra đi!"

"Vâng, nô tài cáo lui!" Thị vệ kia hành lễ, liền rút lui

Mạc Kỳ Minh lại nhìn về phía nàng, mỉm cười nói: "Tuyết Mạn, ta tạm thời có việc gấp phải xử lý, nàng đi ra lâu như vậy, Nhã Phi sẽ sốt ruột, nhanh về ngự hoa viên đi thôi."

"Ta đã biết." nữ tử gật đầu

"Tuyết Mạn đi đường cẩn thận chút, đừng để bị vấp vướng chân nữa." Mạc Kỳ Minh nhẹ nhàng dặn dò.

Nàng thân nhiên cười, "Biết rồi, Tam Vương gia, ngài cũng thật dài dòng, ta đi rồi chính ngài chú ý thân thể đi." Nói xong, vẫn hoạt bát chớp mắt một cái, sau đó xách váy đi đến ngự hoa viên.

Chỉ dừng ở tại chỗ nửa phút, thấy nàng đi xa, xe ngựa cũng đã chạy tới, thế này mới cất bước, khom người ho nhẹ, đi đến rất nhanh, liền biến mất ở trong bóng tối. Mạc Kỳ Minh lên

xe, nhìn về phía phu xe nói: "Chút nữa người đem ngựa xe chạy trở về đi, bốn vương lát sau cười ngửa hỏi phủ."

"Vâng, Vương gia!"

Ánh mắt Mạc Kỳ Minh lóe ra, cũng là cười lạnh.

Ai lại biết có một âm mưu ti mỉ đang lặng lẽ bày ra.

Một chỗ khác, Vô Ngân hơi nhíu mày nhẹ giọng nói: "Vô Giới, huynh đi theo bảo hộ Vương phi đi, chủ tử dặn dò không thể rồi Vương phi một bước, ta đi theo dõi người nọ xem sau khi Lâm công tử rời đi, người nọ sẽ có phản ứng gì!"

"Được, làm việc cẩn thận." Vô Giới gật gù đầu, rất nhanh đi dọc theo ngự hoa viên.

Vô Ngân phóng theo hướng Mạc Kỳ Minh biến mất.

Mà các hoạt động ở Ngự hoa viên sau khi Lăng Tuyết Mạn trở về không bao lâu, Mạc Ngự Minh liền tuyên bố chấm dứt.

Quân gia tới đón Lăng Tuyết Mạn lên xe ngựa, sau đó liền từ từ chạy về Tử Vương phủ.

.....

Đêm đen như mực.

Tử Vương phủ, Cúc Thủy Viên.

"Vương phi ngài đã trở lại! Ngài đã đỡ bụng chưa, muốn dùng chút điểm tâm rồi tắm rửa hay không?" Xuân Đường tới nghênh tiếp, cười hỏi.

Lăng Tuyết Mạn mệt mỏi lắc đầu, nở nụ cười tươi tắn nói: "Không xong, ta mệt hết sức, chỉ muốn ngủ." nói xong liền ngáp một cái thật to, đi đến trên giường.

"Vậy nô tì lập tức bung nước đến hầu hạ Vương phi rửa mặt đi. Vương phi là hiện tại tắm rửa hay là sáng mai tắm rửa a?" Thu Nguyệt mang quần áo sạch của Lăng Tuyết Mạn đặt trên tủ đầu giường hỏi.

Lăng Tuyết Mạn dúi đầu vào đệm giường ngủ, liên tục nói: "Đều không cần. Ta hiện tại nhắm mắt lại là có thể ngủ ngay. Chờ sáng mai rồi nói sau. Các người mặc kệ ta, đi xuống nghỉ ngơi đi."

Xuân Đường Thu Nguyệt liếc mắt nhìn nhau, đành phải nói: "Vâng, Vương phi, nô tì cáo lui!"

Cùng một thời gian, ở Hương Đàn Cư.

Trong phòng mờ mờ hơi nước, Mạc Kỳ Hàn ngồi ở thùng tắm hơi, nhắm mắt dưỡng thần, Vô Cực cầm khăn mặt lau chùi thân thể cho hắn.

Tóc đen rối tung buộc lên một phần, còn lại tùy ý tán ở trên vai, trên mặt tuần mỵ tà tử lại có chút lười nhác, khắp nơi lộ ra cuồng ngạo không kiềm chế được, ngón tay dài khớp xương rõ ràng bung một chén trà nóng lên, phóng tới bên môi, động tác tao nhã khẽ nhấp một cái, nhớ tới Lăng Tuyết Mạn uống trà cơ bản đều là chảy tràn ra miệng, bất giác tràn ra tươi cười. Thật sự là không rõ vì sao hắn xuất thân cao nhã như vậy, thế nào lại ham mê nha đầu cầu thả hành vi thô lỗ đầu!

Một tiếng "chủ tử", Mạc Kỳ Hàn chậm rãi mở mắt, Vô Giới đứng trước mặt khẽ cúi đầu, "Chủ tử, Vương phi đã hỏi phủ."

"Ừ, không xảy ra chuyện gì chứ?" Mạc Kỳ Hàn hỏi.

"Hồi chủ tử, tiểu Vương gia bị ủy khuất, bị các thiếu gia cái của Nhị Vương phủ đánh chửi, Vương phi rất tức giận, náo loạn một hồi với Nhị Vương gia, tiểu Vương gia được Nhị Vương gia mang về Nhị Vương phủ, sau đó Vương phi đi hồ Thúy Trà giải sầu, bị vấp vấy té, được Tam Vương gia đỡ. Bệnh của Tam Vương gia xem ra không nhẹ, Vương phi đỡ Tam Vương gia đi đến công Thuận Đức, sau đó hình như Tam Vương gia có việc đột xuất đi không được, Vương phi liền trở về ngự hoa viên, nô tài luôn luôn đi theo Vương phi, Vô Ngân đi theo dõi Tam Vương gia."

Mạc Kỳ Hàn trầm ngâm nửa ngày, mắt thâm thúy nhìn một chỗ, thâm u không thấy đáy.

"Vô Cực, chặt chẽ chú ý hướng đi của Vô Ngân, bản vương tổng cảm thấy sẽ không đơn giản như vậy!"

"Vâng, chủ tử!"

Môi lạnh cong lên, ánh mắt sắc bén, "Vô Giới, phân phó toàn bộ âm vệ luôn chuẩn bị đợi lệnh, hành tung Mộng Thanh đã lộ, theo tâm tư kín đáo của người nọ, nhất định còn có động tác kế tiếp, chúng ta phải phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện!"

"Vâng, chủ tử!"

Lúc này, Thu Nguyệt đi tới, bẩm báo tình huống của Lăng Tuyết Mạn.

"Chủ tử, Vương phi đã nghỉ ngơi." Thu Nguyệt đứng ở cạnh cửa, cung kính bẩm báo.

"Ừ, người thấy tâm tình Vương phi như thế nào?" Mạc Kỳ Hàn nhẹ nhàng hỏi.

Thu Nguyệt nhìn Mạc Kỳ Hàn nói: "Hồi chủ tử, Vương phi vừa về đến đã nói mệt, đến rửa mặt chải đầu đều không có, liền đã ngủ."

"Vậy Vương phi không có gì dị thường sao?" Mạc Kỳ Hàn lại hỏi

Thu Nguyệt lắc đầu, "Hồi chủ tử, nô tì nhìn không ra, ngoại trừ cảm xúc thoạt nhìn có chút mất mát, thì không có gì."

"Ừ, lui ra đi."

Một chén trà nóng toàn bộ nhấp hầu, Mạc Kỳ Hàn mới đứng lên, mặc y phục, chậm rãi đi đến trước giường, mở đường hầm lách mình tiến vào.

.....

Trong phòng ngủ, nữ tử dịch dung nằm ở trên giường nhắm mắt lại giả bộ ngủ dưng, nhưng luôn thẳng lỗ tai nghe động tĩnh bên ngoài, mà tay phải nắm độc châm đã chuẩn bị tốt, cổ tay cũng quấn hai sợi dây rất nhỏ, dưới gối cũng bị nàng giấu vào một cây chùy thủ sắc bén đến cực điểm.

Theo chủ tử suy tính, tối nay tất sẽ có người đến tìm Lăng Tuyết Mạn, hơn nữa cũng hẳn là người ẩn phía sau Lăng Tuyết Mạn, cũng có khả năng chính là mục tiêu của bọn họ!

Bất thành linh nữ từ khép chặt hai tròng mắt, càng căng thẳng, trong phòng này có thêm hô hấp của một người!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 260

Mạc Kỳ Hàn đứng ở trước vách tường, đề cơ quan xuống, nhìn khắp phòng tối tăm, nghe tiếng hít thở vững vàng kia, khỏe mỗi giờ lên một chút độ cong xinh đẹp.

Biết tâm tình nàng đêm nay không tốt, biết nàng đang ngủ, Mạc Kỳ Hàn liền nhẹ bước chân, không có phát ra tiếng vang vòng qua bình phong, đứng trước giường

Trên cửa còn treo một tấm màn, ánh trăng không tiến vào, trên giường cũng tối hết sức, hẳn muốn xem xem nàng có phải đã khóc không, liền từ trong tủ đầu giường cầm đá đánh lửa, châm sáng, tư thế ngủ của nàng đột nhiên rất đoan chính, trên hai gò má cũng không có dấu vết đã khóc, hai mắt nhắm chặt, thụy dung thật yên ổn.

Mạc Kỳ Hàn nhẹ nhàng cười, hoàn hảo, tốt hơn so với hần dự tính, đại khái chút nữa chui vào trong lòng hẳn khóc đi, ha ha.

Hơi hạ mắt, Mạc Kỳ Hàn tính thời tắt lửa lên giường, mà nữ tử ngủ say lại đột nhiên mở mắt, nhìn về phía hần, ánh nến tạo bóng ở trên mặt của hần, khiến cho ả không thể thấy rõ ràng dung mạo nam tử trước giường, nhưng hình dáng kia lại tựa hồ có chút quen thuộc

Đây bất quá là chuyện trong hai giây, Mạc Kỳ Hàn không chút do dự một ngum thời tắt lửa, cũng nhú mày nói: "Mạn Mạn, sao đột nhiên tỉnh rồi?"

Nữ tử không dám tùy tiện xưng hô, sợ nhỏ cò động rắn, liền nhẹ nhàng cười, "Chàng đã đến rồi!"

Nghe vậy, Mạc Kỳ Hàn nhú mi, đi tới trước giường ngồi xuống, không vui nói: "Mạn Mạn, nàng đêm nay rốt cuộc sao vậy? Thế nào đến cái xưng hô cũng không có? Làm cho người ta nghe ngọt ngat!"

Khuôn mặt nữ tử trên giường nhìn như bình thản, nội tâm lại sớm là kích động vạn phần, dung mạo ả không thấy rõ ràng, nhưng thanh âm này nàng tuyệt đối quên không được, chính là hần!

Nghe hần nói một tràng, lời thân mật, còn có một câu lộ thân phận hần vừa nói, càng làm ả có thể xác định hần là biết Tứ Vương phi!

Này tiếng nói nghe được Mạc Kỳ Hàn trong lỗ tai, cũng không có gì dị thường, theo thói quen không có trực tiếp lên giường, mà là đang bên giường ngồi xuống, đưa tay khẽ xoa cái trán của nàng, ôn nhu nói: "Mạn Mạn, không cần vì Ly Hiên mà thương tâm, nhà dân chúng tâm thường, cũng là mỗi nhà đều có quyền sách khó đọc, huống chi sinh ở hoàng gia đây? Huống hồ, Ly Hiên cơ bản đã rời Nhị Vương phủ, nó đã có địa vị tôn quý Vương gia, sau khi nàng nào loạn đêm nay, những huynh đệ kia của nó sẽ không dám lại khi dễ nó."

N ngón tay vỗ về cái trán nàng đột nhiên ngừng lại, cứng ngắc trong nháy mắt, tâm tư biến đổi nhanh chóng, biểu tình trên khuôn mặt tuần tú lại chưa từng biến hóa, trong mắt cũng nhu tình như nước, vén chần lên, nắm tay nàng, tiếp theo mềm giọng dỗ dành: "Mạn Mạn, cao hứng một chút, ta thích xem bộ dáng nàng vui vẻ."

Bàn tay to vuốt ve lòng bàn tay nàng, vết chai rất nhỏ trong lòng bàn tay làm ánh mắt Mạc Kỳ Hàn chợt lóe, trong mắt thâm thúy trầm xuống, bên môi vẫn tràn đầy tươi cười, "Mạn Mạn, hôm nay là do tâm tình không tốt, hay là buồn gì? Sao quần ngoài cũng không cởi đã đi ngủ rồi? Ha ha, đang chờ bàn công từ hầu hạ nàng sao?"

Khi nói chuyện, bàn tay to chưa cởi vạt áo trên eo nàng, mà là sờ về phía đùi phải của nàng, tâm tình sung sướng nói: "Đến, trước cởi đã, nàng lười nha đầu này, không cho nha hoàn hầu hạ, là muốn làm cho ta cởi sao?"

Trong bóng tối, nữ tử ngồi dậy, kiều mị gọi một tiếng, "Vương gia phu quân, đừng nóng giận thôi, vậy cho Mạn Mạn hầu hạ chàng cởi áo được không?"

Nữ tử đến gần một bước, nụ cười trên mặt trong bóng đêm sáng rọi loá mắt, môi đỏ mọng khẽ mở, từ khi nói ra một cái chữ "Vương", hai sợi dây trên cổ tay đã kéo căng, nhắm thẳng mặt Mạc Kỳ Hàn!

Bàn tay nắm bật lửa của Mạc Kỳ Hàn chợt co rút nhanh, lặng yên không một tiếng động đem nội lực ngưng tụ giữa năm ngón tay, bên môi lại vẫn tràn ra tươi cười, "Tốt, Mạn Mạn thực ngoan!"

Mà Mạc Kỳ Hàn ở ngoài dự định của ả, thân hình đột nhiên động, làm sợi dây đoạt mệnh của ả thất bại, cả người hần lui tới bình phong chỗ, bỗng nhiên thân ảnh màu lam như một con giao long bay lên, kèm theo một chương mạnh mẽ phản kích đến!

"A!"

Sợ hãi kêu một tiếng, ả nhảy lên, phóng độc châm về phía Mạc Kỳ Hàn

Mạc Kỳ Hàn cười lạnh một tiếng, chẳng những không tránh, ngược lại thẳng tắp đón nhận, tại lúc độc châm cách ngực hần một tấc, tay phải liền đánh ra một chương sắc bén, khiến cho kia độc châm bay ngược trở về!

Một chiêu này lấy đạo của người, trả lại cho người, nàng kia thế nào cũng không nghĩ ra, dù là tốc độ của ả rất nhanh, nhưng Mạc Kỳ Hàn được truyền nội công vô thượng bốn mươi năm của Thiên Cơ lão nhân, chẳng lẽ công lực của nàng có thể ngăn cản?

Mạc Kỳ Hàn cười lạnh một tiếng, "Chết đã đến nơi, còn cố chống trả?"

Nói xong, không chút khách khí hạ sát chiêu, chiêu chiêu tàn nhẫn, từng bước ép sát, tiếng động đánh nhau vang vọng ở trong phòng ngủ, ám vệ không được mệnh lệnh, đều không động, cũng là tùy thời chuẩn bị nghe lệnh, phá cửa sổ mà vào!

"Bốp bốp!"

Liên tiếp hai chưởng vỗ vào đầu vai ả, Mạc Kỳ Hàn bay lên đá một cước, ả rơi tới góc giường, phun ra một ngụm máu tươi, mà thân ảnh màu lam lại lấy tốc độ cực nhanh đột nhiên phóng tới trước mặt, hai ngón tay hạ xuống, điểm trúng huyết ả, làm cho ả không cách nào nhúc nhích!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 261

Mạc Kỳ Hàn cười rét lạnh, vỗ tay ba cái, sau hai giây, vỗ tay ba cái lần nữa, Xuân Đường vội lắc mình đi vào, nghe được ám hiệu, nàng liền biết đã xảy ra chuyện, vừa tiến đến, vội lên tiếng: "Chủ tử, có nô tỳ!"

"Thấp sáng nển, mang nữ nhân kia tới!" Mạc kỳ rét lạnh nói.

Xuân Đường đốt nến, ánh sáng chậm rãi lan tràn, ánh trên gương mặt nàng quen thuộc!

"Chủ tử! Vương phi nàng....." Xuân Đường kêu lên một tiếng.

Mạc Kỳ Hàn đã sớm quay lưng, bỏ lại một câu, "Ả không phải vương phi!" Sau đó liền cất bước đi về phía vách tường, mở cơ quan, đi vào.

Xuân Đường khiếp sợ, không dám chần chờ, lôi cổ áo của nữ nhân kia kéo vào đường hầm.

Hương Đàn Cự.

Bên trong nhà, Lâm Mộng Thanh, Thiên Cơ lão nhân, Vô Cực, Vô Giới tất cả đều kinh ngạc nhìn "Lăng Tuyết Mạn" bị Xuân Đường mang từ đường hầm vào, ném xuống đất!

Không đợi đợi người hỏi han, Mạc Kỳ Hàn tiến lên một bước, đưa tay tháo mặt nạ da người trên mặt ả, cúi kinh hỏi: "Tứ Vương phi Lăng Tuyết Mạn hiện ở nơi nào? Nói!"

Ả ngưng mắt nhìn gương mặt trên cao nhìn xuống, dù để khuyển đảo chúng sinh của Mạc Kỳ Hàn, chậm rãi cười cười, "Quả nhiên là ngươi! Bảy năm rồi, Tứ Vương Gia so với bảy năm trước càng thêm thành thực chừng chạc, tâm cơ thâm trầm rồi!"

Mạc Kỳ Hàn híp mắt một cái, lạnh lùng nhếch môi, "Ngươi chính là nữ nhân bảy năm trước hạ độc Bồn vương? Ngươi tên là — Tang Phượng! Ở Miêu Cương học tập cổ độc vu thuật ba năm, vào tám năm trước giả làm nữ tử gặp nạn, hạ độc thái tử, lại một năm sau giả trang ca kỹ tới Tứ Vương phủ hiến vũ, dùng rượu độc mê hoặc Bồn vương, đưa cho Bồn vương uống, có đúng hay không?"

Ả ngăn người, tiếp theo giật mình nhìn Mạc Kỳ Hàn, giọng nói đã khôi phục tiếng của ả, "Làm sao ngươi biết rõ ràng như thế?"

"Ngươi hạ độc huynh đệ chúng ta, là do ai sai khiến?" Mạc Kỳ Hàn lại lạnh giọng hỏi tiếp, mọi người chung quanh đều im thin thít theo dõi.

"Tứ Vương Gia không phải rõ ràng sao? Lại lịch Tang Phượng bị Tứ Vương Gia điều tra rõ ràng như thế, Tứ Vương Gia còn phải hỏi Tang Phượng là chịu người nào sai khiến sao?" Miệng Tang Phượng tràn vết máu, ngược đầu, nhìn Mạc Kỳ Hàn, gương mặt lại tràn đầy tươi cười.

"Hừ! Đó là không sai! Tang Phượng, Bồn vương hỏi nữa ngươi một lần, Tứ Vương phi ở nơi nào?" Giọng nói Mạc Kỳ Hàn lạnh như băng, một đôi mắt lẻo cơ hồ muốn lập tức hạ lệnh lăng tử nữ nhân trước mắt này.

Tang Phượng lại chỉ im lặng không trả lời, cho dù bị lột vào tay kẻ địch ả vẫn không muốn khai ra, sợ ảnh hưởng đến kế hoạch của chủ tử ả.

Mạc Kỳ Hàn sốt ruột, tức giận đập mạnh vào người ả, nói: "Ngươi không khai, ta cho ngươi chết không toàn thây!"

"Nhiệm vụ thất bại, ngươi cho rằng ta có thể sống sao? Rơi vào trong tay ngươi, ta chết, trở về phục mệnh, ta cũng chết!" Tang Phượng ngã xuống đất, khoe miệng tràn máu càng nhiều hơn, nhưng vẫn là cười, trong tươi cười lại có bi thương vô hạn.

Môi rét lạnh của Mạc Kỳ Hàn cong lên, lạnh lẽo thâm trầm nhìn ả, "Ngươi không sợ chết? Bồn vương có một trăm loại phương pháp thể có thể cho ngươi sống không bằng chết!" Nói xong, hắn biết có dây dưa với ả cũng vô ích, chỉ có thể tự mình tìm chỗ của Lăng Tuyết Mạn thôi.

Lúc này có thị vệ vào báo, Vô Ngân truyền tin về, cho biết Tam Vương Gia đang ở một biệt viện ngoài thành cách ba mươi dặm về hướng tây nam, cho nên, hắn quả quyết ra lệnh: "Xuân Đường Thu Nguyệt, Mộng Thanh, các ngươi canh giữ cho kỹ nữ nhân này, chờ Bồn vương trở lại sẽ dọn dẹp ả! Vô Cực, Vô Giới, sư phụ, chúng ta lập tức đi!"

Bóng đêm mịt mờ, ba mươi con ngựa phi nước đại trên ngã tư đường, mỗi người trên ngựa đều mặc trang phục màu đen, dùng khăn đen che mặt, chạy tới cửa thành, quan binh thủ thành cuống quýt đi cản, người thủ lĩnh giao tay ném ra một lệnh bài, thanh âm lạnh như băng, "Đội thị vệ Hương Đàn Cự của Tứ Vương phủ ra khỏi thành làm việc, mở cửa!"

Vừa nghe Tứ Vương phủ, hơn nữa vừa nghe Hương Đàn Cự, nữa vừa nhìn miếng kim bài do hoàng thượng ban cho, quan thủ thành bình không có hai lời, cuống quýt mở cửa thành ra, cho họ đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 262

Ngoài ô, ở bên trong một tòa biệt viện bình thường, đội ngũ thiết huyết sát thủ ẩn nấp, bọn họ phân bố ở các góc, từng đôi mắt lạnh huyết như bầy sói đói khát tìm kiếm đồ ăn, ác độc, vô tình.

Mà ở bên trong, chỉ có ba gian phòng lóe lên ánh nến, hai gian nhà chính, một gian phòng ngủ.

Ở bên trong phòng ngủ, trong màn lụa trắng, trên giường rộng rãi mềm mại, một nữ tử đang nằm, hai mắt nhắm nghiền, trên người đắp chăn gấm màu đỏ ửng, che kín tới dưới cổ nàng.

Bên giường một nam tử đang ngồi, quần áo trắng, áo choàng màu đen, dùng cái khăn đen che mặt, chỉ chừa một đôi mắt hẹp dài thâm u, làm cho người ta nhìn không thấy nửa phần bộ dáng của hắn.

Giờ phút này, đôi mắt chớp một cái nhìn vào thiên nhan tuyệt sắc trên giường, lảng lảng không biết suy nghĩ cái gì.

"Tuyệt Mạn"

Thì thắm một tiếng, Mạc Kỳ Minh vươn tay, ngón tay thon dài chạm nhẹ thượng gương mặt nàng, chậm rãi di động dọc theo ngũ quan của nàng, lướt qua cái trán, lông mi, đôi mắt, cái mũi, sau đó đứng ở trên cánh môi mềm mại của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve, cứ như vậy nhìn nàng một lát, dưới đáy lòng hô mỗi một tiếng tên của nàng, Tuyệt Mạn, Mạn Mạn...

Cúi người, hắn kéo khăn che mặt xuống, chậm rãi dán lên môi nàng, chỉ nhẹ nhàng hôn nàng một cái, hắn liền thẳng người lên, rất sợ mình không kìm hãm được, vừa hôn liền lại luyến tiếc dời đi.

Một lần nữa kéo khăn che mặt lên, hắn hít sâu một hơi, vén chăn lên, lại nhìn nàng hồi lâu, mới đem bàn tay to bỏ vào trên eo nàng, kéo của nàng vạt áo lên, lại lại chần chờ.

Ánh mắt dừng ở khuôn mặt như ngọc của nàng, tim hắn đột nhiên run lên một chút, tiện đà ngón tay co lại, phụt chốc buông lỏng vạt áo của nàng.

Hắn đang làm cái gì? Hắn kết quả đang làm cái gì?

Nàng lo lắng hắn cảm mạo, không chút e ngại giúp đỡ hắn, nàng nói xem hắn là bằng hữu, hắn lại đang hèn hạ lợi dụng nàng.

Mạc Kỳ Minh đột nhiên đứng lên, lui về sau một bước, tim đập loạn nhịp nhìn nàng, chậm rãi lắc đầu, nhưng mà khẽ nhắm mắt, gương mặt phụ vương mẫu thân hắn chậm rãi hiện lên, thân thể lại siết chặt!

Hắn không thể bởi một nữ nhân mà thất bại, mà khiến mình đánh sai một nước cờ, thua cả ván!

Không! Vì đạt tới mục đích, hắn có thể không từ bất kỳ thủ đoạn nào, bất luận bất luận kẻ nào, đều không thể trở thành chướng ngại vật cản trở hắn đi lên để vị, diệt trừ kẻ thù!

Mắt màu nâu sẫm hung hăng nhắm lại, Mạc Kỳ Minh buồn bực cắn chặt răng, tiến lên một bước, lại ngồi xuống ở bên giường, một lần nữa kéo vạt áo của nàng lên, cuối cùng hắn dùng sức xé ra, tháo vạt áo nàng ra, hắn nhắm mắt lại, đưa tay chậm rãi thăm dò vào nàng quần của!

Dựa vào trình độ quen thuộc đối với thân thể nữ nhân, hắn đưa tay cách quần lót của nàng, đưa ở giữa hai chân nàng, nhưng mà, làm thế nào cũng kéo không xong, nếu như nàng là xử nữ, động tác này của hắn, nàng sẽ rất đau đi? Tuy rằng nàng bị điểm huyết ngữ, nhưng thân thể của nàng vẫn sẽ đau, chờ nàng thanh tỉnh, nàng sẽ khóc...

Nàng cười, nàng nao loạn, khuôn mặt hồn nhiên của nàng, hoạt bát đáng yêu của nàng, thiết tình của nàng đối với người khác, quan tâm của nàng đối với hắn...

Nàng thuần khiết không tỳ vết như vậy, hắn sao lại nhẫn tâm dùng loại thủ đoạn này nghiệm trong sạch của nàng?

Nghĩ đêm nay bộ dáng hai mắt đỏ hoe của nàng, nghĩ đêm nay bộ dáng trong mắt mang lệ của nàng, trong lòng hắn vừa đau xót, đột nhiên thu tay về, hoảng loạn buộc lại vạt áo cho nàng, lại hoảng loạn kéo chăn, đắp kín cho nàng.

Mạc Kỳ Minh à Mạc Kỳ Minh, người con gái trước mắt này, đối với người, thật sự chính là một quân cờ có thể tùy ý phá hủy sao? Không! Nàng là nữ tử duy nhất làm tâm âm u hai mươi tám năm của người trở nên âm áp, là nữ tử duy nhất làm người nóng ruột nóng gan, càng là nữ tử duy nhất có thể làm cho người cười!

Tiếng tim đập lo lắng vang ở trong phòng tĩnh lặng, Mạc Kỳ Minh hít thở sâu nhiều lần, mới dần dần hạ tâm, lại dừng ở mặt nàng, hắn không do dự nữa, vươn ra hai ngón tay, giải huyết cho nàng.

Lăng Tuyệt Mạn từ từ tỉnh lại, đầu óc có chút mơ hồ, ánh mắt chớp vài cái, mới chậm rãi neho mở một đường nhỏ, mông lung nhìn đến nam tử áo đen che mặt ngồi bên giường, trong bụng vui mừng, liền mở mắt, mở miệng, vừa định gọi một tiếng "Tình nhân", cổ vừa động, lại cảm giác sau gáy đau một trận, không khỏi cau mày, nhẹ răng, kêu rên: "Đau quá a!"

Lăng Tuyệt Mạn "ui" hai tiếng sau, phát hiện không thích hợp, co quắp khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn nam nhân ở trước mắt, nhìn cặp mắt kia, lông mày và lông mi của nàng cũng càng neho chặt, không đúng, hắn không phải Tình nhân, ánh mắt không giống, hơn nữa nếu là Tình nhân, nàng vừa kêu đau, hắn khẳng định nếu không ôm nàng thì chính là gọi nàng Mạn Mạn, đồ nàng, hoặc là hôn nàng, cũng không phải giống như hiện tại mà lạnh mắt nhìn nàng!

"Người là ai?" Lăng Tuyệt Mạn vừa xoa gáy, vừa chậm rãi ngồi dậy, bình thản hỏi.

Ánh mắt Mạc Kỳ Minh loáng hạ, nha đầu kia cư nhiên không hề e ngại kinh hoàng!

Nhượng này, Mạc Kỳ Minh rất đơn giản dùng thuật thay đổi thanh, thay đổi tiếng nói vốn có, sẵn giọng nói: "Một người cướp đi nàng!"

"Hả? Tại sao người muốn bắt ta? Ta đắc tội với người sao?" Lăng Tuyệt Mạn cũng lạnh giọng chất vấn.

Vì sao thủ hạm của bọn họ cứ muốn liên lụy ở trên thân thể nàng? Nàng vừa gả liền làm quả phi, nội tâm dĩ nhiên bị bao nhiêu thống khổ, hắn làm gì còn muốn đối đãi nàng như thế?

"Không muốn bắt nàng, là tự bản thân nàng đưa mình tới cửa! Ta muốn tóm vốn là người sẽ lên chiếc xe ngựa kia, nhưng nàng lại lên, không bắt nàng cũng thật uổng!" Mạc Kỳ Minh cười lạnh nói.

Nghe vậy, Lăng Tuyệt Mạn ngẩn người, tiện đà vén chăn, gầm nhẹ: "Người muốn bắt Tam Vương gia? Hắn có thù oán với người sao? Hắn hiện tại đang sinh bệnh, các người không thể bắt hắn!"

Vừa rống xong, Lăng Tuyệt Mạn mới phát hiện một sự kiện, "Sao ta ở trên giường? Sao lại đắp chăn? Quần áo của ta đâu? Đây không là đồ của ta! Người làm cái gì với ta?"

Mạc Kỳ Minh nhìn Lăng Tuyệt Mạn, vẫn không nhúc nhích, mắt theo dõi nàng, quan sát đến nét mặt biến hóa của nàng.

Lăng Tuyết Mạn theo bản năng nắm chặt cổ áo, liền muốn bước xuống giường, cánh tay Mạc Kỳ Minh khê đưa ra, cản nàng lại, trong lòng còn đang lẩn lộn lời nàng mới nói, không hiểu, lại hỏi nàng, "Nàng quan tâm Tam Vương gia như vậy làm cái gì? Sống chết của hắn có liên quan gì tới nàng?"

"Ngươi! Ngươi nói trước đi, ngươi rốt cuộc làm cái gì với ta? Có... có khi dễ ta hay không?" Lăng Tuyết Mạn hoảng loạn sợ hãi không thôi, thân thể của nàng không thể bị xâm phạm, đây là thuộc về Tinh nhân, ai cũng không thể đụng vào nàng, không thể! Nếu như... nếu như vậy, nam nhân trước mắt này chẳng phải sẽ biết nàng không phải thân hoàn bích sao?

"Chớ nói điều kiện với thôi phi! Muốn biết, vậy thì nói cho ta biết trước, Tam Vương gia sống hay chết, liên quan gì đến nàng?" Trong ánh mắt Mạc Kỳ Minh lạnh đi một mảnh, cực lực ấn nhẫn, đáy lòng hiện lên chờ mong tràn đầy.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 263

Lăng Tuyết Mạn giờ phút này không thềm trả lời vấn đề của hắn, lòng hốt hoảng, tay nắm cổ áo mình hết sức chặt, không xuống giường được, liền theo bản năng co lại trong góc giường, dựa lên vách tường, không thể lui được nữa, trong hốc mắt đã chứa đầy nước mắt, lớn tiếng chất vấn: "Ngươi rốt cuộc khi dễ ta có hay không?"

Mạc Kỳ Minh hí con ngươi, nhìn chăm chăm tấm lê hoa đài vũ khuôn mặt nhỏ nhắn, tà ác cong môi, "Nàng cứ nói đi? Nữ nhân tới tay sao có để không đụng? Huống chi nàng là một mỹ nhân quốc sắc thiên hương như vậy!"

Nghe vậy, mặt Lăng Tuyết Mạn thoáng chốc trắng bạch, không nhúc nhích, chỉ nhìn chăm chăm nam nhân trước giường, nước mắt rơi ra, môi đỏ mọng khê nhếch, cũng là không phát ra được một âm.

Mạc Kỳ Minh vẫn ung dung nhìn Lăng Tuyết Mạn, hắn rất biết cách dùng đòn tấn công tâm lý, cho nên, dù không sử dụng trực tiếp thủ đoạn nghiệm thân nàng, không có nghĩa là hắn sẽ không hù dọa nàng, dò hỏi nàng!

Mạc Kỳ Minh dời ánh mắt đệm giường, chậm rãi nói: "Nàng nhìn trên giường một chút, có lạc hồng sao? Không nghĩ tới a, còn tưởng rằng....."

Đoạn này, rõ ràng có ý tứ ám hiệu, Lăng Tuyết Mạn máy móc nhìn theo ánh mắt của hắn, nệm giường trắng nõn, đến xóc xệch cũng không có, nhưng lời hắn nói..... Còn có y phục lạ trên người nàng.....

Lăng Tuyết Mạn lại hoàn toàn hồng mặt, bí mật của nàng bị phát hiện rồi, thân thể của nàng thật bị người xâm phạm! Giờ khắc này, nàng thật cảm thấy vô dụng, mất đi tất cả rồi!

Nếu người đàn ông này đồn ra, nàng chỉ có một con đường chết!

Một cổ tuyệt vọng cảm giác lan tràn tới toàn thân trong nháy mắt, Lăng Tuyết Mạn ngán lệ, muốn lớn tiếng hỏi, nhưng lời ra miệng lại thành lảm bảm, "Ngươi rốt cuộc đụng thân thể ta chưa?"

Mạc Kỳ Minh cười đùa giỡn, trong mắt cũng là rất tà ác, "Lời của ta nói, nàng vẫn chưa rõ sao? Có cần ta lại biểu diễn một lần cho nàng xem hay không? Đúng rồi, mới vừa rồi nàng ngủ mê man, cảm giác gì cũng không có, hiện tại tỉnh....."

"Không cần!"

Lăng Tuyết Mạn rống một tiếng ra, ôm thân thể chặt hơn rồi, nước mắt như mưa không ngừng lăn xuống, vô lực cầu khẩn, "Van cầu ngươi không cần, không nên đụng ta, không cần, van cầu ngươi....."

Không phải đáp án trong dự liệu!

"Nàng không có lạc hồng, đã không phải là tấm thân xử nữ rồi, nàng còn sợ nhiều người đụng nàng sao? Một vương phi xử nữ vì Tứ Vương Gia thủ tiết cư nhiên không phải xử nữ? Há?" Mạc Kỳ Minh hung ác, không nhìn sự tuyệt vọng của nàng, tiếp tục gạt nàng, nội tâm lại mơ hồ mong đợi nàng thật sự là xử nữ, mong đợi nàng phủ nhận, mong đợi nàng hiểu được, biết trên giường không có lạc hồng, biết thân mình còn là hoàn bích!

Lăng Tuyết Mạn ổn định hô hấp, vẫn nhìn chăm chăm nam nhân này, nội tâm bất lực dần dần bình tĩnh lại, dù sao nàng cũng không thấy được mùa xuân rồi, chết thì như thế nào?

Lăng Tuyết Mạn chống lại cặp con ngươi khát máu kia, thân thể không tự chủ được đánh run, "Ngươi, ngươi rốt cuộc là ai? Ta với ngươi không thù không oán, tại sao ngươi đối với ta như vậy? Ta có là xử nữ hay không thì liên quan gì đến ngươi?"

Tâm Mạc Kỳ Minh chấn động, duỗi tay, kéo Lăng Tuyết Mạn đến trước mặt, nâng cằm của nàng, giọng nói lạnh lùng hận ý mười phần, "Hắn là ai? Là nam nhân nào đoạt thân thanh bạch của nàng? Hắn là nam nhân vẫn ẩn nấp ở bên cạnh nàng đúng không?"

"Buông ta ra! Ngươi bắt ta, cưỡng bạo ta, hắn sẽ không bỏ qua cho ngươi, hắn sẽ tìm tới, hắn nhất định sẽ giết ngươi!" Lăng Tuyết Mạn trợn mắt, mặc cho nước mắt làm mờ hồ tầm mắt, nhìn hắn, cắn răng, tất cả hận ý trong đáy lòng nhảy ra ngoài, nàng muốn hắn chết!

"Hừ! Nói cho ta biết, nam nhân trốn ở bên cạnh nàng gần nửa năm, muốn thân nàng là người nào? Nàng thất thân cho hắn, là tự nguyện sao? Hiện tại để ý ta đụng nàng như vậy, nàng thích nam nhân kia rồi sao?" Mạc Kỳ Minh hỏi từng tiếng, giọng nói ngày càng lạnh, đáng chết hắn lại đề ý như thế, đề ý nàng là bị bắt buộc, hay thật là yêu người kia!

"Chuyện không liên quan ngươi!" Lăng Tuyết Mạn ra sức hô lên, cảm bị hắn kiểm chế đau đớn, nàng cắn chặt hàm răng, hung ác nhìn chăm chăm hắn.

Nam nhân cổ đại đều coi trọng trong sạch của nữ nhân mình, nàng hiện tại bị nam nhân khác xâm phạm, tình nhân sẽ nghĩ như thế nào, hắn sẽ không cần nàng, hắn sẽ cảm thấy nàng bẩn, hắn sẽ.....

"Có tin ta bóp chết nàng hay không!" Bàn tay Mạc Kỳ Minh dời xuống, tới cổ họng của nàng, khê dùng sức.

"Ngươi bóp cổ đi! Ta chết, ngươi cũng sẽ không tốt hơn đâu! Ta chết, ta không còn bị ngươi khống chế, hắn cũng không còn gì cố kỵ, hắn sẽ báo thù cho ta, trong triều những Vương gia khác cũng báo thù cho ra, bọn họ cũng sẽ đem ngươi róc xương lọc thịt đấy!"

Mạc Kỳ Minh gặt quá thành cười, "Ha ha! Ta liền chờ hân! Ta muốn để cho hân chết không có chỗ chôn! Lăng Tuyết Mạn, nàng chờ xem đi!"

Bỗng dung, nước mắt nàng rơi như mưa rống lên, "Hân sẽ giết ngươi! Hân sẽ đem ngươi róc xương lóc thịt đấy!"

"Vậy sao? Vậy Tam vương gia thì sao? Ta chờ hân, hân tới, ta lại không cần phí tâm lại đi bắt hân rồi!" Mạc Kỳ Minh cười lãnh đạm, lại đem vấn đề ném trở về lúc mở đầu, mặc dù biết rõ nàng thật không phải xử nữ rồi, nhưng hân đáng chết vẫn là suy nghĩ muốn biết, nàng rốt cuộc là nhìn hân như thế nào!

Thân thể nữ nhân, hân chưa bao giờ có nhiều hứng thú, hân chỉ có cảm giác hứng thú với quyền lực! Nàng là không phải thân xử nữ, trừ việc để cho hân xác định người kia thật không có chết, thì tâm của nàng rất quan trọng, hân thật muốn biết, nàng có đề ý hân hay không!

Nếu như có một ngày, hân có thể đứng ở chỗ cao nhất đó, nữ nhân hân muốn lấy được, có lẽ chỉ có nàng!

Lăng Tuyết Mạn vừa nghe, lại lắc đầu, "Sẽ không, Tam vương gia sẽ không báo thù cho ta, hân và ta không có giao tình, hân và ngươi có thù hận gì? Ngươi tại sao muốn bắt hân? Tình tình mẫn chỉ lạnh lùng một chút, không thích nói chuyện không hay cười, không quá đề ý người mà thôi, hân không phải người xấu, hiện tại hân bệnh rất nặng, có thể sẽ bệnh chết, cho nên ngươi không cần bắt hân đâu!" (miệng chị độc thiệt)

Con ngươi Mạc Kỳ Minh chìm chìm, bàn tay bóp cổ nàng dần dần nói lỏng, nàng nói mát, lại làm hân như mắc xương tại cổ họng, nói hân không đề ý người, không thích nói chuyện, hân biết, nhưng tính tình hân chính là như thế, chính là như thế, hân từ đầu đã không sống vì mình, hân duy nhất nhớ được, chỉ có thù hận, chỉ có thù hận.....

Lăng Tuyết Mạn hô hấp từng ngưng từng ngưng, trong hân ánh mắt của nàng, thấy rõ ràng cô đơn! Nàng không hiểu là vì sao, nhưng hân buông nàng ra, nàng liền sinh ra ý niệm thoát đi kinh thành, rồi đi tất cả, rồi đi tình nhân, rồi đi Hiền nhi, rồi đi Tử Vương phi, đến một chỗ không có bất kỳ người nào biết nàng, dù là, dù là cuối cùng có một ngày sẽ bị hoàng thượng bắt trở lại, chém đứt đầu của nàng.....

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 264

Trong nháy mắt sinh ra ý niệm, làm cho Lăng Tuyết Mạn sinh ra dừng khí rồi đi, nàng không dám nghĩ ngày mai sẽ như thế nào? Cũng không có dừng khí đi đối mặt với tất cả, càng không cách nào chịu đựng ánh mắt khác thường cùng những lời tuyệt tình của tình nhân, nếu hân nói, nàng dơ bẩn, hân ghét bỏ nàng, không hề yêu nàng nữa, nàng làm sao mà chịu nổi?

Nàng không sợ người trong thiên hạ phi nhổ nàng là đám phụ, chỉ sợ... chỉ sợ hân.....

Nàng đột nhiên ngược mắt, hỏi: "Ngươi có thể thả ta đi hay không? Ngươi là bắt nhầm người, bản thân ta cũng không có đắc tội với ngươi phải không?"

"Thả nàng đi? Nàng không phải mới mạnh mẽ muốn cho nam nhân kia giết chết ta sao?" Ánh mắt Mạc Kỳ Minh biến đổi, cười lạnh nói.

Về mặt Lăng Tuyết Mạn ư ừ, con ngươi rung rung xông lên về cô đơn, "Hân đã giết ngươi thì như thế nào? Đàn ông các ngươi sao sẽ còn lo cho một nữ nhân bị nam nhân khác làm bẩn?"

Tại sao? Tại sao nàng xui xẻo như vậy? Nàng thất thân..... Tình nhân, tình nhân.....

"Nàng lo lắng nam nhân kia không muốn nàng, cho nên thương tâm?" Mạc Kỳ Minh lập tức lại nổi cơn thịnh nộ, bàn tay bóp lên đầu vai mỏng manh của nàng, biến hóa theo tâm tình hân, không tự chủ dùng lực.

"A!"

Lăng Tuyết Mạn đau kêu thành tiếng, hai mắt đầm lệ mưng: "Mắc mớ gì tới ngươi? Tên súc sinh dâm tặc, buông ta ra! Ngươi hèn hạ hạ lưu, ngươi cường bạo phụ nữ, ngươi không phải là người! Ta rửa ngươi không chết từ từ được!"

"Nàng ——"

Sắc mặt Mạc Kỳ Minh nhất thời xanh mét, bàn tay giương lên, khi cách bên má nàng một tấc, mới ngừng lại, hân cuối cùng, cuối cùng không nổi động nàng!

Hân thầm nắn mình một tiếng, buông lỏng tay ra, đứng dậy, đưa lưng về phía nàng, nảy sinh ác độc cắn răng nói: "Muốn đi, không dễ dàng như vậy! Nàng liền mở to hai mắt chờ xem đi!"

Lăng Tuyết Mạn bởi vì sức lực quá lớn của Mạc Kỳ Minh mà ngã ở trên giường, đợi nàng bò dậy, hân đã bước ra cửa, cửa bị ầm một tiếng đã khóa lại!

Nước mắt ướt sũng đan, rơi đầy hai gò má, nàng rốt cuộc khóc ngủ thiếp đi.....

Trong bóng đêm trong trẻo lạnh lùng, từng trận tiếng vỗ ngựa dồn dập càng ngày càng vang, xuyên phá cả bầu trời đêm!

Một tiếng huyết ngân, toàn bộ tuần mã phi nước đại ngừng lại.

Giờ phút này, Mạc Kỳ Hàn mang một thân áo đen dung nhập vào trong bóng tối, ngồi thẳng tắp, tóc đen tung bay ở trong gió đêm, ánh mắt ở ngoài mặt nạ sâu trầm tà mị.

"Chủ tử, có mai phục!" Vô Cực hơi động môi, nhìn chăm chăm phía trước 20m, tay phải đã giữ trên chuỗi kiếm tại bên hông.

"Ừ." Mạc Kỳ Hàn trả lời một tiếng, mắt sáng như đuốc, "Vô Giới đâu?"

Vô Cực bấm tay ở trên môi, ra một cái ám hiệu, Vô Giới liền phi thân đến, quỳ một gối, "Chủ tử, vương phi bị đánh tráo, ở trong cái viện trước mặt, viện này ước chừng có 50 sát thủ, người nọ đã đến, trong viện có ba gian phòng ốc đèn sáng, vương phi ở phòng ngủ chính giữa."

"Vương phi hiện tại như thế nào?" Mạc Kỳ Hàn cúi đầu, hỏi.

Vô Giới lắc đầu, "Bẩm chủ tử, đối phương quá nhiều người, nô tài không cách nào đến gần, theo dõi người nọ đến chỗ này, thấy người nọ vào trong, đèn trong phòng sáng, sau đó lại không ra, sau lại nghe được tiếng vương phi la khóc, nô tài mới biết vương phi bị đánh tráo! Nô tài muốn cứu vương phi, nhưng nô tài chỉ một mình, thực khó làm được, chỉ sợ bứt dây động rừng, nô tài không thể làm gì khác hơn là báo tin hiệu ra cho chủ tử. Nô tài vô năng!"

"Tiếng la khóc?" Mạc Kỳ thất vọng đau khổ, tâm niệm thay đổi thật nhanh, môi mông mẫn thành một đường thẳng, sát ý sâu nồng, nói: "Sư phụ, con kéo Mạc Kỳ Minh, ngài giúp con cứu Mạn Mạn, được không?"

"Nói nhảm! con gọi sư phụ cùng đi, không phải nhằm chủ ý này sao?" Thiên Cơ lão nhân liếc một cái, bĩu môi nói.

"Sư phụ!"

"Ài, Hàn tiểu tử, đầu tiên nói trước, muốn đem Mạn Mạn nha đầu ra, phải dùng tay ôm nàng, con cũng không cho phép sư phụ hay Vô Giới làm vậy! Nếu không, con cho ta cái bao bố, ta đem nha đầu kia ném vào trong bao bố rách ra ngoài là được!" Thiên Cơ lão nhân nửa cười gợn nửa nghiêm túc nói.

"Sư phụ, lúc nào rồi? Ngài còn nói giỡn?" Mạc Kỳ Hàn nâng lông mày.

"Tốt lắm, không đùa với đầu gối con nữa!"

Thiên Cơ lão nhân không thú vị chép chép mồm, "Sư phụ trước phải cho lưu mình đường lui không đúng? Cái tên tiểu tử này, thật không có thú vị như Mộng Thanh!"

"Haizz ——"

Thiên Cơ lão nhân nhăn mặt, vừa nói xong, lại dụng khinh công tuyệt đỉnh phóng thẳng hướng nóc phòng!

Vô số bóng đen lập tức lộ ra, trường kiếm trong tay ở dưới ánh trắng, phản xạ ra từng mảnh ánh sáng lạnh lẽo, làm khiếp sợ tâm hồn người ta!

Mà cùng lúc đó, con người sắc bén của Thiên Cơ lão nhân đảo qua hơn mười tên sát thủ đứng trên nóc phòng, cười nói: "Ha ha, Hàn tiểu tử, có muốn biết một chút về ám khí sư phụ dùng để phá rồi Hoa Mai bà bà không?"

"A? Dĩ nhiên muốn nhìn!" Mạc Kỳ Hàn chợt nhíu mày, trong mắt cũng nổi lên một tia đùa giỡn.

Tay phải giơ lên, môi mông nhẹ động, "Lên!"

Ám ảnh lập tức xông lên chém giết với thiết huyết sát thủ của Mạc Kỳ Minh, từng trận tiếng đao kiếm chạm vào nhau, tiếng chuông, tiếng kinh hô vang dội bầu trời đêm yên tĩnh!

Mạc Kỳ Hàn vẫn ở chỗ cũ không động, chỉ lạnh lùng nhìn, bên cạnh Vô Cực, Vô Giới, Vô Ngân nâng kiếm ngạo mạn đứng một chỗ, vây kín bảo vệ!

.....

Mạc Kỳ Minh đã sớm lui về trong phòng, điểm huyết Lăng Tuyết Mạn, mang theo nàng vào đường hầm đi ra ngoài, đứng ở dưới tàng cây hòe trong viện!

Mà chung quanh cây hòe, tất cả đều là ám khí tối độc!

"Chủ tử, bọn họ đến rồi!" Mặc Thanh chấp tay, nói.

"Ừ." Mạc Kỳ Minh sóng nước chẳng xao gât đầu một cái.

Hắn bị người theo dõi, là chuyện hắn đã đoán trước!

Nếu không, làm sao hắn dụ người nọ tới!

Lăng Tuyết Mạn không nhúc nhích được thân thể, bị hắn mạnh nắm cả bả vai ôm vào trong ngực, trong mắt hừng hực lửa giận, cắn răng nghiến lợi mắng, "Con rùa đen khôn kiếp! Buồng ta ra!"

"Hừ, nha đầu, nàng cứ kêu lớn lên, mắng lớn tiếng, tốt nhất để cho nam nhân của nàng nghe được, dẫn hắn tới đây giúp ta, cũng coi như nàng vì ta làm một cái việc thiện!" Mạc Kỳ Minh lạnh lùng nhướn mày, bên môi mang theo một nụ cười muốn lật nghiêng tất cả!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 265

Nghe vậy, Lăng Tuyết Mạn chợt ngậm miệng, cắn chặt cánh môi, nghe tiếng đánh nhau liên tục kia, sợ hãi hốt hoảng thờ hồn hển, giọng nói dề ẹp cực thấp, "Người vốn chính là cướp sai người, như vậy hắn cũng cũng không thù hận với người, người bỏ qua cho hắn, ta cũng không báo hắn giết người, có được không?"

"A? Người đang lo lắng hắn sẽ chết ở trên tay ta sao? Người không phải rất cuồng vọng cho là bản lĩnh hắn rất lớn, có thể giết chết ta sao?" Mạc Kỳ Minh cười ác độc, cũng lạnh bạc.

"Ta, ta không biết bản lĩnh của hắn đến tốt cùng là bao nhiêu, nhưng mà ta tin tưởng hắn! Nhưng... nhưng người bắt ta để uy hiếp hắn, đối với hắn không công bằng! Hắn sẽ bởi vì ta mà bỏ tay bỏ chân, ta không muốn hắn chết, ta đã làm Tam vương gia chịu tội thay bị người bắt đi, ta cũng không muốn sống, người trực tiếp giết ta đi!" Lăng Tuyết Mạn hung hăng hít một hơi, nhắm hai mắt lại.

Mạc Kỳ Minh cơ hồ giận điên lên, hắn không nghĩ tới, chưa bao giờ nghĩ đến đơn thuần như nàng, thánh khiết như nàng, lại đã sớm thất thân cho người khác, và lại mất tâm cho người khác! Còn tưởng rằng, cho là nàng thiên chân vô tà, không có tâm cơ, tới nay mới biết, tâm nàng sâu đến dường nào!

"Người! Người yêu hắn? Người muốn cùng nam nhân kia đồng sinh cộng tử?" Hai mắt Mạc Kỳ Minh đỏ lên, năm ngón tay nắm cả bả vai Lăng Tuyết Mạn siết lại, lý trí cùng thương tiếc bị phá hủy sạch.

Hai mắt Mạc Kỳ Minh phấp phất cùng cầm hận, rừ con ngươi, một chăm chăm mặt Lăng Tuyết Mạn co quắp tái nhợt, trong con ngươi phát ra ánh sáng, như muốn từng điểm từng điểm cắn nuốt nàng, hủy diệt nàng!

"A!" Mặt Lăng Tuyết Mạn vận vẹo, thân thể muốn nhúc nhích cũng không nhúc nhích được, chỉ run rẩy môi, tức giận trả lời: "Mắc mớ gì tới ngươi!"

Mặt Mạc Kỳ Minh cứng ngắc, tiếp theo cười càng thêm hung ác, "Ngươi không muốn cho nam nhân kia chết, ta liền cố tình muốn hắn chết, còn muốn cho ngươi tro mắt nhìn hắn chết không toàn thây!"

"Không cần! Không cần!" Lăng Tuyết Mạn mắt mở ra, hoảng sợ nói, "Ngươi đã cường chiếm ta, còn không hài lòng sao? Không được giết hắn, van cầu ngươi, nếu hắn chết, ta cũng theo hắn!"

Nguy trang! Lừa gạt!

Nàng lấy tất cả huynh đệ bọn họ đùa giỡn ở trên bàn tay, để cho bọn họ mê luyến nàng, điên cuồng yêu nàng, để cho nàng nhạo báng, để cho nàng vô lễ phạm thượng, trăm phương ngàn kế lấy lòng nàng, chỉ vì muốn nàng cười một tiếng!

"Tên lừa đảo! Lăng Tuyết Mạn, ngươi hẳn là nữ nhân âm hiểm nhất cõi đời này! Phàm là nam nhân yêu ngươi, toàn bộ đều là ngu ngốc!"

Nghe vậy, Lăng Tuyết Mạn ngẩn ra, nhìn ánh mắt của nam nhân che mặt này ở khoảng cách gần như vậy, đại não hồ hết loạn lên, trong phút chốc trước mắt thoáng qua rất nhiều đôi mắt, theo bản năng nói: "Ngươi rốt cuộc là ai? Làm sao ngươi biết tên của ta? Ta không gạt ngươi, con mắt của ngươi..... Ta giống như đã gặp qua ở nơi nào..... Ở nơi nào....."

Tâm Mạc Kỳ Minh thất kinh, kéo lý trí lại, lập tức ngừng đầu lên, nghiêng mặt tránh được tầm mắt Lăng Tuyết Mạn, Lăng Tuyết Mạn muốn nhìn cho rõ ràng, nhưng nàng không nhúc nhích được, không khỏi cực kỳ tức giận, "Nam nhân đáng chết, tốt nhất đừng để cho ta nhận ra ngươi! Nếu không ta kéo gân của ngươi, lột da của ngươi, đá chết ngươi, đá chết ngươi!"

Đột nhiên --

"Tuyết Mạn nha đầu ——"

Lăng Tuyết Mạn cùng Mạc Kỳ Minh cùng nghe được, Lăng Tuyết Mạn mừng rỡ như điên, "Lão gia gia, là lão gia gia đến rồi!"

Nhưng vừa hô lên, Lăng Tuyết Mạn liền hối hận, vội ngậm chặt miệng lại, lão gia gia tới, vậy tình nhân nhất định cũng tới! Làm sao bây giờ? Người đàn ông này đơn độc cùng nàng đứng ở dưới tàng cây này, còn nói muốn cho tình nhân chết không toàn thây, vậy chung quanh nhất định là có mai phục, nếu tình nhân trúng kế phải làm sao bây giờ?

"Lão gia gia nào?" Mạc Kỳ Minh trầm giọng hỏi, cũng vội híp con ngươi nhìn về phía thanh âm phát ra, nhưng cũng không thấy được cái gì.

Thiên Cơ lão nhân hướng chung quanh kêu, "Tuyết Mạn nha đầu! Lão gia gia tới cứu con rồi! Con đang ở đâu?"

Lăng Tuyết Mạn không để ý tới nữa, vội dùng hết sức lớn tiếng đáp: "Con ở chỗ này! Lão gia gia ——"

Thiết huyết sát thủ chạy tới nhanh như chớp thủ trước một căn phòng.

Thiên Cơ lão nhân nhẹ nhàng nhảy lên, trong tay áo đột nhiên bùng ra một tấm lụa trắng, mà một đầu lụa trắng treo một quả cầu nhỏ như trứng vịt!

Chỉ thấy lụa trắng lay động, như lưỡi trong miệng rắn độc, giương nanh múa vuốt đánh úp về phía những sát thủ kia, còn nhanh hơn kiếm, bén hơn đao, ra chiêu trí mạng!

Nhất thời, tiếng kêu thảm thiết liên tục, nhiều sát thủ phun máu tươi ngã xuống, còn lại ba bốn tên vẫn còn cầm kiếm ra sức chống đỡ, chưa kịp khiếp sợ lão già lợi hại từ đâu đột nhiên toát ra, liền liên tục trúng chiêu, cũng ngã xuống!

Thiên Cơ lão nhân đáp xuống, thu cầu, nhìn không còn một bóng người đứng vững, khinh bỉ lắc đầu một cái, sau đó tung chưởng vô hướng cửa phòng, "rầm" một tiếng, cửa phòng liền thủng một lỗ to, nhìn vào, cư nhiên không có ai?

Vẫn còn đang kinh ngạc, sau đó đột nhiên có tiếng nổ truyền đến, Thiên Cơ lão nhân nhẹ nhàng cười một tiếng, cũng không quay đầu lại mà tránh, rất nhanh liền nghe được trong viện một tiếng "A!" Vang lên!

Nghe được tiếng là này, con ngươi Mạc Kỳ Hàn căng thẳng, Mạn Mạn không có ở trong phòng đó?

"Vô Cực Vô Giới, lập tức phân tán đi tìm vương phi, nàng nhất định cùng ở chung một chỗ với Tam vương gia! Sau khi tìm được lập tức thông báo Bốn vương!"

"Dạ!"

Mạc Kỳ Hàn cũng lập tức điểm mũi chân một chút, cực nhanh phóng lên cao tìm kiếm, lời trường kiếm ra!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 266

Trong bóng đêm, sát ý tứ phía!

Khỏe môi Mạc Kỳ Minh nâng lên một nụ cười tà nịnh, như rồng mây, ôm Lăng Tuyết Mạn chặt hơn một chút, cảm chống ở trên đầu Lăng Tuyết Mạn, thân mật như bọn họ mới là một cặp tình nhân.

Lăng Tuyết chẳng có lực phản kháng, chỉ có thể không ngừng chửi mắng, "Trên đỉnh đầu có nam nhân thối, buông ta ra! Buông ta ra! Không biết xấu hổ, khôn kiếp, cút ngay! Cút ngay!"

Ở trong tiếng nắng chui của Lăng Tuyết Mạn, một hàng ám ảnh cảm kiếm tùy thời chuẩn bị tấn công đột nhiên tránh ra hai bên, một bóng dáng cao ngất kiêu căng nện bước trầm ổn, từng bước từng bước tới gần!

Một áo bào màu đen như mực, một đôi mắt lạnh như băng, mặt che khăn đen, dù chưa phát ra một tiếng vang, thể nhưng quanh thân phát ra khí thể bức người!

Hai cặp mắt rét lạnh đụng vào nhau, nhất thời, trời đất yên lặng không tiếng động!

Ám ảnh cùng thiết huyết sát thủ giữa tất nhiên tùy thời chuẩn bị nghe lệnh, giết chết đối phương!

Lăng Tuyết Mạn đỡ dẫn nhìn Mạc Kỳ Hàn, nàng đã sớm quen thuộc với hắn, thân hình của hắn, ánh mắt của hắn, mùi đàn hương trên người của hắn, dù hắn chưa mở miệng nói chuyện, nhưng nàng lại biết là hắn! Tình nhân tới thật rồi!

"Đi đi! Không cần chàng cứu ta! Chàng đi đi! Đi mau!"

Tiếng la thể lương của Lăng Tuyết Mạn xuyên thấu qua màn đêm yên tĩnh, cảm bị kiềm chế, nàng chỉ có miệng còn có thể động, nàng không thể để cho mình trở thành gánh nặng của hắn!

Từ trên không bỗng rơi xuống một lão đầu râu bạc áo xanh, Mạc Kỳ Minh thấy vậy, tay phải lơ đãng khẽ xoa gò má trắng nõn của Lăng Tuyết Mạn, sau đó từ từ dời xuống, vuốt ve cái cổ mảnh khảnh của nàng.

"Tuyết Mạn nha đầu!"

Thiên Cơ lão nhân gọi một tiếng, lại bất ngờ đánh một chuông về phía trước một mét trên đất trống, thoáng chốc, một hàng tên độc bắn ra, thẳng hướng mặt Mạc Kỳ Hàn cùng ám ảnh mà đến, nhưng, Mạc Kỳ Hàn lại bất động, thủ hạ cũng không động!

Mà Thiên Cơ lão nhân chuyển thân một cái, đã cởi áo bào xanh ra, nâng lên ở trong tay như cái lưới không lồ, hốt gọn toàn bộ tên độc, rồi sau đó không chút khách khí dùng toàn bộ dùng nội lực phóng ra ngoài, cũng là bắn tất cả tên độc về phía thiết huyết sát thủ!

Chỉ là chuyện trong một cái chớp mắt, những thiết huyết sát thủ không phòng bị kịp, người trúng tên không phải ít, từng tiếng kêu thảm thiết vang lên, mất mạng!

Nhưng, thiết huyết sát thủ vẫn nhiều đếm không xuể, Mạc Kỳ Minh được bảo vệ trong vòng vây của bọn họ, những sát thủ này cũng như sĩ tử, thể đồ cho chủ, đừng mảnh dẻ thường!

Ám khi bị phá, Mạc Kỳ Minh chỉ nhú mày, vẫn vững như bàn thạch, bàn tay bóp cổ Lăng Tuyết Mạn lại chặt thêm một phần, thành công nghe được Lăng Tuyết Mạn thống khổ "ư" một tiếng, hô hấp dồn dập, mặt đỏ lên!

"Ngươi quả thật muốn giết nàng?"

Thân thể Mạc Kỳ Hàn không động, mười ngón tay chấp sau lưng lại nắm chặt, giọng nói đã thay đổi nghe vào trong tai Lăng Tuyết Mạn, cơ hồ trọn mắt nhìn ra, hắn không phải tình nhân sao? Thế nhưng thanh âm lại có chút quen thuộc, vừa giống hắn, vừa giống Vô Giới, lại giống như..... Không nói được!

Ánh mắt Mạc Kỳ Minh lóe lên một cái, tự nhiên cũng dùng thuật đổi giọng, lạnh lùng nói: "Nếu ngươi coi mặt nạ ra, lấy hình dáng thật gặp ta, ta liền suy tính thả nàng!"

"A? Vậy các hạ chịu lấy hình dáng thật gặp nhau sao? Nếu các hạ chịu, bản công tử tự nhiên chịu!" Mạc Kỳ Hàn cười rét lạnh, gương mặt tuấn tú ẩn ở dưới mặt nạ mặc dù lo lắng, cũng đóng lạnh như băng.

Lông mày của Mạc Kỳ Minh hơi nhíu lại, trong giọng nói thêm một phần hung ác, "Mạng nữ nhân này trong tay của ta, mặc dù lão đầu này võ công có cao hơn nữa, nhưng cũng không nhanh tay hơn ta! Cho nên, không cần cố gắng nói điều kiện với ta, ta chỉ cho ngươi một cơ hội!"

Mạc Kỳ Hàn ngửa mặt lên trời cuồng tiếu, "Ha ha! Thật là buồn cười! Các hạ cho là dùng một nữ nhân liền có thể uy hiếp được bản công tử sao? Nữ nhân bên cạnh bản công tử vô số, thêm nàng không coi là nhiều, thiếu nàng không coi là ít, bản công tử có chí hướng cao lớn, sao lại bởi vì một quả phỉ như nàng mà tự hủy tương lai? Tội nay tới đây, chỉ là tìm người phương nào lại có can đảm như thế, dám cướp người của bản công tử! Ngươi muốn giết, cứ tùy tiện động thủ!"

Lời vừa nói ra, trên mặt Lăng Tuyết Mạn nhất thời mất máu sắc, gất gao nhìn hắn, nhìn nam nhân này vô cùng giống tình nhân của nàng! Hắn nói nàng là nữ nhân của hắn, nhưng cũng nói.....

Lăng Tuyết Mạn ngược mắt, trong mắt ứa nước, khàn giọng chất vấn: "Cứu ta làm gì? Ta không cần ngươi tới cứu!"

Ai ngờ, Mạc Kỳ Hàn lại cười càng thêm vô tình, "Lăng Tuyết Mạn, nàng thật đúng là ngây thơ đáng yêu! Nàng cũng đã biết một câu nói, thiên hạ nam nhi đều phụ bạc!"

Lăng Tuyết Mạn quên mất hô hấp, quên mất đau đớn, chỉ hóa đá nhìn chằm chằm Mạc Kỳ Hàn, lời chất vấn ngăn ở trong cổ họng, không phát ra được một từ.

Con ngươi Mạc Kỳ Minh chợt co rút nhanh, tiếp theo đùa cợt cười ra tiếng, "Lăng Tuyết Mạn, nàng đã thấy chưa? Đây chính là nam nhân nàng muốn đồng sinh cộng tử sao? Đây chính là nam nhân mà nàng thà bị chết, cũng không muốn hắn chết? Ha ha!"

"Đù rồi!"

Lăng Tuyết Mạn không chịu nổi kích thích này, đột nhiên rống một tiếng tê tâm liệt phế, mà một tiếng này, làm tay Mạc Kỳ Minh bóp cổ nàng run lên, chính là chỗ run này, Thiên Cơ lão nhân chợt nhanh phóng ra ngân quang cầu trong tay áo, lấy khí thể sét đánh không kịp bưng tai đánh về phía bà vai Mạc Kỳ Minh!

Một đám thủ hạ của Mạc Kỳ Minh đều không phản ứng kịp, mà Mạc Kỳ Minh hơi chậm lại, thân thể theo bản năng hơi ngửa về phía sau, Mạc Kỳ Hàn lướt thân thể đi tới, dùng một chiêu vô công độc môn của Thiên Cơ lão nhân "Niệm Hoa bí quyết" đánh vào lồng ngực Mạc Kỳ Minh, Mạc Kỳ Minh bắt đắc dĩ phải thu hồi cánh tay nắm ở trên vai Lăng Tuyết Mạn!

Mà một chiêu này của Mạc Kỳ Hàn chỉ dùng để bức lui Mạc Kỳ Minh, vì vậy, hắn nhanh chóng đoạt lại thân thể Lăng Tuyết Mạn, lui nhanh trở về chỗ cũ!

Ám ảnh vừa nhìn, vương phi được cứu trở về, liền không có kỳ nữa, lập tức cảm kiếm tấn công!

Mạc Kỳ Hàn mới giải trừ xong huyết đạo của Lăng Tuyết Mạn, liền bị nàng thỉnh linh chop lấy bàn tay, cắn vào mu bàn tay một cái thật mạnh!

Rên lên một tiếng, Mạc Kỳ Hàn cau mày nói: "Mạn Mạn, trở về rồi cần tiếp, hiện giờ không phải lúc."

Lần này, hắn dùng giọng nói chân thật của hắn.

"Đừng đụng ta! Buông ra! Nam nhân không có bản lĩnh, buông ta ra! Buông ra ——"

"Mạn Mạn!" Giọng Mạc Kỳ Hàn áp cực thấp, tuy là nói với Lăng Tuyết Mạn, ánh mắt lại không rời Mạc Kỳ Minh một khắc, "Mạn Mạn, mới vừa rồi là bắt đắc dĩ, nàng không được nghĩ là thật, đối với ta năng quan trọng hơn tất cả mọi thứ, nàng không tin ta sao?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 267

"Tin tưởng? Ta còn có thể tin tưởng chàng sao? Ta đều không biết chàng nói câu nào là thật!" Lăng Tuyết Mạn rom róm nước mắt, để mặc Mạc Kỳ Hàn một tay nắm ở bên người, thanh âm ảm ức, giọng nói cũng không giống như lúc chất vấn vừa rồi.

Mạc Kỳ Hàn không quay đầu lại, vẫn nhìn chăm chăm Mạc Kỳ Minh, mắt sáng như đuốc, nghe được lời thương tâm của Lăng Tuyết Mạn, nhẹ nhặn lông mày, nói nhỏ: "Mạn Mạn thật xin lỗi, đừng khóc, hiện tại đối đầu kẻ địch mạnh, sau khi trở về ta mặc cho nàng xả giận được không?"

"Trở về?" Lăng Tuyết Mạn ngăn ra, hạ mắt, nàng phải đi về sao? Sau khi trở về làm sao đối mặt với hắn?

Mạc Kỳ Hàn lại không biết ý nghĩ trong nội tâm của Lăng Tuyết Mạn giờ phút này, chỉ tưởng nàng tức giận hắn mới có cớ chỉ vừa rồi, liền vỗ nhẹ vai của nàng, trấn an: "Mạn Mạn, tin tưởng ta, đừng có đoán mò, giải quyết chuyện trước mắt lại nói tiếp."

Đang nói, chỉ thấy Thiên Cơ lão phóng lại, thấy Lăng Tuyết hết tức giận, vui sướng cười nói: "Ha ha, Hàn..... Không phải, Tuyết Mạn nha đầu, con xem vừa nãy ta cùng tiểu tử nhà con phối hợp như thế nào? Rất tuyệt phải không? Hai thầy trò chúng ta ăn ý đến mức một cái ánh mắt cũng biết là ý gì!"

Suýt nữa lỡ miệng, Thiên Cơ lão nhân chép miệng, thật ngại ngó ngó Mạc Kỳ Hàn, Mạc Kỳ Hàn bắt đắc dĩ liếc nhìn, tinh lực vẫn đặt ở trên người Mạc Kỳ Minh.

"À? Ông là sư phụ chàng? Vậy chàng....." Lăng Tuyết Mạn rung mình một cái.

Mà lúc đó, tình hình cũng đã tới hồi kịch liệt, thiết huyết sát thủ không ngừng ngã xuống, nhưng cũng không ngừng có thêm người mới, bảo vệ Mạc Kỳ Minh đến gió thổi không lọt, ám ảnh tuy là cao thủ được huấn luyện nghiêm chỉnh, nhưng đối phương đông đảo, căn bản không tấn công vào được, nhìn tình huống, thủ hạ của Mạc Kỳ Minh không biết có bao nhiêu thiết huyết sát thủ, hơn nhiều so với con số Vô Giới dự đoán 50 người.

Mạc Kỳ Hàn cau mày càng chặt, con người lo lắng cùng Mạc Kỳ Minh nhìn nhau từ xa, cả hai cầm chắc chuỗi kiếm trong tay!

"Sư phụ, Mạn Mạn giao cho ngài, ngài không được nói lung tung nữa!"

Mạc Kỳ Hàn nói xong, liền buông Lăng Tuyết Mạn ra, điểm mũi chân bay lên, đồng thời rút nhuyễn kiếm bên hông ra, thẳng hướng Mạc Kỳ Minh!

Mạc Kỳ Hàn vượt lên trước công ra một kiếm, mũi kiếm chỉ thẳng trước ngực Mạc Kỳ Minh, Mạc Kỳ Minh phản ứng cực nhanh, nhảy lên lộn vòng ra sau một cái, liềm đâm ngược lại một kiếm, Mạc Kỳ Hàn cười một tiếng, thi triển ra một bộ kiếm pháp Độc Bộ Thiên Hạ, chỉ thấy thân hình hắn càng lúc càng nhanh, kiếm trong tay câu hồn đoạt mệnh, chém, nhiều chiêu hiểm vô cùng, chỉ nhắm từ huyết của Mạc Kỳ Minh!

Mạc Kỳ Minh cũng không kém Mạc Kỳ Hàn, hai kiếm đụng nhau ở giữa không trung, phát ra tiếng va chạm chói tai, rồi sau đó thân thể đồng thời nhảy ra, cách hai trượng, kiếm kiếm chạm nhau, bốn mắt nhìn nhau, đều lạnh lùng như băng, sát ý sâu nồng!

"Song mộc bất thành lâm, song mộc hựu thành không, nhất độ tam sinh thạch, nguyệt chiếu ánh lai hi!" Mạc Kỳ Hàn chậm rãi thở khẽ, bên môi nụ cười vô hạn.

"Người là ——" Mạc Kỳ Minh chấn động, suy nghĩ bay lộn, mấy năm này thỉnh thoảng có người lên vào Tam vương phủ thăm dò, bao gồm tới nay sau khi hắn vào cung ——

Hơn nữa bốn câu này, chính là người đã từng lên vào Tam vương phủ thăm dò lưu lại trên tờ giấy! Hắn vì thế, điều tra nhiều mặt, cũng là không có kết quả, không nghĩ tới, hắn là người cùng Lăng Tuyết Mạn tư thông!

"Người quả nhiên chưa chết!" Tay Mạc Kỳ Minh nắm chuỗi kiếm chặt thêm một phần, nhìn chăm chăm Mạc Kỳ Hàn, hận không thể lập tức đâm hắn một kiếm xuyên tim!

Nghe vậy, Mạc Kỳ Hàn cười nhếch môi, "Bản công tử vẫn luôn còn sống! Mấy năm này không phải người một mực tìm kiếm bản công tử sao?"

Nghe vậy, tâm Mạc Kỳ Minh nhất thời đại loạn, nhìn chăm chăm Mạc Kỳ Hàn, không thể tin mờ to con mắt, quá tối, hắn cũng không thể nhìn rõ ràng ánh mắt của đối phương, chỉ là thân hình rất giống lão Tử, giọng nói có thể dùng thuật đổi thanh, nhưng là võ công lão Tử thường thường, căn bản không thể đấu với hắn tới mười chiêu, người trước mắt này, mới vừa tung chiêu thức giữa không trung, còn có nội lực hùng hậu, tuyệt không phải lão Tử!

Mạc Kỳ Hàn nhìn Mạc Kỳ Minh chần chờ, đặc ý, hắn chính là muốn nhiễu loạn phỏng đoán của đối phương, để cho đối phương do dự!

Bên kia, Thiên Cơ lão nhân cơ hồ muốn cười lạc giọng, đôi tay che miệng, không nhịn được thở dài nói: "Tiểu tử này thật là thủ đoạn a! Cao! Thật sự là cao!"

Lăng Tuyết Mạn nghe thấy kỳ quái, kéo kéo cánh tay Thiên Cơ lão nhân, lạnh lẽo hỏi: "Lão gia gia, tình nhân đang nói cái gì? Vậy là ý gì? Là đang nói cho cái tên xấu xa kia hắn là ai sao?"

"Khụ khụ, Mạn Mạn nha đầu, cái này, lão gia gia không thể nói, nếu nói ra, tình nhân nhà con sẽ ——" Thiên Cơ lão nhân để tay ở trên cổ, khoa trương làm cái động tác "rắc rắc", "——có thể làm như vậy với lão gia gia."

Lăng Tuyết Mạn nổi đóa dậm chân một cái, tức giận nói: "Có thể nói với người khác, chính là không thể nói cho ta, không nói thì thôi!"

"Ách, nha đầu, ta chỉ khoa trương chút thôi..., chỉ là tiểu tử kia không cho nói, ta thật đúng là không dám nói." Thiên Cơ lão nhân bắt đắc dĩ bĩu môi.

Lăng Tuyết Mạn chỉ cho là lão gia gia này giống như lão điên, nói chuyện lung tung, không có để ở trong lòng, nghe như vậy, miễn cưỡng cười cười, "Lão gia gia, cảm ơn ông cứu ta nha."

"Hắc hắc, Tuyết Mạn nha đầu, con muốn cảm ơn ta, thì đừng tức giận tiểu tử này, nếu không lão gia gia cũng không còn ngày bình yên đâu!" Thiên Cơ lão nhân nói như thật, gương mặt đáng thương.

Ai ngờ, vừa nói xong, không những không khiến cho Lăng Tuyết Mạn lộ ra khuôn mặt tươi cười, lại khiến nàng càng thêm khổ sở không dứt, trong mắt lập tức lại tràn đầy nước mắt, dùng sức cắn môi mới không cho mình khóc ra tiếng.

Thiên Cơ lão nhân lại càng không biết Lăng Tuyết Mạn hiện tại không phải là tức giận, mà là thương tâm chuyện nàng thất thân, thấy nàng lại mắt húng, liền mặt ủ mày ê than thở, "Mạn Mạn nha đầu, ta không cần con cảm ơn, chỉ cần con cùng đồ đệ tình cảm tốt đẹp, để cho nó cao hứng thì được rồi!"

Lăng Tuyết Mạn mặc dù đang thương tâm, nhưng cũng nhịn không được cười lên, liếc mắt nhìn Mạc Kỳ Hàn, lại không tự chủ nghiêng mặt, cắn cắn môi.

Tức giận thì tức giận, nhưng nàng vẫn khản trương nhìn vậy hai người đấu nhau, chỉ sợ vừa sai sót, Mạc Kỳ Hàn sẽ bị thương.

Môi mông vừa động, Mạc Kỳ Minh lạnh lẽo nói: "Xem ra Tang Phượng thất bại rồi!"

"Một cái nho nhỏ Miêu Cuồng nữ, cũng dám xâm nhập vào hang cọp? Thủ hạ ngươi thật đúng là nhiều nhân tài!" Mạc Kỳ Hàn cuồng tiểu, dưới màn đêm, ánh mắt lóe sáng cuồng vọng.

Mạc Kỳ Minh lóe mắt một cái, trong khoảng thời gian ngắn, cát bay đá chạy, gió cuốn lá rách, trên đất trống, chỉ có thể nhìn đến hai bóng dáng quán quít một chỗ, phân không rõ ai là ai.

Nhưng, Mạc Kỳ Hàn cũng đang liên tiếp xuất chiêu, Mạc Kỳ Minh càng đánh càng kinh hãi, mình cũng coi như là người có võ công mạnh nhất trong hoàng thất, nhưng lại chưa bao giờ gặp qua kinh địch như thế, đánh tiếp nữa, nhiều nhất là hai bên tổn hại, mà chỉ cần người nọ không phải lão Tứ, hẳn có giết cũng vô ích, cho nên ——

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 268

Cho nên, Mạc Kỳ Minh ở lúc Mạc Kỳ Hàn lộ ra sơ hở, liền tung ra một hư chiêu, trường kiếm thoáng một cái, thân thể vội vàng lui về phía sau, một tiếng hô lên "Mặc Thanh!", Mặc Thanh lập tức ném ra một bọc thuốc pháo, nhất thời, giữa không trung tất cả đều tràn ngập màu trắng, khiến người ra không thấy rõ bất kỳ vật gì.

Ám ảnh đều không động, bởi vì chủ tử bọn họ không động, chỉ hô một tiếng, "Sư phụ, chăm sóc Mạn Mạn!"

Lăng Tuyết Mạn không hiểu chuyện gì xảy ra, sợ tím chặt cánh tay Thiên Cơ lão nhân, liều mạng mở to hai mắt nhìn Mạc Kỳ Hàn, chỉ sợ hẳn xảy ra chuyện gì.

Mà khi sương trắng tan hết, một lần nữa trả lại bóng hậu, dưới cây hòe, trừ ám ảnh, không có một bóng người của Mạc Kỳ Minh cùng thiết huyết sát thủ!

Vô Cực lo lắng hô một tiếng, "Chủ tử, kẻ địch không thấy!"

"Ta biết rồi!" Mạc Kỳ Hàn cũng không kinh ngạc, hẳn vốn là muốn để Mạc Kỳ Minh đi, bây giờ còn không đến thời điểm giết bọn hắn, một thân vương đương triều, còn là một thân vương quyền thế ngập trời, vô duyên vô cớ chết ở ngoài thành, sẽ khiến cho thiên hạ đại loạn!

"Kiểm lại nhân số, ai bị thương lập tức rút về, còn lại dọn dẹp hiện trường!" Mạc Kỳ Hàn đơn giản ra lệnh, sử dụng ánh mắt ý bảo ba người Vô Cực, người nào chịu trách nhiệm cái gì, chỉ sợ kêu tên bị Lăng Tuyết Mạn nghe được.

Ba người kia đi theo Mạc Kỳ Hàn nhiều năm, tự nhiên ngầm hiểu lẫn nhau, Vô Giới Vô Giới đến một cái âm cũng không dám phát ra.

Trên đường trở về, Lăng Tuyết Mạn bị ôm ngồi ở trước ngựa, Mạc Kỳ Hàn một tay ôm hông của nàng, một tay cầm dây cương, tốc độ cũng không nhanh, chỉ sợ nàng lạnh, hẳn lại cỡi áo bảo trên người bọc nàng lại, để cho lưng nàng dán lồng ngực của hắn, ngồi trong gió đêm, ở bên tai nàng nhẹ giọng nói: "Mạn Mạn, có người giả trang nàng, đã bị ta bắt lấy, sau khi trở về, nàng coi như không có chuyện gì xảy ra qua, tiếp tục ngủ, biết không?"

"Chàng nói cái gì? Giả trang thành bộ dáng của ta? Rồi nằm ngủ ở trên giường của ta sao? Nha hoàn của ta cũng không nhận ra được không phải là ta sao?" Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc không dứt.

"Ừ, cho nên, chỉ có ta phát hiện, lúc này mới tới cứu nàng, Tứ Vương phủ bây giờ vẫn yên tĩnh, cũng không ai biết chuyện nàng bị cướp."

Lăng Tuyết Mạn vừa nghe, liền vội rồi, "Cái... cái gì? Chàng là tới tìm ta mới phát hiện sao? Làm sao chàng phát hiện người nọ không phải ta? Chàng có... có hôn nàng ôm nàng, còn có cỡi... cỡi y phục của à hay không?"

"Ha ha!" Mạc Kỳ Hàn bật cười, ánh mắt hắt đến một đám thù hạp, cũng đang mang dáng vẻ phi lễ chó nhìn, vô lễ với chó nghe, cho nên gần dần dần lên mặt của Lăng Tuyết Mạn, giảm thấp giọng nói: "Không có, đương nhiên không có, không tin bản lĩnh của phu quân nàng sao? Ta làm sao ngay cả Mạn Mạn nhà ta cũng không nhận ra được?"

"Thật?" Lăng Tuyết Mạn nghiêng mặt, nhìn đến ánh mắt mang theo ý cười của Mạc Kỳ Hàn.

"Thật." Mạc Kỳ Hàn gật đầu một cái.

Lăng Tuyết Mạn yên lòng, rồi lại cực độ bất an, theo bản năng quay mặt, kinh ngạc nhìn phía trước, rõ ràng cảm thụ gió lạnh phát qua khuôn mặt đau nhói, giống như tâm nàng giờ phút này, giống như trời đã sập, lưu lại chỉ có tuyệt vọng.

Sau nửa canh giờ, đám người trở về.

Lăng Tuyết Mạn đương nhiên bị Mạc Kỳ Hàn điểm huyết ngủ, thông qua đường hầm ôm trở về trên giường ở Cúc Thủy Viên.

Dặn dò Xuân Đường xong, Mạc Kỳ Hàn đổi một bộ trường sam trắng ngà, lại tắt nến, lúc này mới đi tới bên giường giải huyết đạo cho Lăng Tuyết Mạn.

"Mạn Mạn!"

"Ừ?" Lăng Tuyết Mạn giật giật cổ, "Trò lại rồi à?"

Lăng Tuyết Mạn nhìn đến hần không có sao, thờ phào nhẹ nhõm, nhẹ nhàng cười một tiếng, không nói thêm gì nữa.

"Đúng vậy, nàng ngủ một mình một chút nhé, ta đi xử lý một ít chuyện, một lát đến gặp nàng được không?" Mạc Kỳ Hàn khẽ vuốt gương mặt của nàng, cúi người ở trên môi hạ một nụ hôn.

Cái hôn này, Lăng Tuyết Mạn lại tựa như bị kích thích, "A!" kêu một tiếng, đẩy Mạc Kỳ Hàn ra, "Đi đi! Không được đụng ta! Chàng đi đi!"

"Mạn Mạn!"

Mạc Kỳ Hàn vội vàng gọi khẽ, cố gắng tiến lên trấn an Lăng Tuyết Mạn, lại thấy nàng như nai con bị thương, kinh sợ chui vào trong góc giường, trong miệng không ngừng lẩm bẩm, "Đừng tới đây, đừng tới đây....."

"Mạn Mạn, thế nào? Ta là tình nhân của nàng đây, làm sao nàng bắt đầu sợ ta rồi? Bây giờ nàng an toàn, không sao, nguy hiểm đều qua rồi, ngoan, đừng sợ, tối nay ta không đi, ta ngày mai nữa xử lý chuyện, bọn người, ta đi giao phó thủ hạ một hồi sẽ tới."

Mạc Kỳ Hàn nhanh chóng nói xong, trước khi đi, lại không biết tại sao Lăng Tuyết Mạn bị hoảng sợ, hồi tưởng lại lời Vô Giới nói, trong lòng liền co quắp, trước khi hần trở lại, đề phòng lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hần xoay người lại, nhảy lên giường, trong lúc nàng khiếp sợ, ra tay lần nữa điểm huyết ngù của nàng, sau đó ôm nàng đặt lên gối, cẩn thận đắp chăn cho nàng.

Bước nhanh ra khỏi đường hầm, trở về Hương Đàn Cư, mới lách người ra ngoài, Lâm Mộng Thanh liền thờ phỉ phò nghênh đón, "Sur huynh, thật quá mức đi! Thì ra là huynh vẫn rêu rao tên của đệ ra bên ngoài sao? Huynh muốn cho người nọ đuổi giết đệ à?"

"Ừ? Làm sao đệ biết?" Mạc Kỳ Hàn cau mày, quét mắt qua một cái nhìn Thiên Cơ lão nhân đang chuẩn bị chạy đi, "Khụ khụ" hai tiếng, "Sur phụ, là ngài tiết lộ bí mật?"

"Hắc hắc, Hần tiểu tử, sư phụ chỉ là hướng Mộng Thanh khen con thủ đoạn cao thôi. Vừa khen Mộng Thanh lại hỏi cặn kẽ, vừa hỏi..... Khụ khụ, sư phụ đã nói ra rồi." Thiên Cơ lão nhân rất xin lỗi cười khan nói.

Lâm Mộng Thanh siết quả đấm lúc ẩn lúc hiện ở trước đôi mắt lạnh lùng của Mạc Kỳ Hàn, cực kỳ tức giận nói: "Sur huynh thật rất biết bố trí tên ta a! Cái gì song mộc bất thành lâm, song mộc hựu thành không, nhất độ tam sinh thạch, nguyệt chiếu ảnh lai hi! Lại đem tên của đệ viết ra ám hiệu như vậy, quả thực là..... Quả thực là thật quá mức! Không được! Từ giờ trở đi, an toàn của đệ liên giao trong tay huynh rồi, nếu đệ thiếu một cọng lông tơ, muội muội của huynh phải làm quả phụ!"

"Đệ có từng thấy công chúa thủ tiết chưa? Nếu đệ không may mắn, Nhã Phi của chúng ta tự nhiên muốn tái giá!" Mạc Kỳ Hàn hài hước nhếch khóe môi.

"A a a! Quá đáng!" Lâm Mộng Thanh Hóa bốc hỏa, lại vỗ ngực liên tục, "Mạc Kỳ Hàn, Hoàng tộc họ Mạc các người vô cùng gian trá!"

Mạc Kỳ Hàn bật cười không dứt, nghĩ đến Lăng Tuyết Mạn, liền nghiêm mặt nói: "Tốt lắm, Mộng Thanh, Mạc Kỳ Minh nếu có thể đoán được câu nói kia, bắt đầu điều tra đệ, ngay thời điểm hần nghi ngờ ta, ta liền cố ý ném thân phận cho hần, nhiều loạn hần, đệ cũng đừng giận, dè dặt về sau chính là người của ta, ta phụ trách!"

Nói xong, lờm Tang Phượng bị xích trong ám thất, lại nói: "Thay phiên canh chừng ả, ta hiện tại không rảnh, trời sáng trở lại hãy nói." Một câu nói xong, không đợi Lâm Mộng Thanh trả lời, liền lại tiến vào đường hầm.

Lâm Mộng Thanh ngốc hồi lâu, mới từ trong ngượng ngùng phản ứng kịp, nắm một quyền ở trên bàn, cắn răng nghiền lợi gầm nhẹ nói: "Ai là người của huynh chứ? Xem đệ là nữ nhân của huynh à?"

Cố gắng 50 like 19 g tối đăng tiếp

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 269

Lần nữa trở lại trong phòng yên tĩnh, Mạc Kỳ Hàn tuy biết Lăng Tuyết Mạn đang ngủ mê man, nhưng vẫn theo thói quen nhẹ bước, đi tới trước giường, nhìn người trên giường, nhẹ hầy cời áo ra lên giường.

Vừa nằm, lần nữa ôm nàng vào ngực, liền thoáng như cách ngàn năm vạn năm, dường như đã có mấy đời, thật may mắn, nàng lại trở về bên cạnh hần, hoàn hảo không hao tổn trở lại trong ngực hần, thật tốt.

Cúi đầu, xoa nhẹ cánh môi của nàng, trên mặt hiện lên nụ cười thương tiếc, vuốt ngón giải huyết ngù của nàng, "Mạn Mạn, quên hết mọi thứ sợ hãi, có ta ở đây bên cạnh nàng, cái gì cũng không sợ, không sợ....."

Ý thức của Lăng Tuyết Mạn dần trở lại, nàng biết không phải đang nằm mơ, hần trở lại, ôm nàng, còn giống như trước đây, giống như tối hôm qua thân mật ôm nàng, nhưng nàng thật bản.....

Lỗ mũi đau xót, cổ họng nghẹn ngào, nàng lại đẩy hần ra, sau đó cách xa hần, nhìn hần, cắn môi, không tiếng động rơi lệ.

"Mạn Mạn, đừng khóc, khóc hư mắt ta sẽ đau lòng, cho nên đừng khóc được không?"

Hôm nay nàng bị thương cả người, đều do hần, là hần không có bảo vệ tốt nàng, hần thật là đáng chết! Thật là đáng chết a!

"Không, tình nhân, chàng đi đi, không cản trở lại, chúng ta kết thúc đi, vĩnh viễn kết thúc đi, chàng nhớ ta trong sạch là tốt rồi, là tốt rồi, mấy thứ khác quên đi..... Đi, đi thôi....."

Lăng Tuyết Mạn nói dứt quãng, nước mắt không cảm được rơi xuống, nàng sợ mình sẽ hạ không được quyết tâm đi nhìn hấn, liền quay lưng qua, nằm sấp xuống giường, không dám khóc lớn tiếng, liền giấu ngón tay bỏ vào trong miệng, dùng hàm răng cắn đau để nhắc nhở mình.

Mà Mạc Kỳ Hàn càng nghe càng kinh hãi, ti mi lặp lại hai chữ "trong sạch" mà Lăng Tuyết Mạn nói, trong lòng đột nhiên dâng lên một cỗ dự cảm xấu, cộng thêm phản ứng dị thường của Lăng Tuyết Mạn, trước đây cũng từng gặp nạn, nàng đều không phải như vậy, tối nay.....

"Mạn Mạn, rốt cuộc thế nào? Là ta đây, bây giờ nàng rất an toàn! Nếu như nàng để ý mấy lời nói của ta lúc nam nhân kia bắt nàng, vậy ta xin lỗi nàng, ta muốn cứu nàng không bị chút tổn thương nhỏ, chỉ có thể làm loạn tâm của hấn để tìm cơ hội tốt nhất, muốn loạn tâm của hấn, trước hết phải làm loạn lòng nàng, cho nên là bắt đắ dĩ, nàng không được nghĩ là thật a!" Mạc Kỳ Hàn đau khổ, nhanh chóng giải thích.

Trong hốc mắt Lăng Tuyết Mạn tràn ngập nước mắt, mang theo tiếng khóc nức nở khổ sở nhỏ nhỏ: "Không, không phải cái này, không phải..... Chàng vừa nói ta hiểu, ta hiểu rõ chàng là cố ý, vì cứu ta chàng cố ý nói không quan tâm ta, nhưng là chàng cái gì cũng không biết, chờ chàng biết, chàng sẽ....."

Mạc Kỳ Hàn càng nghe càng hồ đồ, không khỏi nhíu lông mày, "Mạn Mạn, nàng nói cái gì? Ta nghe không hiểu, nàng quay qua, nói cho ta nghe nào."

"Oa..... Nhưng.. nhưng ta thật sự sợ hãi, thật..... thật hãi, không xứng với chàng..... Tình nhân..... Chàng đi tìm cô nương tốt hơn ta thôi..... Ta, ta sẽ không oán chàng..... Là vấn đề của ta....." Lăng Tuyết Mạn khóc không thành tiếng, nước mắt đã sớm ướt áo.

"Không hẳn không hẳn, Mạn Mạn của ta vĩnh viễn là tinh khiết nhất, Mạn Mạn khiêu vũ, thánh khiết giống như tiên nữ, thánh khiết này không phải là thân thể, là trong lòng, là linh hồn, ta yêu nàng, là yêu toàn bộ của nàng, thân thể của nàng lòng của nàng, cho nên ta muốn nàng, đời này đều muốn nàng, nàng phải cùng với ta, bất cứ lúc nào cũng không thể rời ta, nếu không chính là lên trời xuống đất, ta cũng sẽ tìm nàng trở lại!"

Mạc Kỳ Hàn dịu dàng nói nhỏ, trong mắt lại chứa đầy lệ, tâm đau như xé rách, cô gái hấn dùng hết tâm bảo vệ, lại..... lại bị tên cầm thú kia chà đạp như thế! Hấn thật là đoán sai gã! Cho là Mạn Mạn rơi vào trong tay Mạc Kỳ Minh, hấn thật lòng thích Mạn Mạn, sẽ tôn trọng nàng, mà không ngờ lại..... cường bạo nàng!

Trong mắt hấn lại phát ra sát khát máu ý, thù mới hận cũ, sớm muộn, sớm muộn hấn sẽ chặt gã làm trăm mảnh!

Mạc Kỳ Hàn thất vọng đau khổ đau không dứt, đứng dậy, đem thân thể co rúc của Lăng Tuyết Mạn thật chặt ôm vào trong ngực, để cho đầu nàng dựa vào trên ngực của hấn, cảm đỡ lên tóc của nàng, nhẹ nhàng nói: "Mạn Mạn, thật xin lỗi, nàng oán trách ta đi, là ta không có bảo vệ tốt nàng, làm hại nàng chịu khổ, bị giết mình, đều là lỗi của ta, nàng mắng ta đánh ta cũng có thể, chỉ cần đừng nói lời kết thúc, chúng ta sẽ không kết thúc, vĩnh viễn sẽ không, quên rồi sao? Ta nói rồi, muốn danh chính ngôn thuận isn nàng, nàng sẽ là kẻ tử duy nhất của đời ta, chúng ta còn phải sinh rất nhiều con cái, nàng quên sao?"

"Thật? Thật sao?" Lăng Tuyết Mạn kích động, từ trong lòng hấn ngẩng đầu lên, đưa tay sờ lên mặt của hấn, khóe mắt vẫn còn vương nước mắt, nhìn đến hấn gạt đầu, nàng lại thất thanh khóc lên, lần này, là vui mà khóc!

Tròng mắt khép hờ, Mạc Kỳ Hàn cố nặn ra một nụ cười, dịu dàng nói: "Mạn Mạn, tại sao có thể kết thúc đây? Chúng ta muốn bên nhau trọn đời, làm sao có thể nhẹ nhàng nói lời kết thúc? Nàng nói mấy lời này, lão..... Lão cái gì? Đừng, lão công ta sẽ giận thật!"

Nghe Mạc Kỳ Hàn vì dụ dỗ nàng, mà lúng túng nói ra hai chữ "lão công", trong bụng Lăng Tuyết Mạn đau xót, rốt cuộc khóc lên!

Mạc Kỳ Hàn cầm lấy khăn giấy, dịu dàng lau nước mắt cho Lăng Tuyết Mạn, khẽ cười nói: "Đừng khóc, đều nói nữ nhân là làm bằng nước, bây giờ nhìn lại thật đúng là nói không sai! Mạn Mạn, nàng biết không, khi ta nghe được nàng nói, nàng thả bị chết, cũng không muốn ta chết, trong lòng ta là cảm giác gì? Rất kích động, rất kích động....."

"Tình nhân, chàng thật không ghét ta, còn muốn ta sao?" Lăng Tuyết Mạn nức nở, không thể tin được xác thực hỏi.

Mạc Kỳ Hàn ôm ái cười một tiếng, lau sợi tóc trên trán nàng, trong mắt tràn đầy quyến luyến cùng thương tiếc, "Làm sao sẽ ghét bỏ đây? Muốn, đương nhiên là muốn, trừ phi là nàng không muốn ta, không đúng, nàng không muốn ta, ta sẽ quấn nàng, buộc người muốn ta. Ha ha, đùa nghịch, nàng cho ta là nam nhân tục tăng nông cạn lông bông ngoài đường phố sao? Nếu ta là như vậy, làm sao xứng đáng được nàng đồng sinh cộng tử? Huống chi đây không phải là lỗi của nàng, lòng ta thương nàng còn không kịp, làm sao còn ghét bỏ nàng bản? Mạn Mạn, không nên xem thường mình, nàng chính là nàng, còn là Lăng Tuyết Mạn phách lối, ta thích xem bộ dáng nàng vui vẻ giường nham múa vuốt, biết không?"

"Tình nhân!" Lăng Tuyết Mạn thút thít, nhìn Mạc Kỳ Hàn, ngây ngốc vui vẻ cười, "Chỉ cần chàng không bỏ ta là tốt rồi, ta thật là sợ, thật là sợ chính tai nghe được chàng nói, người không cần ta rồi....."

"Ha ha, ta không cần, sau đó đem nàng ném cho mấy Vương gia giành nhau sao?" Mạc Kỳ Hàn nở nụ cười hài hước, đem chôn sâu tất cả khổ sở, một mình gánh chịu.

Lăng Tuyết Mạn mím mím môi, "Trừ, trừ Nhị vương gia, những người khác đều là bằng hữu của ta! Nếu Nhị vương gia biết ta sớm thất thân, sẽ đâu còn yêu thích ta nữa?"

Tặng các nàng

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 270

"Nha đầu ngốc, phạm là nam nhân thật lòng yêu nàng, sẽ không so đo, nếu không thì hấn không phải là thật lòng, muốn hoàn bích, là có hoàng hoa khuê nữ, hấn đi tìm người khác nha!" Mạc Kỳ Hàn lắc đầu, sau đó đem người trong ngực ôm càng chặt.

"Ừ, nhưng là....." Lăng Tuyết Mạn lại âm thầm, không nói gì thêm, chỉ là trở tay ôm Mạc Kỳ Hàn, tựa vào đầu vai hấn, trong lòng đau nhói.

Hấn không quan tâm, nhưng nàng rốt cuộc là sợ hãi, không thể hoàn toàn thuộc về hấn rồi, nếu không yêu bất cứ người nào, nàng cũng sẽ không bởi vì mất trinh tiết mà tìm cái chết, cho dù là trời sập, nhưng bây giờ, trong lòng nàng có nam nhân nàng yêu, nàng liền muốn giống tất cả nữ nhân trên đời, thủ thân như ngọc cho nam nhân của mình, nhưng là, ông trời không chiều nàng.....

Nhẹ nhàng thút thít, Lăng Tuyết Mạn không có ngẩng đầu, rừ con người nói tiếp: "Hấn nói hấn vốn là muốn bắt Tam vương gia, là ta xui xẻo lên xe ngựa, bắt lầm ta, tình nhân, chàng nói người kia có thể đem chuyện ta hoàn bích nói ra hay không?"

Ánh mắt lạnh lùng của Mạc Kỳ Hàn lóe lên không dứt, suy tư lắc đầu một cái, "Sẽ không, hần không dám nói ra, hần sợ liên lụy chính hần." Lời nói ngừng lại, hần lại nhẹ nhàng hỏi, giọng nói nhu hòa không dám làm nàng sợ, "Mạn Mạn, ta muốn coi y phục của nàng xem thân thể nàng có chỗ nào thương tổn được không? Được không?"

"Tình, tình nhân....." Trong lòng Lăng Tuyết Mạn tràn đầy e ngại, theo bản năng nắm chặt cổ áo của mình.

"Ngoan, đừng sợ, ta không đụng nàng, chỉ là sợ trên người nàng có thương tích, nếu có thì phải bôi thuốc, tin tưởng ta!"

Mạc Kỳ Hàn nhẹ nhàng cười, giọng nói dịu dàng như nước, như một chén thuốc tốt dễ dàng lấy tâm chịu đủ bi thương của Lăng Tuyết Mạn, nàng dần dần bình tĩnh lại, nhờ giọng nói: "Tự ta coi."

Từng cái từng cái cởi ra, áo ngoài, quần áo trong, cái yếm, quần lót, từng món một, cho đến khi thân thể như ngọc hoàn toàn lộ ra.

Mạc Kỳ Hàn mỉm môi, để nàng nằm ngang, kéo chăn gấm đắp kín cho nàng, mới nói nhỏ: "Mạn Mạn, ta cần chút nên mới có thể thấy rõ, nàng nhắm mắt lại không nhìn ta, được không?"

"Ừ." Lăng Tuyết Mạn gật đầu, ngoan ngoãn nhắm mắt.

Xuống giường, lấy nến thấp sáng, một tay bưng nến, trở lại trên giường, liếc mắt nhìn Lăng Tuyết Mạn khép chặt mắt, Mạc Kỳ Hàn ôm tâm tình phức tạp, đưa lưng về phía nàng nhẹ nhàng nhắc chân lên, ánh nến chiếu rọi ở trên làn da tuyết trắng của nàng, mềm mại trơn bóng, trước ngực, bụng, dãi nên qua, nhìn tới bên dưới người nàng, giữa hai chân, cũng hoàn hảo không tổn hao gì, hần nhẹ ôm lấy đầu của nàng, kiểm tra phía sau lưng của nàng, cánh tay, cổ, như hần đoán, không một vết thương hoặc là vết bầm

Mỉ nhắm thật chặt, Mạc Kỳ Hàn hơi nâng mặt của Lăng Tuyết Mạn lên, nhẹ nhàng hỏi: "Mạn Mạn, thời điểm người kia xâm phạm nàng, nàng thanh tỉnh sao?"

Lăng Tuyết Mạn lắc đầu, thanh âm nhỏ như muỗi đốt, "Không phải, hần cũng giống chàng, biết điểm huyết, ta cái gì cũng không biết, lúc ở trong cung, ta lên xe giúp Tam vương gia lấy thuốc, sau đó thấy có một bóng đen, ta vừa định gọi, trước mặt bỗng tối sầm cái gì cũng không biết, chờ ta tỉnh lại, liền đã ở trên giường trong một gian phòng rồi, sau đó người nam nhân kia ngồi ở bên giường, trên người ta còn đắp chăn, y phục..... y phục bị dãi qua, quần áo lúc này, không phải là của ta. Ta hỏi hần, hần nói... nói đụng thân thể ta rồi, còn nói không nghĩ tới ta không phải... không phải tâm thần xử nữ....."

Nàng là bị điểm huyết ngủ, không có bất kỳ ý thức gì, sẽ không gãy gậy, sẽ không phản kháng, hơn nữa Mạc Kỳ Minh là thật lòng với nàng, làm sao chịu thương tổn nàng? Nhất định là động tác cực kỳ êm ái.....

Mạc Kỳ Hàn khẽ vuốt ve sống lưng Lăng Tuyết Mạn, môi mím chặt, con ngươi đen tối nhìn chăm chăm một chỗ, trong lòng lại nghĩ đến nơi khác.

Ngày sau nàng sẽ không vui vẻ, mặc dù hần không quan tâm, sẽ coi như không có chuyện gì xảy ra, nhưng trong lòng nàng sẽ có bóng ma, làm sao mới có thể làm cho nàng đi ra khỏi đoạn âm u này đây?

Trong lòng không ngừng co quắp, hình ảnh kia hiện lên ngay trước mắt, hần nhắm chặt mắt, thân thể thẳng lên, nền lóe sáng một chút, hần nghe đến giọng nói của Lăng Tuyết Mạn vang lên, "Tình nhân, chàng làm sao vậy?"

"Không sao." Mạc Kỳ Hàn lập tức điều chỉnh tâm tình, nhẹ nhàng nói, cũng thôi tắt nến, đặt trên bàn, sau đó mới lại lên giường, cũng là lòng tràn đầy vui mừng chui vào chăn, kéo đầu vai của nàng qua, vui mừng vô cùng nói: "Mạn Mạn, nàng sợ bóng sợ gió thôi!"

"Hả? Sao, thế nào sợ bóng sợ gió hả?" Lăng Tuyết Mạn nhất thời không phản ứng kịp, mờ mịt.

"Ha ha, chính là nàng không có thất thân a! Trên người nàng ngay cả dấu vết cái mền xâm phạm cũng không có, hoàn hảo, nàng thử nghĩ xem, người nọ hoàn toàn không biết nàng, nếu hần xâm phạm nàng, ít nhất sẽ lưu lại vết bầm hoặc là vết hôn ở trên người nàng, cho nên hần nói như vậy, là cố ý chọc giận nàng, nàng suy nghĩ một chút, nàng tỉnh xong, hần có tổn thương nàng hay không?" Mạc Kỳ Hàn nhẹ nhõm vui vẻ, kích động tựa hồ tìm sẽ nhảy ra khỏi cổ họng.

Lăng Tuyết Mạn vừa nghe, quả nhiên kích động theo, cầm tay Mạc Kỳ Hàn, hưng phấn nói: "Có thật không? Tình nhân chàng nói đều là sự thật sao? Đúng đúng, ta mắng người kia, hần giống như rất tức giận, tay cũng nâng lên muốn đánh ta, thời điểm sắp tát vào trên mặt ta lại dừng lại, nói rõ hần không phải người quá xấu, không có cường bạo ta, chỉ là gạt ta, đúng không?"

"Dĩ nhiên, nàng coi như không tin người nọ, cũng có thể tin tưởng ta nha, ta cũng là nam nhân, ở phương diện này biết nhiều hơn nàng. Ha ha, Mạn Mạn, lần này nàng nên cao hứng, ta cũng cao hứng."

Mạc Kỳ Hàn cười, nụ cười chân thật đặt ở trước mặt Lăng Tuyết Mạn, lấy sang nàng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tỏa ra sáng rõ chói mắt, ôm chặt cổ của Mạc Kỳ Hàn, nói: "Đúng vậy, ta thật là cao hứng, thật là cao hứng, ta vẫn cho là mình bị..... Hiện tại biết không phải, biết thân thể ta còn sạch sẽ, ta vui vẻ chết được, tình nhân, nếu không ta không biết phải đối mặt với chàng như thế nào, không có....."

"Mạn Mạn, ta đã nói rồi, vô luận nàng như thế nào, cũng là Mạn Mạn của ta, nữ nhân duy nhất trong lòng ta." Mạc Kỳ Hàn vui mừng cười, thấy nàng vui vẻ, hần như trút được gánh nặng, thì ra là, chỉ cần thấy được nụ cười của nàng, chính là có tất cả.

Hai người nên chia sẻ vui vẻ, đau đớn chỉ cần một mình hần chịu đựng là tốt rồi, là tốt rồi.....

"Nhưng là, tình nhân, vậy y phục ta đâu? Y phục xảy ra chuyện gì? Hần tại sao muốn lừa ta? Hần có mục đích gì đây?" Lăng Tuyết đột nhiên nghĩ đến một điểm này, lại bắt an hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 271

Mạc Kỳ Hàn hơi hạ mắt, khẽ cười nói: "Y phục của nàng bị nữ nhân giả trang của nàng lấy mất! Ta nghĩ bóng đen nàng thấy ở trong xe ngựa phải là nữ nhân kia, à thay đổi quần áo với nàng! Mạn Mạn, những người này, rất có thể cùng một phe với những người xuống tay đối phó nàng lúc trước, mục đích là gì, ta không rõ lắm, nàng cũng đừng suy nghĩ nhiều, sớm muộn có một ngày sẽ được phơi bày. Hiện tại, quan trọng nhất chính là để cho mình vui vẻ, ừ, còn phải điều dưỡng thân thể cho tốt, mỗi ngày ăn cơm thật ngon, nuôi mình trắng trẻo mập mạp, chờ làm tân nương của ta."

"Ách..... Trăng tròn mặt mập? Chàng cho ta là heo a!" Lăng Tuyết Mạn không thuận theo chu chu cái miệng nhỏ nhắn, lại buồn bực nói: "Ta còn chưa có chân chính làm tân nương tử! Ta thật sự có thể đợi chàng sao?"

"Sao không thể chứ? Có lẽ rất nhanh, hoặc là..... Ha ha, rất rất nhanh." Mạc Kỳ Hàn chợt nhủ mảy, vui vẻ nói, nếu là hẳn có thể từ chỗ Tang Phượng tra rõ tất cả chân tướng, hẳn liền có thể đi gặp phụ hoàng rồi, liền có thể sống lại rồi, liền có thể quang minh chính đại sống chung với nàng rồi.....

Vậy mà, việc đời khó liệu, giờ phút này Mạc Kỳ Hàn cũng không từng nghĩ đến, con đường của bọn họ vẫn còn rất dài, còn có thời gian gần hai năm khảo nghiệm tình cảm lẫn nhau!

Lăng Tuyết Mạn kích động giương lên khuôn mặt tươi cười, kiều mỵ mềm giọng nói, "Tình nhân, ta tin chàng, ta tin chàng thần thông quảng đại, tối nay thấy nhiều người áo đen che mặt như vậy, bọn họ cung kính xưng chàng là chủ tử như vậy, ta cảm giác chàng chính là một người cao cao tại thượng, giống như là đế vương, đứng ở chỗ cao nhìn chúng sinh. Tình nhân, trong tay chàng có rất nhiều người sao? Các người lấy cái gì mà sống a?"

"Ha ha, cảm giác của nàng..... có lẽ là đúng." Mạc Kỳ Hàn ngất lỗ mũi Lăng Tuyết Mạn, cứ như vậy trêu chọc nàng, để cho nàng đoán đi, suy nghĩ, đi mê vòng đi! Con mắt híp một cái, lại nói: "Trong tay ta có thật là nhiều người, bọn họ cả ngày lẫn đêm không làm gì, chính là giúp ta giữ nhà, phục tùng mệnh lệnh của ta, ta bảo bọn họ làm gì, bọn họ liền làm cái đó."

"A, họ luôn áo đen che mặt, ta nhìn tựa như hắc đạo, tình nhân, chàng thật sự là lão đại hắc đạo sao?" Lăng Tuyết Mạn cọt xát ngực Mạc Kỳ Hàn, tìm cái tư thế tốt nhất nằm xong, gương mặt tò mò.

Mạc Kỳ Hàn thấy buồn cười, vấn đề thật rất nhiều, liền cố làm thật nói: "Đừng vậy a, ta là lão đại hắc đạo, nàng tính làm sao bây giờ? Là đến chỗ hoàng thượng tố cáo ta, hay là tranh thủ thời gian thoát khỏi quan hệ với ta, tránh cho ngày nào đó hoàng thượng phái binh trừ phiến loạn, ta khai ra nàng, làm liên lụy tới nàng?"

"Chàng nói cái gì đó! Ta là loại người như vậy sao? Nếu thật có một ngày như vậy, ta liền với chàng chạy trốn, lưu lạc chân trời, chỉ cần chúng ta có thể ở cùng nhau, còn sống một ngày coi là tốt một ngày, cho dù là chết rồi, ta cũng không hối hận." Lăng Tuyết Mạn tức giận đập lồng ngực một cái Mạc Kỳ Hàn, nghiêm túc trả lời.

Trong mắt Mạc Kỳ Hàn nóng lên, trong lòng dâng lên dòng nước ấm, thanh âm nghẹn ngào, "Thật không hổ là Mạn Mạn của ta, không có uổng phí ta đối với nàng như thế, nàng còn tốt hơn nàng ta, tốt hơn nàng ta gấp trăm lần, ngàn lần, vạn lần!"

"Nàng ta? Nàng ta là người nào?" Lăng Tuyết Mạn trừng mắt nhìn.

"Một cô gái đã từng làm ta thích, hiện tại không tồn tại, bởi vì trong lòng ta chỉ có nàng, trừ Mạn Mạn nàng, cũng không chứa nổi bất luận kẻ nào nữa." Mạc Kỳ Hàn ầm lòng cười.

Mặt Lăng Tuyết Mạn giãn ra, cười vui, "Hi hi, vậy ta yên tâm, chuyện lúc trước ta không quan tâm, chỉ cần chàng sẽ không thích nàng ấy là tốt rồi."

"Đó là đương nhiên." Mạc Kỳ Hàn gạt đầu một cái.

"A —— buồn ngủ quá, tình nhân, chúng ta không hàn huyên nữa, ngủ đi, hiện tại chắc đến canh tư rồi? Canh năm chàng còn phải rồi đi, một đêm không ngủ, sẽ mệt mỏi, nhanh ngủ thôi." Lăng Tuyết Mạn gấp liên tục, đau lòng sờ sờ mặt của Mạc Kỳ Hàn, thờ dãi nói: "Ài! Ta cuối cùng là cho chàng thêm phiền toái, vô công của chàng thật là lợi hại a, giống như cao thủ vô hiệp trên TV, bay tới bay lui, lại cầm kiếm, soạt soạt soạt, ách, ta nhìn đến hoa mắt."

"Vô hiệp TV? Là cái gì?" Mạc Kỳ Hàn buồn ngủ, xoa nhẹ mắt, thuận miệng hỏi.

Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc, vội vàng lắc đầu, "Ta nói hươu nói vượn thôi, nhanh ngủ đi."

"Ừ, ngủ đi."

Nghe hít thở của nàng dần dần vững vàng, hẳn lại chậm rãi mở mắt, nhìn chăm chăm một chỗ trong bóng tối, tâm tư phiền loạn vô cùng.

Chỉ trong một đêm, lại xảy ra nhiều như vậy chuyện, hẳn làm sao có thể ngủ được?

Mạc Kỳ Hàn ôm lấy người trong ngực, từ từ nhắm hai mắt lại.

Hôm sau, khi trời sáng sủa, bầu trời bao la xanh thẳm, từng đám mây trắng nhẹ trôi, sáng sớm, trên cây có mấy con chim, vui sướng kêu, vui mừng đón xuân đến.

Gà gáy báo sáng, Mạc Kỳ Hàn hôn nhân nhi trong ngực một cái, lặng lẽ đứng dậy, mặc chỉnh tề, sau đó lại hôn nàng, mới cất bước rời đi.

Mà trong phòng, Lăng Tuyết Mạn vẫn ngủ ngọt ngào, Xuân Đường Thu Nguyệt đi vào nhìn, chính chắn lại cho Lăng Tuyết Mạn, lại nhẹ nhàng thổi lui.

Một giấc này, Lăng Tuyết Mạn vẫn ngủ đến buổi trưa mới tỉnh, mới vừa mở mắt, đập vào mắt chính là nụ cười xinh đẹp của Xuân Đường cùng Thu Nguyệt, "Ha ha, hai người sao cao hứng như thế?"

"Vương phi nghe chưa? Chim từ nam phương bay trở về rồi, mùa xuân đến!" Thu Nguyệt chỉ chỉ cửa sổ, nhắc nhở.

Lăng Tuyết Mạn lắng nghe, vui mừng nói: "A, ha ha, mùa đông rốt cuộc qua rồi!"

Xuân Đường nói: "Vương phi, nô tỳ đi chuẩn bị nước tắm cho ngài, một lát dùng bữa, chúng ta có thể đi vườn hoa dạo một chút, có lẽ đã có hoa nở!"

Nhìn bóng dáng hai nha đầu bận rộn, tâm tình Lăng Tuyết Mạn thoải mái cực kỳ, nhẹ nhàng cười nhỏ, "Mùa xuân ở nơi nào nha, mùa xuân ở nơi nào, mùa xuân ở chỗ núi rừng xanh tươi....."

Rửa mặt xong, thời điểm xuống giường, trên đất không có hài của nàng, ha ha, đại khái tình nhân đã ẵm nàng vào.

Đang dùng đồ ăn sáng kiêm ăn trưa, quân gia liền chạy tới bẩm báo, "Vương phi, Nhị vương gia mang Tiểu Vương Gia trở lại."

"A? Vậy sao? Quân gia, gọi phòng bếp thêm thức ăn, ta cùng Hiền nhi dùng bữa." Lăng Tuyết Mạn nói.

"Dạ!"

"Mẫu thân!"

Trong viện truyền đến thanh âm vui sướng của Mạc Ly Hiền, Lăng Tuyết Mạn khẽ buông chiếc đĩa, liền đi ra ngoài đón, mừng rỡ ôm một cái thật chặt, còn hôn lên trán, "Hiền nhi, trở

lại là tốt rồi, mau cùng ta đi ăn cơm!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 272

Mạc Kỳ Diễn theo tới, bước hơi chậm lại, ngây ngốc nhìn Lăng Tuyết Mạn không chỉ có ôm ấp Mạc Ly Hiên, còn ban ngày ban mặt, ngay trước mặt nha hoàn gia đình thị vệ trước, hôn Mạc Ly Hiên!

Mặc dù đối tượng nàng ôm, hôn là con của hắn, nhưng hắn cũng ghen tỵ rồi!

"Khụ khụ!"

Rốt cuộc không nhịn được, Mạc Kỳ Diễn giờ tay che miệng, nặng nề ho khan hai tiếng.

Lăng Tuyết Mạn đứng đối mặt với Mạc Kỳ Diễn, nghe được âm thanh, bỗng dừng ngừng đầu, lúc này mới chú ý tới gương mặt tối tăm của hắn, hắn còn mới vừa ho khan, nàng bật thốt lên nói: "Nhị vương gia ngài cảm mạo rồi há? Vậy nhanh vào nhà a, còn ở bên ngoài làm gì?"

Xuân Đường Thu Nguyệt không nhịn được cúi đầu mím môi cười trộm.

Gương mặt tuần tú của Mạc Kỳ Diễn không khỏi đen đi một phần, thâm trùng mắt liếc mấy người khác, lướt qua Mạc Ly Hiên cất bước tiến vào.

"Nhị vương gia, uống trà hoa cúc là hết ho, ngài mau vào đi." Lăng Tuyết Mạn quên mất đêm qua nàng vừa đánh vừa mắng với người ta, một bộ dáng thân thiện chào hỏi.

Nói xong, nắm tay Mạc Ly Hiên, hô: "Xuân Đường Thu Nguyệt, nhanh dâng trà hoa cúc!"

"Mẫu thân, phụ vương giống như tức giận." Mạc Ly Hiên nhìn bóng lưng Mạc Kỳ Diễn, nhỏ giọng nói.

"À? Tại sao? Ta đắc tội hắn à?" Lăng Tuyết Mạn rất mê mang.

Mạc Ly Hiên chợt đỏ mặt, thấp giọng nói, "Mẫu thân, bên ngoài thật là nhiều người nhìn, mẫu thân mới vừa rồi đối với Hiên nhi....."

"Ách....." Lăng Tuyết Mạn xem thường, "Vậy thì có cái gì chứ? Ta hôn con trai ta là phạm pháp à? Thôi đi, cổ hủ!"

Vung tay một cái, Lăng Tuyết Mạn thờ phỉ phò vào phòng, Mạc Ly Hiên thấy Lăng Tuyết Mạn cũng tức giận, vội theo ở phía sau, nói: "Mẫu thân, ngài đừng nóng giận, cái này là có chút lần người khá kinh hãi, nhưng Hiên nhi thích....."

"Thích?" Lăng Tuyết Mạn dừng chân, quay đầu lại cười một tiếng, "Thích là tốt rồi, vậy cũng không cần trông nom những người khác thấy thế nào!"

Lời này bị Mạc Kỳ Diễn đã ngồi xuống bàn cơm nghe rõ ràng, vì vậy, gương mặt tuần tú đen thêm ba phần, mắt không chớp nhìn chăm chăm hai người nắm tay đi vào, lại thân mật ngồi chung một chỗ, liếc mắt nhìn nhau, cười nói vui vẻ, trong lòng tích tụ hết sức, không khỏi lại "Khụ khụ" hai tiếng!

"Phụ vương....." Thân thể Mạc Ly Hiên run lên, sợ hãi kêu một tiếng, cũng không dám nói lời tiếp theo.

"Nhị vương gia, ngài ho khan liền uống trà a, đừng khách khí!" Lăng Tuyết Mạn chếp chếp mồm, chỉ chỉ bình trà.

Mạc Kỳ Diễn chậm chậm nâng chén trà lên, ưu nhã thưởng thức một hớp, sau đó để chén trà xuống nhìn về phía thức ăn trên bàn, cau mày nói: "Nàng ăn cái này là đồ ăn sáng cùng ăn trưa há?"

"Đúng vậy, có vấn đề sao?" Lăng Tuyết Mạn mê mang lần nữa.

"Tuyết Mạn, tuy nói nàng không phải giống như nàng dâu dân gian dậy sớm an cha mẹ chồng, nhưng nàng có thói quen ngủ nướng mà bỏ đồ ăn sáng, có hại với thân thể a!" Mạc Kỳ Diễn mang theo vài phần không vui nói.

Lăng Tuyết Mạn điên rồi, tình nhân canh năm đi, chẳng lẽ nàng ngủ hai canh giờ thì phải rời giường? Vừa nghĩ như thế, khuôn mặt nhỏ nhắn liền tối, "Trong phủ của ngài nhiều lão bà lớn nhỏ như vậy sao ngài không đi trông nom chứ? Còn rảnh rỗi để ý tới ta, thiệt là!"

"Nàng!"

Một chữ tóe ra, bàn tay Mạc Kỳ Diễn bùng ly trà chợt co rút nhanh, hung hăng nhìn chăm chăm Lăng Tuyết Mạn, môi mím chặt giống như đao khắc, không nói thêm một câu nữa, lạnh lùng đi thường.

Mạc Ly Hiên sợ hãi nhìn phụ vương nó một cái, không dám lên tiếng.

Lăng Tuyết Mạn lúng túng, nàng thậm chí có bản lĩnh làm một nam nhân ôn hòa như vậy phát bực rồi, nên, nên làm cái gì bây giờ?

"Nàng là có ý nào cùng ta sao?" Mạc Kỳ Diễn trầm giọng nói, mắt sáng quắc nhìn Lăng Tuyết Mạn, trong mắt tràn đầy đau đớn, giọng nói lại thấp một phần, "Làm tổn thương tâm ta, nàng thật cao hứng sao? Tuyết Mạn, nàng rốt cuộc muốn như thế nào?"

Lăng Tuyết Mạn bị kinh sợ giật mình, trong ấn tượng, người đàn ông trước mặt này cho tới bây giờ đều là dịu dàng, tính khí tốt không chịu nổi, hôm nay ——

Lăng Tuyết Mạn trừng mắt nhìn, lý do của nàng rõ ràng như vậy, nhưng là không dám nói! Vì vậy giật nhẹ miệng, rồi mà nói: "Biết rồi, về sau sửa lại."

"Không phải để cho nàng nói suông!" Mạc Kỳ Diễn trừng mắt, liếc về hướng Mạc Ly Hiên, "Hiên nhi, về sau đến thời điểm nên rời giường, phải đi gõ cửa thúc giục nàng."

"A, dạ, phụ vương." Mạc Ly Hiền kinh ngạc, vội vàng gật đầu.

"Hiên nhi, phụ vương với mẫu thân con nói riêng mấy câu, con đi ra ngoài trước." Mạc Kỳ Diễn đột nhiên mở miệng.

"Ách....." Lăng Tuyết Mạn trề môi một cái, Mạc Ly Hiền kinh ngạc mấy giây, sau đó đứng lên, "Dạ, phụ vương!"

Xuân Đường Thu Nguyệt cúi đầu, lặng lẽ thối lui ra ngoài cửa.

Mạc Ly Hiền đi ra ngoài, Lăng Tuyết Mạn nghe thấy nó đuổi người làm bên ngoài đi, liền chậm rãi xoay đầu lại, dần dần nhìn Mạc Kỳ Diễn.

Mạc Kỳ Diễn dè dặt tình yêu say đắm tràn đầy trong lòng, đưa tay nắm bàn tay của nàng, Lăng Tuyết Mạn chấn động, ngược mắt kinh ngạc nhìn hắn, thì thào nói: "Nhị vương gia, ngài....."

"Ta cho nàng, cho nàng một đời một kiếp, bởi vì nàng, ta nguyện ý thay đổi vì nàng! Tuyết Mạn, đừng gọi ta Nhị vương gia, gọi tên ta."

"Ta....." Trong lòng Lăng Tuyết Mạn hốt hoảng vô cùng, nàng nên nói như thế nào cho hắn hiểu được đây? Lại không dám nhìn vào ánh mắt hắn, nàng không tự hạ tầm mắt, tìm lời thích hợp, "Nhị vương gia, ta... ta không nghĩ đã thương ngài, nhưng mà ta lại... phụ hoàng nói, ngài ấy tuyệt đối không để cho ta tái giá, cho nên ta.... ta nghĩ cứ như vậy sống qua ngày, ngài không cần nghĩ tới ta, ta không đáng giá cho ngài bận tâm."

"Tuyết Mạn, việc đời đều có biến hóa! Phụ hoàng không quản được nàng cả đời, nàng.. nàng không phải muốn sống cùng ta sao? Ta biết rõ nàng muốn cái gì, một đời, cả đời, đúng không?"

Mạc Kỳ Diễn nắm tay của nàng lại chặt hơn một phần, nói nhỏ, "Ba mươi năm trước, ta không hiểu tình, không biết yêu, vô luận cưới bao nhiêu nữ nhân, cũng chỉ là vì vững chắc thế lực triều đình, hoặc là sinh con trai vì hoàng thất Mạc gia, không có nói đến yêu đương, cho đến một ngày kia gặp gỡ được nàng, cùng nàng bãi đường, Tuyết Mạn, có lẽ từ ngày đó, kinh ngạc thấy nàng khấn trùm đầu, trong lòng ta liền có nàng"

"Thiên Lao đêm hôm đó, nàng ôm ta, ta rất vui vẻ, thật, mặc dù chúng ta trở ngại về thân phận, mặc dù phụ hoàng đã nhắc nhở cảnh cáo ta, nhưng ta thật sự không cách nào cứ như vậy thả nàng ra, quên nàng, Tuyết Mạn, hôm đó trong rừng đào là ta quá kiêu ngạo, bởi vì yêu cầu của nàng đối với ta, đối với những nam nhân chúng ta mà nói, quả thực là đánh vào lòng kiêu hãnh của chúng ta, cho nên ta không suy nghĩ nhiều liền cự tuyệt nàng, nhưng là, nhìn nàng mỗi ngày càng cách xa ta, ta liền mỗi một ngày hối hận, Tuyết Mạn, chúng ta làm lại từ đầu, được không?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 273

Trong phòng tĩnh lặng không tiếng động, một cây kim rơi trên mặt đất, cũng có thể nghe rõ ràng.

Lăng Tuyết Mạn cúi đầu, tim đập loạn nhịp nhìn hai người nắm tay, thật lâu không nói gì, không hề động, cũng không rút tay về.

Đêm hôm đó sau khi rời rừng đào, nàng nằm mộng, mơ thấy hắn nói, hắn nguyện ý, nguyện ý sống cùng nàng, đến bạc đầu chẳng xa nhau.

Chậm rãi rút tay về, Lăng Tuyết Mạn lại hạ mí mắt, khóc nức nở, "Kỳ Diễn, ta gọi ngài Kỳ Diễn, thực xin lỗi thực xin lỗi, không cần yêu ta nữa, ta không xứng để ngài như thế, thật sự, thật sự..."

"Tuyết Mạn!" Mạc Kỳ Diễn giờ bàn tay trống rỗng, trong lòng bàn tay còn lưu lại nhiệt độ của nàng, nhưng lại là lạnh thấu tâm,

Ánh mắt đột nhiên trở nên thật chất, thật chua, hắn cúi đầu, nhìn trong nước mắt suốt trên mu bàn tay nàng, cổ họng gật gật, chua xót thì thầm, "Tuyết Mạn, nói cho ta, trong lòng nàng có ta không?"

"..."

Lại là yên lặng hồi lâu, nàng rút cục nghẹn ngào phát ra thanh âm, "Có, dưới đáy lòng có, nhưng không phải tình yêu."

"Không phải... tình yêu?" Mạc Kỳ Diễn chấn động, khăn khăn găm nhẹ: "Vì sao?"

"Bởi vì không yêu." Lăng Tuyết Mạn phút chốc ngược mắt, nhìn vào đôi mắt tuyệt vọng không thể tin của hắn, ác tâm nói từng chữ từng câu: "Nhị Vương gia, quên ta đi, chúng ta không thích hợp sống chung, ngài là nam nhân đầy trách nhiệm, nếu vì ta vứt bỏ hết thảy, trong lòng ngài sẽ có vương bận, vương bận này sẽ thường xuyên đè nặng ngài, làm ngài áy náy tự trách, như vậy, không bằng không yêu, ngài vẫn là một người chồng tốt một người cha tốt, ta tiếp tục làm Tứ Vương phi của ta, ta gọi ngài, Nhị bá, Nhị ca, bằng hữu, tri kỷ, các thân phận này đều có thể, nhưng vợ chồng là không thể, có lẽ có một ngày, ngài sẽ phát hiện, ta là một tên lừa gạt, căn bản không đáng để ngài yêu, ta cũng không phải là tốt đẹp tinh khiết như ánh mắt các ngài thấy, trên thực tế, ta thật sự không đáng giá để ngài trả giá."

"Tuyết Mạn, những thứ này đều là trong lòng nàng nói sao? Có biết hay không, nàng thật tàn nhẫn, quá tàn nhẫn, là nàng ở trong thiên lao làm cho ta có dũng khí phá tan quy củ lễ pháp thích nàng, hiện tại cũng là nàng một tay đập nát nó, nàng đặt ta ở chỗ nào? Nàng đem tình cảm làm trò đùa sao? Nói yêu liền yêu, nói không yêu liền không yêu..."

Mạc Kỳ Diễn chậm rãi đứng lên, nhìn Lăng Tuyết Mạn, cười tự giễu, "Tuyết Mạn, một mình nàng nói không tính, tình cảm cho tới bây giờ cũng không phải là một người có thể quyết định, ta không đáp ứng, hôm nay ta coi như không có nghe gì, ta vẫn sẽ chờ nàng, chờ nàng đổi ý, vô luận bao lâu, ta đều sẽ chờ."

Lăng Tuyết Mạn nhè nhẹ trả lời một chữ, "Được."

Cửa mở, tiếng bước chân càng lúc càng xa, nàng nghe bên ngoài mơ hồ truyền đến thanh âm hạ nhân vấn an, lại sau trong viện khôi phục một mảnh yên tĩnh.

Lăng Tuyết Mạn ngồi đại ra, trong đầu trống rỗng, trong thời gian thật lâu, cái gì nàng cũng không có nghĩ, chỉ ngồi, không nhúc nhích.

Bởi vì biết không có khả năng, bởi vì mỗi một ngày Tinh nhân dần thay thế vị trí của hắn, cho nên mỗi một ngày nàng dần quên mất hắn, cho đến khi trong lòng hoàn toàn không có hắn, chỉ còn khắc sâu đêm trong thiên lao hôm đó vào trí nhớ.

Mà nay, hần muốn làm lại từ đầu, nằng lại trở về không được, lỡ mất tình cảm, một khi lỡ mất, cũng chỉ có thể lỡ mất...

Cửa lại mở, là Mạc Ly Hiền.

Mở to mắt, trở lại hiện thực.

Mạc Ly Hiền ngồi xuống đối diện, nhìn Lăng Tuyết Mạn, nhẹ nhàng nói: "Mẫu thân, con biết phụ vương thích ngồi đúng không? Nhưng mẫu thân hình như không thích phụ vương phải không?"

"Hiên nhi, sao con biết?" Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc nâng mắt, hỏi.

"Ta không phải đứa bé." Mạc Ly Hiền nhẹ lắc đầu, rù lông mi, tiếp tục nói: "Mẫu thân, ngài thích hoàng thúc khác sao?"

"Hiên nhi, sao con như vậy? Mẫu thân là vui đùa với bọn họ, nhưng không phải như con nghĩ, con hiểu chưa?" Lăng Tuyết Mạn nhún mi, "Huống chi mẫu thân phải thủ tiết phụ vương con, không cho con nói bậy!"

"Mẫu thân, Hiên nhi đã biết."

Lăng Tuyết Mạn dừng lại một chút, mới nhớ ra một chuyện, hỏi: "Tối hôm qua phụ vương con làm sao lấy lại công bằng cho con?"

"Phụ vương dùng gia pháp xử trí đại ca bọn họ, phạt Vương phi cùng đại ca bọn họ quỳ một đêm ở từ đường, không cho phép ăn cơm." Mạc Ly Hiền nói xong lặng lẽ nhếch khóe mắt nhìn thoáng qua Lăng Tuyết Mạn, lại bổ sung: "Phụ vương hung hăng mắng Vương phi, cũng răn dạy các di nương, còn nói ai còn dám nói mẫu thân là hồ ly tinh, cầm hũu thư cắt khỏi Nhị Vương phi."

"Gia pháp là sao? Tối hôm qua con ngủ thế nào?" Lăng Tuyết Mạn ngăn ra một lát, lại hỏi.

"Chính là quỳ trên mặt đất, dùng roi da ở trên lưng đánh mười cái. Con tối hôm qua ngủ với phụ vương, phụ vương còn đắp chung chăn với con, còn... còn ôm con ngủ." Mạc Ly Hiền nói xong, ánh mắt liền đỏ, nghẹn ngào nói: "Mẫu thân, đây là lần đầu tiên Hiên nhi lớn như vậy mà ngủ cùng phụ vương, lần đầu tiên ngủ ở trong lòng phụ vương, phụ vương lại nói cho con thiệt nhiều thiệt nhiều chuyện xưa..."

"Hiên nhi, đừng khóc, con bây giờ có cha, có nương, con sẽ rất hạnh phúc." Khóe mắt Lăng Tuyết Mạn thấm ướt, đứng dậy, kéo bả vai Mạc Ly Hiền qua.

Mạc Ly Hiền gạt gạt đầu, không nhắc lại.

"Mẫu thân, ta gọi người hâm lại đồ ăn đi, đều lạnh rồi."

"Ừ!"

Hương Đan Cự.

Mạc Kỳ Hàn ngủ một giấc tỉnh, đã là buổi trưa, từ trên giường ngồi dậy, đầu đau muốn nứt, há mồm, yết hầu rát lợi hại, nhàu mày nói: "Người đâu!"

Vô Cực từ ngoài cửa vội vàng tiến vào, "Chủ tử, ngài tỉnh!"

"Nước!"

Uống xong hai chén nước, cảm giác hơi chút tốt một chút rồi, xuống giường, nhìn cầm áo màu lam trong tay Vô Cực chuẩn bị mặc cho hần, môi mấp máy, đột nhiên nói: "Lấy món đồ ừng đó."

Vô Cực ngăn người, vội lấy quần áo lại, hầu hạ Mạc Kỳ Hàn mặc.

Trên thực tế, cái này chính là hi phục hần phải mặc vào để cưới Lăng Tuyết Mạn vào mừng bảy tháng bảy kia, đáng tiếc cung đình làm xong đưa tới, vẫn bị đặt ở trong rương, chưa từng đựng ánh mặt trời.

Trên đất, một người cao trong gương đồng, chiếu ra một khuôn mặt tuấn mỹ như tạc tượng, cùng quần áo đỏ kia, tạo nên hình ảnh một tân lang mặc hi phục hoàn mỹ có thể so sánh với thiên tiên.

Tân nương? Thành hôn?

Khóe miệng Mạc Kỳ Hàn nhẹ nhàng tràn ra một chút tươi cười, chưa quay đầu, nhẹ giọng nói: "Vô Cực, bản vương mặc hi phục này đẹp mắt không?"

Vô Cực cười, "Đương nhiên, tướng mạo chủ tử xuất chúng, mặc quần áo bình thường đều hơn vô số nam tử, này hi phục đại hôn thay, càng anh tuấn!"

"Ha ha, người nói, nếu như Vương phi nhìn đến sẽ thế nào? Nàng sẽ cảm thấy bản Vương dễ nhìn sao?" Mạc Kỳ Hàn cười khể lên, ửng đỏ mặt như thiếu niên hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 274

Vô Cực ngó ngăn ra, nét mặt chợt biểu lộ một nụ cười hiếm có, hơi chút bật cười hắng giọng một cái, "Khụ khụ, chủ tử, ngài cùng vương phi chính là một đôi trời đất tạo nên a! Chủ tử lo lắng vương phi chưa từng thấy qua hình dáng ngài, sẽ..... ha ha, sẽ không nhìn trúng ngài sao?"

Mạc Kỳ Hàn nhát thời 囧, gương mặt tuấn tú đổ ba phần, tối bảy phần, hơi trợn mắt, "Cũng dám chế nhạo chủ tử người sao!" Sắc mặt mới vừa chìm, lại mình không nhịn được cười lên, ngón tay mân mê ống tay áo, nói: "Mạn Mạn cũng không phải là cô gái tục tằng trông mặt mà bắt hình dong."

"Đúng vậy." Vô Cực cười nói: "Chủ tử muốn lập gia đình rồi hả? Chỉ là, vương phi đã là vương phi rồi, ghi tên vào gia phả rồi, chủ tử....."

Mạc Kỳ Hàn nhíu mày nói: "Cưới lần đó không tính, bá đường cùng vương phi cũng không phải là Bôn vương."

"Sur huynh!"

Lâm Mộng Thanh chạy tới đáng thương nói: "Nữ nhân kia huynh mặc kệ? Không ngừng ồn ào, bảo huynh cho nàng chết đi, đệ..... Gi? Sur huynh, trên người huynh mặc không phải là..... A, huynh chuẩn bị thành thân à? Đệ thật là cao hứng a!"

Mạc Kỳ Hàn xoay người liếc mắt Lâm Mộng Thanh một cái nói: "Ta thành thân đệ cao hứng cái gì?"

"Dĩ nhiên cao hứng a!" Lâm Mộng Thanh nói: "Huynh thành thân liền đại biểu huynh không phải sống cuộc sống hắc ám này, huynh không cần hắc ám, đệ cũng không cần vất vả đi theo huynh rồi, đệ có thể ngừng đầu ườn ngực làm người rồi, có thể không cao hứng sao? Quan trọng nhất là, hắc hắc, sur huynh sẽ có thể giúp đệ làm mai rồi phải không?"

Vô Cực suýt nữa phun cười, cúi thấp đầu, nín thở mặt.

Gương mặt tuần tử của Mạc Kỳ Hàn co quắp một hồi, "Hắc ám? Ta đây hắc ám sao? Vất vả cùng ta iếm, Mộng Thanh, đệ không cùng ta, vậy đệ có thể cùng Nhã Phi sao?"

"Khụ khụ, bắt kẻ nói thể nào, huynh nhất định phải để cho đệ ôm được mỹ nhân về! Đệ đã lâu không thấy Nhã Phi rồi, ai! Đệ còn lừa gạt nàng nói ra kinh làm việc, rất nhanh sẽ trở lại thăm nàng!" Lâm Mộng Thanh vừa nghĩ đến cổ nường trong mộng của hắn, nhất thời buồn bã.

"Nhìn bộ dạng đệ không có tiền đồ như vậy, được, ta sẽ bám rờ với phụ hoàng." Mạc Kỳ Hàn khinh bi liếc một cái, chuyển mắt phân phó: "Vô Cực, mang thức ăn lên."

"Dạ, chủ tử!"

Lâm Mộng Thanh bị kích thích, ngồi xuống trước bàn cơm, đen mặt nói: "Đệ không có tiền đồ? Huynh ôm sư tẩu ngủ mỗi đêm, huynh là đàn ông no không biết nỗi khổ của đàn ông đói! Nếu là huynh, để cho huynh một tháng không thấy mặt sư tẩu, đệ xem huynh có vội hay không!"

Mạc Kỳ Hàn trừng mắt hắn, vỗ bàn một cái nói: "Ta gặp phụ hoàng sẽ nói ngay với ngài, được chưa?"

"Ách, cũng được." Lâm Mộng Thanh thoả mãn mà gật gật đầu.

Ăn trưa xong, Mạc Kỳ Hàn liền đi ám thất.

Tang Phượng là khóa bằng hai sợi dây xích sắt, võ công đã bị Thiên Cơ lão nhân phế bỏ, độc châm bị lấy cũng không sao, nhưng không có võ công, thì đồng nghĩa với việc lấy đi nửa cái mạng của ả, giờ phút này ả như phế nhân co rúc ở góc tường, đầu tóc rối bời, trên mặt sưng đỏ, ánh mắt âm trầm không ánh sáng.

Nghe được tiếng bước chân, chần chờ một chút, mới ngẩng đầu lên, đập vào mắt chính là gương mặt tuần mĩ tà tử của Mạc Kỳ Hàn mà ả chưa bao giờ quên suốt bảy năm qua.

Vô Cực mang cái ghế ngồi đến, Mạc Kỳ Hàn vung cảm bảo ngồi xuống, lạnh lẽo liếc xéo qua mặt của Tang Phượng, nhân nhật mở miệng nói: "Người hiểu Bôn vương muốn biết cái gì, nói ra thì Bôn vương liền cho người chết toàn thân!"

"Ha ha, Tứ Vương Gia rất dứt khoát, đáng tiếc..... Tang Phượng có lý do gì mà nói cho ngài biết toàn bộ?" Tang Phượng khẽ bò dậy, thân thể tựa vào trên vách tường, lúm đồng tiền như hoa hói.

"Tang Phượng, nha hoàn lúc trước dịch dung xâm nhập vào Lăng phủ hạ độc là sư tỷ muội đồng môn của người phải không?" Mạc Kỳ Hàn cười nhẹ nhàng hỏi.

Nụ cười cũng không lạnh lùng, lại ấm áp như là gió xuân, trên mặt nhân nhật mang theo lực mê hoặc, như dầu độc lòng người, Tang Phượng ngốc trệ, máy móc gật đầu một cái.

Vô Cực cầm bút, ghi chép thật nhanh.

Mạc Kỳ Hàn cười không đổi, lại hỏi, "Các người đều là nghe lệnh của Tam vương gia Mạc Kỳ Minh sao?"

"Đúng vậy." Tang Phượng gật đầu.

"Người phụng mệnh hạ độc mưu hại thái tử cùng Bôn vương, có biết động cơ của Tam vương gia là gì không?" Mạc Kỳ Hàn thu nụ cười, trong mắt nhuộm lo lắng.

Tang Phượng dừng lại, lắc đầu, "Không biết, động cơ của chủ tử là cái gì, ai dám hỏi? Ta là tên ăn xin ngài ấy nhặt về, sau lại được chủ tử phái đi Miêu Cương học võ ba năm, chủ tử là người rất lạnh lùng, hi vọng vô thưởng, mặc dù ta đi theo bên cạnh ngài nhiều năm, lại cũng không biết gì về chuyện của ngài, giết thái tử, giết Tứ Vương Gia ngài, chắc là vì ngôi vị hoàng đế đi, nhưng không hẳn là vậy."

Ngừng lại, Tang Phượng nhìn Mạc Kỳ Hàn, khẽ nở nụ cười, "Ta không nghĩ đến, Tứ Vương Gia cư nhiên thâm tàng bất lộ như thế, người dòm đều biết Tứ Vương Gia từ nhỏ bị bệnh không khỏe, võ công bình thường, giờ lại là cao thủ! Hơn nữa Tứ Vương Gia trùng kích độc Miêu Cương mà vẫn sống đến giờ sao? Ta rất ngạc nhiên."

"Trời cao còn có trời cao hơn, người giỏi còn có người giỏi hơn, Tang Phượng, nếu bôn vương không chết, như vậy kẻ phải chết sẽ là chủ tử người!" Mạc Kỳ Hàn hừ lạnh nói.

Tang Phượng buồn bã, cup xuống con mắt, "Tứ Vương Gia, Tang Phượng thật ra cũng không nghĩ hạ độc giết ngài, bảy năm trước, Tang Phượng giả trang thành ca cơ hiến vũ, làm bộ bị vấp ngã, Tứ Vương Gia nhân hậu chẳng những không phạt ta, còn đỡ ta, ta ngay lập tức liền muốn chạy trốn, buông tha cái nhiệm vụ này, nhưng ta hiểu rõ kết quả chạy trốn là cái gì, ta không muốn chết, cho nên....."

"Được, dù sao Tang Phượng không còn thân nhân, chết cũng được, ta liền đem hiểu biết của ta nói cho ngài biết. Tam vương gia vào mừng ba tháng ba hàng năm cũng sẽ đi đến một chỗ, nơi đó cách kinh thành hai mươi dặm, là một tòa núi không tên, ở phía dưới sơn cốc, có một con suối, đó là lúc xuân về hoa nở, suối nước từ trên núi chảy xuống, róc rách vang dội, các loại hoa nở ra, trong không khí tràn đầy mùi thơm ngát, từng cánh hoa bị gió thổi rơi vào trên mặt nước, cảnh tượng rất đẹp, sơn cốc rất u tĩnh, trừ tiếng chim kêu, yên lặng như cảnh tiên, không có phân tranh, không có chém giết, chỉ có an tĩnh."

"Tam vương gia mỗi lần đi đến, đều dẫn ta cùng Mạc Thanh, chúng ta cách ngài rất xa, không dám quấy rầy ngài, ngài ngồi một mình ở trên tảng đá bên suối, ngồi mấy canh giờ, ngắm người lẳng lặng nhìn suối nước, cũng không ai biết ngài đang nghĩ cái gì."

"Trong phòng ngài có một mặt thất, bên trong treo một bức tranh mỹ nhân, sau khi ngài trở về từ núi không tên, sẽ tiến vào mặt thất, sau đó ngẩn ngơ mấy canh giờ, ai cũng không hiểu, lại không dám đi hỏi chủ tử người trong bức tranh kia là ai."

Chương 275

Mạc Kỳ Hàn đợi một lát, không có biểu cảm gì mở miệng nói: "Tang Phượng, người đồng tình với Tam vương gia sao?"

"Ta không biết, mừng ba tháng ba hàng năm, là ngày chủ tử an tĩnh nhất, cũng là ngày nội tâm ta bình tĩnh nhất, nhìn suối nước róc rách, chim hót hoa thơm, ta hy vọng có một ngày ta có thể rời khỏi thân phận hắc ám này, đường đường chánh chánh đi ở trước mắt người đời, nhưng ta biết rõ, đó là không thể nào, ta làm quá nhiều chuyện ác, chỉ một chuyện giết thái tử điện hạ, đã không thể thoát tội chết rồi, mặc dù, mặc dù ngài không có chết vì ta độc thủ, nhưng ta trốn không khỏi tội nghiệt."

Tang Phượng ngược mắt, nhìn Mạc Kỳ Hàn không chuyển mắt, lẩm bẩm nói: "Tứ Vương Gia, Tang Phượng không dám vì mình cầu cạnh, chỉ muốn nói, nội tâm Tam vương gia thật ra rất khổ sở, mặc dù ta không biết là cái gì, nhưng hàng năm ngài đi đến núi không tên, ta liền đoán Tam vương gia khẳng định cất giấu chuyện gì trong lòng, không biết Tứ Vương Gia có thể... có thể cho ngài ấy một con đường sống hay không?"

"Cho hần?" Mạc Kỳ Hàn đột nhiên nâng cao giọng, cười lạnh một tiếng, đùa cợt nói: "Bảy tám năm trước, người có thỉnh cầu Tam vương gia, để hần thả cho ta cùng đại ca một con đường sống không? Ông trời có mắt, để cho ta sống sót, nhưng đại ca ta chết rồi, chết trong tay hần, đây là thù cũ, còn có mối hận! Còn nữa..., hần luân phiên phái sát thủ giết Tứ Vương phi, cầu kết cùng hai trắc phi của Bôn vương, tạo lời đồn, hạ độc Mạc Ly Hiên, đưa vương phi của Bôn vương cùng Ly Hiên vào chỗ chết, hần còn chưa đáng chết sao? Cho hần đường sống? Là bảo Bôn vương tìm đường chết sao?"

"Đúng, đúng, là ta quá ngây thơ rồi, Tam vương gia làm nhiều chuyện như vậy, sao ngài có thể tha cho ngài ấy?" Tang Phượng thờ dãi nói

Ánh mắt lạnh lùng của Mạc Kỳ Hàn lóe lên một cái, "Những thứ này người xác định đều là hần làm sao?"

Tang Phượng ngốc ra, sau đó nhìn về phía Mạc Kỳ Hàn, lại thấy trên mặt hần đã không có lạnh lùng mới vừa rồi, mỉm cười nhìn ả, nụ cười vẫn như gió xuân, chỉ nghe hần rất dịu dàng lại hỏi ả một lần, "Mấy sự tình này, đều là Tam vương gia chỉ điểm người cùng sự đồng môn của người, đúng không?"

Tang Phượng ngây ngốc nhìn hần, hồi lâu, há miệng, "Đúng, đúng là Tam vương gia chỉ điểm."

"Vậy Tang Phượng, người có biết chuyện hai mươi năm trước trong cung xảy ra hoạn quan làm loạn không?" Mạc Kỳ Hàn nở nụ cười mê người hỏi.

"Hai mươi năm trước? Hoạn quan làm loạn?" Tang Phượng nhủ chặt chân mày, suy tư một lát, lắc đầu một cái, "Không biết."

Mạc Kỳ Hàn hạ con người, chưa từ bỏ ý định lại hỏi, "Vậy người có biết Lăng Vương? Chính là cha đẻ của Tam vương gia."

"Lăng vương? Nghe nói qua, đúng rồi, trong lúc ngăn hoạn quan làm loạn, Lăng Vương vì can một kiếm cho hoàng thượng mà chết, lúc này Tam vương gia mới được hoàng thượng nhận làm con thừa tự, không phải sao?" Tang Phượng hỏi.

"Đúng, người đời biết đều là như vậy, nhưng thật sự có phải là như vậy không?" Mạc Kỳ Hàn cười khê, nói: "Tang Phượng, người có biết Bạch Tĩnh An cùng Hạ Chi Tín không? Hai người họ là người Lăng Vương tín nhiệm nhất khi còn sống, những năm này Tam vương gia có liên hệ với hai người bọn họ hay không?"

Tang Phượng bị này câu hỏi đột nhiên này làm run rẩy, chần chờ thoáng qua trong mắt, vừa nâng mắt mắt, đụng phải ánh mắt sắc bén của Mạc Kỳ Hàn, thân thể không tự chủ xoay nhẹ, "Ta, ta không biết."

"Người thật không biết sao? Tang Phượng, người nói hay không nói cũng không cái biến được cái gì, nếu Bôn vương có thể hỏi đến vấn đề này, tự nhiên là đã nắm chắc chín phần, khi lăng vương còn sống, quan hệ cùng Hạ Chi Tín, Bạch Tĩnh An không phải là bình thường, khi hoạn quan làm loạn, Lăng vương chết, Bạch Tĩnh An tránh được một kiếp, chính là giữ thực lực, cùng Hạ Chi Tín phụ tá Tam vương gia Đông Sơn tái khởi chứ gì? Nói trắng ra là, một cái hoạn quan nho nhỏ sao lại có lá gan lớn đến vậy, dám làm loạn cung đình, mưu sát hoàng thượng? Lăng Vương là chủ mưu sau lưng chứ gì? Là Lăng vương muốn giang sơn đổi chủ chứ gì?" Trong mắt Mạc Kỳ Hàn lóe ra ánh sáng tự tin.

Tang Phượng kinh hãi không thôi, sắc mặt đột nhiên tái mảy phần, khiếp sợ nhìn Mạc Kỳ Hàn, lắc đầu nói: "Ta không biết, không biết."

"Người cũng biết, Tam vương gia cùng Hạ Chi Tín, Bạch Tĩnh An liên lạc thông qua phương thức gì chứ?" Mạc Kỳ Hàn đứng lên, đứng ở trước mặt Tang Phượng.

Khoảng cách gần như vậy, nhìn Mạc Kỳ Hàn, khuôn mặt tuấn đạt gần như hoàn mỹ phóng đại đến trước mắt, gương mặt Tang Phượng đỏ một chút, nhỏ giọng, "Ta chỉ biết Tam vương gia có liên lạc cùng bọn họ, nhưng là phương thức liên lạc cụ thể thì ta không biết, đều là qua tay Mạc Thanh."

"Vậy sao?" Mạc Kỳ Hàn hơi cười, nhủ mày.

Tang Phượng gật đầu một cái, "Quá thật như vậy."

"Được. Người có thể ra mặt làm nhân chứng cho bản vương không?" Mạc Kỳ Hàn lại hỏi.

Nghe vậy, Tang Phượng, lập tức lắc đầu, "Không thể nào! Ta há có thể hại chủ như thế? Không thể, ta thà tự vận, tuyệt sẽ không nói ra nửa chữ lúc rời khỏi nơi này!"

"Vậy vì sao người lại chịu nói cho Bôn vương đây?" Mạc Kỳ Hàn cau mày nói.

"Bởi vì... bởi vì bảy năm trước ngài đỡ ta, ngay lập tức ta không đành lòng xuống tay, nhưng là không có cách nào, ngài không phải kẻ ác, ta không nỡ lấy mạng ngài, ta cũng là người có lương tri, chủ tử chưa chấp ta, ta là tận trung báo ân cho chủ tử, ngài tốt với ta, ta cũng hồi báo ngài, cho nên ta cho ngài biết những gì ta biết, các ngài đầu thế nào là chuyện của các ngài, ta sống không được, ta nhìn không thấy cũng không ngăn cản được, nhưng ta không thể quên ơn Tam vương gia." Tang Phượng vội vàng nói.

Mạc Kỳ Hàn gật đầu một cái, đứng lên, "Được, Bôn vương sẽ cho người chết toàn thây."

Dứt lời, xoay người đi ra ngoài, bình tĩnh nói: "Lưu cho ả một cái xác nguyên vẹn."

"Dạ, chủ tử!" Vô Cực đáp lời.

Trở về phòng, Mạc Kỳ Hàn đột nhiên cảm giác mệt mỏi, tra xét lâu như vậy, rốt cuộc xác định được chủ mưu, nhưng không có chứng cứ, rất khó lòng!

Còn nữa..., cô gái trong bức tranh kia đến tốt cùng là người phương nào? Là người trong lòng năm xưa của Mạc Kỳ Minh sao? Hay là có quan hệ khác? Ngoài thành hai mươi dặm, núi không tên, mừng ba tháng ba bên suối, đây tốt cùng là cái ngày đặc thù gì? Lãng vương chết vào sáu a, chẳng lẽ là ngày giỗ mẹ đẻ Mạc Kỳ Minh? Cũng không đúng a, Lãng Vương phi hình như chết vào tháng chín.

Mạc Kỳ Hàn đi thông thả, nghĩ tới nghĩ lui, nghĩ không ra đầu mối, nhìn trời, đã là xế chiều, cũng không biết tâm tình Mạn Mạn ra sao, nghĩ đến đây, trong bụng vô cùng lo lắng, liền tức thì kêu: "Vô Giới!"

"Chủ tử, nô tài ở đây!"

"Gọi Tư Khuynh tới cho Bôn vương."

"Dạ! Nô tài lập tức đi!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 276

"Tư Khuynh, giao phó bọn hạ nhân hầu hạ vương phi cẩn thận một chút, trêu chọc cho vương phi vui vẻ, ai dám làm vương phi hơi không vui, cho Bôn vương phạt nặng!" Mạc Kỳ Hàn uống xong một chén trà, trầm giọng nói.

Quân gia mặt kinh ngạc, dùng sức nuốt nước bọt một cái, thận trọng nói: "Bẩm chủ tử, vương phi đã mất hứng, Nhị vương gia đưa Tiểu Vương Gia trở lại, đuổi người hầu đi ra ngoài, ở trong phòng không biết đã nói cái gì với vương phi, sau đó Nhị vương gia đi, vương phi ngăn người, Xuân Đường nói thấy mặt vương phi hơi đỏ, hình như đã khóc."

"Hả? Vậy vương phi hiện tại ở đâu? Tiểu Vương Gia ở đâu?" Tay Mạc Kỳ Hàn bung ly trà căng thẳng, nhũn mày hỏi.

Quân gia vội nói tiếp: "Tiểu Vương Gia cùng với vương phi đi ra vườn hoa rồi, Xuân Đường Thu Nguyệt đều đi cùng."

"Tốt lắm, Bôn vương đã biết, đi xuống đi."

"Dạ!"

Trong nhà lại yên tĩnh, Mạc Kỳ Hàn lại đứng ngồi không yên, chân mày nhũn chặt, lúc này hần mới dụi dỗi được Mạn Mạn cao hứng, Nhị ca lại tới làm cái gì đây? Đến bây giờ còn chưa chết tâm sao?

Mặt trời lặn, mặt trời ngã về tây, đợi thêm, rốt cuộc cầm cự đến buổi tối.

Vừa vào đêm, Mạc Kỳ Hàn liền vội vã đi vào Cúc Thủy Viên, bước ra khỏi vách tường, lại phát hiện nền vẫn sáng, Mạc Kỳ Hàn hơi cau mày, giương tay áo lên, mang theo lực đạo thổi tắt ánh nến.

Vậy mà, lập tức liền nghe Lãng Tuyết Mạn lo lắng nói, "Chớ tắt đèn!"

"Mạn Mạn, thế nào?"

Mạc Kỳ Hàn cả kinh, vội đến gần mấy bước, trăng sáng chiếu vào một chút, đủ để cho hần thấy rõ Lãng Tuyết Mạn đang ngồi ở bên giường, cúi đầu không biết đang làm cái gì, "Mạn Mạn?"

"Tình nhân, chàng thấp nển lên đã, ta... ta còn chưa có chuẩn bị xong." Lãng Tuyết Mạn đỏ mặt, nhỏ giọng nói.

"Nàng làm cái gì đây?" Mạc Kỳ Hàn sờ sờ mặt cùng khóe mắt của Lãng Tuyết Mạn, xác định không phải nàng khóc, thoáng buông lỏng tâm tư.

"Ai nha, ta... ta tới cái kia nha... người ta đang dọn dẹp, chàng liền tiến vào, ta mới làm được một nửa, chàng nhanh đốt nến đi." Lãng Tuyết Mạn cau mày, oán hận nói.

Mạc Kỳ Hàn đành phải lại đi đốt nến, cầm đá đánh lửa lên, lại nghĩ đến khi đốt nến Lãng Tuyết Mạn sẽ thấy mặt của hần, liền cúi đầu, xé một mảnh áo choàng che mặt, lúc này mới yên tâm đốt nến.

Trong nhà, ánh sáng lan tràn đến chỗ Lãng Tuyết Mạn, Mạc Kỳ Hàn chăm chú nhìn đến, gương mặt tuần tú không khỏi tối mấy phần, có chút buồn bực đến gần, ngồi xổm xuống, buồn buồn nói: "Làm sao tới kinh nguyệt rồi hả?"

"Ách..... Chàng nhìn cái gì chứ? Đi ra nhanh lên!" Lãng Tuyết Mạn lúng túng không thôi, khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng chốc đỏ ửng, đưa tay đẩy Mạc Kỳ Hàn một cái, vội vàng kéo chăn qua che lên quần lót nàng mới thay được một nửa.

"Khụ khụ, thân thể nàng nơi nào ta chưa xem qua chứ? Còn xấu hổ sao?" Mạc Kỳ Hàn càng thêm buồn bực, nổi dóa lên, ngựa mặt nằm ở trên giường than thở, từ xế chiều hần liền bắt đầu kích động, còn nghĩ tới nay muốn thân thiết một phen với nàng, kết quả lại như vậy!

Lãng Tuyết Mạn bĩu môi, quay đầu lại trừng mắt Mạc Kỳ Hàn, nói: "Chàng xem ta sao lại không thẹn thùng, dầu gì ta cũng là nữ nhân mà! Hời kỳ quái thật, ta làm sao không thể tới kinh nguyệt hả? Tới kinh nguyệt ta còn cao hơn hững đó, nói rõ ta không có mang thai a, không phải muốn lừa thai sao?"

"Ừ, tôi tốt lắm....." Mạc Kỳ Hàn thuận miệng nói tiếp, trong đầu đột nhiên chợt lóe, ngồi dậy, phức tạp nhìn chăm chăm Lãng Tuyết Mạn, âm thầm suy tư, hiện tại nàng tới kinh nguyệt, thật sự là chuyện tốt a, tới hôm qua nàng bị Mạc Kỳ Minh..... Cái này nói rõ nàng sẽ không mang thai nghiệt chủng của Mạc Kỳ Minh rồi, nếu như sau này có bầu, liền nhất định là của hần, lúc trước hần chưa nghĩ đến điểm này, ách, nếu tới nay nàng không tới kinh nguyệt, hần lại cung chiếu nàng, ngộ nhờ nàng mang thai thật, vậy sẽ không rõ hạt giống trong bụng nàng là của người nào gieo!

Nghĩ thông suốt điểm này, Mạc Kỳ Hàn giống như gỡ một tảng đá lớn ra khỏi lưng, nụ cười vui vẻ dâng lên trên mặt, trong mắt lảng động, ôm hai vai Lăng Tuyết Mạn, nói: "Mạn Mạn, kính nguyệt tới tốt lắm, nói rõ..... các biện pháp ngừa thai của ta rất hữu hiệu."

"Ha ha, ừ, tình nhân, chàng hay uống thuốc, lỡ về sau chúng ta không thể có con thì sao?" Lăng Tuyết Mạn vẫn lo lắng hỏi.

"Sẽ không, đợi đến thời điểm có thể, chúng ta liền sinh một hài tử." Mạc Kỳ Hàn ảm áp cười một tiếng, rồi lại nhắm chặt mắt, nên để sự phụ chấn mạch cho nàng rồi, không biết thân thể nàng điều dưỡng có tốt lên chưa?

Lăng Tuyết Mạn chọc tay vào lưng Mạc Kỳ Hàn đang mất hồn một cái, "Tình nhân, lấy thêm cho ta một khối vải bông."

"Ừ? Được." Mạc Kỳ Hàn xuống giường, nhìn chung quanh một chút, hỏi: "Đẻ ở đâu?"

"Trong tủ quần áo, ở tầng dưới cùng."

"À."

Mạc Kỳ Hàn lộn trở lại, Lăng Tuyết Mạn cầm vài bông, mặt ửng đỏ, "Chàng đừng nhìn, ta muốn thay."

"Ha ha, được, ta không nhìn, ta chờ nàng qua kỳ kinh nguyệt, xem thật kỹ bù lại là được." Mạc Kỳ Hàn tức giận nhướn mày, thỉnh linh nhắc chân lên nhìn, cười "ha ha" lên.

Lăng Tuyết Mạn xấu hổ, "Cút đi!"

"Ha ha! Chờ bản công tử đi thật, nàng lại khóc mất." Mạc Kỳ Hàn vui vẻ cười, lại nằm ngang trên giường, thúc giục: "Thay nhanh lên một chút, xong rồi ngủ nhanh."

Lăng Tuyết Mạn ảo não, dọn dẹp xong, sau đó bỏ qua, nhìn Mạc Kỳ Hàn che mặt nhắm mắt lại giả vờ ngủ say, lòng hiếu kỳ thúc đẩy nàng đưa tay vén vải che trên mặt hắn, lại không biết nam nhân của nàng phúc hắc hơn nàng, nhanh hơn nàng một bước, giữ lại hai tay của nàng, lật người để thân thể nàng ở dưới, trợn tròn mắt giễu giễu nói: "Vật nhỏ, cũng biết nàng sẽ dùng đến chiều này, bản công tử vẫn nghe động tĩnh đấy."

"Chàng, chàng gian trá!" Lăng Tuyết Mạn tức giận bắt bình, hai chân đá lung tung, chu miệng nói: "Không để cho ta xem mặt cũng có thể, vậy bây giờ chàng đứng trên đất, để cho ta xem thật kỹ thân thể chàng."

"Được, để cho nàng xem một chút."

Mạc Kỳ Hàn xuống giường, ngọc thụ lâm phong đứng trên mặt đất, mắt Lăng Tuyết Mạn không chớp nhìn chăm chăm nhìn nửa ngày, cũng là chặc chặc thờ dài nói: "Tình nhân, áo của chàng rất quý phải không? Ngay cả kẻ ngoại đạo như ta cũng có thể nhìn ra vài rất tốt! Àch, cái áo choàng này, ừ, còn có cái đai lưng này tồn không ít tiền đi?"

Nha Nha, một thân hàng hiệu a! Lúc trước thấy hắn, đều là một bộ y phục dạ hành màu đen, tối nay lần đầu thấy một thân áo gấm trắng ngà này, vóc người cao lớn này, không mập không gầy, Lăng Tuyết Mạn không khỏi có chút si ngốc rồi, "Tình nhân, nếu tháo mặt nạ ra, chàng có phải là mỹ nam tử anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong hay không?"

Mạc Kỳ Hàn ngạc nhiên, tiếp theo tự tin nhướn mày, "Dĩ nhiên!"

"Vậy, tình nhân, chàng có phải rất có tiền hay không?"

"Ừ, nuôi nàng là không vấn đề."

"Vậy, vậy tình nhân, nhà chàng có phải rất lớn hay không? Cha mẹ chàng còn sống không? Có huynh đệ tỷ muội hay không? Nhà chàng rốt cuộc ở nơi nào? Là ở kinh thành sao?"

"Ừ, rất lớn, cha mẹ đều còn sống, huynh đệ tỷ muội rất nhiều, nhà ở kinh thành."

"Hồngбет, vậy chàng có sống chung với cha mẹ hay không? Ngộ nhớ cha mẹ chàng không hài lòng với ta, ta làm sao bây giờ? Ngộ nhớ ta và chàng cha mẹ bất hòa, gây gổ đánh nhau, chàng sẽ làm sao?"

"Thế nào, Mạn Mạn, muốn gả cho ta sao?" Mạc Kỳ Hàn bước đến gần, quay đầu lại vỗ ra một chương, tắt nến, tháo ra vài che mặt, mong đợi kích động hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 277

"Chàng trả lời vấn đề ta hỏi trước đã, ta nghe nói cha nương chồng cổ đại đều rất khó ở chung, nhiều giáo điều, nhiều quy củ, tính tình ta chàng cũng biết, ta đang lo lắng ta và bọn họ không hợp nhau, chàng nhất định là người con hiếu thảo, vậy chàng sẽ gặp khó khăn a."

Lăng Tuyết Mạn lo lắng nói xong, lắc đầu, cắn răng nói: "Tình nhân, thôi đi, Hoàng Thượng lại cảnh cáo ta mấy lần, không cho phép ta tái giá, ta cũng không muốn chàng mạo hiểm đánh mất tính mạng, cũng sợ hãi ta làm chàng khó xử, bất hoà với cha nương, chúng ta cứ giữ quan hệ như vậy đi."

"Cổ đại?" Mạc Kỳ Hàn nhú nhú mày.

Lăng Tuyết Mạn chặc lưỡi, cười khan một tiếng, "Ách, ta là nói về triều đại này của chúng ta."

"À." Mạc Kỳ Hàn gật đầu, lên giường, ôm lấy Lăng Tuyết Mạn, hai người cùng nhau nằm xuống, nghiêng người ôm nàng, nửa là vui đùa nửa là chăm chú hỏi: "Mạn Mạn, bộ dạng này cùng ta ở chung, nàng không cảm thấy ỳ ỳ khuất sao? Gặp không được người, giống như yêu đương vụng trộm, chỉ có thể sum vầy vào ban đêm, không thể cho nàng về mặt vật chất, không thể ban ngày quang minh chính đại nắm tay nàng, cùng nàng đi dạo phố, sống chung với nàng, ta bộ dạng này, tình cảm như vậy, nàng thật có thể nhận loại bóng tối này cả đời sao?"

"Ta... ta nói không hề ỳ ỳ khuất đương nhiên là lừa gạt chàng, trong lòng sẽ có chút cô đơn, Nhưng, so với chàng có thể vứt bỏ tính mạng vì ta, vậy lại không coi là cái gì, ta không cần người ngoài thấy thế nào, chỉ cần ta tự biết, ta cũng có một người nam nhân yêu ta, nguyên ý vì ta vượt lửa băng sông, bảo vệ ta cả đời, là đủ rồi! Vật chất ta cũng không cần, ta là

Vương phi, lại có con là Vương gia, làm sao phải cần bạc đâu?"

Nghe Lăng Tuyết Mạn nói đến phần sau, ngữ khí ra vẻ thoải mái, Mạc Kỳ Hàn cảm thấy tràn đầy cảm động, ôm đầu nàng dán tại trước ngực hắn, nói nhỏ: "Mạn Mạn, cho dù nàng không cần, ta vẫn muốn cho nàng một cái nhà, cho nàng một cái danh phận cùng địa vị, một hôn lễ, còn có con của chúng ta, ta còn muốn mang nàng đi khắp thiên hạ Minh quốc này, không cho nàng có một chút tiếc nuối."

"Không, Tình nhân, ta sợ hãi, chàng không để cho ta lo lắng được không? Ta không cần mấy thứ này, ta chỉ muốn chàng bình an ở bên cạnh ta là tốt rồi, cái khác cũng không quan trọng." Lăng Tuyết Mạn ôm cổ Mạc Kỳ Hàn, ngửa đầu nhìn hắn, "Đáp ứng ta, không để cho bản thân mình lâm vào tình cảnh nguy hiểm, trên đời này, Hoàng đế là lớn nhất, cho dù chàng là bạn của Tứ Vương gia, là Tứ Vương gia cầu xin chàng muốn ta, nhưng Hoàng Thượng sẽ không nghe lời chàng, ông ấy thương là con của ông ấy, không phải chàng."

"Mạn Mạn, không cần lo lắng, vĩnh viễn không cần lo lắng cho ta, chỉ cần chiều có kỹ lưỡng chính nàng, chính là giảm bớt lo lắng cho ta. Ta đáp ứng nàng, ta sẽ không làm chuyện không nắm chắc, được không?"

"Được."

Mạc Kỳ Hàn cúi đầu, hôn môi Lăng Tuyết Mạn một cái, thấy nàng gật đầu, mới nhẹ nhàng hỏi: "Nhị Vương gia nói cái gì với nàng? Nàng hôm nay bởi không vui vì hắn sao?"

"Ừm." Lăng Tuyết Mạn chột dạ thấp hạ mi mắt, nhỏ giọng nói: "Nhị Vương gia cũng không nói gì, chỉ nói sẽ chờ ta đổi ý."

"Vậy còn nàng? Nàng từ chối hắn sao?" Mạc Kỳ Hàn nhún mày.

"Ừm, nhưng khi nhìn thấy hắn khổ sở, trong lòng ta cũng khổ sở." Lăng Tuyết Mạn gối lên ngực Mạc Kỳ Hàn, thờ dài.

"Không nên như vậy, Mạn Mạn, chút thương tổn là không cách nào tránh khỏi, nếu nàng động lòng, nàng thành toàn hắn, Tình nhân của nàng sẽ không chịu nổi, là muốn chết người." Mạc Kỳ Hàn nửa là vui đùa, nhún mày.

"Đương nhiên a, ta có chàng rồi, ta còn có thể một chân đứng hai thuyền sao." Lăng Tuyết Mạn nhẹ nhàng nắm phượng, hơi sáng giọng.

Mạc Kỳ Hàn nhẹ nhàng cười, "Được, vậy cũng không cần quản hắn, chờ ta cưới nàng, hắn đương nhiên sẽ chết tâm."

Bởi vì trong lòng còn vương bận chuyện chứng bệnh thể hàn của Lăng Tuyết Mạn, Mạc Kỳ Hàn cũng không có nóng vội đi tìm Mạc Ngự Minh, mà là nhẫn nại đợi bốn ngày, đợi cho đến khi nguyệt sự của nàng hoàn toàn trôi qua, ban đêm, dỗ nàng ngủ xong, lại điểm huyết khí của nàng ôm theo đường hãm vào Hương Đan Cư.

Mạc Kỳ Hàn ôm Lăng Tuyết Mạn ngủ ở trên giường gấm màu lam của hắn, buông màn che, "Su phụ, ngài xem lại cho Mạn Mạn."

Thiên Cơ lão nhân ngồi xuống giường, nâng cổ tay Lăng Tuyết Mạn cổ tay, bắt mạch thật lâu, mới buông, cười nói: "Hàn tiểu tử, con thả tâm đi, nha đầu này có khôi sắc, tiếp tục điều dưỡng như thể ba tháng, là có thể ngừng thuốc, ha ha, Hàn tiểu tử, su phụ thương lượng với con một sự kiện, con xem được không?"

"Su phụ, chứng bệnh thể hàn của Mạn Mạn thật sự sắp trị xong sao?" Mạc Kỳ Hàn mừng rỡ như điên hỏi.

"Hừ, không tin y thuật của su phụ a?" Thiên Cơ lão nhân liếc mắt, nói.

Mạc Kỳ Hàn sung sướng thoải mái cười to, "Ha ha, đương nhiên không phải, là con thật cao hứng, chỉ cần thân mình Mạn Mạn bình thường, có thể con con cho con, là con có thể giảm rất nhiều phiền toái!"

"Khụ khụ, nếu cao hứng, vậy Hàn tiểu tử có thể thương lượng một chuyện với su phụ không?" Thiên Cơ lão nhân tha thiết mong chờ hỏi Mạc Kỳ Hàn.

"Vâng? Chuyện gì?" Mạc Kỳ Hàn dừng cười, vẻ mặt nghi ngờ hỏi.

"Hi hi, chính là nếu Mạn Mạn nha đầu sinh con gái, có thể đưa cho su phụ được không?" khuôn mặt Thiên Cơ lão nhân chờ mong, chặt chẽ quan sát biểu tình của đồ đệ hắn.

Mạc Kỳ Hàn nghe vậy nhún mày, "Su phụ, là con gái thì cũng là cốt nhục của con a, sao có thể tặng người đâu?"

"Đây không có đưa cho người khác a, Hàn tiểu tử, su phụ đối với con coi như là có ân đi? Con đưa tiểu công chúa cho su phụ liền coi như báo ân, su phụ mang bé tới Lê Sơn Quan nuôi nấng, nơi đó có hoa đầy núi, suối nước nóng, khe núi, tụ tập linh khí của đất trời, lại một năm bốn mùa ấm áp như xuân, tiểu công chúa lớn lên tại nơi như vậy xinh đẹp, thật tốt a, chúng ta hai ông cháu làm bạn, không có việc gì thì nhà đến Hoa Mai lão bà, đi bộ trong rừng, gãi gãi con thỏ, leo leo cây tùng, ha ha..."

Thiên Cơ lão nhân càng nói càng cao hứng, hoàn toàn không chú ý tới trên trán hắn đồ đệ ứa ra gân đen!

"Khụ khụ!"

Mạc Kỳ Hàn hai tiếng ho khan ngắt lời: "Su phụ, sau khi chuyện nơi đây kết thúc, ngài hãy sống cùng con, ta ở đâu ngài liền đó, không cản trở về Lê Sơn, để cho đồ đệ phụng dưỡng ngài sống quãng đời còn lại, không tốt sao?"

"Hàn tiểu tử, tâm ý của con su phụ biết, nhưng su phụ đã quen với hoàn cảnh Lê Sơn quan, nơi đó tự tại, khí hậu cũng tốt, còn có Hoa Mai bà bà, con và Mộng Thanh nói rất đúng, bỏ lỡ vài thập niên rồi, su phụ không nên tiếp tục cố chấp, chờ lần này trở về, su phụ liền cúi đầu, nhận sai với bà ấy, haiz, nếu mấy năm trước su phụ và Hoa Mai bà bà nhìn thấu sự tình, chúng ta đã sớm thành hôn, lúc này con cái lớn, cũng không cần sợ tịch mệnh!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 278

Đang nói, Lâm Mộng Thanh xông vào, nghe câu được câu mất, kích động hỏi: "Su phụ, ngài có con? Là con riêng đi? Oa ka ka, chuyện lớn như vậy, sao con không biết?"

Bên giường, sắc mặt Thiên Cơ lão nhân cùng Mạc Kỳ Hàn như than đen, Mạc Kỳ Hàn còn đủ định lực, Thiên Cơ lão nhân gần như thờ không nổi!

"Ách..." Lâm Mộng Thanh nhìn nhìn, chậm rãi bước đưa tới gần, cười mỉa nói: "Sư phụ không cần xin lỗi, mọi người đều là nam nhân thôi, bắt quá, việc này nếu để cho Hoa Mai bà bà biết, chỉ sợ..."

"Câm miệng!"

Hai tiếng rống đồng thời vang lên, Lâm Mộng Thanh giật mình, đang muốn ngồi xuống liền đụng phải cạnh bàn một cái, trật eo!

"A ——"

"Đáng đời!" Hai người kia đồng thời nói, hoàn toàn không xem tới gương mặt xinh đẹp đang vằn vẹo.

"Sư phụ, sư huynh, các người không thể ác như vậy a, rõ ràng con nghe được sư phụ nói con cái gì đó, làm sao lại sợ con biết chứ, con cũng sẽ không lên báo cho Hoa Mai bà bà mà!" Lâm Mộng Thanh kêu thảm, vẻ mặt đưa đám, ủy khuất nói.

"Sư phụ nói về sau chờ ta và Mạn Mạn sinh con gái, người sẽ mang về Lê Sơn quan nuôi dưỡng, đừng nghe đi đâu vậy!" Mạc Kỳ Hàn trừng mắt một cái, giải thích.

"À? Nhưng tại sao vậy?" Lâm Mộng Thanh xoa eo, rất là mê mẩn.

Mạc Kỳ Hàn thất vọng nói: "Sư phụ không chịu ở nơi này, muốn trở về Lê Sơn quan đi tìm Hoa Mai bà bà, sợ tịch mịch, cho nên muốn có một đứa nhỏ làm bạn."

"Ách, sư phụ, vậy ngài chơi với con gái của sư huynh nữ, còn con làm sao bây giờ?" Lâm Mộng Thanh buồn bực, chẳng lẽ hẳn bị người ta đá đi sao?

Thiên Cơ lão nhân buồn buồn nói: "Con tuổi không nhỏ, nên đón dâu rồi, con cùng công chúa Nhã Phi thành hôn, tất nhiên phải ở lại triều đình giúp đỡ sư huynh con, cho nên sư phụ mới muốn đợi Mạn Mạn nha đầu sinh con gái, mang về Lê Sơn quan a."

"A, sư tâu có thể đồng ý sao?" Lâm Mộng Thanh nói xong, thoáng nhìn, mới nhìn đến trên giường có màn che, bên trong có người ngủ, "A!" một tiếng kêu sợ hãi, "Sư huynh, huynh đem sư tâu tới nơi này?"

Mạc Kỳ Hàn không vui lại tròn mắt nhìn một cái, "Đệ ngạc nhiên cái gì, ta mang Mạn Mạn tới đây cho sư phụ chẩn mạch. Được rồi, sư phụ, những chuyện này ngài đừng nóng lòng, đến lúc đó chúng ta hãy nói, canh giờ không còn sớm, con mang Mạn Mạn đi về, hai người sớm nghỉ ngơi đi!"

Nhìn Mạc Kỳ Hàn ôm Lăng Tuyết Mạn tiến vào đường hầm, Lâm Mộng Thanh hâm mộ ghen tỵ, "Đệ đến bao giờ thì mới có thể không ngủ một mình a, rất khó ngủ đó!"

Thiên Cơ lão nhân đứng dậy đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: "Ta thấy con mỗi buổi tối ngủ như heo, có khó ngủ sao!"

"Khụ khụ, sư phụ! Các người cũng thật quá mức!" Lâm Mộng Thanh tức giận, "A a a, con thấp hương cầu trời cho sư huynh không sinh con gái, chỉ sinh con trai!"

Trở lại, một lần nữa nằm xuống giường, Mạc Kỳ Hàn mới giả huyết ngủ cho Lăng Tuyết Mạn, Lăng Tuyết Mạn vẫn ngủ ngọt ngào, nhưng hẳn làm thế nào cũng ngủ không được, ngồi dậy, cõng áo ngoài, suy nghĩ một chút, dứt khoát cõng toàn bộ quần áo, thuận tiện cười tà, hầu hạ Lăng Tuyết Mạn đang trong giấc mộng cõng áo nói dấy lưng.

Hai cổ thân thể lộ ra trơn vẹn dán tại một nơi, nhân nhi ngủ say không có phản ứng, Mạc Kỳ Hàn cũng là bởi vì liên tiếp cấm dục mấy ngày, thiêu đốt như củi khô đụng phải lửa!

"Mạn Mạn!"

Khàn khàn giọng kêu một tiếng, nhân nhi trong ngực động chân mày mấy cái, mệt mỏi vẫn chưa tỉnh lại, Mạc Kỳ Hàn dứt khoát cúi đầu, liền hôn lên đẩy dả trước ngực nàng, bàn tay vuốt ve một bên mềm mại kia, đồng thời ngâm vủ nàng, tận tình mà bú liếm, trêu đùa như thế, rốt cuộc ——

"Ừm....." Lăng Tuyết Mạn ra tiếng, trong cơ thể đột nhiên dâng lên cảm giác nóng ran làm nàng khó nhịn gầy dựa thân thể, cảm giác trước ngực rất khó chịu, mắt chậm rãi mở ra, đôi tay lung tung đẩy nam nhân nằm ở trên ngực nàng, "A..... Người nào, người nào cần ta hả?"

"Mạn Mạn tỉnh, đừng ngủ nữa, ta đói bụng." Mạc Kỳ Hàn ngẩng đầu lên, con ngươi hiện đầy tình dục hơi khấp, nằm sấp bên tai nàng mị hoặc nói nhỏ.

"Ừ, là tỉnh nhân a." Lăng Tuyết Mạn xoa nhẹ mắt, cường bách mình thanh tỉnh chút, nặng nề ngáp, thuận miệng nói tiếp: "Nếu đói, trên bàn hình như còn chút điểm tâm, chàng đi xuống ăn đi, ta, ta tiếp tục ngủ."

"Ách, Mạn Mạn, điểm tâm ăn không ngon, ngoan, chờ ngủ, cho ta ăn no rồi nàng ngủ tiếp, được không?" Mạc Kỳ Hàn hôn nhẹ cánh môi Lăng Tuyết Mạn, tiếp tục dụ dỗ.

Lăng Tuyết Mạn mơ mơ màng màng, buồn ngủ muốn rơi nước mắt, nhưng vẫn giùng giàng ngồi dậy, vỗ vỗ đầu, nói lầm bầm: "Chàng bao nhiêu tuổi rồi, ăn cái gì còn phải có người đút sao?"

"Khụ, Mạn Mạn....." Mạc Kỳ Hàn ngồi dậy theo, ôm lấy thân thể tuyết trắng bóng loáng của Lăng Tuyết Mạn, gương mặt tuấn tú cúi xuống dính lên nơi mềm mại của nàng, khàn khàn giọng nói nói nhỏ: "Ta không muốn ăn điểm tâm, muốn ăn nàng, đương nhiên là cần nàng đút."

"Hả? Ăn ta?" Đại não hỗn loạn của Lăng Tuyết Mạn cuối cùng thanh tỉnh, hoàn toàn phản ứng kịp, cao giọng, "Chàng muốn ăn ta?" Tiếng nói vừa dứt, mới cảm thấy không thích hợp, đưa tay sờ, kêu lên: "A! Cái người sắc lang này, nội y của ta đâu? Đều bị chàng cởi sạch!" Sờ xong, vội đi sờ nam nhân dán trên thân thể nàng, "Nha, chính chàng cũng cởi hết, chàng dám nửa đêm đánh lên à!"

"Ha ha, không được sao? Liên tiếp mấy ngày rồi, phu quân ta thật sự đói bụng! Nàng có muốn hay không, Mạn Mạn?" Mạc Kỳ Hàn khẽ cười hỏi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lăng Tuyết Mạn thoáng chốc ửng đỏ say lòng người, kéo góc chăn, ngượng ngùng nói: "Không biết."

"Ừ? Không biết là kiểu trả lời gì, vậy nàng chưa nói không muốn, phu quân ta liền cho là nàng đang suy nghĩ a!" Mạc Kỳ Hàn cười toe toét môi, đôi tay vòng qua trước ngực Lăng Tuyết Mạn, bao trùm lên đẩy dả của nàng, giọng nói càng thêm khàn khàn, "Mạn Mạn, nàng lấy lòng ta được không?"

"Ta..... Ta không biết....." Lăng Tuyết Mạn khẽ cắn cánh môi, gương mặt nóng bừng.

"Không sao, Mạn Mạn, đi."

"Ừ."

Lăng Tuyết Mạn học bộ dáng Mạc Kỳ Hân thường ngày vuốt ve nàng, xoay người lại, dán lên môi của hắn, một đôi tay nhỏ bé lung tung chạy dọc theo cổ hắn, xuống lồng ngực, bụng, bắp đùi, cuối cùng dừng ở dưới thân thể của hắn, chà xát không theo quy luật, hôn một đường xuống phía dưới, lướt qua thân thể trơn bóng của hắn, thậm chí ngưng ngừng hôn lên nóng bỏng của hắn, kích thích hắn thở gấp không dứt, cảm giác vui thích tận xương tủy lập tức lan khắp toàn thân ——

"Mạn Mạn!"

"Ừ?"

"Ta nhẫn nhịn không được!"

Lật người lên, đổi thành hắn hôn lên môi của nàng, rên lên một tiếng, dán vào thân thể của nàng, khoái cảm cuộn lấy từng đợt từng đợt, đem hai người đến thiên đường tình dục.....C

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 279

Xin lỗi các bạn nha

Đạo này lịch học năm 2 rất là bận ko có thời gian

Mình sẽ cố gắng đăng nhanh nhất cho các bạn

Hôm sau buổi trưa, trên đường kinh thành Cẩm An.

"Quân tình khẩn cấp! Mau tránh ra!"

"Toàn bộ mau tránh ra!"

Tiếng vó ngựa hỗn loạn truyền đến, bách tính khiếp sợ rồi rít né tránh, ba con tuần mã vội vàng xẹt qua, trong giây lát, liền không thấy bóng dáng, phi nước đại hướng đến hoàng cung.

Bên trong Kim Loan điện, Mạc Ngự Minh vội vã tới, không đợi các đại thần hành lễ, giương tay lên, nói: "Truyền!"

"Truyền! Từ Tắc lên điện ——"

"Phó tướng Từ Tắc ra mắt hoàng thượng! Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế!" Một nam tử trên dưới ba mươi tuổi bước nhanh vào đại điện, quỳ lạy hành lễ, giọng nói nóng nảy dị thường.

"Bình thân!"

"Tạ hoàng thượng!" Từ Tắc đứng dậy, từ trong tay áo rút ra một phong công văn khẩn cấp, đôi tay gợn qua đỉnh đầu, "Hoàng thượng, nước Nam Chiếu đưa ba mươi vạn đại quân đột nhiên xâm phạm biên giới, tình huống lâm nguy, Mã tướng quân đem hai mươi vạn quân cùng một trận quân địch ở Kim Sa Than, bởi vì nhân số hai phe cách xa, đã bại trận, hiện đã lui trở lại thành Vân Châu, quân địch đã chia ra ba đường hướng tới biên giới Lăng Châu, An Huyền tiến vào Minh quốc ta, tuyên bố muốn cùng hoàng thượng chia nửa giang san Minh quốc, Mã tướng quân lệnh Từ Tắc bẩm báo quân tình với hoàng thượng, xin hoàng thượng phái binh tăng viện, đánh lui quân địch!"

Lời vừa nói ra, trên điện xôn xao một mảnh!

Mặt Mạc Ngự Minh âm trầm, Lý công công lấy công văn trình lên, mở ra nhìn qua một lần, lúc này dùng sức quăng xuống đất, "Bộp!" một tiếng truyền đến, ngay sau đó mặt rồng giận dữ, "Nam Chiếu thật cuồng vọng! Dám hủy bang giao hai nước, công khai xâm phạm biên giới Minh quốc ta, quả thực là không để trầm ở trong mắt!"

"Hoàng thượng, thần chủ chiến, Nam Chiếu khinh người quá đáng, năm năm này, không ngừng quấy rầy, lần này lại thêm trầm trọng, Đại Minh ta thế phải đánh lui giặc chó Nam Chiếu trở về!"

"Hoàng thượng, thần cũng chủ chiến! Chúng ta cần trừ bị lương thảo, chinh đồn tam quân, chọn lựa tướng lĩnh xuất chinh!"

"Hoàng thượng, bọn thần chủ chiến!"

Văn võ bá quan rối rít mà quỳ, không một người phản đối, những năm này Minh quốc do Mạc Ngự Minh thống trị, dân giàu nước mạnh, nhân tài đông đúc, cho nên, không có lý do cầu hòa!

"Được, nếu các khanh cũng cùng một lòng với trẫm, trận chiến này liền vô cùng cấp bách!" Mạc Ngự Minh nói vang dội ở đại điện, "Nghe chỉ, lập tức hành động, hộ bộ chặn bị 30 vạn gánh lương thảo, binh bộ triệu tập 30 vạn binh mã, trong vòng mười ngày phải xong, đại quân theo kỳ hạn lên đường!"

Mạc Ngự Minh vững vàng nói tiếp: "Trận chiến này, trẫm muốn ngự giá thân chinh!"

Nghe vậy, cả điện xôn xao một mảnh!

"Hoàng thượng thân thể vạn kim, ngự giá thân chinh không phải chuyện đùa, hoàng thượng nghĩ lại a!"

"Hoàng thượng, không được làm chuyện nguy hiểm, hoàng thượng nếu có gì sơ xuất, giang sơn xã tắc khó vững a!"

"Hoàng thượng!"

Các đại thần nóng nảy vạn phần, rối rít quỳ xuống dập đầu.

Mạc Kỳ Lâm bước ra, chấp tay nói: "Phụ hoàng, xin nghe một lời của nhi thần, Minh quốc ta có Nguyên soái Lôi Việt, và các tướng lĩnh khác, đều có thể ra sức vì nước, nhi thần kính

xin phụ hoàng trấn giữ ở trong triều, nhi thần nguyện vì Đại Minh theo quân xuất chinh, bảo vệ quốc gia!"

Mạc Kỳ Diễn cũng nói: "Khởi bẩm phụ hoàng, nhi thần cũng nguyện ý tiến về biên quan! Xin phụ hoàng không cần thân chinh!"

"Phụ hoàng, nhi thần chấp chương đại doanh ba năm, lại thường đi ra ngoài luyện binh, nhi thần tự tin có thể ra trận giết địch, làm chỉ huy, xin phụ hoàng ân chuẩn!" Mạc Kỳ Minh bước ra một bước, quý xuống khấn thiết nói.

"Đủ rồi!"

Mạc Ngự Minh nhũ lông mày nâng cao giọng, "Chuyện này, ngày mai bàn lại! Hộ bộ Binh bộ lập tức đi làm! Bãi triều!"

"Chúng thần cung tiến hoàng thượng! Hoàng thượng vạn tuế vạn vạn tuế!"

Sau nửa canh giờ, trong cung Long Dương, lúc Mạc Ngự Minh phiền muộn, tiểu thái giám đi vào bẩm báo, "Khởi bẩm hoàng thượng, Tam vương gia cầu kiến!"

"Tuyên!"

Mạc Kỳ Minh đi vào, quý xuống khấn thiết nói: "Phụ hoàng, nhi thần xin chỉ, cầu xin phụ hoàng không cần thân chinh, phụ thân của nhi thần đã qua đời, may mắn những năm này phụ hoàng yêu mến, nuôi nhi thần ở bên người, nhi thần lúc nào cũng nghĩ phải báo đáp công ơn nuôi dưỡng của phụ hoàng, nhi thần tương đối quen thuộc với quân sự, hoàn cảnh địa lý, nhân văn phong thổ Nam Chiếu, phụ hoàng nếu tin tưởng năng lực của nhi thần, xin cho nhi thần xuất chinh đi. Hạ Chi Tín mưu lược tài trí, ở chiến trường có nhiều kinh nghiệm. Nhi thần tình nguyện là phó tướng dưới trướng Hạ Chi Tín!"

"Minh nhi!" Mạc Ngự Minh xúc động, đưa tay đỡ Mạc Kỳ Minh dậy, nói: "Trẫm biết con hiếu tâm, nhưng huynh đệ các con đều không được cầm binh đánh giặc, trận chiến này rất quan trọng, không được phép có nửa điểm sơ xuất, nếu là Lâm nhi hoặc là Diễn nhi đi, trẫm còn có thể suy tính, nhưng Lăng vương chỉ có một đứa con trai là con, ngộ nhỡ con..... Bảo trẫm làm sao ăn nói với phụ thân con đây!"

"Phụ hoàng, nhi thần học phụ vương tận trung vì quốc gia, là tận hiếu với phụ vương a! Nhi thần không có việc gì, xin phụ hoàng tin tưởng võ công của nhi thần, còn có năng lực của nhi thần, Nếu nhi thần bất hạnh chết trận ở sa trường, vậy phụ vương dưới tuổi vàng có biết, cũng vì nhi thần mà cao hứng a!" Mạc Kỳ Minh lo lắng nói.

Mạc Ngự Minh trầm ngâm hồi lâu, vui mừng cười một tiếng, "Minh nhi, trẫm sẽ xem xét, con về binh bộ trước, phụ trách chuẩn bị binh khí lương thảo, làm chuẩn bị trước khi chiến đấu, cho trẫm nghĩ lại đã."

"Đạ, nhi thần cáo lui!"

Đang lúc hoàng hôn, quân gia vội vã đi Hương Đàn Cư.

"Chủ tử, biên quan đã xảy ra chuyện! Nô tài mới ở trên đường nghe dân chúng nghị luận, nói là Nam Chiếu đột nhiên đưa đại quân tấn công biên giới ta, hai nước chính thức khai chiến!"

"Cái gì?" Mạc Kỳ Hàn cả kinh, từ trên ghế dựa đứng lên, cau mày nói: "Quân tình vừa đưa đến kinh thành sao?"

"Có lẽ vậy, trước chưa từng nghe nói." Quân gia trả lời.

Mạc Kỳ Hàn chấp hai tay sau lưng, đi tới đi lui, cau mày, quân gia đứng nghiêm một bên không dám lên tiếng quấy rầy, đợi một lúc lâu, Mạc Kỳ Hàn đột nhiên xoay người lại, nói: "Tư Khuyết, tối nay Bôn vương muốn vào cung một chuyến, bí mật gặp phụ hoàng, người đề ý chuyện tình trong vương phủ, tăng thị vệ ở Cúc Thủy Viên, vương phi không thể có bất kỳ sơ xuất nào!"

"Chủ tử!" Quân gia kinh ngạc nâng mắt, đôi môi giật giật, lại vội cúi đầu, trả lời: "Đạ, nô tài sẽ đích thân canh giữ ở bên ngoài phòng vương phi, điều mười thị vệ Hương Đàn Cư âm thầm bảo vệ."

"Ừ, đi xuống đi."

"Đạ!"

Cất bước đi ra ngoài, nhìn chăm chăm cây mai trong viện, ánh mắt Mạc Kỳ Hàn u ám thâm thúy, phức tạp thâm trầm, gương mặt tuấn tú bình thản không nhìn ra bất kỳ tâm tình gì, thể nhưng hai bàn tay chấp sau lưng, lại siết chặt.

"Mộng Thanh, giúp ta làm mặt nạ bằng bạc, phải nhanh!"

"Tại sao?" Lâm Mộng Thanh mới đi đến bên cạnh, liền nghe được lời Mạc Kỳ Hàn nói, kinh ngạc há mồm hỏi.

"Quay về sẽ giải thích với đệ, không cần làm thành cả khuôn mặt, có thể che hơn phân nửa mặt là được." Mạc Kỳ Hàn chìm giọng nói.

"Nha."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 280

Ban đêm, cung cấm, một bóng đen khinh công lặng yên không tiếng động lướt qua thành sau cung, đi hướng Long Dương cung.

Nhưng, Long Dương cung là tẩm cung của hoàng thượng Mạc Ngự Minh, trong ngoài điện đều có thủ vệ nghiêm ngặt, hẳn căn bản không thể nhìn thấy hoàng thượng mà không kinh động bất kỳ thị vệ đại nội nào.

Cho nên, lúc bóng đen đến gần Long Dương cung, liền đi vòng qua một tòa tiểu viện phía sau Long Dương cung, thành thạo tránh qua thái giám thị vệ, chui vào một gian phòng.

"Ngô ngô....." Thái giám tổng quản Lý Đức Hậu đang trong giấc mộng chợt bị bụm miệng, lập tức tỉnh táo lại, thanh âm hốt hoảng.

"Đừng kêu! Nói cho ta biết, hoàng thượng nghỉ ở nơi nào?" Bóng đen hạ giọng nói, khẽ buông buông lỏng tay, trầm giọng hỏi.

"Không biết!" Lý Đức Hậu mơ hồ không rõ nói: "Người là ở thích khách đâu ra? Dám can đảm vào cung hành thích hoàng thượng! Người cho dù giết chết ta rồi, ta cũng không biết. Người tới....."

"Lý công công!" Bóng đen khẽ gọi một tiếng.

Lý Đức Hậu ngưng giấy gựa, thanh âm này..... Thân thể đột nhiên chấn động, giọng nói run rẩy, "Ngài, ngài là....."

"Đúng, ta là. Ta không có chết." Bóng đen bình tĩnh nói.

Lý Đức Hậu ngây ngốc, sau đó đột nhiên bò người lên, "Từ... Từ Vương....."

Lý Đức Hậu hầu hạ Mạc Ngự Minh hơn ba mươi năm, từ lúc Mạc Ngự Minh còn là Thái Tử, ở hậu cung triều đình, hắn không dựa lưng bất kỳ ai, bất luận kẻ nào cũng không thu mua được hắn, chỉ trung tâm với Mạc Ngự Minh, vì vậy, Mạc Kỳ Hàn mới tìm hắn!

Hoàn toàn buông lỏng tay, Mạc Kỳ Hàn lui một bước đứng ở trên đất, Lý Đức Hậu vội xuống giường, quỳ xuống, kích động thấp giọng nói: "Nô tài ra mắt Từ Vương Gia! Tiểu Chủ Tử, ngài, ngài thật..... Không phải hạ táng rồi sao?"

"Chuyện này nói rất dài dòng, chuyện ta già chết công công không được lộ ra, ta có chuyện quan trọng gặp phụ hoàng, không thể kinh động bất luận kẻ nào!" Mạc Kỳ Hàn vội đỡ Lý Đức Hậu dậy.

"Dạ dạ, nô tài lập tức mang tiểu chủ tử đi, hoàng thượng cùng hoàng hậu nương nương sẽ cao hứng a." Lý Đức Hậu không nhận được nước mắt tung bay, liều mạng dè nén nói.

Thái tử cùng Từ hoàng tử là do hoàng hậu sinh ra, hoàng thượng lại yêu hoàng hậu thâm sâu, thường đi cung Phượng Thần, vì vậy hắn là nhìn hai hoàng tử này lớn lên, tự nhiên thân cận vô cùng, nhất là khi Mạc Kỳ Hàn còn nhỏ tuổi một chút, hắn ẵm ngài ấy không ít, vì vậy, quen gọi tiểu chủ tử, những năm này vẫn không có đổi lời nói, mà nay nghe được Mạc Kỳ Hàn còn sống, tất nhiên kích động khó nhịn không dứt.

"Công công, làm phiền rồi, phiền người tìm cho ta y phục thái giám"

Mạc Kỳ Hàn nói.

"Dạ dạ, tiểu chủ tử nghỉ chu đáo."

Không lâu lắm, trong nhà đèn sáng, Lý Đức Hậu ngẩng đầu đi ra, Mạc Kỳ Hàn khom lưng cúi đầu đi theo phía sau.

"Canh chừng cẩn thận, chúng ta đi đến chỗ hoàng thượng một chút."

"Dạ, Lý công công!"

Một đám thái giám thị vệ vội vàng khom người trả lời.

Trong cung Long Dương, đèn cung đình sáng như ban ngày.

Sau đại diện là tẩm cung của Mạc Ngự Minh, tối nay bởi vì trong lòng có chiến sự, Mạc Ngự Minh cũng không đi đến cung khác, vì vậy, Lý Đức Hậu trực tiếp mang Mạc Kỳ Hàn đi nội điện.

"Hoàng thượng, ngài đã ngủ chưa? Nô tài có chuyện bẩm báo hoàng thượng!" Lý Đức Hậu đứng ngoài giường nhỏ giọng hỏi.

Mạc Ngự Minh từ trong giấc mộng tỉnh lại, cau mày nói: "Lý Đức Hậu, có chuyện gì mà nửa đêm đến báo trễ?"

"Hoàng thượng, nô tài có mang một tên tiểu thái giám, rất hiểu xoa bóp nắn vai, nô tài nghĩ tới hoàng thượng quan tâm quốc sự rất mệt nhọc, liền dẫn hắn tới bóp vai cho hoàng thượng!" Lý Đức Hậu khom người nói.

Mạc Ngự Minh nhủu mày, dừng lại một lát, mới chậm rãi nói: "Mở màn!"

"Dạ!" Lý Đức Hậu vội vén màn, đỡ Mạc Ngự Minh ngồi dậy ở trên giường rộng.

Nghiêng mắt nhìn trên long sàng một cái, xác định không phi tử thị tẩm, Lý Đức Hậu liền nói: "Hoàng thượng, cho Tiểu Lộ Tử bóp vai cho ngài thôi." Mạc Ngự Minh nhủu một bên mắt, nhìn chăm chăm Lý Đức Hậu một lát, lại thu hồi ánh mắt, lạnh nhạt phản phó: "Toàn bộ lui ra đi, lưu Lý Đức Hậu hầu hạ trẫm là được."

"Dạ, hoàng thượng! Nô tài/nô tỳ cáo lui!"

Trong tẩm cung, tất cả thái giám cung nữ lui ra.

Mạc Ngự Minh mới nói: "Tiểu Lý Tử, người có chuyện nói với trẫm sao?"

"Hoàng thượng anh minh!" Lý Đức Hậu gật đầu một cái, càng hạ giọng nói: "Nô tài dẫn theo một người tới gặp hoàng thượng."

"Người nào?" Mạc Ngự Minh kinh hỏi.

"Hoàng thượng chờ một chút!"

Lý Đức Hậu xoay người đi ra ngoài, rất nhanh lộn trở lại, một thái giám đi vào, gương mặt cũng là xa lạ, Lý Đức Hậu cúi đầu, "Hoàng thượng, nô tài canh giữ ở bên ngoài, sẽ không để cho bất luận kẻ nào đến gần nơi này." Nói xong, liền vội lui xuống.

Mạc Ngự Minh nhìn chăm chăm thái giám trước mặt, trầm giọng hỏi: "Người là người phương nào?"

Mạc Kỳ Hàn hoàn toàn ngẩng đầu lên, nhìn Mạc Ngự Minh không chuyển mắt, sau đó nặng nề quỳ xuống, khẽ gọi một tiếng, "Phụ hoàng!" Đưa tay chậm rãi nhấc lên mặt nạ da người trên mặt!

Mạc Ngự Minh chấn động cả người, thân thể thoáng suýt té xuống long sàng!

"Phụ hoàng cẩn thận!"

Mạc Kỳ Hàn vội vàng kêu một tiếng, nhanh chóng đứng lên đỡ Mạc Ngự Minh, Mạc Ngự Minh cứng ngắc, nhìn gương mặt gần hấn trong gang tấc này, đôi môi mờ thật lâu, mới dần dần phát ra âm, "Hàn, Hàn Nhi, hôn phách của con rốt cuộc tới gặp phụ hoàng rồi sao? Phụ hoàng đợi con rất lâu, thật lâu..... Đại ca con đi không gặp trầm, con cũng không tới sao?"

"Phụ hoàng, là nhi thần, nhi thần..... còn sống, không có chết, là nhi thần đến gặp phụ hoàng rồi!" Mạc Kỳ Hàn nghẹn ngào nói, nam nhi không dễ rơi lệ, thế nhưng lúc này không nhịn được rơi lệ, nhẹ nâng tay Mạc Ngự Minh, áp vào trên mặt hấn, "Phụ hoàng, ngài sờ sờ, là nhi thần a, đây không phải là hôn phách."

"Có, có hơi ấm, là người, không phải hôn phách, Hàn, Hàn Nhi..... Con thật sự là Hàn Nhi? Hàn Nhi của Trầm không có chết sao?" Mạc Ngự Minh rơi lệ, kích động nói không được mạch lạc, đôi tay cũng dính vào gương mặt Mạc Kỳ Hàn, không thể tin được sờ khắp mặt của hấn, xác định gương mặt này là chân thật, là mặt của con hấn.

Mạc Kỳ Hàn không ngừng gật đầu, "Đúng, đúng là nhi thần, phụ hoàng hoài nghi là chính xác, nhi thần xác thực còn sống, không có bệnh chết, mấy năm này nhi thần một mực già bệnh, mừng bảy tháng bảy phụ hoàng thấy cái thi thể kia của nhi thần là già."

"Cái gì? Già bộ bệnh? Thi thể già? Sao lại thế này?" Mạc Ngự Minh chấn động vô cùng, tròn mắt nhìn.

"Đúng vậy, cổ thi thể kia là dịch dung dung mạo nhi thần, nhi thần vẫn ở tại Hương Đàn Cư, chính là nửa đêm vài ngày trước phụ hoàng qua cái gian phòng kia, thủ hạ nhi thần đã lừa ngài. Phụ hoàng, những năm này xảy ra rất nhiều chuyện, nhi thần thật sự có nỗi khổ khó nói, nhưng phụ hoàng có thể cao hứng, nhi thần thân thể rất tốt, chẳng những không có ốm đau, còn luyện thành võ công tuyệt thế, chuyện này phải nói từ mười năm trước..."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 281

Đêm yên tĩnh, trong cung Long Dương, nền đề ca đêm kể từ sau khi hai hoàng tử qua đời, bởi vì Mạc Ngự Minh Kinh giật mình tỉnh giấc, tỉnh lại thấy bóng tối sẽ nóng này phát giận, vì vậy, tối nay cũng sáng, sẽ không làm bất luận kẻ nào hoài nghi.

Mân đã bị buông, phụ tử hai người nằm song song ở trên long sàng, Mạc Ngự Minh lẳng lẳng nghe Mạc Kỳ Hàn kể lại tất cả mọi chuyện xảy ra mười năm này, ông không thể tin được, đứa cháu ông một tay nuôi lớn coi như con ruột lại là sai lang hồ báo như thế!

"Phụ hoàng, không thể cứu được đại ca, là nỗi đau đớn cả đời của nhi thần, nhi thần nhất được một cái mạng về, sự phụ đối với nhi thần ân trọng như núi, nếu không có sự phụ, nhi thần đã sớm chết rồi, chỉ là đại ca, nhi thần....." Cô hòng Mạc Kỳ Hàn khô khốc, nói không được nữa.

Mạc Ngự Minh ôm chặt lấy bà vai Mạc Kỳ Hàn, cũng rơi lệ, "Hàn Nhi, chuyện này không liên quan đến con, con có thể giữ được mạng đã là trời cao khai ân, đại ca con chết đi, chỉ có thể trách lòng dạ súc sinh kia quá độc ác, phụ hoàng bây giờ có thể thấy con còn sống, thân thể con hoàn toàn tốt, còn có một thân võ công, phụ hoàng cao hứng, biết hành động của súc sinh kia, phụ hoàng đau xót a!"

"Phụ hoàng, tối nay nhi thần tới gặp ngài, vì đã tra rõ chân tướng mọi việc, đó là Mạc Kỳ Minh muốn báo thù, nhưng nguyên nhân ra sao, nhi thần không rõ ràng lắm, nhưng hấn có ý giành giang sơn với phụ hoàng, phụ hoàng cần sớm phòng bị a!" Mạc Kỳ Hàn nói.

"Hàn Nhi, trầm cũng không biết, con lại kín đáo như vậy, những năm này một mực không lộ diện trước mặt trầm cùng văn võ cả triều, nhìn con trai ta hiện tại văn thao võ lược, thông minh cơ trí, trầm có thể yên tâm giang sơn giao cho con rồi! Con chuẩn bị tái xuất hiện như thế nào?" Mạc Ngự Minh cao hứng lau nước mắt, nói.

"Phụ hoàng, nhi thần nghĩ bây giờ còn chưa tới lúc, nhi thần một mực theo dõi Mạc Kỳ Minh, hấn chỉ là hoài nghi nhi thần không có chết, nhưng không cách nào xác định, hơn nữa, Tang Phương kia dẫu có chết cũng không chịu đứng ra chỉ điểm Mạc Kỳ Minh, huống chi đại ca đã qua đời ba năm, không cách nào khám nghiệm tử thi nữa, hiện tại muốn trị tội Mạc Kỳ Minh, chúng ta còn chưa có chứng cứ, nếu tùy tiện sống lại, ngược lại sẽ ép Mạc Kỳ Minh nhỏ cò tận gốc để ngừa hậu hoạn, nhi thần không sợ hấn, nhưng chỉ sợ hấn sẽ xuống tay với phụ hoàng, chúng ta không thể mạo hiểm!"

"Mặt khác, phụ hoàng biết không, đại tướng quân Hạ Chi Tín cùng Bình Dương Hầu Bạch Tĩnh An từng là thủ hạ của Lãng vương hai mươi năm trước, bọn họ đã sớm cấu kết cùng Mạc Kỳ Minh."

Nghe vậy, Mạc Ngự Minh tỉ mỉ suy tư một phen, nói: "Hàn Nhi, con phân tích đúng, trầm biết Hạ tướng quân cùng Bạch Tĩnh An từng là người của Lãng vương, nhưng cũng không biết lại có chuyện như vậy! Nếu có thể giải quyết hai người này, lại bắt súc sinh kia cũng dễ dàng, nhưng Hạ Chi Tín chắc chắn công khai mưu phản, đến lúc đó, thiên hạ đại loạn!"

"Đúng vậy, hiện tại loạn trong giặc ngoài, ít nhất phải bình định loạn Nam Chiếu trước mới được, những năm này phụ hoàng vô cùng tín nhiệm Hạ Chi Tín, trong tay hấn có hai mươi vạn đại quân, nhưng hấn âm thầm chiêu binh mãi mã cho Mạc Kỳ Minh, hiện tại sợ là hơn ba mươi vạn rồi! Lại nói trong triều đình, Bình Dương hầu nắm trong tay Lại bộ, Binh bộ, Hình bộ, văn võ cả triều có không ít âm thầm đầu phục hấn, đều vì Mạc Kỳ Minh, quyền thế của hấn đã ngập trời rồi!" Mạc Kỳ Hàn lo lắng nói.

Mạc Ngự Minh thờ dài một tiếng, "Đều do trầm, không có sớm nhận rõ bộ mặt nghiệt tử kia, không ngừng trao cho hấn quyền lợi, Nhị ca của con tính tình hiền lành, trầm vẫn không dám đem Đại Lý Tự giao cho nó, sợ nó không quả quyết, lòng dạ đàn bà, Ngũ đệ của con cũng con mậy, liều hơn Nhị ca con mậy phần, trầm đã cho hấn tiếp quản Đại Lý Tự, Sâm nhi cùng Dục nhi trầm tính phải đi Cát Giang luyện binh, để cho chúng học hỏi kinh nghiệm, về sau có thể giúp đỡ con."

"Phụ hoàng, Nhị ca thật ra không hiền lành như phụ hoàng thấy, nhi thần nhìn rất rõ ràng, Nhị ca có năng lực và thủ đoạn, phụ hoàng, chúng ta bây giờ phải làm, chính là dần dần triệt tiêu thế lực của Bạch Tĩnh An, phụ hoàng ngài từng bước thu hồi những nha môn quan trọng, giao cho Nhị ca, Ngũ đệ, Lục đệ cùng Thất đệ, còn nữa..., lần này giao chiến, cũng không thể cho Hạ Chi Tín xuất binh rồi!"

"Đây là đương nhiên, ngày hôm nay lão Tam còn tới xin trầm, muốn cùng Hạ Chi Tín xuất chinh! Bây giờ nhìn lại, quả nhiên là bọn họ nghĩ thừa cơ hội này thu trọn quyền thống lĩnh tam quân, trầm không thể để hấn thành công, trầm muốn ngự giá thân chinh!"

Mạc Kỳ Hàn ngăn ra, kinh ngạc nói: "Phụ hoàng muốn đi biên quan đánh giặc? Không thể được, nhi thần tìm đến ngài, còn có một chuyện, chính là nhi thần muốn đi, phụ hoàng cho Lôi

Nguyên soái thống lĩnh, phong cho nhị thần chức tướng quân, nhị thần có lòng tin có thể đánh bại quân Nam Chiếu, cũng mượn cơ hội này nắm trong tay mấy mươi vạn quân quyền, có thể chống đỡ được Hạ Chi Tín a!"

"Hàn Nhi con phải xuất chinh? Con không phải nói là không thể để cho người ta biết con còn sống sao?" Mạc Ngự Minh trợn to hai mắt, không thể tin.

"Phụ hoàng, ngài muốn giao giang sơn cho nhị thần, nếu trên tay nhị thần không có quân đội cùng tướng quân tâm phúc, sao nhị thần có thể ngồi vững đây? Cho nên, nhị thần phải đi! Một khi thắng, lấy thân phận Tử Vương Gia sống lại, thiên hạ chấn động, thu phục lòng dân, cả triều ai dám không phục? Hạ Chi Tín sao dám mạnh động? Mà nhị thần liền có thể nuốt hẳn từng bước một, cuối cùng loại bỏ được u nhọt Mạc Kỳ Minh!"

Trong mắt Mạc Kỳ Hàn lóe ra ánh sáng tự tin, khẽ mỉm cười, "Thế nào? Không phải phụ hoàng có đội ám vệ sao? Không phải toàn bộ bọn họ mang mặt nạ, cũng không lấy dung mạo chân thật gặp người sao? Nhị thần chính là đứng đầu ám vệ của ngài, thay phụ hoàng xuất chinh!"

"Hà? Hàn Nhi, làm con sao biết? Ám vệ của Trẫm rất bí ẩn a!" Mạc Ngự Minh sợ rồi.

Mạc Kỳ Hàn giật nhẹ miệng xin lỗi, "Phụ hoàng, tổ chức ám ảnh của nhị thần cũng là nơi tình báo, trong lúc vô tình biết được chuyện đội ám vệ của phụ hoàng."

"Hàn Nhi, không nhìn ra a, con là con trai của trẫm sao? Sao Trẫm giống như chưa bao giờ biết con? Trẫm vẫn cho là con đơn thuần, sau khi đại ca con chết, trẫm vẫn cùng mẫu hậu con lo lắng, con tính tình như vậy, lại thêm thân thể không tốt, sẽ không ngồi vững ngôi vị hoàng đế!" Mạc Ngự Minh giữ chặt tay Mạc Kỳ Hàn, vừa ngạc nhiên lại kích động.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 282

Mạc Kỳ Hàn bị vẻ mặt Mạc Ngự Minh chọc cười, "Ha ha, phụ hoàng, nhị thần không giả bộ không được a..., tâm cơ Mạc Kỳ Minh quá sâu, hơi có sơ hở sẽ bị hán đoán được, nếu không phải là giả bộ nhiều năm như vậy, nhị thần sớm chết rồi!"

"Hàn Nhi, nghe con nói như vậy, trẫm thương tâm tức giận hết sức, nhìn đến nhị tử ta sống lại, cảm giác đều như mình sống lại, nếu mẫu hậu con biết, bà sẽ vô cùng cao hứng." Mạc Ngự Minh cảm khái vô hạn nói.

"Ha ha, phụ hoàng có thể nói cho mẫu hậu, cũng có thể mang mẫu hậu tới Hương Đàn Cư bí mật gặp nhị thần, nhưng, không thể mang Mạn Mạn cùng đi a, nàng tới, nhị thần sẽ không thể xuất hiện." Mạc Kỳ Hàn khẽ cười nói.

"Mạn Mạn?" Mạc Ngự Minh đơ người, mắt nháy hai cái, mới phản ứng được, "Con nói là nha đầu Tuyết Mạn?"

"Đúng vậy a." Mạc Kỳ Hàn bật cười gật đầu, chờ bị mắng.

Quả nhiên, mặt Mạc Ngự Minh tối sầm, "Hàn Nhi, con gọi tên thân mật như vậy, có phải đã cùng nha đầu này viên phòng hay không rồi?"

"Vâng, đúng vậy, không chỉ có viên phòng rồi, còn..... luôn sống cùng nhau, là buổi tối, ban ngày không có, bởi vì Mạn Mạn còn không biết nhị thần chính là phu quân nàng, nàng cũng chưa từng thấy qua dung mạo nhị thần, cho nên phụ hoàng nhất định không thể để cho nàng biết những thứ này, cứ để cho nàng mơ mơ màng màng là tốt rồi, về sau đích thân nhị thần sẽ nói cho nàng biết, cũng dặn dò mẫu hậu không thể nói ra, bởi vì nha đầu kia quá đơn thuần, rất dễ dàng bị Mạc Kỳ Minh tìm sơ hở trong lời nói của nàng." Guơng mặt tuấn tú của Mạc Kỳ Hàn ửng đỏ, giải thích hơi có chút lúng túng.

"Cái gì?" Mạc Ngự Minh muốn rớt tròng mắt, "Nhị tử, con nói con mỗi buổi tối đều cùng nha đầu kia ở trong một gian phòng? Con đem nàng đến Hương Đàn Cư sao? Nửa năm nay lại không có ai phát hiện?"

"Khụ khụ, đúng vậy a, vẫn ở cùng một chỗ, chỉ là không phải ở Hương Đàn Cư, đang ở phòng ngủ của nhị thần ở Cúc Thủy Viên, Mạn Mạn hiện ở chỗ đó, trong gian phòng có đường hầm, có thể thông đến Hương Đàn Cư, nhị thần là chủ tử Tử Vương phủ a, tự nhiên có bản lĩnh không để cho ai phát hiện." Mạc Kỳ Hàn có chút 囧.

Mạc Ngự Minh tức giận, trên ngực phập phồng, một hơi nói: "Nha đầu chết tiệt, còn vẫn giả bộ với trẫm! Mở miệng luôn bảo đảm dứt khoát thủ tiết cho con, kết quả sớm lờ lăm với người ta rồi! Thật là một nha đầu táng tận lương tâm!"

"Phụ hoàng, dù sao người nọ cũng là nhị thần, không cần tức giận, thật ra thì không thể coi là lỗi của Mạn Mạn, ách, mừng bảy tháng bảy đêm đó, nàng tức trực bên linh cửu, nhị thần liền bắt nàng đi, nàng phản kháng, nhị thần dọa sẽ nói chuyện nàng thất thân ra ngoài, ngài sẽ không tha nàng, cho nên..... Đúng rồi, Mạc Kỳ Minh muốn mở quan tài, Mạn Mạn náo loạn một cuộc nói hohn phách nhị thần trở lại, đây cũng là nhị thần dạy nàng, nàng lừa gạt ngài cũng là nhị thần dạy, phụ hoàng muốn tức giận, liền tức nhị thần thôi." Mạc Kỳ Hàn thật ngại quá, nói.

Mạc Ngự Minh trợn mắt nhìn, tức, hít một hơi thật sâu, "Xem ra con sẽ nói chuyện vì nha đầu kia! Thật không nghĩ tới, con trai của trẫm thế nhưng là hái hoa tặc! Còn hái vương phi danh chính ngôn thuận của mình! Bây giờ còn coi như là thông dâm, đây là chuyện gì a!"

"Khụ khụ, nhị thần cũng là không có cách nào, phụ hoàng xem, nha đầu kia xuất chúng như vậy, còn may nhị thần xuống tay sớm, nếu không, khụ, có Nhị ca Ngũ đệ Thất đệ ân cần như vậy, chờ nhị thần sống lại, muốn cái nữ nhân đồng sàng dị mộng có ý gì chứ?" Mạc Kỳ Hàn buồn bực vô cùng nói.

"Con cũng biết? Vậy con cường..... Khụ, nha đầu Tuyết Mạn không hận con sao?" Mạc Ngự Minh cũng lúng túng, đáng vẻ không được tự nhiên.

Guơng mặt tuấn tú của Mạc Kỳ Hàn có chút nóng, hai cha con lần đầu tiên nói tới chủ đề như thế, có chút 囧, càng thêm không được tự nhiên nói: "Nhị thần cũng biết, Mạn Mạn vừa bắt đầu dĩ nhiên hận, hiện tại không hận, còn, còn rất yêu nhị thần, mặc dù nàng không biết gì về nhị thần, nhưng thật rất thích, buổi tối Tết Nguyên Tiêu, nàng bị Mạc Kỳ Minh bắt đi, tha bị mình chết, cũng không cần nhị thần bởi vì cứu nàng mà lâm vào nguy hiểm. Phụ hoàng, Mạn Mạn là một nữ nhân tốt hiếm có, sau khi nhị thần rời kinh, xin phụ hoàng giúp nhị thần bảo vệ tốt nàng, được không?"

Mạc Ngự Minh nhìn chằm chằm Mạc Kỳ Hàn, nghi ngờ nói: "Hàn Nhi, vậy con đối với nha đầu Tuyết Mạn..... Trẫm nhớ, con không phải là thích nha đầu Ngô Đồng nhà Liễu Thái Phó sao?"

"Phụ hoàng, chuyện của nhị thần cùng Ngô Đồng đã qua, nhị thần sẽ không lại cưới nàng, nhị thần cũng sẽ không cưới thêm bất kỳ một nữ nhân nào, bởi vì nhị thần chỉ thích Mạn Mạn, chỉ muốn cùng nàng đầu bạc răng long, sáng lập thân thoại như phụ hoàng cùng mẫu hậu!" Giọng Mạc Kỳ Hàn kiên định, vẻ mặt nghiêm túc, trông không ra một tia đùa giỡn.

Mạc Ngự Minh bị chấn động, "Hàn Nhi, trầm tính đợi đại quân con chiến thắng trở về, liền lập con làm thái tử, truyền ngôi cho con, đem con làm hoàng thượng a, làm sao con có thể, làm sao dám nói chỉ cưới một nữ nhân? Hậu cung không chỉ có tác dụng nối dõi con cháu hoàng gia, còn có tác dụng vững chắc triều đình a!"

Ánh mắt Mạc Kỳ Hàn kiên định, nhìn Mạc Ngự Minh, nói từng chữ từng câu: "Phụ hoàng, tâm ý nhi thần đã quyết, cũng tự tin có bản lĩnh không dựa vào hậu cung mà có thể thống trị thiên hạ này, phụ hoàng tin tưởng nhi thần không? Nhi thần chết qua một lần, có thể sống lại phụ hoàng cảm thấy cao hứng, nhưng nếu phụ muốn nhi thần có thêm những nữ nhân khác ngoài Mạn Mạn, nhi thần sẽ không vui vẻ, bởi vì Mạn Mạn không vui, giống như mẫu hậu, phụ hoàng không muốn phụ, lại đã phụ, cho nên mẫu hậu cũng không vui vẻ, luôn giấu ở trong lòng, len lén một người lấy nước mắt rửa mặt, nhưng mẫu hậu vẫn có thể cười đối với phụ hoàng và các phi tử khác, nhưng đối thành Mạn Mạn, nàng không cười, cũng sẽ không yêu nhi thần nữa, nhi thần mất đi nàng, giống như bị chết thật rồi!"

"Hàn Nhi!"

Mạc Ngự Minh chau mày lại, ngưng mắt nhìn Mạc Kỳ Hàn nghiêm túc, trầm mặc suy tư hồi lâu, mới chậm rãi nói: "Hàn Nhi, con cần phải suy nghĩ kỹ, chỉ cưới một hậu bỏ lục cung sẽ gặp áp lực cực lớn! Còn có vấn đề con cháu truyền thừa, giang sơn phải có người nối nghiệp!"

"Phụ hoàng, những thứ này nhi thần cũng đã nghĩ qua, từ Ngô Đồng nhi thần đã chịu đã kích, lại không dám vì bất luận kẻ nào bỏ ra thật tâm, là Mạn Mạn thay đổi nhi thần, khiến nhi thần ném đến mùi vị yêu nhau. Những năm này, nhi thần không dám khoe khoang, nhưng cũng dám nói, bản về tâm cơ, bản về mưu lược, luận tài trí, bản về thuật để vương, nhi thần tự tin không có bất cứ vấn đề gì, xin phụ hoàng tin nhiệm nhi thần! Về phần vấn đề con cháu, theo tình hình thân thể của Mạn Mạn, cũng không có vấn đề gì, nhi thần có tử, và lại có thể thành tài, nhi thần liền truyền ngôi cho hần, nếu không có con trai, còn có Hiên nhi a! Phụ hoàng không phải đem Hiên nhi làm con thừa tự cho nhi thần rồi sao? Hiên nhi thông minh, còn nhỏ tuổi liền trầm ổn kín kẽ, nhi thần rất coi trọng nó, nó là con trai của nhị ca, cũng là con cháu họ Mạc ta, truyền ngôi cho nó, cũng chưa hẳn không thể!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 283

Mạc Ngự Minh thờ dài một cái, nói thăm thía lời: "Hàn nhi, ngôi vị Hoàng đế này, trầm vẫn là muốn nói cho con, trầm nợ mẫu hậu con nhiều lắm, đại ca con lại mất, theo quy chế tổ tông lưu lại, là để con kế thừa ngôi vị Hoàng đế! Nếu con có thể ổn định được triều đình, ổn định được thiên hạ, trầm đương nhiên cao hứng, con muốn cưới ai cũng cho con nguyện ý, nếu không hậu cung đầu đầu, chỉ sợ Mạn Mạn của con sớm muộn sẽ ngáy ngốc ra."

"Đúng, Mạn Mạn không biết âm mưu quỷ kế, nàng tính thuần như sen, tâm không bụi tạp, căn bản không thích hợp sinh tồn ở trong lục cung, chờ nhi thần quét dọn hết thảy chướng ngại cho nàng, sẽ nói cho nàng thân phận thật sự của nhi thần, một lần nữa cưới nàng, cùng nàng bãi đường thành thân." Mạc Kỳ Hàn hiểu ý cười, cầm Mạc Ngự Minh tay, "Phụ hoàng, cảm ơn ngài hiểu nhi thần như vậy, bao dung nhi thần, mấy ngày trước Mạn Mạn còn nói với nhi thần, còn lo lắng nàng tính tình không tốt, không phải nàng đầu tốt, sẽ cãi nhau với cha nương chồng, sợ nhi thần khó xử, không cho nhi thần cưới nàng, tình nguyện lở trong bóng tối cùng nhi thần cả đời, nếu như nàng biết cha mẹ chồng của nàng là phụ hoàng cùng mẫu hậu, khẳng định cũng sẽ cao hứng."

"Ha ha, nha đầu Mạn Mạn thật đúng là láu cá, dám tranh luận cùng trầm! Bất quá, mẫu hậu con thật thích xem nha đầu kia đá bóng! Nha đầu kia quả thật đặc biệt a! Múa hay, thổi sáo giỏi, mồm mép lưu loát, tâm địa gian xảo nhiều, hoạt bát lớn gan, đặc biệt là đem Tiểu Thất đùa giỡn, đến trầm nhìn đều xấu hổ!" Mạc Ngự Minh càng nói càng muốn cười, nói xong lời cuối cùng, đến lông mi cũng cong lên

"A, phụ hoàng... Nói đến đây, nhi thần còn có một việc khẩn trương cầu phụ hoàng, trận này không biết phải đánh bao lâu, nhi thần lâu không ở bên cạnh Mạn Mạn, ngài nên giúp nhi thần trông chừng một chút Nhị ca Ngũ đệ bọn họ, còn có Mạc Kỳ Minh, hần cũng thích Mạn Mạn." Trong lòng Mạc Kỳ Hàn cực không có mùi vị nói.

"Mấy thứ này trầm cũng biết, một đám vừa nhìn thấy nha đầu kia liền giống như ma mị, thật không có tiền đồ!" Mạc Ngự Minh cũng bất mãn nói.

Nói xong, đột nhiên nghĩ đến cái gì, ánh mắt dời đến trên mặt Mạc Kỳ Hàn, nghiêm mặt nói: "Hàn nhi, trầm nhớ con mới vừa nói nên quét dọn hết thảy chướng ngại cho nha đầu kia, như vậy hai trái phi của con rốt cuộc là chết như thế nào?"

"Phụ hoàng, ngài... thật anh minh! Là nhi thần xử trí, các nàng bị Mạc Kỳ Minh thu mua, bớ cáo trên đường chính là các nàng tìm người dân lên." Mạc Kỳ Hàn nhưu này nói.

Mạc Ngự Minh nghe xong vẫn chưa tức giận, mà là gật đầu, "Nói như vậy, xử trí các nàng là nhất định phải làm, Hàn nhi con làm không tệ, hai đại nhân Cốc, Tôn cũng tìm không ra vấn đề, làm đế vương, chính là có thủ đoạn cùng tàn nhẫn như thế!"

"Đúng rồi, phụ hoàng, nhi thần còn có một đại sự suýt nữa đã quên nói với ngài!" Mạc Kỳ Hàn vỗ trán một cái! Nếu quên, trở về Lâm Mộ Thanh sẽ là nhai diếc lỗ tai hần mất!

Mạc Ngự Minh thắc mắc: "Chuyện gì?"

"Khụ khụ, chính là về hôn sự của Nhị Phi, nhi thần một mình tác chủ cho nàng đính hôn với sư đệ của nhi thần là Lâm Mộ Thanh! Nhị Phi đã tới Tử Vương phủ vài lần, gặp gỡ Mộ Thanh, Mộ Thanh thật thích Nhị Phi, muốn cưới nàng, nhi thần cũng trả lời hần, không biết phụ hoàng ý như thế nào?" Mạc Kỳ Hàn hỏi rất là cẩn thận.

Mạc Ngự Minh có chút cau mày, "Hả? Con lại đem Nhị Phi hứa gả ra ngoài? Trầm còn tính toán ở trong triều tìm phò mã cho nó!"

"Phụ hoàng, Mộ Thanh thật tốt, tướng mạo xuất chúng, tài hoa hơn người, là cao thủ dịch dung, võ công đều không thành vấn đề, lại một lòng giúp nhi thần, đối với Nhị Phi càng là mới tình thâm thiết, Nhị Phi cũng thật thích cùng hần." Mạc Kỳ Hàn vội vàng nói.

"Ồ? Vậy Lâm Mộ Thanh gia thế như thế nào?"

"Phụ mẫu đều mất, khi năm tuổi được sư phụ mang đến Lê Sơn Quan nuôi nấng lớn lên, tâm tính rộng rãi sáng sủa, hần bá sư sớm hơn nhi thần, chỉ là bởi vì thân phận nhi thần đặc thù, lại lớn hơn hần hai tuổi, hần xưng nhi thần một tiếng sư huynh, nhi thần cùng hần là huynh đệ sinh từ."

"Nghe con khen hần như vậy, phụ hoàng cũng muốn gặp vị công tử này."

"Vâng, ba ngày sau phụ hoàng bí mật mang mẫu hậu đến Hương Đàn Cư, sư phụ cùng Mộ Thanh đều ở đó."

"Được, bất quá nếu phụ hoàng hài lòng Mộ Thanh, hôn sự tạm thời chưa thể bàn đến, nhi thần muốn mang Mộ Thanh đi, rất nhiều chuyện nhi thần cần hần giúp."

"Được, phụ hoàng biết nên làm như thế nào."

Mạc Kỳ Hàn nhìn sắc trời bên ngoài, thờ dài một tiếng. "Phụ hoàng, trời sắp sáng, phụ hoàng nhanh ngủ đi, nhi thần cũng phải đi rồi."

"Hàn nhi!"

Mạc Ngự Minh ngồi dậy, giữ chặt tay Mạc Kỳ Hàn, hết thảy không nói được nên lời.

"Phụ hoàng! Ngài bảo trọng! Nay mai, nhi thần còn có rất nhiều việc phải xử lý, không thể lại tiến cung, ba ngày sau nhi thần chờ phụ hoàng cùng mẫu hậu!" Mạc Kỳ Hàn nghẹn ngào, cũng nắm chặt Mạc Ngự Minh.

"Được, Hàn nhi, con càng phải bảo trọng, trăm sẽ đi cảm ơn Thiên cơ lão nhân đã cứu giúp nhi từ ta!"

"Phụ hoàng!"

"Hàn nhi!"

Mạc Kỳ Hàn một lần nữa đối mặt nạ da người, quý xuống trước giường, đập đầu lạy ba cái, sau đó đứng dậy rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 284

Thời điểm trở lại Tử Vương phủ, đã là canh bốn, vừa nghĩ đến chỉ có mười ngày có thể sum vầy cùng Lăng Tuyết Mạn, trong lòng Mạc Kỳ Hàn liền khổ tâm.

Bước nhẹ đi đến bên giường, Mặt Lăng Tuyết Mạn quay vào trong đang ngủ say, chần chừ một nửa, cánh tay, lưng đều lộ ra ở bên ngoài, Mạc Kỳ Hàn nhẹ chau mày, không phải kêu Xuân Đường tối nay coi chừng sao?

Lên giường, ôm thân mình Lăng Tuyết Mạn, khiến nàng nằm vào trong lòng hắn, sờ sờ cánh tay nhỏ bé lạnh lẽo của nàng, hắn đau lòng thờ dài, cảm tay bỏ vào ở bên trong áo hắn, dán vào trong ngực ấm áp của hắn, cảm giác mát lạnh nhẹ nhàng thấm vào, hắn lại cười yêu thương, cúi đầu hôn nhẹ một cái ở trên môi nàng.

Lăng Tuyết Mạn trong lúc ngủ mơ như cảm giác được cái gì, nhắm mắt lại vươn tay vuốt lưng tung, ní non, "Tình nhân, chàng đã đến rồi sao?"

"Mạn Mạn, là ta đến đây." Mạc Kỳ Hàn nhẹ nói ở bên tai nàng.

"Ừm... Tình nhân?" Lăng Tuyết Mạn hơi thanh tỉnh, đưa tay dụi mắt, chạm rảnh rỗi, xem đến hình dáng nàng quen thuộc, đầu tiên là cười ngây ngốc, không đợi khoe môi Mạc Kỳ Hàn kịp cong lên, rống lên một tiếng sư tử Hà Đông, tuy rằng tận lực đè ép thanh âm, nhưng biểu tình ngữ khí này đủ để làm choáng váng Mạc Kỳ Hàn!

"Chàng đã làm gì? Ta đuổi toàn bộ nha hoàn rồi, thù thù đợi chàng hơn nửa đêm! Chàng không phải là nửa năm không thân thiết với vợ bé của chàng, đêm nay bồi thường người ta đi?"

"Khụ khụ!"

Mạc Kỳ Hàn bị sặc, miệng vừa mới mở chuẩn bị biện bạch cho mình, tay nhỏ bé bị hắn nhét vào ở bên trong áo hắn trong lại néo hắn một cái, thét lớn một tiếng, Mạc Kỳ Hàn cả giận nói: "Mạn Mạn, nàng nói đạo lí một chút được không?"

Lăng Tuyết Mạn rút tay về, đá Mạc Kỳ Hàn một cước, từ trong lòng hắn lui ra ngoài, trực tiếp lui vào trong giường, nằm nghiêng đưa lưng về phía Mạc Kỳ Hàn, quất cái miệng nhỏ nhắn, cái mũi đau xót nhịn không được khóc lên.

"Mạn Mạn?"

Mạc Kỳ Hàn buồn bực khẽ gọi một tiếng, nhưng Lăng Tuyết Mạn không chút nào để ý, đầu vai run lợi hại, khóc thương tâm cực kỳ. Đưa tay thăm dò bà vai Lăng Tuyết Mạn, Mạc Kỳ Hàn nềm giọng nói: "Mạn Mạn, lại đây, ta ôm nào."

"Không được đụng ta!" Lăng Tuyết Mạn cũng không thèm nhìn tới, đẩy tay Mạc Kỳ Hàn, vừa khóc vừa gào nhẹ: "Trở về ôm vợ bé của chàng đi, ta không cần chàng ôm."

"Mạn Mạn, ta không có a, ta tới trễ là vì ta đi làm một chuyện rất quan trọng, vừa xong việc liền vội vàng tới tìm nàng, chỉ sợ nàng tức giận, kết quả là nàng vẫn tức giận." Mạc Kỳ Hàn nói xong ngồi dậy, đi qua ôm lấy Lăng Tuyết Mạn, Lăng Tuyết Mạn bị tức giận giùng giàng, "Không được ôm ta, không cho chạm vào ta, không được không được!"

Mạc Kỳ Hàn bỗng dưng cũng tức giận, mạnh mẽ giữ lại tay chân Lăng Tuyết Mạn, vùng vẫy phủ lên cho hai người, mới bình tĩnh nói: "Nàng làm cái gì vậy? So đo với ta cái gì? Giải thích của ta nàng không tin sao?"

"Không tin, không tin, không tin!" Lăng Tuyết Mạn nghe vậy càng ủy khuất khóc lên, "Chàng chậm chạp không đến, khác thường như vậy, người ta còn nghĩ rằng chàng xảy ra chuyện gì, cả trái tim bất ổn, cả đêm không biết bị kim đâm ngón tay bao nhiêu lần, đứng ngồi không yên muốn đi ra ngoài tìm chàng cũng không biết phải đi chỗ nào tìm! Ta... oa... oa..."

"Mạn Mạn..." Trong lòng Mạc Kỳ Hàn đột nhiên đau xót, hắn làm việc một mình, thông thường không thêm đề ý có người sẽ vương bận hắn như thế hay không, vô luận trước kia đối với Ngô Đồng, hay là bây giờ đối với Lăng Tuyết Mạn, hắn đều chỉ nghĩ đến để hắn lo lắng cho các nàng, nhưng lại đã quên, Mạn Mạn của hắn cũng sẽ tương niệm hắn, vương bận hắn...

"Mạn Mạn, nín khóc, là ta không tốt, là ta không đúng, nàng chờ khóc." Trong mắt Mạc Kỳ Hàn nóng lên, cúi đầu hôn lên gò má mang lệ của Lăng Tuyết Mạn, mút nước mắt của nàng, nhẹ giọng nói: "Ta rất khỏe, sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nàng không được lại lo lắng cho ta, cũng không cho tiếp tục thù, đâm vào tay ta sẽ đau lòng."

"Vậy chàng hơn nửa đêm còn đi làm chuyện gì, hại ta luôn nghĩ vớ nghĩ vẩn, lại sợ chàng gặp chuyện không may, còn sợ chàng lúc đi vào bị thị vệ Vương phủ chúng ta bắt lấy, dù sao chúng ta như vậy, không có khả năng mỗi ngày đều may mắn không bị ai thấy..." Lăng Tuyết Mạn nức nở, đầu gối lên cổ Mạc Kỳ Hàn, vẫn lo lắng không thôi.

"Ta... Ta về nhà một chuyến, nói chút chuyện cùng phụ thân ta, ta nói về nàng với phụ thân, ngài nói ngài thích nàng làm con dâu của ngài, ngài sẽ rất hài lòng, chắc chắn sẽ không cãi nhau với nàng." Đôi mắt Mạc Kỳ Hàn xoay xoay, nói ra vẻ thoải mái.

Lăng Tuyết Mạn dùng khोक, ngừng khuôn mặt nhỏ nhắn hỏi: "Thật vậy chẳng? Phụ thân chàng thật sự sẽ thích ta sao?"

"Sẽ, Mạn Mạn của ta đáng yêu như thế, tất cả mọi người sẽ thích nàng." Mạc Kỳ Hàn nhẹ nhàng cười, ở trên môi nàng lại nhẹ hôn một chút, vốn là muốn nói với nàng chuyện biệt ly, lời đến bên miệng, làm thế nào cũng nói không nên lời, trong lòng đau đớn co rút từng đợt.

"VẬY..." Lăng Tuyết Mạn hơi mím môi, không muốn làm bình dấm chua, nhưng không hỏi lại nhin không được, liền cắn răng một cái, nhỏ giọng hỏi: "VẬY BÌNH THƯỜNG BAN NGÀY CHÀNG KHÔNG Ở TRONG NHÀ Ở SAO? ĐÊM NAY CHÀNG TRỞ VỀ, CÓ HAY TIỂU THIẾP CỦA CHÀNG..."

Mạc Kỳ Hàn lập tức nói tiếp: "Không có, ngày thường ta cũng không trở về, ta có nhà ở nơi khác, hai cái tiểu thiếp đã một cái bệnh qua đời, một cái phạm vào thất xuất bị hưu rồi, hiện tại ta chỉ có nàng, về sau cũng chỉ có nàng, Mạn Mạn, từ đêm đầu tiên chúng ta ở cùng một chỗ, ta thật sự chưa chạm qua nữ nhân khác ngoài nàng, không được hoài nghi ta."

"Ách, hai tiểu thiếp của chàng cũng không có? Thất xuất? Nàng phạm vào cái nào?" Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc không thôi.

"A, phạm, phạm vào dâm ô." Khuôn mặt tuần tú của Mạc Kỳ Hàn rút rút, thỉnh linh nghĩ ra lý do như vậy.

Lăng Tuyết Mạn nghe vậy, kinh hãi mở to hai mắt nhìn, nói: "Tinh nhân, chàng bị người ta đội nón xanh? Trời ạ, rất mất mặt!"

"Ách..." Mạc Kỳ Hàn tái mặt rồi, thật quần thật xấu hổ, này dói là càng quá trốn rồi! Mây nhủ lại, "Khụ khụ, đó là bởi vì ta, bởi vì ta nửa năm chưa có trở về, nữ nhân kia liền không chịu nổi tịch tịch, sau đó... Dù sao việc này hợp lòng ta, ta không được tìm lý do khác thôi nàng ta."

Lăng Tuyết Mạn tắc lưỡi, nhất thời im lặng, ngày người nửa ngày, Mạc Kỳ Hàn nghĩ rằng nàng còn đang tức giận, liền nheo nheo cái mũi nàng, cười nói: "Mạn Mạn, không tức giận a, nàng thấy đó, ta chỉ có nàng, nàng cũng không thể phân tâm, ha ha, nếu còn dám nhìn trộm người khác, ta cũng không tha cho nàng!"

"Chàng nghĩ đi đâu nào vậy? Ta mới không phải loại người đứng núi này trông núi nọ đâu!" Lăng Tuyết Mạn hờn dỗi nói một câu, nằm ở trên người Mạc Kỳ Hàn, nói: "Ta còn sợ chàng sau này mệt mỏi với ta, ta cầu kinh không tốt, sẽ không giống các nữ nhân khác ôn nhu với chàng, lâu ngày, chàng sẽ không thích ta."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 285

"Làm sao có thể chứ? Mạn Mạn, ta..." Mạc Kỳ Hàn nhủ này, dừng lại, nghĩ nên nói chuyện hán phải đi như thế nào, nhưng mà cổ họng giống như bị chặn, một chữ cũng nhảy không ra, vừa nghĩ đến ly biệt sắp tới, ở bên trong chớp mũi liền xông lên chưa xót.

"Tinh nhân, chàng sao vậy? Tại sao không nói?" Lăng Tuyết Mạn đợi không được, nghi ngờ hỏi.

Mạc Kỳ Hàn lắc đầu, vuốt sợi tóc Lăng Tuyết Mạn, hít sâu một hơi, nhẹ nhàng nói: "Không có việc gì, ta chỉ muốn nói, tình cảm của ta đối với nàng sẽ không thay đổi, bất luận mười năm, hai mươi năm, năm mươi năm, đời này đều sẽ không thay đổi."

"Hi hi, thật sự sao?" Lăng Tuyết Mạn giương lên khuôn mặt tươi cười, ngây ngốc cười hạnh phúc, hơi thẳng người lên, ôm lấy mặt Mạc Kỳ Hàn, ngượng ngùng hôn một chút trên môi hắn, tiếng nói nhỏ như muỗi kêu: "Ta cũng vậy."

Mạc Kỳ Hàn cảm thấy ấm áp, bàn tay to ôm ở bên hông Lăng Tuyết Mạn dời lên trên, đụng tới bộ ngực sữa của nàng, đáy lòng không khỏi nhộn nhạo một trận, chuyển mắt nhìn nhìn ngoài cửa sổ, sắc trời đã tăng sáng, nhưng mà chạy lấy người như vậy, cũng là vạn phần duyên tiếc, nhìn qua màn che lụa mỏng trên giường, có thể thấm vào một chút ánh sáng, hơi chút suy tư nhủ này, Mạc Kỳ Hàn lật thân mình Lăng Tuyết Mạn qua, dán vào sau lưng nàng nói nhỏ: "Mạn Mạn, trời sáng mau quá, nhưng ta muốn nàng, nàng nhắm mắt lại không nhìn ta, được không?"

"Tinh nhân, không được, lại trễ chút nữa, chàng sẽ không an toàn, ngộ nhờ thời điểm đi ra ngoài bị thị vệ nhìn đến làm sao bây giờ? Còn nhiều thời gian a, đêm nay ta sớm phải nhả hoàn đi ra, chờ chàng đến, được chứ?" Lăng Tuyết Mạn bất an nói.

"Không có việc gì, ta không có việc gì, đừng lo lắng."

Mạc Kỳ Hàn cúi đầu cười, đưa tay tụt quần áo hai người xuống, từ phía sau lưng dán lên thân thể mềm mại lưng linh của nàng, hôn lên vành tai của nàng, bàn tay to lưu ở trước ngực mềm mại của nàng một trận, trượt vào giữa hai chân nàng..

"Tinh nhân... Ừm ừ... Nói chàng yêu ta được không?" Lăng Tuyết Mạn cúi đầu rên rỉ, mê hoặc hỏi.

Mạc Kỳ Hàn đang hôn cổ Lăng Tuyết Mạn liền dừng lại, trong mắt lập tức nhiễm lên một chút mất tự nhiên, mơ hồ không rõ nói: "Nàng biết là có thì tốt rồi, nói tới nó làm cái gì? Sau này hãy nói."

"Ấy da, chàng lại không nói, chàng chưa bao giờ chính thức nói với ta một câu! Không phải chỉ là ba chữ sao? Nói cũng sẽ không chết người!" Lăng Tuyết Mạn tức giận vô cùng.

"Mạn Mạn! Ta..." Mạc Kỳ Hàn há miệng mấp máy, vẫn là nói không ra, dứt khoát nói: "Mạn Mạn, chờ đêm chúng ta thành thân động phòng hoa chúc, ta nhất định nói cho nàng nghe, được không?"

"Ah... Ah... Ta có thể chờ sao?" Lăng Tuyết Mạn muốn khóc.

Mạc Kỳ Hàn lập tức nói: "Có thể, nhất định có thể!"

"Được rồi, ta chờ, nhưng đã lâu như vậy, thời điểm thành thân, phạt chàng ở trước mặt tất cả khách khứa nói cho ta nghe!" Lăng Tuyết Mạn chu cái miệng nhỏ nhắn, tức giận nói.

Ách...

Khuôn mặt tuấn tú của Mạc Kỳ Hàn co quắp, trước mặt toàn bộ khách khứa, đó không phải là người trong thiên hạ sao? Muốn hắn nói... Ách, hắn có thể đi chết! Dùng sức nuốt nước miếng, thủ thương lờn nói: "Mạn Mạn, chuyện giữa vợ chồng sao có thể cho ngoài người biết đâu? Ta nói cho một mình nàng nghe không tốt sao?"

"Không tốt! Bình thường chàng không nói, thiếu ta thật nhiều, ta liền muốn chàng nói, làm cho người quen của chúng ta cũng nghe được, nếu không... nếu không ta sẽ không gả cho chàng!" Lăng Tuyết Mạn không thuận theo, nắm tay dao động ở trên ngực nàng, ném ra.

Mạc Kỳ Hàn điên rồi, trừng mắt sau gáy Lăng Tuyết Mạn, tính toán vài giây, cuối cùng cắn răng một cái, trắng sỉ chặt tay nói: "Được, ta đáp ứng nàng! Ta nói, làm cho thiên hạ không ai không biết, không người không hiểu, được chưa?"

"Ách, vậy được rồi, miễn cưỡng cũng có thể!" Lăng Tuyết Mạn mừng thầm trong lòng, chỉ cho là Mạc Kỳ Hàn đang bị tức giận nói, người khác có biết hay không thật sự không sao cả, chỉ cần hắn nói với nàng là tốt rồi, ha ha, nhìn đến nam nhân ngày thường bình tĩnh như thái son này bây giờ phát điên, thật sự là kích động a!

"Khụ khụ!" Mạc Kỳ Hàn lại bị bị sặc, "Nha đầu chết tiệt kia, còn miễn cưỡng? Nàng có thể nghe được lời kia từ miệng bản công tử, là phúc khí của nàng! Bản công tử từ khi chui ra khỏi bụng mẹ cũng chưa nói cái loại lời làm cho người ta e ngại này đâu!"

"Chắc chắn, chỉ sợ là vì từ khi chàng chui ra khỏi bụng mẹ mới gặp người xuyên qua như ta..." Lăng Tuyết Mạn phút chốc dừng lại, lén nhéo đuôi một cái, đầu óc nhanh tìm cách chữa cháy, đều là nàng to mồm chuốc họa a!

"Cái gì xuyên qua?" Mạc Kỳ Hàn cũng đã nghi vấn lên.

Lăng Tuyết Mạn vội lắc đầu, dòi dề tài, "Tình nhân, chàng còn trì hoãn nữa trời sẽ sáng a! Chàng còn muốn cái gì không?"

"A, dĩ nhiên muốn a."

Mạc Kỳ Hàn nói xong, lại vỗ về chơi đùa u kính dưới thân nàng, cũng là vẫn có chút nghi ngờ hỏi: "Mạn Mạn, nàng có phải là có chuyện gì gạt ta hay không? Thế nào thường liền nói ra đôi lời ta nghe không hiểu, nàng nói lão công, ta nghe ngóng, không riêng gì Minh quốc không có loại xưng hô này, chính là mấy nước khác cũng không có."

"Ách, không, không có a, ta cũng không có chuyện gì." Lăng Tuyết Mạn cả lăm, khăn trương cần cần ngón tay.

"Thật không?" Mạc Kỳ Hàn nhiu mày, cũng là rõ ràng không tin, "Nói chuyện nàng cũng không thông thuận, còn nói không có chuyện gì giấu giếm ta?"

"Tình nhân, ta, ta thật không có sự, không có, chàng, chàng không nên hỏi." Lăng Tuyết Mạn thật sự khăn trương, tâm tư nam nhân này quá cẩn thận, lại giống như có thể thấy rõ lòng người, nàng, nàng nên làm cái gì bây giờ?

Mạc Kỳ Hàn nhiu mày, không vui nói: "Mạn Mạn, chúng ta có quan hệ gì? Cũng có thể sinh tử cho nhau, lại còn có cái gì không thể nói sao?"

"Tình nhân ta... Ta không phải là không muốn nói cùng chàng, là không thể nói, ừ ừ... Vậy không phải chàng gạt ta nhiều chuyện hơn sao?" Lăng Tuyết Mạn dưới tình thế cấp bách, phản công, ánh mắt lóe lóe, nói: "Như vậy tốt lắm, chừng nào chàng nói cho ta tất cả chuyện của chàng, ta cũng sẽ nói cho chàng biết, thế nào?"

Mạc Kỳ Hàn chần chờ một chút, chậm rãi hỏi: "Chuyện nàng gạt ta, sẽ không ảnh hưởng đến tình cảm giữa nàng và ta sao?"

"Sẽ không! Tuyệt đối sẽ không, chính là chuyện của ta thôi, không liên quan đến bất kỳ ai, Tình nhân chàng yên tâm, ta yêu chàng, yêu đến chết!" Lăng Tuyết Mạn cuống quít cam đoan.

"Được, nếu như thế, ta đây liền chờ một ngày chúng ta trao đổi bí mật cho nhau." Mạc Kỳ Hàn cảm thấy thả lỏng, chỉ cần không ảnh hưởng đến tình cảm của hắn và nàng là tốt rồi, cái khác đều là việc nhỏ.

"Ừm, được." Lăng Tuyết Mạn lập tức gạt đầu, lại âm thầm phiền muộn không thôi, ai biết của hắn có thể chấp nhận thân thể quý dị của nàng hay không? Có thể bị nàng dọa sợ ngất đi hay không?

"Mạn Mạn, nhắm mắt lại."

Mạc Kỳ Hàn mị hoặc nói nhỏ ở nàng bên tai, Lăng Tuyết Mạn ngoan ngoan nhắm mắt, tùy ý hắn phủ trên thân thể của nàng, hôn lên môi nàng, thất lung trầm xuống tiến nhập vào nàng, trong bóng đêm, nàng nhiệt tình đáp lại hắn, yêu say đắm lẫn nhau...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 286

Ngày kế thượng triều, Mạc Ngự Minh ban xuống một thánh chỉ.

"Phụng thiên thành vận, Hoàng đế chiếu viết: phong Lôi Việt làm Bình Nam đại nguyên soái, cầm ba mươi vạn binh, đến biên quan bình định loạn Nam Chiếu! Phong ám vệ Mạc Quân Lâm của trẫm làm đại tướng quân, ban thưởng quốc họ Mạc! Mạc tướng quân thay trẫm xuất chinh, tam quân gặp đại tướng quân như gặp trẫm, hy vọng trận chiến này toàn thắng, dương uy Đại Minh ta! Khâm thủ!"

Thái giám tổng quản Lý Đức Hậu trang nghiêm đọc xong, trong điện Kim Loan, văn võ bá quan nhìn nhau, khiếp sợ vạn phần!

"Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!"

Mạc Kỳ Minh càng chấn động, mắt không thể tin nhìn Mạc Ngự Minh ngồi ở trên ghế rồng, trong đôi mắt ngoại trừ khó hiểu, vẫn là khó hiểu!

Rốt cục, Bình bộ Thượng Thư đứng dậy, chấp tay nói: "Hoàng Thượng, chúng thần nghi hoặc, ám vệ của hoàng thượng có phải là đại nội thị vệ hay không? Chúng thần chưa bao giờ biết a!"

Mạc Ngự Minh đảo ánh mắt uy nghiêm qua bách quan, cao giọng nói: "Ái khanh hỏi thật hay, trẫm cũng đang muốn giải thích cùng chúng khanh gia, từ thời tiền đế, đã huấn luyện một đội ám vệ chỉ nghe theo đế vương, âm thầm phụ trách bảo vệ Hoàng đế, cũng không xuất hiện trước mắt người đời, chỉ ẩn từ một nơi bí mật gần đó, xưng là ám vệ. Mạc tướng quân võ

công cao cường, mưu trí tuyệt vời, các khanh đều không đồng ý việc trăm ngự giả thân chinh, vì vậy, để Mạc tướng quân thay thế trăm, các khanh có gì dị nghị không?

"Chúng thần không dám!" Bách quan lại quỳ, hành lễ bái.

"Tám ngày sau, trăm đưa Lôi Nguyên soái cùng Mạc tướng quân thống lĩnh tam quân xuất chinh!" Mạc Ngự Minh đứng lên, tiếng nói xuyên thấu ở trên Kim điện.

"Hoàng Thượng vạn tuế vạn vạn tuế!"

Sau nửa canh giờ, thượng thư phòng.

"Tuyên Tam Vương gia tới gặp trăm!" Mạc Ngự Minh lại nói.

Lý Đức Hậu lập tức nói: "Vâng, nô tài đi ngay!"

Mạc Kỳ Minh tiến vào quỳ xuống hành lễ, "Nhi thần khấu kiến phụ hoàng!"

"Kỳ Minh, mau đứng lên!" Mạc Ngự Minh cười từ ái.

"Tạ phụ hoàng!"

Mạc Ngự Minh mang vẻ mặt phức tạp nói: "Kỳ Minh, trăm suy nghĩ một ngày, quyết định vẫn không thể cho con đi đánh giặc, chuyến đi này, sinh tử khó dò, trăm không yên lòng a! Tận trung tận hiếu không nhất định phải lên chiến trường, trăm biết tâm ý của con đã thật vui mừng, huống hồ Nhị ca cùng Ngũ đệ con cũng phải đi, con nỗi lòng của trăm vốn là rất thừa thớt, đại ca cùng Tứ đệ con đều mất rồi, trăm thật sự không dám khinh suất, huynh đệ các con đều không nên đi, ở lại giúp trăm phân ưu đi!"

"Vâng, phụ hoàng!" Mạc Kỳ Minh gật đầu, dừng lại một chút, chấp tay hỏi: "Phụ hoàng, hôm nay ngài ban chỉ tứ phong, sao Mạc tướng quân kia không lên điện thụ phong?"

"À, vì Quân Lâm là ám vệ, ám vệ không lấy bộ mặt thực gặp người, cũng không thể dễ dàng xuất hiện trước mặt người ngoài, đây là quy củ tiền đề lưu lại, hấn đương nhiên sẽ không lên điện." Mạc Ngự Minh mỉm cười giải thích.

Ánh mắt Mạc Kỳ Minh lóe ra, thấp đầu, "Phụ hoàng, nhi thần còn có nghi ngờ, phụ hoàng vì sao không phái Hạ đại tướng quân bình loạn? Hạ Tướng quân chinh chiến sa trường nhiều năm, là lão danh tướng, Mạc tướng quân này võ công tuy tốt, nhưng dẫn binh đánh giặc lại không thạo bằng, ngộ nhớ..."

"Ha ha, lời con nói, trăm cũng từng nghĩ qua, Hạ Tướng quân phải trấn thủ Bình châu, nếu đổi nơi đóng quân, lỡ Bắc Chu quốc cũng bỏ điều ước hòa bình, thừa dịp Nam Chiếu xâm nhập, loạn biên giới Bình châu ta, vậy phải làm như thế nào? Còn nữa, trăm thật tin tài cán của Mạc Quân Lâm, trăm dùng người thì không nghi ngờ người, con không cần lo lắng!" Mạc Ngự Minh nói.

"Vâng, phụ hoàng!" Mạc Kỳ Minh không cam lòng cắn môi, đôi sâu mắt u ám nổi lên nhiều điểm ánh sáng.

Hương Đàn Cư.

Vô Cực cất bước vào, "Chủ tử, nên dùng bữa tối."

"Ừ, dọn cơm đi!" Mạc Kỳ Hân gật đầu, lại hỏi: "Lâm công tử đi đâu vậy?"

"Hồi chủ tử, Lâm công tử đã đi ra ngoài." Vô Cực chần chờ một chút, trả lời.

"À? Có nói đi chỗ nào không?" Mạc Kỳ Hân nhíu mi.

"Chủ tử, Lâm công tử cũng không nói gì, chỉ nói đi ra ngoài làm việc."

"Ừ, hấn vừa về đến, kêu hấn tới gặp bốn vương!"

"Vâng!"

Mạc Kỳ Hân cùng Thiên Cơ lão nhân dùng được một nửa bữa tối, Lâm Mộng Thanh rót cục đã trở lại, trên tay ôm hai bộ quần áo, cảnh xuân đầy mặt.

"Khụ khụ, Mộng Thanh, con ăn trứng Hi Thước sao? Sao cao húng như thế?" Thiên Cơ lão nhân húng thú nòng liệt hỏi.

"Ha ha!" Mạc Kỳ Hân buồn cười không thôi.

Lâm Mộng Thanh tức thì đen mặt, buông quần áo đặt mông ngồi xuống ở trước bàn, tức giận: "Sự phụ thật quá mức!"

"Ách, khụ khụ, nhanh ăn cơm, đừng để phò mã tương lai của chúng ta chết đói!" Thiên Cơ lão nhân hắng giọng một cái, ngoài cười nhưng trong không cười.

"Mộng Thanh, nhanh ăn đi." Mạc Kỳ Hân nói xong hướng ngoài cửa phản phó: "Vô Cực, mang thêm đồ ăn!"

"Vâng!" Vô Cực lên tiếng.

Lâm Mộng Thanh buồn bực cầm đũa, vùi đầu ăn cơm.

"Mộng Thanh, đệ đi ra ngoài làm gì? Quần áo này ở đâu ra?" Mạc Kỳ Hân nghi ngờ hỏi.

"Đi Cẩm Tú trang, may hai bộ quần áo cho đệ a, huynh xem đệ thật lâu không may đồ mới, sao có thể gặp phụ hoàng của huynh? Ngộ nhớ phụ hoàng của huynh chê đệ keo kiệt, không gả Nhã Phi cho đệ thì làm sao bây giờ?" Lâm Mộng Thanh ấp úng nói.

Thiên Cơ lão nhân rút rút đầu lông mày, nói lầm bầm: "Không lấy thì thôi, Hoàng đế không gả nữ nhi, đồ đệ Thiên Cơ lão nhân ta cũng không buồn cưới!"

"Mộng Thanh, đệ không tự tin à?" Mạc Kỳ Hân nhíu mày, buông đũa xuống, nghiêm mặt nói: "Mọi thứ của đệ xuất chúng, mặc dù gia thế bình thường, nhưng ta cùng ta phụ hoàng không phải người ngại nghèo yêu giàu, huống chi người có giàu hơn nữa, ở trong mắt chúng ta có thể xem là cái gì? Mộng Thanh, đệ là huynh đệ sinh tử của ta, nếu là đệ không ngại câu nệ, ta phong vương bá tử tướng cho đệ đều không là vấn đề, kỳ thực ta thật sự rất muốn đệ ở lại giúp ta! Nhã Phi cũng không phải nữ tử được nuông chiều, nàng cũng đã thích đệ, ta vô luận như thế nào cũng sẽ làm cho phụ hoàng đồng ý hôn sự của hai người, đệ đừng lo lắng."

Nói xong, Vô Cực đem com tiến vào, Mạc Kỳ Hàn cười, "Vô Cực, bày lên đi."

"Vâng, chủ tử!"

Lâm Mộ Thanh bình tĩnh nhìn Mạc Kỳ Hàn, môi mở mở, "Sur huynh..."

Vô Cực ôm một xấp quần áo thật dày tiến vào, đặt ở cạnh giường, Mạc Kỳ Hàn khẽ cười nói, "Mộ Thanh, đây là quần áo mấy ngày trước ta phái người làm theo kích cỡ cũ của đệ, may cho đệ mười bộ mới, áo ngoài, áo trong, áo khoác đều có, màu trắng, màu xanh, màu lam, còn có màu đỏ, nhìn xem có phải màu đệ thích không. Ha ha, muốn oán thì oán sư phụ, muốn gạt đệ, trêu chọc nên giấu đệ, kết quả đệ lại đi ra ngoài tự mua thêm, cái này gọi là không nể mặt sư huynh rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 287

Việt Nam! Vô địch

"Sur huynh!"

Lâm Mộ Thanh xúc động, đứng dậy cầm lên một bộ, dùng ngón tay vuốt ve nhẹ nhàng, thật lâu sau, nhẹ nhẹ nói nhỏ: "Sur huynh, cảm ơn huynh!"

"Ha ha, lại đây uống một chén, trước kính Tử ca ta đây cái đi!" Mạc Kỳ Hàn cười nói.

"Được!"

Khi thầy trò ba người đang cao hứng uống, quân gia vào, hai tay đưa ra một phong mật thư, "Chủ tử, đây là Hoàng Thượng vừa phái người bí mật đưa tới."

"Sao?" Mạc Kỳ Hàn tiếp nhận, mở ra nhìn một lần, rồi sau đó nói: "Sư phụ, Mộ Thanh, Tư Khuynh, đêm mai vào lúc canh ba phụ hoàng đến, Tư Khuynh người chú ý tiếp ứng."

"Vâng, chủ tử, nô tài nhớ kỹ!" Quân gia lập tức đáp.

"Sư phụ, nhìn xem, phụ hoàng đổi tên con thành Mạc Quân Lâm!" Mạc Kỳ Hàn đưa thư qua, nói.

"Mạc Quân Lâm?" Lâm Mộ Thanh dùng ánh mắt sùng bái xem xét Mạc Kỳ Hàn, nói: "Hoàng Thượng anh minh a! Quân lâm thiên hạ, đây là đang ám chỉ thân phận của sư huynh đó!"

Thiên Cơ lão nhân vừa nhìn thư vừa gạt đầu, "Không sai, Mộ Thanh phân tích đúng, Hoàng Thượng suy tính thật chu đáo."

"Quân lâm thiên hạ!"

Ánh mắt Mạc Kỳ Hàn lướt qua quân gia, hướng ngoài cửa, ánh chiều tà chiếu vào trong viện, quãng xuống trên bàn đá xanh từng đạo ánh sáng vàng, suy nghĩ một lần nữa bay xa, giang sơn trong tay, giai nhân làm bạn, có tình cảm huynh đệ, ân cha nường, cuộc đời này, cũng coi như không uống đi!

Ban đêm, ôm lấy Lăng Tuyết Mạn đi vào giấc ngủ, tâm sự vẫn chưa nói ra, còn chưa đi, liền bắt đầu tương tư, chỉ có ôm thiên hạ trong lòng càng chặt, chặt hơn...

Đêm sau, Mạc Kỳ Hàn đi Cúc Thủy Viên bồi Lăng Tuyết Mạn, hai người hàn huyên vụn vụn một chút, lại triển miên hồi lâu, mới nhẹ ru Lăng Tuyết Mạn ngủ, đợi nàng ngủ say, hần lặng lẻ đứng lên, mặc quần áo rồi đi.

Trở lại Hương Đàn Cư, Lâm Mộ Thanh cùng Thiên Cơ lão nhân đều đang chờ, Mạc Kỳ Hàn nói ra một cái ý nghĩ hần suy tư hai ngày, "Sư phụ, con muốn mời Hoa Mai bà bà tới đây, giúp con bảo vệ Mạn Mạn, sư phụ thấy được không?"

"Hả? Hoa Mai lão bà? Hần tiểu tử, con muốn thỉnh bà ấy đến?" Thiên Cơ lão nhân giật mình, suýt nữa cắn đầu lưỡi.

Lâm Mộ Thanh nhìn phản ứng của Thiên cơ lão nhân, phun cười, "Sư phụ khản trương?"

"Ai, ai khản trương?" Thiên Cơ lão nhân đỏ mặt, mắt tự nhiên nói.

"Sư phụ, chuyển ra kinh này, Vô Cực Vô Ngã Vô Giới, ám vệ, ngài cùng Mộ Thanh tất cả đều đi theo con, nếu Mạc Kỳ Minh chưa từ bỏ ý định, lại lần nữa cướp đi Mạn Mạn thì phải làm sao? Thợ vẽ võ công kém, căn bản không phải đối thủ của thiết huyết sát thủ dưới tay hần, con suy xét hồi lâu, người duy nhất có thể tin nhiệm lại có võ công cao cường cũng chỉ có Hoa Mai bà bà, sư phụ, ngài giúp con viết phong thư, như thế nào? Hoa Mai bà bà nể mặt ngài, sẽ phải giúp con." Mạc Kỳ Hàn lo lắng nói.

Thiên Cơ lão nhân quần lợi hại, khoát tay nói: "Khụ, Hần tiểu tử, bà lão kia ngang ngược hết sức, bà ta làm sao nghe sư phụ? Mặt mũi của con không nhỏ, bà ta sẽ đáp ứng con, cũng là con thu phục đi."

Mạc Kỳ Hàn nghĩ nghĩ, nói: "Vây, con viết một phong thư, sư phụ cũng viết một phong, con hiện tại không thể đi ra, liền để Mộ Thanh mang thư đi Lê Sơn Quan, như thế nào?"

"Ách, sao chuyện bốn ba mặt nhọc khổ sai đều đổ trên đầu đệ?" Lâm Mộ Thanh buồn bực tròn trắng, tròn mắt gào hoét chuyển chuyển, nói: "Làm cho đệ truyền tin mời người có thể, Nhưng thư sư phụ phải viết đủ hai ngàn chữ, không thể có bất luận lời nói gì có thể sẽ chọc giận Hoa Mai bà bà, nếu không phải đệ không đưa!"

"Cái gì? Hai ngàn chữ? Con xem sư phụ con là Đại học sĩ đương triều a? Còn không thể chọc giận bà lão kia?" Thiên Cơ lão nhân nghe vậy liền giơ chân, vỗ một chưởng vào trên bàn, giận dữ hét: "Lâm Mộ Thanh, con chết đi!"

Thông minh như Mạc Kỳ Hàn, tức thời liền hiểu ý Lâm Mộ Thanh, ánh mắt hai người giao nhau trong không trung, Mạc Kỳ Hàn liền đau khổ nói: "Sư phụ, ngài ủy khuất một chút đi, ngoại trừ Mộ Thanh, còn ai biết Lê Sơn Quan? Còn ai có thể phá kỳ môn trận của ngài trên Lê Sơn? Ai mới có năng lực gặp Hoa Mai bà bà? Dù sao là con không đi được, nếu không sư phụ ngài tự mình đi nhé?"

"Hả? Không đi! Ta không đi đâu!" Thiên Cơ lão nhân vung tay áo, ôm ngực nằm sấp ở trên bàn.

"Vậy chỉ có Mộng Thanh đi, sư phụ ngài nên đáp ứng đi, nếu không đồ đệ quý xuống cho ngài!" Mạc Kỳ Hàn nói xong, thật sự vung cấm bảo quý trước mặt Thiên Cơ lão nhân.

"Tiểu tử, con đây là làm lão nhân ta giảm thọ đó!" Thiên Cơ lão nhân vội lời kéo Mạc Kỳ Hàn, đen mặt trừng mắt nhìn Lâm Mộng Thanh nửa ngày, nghẹn khí hỏi: "Tiểu tử con không thể lui một bước sao?"

"Hi hi, không thể!" Lâm Mộng Thanh lắc đầu, đắc ý hả hê.

"Được! Ta viết!" Thiên Cơ lão nhân nghiêng răng nghiêng lợi, vẽ một chữ trên bàn, "Lấy giấy bút đến!"

Mười phút sau, Mạc Kỳ Hàn viết xong thư, quay đầu nhìn lại, Thiên Cơ lão nhân chỉ viết được hai chữ: bà lão!

"Khụ khụ, sư phụ ngài viết nhanh a, sáng sớm ngày mai Mộng Thanh phải đi đó!" Mạc Kỳ Hàn tức giận thúc giục.

Thiên Cơ lão nhân nuốt nước miếng, vẽ đầu bút tai xin lỗi, "Hàn tiểu tử a, viết thư thật sự không phải sở trường của sư phụ a! Huống chi, ta cùng bà lão kia đánh nhau còn tạm được, vẽ vẽ mà nói, chưa từng có viết qua, con bảo sư phụ viết cái gì a?"

"Viết lời ngài muốn nói trong lòng đối với Hoa Mai bà bà a, viết xong, viết thêm nửa đoạn về chuyện của Mạn Mạn là được." Mạc Kỳ Hàn nói.

"Ách..." Thiên Cơ lão nhân hết chỗ nói rồi.

"Sư phụ, không phải ngài nói phải đợi sau khi chuyện của sư huynh kết thúc mới sống cùng Hoa Mai bà bà sao? Vậy bây giờ ngài phải nỗ lực a, nhớ lại một chút sự tình tốt đẹp của các ngài lúc còn trẻ, giải thích cùng bà bà, nói ngài sai rồi, lại tính tình buồn bực không chịu cúi đầu, hiện tại xin bà bà tha thứ ngài, chỉ những thứ này thôi." Lâm Mộng Thanh nghiêng đầu, vừa nghĩ vừa nói.

Thiên Cơ lão nhân buồn bực nắm tóc, biểu tình hiện ngang lăm lăm, "Được, nể mặt hai đứa tiểu tử các con, sư phụ ta liền quay đầu lại, viết cho bà lão kia xem, hừ, làm bà lão kia vui chết luôn!"

Mạc Kỳ Hàn cùng Lâm Mộng Thanh nhìn nhau cười, hiểu trong lòng mà không nói.

"Chủ tử, Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu nương nương đến!"

Vô Cực tiến vào, vội vàng bẩm báo.

Nghe vậy, Thiên Cơ lão nhân đang vui đầu viết lách cả kinh, vội vàng thu thư của ông, nhưng không đợi ông kịp giấu, tiếng bước chân vang lên, Mạc Ngự Minh cùng Hoàng Hậu đã vào đến!

"Nhi thần khấu kiến phụ hoàng mẫu hậu!" Mạc Kỳ Hàn tiến lên một bước, vén áo quý xuống.

"Hàn nhi!" Hoàng Hậu tận mắt thấy con bà quý gối trước mặt, kích động không biết như thế nào cho phải, tuy rằng đã biết trước, hơn nữa đã chuẩn bị tâm lý, nhưng giờ phút này vẫn là nước mắt tràn mi.

Mà đầu tiên ánh mắt Mạc Ngự Minh lại phóng ở trên người Thiên Cơ lão nhân đang ôm thư trong ngực, trên mặt dính mấy vết mực, xấu hổ vô cùng!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 288

"Hàn nhi, con thật không có chết sao? Mau đứng lên cho mẫu hậu nhìn xem!"

Hoàng Hậu đỡ lấy hai vai Mạc Kỳ Hàn, trong mắt Mạc Kỳ Hàn chưa xót, đứng dậy đỡ Hoàng Hậu ngồi xuống bên giường, "Mẫu hậu, là nhi thần, ngài xem xem, là Hàn nhi của ngài còn sống."

"Hàn nhi, mẫu hậu ngày ngày nằm mơ gặp con, mơ thấy đại ca con, mẫu hậu nhớ các con muốn điên rồi!" Hoàng Hậu nghiêng thân ôm lấy Mạc Kỳ Hàn, vẫn lệ rơi đầy mặt.

"Mẫu hậu, ngài nên cao hứng a, đừng khóc, cho nhi thần xem thật kỹ mẫu hậu." Mạc Kỳ Hàn thay bà lau lệ ở khóe mắt, chau mày lại, đau lòng nói: "Mẫu hậu, ngài gầy quá, đều là nhi thần bất hiếu, làm cho mẫu hậu thương tâm."

"Hàn nhi, đại ca con mất, còn con chống đỡ mẫu hậu, ngay cả con lại đi, nếu không phải còn Nhã nhi, mẫu hậu đến dùng khí sống sót cũng không có, sao có thể ăn cơm đâu?" Hoàng Hậu khóc không thành tiếng nói.

"Mẫu hậu, hiện tại ngài biết nhi thần không có chết, về sau sẽ điều dưỡng thân mình vì nhi thần, đợi nhi thần nam chinh trở về, muốn nhìn thấy mẫu hậu khỏe mạnh, biết không?" Mạc Kỳ Hàn đỏ mắt, nhẹ giọng an ủi.

Hoàng Hậu mới dùng nước mắt, "Hàn nhi, mẫu hậu mới nhìn thấy con, con liền đã muốn lên chiến trường, con bảo mẫu hậu an tâm như thế nào a!"

"Mẫu hậu, đây là việc nhất định phải làm, có mẫu hậu cùng phụ hoàng cầu nguyện cho nhi thần, nhi thần sẽ bình an trở về, về sau làm cho Mạn Mạn bởi mẫu hậu, bảo nàng đá bóng cho mẫu hậu xem, nàng rất biết làm mẫu hậu vui vẻ."

"Được, mẫu hậu cùng Mạn Mạn nha đầu chờ Hàn nhi trở về."

"Được." Mạc Kỳ Hàn hiểu ý cười.

Mà bên kia, Mạc Ngự Minh nhìn Thiên Cơ lão nhân, thử mở miệng hỏi: "Lão tiên sinh đó là Thiên Cơ lão nhân sư phụ của Hàn nhi đi?"

"Vâng... Là, đúng vậy." Thiên Cơ lão nhân ngây ngô cười, vụng trộm đem thư giấu ở phía sau, sau đó quỳ xuống nói: "Thảo dân khấu kiến Hoàng Thượng! Hoàng Hậu nương nương!"

"Không được!" Mạc Ngự Minh cả kinh, vội đến gần, hai tay nâng Thiên Cơ lão nhân, "Lão tiên sinh xin mau mau đứng lên!"

Lâm Mộng Thanh còn đứng ở một bên, hơi giật mình nhìn nhạc phụ nhạc mẫu tương lai trong truyền thuyết của hắn, nửa ngày như hóa đá!

Thiên Cơ lão nhân đứng lên, Mạc Ngự Minh chú ý tới ông mất tự nhiên, kỳ quái hỏi: "Lão tiên sinh là đang làm cái gì? Tập viết?"

"Khụ khụ, Hoàng Thượng, xin cho thảo dân đi trước tắm một chút, lem luốc như vậy, làm cho Hoàng Thượng chê cười." Mạc Thiên Cơ lão nhân đó một nửa đen một nửa, rất là quần bách.

Mạc Ngự Minh thoải mái cười nói: "Lão tiên sinh không cần câu thúc, lão tiên sinh là người trong giang hồ, thấy bẩn, cứ coi như vẫn ở giang hồ, ở trước mặt Hàn nhi ra sao, liền ở trước mặt trẫm như vậy, trẫm sẽ không để ý."

"Phụ hoàng, cho sư phụ đưa mặt trước đi, nếu không sư phụ sẽ ngượng ngùng." Mạc Kỳ Hàn nghe, chuyển mắt khẽ cười nói.

"Ha ha, tốt lắm, lão tiên sinh, mời!" Mạc Ngự Minh gật đầu, cười nói.

Vì thế, Thiên Cơ lão nhân ôm thư, nhanh lặc mình biến mất.

"Phụ hoàng, ngài ngồi xuống." Mạc Kỳ Hàn từ bên giường đứng lên, đi qua đỡ Mạc Ngự Minh ngồi xuống ở trước mặt Hoàng Hậu, ánh mắt thoáng nhìn, mới phát hiện Lâm Mộng Thanh còn ngây ngốc tại góc tường, nhìn không được nhân mày, kêu lên: "Mộng Thanh, lại đây!"

"A?" Lâm Mộng Thanh theo bản năng há miệng, đầu óc mới xem như hoàn hồn, vội đi tới, vén vạt áo lên quỳ xuống, nói: "Thảo danh Lâm Mộng Thanh khấu kiến Hoàng Thượng! Khấu kiến Hoàng Hậu nương nương!"

Mạc Ngự Minh nhú nhú mày, hỏi Mạc Kỳ Hàn, "Hàn nhi, đây là Lâm công tử con nhắc tới với trẫm sao?"

"Đúng, phụ hoàng." Mạc Kỳ Hàn mỉm cười.

Nhưng, Mạc Ngự Minh lại nhíu mày, "Sao Trẫm thấy hắn ngốc ngốc vậy?"

Nghe vậy, trên trán Lâm Mộng Thanh nổi vô số gân đen, cắn chặt răng, nhẫn!

Khuôn mặt tuần tú của Mạc Kỳ Hàn co lại mãnh liệt, nhìn đầu vai run rẩy của Lâm Mộng Thanh một cái, buồn cười nói: "Phụ hoàng, không có, Mộng Thanh là nhìn ngài cùng mẫu hậu đến nên khấn trương!"

"Phải không?" Mạc Ngự Minh hắng giọng một cái nói: "Lâm công tử hãy bình thân!"

"Tạ Hoàng Thượng!" Lâm Mộng Thanh đứng lên, cúi đầu, trong lòng vẫn tức giận bất bình, sao lại nói hắn ngốc?

"Lâm công tử, ngươi ngẩng đầu lên cho bản cung nhìn xem!" Hoàng Hậu đã lau khô nước mắt, tươi cười rạng rỡ nói.

"Vâng, Hoàng Hậu nương nương!"

Lâm Mộng Thanh chậm rãi ngẩng đầu, mỉm cười nhìn thẳng Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu.

"Khá lắm, mỹ công tử a!" Hoàng Hậu kinh thần không thôi, nhìn Lâm Mộng Thanh từ trên xuống dưới, hài gật đầu, "Hoàng Thượng nói Hàn nhi khen ngươi võ công giỏi, tài hoa hay, tướng mạo đẹp, phẩm cách được, rồi có mối tình thâm thiết với Nhã nhi, đây là thật sự?"

"Sư huynh khen trật rồi, Mộng Thanh xác thích Công chúa Nhã Phi, nguyện ý một đời một kiếp bảo vệ nàng, cầu Hoàng Thượng Hoàng Hậu nương nương thành toàn!" Lâm Mộng Thanh thần nhiên nói xong, lại quỳ.

Mạc Ngự Minh cũng bị bề ngoài của Lâm Mộng Thanh khuất phục, liền vui sướng nói: "Cũng là Hàn nhi để ý, lại cực lực cam đoan, nói vậy Lâm công tử có thể cho trẫm cùng Hoàng Hậu yên tâm, chính là trẫm còn phải tìm cơ hội hỏi ý tứ Nhã nhi một chút, nếu như nó cũng đồng ý, trẫm liền hứa gả cho ngươi, đợi ngươi cùng Hàn nhi nam chinh trở về, trẫm sẽ hạ chỉ tứ hôn cho ngươi cùng Nhã nhi, nhưng còn có một chút chuyện, làm phò mã hoàng gia, là không cho phép nạp thiếp thất, trừ phi là công chúa không sinh con, Lâm công tử có biết không?"

Lâm Mộng Thanh tươi cười rạng rỡ, "Vâng, Mộng Thanh biết được, nhưng tình cảm của Mộng Thanh đối với công chúa sâu đậm, cuộc đời này quyết không phụ công chúa! Nếu có chút vi phạm, Hoàng Thượng cùng sư huynh cứ chém thảo dân!"

"Được! Quả nhiên không sai, là nam nhi có trách nhiệm!" Mạc Ngự Minh cười tán thưởng, hơi nâng tay, "Lâm công tử đứng lên đi!"

"Tạ Hoàng Thượng!"

Mạc Ngự Minh nghiêm túc nói: "Lần này nam chinh, chiến sự căng thẳng, trên sa trường nguy hiểm, Lâm công tử, ngươi cùng Hàn nhi nên đề dặt cẩn thận, nghe theo hiệu lệnh của Lôi Nguyên soái, hiểu chưa?"

"Vâng!"

Mạc Kỳ Hàn cùng Lâm Mộng Thanh liếc nhau, gật đầu.

"Hàn nhi, trẫm hôm nay đã triệu Lôi Việt, giải thích thân phận của con, trong lòng hắn đã hiểu rõ, gặp tình hình chiến đấu, các con cần thương lượng, dù sao trên chiến trường, Lôi Việt có kinh nghiệm chiến trường phong phú, con không thể khư khư cố chấp, phải tôn trọng lão nguyên soái, hiểu chưa?" Mạc Ngự Minh dừng lại một chút, lại nói tiếp: "Lôi Việt người này là đại tướng tâm phúc của trẫm, nếu con có thể thu phục ông ấy, đối với việc bình định loạn đảng ngày sau của con rất có tác dụng!"

"Vâng, phụ hoàng, nhi thần hiểu được, nhi thần sẽ chiêu hiền đãi sĩ, lĩnh giáo Lôi Nguyên soái." Mạc Kỳ Hàn chấp tay, trịnh trọng gật đầu.

Lúc này Thiên Cơ lão nhân bên lên đi vào, Mạc Ngự Minh vội đỡ Hoàng Hậu đứng lên, cúi đầu với Thiên Cơ lão nhân, "Trẫm cùng Hoàng Hậu tạ ơn tái sinh của lão tiên sinh đối với

Hàn nhi!"

"Không, Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu nương nương làm thảo dân ngại chết!" Thiên Cơ lão nhân kinh hãi, vội đỡ hai người.

"Không, lão tiên sinh phải nhận, Hàn nhi gặp được lão tiên sinh, là phúc khí của nó, cũng là phúc khí của trẫm, lần này nam chinh, làm phiền lão tiên sinh!" Mạc Ngự Minh trịnh trọng nói.

Thiên Cơ lão nhân nhìn Mạc Kỳ Hàn một cái, cười nói: "Hoàng Thượng yên tâm đi, thảo dân luôn luôn xem Hàn tiểu tử là con trai, cái này là đoạt con trai của Hoàng Thượng rồi!"

"Ha ha ha!"

Trong phòng, tiếng cười nổi lên bốn phía!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 289

Ba ngày sau, ở bên trong phòng khách Cúc Thủy Viên.

"Mẫu thân, tới ngài đi cờ!"

"Đề sau, ta nghĩ, vừa rồi hình như ta đi nhầm, đề ta đi lại."

"Ha ha, mẫu thân, đây là lần thứ tám ngài hồi cờ! Còn muốn hồi sao?"

"Đó là đương nhiên, không cần nói với ta cái gì chết không hồi hận, mẫu thân con là nữ nhân, ha ha, càng là tiểu nhân!"

"Ách, Hiền nhi bội phục!"

"Ha ha ha..."

Quân gia mới đến cửa phòng khách, liền nghe được tiếng cười không ngừng bên trong, mím môi nở nụ cười một chút, chuyển mắt hướng bà lão tóc hoa râm cùng đi bên cạnh, nói: "Mời ngài chờ một chút."

"Được."

Quân gia gạt đầu, cất bước đi vào, đứng ở hành lang ho nhẹ một tiếng, chấp tay nói: "Nô tài thỉnh an tiểu Vương gia, Vương phi!"

"Ừ, quân gia có chuyện gì sao?" Mạc Ly Hiền quay đầu lại hỏi.

"Vâng, chính là chuyện ngày hôm trước nô tài bẩm báo với tiểu Vương gia, bác của nô tài đã tới, tiểu Vương gia có muốn gặp không?" Quân gia khom người nói.

Nghe vậy, Lăng Tuyết Mạn nghiêng thân, mờ mịt hỏi: "Chuyện gì a? Quân gia người còn có bác a?"

"Ách, song thân nô tài tuy đã mất, nhưng có bác a." Đầu lông mày của quân gia run rẩy.

"Được, vậy người mang vào, ta cùng mẫu thân gặp." Mạc Ly Hiền nhẹ cười nói.

"Vâng!"

Lăng Tuyết Mạn thấy một người phụ nữ chừng năm mươi tuổi đi vào, lưng không cong, thần thái sáng láng, trên mặt mang nụ cười thật từ ái.

"Thảo dân bái kiến tiểu Vương gia, Vương phi!" Hoa Mai bà bà hơi cúi người, thanh thanh thùy thùy nói.

Mạc Ly Hiền quan sát vài lần, hài lòng cười nói: "Lão nhân gia mau đứng lên! Mời ngồi!"

"Bà bà, xin chào!"

Lăng Tuyết Mạn hứng thú, buông quần cờ trong tay ra, đi xuống, vòng quanh Hoa Mai bà bà hai vòng, cười đùa nói: "Bà bà a, lúc còn trẻ bà nhất định rất xinh đẹp đi, hi hi, bây giờ nhìn xem, cũng là một bà bà xinh đẹp đó!"

Hoa Mai bà bà vốn là nữ tử giang hồ, trời sinh tính tình rộng rãi phóng khoáng, không chú trọng lễ tiết quy củ, nghe vậy vui vẻ, kéo tay Lăng Tuyết Mạn, trong mắt lóe ra sáng rực, kích động nói: "Nàng chính là nha đầu Mạn Mạn đi? Lão bà ta đều sắp sáu mươi rồi! Ông lão kia cũng không nói ta xinh đẹp, ha ha, nàng xem bà bà thật sự xinh đẹp à?"

Mạc Ly Hiền choáng váng, chậm rãi liếc mắt nhìn về phía quân gia, quân gia tá hỏa, tay phải hơi nắm thành quyền, "Khụ khụ" hai tiếng, Hoa Mai bà bà mới đột nhiên nhớ lại thân phận của bà bây giờ là cái gì, vội buông tay Lăng Tuyết Mạn, lui về sau một bước, "Vương phi, là thảo dân quá phận, Vương phi thứ tội!"

"Tiểu Vương gia, Vương phi, bác của nô tài thông thường hành tẩu giang hồ, mới vừa rồi vô lễ kính xin tiểu Vương gia, Vương phi tha thứ!" Quân gia cúi đầu thỉnh tội nói.

"Ây da, quân gia người chính là cô hủ, bà bà thật tốt a, ha ha, rất có ý tứ, ta liền thích như vậy, cứ theo nề nếp xưng hô tí với ta, ta mới phát giác không có ý nghĩa đâu!" Lăng Tuyết Mạn nhìn quân gia ngớ ra, vui mừng dị thường, hỏi: "Bà bà, bà là nữ tử giang hồ a? Vậy giang hồ có phải rất thú vị không? Lão đầu nhà bà thật không biết thăm mý, bà bà xinh đẹp như vậy đặt ở trước mắt, cũng không biết thưởng thức!"

"Đúng vậy, Mạn Mạn nha đầu, bà bà nghe nói con rất lợi hại, về sau con giúp ta giáo huấn lão nhân đó đi, như thế nào?" Hoa Mai bà bà lại hưng phấn, kích động lại kéo lại tay Lăng Tuyết Mạn.

"A? Ta rất lợi hại? Ách, là ta mắng chửi người lợi hại, đánh nhau so không được, bà hành tẩu giang hồ, vậy khẳng định biết võ công, nói vậy lão nhân gia nhà bà cũng biết võ công, làm sao ta dám giáo huấn a?" Lăng Tuyết Mạn le lưỡi, xin lỗi sờ sờ cái mũi.

Hoa Mai bà bà khoái trá cười ra tiếng, "Ha ha, Mạn Mạn nha đầu này thật là thú vị, hợp khẩu vị với bà lão ta a!"

Mạc Ly Hiền chặt lưỡi, xem hướng quán gia, "Bà bà này sao gọi mẫu thân là Mạn Mạn nha đầu?"

"Hồi tiểu Vương gia, là, là nô tài trước kia nói một ít chuyện về Vương phi với bác, nói đến Công chúa Nhã Phi thường xuyên kêu Vương phi là Mạn Mạn, bác liền nhớ kỹ, thỉnh tiểu Vương gia thứ tội!" Quán gia nói xong vội quỳ xuống, đầu lại cúi thấp đi một phần, "Nô tài nghĩ làm cho bác hiểu rõ hơn tính tình Vương phi, như vậy bọn họ ở chung sẽ tương đối dễ dàng, nhưng bác tùy tính đã quen, không hiểu quy củ, nô tài về nhà nhất định sẽ cân nhắc!"

"Ừm, vậy cũng không cần, chỉ cần mẫu thân thích là được rồi, cái khác không quan trọng." Mạc Ly Hiền hiểu rõ gật đầu, nhìn khuôn mặt Lăng Tuyết Mạn tươi cười, cũng không nhịn được giương lên khuôn mặt tươi cười, "Quán gia, lần này người mời đúng người rồi, bà bà này thú vị hơn Xuân Đường Thu Nguyệt đó, chỉ cần có thể đùa với mẫu thân vui vẻ, không quy củ liền không quy củ đi!"

"Haiz, đúng rồi, ta vẫn không rõ, quán gia là thỉnh bà bà đi theo ta à?" Lăng Tuyết Mạn lôi kéo Hoa Mai bà bà ngồi xuống ghế mây, mới nhớ lại hỏi.

Quán gia đi đến, nở nụ cười một chút, nói: "Hồi Vương phi, nô tài ngẫu nhiên biết được bác thoái ẩn giang hồ, lại nghĩ đến Vương phi thường gặp nguy hiểm như vậy, điều thị vệ Hường Đan Cự bảo vệ cũng không thích hợp, bọn họ đều là nam nhân không có phương tiện, bác là nữ nhân, võ công ở trên đời này lại ít có đối thủ, hơn nữa bác cũng mê đùa, vừa vặn có thể chơi đùa cùng Vương phi, nghĩ xong, nô tài đi bẩm tiểu Vương gia, mời bác đến Tử Vương phủ chúng ta."

Lăng Tuyết Mạn vui sướng thẳng gật đầu, "À, là như thế này à, tốt lắm, về sau bà bà kể cho ta nghe chuyện giang hồ hành hiệp trượng nghĩa đi!"

"Mạn Mạn nha đầu, đó không thành vấn đề a!" Hoa Mai bà bà nháy nháy mắt, hướng quán gia nói: "Dừng lại xích đu cho Mạn Mạn nha đầu đi, có bác ở đây, khẳng định không té!"

"Ha ha, mau làm đi, ta muốn ghen chết rồi!" Lăng Tuyết Mạn tỏa ánh sáng đầy mắt, vẫy vẫy tay.

Quán gia nhìn Mạc Ly Hiền một cái, Mạc Ly Hiền gật đầu, "Đứng lên đi, khinh công của ta cũng tiến bộ không ít, có thể đỡ mẫu thân được, thuận tiện kiến thức võ công của bà bà!"

"Vâng, tiểu Vương gia!"

Quán gia bận rộn đi ra ngoài.

Trong đầu Lăng Tuyết Mạn chợt lóe linh quang, giao hoạt đảo tròn mắt, ân cần tự mình rót một ly trà, hai tay dâng, "Bà bà, ngài uống trà!"

"Hả? Mạn Mạn nha đầu, nàng là Vương phi, là chủ tử, lão không dám nhận a!" Hoa Mai bà bà được sùng thành ló, vội đứng lên.

"Hi hi, bà bà ngồi đi, ngài nhận nổi, quán gia nói võ công của ngài thiên hạ ít có đối thủ, là thật sao?" Lăng Tuyết Mạn đỡ Hoa Mai bà bà ngồi xuống, vẻ mặt tươi cười.

"À, Mạn Mạn nha đầu, nàng muốn học võ công à?" Hoa Mai bà bà tròng lớn châu, kinh ngạc hỏi.

Lăng Tuyết Mạn cười càng tươi hơn, "Bà bà, ngài thích Mạn Mạn không?"

"Thích a, lão vừa thấy nha đầu liền thích!" Hoa Mai bà bà vội gật đầu.

"Ha ha, ta không học, ta là muốn nói nếu bà thích ta, vậy có thể được dạy con ta một chút võ công không?" Lăng Tuyết Mạn chạy lên chỗ bàn cờ, nắm tay Mạc Ly Hiền đến bên cạnh, "Đây chính là con ta, bà bà thích nó không?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 290

Mạc Ly Hiền kinh ngạc một chút, lập tức phản ứng kịp, liền khiêm tốn nhìn Hoa Mai bà bà, ôm quyền hữu lễ, "Không biết tôn tính đại danh của bà bà? Mạc Ly Hiền chậm trễ ra mắt tiên bối!"

Hoa Mai bà bà ngăn người, rồi sau đó nở nụ cười, "Tiểu Vương gia có chừng mực, thiếu niên anh tài a! Lão vốn coi trọng một tiểu tử, muốn nhận hần làm đồ đệ, nhưng lại bị lão nhân kia chiếm lấy rồi, hiện nay tiểu Vương gia muốn học, vậy phải xem xem tiểu Vương gia có thiên phú luyện võ hay không! Về phần đại danh của lão, có thể nói cho tiểu Vương gia nghe, nhưng tiểu Vương gia phải đáp ứng lão, không thể tiết lộ ra ngoài, nếu không lão sẽ phải rời đi!"

Nghe vậy, Lăng Tuyết Mạn cùng Mạc Ly Hiền liếc nhau, đều hơi giật mình gật đầu.

Hoa Mai bà bà liền cười nói: "Lão họ Tô, người giang hồ gọi là Hoa Mai bà bà!"

"Hoa Mai bà bà?"

Mạc Ly Hiền chấn động, lúc này liền vén áo quỳ xuống, "Hoa Mai bà bà, Mạc Ly Hiền khẩn cầu bà bà thu ta làm đồ đệ!"

"Ồ? Tiểu Vương gia biết lão?" Hoa Mai bà bà ngạc nhiên nói.

"Ly Hiền năm tuổi bắt đầu tập võ, phụ vương từng mời một vị đạo trưởng dạy ta công phu nhập môn, vị đạo trưởng này từng nói, nhìn khắp thiên hạ, người có thể xưng là cao thủ chân chính, chỉ có Thiên Cơ lão nhân cùng Hoa Mai bà bà, nhưng hai vị lão tiên bối hành tung khó nắm, hôm nay Ly Hiền nhưng lại hân hạnh được gặp, thật sự là vinh hạnh vạn phần!" Mạc Ly Hiền ngược mắt, bình tĩnh nói.

Lăng Tuyết Mạn chặt lưỡi, "Nhưng, nhưng quán gia không phải họ Tô à?"

Hoa Mai bà bà méo mặt, vội vàng nói: "Kỳ thực lão không tính là bác của hần, là tổ tiên ta cùng nhà bọn họ có chút sâu xa, hần gọi ta là bác."

"Ồ, quần gia đúng là thâm tàng bất lộ, bình thường chưa bao giờ đề cập qua hần còn có một người bác cao thủ như vậy đâu!" Lăng Tuyết Mạn gật đầu, cảm khái vô hạn, quần gia này, ở trong mắt nàng, chính là người thần bí không thấy đáy, giống như có rất nhiều bí mật.

"Ta không cho hần nói a, lúc này tới đây, trên thực tế, hần muốn cho lão dạy tiểu chủ tử của hần võ công, sợ lão không đáp ứng, liền nói đến chơi với nha đầu Mạn Mạn, liền tự nói với lão nha đầu Mạn Mạn có bao nhiêu thú vị, hấp dẫn lão đến đó!" Hoa Mai bà bà nỗ lực tìm lời, đang lúc bất giác, càng nói dối nhiều hơn.

Mà Mạc Ly Hiền cùng Lăng Tuyết Mạn nghe vậy, đương nhiên thật cao hứng, Mạc Ly Hiền vội lạy ba lạy, cất cao giọng nói: "Ly Hiền bái kiến sư phụ!"

"Haiz, tiểu Vương gia không nên gọi ta là sư phụ, cứ kêu bà bà, ta dạy cho ngài là được, nhưng sư phụ là không thể làm." Hoa Mai bà bà vội vàng xua tay, trầm nghĩ, Hàn tiểu tử là đồ đệ lão đầu kia, nếu bà thu cháu của Hàn tiểu tử làm đồ đệ, không phải quẹo ngoặt bồi phận sao?

Mạc Ly Hiền ngăn ra, cũng thông minh biết võ lâm cao thủ này đó đều rất quái lạ, liền cũng không dám hỏi nhiều hơn nữa, chỉ nói: "Vâng, Ly Hiền nghe bà bà!"

Dứt lời, đứng dậy, cũng tự mình rót một ly trà, hai tay dâng, "Ly Hiền lấy trà thay rượu, kính bà bà một ly!"

"Ha ha, Được!" Hoa Mai bà bà tiếp nhận, tươi cười đầy mặt.

Lăng Tuyết Mạn hai tay ôm ngực, nhìn ngoài phòng khách ngoài, quần gia đang bề bộn chỉ huy người treo xích đu! "Hi hi, quần gia kia bình thường cả ngày bày biện một gương mặt như cương thi, không nghĩ tới, tâm địa tốt như vậy đó!"

"Quần gia Tư Khuynh thật trung tâm, bởi vì trung thành và tận tâm với phụ Vương, cho nên mới đối tốt với Hiền nhi cùng mẫu thân, chính là không thích cười thôi, mẫu thân về sau không được trêu cợt hần." Mạc Ly Hiền cũng nhìn qua, khẽ cười nói.

Ai ngờ, Hoa Mai bà bà lại nói: "Mạn Mạn nha đầu, nàng muốn chơi thế nào thì chơi thế đó, mặc kệ hần, nhiệm vụ của bà bà chủ yếu vẫn là chơi đùa với nàng!"

"Ha ha, bà bà, vậy bây giờ chúng ta đi giáo trưởng, ta xem bà dạy Hiền nhi luyện võ, được không?" Lăng Tuyết Mạn lôi tay áo Hoa Mai bà bà, một bộ dáng làm nũng.

"Ha ha, được, tiểu Vương gia mang theo thanh kiếm!"

"Vâng! Bà bà!"

Hương Đàn Cự.

Thiên Cơ lão nhân chấp tay sau lưng, cúi đầu, không ngừng đi tới đi lui, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn ra ngoài, chính là không nói một câu.

Mạc Kỳ Hàn không khỏi bật cười nói: "Sư phụ, đừng xem, nói vậy lúc này Hoa Mai bà bà cùng Mạn Mạn đang chơi vui vẻ rồi!"

"Ai, ai xem bà ta?" Thiên Cơ lão nhân bước chân nhanh một chút, trợn mắt nói: "Con xem bà lão kia vừa tới đã chơi đến điên cuồng, hừ! Sớm biết như vậy, sư phụ đánh chết cũng không viết lá thư đó!"

"Sư phụ, nam nhân nên rộng lượng một chút, nữ nhân có thể cao hứng bởi nam nhân mình thích nói vài câu ngọt ngào, ngài càng nên cao hứng a!" Mạc Kỳ Hàn thờ dài nói.

Thiên Cơ lão nhân đỏ mặt lên, lại trừng mắt, phát tay áo đi ra ngoài, bỏ lại lời nói: "Chờ bà lão đó trở về, nói sư phụ đã ngủ, không gặp bà!"

"Sư phụ, bốn ngày sau chúng ta phải đi rồi, đi lần này còn chẳng biết lúc nào mới có thể trở về, ngài cũng không nên lãng phí thời gian vào việc phân cao thấp a!" Mạc Kỳ Hàn buồn bực trợn mắt.

"Đã biết!"

Thiên Cơ lão nhân buồn bực ném một câu, đi ra ngoài.

Mạc Kỳ Hàn đứng dậy, đứng ở trong viện, cũng buồn bã vụn vặt.

Ly biệt sắp tới, gặp nhau khi nào?

Càng là muốn thêm thời gian để ở lại, thời gian càng là trôi nhanh như nước chảy qua kẽ ngón tay.

Suốt mấy đêm Mạc Kỳ Hàn vẫn không thể nói lên hai chữ biệt ly, nhưng, đến một đêm cuối cùng trước khi xuất chinh!

Bước chân trầm trọng, vào đến, Lăng Tuyết Mạn còn chưa ngủ, đang gục xuống bàn viết chữ vẽ tranh, trước mặt bỗng tối sầm, liền biết là Mạc Kỳ Hàn đến, khuôn mặt nhỏ nhắn giờ lên, ngọt ngào gọi một tiếng, "Tình nhân!"

"Mạn Mạn!"

Mạc Kỳ Hàn cười gượng, đi qua ngồi xuống ở trước bàn, ôm Lăng Tuyết Mạn ngồi ở trên chân hần, nhẹ giọng nói: "Đang làm cái gì?"

"Ta đang vẽ chàng a, ta dựa vào cảm giác, còn có lấy tay đụng đến của lông mi, mắt, cái mũi, miệng của chàng, ha ha, sau đó đem tổ hợp chúng nó vẽ cùng nhau, nhưng, ha ha, thật là khó xem!" Lăng Tuyết Mạn buông bút lông trong tay ra, vòng lên Mạc Kỳ Hàn sau gáy, vui cười không thôi.

"Thật không? Vậy nói rõ cảm giác của nàng không đúng, nếu là phát hiện bản công tử có thể mê đảo một đám đông nữ tử, nàng tin không?" Mạc Kỳ Hàn thoải mái nói nửa đùa, nửa thật.

"Ta mới không tin, hừ, nếu vậy trước tiên chàng phải làm cho ta mê đến điên đảo mới được, nếu như không mê hoặc nổi ta, ta liền cùng chàng nói bye bye!" Lăng Tuyết Mạn nhe răng, hai tay túm lỗ tai Mạc Kỳ Hàn, cái trán cụng tới.

Mạc Kỳ Hàn thét lớn một tiếng, đưa tay xoa xoa cái trán Lăng Tuyết Mạn, không vui nói: "Nàng không đau à?"

"Ah... Ah..., Tình nhân chàng thật tốt, ta cố ý cụng nàng, chàng còn đau lòng ta, ta cũng giúp chàng xoa xoa." Lăng Tuyết Mạn đưa tay mềm nhẹ vỗ về Mạc Kỳ Hàn, nghi ngờ hỏi: "Tình

nhân, dạo này ta thường xuyên khi dễ chàng, sao chàng không tức giận? Trước kia, chàng còn sẽ đánh ta, cũng là bởi vì thích ta sao?"

"Đúng vậy, thích nàng, liền muốn bao dung tùy hứng của nàng, còn có, chính là không nỡ lại đối động thù với nàng." Mạc Kỳ Hàn nhoen miệng cười, nắm tay Lăng Tuyết Mạn, đưa tới bên môi, hôn nhẹ một cái.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 291

"Ừ, vậy trước kia chàng tát ta hai cái, ta muốn trả lại cho chàng!" Lăng Tuyết Mạn ngược khuôn mặt nhỏ nhắn, hung hăng nói.

Mạc Kỳ Hàn nhú lông mày thật chặt, đưa tay xoa gò má Lăng Tuyết Mạn, nhẹ giọng nói: "Mạn Mạn, thực xin lỗi, lúc ấy ta không biết nàng tốt, không biết sẽ động tình động tâm với nàng, ta cũng biết tính ta lạnh, biết nàng chán ghét ta như vậy, Nhưng ta chính là như thế, trong lòng ta ẩn dấu nhiều âm u lắm, thêm thân phận địa vị của ta, làm chủ tử, liền không có khả năng lo lắng cảm thụ của người khác, hiện tại nghĩ tới, ta thật hối hận!"

"Tình nhân, ta không trả, kỳ thực ta cũng tốt hơn nhiều rồi, phải không?" Lăng Tuyết Mạn rút vào trong khuôn ngực ấm áp, ôn nhu nói: "Ta không biết trong lòng chàng vì sao có âm u gì đó, kỳ thực ta cũng có, nhưng ta sẽ nỗ lực khiến mình khoái hoạt, không thêm nghĩ nữa, có lẽ chàng là nam nhân, có chí hướng của chàng, nhưng ta sẽ dùng nhiệt tình của ta làm chàng ấm áp, cho chàng cùng ta vui vẻ, ít nhất ở thời điểm chàng và ta cùng một chỗ, cảm giác là hạnh phúc, khoái hoạt."

"Mạn Mạn..."

Mạc Kỳ Hàn cảm thấy đau xót, như nghẹn ở họng, đôi mắt trở nên mờ mịt, ôm lấy Lăng Tuyết Mạn, đi đến bên giường, tự tay cởi áo, cởi sạch vớ giày, tháo trâm cài của nàng, sau đó bản thân mình nghiêng thân nằm xuống, ôm lấy nàng lẳng lặng nằm ở trong chăn.

Trầm mặc, thật lâu sau, Lăng Tuyết Mạn thấy ra không đúng, nhẹ nhàng hỏi: "Tình nhân, chàng có tâm sự không phải không?"

"Mạn Mạn, Hoa Mai bà bà đến bảo vệ nàng, thay thế ta một thời gian, nàng phải nghe lời của bà bà, thời điểm nguy hiểm không thể tùy hứng, phải tôn trọng lão tiền bối, võ công của bà bà cao hơn ta rất nhiều, bảo vệ nàng không thành vấn đề, ta đi rồi, nàng làm cho bà bà ở cách vách phòng, gần nàng một chút, biết không?" Mạc Kỳ Hàn thận trọng nói.

"Cái gì?"

Lăng Tuyết Mạn chấn động, ngồi dậy nhìn Mạc Kỳ Hàn, nghĩ vừa rồi là mình nghe lầm, tròn tròn mắt lại hỏi một lần, "Chàng mới vừa nói cái gì? Ta không có hiểu, Hoa Mai bà bà là thay thế chàng bảo vệ ta? Chàng phải đi?"

"Mạn Mạn, nàng nằm xuống, không nên kích động, trước hết nàng nghe ta nói được không?" Mạc Kỳ Hàn lôi kéo tay Lăng Tuyết Mạn, lo lắng nói.

"Không, ta muốn nhìn chàng nghe chàng nói! Nói cho ta, ta vừa rồi nghe lầm, chàng là trêu đùa ta đúng không?" Trong mắt Lăng Tuyết Mạn nhanh chóng tràn đầy nước mắt, nàng nghe giọng khí của hắn, không được thích hợp!

Mạc Kỳ Hàn cảm thấy căng thẳng, vội ngồi dậy, ôm lấy nàng, nghẹn ngào nói: "Mạn Mạn, ta có chuyện quan trọng, phải rời khỏi, có thể là ba tháng, có thể là nửa năm, cũng có thể có thể là một năm, ta lo lắng cho nàng, ta liền tìm Hoa Mai bà bà, trùng hợp là bà cũng biết quán gia Tử Vương phủ, lại trùng hợp quán gia cũng đi tìm bà, cho nên bà liền tới, ta cùng Hoa Mai bà bà quan hệ rất sâu, bà sẽ chiều cô nàng thật tốt, nàng chờ ta trở về, được không?"

"Không được!"

Lăng Tuyết Mạn hô lên một tiếng, quả thực không thể tin được, liều mạng lắc đầu, lệ tuôn rơi "Ta không biết chàng có bản lĩnh bao lớn, có thể an bài Hoa Mai bà bà đến bên cạnh ta, nhưng chàng đã sớm quyết định muốn đi, đã sớm an bài phải không? Chàng gạt ta, hiện tại nói cho ta, còn có ý nghĩa gì? Tối nay là đêm cuối cùng chúng ta ở chung sao? Ngày mai chàng sẽ đi phải không?"

"Mạn Mạn, là ta gạt nàng, ta sợ nàng thương tâm! Đúng vậy, sáng mai ta phải đi, nhiều ngày qua, ta duy nhất không bỏ xuống được chính là nàng, ta không dám nói, cứ chờ tới bây giờ, nàng chớ trách ta được không?" Trong giọng nói của Mạc Kỳ Hàn cũng mang nước mắt, ôm Lăng Tuyết Mạn chặt hơn, chặt đến muốn đem nàng tiến vào thân thể hắn, để có thể mang đi.

"Vì sao? Tại sao muốn đi? Chàng rốt cuộc có chuyện gì quan trọng mà đi lâu như vậy? Một năm? Ta sao có thể đợi cho đến một năm đâu?" Lăng Tuyết Mạn khóc, hai tay ôm lưng Mạc Kỳ Hàn, khổ sở như trời muốn sập.

Lòng Mạc Kỳ Hàn đau như cắt, "Mạn Mạn, đáp ứng ta, chờ ta trở về, ta làm xong chuyện này, chỉ cần hồi kinh, ta liền tới tìm nàng, được chứ? Hoàn thành chuyện này, liền cách ngày ta cười nàng lại gần hơn một bước. Mạn Mạn, chờ ta..."

"Tình nhân, nhất định phải đi sao? Những chuyện chàng làm có nguy hiểm không? Chàng đi, ta không biết hành tung của nàng, không biết chàng ăn ngon không? Ngủ được không? Tâm tình có được không? Có mệt không? Thân chàng ở nơi nào? Đang làm cái gì? Ta cái gì cũng không biết, chàng làm cho ta chờ, ta chờ không nổi a!"

Lăng Tuyết Mạn khóc không thành tiếng, mặt mũi, cả người là vào trong lòng Mạc Kỳ Hàn, Mạc Kỳ Hàn khẽ vuốt tóc nàng, ánh mắt nhắm lại, "Mạn Mạn, bất luận ta đang ở nơi nào, bất luận ta đang làm cái gì, trong lòng đều sẽ nhớ nàng, nàng là toàn bộ tâm can của ta, toàn bộ... cái gì cũng không được lo lắng cho ta, ta sẽ rất tốt, chính nàng phải vui vẻ, biết nàng vui vẻ, ta sẽ rất vui vẻ, còn có, thân mình tiếp tục điều trị ba tháng, một chút thuốc cũng không thể chậm trễ biết không? Rất nhiều chuyện ta đều sắp xếp xong xuôi, cái gì nàng cũng không cần hỏi, không cần nói, làm như cái gì cũng không biết, đại phu bắt mạch cho nàng là ta an bài, nàng cứ việc uống thuốc là tốt rồi."

"Mạn Mạn, đáp ứng ta, nàng sẽ chờ ta, được chứ?" Mạc Kỳ Hàn cúi đầu, hôn lên môi Lăng Tuyết Mạn, thật lâu sau đó, thì thào: "Đáp ứng ta, Mạn Mạn!"

Lăng Tuyết Mạn không ngừng gật đầu, nước mắt sớm mơ hồ hai mắt, "Ừ, ta đáp ứng, đáp ứng, ta sẽ luôn luôn chờ chàng, bất luận bao lâu, chờ chàng tìm đến ta, chờ chàng đến cười ta..."

"Mạn Mạn, những điều ta dặn dò nàng, nàng nhớ kỹ chưa?" Mạc Kỳ Hàn cố gắng tươi cười, không yên tâm hỏi.

Lăng Tuyết Mạn lại gật đầu, "Nhớ kỹ, phải nghe lời Hoa Mai bà bà, phải uống thuốc, phải vui vẻ, phải đợi chàng trở về, đúng không?"

"Đúng, còn có một việc, nàng ngàn vạn lần phải nhớ kỹ, không thể cùng... bất kỳ Vương gia nào đó ở chung một mình, nhất là Tam Vương gia, biết không?"

"Vì sao?"

Mạc Kỳ Hàn nhún mày, "Bởi vì Tam Vương gia, ta không thích, ta sợ hắn có ý khác đối với nàng, dù sao nàng cứ đáp ứng ta, được chứ?"

"Ừ." Lăng Tuyết Mạn đáp, giọng đã nghe mũi rồi.

"Mạn Mạn rất ngoan, ta rất thích, rất thích..."

Mạc Kỳ Hàn vui mừng cười, ôm Lăng Tuyết Mạn một lần nữa nằm xuống, dán lên môi nàng, rung rung nói nhẹ, "Mạn Mạn, nàng nhớ kỹ một câu nói, những lời này là cam kết của ta đối với nàng, vì nàng, ta nhất định sẽ sống sót trở về, biết không?"

"Lời gì?"

"Tuýt ức hàn sương phát tề mi, sinh tử bất ly đào bạch đầu! Trong lời này có nàng, có ta, chúng ta sinh tử cùng nhau đến khi bạc đầu!"

Hôn, như mưa rơi xuống, mang theo lòng tràn đầy quyến luyến, cùng đau xót ly biệt, cái hôn này, triển miên đến tận xương, một đêm này, liêu chết dây dưa...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 292

Đêm, cực kỳ tĩnh lặng.

Thái giám tổng quản Lý Đức Hậu mang theo một gã nam tử mặc trang phục thái giám, vội vàng đi hướng Lâm Nguyệt trai phía đông Phụng thần cung.

"Nô tài thỉnh an Công chúa Nhã Phi!" Lý Đức Hậu đến gần một bước, quỳ xuống hành lễ.

Nhã Phi đang đọc sách, ngừng đầu mỉm cười, "Lý công công không cần đa lễ, phụ hoàng có gì phân phó sao?"

"Hồi công chúa, Hoàng Thượng sai nô tài đưa một lễ vật cho công chúa, sau nửa canh giờ, nô tài lại đến nhận đi." Lý Đức Hậu cúi đầu nói xong, không đợi Nhã Phi trả lời, tự lui ra ngoài.

"Lý công công?" Nhã Phi nghi hoặc không thôi, mới đứng dậy, gã thái giám nọ liền tiến vào cúi đầu hành lễ, trong nháy mắt, cả người Nhã Phi liền đại ra ngay tại chỗ!

Bỗng dưng, Nhã Phi đột nhiên phản ứng kịp, vội hít sâu một hơi, bộ dáng ra vẻ trấn định, hướng cung nữ thái giám bên trong tâm cung nói: "Toàn bộ lui ra đi! Bất luận kẻ nào cũng không được đến quấy rầy!"

"Vâng, công chúa!"

Cửa tâm cung đóng lại, Nhã Phi bất chấp ngưng ngừng, vội lôi kéo tay thái giám kia đi đến hướng khuê phòng của nàng, thẳng đến vào phòng ngủ, mới vội vàng hỏi: "Lâm công tử, sao chàng lại tới đây?"

Lâm Mộ Thanh nặn ra một cụ cười, nắm ngược lại tay Mạc Nhã Phi, bao tay vào lòng bàn tay mình, nói: "Nhã Phi, là Hoàng Thượng an bài ta tới thăm nàng."

"Phụ hoàng? Lâm sao có thể chứ?" Nhã Phi cả kinh, mở to hai mắt nhìn.

"Hoàng Thượng cũng biết, ngài tìm ta, ta nói cho ngài biết, ta thích nàng, muốn cưới nàng, Hoàng Thượng đáp ứng rồi." Lâm Mộ Thanh cố gắng cười, nhẹ giọng hỏi: "Nhã Phi, lần trước ta hỏi nàng, nàng nói muốn nghĩ rõ ràng, hiện tại nói cho ta, nàng có nguyện ý làm thê tử của ta hay không?"

"Phụ hoàng đáp ứng rồi? Lâm công tử, đây rốt cuộc là sao a? Không phải chàng rời kinh thành rồi sao? Trở về lúc nào?" Nhã Phi không thể đáp, gạt mình.

Lâm Mộ Thanh nhẹ nhàng cười, "Trở về một thời gian rồi, chính là nàng không đến Tứ Vương phủ, ta không cách nào gặp nàng, cũng vô pháp đưa tin cho nàng, Hoàng Thượng không biết từ đâu biết ta, liền mật triệu ta, sau đó đáp ứng cho ta làm phò mã của nàng, vốn Hoàng Thượng muốn tự mình hỏi nàng có đáp ứng hay không, tối nay lại đột nhiên phái người gọi ta vào cung, cho chính ta hỏi nàng, bởi vì ngày mai, ta lại phải rời đi, đi lần này, chỉ sợ tốn chút thời gian, đợi ta trở về, Hoàng Thượng sẽ cho chúng ta thành hôn. Nhã Phi, nói cho ta, nàng có thích ta hay không? Có nguyện ý gả cho ta hay không?"

"Lâm công tử, ta, ta... Ta thật không nghĩ tới phụ hoàng sẽ đáp ứng, trách không được đã nhiều ngày ngài không lại nói với ta chuyện tuyển chọn phò mã, thì ra..." Nhã Phi vẫn trong chấn kinh, nói đến phần sau, lại thở dài nhẹ nhõm một hơi, nở nụ cười, khuôn mặt trắng nõn hiện lên màu đỏ ửng, "Lâm công tử, ta... ta.... chỉ cần phụ hoàng đáp ứng, ta... ta đương nhiên nguyện ý."

"Thật sự sao?" Đôi mắt hoa đào xinh đẹp của Lâm Mộ Thanh sáng rực, kim lòng không được đưa tay ôm Mạc Nhã Phi vào lòng, vui mừng dị thường.

Nhã Phi ngưng ngừng nhẹ nhàng gật đầu, lại nhìn không được hỏi: "Lâm công tử ngày mai chàng phải đi đâu? Về nhà sao?"

"Không phải, là làm một chuyện vì phụ hoàng nàng, chuyện này có thể tốn không ít thời gian, cụ thể là cái gì ta không thể nói cho nàng biết, nàng cũng không được nhắc tới ta ở trước mặt Tứ Vương phi, trước khi Hoàng Thượng hạ chỉ tứ hôn, trước mặt bất cứ người nào cũng không thể nhắc tới ta, nhớ kỹ chưa?" Lâm Mộ Thanh cẩn thận dặn dò.

Nhã Phi ngẩn ra chút nữa, chỉ nhẹ nhàng hỏi: "Gặp nguy hiểm sao?"

"Không có, cho dù có, võ công của ta như thế nào nàng cũng biết, không có việc gì." Lâm Mộ Thanh lắc đầu, an ủi cười, lại nghiêm túc nói: "Nhã Phi, còn muốn gọi ta Lâm công tử sao? Gọi tên ta."

"Mộng Thanh!" Nhã Phi ngược mắt, trong mắt rung rung mang cười, nàng cùng hắn lần lượt ly biệt, lần lượt sum vầy, đã thành thói quen, "Mộng Thanh, ta chờ chàng, hy vọng là lần tạm

biệt cuối cùng của chúng ta!"

"Ừ, một lần cuối cùng, nhất định là một lần cuối cùng."

Trong mắt Lâm Mộng Thanh tình sâu vô cùng chỗ, cúi đầu, lần đầu tiên nhẹ nhàng dán lên cánh môi Nhã Phi, nàng cả kinh, e lệ muốn tránh ra, hấn giữ chặt đầu nàng, từ lướt qua dần dần trở thành xâm nhập...

Hương Đan Cư.

Thiên Cơ lão nhân cùng Hoa Mai bà bà đã mắt to trừng mắt nhỏ đến nửa giờ, ai cũng quật cường không chịu mở miệng trước.

Rốt cục, Hoa Mai bà bà không nhịn được, lại không phải nói chuyện, mà là đột nhiên "Ồ!" một tiếng, ôm bụng, "Đau quá a!"

"Bà lão, bà làm sao vậy?" Thiên Cơ lão nhân cả kinh, vội đỡ bà ngồi xuống giường, vén tay áo của bà bắt mạch, ngừng một hồi cau mày nói: "Không có việc gì a, bà lão, không phải bà lại ăn đồ hư đau bụng hả?"

"Không biết được, dù sao chính là đau bụng, lão nhân ông xoa xoa cho ta đi!" Hoa Mai bà bà mang một bộ dáng yếu ớt.

Thiên Cơ lão nhân ngồi xuống ở bên cạnh, không thềm nhắc lại, cúi đầu đưa tay đặt trên bụng Hoa Mai bà bà, động tác nhẹ nhàng chậm chạp xoa, hồi lâu, mới nhẹ giọng nói: "Bà lão, thứ có thể ăn hay không thể ăn, bà bao lớn rồi, còn thường xuyên phạm tật xấu này, không có đại phu ta đây ở trước mặt, về sau bà ăn cái gì phải chú ý một ít, nghe không?"

"Ồ." Hoa Mai bà bà hiếm khi không giả mềm, mềm mại gật đầu.

"Bà lão, ta đã nói với Hàn tiểu tử, chờ hấn xong việc, Mạn Mạn nha đầu sinh con gái, chúng ta liền mang theo đứa nhỏ về Lê Sơn Quan đi, chúng ta sai lầm mấy thập niên, đừng lãng phí thời gian nữa, bà dời đến nhà ta ở đi." Thiên Cơ lão nhân cúi đầu, trên mặt tràn đầy vẻ không được tự nhiên.

Hoa Mai bà bà lại vừa khóc vừa cười, "Nếu ông sớm nói với ta lời này, ta đã sớm dọn đi rồi!"

"A?" Thiên Cơ lão nhân ngẩng đầu, ngó ra chút nữa, toét miệng cười, nắm chặt tay Hoa Mai bà bà, nói: "Được, chờ ta hỗ trợ Hàn tiểu tử nam chinh trở về, lại hỗ trợ hấn thanh trừ loạn đảng, chúng ta trở về đi."

"Ừ."

Hoa Mai bà bà mừng mà khóc, hai người, bốn tay gặt gao nắm lẫn nhau.

Hôm sau.

Ngoài cửa Tuyên Hoa, lá cờ bay lên, tiếng trống trận vang to, ba quân đứng ở quảng trường chờ xuất phát!

Vân vũ bá quan đứng phân thành hai hàng, đứng đầu đại quân, là nguyên soái Lôi Việt tuổi chừng bốn mươi bảy, bên cạnh, là một nam tử thân hình cao lớn, trên đeo mặt nạ bạc che tất cả dung mạo, quần áo đen, thần bí khó lường, một đôi thâm thúy mắt xuyên thấu qua mặt nạ, bình tĩnh nhìn phía trước!

Trên đài điểm tướng, Mạc Ngự Minh thân mặc long bào, Hoàng Hậu ngồi bên cạnh, ở phía sau bọn họ, có hai bóng người bé bỏng đang đứng, là Lăng Tuyết Mạn cùng Mạc Nhã Phi!

Khi Mạc Kỳ Hàn rời đi lúc canh bốn, Lăng Tuyết Mạn khóc lâu lắm, vừa mới mơ mơ màng màng ngủ, Mạc Ngự Minh liền phái Lý Đức Hậu khăn trương đến tuyên vào trong cung, muốn nàng cùng tiền đưa tướng sĩ nam chinh, giờ phút này không chỉ có ánh mắt sung phù, sắc mặt cũng tái nhợt vô cùng, không có một chút tinh thần đứng đại ra ở nơi đó.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 293

Trong đôi mắt sâu dưới mặt nạ bạc, nhìn thật sâu tới trên đài điểm tướng, ánh mắt đảo qua phụ hoàng, mẫu hậu, muội muội của hấn, cuối cùng ngừng ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn tiểu tụy không chịu nổi, về mặt đại ra, tâm gặt gao co rút đau đớn.

Khoảng cách bất quá năm trượng, nhưng hấn không có cách nào nói cho nàng biết, hấn đang đứng ở trước mặt nàng, gần đến nỗi, nàng chỉ cần dời ánh mắt lên một tấc, liền có thể nhìn đến hấn!

Theo trên gương mặt kia, hấn biết, khi hấn đi rồi, nàng hung hăng khóc, nàng đáp ứng hấn không khóc, đáp ứng hấn sẽ cười chờ hấn trở về, nhưng nàng lại vụng trộm khóc sau lưng hấn, vụng trộm thương tâm, nếu có thể, nếu có thể mang nàng đi, hấn nhất định không chút do dự...

Bên môi vẫn còn lưu lại hương vị, trong nháy mắt lúc hấn xoay người rời đi, nàng dùng sức hôn hấn...

"Tình nhân, từ đây ở trong lòng ta, có bờ bến vọng phu, mỗi ngày trông quân về!"

"Tình nhân, chàng hứa với ta bạch phát tề mi, sinh tử tương huê, ta liền hứa với chàng bỏ vì nhận như tì, kiên trinh vĩnh tương thủy!" (đại loại là anh hứa với chị sinh tử cùng nhau đến răng long đầu bạc, còn chị hứa với anh là cho dù cây lau sậy có mềm như sợi tơ thì chị vẫn một lòng một dạ theo anh)

Mạc Kỳ Hàn nhắm lại mắt thật sâu, lại sợ xoay người rời đi sẽ không nhìn thấy nàng, liền nhanh mở mắt, một cái chớp mắt nhìn vào nữ tử hấn yêu mến nhất, không muốn bỏ lỡ tí xíu thời gian nào để được nhìn nàng...

Ngoài thành, Lâm Mộng Thanh cùng Thiên Cơ lão nhân đã mang ám vệ cười ngựa đi trước một bước.

Khúc xuất chinh tấu vang, ba quân bùng chén rượu lên, Mạc Ngự Minh cùng Hoàng Hậu nâng chén, không khí trên quảng trường trang nghiêm sâu lắng.

"Trẫm cùng Hoàng Hậu, kính tướng sĩ nam chinh ba chén rượu, cầu chúc Đại Minh ta trận chiến này đắc thắng, đuổi binh Nam Man chạy về Nam Chiếu, thu hồi mất đất! Đợi các khanh

chiến thắng trở về, trăm mười dặm đón chào, đãi rượu ăn mừng!"

"Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!"

"Hoàng Hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế!"

Tiếng la vang vọng xuyên thấu tận trời xanh!

Ba ngàn chén rượu ngã trên mặt đất, kèn xuất chinh thổi lên, ba quân quỳ lạy, sau đó đại quân chinh tề đi ra khỏi cửa Tuyên Hoa -

Ánh mắt âm đạm của Lăng Tuyết Mạn bởi vì động tĩnh không lồ này, mà thoáng có tiêu cực, kinh ngạc nhìn hàng tướng lãnh trước mặt, ánh mắt đương nhiên ngừng ở trên người một người duy nhất đeo mặt nạ trông rất đặc biệt, đại tướng quân Mạc Quân Lâm!

Mà ánh mắt của nàng nhìn tới lại đúng là lúc hần xoay người, bốn mắt giao nhau hai giây trong không trung, tim nàng đập loạn nhịp nhìn hần, bởi vì khoảng cách xa, nàng lại vô tâm xem ánh mắt hần, chính là tùy ý thoáng nhìn như vậy, từ mặt nạ của hần, nghĩ đến Tình nhân của nàng cũng không thể lộ diện giống như hần, mà hần bởi vì nàng vừa nhìn, liền muốn phi thân tới trước mặt nàng!

Ngựa hí, hần nhanh hoàn hồn, cắn răng quay người lại lên ngựa, cầm dây cương, không dám lại chính diện nhìn nàng, chỉ làm như vô tình ngoái đầu một cái nhìn lại, trong cái nhìn kia, hàm chứa thiên ngôn vạn ngữ, hàm chứa tường niệm cùng yêu say đắm, rồi sau đó, thúc ngựa bụng, cường quyết giục ngựa chạy đi!

Mạn Mạn, chờ ta trở về, chờ ta...

Đưa mắt nhìn, tất cả tướng sĩ ra cửa Tuyên Hoa, đại quân tiến bước...

"Mạn Mạn, sao vậy? Đã khóc à?"

Hoàng Hậu nguy trang hết sức tốt, trên mặt dịu dàng như trước, ung dung hào phóng, cầm tay Lăng Tuyết Mạn, nhẹ vỗ về ánh mắt sưng phù của Lăng Tuyết Mạn, nhẹ nhàng hỏi.

Lăng Tuyết Mạn nhanh chóng lắc đầu, "Không sao, mẫu hậu, con rất khỏe, thật không có gì."

"Đi, cùng mẫu hậu đi Phụng Thần cung nghỉ một lát, dùng khối băng đắp mắt một chút." Hoàng Hậu thân thiết cười, nắm tay Lăng Tuyết Mạn khẽ cúi người hướng Mạc Ngự Minh, "Hoàng Thượng, thần thiếp cáo lui!"

Mạc Ngự Minh nhìn bộ dáng Lăng Tuyết Mạn, đáy lòng âm thầm thở dài, ông còn muốn làm cho Hàn nhi thấy mặt nha đầu kia nhiều một chút, sớm biết nha đầu kia là cái dạng này, sẽ không tuyên đến đây, khiến Hàn nhi nhìn mà đau lòng a!

"Được, trăm thấy nha đầu Mạn Mạn chắc là bỏ lỡ giấc ngủ nướng, tự nhiên bị trộm chợp tới, mệt mỏi khóc nhè oán trộm đúng không?" Mạc Ngự Minh ra vẻ vui đùa, cong khóe miệng, tròng mắt, nói: "Đi thôi, làm cho nha đầu kia ngủ, ngủ đủ xong đá bóng cho trộm xem, cùng nhau tưng bừng!"

"Ha ha!" Hoàng Hậu mím môi cười khẽ lên.

Nhã Phi cũng hoàn hồn từ trong mất mát, thấy thế, vô cùng thân thiết kéo cánh tay Lăng Tuyết Mạn, nói: "Từ tâu, phụ hoàng đại khái là nghĩ tâu chưa từng thấy qua loại tình huống này, tâu lại thích náo nhiệt, liền gọi tâu cùng đi đưa tướng sĩ, tâu xem các ca ca đều ở phía dưới kia, chúng ta nên khuyến khích các tướng sĩ, cho bọn họ trên chiến trường anh dũng giết địch, sớm ngày đánh thắng trận trở về!"

"Ách, ta, ta đã biết." Lăng Tuyết Mạn máy móc lên tiếng, mặc dù có chút kỳ quái Hoàng Thượng sao lại đối tốt với nàng như vậy, mà ngay cả nàng thất lễ cũng không trách tội, còn hòa ái như vậy, nhưng hiện tại nàng không có tâm tư nghĩ những thứ này, trong lòng chỉ không ngừng nghĩ về Tình nhân của nàng.

Ba nữ nhân đi đến hướng Phụng Thần cung, bởi vì cách hậu cung hơi xa, đi vài bước, Nhã Phi sợ Hoàng Hậu mệt, kiên trì làm cho các nô tài nâng phượng liền đến, cho Hoàng Hậu ngồi phượng liền đi về trước, nàng cùng Lăng Tuyết Mạn thông thả dạo bước trở về.

Hai người mới đi vài bước, phía sau liền truyền đến thanh âm khẽ gọi, "Nhã Phi!"

Bước chân ngừng lại, qua đầu lại, năm nam nhân kia ba người ở phía trước, hai người ở phía sau đi đến.

"Mạn Mạn, sao bộ dáng người thế này? Chúng ta ở đường tướng đài liền thấy, tối hôm qua người không có ngủ sao?" Mạc Kỳ Dục thân thiết, nhẹ giọng dò hỏi.

Lăng Tuyết Mạn cố gắng cười, lắc đầu nói: "Ta không sao, ban ngày hôm qua ngủ nhiều, buổi tối mất ngủ, nằm ở trên giường ngủ không được, liền đứng lên luyện thể, kết quả trời sáng mau quá, mới ngủ phụ hoàng liền phái người tuyên, ta ngủ không được, cực kì mệt mỏi liền chảy nước mắt, kết quả, thành bộ dáng này."

"Vậy về sau nàng ít ngủ ngày một chút, phụ hoàng hôm nay tâm tình tốt, mới không trị tội nàng thất lễ!" Mạc Kỳ Lâm mím môi, quan tâm.

Mạc Kỳ Diễn đau lòng nhìn Lăng Tuyết Mạn, thật lâu mới xen vào nói: "Dùng khăn lạnh chườm mắt, nếu không mắt sẽ đau."

"Ừm, đã biết, cảm ơn." Lăng Tuyết Mạn lung tung gật đầu.

"Cảm ơn cái gì? Muốn cảm ơn thì tự chăm sóc mình cho tốt đã." Mạc Kỳ Diễn nhún mày, rõ ràng không vui.

Mạc Kỳ Minh đứng bên cạnh, nhìn mặt Lăng Tuyết Mạn, bàn tay to buông ở hai bên thân thể đã nắm chặt, trên mặt vẫn là lạnh lùng, nội tâm cũng đã nổi sóng, vốn hần ngoài ý muốn thấy Lăng Tuyết Mạn xuất hiện tại đài điểm tướng, bất thành linh đoán Mạc tướng quân thần bí có phải có quan hệ gì cùng Lăng Tuyết Mạn không, bởi vì chưa bao giờ có trường hợp Vương phi cùng Hoàng Thượng đứng chung một chỗ, hơn nữa lại chỉ có một Vương phi là Lăng Tuyết Mạn, thật sự kỳ quái, nhưng nhìn gương mặt suy sụp của Lăng Tuyết Mạn, đứng như con rối gỗ, không nhìn bất luận kẻ nào, thất thần không biết suy nghĩ cái gì, căn bản cũng không nhìn Mạc tướng quân một cái, mà Mạc tướng quân kia lại đội mặt nạ, khiến cho hần cũng không thể thấy rõ ánh mắt người nọ, hần lại không thể đoán ra.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 294

Nhưng mà, ngoài ý muốn của hắn, đang ngo chừng Lăng Tuyết Mạn, hắn lại là nỗi giận cực độ, giờ phút này nghe nàng nói lời nói dối trá này, ở trong lòng hắn lại một lần oán hận trách móc nàng, kẻ lừa đảo!

Nàng mang bộ dáng này, vừa nhìn liền biết chính là một đêm không ngủ còn đã khóc lớn, nguyên nhân còn có thể là cái gì, nhất định là giận đối với gian phu của nàng!

Nắm tay chặt lại, Mạc Kỳ Minh cắn răng, không khống chế nổi lý trí bật thốt lên: "Còn cái gì nữa? Vì cái chuyện hư hỏng gì mà có thể ép buộc bản thân mình thành một bộ dáng người không ra người quỷ không ra quỷ?"

Lời này nói ra, mọi người đều ngạc nhiên nhìn Mạc Kỳ Minh, vì hắn đột nhiên phát hỏa!

Mà Lăng Tuyết Mạn cảm thấy chột dạ, trong đầu đột nhiên hiện lên cái gì, nghĩ không ra, sau đó thật mờ mịt nhìn Mạc Kỳ Minh, chất phác nói: "Tam Vương gia, ngài đang nói cái gì vậy? Ta chỉ là mất ngủ mà thôi, ngủ bù là được rồi."

Ánh mắt Mạc Kỳ Minh căng thẳng, kéo lý trí lại, nhìn Lăng Tuyết Mạn vài giây, mới giả bộ: "Không có gì, chỉ là nhìn nàng chứng mất như vậy, mất ngủ không phải chuyện tốt, có thể là trong đầu nàng suy nghĩ nhiều quá, cho nên mới ngủ không được, về sau ít suy nghĩ một chút, rộng mở tâm sống qua ngày." Nói xong, lại lườm hai mắt, chau mày nói: "Ồ lẽ mừng thọ Phụ hoàng, nàng là tiên nữ, bảy giờ nhìn nàng, chính là đệ nhất xấu nữ!"

"Ách..." Miệng Lăng Tuyết Mạn há ra, liếc những người khác, lại đều là một bộ dáng ngạc nhiên.

Nhã Phi co quắp khuôn mặt nhỏ nhắn, chen vào chế nhạo: "Xấu nữ Mạn Mạn, nhanh đi đến cung mẫu hậu ngủ bù đi, buổi chiều phụ hoàng vẫn chờ tâu đá bóng cho ngài xem kia!"

"Hừ! Xấu thì xấu, xấu ngài đừng xem a, ta nhờ ngài nhìn sao?" Lăng Tuyết Mạn phát hỏa, hung hăng nạt Mạc Kỳ Minh lại một câu, giậm chân một cái xoay người đi.

Mạc Kỳ Minh gần như tức điên, sắc mặt xanh mét trùng mắt bóng lưng Lăng Tuyết Mạn, hận không thể một tay lôi nàng trở lại, hỏi nàng một chút, ngoại trừ gian phu, trong mắt nàng còn có nam nhân nào!

Mạc Kỳ Diễn kìm lòng không được bước lên, muốn đuổi theo Lăng Tuyết Mạn, Mạc Kỳ Dục nhanh hơn hắn một bước, chạy vội qua, ngăn ở trước mặt Lăng Tuyết Mạn, cười nói: "Mạn Mạn, đừng nóng giận, Tam ca đùa thôi, Tam ca nói như vậy cũng là vì dễ cho người vui, người hiểu lầm Tam ca rồi!"

"Ta không cần các ngài quản!" Trong lòng Lăng Tuyết Mạn không dễ chịu, lời nói ra đều mang theo mùi thuốc súng, không thêm để ý thân phận.

Sắc mặt Mạc Kỳ Dục tái nhợt, nói thật nhỏ: "Mạn Mạn, ta không có chọc người a, người phát hỏa với làm gì?"

"Ta..." Lăng Tuyết Mạn nghẹn lời, trong lòng thật sự rất loạn, trống trơn, lập tức không có sức chống đỡ cùng bất lực, mấy móc lác đầu, thì thào nói: "Không có, thực xin lỗi, là tâm trạng ta không tốt, buồn bực, Dục Dục, thực xin lỗi."

"Không có chuyện gì, người về trong cung mẫu hậu trước, buổi chiều ta đến đá bóng với người." khuôn mặt Mạc Kỳ Dục tràn ra tươi cười, bao dung nói.

"Ừ, được." Lăng Tuyết Mạn gật đầu, cổ nặn ra một cựa cười.

Mạc Kỳ Diễn, Mạc Kỳ Lâm, Mạc Kỳ Sâm, Mạc Nhã Phi theo tới, Mạc Kỳ Lâm cũng cười, "Mạn Mạn, khi nàng đá bóng thoát nhìn thật kịch liệt, buổi chiều chúng ta đều không có việc, có thể dạy chúng ta không?"

Mạc Kỳ Sâm cũng cười nói: "Đúng vậy Từ tâu, chúng ta cũng đá một hồi, rèn luyện thân thể đi!"

"Muốn rèn luyện thân thể các ngài luyện kiếm đi!" Lăng Tuyết Mạn liếc mắt, cất bước vòng qua Mạc Kỳ Dục đi thẳng về phía trước, cũng không quay đầu lại nói: "Tùy các ngài!"

"Haiz, Mạn Mạn, đợi muội với!"

Mạc Nhã Phi nhìn năm nam nhân một cái, nói: "Chúng ta đi, buổi chiều gặp!" Sau đó chạy đuổi theo Lăng Tuyết Mạn.

"Mạn Mạn, tâu rốt cuộc sao vậy? Rất kỳ lạ a!" Mạc Nhã Phi giữ chặt tay Lăng Tuyết Mạn, nghi ngờ hỏi.

"Không có chuyện gì, Nhã Phi, muội đừng hỏi, chỉ là gần đây trong lòng ta buồn phiền mà thôi." Lăng Tuyết Mạn cúi gằm đầu, thuận miệng trả lời.

Nhã Phi nấp máy môi, có xúc động muốn nói chuyện của nàng cùng Lâm Mộng Thanh, nhìn bộ dáng Lăng Tuyết Mạn không hưng trí, lại nghĩ đến lời Lâm Mộng Thanh dặn, liền lại ép xuống, mỉm cười nói: "Nếu không còn chuyện gì, liền cao hứng chút, Mạn Mạn, buổi chiều chúng ta nhất định phải đá thắng các ca ca, sau đó kiếm chút đỉnh lợi lộc của bọn họ!"

"Hả? Lợi lộc gì?" Lăng Tuyết Mạn rã rời hỏi.

"Muội nghe nói, phụ hoàng thưởng một khu vườn cho Tam ca, vườn cực kỳ xinh đẹp, còn có Không Tước đó!" Nhã Phi thần bí nói.

Lăng Tuyết Mạn bị hấp dẫn, "Không Tước? Là Không Tước thật sao?"

"Đúng vậy, Ngũ Ca nói còn có gà tây, đà điều gì đó, dù sao có rất nhiều loài hiếm gặp, hi hi, Mạn Mạn tâu muốn đi xem không, nói không chừng Không Tước sẽ múa nha!" Nhã Phi nháy nháy mắt, trong mắt lóe ra hào quang.

"Ừ, có thể nhìn đến không tước xòe đuôi thì thật là may mắn, nhưng ta vừa mới đắc tội Tam Vương gia!" Lăng Tuyết Mạn giật giật khóe miệng, không khỏi nghĩ đến lời Tình nhân dặn nàng, không cho nàng quá thân cận cùng Tam Vương gia, không cho phép một mình ở gần bất kỳ vương gia nào, ngay sau đó lại lắc đầu, "Không xem, không có ý nghĩa."

"Mạn Mạn, không phải tâu thích nhất náo nhiệt sao? Sao thay đổi rồi?" Nhã Phi gấp gáp hỏi.

Lăng Tuyết Mạn ngần ra, âm thầm cắn môi, hôm nay sự khác thường của nàng làm cho bọn họ đều nhận ra không thích hợp, đây cũng không phải là một chuyện tốt, ngộ nhờ... Không được, nàng muốn khôi phục bộ dáng trước kia, nhất định phải lên tinh thần, không thể để cho người ta có một chút hoài nghi!

Nhẹ nhàng cười, Lăng Tuyết Mạn nói: "Nhã Phi, được rồi, ta theo muội chơi, buổi chiều liền tập hợp lại, chúng ta phối hợp cho tốt, thắng trận đấu, sau đó đem gọi Dục Dục, Ngũ Vương gia bọn họ cùng đi đến vườn của Tam Vương gia xem Không Tước."

"Ha ha, cuối cùng tàu sống lại rồi!" Nhã Phi vui vẻ cười, bắt đầu chạy, "Mạn Mạn, chúng ta nhanh đi đến chỗ mẫu hậu, ăn vài thứ, sau đó tàu ngủ một giấc, ta dùng khinh công bay lên cây tằm cho tàu mấy con chim!"

"Nhã Phi, thực hâm mộ những người biết võ công, vừa nhảy liền bay lên trời, cừ quá!"

"Ha ha, đó là tàu thấy thôi, chứ luyện công thật khó, võ công của ta cũng chỉ là võ vè, đi theo các ca ca học vài năm, đối với phó người bình thường còn có thể, với cao thủ thì không được!"

"Vây cũng không tệ a, không giống ta, cần người khác bảo hộ khắp nơi, haiz!"

"Mạn Mạn, tàu đừng thờ dài, tàu có Hiền nhi a, ha ha, Hiền nhi đối với tã thật tốt đó!"

"Ừ, có Hiền nhi là phúc khí của ta a!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 295

Lăng Tuyết Mạn nằm ở trên giường trải tơ vàng thoải mái, một đêm chưa ngủ, mệt mỏi vô cùng, nhưng làm thế nào cũng ngủ không được.

Hai mắt đỏ dần nhìn một chỗ, trước mắt không ngừng hiện lên một gương mặt mơ hồ, lông mi cong dày, đôi mắt phượng, mũi thẳng cao, môi dày vừa phải, còn có hương vị khi hân hôn nồng..

Nhẹ nhàng khẽ ngủi, nàng có vẻ như lại nghe thấy được mùi đàn hương quen thuộc của hắn, Tình nhân... Tình nhân...

Nước mắt dừng không lại rơi, Lăng Tuyết Mạn đưa tay che kín khuôn mặt, tất cả tiếng khóc bị đè nén, hắn mới rời đi vài canh giờ đã nhớ nhung rồi..

Không biết qua bao lâu, mới mơ mơ màng màng ngủ đi.

Hoàng Hậu đứng ở bên giường, cầm khăn thấm cúi người, nhẹ nhàng lau đi nước mắt của Lăng Tuyết Mạn.

Nhìn gương mặt nàng tái nhợt, Hoàng Hậu cũng nhìn không được ước khỏe mắt, bà vạn lần không ngờ Lăng Tuyết Mạn có tình cảm khắc sâu như vậy với con trai của bà, buổi sáng vừa nhìn thấy ánh mắt Lăng Tuyết Mạn sưng đỏ, trong lòng kinh thật sâu sợ, bà cảm thấy cao hứng cho con mình!

Đứng yên thật lâu, sau đó thông thả bước đi ra.

Lăng Tuyết Mạn ngủ thẳng tới lúc hoàng hôn, chờ nàng trợn mắt, nghe được cung nữ tiến vào nhỏ giọng bẩm báo, Hoàng Hậu truyền nàng đến bữa tối.

"Mẫu hậu!"

Hoàng Hậu nghe tiếng quay đầu, thân thiết cười, "Mạn Mạn, con đã tỉnh?"

"Vâng, thực xin lỗi mẫu hậu, con ngủ quên, phụ hoàng..." Lăng Tuyết Mạn nấp máy môi, không dám hỏi tiếp.

"Không sao, mẫu hậu đã phái người hỏi thăm Hoàng Thượng, Hoàng Thượng nói chờ con nghỉ ngơi vài ngày, tinh thần tốt hơn lại đá bóng cho ngài xem. Đến, nha đầu, đứng lên rửa mặt một chút, một ngày chưa có ăn, nhất định đói bụng lắm." Hoàng Hậu ngồi ở bên giường, nâng Lăng Tuyết Mạn dậy, quay đầu phân phó: "Nhanh hầu hạ Tứ Vương phi!"

"Vâng, Hoàng Hậu nương nương!"

Cung nữ nghe lệnh vội vàng đi ra ngoài.

Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc nhìn Hoàng Hậu, nghi hoặc nhẹ giọng hỏi: "Mẫu hậu, ngài, ngài sao lại tốt với Tuyết Mạn như vậy?"

"Hà?" Hoàng Hậu giật mình ngây ra một lúc, rất nhanh liền cười nói: "Bởi vì mẫu hậu thích con a."

"À." Lăng Tuyết Mạn gật đầu, không hỏi tiếp, lại vẫn bồn chồn, trong lòng vụng trộm hỏi một câu, vậy trước kia ngài không phải cũng nói thích con sao? Mà cũng không tốt bằng hôm nay nhà?

Ngừng một chút, Lăng Tuyết Mạn nhìn quanh một vòng, hỏi: "Mẫu hậu, Nhã Phi đâu?"

"Đội kít nó nữa tới đây, chúng ta cùng nhau dùng bữa. Mạn Mạn, ở chỗ mẫu hậu vài ngày hãy về Tứ Vương phủ, làm bạn cùng mẫu hậu được không?" Hoàng Hậu tươi cười rạng rỡ hỏi.

"Con..." Lăng Tuyết Mạn chần chờ một chút, cuối cùng lắc đầu, "Mẫu hậu, con có thể ban ngày tiến cung bồi ngài, buổi tối trở về được không?"

Hoàng Hậu nhìn Lăng Tuyết Mạn, đáy mắt hiện lên một chút đau lòng, nha đầu này, một đêm cũng không muốn lời thề gian chờ đợi Hàn nhi trở về! Nhẹ nhàng thờ dài, "Được, mẫu hậu không miễn cưỡng con, nhưng con không nên hành hạ như thế mình, mẫu hậu nghe Nhã Phi nói, tối hôm qua con mất ngủ, đối với thân thể cũng không tốt, về sau cũng không được khóc nữa."

"Mẫu hậu..." Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc nhìn Hoàng Hậu, nhất thời ngây ngốc.

Hoàng Hậu cười chua xót, nhẹ vỗ tay Lăng Tuyết Mạn, nói lời khuyên nhủ: "Mẫu hậu mất hai đứa con trai, còn có thể sống được, bởi vì mẫu hậu còn có Nhã Phi, còn có Hoàng Thượng, mẫu hậu liền tính không vì mình, cũng phải suy nghĩ vì người thân của mình, Mạn Mạn, mẫu hậu biết, trong lòng con khẳng định cũng có người nhớ thương, giống như mẫu hậu, luôn luôn nhớ Hàn nhi, nó là phu quân của con, là con của mẫu hậu, chúng ta đều vương bạn một người, liền càng nên vì người đó sống thật tốt, nó ở trên trời sẽ nhìn thấy, con nói có đúng không?"

"Mẫu hậu..." Lăng Tuyết Mạn nghẹn ngào, nắm giữ tay Hoàng Hậu, gật đầu, "Vâng, mẫu hậu, vì phụ quân, Mạn Mạn sẽ bảo trọng bản thân mình."

Phụ quân này không phải phụ quân kia, nàng coi Tình nhân là phụ quân, phụ quân chân chính cũng sẽ cao hứng, nàng đã cứu hắn, hắn cảm tạ nàng, không đành lòng để nàng làm quả phi, liền đem nàng gửi gắm cho Tình nhân, Tứ Vương gia hắn thấy nàng bộ dáng này, khẳng định cũng sẽ thương tâm, nàng nên vì hai người phụ quân này, không thể khóc nữa!

Nâng tay dùng sức lau nước mắt, Lăng Tuyết Mạn nở nụ cười, "Mẫu hậu, con không khóc nữa, sẽ chiều cố tốt bản thân mình."

"Ừ, nha đầu thật là ngoan." Hoàng Hậu vui mừng gật đầu.

Tháng ba mùa xuân ấm áp, băng tuyết bắt đầu tan, ánh mặt trời thật sáng, chiếu ở trên thân, ấm áp.

Dựa trên ghế dài, Lăng Tuyết Mạn nhắm chán nhìn mặt hồ.

Xuân Đường Thu Nguyệt đứng ở một bên, cũng không nói chuyện, chỉ lẳng lặng nhìn Lăng Tuyết Mạn, để nàng ngẩn người tưởng niệm chủ tử của bọn họ.

"Xuân Đường, đại quân nam chinh rời kinh đã năm mươi tám ngày rồi?" Lăng Tuyết Mạn đột nhiên hỏi.

"Đúng, Vương phi, ngài không có nhớ lắm, là đi nhiều ngày như vậy rồi." Xuân Đường vội vàng gật đầu.

Lăng Tuyết Mạn không hỏi tiếp, Tình nhân cũng đi năm mươi tám ngày, bọn họ là đi cùng một ngày, nếu nàng nhớ không rõ, chỉ cần hỏi thời gian quân nam chinh đi là có thể tính ra, nhưng trên thực tế, nàng há có thể nhớ lắm một ngày?

Thật lâu, nàng cứ ngẩn người như vậy, ban đêm, vượt ve nói hắn từng ngủ, có vẻ như vẫn còn lưu lại nhiệt độ cơ thể của hắn, nàng nhắm mắt lại vô số lần, đều đang ở đây mong đợi, chờ nàng đột nhiên tỉnh lại lúc nửa đêm, có lẽ hắn sẽ trở lại, liền nằm ở bên cạnh nàng, giống phía nhiều lần trước đây, hắn đều cho nàng kính hi cùng kính hách như vậy, gần như mỗi đêm nàng gật mình mở to mắt, sau đó nhìn bên cạnh trống rỗng, lần lượt thất vọng, lại một lần đẩy lên hi vọng, tối nay không có tới...

Tình nhân nói, hắn phải rời ba tháng, cũng có thể có thể nửa năm, một năm, hiện nay hai tháng rồi, hắn đang làm cái gì?

"Mẫu thân!"

Thanh âm Mạc Ly Hiên từ xa vang lên, Xuân Đường Thu Nguyệt quay đầu lại, vội quỳ xuống, "Tiểu Vương gia!"

"Mẫu thân!" Lại một tiếng, Lăng Tuyết Mạn rốt cục hoàn hồn, nhẹ nhàng cười, "Hiên nhi!"

"Mẫu thân, con học xong, lúc xuất cung, Tam hoàng thúc nói, thúc nghe hoàng cô Nhã Phi nói, các ngài muốn đến vườn của tam thúc xem Không Trước thì lúc nào cũng có thể, hoặc là hôm nay cũng có thể đi, vừa vặn chiều nay Tam Hoàng thúc không có việc."

Nói xong, Mạc Ly Hiên ngồi xổm xuống ở trước mặt Lăng Tuyết Mạn, nắm giữ tay nàng, nhẹ nhàng nói, "Mẫu thân, thời gian này mẫu thân rất ít vui vẻ, Hiên nhi nhìn thấy, trong lòng lo lắng, tuy không biết mẫu thân mất hứng vì chuyện gì, nhưng Hiên nhi không hi vọng mẫu thân như vậy, cho Hiên nhi bồi mẫu thân đi xem Không Trước được không?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 296

Đạo này mình hết bận rồi sẽ đăng chap nhiều hơn

Hãy like cho mình nha

"Hiên nhi, thực xin lỗi, làm con lo lắng, mẫu thân chỉ là... chỉ là gần đây nằm mộng gặp phụ vương con, trong lòng không thoải mái." Lăng Tuyết Mạn chần chờ nói, nhìn Mạc Ly Hiên, "Không có chuyện gì, con không cần lo lắng."

"Mẫu thân..." Mạc Ly Hiên ngây ngốc, khẽ hỏi: "Mẫu thân, ngài mơ thấy là phụ vương nào của Hiên nhi a?"

"Hả?" Lăng Tuyết Mạn co rúm khóe miệng, đen mặt, "Hiên nhi, nói bừa cái gì? Ta đương nhiên là mơ thấy phụ vương nơi này của con, Tứ Vương gia!"

"À..." Mạc Ly Hiên chặc lưỡi, cười hi hi, "Con không nói với phụ vương, miễn cho phụ vương không vui."

"A?" Lăng Tuyết Mạn ngẩn người, nhìn về phía Xuân Đường Thu Nguyệt, nói: "Các người đi về trước chuẩn bị một chút, lát sau chúng ta đi đến vườn của Tam Vương gia, nói cho quân gia một tiếng báo hắn chuẩn bị xe ngựa."

"Vâng, Vương phi!" Hai nha hoàn liếc nhau, ánh mắt phức tạp lui xuống.

Lăng Tuyết Mạn lúi cúi Mạc Ly Hiên đứng lên, thấp giọng nói: "Hiên nhi, chuyện của ta con đều nói với phụ vương con sao?"

"Không có, chỉ là có khi phụ vương sẽ hỏi con, mẫu thân đang làm cái gì, có cao hứng hay không, con, con chỉ nói một chút." Mạc Ly Hiên nói rất nhỏ xong, sợ Lăng Tuyết Mạn sẽ tức giận, gương mặt bất an.

Lăng Tuyết Mạn mím môi trừng mắt nhìn, cuối cùng không đành lòng dọa nó, liền hơi hơi trách mắng, "Về sau không được nói càn, ta là Vương phi của Tứ Vương gia, có thể mộng phụ vương con sao?"

"Mẫu thân, con..." Mạc Ly Hiên cúi đầu, ngừng một chút lại nâng lên, dùng ngữ khí khẩn trương nói: "Mẫu thân, mặc kệ ngài về sau có thể hay không... Tóm lại, bất cứ lúc nào ngài đều không được bỏ lại Hiên nhi, được không? Con, con nghĩ muốn sống chung với ngài, luôn luôn cùng nhau."

"Hiên nhi, con..." Lăng Tuyết Mạn không biết nên nói như thế nào, nếu ngày sau Tình nhân thật sự cưới nàng, trên danh nghĩa nàng liền cùng Ly Hiên không có quan hệ mẹ con, nàng

làm sao có thể sống cùng với nó? Nhưng, nàng lại không nỡ nói ra một câu không được, cười nhẹ, Lăng Tuyết Mạn đưa tay ôm Mạc Ly Hiên, mắt mờ mờ, "Hiên nhi, mẫu thân hiện tại chỉ có con bên cạnh, chỉ có con, làm sao có thể bỏ lại con? Chỉ cần con nguyện ý đi theo ta, ta nhất định sẽ không bỏ con."

"Mẫu thân, Hiên nhi đã biết, Hiên nhi sẽ không rời mẫu thân." Mạc Ly Hiên ngẩng đầu, nhìn Lăng Tuyết Mạn, mỉm cười ngọt ngào, "Mẫu thân, ngài cười một cái được không? Hiên nhi đã lâu không có gặp mẫu thân cười."

"Ách..." Lăng Tuyết Mạn ngẩn ra, xem khuôn mặt nhỏ nhắn vạn phần chờ mong trước mắt này, toét miệng, "Được, mẫu thân cao hứng, vì Hiên nhi, vì mình, cao hứng."

"Ha ha, mẫu thân, Hiên nhi có thể, ừm... hôn mẫu thân một cái được không?" Mặt Mạc Ly Hiên đỏ hồng, có chút khiếp đảm thấp cúi đầu, thanh âm nhỏ như muỗi kêu.

Lăng Tuyết Mạn lại ngẩn người, dừng lại vài giây, mới thật sự cười lên, "Ha ha, có thể a, con là con ta, sao không thể chứ?"

"Thật sự sao?" Về mặt Mạc Ly Hiên có chút kích động, trên mặt biểu lộ vui mừng.

Lăng Tuyết Mạn thân thiết cười, gật đầu, "Có thể a."

Mạc Ly Hiên ngậm cười, kiễng chân lên, ở trên cái trán tròn bóng Lăng Tuyết Mạn hôn nhẹ một cái-

"Ly Hiên! Con đang làm cái gì?"

Đột nhiên vài tiếng rống giận dữ đồng thời vang lên, làm thân mình Lăng Tuyết Mạn run lên, nạt ra sau, Mạc Ly Hiên khiếp sợ, coi như trầm ổn, vội nắm ở hai vai Lăng Tuyết Mạn, không trả lời câu hỏi của các hoàng thúc, khẩn trương nhỏ giọng hỏi: "Mẫu thân, ngài không sao chứ?"

"Không, không có việc gì." Lăng Tuyết Mạn vỗ ngực, thở khê hơi thở, ngẩng đầu nhìn năm nam nhân đi tới, Mạc Kỳ Diễn, Mạc Kỳ Minh, Mạc Kỳ Lâm, Mạc Kỳ Sâm, Mạc Kỳ Dục.

Mạc Ly Hiên yên tâm, cũng quay lại, xem một cái, sau đó theo bản năng rút tay đang ôm Lăng Tuyết Mạn về, cung kính hành lễ, "Ly Hiên thỉnh an phụ vương, các hoàng thúc!"

"Vừa rồi ai gào lên vậy? Muốn hù chết ta a!" Lăng Tuyết Mạn tròn tròn mắt, nhìn quét qua, tức tối nói.

Vừa hỏi, lại ai dám lên tiếng trả lời, một đám đen mặt.

Mạc Ly Hiên cúi đầu, nhẹ giọng nói: "Phụ vương, các vị hoàng thúc, vừa rồi Hiên nhi là... là..."

"Hiên nhi, con giải thích với mấy người bảo thủ này làm gì? Con xem biểu tình của bọn họ kia, thật giống như chúng ta làm cái tội ác tày trời gì đó, hừ, không đi xem Không Tước nữa, trở về chơi xích đu."

Lăng Tuyết Mạn khinh bỉ vút xuống một câu, dắt Mạc Ly Hiên bước đi, nàng đương nhiên biết bọn họ đang suy nghĩ gì, nghĩ không thuần khiết như vậy, đều đáng phi báng! Giống hết Tinh nhân lúc trước, liên tục đoán mò, coi một đứa nhỏ như Ly Hiên làm tình địch... Tinh nhân...

Bước chân bị kiềm hãm, đáy lòng lại nảy lên một cỗ khổ sở, cắn môi, giương lên khuôn mặt tươi cười, mấy nam nhân này ở đây, nàng càng không thể làm cho bọn họ nhìn ra sự khác thường của nàng!

Mà Lăng Tuyết Mạn lời kéo Mạc Ly Hiên còn chưa đi được vài bước, liền nghe Mạc Kỳ Diễn ra tiếng kêu lên: "Tuyết Mạn! Hiên nhi!"

Lăng Tuyết Mạn chưa ngừng, Mạc Ly Hiên lại dừng bước, khẽ túm tay Lăng Tuyết Mạn, nhỏ giọng nói: "Mẫu thân, phụ vương đang gọi kia!"

Lăng Tuyết Mạn cau mày, xoay người, tức giận quát: "Kêu la cái gì?"

Mạc Kỳ Dục bật thốt lên một tiếng, "Mạn Mạn..." Lại không dám đi hững con tức của nàng, liền ngưng ngừng ngậm miệng.

Mạc Kỳ Diễn không cười, bình tĩnh nhìn Lăng Tuyết Mạn, nhẹ giọng nói: "Nàng làm sao vậy? Con tức sao lớn như vậy? Hiên nhi lớn, không nên chú ý đúng mực một chút sao?"

"Hiên nhi mới mười tuổi, lớn cái gì? Liền coi như lớn thì thế nào, nó mười tuổi là con ta, nó hai mươi tuổi, ba mươi tuổi, sáu mươi tuổi vẫn là con ta, sao nó không thể hôn ta? Ta liền thích cho con ta hôn, nếu ngài ghen tị, ngài bảo Hiên nhi cũng hôn ngài a!" Lăng Tuyết Mạn khí thế hùng hục, hai tay chống nạnh, rống lại, rống xong, nhướn mày khiêu khích, một bộ đang ra vẻ "các ngài không làm khó dễ ta được đâu".

Nghe vậy, Mạc Ly Hiên kinh ngạc, thần sắc cực kỳ phức tạp nhìn Lăng Tuyết Mạn.

Kia năm nam nhân đều tức giận đến xám ngắt khuôn mặt tuần tú, Mạc Kỳ Diễn càng là gần như không thở nổi, hấn ghen tị với nàng? Hấn là ghen tị với con của hấn được không?

"Hừ, đều là người bảo thủ!" Lăng Tuyết Mạn bĩu môi, bỗng dừng nhớ lại một chuyện, hỏi: "Nhã Phi đâu? Không phải Nhã Phi cùng ta đi xem Không Tước sao? Các ngài tới làm gì?"

"Mạn Mạn, ai bảo thủ chứ?" Mạc Kỳ Dục buồn bực sờ sờ cái mũi, nói.

Mạc Kỳ Lâm giận dữ nói: "Tuyết Mạn, tất cả mọi người thật vất vả mới chờ đến một chuyện, nghĩ nàng gần đây đại khái tức giận cái gì, vừa vặn chúng ta cũng chưa đi qua vườn của Tam ca, liền tới cùng nàng đi dạo, giải sầu, nào biết nàng cấu kinh như vậy, nàng cùng Hiên nhi là mẹ con, nhưng dù sao nam nữ khác nhau, nếu để cho bọn họ nhân nhìn đến rồi bàn tán bậy bạ, danh tiết nàng sẽ bị hao tổn a!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 297

"Mạn Mạn, ta cùng Lục ca ngày mai phải đi luyện binh, hôm nay tới thăm ngươi một chút, ngươi đừng đập tắt hưng phấn của mọi người được không?" Mạc Kỳ Dục mang giọng khẩn trương, không chuyển mắt nhìn Lăng Tuyết Mạn nói.

Mạc Kỳ Sâm nhẹ cười, "Tuyệt Mạn, bọn họ đều gọi tên nàng, ta đây cũng gọi như vậy. Tiểu Thất nói đúng, sáng mai hai người chúng ta phải đi, ít nhất sẽ nửa năm không gặp, nàng nề mặt chút đi?"

"Ách, ta..." Lăng Tuyết Mạn xoay xoay con mắt, nhất thời không biết nên nói cái gì, kỳ thực nàng cũng không muốn phát hỏa đã thương người, chỉ là không thể khống chế nổi cái kinh.

"Được, Nhã Phi đợi đã nửa ngày rồi, đi nhanh lên đi, không đi, quá giờ Không Tước sẽ không hót." Mạc Kỳ Minh lãnh đạm nói xong, đi thẳng hướng cổng lớn.

Lăng Tuyết Mạn co quắp khuôn mặt nhỏ nhắn một chút, nhìn bóng lưng Mạc Kỳ Minh, đột nhiên cảm giác bộ dáng giống như đã từng quen biết, nhưng nghĩ sâu một chút, lại là rồi bồng bong, nghĩ không ra rõ ràng. Nhẹ thở dài một hơi, quay đầu hỏi: "Nhã Phi chờ ở đâu đâu?"

"Nhã Phi đi đến vườn rồi." Mạc Kỳ Diễn nói tiếp.

"A, vậy, vậy đi thôi, ta khỏi đòi xiêm y." Lăng Tuyết Mạn gật đầu, hơi liếc về Mạc Kỳ Diễn như đang có đăm chiêu nhìn nàng, bất giác có chút lúng túng nói: "Nhị Vương gia, có đi hay không?"

"Đi thôi."

Mạc Kỳ Diễn thu hồi ánh mắt, bước đi.

Những người còn lại, bao gồm Mạc Ly Hiền cũng không nói gì mà đuổi theo.

Ra cổng lớn, năm nam nhân cười ngửa tới, Lăng Tuyết Mạn nhìn, nói: "Ta muốn ngồi xe ngựa."

"Được."

Mạc Kỳ Diễn gật đầu, lại nhìn Mạc Ly Hiền, "Hiên nhi con cười ngựa hay là ngồi xe ngựa?"

"Con... Con cười ngựa đi!" Mạc Ly Hiền nhỏ giọng trả lời một câu, không dám nhìn ánh mắt phụ vương của nó, thông minh lựa chọn cười ngựa, sợ bọn họ lại nghĩ khác.

Lăng Tuyết Mạn không nghĩ nhiều, nhanh chóng đi lên xe ngựa, trong lòng nghĩ nàng có thể đánh một giấc ngủ ngon trong xe.

Kết quả là, một lúc lâu sau đến vườn, xe ngựa dừng lại, Lăng Tuyết Mạn đang ngủ say, bởi vì quán tính, "bốp" một tiếng liền từ trên sạp lăn xuống sàn, "A –"

Lập tức sáu nam nhân lớn nhỏ nghe tiếng kêu, đều nhảy đến bên xe, mấy cánh tay đưa qua vội vàng mở cửa xe, lo lắng hô: "Tuyệt Mạn!"

"Ah... Ah..., ta ở chỗ này!" Lăng Tuyết Mạn gian nan đứng lên, ôm đầu muốn khóc, "Ta ngã xuống! Tên khốn kiếp nào ngừng xe, sao không nói một tiếng a?"

"Nàng, tại sao nàng có thể ngã xuống?" Mạc Kỳ Diễn cấp bách hỏi, muốn đưa tay đỡ Lăng Tuyết Mạn xuống xe, vron đến giữa không trung lại thấy không ổn, Mạc Ly Hiền hiểu ý, vội đưa tay, "Mẫu thân, xuống dưới lại nói."

Xuống xe, Mạc Kỳ Lâm liếc mắt, cau mày nói: "Tuyệt Mạn, nàng lấy tay ra, ta nhìn xem đầu nàng có bị thương không?"

Lăng Tuyết Mạn dời tay, mấy cái đầu đưa tới gần, Mạc Kỳ Minh đứng ở một bên không hề động, lạnh nhạt nói: "Có thể có chuyện gì, nếu bể đầu, nha đầu kia sớm khóc đến trời long đất lở rồi!"

"Ách, không có việc gì, chỉ là tránh không khỏi đau đớn thôi." Mạc Kỳ Lâm chắc lưỡi.

"Mạn Mạn, rất đau có phải không?" Trên mặt Mạc Kỳ Dục rõ ràng viết hai chữ đau lòng, thân thiết muốn đưa tay giúp Lăng Tuyết Mạn xoa xoa, nhưng nhiều người như vậy, hắn không dám.

Lăng Tuyết Mạn quần lợi hại, nhìn chung quanh một chút, liếc mắt trừng hướng Mạc Kỳ Minh khoanh tay đứng ở một bên nói mát, tức giận: "Tam Vương gia, ta thực sự đắc tội ngài sao? Làm sao mang một bộ dáng muốn ăn thịt ta chứ?"

"Ta..." Mạc Kỳ Minh không lời nào để nói, sắc mặt liền trầm hơn, vung tay áo đi đến trong vườn, để đám người ngây ngốc ở phía sau.

Lăng Tuyết Mạn bức mình dị thường, "Ta không phải là ngủ ngã xuống sao? Sao lại tức giận với ta? Không được, ta phải hỏi rõ ràng!" Nói xong, Lăng Tuyết Mạn xách váy nhanh chạy theo sau, cũng không quay đầu lại, hô: "Các ngài theo sau tới đi."

"Haiz -"

Mạc Kỳ Minh đã đi vào trong vườn, Lăng Tuyết Mạn cũng chạy đến, còn nhanh hơn thò.

Trên mặt Mạc Kỳ Diễn mặc dù mang theo tươi cười quen thuộc như ngày thường, nhưng ánh mắt cũng là sắc bén hết sức, trong mắt thậm chí có chút tối đen.

"Haiz, chúng ta chậm rãi đi thôi." Mạc Kỳ Sâm cười cười, cảm xúc không nhiều lắm, bắt đầu thông thả bước.

Mạc Kỳ Lâm nắm tay nắm chặt, môi mòng nhấp thành một đường thẳng, âm thầm cắn chặt răng.

Lăng Tuyết Mạn đuổi theo Mạc Kỳ Minh, đưa tay kéo tay áo của hắn, hỏi: "Tam Vương gia, ta thực hiểu không rõ, thời điểm tiết nguyên tiêu ở trong cung, ngài còn không phải là người như thế, làm sao kẻ từ đêm sau, ngài thật giống như có thù oán với ta? Ta chọc ngài sao?"

"Đúng, là nàng chọc ta!" Mạc Kỳ Minh giận dữ, thốt ra, "Lăng Tuyết Mạn, nàng mỗi ngày gat người rất vui sao? Đùa bỡn tình cảm của người khác nàng rất há dạ sao? Có phải mấy nam nhân đều vây quanh nàng, là có thể thỏa mãn lòng hư vinh của nàng sao?"

Lăng Tuyết Mạn ngẩn ra, tiện đà cau mày nói: "Ngài... ngài nói cái gì? Ta nghe không rõ, ta lừa người nào? Ta nghĩ các ngài xem ta là bạn bè, xem ta là em dâu, chiếu cố ta quan tâm ta, trên miệng ta mặc dù không buông tha chọc người, nhưng trong lòng ta thật cảm kích các ngài, ta cũng coi các ngài là bạn bè a, Tam Vương gia, ta cũng không có kêu các ngài vây quanh ta a!"

"Nàng!" Khuôn mặt tuấn tú của Mạc Kỳ Minh tối tăm, trừng mắt gương mặt vô tội của Lăng Tuyết Mạn, trong nháy mắt tình cảm phá tan lý trí, giữ lại cổ tay trắng nõn của nàng, dùng sức kéo, Lăng Tuyết Mạn liền bị kéo đến cạnh hắn, gần trong gang tấc, có thể cảm nhận được hô hấp của nhau, Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc không thôi, ngốc ngậy ra một lúc mới phản ứng kịp, vội giãy giụa, dùng sức bỏ tay Mạc Kỳ Minh, "Buông ta ra, ngài muốn làm gì?"

"Lăng Tuyết Mạn, ta cho nàng biết, ta không có khả năng vây quanh nàng! Trước kia là mắt ta bị mù, về sau tuyệt đối không thể, chết sống của nàng, hi vọng ái ố của nàng, hết thảy của nàng không liên quan gì tới ta!" Mạc Kỳ Minh rống giận, trong mắt thâm thúy là sát ý dọa người, có vẻ như ngay sau đó, ánh mắt hắc khê nhắm liền có thể bóp đứt cổ tay Lăng Tuyết Mạn.

Nam nhân kia! Đáng chết!

Lăng Tuyết Mạn bị chấn kinh, lại có chút ngây ngốc ra, chỉ cảm thấy cổ tay đau vô cùng, nhìn không được nhấn khuôn mặt nhỏ nhắn, "Tam Vương gia, ngài rốt cuộc đang nói cái gì? Ngài sao lại mù mắt? Ta rốt cuộc làm gì sai chứ?"

"Trong lòng của nàng rõ ràng! Nàng làm cái chuyện gì không dám gặp người, nàng còn hỏi ta?" Một khuôn mặt tuấn tú của Mạc Kỳ Minh đông lạnh, một đôi ánh mắt bén vô cùng.

Lăng Tuyết Mạn đỏ hớt một hơi lạnh, đã bởi vì đau cổ tay, hay bởi vì lời nói của Mạc Kỳ Minh, thật sự đau đớn tăng lên, nói: "Đau quá, ngài buông ta ra được không?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 298

Trong lòng Mạc Kỳ Minh hận lợi hại, cũng biết lực tay của mình có bao nhiêu mạnh, Lăng Tuyết Mạn sẽ rất đau, vì vậy, cắn răng một cái, sau đó vung tay một cái nói lòng lực đạo, "Biết đau là tốt rồi, đau đớn thanh tỉnh phải không?"

Lăng Tuyết Mạn bị hấn vung thân làm mất cân bằng, lao đảo một cái ngã ở trên mặt đất, khuỷu tay cọ xát ở trên bàn đá, nhất thời đau nhe răng, "Đau chết!"

Nháy mắt, trong mắt Mạc Kỳ Minh hiện lên một chút đau lòng, theo bản năng liền vươn tay ra muốn đỡ Lăng Tuyết Mạn đứng lên, lại trong nháy mắt nghĩ đến lời hấn vừa nói, nghĩ đến sự lừa gạt không trình của nàng, tay giống như bị gạt điện lập tức lùi về, vung tay áo lướt qua Lăng Tuyết Mạn hướng phía trước mà đi.

"Haiz -"

Lăng Tuyết Mạn mới hô một tiếng, ngồi dưới đất, liều mạng xoa khuỷu tay của nàng, trong đầu không ngừng nghĩ về Mạc Kỳ Minh hình như mắt không chế, hấn rốt cuộc là có ý gì? Chuyện không dám gặp người?

Đôi mắt phút chốc căng thẳng, sắc mặt Lăng Tuyết Mạn đột nhiên trở nên tái nhợt, hay là... Hay là hấn nói là chuyện nàng cùng Tinh nhân? Hấn đã biết?

Lăng Tuyết Mạn nhất thời bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh, nhìn bóng lưng Mạc Kỳ Minh, lại quay đầu nhìn xem mấy người Mạc Kỳ Diễn còn chưa theo kịp, liền giật mình bò lên, nhanh đuổi theo Mạc Kỳ Minh, nàng muốn hỏi rõ ràng, nếu như hấn đã biết, rốt cuộc hấn muốn thế nào?

"Tam, Tam Vương gia, ngài chờ một chút!"

Mạc Kỳ Minh hơi dừng bước chân, không ngờ tới Lăng Tuyết Mạn sẽ đuổi theo, ngực siết thật chặt, lòng bàn tay nắm chặt, lại bước chân ra.

"Tam Vương gia! A -"

Lăng Tuyết Mạn chạy quá mau, gãi đến váy dài, "Àch!" Một tiếng liền ngã xuống đất!

Tâm tư của Mạc Kỳ Minh mặc dù hỗn loạn, nhưng tâm trí vẫn đặt ở chỗ nữ nhân sau lưng, nghe được tiếng hét thảm kia, lập tức quay đầu, không chút suy nghĩ nhảy lên, lộn trở lại đến bên cạnh, không chần chờ đưa tay cầm cánh tay Lăng Tuyết Mạn kéo lên, hỗn hển gào thét: "Nàng đuổi theo ta làm cái gì?"

"Ta... Ah... Ah..., ta có việc muốn hỏi ngài... đau quá a!" Lăng Tuyết Mạn nhìn không được lập tức khóc lên, từ dưới đất đứng lên, liền khẩn trương nhìn bàn tay của nàng, thấy da đỏ bầm một mảnh, "Ah... Ah... Lại bị thương..."

"Xứng đáng!"

Mạc Kỳ Minh thở hỗn hển, cắn răng ném ra hai chữ, nhìn quanh một vòng, nói: "Đi theo ta!"

Lăng Tuyết Mạn vừa khóc vừa đi theo sau, vào một gian phòng tên là "Mặc Thủy Trai", sau khi đi vào, Mạc Kỳ Minh tận lực mở cửa, như vậy thời điểm Mạc Kỳ Diễn tìm được bọn họ, có thể không bị hiểu lầm, nhưng lại ra lệnh cho mọi người tự giác lánh tránh.

Lăng Tuyết Mạn chỉ lo ngồi ở trên ghế khóc, chẳng biết lúc nào Mạc Kỳ Minh đã lấy một lọ thuốc giảm đau lại đây, vẫn lạnh mặt, nhìn nàng trầm giọng nói, "Đem thuốc bôi lên." Nói xong quảng thuốc lên đùi Lăng Tuyết Mạn, liền ngồi ở đối diện trên cái băng ghế, không thèm liếc nhìn nàng một cái.

Lăng Tuyết Mạn ngẩng đầu, hai mắt đầm lệ nói: "Cảm ơn."

"Ai cần nàng cảm ơn chứ?" Mạc Kỳ Minh chuyển mắt, nhìn đến Lăng Tuyết Mạn bị dọa đến muốn khóc lớn tiếng, liền khẽ cắn môi, thấp tiếng nói, "Nhanh bôi lên đi, thuốc này giảm đau tốt lắm."

"Ồ." Lăng Tuyết Mạn hàm hồ trả lời một tiếng, nhưng hai lòng bàn tay đều đỏ, cứng ngắc nửa ngày không bôi thuốc được, liếc liếc mắt nhìn Mạc Kỳ Minh nghiêng đầu hờ hững, lại nhìn trong phòng đến một nha hoàn cũng không có, liền ngập ngừng đáng thương tội nghiệp nói: "Ta làm không xong."

Mạc Kỳ Minh nhếch môi, trừng mắt nhìn bộ dáng Lăng Tuyết Mạn đầm lệ, cuối cùng hạ quyết tâm không được đứng lên, bước tới cầm lọ thuốc động tác mềm nhẹ thoa lên cho nàng, cũng dặn dò: "Không nên đụng nước, hai ngày thì tốt rồi."

"Ừ." Lăng Tuyết Mạn hít mũi một cái, bởi vì xót thương tâm, trên mặt nước mắt nước mũi, Mạc Kỳ Minh sắc mặt muốn có bao nhiêu khó coi thì có bấy nhiêu, "Khóc cái gì? Nhìn mặt nàng bản đến muốn nôn mửa kia?"

Ngoài miệng nói như vậy, trong tay lại cầm một cái khăn gấm, thân mình cao lớn cúi xuống, động tác mặc dù không ôn nhu, nhưng cũng tận lực nhẹ sức lau chùi cho nàng, Lăng Tuyết

Mạn ngược mặt, chất phác hỏi: "Ngài không phải nói sinh tử của ta không quan hệ đến ngài sao? Ngài bây giờ còn theo ta làm bạn bè tốt sao?"

"Lăng Tuyết Mạn, nằng!..." Mạc Kỳ Minh chán nản, lui hai bước, "Ai là bạn bè với nằng? Nam nhân cùng nữ nhân có thể làm bạn bè sao?"

"Ách... Nhưng, có thể a, vậy ý của ngài là, xem ta là em dâu ngài phải không? Cái này cũng có thể..." Lăng Tuyết Mạn bị này hấn rống làm sợ hãi, thân mình run lên, nói chuyện cũng lắp bắp.

"Có thể cái gì?" Mạc Kỳ Minh nắm chặt tay, sắc mặt xanh mét lợi hại, nếu là có thể, nếu là bọn Mạc Kỳ Diễn chưa đến, hấn thật muốn hung hăng hôn môi nằng, trừng phạt nằng, chất vấn nằng!

"Ah... Ah..." Lăng Tuyết Mạn bị dọa, nước mắt vừa ngừng lại mãnh liệt rơi ra, nhỏ giọng nói: "Ngài, ngài không nên làm ta sợ..."

Người ta chính là mâu thuẫn như vậy, rõ ràng hận đời mạng, rõ ràng tức muốn chết, muốn phát tay áo chạy lấy người, Mạc Kỳ Minh lại thế nào cũng làm không được, sợ nha đầu kia lại bỏi đuổi theo hấn mà té, lại bị thương thân mình.

Tiếng khóc đè nén i ôi truyền vào trong tai, Mạc Kỳ Minh càng thêm phiền tâm loạn ý, nhịn không được lại là gằn nhẹ một tiếng, "Không được khóc!"

Lăng Tuyết Mạn im bất, ngẩng người một lát, nhịn không được lại khóc thút thít một tiếng, bất quá hai giây, lại là một tiếng, dứt quãng như thế, thẳng đến Mạc Kỳ Minh nắm tay càng chặt, một khuôn mặt tuấn tú u ám, muốn lại rống nằng một tiếng, lại sợ nằng sợ tới mức khóc lớn, chỉ có thể hít sâu hai cái, bắt buộc bản thân mình thả mềm giọng nói, "Đừng khóc."

"Không, ta không khóc." Lăng Tuyết Mạn cố nín, gắp Mạc Kỳ Minh không lại dữ tợn, mới dần dần hoàn toàn dừng lại.

"Nàng đuổi theo ta làm gì?" Mạc Kỳ Minh tức giận hỏi. Lăng Tuyết Mạn mới nhớ lại chuyện nằng muốn hỏi, không khỏi khản trương, lúng ta lúng túng hỏi: "Ngài nói ta làm chuyện không dám gặp người, rốt cuộc có ý tứ gì? Ngài vì sao từ sau tiết nguyên tiêu liền hung dữ với ta?"

"Ta..." Đồng tử của Mạc Kỳ Minh chợt co rút nhanh, một cái chớp mắt nhìn Lăng Tuyết Mạn, được nửa ngày, mới chậm rãi nhẹ thờ nói: "Ta hung dữ với nằng là bởi vì, ta đã biết chuyện nằng cùng Nhị ca, Nhị ca từ lúc mới bắt đầu liền thích nằng phải không? Phụ hoàng dùng hòa bình với nằng, nhị ca không sợ liên lụy chạy đi cứu nằng, nằng cũng thích Nhị ca đúng không? Ta nói không dám gặp người ý tứ là, nằng cùng Nhị ca ái mộ nhau, không có ý tứ gì khác."

"Vậy kẻ lừa đảo thì sao? Ngài còn nói ta là kẻ lừa đảo, đùa bốn tình cảm của người khác mà?" Lăng Tuyết Mạn mừng thầm Mạc Kỳ Minh cũng không biết Tình nhân, lại khản trương nghi vấn nói.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 299

Mạc Kỳ Minh quyết định nói dối, bởi vì hấn tuyệt không thể làm cho Lăng Tuyết Mạn biết hấn có tình cảm không cách nào nói hết với nằng, càng không thể khiến nằng hoài nghi hoặc là biết nam nhân bắt nằng đêm nguyên tiêu chính là hấn, bèn tiếp tục nói: "Nàng không phải gạt người sao? Nàng rõ ràng thích nhị ca, lại làm như cái gì cũng không phải, Tiểu Thất đùa chần cho nằng ở trong thiên lao, đó không phải là cũng thích nằng sao? Nàng không phải đùa bốn tình cảm của Tiểu Thất sao?"

"A? Ngài nói là ý tứ này?" Lăng Tuyết Mạn giặt mình mở to hai mắt nhìn.

"Chẳng lẽ không đúng sao? Vậy nằng nghĩ rằng ta nói cái gì với nằng?" Mạc Kỳ Minh hỏi ngược lại.

Lăng Tuyết Mạn mấp máy môi, cười có chút mất tự nhiên, lắc lắc đầu nói: "Tam Vương gia, ngài hiểu lầm, Nhị Vương gia và ta, cũng giống như hầy ngài và ta a, ta là em dâu ngài, cũng là em dâu của ngài ấy, giữa chúng ta có Hiền nhị, cho nên mới hay gặp gỡ một chút, cũng không còn gì khác, về phần Tiểu Thất, càng không có gì, hai chúng ta càng có thể chơi đùa cùng một chỗ, đều là người trẻ tuổi, dễ dàng thân thiết, ngài lại nghĩ không thuần khiết, hấn là em chồng ta, Tam Vương gia không thể nói bừa a!"

"Người trẻ tuổi? Chẳng lẽ ta già đi sao?" Mạc Kỳ Minh phẫn hận cắn răng, "Đừng so ta với Nhị ca!"

"Ách, Tam Vương gia ngài cũng không phải quá già, chỉ hơi già một chút, nói như thế nào thì ngài cũng so lớn hơn ta mười hai tuổi lận, còn không tính là già sao?" Lăng Tuyết Mạn không muốn đá kích người ta, nhưng cảm thấy cần nói cho rõ ràng, gương mặt liền ngưng ngưng.

Mạc Kỳ Minh nghe vậy tức thiếu chút nữa học máu, nghiêng răng nghiêng lợi, "Nhị ca còn lớn hơn nằng tới mười bốn tuổi! Tại sao nằng không nói hấn già?"

"Cái này..." Lăng Tuyết Mạn lúng túng, âm thầm nuốt nước miếng, muốn tìm từ thích hợp, "Đây là bởi vì, bởi vì... Nhị Vương gia tướng mạo anh tuấn, tao nhã, tính nết lại ôn hòa..."

"Vậy bốn vương thì sao?" Mặt Mạc Kỳ Minh đen như than, trực tiếp ngắt lời.

"Ách, ta không nói được không?" Lăng Tuyết Mạn giặt nhẹ miệng, muốn chừa cho hấn chút mặt mũi, hi vọng nam nhân nào đó tự mình hiểu lấy, không cần tiếp tục hỏi.

Nhưng, Mạc Kỳ Minh lại quá giận, "Không thể!"

"A, ta nói lời nói thật ngài đừng tức giận a!" Lăng Tuyết Mạn rất cẩn thận nhìn Mạc Kỳ Minh, chậm rãi nói: "Âm tình bất định, cấu kinh bạo tảo, tính cách rét lạnh, hi nộ vô thường,... Ách, nghĩ không ra, chờ ta nghĩ lại nói tiếp với ngài."

"Lăng Tuyết Mạn! Nằng quá đáng!" Mạc Kỳ Minh giờ phút này không hề bình tĩnh như thường thấy, một khuôn mặt tuấn tú nổi giận, suýt nữa trực tiếp bóp chết nữ nhân đáng chết này!

"A!"

Lăng Tuyết Mạn bị kinh hãi kêu to, sau đó thân mình lui thẳng ra sau, lắp bắp giải thích: "Ta không nói, là, là ngài muốn ta nói... không liên quan đến ta a..."

Mà tiếng kêu này, vừa vắn làm cho những người bên ngoài tìm kiếm bọn họ nghe được, Nhã Phi vội hô: "Mạn Mạn! Mạn Mạn tẩu đang ở đâu?"

"A! Nhã Phi, ta ở trong này! Tam Vương gia muốn giết người diệt khẩu!" Nhìn Mạc Kỳ Minh từng bước bước đến, Lăng Tuyết Mạn bật la lên, vừa la, mặt Mạc Kỳ Minh mãnh liệt đen

lại, sải bước gần, đưa tay che miệng Lăng Tuyết Mạn, hỏn hển gầm nhẹ: "Đáng chết! Ai muốn giết nàng chứ?"

"Ah... Ah..." Lăng Tuyết Mạn trừng to mắt, hai tay dùng sức vận bung Mạc Kỳ Minh ra, rống trả lời: "Vừa rồi ngài muốn giết ta đó thôi!"

"Ta -"

"Mạn Mạn!"

"Mẫu thân!"

Tiếng kêu lo lắng càng ngày càng gần, Mạc Kỳ Minh tức hết chỗ nói, nhưng còn một tia lý trí, cố nén ý muốn dùng nộ hỏa để ngăn chặn cái miệng đáng đánh đòn của Lăng Tuyết Mạn, cắn răng nói: "Đáng chết, đầu óc nàng sao lại như vậy chứ?"

"Ta, tại mẹ ta sinh ta như vậy!" Lăng Tuyết Mạn không phục già mồm nói.

Mạc Kỳ Minh lại nắm chặt tay, dựa trên công lực của hắn, liền biết Mạc Kỳ Diễn cách bọn họ không đến mười thước, ánh mắt lóe ra, giảm thấp giọng nói: "Mạn Mạn, nàng lại nói hươu nói vượn, ta liền nói cho Nhị ca biết nàng vụng trộm thích hắn!"

"Không được! Ta không có thích!" Lăng Tuyết Mạn vội vàng phủ nhận, nhìn ánh mắt Mạc Kỳ Minh kiên định, lại vội vàng lắc đầu, "Ta không nói ngài muốn giết ta."

"Ta vốn là không có giết nàng!" Mạc Kỳ Minh kích động, hai tay đặt ở trên bờ vai Lăng Tuyết Mạn, nửa thật nửa giả uy hiếp: "Nàng lại nói bậy một câu, ta sẽ giống Ly Hiền, cũng hờn nàng!"

"Ách..." Lăng Tuyết Mạn co quắp khốe miệng bật thốt lên: "Ly Hiền là con ta, ngài không phải con ta!"

"Nữ nhân đáng chết!"

Mạc Kỳ Minh nghe động tĩnh bên ngoài, muốn tức giận cũng không còn thời gian, dứt khoát cúi người vỗ vào mông Lăng Tuyết Mạn một cái, bỏ lại một câu, "Lại không nghe lời, ta sẽ tiếp tục đánh nàng!" Sau đó liền nhanh đi kéo cửa ra, hướng ra ngoài hô: "Nhị ca! Ngủ đi! Ở Mạc Thủy Trai!"

Lăng Tuyết Mạn khóc không ra nước mắt, nàng còn chưa có bị người đánh vào mông đâu, một tay che cái mông nhỏ, một tay chống ở trên ghế, về mặt cầu xin nhìn mấy nam nhân cùng Nhã Phi vô cùng lo lắng vội tiến vào.

"Mạn Mạn, cái gì giết người diệt khẩu? Người làm sao vậy?" Mạc Kỳ Dục vào đến, vội vàng hỏi.

Nhã Phi nâng váy, vừa nhìn thấy Lăng Tuyết Mạn, liền khăn trương chạy đến trước mặt, trên dưới trái phải nhìn một lần, ôm lấy bờ vai nàng, hỏi: "Mạn Mạn, vừa rồi tẩu hồ cái gì giết người? Dọa chúng ta!"

Mạc Kỳ Diễn chau mày nhìn bộ dạng Lăng Tuyết Mạn, lại nhìn hướng Mạc Kỳ Minh, cười nhẹ, "Tam đệ, đã xảy ra chuyện gì?"

"Ah... Ah..., Tam Vương gia muốn giết ta!" Lăng Tuyết Mạn buồn bực khóc kể nói.

"Cái gì?" Mấy nam nhân cả kinh, đột nhiên thay đổi sắc mặt, ánh mắt như mũi tên bắn về phía Mạc Kỳ Minh.

Mạc Kỳ Minh đen mặt, cả giận nói: "Các người ít nghe nha đầu chết tiệt kia nói bậy đi!"

"Sao lại thế này? Mạn Mạn, sao Tam ca muốn giết nàng? Vì sao a?" Mạc Kỳ Lâm ngậm cười, nhẹ nhàng hỏi Lăng Tuyết Mạn, đẩy mắt lại tràn đầy bí hiểm. Mạc Kỳ Minh vùng tay áo, trừng Lăng Tuyết Mạn, "Nàng nói a, nói thật cho các huynh đệ đều nghe một chút!"

"Ách, hắn là hiểu lầm, hiểu lầm..." Lăng Tuyết Mạn buồn bực nói: "Tam Vương gia không có động thù, dùng, dùng ánh mắt giết ta đó! Bởi vì, bởi vì hắn bị ta nói ra khuyết điểm của hắn, sau đó thẹn quá hóa giận, sau đó dùng mắt trừng ta, ta sợ hãi liền cho rằng hắn muốn giết ta diệt khẩu, ách, không nghĩ là đã kêu quá lớn!"

"Khuyết điểm? Khuyết điểm gì?" Nhã Phi tò mò mở to hai mắt, liếc về mặt Mạc Kỳ Minh vừa đen lại vừa lạnh, lại vội bịt miệng, "Coi như muội không có hỏi đi."

"Đứng đứng, xem Không Tước đi, Nhã Phi, Hiền nhi, chúng ta đi!"

Lăng Tuyết Mạn kéo tay một cái, lướt qua năm khuôn mặt nam nhân tuấn tú run rẩy không thôi, nhẹ nhàng linh hoạt lách người.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 300

Biên quan.

Hoàng hôn, tập trung tại lầu chủ soái, không cần thông báo, một người vội vàng tiến vào.

"Bẩm chủ tử, nguyên soái, thám tử chúng ta phải đi bị lộ hành tung, đã bị giết!" Vô Giới chấp tay, cúi đầu bẩm báo.

"Cái gì?"

Lôi Việt từ trên bàn đồ quân sự ngẩng đầu, nhú mày nói: "Hai thám tử đều bị giết sao?"

"Vâng!"

Lôi Việt đứng thẳng lên, khuôn mặt trầm tĩnh nhìn về phía nam tử đeo mặt nạ bạc ngồi trên ghế dựa, "Mạc tướng quân, dò không ra tình hình lương thảo của quân địch, hiện tại tình hình

bên ta quân còn có khả năng đã bị tiết lộ cho địch quân, bước tiếp theo chúng ta cần bàn bạc kỹ hơn!"

"Nguyên soái đừng vội, quân địch biết quân tình của Đại Minh ta, ngược lại là chuyện tốt!" Mạc Kỳ Hàn mỉm cười, trong mắt lóe ra tự tin cùng cơ trí.

"A? Là như thế nào?" Lôi Việt vội hỏi.

Mạc Kỳ Hàn hơi trầm ngâm, nói: một

"Chủ tử, nô tài hiểu rõ, nô tài dẫn quân khiêu chiến với tướng thủ thành, để Vô Ngân dò xét, dựa trên võ công của tướng thủ thành, ít nhất nô tài có thể giữ hấn nửa canh giờ, nếu có thể dẫn dụ một ngàn binh lính của họ rời đi, thì Vô Ngân càng dễ dò xét!" Vô Giới vui vẻ nói.

"Làm việc cẩn thận!" Mạc Kỳ Hàn gật đầu, "Không thể khinh thường!"

"Vâng, chủ tử yên tâm, nhưng chủ tử cùng nguyên soái phải cẩn thận, các nô tài đều phải đi ra, để ngựa có kẻ địch ám sát!" Vô Giới chấp tay, nghiêm túc nói.

Mạc Kỳ Hàn thoáng nhượng mảy nói: "Đêm nay, ta cùng nguyên soái còn có việc phải làm."

"Hà? Làm cái gì?" Lôi Việt nghi ngờ hỏi.

"Uống rượu, dùng bữa, thoải mái thăm thơi!" Mạc Kỳ Hàn cười.

"Cái gì?" Lôi Việt giật mình mờ to hai mắt, "Mạc tướng quân, đây là có ý gì?? Hiện thời hai quân đối chọi, đây không phải là lời lỏng quân kỳ sao?"

"Nguyên soái đừng vội, đêm xuống, phái Lâm phó tướng quân cùng Vô Cực dắt một ngàn binh lính kéo hai mươi xe lương thảo đi đến Lạc Sơn, trong xe chứa đầy thuốc nổ, bên ngoài phủ vải lên, lấy tính cách đa nghi của quân địch, nhất định sẽ hoài nghi có lừa gạt, quân ta phải luôn trong tình trạng báo động, một khi giao thủ, quân ta chỉ thủ chứ không tấn công, đem hai mươi chiếc xe đó kéo đến gần doanh trại địch, sau đó, binh lính bỏ xe trở ra, Lâm phó tướng quân cùng Vô Cực khinh công tuyệt đỉnh, giữa không trung phóng tên lửa xuống, xe nổ, liền đủ để đốt trại doanh Nam Chiếu!"

"Được! Kế này rất hay!" Lôi Việt nghe vậy mừng rỡ, vỗ tay nói: "Mạc tướng quân mưu kế thâm sâu, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, Hoàng Thượng thật sự là biết dùng người tài a!"

Ban đêm, bên ngoài ánh lửa tận trời, tiếng trống trận inh ỏi, mà bên trong lều chủ tướng, cũng là rượu sắc cờ bạc, rất náo nhiệt.

"Nguyên soái, đại quân chúng ta rời kinh tới nửa năm, haiz! Thật chán!"

"Mạc tướng quân, quân doanh vốn buồn tẻ, các ngài trẻ tuổi đương nhiên không chịu được, cũng may cuộc chiến này cũng gần kết thúc, ngài kiên trì một trận nữa đi!"

"Không kiên trì cũng không có biện pháp a! Hoàng mệnh không thể vi phạm, bọn lính cũng đều ưỡ ể oải! Quân Nam Chiếu quá lợi hại, chúng ta thu hồi tam châu, còn có ngũ châu, ta xem trong khoảng thời gian ngắn là không thể, chỉ có thể đàm phán thôi!"

"Đúng vậy, hiện tại địch mạnh ta yếu, quân Nam Chiếu lại chiếm cứ địa hình có lợi, binh lính quân ta không quen đất không quen cái, trong ba mươi vạn đại quân, có thể tác chiến chỉ hai mươi vạn, mà quân Nam Chiếu lại đến bốn mươi vạn, viết thư xin Hoàng thượng tăng quân số, lại không được chuẩn tấu, nếu tiếp tục găng co, chúng ta sợ là đại bại!"

Mạc Kỳ Hàn nâng chén rượu, lắng tai nghe tiếng chém giết cùng tiếng hít thở phía ngoài, trong mắt xôn lên ý cười, cùng Lôi Việt trao đổi ánh mắt, tiếp tục bàn đề tài trọng tâm.

Hồi lâu, tiếng hít thở dị thường hoàn toàn biến mất, Mạc Kỳ Hàn chợt nói khẽ, "Đi!"

Hai người rút kiếm ra, nhìn tình hình toàn bộ quân doanh, binh Nam Chiếu sắp tới thế cực thắng lợi, Mạc Kỳ Hàn nhẹ giọng nói: "Nguyên soái, gọi người gọi thư cho Lâm phó tướng quân!"

"Được!"

Lôi Việt vẫy tay một cái, thủ hạ liền thả đạn tín hiệu ra, cùng lúc đó, Vô Giới Vô Ngân phối hợp ăn ý, dò hỏi thành công, đã trở lại!

Tiếng nổ không lồ vang phía chân trời, hỏa khí doanh của Nam Chiếu bị hủy, chủ soái Hách Liên Thiết kinh hãi, vội điều binh tiếp viện, lại nghe được thám tử đã trở lại, hai gã thám tử đánh lên tại quân doanh Đại Minh bẩm báo lại đoạn đối thoại vừa nghe được với chủ soái, Hách Liên thiết chần chờ, ý kiến tướng lĩnh không hợp, trong khoảng thời gian ngắn, tranh luận không ngớt!

"Quân Đại Minh gian trá vô cùng, bọn họ có thể làm bày mưu thiêu thủy hỏa khí doanh của quân ta, nhất định lại là lãnh diện tướng quân gây nên, người này quý kế đa đoan, nhất định là dụ quân ta mắc mưu!"

"Đúng! Quân ta cùng Đại Minh quân đã giao chiến mấy tháng, trên chiến trường, có lãnh diện tướng quân kia lãnh binh, chưa bao giờ có việc binh lính ưỡ ể oải, lãnh diện tướng quân kia tung hoành chiến trường cuồng ngạo đến cực điểm, làm sao có thể dễ dàng chịu thua chứ?"

"Các người đây là đang ca ngợi chí khí quân địch, diệt uy phong mình! Lãnh diện tướng quân kia nghe nói đến từ kinh thành, nhất định là dạng xa hoa dâm dật thông thường, xuất chinh nửa năm thiếu nữ nhân cùng từu sắc, không có ý chí chiến đấu cũng là bình thường!"

"Chính là Quân ta còn chiếm cứ trạm kiểm soát năm châu quan trọng Đại Minh, bọn họ tấn công Lộ Châu có nửa tháng, lương thảo sắp dùng hết, có thể có bản lĩnh gì?"

"Đù!" Hách Liên Thiết rống một tiếng, quân trại nhất thời yên tĩnh trở lại, mắt lợi hại quét một vòng, nhất vuốt chòm râu nói: "Bỏn soái nghĩ rằng, việc này tuyệt không đơn giản, tám chín phần lại là kế dụ địch của lãnh diện tướng quân kia, truyền lệnh xuống, tam quân không thể có một chút thư giãn, tùy thời chuẩn bị nghênh chiến!"

"Tuân lệnh!"

Nhưng, lĩnh nhận lệnh liên lạc còn chưa đi khỏi, liền có một tên binh lính xông tới, vừa quỳ, liền nói nhanh: "Báo! Nguyên soái, quân Đại Minh đột nhiên tiến công! Thế như chẻ tre, cửa thành Lộ Châu đã thất thủ, tướng thủ thành báo nguy!"

"Cái gì?!"

Toàn quân doanh trưởng khiếp sợ, Hách Liên Thiết gặn dừ, nhưng dù sao cũng là lão soái, nhiều kinh nghiệm sa trường, liền bình tĩnh lại, "Lý tướng quân, lập tức tiếp viện, bao vây quân Đại Minh ở ngoài thành Lộ Châu!"

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 301

"Công thành!"

Lập tức, Mạc Kỳ Hàn mặc áo giáp ánh bạc giờ kiểm hô lớn, tướng sĩ tiên phong mang khí thế hừng hực hướng cửa thành phóng đi, trên thành, cung tên bắn ào ào xuống, các hòn đá lớn nhỏ cũng ném xuống dưới, tiếng kêu thảm thiết!

"Sur huynh, như vậy không phải biện pháp, chờ thêm nửa canh giờ, viện quân của Hách Liên Thiết sẽ đến!" Lâm Mộng Thanh lo lắng nói.

Mạc Kỳ Hàn theo dõi tên thủ thành nấp sau đồng lửa trên thành, môi nhẹ cong nói: "Đây đương nhiên không phải biện pháp, nơi này dễ thủ khó công, chúng ta dùng mưu đoạt mới là thượng sách!"

"Mạc tướng quân, nên đoạt thế nào?" Một gã lính vội hỏi.

Mạc Kỳ Hàn trầm giọng nói: "Dư tòng quân, phái người đi báo cho nguyên soái, nói cửa thành đã hạ, thỉnh nguyên soái khích lệ tam quân, mang binh ngăn cản viện quân Nam Chiếu!"

"Vâng, thuộc hạ lập tức đi!" Gã lính nhận lệnh, giục ngựa đi.

"Mộng Thanh, đệ chỉ huy, tiếp tục công thành, ta mang ám vệ đi hạ thành!" Mạc Kỳ Hàn nói xong, lên tiếng ra lệnh: "Ám vệ nghe lệnh, mục tiêu là phục kích tên thủ thành ở trên thành!"

"Nô tài nghe lệnh!" Các ám vệ áo đen che mặt liền ôm quyền, tựa như con chim ung vọt lên, bay về phía thành lâu!

"Sur huynh, địch nhân sử dụng ám khí quý đi, đề cho đệ đi, huynh tới chỉ huy!" Lâm Mộng Thanh lo lắng ngăn cản Mạc Kỳ Hàn, nói xong, liền muốn khinh công, Mạc Kỳ Hàn khoát tay chặn lại, "Mộng Thanh không được tranh! Ta dựa vào này tám mặt nạ liền có thể đánh kẻ địch trở tay không kịp, đệ ở lại chỉ huy, chú ý phối hợp cho tốt!"

Lâm Mộng Thanh nghe, gật đầu, "Được, sur huynh cẩn thận!"

Mạc Kỳ Hàn điểm mũi chân ở trên lưng ngựa, vươn người đứng dậy, áo choàng màu bạc trong trời đêm giống như một tấm lưới lớn màu bạc, mang mặt nạ màu bạc, làm tướng sĩ Nam Chiếu đang cùng ám vệ giao đầu trên thành tìm gan run sợ!

"Là lãnh diện tướng quân!"

Không biết binh lính nào kinh sợ hô một tiếng, nhóm binh lính vừa nghe đã sợ mất mật, ý chí chiến đấu lập tức tiêu tan, ám vệ người người lấy một địch trăm, thủ đoạn tàn nhẫn, thấy thế, trường kiếm nổi lên bốn phía, máu văng khắp nơi, binh lính Nam Chiếu kêu thảm thiết như tiếng sói tru!

Mạc Kỳ Hàn cầm kiếm đánh vào, nơi nơi đều là thi thể, mười tên ám vệ cộng thêm hãn, mười một người chỉ khoảng nửa khắc liền quét sạch tướng sĩ thủ thành!

"Giết – "

"Giết – "

Dưới thành, cửa thành đã bị phá, binh lính Đại Minh kích động hô lớn, nhảy vào, công thành chiếm đất, hai quân trong thành chiến với nhau, quân Đại Minh ý chí chiến đấu sục sôi, anh dũng, dưới sự chỉ huy của Lâm Mộng Thanh, thế như chẻ tre!

Tướng sĩ Nam Chiếu trấn thủ Lộ Châu thấy cửa thành đã bị phá, đã vây viện quân lại chậm chạp không đến, quân tâm tan rã, thất bại thảm hại!

Lâm Mộng Thanh cùng Mạc Kỳ Hàn mang một nửa quân đội, chia ra diệt địch, đánh phá Lộ Châu!

Lửa lớn tràn ngập, ánh lửa nhuộm đỏ phía chân trời, trong thành, tiếng chém giết, tiếng gào, tiếng kêu thảm thiết liên tiếp không ngừng, ngoài thành, Lôi Việt chỉ huy quân đội, nhìn thấy lửa chiến trong thành, Lôi Việt cao hứng hô, "Đã hạ thành Lộ châu! Các tướng sĩ, chúng ta nổi trống làm tinh thần thêm hăng hái, diệt viện quân Nam Chiếu!"

"Diệt Nam Chiếu quân, thu hồi đất mất!"

"Giết – "

Một trận kinh thiên động địa, Hách Liên Thiết đang lúc chân chờ trong đồng tin tức thiệt giả lẫn lộn, mất cơ hội phòng thủ tốt nhất, doanh trại bị hủy, sức chiến đấu lại giảm, lòng quân bất ổn, quân Đại Minh suốt nửa tháng đánh không được thành Lộ Châu, liền một đêm đổi chủ, trở về trong tay Đại Minh!

Ba ngày sau.

Trên cửa thành, một nhóm tướng lĩnh Đại Minh thị sát quân tình.

Lôi Việt nhìn phía trước, tin gấp trăm lần, "Còn có Tử Châu bị kẻ địch chiếm đóng, quân ta nghỉ ngơi hồi phục mấy ngày, lại công thành tiếp!"

"Có Mạc tướng quân ở đây, chúng ta nhất định có thể đại thắng!" Dư tòng quân tươi cười đầy mặt nói.

Nghe vậy, Lôi Việt cũng không có một tia không vui, thủ hạ tướng lĩnh sùng bái tin phục Mạc Kỳ Hàn, hần lần này xuất chinh cũng là muốn trợ giúp Mạc Kỳ Hàn thu phục quân tâm, hiện tại xem ra, vô cùng thành công, hần có thể hoàn thành trọng trách Hoàng thượng giao phó!

Ánh mắt nhìn gương mặt lạnh kia, Lôi Việt vui mừng cười nói: "Hoàng Thượng có mắt nhìn người, phái Mạc tướng quân đến, đối với quân Đại Minh ta mà nói, giống như thần trợ a!"

"Nguyên soái khen sai rồi!" Mạc Kỳ Hàn cười khê, đưa tay chỉ hướng ngoài thành, nói: "Nơi này cách thành Nghiệp Châu trăm dặm, đại quân chúng ta..."

"Chủ tử!"

Thanh âm vui sướng của Vô Cực từ rất xa truyền đến, ngắt cuộc nói chuyện, mấy người quay đầu lại, Mạc Kỳ Hàn trách mắng: "Vô Cực, đang đàm luận!"

"Chủ tử, nô tài biết tội!" Vô Cực vội quỳ gối thỉnh tội.

"Được rồi, chuyện gì?" Mạc Kỳ Hàn nhiu mày, trầm giọng hỏi.

Vô Cực lại chấp tay, đứng dậy, đưa lên một phong thư, "Chủ tử, kinh thành gọi thư!"

"Sao?" Ánh mắt Mạc Kỳ Hàn chuyển qua, nhận thư, nhìn chăm chú, lại chưa mở ra, bởi vì đeo mặt nạ, ai cũng nhìn không tới ánh mắt của hắn, chỉ thấy hắn trầm mặc, cũng không biết hắn suy nghĩ cái gì.

Một đám tướng lĩnh đều cảm như hén, lẳng lặng đợi.

Lôi Việt hơi vuốt râu, mỉm cười nói: "Mạc tướng quân, quân sự lát sau lại bàn cũng được, ngài đi về nghỉ ngơi một chút đi."

"Không được nguyên soái, chính sự quan trọng hơn." Mạc Kỳ Hàn cắt lá thư vào trong tay áo, "Vô Cực, lui ra đi!"

"Vâng! Nô tài cáo lui!"

"Nguyên soái, chúng ta nói tiếp." Mạc Kỳ Hàn kiềm nén cảm xúc, tâm tư một lần nữa đặt vào đại doanh Nam Chiếu.

Thật lâu sau, rốt cục thảo luận xong phương án tiếp theo chuẩn bị chiến tranh, trời đã gần đến hoàng hôn.

Lôi Việt vội hỏi: "Mạc tướng quân, nhanh đi nghỉ ngơi đi, trong kinh có thể có chuyện quan trọng đó!"

"Được, ta đi trước." Mạc Kỳ Hàn không nói nhiều lắm, khẽ gật đầu, liền rời đi.

Phía sau, đám người chấp tay đưa tiễn.

Lâm Mộng Thanh mới cất bước đuổi theo, Dư tông quân liền tò mò hỏi: "Lâm phó tướng quân, ám vệ của hoàng thượng đều lợi hại như vậy sao? Mạc tướng quân thật là thần bí a!"

Lại có một gã cũng cau mày nói: "Mạc tướng quân mang theo thủ hạ đều là cao thủ, lại thể sống chết nguyện trung thành với Mạc tướng quân như vậy, ngài rốt cuộc là có tướng mạo gì đâu?"

"Các vị, đánh trận tốt là được, sau khi về kinh, đương nhiên sẽ biết."

Lâm Mộng Thanh mỉm cười một chút, hướng Lôi Việt chấp tay, xoay người đi.

Lôi Việt thấy đám người tò mò không thôi, trầm ngâm nói: "Không được đoán lung tung, chỉ cần nhớ kỹ một điểm, Mạc tướng quân là đại thiên tử xuất chinh, bất luận kẻ nào thấy ngài đều như gặp thiên tử, cho nên đối với Mạc tướng quân phải tuyệt đối với cung kính!"

"Vâng, nguyên soái!"

Trong doanh trường, tĩnh lặng không tiếng động.

Mạc Kỳ Hàn ngồi ở trước bàn, lấy thư ra nhìn một chút, mới chậm rãi mở ra, đây là mật thư Hoa Mai bà bà gửi cho hắn, đương nhiên là nói về chuyện Lăng Tuyết Mạn, tìm, sớm bởi lá thư này mà nhảy lên, luôn luôn kiềm nén, cho tới bây giờ rảnh rồi, mới cho phép bản thân mình phóng túng nhớ nàng, nghĩ tới nàng.

Biên quan cách kinh thành vài ngàn dặm, nửa năm, đây là phong thư thứ hai hắn nhận được về Mạn Mạn, phong thư trước hắn xem xong, suốt cả một ngày không nói một câu, lời nói trong thư, tình trạng của nàng thật không tốt, nhiều đêm liên tục gặp ác mộng, thường xuyên ở trong mộng khóc mà tỉnh lại, thân thể ngày càng sa sút, Hoàng Thượng không ngừng phái người đưa thuốc bổ cùng dược liệu trân quý đến Tứ Vương phủ...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 302

Đêm, yên tĩnh thâm trầm, đứng ở trên nóc một tòa nhà cao nhất trong thành Lộ Châu, nhìn ra xa hướng kinh thành, trong mắt là một mảnh thê lương cùng tối tăm.

"Sư huynh sao lại ở chỗ này? Vô Cực bọn họ lo lắng cho huynh, lại không dám lại đây, liền tới nói với đệ." Lâm Mộng Thanh dùng khinh công bay lên, cười hỏi.

Mạc Kỳ Hàn chưa quay đầu, thần nhiên nói: "Không có gì, ta ngủ không được, đi ra một chút."

"Nhớ sư tẩu sao?" Lâm Mộng Thanh theo ánh mắt Mạc Kỳ Hàn nhìn về phương xa, thờ dài, "Trước kia không có người quan tâm, đi tới chỗ nào đều không có cảm giác gì, mà lúc này, mỗi ngày tâm đều bồn chồn."

"Thời điểm ở cùng một chỗ, nghĩ rằng không có cái gì chia lìa, tức giận liền bỏ đi, con giận trôi qua lại đi tìm nàng, bây giờ suy nghĩ một chút, thật sự đã lãng phí thật nhiều thời gian có thể ở cùng một chỗ, hiện tại, muốn có nàng một ngày cũng là xa xỉ!" Mạc Kỳ Hàn chưa sót, thờ dài, "Mạn Mạn vốn là ép ta nói yêu nàng, ta lại cảm thấy một đại nam nhân cả ngày đem tình yêu nói bên miệng thật không có tiền đồ, trong lòng biết yêu là tốt rồi, làm gì phải nói ra? Mà kỳ quái là chính ta cũng nói không ra, mà lúc này, nếu nàng ở bên cạnh ta, nếu nàng có thể nghe được, ta nhất định không chút keo kiệt nói cho nàng nghe, cho nàng biết ta yêu nàng, cho nàng cười vui về vì ta..."

"Sư huynh, trong thư nói cái gì? Thân thể sư tẩu không khỏe sao?" Lâm Mộng Thanh hơi mím môi, quan tâm hỏi.

Mạc Kỳ Hàn gạt đầu, khép hờ một chút mắt, khoe mắt đã ươn ướt, tiếng nói trở nên khàn khàn, "Thân thể nàng tốt hơn nhiều, kế hoạch phụ hoàng đi hành cung Bắc Mực Hà kéo dài thời hạn, thư này gửi đi vào một tháng trước, mười ngày trước phụ hoàng mới khởi hành đi Bắc Mực Hà. Hoa Mai bà bà nói, bà khuyên vài lần, Mạn Mạn hiện tại còi mòi hơn rất nhiều, chính là Mạc Kỳ Minh lại rất thường xuyên tìm Mạn Mạn, Mạc Kỳ Minh đối với Mạn Mạn mặc dù không có hạ thủ, nhưng đang gài bẫy Mạn Mạn, muốn biết tung tích của ta, hơn nữa... hơn nữa phiền toái là, thái độ của Mạn Mạn đối với Mạc Kỳ Minh càng ngày càng tốt..."

"Sur huynh, huynh, huynh lo lắng sư tẩu sẽ yêu người mới sao?" Lâm Mộ Thanh kinh ngạc hỏi.

"Không, nàng sẽ không yêu người khác, ta đoán nàng hẳn là... là ép ta trở về, hoặc là ép ta viết thư cho nàng, bởi vì ta dấn dò nàng, không cho nàng gặp gỡ Mạc Kỳ Minh, nàng hẳn là có thể đoán được, nhất cử nhất động của nàng sẽ có người nói cho ta, liền cố ý làm như vậy." Mạc Kỳ Hàn nhú mày, xoay người lại, cười lạnh bạc.

Lâm Mộ Thanh giật mình, kinh ngạc nói: "Sư tẩu còn có thủ đoạn như vậy?"

"Mạn Mạn không có mưu mô thủ đoạn, tính toán không giỏi, nàng, hẳn là chờ đợi mà lo lắng!" Mạc Kỳ Hàn cười khổ một tiếng, khẽ thở dài: "Mạc Kỳ Minh chưa chết tâm a! Chờ xem đi, rất nhanh hẳn sẽ phái người đến nơi này!"

"Cái gì? Sư huynh, ý của huynh là Mạc Kỳ Minh sẽ..." Lâm Mộ Thanh căng thẳng, "Thời điểm quan trọng hai nước giao chiến như thế, hẳn không nghĩ đến an nguy của Đại Minh sao?"

"Nói không chính xác! Tin chiến thắng liên tiếp báo về kinh, hẳn chắc chắn càng ngày càng hoài nghi thân phận của ta, không biết rõ ràng, hẳn sẽ không an tâm." Mạc Kỳ Hàn khẽ cười, trong mắt hiện lên mấy phần sắc bén, thủ gết huynh, mỗi hận nhục thể, hẳn cũng sắp đến lúc tính sổ kẻ đó!

Lâm Mộ Thanh nắm chặt tay, ngữ khí biến thành ác độc, "Sư huynh, người này ngày sau nhất định không được tha cho hẳn! Chính là bầm thây vạn đoạn cũng không giải hận!"

"Đó là đương nhiên!" Mạc Kỳ Hàn gạt đầu, trong mắt sát khí sâu nặng, xúc phạm hẳn nhiều như vậy, hẳn không giết kẻ đó, thiên lý ở đâu?

"Đúng rồi, Hoàng Thượng hiện tại ra sao? Thế cục trong triều ra sao?" Lâm Mộ Thanh nhú mày, hỏi.

"Phụ hoàng đi hành cung Bắc Mực Hà, dẫn Mạc Kỳ Minh, để nhị ca giám quốc, một bước đem quan viên Hình bộ, Lại bộ đổi thành người phụ hoàng tâm phúc, cho Ngũ đệ làm chủ Binh bộ!"

"Sao? Vậy Mạc Kỳ Minh có thể hoài nghi hay không?"

"Phụ hoàng ban thưởng mấy tân viên cho Mạc Kỳ Minh, đối với ngoại không ngừng ân sủng cho hẳn, ổn định bè đảng bọn hắn, kì thực đã chậm rãi làm mất quyền lực bọn hắn!"

"Vậy cũng thật sự là quá tốt!"

"Phụ hoàng hiểu chân tướng, đương nhiên sẽ không chùn tay, thủ đoạn của phụ hoàng thật không đơn giản a!"

"Vâng, vậy cũng giúp sư huynh giảm bớt rất nhiều phiền toái!" Dừng một chút, Lâm Mộ Thanh nhin không được hỏi: "Sư huynh, huynh có biết Nhã Phi ra sao không?"

"Sao? Ha ha, rốt cục mở miệng hỏi?" Mạc Kỳ Hàn trêu tức một câu, nói tiếp: "Nhã Phi rất tốt, nàng kiên cường hơn Mạn Mạn, cũng đi hành cung Bắc Mực Hà."

"Nhã Phi gặp ta thì ít mà xa cách thì nhiều, nàng đại khái bình thường, haiz! Ta thật muốn viết một phong thư cho nàng, lại sợ nàng biết ta đang làm cái gì." Lâm Mộ Thanh ai oán khổ ải, lại hỏi, "Sư huynh, huynh sẽ viết thư cho sư tẩu sao?"

"Ta không thể viết, ta sợ ngộ nhờ thư này rơi vào trong tay Mạc Kỳ Minh, vậy thì phiền toái! Hẳn biết chữ của ta. Nhưng -" Mạc Kỳ Hàn lại tức giận tăng vọt, "Nhưng, nếu ta không viết thư, ta lại lo lắng Mạn Mạn, nàng... mùi vị nhớ một người, chờ đợi một người thật không dễ chịu, huống chi, Hoa Mai bà bà nói, mấy người Nhị ca bọn họ đối với Mạn Mạn đã nảy sinh tình thâm, phụ hoàng ra lệnh, không cho phép bọn họ tùy tiện đi đến Tử Vương phủ, nhưng bọn họ vẫn có thể tìm cách xuất hiện trước mặt Mạn Mạn, à, còn có tiểu tử Hiên nhi kia, dám hôn Mạn Mạn! Tiểu tử đáng chết, chờ ta trở về cho nó biết tay!"

"A? Tiểu Vương gia nó, nó hôn chỗ nào của sư tẩu rồi?" Lâm Mộ Thanh tắc lưỡi, nuốt nước miếng, "Tiểu Vương gia này mới mười tuổi thôi? Coi bộ là tuổi trẻ mà thành thạo a!"

Mạc Kỳ Hàn thở dài một hơi, bực mình nói: "Hôn cái trán! Nếu nó dám hôn nơi khác, phụ vương ta đây không lấy chân đạp nó mới là lạ!"

"Ha ha, hôn cái trán thì không có việc gì, sư huynh, chuyện huynh phiền lòng không ít a! Đại nam nhân đã phải phòng, hiện tại đến này tiểu tam nhân cũng phải phòng! Ha ha!" Lâm Mộ Thanh bật cười không thôi, "Nói đến cùng, huynh rốt cuộc có viết thư cho sư tẩu không? Nếu viết, có thể cho đệ gửi kèm một phong không? Đệ sẽ nói chuyện mơ hồ một chút, không để Nhã Phi đoán được."

"Haiz! Viết đi, nếu không viết, chỉ sợ Vương phi này của ta trong cơn tức giận mà chạy mất!" Mạc Kỳ Hàn thở dài một tiếng, nhú mày nói: "Muốn đem thư này an toàn đưa đến Hoa Mai bà bà, chỉ có điều động ám vệ tự mình đưa thư đi Bắc Mực Hà!"

"Sư huynh, việc cướp thành Nghiệp Châu đã gần kề, thời điểm rắc rối như vậy, có thể phái ám vệ đi không?" Lâm Mộ Thanh nhau chặt mày rậm, cắn răng nói: "Nếu không, để cho Nhã Phi cùng sư tẩu chờ nữa đi, ngày sau giải thích với các nàng, các nàng nhất định sẽ hiểu."

Mạc Kỳ Hàn lắc đầu, "Không quan trọng, phái hai ám vệ là được rồi, còn mấy người khác có thể điều động."

"Sư huynh, xác định có thể chứ?" Lâm Mộ Thanh có chút không yên tâm hỏi.

"Có thể."

"Được, ta trở về sẽ viết liền."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 303

Đêm cuối hè, gió nổi lên, mang cảm giác mát mẻ nhẹ, cũng thổi mái tóc dài, đón gió phát phới, ngồi hưởng gió đêm, hai người đứng yên trên nóc nhà, thân mình cao cao ở trong màn đêm, mang theo cô đơn.

Tâm tư đều loạn.

Mạc Kỳ Hàn ánh mắt không tự chủ được lại nhìn về phía kinh thành, tìm lại đập nhanh.

Mạn Mạn, nàng bây giờ đang làm cái gì? Có giống như ta hay không, giãy giụa trong nỗi nhớ, trong nỗi chịu... Mạn Mạn, ta yêu nàng, nàng có từng nghe được không? Ngay không có nàng ở bên cạnh, thật sự rất khó chịu, ta tận dụng mọi khả năng khiến mình bận rộn, khiến mình không được suy nghĩ đến nàng, Mạn Mạn... Tuyệt nhớ sương lạnh phát đủ mủ, sinh từ không rồi đến khi đầu bạc, không nên quên, an tâm chờ ta trở về, rất nhanh, rất nhanh sẽ trở về...

Khóe mắt tròn ướt, tầm mắt dần dần trở nên mơ hồ, nắm chặt tay, móng tay đâm vào lòng bàn tay, cũng không cảm giác có chút đau đớn nào...

Mắt nhắm lại, để lệ theo khóe mắt chảy xuống, giấu ở bên trong mặt nạ, ai cũng nhìn không tới...

"Tình nhân, từ đây ở trong lòng ta, có bờ bến vọng phu, mỗi ngày trông quân về!"

"Tình nhân, chẳng hứa với ta bạch phát tề mĩ, sinh tử tương hùê, ta liền hứa với chàng bồ vi nhận như tì, kiên trinh vĩnh tương thủy!"

Bên tai lần lượt vang lên, tâm, nhện không cần đang run rẩy.

Mạn Mạn, ta viết thư cho nàng, tha thứ ta nhẫn tâm, được chứ? Thật sự, thật sự nhớ nàng tận xương, mà ta lại không dám khinh thường một phần, đạo lý một nước cờ sai, thua cả ván cờ, ta so với nàng biết rõ, ta so với nàng giấu sâu, sâu đến nàng nghĩ rằng ta và nàng vô tình, mà ta thật sự suy nghĩ, mỗi một phút mỗi một giây đều ở đây muốn nàng...

Mạn Mạn, ngoài ta, không được yêu người khác, van nàng chờ ta trở về, chờ ta chính miệng nói yêu nàng...

Đêm, không tiếng động, tịch liêu.

Thật lâu sau, Lâm Mộng Thanh nhẹ nhàng mở miệng, "Sur huynh, đi về nghỉ ngơi đi, chúng ta còn có nhiều đại sự phải làm, hiện tại đệ không nghĩ đến việc nữ tử tình trường này nọ, chỉ nghĩ đến làm sao có thể trục xuất quân Nam Chiếu, mau chóng bình định trận này. Mà Nhã Phi chính là động lực của đệ, vì đề sớm ngày có thể sum vầy cùng nàng, đệ không thể để cho việc này rối loạn tâm, bình tĩnh là lựa chọn tốt nhất."

"Mộng Thanh, đệ trưởng thành không ít." Mạc Kỳ Hàn mỉm cười, "Huynh đệ chúng ta hai người hiểu nhau, đệ xem ngày thường ta nào có thương tổn cái gì, chính là hôm nay nhận được thư, biết tin tức Mạn Mạn, ta mới hơi thất thần."

Lâm Mộng Thanh toét miệng cười khẽ, "Sur huynh, người có thất tình lục dục có lúc không cách nào khống chế, việc này không có gì."

"Ừ, thật muốn cuộc chiến này chấm dứt sớm một chút, nhưng trước mắt lại không được, sợ là còn phải mấy tháng a!" Mạc Kỳ Hàn gật đầu, lại nói: "Không chỉ có muốn thu Tứ Châu về, suy xét lâu dài vì Đại Minh, chúng ta còn phải phản công Nam Chiếu, ép Hoàng đế Nam Chiếu chủ động cầu hòa, hàng tháng tiến cống cho Đại Minh, đánh cho bọn họ bỏ đi đáng về bệ vệ kiều ngao!"

"Đúng, bằng không đại quân chúng ta vừa rút lui, quân Nam Chiếu lại sẽ ngóc đầu trở lại." Lâm Mộng Thanh gật đầu, nhũ mày nói: "Hi vọng sự phụ hành động lần này có thể thành công, châm lửa phía sau quân Nam Chiếu, được cái này mất cái khác, chúng ta thừa thắng lấy Nghiệp Châu!"

Mạc Kỳ Hàn cười, trong mắt ánh sáng bắn ra bốn phía, tự tin nhếch môi, "Trong vòng một tháng, thành Nghiệp Châu chắc chắn một lần nữa cầm lên chiến kỳ Đại Minh ta!"

"Ha ha, đương nhiên, có sự phụ xuất mã, mang theo Hách Liên thiết, không tin ngài sẽ không gây đại loạn!" Lâm Mộng Thanh cũng tươi cười sáng ngời, tự tin cuồng ngạo.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 304

Hành cung Bắc Mực Hà, ngày trôi qua, đơn giản, thả lỏng.

Ngửa mặt nằm ở trên cỏ, ngẩng đầu nhìn trời, xanh thẳm bát ngát, chỗ tầng mây, từ góc độ này nhìn lại, liên miên không ngừng như sóng biển, tầng tầng quay cuồng, như lòng cừu trên người, mềm mại làm cho người ta muốn dán trên mặt.

"Mạn Mạn, đang nghĩ gì? Tại sao không nói chuyện?" Nhã Phi nghiêng người hỏi.

"Không nghĩ gì." Lăng Tuyết Mạn cười nhạt, "Nhã Phi, có câu nói, đám mây trắng gửi tương tư, muội nói lời này là thật sao?"

"Ách, không biết a, Mạn Mạn, sao tỷ đột nhiên hỏi vấn đề này?"

"Không có gì, ngồi yên không chịu nổi, nhắm chán thôi."

"À."

"Nhã Phi, phụ hoàng có nói lúc nào hồi kinh không?"

"Hình như là đầu tháng mười, lúc đó trời muốn lạnh, khí hậu trong kinh ấm hơn nơi này một ít."

"À, vậy lúc đó phải xuất ngửa trở về."

"Đúng vậy, haiz – "

"Nhã Phi, muội có nhớ vị Lâm công tử kia không?"

"Ah... nhớ a, ah, không nhớ."

Nhã Phi đỏ ửng khuôn mặt nhỏ nhắn, cũng nằm xuống, sợ Lăng Tuyết Mạn nhìn ra nàng không tự nhiên, nhưng ngừng chút nữa, gặp Lăng Tuyết Mạn không hỏi tiếp, liền nhin không được mở miệng hỏi: "Mạn Mạn, tàu nhớ người nào sao?"

"Không có, ai cũng chẳng nghĩ, ai cũng không nhớ, ta vẫn là ta, một mình, vẫn luôn là một mình." Lăng Tuyết Mạn nhẹ mở miệng, nhẹ nhàng cười, đột nhiên cảm giác ánh mặt trời thật chói mắt.

Nhã Phi mỉm môi, nghiêng mắt nhìn Lăng Tuyết Mạn, nhẹ nhàng thở dài, "Mạn Mạn, kỳ thực tàu không nói muội cũng biết, trong lòng tàu khẳng định cất giấu chuyện không thể nói, qua một năm tàu đã trở thành không phải ngăn người chính là thất hồn lạc phách, muội đoán thật lâu, chỉ có thể nghĩ đến, Mạn Mạn tàu là một người cô đơn, bộ dạng này mà thủ tiết thật sự rất thông khổ. Nhưng muốn tái giá, rất khó, ta cũng biết, mấy ca ca đều tốt với tàu vô cùng, nhưng phụ hoàng không gật đầu, liền không có hi vọng, chỉ có thể tiếp tục thủ tiết. Từ ca ca dù sao đã mất, xem tàu một mình, muội không nỡ, nếu như tàu tái giá các ca ca, bọn họ khẳng định nguyện ý cưới tàu, nhưng không ai dám mở lời cùng phụ hoàng."

"Nhã Phi, cho dù phụ hoàng đồng ý, ta cũng sẽ không gả cho bọn họ, ta chỉ coi bọn họ là bạn bè, là thân nhân, cái khác không muốn nghĩ tới." Lăng Tuyết Mạn kiên quyết nói.

"Ách, Mạn Mạn, tàu nói, là thật tâm sao?" Nhã Phi dừng lại một chút, nhin không được lại hỏi: "Vậy tàu hay một mình ngăn người là vì sao? Đang suy nghĩ gì?"

"Không có, ta chỉ là trở nên đa sầu đa cảm, kỳ thực cũng không có chuyện gì." Lăng Tuyết Mạn lạnh bạc cười, nhắm hai mắt lại, "Nhã Phi, ta muốn ngủ một giấc, sẵn tiện tắm nắng luôn."

"Mạn Mạn! Nhã Phi!"

Rất xa, truyền đến một thanh âm vui mừng, nghe quen tai, nhưng Lăng Tuyết Mạn không muốn động, Nhã Phi đứng lên, theo tiếng gọi nhìn lại, vừa thấy, vui vẻ nói: "Là Thất ca cùng Ngũ ca!"

"Chớ gạt ta, Dục Dục không phải đi ra cửa sông luyện binh sao? Ngũ Vương gia không phải ở kinh thành sao?" Lăng Tuyết Mạn bĩu môi, tiếp tục nhắm mắt lại hưởng thụ cảm giác nắng ấm chiếu lên trên người.

"Ây da, là thật a!" Nhã Phi trả lời một tiếng, đứng lên, vẫy tay hô: "Ngũ ca, Thất ca, chúng ta ở đây!"

Hai người kia sau khi nghe được, liền chạy vội tới, Mạc Kỳ Dục khoan khoái kêu lên: "Nhã Phi!" Nói xong lại nhìn một cái, cau mày nói: "Mạn Mạn, sao người ngủ trên đất?"

"Mạn Mạn, đứng lên, chúng ta tới, nàng cũng không nể mặt a? Nhìn cũng không nhìn một cái." Mạc Kỳ Lâm trêu tức, giơ lên khuôn mặt tươi cười, ngồi xổm xuống nhìn Lăng Tuyết Mạn.

Lăng Tuyết Mạn tròn mắt, liền nhìn vào trong một đôi mắt đen như mực, ánh ngược của nàng, trong mắt kia tha thiết lửa nóng, để cho tim nàng đập nhanh một chút, nghĩ đến lời Nhã Phi mới nói rồi, vội ngồi dậy, dùng cả tay chân đứng lên, cười mỉa nói: "Không phải, ta thật không nghĩ tới các ngài lại tới nơi này."

Nói xong vì che dấu một điểm không được tự nhiên, ánh mắt nhìn lung tung, nhìn đến trên mặt Mạc Kỳ Dục, "A!" Kêu một tiếng, giật mình nói: "Dục Dục, sao người đen vậy?"

"Ta ở cửa sông luyện binh a, nơi đó bão cát lớn, hơn nửa cả ngày ở dưới mặt trời tập luyện, đen đi không phải thật bình thường sao?" Mạc Kỳ Dục bĩu môi, buồn bực nói: "Thế nào, người chê ta khó coi sao?"

"Ách, không có không có, Dục Dục trở nên già dặn, ha ha, ừm, trước kia giống nam hài tỏa nắng, hiện tại đã có mùi vị nam nhân hơn rồi!" Lăng Tuyết Mạn cười rộ lên, lại chăm chú dùng ở mặt Mạc Kỳ Dục, đã thấy sắc mặt hần chuyển đỏ, khóe miệng rụt rụt, "Dục Dục, mặt người đỏ cái gì?"

"Không có, người nhìn lầm rồi." Mạc Kỳ Dục vừa quẩn vừa tức, khuôn mặt tuấn tú cau có, hơi trừng mắt Lăng Tuyết Mạn.

Mạc Kỳ Lâm khép hờ đôi mắt, nhìn Lăng Tuyết Mạn không chớp mắt, trên mặt bình tĩnh, trong lòng lại vừa tức vừa giận, chẳng lẽ -

Nha đầu kia thích Tiểu Thất? Mùi vị nam nhân? Đáng chết, hần không có sao?

"Ách, Ngũ ca, Thất ca, các ca làm sao đến đây?" Nhã Phi hợp thời hỏi, phá vỡ tâm tư mấy người.

"À, ta đưa vài thứ đến cho phụ hoàng, Tiểu Thất nhận lệnh tới đây, chờ cùng phụ hoàng hồi kinh, ta nghĩ hai ngày sẽ về kinh trước." Mạc Kỳ Lâm nói.

Bầu trời, đột nhiên vang lên vài tiếng kêu to, mọi người ngẩng đầu, chỉ thấy hai con chim trắng kết bạn bay qua.

"Trên trời nguyệt làm chim liền cánh, dưới đất nguyệt làm cây liền cành." Lăng Tuyết Mạn nhẹ nói, bi thương lại một lần nữa lan tràn trong đáy lòng, mừng bảy tháng bảy, đêm thất tịch, bọn họ bắt đầu quen biết, nhưng Tình nhân hần lại quên đi, vẫn không hề có tin tức, nàng tìm không được tung tích của hần, hần cũng biết, đêm hôm đó, nàng ngồi tới hừng đông...

"Mạn Mạn..." Mạc Kỳ Lâm mở miệng, lại không thể nào nói nên lời, muốn nói lại thôi.

Mạc Kỳ Dục nghe vậy, buồn bực cau mày nói: "Đi, chúng ta đi đến bên dòng suối nướng thịt hươu ăn."

"A?" Nhã Phi vui mừng nói: "Thật là tốt, các ca ca không ở đây, muội cùng Mạn Mạn còn chưa có ăn đâu!"

"Ha ha, đi thôi, ta sai người đi chuẩn bị, Nhã Phi, Mạn Mạn, các nàng còn muốn nướng cái gì?" Mạc Kỳ Lâm cười hỏi, ánh mắt lại vẫn luôn ngừng ở trên mặt Lăng Tuyết Mạn.

"Cái gì cũng ăn." Lăng Tuyết Mạn hoàn hồn, mắt phượng vừa nâng, kêu lên: "Tam Vương gia!"

Mấy người quay đầu, Quả nhiên gặp Mạc Kỳ Minh đang đi tới gần bọn họ.

"Tam ca!"

"Ừ, ta vừa nghe phụ hoàng nói Ngũ đệ Thất đệ đến đây, muốn tìm người, khẳng định sẽ tìm hai nha đầu này trước, thật là các người ở cùng một chỗ!" Mạc Kỳ Minh nhẹ nhàng cười nói.

"Ha ha, Tam ca cùng đi đi, chúng ta muốn làm thịt nướng ăn." Mạc Kỳ Lâm miễn cưỡng cười nói.

"Được a, Tuyết Mạn nha đầu múa giỏi, Nhã Phi đàn giỏi, vừa vặn, hai người các nàng nha đầu ở trên thảo nguyên này biểu diễn một hồi cho mọi người xem!" Gương mặt tuấn tú của Mạc Kỳ Minh biểu lộ tươi cười, thoáng nhìn Lăng Tuyết Mạn.

Lăng Tuyết Mạn mới không tâm tình múa cho bọn hân xem, lạnh lạnh nói một câu, "Nhanh đi đi!" Sau đó nhấc chân đi!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 305

Bầu trời sao trên thảo nguyên, đặc biệt xinh đẹp, muôn vàn ánh sao, một vòng trăng rằm treo trên trời cao, không phải trăng tròn, lại sáng ngời dị thường, chung quanh yên tĩnh cực kỳ, ngẫu nhiên có thể nghe được vài tiếng trâu bò kêu to, khắp nơi tràn đầy hơi thở thiên nguyên thủy.

Từ tiệc nướng trở về, tâm tình Lăng Tuyết Mạn tốt hơn nhiều, mới bước vào màn, Hoa Mai bà bà liền bùm miệng nàng lại, đề nén tiếng nói, nói: "Mạn Mạn, đừng lên tiếng."

Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc không thôi, vội vàng gạt đầu, Hoa Mai bà bà mới buông lỏng tay, hai người trốn vào ở bên trong màn, Lăng Tuyết Mạn nhỏ giọng hỏi: "Bà bà, bà không phải ở trong kinh sao? Sao lại tới đây?"

"Bà bà luôn luôn đi theo con a, nhiệm vụ của bà bà chính là bảo hộ con, sao có thể tách khỏi con?" Hoa Mai bà bà nói.

"A? Vì sao con nhìn không thấy bà bà? Máy ngày này, bà trốn ở chỗ nào a?" Lăng Tuyết Mạn càng thêm tò mò.

Hoa Mai bà bà cười, "Ngay tại bên cạnh con a, Từ ma ma chính là ta, ta dịch dung."

"A? Ma ma cam điệp là bà bà? Trời ạ, trên đời thật có thuật dịch dung lợi hại như vậy sao?" Lăng Tuyết Mạn sợ ngây người, nghĩ đến tiết nguyên tiêu có người dịch dung thành hình dạng của mình, đến Xuân Đường Thu Nguyệt cũng không phát hiện, liền không khỏi rung mình, nàng thật sự xuyên đến một thế giới vô hiệp Kim Dung!

"Có a, ha ha, bà bà là cao thủ dịch dung, còn đem cái tuyệt kỹ này truyền cho một người đó!" Hoa Mai bà bà đắc ý chớp mắt.

"Truyền cho người nào?" Lăng Tuyết Mạn lại hiếu kỳ.

"Cái này không nói cho con." Hoa Mai bà bà le lưỡi, thầm trách bản thân mình lăm mồm, vội từ trong áo lấy ra một phong thư, "Nha đầu, đây là thư Tình nhân của con đưa cho con, nhanh xem, xem xong đốt đi."

"Cái gì? Thông dâm... tình nhân viết thư cho con?" Lăng Tuyết Mạn kinh hãi nở to hai mắt nhìn, chậm rãi dời mắt đến trên tay Hoa Mai bà bà, không thể tin, thì thào nói: "Hắn, hắn rốt cục viết thư cho con... Con, con không xem!"

Tức giận, nước mắt lại rơi xuống, tay lung tung lau một cái, Lăng Tuyết Mạn dùng sức hít hít mũi, "Hắn ác tâm như vậy, đem con quăng một cái hơn nửa năm, đến đôi câu vài lời cũng không cho nhắn con, còn hai ba tháng nữa đến lễ mừng năm mới, hắn vẫn chưa trở lại, con không xem, bà bà nói cho hắn đi ra ngoài thì tốt lắm, không cần trở lại đâu!"

"A... Mạn Mạn nha đầu, con thật không xem sao? Tình nhân của con, hắn chưa thể về, lúc trước không viết thư cho con, khẳng định là có nguyên nhân, ở nơi đó hắn không có tiện thư từ qua lại, bây giờ có thể đưa phong thư này đến, đã là ngàn nan vạn hiểm, con chớ phụ tâm ý của hắn a!" Hoa Mai bà bà khuyên.

Nước mắt Lăng Tuyết Mạn lại chảy xuống, quay mặt lại, ôm lấy tay Hoa Mai bà bà khẩn cầu: "Bà bà, van cầu bà nói cho con, Tình nhân hắn rốt cuộc đi làm cái gì, được không? Con mỗi ngày lo lắng hãi hùng, con thật sự không thể hiểu, con không cầu bà nói ra thân phận của hắn, chỉ cần nói cho con hắn đang làm cái gì, hắn là bình an, hắn sống ra sao, bà bà, con van bà!"

"Mạn Mạn nha đầu, ta thật không thể nói a, Tình nhân nhà con rất lợi hại, nếu ta tiết lộ chuyện của hắn, ách, hắn sẽ tra hỏi ta!" Hoa Mai bà bà khổ mặt, "Ta chỉ có thể nói hắn tốt lắm, có rất nhiều người bảo vệ hắn, hắn không có việc gì, con yên tâm đi, hắn nhất định sẽ bình an trở về."

"Con sao có thể yên tâm đây? Ah... Ah..., hắn là tên bạc tình, hắn ở bên ngoài có phải thích nữ nhân khác hay không, cho nên mới không trở lại... Con còn phải đợi bao lâu a..." Lăng Tuyết Mạn líu riu khóc ồ lên, khổ sở nằm sấp trên gối.

Hoa Mai bà bà có chút hoảng tay chân, "Mạn Mạn nha đầu, Tình nhân nhà con chắc chắn sẽ không thích người khác, hắn ở nơi đó cần bản đến lòng nữ nhân đều không thấy, hắn có ai dễ thích a? Nhanh lắm, hắn cũng sắp làm xong việc, con chờ một chút, chờ một chút a!"

"Ah... Ah..., bà bà là cao thủ trong cao thủ giang hồ, sao còn phải tuân theo lệnh tên nam nhân đáng chết đó a, con muốn đá chết hắn, đập chết hắn, mắng chết hắn, xù nam nhân đáng chết, hắn nghĩ hắn là ai, con mới không làm Vương Bảo Xuyên giữ gìn mười tám năm, bà đi nói cho hắn biết, con chờ hắn nhiều nhất một năm, hắn không trở về, con sẽ đi khắp thiên hạ tìm hắn, hoặc là con tái giá nam nhân khác!" Lăng Tuyết Mạn oán hận nện vào giường, nước mắt nước mũi nói.

"A? Mạn Mạn nha đầu..." Hoa Mai bà bà hết chỗ nói rồi, ngốc trệ nửa ngày nói: "Con không nên nói lời uy hiếp với hắn, miễn cho hắn phân tâm sẽ thật sự gặp chuyện không may, con có xem thư hay không? Sau khi xem cũng viết một phong cho hắn đi, người hắn phải tới vẫn nhận thư kia."

"Hả? Hắn bảo con viết hồi âm cho hắn?" Lăng Tuyết Mạn nghe vậy kích động ngồi dậy, tính toán nói: "Con không nghe lời hắn, hắn không thích Tam Vương gia, con cố tình đi chơi cùng Tam Vương gia, bà bà, không phải bà nói cho hắn biết chuyện này chứ?"

"Đúng vậy, ta nói." Hoa Mai bà bà xin lỗi, cười mĩa nói: "Ta nói sự thật cho Tình nhân nhà con."

"Hừ, trách không được! Dâm tặc đáng chết nhất định là sợ con yêu tình mới, mới viết thư trấn an con." Lăng Tuyết Mạn hừ cái mũi, nhận thư từ tay Hoa Mai bà bà, mở ra quét mắt một lần như cười ngửa xem hoa, lập tức đen mặt, nha, đều là chữ phồn thể, nàng có thể đọc sao?

Có quắp khuôn mặt nhỏ nhắn, Lăng Tuyết Mạn đưa thư vào tay Hoa Mai bà bà, buồn bực nói: "Bà bà, bà đọc cho con nghe đi."

"A? Nha đầu con không tự đọc sao? Ngộ nhớ Hàn... tiểu tử kia viết cái gì linh tinh, bà lão ta sao có thể nói ra?" Hoa Mai bà bà cũng co rút, cầm thư cũng không dám trộm liếc mắt.

Lăng Tuyết Mạn đen mặt, trừng mắt nhìn là thư nói: "Làm cái gì a? Viết được mỗi phong thư, còn viết chữ con không biết, có ý tứ gì đây!"

"Nha đầu con không biết chữ?" Hoa Mai bà bà tròn tròn mắt.

"Con biết không nhiều lắm, ách, con biết nó, nhưng nó không biết con." Lăng Tuyết Mạn xấu hổ đỏ mặt.

Hoa Mai bà bà nghe, đầu óc choáng váng. "Được rồi, ta đọc, ta đọc cho con nghe." Dứt lời, hắng giọng một cái, dè dặt cổ họng thì thầm: "Mạn Mạn, gấp chữ như gấp mặt. Ta biết, rồi nâng đi lâu như vậy, nàng khẳng định đang trách ta, ta cũng nhớ, nghĩ đến nàng, tuy nhiên, tình thế bức bách, hy vọng nàng có thể giữ vững lời thề của chúng ta, nhẫn nại chờ đợi ta trở về."

"Mạn Mạn, ta mặc dù ở ngoài, lại vẫn đối với nàng rõ như lòng bàn tay, biết nàng không chăm sóc tốt bản thân mình, lòng ta đau như vậy, nàng không phải đã đáp ứng ta, sẽ thông suốt chờ ta sao? Ta không muốn nhìn thấy Mạn Mạn như một cái xác không hồn, ta thích nàng khoái hoạt, tràn ngập sức sống nàng, không hề cho ta lo lắng được chứ?"

"Mạn Mạn, ta... cái gì cái gì nàng, được cái gì cái gì, Mạn Mạn, ta vẫn là câu nói kia, chờ ta, ta sẽ cho nàng một ngôi nhà hoàn chỉnh..."

"Đợi một chút!" Lăng Tuyết Mạn ngắt lời, "Bà bà, bà cũng không biết chữ? Cái gì cái gì nàng, là có ý gì?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 306

"Khụ khụ! Chính là cái gì cái gì thôi!" Gò má Hoa Mai bà bà đỏ bừng, miệng muốn nói thật xin lỗi.

Lăng Tuyết Mạn hồ nghi nói: "Bà bà, rốt cuộc là cái gì a? Con không hiểu."

"Ây da, nha đầu, tự con ngẫm lại thôi, đó là lời không thể nói ra, con bảo bà bà làm sao đọc cho con chứ?" Hoa Mai bà bà càng thêm buồn bực, Hàn tiểu tử này, viết cái gì không viết, làm chi trắng ra như vậy chứ?

"Ách, rốt cuộc là cái gì vậy?" Lăng Tuyết Mạn cau mày nói: "Thôi, bà tiếp tục đọc, đọc xong tự con suy nghĩ một chút."

"Khụ khụ, ta đọc tiếp đây." Hoa Mai bà bà lại hắng giọng, thì thầm: "Mạn Mạn, nhớ kỹ, nàng là phu nhân của ta, không cho nàng thân cận cùng mấy Vương gia khác, ta không gặp nàng, giống như là một loại dây vô bản thân, nàng còn như vậy, bảo ta làm sao chịu nổi? Mạn Mạn, còn có một việc, tuyệt đối không cho phép Mạc Ly Hiến lại hôn nàng, nếu không, cần thận ta phế đi Hiến nhi của nàng! Nghe chưa? Tình nhân của nàng cực độ mất hứng!"

"Nam nhân đáng chết, lại uy hiếp ta!" Lăng Tuyết Mạn xiết chặt đôi bàn tay trắng như phấn, đầm xuống giường, răng nghiến ken két, "Viết có mỗi phong thư, còn dám giáo huấn con!"

"Khụ khụ, chờ ta đọc xong, con hãy phát hỏa a." Hoa Mai bà bà xấu hổ, nha đầu kia thật đúng là lợi hại, cũng dám bắt kính đối với Hàn tiểu tử!

"Bà bà, tiếp tục!" Lăng Tuyết Mạn đen mặt nói.

"Mạn Mạn, bảo trọng chính mình, phải nhớ kỹ lời đại phu dặn, sớm ngày điều trị thân thể, phải nghe lời Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu nương nung, không thể tùy hứng, không thể lơ là bản thân mình. Nhớ kỹ, Tình nhân vĩnh viễn cái gì cái gì nàng, nếu ta trở về nhìn không thấy nàng vui vẻ, ta sẽ tức giận không đến gặp nàng, nàng biết, ta luôn luôn nói là làm."

"Mạn Mạn, rất muốn cái gì cái gì nàng, rất muốn..." Mặt Hoa Mai bà bà đỏ giống tôm nấu chín, đọc nhanh cho xong chuyện, "Ta chờ nàng hồi âm. Xong, xong rồi."

"Xong rồi?" Lăng Tuyết Mạn nhú mày, cầm lá thư trên tay Hoa Mai bà bà, hồ nghi nói: "Bà bà làm sao vậy? Nóng rần lên sao? Sao mặt đỏ như vậy?"

"Khụ khụ, bị Tình nhân nhà con gây ra đó!" Hoa Mai bà bà buồn bực không thôi.

Lăng Tuyết Mạn thật buồn bực, "Bà bà, đọc kỹ một chút đi, con chưa hiểu đâu!"

"Chính con tự đọc đi, xong nhanh viết hồi âm, ta giao cho người đưa thư." Hoa Mai bà bà nhú mi, từ trên giường đi xuống, cũng nói: "Ta đi một lát lại đây lấy."

"Haiz, bà bà, con... con viết chữ thật là khó xem a, hơn nữa, hơn nữa có nhiều chữ không biết viết." Lăng Tuyết Mạn chia chia giấy viết thư, một khuôn mặt nhỏ nhăn đau khổ, nàng viết chữ bằng bút lông sẽ giống như bò đá, một trang giấy chỉ có thể viết mấy chữ, viết một phong thư, đoán chừng phải mấy trăm trang.

Hoa Mai bà bà nghe vậy liền thối mồm, "Mạn Mạn nha đầu, con xuất thân từ nhà quan lại, cư nhiên không biết chữ?"

"Ách, cái này nói thì dài dòng, bởi vì... Bởi vì con tương đối ham chơi, không có chăm chỉ đọc sách, ách, dù sao con cứ như vậy." Lăng Tuyết Mạn lấp bắp nói, chột dạ ứa ra mồ hôi lạnh, may mắn không có nghe nói "Lăng Tuyết Mạn" là tài nữ gì, nàng thật ra có tài học, đầu gì cũng là sinh viên, nhưng không phải người nơi này! Đến chữ cũng không thể viết, không thể đọc.

Hoa Mai bà bà buồn bực lắc đầu, lại vòng trở lại, cau mày nói: "Vậy được, con đọc ta viết thay."

"Hi hi, được, cảm ơn bà bà. Ngày mai con bắt đầu học viết chữ, lần sau chính con hồi âm cho hần." Lăng Tuyết Mạn cười sáng sủa, cúi đầu nghiêm cẩn nghiên cứu "cái gì cái gì" kia rốt cuộc là cái gì.

Nghiên cứu từng chữ từng chữ, mặt Lăng Tuyết Mạn đen như than, "Bà bà, Tình nhân thật vất vả mới nói yêu con, cư nhiên bị bà coi thường! Rất không trọng nghĩa rồi! Còn có a, ở dưới hần nói, nói hần... Ách, cái này đừng nói..."

Khụ khụ, một câu cuối cùng kia "Rất muốn hôn nàng, rất muốn ôm nàng, rất muốn..." Lăng Tuyết Mạn cũng đỏ mặt, việc hai người bọn họ người thân mật, bị Hoa Mai bà bà nhìn đến, thật sự là quần không đất dung thân!

"Mạn Mạn nha đầu, bà bà không đọc là đúng rồi phải không? Lời buồn nôn như vậy, bà bà đọc không ra." Hoa Mai bà bà ngồi xuống trước bàn, mở giấy Tuyên Thành ra, đem bút lông thấm mực, nói: "Muốn viết cái gì?"

"A, để con suy nghĩ." Lăng Tuyết Mạn ngồi xếp bằng tại mép giường, vừa nghĩ vừa nói: "Tình nhân, thư của chàng ta nhận được, ta..."

"Nô tì thỉnh an tiểu Vương gia! Thỉnh an các vị Vương gia!" Ngoài trường đột nhiên vang lên tiếng Xuân Đường thỉnh an cực kỳ lớn, Lăng Tuyết Mạn im bất, Hoa Mai bà bà nhủ mày, nhanh chóng túm lấy thư từ trong tay Lăng Tuyết Mạn, tay vận nội lực, lá thư hóa thành bột phấn, sau đó nhảy mất hướng Lăng Tuyết Mạn, đứng bên cạnh bàn quý xuống, cúi đầu thấp xuống.

"Sao không ở bên trong hầu hạ? Đứng bên ngoài làm cái gì?" Mạc Kỳ Minh lạnh mặt, ánh mắt lợi hại quét ở trên mặt Xuân Đường, sau đó dời về phía ánh nền lay động bên trong.

"Hồi Tam Vương gia, Vương phi đang luyện chữ, sợ nô tì quấy rầy ngài ấy, nô tì liền ở bên ngoài." Xuân Đường không nhanh không chậm nói, tiếng nói vẫn to như trước.

Bên trong, Lăng Tuyết Mạn vội cầm bút lông, viết lung tung mấy chữ ở trên giấy Tuyên Thành, sau đó ra về tức giận nhủ mày hô: "Ai lại ầm ĩ ta?"

"Mẫu thân!"

Mạc Ly Hiền trả lời một tiếng, dẫn đầu đi vào, cười nói: "Mẫu thân, con đưa thức ăn ngon đến cho ngài đây."

Hoa Mai bà bà dịch dung thành Từ ma ma cúi cúi đầu đối với Mạc Ly Hiền, Mạc Ly Hiền kỳ quái nói: "Mẫu thân, ngài không cho Xuân Đường nhiều ngài, nhưng Từ ma ma lại ở đây."

Lăng Tuyết Mạn vừa định nói chuyện, ba người Mạc Kỳ Minh, Mạc Kỳ Lâm, Mạc Kỳ Dục đã đi đến, phía sau còn hai tiểu thái giám đi theo, bưng hai cái khay.

Mắt Mạc Kỳ Minh lợi hại như chim ưng quét mắt bên trong một lần, cuối cùng lướt qua Lăng Tuyết Mạn ngừng ở trên mặt "Từ ma ma", ý vị thâm trường nói: "Ma ma này nhìn lạ mặt a, sao ở đây? Thấy chủ tử cũng không thỉnh an sao?"

Nghe vậy, "Từ ma ma" âm thầm cắn chặt răng, muốn quý gối quý xuống, lại nghe đến "Bốp!" một tiếng, Lăng Tuyết Mạn quăng bút lông, đi ra khỏi bàn, đứng ở trước mặt Mạc Kỳ Minh, tức giận cau mày nói: "Tam Vương gia ngài có ý tứ gì? Từ ma ma cảm mắc, ngài bảo bà ấy làm sao mở miệng? Bà ấy là do phụ hoàng điều đến giúp đỡ Xuân Đường Thu Nguyệt chiếu cố ta, bà ấy không thỉnh an, là ta quy định, người ta là người tàn tật, các ngài thông cảm chút được không? Động một chút là chủ tử, hừ, khinh bỉ các ngài!"

"Tuyết Mạn, ta chỉ nói một câu, nàng đã trách một hồi, còn khinh bỉ ta?" Khuôn mặt tuấn tú của Mạc Kỳ Minh xanh xao, trừng mắt "Từ ma ma" một cái, trách mắng nhỏ: "Cũng tại lỗi của nô tì nguoi, hại bốn vương bị nàng mắng, cút ra ngoài!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 307

"Từ ma ma" quả muốn một chương vỡ chết Mạc Kỳ Minh, nhưng giờ phút bà này chỉ có thể nhin, liền gật đầu, cất bước tính đi ra ngoài -

"Đề saul!"

Hai thanh âm đồng thời vang lên, một đến từ Lăng Tuyết Mạn, một đến từ Mạc Kỳ Minh.

Lăng Tuyết Mạn nín chặt miệng, nhìn về phía Mạc Kỳ Minh, "Tam Vương gia?"

"Ngẩng đầu lên, cho bốn vương nhìn một cái!" Mạc Kỳ Minh không đáp Lăng Tuyết Mạn, trầm giọng nói.

"Từ ma ma" chậm rãi ngược mắt, nâng lên một cái, lại lập tức cúi đầu xuống, khoả tay múa chân, ai cũng xem không hiểu bà đang nói cái gì.

"Lớn mặt!" Mạc Kỳ Minh trừng mắt trừng mắt, "Bốn vương còn chưa thấy rõ ràng, lại ngẩng đầu lên!"

"Này! Tam Vương gia ngài làm gì vậy? Đây là nô tì của ta, ngài trách bà vô lễ sao? Tốt lắm, nô tì phạm lỗi, là chủ tử ta không dạy tốt, ngài muốn phạt ta thế nào? Là muốn ta quý xuống bồi tội sao?" Lăng Tuyết Mạn vừa nóng vừa giận, không khỏi rống lớn.

"Mạn Mạn!"

Mạc Kỳ Dục chịu không nổi, kích động nói: "Tam ca, Mạn Mạn luôn luôn thương tiếc nô tì, thời gian này Nhã Phi nói thân thể nàng không tốt, ca không cần kích thích nàng được chứ?"

"Đúng vậy, Tam ca, từ đầu năm tới giờ, cảm xúc của Mạn Mạn luôn luôn không tốt, chúng ta đều ở đây tận lực làm nàng vui vẻ, chớ có chọc tức nàng, lấy quả hỏa long này đến không phải là cho nàng nếm một chút, tâm tình vui vẻ sao?" Mạc Kỳ Lâm cười nhẹ lườm Lăng Tuyết Mạn một cái, lại nhìn Mạc Kỳ Minh, dứt lời, hướng hai thái giám kia nói: "Còn không dâng lên!"

"Vâng!"

Khay đặt trên bàn, Lăng Tuyết Mạn cũng đang oán ghét liếc mắt Mạc Kỳ Minh, sau đó phát tay áo qua, chỉ nghe "cạch" một tiếng, mấy quả hỏa long trên khay đều bị hất rơi trên mặt đất, phát ra tiếng vang thanh thúy!

"Không ăn!"

Lăng Tuyết Mạn thờ phỉ phò quát: "Ta sống hay chết, không cần các ngài quản! Đều đi ra ngoài, đi ra ngoài a!"

"Mẫu thân!"

Mạc Ly Hiền đau lòng không thôi, nhào qua nắm giữ tay Lăng Tuyết Mạn run rẩy, vội vàng nói: "Mẫu thân, không nên tức giận, không nên tức giận, Tam hoàng thúc chỉ là, chỉ là vui đùa, vừa rồi từ phương nam đưa đến cống phẩm quả hỏa long, Hoàng gia gia bảo mọi người đều nếm thử, thấy phòng mẫu thân vẫn sáng đèn chưa nghỉ, các hoàng thúc liền cùng nhau lại đây thăm một chút."

Nói xong, Mạc Ly Hiền lại vội nói với Mạc Kỳ Minh: "Tam hoàng thúc, đây là Từ ma ma, vốn từng hầu hạ hoàng nãi nãi, bởi vì cảm tiếc nên hoàng nãi nãi không cho bà ấy làm gì việc nặng, ở nội cung làm chút việc thủ thừa, lúc này đi ra, hoàng nãi nãi dẫn theo đến thưởng cho mẫu thân, bảo Từ ma ma về sau ở Tử Vương phủ hầu hạ mẫu thân, Hiền nhi cũng biết. Về phần quy củ, mẫu thân muốn hạ nhân ra sao, đều là mẫu thân định đoạt, Hiền nhi chưa bao giờ quản, chỉ cần các ngài có thể làm cho mẫu thân vui vẻ là được rồi, hoàng thúc, thúc cũng là hi vọng mẫu thân vui vẻ, phải không?"

Nghe vậy, Mạc Kỳ Minh phức tạp nhìn Mạc Ly Hiền, nhìn Lăng Tuyết Mạn, những lời này của Mạc Ly Hiền, đã trấn an Lăng Tuyết Mạn, lại không đắc tội hẳn, còn dùng một câu cuối cùng làm cho hẳn chịu thua!

Nhìn Lăng Tuyết Mạn tức giận, Mạc Kỳ Minh liếc về "Từ ma ma" vẫn cúi đầu, vẫn cảm thấy, có chút quý dĩ, vì một nô tài, lại như vậy sốt ruột, có... hơi quá đáng hay không?

Nhưng chuyện tình quá đáng hơn còn ở phía sau, không đợi Mạc Kỳ Minh mở miệng nói một câu, Lăng Tuyết Mạn liền cầm bút lông ném về phía Mạc Kỳ Minh, miệng còn mắng: "Mạc Kỳ Minh, ta không muốn nhìn ngài nữa!"

Rống xong, kéo "Từ ma ma", "Đi, chúng ta đi gặp phụ hoàng, ta không cần bà hầu hạ, xin phụ hoàng chuẩn cho bà hồi cung đi, đỡ phải ở lại chỗ này để cho người khác nhìn chường mắt!"

Xuân Đường vội vàng nhấc màn lên, Lăng Tuyết Mạn nắm tay "Từ ma ma" lướt qua Mạc Kỳ Minh bước đi ra ngoài.

"Haiz, Mạn Mạn -"

"Mẫu thân -"

Mấy người còn lại vội hô muốn đuổi theo, nhưng Lăng Tuyết Mạn không thêm đề ý, bọn họ không dám đi theo, chỉ có thể không ngừng thờ dãi tại chỗ.

"Tam ca, ca cũng biết Mạn Mạn cầu kinh, bắt quá một cái nô tài mà thôi, chỉ cần là nô tài nàng thích, thì không cần so đo!" Mạc Kỳ Dục vừa nóng vừa giận, liếc Mạc Kỳ Minh.

Mạc Kỳ Lâm theo dõi bóng lưng "Từ ma ma", lại nhìn Mạc Kỳ Minh, trong mắt hiện lên một chút thâm thúy.

Mạc Ly Hiền cúi đầu, trong tiếng nói mang theo một chút khốc nức nở, "Mẫu thân gần đây luôn mơ thấy vương, ngài một người cô đơn, tâm tình thường xuyên không tốt, thời gian này rất dễ cầu kinh... Hôn nữa thân mình cũng mới điều trị tốt lên chút ít, bây giờ lại thật không tốt..."

Trong mắt Mạc Kỳ Minh lóe ra tia giao hoạt, không dấu vết hỏi: "Mẫu thân con mơ thấy Tử phụ vương của con sao? Mơ thấy gì?"

"Không biết mơ thấy cái gì, mẫu thân nói ngài là quả phụ, nhìn nữ nhân khác đều có phu quân, ngài thật hâm mộ..." Mạc Ly Hiền nói thật nhỏ, nâng tay lau mắt một cái.

Nghe vậy, Mạc Kỳ Lâm chấn động, lại nhìn bóng lưng Lăng Tuyết Mạn, đau lòng, nếu nàng nguyện ý, hẳn liền chờ nàng giữ đạo hiếu ba năm, sau đó mở miệng với phụ hoàng, chính là không biết, nàng, có thể có một phần thích hẳn không?

Mạc Kỳ Dục mím môi, cũng không mở miệng, trong mắt đau xót.

Mạc Kỳ Minh nắm tay thật chặt, tâm tư vốn đặt ở chuyện tên gian phu của nàng, giờ phút này cũng rối loạn, nhưng nhìn nô tài kia tiêu sái, bộ dáng như không biết võ công, gian phu của nàng võ công cũng không thấp, đáng người cũng cao hơn nô tài kia rất nhiều, nhất định không phải gian phu kia dịch dung, mà nàng, muốn một phu quân sao? Muốn ai?

Xa xa, Lăng Tuyết Mạn tránh khỏi mấy tầm mắt phía sau, mới nhanh chóng nói nhỏ, "Bà bà, con báo cho Hoàng Hậu, bà nhanh rời đi, còn hồi âm thì viết là con sẽ nghe hẳn lời nói, con nghĩ nhớ hẳn, thương hẳn, mong hẳn sớm ngày trở về."

"Không được, ta vừa đi, ngộ nhờ con gặp nguy hiểm thì làm sao?" Hoa Mai bà bà lắc đầu nói.

Lăng Tuyết Mạn cũng lắc đầu, "Không có chuyện gì, con sẽ không để cho bên cạnh mình không có ai, võ công của Tam Vương gia, Ngũ Vương gia bọn họ đều tốt lắm, con gần bọn họ một chút, hoặc là con ở bên cạnh Hoàng Hậu nương nương, thích khách sẽ không dám tới."

"Mạn..." Hoa Mai bà bà muốn nói, lại đột nhiên nghĩ đến, chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất, Mạc Kỳ Minh ở dưới mí mắt Hoàng đế, Mạn Mạn lại ở cùng bọn họ, hẳn sẽ không dám có hành động gì? Hơn nữa, nhìn tình cảm của hẳn đối với Mạn Mạn, chắc là sẽ không thương tổn nàng, mà bà lại lưu lại, sợ là sẽ bị Mạc Kỳ Minh âm thầm phái người đối phó bà! "Được, con phải cẩn thận, nhất định không được ở một mình, ít nhất làm cho Xuân Đường Thu Nguyệt đi theo, còn có công chúa đi theo, biết không?" Hoa Mai bà bà gật đầu, dặn dò.

"Vâng. Bà bà cũng cẩn thận." Lăng Tuyết Mạn nói xong, liền đưa Hoa Mai bà bà đến chỗ của Hoàng thượng

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 308

Lăng Tuyết Mạn tự mình đưa Hoa Mai bà bà đi, không cho Mạc Kỳ Minh cơ hội chạm vào Hoa Mai bà bà.

Thong thả bước chân chậm rãi trở về, mắt thấy sắp đến lầu của nàng, lại toát ra một người ngăn trở đường đi của nàng!

Lăng Tuyết Mạn chậm rãi ngừng lên, nương theo ánh trăng nhìn thân ảnh cao lớn trước mặt, nhìn thấy gương mặt nghiêm nghị, nàng nhếch môi dò mòng, im lặng không nói.

"Đi theo ta!"

Người đến vừa nói dứt, xoay người đi đến một chỗ khác, Lăng Tuyết Mạn liếc qua, đó là con đường nhỏ thông hướng dòng suối. Không thêm đề ý đến hẳn, cứ tiếp tục đi theo đường cũ của nàng.

Nghe không đến tiếng bước chân đi theo, trên gương mặt lạnh lùng của nam nhân dấy lên một tia giận dữ, xoay người trở về giữ cổ tay Lăng Tuyết Mạn, dè dặt tức giận nói nhỏ: "Lời của ta nàng không nghe thấy phải không?"

"Tam Vương gia xin tự trọng!" Lăng Tuyết Mạn thờ ơ, lạnh lùng nhìn hắn, cười châm chọc, "Chẳng lẽ Tam Vương gia uy nghiêm bị khiêu khích, trong lòng không thoải mái, thật muốn Tuyết Mạn quý xuống thỉnh tội sao?"

"Tuyết Mạn, không nên nói chuyện với ta như vậy, ta có việc hỏi nàng, nàng đi theo ta được không?" Mạc Kỳ Minh cực lực ần nhẫn, mềm giọng.

"Không đi! Ta không phải nô tài của ngài, ta có quyền tự do, còn nữa, có phải Tam Vương gia nên gọi ta một tiếng Tứ Vương phi mới thích hợp không?" Lăng Tuyết Mạn còn đang tức giận, ở chỗ nàng hẳn không tha Hoa Mai bà bà, nàng thật sợ bị mấy người thông minh lanh lợi bọn họ nhìn ra Hoa Mai bà bà là địch dung, nàng đem toàn bộ tức giận xả trên người Mạc Kỳ Minh, mà nàng căn bản không biết, những người khác không có việc gì, chỉ có Mạc Kỳ Minh mới là nguy hiểm nhất!

Ánh mắt Mạc Kỳ Minh phẫn nộ, cắn răng nói: "Ta liền gọi tên nàng, nàng muốn như thế nào? Ngủ đi gọi, Tiểu Thất gọi, nhị ca cũng gọi, ta gọi không được sao?"

"Hiện tại ta tức giận, không thích ngài gọi tên ta!" Lăng Tuyết Mạn ra sức rống một tiếng, vung tay Mạc Kỳ Minh, Mạc Kỳ Minh sợ nàng kêu lớn sẽ khiến Ngự Lâm quân lại đây, truyền đến trong tai Hoàng Thượng, vội vờn tay che miệng Lăng Tuyết Mạn, áp tiếng nói thấp hơn: "Ta cũng sẽ không ăn nàng, cùng nàng nói mấy câu, nàng còn tức giận, ta xin lỗi nàng, được không?"

"Không được! Hiện tại ta thật chán ghét ngài, ta muốn trở về ngủ." Lăng Tuyết Mạn dùng tay vịn bụng tay Mạc Kỳ Minh ra, lại thừa cơ cắn ngón tay hắn một ngụm, mới cao giọng nói.

Mạc Kỳ Minh nhủ mảy thật sâu, tay giữ tay Lăng Tuyết Mạn vẫn chưa nói ra, nâng ngón tay bị cắn lên nhìn thoáng qua, lại nhìn quanh bốn phía một cái, nói nhỏ đầy ẩn ý: "Ta gần ba mươi tuổi, còn chưa có người dám cắn ta, nhất là nữ nhân, Mạn Mạn, nàng phải phụ trách ta."

"Hả? Ai phụ trách ngài? Ta còn phải nhờ vào Hiên nhi nuôi sống, ngài cũng không phải không có tiền nuôi mình." Đầu óc Lăng Tuyết Mạn lại chậm nửa nhịp, nói tiếp, "Buông ta ra, ngài nắm đau ta!"

Mạc Kỳ Minh tức hộc máu, khuôn mặt tuấn tú bên xanh bên tím, cắn răng nói: "Vậy nàng đi theo ta, ta liền buông nàng ra."

"Vậy không cho phép ngài hung dữ với ta nữa!" Lăng Tuyết Mạn ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, hung hăng nói điều kiện, vừa vặn, nàng cũng có sự tình muốn hỏi hắn.

"Bốn vương mới không thêm hung dữ với nàng." Mạc Kỳ Minh đen mặt bỏ lại một câu, buông lỏng tay, sau đó xoay người bước đến bên dòng suối nhỏ, Lăng Tuyết Mạn hừ hừ cái mũi, theo ở phía sau, một đường hai người đều không nói chuyện, chỉ yên tĩnh đi, Mạc Kỳ Minh tránh Ngự Lâm quân tuần tra, đi thẳng đến một chỗ bằng phẳng mới dừng lại.

Ánh trăng sáng ngời, chiếu lên trên người, quăng xuống cái bóng thật dài.

Con giận của Lăng Tuyết Mạn còn chưa tiêu, nhìn bóng Mạc Kỳ Minh, đập lên một cước, Mạc Kỳ Minh kinh ngạc một chút, tiện đà hiểu được, trừng mắt, "Nàng làm cái gì?"

"Không có làm cái gì, tìm thú vui mà thôi." Lăng Tuyết Mạn bĩu môi, hai tay ôm ngực, nghiêng đầu nói: "Nói đi, muốn hỏi ta sự tình gì?"

"Mạn Mạn, nàng..." Mạc Kỳ Minh đột nhiên không biết nên nói như thế nào, vốn chuẩn bị một bụng lời muốn hỏi nàng, lúc này mặt đối mặt lại nghẹn đến một chữ cũng không đi ra, nhìn đôi mắt trong veo của Lăng Tuyết Mạn, dừng thật lâu, thẳng đến Lăng Tuyết Mạn hết kiên nhẫn chờ đợi tính mở miệng thúc dục hắn, mới nhẹ nhàng, lại cực nghiêm túc hỏi: "Mạn Mạn, nàng, có thích nam nhân hay không?"

"Hả?" Lăng Tuyết Mạn ngẩn người, kinh ngạc nhìn mặt Mạc Kỳ Minh, trên gương mặt này không có lạnh lùng của ngày thường, cũng không có vẻ tươi cười, phảng phất là dè dặt cẩn trọng, sao hắn hỏi vấn đề như vậy? Lăng Tuyết Mạn theo bản năng mấp máy cánh môi, nhỏ giọng nói: "Ngài, ngài hỏi cái này làm gì?"

"Ta muốn biết, muốn nghe chính miệng nàng nói cho ta." Mạc Kỳ Minh bướng bỉnh nói.

Lăng Tuyết Mạn buông mắt xuống, không tự chủ lui về sau một bước, gian nan nhẹ nói: "Không, không có."

"Thật sự sao?" Đồng tử của Mạc Kỳ Minh bỗng dưng co rút nhanh, theo dõi Lăng Tuyết Mạn, trong ánh mắt hơn vài phần sắc bén, chậm rãi nói: "Ta không tin!"

"Vì sao không tin? Ta có thể thích ai? Ta là một quả phi, ngoại trừ thủ tiết chuo phu quân, ta còn dám thích ai?" Lăng Tuyết Mạn ngửa đầu nhìn thẳng Mạc Kỳ Minh, bình tĩnh hỏi ngược lại.

Bàn tay to Mạc Kỳ Minh căng thẳng hơi siết lại, bước tới gần một bước, "Ta chính là không tin! Tâm một người có thể bị thân phận ràng buộc sao? Nàng dám chỉ lên trời thề, nói tâm nàng không có tạp niệm, chưa làm ra một chút chuyện nào thực xin lỗi Tứ đệ sao?"

Thân mình Lăng Tuyết Mạn run lên, kinh ngạc nhìn hắn, thì thào hỏi: "Tại sao muốn ép ta thề? Chuyện của ta liên quan gì tới ngài?"

"Tại sao không có vấn đề gì?" Ngực Mạc Kỳ Minh căng lợi hại, không khống chế được cảm xúc gầm nhẹ: "Hết thảy của nàng đều có quan hệ với ta, nói cho ta, nam nhân nàng thích là người nào?"

"Ta... Ta không biết!" Tim Lăng Tuyết Mạn đập loạn xạ, trên trán đổ mồ hôi lạnh, Mạc Kỳ Minh thường hay hỏi nàng một ít vấn đề kỳ quái, mỗi lúc như vậy, hắn liền làm cho người ta có cảm giác áp bách trầm trọng, làm như đã nhìn thấu tất cả của nàng, khiến cho nàng không chỗ nào che giấu.

"Không cho nàng lảng tránh lời của ta! Mạn Mạn, nói cho ta được không? Ta thật sự, thật sự muốn biết, nam nhân kia là ai? Cũng muốn biết, ta so với nam nhân kia kém đến nỗi nào, làm cho trong lòng nàng chỉ có hắn, mà nhìn không tới người khác!" Mạc Kỳ Minh giữa hai tay trên vai Lăng Tuyết Mạn, trong ánh mắt nóng rực thoáng hiện nhiều điểm u tối.

Lăng Tuyết Mạn lại kinh ngạc thật sâu, đầu óc trống rỗng, nàng bật thốt lên hỏi: "Ngài, ngài tại sao lại muốn so với hắn?"

"Hắn? Hắn là ai vậy?" Mạc Kỳ Minh nhẹ nhàng nhíu mày, trong tiếng nói mềm nhẹ mang theo vài phần mỉa mai, "Nhất định phải so sánh, dễ dàng tha thứ cho nàng như thế, là vì, ta cùng Nhị ca có tâm tư."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 309

"Cái gì, cái gì?"

Lăng Tuyết Mạn lại khiếp sợ, hai chân không khỏi mềm nhũn một chút, Mạc Kỳ Minh thuận thế ôm nàng vào trong lòng, ôn nhu như nước, nhẹ giọng nói: "Mạn Mạn, nếu không phải thích nàng, làm sao ta phải ăn nói khép nép giải thích với nàng? Lại làm sao tha cho nàng dám gào to rống lớn với ta, muốn như thế nào liền như vậy sao?"

Đầu óc Lăng Tuyết Mạn hoàn toàn trống rỗng, bên tai bởi hơi thở nóng rực của Mạc Kỳ Minh phun vào mà đỏ bừng một mảnh, hô hấp hỗn loạn, tim đập tăng lên, bàn tay to của hắn ôm thật chặt nàng, khiến cho cảm nàng tựa vào trong ngực rộng lớn của hắn, cũng có thể nghe rõ được tiếng tim hắn đập.

"Mạn Mạn, nói cho ta, nam nhân kia là ai được chứ? Ta chỉ là muốn biết mà thôi, không có gì khác, lại càng sẽ không nói cho phụ hoàng phạt nàng, Mạn Mạn..."

Lời nói của Mạc Kỳ Minh mê hoặc như gió xuân thổi ở bên tai Lăng Tuyết Mạn, một tay nâng cằm nàng lên, khiến nàng nhìn hắn, môi hắn liền không thể dè lại mong muốn, dán lên cánh môi mềm mại của nàng, xúc cảm lạnh lẽo từ cánh môi truyền đến tứ chi, khiến cho nàng từ từ ngây dại đột nhiên hoàn hồn, trong đầu bùng lên lời nói của hắn, "Nam nhân kia là ai?"

Tình nhân... Tình nhân...

Lăng Tuyết Mạn mờ to mắt, cảm giác có tội mãnh liệt lập tức xông vào đầu, nàng không biết lấy khí lực ở đâu ra đột nhiên tránh thoát Mạc Kỳ Minh, lại bởi vì đẩy hắn quá mạnh, mà lao đảo lui về sau hai bước đặt mông xuống mặt đất, ngược mắt kinh ngạc lâm lâm: "Ngài... Ngài sao có thể... Có thể hôn ta?"

Sắc mặt Mạc Kỳ Minh tái nhợt một phần, thân mình nhẹ run rẩy, nhìn nàng, không cam lòng thấp giọng chất vấn: "Vì sao đẩy ta ra? Vì sao ta không thể hôn nàng? Điều là bởi vì cái nam nhân nàng thích kia sao? Hắn có cái gì tốt? Vì sao trong mắt trong lòng nàng chỉ có hắn?"

"Không có! Ta không có người trong lòng, không có..." Lăng Tuyết Mạn hoảng loạn lắc đầu, ý muốn bảo vệ Tình nhân áp đảo hết thảy, nàng tuyệt không thể nói ra đi nữa chữ, nàng muốn nam nhân của nàng bình an, chẳng sợ nàng cứ bí mật làm tình nhân của hắn cả đời như vậy, nàng cũng không cần hắn xảy ra cái gì ngoài ý muốn.

"Nàng gạt ta! Nếu nàng không có thích nam nhân, vậy thì không được từ chối ta, Mạn Mạn, ta có thể cái gì cũng không để ý, chỉ cần nàng nguyện ý thử nhận ta, thích ta, ta sẽ đối với nàng tốt hơn hắn!"

Hai mắt Mạc Kỳ Minh như nổi tơ máu, ánh mắt nóng rực giống như là muốn thiêu đốt Lăng Tuyết Mạn, nhẹ ngồi xổm xuống, đưa tay tới trước mặt nàng, giấu lòng tràn đầy đau, cùng nỗi hận nàng bị người chiếm đoạt, mềm nhẹ nói: "Đưa tay cho ta, trên đất lạnh."

"Tam Vương gia, ta, tự ta đứng lên." Lăng Tuyết Mạn nghiêng mặt, tránh đi tầm mắt Mạc Kỳ Minh, từ dưới đất đứng lên, vốn là muốn mắng chuyện hắn khinh bạc nàng, nhưng thế nào cũng trách móc không ra miệng, chỉ nóng vội nghĩ nên che dấu thế nào, trả lời hắn thế nào, "Tam Vương gia, ta là Vương phi của Tứ Vương gia, nam nhân ta biết chỉ có huynh đệ của phu quân, chính là các ngài, lại chỉ có Liễu Thiếu Bạch, hắn là bạn bè của ta, ta, ta có thể nào thích các ngài? Trước khi phu quân mất có di mệnh, muốn ta thủ tiết cả đời vì hắn, trừ phi ta chết, ta thật không có tạp niệm khác, ngài muốn ta thế cũng có thể, nếu là trong lòng ta có yêu nam nhân, khiến cho ta bị thiên lôi đánh xuống..."

"Mạn Mạn! Không được thế... Đừng bảo là..." Trong lòng Mạc Kỳ Minh thấm lạnh, nàng cũng như đêm hôm đó, thà rằng bản thân mình không tuân theo lời thề gấp báo ứng, cũng muốn bảo hộ nam nhân kia chu toàn, mà hắn, lại cuối cùng huyền tiếc không nỡ để nàng xảy ra nửa chuyện ngoài ý muốn, chỉ cần không phải là ý muốn của hắn, hắn không cho phép người khác nhúng chàm nàng, hoặc là ông trời trừng phạt nàng...

Tim Lăng Tuyết Mạn đập loạn nhịp nhìn Mạc Kỳ Minh, nửa ngày nói không ra lời.

Mạc Kỳ Minh xoay người đi, nhìn suối nước róc rách chảy ở dưới ánh trăng, tâm tư bưng bít về tới ngày ba tháng ba, bên cạnh khe nước dưới chân núi không tên, hắn ngồi xuống, cả một ngày phiền muộn cùng bình tĩnh, đôi mắt nhắm lại, khỏe mắt lại nhìn không được uon ướn, mẫu thân, ngài ở trên bầu trời thấy được chưa? Con của ngài cuối cùng vì tình mà khôn, có khả năng bởi một nữ tử mà thua trận hết thảy...

Trong trời đất, lặng im không tiếng động.

Thật lâu sau, Lăng Tuyết Mạn mở miệng, "Tam Vương gia, ta không biết ngài tại sao muốn hỏi ta nam nhân kia là ai, nhưng, nhưng ta thật sự không có người trong lòng, không biết ngài nói tới ai, ngài, ngài cũng không cần thích ta, ta với ngài là không có khả năng, phụ hoàng sẽ không đáp ứng, hơn nữa, hơn nữa ta cũng chưa từng nghĩ thích ngài, ta... Ta đi về trước."

Khiếp sợ cùng hoảng loạn, làm Lăng Tuyết Mạn quên mất mục đích nàng tới đây cùng Mạc Kỳ Minh, tiếng nói vừa dứt, liền vội vàng xoay người, mới bước ra hai bước, bên hông lại bị một đôi bàn tay to như thiết gát gao nhốt chặt, cằm của hắn để ở trên vai nàng, tiếng nói trầm thấp truyền mang theo một chút khàn khàn, "Mạn Mạn, không được đi..."

"Tam Vương gia, ngài buông ta ra! Thời gian không còn sớm, chúng ta cô nam quả nữ ở trong này, ngài, ngài còn ôm ta, nếu người ta nhìn đến chúng ta đều không muốn sống rồi!" Lăng Tuyết Mạn càng hoảng, dùng sức giằng giằng, ánh mắt nhìn chung quanh, trong lòng vừa lo vừa mừng, nơi này cách xa, người khác nhìn không tới, nhưng Tam Vương gia lợi hại khác thường, có thể... hay không?

Mạc Kỳ Minh vội vàng nói nhỏ: "Mạn Mạn, chỉ cần nàng không đi, ta sẽ không làm gì nàng, ta, ta chỉ muốn nàng bồi ta."

"Ngài trước buông ta ra! Không ta sẽ kêu lớn!" Lăng Tuyết Mạn giận dữ, gầm nhẹ.

"Được, ta buông tay, nàng đừng kêu cũng đừng đi." Mạc Kỳ Minh buông lỏng tay, lui ra một chút, nhìn Lăng Tuyết Mạn không ngừng thở, nhẹ nhàng nói: "Mạn Mạn, nàng biết Mạc tướng quân không?"

"Cái gì? Mạc tướng quân?" Lăng Tuyết Mạn mê mang chớp chớp mắt, ngừng một chút mới có hơi bình tĩnh, "Ngài nói là vị nam chinh đại tướng quân mà phụ hoàng liên tục tán dương kia?"

"Đúng, nàng biết hắn?" Mạc Kỳ Minh gật đầu, âm thầm nắm chặt lòng bàn tay.

Lăng Tuyết Mạn nhú mày, "Biết chứ, ngày đó đại quân xuất chinh, có nhìn thấy hắn, vóc dáng rất cao, mang mặt nạ, một nam nhân làm cho người ta có cảm giác thần bí."

"Nàng, chỉ thấy hắn một lần kia sao?" Mạc Kỳ Minh chưa từ bỏ ý định lại hỏi.

"Chẳng lẽ vị tướng quân kia muốn ta thấy hắn lần thứ hai sao?" Lăng Tuyết Mạn mắt liếc Mạc Kỳ Minh, "Ngài hỏi ta chuyện này để làm gì? Ta tại sao ta phải biết hắn?"

Mạc Kỳ Minh khép hờ mắt, theo dõi Lăng Tuyết Mạn một hồi lâu, vui sướng thờ dài, "Ha ha, chỉ cần không phải là tốt rồi, ta còn nghĩ rằng nam nhân nàng thích là hắn! Ngày ấy tiền đưa ở cổng Tuyên Hoa, ta thấy nàng cùng hắn nhìn nhau, một bộ dáng thương tâm... Ta mới tức giận với nàng, bắt quá -"

"Bắt quá cái gì?" Lăng Tuyết Mạn nghe không được câu tiếp, không khỏi tò mò hỏi.

"Nghe nói chiến sự biên quan gần đây liên tục thất bại, cũng không biết tin tức này là thật hay giả, vị tướng quân kia cũng không biết có thể còn sống trở về không!" Ánh mắt Mạc Kỳ Minh dán chặt ở trên mặt Lăng Tuyết Mạn, chậm rãi nói.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 310

Lăng Tuyết Mạn nghe vậy, kinh ngạc nói: "Thật à? Vậy làm sao bây giờ? Hèn gì mấy ngày nay phụ hoàng cũng không vui vẻ! Nếu đánh không thắng, quân Nam Chiếu có thể đánh tới kinh thành không?"

"Mạn Mạn, nàng không quan tâm sống chết của vị Mạc tướng quân sao?" Mắt Mạc Kỳ Minh sáng như đuốc, trầm giọng hỏi.

"Quan tâm chứ, nghe phụ hoàng nói hẳn là mãnh tướng của Đại Minh chúng ta, trong quân đội cũng gọi hẳn là Chiến Thần tướng quân đó! Nếu hẳn chết trận, Đại Minh sắp gặp họa rồi! Haiz!" Lăng Tuyết Mạn sầu muộn đứng lên, nàng cũng không muốn Đại Minh diệt vong, tốt xấu gì nơi này cũng có rất nhiều người quan tâm nàng đó! Còn có Tinh nhân, người nhà hẳn đã ở kinh thành, nếu Nam Chiếu quân thật sự bình Lâm thành hạ, nên làm cái gì bây giờ?

Ánh mắt Mạc Kỳ Minh trở nên thâm thúy, u ám, theo dõi Lăng Tuyết Mạn, lại chưa nhìn ra một tia biểu tình khác thường trên mặt nàng, trong đôi mắt trong suốt kia ngoại trừ phiền muộn, không còn cái khác.

Hồi lâu, một trận gió đêm thổi tới, Lăng Tuyết Mạn run rẩy, nhìn trời sắc mới giật mình, không còn sớm, bèn nói: "Tam Vương gia, ta muốn đi về, chút nữa nha hoàn sẽ tìm ta mất."

"Mạn Mạn, ta thích nàng là sự thật, không cần trốn tránh ta, được chứ?" Mạc Kỳ Minh đến gần một bước, nhẹ giọng nói.

"Tam Vương gia, thiên hạ nhiều nữ tử mỹ lệ, ngài thích ta làm gì? Ta là em dâu ngài!" Lăng Tuyết Mạn nhú mày, quay người lại liền muốn đi, mới đột nhiên nhớ tới chuyện nàng muốn hỏi, ảo não cắn môi, quay đầu hỏi: "Tam Vương gia, ta quên hỏi ngài, tiết nguyên tiêu đêm đó, ta đi lên xe ngựa của ngài giúp ngài lấy thuốc, về sau đã xảy ra chuyện gì? Đêm đó ngài ở đâu?"

"Hả?" Mạc Kỳ Minh cảm thấy căng thẳng, sau đó mặt không đổi sắc nói: "Nàng biết đã xảy ra chuyện gì sao?"

"Ta đang hỏi ngài, ta không biết." Lăng Tuyết Mạn lắc đầu.

Mạc Kỳ Minh thờ dài, ánh mắt trở nên thâm trầm, "Mạn Mạn, đêm đó quả thật có chuyện phát sinh, nhưng ta giả vờ cho qua, ta không muốn để lộ ra ngoài, luôn âm thầm điều tra. Đêm đó, sau khi chúng ta tách ra, ta cưỡi ngựa về trong phủ, nhưng không thấy xe ngựa trở về, về sau, thủ hạ của ta tìm được xe ngựa ở ngoài thành, phu xe bị giết, ta nghĩ đây là có người có ý định ám sát ta, kết quả phát hiện ta không có ngồi xe ngựa, nên giết phu xe diệt khẩu."

"Xe ngựa làm sao lại đi đến ngoài thành?" Lăng Tuyết Mạn hồ nghi nói.

"Phu xe có cha nương sống ở ngoài thành, hẳn biết ta không đi xe ngựa, liền vội vàng lên trở về nhà một chuyến, kết quả, đã mất mạng." Mạc Kỳ Minh lại thờ dài, cảm khái, "Ta có lẽ là đắc tội người giang hồ, người bình thường sao dám ám sát ta?"

Lăng Tuyết Mạn chớp chớp mi, nhớ lại tình hình đêm đó, xem ra Mạc Kỳ Minh căn bản không biết nàng bị người ta dịch dung đánh tráo, lũ người kia muốn ám sát chính là hắn, bị nàng cho xui xẻo đụng phải, nam nhân che mặt... Rốt cuộc là ai? Đối với nàng thật hung bạo, lại vẫn chưa thật sự xuống tay, Tinh nhân nói người nọ cũng không có cường bạo nàng, cũng là kẻ giang hồ lòng dạ độc ác, sao lại chùn tay với nàng chứ?

Nghĩ mãi không xong, chỉ nghe Mạc Kỳ Minh chậm rãi hỏi: "Mạn Mạn, nàng hỏi chuyện này để làm gì?"

"Không có việc gì, tùy tiện hỏi một chút thôi." Lăng Tuyết Mạn gật gật khoe miệng, nặn ra một cụ cười, "Tam Vương gia, vậy ngài về sau cẩn thận chút, coi chừng bị người xấu theo dõi. Ta muốn đi về."

"Được, ta đưa nàng về." Mạc Kỳ Minh gật đầu.

Lăng Tuyết Mạn vội khoát tay, "Không cần, tự ta trở về, bị người nhìn đến sẽ hiểu lầm"

"Ta đưa nàng đến phía trước sẽ không tiến tiếp, nàng cho là sẽ đưa nàng đến trong phòng sao?" Mạc Kỳ Minh trừng mắt một cái, đi lên, cũng hướng về Lăng Tuyết Mạn ngẩng ngốc nói ở phía sau: "Còn không đi theo?"

"A, được." Lăng Tuyết Mạn hoàn hồn, vội đi theo, nàng chỉ nghĩ đến không thể một mình, miễn cho bị người xấu lại để mất nàng, thế nào cũng không nghĩ tới, người xấu ngay bên cạnh.

Màn đêm thâm trầm, Lăng Tuyết Mạn trở về, Xuân Đường Thu Nguyệt hỏi thăm một chút, xác định nàng không có xảy ra việc gì, cũng không hỏi nữa, hầu hạ nàng rửa mặt, liền nghỉ ngơi.

Mà Mạc Kỳ Minh cũng là một đêm chưa ngủ.

Vào canh ba, Mạc Thanh đưa tới một phong mật thư.

"Chủ tử, biên quan có tin tức sao?"

Mạc Kỳ Minh nhú mày, trầm thấp nói: "Có, quân đội của Mạc tướng quân bị vây ở Quý cốc, Nam Chiếu hiện tại có lợi, Hoàng đế Nam Chiếu lại điều hai mươi vạn đại quân trợ giúp, hiện thời Lôi Việt cùng Mạc tướng quân đều bị vây!"

Ngừng một chút, Mạc Kỳ Minh ngẩng đầu, mắt lạnh như băng, "Còn thu được một tin tức, Mạc tướng quân có một gã phó tướng, gọi là Lâm Mộng Thanh! So với bốn câu 'song mộc bất thành lâm, song mộc hựu thành không, nhất độ tam sinh thạch, nguyệt chiếu ảnh lai hĩ', cũng thật trùng hợp!"

"Cái gì? Ý của chủ tử là, Lâm Mộng Thanh này là người chúng ta luôn tra không ra hành tung?" Mạc Thanh cả kinh nói.

"Rất có khả năng!" Mạc Kỳ Minh nắm chặt tay, một đôi ung mắt sâu như vực thẳm, lợi như lưỡi dao, hừ lạnh nói: "Phe Lôi Việt đánh cuộc chiến này sắp thất bại rồi, Nam Chiếu bỏ thêm hai mươi vạn đại quân, nếu Đại Minh không phái thêm hai Nguyên soái trợ giuos, toàn quân sợ là bị diệt! Lần này không cần bốn vương đẳng số, Hoàng Thượng sẽ tự mình vội vả phái Hạ Tướng quân xuất chinh!"

"Vậy nếu Hạ Tướng quân thắng, vừa vận lập công lớn, chủ tử, đây đối với chúng ta cũng có lợi!" Mạc Thanh vui vô cùng.

"Đương nhiên, nhưng hiện thời danh tiếng của Mạc tướng quân ở trong quân đã cao hơn Lôi Việt, các tướng sĩ tôn sùng hẳn, người này lại là ám vệ của hoàng thượng, chỉ trung tâm với Hoàng Thượng, ngày sau nhất định là họa lớn của chúng ta, tính cả tên Lâm Mộng Thanh!" Mạc Kỳ Minh chậm rãi nhẹ thở, "Tuyệt không thể để cho hai người bọn họ còn sống trở lại kinh thành, thả rằng giết làm một ngàn, cũng không buông tha một người!"

Khuôn mặt Mạc Thanh căng thẳng, ôm quyền nói: "Vâng, chủ tử, nô tài hiểu rồi!"

Khi mặt trời vừa dâng lên đường chân trời, Mạc Ngự Minh liền tỉnh, câu nói đầu tiên liền hỏi: "Lý Đức Hậu, biên quan có tấu chương gửi về chưa?"

"Hồi Hoàng Thượng, còn chưa có, nhưng thu được một phong thư dùng bồ câu đưa tin, là tiểu chủ tử gửi." Lý Đức Hậu hạ giọng, hướng ra ngoài nhìn mấy lần, từ trong tay áo lấy ra một thư nhỏ, dùng hai tay dâng.

Mạc Ngự Minh vội vàng cầm lấy, mở ra, vừa thấy vui mừng quá đổi, "Thật sự là trời giúp Đại Minh ta a!"

"Hoàng Thượng, tiểu chủ tử không phải là bị vây ở Quý cốc sao? Tình hình có chuyển biến?" Lý Đức Hậu kích động vội đề thấp tiếng nói hỏi.

"Ừ." Mạc Ngự Minh gạt đầu, đè nén kích động nói: "Quý cốc có một vị kỳ nhân, đúng là sư đệ mất tích bốn mươi năm của sư phụ Hàn nhi, Hàn nhi nói có người nọ trợ giúp, một khi đại quân xuất cốc, liền cứu Lôi Việt bị vây, kêu trăm vững tin, có thể ngăn Hạ Chi Tín rồi, nó nắm chắc phần thắng."

"Chúc mừng Hoàng Thượng! Đại Minh có hi vọng thu phục núi sông rồi!" Lý Đức Hậu mừng đến phát khóc.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 311

Hai mươi ngày sau.

Mạc Ngự Minh mang theo đại đội người ngựa về kinh.

Trên điện Kim Loan, Mạc Ngự Minh xem xong mật tấu vừa trình lên trong tay, vui vẻ nói: "Các vị ái khanh, biên quan có tin chiến thắng, Mạc tướng quân cùng Lôi Nguyên soái đã được giao vây, hơn nữa đoạt lại được bảy châu, đại quân đang chuẩn bị tấn công hai châu còn lại!"

"Chúc mừng Hoàng Thượng! Trời bảo hộ Đại Minh ta a!"

Quân thần kích động, quỳ gối hô lớn.

Phấn chấn qua đi, Binh bộ tả Thị Lang lại tiến lên một bước chấp tay nói: "Hoàng Thượng, thần thỉnh tấu phái binh trợ giúp Lôi Nguyên soái, nghe nói Nam Chiếu hiện tại có bốn mươi vạn binh lực, mà quân ta chỉ có hai mươi vạn, kém phân nửa a!"

"Hoàng Thượng, thần cũng thỉnh tấu, phái Hạ đại tướng quân xuất quân giúp Lộ Nguyên soái, sớm ngày toàn thắng, khai hoàn hồi triều!"

"Hoàng Thượng, thần cũng đứng là ý này."

"Hoàng Thượng..."

"Các khanh an tâm một chút, chớ gấp!" Mạc Ngự Minh khoát tay, mắt quét về phía văn võ bá quan, "Trẫm đều có tính toán, Lôi Nguyên soái cùng Mạc tướng quân ăn ý, không cần phái Lộ Nguyên soái mang binh đi biên quan, bọn họ dựa vào hai mươi vạn đại quân liền có thể đánh bại quân Nam Chiếu, trẫm dùng người thì không nghi ngờ người. Hiện cần vận chuyển ra biên quan ba mươi vạn gánh lương thảo, Hộ bộ cùng Binh bộ chuẩn bị thỏa đáng trong vòng ba ngày!"

Ánh mắt Mạc Ngự Minh dừng đến trên người năm con đứng hàng đầu, nghiêm túc nói: "Ngũ Vương gia Mạc Kỳ Lâm nghe chi!"

"Có nhi thần!" Mạc Kỳ Lâm bước ra khỏi hàng, tiến lên một bước quỳ xuống.

"Ba ngày sau, ngươi tự mình vận chuyển lương thảo tới biên quan, sau đó theo quân đánh giặc, khi quân toàn thắng, cùng nhau hồi triều!" Mạc Ngự Minh nói.

"Vâng, nhi thần tuân chi!" Mạc Kỳ Lâm không có bất kỳ ý kiến gì, quỳ xuống dập đầu.

Trong mắt Mạc Kỳ Minh hiện lên một tia âm u, trong nháy mắt lại khôi phục bình thường, gần như làm người ta không cách nào bắt giữ kịp.

Sau nửa tháng,

Biên quan.

Từ buổi sáng, bầu trời liền có tuyết rơi nhẹ, đến buổi trưa, càng lúc càng lớn, phủ kín trắng xóa toàn bộ doanh trại.

"Sư huynh!" Lâm Mộng Thanh tiến vào, chà xát tay lạnh như băng, nói: "Sư huynh, huynh ở đây làm gì vậy?"

"Xem thư." Mạc Kỳ Hàn chưa ngừng đầu, trả lời ngắn gọn.

"A? Sư tâu gọi thư à?" Ánh mắt Lâm Mộng Thanh sáng lên, đi tới trước mặt, Mạc Kỳ Hàn cũng không kiêng dè đưa thư ra, Lâm Mộng Thanh tò mò nhìn vội, vừa thấy trọn tròn mắt,

cầm thư lật qua lật lại, nghi ngờ hỏi: "Sur huynh, chỉ một câu này thôi à? Không còn gì nữa hả?"

"Đúng vậy." Mạc Kỳ Hàn bình tĩnh gật đầu.

"Không đúng, sao giống chữ của Hoa Mai bà bà vậy?" Lâm Mộ Thanh cau mày.

Mạc Kỳ Hàn lại gật đầu, "Chính là Hoa Mai bà bà viết thay."

"Tình nhân, ta nhớ chàng, nghe lời chàng, yêu chàng, chờ chàng trở về, Mạn Mạn viết." Lâm Mộ Thanh đọc một lần, tròn mắt, "Vài ngàn dặm đường mang một phong thư, chỉ ghi mỗi một câu à? Sur huynh, Mạn Mạn của huynh thật là bị bỏ đá rồi!"

"Nguyên nhân ở trong này." Mạc Kỳ Hàn nói xong lại đưa lên một phong, "Đây là thư của bà bà."

"Ồ? Còn có nguyên nhân sao?" Lâm Mộ Thanh nghi hoặc tiếp nhận, nhìn kỹ một lần, mày nhíu chặt, "Sur huynh, đệ thấy Mạc Kỳ Minh đã hoài nghi rồi, chắc chắn sẽ không cho chúng ta về kinh thuận lợi."

"Đó là chắc chắn, lấy phong cách làm việc của hắn, thích giết có tận gốc! Về sau phải cẩn thận, đệ cần có ám vệ bên cạnh, coi chừng sát thủ trà trộn vào đây." Mạc Kỳ Hàn cười khẽ, trong mắt cũng là tất cả ác độc.

"Sur huynh, đệ chủ yếu lo lắng cho huynh, huynh là đối tượng tiêu diệt của hắn, vẫn là điều hết ám vệ đến bên cạnh huynh đi, đệ không cần người bảo hộ." Lâm Mộ Thanh nghiêm túc nói.

"Không được, lưu vài người cho đệ, nếu ta dẫn đệ đi, thì phải đem đệ bình an mang về giao cho Nhà Phỉ, nếu đệ có chút sơ xuất, lòng ta sao có thể an?" Mạc Kỳ Hàn lắc đầu, dừng một chút lại nói: "Huống chi, Mạc Kỳ Minh nhất định đã sớm phái người nơi này dò xét, làm sao không biết sự tồn tại của đệ? Lúc trước ta dùng tên của đệ nhiễu loạn hắn, khiến hắn nghi lầm người sau lưng Mạn Mạn là đệ, hắn tất sẽ giết đệ, nhưng sẽ không bỏ qua ta, bởi vì cho dù ta không phải người hắn suy nghĩ, nhưng ta là người của hoàng thượng, cũng là người trở ngại nghiệp lớn của hắn, ta và đệ chỉ sợ đều nằm trong sổ đen của hắn rồi!"

"Sur huynh, nói như thế, càng nên điều ám vệ cho huynh, hắn giết không nổi của đệ, võ công của đệ trên đời này không mấy người có thể thắng được." Lâm Mộ Thanh không cho từ chối, nói.

Mạc Kỳ Hàn nhíu mày, "Mộ Thanh, ta không phải cũng giống vậy sao? Đùng nhún nhường, ta không thể chết được, đệ cũng không thể, huynh đệ chúng ta đồng sinh cộng tử!"

"Sur huynh!"

"Tốt lắm, tám ám vệ kia sẽ để lại cho đệ."

"Tuyệt rồi tới khi nào a?" Thiên Cơ lão nhân từ bên ngoài tiến vào, vỗ vỗ bông tuyết dính trên áo, âu sầu nói.

"Sur phụ, nóng vội cũng vô ích, tuyết rơi, giao chiến khó khăn, haiz, cuộc chiến này kéo dài tới năm sau rồi." Lâm Mộ Thanh giận dữ nói.

Mạc Kỳ Hàn nhìn Thiên Cơ lão nhân, có gần một phút chưa nói một câu, thẳng đến Thiên Cơ lão nhân sợ hãi trong lòng, "Khụ khụ, đồ đệ a, con... con có chuyện gì nói thẳng đi, sư phụ tận lực làm cho con a!"

"Sur phụ, Mộ Thanh, ta nghĩ đến một kế sách, có thể không uổng người nào diệt năm vạn binh Nam Chiếu ở Ngọc Sơn!" Hai tròng mắt Mạc Kỳ Hàn sáng rực như sao, vẫy tay, "Đến, chúng ta xem bản đồ, muốn đi vào Ngọc Sơn Quan, chúng ta có ba con đường, mà nguy hiểm nhất là con đường ở giữa, hai bên đường đều là núi tuyết, để đảm bảo chúng ta đạt được mục đích, thì chờ thêm mấy ngày, nếu như trận tuyết này lớn chút nữa, đến lúc đó chúng ta tung tin đồn muốn dẫn binh đi qua nơi này, mà dựa trên tính cách của tướng thủ thành Ngọc Sơn Quan Lưu Túc, tất sẽ mang binh phục kích, sư phụ cùng con chờ ở đỉnh núi trước, chờ bọn hắn đến sẽ dùng nội công tạo một trận tuyết lớn!"

"Ồ? Chiêu này hay, dùng nội công làm chấn động tuyết trên đỉnh núi, ha ha, chôn binh Nam Chiếu trong biển tuyết!" Lâm Mộ Thanh hưng phấn giương ngón cái khen.

Thiên Cơ lão nhân cũng gật đầu, "Hay, đồ đệ, đầu óc con đủ dùng a!"

"Ha ha, con là do nhìn tuyết rơi từ trên người sư phụ tuyết mà nghĩ ra, Ngọc Sơn Quan động tuyết đã rất nhiều năm, tất có thể thành công." Mạc Kỳ Hàn khẽ cười nói.

"Ha ha, đồ đệ a, con chỉ nhìn tuyết rơi mà nghĩ ra kế, mà không nhớ tới nha đầu Tuyết Mạn của con à? Đó cũng là tuyết a!" Thiên Cơ lão nhân cười lớn trêu ghẹo.

Mạc Kỳ Hàn thu hồi tươi cười bên môi, thờ dãi, "Nhớ a, làm sao có thể không nhớ? Năm mộng cũng nhớ, nhưng nhớ cũng là nhớ, ngẫm lại vẫn là hiện thực, mau chóng phá Ngọc Sơn Quan, thu Cẩm Châu cùng Phụng Châu, sau đó phản công Nam Chiếu, đánh tướng địch tề ra quân, đầu hàng Đại Minh ta, sau đó khai hoàn hồi triều, sau đó... mới có thể gặp lại nàng."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phỉ Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 312

Mạc Kỳ Lâm mang lương thảo tới biên quan, đi hơn hai tháng mới đến Cẩm Châu.

Mà lúc này phân, Ngọc Sơn Quan cùng Cẩm Châu đã trả về tay Đại Minh, đất bị mất của Đại Minh chỉ còn lại một huyện Phụng Châu, mà toàn quân trên dưới tinh thần dâng cao, thứ nhất là vì thắng chiến sắp tới, thứ hai là vì bọn họ dưới sự dẫn dắt của Chiến thần tướng quân Mạc Quân Lâm, sáng lập thần thoại chiến trường, có thể nào không kích động?

"Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế ——"

"Đại Minh vạn tuế vạn tuế ——"

"Đánh bại Nam Chiếu, trả lại núi sông cho đất nước ——"

"Đại Minh tất thắng ——"

Mà đương triều Ngũ vương gia do triều đình phái vận chuyển lương thảo tới chiến trường biên quan, khao thưởng tam quân, làm tam quân Đại Minh càng thêm phấn chấn, dâng quyết tâm đánh Nam Chiếu!

Đổi mặt tam quân, Mạc Kỳ Lâm đứng ở trên cao, trong mắt chói lọi, tận mắt thấy một đội quân tinh nhuệ, tận mắt thấy sĩ khí không người nào địch nổi, cho dù ai đứng ở chỗ này cũng sẽ sôi sục lòng!

"Bổn vương đi biên quan, một là vì góp thêm một phần lực vào thắng lợi cuối cùng của cuộc chiến, hai vì cảm tạ tam quân đầu rơi máu chảy vì giang sơn Đại Minh, Bổn vương thay mặt hoàng thượng, thay mặt triều đình, dân chúng Đại Minh cảm tạ các ngươi!"

Thanh âm của Mạc Kỳ Lâm cao vút xuyên thấu tam quân, dứt lời, chấp tay khom lưng, cúi đầu ba cái thật sâu!

Tam quân nhất thời kích động, cùng nhau quỳ xuống, hô to, "Ngũ vương gia thiên tuế thiên tuế!"

Mạc Kỳ Hàn mặc một bộ giáp bạc đứng ở một bên, gương mặt tuấn tú dưới mặt nạ lộ ra nụ cười vui mừng.

Trở lại trong trường chủ soái, Lôi Việt cùng một đám tướng lĩnh, bao gồm Lâm Mộng Thanh tiến lên làm lễ ra mắt, "Tham kiến Ngũ vương gia!"

"Không cần đa lễ, các tướng xin mau mau đứng lên!" Mạc Kỳ Lâm mỉm cười nói: "Các vị vì Đại Minh lập được công lao, Bổn vương nên hướng mọi người một xá mới phải!"

"Mặt tướng không dám!" Các tướng lĩnh cùng kêu lên.

Mạc Kỳ Lâm khoát tay, "Các vị, mời ngồi, Bổn vương tuy là Vương gia, nhưng đến trên chiến trường, cũng không muốn câu nệ lễ nghĩa, Bổn vương còn cần học tập Nguyên soái cùng Mạc tướng quân đánh giặc! Đứng rồi, Mạc tướng quân ——" Trong đám người không thấy mặt nạ bạc, Mạc Kỳ Lâm liếc một vòng, ở trong một góc trường thấy được cái vị Chiến thần tướng quân mặt lạnh trong truyền thuyết đang ngồi ở trước bàn nhỏ uống trà nhìn chiến đồ!

Đối với cái vị Mạc Quân Lâm gan lớn vô lễ này, Mạc Kỳ Lâm chỉ hơi nhướn mày, nhân tài phụ hoàng nhìn trúng, thay thiên tử xuất chinh, hẳn tự nhiên không so đo quá nhiều, chỉ là, hẳn đối với người này hứng thú rất lớn, trong thiên hạ, hạ thần dám không đem xia đến hân như thế, là lần đầu tiên nhìn thấy!

Mà Lôi Việt cùng các tướng lĩnh theo nhìn Mạc Kỳ Lâm, bọn họ đã thành thói quen với vị Mạc tướng quân lãnh ngạo này, mà lại bởi vì cực kỳ sùng bái năng lực của hắn, cho dù Lôi Việt là một nguyên soái cũng không so đo, nhưng bây giờ khi đối mặt với Ngũ vương gia ——

Các tướng lĩnh không khỏi đỏ mặt hơi lạnh giùm Mạc Quân Lâm, Lôi Việt thật khó khăn, không biết nên xử lý tình huống trước mắt như thế nào, hoàng thượng không có cho ông chỉ thị, ông phải làm sao làm đây?

Vậy mà, bất luận bao nhiêu ánh mắt tập trung ở trên mặt Mạc Kỳ Hàn, hắn vẫn thờ ơ, chuyên chú nhìn chiến đồ trong tay, tự hỏi tác chiến với Phụng Châu như thế nào, ly trà trong tay đưa đến khóe miệng, muốn uống mới phát hiện không còn, cũng không ngẩng đầu lên mà nói: "Dâng trà!"

Mọi người vẫn còn đang ngây ngốc, Lôi Việt phản ứng kịp, vội nói: "Người tới, dâng trà!"

Nghe được thanh âm Lôi Việt, Mạc Kỳ Hàn cau mày, một kế hoạch to gan hình thành trong đầu, quét mắt một vòng những tướng lĩnh theo dõi hắn, ánh mắt rơi vào trên mặt Mạc Kỳ Lâm thì không ngôn ngữ, chỉ gật nhẹ đầu, sau đó chuyên qua trên mặt Lôi Việt, chưa thay đổi tư thế, trầm giọng nói: "Nguyên soái, phải bình trong mười ngày chế tạo 5000 sợi xích sắt dài 1 thước!"

"A? Đây là vì sao?" Lôi Việt nghi ngờ nói.

"Cần cho tác chiến, mặt khác, chọn một vạn binh sĩ dũng mãnh thiện chiến, trước ngực chiến y của bọn họ gắn thêm một mặt gương tròn, phải nhanh!" Mạc Kỳ Hàn nhướn lông mày, trong mắt lóe lên, "Nếu nghiêm chỉnh huấn luyện, cộng thêm thiên thời địa lợi, sắp lấy lại được Phụng Châu!"

Lôi vừa nói ra, một đám tướng lĩnh, bao gồm Lôi Việt, tất cả đều mừng rỡ như điên, Lôi Việt nói: "Mạc tướng quân cao minh a! Người tới, lập tức truyền lệnh xuống, làm theo như lời Mạc tướng quân nói, chế tạo xích sắt cùng chiến y, Lâm phó tướng quân, chuyển chọn lựa binh lính do người đảm đương, có vấn đề không?"

"Dạ, Nguyên soái!" Lâm Mộng Thanh chấp tay, trình trọng gật đầu, sau đó ôm quyền hướng Mạc Kỳ Lâm, "Mặt tướng cáo lui!" Liền ra khỏi trường.

Mạc Kỳ Lâm ngác nhiên nhìn về phía tướng quân mặt lạnh, thân thể hơi rung động, trong mắt cũng dâng lên kích động mơ hồ, giọng nói của Mạc Quân Lâm —— rất quen thuộc!

Trong đầu suy nghĩ, Mạc Kỳ Lâm đã bước chân ra, dừng lại ở trước bàn nhỏ, vừa chấp tay, đôi môi có chút phát run nói: "Mạc tướng quân!"

Mạc Kỳ Hàn chậm rãi ngẩng đầu, nghênh hướng ánh mắt dò xét của Mạc Kỳ Lâm, thân nhiên nói: "Ngũ vương gia có chuyện gì sao?"

Cả bên trong trường, trừ Lôi Việt, các tướng lĩnh còn lại hít một hơi lạnh khi, vị Mạc tướng quân này cũng cuồng ngạo quá mức, con ruột hoàng thượng đứng chấp tay trước hắn, đây là vinh hạnh đặc biệt a, thế nhưng.....

Nhất thời, mọi người lại đỏ mặt hơi lạnh, cảm giác nhịp tim mình tăng nhanh!

Mạc Kỳ Lâm không những không tức giận, thái độ càng thêm phức tạp, trong mắt kích động càng sâu, vừa muốn mở miệng, Mạc Kỳ Hàn lại lần nữa buông ánh mắt, chăm chú nhìn vào chiến đồ, cũng là nói chuyện với Lôi Việt, "Nguyên soái, Quân Lâm phải trở về trường rồi." Không đợi Lôi Việt trả lời, khép chiến đồ lại, đứng dậy vòng qua Mạc Kỳ Lâm, cũng không thêm nhìn tới phản ứng của các tướng lĩnh, liền đi ra ngoài, bước ra màn một bước, ngừng lại, cũng không quay đầu lại mà nói: "Ngũ vương gia nếu có chuyện nói, hãy đến trong trường của ta!"

"Được!" Mạc Kỳ Lâm theo sát, con người thâm u nhìn chăm chú vào bóng lưng Mạc Kỳ Hàn, bước theo ra ngoài.

Các tướng lĩnh đều trợn mắt há mồm, một câu cũng nói không nên lời, nguyên bản là Ngũ vương gia người có địa vị cao lại nhân nhượng trước tướng quân mặt lạnh người có địa vị thấp, khó lường a!

Trong trường của Mạc Kỳ Hàn, trong phạm vi năm trượng không cho phép bất kỳ binh lính nào ra vào, ám vệ giữ cửa mười hai canh giờ một ngày, ngay cả con ruồi cũng đừng vọng tưởng đến gần một phần.

Mạc Kỳ Lâm vừa đi theo vào trường, bên ngoài trường liền lập tức có hai ám vệ áo đen, buông màn trường dày cộm nặng nề xuống, Mạc Kỳ Hàn đi tới trên ghế thanh thần ngồi xuống, đầu ngửa ra sau, về mặt buồng lòng rất nhiều, lưỡi biếng mở miệng hỏi: "Đọc theo con đường này có cái gì dị thường không?"

Mạc Kỳ Lâm đứng ở nơi đó không hề chớp mắt nhìn chăm chăm Mạc Kỳ Hân, không biết nên hỏi từ đâu, mà hoài nghi trong lòng cũng càng lúc càng quá mức, bởi vì không có thần tử nào dám can rờ như thế ngồi xuống, và lại nói chuyện như vậy với hắn!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 313

Mạc Kỳ Hân không nghe được trả lời, mắt đang nhắm chậm rãi mở ra, nhú mày nói: "Đứng ở đó làm cái gì? Ngồi đi!"

Ngữ khí nói chuyện này! Giọng nói này!

Mạc Kỳ Lâm càng thêm kích động, vừa sai bước tới gần, đứng ở trước mặt Mạc Kỳ Hân, mỗi không ngừng run rẩy, lắp bắp nói không được một câu đầy đủ, "Người người... Người là... Phải... Phải..."

"Là Tử ca của đệ!"

Mạc Kỳ Hân có chút bật cười ngắt lời, ngược mặt, khoe miệng ngậm cười ý, nhìn mặt Mạc Kỳ Lâm thay đổi mấy màu trong nháy mắt, sau đó lao đảo lui ra, đụng phải cái giá bên cạnh, vội vàng nắm được cái giá ổn định thân hình, khuôn mặt tuấn tú trắng bệch một mảnh, khiếp sợ trừng mắt, vươn ngón tay chỉ vào mặt hắn, "Ca, ca là... Thật là Tử ca? Ca là người... hay là quý?"

"Là quý!" Mạc Kỳ Hân tươi cười sâu hơn, cố ý muốn trêu chọc đệ đệ, liền không nhanh không chậm nói tiếp: "Ngũ đệ, Tử ca trên trời có linh thiêng không làm đệ thất vọng phải không? Thấy Tử ca còn không quý xuống?"

"Tử ca!" Mạc Kỳ Lâm chấn động toàn thân, sau đó "bộp" một tiếng quỳ gối quỳ xuống, vội la lên: "Tử ca, đệ đệ không có làm cái gì a, chính là đối với Mạn Mạn... Không phải, là Tử tẩu, chúng ta... Ca, đệ..."

Nhìn Mạc Kỳ Lâm nói năng lộn xộn, kích động hoảng loạn, Mạc Kỳ Hân hí hí mắt, thu hồi tươi cười, chậm rãi nói: "Ngũ đệ, đứng lên đi, nhớ kỹ, Tử tẩu Lăng Tuyết Mạn của đệ, vĩnh viễn chỉ có thể là Tử tẩu của đệ, không chỉ là của Tử tẩu của đệ, cũng là Tử tẩu của Lục đệ, của Tiêu Thất!"

"Tử ca!" Trên mặt Mạc Kỳ Lâm nhất thời không có huyết sắc, thất thanh nói: "Vậy nhị ca thì sao? Tử ca ca đang tức giận sao? Ca không cho phép Tử tẩu tái giá sao? Nhưng nàng mới mười mấy tuổi, Tử ca nhẫn tâm khiến nàng... Khiến nàng..."

"Đúng, ta không cho nàng tái giá!" Mạc Kỳ Hân lạnh nhạt nhìn Mạc Kỳ Lâm, ngữ khí chắc chắn.

Thân mình Mạc Kỳ Lâm mềm nhũn, ngồi xuống mặt đất, nhất thời tất cả cảm xúc hỗn loạn nảy lên, khiến hắn mất đi sức phán đoán, trong đầu chỉ lẫn quần một câu nói, hờn phách Tử ca của hắn đã trở lại, là tới cảnh cáo bọn họ...

Bỗng dưng, hắn đột nhiên quỳ thẳng thân mình, dập đầu xuống, "Tử ca, đệ đệ cầu ca, không để cho Tử tẩu thủ tiết được không? Đệ muốn cưới nàng, chiếu cố nàng, đệ biết Tử tẩu có ân cứu mạng với Tử ca, đệ sẽ đối đãi tốt với nàng, đệ giúp ca báo đáp nàng được không? Tử ca, đệ đệ chưa bao giờ cầu ca chuyện gì, chỉ cầu ca đồng ý đệ!"

"Ngũ đệ!" Mạc Kỳ Hân cảm thấy đau xót, tay nắm chặt, nhẹ thờ nói: "Đệ trước đứng lên lại nói, không được dập đầu!"

"Không! Tử ca không đáp ứng, đệ sẽ không đứng lên!" Mạc Kỳ Lâm buống bình nói.

"Ngũ đệ, nói cho Tử ca, đệ thật yêu nàng sao?" Mạc Kỳ Hân đi tới, theo dõi Mạc Kỳ Lâm, khẽ hỏi.

Mạc Kỳ Lâm dừng dập đầu, chậm rãi ngược mặt, nhìn thẳng đôi mắt ẩn ở dưới mặt nạ, gât đầu, tiếng nói rõ ràng, "Yêu, thật yêu!"

"Nhưng, người nàng yêu không phải đệ, nàng chỉ có thể là Tử tẩu của đệ, đệ cũng chỉ có thể lui trở lại vị trí em chồng, Ngũ đệ, không cần cầu xin, không phải Tử ca không thành toàn đệ, mà là, Tử ca cùng nàng yêu nhau, không phải nàng ta không cưới, không phải ta nàng không gả!"

Mạc Kỳ Hân bình tĩnh nói xong, vươn hai tay đỡ Mạc Kỳ Lâm đang mang về mặt khiếp sợ đứng dậy, sau đó chậm rãi nhắc mặt nạ lên, một gương mặt lộ ra đủ để kinh hách người trong thiên hạ!

"Tử ca!"

Mạc Kỳ Lâm thất thanh kêu lên, thân mình lại bị kinh hãi chấn động, trông mất trùng to, "Ca, ca là Mạc tướng quân! Không, ca là Tử ca! Không đúng không đúng, ca là thật sự Tử ca hay là hồn phách của Tử ca?"

"Ban ngày, quý dám ra đây sao?" Mạc Kỳ Hân nhú mày hỏi ngược lại.

Mạc Kỳ Lâm ngốc ra gần một phút, biểu tình cứng ngắc, theo dõi Mạc Kỳ Hân, chậm rãi đưa tay mò lên mặt Mạc Kỳ Hân, sờ soạng cả khuôn mặt một lần, lại cầm tay Mạc Kỳ Hân dán lên mặt mình, sau đó cúi người gần sát ngực Mạc Kỳ Hân, nghe ngóng tim hắn đập, thế này trên mặt mới đột nhiên lộ ra kinh hi, tạm thời quên mất Lăng Tuyết Mạn, kích động vạn phần nói: "Có độ ẩm, có nhịp tim, là người sống, Tử ca, ca, ca không phải đã chết rồi sao? Ca còn sống à?"

"Ừ, là ta, ta không có chết." Mạc Kỳ Hân nhẹ nhàng cười, nắm giữ tay Mạc Kỳ Lâm, biểu tình nghiêm trọng nói: "Tử ca khoẻ mạnh, sao có thể nhường Tử tẩu cho đệ? Ngũ đệ, không nên trách Tử ca."

Tìm Mạc Kỳ Lâm đập loạn nhịp, trầm mặc nửa ngày, suy tư nửa ngày, mới chua sót nhếch môi: "Tử ca nói quá lời, đệ đệ sao dám trách Tử ca? Là đệ đệ phải thành tội với Tử ca mới đúng, thì ra Tử ca cái gì cũng biết, là đệ đệ làm trò cười!"

"Ngũ đệ, không phải chê cười, tâm tư của mấy huynh đệ đối với Mạn Mạn, ta rõ ràng, đệ càng rõ ràng, cho dù ta thật đã chết rồi, nàng có thể gả cho người nào trong các huynh đệ đây?" Mạc Kỳ Hân vội vàng nói.

"Tử ca!" Mạc Kỳ Lâm dùng sức chớp chớp mắt, bức lệ vào đáy má, ngược mặt hỏi: "Tử ca, ca mới vừa nói cùng Tử tẩu yêu nhau, là thật sao? Ca yêu nàng, nàng cũng yêu ca sao?"

Các người là... yêu nhau ra sao?"

"Là thật, Mạn Mạn không phải chỉ có danh phận Tứ Vương phi, nàng là Tứ tẩu danh xứng với thực! Ta luôn luôn ở bên cạnh nàng, chính là nàng không biết thân phận của ta mà thôi." Mạc Kỳ Hàn hấp mấy hơi, nhẹ giọng nói.

"Danh xứng với thực?" Mạc Kỳ Lâm lặp lại bốn chữ này, đầu óc ông ông, thì thảo nói nhỏ, "Thì ra đệ nghĩ rằng nàng thích Nhị ca, không ngờ tới, người nàng yêu, lại thật là phu quân của nàng, là Tứ ca! Một năm nay nàng không vui, chúng ta đều thấy, nhưng không ai biết nàng vì sao không vui, bây giờ mới biết, là vì Tứ ca lên chiến trường, rồi nàng đi..."

"Ngũ đệ!" Mạc Kỳ Hàn căng thẳng.

Mạc Kỳ Lâm hít sâu một hơi, cố nặn ra vẻ tươi cười, "Tứ ca, đệ không sao, đệ biết yêu một người nên đệ nàng hạnh phúc, hạnh phúc của nàng ở Tứ ca, nhìn nàng không vui, nàng gương cười, đệ thật đau lòng, đệ không phải là giải được của nàng, mà là Tứ ca, đưa hái xanh không ngọt, đạo lý này đệ hiểu, đệ buông tay!"

"Ngũ đệ!" Trong mắt Mạc Kỳ Hàn nóng lên, nội tâm chấn động không thôi, tay gặt gao nắm tay, như nghẹn ở hầu, "Ngũ đệ, ta thật sợ bởi Mạn Mạn mà mất tình cảm như tay chân của chúng ta, đệ có thể nghĩ thông suốt, Tứ ca thật cao hứng, thật cao hứng "

"Tứ ca, sẽ không, Tứ tẩu không thích đệ, chỉ có đệ thích nàng là vô dụng, so với việc bởi vì đệ cố chấp mà khiến nàng không vui vẻ, còn không bằng đệ buông tay, chúng ta vẫn là huynh đệ tốt, còn là bạn tốt của nàng, là thúc tẩu, là thân nhân!" Mạc Kỳ Lâm cười mà rớm nước mắt, "Tứ ca, hôm nay đệ đã bị kinh ngạc quá lớn, còn may trái tim khỏe mạnh, nếu không thật sẽ bị ca hù chết! Nhìn đến ca còn sống, rõ ràng đứng trước mặt đệ, đệ thật sự kích động không biết nên nói cái gì cho phải!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 314

"Ha ha, được, Ngũ đệ nói rất đúng, có lời nói này của Ngũ đệ, Tứ ca rất cảm ơn!" Mạc Kỳ Hàn thư thái cười, vươn tay ôm lấy bả vai Mạc Kỳ Lâm

Mạc Kỳ Lâm không khỏi kích động nói: "Tứ ca, chúng ta không nói chuyện Tứ tẩu nữa, đệ có một đống vấn đề muốn biết, ca nói cho đệ biết trước, ca từ trong quan tài ra ngoài là thể nào? Khi nào thì ra ngoài? Lại thể nào trở thành Mạc tướng quân?"

Mạc Kỳ Hàn vỗ vỗ bả vai Mạc Kỳ Lâm, mắt thâm thúy trở nên sâu thẳm, "Ngũ đệ, ngồi xuống trước, sự việc này nói thì dài dòng – "

Suốt cả một ngày, Mạc Kỳ Lâm ở trong trường của Mạc Kỳ Hàn tới trời tối, cho đến khi ánh trăng dâng lên, Vô Cực tiến vào, xin chỉ thị: "Chủ tử, thời gian không còn sớm, nên dùng bữa tối!"

"Được, dọn cơm đi!" Mạc Kỳ Hàn gật đầu.

"Vâng, chủ tử!" Vô Cực lui xuống.

Mạc Kỳ Hàn than nhẹ một tiếng, "Ngũ đệ, vật phẩm trong quân đội không so được với Vương phủ, lại ở biên quan, nguyên liệu nấu ăn rất ít, đệ tạm chấp nhận nhé."

"Tứ ca, ca cũng có thể nuốt trôi, đệ saosẽ ăn không vô?" Mạc Kỳ Lâm nhủ mi, nhìn Mạc Kỳ Hàn, đau lòng nói: "Tứ ca ở biên quan ăn khổ một năm, đệ đệ chỉ có mấy tháng thì có là cái gì?"

"Không có việc gì, vì giang sơn Đại Minh ta xuất lực, các tướng sĩ ai không phải như vậy? Ta và đệ thân là hoàng tử, càng phải làm gương tốt, Ngũ đệ hôm nay làm hết sức tốt." Mạc Kỳ Hàn vui mừng cười.

Bữa tối đưa tới, huynh đệ hai người đối ẩm ba chén, ngoài trưởng có ám vệ nghiêm mật phòng thủ, vì vậy, không ai biết Ngũ Vương gia cùng Mạc tướng quân làm gì suốt cả một ngày, hoặc là đã nói những gì.

Cơm no rượu say, đề tài một lần nữa trở lại trên người Mạc Kỳ Minh.

Mạc Kỳ Lâm nghiêm túc nói, "Tứ ca, đệ xem như biết vì sao phụ hoàng phải đệ đưa lương thảo, chiến thắng ngay trước mắt, Mạc Kỳ Minh sẽ không để cho ca thuận lợi hồi kinh, phụ hoàng là để cho đệ tới tiếp ứng ca, đúng không?"

"Ừ, người kia lòng dạ độc ác, nếu không phải về sau hấn động tâm với Tứ tẩu của đệ, Tứ tẩu của đệ không biết bị hấn hạ độc thủ bao nhiêu lần!" Mạc Kỳ Hàn gật đầu, trong mắt là hận ý không thể xóa nhòa.

Trong mắt Mạc Kỳ Lâm tuôn sát ý, "Tứ ca, thù giết huynh, chúng ta cùng nhau báo! Vì đại ca chết thảm, vì Tứ tẩu, vì Hiền nhị, giết hấn cũng không đủ để tiết hận!"

"Hấn là nhất định phải chết, ta bày tất cả âm mưu chính là vì đối phó với hấn, Ngũ đệ, chúng ta thương lượng đi."

"Được."

Một đêm qua đi, Ngũ Vương gia vẫn là Ngũ Vương gia, Mạc tướng quân vẫn là Mạc tướng quân, vẫn lãnh ngạo không coi ai ra gì, mà Ngũ Vương gia chỉ cười một tiếng cho qua, nói, hoàng thượng có chỉ, gặp Mạc tướng quân như gặp trảm, miễn hết thấy lễ tiết!

Một tháng sau.

Công thành Phụng châu, quân Đại Minh san bằng quân Nam Chiếu, tại đây Nam Chiếu chết mười lăm vạn người, quân lính tan rã, chỉ còn lại mười lăm vạn tàn binh bại lui, lui đến biên giới hai nước.

Biên giới này lấy một cái kênh đào làm giới tuyến, quân Nam Chiếu lui về phía sau mười dặm xây dựng cơ sở tạm thời, lấy lui làm tiến.

Nửa đêm, giờ tý, khi thủy triều dâng lên, bọn lính Nam Chiếu lặng yên không một tiếng động lên thuyền, mười lăm vạn đại quân, thừa dịp ban đêm qua sông, chuẩn bị đánh lên quân đội Đại Minh. Bên trong trại lính Đại Minh, ánh lửa mờng man, bên trong đại tướng không có một bóng người.

Mạc Kỳ Hàn đứng xa xa nhìn mặt sông màu đen, bên tai nghe gió sông thổi, tóc bay cuộn trong không trung.

Mạc Kỳ Lâm mặc chiến bào đồ ửng, lẳng lẳng đứng ở phía sau Mạc Kỳ Hàn, tầm mắt theo phương hướng của hắn nhìn về phía mặt sông phương xa, phía trên có vẻ như có bóng đen di động, bóng đêm quá dày, phân biệt không rõ.

Lôi Việt cùng Lâm Mộng Thanh cũng ở bên cạnh Mạc Kỳ Hàn, "Mạc tướng quân, không cần chúng ta dự địch, Hách Liên Thiết liền tự động qua sông!"

"Đúng vậy, lần này liền làm cho mười lăm vạn binh lính của hắn có đi không có về!" Mạc Kỳ Hàn lộ ra một cụ cười lạnh.

Bốn người ngưng thần nhìn mặt sông, Mạc Kỳ Hàn tính toán thời gian không sai biệt lắm, trong lòng có một tia kích động, trầm giọng nói: "Nguyên soái, có thể đốt đèn!"

"Được." Lôi Việt gật đầu, Lâm Mộng Thanh xoay người ẩn vào trong bóng đêm.

Mấy chỗ đèn đuốc sáng lên, một bóng, hai bóng... Đèn đuốc bay lên thiên không đầy trời, hòa tan bóng đêm, nhuộm sáng phía chân trời.

"Đó là cái gì?" Đứng đầu chiến thuyền, một vị tướng lĩnh nhìn đèn đuốc bay lên trời, trong lòng hoảng hốt, đối với sự kiện không biết, ở thời gian đặc thù, tổng có thể tạo thành khủng hoảng.

"Tướng quân..." Phó tướng ở bên cạnh nghi hoặc ra tiếng, nhìn đèn đuốc bay lên trời càng lúc càng nhiều, nhìn về phía quân doanh Đại Minh, trong lòng có dự cảm không tốt.

Giương mặt tướng quân nghiêm trọng, nhưng mười lăm vạn người đã ở trên thuyền, sao lại e ngại mấy ngọn đèn lửa? Trầm giọng nói: "Tăng tốc chèo thuyền, tiến công."

Mặc kệ làm trò xiếc gì, còn có thể chống cự thép đao vô địch của ta hay sao?

"Đó là cái gì?" Trong lúc đang suy tư, một binh sĩ thất thanh kêu lên.

Thanh âm đột ngột, làm cho người ta đồng loạt nhìn theo, vừa thấy, chúng binh sĩ đồng loạt lui về sau, trong mắt tràn ngập sợ hãi.

Chỉ thấy phía trước cách đó không xa, tiếng động ầm vang, một cái đầu rồng to long lanh phát sáng mang theo thân hình khổng lồ của nó bơi đến, rít gào mở ra cái miệng khổng lồ.

"A... Đó là..." Tiếng hét nháy mắt bao phủ.

Con thuyền bị cự vong ném đi, đập nát, kịch liệt gằm rú, cần nuốt, hủy diệt...

Con thuyền vỡ thành mảnh nhỏ, mấy vạn sinh mệnh trong phút chốc bị nuốt hết, trôi đi.

Các ngọn đèn gió mang theo thuốc bột nổ bễ ra, thuốc bột bay ra, phiêu tán ở trong không khí, theo hướng gió thổi về phía doanh trại Nam Chiếu.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 315

Mặt sông dần dần bình tĩnh, hiện lên cầu phao thật dài, lính Đại Minh an tĩnh qua sông, hai mươi vạn đại quân, chiến đến hôm nay, vẫn còn mười lăm vạn, an toàn vượt qua kênh đào.

Lâm Mộng Thanh dẫn theo binh lính bất ngờ tập kích đại doanh Nam Chiếu, nơi này có mười vạn viện quân cuối cùng của Hoàng đế Nam Chiếu phái tới.

Đèn đuốc sáng trưng, đao quang kiếm ảnh, chém giết mấy ngày liền, mùi máu tươi nồng nặc.

Binh lính Đại Minh không có người nào ra tiếng, mỗi người ngâm trong miệng một viên thuốc, bảo đảm sẽ không hít vào thuốc bột bay trong không khí, kịch liệt chém giết!

Binh lính Nam Chiếu bắt đầu cảm giác thấy choáng váng, tứ chi vô lực, nhìn chém giết tới nơi nhưng không có khí lực đánh trả. Vì thế, trên chiến trường, qua một canh giờ, hiện ra thắng lợi nghiêng về một bên.

Tàn binh Nam Chiếu bắt đầu lui lại, mười vạn người biến thành năm vạn, dưới tác dụng của mê dược chỉ có thể trở thành tù binh Đại Minh.

Hách Liên Thiết cùng thủ hạ cũng chết trận sa trường, toàn quân Nam Chiếu bị diệt!

Mạc Kỳ Hàn chưa chớp mắt ba ngày ba đêm, đứng ở chỗ cao, nhìn chiến trường phía dưới, đao quang kiếm ảnh, chém giết nghiêng về một bên.

Gió cuốn chiến kỳ, trong lòng nhảy lên một tia cuồng nhiệt.

Một năm hai tháng, Đại Minh đánh quân Nam Chiếu tan rã, làm nguyên soái Nam Chiếu chết trận, mà đại quân Đại Minh dưới sự hướng dẫn của lãnh diện tướng quân Mạc Quân Lâm, đoạt lại chín tòa thành trì bị Nam Chiếu công hãm, bức Nam Chiếu về biên giới, đánh chiếm luôn ba huyện biên giới của Nam Chiếu.

Đại thần Nam Chiếu đàm phán nghị hòa cùng Ngũ Vương gia Mạc Kỳ Lâm, Mạc Kỳ Lâm cùng Mạc Kỳ Hàn lấy tư thái cao ngạo bắt Nam Chiếu ký điều ước vĩnh viễn không xâm phạm biên giới, đem đại quân Đại Minh toàn bộ rút về, trả lại cho Nam Chiếu ba huyện, Nam Chiếu bồi thường Đại Minh hai ngàn vạn lượng bạc trắng, ngày sau hàng năm tiến cống, cúi đầu xưng thần!

Chiến Thần tướng quân mặt lạnh Mạc Quân Lâm, trải qua một trận chiến này, cả bốn nước Bắc Chu, Nam Chiếu, Đại Minh, Thiên Tổ, không ai không biết, không người không nghe!

Quần áo bạc, làm quân địch nghe tin đã sợ mất mật!

Một thanh hàn kiếm, tung hoành chiến trường không địch thủ!

Một thân ngồng nghênh, bề nghệ ngàn dặm thiên hạ!

Thế nhân đều nói, theo Mạc tướng quân, được thiên hạ!

Hết thấy công việc xử lý hoàn tất, đại quân khai hoàn hồi triều.

Trong quân trường, Mạc Kỳ Hàn dưới sự bảo vệ của ám vệ, ngủ một giấc một ngày một đêm, tam quân đợi lệnh tại chỗ, tri hoãn thời hạn về kinh một ngày.

Mạc Kỳ Lâm, Lâm Mộng Thanh, Thiên Cơ lão nhân ba người canh giữ ở đầu giường không rời một tấc, Vô Cực Vô Ngân Vô Giới canh giữ ở ngoài trường, sợ có cái gì nguy hiểm, bởi vì, bọn họ đều có dự cảm, thám tử cùng sát thủ của Mạc Kỳ Minh sắp hành động!

Rốt cục ngủ thẳng đến tỉnh, Mạc Kỳ Hàn chậm rãi mở to mắt, nhìn đến ba người trong trường, mỉm môi cười, "Sur phụ, Ngũ đệ, Mộng Thanh, khiến các người vất vả rồi!"

"Hàn tiểu tử, khách khí làm gì? Nếu để cho con tổn thương một chút, làm sao sur phụ làm tròn sứ mệnh Hoàng Thượng Hoàng Hậu giao phios? Ách, cũng không mặt mũi gặp nha đầu Mạn Mạn của con!" Thiên Cơ lão nhân nhủ mảy nói

"Từ ca, ngủ lâu như vậy, nhất định đói bụng lắm, đệ gọi người lấy cơm đến!" Mạc Kỳ Lâm mỉm cười, xoay người đi ra trường.

Lâm Mộng Thanh thấy thế, nhỏ giọng chế nhạo: "Sur huynh, vừa nhắc tới sư tẩu, Ngũ Vương gia sẽ không tự tại tiêu sái, ha ha, bị tình làm tổn thương a!"

"Bớt tranh cãi." Mạc Kỳ Hàn trừng mắt Lâm Mộng Thanh, ngồi dậy, ánh mắt nhìn về phía ngoài trường, than khẽ, "Làm khó Ngũ đệ! Việc này dù xảy ra với ai, cũng sẽ không dễ chịu."

"Ha ha, vẫn là Nhã Phi của đệ ngoan ngoan, không có treu chọc tình địch cho đệ." Lâm Mộng Thanh đắc ý hả hê nghĩ đến Nhã Phi, cũng thờ dài, "Haiz! Rồi kinh đến bây giờ, suốt cả một năm là ba tháng rưỡi, bốn trăm bảy mươi ngày a! Đợi đại quân trở lại kinh thành, đi đường lại hao phí hai tháng, đây quả thực, haiz –"

"Hừ, không có tiền đồ, đi lần này, con đã muốn làm phò mã, vừa làm phò mã liền bỏ lại lão già ta, haiz -" Thiên Cơ lão nhân thờ dài.

Lúc này Mạc Kỳ Hàn cười ra tiếng, "Sur phụ, lần này trở về, ngài phải cùng Hoa Mai bà bà song túc song tề, ngài còn muốn Mộng Thanh làm cái gì? Thế nào, ngài không nhớ bà bà sao?"

"Hừ, ai nhớ bà ta? Sur phụ cũng không phải ăn no không có việc gì làm, làm sao có thời giờ nhớ bà lão kia!" Thiên Cơ lão nhân cường ngạnh nói.

"Thôi đi, sur phụ ngài già vờ hoài! Con cùng sư huynh còn chưa hiểu rõ ngài sao? Ha ha!" Lâm Mộng Thanh cười gập cả lưng.

Thiên Cơ lão nhân đỏ mặt lên, tức giận nói: "Tiểu tử đáng chết, dám trêu sư phụ!"

"Ha ha ha, sư phụ, hành quân đánh giặc lâu như vậy, mọi tướng không bằng kích tướng, ngài hiểu ra chưa?" Mạc Kỳ Hàn trêu tức một câu, sau đó hướng ra ngoài hô: "Người đâu!"

Vô Cực tiến vào, chấp tay, "Chủ tử, Vô Ngân Vô Giới đã dùng ngân chân nghiệm bữa cơm, lập tức dâng lên."

"Thay quần áo!" Mạc Kỳ Hàn nói xong, xuống giường.

"Vâng!"

Vô Cực lập tức tới, hầu hạ Mạc Kỳ Hàn thay cầm bào màu lam, lại cầm nhuyễn kiếm treo bên hông Mạc Kỳ Hàn, nói: "Chủ tử, về sau lúc nào cũng đeo kiếm đi, để phòng ngừa!"

"Đi đi." Mạc Kỳ Hàn gật đầu, chưa từ chối, nếu như hắn nói một câu từ chối, thù hạ lại lo lắng không ngủ yên giấc một đêm, cùng nhau vào sinh ra từ mấy năm nay, nhất là hơn một năm này kẻ vai chiến đấu trên chiến trường, quan hệ của bọn họ, đã không chỉ đơn thuần là chủ tử cùng nô tài, càng như là huynh đệ đồng sinh cộng tử!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 316

Tháng sáu, nắng ấm, đại quân nam chinh khai hoàn lên đường hồi kinh.

Bởi vì nóng bức, rất nhiều binh lính bị cảm nắng. Lôi Việt suy tư, liền cho đại quân dựng trại nghỉ ngơi hồi phục.

"Sư huynh lau mồ hôi đi!"

Lâm Mộng Thanh đi lại, đưa ra một cái khăn lụa.

Mạc Kỳ Hàn nhận, ngẩng đầu nhìn trời một cái, cau mày, "Hắn là phái người cười ngửa đến vài cái châu huyện phía trước, báo Huyện lệnh chuẩn bị nước canh mát cho các tướng sĩ!"

"Đệ đi nói cho nguyên soái ngay." Lâm Mộng Thanh gật đầu.

"Được."

Lâm Mộng Thanh đi ra, Mạc Kỳ Hàn liền tháo mặt nạ, dùng khăn lụa lau lau mồ hôi trên trán, nhìn khăn trong tay, Mạc Kỳ Hàn không khỏi đưa tay vào ngực áo, lấy ra một cái khăn thấm xiêu xiêu vụn vụn, khóe môi chậm rãi tươi cười.

Mạn Mạn, khăn năng tự tay thấm chưa bao giờ rời thân ta, đến tắm rửa ta cũng cầm ở trong tay, chúng ta sắp gặp nhau! Ta thực hận không thể mọc cánh lập tức bay đến trước mặt nàng, Mạn Mạn...

Đột nhiên, tươi cười bên môi Mạc Kỳ Hàn đột nhiên cứng ngắt, trên trán truyền đến đau đớn nhẹ làm hắn căng thẳng, đầu óc nhanh chuyển động, vội hô: "Vô Cực, mời sư phụ lại đây!"

Vô Cực nghe giọng, vội đi đến chỗ Thiên Cơ lão nhân.

Cảm giác nhói nhói trên trán càng ngày càng mãnh liệt, Mạc Kỳ Hàn cảm thấy không ổn, mắt liếc về phía khăn lụa hắn để ở trên bàn do Lâm Mộ Thanh đưa tới!

Mắt càng ngày càng trầm, Mạc Kỳ Hàn cắn răng gầm nhẹ, "Người đâu! Mời Lâm công tử lại đây!"

"Vâng, chủ tử!"

Vô Ngân lên tiếng, cũng đi, Vô Giới nghe không đúng, vội không xin chỉ thị đã vén màn cửa tiến vào, ánh mắt vừa chạm đến mặt Mạc Kỳ Hàn, liền kinh hô, "Chủ tử, đây là thế nào?"

Vội kêu, đồng thời sai bước gần đỡ lấy Mạc Kỳ Hàn, vội la lên: "Chủ tử!"

"Đem gương tới đây!" Hơi thở của Mạc Kỳ Hàn đã hỗn loạn, trên trán vừa nóng vừa đau, giống lửa thiêu, âm thầm vẫn công, lại thấy sức lực giống như tiêu tán toàn bộ.

Vô Giới vội dâng gương, mặt Mạc Kỳ Hàn xuất hiện trong gương, mắt đen nhem lên hân băng, chỉ thấy trên trán đã sưng đỏ, lại nổi lên rất nhiều chấm đen nhỏ, làm khuôn mặt tuấn tú hoàn mỹ không tỳ vết trong nháy mắt trở nên vạn phần đáng sợ!

"Đỡ bôn vương ngồi xuống, không được để lộ tin tức, lại càng không được đụng cái khăn kia!" Mạc Kỳ Hàn nhanh chóng nói.

Vô Giới nghe vậy, dĩ nhiên hiểu được chuyện gì xảy ra, vừa cắn răng đỡ Mạc Kỳ Hàn ngồi xuống, Thiên Cơ lão nhân cùng Vô Cực liền vội vàng xốc màn xông vào!

"Hàn tiểu tử!"

"Chủ tử!"

Hai người kinh hãi, lập tức vây lại!

Thiên Cơ lão nhân không kịp hỏi kỹ, vội cầm tay Mạc Kỳ Hàn bắt mạch, mắt càng ngày càng trầm, thấp giọng nói: "Trúng độc!" Nói xong, phân phó: "Vô Cực đi nấu một chén gừng bung tới, phải nhanh! Vô Giới đi lấy hòm thuốc của lão phu, mệnh lệnh ám vệ bảo vệ ngoài màn, không cho bất luận kẻ nào tiến vào!"

"Vâng!"

Vô Cực Vô Giới vội mà đi, Thiên Cơ lão nhân lật mí mắt Mạc Kỳ Hàn lên nhìn, lại nhìn kỹ trán của hắn, chau mày, hay tay nâng lên, ngồi xếp bằng ở sau lưng Mạc Kỳ Hàn, vén áo hắn, trầm giọng nói: "Hàn tiểu tử, bảo vệ tâm mạch, sự phụ dùng thiên tâm công bức độc cho con, con tu tâm không tạp niệm, nghe không?"

"Vâng, sự phụ!" thân mình Mạc Kỳ Hàn đã hơi suy yếu, thanh âm vô lực.

Thiên Cơ lão nhân không do dự nữa, nín thở ngưng thần, tay phải tung ra, đánh vào giữa lưng Mạc Kỳ Hàn, liên tục rót nội công vào trong cơ thể hắn, từng trận khí trắng từ đỉnh đầu hai người toát ra!

Mà ngoài trường, Vô Giới cầm hòm thuốc lại, bắt buộc bản thân mình ổn định tâm thần chờ đợi, Lâm Mộ Thanh cùng Vô Ngân rất nhanh cũng chạy đến, "Vô Giới, xảy ra chuyện gì?"

Vô Giới phức tạp nhìn Lâm Mộ Thanh, trầm giọng nói: "Chủ tử trúng độc! Là trên khăn Lâm công tử có độc!"

"Cái gì?" Lâm Mộ Thanh khiếp sợ, sắc mặt tái nhợt năm phần, cuống quýt lại hỏi: "Độc gì? Nghiêm trọng không?"

"Lão tiền bối đang bức độc cho chủ tử, mức độ trúng độc không rõ lắm." Vô Giới lắc đầu.

Mà Vô Ngân đi ra, đưa kiếm đặt ở trên cổ Lâm Mộ Thanh, ác độc nói: "Đưa giải dược ra!"

Lâm Mộ Thanh ngây ngốc, lại không có thời gian giải thích với Vô Ngân, vội la lên: "Tránh ra, ta đi vào giúp sự phụ!"

"Người muốn giết chủ tử ta, ta há có thể để người đi vào! Không để lại giải dược, liền để mạng lại!" Trong đôi mắt lạnh như sương đông của Vô Ngân đều là sát khí, nói xong, liền bỏ một kiếm về phía Lâm Mộ Thanh!

Lâm Mộ Thanh đánh trả, Vô Giới cũng cầm kiếm đánh Lâm Mộ Thanh, ba người đánh nhau, làm Mạc Kỳ Lâm kinh ngạc, Lôi Việt cùng vô số binh lính cũng đều vây quanh lại!

"Sao lại thế này? Đang làm cái gì?"

Mạc Kỳ Lâm gầm lên giận dữ, nhưng Vô Ngân Vô Giới căn bản không nghe hấn, vẫn kiếm kiếm sắc bén, chiêu chiêu tàn nhẫn, mà Lâm Mộ Thanh bị hai người kia vây, trong tay lại không có binh khí, lại lo lắng cho Mạc Kỳ Hàn, nên bị phân tâm, trên cánh tay bị Vô Ngân chém một kiếm, máu trào ra!

Dưới tình thế cấp bách, Lâm Mộ Thanh vội hô: "Ngũ Vương gia, ngăn Vô Ngân Vô Giới lại, mau!"

Mặc dù Mạc Kỳ Lâm không biết xảy ra chuyện gì, nhưng Từ ca hấn từng căn dặn hấn, phải đối đãi với Lâm Mộ Thanh như huynh đệ, hơn nữa Lâm Mộ Thanh cũng là em rể tương lai của bọn họ, liền rút kiếm phi thân vào, vừa ngăn Vô Ngân Vô Giới, vừa quát: "Hai người các người điên rồi sao? Toàn bộ dừng tay! Mệnh lệnh của Bốn vương mà dám không chấp hành, xử trí theo quân pháp!"

Vô Ngân Vô Giới Quả nhiên là điên cuồng, vẫn không hề ý sợ hãi chỉ trường kiếm hướng Lâm Mộ Thanh, sắc giọng: "Chủ tử nhà ta mạng lớn hơn trời, nếu như hôm nay Lâm công tử không cho câu trả lời thỏa đáng, đừng mơ giữ được mạng!"

"Cái gì?" Mạc Kỳ Lâm cả kinh, mới giật mình hỏi vội: "Mạc tướng quân đâu?"

"Bên ngoài ầm ĩ cái gì?"

Thanh âm hùng hậu của Thiên Cơ lão nhân truyền ra, mọi người vội nhìn sang, chỉ nghe Thiên Cơ lão nhân tức giận nói: "Mộ Thanh cùng Ngũ Vương gia đem cái hòm thuốc đi vào! Những người khác không được tới gần một bước, người nào vi phạm, lập tức chém!"

Mà Mạc Kỳ Hàn sau khi nhận một luồng nội lực của Thiên cơ lão nhân, miệng phun ra một ngụm máu đen, không nói một chữ, trước mặt bỗng tối sầm, chậm rãi đổ rạp trên giường!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 317

"Tử ca!"

"Sur huynh!"

Mạc Kỳ Lâm cùng Lâm Mộng Thanh kinh hô một tiếng, bước tới trước giường, ôm lấy thân mình Mạc Kỳ Hân, Lâm Mộng Thanh vội hỏi: "Sur phụ, bức độc toàn bộ đi ra rồi sao? Sur huynh trúng độc gì?"

"Trúng độc? Tử ca làm sao có thể trúng độc chứ?" Sắc mặt Mạc Kỳ Lâm nháy mắt trắng phau, bỗng nhiên nghĩ đến chuyện vừa rồi, liếc mắt về phía Lâm Mộng Thanh, chất vấn: "Là người hạ độc?"

"Không phải, ta cũng không biết xảy ra chuyện gì! Ta làm sao có thể hạ độc sur huynh!" Lâm Mộng Thanh vội vàng biện bạch, nhìn về phía Thiên Cơ lão nhân đang lấy ngân châm, hỏi: "Sur phụ, sur huynh ra sao rồi?"

"Hân tiểu tử trúng chính là độc mạn đà hoa vô cùng tàn nhẫn, loại độc này không sắc không vị, trong suốt như bột phấn, chỉ cần tiếp xúc với cơ thể người, không có bất kỳ nguy hiểm nào, nhưng nếu đọng tới nước, người trúng độc bành trướng gân mạch toàn thân, da sưng đỏ rồi biến đen, nếu không phải sur phụ mang thiên tâm công, chính là Hoa Đà trên đời cũng cứu không được hân!" Thiên Cơ lão nhân thở dài, hai tay cầm mười cây châm bạc, hướng hai người kia phân phó: "Coi sạch quần áo Hân tiểu tử!"

"A, vâng!"

Hai người nghe đại ra, vội một người ôm đầu Mạc Kỳ Hân, một người cởi áo của hân, lộ ra thân tron bóng, Thiên Cơ lão nhân đâm toàn bộ ngân châm vào ngực Mạc Kỳ Hân, lại lấy hai châm đâm lên trán hân, mới trình trọng phân phó: "Ngũ Vương gia thỉnh lui một bước, Mộng Thanh con dùng nội công tâm pháp độc môn của Lê Sơn Quan ta bảo vệ tâm mạch Hân tiểu tử, đồng thời đem chân khí của con truyền cho nó, sur phụ muốn đem bức lượng độc tố cuối cùng đi ra!"

"Vâng, sur phụ!"

Lâm Mộng Thanh đáp ứng, cầm tay phải Mạc Kỳ Hân, ngưng thần chậm rãi rút chân khí vào!

Một tiếng sau, Thiên Cơ lão nhân đột nhiên mở miệng, "Mộng Thanh thu chừng!"

Hai người thu tay lại, chỉ thấy ngân châm trên trán và trên lưng Mạc Kỳ Hân rơi xuống đất, Mạc Kỳ Lâm khiếp sợ nhìn lại, mười hai cây châm bạc đều là màu đen!

"Ngũ Vương gia, đem chén gừng Vô Cực đã chuẩn bị vào!" Thiên Cơ lão nhân lau mồ hôi, phân phó.

"Được!"

Mạc Kỳ Lâm chạy đi, Vô Cực nghe được thanh âm vội cầm bát đưa tới, Thiên Cơ lão nhân đã lấy hai viên thuốc cho Mạc Kỳ Hân ăn vào, sau đó lại lấy ra một viên thuốc màu đỏ bóp nát pha vào chén nước gừng, đổ vào trong miệng Mạc Kỳ Hân.

"Đặt Hân tiểu tử nằm xuống." Thiên Cơ lão nhân nói.

"Vâng."

Hai người đặt Mạc Kỳ Hân nằm xuống, Thiên Cơ lão nhân nhìn kỹ cái trán Mạc Kỳ Hân, nhìn đến mấy chấm đen hoàn toàn mất đi, thở phào nhẹ nhõm, "Tốt lắm, tình duyên năm sáu ngày liền không sao." Nói xong, từ trong hòm thuốc lấy ra một hộp cao, ngón trỏ chấm chút, vẽ loạn trên trán Mạc Kỳ Hân, sau đó nói: "Mặc quần áo cho nó."

Hết thấy mọi việc đã xong, Thiên Cơ lão nhân cũng mệt là, ngồi xuống ghé dựa, nói: "Mộng Thanh, Ngũ Vương gia, hai người phải coi chừng Hân tiểu tử một tắc cũng không rời, hai canh giờ nữa nó có thể tỉnh lại, lão nhân ta muốn điều dưỡng một chút."

"Vâng!"

Người ngoài tưởng không biết tình huống bên trong như thế nào, gần như rối tung.

Lôi Việt nghe nghe thấy Mạc Kỳ Hân trúng độc, kinh hãi, muốn vào xem, lại bị Vô Ngân ngăn cản, "Nguyên soái, lão tiền bối có lệnh, không cho phép tới gần! Thỉnh nguyên soái đi ra!"

"Lớn mật! Đến nguyên soái cũng dám ngăn cản?" Một vị giáo úy họ Phương bình thường cũng không nói nhiều tức giận quát.

Vô Giới nhủ mấy kinh thường: "Ngăn cản thì như thế nào? Sur phụ của chủ tử ta nói không được vào, thì phải là không được vào! Ai dám vào làm ảnh hưởng tới lão tiền bối giải độc cho chủ tử nhà ta, ta liền muốn đầu kẻ đó rơi xuống đất!"

Lời vừa nói ra, một đám tướng lĩnh đều hít một ngụm lạnh khí, xưa nay chỉ có Mạc tướng quân lãnh ngạo mà thôi, nay đến người dưới tay hân cũng không coi ai ra gì như thế, cuồng vọng đến cực điểm!

Lôi Việt chau chặt mày lại, đối với Vô Giới không có bất luận lời bất mãn gì, mà là lo lắng hướng mọi người ra lệnh: "Toàn bộ lui ra, việc liên quan tới sống còn của Mạc tướng quân, ai cũng không được nhiều lời!"

"Vâng, nguyên soái!"

Toàn bộ tướng sĩ lui ra, còn lại một mình Lôi Việt, mới vừa mở miệng, Vô Cực lại đột nhiên thấp giọng nói: "Vô Ngân, đi theo vị Phương giáo úy kia!"

Đôi mắt Vô Ngân căng thẳng, ba người bọn họ nhiều năm kể vai chiến đấu tạo thành ấn ý, hân lập tức hiểu ý tứ Vô Cực, gật đầu một cái, lách mình rời đi.

Về mặt Lôi Việt nghiêm trọng, cũng giảm thấp giọng nói, "Vô Cực thị vệ, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Chủ tử người sẽ không có chuyện gì đi?"

Vô Cực lắc đầu, bi thương nhìn màn trường, nên tâm tình nói: "Chủ tử nhà ta cát nhân thiên tướng (người tốt ắt có trời giúp), nhất định có thể tránh thoát một kiếp này!"

Trên mặt Lôi Việt mặc dù bình tĩnh, trong lòng lại lo lắng như là vạn con kiến đang cắn, hần quả thực không dám nghĩ, nếu Tử Vương gia có gì sơ xuất, sẽ dẫn tới hậu quả gì!

Thời điểm Mạc Kỳ Hàn tỉnh lại, mặt trời đã lặn, mi mắt hơi động, liền nghe được Mạc Kỳ Lâm vui mừng kêu: "Tử ca!"

Lâm Mộng Thanh theo sát tới, "Sư huynh, huynh đã tỉnh?"

Mắt chậm rãi mở, Mạc Kỳ Hàn khẽ động môi, "Ừ, sư phụ đâu?"

"Hàn tiểu tử, sư phụ ở đây!" Thiên Cơ lão nhân đi lại, bắt mạch Mạc Kỳ Hàn, ngừng một chút, tươi cười đầy mặt, "Không sai, độc đã bức ra hết, chỉ còn lại có cái trăn sùng đỏ, này không sợ, vài ngày thì tốt rồi."

"Sư phụ, có lưu lại sẹo không?" Mạc Kỳ Hàn nhú mày, có chút lo lắng hỏi.

"Ha ha, con sợ tướng mạo khó coi?" Thiên Cơ lão nhân cười cười nói.

Mạc Kỳ Hàn bĩu môi không được tự nhiên, "Con sợ dung mạo không bằng Mạn Mạn, không phải mặt mặt sao?"

"A?"

Ba người kinh ngạc há miệng, sau đó "Ha ha" cười to, Mạc Kỳ Hàn có thể sống sót, mấy người vốn là kích động cao hứng, hiện tại bởi lời nói của hắn, liền không hề cổ kỳ cười lên.

Mạc Kỳ Hàn buồn bực đen mặt, "Sư phụ, ngài phải trị cho con hoàn hảo như lúc ban đầu mới được, ta đã khoe với Mạn Mạn, tướng mạo của con dư sức xứng nàng rồi! Nàng vẫn muốn biết con có đáng đáp như thế nào, con không thể để cho nàng thất vọng a!"

"Được rồi, được rồi, sư phụ cam đoan đưa một tiểu tử đẹp trai cho nha đầu Mạn Mạn!" Thiên Cơ lão nhân cười đến không khép miệng được.

Mạc Kỳ Hàn hài lòng cười, khi ánh mắt rơi xuống trên người Lâm Mộng Thanh, dần dần thu tươi cười, trầm giọng hỏi: "Mộng Thanh, khăn đệ cho ta là ở đâu ra?"

"Khăn?" Lâm Mộng Thanh kinh ngạc ngẩn ngơ, chợt hiểu được chỗ trùng độc Mạc Kỳ Hàn! Trong đầu nhanh suy tư nói: "Cái khăn kia là tiểu Thuận Hi đưa cho đệ, nói là hậu cần phát, lúc ấy đệ thuận tay cầm vào trong tay áo, nhìn đến sư huynh nóng nực, lại thuận tay lấy ra cho sư huynh."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 318

Nghe Lâm Mộng Thanh nói chuyện, làm mấy người đều nhú mày, trong màn trường yên tĩnh, đến cây kim rơi trên mặt đất cũng có thể nghe rõ.

Mà đám người Vô Cực, Vô Giới, Lôi Việt như trước canh giữ ở ngoài trường, vô cùng lo lắng. Mới vừa nghe đến tiếng cười to, làm bọn họ có một lát vui mừng, nghĩ rằng Mạc Kỳ Hàn không sao, nhưng ngay sau đó lại yên tĩnh khiến lòng của bọn họ treo lên, thậm chí càng thêm bất an so với vừa rồi.

Đợi đã lâu, rốt cục nghe được trong màn trường truyền đến tiếng kêu, "Người đâu!"

Là thanh âm Mạc Kỳ Hàn!

Mọi người kích động gần như muốn rơi lệ, Vô Cực, Vô Giới, Lôi Việt đồng thời vọt vào, nhìn đến Mạc Kỳ Hàn nằm trên giường, chân ba người mềm nhũn quỳ gối quỳ xuống!

"Chủ tử!"

"Chủ tử!"

"Tử... Mạc tướng quân!"

Vô Cực Vô Giới vui mừng phát khóc, ánh mắt đỏ bừng, Lôi Việt thất thanh kêu lên, lại vội sửa lại xưng hô, cúi thấp đầu, áy náy không thôi, "Vi thần tội đáng chết vạn lần! Không mặt mũi nào gặp Hoàng Thượng a!"

Một tiếng "vi thần" này, làm Mạc Kỳ Hàn nhú mày, lại làm Mạc Kỳ Lâm khiếp sợ mở to mắt! Ánh mắt chậm rãi chuyển qua trên mặt Mạc Kỳ Hàn, ngây ngốc một lát, sau đó hiểu rõ, không nói gì.

Mạc Kỳ Hàn liền nói: "Vô Cực Vô Giới, đỡ Lôi Nguyên soái đứng lên!"

"Vâng, chủ tử!"

Hai cái nam nhi vạm vỡ, nâng tay áo lau khô nước mắt, nâng Lôi Việt dậy, sau đó quỳ xuống trước mặt Thiên Cơ lão nhân, dập đầu trên đất, "Nô tài tạ ơn lão tiền bối cứu chủ tử!"

"Khụ khụ, Hàn tiểu tử, nô tài của con biết chuyện hơn con, còn biết nói cảm ơn, giống như con, hừ, chỉ lo lắng con đẹp hay không đẹp!" Cái mũi Thiên Cơ lão nhân hừ hừ lên tiếng, ra vẻ tức giận trừng mắt Mạc Kỳ Hàn một cái.

Mạc Kỳ Hàn cười nói: "Được, con cảm tạ sư phụ, để biểu đạt lòng biết ơn của con đối với sư phụ, thỉnh sư phụ sống cùng với con g, để cho đồ đệ tẫn đạo hiếu, tự mình phụng dưỡng sư phụ sống quãng đời còn lại!"

Mới nói xong, Lâm Mộng Thanh cười không ngừng, từ trên ghế tuột xuống, đặt mông ngồi dưới đất, "Sư phụ, ngài gọi cái này là cái gì? Là nâng cục đá đập chân mình!"

"Tiểu tử đáng chết, con còn cười à!" Thiên Cơ lão nhân tức đỏ mặt tía tai, lại hung hăng trừng Mạc Kỳ Hàn, "Hai tiểu tử đáng chết, sư phụ con giận chết rồi nè!"

Mạc Kỳ Hàn khẽ cười nói: "Sư phụ, ba thầy trò chúng ta đều hiểu nhau rất rõ, còn muốn nói cảm ơn gì chứ? Ngài muốn nghe, con nói cho ngài nghe!"

"Ngừng! Không được, nghe phát phiền!" Thiên Cơ lão nhân nâng tay kêu dừng, sờ sờ bụng đói đẹp, nhìn về phía Vô Cực Vô Giới còn quỳ, "Đập đầu cái gì chứ? Nhanh làm cơm đi, đói chết!"

"Vâng!"

Hai người vội đứng dậy đi ra ngoài, mới đi đến cửa, Thiên Cơ lão nhân lại nói: "Đợi một chút!"

"Lão tiền bối xin phân phó!"

"Ngăn chân thử độc cần cẩn thận chút!"

"Vâng!"

"Nguyên soái, doanh hậu cần vẫn là do Phương giáo úy làm quân sự sao?" Mạc Kỳ Hàn ra tiếng hỏi Lôi Việt vẫn còn ở trong lều.

Lôi Việt ngăn người, sau đó lập tức gật đầu, "Vâng, thời gian này đều là do Phương giáo úy quân."

"Ngày hôm nay, ta làm Mộng Thanh chịu tội thay!" Mặt Mạc Kỳ Hàn bình tĩnh, mà mắt lại thâm thúy u ám, cúi xuống, môi mòng mới chậm rãi nhẹ mở, "Quả thật là làm người ta khó lòng chuẩn bị a! Gọi vị Phương giáo úy kia đến, bao gồm cả những người khác trong doanh hậu cần! Bôn vương cũng muốn nhìn xem, bọn họ còn có thủ đoạn gì!"

"Vâng!" Lôi Việt cùng Mạc Kỳ Lâm chấp tay.

"Còn có, từ giờ trở đi, trên đường về kinh, bốn vương cùng Mộng Thanh ăn, mặc, ở, đi lại toàn bộ từ Ngũ đệ cùng ba người Vô Cực xử lý, những người khác không được nhúng tay!" Mạc Kỳ Hàn trầm mắt, nhìn về phía Thiên Cơ lão nhân, "Sư phụ, chỉ sợ phải dùng kim tâm ti của ngài nghiệm độc rồi!"

"Được." Thiên Cơ lão nhân gật đầu, lại đau lòng, "Kim tâm ti trân quý hai mươi năm đáng thương của ta a!"

"Sư phụ!"

Mạc Kỳ Hàn cùng Lâm Mộng Thanh cùng kêu lên, phóng cho Thiên Cơ lão nhân một cái xem thường khinh bỉ.

"Ách... Được rồi, mạng hai tiểu tử các con quan trọng hơn bảo bối của sư phụ, ta cố gắng còn không được sao?" Thiên Cơ lão nhân bĩu môi, từ trong ngực áo móc ra một cái hộp nhỏ, mở ra, lấy ra năm sợi tơ ánh vàng rực rỡ, nói: "Ngũ Vương gia, ngài phải giữ kỹ, bảo bối này ngài chỉ cần dùng khi chuẩn bị quần áo, khăn, thức ăn cho hai người họ, vô luận độc gì cũng có thể nghiệm ra, chỉ cần tâm ti này có chút thay đổi màu, đó là có độc."

"Được, ta nhớ kỹ!" Mạc Kỳ Lâm vui sướng gật đầu.

Mạc Kỳ Hàn dường như năm ngày, trên trán đúng như Thiên Cơ lão nhân lời nói, khôi phục tuần nỷ như cũ.

Đại quân không dám trì hoãn ngày hồi kinh, liền lại lên đường.

Đi suốt một tháng, dọc theo đường đi vô cùng thuận lợi, không còn phát sinh chuyện ngoài ý muốn, nhưng, khi chỉ cách kinh thành mười ngày lộ trình, tâm mấy người Mạc Kỳ Hàn giống như mũi tên, lại càng thêm cảnh giác.

"Vô Ngân, Phương giáo úy không có gì dị thường sao?" Mạc Kỳ Hàn khẽ hỏi.

"Hồi chủ tử, trước mắt còn không có." Vô Ngân nói.

Mạc Kỳ Hàn gật đầu, nói nhỏ: "Ừ, không được lơ lỏng, cách kinh càng gần, càng không an toàn!"

"Vâng, chủ tử!"

Đêm đó, đại quân đóng ở trong rừng cây.

"A -"

Nửa đêm, đột nhiên từ trong cánh rừng sâu truyền đến một tiếng kêu thê lương, thức tỉnh đại bộ phận tướng sĩ trong quân đội, cũng đương nhiên thức tỉnh đám người Mạc Kỳ Hàn, Lâm Mộng Thanh!

"Sao lại thế này?"

Lâm Mộng Thanh từ trên giường ngồi dậy, trong khoảng thời gian này hần và Mạc Kỳ Hàn cùng ở chung một cái lều, nghe vậy, Mạc Kỳ Hàn cũng ngồi dậy, nhìn bên ngoài, nói: "Mặc kệ, có vẻ như nguyên soái đã phái người đi thăm dò!"

"Ừ."

Lâm Mộng Thanh gật đầu, mới nằm xuống, lại nghe thấy ồn ào, hai người nhìn về phía phát ra thanh âm, cả kinh, đỉnh màn bị lửa thiêu, mà đồng thời bên ngoài vang lên tiếng đánh nhau, hơn nữa truyền đến thanh âm Vô Cực gọi, "Chủ tử, có thích khách!"

Hai người lập tức nhảy xuống giường, vung kiếm chém rách màn trường vọt ra, có chừng trăm tên sát thủ áo đen cầm kiếm công ám vệ, hai mươi ám vệ và ba người Vô Cực đang cùng thiết huyết sát thủ của Mạc Kỳ Minh bắt phân thắng bại, thanh âm kiếm cùng kiếm chạm vào nhau không ngừng vang lên, hai phe đều kiếm kiếm tàn độc, liều chết một trận!

Mà vừa rồi một tiếng kêu kia, đó là để phân tán lực chú ý của ám vệ, một mũi tên tầm lửa từ trên không bắn xuống hướng Mạc Kỳ Hàn!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 319

Dưới màn đêm, ám ảnh cùng thiết huyết sát thủ trong lúc kích chiến sống chết, bởi vì nhân số sát thủ đông đảo, và lại nhiệm vụ rất rõ ràng, thấy Lâm Mộ Thanh cùng Mạc Kỳ Hàn từ trong trường đi ra, liền tách một phần nhỏ quần lấy ám ảnh, một phần lớn sát thủ lập tức cầm kiếm công hướng Lâm Mộ Thanh cùng Mạc Kỳ Hàn!

Lâm Mộ Thanh thi triển ra một bộ độc môn kiếm pháp do Thiên Cơ lão nhân sáng tạo, thân hình kiện tráng chạy đến gần hơn mười người sát thủ đột nhiên phi thân quét kiếm về phía cô sát thủ đang vây hãm, một chiêu này biến hóa quá nhanh, tốc độ cũng quá nhanh, cho nên những sát thủ kia phản ứng không kịp, bị cắt đứt cổ họng!

Mạc Kỳ Hàn ra chiêu càng mau lẹ, quả nhiên là tích tụ mỗi hận nhiều năm, trường kiếm đánh đến mức, sát thủ không khỏi kêu thảm thiết liên tục, hoặc một kiếm đâm thủng ngực, hoặc một kiếm đánh gãy cổ họng, trong đêm tối, bóng dáng mặt nạ bạc loang loáng, khí thế không thể đỡ!

Thiết huyết sát thủ càng đánh càng kinh hãi, cũng càng đánh càng điên cuồng, tối nay chủ tử bọn họ đã hạ mệnh lệnh, nếu kết thúc không thành, tất cả đều phải chết!

Nhưng, mặc dù nhân số đông đảo, nhưng nhân vật mục tiêu của bọn hắn lại có võ công vô cùng quý dị, công mạnh như thế, lại không thương tổn một mảnh áo được bọn họ, và lại đột nhiên, hai bóng dáng phá không đánh tới, một thanh trường kiếm, một đạo chưởng phong mạnh mẽ, như gió cuốn lá rách quét sạch bọn họ!

Người tới chính là Mạc Kỳ Lâm cùng Thiên Cơ lão nhân!

Vô Cực Vô Giới Vô Giới Ngân phóng thân tới đây, giải quyết ám ảnh còn sót lại, trong khoảng thời gian ngắn, đất trời hơi bị biến sắc!

Động tĩnh lớn như thế, kinh động tam quân!

"Người đâu! Lũng bất thích khách!"

"Người đâu! Mau cứu hòa!"

"Người đâu! Bảo vệ Mạc tướng quân cùng Lâm tướng quân!"

Từng đạo mệnh lệnh xuất ra từ miệng Lôi Việt, các tướng sĩ hốt hoảng, cũng được nghiêm chỉnh huấn luyện, vội cứu hòa, Lôi Việt dẫn theo năm trăm cận vệ quân tự mình đến trợ chiến, tiếng chém giết đánh vỡ phía chân trời!

Gió đêm như lốc xoáy, rút cuộc trôi qua.

Ánh rạng đông chậm rãi dâng lên, đại quân Nam chinh bước lên đường về!

Mà tại kinh thành Cẩm An phía xa, từ sáng sớm, trở nên xôn xao lên!

"Mạc đại tướng quân uy chấn bốn phương sắp trở về!"

"Tướng sĩ Nam chinh khai hoàn khai hoàn rồi!"

"Đại Minh ta có Lôi Nguyên soái cùng Mạc tướng quân, có thể vô tư rồi!"

.....

Kinh thành, trên mỗi một đường phố, trong quán trà, trong quán rượu, khắp nơi đều đàm luận về Nam chinh đại quân, lên cung vàng điện ngọc, Mạc Ngự Minh đã ban thánh chỉ, ngày đại quân trở về, văn võ bá quan ra khỏi thành mười dặm chào đón, ban rượu mừng cho tướng sĩ Nam chinh!

Mà bên trong thư phòng Tam vương phủ, trên gương mặt tuấn tú của Mạc Kỳ Minh tràn đầy lo lắng, chén trà trong tay bởi vì tâm tình pháp phùng, mà bị bóp nát bầy!

"Chủ tử, xem ra chúng ta không ngăn cản được bọn họ vào kinh!" Sắc mặt Mạc Thanh nặng nề nói.

"Đáng chết! Nhiều lần thất bại, nhiều người như vậy nhưng giết không được hai người, Bồn vương nuôi chi là một đồng thù com!" Mạc Kỳ Minh cực tức giận, gương mặt càng thêm khó coi.

"Chủ tử, vậy phải làm thế nào?" Mạc Thanh lo lắng nói.

Mạc Kỳ Minh yên lặng một lát, hít sâu một hơi, "Không cần có hành động nữa, đến gần kinh rồi, hoàng thượng sẽ phát giác, yên lặng theo dõi biến hóa!"

"Dạ! Chủ tử!"

Tám ngày sau.

Từ Vương phủ, bên hồ Nguyệt Lược.

"Vương phi! Vương phi!"

Xa xa, liền nghe được thanh âm vội vàng vui mừng của quân gia truyền đến, Lăng Tuyết Mạn đang ngồi gập trên ghế dựa miễn cưỡng mở mắt, nói lầm bầm: "Hò cái gì? Có cháy sao?"

"Vương phi, ngày mai đại quân Nam chinh sẽ trở lại a!" Xuân Đường hết sức che giấu kích động, nói.

"A a....." Lăng Tuyết Mạn ngáp một cái, phiền não khoát khoát tay, "Trở về thì trở về, liên quan gì đến ta? Ngay cả ta muốn quan tâm cũng quan tâm không được!"

***! Thật quá mức! Đi một năm sáu tháng lẻ mười ngày, trận chiến người ta cũng đánh xong sắp trở về rồi, cái nam nhân thối chết tiệt kia còn chết ở bên ngoài không trở lại, thật coi nàng là Vương Bảo Xuyên à?

Lăng Tuyết Mạn càng nghĩ càng tức giận, nắm lên quả táo trên bàn nhỏ liền tiện tay ném về phía sau, âm thầm thề lần thứ n, tình nhân chết tiệt, bà cô đây chờ một tháng nữa, nếu còn không trở lại, bà cô đây liền hồng hạnh xuất tường cho chàng xem!

Vậy mà, nàng đang tức giận, nhưng chưa từng nghĩ ——

"A!"

Một tiếng hô đau không lớn không nhỏ rõ ràng truyền vào lỗ tai, Lăng Tuyết Mạn từ trên ghế dựa bò dậy nghiêng đầu đi xem, quân gia một tay nắm quả táo, một tay xoa cái trán, đen mặt nhìn nàng, buồn bã kêu một tiếng, "Vương phi!"

"Ách, này..... Đây là thế nào?" Lăng Tuyết Mạn ngượng ngùng hỏi.

"Ha ha!"

Xuân Đường Thu Nguyệt lập tức nhin không được cười ra tiếng, quân gia không còn tâm tình kích động, mặt đen thành cục than.

Lăng Tuyết Mạn chỉ chỉ quả táo, rất là xin lỗi hỏi: "Quả táo trúng người?"

Quân gia oán giận gật đầu.

"Làm sao người đàn như vậy đây? Uổng công người chính là người luyện võ, đến quả táo cũng tránh không khỏi, thiệt là, mất mặt!" Lăng Tuyết Mạn than thở, nhưng nàng cũng rất hiểu, biến sắc mặt cực nhanh cười một tiếng, nói sang chuyện khác, "Quân gia a, Hiền nhi cùng bà bà đi đâu vậy?"

"Hồi vương phi, bọn họ ở trường trường luyện võ!" Quân gia buồn bực đem quả táo thả lại khay.

Lăng Tuyết Mạn gật đầu, "Vậy người gọi ta làm gì? Có cháy hả?"

"Nô tài mới đi đặt may cho vương phi mười bộ áo mới, còn Thái Điện Hiền cũng gửi đồ trang sức đến, mời vương phi trở về Cúc Thủy Viên thử một chút, nếu không hài lòng sẽ lập tức đổi." Quân gia nhớ lại việc chính, vội vàng nói.

"Ai, không phải mới may sao? Ta còn mặc chưa hết, đồ trang sức cũng không cần, ta lười đi, ta muốn nằm ở nơi này nhìn cá trong hồ." Lăng Tuyết Mạn rã rời khoát khoát tay, lần nữa lệch qua trên ghế dựa, trong lòng không nên được khó chịu.

Quân gia cùng Xuân Đường Thu Nguyệt liếc mắt nhìn nhau, hơi có chút nóng nảy nói: "Vương phi, ngài đừng chán chường như vậy a, ăn mặc xinh đẹp chút, ngày mai..... Ngày mai có thể hoàng thượng sẽ gọi vương phi cùng đi ra ngoài thành nghênh đón đại quân khai hoàn đó?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 320

"Ta lập lại lần nữa, không liên quan đến ta! Ta đưa quân nam chinh xuất chinh đã mệt lắm rồi, dựa vào cái gì bắt ta đi nghênh đón a? Ta cũng không phải đại thần! Nếu Hoàng Thượng thực phái người đến gọi, thì nói ta bị bệnh, không xuống giường được, xin Hoàng Thượng tìm Nhị Vương phi Tam Vương phi đi!" Lăng Tuyết Mạn vuốt gò má, ngáp liên tục, "Ách, ta mệt nhọc, muốn đi ngủ."

"Vương phi, đây chính là tội khi quân a!" Quân gia cùng hai nha hoàn xấu hổ.

"Không có chuyện gì, các người không thấy dạo này số ta tốt sao? Hoàng Thượng tốt với ta vô cùng, không trị tội ta!" Ánh mắt Lăng Tuyết Mạn khê đóng, lười biếng lăm bằm, "Ông già kia cũng không biết ăn lộn thuốc gì, lúc bắt đầu nói ta khắc chết con của ông ấy, hận không thể chém ta vạn đao, một năm nay lại nhiệt tình cung chiêu ta, haiz, thật sự là tâm để vương khó dò a!"

Xuân Đường Thu Nguyệt liếc nhau, thật không còn gì để nói.

Trên trán quân nổi lên vô số gân đen, "Vương phi, đó là bởi vì chủ... Khụ khụ, bởi vì Vương phi rất dễ khiến người ta thích!"

"Ha ha, đúng vậy, Vương phi, chúng nô tì hầu hạ ngài đi thử bộ đồ mới đi!" Thu Nguyệt ngồi xồm trước ghế, ân cần cười nói.

"Không đi, phiền toái! Ta trang điểm xinh đẹp có ích lợi gì a? Ngay cả nam nhân ta đều không có, xinh đẹp cho ai xem?" Lăng Tuyết Mạn bĩu môi, có chút tức giận, lại không dám nói, thân mình khẽ nghiêng, ánh mắt nhắm lại ngủ trưa.

"Vương phi..." Giọng nói của Xuân Đường ngừng lại, nhìn quân gia cùng Thu Nguyệt, lắc lắc đầu. Đến bữa tối, Lý Đức Hậu tự mình đến tuyên chỉ, Mạc Ngự Minh Quả nhiên tuyên Lăng Tuyết Mạn sáng sớm ngày mai theo ông đi ra thành nghênh đón đại quân chiến thắng trở về!

"Từ Vương phi, Hoàng Thượng bảo ngài hiện tại theo nô tài tiến cung, đêm nay ngủ cùng Hoàng Hậu nương nương." Lý Đức Hậu khom người nói.

"Cái gì? Khụ khụ!" Một trái nho mắc kẹt ở trong cổ họng Lăng Tuyết Mạn, trừng mắt nhìn vài cái, mới miễn cưỡng nuốt xuống, bực mình nói: "Tại sao vậy? Ta không đi được không? Ngoài thành mười dặm, ngồi xe ngựa xa như vậy, đầu ta sẽ choáng váng chết, huống hồ ta vừa nhìn thấy mấy binh lính nghiêm túc, ngộ nhờ ta nhin không được bật cười làm sao bây giờ? Haiz, có ta hay không có ta cũng vậy, đại sự nước nhà, phụ hoàng kéo theo ta làm cái gì a?" Lăng Tuyết Mạn oán giận liên tục, như trái cà héo, nằm sắp xuống bàn, động cũng không muốn động.

Lý Đức Hậu cau chặt mày, suy nghĩ nói: "Từ Vương phi, Hoàng Thượng nếu muốn ngài đi theo đón chào, chắc là có dụng ý, Từ Vương phi vẫn là thu thập một chút rồi theo nô tài phụng chỉ tiến cung đi!"

"Ây da, Lý công công, ta thật sự không muốn đi, ông giúp ta nói với phụ hoàng được không?" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lăng Tuyết Mạn run rẩy lợi hại, hữu khí vô lực.

"Vương phi!" Ánh mắt Xuân Đường sáng lên, cười nói: "Ngũ Vương gia ngày mai cũng trở về a, Vương phi không đi nghênh đón bạn tốt của ngài sao?"

"Ách, đúng vậy, Kỳ Lâm phải đi đưa lương thảo." Lăng Tuyết Mạn suy nghĩ một chút, hào khí vạn trượng nói: "Được, ngày mai ta phải đi nghênh đón hân!"

Mấy người đều thờ dài nhẹ nhõm một hơi, lại không khỏi có rút khoe miệng. Xuân Đường chỉ biết trước hết nghĩ biện pháp khuyên Lăng Tuyết Mạn đáp ứng đi nghênh đón tam quân, làm cho chủ tử nàng bớt được nỗi khổ tương tư, lại không biết, kết quả đúng là...

Hôm sau.

Gió mát thổi nhẹ, ánh mặt trời chiếu cao, bầu trời xanh vạn dặm, khí trời như là hiểu biết lòng người, thật tốt!

Dân chúng toàn thành sáng sớm liền tụ tập ở trên đường cái, chia làm hai bên, mang tâm tình nhảy nhót kích động, nghênh đón anh hùng trong lòng bọn họ khai hoàn trở về!

Hoàng đế Hoàng hậu Đại Minh ngồi long liễn, mang theo văn võ bá quan, hoàng tử công chúa, hoàng thân quốc thích ra khỏi thành mười dặm đón chào.

Rốt cục ở giờ Ty, quân Nam chinh đến ngoài thành Cẩm An.

Một loạt mười tướng soái mặc một thân nhung trang cười ngửa đứng song song. Lôi Việt ở giữa, trên mặt như đao khắc thoáng hiện kích động khó nói lên lời, bên trái mà Mạc Kỳ Lâm này kiểm sắc bén, anh khí bùng bùng. Lâm Mộng Thanh lấy hình dáng ngạo thế mà đứng, trong tuấn mỹ khuynh thành, hào khí không giảm chút nào, phía trên con ngựa trắng bên phải, là người mặc quần áo màu bạc, ở dưới ánh mặt trời, tản ra khí thế khiến người, mắt sâu ẩn dưới mặt nạ, lãnh ngạo tà nịnh như trước, mang theo khí phách vương giả!

"Xuống ngựa!"

Lôi Việt hô lớn một tiếng, các tướng xuống ngựa, tam quân quỳ xuống đất mà bái! "Khẩu kiến hoàng đế vạn tuế vạn tuế vạn tuế! Khẩu kiến Hoàng Hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế!"

Mạc Ngự Minh đứng đầu bách quan, Hoàng Hậu đứng ở bên cạnh ông, giờ phút này ánh mắt uy nghiêm nhìn các tướng sĩ đã lập công lớn cho Đại Minh, nghe này tiếng động lễ bái phá vỡ phía chân trời, tầm mắt nhìn đến người đeo mặt nạ bạc, kích động mừng như điên!

"Các vị tướng bình thân!"

"Tạ Hoàng Thượng"

Mạc Ngự Minh cao giọng nói: "Bách quan bái tạ tam quân!"

Văn võ bá quan bước ra khỏi hàng, quỳ xuống đất dập đầu ba cái!

"Hoàng tử hoàng thân bái tạ tam quân! Cảm tạ tướng sĩ Đại Minh vì chiến đấu hăng hái, cúc cung tận tụy, dẫm máu bảo vệ dân chúng Đại Minh ta!" Mạc Ngự Minh hô lớn lần thứ hai.

Toàn bộ hoàng thân quốc thích nghe lệnh tiến lên một bước, bao gồm bốn hoàng tử, các thúc bá Vương gia bối phận to lớn, vương công thế tử, còn có Tiểu Tử Vương gia Mạc Ly Hiên, cùng đương triều công chúa Nhã Phi, cùng cuối cùng là kẻ lui ở trong đám người, bị Nhã Phi cường thế kéo lên – Tử Vương phi Lăng Tuyết Mạn đang ngủ gật!

Đều do tối hôm qua cùng Nhã Phi nói chuyện phiếm tán gẫu quá lâu, ngủ không đủ, lại canh năm đã bị cung nữ quát lên, giờ phút này Lăng Tuyết Mạn suy sút y như bộ dáng một năm rưỡi trước kia tiến đưa ở cổng Tuyên Hoa, ngoại trừ ánh mắt lúc này không sung, một chút tinh thần cũng không có!

Cách ba trượng, hai cái nữ tử chỉ lo khom người cúi đầu theo mọi người lạy ba bái, lại chưa từng chú ý tới, từ thời khắc các nàng bán bước chân ra, có hai tầm mắt nóng rực liền gắt gao đi theo!

Cúi đầu ba cái xong, ngẩng đầu, Nhã Phi tò mò nhìn thẳng phía trước, vừa nhìn, đầu óc có một trận mê muội, trên mặt cứng ngắc như đá hóa, không chớp mắt theo dõi nam tử đứng ở bên cạnh Mạc Kỳ Lâm, hân lỗi lạc mà đứng, tựa như tiên giáng trần!

Tím gần như nhảy ra ngoài lồng ngực, hân, hân là Lâm Mộng Thanh sao? Hân sao lại là quân nam chinh? Còn là tướng?

Lăng Tuyết Mạn nhẹ che miệng, lặng lẽ ngáp một cái, trong lòng trông ngóng buổi đi đón lập tức chấm dứt, để cho nàng trở về ngủ bù, khi chuẩn bị lui về phía sau, dư quang liếc về Nhã Phi đang dị thường, nhũ nhũ mảy, theo Nhã Phi ánh mắt trông đi qua, đầu tiên là thấy được Mạc Kỳ Lâm, tâm tình lập tức chấn phấn, thần nhiên cười, trong sáng động lòng người!

Nụ cười này, lung lay mắt Mạc Kỳ Lâm, càng lung lay tâm Mạc Kỳ Hân đứng bên phải Lôi Việt!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 321

"Ta lập lại lần nữa, không liên quan đến ta! Ta đưa quân nam chinh xuất chinh đã mệt lắm rồi, dựa vào cái gì bắt ta đi nghênh đón a? Ta cũng không phải đại thần! Nếu Hoàng Thượng thực phái người đến gọi, thì nói ta bị bệnh, không xuống giường được, xin Hoàng Thượng tìm Nhị Vương phi Tam Vương phi đi!" Lăng Tuyết Mạn vuốt gò má, ngáp liên tục, "Ách, ta mệt nhọc, muốn đi ngủ."

"Vương phi, đây chính là tội khi quân a!" Quân gia cùng hai nha hoàn xấu hổ.

"Không có chuyện gì, các người không thấy đạo này số ta tốt sao? Hoàng Thượng tốt với ta vô cùng, không trị tội ta!" Ánh mắt Lăng Tuyết Mạn khế đóng, lười biếng lăm bằm, "Ông già kia cũng không biết ăn lộn thuốc gì, lúc bắt đầu nói ta khắc chết con của ông ấy, hận không thể chém ta vạn đao, một năm nay lại nhiệt tình cung chiêu ta, haiz, thật sự là tâm để vương khó dò a!"

Xuân Đường Thu Nguyệt liếc nhau, thật không còn gì để nói.

Trên trán quân nổi lên vô số gân đen, "Vương phi, đó là bởi vì chủ... Khụ khụ, bởi vì Vương phi rất dễ khiến người ta thích!"

"Ha ha, đúng vậy, Vương phi, chúng nô tì hầu hạ ngài đi thử bộ đồ mới đi!" Thu Nguyệt ngồi xồm trước ghế, ân cần cười nói.

"Không đi, phiền toái! Ta trang điểm xinh đẹp có ích lợi gì a? Ngay cả nam nhân ta đều không có, xinh đẹp cho ai xem?" Lăng Tuyết Mạn bĩu môi, có chút tức giận, lại không dám nói, thân mình khẽ nghiêng, ánh mắt nhắm lại ngủ trưa.

"Vương phi..." Giọng nói của Xuân Đường ngừng lại, nhìn quân gia cùng Thu Nguyệt, lắc lắc đầu. Đến bữa tối, Lý Đức Hậu tự mình đến tuyên chi, Mạc Ngự Minh Quả nhiên tuyên Lăng Tuyết Mạn sáng sớm ngày mai theo ông đi ra thành nghênh đón đại quân chiến thắng trở về!

"Từ Vương phi, Hoàng Thượng bảo ngài hiện tại theo nô tì tiến cung, đêm nay ngủ cùng Hoàng Hậu nương nương." Lý Đức Hậu khom người nói.

"Cái gì? Khụ khụ!" Một trái nho mắc kẹt ở trong cổ họng Lăng Tuyết Mạn, trừng mắt nhìn vài cái, mới miễn cưỡng nuốt xuống, bực mình nói: "Tại sao vậy? Ta không đi được không? Ngoài thành mười dặm, ngồi xe ngựa xa như vậy, đầu ta sẽ choáng váng chết, huống hồ ta vừa nhìn thấy mấy binh lính nghiêm túc, ngộ nhỡ ta nhìn không được bật cười làm sao bây giờ? Haiz, có ta hay không có ta cũng vậy, đại sự nước nhà, phụ hoàng kéo theo ta làm cái gì a?" Lăng Tuyết Mạn oán giận liên tục, như trái cà héo, nắm sắp xuống bàn, động cũng không muốn động.

Lý Đức Hậu cau chặt mày, suy nghĩ nói: "Từ Vương phi, Hoàng Thượng nếu muốn ngài đi theo đón chào, chắc là có dụng ý, Từ Vương phi vẫn là thu thập một chút rồi theo nô tì phụng chỉ tiến cung đi!"

"Ây da, Lý công công, ta thật sự không muốn đi, ông giúp ta nói với phụ hoàng được không?" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lăng Tuyết Mạn run rẩy lại, hữu khí vô lực.

"Vương phi!" Ánh mắt Xuân Đường sáng lên, cười nói: "Ngũ Vương gia ngày mai cũng trở về a, Vương phi không đi nghênh đón bạn tốt của ngài sao?"

"Ách, đúng vậy, Kỳ Lâm phải đi đưa lương thảo." Lăng Tuyết Mạn suy nghĩ một chút, hào khí vạn trượng nói: "Được, ngày mai ta phải đi nghênh đón hân!"

Mấy người đều thờ dài nhẹ nhõm một hơi, lại không khỏi có rút khóe miệng. Xuân Đường chỉ biết trước hết nghĩ biện pháp khuyên Lăng Tuyết Mạn đáp ứng đi nghênh đón tam quân, làm cho chủ tử nằng bốt được nổi khổ tương tư, lại không biết, kết quả đúng là...

Hôm sau.

Gió mát thổi nhẹ, ánh mặt trời chiếu cao, bầu trời xanh vạn dặm, khí trời như là hiểu biết lòng người, thật tốt!

Dân chúng toàn thành sáng sớm liền tụ tập ở trên đường cái, chia làm hai bên, mang tâm tình nhảy nhót kích động, nghênh đón anh hùng trong lòng bọn họ khai hoàn trở về!

Hoàng đế Hoàng hậu Đại Minh ngồi long liễn, mang theo văn võ bá quan, hoàng tử công chúa, hoàng thân quốc thích ra khỏi thành mười dặm đón chào.

Rốt cục ở giờ Ty, quân Nam chinh đến ngoài thành Cẩm An.

Một loạt mười tướng soái mặc một thân nhung trang cười ngửa đứng song song, Lôi Việt ở giữa, trên mặt như đao khắc thoáng hiện kích động khó nói lên lời, bên trái mà Mạc Kỳ Lâm này kiểm sắc bén, anh khí bừng bừng, Lâm Mộng Thanh lấy hình dáng ngao thế mà đứng, trong tuấn mỹ khuynh thành, hào khí không giảm chút nào, phía trên con ngựa trắng bên phải, là người mặc quần áo màu bạc, ở dưới ánh mặt trời, tán ra khí thế khiếp người, mất sâu ẩn dưới mặt nạ, lãnh ngạo tà nịnh như trước, mang theo khí phách vương giả!

"Xuống ngựa!"

Lôi Việt hô lớn một tiếng, các tướng xuống ngựa, tam quân quý xuống đất bái bái! "Khấu kiến hoàng đế vạn tuế vạn tuế vạn tuế! Khấu kiến Hoàng Hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế!"

Mạc Ngự Minh đứng đầu bách quan, Hoàng Hậu đứng ở bên cạnh ông, giờ phút này ánh mắt uy nghiêm nhìn các tướng sĩ đã lập công lớn cho Đại Minh, nghe này tiếng động lễ bái phá vỡ phía chân trời, tầm mắt nhìn đến người đeo mặt nạ bạc, kích động mừng như điên!

"Các vị tướng bình thân!"

"Tạ Hoàng Thượng"

Mạc Ngự Minh cao giọng nói "Bách quan bái tạ tam quân!"

Văn võ bá quan bước ra khỏi hàng, quý xuống đất dập đầu ba cái!

"Hoàng tử hoàng thân bái tạ tam quân! Cảm tạ tướng sĩ Đại Minh vì chiến đấu hăng hái, cúc cung tận tụy, dẫm máu bảo vệ dân chúng Đại Minh ta!" Mạc Ngự Minh hô lớn lần thứ hai.

Toàn bộ hoàng thân quốc thích nghe lệnh tiến lên một bước, bao gồm bốn hoàng tử, các thúc bá Vương gia bối phận to lớn, vương công thế tử, còn có Tiểu Tử Vương gia Mạc Ly Hiến, cùng đương triều công chúa Nhã Phi, cùng cuối cùng là kẻ lui ở trong đám người, bị Nhã Phi cường thế kéo lên – Từ Vương phi Lăng Tuyết Mạn đang ngủ gật!

Đều do tới hôm qua cùng Nhã Phi nói chuyện phiếm tán gẫu quá lâu, ngủ không đủ, lại canh năm đã bị cung nữ quát lên, giờ phút này Lăng Tuyết Mạn suy sút y như bộ dáng một năm rưỡi trước kia tiền đưa ở cổng Tuyên Hoa, ngoại trừ ánh mắt lúc này không sung, một chút tinh thần cũng không có!

Cách ba trượng, hai cái nữ tử chỉ lo khom người cúi đầu theo mọi người lạy ba bái, lại chưa từng chú ý tới, từ thời khắc các nàng bán bước chân ra, có hai tầm mắt nóng rực liền gắt gao đi theo!

Cúi đầu ba cái xong, ngẩng đầu, Nhã Phi tò mò nhìn thẳng phía trước, vừa nhìn, đầu óc có một trận mê muội, trên mặt cứng ngắc như đá hóa, không chớp mắt theo dõi nam tử đứng ở bên cạnh Mạc Kỳ Lâm, hân lỗi lạc mà đứng, tựa như tiên giáng trần!

Tím gần như nhảy ra ngoài lồng ngực, hân, hân là Lâm Mộng Thanh sao? Hân sao lại là quân nam chinh? Còn là tướng?

Lăng Tuyết Mạn nhẹ che miệng, lặng lẽ ngáp một cái, trong lòng trông ngóng buổi đi đón lập tức chấm dứt, để cho nàng trở về ngủ bù, khi chuẩn bị lui về phía sau, dư quang liếc về Nhã Phi đang dị thường, nhũ nhũ mảy, theo Nhã Phi ánh mắt trông đi qua, đầu tiên là thấy được Mạc Kỳ Lâm, tâm tình lập tức chấn phấn, thân nhiên cười, trong sáng động lòng người!

Nụ cười này, lung lay mắt Mạc Kỳ Lâm, càng lung lay tâm Mạc Kỳ Hân đứng bên phải Lôi Việt!

Mắt sâu dừng ở gương mặt quen thuộc kia, giờ phút này tất cả lại là mắt mát, mới vừa rời liếc nhìn bộ dáng suy sút của nàng, lòng hấn đau như cắt, nhưng mà, ánh mắt nàng chỉ là xa lạ đảo qua hấn, sau đó ngừng lại trên mặt Mạc Kỳ Lâm, khuôn mặt nhỏ nhắn kia bởi Mạc Kỳ Lâm mà nháy mắt tỏa ra sáng rọi loá mắt, môi đỏ mọng kia tươi cười, cười khuynh thành, ngân vạn mị hoặc, hấn thoáng nhìn khuôn mặt Mạc Kỳ Lâm ra về bình tĩnh, trong mắt lại cũng có kích động dề nên!

Ngực, lập tức giống như bị búa tạ đập tới, đau đớn khó có thể hô hấp, nếu là, nếu là nàng biết Mạc tướng quân là Tinh nhân của nàng, nếu là nàng biết, hấn đang đứng ở trước mặt nàng, kiểu nhan của nàng phải là vì hấn mà rạng rỡ...

Bên kia, Lăng Tuyết Mạn vui sướng muốn gọi Mạc Kỳ Lâm, miệng mở mở, lại bởi tình huống này không thích hợp mà không dám gọi, liền hoạt bát nháy mắt, chớp lông mi, tươi cười chói mắt.

Mà Mạc Kỳ Lâm vui sướng, đồng thời đáy lòng lại đột nhiên "lộp bộp" một chút, lặng lẽ liếc nhìn Mạc Kỳ Hấn, trong khoảng thời gian ngắn, trong lòng nảy lên tất cả cảm xúc phức tạp, có lỗi, thương tâm, khổ sở...

Xem như tiếp đón xong, Lăng Tuyết Mạn thế này thoáng dời ánh mắt một chút, nhìn đến gương mặt tuấn mỹ vô song gần đó, không kịp chuẩn bị tâm lý, nàng thất thanh bật thốt lên, "Yêu tỉnh!"

Ba chữ đột ngột vừa ra, làm cho Lâm Mộng Thanh đang cùng Nhã Phi thâm tình nhìn nhau chợt mềm nhũn hai chân, lao đảo một cái suýt nữa ngã xuống đất, cũng may được Mạc Kỳ Lâm cùng Dư tổng quân đỡ ở hai bên, trên mặt tuấn mỹ thoáng chốc mây đen dày đặc, cắn răng nháy ra một câu mơ hồ không rõ, "Nữ nhân đáng chết, đã về còn không biết!"

Đang trong hoàn cảnh trang nghiêm, bởi hai chữ "yêu từ Tử Vương miệng phi, lại bởi Lâm phó tướng quân cực vang danh thất thổ, mà trở nên xôn xao lên!

Các loại ánh mắt khiếp sợ, nghi hoặc, phán đoán ào ào vượt qua trên thân hai người này, khuôn mặt tuấn tú ôn hòa của Mạc Kỳ Diễn nháy mắt trở nên cứng ngắt, trong lòng nghi ngờ!

Mạc Kỳ Sâm kinh ngạc cho một sự kiện, tướng mạo vị Lâm phó tướng quân kia quả thực xuất chúng như yêu tỉnh a!

Mạc Kỳ Dục tắc lưỡi, cắn răng trừng Lăng Tuyết Mạn, tức giận nắm chặt nắm tay!

Mạc Kỳ Minh cũng nhìn tới, ánh mắt lạnh thấu xương như mũi tên bắn về phía Lâm Mộng Thanh, hận không thể bắn hấn tiền xuyên tâm!

Mạc Ngự Minh cùng Hoàng Hậu cũng hồ nghi nhìn Lăng Tuyết Mạn một cái, lại nhìn hướng sắc mặt Lâm Mộng Thanh như than đen, bị phản đến cực điểm, cuối cùng lại nhìn qua trên mặt Mạc Nhã Phi đã hoàn hồn, giờ phút này dờ khóc dờ cười!

Mạc Ngự Minh thấp giọng dò hỏi: "Nhã Phi, sao lại thế này?"

"Phụ hoàng, ban đầu là Tử tẩu và con cùng biết Lâm công tử, Tử tẩu thấy bộ dạng Lâm công tử rất dễ nhìn, liền nói Lâm công tử là yêu tỉnh." Nhã Phi xấu hổ quăn ép, dùng khăn che mặt giải thích.

"Khụ khụ, nha đầu kia!"

Mạc Ngự Minh chau mày lại, nhìn bách quan và tam quân xôn xao, đành phải hắng giọng một cái nâng cao giọng nói: "Tam quân uống rượu mừng, trăm kính các tướng sĩ ba bát rượu, sau đó tức khắc vào thành, mở tiệc mừng!"

"Hoàng Thượng vạn tuế -"

Hơn mười vạn tướng sĩ bùng bát rượu nâng quá đỉnh đầu, Mạc Ngự Minh giờ hai tay lên cao, sau đó cạy sạch chén rượu, các tướng sĩ ở trong tiếng hoan hô uống ba chén, một hiệu lệnh "Hành quân!" phát ra, đại quân tiến về thành Cẩm An!

Thời điểm về thành, Lăng Tuyết Mạn cùng Nhã Phi được gọi vào long kiến.

"Mạn Mạn, trước tam quân, sao có thể thất thổ như vậy?" Mạc Ngự Minh hơi hơi trừng mắt trách mắng.

"Phụ hoàng, thực xin lỗi, con nhất thời kích động, ách... Lần sau cũng không dám nữa!" Lăng Tuyết Mạn xấu hổ thờ dài, lại cười làm lành.

Mạc Ngự Minh mất liếc, tức giận nói: "Còn có lần sau? Về sau phải xem hoàn cảnh, trầm tha cho con tội hồ nháo cũng mức độ thôi, hiểu chưa?"

"Hiểu được, hiểu được, quá rồi!" Lăng Tuyết Mạn gật đầu như giả vờ.

"Còn có..." Ánh mắt Mạc Ngự Minh hướng Nhã Phi, thân nhiên nói: "Còn có về sau không thể gọi bậy Lâm tướng quân kia, trăm chuẩn bị phóng hấn làm phò mã, lời đó truyền ra không phải khiến người chê cười sao?"

"Phò mã?!" Lăng Tuyết Mạn chóng mặt xem xét hướng Nhã Phi đang đỏ mặt, thờ dài: "Hai người đã ở chung rồi hả?"

"Khụ khụ, đứa nhỏ này nói chuyện..." Hoàng Hậu hơi giận dữ, trong mắt lại là ý cười.

Nhã Phi thẹn thùng không thôi, sáng giọng: "Tử tẩu, tẩu nói thật là khó nghe a!"

"Ách, cái này cũng kêu khó nghe? Ta cũng chưa nói hai người yêu đương vụng trộm đâu!" Lăng Tuyết Mạn bĩu môi, ờ ờ, lại không có ký gì nói tiếp: "Ta ngay từ đầu liền thấy tiểu tử kia không có ý tốt với muội, đã bóng không theo đội ta, muốn phải cùng đội với muội, còn muốn thắng cho muội vui vẻ, thật là, nhất định là sớm có âm mưu!"

"Khụ khụ!"

"Khụ khụ!"

Mạc Ngự Minh cùng Hoàng Hậu, Mạc Nhã Phi đều bị sặc, tiếng ho khan đầy xe, Lý Đức Hậu đi theo xe vội vàng la lên: "Hoàng Thượng, Hoàng Hậu nương nương, cần phải nô tài đi truyền thái y không?"

"Khụ! Không cần!" Mạc Ngự Minh trả lời một câu, sau đó trừng Lăng Tuyết Mạn, "Nha đầu con thật sự là nói năng không chừng mực!" Nói xong, âm thầm than thở ở trong lòng một câu, bản thân mình trộm sống chung với nam nhân nữa, còn dám nói người khác yêu đương vụng trộm sao?

"Ách, con sai lầm rồi, con sẽ sửa lại!" Lăng Tuyết Mạn cúi đầu.

Nhã Phi hơi nínm môi, dè dặt cẩn trọng hỏi: "Phụ hoàng, tại sao Lâm công tử ở trong quân đội? tại sao hắn là tướng quân a? Hắn nói phải ra kinh làm việc, chính là đi đánh giặc sao?"

"Chuyện này nói thì dài dòng, ngày sau con sẽ biết, hắn làm ra thành tích này, lập nhiều chiến công như vậy, trăm gã công chúa cho hắn, cũng là chuyện hợp tình hợp lý, ha ha, Nhã Phi, nữ tử khác lớn như con đã sớm lập gia đình sinh con, trăm giữ con đến mười chín tuổi còn không có động tĩnh, cũng chính là đợi Lâm Mộng Thanh trở về a!" Mạc Ngự Minh hài lòng cười nói.

"Phụ hoàng!" Mặt Nhã Phi đỏ lên, cầm cánh tay Hoàng Hậu, hiển lộ mười phần thẹn thùng của nữ nhi, "Mẫu hậu, phụ hoàng giữu cọt con!"

"Ha ha, nam lớn lấy vợ, nữ lớn gả chồng, Nhã nhi nên chuẩn bị đồ cưới rồi!" Hoàng Hậu vỗ nhẹ bàn tay Nhã Phi, từ ái cười nói.

Lăng Tuyết Mạn rue mắt, đột nhiên muốn rơi nước mắt, nàng nên gả đi nơi nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 322

Nhìn thấy Lăng Tuyết Mạn mắt mát, Hoàng Hậu khẽ nhấp môi, chạm vào cánh tay Mạc Ngự Minh, chỉ chỉ.

Mạc Ngự Minh khó xử, ông phải an ủi như thế nào? Con ba lần bốn lượt dặn dò không được để lộ nửa câu, nhưng bây giờ xem bộ dáng nha đầu kia khổ sở, ông lại không nỡ, mới mập mảy, mới chầm chước thử nói: "Mạn Mạn, con hôm nay... có chú ý tới vị kia tướng quân rất cao to kia hay không?"

"Không, con chú ý hắn làm gì?" Lăng Tuyết Mạn nâng khẽ mắt một chút, hít mũi một cái, toét miệng ra vẻ đương nhiên.

Mạc Ngự Minh "À" một tiếng, theo dõi Lăng Tuyết Mạn hồi lâu, mới chậm rãi nói: "Mạc tướng quân chiến công hiển hách, là nhân tài hiếm có của Đại Minh ta, tướng mạo lại anh tuấn..." Giọng nói ngừng lại, lại ngừng chút nữa, nhìn ánh mắt Lăng Tuyết Mạn nghi hoặc không hiểu, nínm môi nói: "Mạn Mạn, con tuổi mới mười bảy tuổi, nếu muốn tái giá..."

"Phụ hoàng!" Lăng Tuyết Mạn nghe ra, không khỏi co quắp khóe miệng, ánh mắt âm u, ngược mắt khẽ cười nói: "Phụ hoàng, con cũng là Vương phi của phu quân, đã gọi ngài một tiếng phụ hoàng, coi như là nửa nữ nhi, phụ hoàng không muốn nữ nhi nghịch ngợm gây sự này nữa sao?"

"Mạn Mạn!"

Ba người trong xe đồng thời lên tiếng, Mạc Ngự Minh cùng Hoàng Hậu đã khổ sở lại cảm động, Nhã Phi buồn bã không thôi, thật vất vả phụ hoàng mới mở ân đức, Mạn Mạn thế nào lại... Haiz!

Dọc theo đường đi, bên trong xe không nói thêm gì nữa.

Vừa vào thành Cẩm An, liền nghe được tiếng la cao thấp đầy tình cảm của dân chúng nói tiếp vang lên!

"Hoan nghênh quân nam chinh khai hoàn trở về!"

"Mạc tướng quân!"

"Lôi Nguyên soái!"

"Hoàng Thượng vạn tuế! Đại Minh vạn tuế!"

...

Lăng Tuyết Mạn nhìn không được tò mò, nhẹ nhàng vén lên một góc màn, nhìn ra ngoài, chỉ thấy hai bên đường phố rộng rãi, ngự lâm quân cùng cấm vệ quân duy trì trật tự, trình độ dân chúng sôi trào không thua gì người xem thể vận hội Olympic!

Chắc rồi, bởi vì Mạc Ngự Minh vừa rồi có ngụ ý, Lăng Tuyết Mạn liền dời ánh mắt về phía sau lưng, lướt qua đội ngũ đại nội thị vệ nhìn về phía nam từ đeo mặt nạ bạc ngồi trên ngựa, cẩn thận đánh giá, đáng tiếc mặt nạ che hơn phân nửa khuôn mặt, căn bản đoán không được hắn có dáng dấp như thế nào, nhân tài? tướng mạo anh tuấn? Bên môi Lăng Tuyết Mạn tràn ra một cựa cười, Hoàng Thượng lại muốn gả nàng cho tướng quân mặt lạnh? Đây là vì không để Nhị Vương gia cùng Tam Vương gia phân tranh vì nàng sao?

Nhưng mà, tướng quân mặt lạnh kia hình như cảm nhận được nàng đang lặng lẽ nhìn hắn, mắt vốn nhìn thẳng phía trước đột nhiên lệch qua, một đôi mắt thâm thúy bắn thẳng tắp lại đây, rình coi bị phát hiện, Lăng Tuyết Mạn vội thất kinh buông màn xe xuống, sợ tới mức nâng tay vỗ ngực, một khuôn mặt nhỏ nhắn trắng vài phần.

"Mạn Mạn, như thế nào?" Hoàng Hậu kỳ quái hỏi.

"Ách, không, không có việc gì." Lăng Tuyết Mạn lắc đầu, cảm giác có chút chưa tỉnh hồn, nàng luôn luôn gan lớn, cư nhiên không dám đón nhận ánh mắt tướng quân mặt lạnh kia? Thở dài một hơi, Lăng Tuyết Mạn thấy bản thân mình nóng rần lên!

Mạc Ngự Minh hồ nghi về màn xe lên, xem xét theo phương hướng Lăng Tuyết Mạn vừa nhìn, chống lại ánh mắt Mạc Kỳ Hàn, đột nhiên hiểu rõ, thả màn xe, bật cười nói: "Mạn Mạn, nhìn xem cũng không có gì, sớm hay muộn... cũng đứng là phải xem"

"A? Có ý tứ gì ạ?" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lăng Tuyết Mạn co lại mảnh liệt, nghi hoặc khó hiểu.

Nhưng, Mạc Ngự Minh làm vẻ mặt bí hiểm, không trả lời vấn đề của nàng, nhắm mắt dưỡng thần.

Lại nhìn Hoàng Hậu, Lăng Tuyết Mạn mới nói một tiếng, "Mẫu hậu..." Hoàng Hậu cười, sau đó lắc đầu, không nói thêm nữa.

"Nhã Phi, nuội rờ trán ta, xem ta có nóng không?" Lăng Tuyết Mạn cầm tay Nhã Phi, đặt lên trán của mình, sao nàng cảm giác rất nhiều chỗ đều không thích hợp!

Nhã Phi tất nhiên cũng là mê mang, thành thực lắc đầu nói: "Không có phát sốt."

"Haiz -"

Đại đội người ngựa không biết đi bao lâu, xe ngựa đột nhiên dừng lại, ngoài xe truyền đến thanh âm Lý Đức Hậu, "Khởi bẩm Hoàng Thượng, đến Tứ Vương phủ rồi!"

Mạc Ngự Minh mở to mắt, nhìn Lăng Tuyết Mạn nói: "Mạn Mạn, xuống xe đi, con không được tiến cung, ở trong Vương phủ, không thể chạy ra ngoài đường, hiểu chưa?"

"Ách, bây giờ con đi về sao?" Lăng Tuyết Mạn kinh ngạc mở to hai mắt.

chấp khởi Mạc Ngự Minh gật đầu, lại bổ sung: "Nếu như không có ý chỉ của trẫm, từ giờ trở đi, con không thể bước ra Tứ Vương phủ một bước, biết chưa?"

"A." Nhìn đến vẻ mặt Mạc Ngự Minh nghiêm túc, Lăng Tuyết Mạn không dám hỏi nhiều gật đầu, xuống xe ngựa, dưới ánh mắt của dân chúng toàn thành, tam quân, bách quan nhìn theo, bước vào Tứ Vương phủ, cổng lớn từ từ đóng lại, thị vệ nghiêm nghị mà đứng, mặt không chút thay đổi.

Tiến vào Hoàng thành, bách quan đứng ở điện Kim Loan, chia làm hai hàng văn võ, Mạc Ngự Minh mặc long bào ngồi trên cao, Lý Đức Hậu bên cạnh mang về mặt nghiêm túc, mắt nhìn phía trước.

"Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!"

Dưới Kim điện, bách quan hành lễ bái.

"Đại Minh ta cùng Nam Chiếu đánh trận đã hơn một năm, tướng sĩ xuất chinh người người anh dũng tác chiến, trên sa trường dương uy Đại Minh ta, hôm nay, cả nước thắng lợi, trẫm khao thưởng tam quân, phong thưởng công thần!" Mạc Ngự Minh mỉm cười, tiếng nói xuyên thấu ở kim điện, "Lý Đức Hậu, tuyên chi!"

"Vâng, Hoàng Thượng!"

Lý Đức Hậu lấy ra ba thánh chỉ, mở cái thứ nhất, tiếng nói eo eo vang lên ở đại điện, "Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết: phong nguyên soái nam chinh Lôi Việt làm Bình Nam Hầu, ban thưởng phủ Bình Nam Hầu, thưởng một con hoàng mã, vạn lượng hoàng kim! Phong Tổng quân Dư Hạo làm phiêu kỵ đại tướng quân, thưởng vạn lượng bạc trắng! Phong..."

"Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!"

Bách quan dập đầu, công thần khấu tạ hoàng ân, Lý Đức Hậu mở thánh chỉ thứ hai.

"Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết: trong quân đội nam chinh, phó tướng quân Lâm Mộng Thanh chiến công hiển hách, văn võ song toàn, trao tặng hàm tướng quân, thống lĩnh cấm vệ quân kinh đô, bảo an ta trọng địa trong Hoàng thành! Mặt khác, trẫm xem tướng quân Lâm Mộng Thanh có nhân phẩm tốt đẹp, thiếu niên anh tài, phong làm phò mã Đại Minh, từ hôn với Công chúa Nhã Phi! Khâm thù!"

"Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!"

Bách quan kinh ngạc, lại dập đầu, Lâm Mộng Thanh cảm kích dập đầu, "Mộng Thanh tạ chủ long ân!"

Lấy thánh chỉ thứ ba ra, ánh mắt Lý Đức Hậu rơi vào trên người tướng quân mang mặt nạ Mạc Quân Lâm quỳ gối phía sau Lôi Việt, cung kính nói: "Mời Mạc tướng quân bước ra khỏi hàng!"

Mạc Kỳ Hân không chần chờ đứng dậy, đến gần một bước, ở chính giữa, một lần nữa quỳ xuống, cũng không nói một tiếng.

"Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết: trong các vị hoàng tử của trẫm, chỉ có Tứ hoàng tử Mạc Kỳ Hân mang huyết thống của hoàng hậu, nhân phẩm cao quý, lại có năng lực trên sa trường, nhất định có thể kế thừa Hoàng vị, theo tổ chế Đại Minh, sắc lập làm hoàng thái tử. Chư vị hoàng tử khác, mặc dù đủ tài trí trác tuyệt, có tiếng quân tài, lại không thể làm đế, hy vọng chư vị hoàng thân quốc thích dùng hết khả năng các ngươi có, phụ tá triều chính, thực hiện nguyện vọng của trẫm! Khâm thù!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 323

Thánh chỉ thứ ba vừa ra, như một tiếng sấm sét phá vỡ Kim Loan điện!

Không ai tin, cũng không có ai dám tin, đạo thánh chỉ mới vừa rồi là chân thật!

Phản ứng trước tiên của mọi người, đều nghĩ là mình nghe lầm, đều nhìn Hoàng đế Mạc Ngự Minh ngồi ở trên ghế rồng!

Trên mặt Mạc Ngự Minh cũng không có quá nhiều biểu tình, tất cả những điều này, xảy ra trong dự liệu của hắn, liền chỉ bình tĩnh nói: "Các khanh bình thân!"

Trong ngạc nhiên, tiếng tạ ân của bách quan đều trở nên không đồng nhất, "Tạ Hoàng Thượng!" "Tạ Hoàng Thượng!"

Các đại thần đứng lên, chỉ có tướng quân mặt lạnh Mạc Quân Lâm còn quỳ, vô số ánh mắt đều theo dõi hắn, nhớ lại trước khi tuyên đọc thứ ba thánh chỉ, Lý công công từng nói, "Mời Mạc tướng quân bước ra khỏi hàng!"

Thẳng đến, Lý công công hai tay bưng thánh chỉ, từng bước đi xuống bậc thềm cẩm thạch, đứng ở trước mặt Mạc tướng quân, cung kính nói: "Tứ Vương gia mời tiếp chi!"

Sáu chữ ngắn gọn, trọng điểm ở ba chữ "Tứ Vương gia", trong kim điện lập tức làm vào một mảnh tĩnh mịch!

Ngoại trừ Lâm Mộng Thanh, Lôi Việt, Mạc Kỳ Lâm cảm kích, mỗi người khác đều hoảng hốt cùng kinh sợ đối với người chết!

Thẳng đến, Mạc tướng quân quỳ đưa lưng về phía các đại thần rút cục mở miệng, nói "Nhi thần tuân chi! Nhi thần nhất định không phụ nguyện vọng phụ hoàng! Tạ chủ long ân!"

Trống nói quen thuộc như thế, nói ra mỗi một chữ, đều rõ ràng rơi vào lỗ tai của bọn họ, còn có hai chữ "Nhi thần" kia!

Nếu như nói, lúc này tĩnh mịch xem như bách quan miễn cưỡng trấn định, như vậy, khi nam tử nhận cuốn thánh chỉ chậm rãi đứng lên, lại chậm rãi xoay người qua, mặt hướng bọn họ, lại chậm rãi đưa tay nhắc lên mặt nạ màu bạc, lộ ra từng phần từng phần gương mặt của Tứ Vương gia Mạc Kỳ Hàn đã qua đời, cả điện khiếp sợ, không biết là quan văn nào hai chân mềm nhũn, đứng không vững ngã xuống nền đá, các đại thần khác toàn thân kinh hãi, người đây ta đứng, "bịch bịch bịch!" ngã xuống!

Thanh âm trầm mà hữu lực của Mạc Ngự Minh vang lên, "Sợ cái gì? Đêm Tứ Vương gia chết bệnh hai năm trước, được một vị thầy thuốc tinh thông y thuật mang đi, lang băm Thái Y Viện kia, thấy Tứ Vương gia của trẫm không còn một chút sức lực, liền khẳng khái nói đã chết, khiến cho trẫm bị thống đem Tứ Vương gia hạ táng, may mắn thần y cứu ra, còn giúp trị một thân ốm đau của Tứ Vương gia."

"Năm sau, Tứ Vương gia từ chỗ thần y ở trở về, vừa vặn Đại Minh ta cùng Nam Chiếu khai chiến, trẫm liền đồng ý cho Tứ Vương gia dùng tên giả xuất chiến, Mạc Quân Lâm, hoàng hậu Mạc thị không thay đổi, quân lâm thiên hạ, đại diện trẫm xuất chinh, trẫm là có ý này! Tứ Vương gia nhiều lần thoát chết, có năng lực lập chiến công cho Đại Minh ta, trẫm chỉ trông các vị ái khanh ngày sau tận tâm tận lực phụ tá thái tử thống trị thiên hạ Đại Minh!"

"Ngày hôm nay, thái tử vào Đông cung ở, Tứ Vương phủ để cho tiểu Vương gia Mạc Ly Hiền trông coi, Lễ bộ theo quy cách thái tử xử lý hết thảy, không có ý chỉ của trẫm, đại thần không thể tự tiện xâm nhập Tứ Vương phủ một bước, người vi phạm, lấy tội khi quân luận xử!"

Thanh âm nhỏ dần, đại thần ngã trái ngã phải trong đại điện vẫn chưa hoàn toàn phản ứng kịp, Lôi Việt bước ra quỳ xuống, thanh âm hùng hậu hữu lực nói: "Danh uy của Thái tử điện hạ danh chấn tứ phương, thần đối với thái tử điện hạ tâm phục khẩu phục, cần tuân ý chỉ của Hoàng Thượng, nguyện trung thành thái tử, nguyện trung thành Đại Minh!"

"Thần đệ tham kiến thái tử điện hạ!" Mạc Kỳ Lâm theo sát phía sau, vung triều phục quỳ xuống, chấp tay mà bái.

"Thần Lâm Mộng Thanh khấu kiến thái tử điện hạ!" Lâm Mộng Thanh bước ra khỏi hàng, quỳ ở bên cạnh Mạc Kỳ Lâm.

Văn võ bá quan dần hết sợ, ngoại trừ cảm thấy huyền diệu, còn vui sướng. Liễu Thái Phó đứng dậy cùng quỳ xuống, chấp tay nói: "Lão thần chúc mừng Hoàng Thượng, chúc mừng thái tử điện hạ, Quả nhiên là ông trời bảo hộ Đại Minh ta, điện hạ trải qua một trận chiến này, ba nước lân cận đều cúi đầu khâm phục Đại Minh, ngày sau do thái tử điện hạ kế thừa đại thống, Đại Minh ta sẽ càng huy hoàng!"

"Thần huynh tham kiến thái tử điện hạ!" Mạc Kỳ Diễn quỳ, nói ra một câu này, hẳn không biết nên khóc hay nên cười, cả trái tim phức tạp hỗn độn.

"Thần huynh tham kiến thái tử điện hạ!" Mạc Kỳ Minh thông thả bước ra, chậm mà quỳ, mặt không chút thay đổi, trong mắt nhìn không ra một tia cảm xúc, chỉ có hẳn tự biết, giờ phút này là cái tâm tình gì! Thì ra tất cả hẳn đoán đều đúng! Chính là, người cầu tha cùng Lăng Tuyệt Mạn, vẫn không thể xác định rốt cuộc là Lâm Mộng Thanh hay là Mạc Kỳ Hàn!

"Thần đệ tham kiến thái tử điện hạ!" Mạc Kỳ Sâm cùng Mạc Kỳ Dục đồng thời cất bước, cùng hô lên. Mạc Kỳ Dục giờ phút này chỉ cảm thấy ngạc nhiên cùng mừng như điên, ca ca chết đi sống lại, còn là Chiến Thần mặt lạnh tướng quân danh chấn tứ quốc, hẳn có thể nào không kích động?

Văn vương cùng các hoàng thân cùng tới quỳ, hành lễ bái, "Chúng thần chúc mừng Hoàng Thượng, chúc mừng thái tử điện hạ!"

Các quan viên đương nhiên quỳ theo, mà Bạch Tĩnh An kinh ngạc rất nhiều, cũng cùng đại thần trong bè đảng Tam Vương xuống, "Chúng thần tham kiến thái tử điện hạ!"

Trong Kim điện, tất cả thái giám cung nữ, đại nội thị vệ, mọi người ngoài điện cũng quỳ xuống đất bái!

"Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế -"

"Thái tử điện hạ thiên tuế thiên tuế thiên tuế -"

Lập thánh chỉ, bao gồm Mạc Kỳ Hàn sống lại, cùng nguyên nhân kết quả hóa thân thành Mạc Quân Lâm, liền bố cáo thiên hạ!

Tam quân nam chinh nghe nói, hoan hô chấn động, quỳ xuống đất, thề sống chết nguyện trung thành với thái tử điện hạ Mạc Kỳ Hàn!

Dân chúng đang sùng bái Mạc tướng quân chưa hết kích động, nghe đến tin tức mới này lại sôi trào!

Hậu cung chấn động, các cung phi tần ào ào vào Phụng thần cung, chúc mừng Hoàng Hậu, trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ hoàng cung náo nhiệt dị thường!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 324

Long Dương cung.

"Hàn nhi, một ngày con chưa về, một ngày trẫm khó có thể an tâm, cũng may, rốt cục lông tóc không tổn hao gì!" Mạc Ngự Minh cho toàn bộ thái giám cung nữ lui, cùng Mạc Kỳ Hàn ngồi ở bên trong tấm điện, cha con ôm nhau.

"Phụ hoàng, đều qua rồi, không nên lo lắng, cũng không cần nói cho mẫu hậu việc dọc đường đi nhĩ thần ba lần bốn lượt gặp nạn, để cho mẫu hậu khỏi khổ sở trong lòng." Mạc Kỳ Hàn nhẹ giọng an ủi.

Mạc Ngự Minh gật đầu, hốc mắt rung rung, đưa tay vuốt ve cái trán Mạc Kỳ Hàn, tiếng nói có chút khàn khàn, "Con ta thật sự là cứu tử nhất sinh a! Nghiệt tử kia lại thật sự là lòng dạ độc ác, cũng may có lão tiền bối, nếu không..."

"Phụ hoàng, nhĩ thần quen biết sư phụ là duyên phận, ân tình của sư phụ, nhĩ thần không sao trả hết, đáng tiếc sư phụ đã quen nói son đã, chờ chuyện nơi đây kết thúc, muốn trở về Lê Sơn Quan đi." Mạc Kỳ Hàn thờ dãi một tiếng, nói.

"Đúng vậy, trẫm cảm kích, nhưng lão tiền bối không chịu nhận lòng biết ơn của trẫm, nếu có cơ hội, trẫm muốn tự mình đi Lê Sơn Quan một chuyến, thăm lão tiền bối, nghe con nói chỗ kia giống như tiên cảnh, trẫm thật muốn tới, lúc quen biết mẫu hậu con đã từng đã đáp ứng, muốn dẫn mẫu hậu con đi chơi một chút, xem cảnh trí khắp thiên hạ, nào biết chính sự quần thân, đã bao nhiêu năm trôi qua rồi!"

Mạc Ngự Minh cảm khái, cầm Tay Mạc Kỳ Hàn, nghiêm trọng nói: "Hàn nhi, trầm giả đi rồi, thiên hạ này sớm hay muộn là của con, con bây giờ có tài cán làm cho trầm rất yên tâm, trầm muốn truyền ngôi vị Hoàng đế cho con, sau đó cùng con mẫu hậu sống qua những ngày còn lại, con nghĩ như thế nào?"

"Phụ hoàng, ngài mới năm mươi ba tuổi, một chút cũng không già a! Nhi thần còn cần ngài!" Mạc Kỳ Hàn nhú mày, có chút kích động.

Mạc Ngự Minh mỉm cười: "Hàn nhi, trầm rất có lòng tin với con, con cứ việc đấu cùng nghiệt tử kia, trầm thoát vị tạm thời sẽ không rời cung, trầm sẽ giúp con áp chế đảng Tam Vương trong triều, thẳng đến nhỏ sạch bề đảng của nghiệt tử kia, xử trí phía hần, thiên hạ thái bình, trầm mới có thể cùng mẫu hậu con yên tâm rời cung đi dân gian một chút, làm bạn hồng trần."

"Phụ hoàng!"

"Liên quyết định như vậy đi!" Mạc Ngự Minh nói: "Hàn nhi, lấy mưu lược tài năng của con, trầm tin con sẽ không để cho trầm thất vọng!"

Mạc Kỳ Hàn trầm ngâm, trịnh trọng gật đầu, "Vâng, phụ hoàng!"

"Hàn nhi, đối với Nha đầu Mạn Mạn, con tính toán phong tỏa tin tức đến bao lâu?" Mạc Ngự Minh nhẹ cau mày, "Coi tính tình của nó, trầm chỉ sợ nó sẽ nháo với con, con cũng không thể bởi vì nó mà phân tâm, hồng đại sự a!"

"Phụ hoàng, tin tức tạm thời phong tỏa, nếu như hiện tại biết Mạn Mạn nhi thần chưa chết, chỉ sợ nàng sẽ ngắt đi, cảm xúc thác loạn, sự tình lại phiền toái hơn, hơn nữa ở trong lúc mấu chốt này, nhi thần cũng không có biện pháp lấy thân phận phu quân đối diện với nàng, Mạc Kỳ Minh hiện tại nhất định là do dự, đoán không ra cùng người sống chung với Mạn Mạn là nhi thần hay là Mộng Thanh, tạm thời không nên cho nàng biết, Ly Hiền thời gian này đều phải giam lỏng ở Tứ Vương phủ, không muốn cho nó tiếp xúc với ngoại giới, miễn cho bị Mạc Kỳ Minh bày mưu!"

Mạc Kỳ Hàn ngừng, lại nói: "Phụ hoàng yên tâm đi, nhi thần biết nặng nhẹ, cho tới bây giờ nhi thần đều bắt buộc bản thân mình không đi gặp nàng, không biết có bao nhiêu cặp mắt của Mạc Kỳ Minh đang ngó chừng nhi thần, nhi thần không thể để cho Mạn Mạn bị một chút thương tổn!"

"Đúng vậy, bây giờ con vừa sống lại, mọi cử động có người chú ý, còn quả phi của con nữa, cả triều đại khái đều khó hiểu, vì sao trầm chỉ sắc phong con làm thái tử, mà không sắc phong Mạn Mạn làm Thái tử phi! Ngờ vực vô căn cứ này sẽ càng lúc càng lớn, bọn họ sẽ nghĩ con có khả năng muốn phế truất Mạn Mạn, lập Thái tử phi mới, trong đảng Tam Vương có đủ kẻ muốn gả con gái tạo lập quyền lực, như vậy kế hoạch bước đầu tiên phân rẽ đảng Tam Vương liên xem như bắt đầu!" Mạc Ngự Minh gật đầu, phân tích.

"Đúng vậy, không thể để cho Mạn Mạn biết, nàng biết sẽ là chuyện xấu." Mạc Kỳ Hàn cười khổ một tiếng, tâm, lại một lần nữa bay ra ngoài.

"Hoàng Thượng, nên dùng bữa trưa!" Lý Đức Hậu đến gần một bước, nhỏ giọng nhắc nhở.

"Được, truyền lệnh đi! Đi mời Hoàng Hậu cùng Nhã Phi lại đây." Mạc Ngự Minh nói.

"Vâng, Hoàng Thượng!"

Không bao lâu, ngoài điện vang lên một tiếng thái giám kéo dài bẩm báo, "Hoàng Hậu nương nương đến! Công chúa Nhã Phi đến!"

"Tứ ca!"

Kêu vui mừng một tiếng, Nhã Phi nâng váy chạy vội tiến vào, nhìn đến Mạc Kỳ Hàn ở trước bàn ăn, kích động kêu, "Tứ ca!" Liền nhào vào trong lòng Mạc Kỳ Hàn, nước mắt rơi liên tục, "Tứ ca, thật là ca sao? Nghe nói ca không chết, muội cao hứng muốn hôn mê rồi!"

"Ha ha, Nhã nhi, nín khóc, Tứ ca vẫn khỏe mạnh đây!" Mạc Kỳ Hàn cười sùng nịch, vuốt ve tóc Nhã Phi, yêu thương không thôi, "Nhã nhi, nhớ Tứ ca không?"

"Nhớ a, dĩ nhiên nhớ, oa... oa..., Tứ ca không chết, thật không chết a!" Nhã Phi hít hít mũi, lung tung lau nước mắt, ôm Mạc Kỳ Hàn thật chặt không buông ra.

"Tốt lắm, Nhã nhi, con ngồi xuống cho Tứ ca ăn cơm, ở bên quan lâu như vậy, phải nhanh bồi bổ thân mình!" Hoàng Hậu tươi cười đầy mặt, kéo Nhã Phi ngồi xuống, thỏa mãn nhìn Mạc Kỳ Hàn, "Về sau có thể thường xuyên nhìn thấy Tứ ca của con, không vội nữa."

Mạc Ngự Minh cũng kích động, "Đều ngồi xuống, Hàn nhi đi đường mệt nhọc, ăn nhiều chút mới tốt."

"Phụ hoàng, mẫu hậu, nhi thần mời các ngài một ly!" Mạc Kỳ Hàn bưng chén rượu lên, đem thiên ngôn vạn ngữ đều nhập vào chén rượu này, uống một hơi cạn sạch.

"Muội cũng kính phụ hoàng mẫu hậu, muội còn muốn kính Tứ ca!" Nhã Phi vui vẻ nâng chén, uống một hớp, đột nhiên nhớ lại, vỗ trán một cái, "Ây da, cái này Tứ tẩu cần phải cao hứng! Tứ ca, ca nhanh phái người nhận Tứ tẩu tiến cung a, tẩu ấy rất cục không cần thủ tiết! Thật sự là quá tốt!"

"Ha ha, Nhã Phi, nếu bây giờ muội nói cho Tứ tẩu muội biết chuyện này, nàng chẳng những chết cũng không dám tiến cung, còn có thể sẽ trộm bỏ trốn!" Mạc Kỳ Hàn gần như có thể đoán được biểu tình Lăng Tuyết Mạn khiếp sợ, bật cười nói.

"A? Vì sao? Ca sống lại làm thái tử, tẩu ấy không phải có chỗ dựa vững chắc sao? Sẽ không có nữa người dám nói tẩu ấy là quả phi không nam nhân a!" Nhã Phi nghi hoặc không hiểu mở to hai mắt nhìn.

Nghe vậy, Mạc Kỳ Hàn dừng cười, nghiêm túc nói: "Nhã Phi, đoạn thời gian này, muội ở trong cung cùng mẫu hậu, chuẩn bị xuất giá, hôn sự của muội cùng Mộng Thanh cũng không thể kéo dài được nữa! Về phần Mạn Mạn, không được đi gặp nàng, lại càng không để bất luận kẻ nào đề cập chuyện Tứ ca cùng nàng, hiểu chưa?"

"Tứ ca, đây là vì sao? Còn nữa, ca cùng Lâm công tử quen nhau sao? Vì sao các người cùng nhau đánh giặc? Muội có thiệt nhiều sự tình cũng không hiểu được." Nhã Phi hoàn toàn mê mẩn, mày nhíu lại.

Mạc Kỳ Hàn nhẹ cười, "Mộng Thanh là sư đệ của Tứ ca, hần không phải là biểu đệ của quân gia Tứ Vương phủ, những thứ này đều là bởi vì..."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 325

Long Dương cung.

"Hàn nhi, một ngày con chưa về, một ngày trăm khó có thể an tâm, cũng may, rốt cục lông tóc không tổn hao gì!" Mạc Ngự Minh cho toàn bộ thái giám cung nữ lui, cùng Mạc Kỳ Hàn ngồi ở bên trong tấm điện, cha con ôm nhau.

"Phụ hoàng, đều qua rồi, không nên lo lắng, cũng không cần nói cho mẫu hậu việc dọc đường đi nhĩ thần ba lần bốn lượt gặp nạn, để cho mẫu hậu khỏi khổ sở trong lòng." Mạc Kỳ Hàn nhẹ giọng an ủi.

Mạc Ngự Minh gật đầu, hốc mắt rung rung, đưa tay vuốt ve cái trán Mạc Kỳ Hàn, tiếng nói có chút khàn khàn, "Con ta thật sự là cứu tử nhất sinh a! Nghiệt tử kia lại thật sự là lòng dạ độc ác, cũng may có lão tiên bối, nếu không..."

"Phụ hoàng, nhĩ thần quen biết sư phụ là duyên phận, ân tình của sư phụ, nhĩ thần không sao trả hết, đáng tiếc sư phụ đã quen nói son đã, chờ chuyện nơi đây kết thúc, muốn trở về Lê Sơn Quan đi." Mạc Kỳ Hàn thờ dãi một tiếng, nói.

"Đúng vậy, trăm cảm kích, nhưng lão tiên bối không chịu nhận lòng biết ơn của trăm, nếu có cơ hội, trăm muốn tự mình đi Lê Sơn Quan một chuyến, thăm lão tiên bối, nghe con nói chỗ kia giống như tiên cảnh, trăm thật muốn tới, lúc quen biết mẫu hậu con đã từng đã đáp ứng, muốn dẫn mẫu hậu con đi chơi một chút, xem cảnh trí khắp thiên hạ, nào biết chính sự quần thần, đã bao nhiêu năm trôi qua rồi!"

Mạc Ngự Minh cảm khái, cầm Tay Mạc Kỳ Hàn, nghiêm trọng nói: "Hàn nhi, trăm già đi rồi, thiên hạ này sớm hay muộn là của con, con bây giờ có tài cán làm cho trăm rất yên tâm, trăm muốn truyền ngôi vị Hoàng đế cho con, sau đó cùng con mẫu hậu sống qua những ngày còn lại, con nghĩ như thế nào?"

"Phụ hoàng, ngài mới năm mươi ba tuổi, một chút cũng không già a! Nhĩ thần còn cần ngài!" Mạc Kỳ Hàn nhú mày, có chút kích động.

Mạc Ngự Minh mỉm cười: "Hàn nhi, trăm rất có lòng tin với con, con cứ việc đấu cùng nghiệt tử kia, trăm thoải vị tạm thời sẽ không rời cung, trăm sẽ giúp con áp chế đảng Tam Vương trong triều, thẳng đến nhỏ sạch bề đảng của nghiệt tử kia, xử trí phía hấn, thiên hạ thái bình, trăm mới có thể cùng mẫu hậu con yên tâm rời cung đi dân gian một chút, làm bạn hồng trần."

"Phụ hoàng!"

"Liên quyết định như vậy đi!" Mạc Ngự Minh nói: "Hàn nhi, lấy mưu lược tài năng của con, trăm tin con sẽ không để cho trăm thất vọng!"

Mạc Kỳ Hàn trầm ngâm, trình trọng gật đầu, "Vâng, phụ hoàng!"

"Hàn nhi, đối với Nha đầu Mạn Mạn, con tính toán phong tỏa tin tức đến bao lâu?" Mạc Ngự Minh nhẹ cau mày, "Coi tính tình của nó, trăm chỉ sợ nó sẽ nháo với con, con cũng không thể bởi vì nó mà phân tâm, hồng đại sự a!"

"Phụ hoàng, tin tức tạm thời phong tỏa, nếu như hiện tại biết Mạn Mạn nhĩ thần chưa chết, chỉ sợ nàng sẽ ngắt đi, cảm xúc thác loạn, sự tình lại phiền toái hơn, hơn nữa ở trong lúc mấu chốt này, nhĩ thần cũng không có biện pháp lấy thân phận phụ quân đối diện với nàng, Mạc Kỳ Minh hiện tại nhất định là do dự, đoán không ra cùng người sống chung với Mạn Mạn là nhĩ thần hay là Mộng Thanh, tạm thời không nên cho nàng biết, Ly Hiền thời gian này đều phải giam lỏng ở Tử Vương phủ, không muốn cho nó tiếp xúc với ngoại giới, miễn cho bị Mạc Kỳ Minh bày mưu!"

Mạc Kỳ Hàn ngừng, lại nói: "Phụ hoàng yên tâm đi, nhĩ thần biết nặng nhẹ, cho tới bây giờ nhĩ thần đều bắt buộc bản thân mình không đi gặp nàng, không biết có bao nhiêu cặp mắt của Mạc Kỳ Minh đang ngó chừng nhĩ thần, nhĩ thần không thể để cho Mạn Mạn bị một chút thương tổn!"

"Đúng vậy, bây giờ con vừa sống lại, mọi cử động có người chú ý, còn quả phi của con nữa, cả triều đại khái đều khó hiểu, vì sao trăm chỉ sắc phong con làm thái tử, mà không sắc phong Mạn Mạn làm Thái tử phi! Ngờ vực vô căn cứ này sẽ càng lúc càng lớn, bọn họ sẽ nghĩ con có khả năng muốn phế truất Mạn Mạn, lập Thái tử phi mới, trong đảng Tam Vương có đủ kẻ muốn gả con gái tạo lập quyền lực, như vậy kế hoạch bước đầu tiên phân rã đảng Tam Vương liền xem như bắt đầu!" Mạc Ngự Minh gật đầu, phân tích.

"Đúng vậy, không thể để cho Mạn Mạn biết, nàng biết sẽ là chuyện xấu." Mạc Kỳ Hàn cười khổ một tiếng, tâm, lại một lần nữa bay ra ngoài.

"Hoàng Thượng, nên dùng bữa trưa!" Lý Đức Hậu đến gần một bước, nhỏ giọng nhắc nhở.

"Được, truyền lệnh đi! Đi mời Hoàng Hậu cùng Nhã Phi lại đây." Mạc Ngự Minh nói.

"Vâng, Hoàng Thượng!"

Không bao lâu, ngoài điện vang lên một tiếng thái giám kéo dài bẩm báo, "Hoàng Hậu nương nương đến! Công chúa Nhã Phi đến!"

"Tứ ca!"

Kêu vui mừng một tiếng, Nhã Phi nâng váy chạy vội tiến vào, nhìn đến Mạc Kỳ Hàn ở trước bàn ăn, kích động kêu, "Tứ ca!" Liền nhào vào trong lòng Mạc Kỳ Hàn, nước mắt rơi liên tục, "Tứ ca, thật là ca sao? Nghe nói ca không chết, muội cao hứng muốn hôn mê rồi!"

"Ha ha, Nhã nhi, nín khóc, Tứ ca vẫn khỏe mạnh đây!" Mạc Kỳ Hàn cười sùng sục, vuốt ve tóc Nhã Phi, yêu thương không thôi, "Nhã nhi, nhớ Tứ ca không?"

"Nhớ a, dĩ nhiên nhớ, oa... oa..., Tứ ca không chết, thật không chết a!" Nhã Phi hít hít mũi, lung tung lau nước mắt, ôm Mạc Kỳ Hàn thật chặt không buông ra.

"Tốt lắm, Nhã nhi, con ngồi xuống cho Tứ ca ăn cơm, ở bên quan lâu như vậy, phải nhanh bồi bổ thân mình!" Hoàng Hậu tươi cười đầy mặt, kéo Nhã Phi ngồi xuống, thỏa mãn nhìn Mạc Kỳ Hàn, "Về sau có thể thường xuyên nhìn thấy Tứ ca của con, không vội nữa."

Mạc Ngự Minh cũng kích động, "Đều ngồi xuống, Hàn nhi đi đường mệt nhọc, ăn nhiều chút mới tốt."

"Phụ hoàng, mẫu hậu, nhĩ thần mời các ngài một ly!" Mạc Kỳ Hàn bung chén rượu lên, đem thiên ngôn vạn ngữ đều nhập vào chén rượu này, uống một hơi cạn sạch.

"Muội cũng kính phụ hoàng mẫu hậu, muội còn muốn kính Tứ ca!" Nhã Phi vui vẻ nâng chén, uống một hớp, đột nhiên nhớ lại, vỗ trán một cái, "Ây da, cái này Tứ tẩu cần phải cao hứng! Tứ ca, ca nhanh phải người nhận Tứ tẩu tiến cung a, tẩu ấy rốt cục không cần thủ tiết! Thật sự là quá tốt!"

"Ha ha, Nhã Phi, nếu bây giờ muội nói cho Tứ tẩu muội biết chuyện này, nàng chẳng những chết cũng không dám tiến cung, còn có thể sẽ trộm bỏ trốn!" Mạc Kỳ Hàn gần như có thể

đoán được biểu tình Lăng Tuyết Mạn khiếp sợ, bật cười nói.

"A? Vì sao? Ca sống lại làm thái tử, tàu ấy không phải có chỗ dựa vững chắc sao? Sẽ không có nữa người dám nói tàu ấy là quả phi không nam nhân a!" Nhã Phi nghi hoặc không hiểu mở to hai mắt nhìn.

Nghe vậy, Mạc Kỳ Hàn dừng cười, nghiêm túc nói: "Nhã Phi, đoạn thời gian này, muội ở trong cung cùng mẫu hậu, chuẩn bị xuất giá, hôn sự của muội cùng Mộng Thanh cũng không thể kéo dài được nữa! Về phần Mạn Mạn, không được đi gặp nàng, lại càng không để bất luận kẻ nào đề cập chuyện Tứ ca cùng nàng, hiểu chưa?"

"Tứ ca, đây là vì sao? Còn nữa, ca cùng Lâm công tử quen nhau sao? Vì sao các người cùng nhau đánh nhau? Muội có thiệt nhiều sự tình cũng không hiểu được." Nhã Phi hoàn toàn mê mẩn, mày nhíu lại.

Mạc Kỳ Hàn nhẹ cười, "Mộng Thanh là sư đệ của Tứ ca, hẳn không phải là biểu đệ của quân gia Tứ Vương phủ, những thứ này đều là bời vì..."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 326

Một câu nói của Mạc Kỳ Dục, làm tâm mấy nam nhân đều nói lên, trên mặt cố gắng trấn định, lại che dấu không được nội tâm hoảng loạn, ngưng thần chăm chú nhìn vào Mạc Kỳ Hàn, chờ đợi câu trả lời của hắn.

Mạc Kỳ Minh cũng nếu như thế.

Trong mắt Mạc Kỳ Lâm toàn là chua xót, hẳn biết, lại muốn làm bộ nếu như không biết.

Mạc Kỳ Hàn xoay nhẹ chén trà trong tay, rũ mắt, không chút để ý thổi nhẹ trà, chưa nói gì, ai cũng không biết hắn suy nghĩ cái gì.

Đang lúc trầm mặc, những người kia như bị lửa dây vò, nếu như hắn nói đón, bọn họ liền hoàn toàn không có hi vọng, mà nay trên kim điện vẫn chưa sắc phong Lăng Tuyết Mạn làm Thái tử phi, nếu hắn nói không đón, đó là có ý tứ thôi phi, nếu như thực như vậy, Lăng Tuyết Mạn chẳng phải là sẽ thương tâm sao?

Bỗng dưng, Mạc Kỳ Hàn đột nhiên nâng mắt, mắt sáng như đuốc, làm bọn họ không kịp thu hồi khăn trong mắt, dưới ánh mắt thâm u giống như thấy rõ hết thảy kia, mấy người chật vật, đều nghiêng nghiêng mắt.

Mà Mạc Kỳ Hàn lại nhẹ cười, trêu tức: "Tiểu Thất tại sao gọi Tứ tẩu đệ là Mạn Mạn?"

"Tứ ca!" Mạc Kỳ Dục cả kinh, vội đỏ mặt nói: "Đệ biết sai, thỉnh Tứ ca tha thứ!"

"Ha ha, không chỉ Tiểu Thất kêu Mạn Mạn đi? Nghe nói..." Mạc Kỳ Hàn kéo dài giọng nói ngừng lại, mắt đen nghiền ngẫm nhìn sang, thành công nhìn đến vài huynh đệ đều ửng đỏ mặt, mắt tự nhiên, không dám đối diện cùng hắn.

Cười lạnh một tiếng, ngoại trừ thật có lỗi cùng đành chịu đối với Mạc Kỳ Diễn, Mạc Kỳ Lâm, Mạc Kỳ Dục, còn đối với Mạc Kỳ Minh là có sát ý thấu xương!

Nhưng, trên mặt cũng là cười, miệng vẫn là không chút để ý, "Ha ha, ngẫu nhiên kêu một tiếng không có gì, chỉ cần đừng hồng quy củ là được, dù sao, nàng bây giờ còn xem như là Tứ Vương phi, về phần khi nào thì nhận vào Đông cung, lúc sau nói tiếp đi!"

Nói mấy câu này, đã nhắc nhở bọn họ, lại cho cái đáp án lập lờ nước đôi, có thể sẽ đón, cũng có thể sẽ không đón, nhưng, bất luận là khả năng nào, Lăng Tuyết Mạn là Tứ Vương phi, là chánh phi hắn, là em dâu hoặc là hoàng tẩu bọn họ!

Sắc mặt Mạc Kỳ Diễn rõ ràng trắng vài phần, khẽ mím môi, nói: "Thái tử điện hạ nói đúng, là các huynh đệ quá phận! Về sau sẽ chú ý đúng mực!"

"Nhị ca, lúc Tứ đệ không có ở đây, Tứ phủ của đệ được Nhị ca chiếu cố nhiều, Tứ đệ vô cùng cảm kích, tình này, đệ nhớ kỹ!" Mạc Kỳ Hàn chấp tay, nói lời khẩn thiết, đối với chuyện Mạc Kỳ Diễn cứu Lăng Tuyết Mạn từ trong tay Liễu Ngô Đồng, hẳn thật sự theo đáy lòng cảm kích Nhị ca của hắn, chính là đối với nữ nhân mà mình yêu, cũng là không thể nhường, lại thêm vài phần xin lỗi.

Mạc Kỳ Diễn nhìn Mạc Kỳ Hàn, tiếng "Tứ đệ" kia làm hắn xúc động, trong mắt đột nhiên nóng lên, cổ còng như nghẹn lại, "Tứ đệ... Không sao!"

Mạc Kỳ Hàn lắc đầu, hết thảy không được nói.

Mạc Kỳ Minh vẫn lạnh nhạt như ngày xưa, chưa từng nói một tiếng.

Năm thái giám cung nữ bưng rượu và thức ăn tiến vào, dọn ở trên bàn xong, sau đó rót rượu đứng ở một bên hầu hạ.

Mạc Kỳ Hàn giờ lên một ly, cười nói: "Các huynh đệ, chúng ta cạ ba chén, hai năm không thấy, gần như sinh tử, thật sự không ngờ còn có một ngày đoàn tụ, còn có thể cùng ca đệ đệ uống rượu, ta thật sự cao hứng!"

"Tứ ca, đệ trước mời ca một ly!" Mạc Kỳ Lâm bưng rượu, mím môi mỉm cười.

Thấy thế, Mạc Kỳ Sâm cùng Mạc Kỳ Dục cũng nói: "Tứ ca trải qua nhiều chuyện như vậy, thật vất vả trở về, bọn đệ đệ nên kính Tứ ca trước!"

Mạc Kỳ Hàn nhẹ cong môi, mắt hẹp dài nhìn hướng Mạc Kỳ Minh, cười nhạt nói: "Tam ca, uống chung a, đệ nhớ Tam ca luôn rất ít cười, ngày hôm nay huynh đệ chúng ta đoàn tụ, Tam ca cũng không thể lạnh mặt!"

"Tứ đệ là thái tử, còn gọi ta Tam ca, Tam ca được sùng thành lo a! Ha ha, Tứ đệ lên tiếng, Tam ca cho dù không cười cũng phải cười a!" Mạc Kỳ Minh thanh thân cười, nói xong cầm chén rượu lên, nói: "Làm một trận thôi!"

"Tam ca nói không đúng rồi a, đệ tuy là thái tử, nhưng cũng không thể mất gốc a, huynh đệ cốt nhục sao có thể quên?" Mạc Kỳ Hàn chợt dừng cười, nhìn về phía Mạc Kỳ Diễn, "Nhị

ca, ca nói đạo lý kia có đúng hay không?"

"Ha ha, huynh đệ chúng ta tổng cộng có vài người, từ nhỏ đều rất tình cảm, đại ca đáng thương đi sớm, hiện thời Tử đệ có thể chết mà sống lại là việc rất may mắn, là phúc khí của chúng ta a!" Mạc Kỳ Diễn cười vui mừng, nâng chén đứng lên, "Tối, cạn!"

Rượu được vài ly, Mạc Kỳ Hàn kể một ít việc mạo hiểm trên chiến trường, mấy người Mạc Kỳ Dục nghe được khiếp sợ không thôi, đột nhiên Mạc Kỳ Minh hỏi: "Tử đệ, phụ Lâm phò mã của chúng ta ở đâu a? Sao trước đây chưa từng nghe qua người này? Trước khi chinh chiến, phụ hoàng còn chưa phong hân làm phó tướng quân a, hôm nay nghe thánh chỉ sắc phong phò mã, ta rất mơ hồ!"

"Tam ca có điều không biết a, Mộng Thanh không phải người kinh thành, phụ mẫu đều mất, là tự bán thân mình xung quân mà thăng tiến, Lôi Nguyên soái thử võ công của hân, tài cán quân sự, phát giác hân rất giỏi, liền đặc biệt đề bạt, trước mắt không có phụ ở kinh thành, ta đề hân ở tạm tại Đông cung, lúc này, ha ha, đại khái là bị mẫu hậu cho đòi vào Phụng Thần cung gặp Nhã Phi đi!" Mạc Kỳ Hàn cười nói.

"Ồ Đông cung?" Mạc Kỳ Minh ngây ra một lúc, phản ứng cũng rất nhanh, lập tức cười nói: "Tử đệ cùng phò mã cùng nhau vào sinh ra tử trên chiến trường, tình cảm đương nhiên tốt, dù sao muội phụ cũng là người một nhà, có thể ở tạm Đông cung a."

"Ha ha..."

Màn đêm buông xuống, ở bên trong Đông cung vẫn là một mảnh tiếng nói tiếng cười, trình diễn huynh đệ hữu ái, tay chân thâm hậu...

Đã đến giờ cấm, Mạc Kỳ Diễn cùng Mạc Kỳ Minh phải xuất cung, vì thế, mọi người đứng dậy cáo lui.

"Hiên nhi ở lại đi, đệ nói với nó một chút, đứa nhỏ này có thể là sợ đệ, rất câu nệ, lát sau đệ bảo thủ hạ đưa nó về Tử Vương phủ. Nhị ca Tam ca đi đường cẩn thận!" Mạc Kỳ Hàn nhìn Mạc Ly Hiên, khỏe miệng giờ lên tươi cười.

"Tốt lắm, chúng ta cáo lui trước!"

Trong đại điện, đèn cung đình sáng như ban ngày, Mạc Kỳ Hàn nắm tay Mạc Ly Hiên đi ra sau điện, "Hiên nhi, tâm sự cùng phụ Vương việc học hành của con ra sao!"

"Vâng, phụ vương!" Mạc Ly Hiên nhu thuận gật đầu.

Ngoài điện, trong bóng đêm, từng đôi mắt ám vệ như nhút chim ưng dò xét mỗi một chỗ khả nghi có tai thám tử mất...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 327

Trong tầm cung, Mạc Kỳ Hàn nhìn một cái, Vô Cực liền đóng cửa lại, lui ra ngoài cửa coi chừng.

Nắm tay Mạc Ly Hiên ngồi xuống ghế, Mạc Kỳ Hàn hỏi thẳng: "Hiên nhi, con thích mẫu thân con không? Chính là Vương phi Lăng Tuyết Mạn của phụ vương!"

"Phụ vương, Hiên nhi... thích mẫu thân, Hiên nhi cũng muốn hỏi phụ vương có thể nhanh đón mẫu thân vào cung không?" Mạc Ly Hiên đỏ mặt, cúi đầu, khăn trương bắt an.

"Hiên nhi, con muốn nghĩ rời khỏi mẫu thân con đúng không?" Mạc Kỳ Hàn lại hỏi.

Mạc Ly Hiên hơi hạ mắt, gật đầu, nhỏ giọng hỏi: "Phụ vương, nếu đón mẫu thân tiến cung, có thể... có thể cho Hiên nhi cũng ở trong cung không?"

"Hiên nhi, hiện tại phụ vương sẽ không đón mẫu thân con vào, trong cung rất hiểm ác, nàng chỉ có ở Tử Vương phủ chúng ta là an toàn, hơn nữa, đêm nay sau khi con trở về, cũng không thể lại tiến cung, thậm chí không thể bước ra Tử Vương phủ một bước, nguyên nhân con không nên hỏi, nếu trước kia con tin tức hoàng thúc, giờ hãy nghe phụ vương an bài, mỗi ngày ở trong Vương phủ cùng mẫu thân con, giúp nàng vui vẻ là được rồi, còn có một chuyện quan trọng nhất, tin tức phụ vương sống lại là giấu mẫu thân con, nàng hiện tại cái gì cũng không biết, hạ nhân quân gia trong Vương phủ đều xử lý tốt lắm, không người nào dám đem tin tức nghe được từ bên ngoài nói cho mẫu thân con biết một câu, con càng phải giữ mồm giữ miệng, không thể tiết lộ một câu, bằng không, sẽ hại phụ vương cùng mẫu thân con, con nhớ kỹ chưa?" Mạc Kỳ Hàn nghiêm túc dặn dò.

Mạc Ly Hiên ngẩn ra nhìn Mạc Kỳ Hàn, không hiểu hỏi: "Phụ vương, mẫu thân biết phụ vương không có chết nhất định sẽ cao hứng a, vì sao..."

"Con không hiểu đâu, phương diện này có rất nhiều chuyện hiện tại phụ vương không thể nói với con, dù sao con chỉ là một đứa nhỏ, biết càng ít đối với con càng an toàn, giống như mẫu thân con, phụ vương hi vọng nàng vui vẻ sống cuộc sống đơn giản, không muốn làm cho trong lòng nàng có gánh nặng, cả ngày lo lắng hãi hùng vì phụ vương, cái gì cũng không nói cho nàng biết, con cũng hy vọng như vậy, đúng không?" Mạc Kỳ Hàn nói có chút vội vàng.

"Vâng, mẫu thân không vui, con rất sốt ruột." Mạc Ly Hiên gật đầu nói.

"Vậy con nên đáp ứng phụ vương, đêm nay trở về, coi như không có chuyện gì phát sinh, phụ vương đấu với người xấu, con cùng mẫu thân con ngoan ngoãn chờ phụ vương, chờ phụ vương dọn dẹp người xấu, một nhà chúng ta có thể sống yên lành, con là đứa con phụ vương yêu nhất, mẫu thân con là nữ nhân phụ vương yêu nhất!"

Mạc Kỳ Hàn bình tĩnh nói, cuối cùng, nhấn mạnh, "Còn có, bất luận con nghe được cái gì, bất luận tương lai phụ vương đối đãi với mẫu thân con thế nào, con đều phải tin một việc, đó đều là giả, là làm cho ngoài người xem, là bố cục bắt người xấu, trong lòng phụ vương chỉ có một mình mẫu thân con Lăng Tuyết Mạn, con phải giúp phụ vương chăm sóc tốt cho nàng, biết không?"

"Phụ vương... Con, con nhớ kỹ." Mạc Ly Hiên cái hiểu cái không gật đầu, "Con sẽ chiều cố ngài ấy, phụ vương an tâm đi."

"Được, Hiên nhi thật sự là đứa trẻ ngoan, phụ vương nhìn con trưởng thành mỗi một ngày, thật cao hứng!" Mạc Kỳ Hàn hài lòng nở nụ cười.

Mạc Ly Hiên cũng cười, lại có chút nhú mày, "Phụ vương, người xấu ở trong cung sao? Mẫu thân trước kia thật sự đã cứu phụ vương à? Phụ vương đã thích mẫu thân từ lâu sao?"

"Hiên nhi, người xấu luôn luôn ẩn nấp ở bên cạnh chúng ta, hồi con hôn mê ở Lăng phủ chính là người xấu làm, về sau con sẽ biết. Mẫu thân con không có cứu phụ vương, là phụ vương

vì bảo vệ mạng của nàng, cố ý bảo quân gia nói, phụ vương luôn luôn ân nấp nhìn mọi người." Mạc Kỳ Hàn giải thích đơn giản.

Nói xong, hướng ra ngoài phân phó một tiếng, "Vô Cực, đi mời Mộng Thanh lại đây."

"Vâng!"

Một lúc sau, Lâm Mộng Thanh lấy thân phận phò mã tiêu sái vào Đông cung.

"Sur huynh, huynh nhanh thay quần áo đi." Lâm Mộng Thanh nói xong, từ trong ngực áo lấy ra một mặt nạ da người mỏng như cánh ve, "Đây, để làm xong rồi."

"Ừ."

Mạc Kỳ Hàn gật đầu, Vô Cực lấy ra một bộ quần áo thị vệ đại nội cho Mạc Kỳ Hàn thay, chỉ chớp mắt, Mạc Kỳ Hàn lại dịch dung thành bộ dáng Vô Giới.

"Hiên nhi, chúng ta đi." Mạc Kỳ Hàn trầm giọng nói.

Mạc Ly Hiên choáng váng, giật mình nhớ lại cái gì, mở to hai mắt nhìn, "Phụ vương, trước kia ở Hương Đàn Cư, thị vệ Vô Giới cứu mẫu thân ở hồ Nguyệt Lường, lại theo chúng ta đá bóng ở giáo trường, chính là... chính là phụ vương giả trang à?"

"Ừ, đúng vậy." Mạc Kỳ Hàn khẽ cười gật đầu, "Hiên nhi quả nhiên thông minh."

Mạc Ly Hiên cảm giác như lọt vào trong sương mù, nhìn mặt nạ da người thần kỳ kia, kinh thần không thôi.

Ra Đông cung, Mạc Ly Hiên đi ở phía trước, phía sau là hai thị vệ Vô Giới, Vô Ngân. Mỗi lần qua một cửa cung, lý do đều là, thái tử điện hạ phái thị vệ hộ tống tiểu Vương gia hồi phủ!

Một đường thuận lợi trở về Tử Vương phủ, Mạc Kỳ Hàn mang theo Vô Ngân đi vào Hương Đàn Cư.

Quân gia vội tới.

Một bước vào phòng, Mạc Kỳ Hàn liền tháo mặt nạ, lộ ra tướng mạo sẵn có, hỏi: "Tư Khuynh, tin tức phong tỏa như thế nào? Vương phi ra sao?"

"Hồi chủ tử, không có hạ nhân dám lăm miệng, Vương phi không biết gì, mới vừa rồi lo lắng tiểu Vương gia còn chưa hồi phủ, bảo Thu Nguyệt đến tìm nô tài hỏi một lần, lúc này có vẻ như đang tắm." Quân gia khom người trả lời.

"Được, theo dõi kỹ, không thể để cho Vương phi nghe được nửa lời đồn, chỉ cần nàng không làm khó đòi ra khỏi phủ, nàng muốn như thế nào đều được, tiểu Vương gia từ ngày mai sẽ ở cùng nàng, có Hoa Mai bà bà cùng sự phụ ở đây, nàng sẽ không gặp nguy hiểm, muốn chơi cái gì cứ việc cho nàng chơi."

"Vâng, chủ tử!"

"Được rồi, thời gian cấp bách, kêu Xuân Đường Thu Nguyệt lui ra đi."

"Vâng!"

Cúc Thủy Viên.

Lăng Tuyết Mạn tựa vào trong bồn tắm mờ mờ hơi nước, lười nhác hí hất, nhắm chán muốn chết.

"Vương phi, tiểu Vương gia hồi phủ." Xuân Đường tiến vào, vui vẻ nói.

"Đã về rồi? Ta an tâm." Lăng Tuyết Mạn mở to mắt, hơi ngồi dậy.

"Đúng vậy, Vương phi, nô tì hầu hạ ngài tắm mau chút đi, thời gian không còn sớm." Thu Nguyệt vội vàng nói.

Lăng Tuyết Mạn ngập một cái, lại khoát tay, "Hai người các người đi xuống ngủ đi, ta còn muốn ngâm chút nữa, chờ nước lạnh, ta sẽ đi ra ngủ."

"Vương phi, vậy... vậy nô tì để áo ngủ của ngài ở chỗ này, ngài chú ý không được ngủ trong thùng tắm, ngộ nhờ cảm lạnh thì phiền toái." Thu Nguyệt không dám kiên trì, lại không dám yên tâm dặn dò.

"Tốt lắm, ta biết rồi." Lăng Tuyết Mạn lại xua tay, "Nhanh ngủ đi."

"Vâng, nô tì cáo lui!"

Hai nha hoàn thời gian lui ra, đóng cửa, sau đó đi Hương Đàn Cư đợi lệnh.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Lăng Tuyết Mạn tựa vào bồn tắm, mái tóc đen như thác nước nghiêng xuống, khóe mắt khép chặt, không nhìn được, một giọt lệ xuôi theo gò má rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 328

Vách tường từ từ mở ra, một lần bước vào gian phòng này, Mạc Kỳ Hàn có loại cảm giác như đang trong mộng, vốn chỉ là một gian phòng ngủ không có gì đặc biệt, chỉ là bởi vì người ở trong phòng này, mà thành vương bản sâu nhất trong lòng hắn.

Nền đang cháy sáng, tường niệm đã lâu chôn sâu vào đáy lòng ở một khắc này hóa thành kích động, tay nâng, lại chưa chụp tắt nến, hắn muốn xem bộ dáng của nàng giờ phút này.

Bước chân nhẹ vô cùng, nhẹ đến không có phát ra một chút thanh âm, thân mình cao lớn đứng ở sau tấm bình phong, nhìn xuyên thấu qua bình phong, tiểu nhân nhi kia còn ngâm trong thùng tắm, đưa lưng về phía bình phong, hần nhìn không tới mặt nàng, chỉ có thể nhìn đến tóc đen buông xuống như thác nước, nàng an tĩnh như là đang ngủ, nửa ngày không có động tĩnh gì.

Nhìn không được, hần bước chân, vòng ra bình phong, nhìn nàng, đầu vai kia mượt mà trắng nõn như ngọc lả lỏ ở trong không khí, trên cao nhìn xuống, mềm mại trước ngực nàng mơ hồ ánh vào đáy mắt, cơ hồ là trong phút chốc, trong cơ thể này lên khô nóng quen thuộc, dưới bụng, ngọn nguồn dục vọng lặng lẽ thò đầu ra.

Cổ họng gian nan lẫn lộn, Mạc Kỳ Hàn xoay người, tung nhẹ ra một chuỗi đập tắt nện, trong phòng lập tức lâm vào bóng tối.

Mà Lăng Tuyết Mạn dựa vào bồn tắm, nhắm mắt lại, không hề hay biết bóng tối đột nhiên tới, vẫn bị vây hãm ở trong hồi ức của mình, ưu thương tưởng niệm nam nhân trong lòng.

Khoảng cách ngăn ngừa không tới hai trượng, Mạc Kỳ Hàn bước từng bước, lòng run run, hai chân cũng run rẩy, trước thiên quân vạn mã hần cũng chưa từng nhăn mày một chút, giờ phút này, lại kích động không thôi, vừa khấn trượng vừa khó nhịn.

Thân mình nhẹ nhàng ngồi xổm xuống bên bồn tắm, đưa tay vào trong nước, hơi nhũu mảy, chậm rãi xoa khuôn mặt trắng nõn như ngọc, trong lòng quặn đau khó nhịn.

Một tia lạnh lẽo truyền vào tứ chi, hơi ẩm chân thật từ lòng bàn tay kia làm thân mình Lăng Tuyết Mạn đột nhiên run lên, ánh mắt lại đóng chặt hơn, nàng không muốn tỉnh lại khỏi giấc mộng, nếu chỉ có ở trong mộng mới có thể cảm giác được độ ấm của hần, nàng tình nguyện luôn ở trong mộng, tình nguyện lấy phương thức như thế an ủi tưởng niệm khắc cốt ghi tâm của bản thân mình đối với hần.

Nàng run lên, làm Mạc Kỳ Hàn nhũu mảy sâu hơn, vội rút tay về, đi lấy khăn lông khô đặt ở trên bàn nhỏ bên cạnh bồn tắm, hần nghĩ rằng nàng lạnh, mà Lăng Tuyết Mạn lại bởi vì bàn tay kia rút ra mà không nhìn được rơi lệ, mắt mắt lan tràn ra, lông mi khẽ run, thì thảo nói nhỏ, "Năm mơ... Tỉnh mộng..."

Tay cầm khăn mặt nhất thời cương cứng ở giữa không trung, hốc mắt nhanh chóng phỉếm hồng, Mạc Kỳ Hàn nhìn không được mà ẩm ướt hai mắt, tay run run chuyển qua trên gương mặt nàng, động tác hết sức ôn nhu đi lau vết nước mắt trên mặt nàng, tiếng nói khàn khàn nghẹn ngào, "Nước lạnh, ta ôm nàng ra được chứ?"

Thời gian phảng phất dừng ở giờ khắc này, hô hấp của Lăng Tuyết Mạn cũng đình chỉ theo, thanh âm quen thuộc như vậy, còn có cảm giác khăn mặt dán tại mặt, đầu óc lập tức trống không, mắt trong veo khép chặt chậm rãi mở, hình dáng mơ hồ gần ngay trước mắt, bóng tối ở trong phòng nói cho nàng biết, nển đã tắt... Là hần sao?

Tâm, sắp nhảy ra cổ họng, cánh tay ngọc khẽ nâng, dục chạm đến tay hần dừng tại giữa không trung, lại đột nhiên thu hồi, ánh mắt Lăng Tuyết Mạn lại gắt gao nhắm lại, môi đỏ mọng thì thầm, "Không, nhất định còn nằm mơ... Là mộng..."

Trong lòng như hít thở không thông, Mạc Kỳ Hàn hạ mắt, hai tay thò vào trong nước, bỗng lên thân mình thom mềm kia, đột nhiên rời khỏi nước, thân mình bị bay lên không, nàng cả kinh, bản năng đưa tay lung tung bắt được cổ áo hần, không dám tin hỏi ra tiếng, "Ai?"

"Mạn Mạn..."

Từ trong cổ trần Mạc Kỳ Hàn gian nan ra hai chữ, nước mắt nóng bỏng rơi xuống, chạm vào mi tâm của nàng, nóng rực, cũng kéo nàng từ cảnh trong mơ về thực tế, nàng khiếp sợ ngây ngốc, ánh mắt trợn to, ngửa đầu nhìn khuôn mặt hần mơ hồ trong bóng đêm, để mặc hần ôm nàng đi đến giường, đặt nàng trên giường, lại dùng khăn cẩn thận lau khô thân thể của nàng, sau đó xả chăn gấm bao lại nàng, lại đem cả người nàng và chân gấu gao ôm vào trong lòng.

Đầu nàng để trong ngực rộng lớn của hần, lắng nghe tiếng tim hần đập bất quy tắc, bình tĩnh, nhắm mắt thật lâu lại không dám mở, cả hai trăm mặc không có gì để nói, rất nhiều lời muốn nói vùi nàng cát dưới đáy lòng, giờ phút này, lại không biết nên bắt đầu nói từ đâu, hần cũng khẽ nhắm mắt, cảm thụ được nàng chân thật trong lòng hần, hô hấp sớm hỗn loạn.

Thật lâu sau, nàng chậm rãi mở mắt, rõ ràng phát hiện, nàng vẫn ở trong lòng hần, đột nhiên mừng như điên khiến cho nàng lặng lẽ nhéo đuôi của mình, đau! Không phải nằm mơ! Là thật, là Tình nhân đã trở lại, mới vừa rồi một tiếng "Mạn Mạn" kia thật là hần gọi!

Môi đỏ mọng khẽ run, muốn nói, lại khóc nức nở, tiếng khóc lập tức từ trong cổ họng tràn ra, làm kinh ngạc hần, cũng hoảng lòng hần, hần vội vàng nâng mặt nàng lên, khăn khăn lau khô, "Mạn Mạn không khóc, không khóc..."

Hần càng giúp nàng lau lệ, nàng lại khóc càng dữ tợn, một câu cũng không nói, bắt được tay hần, cắn mu bàn tay hần, nước mắt rơi xuống ở trên tay hần, hần cắn cắn môi, lẳng lặng nhìn nàng, để nàng phát tiết.

Mùi máu nhẹ vọt vào mũi, nàng chấn động, phút chốc nâng cách đầu, ngón tay khẽ run xoa mu bàn tay hần, chất nhầy ẩm nóng dính ở trên ngón tay, đồng tử nàng co rút nhanh, ngược mắt khóc lâm lâm, "Chảy máu, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?"

"Không có việc gì, không đau, một chút cũng không đau, Mạn Mạn đừng khóc!" Mạc Kỳ Hàn giơ tay lên, tiếp tục lau chùi nước mắt giàn giụa của Lăng Tuyết Mạn, cười thỏa mãn, "Chỉ cần Mạn Mạn không tức giận, cho dù phé đi cái tay này cũng không sao!"

"Nói bừa! Tay phé đi, chẳng làm sao còn có thể ôm ta a, chẳng là tên vô lại khốn kiếp!" Lăng Tuyết Mạn vừa tức lại đau lòng, sốt ruột nói: "Chàng đốt nển, băng tay một chút, ta không nhìn chàng."

"Không cần, con mèo nhỏ cần một chút mà thôi, không cần bận tâm." Mạc Kỳ Hàn cười khê, kéo chăn đã hơi rớt khỏi người Lăng Tuyết Mạn, bao kỹ thân thể của nàng, "Tháng Tám đã vào thu, đừng để bị lạnh."

"Sao không cần? Không cần chàng lo cho ta!" Lừa giận ứ đọng của Lăng Tuyết Mạn lập tức nảy lên, ra sức mò chán, cố tình đem thân mình đều lộ ở bên ngoài, gằm nhẹ: "Đốt đèn, băng tay, nhanh chút!"

"Mạn Mạn..." Mạc Kỳ Hàn nhũu mảy.

"Nhanh chút! Nếu không chàng liền cút!" Lăng Tuyết Mạn cắn răng tiếp tục rống.

Mạc Kỳ Hàn co hạ khóe miệng, khê gọi một tiếng, "Mạn Mạn, trước đắp chăn đã, tay của ta thật không có gì, nàng chỉ cần rách da..."

"Chàng đi hay không đi? Không đi liền lập tức biến, ta không muốn nhìn thấy chàng!" Ngực Lăng Tuyết Mạn phập phồng kịch liệt, nước mắt chảy vào miệng, mặn mặn, chua xót vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 329

"Mạn Mạn..." Trong lòng Mạc Kỳ Hàn ồ ồ nảy lên dòng nước ảm, vạn lời muốn nói bị nghẹn ở trong cổ họng, phát không ra một âm.

"Đốt đèn a!" Lăng Tuyết Mạn thúc giục một câu, thấy Mạc Kỳ Hàn còn không động, buồn bực vurun hai tay dùng sức đẩy hẳn xuống giường, tức giận gầm nhẹ, "Cút cút cút! Ta không muốn nhìn thấy chàng, một chút cũng không muốn!"

"Mạn Mạn!" Mạc Kỳ Hàn nghẹn ngào một câu, đột nhiên đem thân thể trần truồng của nàng ôm vào trong lòng, cánh tay trắng kiện gắt gao ôm eo nàng, cầm để ở trên vai nàng, nước mắt nóng bỏng lại rơi, "Mạn Mạn, nhớ ta không? Ta rất nhớ nàng, mỗi ngày mỗi đêm đều ngóng trông giờ khắc này, rốt cục, rốt cục có thể lại ôm nàng, không đuổi ta đi được không?"

Lăng Tuyết Mạn đánh đắm cái lưng chắc nịch kia, toàn bộ ủy khuất trong lòng đều phát tiết ra, "Chàng gạt người! Chàng căn bản không nhớ ta, chàng nói một năm, ta chờ chàng một năm, nhưng chàng gạt ta, chàng có biết chờ mỗi một ngày trong lòng ta là cái mùi vị gì sao? Ta đợi hơn nửa năm... Kề lừa đảo! Kề lừa đảo! Ah... Ah..."

"Mạn Mạn, vì tình thế, thực xin lỗi thực xin lỗi..." Mạc Kỳ Hàn đau lòng không biết làm sao, chỉ có thể ôm Lăng Tuyết Mạn chặt hơn, khiến thân mình thom mềm của nàng dán thật chặt thân thể hẳn, nơi nào đó, lập tức nóng rực như lửa cháy lan ra đồng cỏ lửa, không cách nào ức chế, giờ phút này, hẳn không bao giờ muốn ản nhẫn nữa, nâng mặt nàng lên, cúi đầu dán lên cánh môi mềm mại của nàng, hôn nàng thật sâu...

Đây là dồn nén của vô số lần hôn môi nàng trong mộng, thom ngọt như đêm ly biệt đó, khiến hẳn quỵn luyến...

Nhưng, Lăng Tuyết Mạn chỉ ngốc trệ vài giây, liền kháng cự lên, hai tay dùng sức xô đẩy Mạc Kỳ Hàn, lắc đầu, khép môi không cho lưỡi của hẳn xâm nhập, từ chối như vậy, làm trong lòng Mạc Kỳ Hàn lập tức hoảng loạn lên, đang lúc ngăn ra, bị Lăng Tuyết Mạn đẩy ra, mà nàng cũng lui rất xa, thở hên hên trừng mắt hẳn!

"Mạn Mạn, nàng... nàng không yêu ta?" Mạc Kỳ Hàn hỏi hết sức nhẹ, không hề chớp mắt nhìn Lăng Tuyết Mạn, tìm đập nhanh hơn.

"Không cho chàng hôn ta!" Lăng Tuyết Mạn thờ phỉ phò, cường nganh nói: "Đốt đèn! Không bằng tay cũng đừng nghĩ chạm vào ta một chút!"

"Mạn Mạn!" Khuôn mặt tuần tú của Mạc Kỳ Hàn biến thành màu đen, nhẫn nại trấn an: "Thật sự không có việc gì, nàng đừng lo lắng."

"Thúi lắm!" Lăng Tuyết Mạn bị tức giận làm choáng váng đầu, kéo một cái gối ném tới, quát: "Cút nhanh lên! Bà cô đây không muốn nghe chàng nói chuyện, không muốn nhìn thấy chàng!"

"Mạn Mạn..." Mạc Kỳ Hàn nhừ đầu, hẳn là đương triều thái tử, Hoàng đế tương lai, ở trong mắt nàng, chỉ là cọng lông thôi! Châm chọc một chút, thấy Lăng Tuyết Mạn không có tí tí thoái nhượng, vì "tính" phúc, phục tùng đi!

Thở dài một hơi, Mạc Kỳ Hàn buồn bực, đồng thời cũng cảm động, nàng coi trọng hẳn như vậy, khiến cho hẳn cảm thấy hết thảy quyết định gạt nàng là đúng, nếu nàng biết tình cảnh của hẳn, vậy còn không khăn trương sợ hãi lo lắng sao?

Hai chân xuống giường, muốn đứng lên, Mạc Kỳ Hàn lại liếc mắt chưa từ bỏ ý định hỏi: "Mạn Mạn, có thương lượng không?" Khó như vậy gặp nhau một đêm, hẳn cũng không muốn lãng phí thời gian vào việc vật vãnh như bằng tay.

"Không có!" Lăng Tuyết Mạn trả lời, ngữ khí kiên định.

Mạc Kỳ Hàn nhủ mảy, "Vậy nàng trước nằm xuống đắp kín mền, đừng cảm lạnh."

Lăng Tuyết Mạn chưa lên tiếng trả lời, lại chui vào chăn.

Cất bước đi ra gian ngoài đốt đèn, nhìn mu bàn tay, giữa hai dấu răng rách da, chỉ chảy một chút máu, Mạc Kỳ Hàn tùy tay xé một khối vải ở vạt áo, buộc lại, cười, lại tắt đèn đi vào.

"Tốt lắm, nàng muốn kiểm tra hay không?" Đưa tay vurun đến trước mặt Lăng Tuyết Mạn, Mạc Kỳ Hàn cười hỏi.

Lăng Tuyết Mạn đưa tay sờ sờ, ngữ khí đột nhiên ôn nhu, tự trách không thôi, "Tình nhân, khẳng định rất đau đi, chính ta căn bản thân mình một ngụm nhỏ còn cảm thấy đau, căn chàng sâu như vậy, ta thật sự là giận đến hồ đồ rồi!"

"Ta là nam nhân, da thô thịt dày, lại là người luyện võ, chút thương tổn ấy chỉ xem như mưa bụi, nhưng còn nàng, cần mình làm cái gì?" Mạc Kỳ Hàn nói xong, dựa ở đầu giường, khẽ xoa cái trán Lăng Tuyết Mạn, trách cứ.

"Ta nhớ chàng hết sức, khổ sở trong lòng, lại sợ người khác nhìn ra, liền cần mình một chút, nhắc nhở mình phải làm bộ cao hứng, phải cười vui vẻ." Lăng Tuyết Mạn khẽ cắn cánh môi, lại đột nhiên nhớ lại cái gì, vội vàng nắm tay Mạc Kỳ Hàn hỏi: "Tình nhân, chàng trở về còn đi không? Nếu chàng đi, mang ta cùng đi được chứ?"

"Mạn Mạn, ta không đi, lần này trở về không bao giờ đi nữa, coi chừng nàng, cưới nàng." Mạc Kỳ Hàn ôm đầu Lăng Tuyết Mạn, dăth nàng gói lên chân hẳn, khoe miệng tươi cười, tình yêu sâu nồng

"Cưới ta?" Lăng Tuyết Mạn nghe vậy, kinh ngạc một chút, bò dậy nói: "Chàng bây giờ có thể cưới ta sao? Nhưng, nhưng Hoàng thượng hôm nay ám chỉ ta, muốn cho ta tái giá với tướng quân mang mặt nạ đó! Vậy phải làm sao bây giờ? Tình nhân, chàng vẫn là mang ta bỏ trốn đi, chúng ta tìm một chỗ không ai biết, cũng không cần trở lại kinh thành, chờ thêm mấy năm, lời đồn trôi qua, chúng ta lại vùng trộm trở về gặp cha nương chàng, thế nào a?"

"Mạn Mạn!" Khuôn mặt tuần tú của Mạc Kỳ Hàn có chút run rẩy, phụ hoàng đây không phải là thêm phiền sao? Cau mày, ôm Lăng Tuyết Mạn vào lòng, dùng chân móng bao thân thể của nàng, nhẹ giọng nói: "Chúng ta không cần bỏ trốn, ta sao có thể để nàng không danh không phận đi theo ta? Ta không chỉ muốn kết hôn nàng, còn muốn oanh oanh liệt liệt cưới nàng, làm cho người trong thiên hạ biết nàng là nữ nhân của ta, Mạn Mạn, lại chờ ta một đoạn thời gian được không?"

"Nhưng, Tình nhân chúng ta, chúng ta... Ta thật sự không biết chàng muốn cưới ta thế nào, ta chỉ sợ Hoàng thượng tức giận giết chàng a!" Lăng Tuyết Mạn lo lắng không thôi, ôm chặt lưng Mạc Kỳ Hàn, "Tình nhân thôi đi, ta không muốn hư danh này nọ, ta chỉ muốn chàng, một năm nay ta đợi buồn muốn chết, cái gì danh phận, cái gì kiêu tám người kiêu, đều không bằng có chàng thật sự ở bên cạnh ta."

Mạc Kỳ Hàn vỗ nhẹ lưng Lăng Tuyết Mạn, lại cười nói: "Mạn Mạn, đây là điều nam nhân nên làm cho nữ nhân, ta sao có thể ủy khuất nàng? Nàng chờ nghĩ loạn, hiện tại ta đã trở về, mỗi ngày nàng vui vẻ là tốt rồi, hết thảy đều giao cho ta, không được lại đa sầu đa cảm, phiền muộn buồn bực, biết chưa?"

"Tình nhân... Chàng có chuẩn bị nói cho ta cái gì không? Ví dụ như một năm nay chàng ở nơi nào? Đang làm cái gì? Vì sao chỉ viết cho ta một phong thơ? Vì sao khéo như vậy, ngày đó quân nam chinh xuất chinh chàng cũng đi, hôm nay quân nam chinh trở về chàng cũng trở về?" Lăng Tuyết Mạn ngược mắt, nhẹ giọng hỏi.

"Không, cái gì ta cũng không chuẩn bị nói cho nàng biết, chúng ta hẹn đêm động phòng hoa chúc sẽ trao đổi bí mật, còn nhớ không? Giống như ta rất kỳ quái nàng sao lại không biết chữ, không biết viết làm cho Hoa Mai bà bà viết giùm, bởi vì theo ta được biết, ba người con gái của Lăng Bắc Nguyên mặc dù không thể nói là tài nữ đệ nhất kinh thành, nhưng đọc sách biết chữ là không vấn đề, đây là sao?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cưới Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 330

Mạc Kỳ Hàn nói chuyện, làm sắc mặt Lăng Tuyết Mạn tái nhợt vài phần, lặng yên ngậm miệng lại, không dám lại đi hỏi bí mật của hắn, miễn cho hắn hỏi nàng đến cùng không tha, liền gạt đầu, "Ừm, chờ đêm động phòng hoa chúc trao đổi bí mật."

"Được." Mạc Kỳ Hàn cười, hắn nghĩ, nàng nhất định là có chuyện gì gạt hắn, tuy hắn phái người âm thầm điều tra chuyện của nàng trước khi xuất giá, nhưng không có tra được cái gì dị thường, hắn nghĩ không ra, cũng đoán không ra, tuy rằng Lăng Tuyết Mạn lúc chưa lấy chồng tính tình không tốt một chút, nhưng lễ tiết quy củ vẫn là hiểu, mà Lăng Tuyết Mạn hắn biết, lại... lại tương đối phóng khoáng một chút, có vẻ như nói chuyện cũng khác xa các tiểu thư bình thường.

"Mạn Mạn, bí mật của nàng chắc chắn sẽ không ảnh hưởng tình cảm của nàng đối với ta sao?" Mạc Kỳ Hàn lo lắng hỏi.

Lăng Tuyết Mạn ngăn ra, lập tức lắc đầu, thanh âm rất nhỏ: "Sẽ không, không có gì có thể thay đổi tâm của ta đối với chàng."

"Tốt lắm, ta không hỏi nữa, chúng ta cùng chờ một ngày kia." Mạc Kỳ Hàn gạt đầu, nhẹ cười.

Lẳng lẳng ôm nhau chút nữa, nhất thời không nói gì, đầy phòng chỉ có âm áp nồng đậm, Lăng Tuyết Mạn tựa vào trong ngực rắn chắc, trong lòng thật kiên định, có nam nhân âu yếm bên cạnh, giống như có toàn bộ thế giới, giờ phút này nàng hạnh phúc ngọt ngào, luyện tiếc nói khỏi hắn nửa phần.

Nhưng, thân thể kề nhau như vậy, nàng lại trần truồng, làm hắn cảm dục đã lâu, hồ hấp dần dần hỗn loạn, mắt trở nên đục ngầu, bàn tay to nhìn không được tiến vào chăn mùng, xoa mềm mại trước ngực nàng, hơi thở nóng bỏng rơi ở nàng bên tai, "Mạn Mạn, ta đã theo lời nàng bằng bàn tay, hiện tại có thể hôn nàng không?"

Thân thể lâu không được âu yếm, bị Mạc Kỳ Hàn đột nhiên vuốt ve, mẫn cảm khẽ run, yết hầu kim lòng không đậu tràn ra một tiếng than nhẹ, "A..." Sau đó thẹn thùng dán chặt hắn, vùi đầu ở trước ngực hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng.

Mạc Kỳ Hàn vui sướng không thôi, giọng nói từ tận trầm thấp: "Mạn Mạn, đêm nay bồi thường ta được không? Ta ghen sắp điên rồi!"

"Chàng... Đó là chuyện của chàng, ta cũng mặc kệ..." Lăng Tuyết Mạn ngưng ngừng không thôi.

"Ha ha, nàng tiểu yêu tinh này!" Mạc Kỳ Hàn sung sướng cười nhẹ, tà khí như sương mây, bàn tay to đột nhiên dùng sức bóp bộ ngực sữa của Lăng Tuyết Mạn, làm Lăng Tuyết Mạn "A!" một tiếng, thân thể mềm mại gãy dựa muốn thoát khỏi ôm ấp của hắn, không biết, vừa ma sát, khiến cho cực nóng dưới thân hắn lập tức bành trướng tới cực điểm, nàng không nghĩ qua là đụng tới vật cứng rắn như sắt kia, hai gò má lập tức đỏ hồng nóng bỏng, tay nhỏ bé để ở lồng ngực của hắn, liền muốn khăn trương bỏ xuống thân thể của hắn, lại bị hắn bao lấy, mị hoặc nói nhỏ, "Mạn Mạn, coi áo cho ta được không?"

"Không... Mặc kệ..." Ngưng ngừng, tiếng nói của Lăng Tuyết Mạn vô cùng kiều mị, lâu lắm chưa từng có thân thiết, đối mặt với Mạc Kỳ Hàn, xấu hổ không ngẩng đầu lên được.

"Hả?" Mạc Kỳ Hàn nâng cao giọng, ẩn nhẫn dục vọng mãnh liệt muốn nàng, tà ác đùa nói: "Mặc kệ là không muốn ta sao? Thì ra Mạn Mạn của ta không muốn ta a!"

Dứt lời, Mạc Kỳ Hàn chậm rãi rút tay về, khoát chăn mùng trên lên, trong bóng đêm, ngậm cười ý đợi Lăng Tuyết Mạn chủ động câu dẫn, chiều này với hắn mà nói, dùng rất được.

Nhưng, Lăng Tuyết Mạn nghe vậy, ừy khuất, "Không hầu hạ chàng coi áo chính là không muốn chàng sao? Vậy chàng đừng đụng ta, ta chính là không muốn chàng."

"Ách..." Mạc Kỳ Hàn co rúm khốe miệng, hơi hơi ừy khuất nhịu mày, "Ồ bên ngoài đều là thủ hạ hầu hạ, mỗi ngày ta ngắm trông có một đêm nàng thoát áo tháo dây cho ta, Mạn Mạn... Ta..."

"Tình nhân... Ta, ta đùa giỡn với chàng thôi, ta..." Lăng Tuyết Mạn ngắt lời Mạc Kỳ Hàn, nói xong, đứng thẳng lên, mò trong bóng tối tới trên eo của hắn, sờ soạng nửa ngày, nghi ngờ hỏi: "Tình nhân, không phải tháo ngọc đai sao? Tại sao không có?"

"A, ta quên mất, ta thay quần áo rồi." Mạc Kỳ Hàn buồn bực, đã quên mất hắn đổi thành trang phục thị đại nội vệ! Không khỏi thờ dài, "Thôi, tự ta cởi, chờ lần sau ta đổi về đồ của mình thì nàng cởi cho ta."

Nha đầu kia bình thường cởi quần áo hắn đã chậm, giờ muốn cởi trang phục thị vệ này, sợ là chờ hắn dục hóa đốt người chết đi nàng còn đang nghiên cứu, dù sao không đốt đèn chỉ có thể dựa vào sờ soạng, là có chút khó khăn.

Đứng dậy, nhanh chóng cởi sạch áo quần, thân thể trần truồng nằm cùng Lăng Tuyết Mạn, đưa tay ôm nàng, si ngốc cười, "Mạn Mạn, sẽ có một ngày ta không phải rời giường lúc canh năm, chúng ta cũng sẽ cùng nhau ngủ một mạch tới sáng, cùng nhau dùng bữa, cùng nhau tắm bộ, nàng chơi đu dây ta cùng nàng, nàng muốn đi dạo phố ta cùng cùng nàng, trước mặt sau lưng, nàng có thể kiểu ngao nói cho bất luận kẻ nào, ta là nam nhân của nàng!"

"Ừm, ta chờ đợi ngày này, Tình nhân, ta tin chàng, luôn luôn tin chàng." Lăng Tuyết Mạn giờ lên hạnh phúc khuôn mặt tươi cười, cánh tay ngọc câu sau gáy Mạc Kỳ Hàn, chủ động đưa lên môi nàng.

Tâm tình Mạc Kỳ Hàn nhất thời nhộn nhạo, ni non một tiếng, "Mạn Mạn... Ta yêu... Nàng..." Sau đó ôn nhu hôn môi đỏ mọng tưởng niệm đã lâu kia, mút thật sâu, lưỡi linh hoạt đảo qua mỗi một chỗ trong miệng nàng, làm nàng run rẩy từng trận, mới bao quần toàn bộ lưới của nàng, dây dưa, chơi đùa lẫn nhau.

Đang lúc gắn bó kề nhau, bàn tay to của hắn xoa mềm mại trước ngực nàng, lúc nặng lúc nhẹ, làm nàng nhìn không được thở gấp liên tục

"Tình nhân, chàng vừa rồi... Nói cái gì... Ta không có nghe rõ..." Lăng Tuyết Mạn cũng mơ hồ không rõ hỏi.

"Mạn Mạn, ta đang nói ba chữ kia, nàng muốn nghe không?" Mạc Kỳ Hàn khẽ dời môi, hỏi.

"Muốn nghe, dĩ nhiên muốn nghe." Nghe vậy, Lăng Tuyết Mạn dán sát lên thân mình Mạc Kỳ Hàn chặt hơn, chỗ tư mật của hai người ma sát, kích khởi lẫn nhau, Mạc Kỳ Hàn phản ứng càng sâu, từ lúc ban đầu đã nhìn dực vọng mãi đến bây giờ, trên trán hần sớm đầy mồ hôi, giờ phút này, hần chỉ muốn yêu nàng, cùng nàng hợp làm một, thỏa mãn phóng thích sinh lý cùng tâm lý đè nén suốt một năm rưỡi của hần, vì thế, hần thuận miệng nói: "Mạn Mạn, một hồi nói, hiện tại ta nghĩ muốn nàng."

"Không..." Lăng Tuyết Mạn làm nũng một tiếng, trốn tránh môi hần, dụ dỗ: "Tình nhân, chàng trước nói cho ta nghe đi... Ta muốn nghe chàng nói, được không?"

Mạc Kỳ Hàn nhẹ mở môi mỏng, thâm tình ni non, "Mạn Mạn... Ta yêu nàng, thật yêu thật yêu, yêu đến không thể tự kiềm chế..."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 331

Năm mới vui về ♥□♥□♥□♥□

Tìm chưa bao giờ nhảy lên cuồng nhiệt như vậy, bởi hần âu yếm tỏ tình, bởi hần hiếm khi nói lời yêu đương, cảm giác vẫn biết, nhưng chính tai nghe được lại là cảm giác khác, loại cảm giác này thiêu đốt nàng, làm nàng sôi trào!

Chóp mũi đau xót, lệ tuôn ra, vui mừng mà khóc, "Tình nhân... Ta còn muốn nghe... Chàng lặp lại lần nữa được chứ?"

"Mạn Mạn, ta yêu nàng... Ta yêu nàng... Ta yêu nàng..."

Mạc Kỳ Hàn thì thầm thổ lộ lời yêu, lau khô nước mắt của nàng, hôn nồng nhiệt một đường xuống phía dưới, môi mỏng lướt qua chiếc cổ mảnh khảnh của nàng, tới bộ ngực sữa tuyết trắng, trần trọc chạm vào nhau, đóa hồng mai trước ngực ngao nghễ mà đứng ở trong miệng hần, trong bóng tối, hần không cách nào thấy rõ đồ ửng trên hai gò má nàng, nhưng hần có thể tưởng tượng được, giờ phút này nàng sẽ có bộ dáng mê say mê người..

Hần ôm lấy thân nàng, mềm mại đẩy dà của nàng dán tại bộ ngực hần, làm ngực hần như bắt lửa, ngay tiếp theo, bụng không ngừng siết chặt, dực vọng bị đè đã nén lâu làm hần hô hấp ồ ồ, đồng thời muốn lập tức tiến vào nàng, nhưng mà, một tia lý trí còn tồn tại, cuối cùng hần không dám tùy tiện, sợ làm đau nàng..

Bàn tay to vươn ra, kéo màn che xuống, giữa răng môi yêu kiều của nàng, thờ dốc của hần, ái muội ở trong màn che lựa mông đẩy tình dực lên cao trào.

Bàn tay to dao động ở phần lưng bóng loáng của nàng, đầu ngón tay lạnh lẽo lướt qua, làm cho thân thể mềm mại của nàng khó nhịn giẫy dụa, môi hần di động, hôn lên vành tai khéo léo của nàng, khẽ liếm hút, thỉnh thoảng, lại cúi đầu ngậm vào nụ hoa màu hồng của nàng, nhẹ mút, rìa rói, kích thích mãnh liệt lập tức truyền khắp tứ chi của nàng kim lỏng không được vươn thân thể muốn gắn sát hần hơn.

Gò má nàng nóng rực khi hần nhẹ nhàng liếm trên mặt nàng, môi ôn nhuận dán mặt hần, mắt ướt át mê ly, hơi hơi mở, cảm thụ được bàn tay to của hần nhẹ nhàng vuốt ve ở trên dãy dả của nàng, hôn nụ hoa của nàng gây nên khoái cảm, khát vọng càng ngày càng sâu, bàn tay to của hần bắt đầu chậm rãi trượt dọc theo thân thể mềm mại của nàng, qua mỗi một chỗ, như lướt trên ngọn lửa, làm nàng run từng trận, mon tron bụng, trượt hướng giữa hai chân nàng..

Hần vẫn về nhụy hoa của nàng, ngón tay dài thăm dò vào, tiếng nói khàn khàn, mang theo dây vô khó nhịn, thì thầm hỏi nàng, "Mạn Mạn, nàng yêu ta không? Muốn ta không?"

"Tình nhân ta... Ta yêu chàng... Vẫn luôn yêu..." Lăng Tuyết Mạn yêu kiều run rẩy, ngón tay dài lại tăng nhanh ra vào, làm nàng rên rí không thôi, "Ừm... Tình nhân... Muốn... Muốn ta..."

Tà khí trong mắt Mạc Kỳ Hàn lấy đỉnh ý cười thỏa mãn, thì thầm ở nàng bên tai, "Được, giao nàng cho ta..."

Hần không chờ nữa, xoay người tiến lên...

Trong nháy mắt, Lăng Tuyết Mạn mặc dù đã chuẩn bị tâm lý xong, nhưng cảm giác sung sướng truyền đến, vẫn nhìn không được ngậm lên tiếng, đồng thời nắm chặt bờ vai của hần, mồ hôi trên trán không ngừng chảy ra

"Tình nhân... Không được... rồi ta nữa... Không được bỏ lại một mình ta... Chờ đợi rất khổ..."

Nàng không thấy rõ hình dáng gương mặt hần, nóng vội bất an nắm đầu vai hần chặt hơn, hần lúc nhanh lúc chậm kéo tiến ra vào, chìm đắm trong loại khoái cảm tình dực này, cũng nhìn không được rên rí ra tiếng..

Sau một vòng kịch liệt, động tác hần chậm lại, chỉ thông thả đẩy tiến có tiết tấu, nhưng, chưa từng lường trước là, động tác chậm như vậy lại khiến cho cả hai vui thích càng sâu, như một đợt biển lặng, lại có một lần triều lên, thật lâu không từng hạ xuống, thật lâu ở đỉnh sóng, làm người ta như si như say.

Đầy phòng, chỉ nghe tiếng hai người thờ dốc không ngừng, rên rí không ngừng.

Cuối cùng nhiệt tình phóng thích, hai người đều đạt tới cực hạn, toàn thân ẩm ướt, nàng dán vào lồng ngực của hần, hần ôm nàng, thật lâu không nói ra.

Dán môi cánh hoa của nàng, ánh mắt hần tràn ngập thâm tình, "Mạn Mạn, ta không rời nàng nữa, thật sự, loại chia lìa này đối với nàng là tra tấn, đối với ta càng là dày vò, lại chờ ta một đoạn thời gian, vì ước hẹn bên nhau trọn đời của chúng ta, lại ừy khuất thêm một lần được không?"

Lăng Tuyết Mạn rung rung gật đầu, "Tình nhân... Ta yêu chàng, ta chờ, chờ chàng cho ta hạnh phúc..."

Mạc Kỳ Hàn ôn nhu hôn thiên hạ trong lòng, hôn khắp mỗi một tác da thịt của nàng, khiến nàng sau cơn vui thích, lại run run không thôi.

An tâm nằm ở trong lòng nam nhân thần bí này, Lăng Tuyết Mạn luôn nở nụ cười thỏa mãn, nàng rất cực chờ được hần trở về, hần cứ chân thật như vậy ôm nàng, hôn nàng, cùng nàng hoan ái, cùng nàng triền miên, như mỗi một đêm trước kia bọn họ đều ở chung.

"Mạn Mạn, đang suy nghĩ gì? Một sao?" Mạc Kỳ Hàn khẽ hỏi.

"Không mệt, chàng đã trở lại, ta không ngủ, nếu ngủ lúc tỉnh lại lại không thấy chàng nữa, ta lại phải chờ." Lăng Tuyết Mạn ngáy giấc cười, lại bắt an hỏi: "Tối mai chàng sẽ đến phải không?"

"Đêm mai không chắc, hiện tại có rất nhiều chuyện quan trọng, Mạn Mạn, nàng không được cố chờ ta, mệt nhọc phải đi ngủ, ta vừa có cơ hội sẽ tới thăm nàng." Mạc Kỳ Hàn hơi nhún mày, thăm than, cục diện thay đổi, tối nay hẳn mượn hộ tổng Ly Hiến xuất cung hồi phủ, đêm mai đã không thể, Mạc Kỳ Minh làm sao có thể không theo dõi hẳn chứ?

Lăng Tuyết Mạn nhất thời thất vọng, nhếch môi đỏ mọng, ai oán ngược mắt nhìn Mạc Kỳ Hàn, thật lâu sau, không cam lòng hỏi: "Chàng rốt cuộc đang bận cái gì? Chuyện này quan trọng hơn ta sao?"

"Mạn Mạn, trên vai ta gánh vác rất nhiều trách nhiệm, ta có thể trả giá toàn bộ vì nàng, nhưng ta không thể thả bỏ chuyện này, nó là một cây gai trong lòng ta, không nhỏ nó, cuộc sống của ta cũng khó an, cả đời cũng không cách nào an tâm, ta thẹn với một người, người đó là thân nhân của ta, vì người đó, vì dân chúng Đại Minh, vì nàng, ta phải đi làm, Mạn Mạn, cầu xin nàng an tâm ở Tử Vương phủ chờ ta được không?"

Mạc Kỳ Hàn càng ôm chặt nàng, như muốn đem nàng tiến vào thân thể hắn, khiến nàng khó thở, không khỏi nhún mày, "Tình nhân, chàng ôm chặt quá."

"Mạn Mạn, thực xin lỗi, ta nhất thời kích động, ta sợ nàng không muốn chờ ta, sợ nàng chịu đủ loại ngày bóng tối này, sợ nàng thất vọng với ta, không hiểu ta, Mạn Mạn, đừng trách ta được không? Ta thể, đợi thời cơ chín muồi, ta sẽ kể hết cho nàng mọi chuyện, ta biết ta giấu diếm nàng rất nhiều thứ, nhưng ta thật là có nỗi khổ, nhưng tâm ta yêu nàng cho tới bây giờ không hề thay đổi, là thật, Mạn Mạn, tiếp tục tin ta nhé?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 332

Mạc Kỳ Hàn thả lỏng tay, ngửi khí vôi vàng, hắn muốn tìm một lời cam đoan, hắn cũng không thể lường trước được tương lai sẽ có mưa gió ra sao, hắn sợ, cực sợ, "Mạn Mạn, van nàng đáp ứng ta, đáp ứng ta sẽ kiên định chờ ta, bất cứ lúc nào cũng không rời ta, van cầu nàng!"

Tìm Lăng Tuyết Mạn đập loạn nhịp nhìn Mạc Kỳ Hàn, đột nhiên, cảm giác trong lòng vắng vẻ, nàng vẫn hoàn toàn không biết gì về hắn, có vẻ như thứ duy nhất có thể làm, chính là tin hắn vô điều kiện, nhưng trước mắt, ngoại trừ lựa chọn tin hắn, nàng còn có thể làm cái gì?

Nhẹ nhàng cười, nàng nâng tay xoa gương mặt của hắn, dùng đầu ngón tay miêu tả ngũ quan của hắn, thì thầm nói: "Tình nhân, yêu ta nếu chàng, cho dù là thiêu thân lao đầu vào lửa, cũng sẽ không rời chàng đi, trừ khi chàng có nữ nhân khác, như vậy chàng có cầu ta cũng vô ích."

"Sẽ không, không có nữ nhân khác, chỉ có nàng, ta chỉ có một nữ nhân là nàng, nàng tin ta chứ? Từ ngày đó chúng ta ly biệt, ta không chạm qua bất kỳ nữ nhân nào, ta chỉ muốn nàng, Mạn Mạn, ta sẽ không ruồng bỏ hứa hẹn cả đời một thể một đôi với nàng, vĩnh viễn sẽ không."

Ngửi khí Mạc Kỳ Hàn vôi vàng hoảng loạn, đưa tay chế trụ cái gáy Lăng Tuyết Mạn, dán thật chặt lên môi của nàng, điên cuồng hôn nàng, đem toàn bộ lo lắng cùng sợ hãi của hắn dung nhập vào cái hôn này, có vẻ như như vậy mới có thể khiến hắn có một phần cảm giác an toàn, thế giới của hắn, đã sớm không thể không có nàng, nếu như chiếm được thiên hạ, ngồi trên thiên hạ, lại mất nàng, hắn sẽ điên mất!

Hắn vẫn luôn tự tin, bình tĩnh, vững như Thái Sơn, tối nay, sau gần hai năm trở về, hắn lại khủng hoảng, điên cuồng muốn nàng như vậy, suốt một đêm không từng ngừng lại, nhưng cho dù như vậy, hắn còn thấy không đủ.

Nàng thở dốc không chừng ở dưới thân thể của hắn, kỹ xảo của hắn, dũng mãnh của hắn, làm cho nàng như lọt vào trong sương mù, xương cốt mềm yếu, không còn một phần khí lực.

"Mạn Mạn, nói nàng yêu ta, nói nàng muốn vĩnh viễn cùng một chỗ với ta, đến răng long đầu bạc." Lại sau một lần phóng thích kích tình, Mạc Kỳ Hàn nhẹ thờ hồn hên, vuốt tóc của nàng, ánh mắt nóng rực như trước.

Lăng Tuyết Mạn thờ gấp lợi hại hơn, nhún đôi mày thanh tú, chu cánh môi sưng đỏ sáng giọng: "Tình nhân, chàng bảo ta nói mười mấy lần rồi!"

"Thật không? Nhưng ta còn muốn nghe, Mạn Mạn, nói cho ta nghe, cho ta an tâm được chứ? Bây giờ ta có thể gặp nàng một lần thật sự rất vất vả, nàng chính là động lực để ta tiếp tục chống đỡ, Mạn Mạn, nói lại lần nữa đi." Mạc Kỳ Hàn dụ dỗ, cõi lòng đầy chờ mong.

"Được rồi, Tình nhân ta yêu chàng, nguyện nắm tay cả đời, bên nhau đến già!" Lăng Tuyết Mạn cười, nói từng chữ, hắn sợ hãi cùng để ý như vậy, làm cho trong lòng nàng cực kỳ ngọt ngào, nàng liền làm nữ nhây điên cuồng n đi, trời sắp xuống cũng mặc kệ, chỉ cần bọn họ yêu nhau là tốt rồi.

Mạc Kỳ Hàn thỏa mãn nhếch môi, ngáy đại tươi cười, "Ha ha ha..."

Một cái móng sắc lại sờ soạn tới, Lăng Tuyết Mạn sợ tới mức vội che hai tay ở trước ngực, "Không được, rất nhiều lần rồi, mệt mỏi lắm. Đúng rồi, Tình nhân, ta hỏi chàng một sự kiện."

"Chuyện gì?" Mạc Kỳ Hàn thu tay về, thuận miệng đáp lời, đồng thời bàn tay to lại đánh du kích đến trên đùi nàng, đối với nàng, hắn không hề có lực tự điều khiển, hắn nghĩ, nếu nàng chủ động câu dẫn hắn, hắn sợ là đến năm phút đồng hồ cũng đỡ không được, đã chủ động đầu hàng rồi!

"Ây da, chàng không được sờ soạn nữa, mò lên chút nữa nàng lại muốn, chúng ta cứ trò chuyện như vậy, canh giờ cũng không sớm, ít nhất canh ba đi, ách, vậy chàng sắp đi rồi." Lăng Tuyết Mạn nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, không khỏi cảm thấy vạn phần không nỡ.

"Ừ, đợi không được tới canh năm, canh bốn đã phải đi." Mạc Kỳ Hàn hơi mím môi, bàn tay to ôm vai Lăng Tuyết Mạn, gượng cười nói: "Mạn Mạn đừng khổ sở, nếu đêm mai không tới được, vài ngày sau ta nhất định sẽ tới, ta sao nỡ để Mạn Mạn cô đơn một mình khổ ngủ chứ? Ha ha, tốt lắm chúng ta nói chuyện một lát nói, cho nàng nghỉ ngơi."

Lăng Tuyết Mạn không thể làm gì, gật đầu, "Ừ, chàng xem tình huống đi, có thể tới thì tới, thật sự tới không được thì không cần miễn cưỡng, ngộ nhỡ xảy ra chuyện sẽ không tốt."

"Mạn Mạn thực ngoan, Mạn Mạn, cảm ơn nàng ta hiểu như vậy, chỉ cần nàng không oán ta, ta rất vui." Mạc Kỳ Hàn hít mũi một cái, khước miệng tràn đầy ý cười, "Cuộc đời này có

nàng, còn cầu gì hơn?"

"Ha ha ha..." Lăng Tuyết Mạn cũng cười ngây ngô, đưa dài nắm mạnh cái mũi Mạc Kỳ Hàn, cảm nâng thật cao, ra vẻ nghiêm túc nói: "Tình nhân, hiện tại thân phận của chàng không rõ, thiếu ta vô số lời giải thích, còn muốn ta đáp ứng với chàng cái này cái kia, với ta mà nói cực không công bằng, ta cũng muốn chàng đáp ứng ta một việc!"

"Ách, chuyện gì?" Mạc Kỳ Hàn nắm tay Lăng Tuyết Mạn, nhú mày hỏi.

"Đó là về sau chàng nghe xong bí mật của ta, không được sợ ngất đi, cũng không được bài xích ta, đối với ta như trước, có thể đáp ứng không?" Khí thế ngoài miệng Lăng Tuyết Mạn rất mạnh, trong lòng lại bất không yên an.

Mạc Kỳ Hàn ôm đầy nghi vấn, "Dạ ngất? Không đến mức đó đi, bản công tử không sợ trời không sợ đất, sao lại sợ một tiểu nha đầu như nàng?"

"Ách vậy là tốt rồi, không sợ là tốt rồi." Lăng Tuyết Mạn cười, đột nhiên nhớ lại chuyện nàng muốn hỏi, vội hỏi: "Đúng rồi, chàng phải thành thật trả lời ta một việc, không được gạt ta!"

"Chuyện gì?" Mạc Kỳ Hàn nhăn mi, trực giác nói cho hắn biết, nếu không chuyện gì tốt.

Lăng Tuyết Mạn nói: "Lúc chàng đi có nói với ta một câu, tuyệt nhớ hàn sương phát tề mi, sinh tử không rời đến khi đầu bạc, câu sau ta hiểu, nhưng câu trước là có ý gì? Ta nghiên cứu hơn một năm, còn không có hiểu được."

Mạc Kỳ Hàn căng thẳng, ánh mắt lóe ra, lập tức nói: "Không có gì đặc biệt, chính là ý tứ chúng ta yêu nhau đến bạc đầu."

"Ta không tin! Tuyệt là tên của ta đi, vậy nhớ hàn sương thì sao? Là tên của chàng sao?" Lăng Tuyết Mạn đen mặt, "Đừng nói với ta, chàng còn gọi Trương Tam Lý Tử Vương Mật Rồ!"

Mạc Kỳ Hàn hơi mím môi, co rúm khóe miệng. "Ách, nàng muốn kêu Tống Ngủ Triệu Lục thì cứ kêu."

"Bốp!"

Lăng Tuyết Mạn vỗ một cái vào ngực người nào đó, hung ác lên, "Còn nói bừa! Cho chàng một cơ hội sửa lại, ba chữ kia là ngầm chỉ tên chàng phải không?"

Mạc Kỳ Hàn không phản bác được, khuôn mặt tuần tú lúc đen lúc trắng, nhú mày, "Mạn Mạn, chúng ta nếu không nói chờ đêm động phòng mới trao đổi bí mật sao?"

"Ta lại không hỏi chuyện khác, bắt quá một cái tên mà thôi, huống hồ ta còn không có hỏi chàng họ gì, chỉ hỏi một chữ trong đó, có cái gì không thể nói? Nói! Nếu không nói, vậy cũng đừng gặp mặt ta, chờ đêm động phòng gặp luôn!" Lăng Tuyết Mạn buồn bực nói.

"Mạn Mạn, cái này không tốt lắm đâu, ta thù thân cho nàng một năm rưỡi, nỗ lực cho ta chỉ có thể nhìn không thể ăn sao?" Mạc Kỳ Hàn kháng nghị.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia, Vương Phi Muốn Cười Thêm Người Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.